EDGAR RICE BURROUGHS

Tarzan

Tarzan Din Neamul Maimutelor * Întoarcerea Lui Tarzan * Fiarele Lui Tarzan * Fiul Lui Tarzan * Tarzan Şi Nestematele Din Opar * Tarzan Şi Poveştile Junglei *Tarzan Neîmblânzitul * Teribilul Tarzan * Tarzan Şi Leul De Aur * Tarzan Şi Oamenii-Furnici * Tarzan Stăpânul Junglei

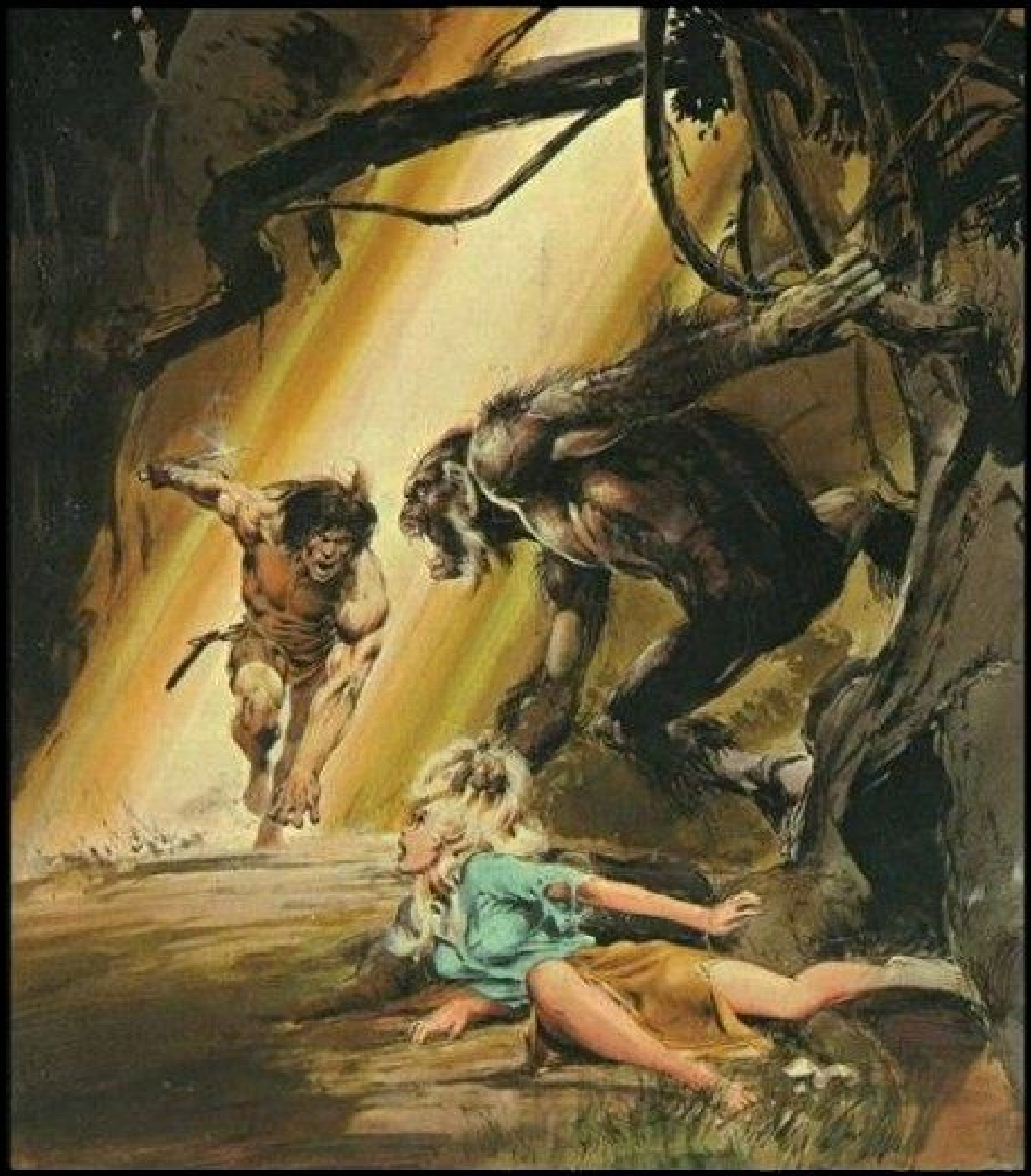

EDGAR RICE BURROUGHS
SERIA TARZAN
I-XI

CUPRINS

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUTELOR

ÎNTOARCEREA LUI TARZAN

FIARELE LUI TARZAN

FIUL LUI TARZAN

TARZAN ŞI NESTEMATELE DIN OPAR

TARZAN ŞI POVEŞTILE JUNGLEI

TARZAN NEÎMBLÂNZITUL

TERIBILUL TARZAN

TARZAN ŞI LEUL DE AUR

TARZAN ŞI OAMENII-FURNICI

TARZAN STĂPÂNUL JUNGLEI

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUTELOR

1912

1. ÎN LARGUL MĂRII

Povestea ce urmează mi-a fost istorisită de o persoană care nu avea vreun motiv anume să mi-o spună mie sau oricui altcuiva. Faptul că a pornit s-o depene, poate fi pus pe seama influenţei pline de ispite pe care a avut-o asupra povestitorului un cules de vii, ca din bătrâni, iar continuarea până la capăt a acestei ciudate poveşti se datoreşte scepticei incredulităţi cu care am întâmpinat-o eu în zilele ce-au urmat.

Când vorbăreţul meu oaspete şi-a dat seama cât de mult înaintase în miezul povestirii şi că eu înclinam să nu-l cred, s-a lăsat aţâţat de o nesocotită trufie, care a dus mai departe la îndeplinire ceea ce culesul de vii stârnise doar, aşa

încât s-a apucat să dezgroape mărturii scrise, sub forma unor hârţoage mucegăite sau a unor documente îngălbenite de vreme ale Biroului Colonial Britanic, menite să confirme unele dintre episoadele mai izbitoare ale povestirii sale atât de ieşite din obişnuit.

Eu, unul, nu susţin că povestea este adevărată, întrucât nu am fost martor al întâmplărilor pe care le descrie, dar faptul că asumându-mi misiunea de a o repovesti în faţa dumneavoastră, am folosit nume fictive pentru personajele principale, constituie o suficientă dovada a sincerităţii convingerii mele că s-ar putea să fie adevărată.

Filele veştede, mucegăite ale jurnalului unui om.. De mult dus dintre cei vii şi documentele Biroului colonial se potrivesc la perfecţie cu cele istorisite de oaspetele meu vorbăreţ, încât sunt în măsură să vă redau povestea aşa cum am închegat-o cu mult sârg din aceste mai multe şi felurite izvoare. Dacă o veţi socoti neverosimilă. Veţi fi cel puţin de acord cu mine că e o poveste unică, deosebită şi interesantă.

Din documentele Biroului Colonial şi din jurnalul răposatului aflăm că un oarecare tânăr nobil englez, pe care îl vom numi John Clayton, Lord Greystoke a primit însărcinarea de a întreprinde o foarte delicată cercetare într-una din coloniile britanice de pe coasta de vest a Africii: se aflase că o anumită putere europeană recruta din rândurile populaţiei băştinaşe, primitive, a acestei colonii, ostaşi pentru propriile-i trupe de băştinaşi, pe care le folosea la colectarea forţată a cauciucului şi a fildeşului de de la triburile sălbatice de pe malurile fluviului Congo şi Aruwimi.

Băştinaşii din colonia britanică se plângeau că mulţi dintre feciorii lor erau ademeniţi, prin făgăduieli trandafirii şi strălucitoare, să plece, dar că puţini dintre ei se mai reîntorceau vreodată la familiile lor.

Englezii din Africa mergeau chiar şi mai departe, afirmând că acei sărmani negri erau ţinuţi într-o stare de adevărată sclavie, căci, după ce le expira stagiul de înrolare, ofiţerii albi profitau de ignoranţa lor, spunându-le că mai au de îndeplinit câţiva ani de serviciu militar.

Prin urmare, Biroul Colonial l-a numit pe John Clayton într-o funcţie în Africa de Vest Britanică, dându-i instrucţiuni confidenţiale cu privire la o temeinică investigaţie a felului nedrept în care erau trataţi supuşii britanici de către o putere europeană prietenă. De ce anume a fost trimis el, este lipsit de importanţă pentru povestirea noastră, deoarece oricum, nu şi-a întreprins investigarea, întrucât nu a ajuns niciodată la destinaţie.

Clayton era tipul de englez pe care te-ai fi simţit tentat să-l asociezi cu monumentele nobile ce comemorează istorica împlinire a o mie de bătălii victorioase — un bărbat viril, puternic, din punct de vedere spiritual, moral şi fizic. Ca statură, depăşea înălţimea obişnuită; ochii îi erau cenuşii, trăsăturile regulate şi precise; avea acea ţinută pe care ţi-o dă o sănătate desăvârşită, robustă, influenţată de anii de instrucţie militară.

Ambiţiile politice îl îndemnaseră să ceară transferul din armată la Biroul Colonial, ceea ce ne face să-l aflăm, deşi încă foarte tânăr, însărcinat cu o importantă misiune în serviciul reginei.

Când primi numirea menţionată, John Clayton fu entuziasmat şi îngrozit în acelaşi timp. Avansarea îi apărea drept o binemeritată răsplată pentru un serviciu sârguincios şi destoinic şi ca o trambulină spre alte funcţii de mai mare importanţă şi responsabilitate; dar, pe de altă parte, numai cu trei luni în urmă luase în căsătorie pe onorabila Alice Rutherford, iar gândul de a transplanta această tânără şi frumoasă fată în primejdiile şi singurătatea Africii tropicale îl îngrozea.

De dragul ei, Clayton era gata să refuze numirea, însă Alice nici nu voia să audă de aşa ceva. Dimpotrivă, stărui s-o accepte şi s-o ia cu el în călătorie.

De bună seamă, au existat şi mame, fraţi şi surori şi mătuşi şi verişoare care şi-au exprimat felurite păreri asupra problemei în cauză, dar ce sfat anume a dat fiecare în parte, istoria nu pomeneşte.

Ştim numai că într-o dimineaţă senină din luna mai a anului 1888, John Clayton, Lord Greystoke şi Lady Alice s-au îmbarcat la Dover, pentru Africa.

O lună mai târziu, sosiră la Freetown, unde închiriară un mic vas, Fuwalda, care urma să-i transporte la destinaţie. Şi de pe acest vas, John Clayton-Lord Greystoke şi Lady Alice, soţia sa, s-au făcut nevăzuţi şi neauziţi pentru ochii şi urechile oamenilor. Două luni după ce vaporul ridicase ancora şi ieşise din rada portului Freetown, o jumătate duzină de nave de război britanice străbăteau Atlanticul de sud căutând urmele pasagerilor sau ale micului vas şi numai după ce epava fu descoperită pe ţărmul insulei Sfânta Elena, lumea s-a convins, în sfârşit, că Fuwalda s-a scufundat cu toţi cei de pe bord, drept care, cercetările abia începute fură oprite; totuşi speranţa pâlpâi încă multă vreme în inimile sângerate de dor.

Fuwalda, o ambarcaţiune de vreo sută de tone, era un vas de tipul celor ades întâlnite în comerţul de coastă din Atlanticul de sud, vase al căror echipaj este alcătuit din drojdia mărilor: criminali scăpaţi de sub ştreang si cuţitari de toate rasele si naţionalităţile.

Fuwalda nu făcea excepţie de la regulă. Ofiţerii săi, nişte brute cu feţe tuciurii, urau şi erau urâţi de întregul echipaj. Căpitanul, deşi marinar încercat, îşi trata oamenii cu cruzime. În relaţiile sale cu echipajul nu cunoştea s-au cel puţin, nu se slujea

decât de două argumente: un par ascuţit şi un pistol — ceea ce nu înseamnă că adunătura pestriţă peste care stăpânea ar fi înţeles şi de altele.

Aşa se face că în a doua zi de la ieşirea din Freetown, John Clayton şi tânăra sa soţie fură martorii unor scene, pe puntea navei Fuwalda, despre care nu şi-ar fi închipuit că se pot petrece şi altfel decât în povestirile marinăreşti.

În dimineaţa celei de-a doua zi le-a fost făurită prima verigă din ceea ce avea să fie un lanţ de împrejurări ale unei vieţi — aparţinând cuiva care la vremea aceea încă nu văzuse lumina soarelui — o viaţă cum nu a mai existat o a doua în Istoria omului.

Doi marinari spălau puntea vasului Fuwalda, secundul era de gardă, iar căpitanul se oprise să schimbe o vorbă cu John Clayton şi cu Lady Alice.

Cei doi mateloţi se trăgeau de-a-ndăratelea spre micul grup, care stătea cu spatele spre marinari. Se apropiau din ce în ce, până când unul dintre ei ajunse drept în spatele căpitanului. Încă o clipă şi ar fi trecut de el, iar această ciudată povestire nu s-ar fi înfiripat niciodată. Însă chiar în acel moment, căpitanul, dorind să se despartă de Lordul şi de Lady Greystoke, se răsuci pe călcâie, se împiedică de marinar şi se întinse cât era de lung pe punte, răsturnând şi găleata omului, astfel încât apa soioasă îl scaldă din cap până-n picioare.

O clipă, scena păru caraghioasă, dar numai o clipă. Cu o rafală de înjurături cumplite, cu faţa năpădită de valul purpuriu al furiei şi al ofensei, căpitanul îşi redobândi echilibrul şi repezindu-i o lovitură crâncenă, îl doborî pe marinar.

Omul era mărunt şi mai în vârstă, fapt care dădu gestului un caracter şi mai brutal. Celălalt matelot însă nu era nici bătrân, nici mărunt — o namilă de bărbat, vânjos ca un urs, cu nişte mustăţi negre, fioroase şi un grumaz de taur bine înfipt între doi omoplaţi masivi.

Când îşi văzu tovarăşul prăbuşindu-se, se ghemui pe vine şi cu un mârâit gros, se năpusti asupra căpitanului, făcându-l, dintr-un singur pumn zdravăn, să cadă în genunchi. Din roşu-vânăt, chipul ofiţerului deveni alb ca varul pentru că asta însemna răzmeriţă; or, de răzmeriţe mai avusese el parte în brutala sa carieră şi se pricepuse să le înăbuşe. Fără să se ridice măcar în picioare, înşfacă pistolul din buzunar şi trase direct în matahala musculoasă care se înălţa în faţă-i, dar oricât ar fi fost el de iute, John Clayton îl întrecu, astfel încât glonţul menit să străpungă inima marinarului nimeri în piciorul acestuia, pentru că Lordul Greystoke, de îndată ce văzuse arma scânteind în soare, izbise cu putere în braţul căpitanului.

Un schimb de cuvinte avu loc între Clayton şi căpitan, cel dintâi arătându-se făţiş dezgustat de brutalitatea cu care era tratat echipajul şi declarând că nu va mai admite asemenea purtări atâta timp cât el şi Lady Greystoke vor fi pasagerii vasului. Căpitanul fu pe punctul de a da un răspuns usturător, dar se răzgândi şi întorcând spatele, se îndreptă spre pupa. Negru la faţă şi bombănind de mama focului.

Nu avea de gând să înfrunte un înalt funcţionar britanic, căci puternicul braţ al reginei mânuia un instrument de pedeapsă pe care el era în măsură să-l aprecieze şi de care se temea — flota engleză, care ştia să-şi atingă ţinta.

Cei doi mateloţi se ridicară anevoie în picioare, cel mai bătrân ajutându-şi camaradul rănit să se scoale de jos. Mătăhălosul, căruia i se zicea Michael cel Negru, îşi încercă piciorul cu gingăşie şi constatând că-i putea duce greutatea, se întoarse către Clayton, cu câteva cuvinte de morocănoasă mulţumire. Deşi rostite pe un ton ursuz, se vedea că vorbele lui erau binevoitoare. Cum îşi termină micul discurs, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă

şchiopătând spre prora, cu intenţia vădită de a zădărnici orice încercare de discuţie.

Câteva zile, soţii Clayton nu-l mai văzură deloc, iar căpitanul, ori de câte ori era obligat să le vorbească, nu le acorda decât un mormăit posac. Luau masa în cabina căpitanului, aşa cum procedaseră şi înainte de nefericita întâmplare. Dar căpitanul avea grijă ca îndatoririle lui să nu-i îngăduie să mănânce la aceleaşi ore cu ei.

Ceilalţi ofiţeri erau nişte indivizi neciopliţi, analfabeţi, cu foarte puţin mai presus de nivelul echipajului de netrebnici pe care-i terorizau, aşa încât se simţeau bucuroşi să poată evita relaţiile sociale cu un distins nobil englez şi cu soţia sa; prin urmare, familia Clayton era foarte izolată. Acest lucru se potrivea de fapt cu propriile lor dorinţe, dar în acelaşi timp îi depărta de viaţa micului vas, astfel încât le lipsea posibilitatea de a fi la curent cu întâmplările zilnice, care aveau să culmineze în curând cu o sângeroasă tragedie.

În întreaga atmosferă a navei plutea acel ceva nedefinit care prevesteşte dezastrul. Aparent, atât cât îşi putea da seama Clayton, pe micul vas totul se desfăşura întocmai ca şi înainte; dar se simţea un curent subteran care îi purta pe amândoi spre o neştiută ameninţare, deşi nu rosteau un cuvânt despre acest fapt unul faţă de celălalt.

A doua zi după rănirea lui Michael cel Negru, Clayton ieşi pe punte la timp pentru a zări patru mateloţi cărând pe braţe trupul unui camarad în nesimţire, în timp ce secundul, ţinând un par greu în mână, se zgâia ameninţător la micul grup de marinari întărâtaţi.

Clayton nu puse nicio întrebare — de altfel, nici nu era nevoie — dar a doua zi, când silueta masivă a unei nave britanice de război se profila la orizont, fu aproape gata să ceară transferarea lui şi a Lady-ei Alice pe acel vas, fiind prada unor temeri crescânde că la bordul degradantei şi

mohorâtei Fuwalda n-ar fi avut parte decât de necazuri.

Către ora prânzului se aflau la distanţa de la care se puteau face auziţi de nava britanică, dar când Clayton se găsi pe punctul de a-i cere căpitanului trecerea pe celălalt vas, fu izbit de ridicolul unei astfel de pretenţii. Ce motiv ar fi trebuit să invoce faţă de comandantul navei regale pentru a solicita întoarcerea în direcţia din care abia venise?

Şi ce dac-o să le spună că doi marinari răzvrătiţi au fost trataţi cu asprime de către ofiţerii lor? Or să râdă pe sub mustaţă şi n-or să atribuie dorinţa lui de a părăsi nava decât unui singur motiv: laşitatea.

John Clayton, Lord Greystoke, nu ceru să fie transferat pe vasul de război. Târziu, în acea după-amiază, îi contemplă catargele, topindu-se departe la orizont, dar nu mai înainte de a fi aflat ceea ce-i confirmă temerile cele mai negre şi-l făcu să se blesteme singur pentru falsa mândrie care-l împiedicase cu câteva ore mai înainte să-şi pună tânăra soţie la adăpost, în siguranţă — atunci când siguranţa era încă posibilă şi nu ca acum, spulberată pe veci.

Pe la mijlocul după-amiezii, matelotul cel vârstnic si scund care fusese doborât de căpitan cu câteva zile în urmă se înfiinţa pe punte, la parapetul unde Clayton şi soţia sa urmăreau silueta masivului vas de război mistuindu-se în zare. Bătrânelul freca de zor barele de alamă şi se apropia încetul cu încetul, până când, ajuns în dreptul lui Clayton, îi spuse cu glas «Căzut:

— O să fie un iad pe vasul ăsta, Sir, luaţi aminte la vorbele mele, o să fie iadul pe vas.

— Ce vrei să spui, omule? întrebă Clayton.

— Cum, n-aţi văzut ce se întâmplă? N-aţi auzit cum prăsila de diavol, care-i căpitanu’ şi cu ciracii lui au snopit în bătaie juma’ din echipaj? Numa’ ieri două capete crăpate şi trei azi. Da’ Michael cel Negru-i om de inimă şi nu-i el tipu’ care să rabde

aşa ceva, nu-i el omul. Luaţi aminte la vorbele mele, Sir…

— Vrei să spui, om bun, că echipajul are de gând să facă răzmeriţă? întrebă Clayton.

— Răzmeriţă! exclamă bătrânelul. Răzmeriţă! Au de gând să facă moarte de om, Sir, luaţi aminte la vorbele mele, Sir.

— Când?

— Se apropie, Sir, se apropie lovitura, nu spun când, că şi-aşa am vorbit prea mult, dar v-aţi arătat inimos acu' câteva zile şi m-am gândit că se face să vă dau de veste. Da' să vă ţineţi gura, Sir şi când oţi auzi împuşcături, să coborâţi în cabină şi acolo să staţi. Asta-i tot, numa' să vă ţineţi gura, că dacă nu, vă treziţi c-un plumb în coaste, luaţi aminte la vorbele mele, Sir.

Şi bătrânul îşi văzu înainte de lustruit, îndepărtându-se de locul unde se aflau Claytonii.

— A naibii de veselă perspectivă, Alice! zise Clayton.

— John, trebuie să-l previi de îndată pe căpitan. Poate că tulburările mai pot fi înlăturate.

— Bănuiesc că aşa ar trebui să fac şi totuşi, din motive pur egoiste, îmi vine să-mi ţin gura. Orice-ar avea de gând să facă, pe noi doi ne vor cruţa din recunoştinţă că am luat partea individului ăluia Michael cel Negru, dar dac-or să-şi dea seama că i-am trădat, n-or să ne-arate pic de îndurare, Alice.

— John, datoria ta este una şi bună şi ea e da partea autorităţii investite. Dacă nu-l avertizezi pe căpitan, vei fi la fel de vinovat de cele ce vor urma ca şi când ai fi luat parte la urzirea complotului si ai fi ajutat cu mintea şi cu mâinile tale la înfăptuirea lui.

— Draga mea, văd că nu înţelegi, stărui Clayton. Eu nu mă gândesc decât la tine; prima mea datorie e faţă de tine. Căpitanul şi-a atras singur toată pacostea asta pe cap, aşa încât de ce să risc eu să-mi supun soţia la cine ştie ce orori de neconceput, într-o încercare, zadarnică probabil,

de a-l salva de propria-i nebunie barbară? Nici nu-ţi poţi imagina, scumpa mea, ce s-ar întâmpla dacă şleahta asta de ucigaşi ar pune mâna pe Fuwalda!

— John, datoria-i datorie şi niciun fel de speculaţii verbale n-o pot schimba. N-aş fi vrednică să mă numesc soţia unui lord englez dacă mi-aş lua răspunderea de a-l încuraja să se sustragă de la o datorie limpede. Îmi dau seama de primejdia ce ar putea surveni, dar o voi înfrunta alături de tine.

— Facă-se voia ta, Alice, răspunse Clayton, zâmbind. Poate că ne născocim singuri primejdiile. Deşi nu-mi place cum arată lucrurile pe puntea acestui vapor, s-ar putea totuşi ca dracul să nu fie chiar atât de negru; poate că bătrânul marinar exprima doar gândul bătrânei lui inimi ticăloase şi nu vorbea despre fapte reale. O revoltă pe vas era un lucru obişnuit cu vreo sută de ani în urmă, dar ne aflăm în anul 1888, aşa încât n-ar fi o întâmplare prea plauzibilă. Uite-l pe căpitan îndreptându-se spre cabina lui. Dacă tot trebuie să-l previn, aş putea îndeplini chiar acum acesta treabă dezgustătoare, pentru că n-am nici cel mai mic chef să stau de vorbă cu bruta asta.

Cu aceste vorbe se îndepărtă nepăsător în direcţia scării pe care coborâse căpitanul şi o clipă mai târziu, îi ciocănea la uşă.

— Intră, se auzi mormăitul gros al bicisnicului ofiţer. Şi după ce Clayton intră şi închise uşa în urmă-i, căpitanul adăugă: Ei?

— Am venit să vă raportez în esenţă o discuţie pe care am avut-o azi, căci, deşi s-ar putea ca totul să fie doar o simplă scorneală, e mai bine totuşi să fiţi prevenit. Pe scurt, oamenii au de gând să pornească o răscoală şi să ucidă.

— I-o minciună! mugi căpitanul. Şi dacă ai zădărnicit din nou disciplina de pe acest vas sau te-ai băgat iar în treburi care nu te privesc, n-ai decât să suporţi consecinţele şi să te duci dracului. Nu-mi pasă că eşti sau nu lord englez. Pe vasul ăsta eu

sunt comandant şi de acum înainte te poftesc să nu-ţi mai vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala!

Căpitanul se montase singur într-o asemenea dezlănţuire de furie, încât îi năvăli tot sângele în obraji, iar ultimele cuvinte le răcni în gura mare, subliniindu-şi spusele cu o zdravănă izbitură în masă a pumnului său uriaş, în timp ce-şi agita celălalt pumn în faţa ochilor lui Clayton. Lordul Greystoke nu clinti, stătu locului contemplând, cu o privire calmă, pe omul turbat.

— Căpitane Billings, rosti ei în cele din urmă, iartă-mi sinceritatea, dar dă-mi voie să-ţi spun că eşti un măgar.

După care îi întoarse spatele şi ieşi cu obişnuita-i indiferenţă degajată, menită mai curând să stârnească mânia unui om de teapa lui Billings decât un puhoi de înjurături.

Deşi căpitanul putea fi cu uşurinţă determinat să-şi regrete cuvintele pripite dacă Lord Greystoke s-ar fi ostenit să-l îmbuneze, acum se încrâncenă irevocabil în furia în care-l părăsise Clayton şi ultima şansă a conlucrării lor pentru binele comun se spulberă în vânt.

— Ei, Alice, spuse Clayton când veni din nou lângă soţia sa, aş fi putut să-mi cruţ osteneala. Individul a fost mai mult decât nerecunoscător. Numai că nu mi-a sărit în beregată, ca un câine turbat. N-are decât să fie spânzurat cu corabia lui cu tot şi până când o să scăpăm teferi din toată beleaua asta, singurul lucru de care mă sinchisesc e binele nostru. Şi cred că primul pas pe care trebuie să-l facem în vederea acestui scop ar fi să coborâm în cabină şi să-mi revizuiesc pistoalele. Îmi pare rău acum că puştile şi muniţiile le-am împachetat în lada din cală.

Îşi găsiră cabina complet răvăşită. Hainele smulse din lăzile şi valizele deschise şedeau împrăştiate pe jos, până şi paturile fuseseră făcute bucăţi.

— Evident, s-a găsit cineva mai grijuliu faţă de bunurile noastre decât am fost noi înşine, observă Clayton. Hai, Alice, s-aruncăm o privire să vedem ce lipseşte.

O cercetare minuţioasă dădu la iveală faptul că nu lipsea nimic altceva decât cele două pistoale ale lui Clayton şi mica provizie de gloanţe pusă deoparte pentru ele.

— Exact lucrurile pe care aş fi dorit cel mai mult să mi le fi lăsat, spuse Clayton şi faptul că au ţinut să le aibă pentru ei şi numai pentru ei, e cât se poate de înfricoşător.

— Ce-i de făcut, John? întrebă soţia lui. Poate că ai avut dreptate când ai afirmat că unica noastră şansă este aceea de a ne menţine într-o poziţie neutră. Dacă ofiţerii vor fi în stare să împiedice revolta, atunci n-avem de ce ne teme, iar dacă răzvrătiţii vor fi biruitori, singura noastră firavă speranţă ar consta în faptul de a nu le fi dejucat planurile şi de a nu ne fi împotrivit lor.

— Ai dreptate, Alice, vom urma calea de mijloc. Când începură să facă ordine în cabină, Clayton şi soţia lui zăriră amândoi în acelaşi timp un petic de hârtie vârât pe sub uşă. Dar în clipa când Clayton se aplecă să-l ridice, observă cu uimire că hârtia înainta singură spre interiorul cabinei; îşi dădu seama că era împinsă înăuntru de cineva dinafară.

Iute şi fără zgomot, se îndreptă spre uşă şi dădu ă apese pe clanţă ca s-o deschidă, dar soţia sa îl pucă de încheietura mâinii.

— Nu, John, îi şopti ea, ei nu doresc să fie văzuţi, aşa că nu ne putem îngădui să-i vedem. Nu, că am hotărât să urmăm calea de mijloc. Clayton suriâse şi-şi lăsă mâna în jos. Statură amândoi locului, urmărind înaintarea peticului de hârtie albă, până când, în sfârşit, acesta se opri pe podea, dincolo de uşă. Clayton se aplecă din nou şi-l ridică. Era o foaie e hârtie albă, soioasă, împăturită stângaci într-un pătrat zdrenţuit. Când o despăturiră, dădură peste mesaj simplist, aproape

ilizibil, trădând o mână neînvăţată cu meşteşugul scrisului. Tălmăcit, era un mesaj de avertisment către Clayton cerându-i-se să nu raporteze lipsa pistoalelor să nu cumva să repete cele ce-i mărturisise bătrânul marinar, căci altfel îl pândeşte moartea.

— Cred că va trebui să fim cuminţi, rosti Clayton, un zâmbet jalnic. Tot ce putem face este să stăm nemişcaţi şi să aşteptăm orice-ar fi să vină.

2. CĂMIN ÎN SĂLBĂTICIE

Si nici nu avură mult de aşteptat, căci a doua zi dimineaţă, când Clayton ieşi pe punte să-şi facă obişnuita plimbare înainte de micul dejun, răsună o împuşcătură, apoi încă una şi încă una. Priveliştea care i se înfăţişă ochilor îi confirmă cele mai rele temeri. În faţa micului grup de ofiţeri se ridicase, înfruntându-i, întregul echipaj pestriţ de Fuwalda, cu Michael cel Negru în cap.

La prima salvă de gloanţe venită din partea ofiţerilor, oamenii se împrăştiară, căutând adăpost, apoi, din locurile ferite de după catarge, de după cabina timonierului şi cea a comandantului, porniră să tragă în cei cinci ofiţeri care reprezentau mult urâta autoritate de pe bord.

Doi dintre răzvrătiţi căzuseră seceraţi de pistolul căpitanului. Zăceau acolo unde se prăbuşiseră, printre combatanţi. Dar curând secundul vasului se prăvăli cu faţa-n jos si, la strigătul de comandă al lui Michael cel Negru, răzvrătiţii traseră în cei patru ofiţeri rămaşi. Echipajul nu reuşise să facă rost decât de şase arme de foc, astfel încât majoritatea erau înarmaţi cu prăjini, topoare, bâte şi răngi.

Căpitanul îşi golise pistolul şi tocmai îl reîncărca în clipa când se porni atacul. Pistolul secundului fusese strivit, aşa încât numai două arme ţinură piept răzvrătiţilor când aceştia dădură năvală asupra ofiţerilor, care începură să se tragă îndărăt din faţa valului mânios.

De amândouă părţile se strigau blesteme şi ocări înspăimântătoare, care, laolaltă cu pocnetele armelor de foc şi cu ţipetele şi gemetele răniţilor, prefăcuseră puntea navei Fuwalda într-un soi de balamuc.

Înainte ca ofiţerii să fi făcut doisprezece paşi de-a-ndăratelea, oamenii se năpustiră asupra lor. Un topor mânuit de un negru voinic despică ţeasta căpitanului de la frunte până la bărbie; o clipă mai târziu, se prăbuşiră şi ceilalţi, morţi sau răniţi, sub ploaia de lovituri şi de gloanţe.

Rapidă şi cumplită a fost acţiunea răzvrătiţilor de pe Fuwalda şi în tot timpul desfăşurării ei. John Clayton a stat rezemat flegmatic lângă pasarelă, pufăindu-şi meditativ pipa, de parcă ar fi urmărit un meci oarecare de criket. Când căzu şi ultimul dintre ofiţeri. Clayton îşi spuse că ar fi timpul să se reîntoarcă lângă soţia lui, ca nu cumva vreunul dintre membrii echipajului s-o găsească singură în cabină. Deşi calm şi indiferent în aparenţă, Clayton era foarte neliniştit şi frământat în sinea lui, căci se temea pentru siguranţa soţiei sale, acum când se aflau la discreţia acestor semi-brute ignorante, în mâna cărora îi aruncase soarta cu atâta neîndurare.

Când se întoarse ca să coboare scara, mare-i fu mirarea să-şi vadă soţia pe trepte, foarte aproape de el.

— De cât timp eşti aici, Alice?

— De la început, răspunse ea. Ce îngrozitor, John! Oh, ce îngrozitor! La ce ne putem aştepta din partea unor asemenea oameni?

— La gustarea de dimineaţă, sper, răspunse el, zâmbind vitejeşte în încercarea de a-i mai domoli spaimele. Cel puţin, am de gând să le-o cer. Vino cu mine, Alice. Trebuie să le dăm a înţelege că nu ne-aşteptăm la altceva decât la un tratament politicos din partea lor.

Intre timp, oamenii făcuseră cerc în jurul ofiţerilor morţi si răniţi şi fără părtinire sau îndurare, îi aruncau peste bord, indiferent dacă erau vii sau decedaţi. La fel de necruţător procedau şi cu propriii lor morţi sau muribunzi.

Deodată, cineva din echipaj dădu cu ochii de cei doi Clayton, care se apropiau şi strigând: „Uite încă doi buni să fie daţi hrană la peşti!" se repezi spre ei cu toporul ridicat. Dar Michael cel Negru fu şi mai iute, astfel încât, până să fi făcut cinci paşi, individul se prăbuşi c-un glonţ în spinare.

Cu un muget puternic, Michael cel Negru atrase atenţia celorlalţi şi arătând spre Lord si Lady Greystoke, răcni:

— Ăştia sunt prietenii mei şi trebuie să fie lăsaţi în pace. Aţi înţeles? Acum eu sunt căpitan pe vasul ăsta şi cum spun eu, aşa o să fie — adăugă el, întorcându-se spre Clayton. Voi doi vedeţi-vă de treabă şi nimeni n-o să vă facă niciun rău — mai zise, aruncând o privire ameninţătoare spre restul echipajului.

Claytonii urmară cu atâta străşnicie instrucţiunile lui Michael cel Negru, încât nu se întâlniră aproape deloc cu membrii echipajului şi nu aflară nimic despre planurile acestora. Din când în când răzbeau până la ei slabe ecouri de ciondăneli şi certuri între răzvrătiţi şi în două rânduri, tăcerea fu sfâşiată de lătratul mârşav al armelor de foc. Dar Michael cel Negru era un conducător potrivit pentru banda de ucigaşi şi în acelaşi timp, îi silea să se supună regulilor stabilite de el.

În cea de a cincea zi după omorârea ofiţerilor de pe vas, matelotul de pază semnală ivirea uscatului la orizont. Michael cel Negru n-avea cum să ştie dacă era o insulă sau coasta continentului, dar îl încunoştiinţă pe Clayton că, dacă cercetările vor dovedi că e pământ locuibil, el şi Lady Greystoke vor fi debarcaţi împreună cu bunurile ce le aparţineau.

— Câteva luni o să staţi în siguranţă acolo — îi lămuri el mai departe — iar între timp noi o să căutăm s-ajungem pe undeva pe vreo coastă locuită, ca să ne putem împrăştia şi să ni se piardă urma. După aceea o să am eu grijă ca guvernul dumitale să fie informat unde vă găsiţi şi să trimită de îndată un vas de război să vă culeagă. Ar fi prea complicat să vă debarcăm într-un loc civilizat, unde ni s-ar pune o sumedenie de întrebări şi niciunul dintre noi n-ar avea răspunsuri prea convingătoare la îndemână.

Clayton protestă împotriva lipsei de omenie a unei debarcări pe un ţărm necunoscut, unde ar fi fost lăsaţi în voia fiarelor sălbatice şi probabil, a triburilor şi mai sălbatice. Dar vorbele nu-i fură de niciun folos şi nu reuşi decât să stârnească mânia lui Michael cel Negru, aşa încât se văzu nevoit să se înfrâneze şi să facă haz de necaz.

În jurul orei trei după-amiază ajunseră în dreptul unei frumoase coaste împădurite, la gura a ceea ce părea a fi un golf înconjurat pe trei laturi de pământ.

Michael cel Negru trimise în recunoaştere o barcă încărcată cu oameni pentru a sonda intrarea şi şansele ca Fuwalda să poată ancora în golf fără riscuri. O oră mai târziu, oamenii se înapoiară şi raportară că apa era suficient de adâncă pe întreg parcursul, precum şi în micul bazin.

Încă înainte de a se fi întunecat, Fuwalda îşi lăsă ancora pe fundul apelor liniştite, ca o oglindă, ale golfului. Ţărmul care-l înconjura era îmbietor, acoperit de vegetaţie semitropicală, iar în depărtare, părea să se înalţe din ocean un ţinut de dealuri şi platouri, acoperite aproape uniform de pădure virgină.

Nu se zărea nicăieri vreun semn că pământul ar fi fost locuit, dar faptul c-ar fi putut adăposti cu uşurinţă viaţa umană se vedea limpede prin belşugul de păsări şi animale observate de cei ce vegheau pe puntea Fuwaldei, precum şi prin

sclipirile unui râuleţ ce se vărsa în golf, asigurând apă dulce din plin.

În timp ce înserarea învăluia pământul, Clayton şi Lady Alice stăteau încă la parapetul navei, contemplând în tăcere viitorul lor cămin. Din umbra întunecoasă a măreţei păduri răzbăteau chemările sălbatice ale fiarelor — răgetul profund al leului şi din când în când, câte un ţipăt strident de panteră.

Femeia se lipi mai strâns de soţul ei, anticipând cu spaimă grozăviile ce le vor fi hărăzite în bezna fioroasă a nopţilor următoare, când se vor găsi singuri pe acest ţărm sălbatic şi pustiu.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Michael cel Negru se apropie de ei doar atât cât să le ceară să-şi facă pregătirile pentru a debarca în zori. Încercară să-l convingă să-i lase într-un ţinut mai ospitalier, într-un loc îndeajuns de apropiat de civilizaţie, încât să poată spera să nimerească pe mâini prietenoase. Dar nici rugăminţile, nici ameninţările, nici făgăduielile de răsplată nu-l putură clinti.

— Sunt singurul om de pe bord care nu preferă să vă vadă mai curând morţi, deşi ştiu că asta ar fi calea cea mai înţeleaptă ca să ne salvăm noi pielea; dar Michael cel Negru nu-i omul care să uite un bine. Dumneata m-ai scăpat odată de la moarte şi ca revanşă, acum îţi cruţ eu viaţa, dar mai mult de-atâta nu pot face. Oamenii n-au de gând să vă mai înghită mult timp şi dacă nu vă depun iute pe uscat, s-ar putea să se răzgândească şi în această privinţă. O să cobor pe ţărm tot calabalâcul vostru, nişte unelte de gătit, câteva pânze vechi ca să vă înjghebaţi corturi şi merinde cât să v-ajungă până puteţi descoperi fructe şi vânat. Cu armele voastre de apărare, o să puteţi rezista destul de lesne până ce or să vă vină în ajutor. După ce-o să-mi descopăr o ascunzătoare sigură, o să am grijă ca guvernul britanic să afle unde vă găsiţi; pentru nimic în lume n-aş putea să le indic locul exact,

pentru că nici eu n-am habar unde vine. Dar până la urmă or să vă dibuiască.

După ce Michael cel Negru îi părăsi, coborâră tăcuţi în cabină, fiecare dintre ei pradă unor apăsătoare presimţiri.

Clayton nu credea că Michael cel Negru ar fi avut cea mai mică intenţie să înştiinţeze guvernul britanic asupra locului unde se aflau şi de asemenea, se îndoia că nu se urzea cine ştie ce trădare pentru a doua zi, când vor acosta împreună cu marinarii care urmau să-i însoţească pe ei şi avutul lor.

Odată scăpaţi de sub supravegherea lui Michael cel Negru, oricare dintre oamenii lui putea să-i ucidă, fără ca Michael să-şi simtă conştiinţa încărcată. Şi chiar dacă scăpau de asemenea soartă, ce altceva îi aştepta decât înfruntarea unor primejdii mult mai mari? De-ar fi fost singur, ar fi putut spera să reziste chiar câţiva ani, căci era un bărbat viguros, atletic. Dur cum să reziste Alice şi cealaltă viaţă plăpândă care foarte curând avea să vadă lumina zilei în mijlocul asperităţilor şi primejdiilor crâncene ale unei lumi primitive?

Clayton se cutremură gândindu-se la cumplita gravitate a situaţiei lor deznădăjduite. Dar o providenţă miloasă îl împiedică să prevadă întreaga hidoasa realitate care-i aştepta în bezna sinistră a acelei crunte păduri. A doua zi dimineaţa, numeroasele lăzi şi cutii fură stivuite pe punte şi apoi coborâte În bărcile ce aşteptau să le transporte pe uscat.

Aveau un bagaj numeros şi variat, întrucât Claytonii prevăzuseră eventualitatea de a fi nevoiţi să rămână cinci până la opt ani în noul cămin spre care plecaseră. Aşadar, pe lângă numeroase obiecte de strictă necesitate, luaseră cu ei şi multe articole de lux.

Michael cel Negru hotărâse ca nimic din ceea ce aparţinea familiei Clayton să nu fie reţinut pe bord. Dacă această hotărâre se datora milei ce i-o

inspirau cei doi sau propriilor sale interese viitoare, ar fi greu de spus. Dar fără îndoială că prezenţa pe o navă suspectă a bunurilor aparţinând unui înalt funcţionar britanic dispărut ar fi fost un fapt greu de lămurit în orice port din lumea civilizată. Michael cel Negru era atât de zelos în strădania sa de a-şi aduce intenţiile la îndeplinire, încât stărui ca marinarii în posesia cărora se aflau pistoalele lui Clayton să i le restituie de îndată.

În bărci fură încărcate, de asemenea, provizii de carne sărată şi biscuiţi, o mică rezervă de cartofi şi fasole, precum şi chibrituri, vase de bucătărie, o lădiţă cu unelte şi pânzele vechi făgăduite de Michael. De parcă şi el s-ar fi temut exact de lucrul pe care îl bănuise Clayton, Michael cel Negru îi însoţi personal pe ţărm şi fu ultimul care-i părăsi când, după ce butoaiele de pe vas fură umplute cu apă proaspătă, bărcile se îndreptară spre Fuwalda rămasă în aşteptare.

În timp ce bărcile pluteau lin pe apele domoale ale golfului, Clayton şi soţia sa le priveau îndepărtându-se şi în sufletul amândurora, încolţi presentimentul unei inevitabile calamităţi şi al unei disperări fără margini. În spatele lor, pe muchia unei măguri joase, pândeau alţi ochi — ochi cu o privire fixă, fioroasă, licărind pe sub sprincene stufoase.

Când Fuwalda lunecă pe gura strâmtă a golfului şi pieri din văz, ascunsă de un ieşind al malului, Lady Alice îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Clayton şi izbucni într-un nestăpânit hohot de plâns. Înfruntase plină de curaj pericolul răscoalei de pe bord; privise în faţă cu dârzenie eroică teribila lor perspectivă; dar acum, când grozăvia absolutei singurătăţi devenise o realitate, nervii ei supraîncordaţi cedară şi se dezlănţui reacţia.

Clayton nu încercă să-i oprească lacrimile. Era mai bine să lase în voie această izbucnire firească a unor emoţii îndelung stăvilite şi multe minute se scurseră până când fata — căci abia de era mai

răsărită ca un copil — putu să-şi recapete stăpânirea de sine.

— Oh, John! strigă în cele din urmă. Ce groaznic! Ce-o să ne facem? Ce-o să ne facem?

— Nu ne rămâne de făcut decât un singur lucru, Alice — răspunse Clayton, cu un ton la fel de calm de parcă s-ar fi aflat în confortabilul lor salon de acasă — şi anume, să ne punem pe muncă. Munca trebuie să fie izbăvirea noastră. Nu trebuie să ne îngăduim timp de gândire, căci altminteri ne-am pierde minţile. Trebuie să muncim şi să aşteptăm. Sunt sigur că ajutorul ne va sosi şi încă repede, de îndată ce se va constata că Fuwalda a dispărut şi asta chiar dacă Michael cel Negru nu se va ţine de cuvânt.

— John, dacă am fi numai tu şi cu mine — suspină ea — am putea rezista, ştiu bine, dar…

— Da, scumpa mea — răspunse Clayton cu blândeţe — m-am gândit şi la asta; dar va trebui să facem faţă, aşa cum va trebui să facem faţă la tot ce va să vină, plini de curaj şi cu deplină încredere în priceperea noastră de a ne descurca în cele mai vitrege împrejurări. Cu sute de mii de ani în urmă, strămoşii noştri din trecutul ceţos şi îndepărtat au făcut faţă aceloraşi probleme pe care va trebui poate să le înfruntăm şi noi, în inima aceloraşi păduri virgine. Şi faptul că ne aflăm azi, aici, e o dovada că ei au biruit. Şi oare ce-au izbutit oamenii aceia nu vom putea izbuti şi noi? Ba chiar mai bine, fiindcă noi avem în spate veacuri întregi de cunoştinţe superioare şi avem mijloacele de protecţie, de apărare şi de subzistenţă pe care ni le-a furnizat ştiinţa, de care ei nu aveau habar. Ceea ce-au realizat ei, Alice, cu uneltele şi armele lor de piatră şi de os, vom putea realiza, fără îndoială şi noi.

— Ah, John, ce n-aş da să fiu şi eu bărbat şi să am o filosofie de bărbat, dar nu sunt decât o femeie care judecă mai curând cu inima decât cu capul şi ceea ce văd înaintea noastră e prea

cumplit, prea de neconceput ca să poată fi exprimat în cuvinte. Nădăjduiesc că ai dreptate, John. O să fac tot ce-o să-mi stea în putinţă ca să fiu o cât mai bravă femeie primitivă, pereche potrivită pentru un bărbat primitiv.

Primul gând al lui Clayton a fost să înjghebeze un adăpost unde să-şi petreacă noaptea: ceva care să-i poată ocroti de fiarele de pradă ce dădeau târcoale.

Deschise lada cu puşti şi muniţii, pentru ca amândoi să fie înarmaţi împotriva unui eventual atac în timpul cât se aflau la lucru, apoi căutară împreună un loc pentru adăpostul primei lor nopţi.

La vreo sută de iarzi depărtare de ţărm se găsea o poieniţă netedă, cu foarte puţini copaci; în cele din urmă hotărâră să clădească aici, cu timpul, o locuinţă permanentă, dar deocamdată amândoi chibzuiră că-i mai bine să construiască o mică platformă între copaci, la care să nu poată ajunge nici cele mai puternice dintre animalele sălbatice al căror regat îl încălcaseră.

În acest scop, Clayton alese patru arbori care formau un dreptunghi de vreo opt metri pătraţi, tăie apoi nişte ramuri mai lungi din alţi copaci şi împrejmui dreptunghiul cu un soi de îngrăditură, înaltă cam de vreo trei metri de la pământ, legând zdravăn ramurile de cei patru copaci cu ajutorul unui odgon dat de Michael cel Negru din echipamentul navei Fuwalda.

De-a curmezişul acestei îngrădituri, Clayton aşează alte crengi mai mici, una lângă alta. Aşternu pe această platformă frunze imense din palmierul numit urechea elefantului, care creştea din belşug în jur, iar peste frunze întinse o pânză mare de catarg, împăturită de mai multe ori ca să aibă grosime. La doi metri şi jumătate mai sus construi o platformă asemănătoare, dar mai uşoară, care urma să le servească de acoperiş, iar pe cele patru laturi întinse restul pânzei de catarg, în chip de pereţi.

După ce isprăvi, cuibul lor arăta destul de confortabil şi transportă în el aşternuturile şi câteva din bagajele mai uşoare. Se scursese o bună parte a după-amiezii, iar restul timpului, cât a mai stăruit lumina de zi, Clayton îl petrecu construind o scară grosolană, cu ajutorul căreia Lady Alice să poată urca în noul ei cămin.

Întreaga zi, pădurea din jur fremătase de păsări agitate, cu penaje scânteietoare şi de maimuţici săltăreţe şi guralive, care urmăriseră cu cel mai aprig interes şi cu fascinaţie pe noii veniţi şi construirea minunatului lor cuib.

Cu toate că atât Clayton cât şi soţia lui fură tot timpul cu ochii în patru, nu văzură nicio dihanie mai mare, deşi în vreo două rânduri micii lor vecini simieni se precipitară dinspre măgura din apropiere ţipând şi trăncănind de zor, privind îndărăt cu ochi înfricoşaţi şi dând a înţelege, la fel de limpede ca şi cum ar fi vorbit, că fugeau de cine ştie ce grozăvie care pândea pitită pe acolo.

Puţin înainte de lăsarea serii, Clayton isprăvi scara şi după ce umplură un lighean mare cu apă din râuleţul învecinat, cei doi urcară la relativa siguranţa oferita de cămăruţa lor suspendată. Cum era destul de cald, Clayton nu lăsase în jos pereţii laterali şi în timp ce şedeau turceşte pe pături Lady Alice, scrutând umbrele din ce în ce mai mohorâte ale pădurii, îşi apucă brusc soţul de braţ.

— John, şopti ea, ia te uită! Ce e, un om? Când Clayton întoarse ochii în direcţia indicată de soţia sa, văzu o siluetă gigantică, stând în picioare pe măgură şi profilându-se nedesluşit pe fundalul umbrelor. O clipă, silueta rămase locului, de parc-ar fi tras cu urechea, apoi se întoarse încet şi se mistui în tenebrele junglei.

— Ce-a fost, John?

— Nu ştiu, Alice, răspunse el cu o voce gravă, e prea întuneric ca să fi putut desluşi de la distanţa asta, poate că nu era decât o umbră iscată de luna care răsare.

— Nu, John, dacă nu era un om, atunci era o gigantică şi grotească imitaţie de om. Oh, mi-e teamă!

Clayton o strânse în braţe, şoptindu-i vorbe de îmbărbătare şi de iubire.

Puţin mai târziu, lăsă în jos pereţii de pânză, legându-i zdravăn de copaci, astfel încât, cu excepţia unei deschizături înguste ce da înspre plajă, erau cu desăvârşire îngrădiţi.

Cum în cuibuşorul lor domnea acum o beznă s-o tai cu cuţitul, se culcară amândoi pe aşternut, încercând să dobândească prin somn un scurt răgaz de uitare. Clayton se întinsese cu faţa spre deschizătură, având la îndemână o puşcă şi o pereche de pistoale.

Abia închiseseră ochii, când un sfâşietor ţipăt de panteră se înălţă din jungla aflată în spatele lor. Se apropie din ce în ce, până când putură distinge paşii fiarei chiar sub platforma lor. Un ceas şi mai bine o auziră pufnind şi agăţându-se cu ghearele de copacii care le susţineau cuibul, până când, în cele din urmă, se îndepărtă luând-o spre plajă, unde Clayton o putu vedea limpede în lumina clarului de lună — un animal robust, frumos, exemplarul cel mai mare pe care-l întâlnise vreodată.

În lungile ceasuri de beznă ce urmară nu reuşiră decât să aţipească pe apucate, căci lărmuiala nocturnă a imensei jungle unde clocoteau miriade de vieţi animale le menţineau într-o continuă încordare nervii surescitaţi, astfel încât de o sută de ori se deşteptară tresărind la auzul strigătelor ascuţite sau altor zgomote furişe de namile tupilate sub ascunsul lor.

3. VIAŢA ŞI MOARTE

Dimineaţa îi află prea puţin sau aproape deloc odihniţi, deşi încercaseră o nespusă uşurare la ivirea zorilor.

De îndată ce-şi încropiră o frugală gustare, alcătuită din carne de porc sărată, cafea şi biscuiţi, Clayton reîncepu munca de construire a locuinţei

lor, pentru că-şi dădea seama că nu se puteau aştepta la niciun fel de siguranţă şi la niciun pic de odihnă noaptea, atâta timp cât nu vor fi despărţiţi de viaţa junglei prin patru pereţi trainici. Era o sarcină anevoioasă care-i luă aproape o lună şi nu clădi decât o singură cămăruţă. Îşi dură casa din trunchiuri mici, groase de vreo cincisprezece centimetri, astupând spaţiile libere cu un soi de lut pe care-l găsi la mică adâncime de la suprafaţa solului.

La un capăt construi o vatră din pietre mici aduse pe plajă. Le tencui tot cu lut şi când casa fu gata, întinse şi la exterior un strat de lut, gros de vreo zece centimetri.

În deschizătura ferestrei aşeză nişte rămurele, nu mai groase de doi centimetri şi jumătate, pe care le dispuse orizontal şi vertical, împletindu-le atât de strâns, încât alcătuiau gratii de nădejde ce puteau rezista forţei unui animal puternic. În felul acesta locuinţa avea aer şi ventilaţie fără a pierde din siguranţă.

Acoperişul în formă de **A** fu construit din rămurele mici, legate foarte strâns, peste care aşternu iarba lungă a junglei şi foi de palmier, fixate apoi printr-un ultim strat de lut.

Pentru uşă folosi lăzile de ambalaj care conţinuseră lucrurile lor, fixând în cuie o placă peste alta şi aşezând transversal scândurile de aceeaşi fibră, până când obţinu un material solid, gros de vreo opt centimetri şi atât de rezistent, încât pe amândoi îi pufni râsul numai cât îl priviră. Dar ajuns la acest punct, Clayton se izbi de cea mai mare dificultate, întrucât, după ce construi uşa masivă, nu avu niciun mijloc de a o prinde. Totuşi, după încă două zile de muncă, izbuti să fasoneze două balamale din lemn tare cu ajutorul cărora montă uşa, astfel încât se deschidea şi se închidea cu uşurinţă.

Tencuiala şi finisajul fură adăugate după ce se mutară în casă — ceea ce se întâmplă de îndată ce

fu aşezat acoperişul — prin îngrămădirea tuturor lăzilor în faţa uşii, peste noapte; şi astfel, locuinţa lor deveni relativ sigură şi confortabilă.

Construirea unui pat, a scaunelor, a unei mese şi a rafturilor fu o treabă comparativ uşoară, aşa încât spre sfârşitul celei de-a doua luni, erau comod instalaţi şi de n-ar fi fost teama permanentă de un atac din partea jivinelor, precum şi singurătatea din ce în ce mai apăsătoare, nu s-ar fi simţit nici stânjeniţi, nici nefericiţi.

Noaptea, fiarele mârâiau şi răgeau în jurul micuţei lor cabane, dar omul se deprinde în asemenea măsură cu zgomotele des repetate, încât curând nu se mai sinchisiră de ele, dormind buştean până în zori.

În trei rânduri zăriră fugitiv siluetele masive, asemănătoare cu omul, de felul celei pe care o văzuseră în prima noapte, dar niciodată îndeajuns de aproape ca să-şi poată da seama dacă siluetele întrezărite aparţineau unor oameni sau unor animale.

Păsările strălucitoare şi maimuţele se învăţaseră cu noile lor cunoştinţe şi cum, de bună seamă, nu mai văzuseră niciodată până atunci fiinţe omeneşti, odată ce le trecu prima spaimă, începură să se apropie din ce în ce, îmboldite de acea ciudată curiozitate de care-s stăpânite vietăţile pădurii, ale junglei, ale câmpiei; aşa încât, încă din prima lună, unele păsări ajunseseră să accepte firimituri din mâinile prietenoase ale celor doi Clayton.

Într-o după amiază, în timp ce Clayton lucra la o cabană suplimentară, deoarece avea de gând să construiască mai multe încăperi, micii lor prieteni caraghioşi — maimuţicile — năvăliră ţipând şi bruftuind prin copaci, venind în fugă din direcţia măgurii, în timp ce fugeau, aruncau înapoia lor priviri temătoare si, în cele din urmă, se opriră lângă Clayton, flecărind aţâţate ca şi cum ar fi vrut să-l vestească de apropierea unui pericol.

În sfârşit, văzu şi el acel ceva de care se temeau atâta maimuţicile — omul-fiară pe care Clayton îl zărise până acum doar în treacăt. Se apropia prin junglă, într-o poziţie semiverticală, sprijinindu-şi din când în când pumnii pe pământ — o gigantică maimuţă antropoidă — şi pe măsură ce înainta, scotea nişte mârâieli guturale şi un soi de sunet lătrat.

Clayton se afla la oarecare distanţă de cabană, pregătindu-se să doboare un arbore cât se poate de potrivit pentru lucrările lui de construcţie. Luni întregi de continuă securitate, timp în care niciun animal primejdios nu se arătase la lumina zilei, îl făcuseră să devină imprudent: Clayton îşi lăsase puştile şi pistoalele în cabană şi acum, când văzu uriaşa maimuţă zdrobind sub tălpi vegetaţia măruntă a junglei şi venind drept spre el, dintr-o direcţie ce-i tăia orice cale de scăpare, simţi un fior săgetându-l prin şira spinării.

Ştia că, înarmat cum se afla doar cu un topor, şansele lui împotriva monstrului feroce erau într-adevăr foarte mici — şi apoi… Alice! „Ah, Dumnezeule — îşi spuse el — ce se va întâmpla cu Alice?”

Mai exista o slabă nădejde să ajungă înapoi la cabană. Se întoarse şi începu să alerge în direcţia locuinţei, scoţând strigăte de alarmă menite s-o vestească pe soţia sa ca să fugă şi să se baricadeze după uşa grea a cabanei în cazul când gorila i-ar tăia drumul.

Lady Greystoke şedea în apropierea cabanei când îi auzi strigătul, ridică ochii; îi fu dat să vadă maimuţa, care făcea salturi de o incredibilă sprinteneală pentru un animal atât de mare şi greoi, străduindu-se să i-o ia înainte lui Clayton.

Cu un strigăt stins, Lady Alice fugi spre cabană şi când intră, aruncă îndărăt o privire care-i umplu inima de groază, căci monstrul îi tăiase soţului ei calea; Clayton se afla în mare impas, strângând toporul cu ambele mâini, gata să-l repeadă asupra

animalului furios, în clipa când acesta s-ar fi hotărât să te năpustească asupră-i.

— Alice, închide uşa şi baricadeaz-o! strigă Clayton. O să dobor bestia cu toporul!

Dar ştia foarte bine că-l aşteaptă o moarte înfiorătoare, iar Lady Alice ştia şi ea.

Gorila era ditai matahală, cântărind probabil vreo sută cincizeci de kilograme. Ochii apropiaţi, răi, scăpărau de ură pe sub sprincenele zbârlite, în timp ce caninii ascuţiţi ieşiră la iveală dezgoliţi într-un rânjet hidos când se opri o clipă să-şi cântărească prada.

Peste umărul bestiei, Clayton putea vedea uşa cabanei, aflată la o distanţă mai mică de douăzeci de paşi şi se simţi năpădit de un val de groază si de spaimă când o zări pe tânăra-i soţie înarmată cu unul din pistoalele lui.

Lady Alice se temuse întotdeauna de armele de foc şi pentru nimic în lume nu ar fi atins vreuna, dar acum se repezi spre maimuţă cu neînfricarea unei leoaice care-şi apără puiul.

— Înapoi, Alice, pentru numele lui Dumnezeu, du-te înapoi!

Dar ea nici nu se gândi să-i dea ascultare şi chiar în aceeaşi clipă, gorila se năpusti asupra lui Clayton, care nu putu să mai scoată o vorbă.

Omul, adunându-şi toate puterile, învârti toporul deasupra capului, dar vânjosul animal înşfacă unealta cu înspăimântătoarele-i mâini şi smulgând-o din strânsoarea lui Clayton, o zvârli cât colo. Cu un mârâit sinistru, îşi apucă neajutorata-i victimă, dar în secunda când colţii dădură să se înfigă în beregata pe care o căutaseră cu însetare, răsună o detunătură şi glonţul pătrunse în spinarea gorilei, între omoplaţi.

Zvârlindu-l pe Clayton la pământ, bestia se întoarse spre noul său vrăjmaş. Dinainte-i se afla fata înspăimântată, căznindu-se în zadar să mai descarce odată arma în trupul animalului; dar Alice nu cunoştea mecanismul armelor de foc şi

trăgaciul căzu inutil, declanşând un cartuş gol. Aproape în aceeaşi clipă, Clayton se opinti, ridicându-se în picioare şi fără să se gândească la zădărnicia unui asemenea act, se repezi să îndepărteze gorila de pe trupul soţiei sale care se făcuse ghem.

Izbuti totuşi, fără mare efort, căci namila se rostogoli neînsufleţită în iarbă; gorila murise. Glonţul îşi îndeplinise misiunea.

Clayton îşi cercetă în grabă soţia şi constată că nu avea nicio rană, drept care deduse că bestia murise chiar în clipa când sărise la Alice. Cu gingăşie, îşi ridică soţia, încă leşinată şi o transportă în mica lor cabană, dar trecură două ore până când Alice să-şi vină în simţiri.

Primele cuvinte pe care le rosti îl umplură de îngrijorare pe Clayton. Căci, la câtva timp după ce-şi recăpătase cunoştinţa, Alice privi uimită de jur împrejurul cabanei şi apoi, cu un suspin de mulţumire, grăi:

— Vai, John, ce bine-i să te afli acasă la tine! Aveam impresia că nu mai suntem la Londra, ci într-un loc înfiorător unde ne atacau nişte monştri giganţi.

— Haide, Alice, haide, o domoli el, dezmierdându-i fruntea, încearcă să mai dormi şi nu te nelinişti din pricina visurilor rele!

În noaptea aceea se născu fiul lor, în cabana scundă din vecinătatea pădurii virgine, în timp ce un leopard urla în faţa uşii, iar de dincolo de măgură se auzeau tonalităţile grave ale răgetului de leu.

Lady Greystoke nu şi-a mai revenit din şocul pricinuit de atacul gorilei şi cu toate că a mai trăit un an după naşterea fiului ei, nu a mai ieşit niciodată afară din cabană şi nu şi-a mai dat vreodată limpede seama că nu s-ar fi aflat în Anglia.

Uneori îi punea întrebări lui Clayton în legătură zgomotele ciudate care sfâşiau liniştea nopţilor, în

legătură cu absenţa servitorilor şi a prietenilor, cu bizara grosolănie a mobilelor din încăpere, dar, cu toate că el nu făcea nicio încercare s-o amăgească, niciodată Lady Alice nu a mai putut sesiza tâlcul tuturor acestora.

Altminteri, gândea aproape normal, iar bucuria si fericirea pe care le încerca datorită micuţului ei fiu precum şi duioşia constantă cu care-o înconjura soţul ei, făcură ca acest an să fie foarte fericit, cel mai fericit din tânăra-i viaţă.

Clayton ştia foarte bine că dacă Alice şi-ar fi păstrat judecata neştirbită ar fi suferit cumplit din cauza neliniştilor şi a îngrijorării, aşadar, deşi se simţea nespus de îndurerat de starea ei, în unele momente era de-a dreptul bucuros că soţia lui nu putea să înţeleagă realitatea.

De multă vreme renunţase la speranţa de a se salva de acolo, decât doar prin cine ştie ce întâmplare. Cu un zel neostoit, lucrase la înfrumuseţarea interiorului cabanei.

Duşumeaua era acoperită cu piei de leu şi de panteră. Diferite bufete şi rafturi de cărţi căptuşeau pereţii. Vaze ciudate, modelate cu propriile-i mâini din lutul ce se găsea în regiune, purtau buchete de frumoase flori tropicale. Perdelele împletite din fire de iarbă şi de bambus împodobeau ferestrele şi — realizarea cea mai grea dintre toate — reuşise, cu sărăcăcioasele lui unelte, să taie scânduri pentru a nivela suprafaţa pereţilor şi a tavanului şi a-şi înjgheba o podea netedă.

Faptul că izbutise să-şi educe mâinile la îndeletniciri atât de neobişnuite constituia şi pentru el o sursă de continuă şi blândă mirare. Dar îşi iubea munca, deoarece o făcea de dragul soţiei sale şi a firavei vieţi care venise să le însenineze zilele, deşi le sporise însutit răspunderile şi grozăvia situaţiei. În anul în care urmă Clayton fu atacat în mai multe rânduri de maimuţele gigantice, care păreau acum să bântuie în permanenţă prin preajma cabanei, dar cum niciodată nu se mai

hazardase să iasă fără ambele puşti şi pistoale, nu se mai temea de uriaşele jivine.

Întărise apărarea ferestrelor şi potrivise la uşa cabanei un lacăt de lemn, unic în felul lui, aşa încât, când pleca la vânătoare sau la cules de fructe, îndeletniciri pe care era nevoit să le practice în mod constant pentru a asigura nevoile de hrană, nu se mai temea de posibilitatea ca vreuna din bestiile acelea să dea buzna în căminul lui.

La început împuşca cea mai mare parte a vânatului chiar prin fereastra cabanei, dar după un timp animalele se învăţaseră să se ferească de curioasa vizuină de unde izbucneau înfricoşătoare detunături de puşcă.

În răgazurile de odihnă, Clayton îi citea adeseori cu glas tare soţiei lui din teancurile de cărţi pe care le aduseseră cu ei, în vederea noului cămin la care nădăjduiseră. Printre acestea se aflau multe cărţi pentru copii — cărţi cu poze, abecedare, poveşti — căci se aşteptaseră ca odrasla lor să atingă vârsta cititului mai înainte ca ei să fi putut spera să se întoarcă în Anglia.

Alteori, Clayton îşi făcea însemnări în jurnalul lui, pe care se deprinsese să-l scrie în limba franceză şi unde înregistra amănuntele ciudatei lor vieţi, îşi ţinea jurnalul ferecat într-o casetă de metal.

Când se împlini un an de la naşterea fiului ei, Lady Alice se stinse din viaţă, tăcut, în somn. Atât de domol i-a fost sfârşitul, încât lui Clayton îi trebuiră ore întregi până să-şi dea seama că soţia sa era într-adevăr moartă.

Grozăvia situaţiei îşi făcu foarte încet loc în conştiinţa lui şi e îndoielnic dacă şi-a dat vreodată seama pe deplin de imensitatea durerii sale şi de cumplita răspundere care-i apăsa umerii, acum, când avea în grijă făptura aceea plăpândă, de fiul care trebuia încă alăptat.

Ultima însemnare din jurnalul său a fost făcută în dimineaţa ce a urmat săvârşirii din viaţă a Lady-

ei Alice şi cuprinde o serie de amănunte expuse într-un limbaj prozaic, care le sporeşte nota patetică: pentru că respiră din ele o apatie istovită, născută dintr-un lung şir de suferinţe şi deznădejdi, o apatie pe care chiar această cruntă lovitură abia de-o putea face să vibreze în adâncurile unei dureri mai intense:

„Fiul meu ţipă după mâncare. O, Alice, Alice, ce să mă fac?”

Şi în timp ce John Clayton aşternea aceste cuvinte, sortite să fie cele din urmă scrise de mâna lui, capul îi căzu ostenit peste braţele întinse pe masa cioplită pentru cea care zăcea acum împietrită şi rece în patul de alături.

Vreme îndelungată niciun sunet nu ştirbi tăcerea mormântală a amiezii de junglă, în afară de scâncetele jalnice ale micuţului pui de om.

4. GORILELE

În inima pădurii, pe-un platou aflat cam la o milă în spatele oceanului, bătrânul Kerchak, gorila, spumega de furie în mijlocul neamului său. Membrii mai tineri şi mai sprinteni ai tribului se căţăraseră pe ramurile de sus ale arborelui uriaş, ca să se ferească de mânia bătrânului; preferau să-şi rişte viaţa pe crengile care abia le suportau greutatea, decât să-l înfrunte pe bătrânul Kerchak într-unul din accesele lui de nestăpânită furie.

Ceilalţi masculi se risipiseră în toate direcţiile, dar nu mai înainte ea bruta aţâţată să fi simţit vertebrele unuia dintre ei plesnind între fălcile-i uriaşe, înspumate de turbare.

O tânără femelă ghinionistă alunecă de pe o ramură înaltă, pe care nu-şi putuse ţine echilibrul şi se prăbuşi cu zgomot chiar la picioarele lui Kerchak. Scoţând un urlet sălbatic, gorila se repezi asupră-i, sfâşiindu-i cu colţii puternici o bucată de carne de pe o coastă şi izbind-o violent în cap şi peste umeri cu o creangă de copac frântă, până ce-i făcu ţeasta chisăliţă.

Apoi o pândi pe Kala, care, întorcându-se chiar atunci cu puiul său dintr-o expediţie în căutarea hranei, habar n-avusese de turbarea înverşu-natului Kerchak, până când ţipetele de alarmă ale fârtaţilor n-o făcură s-o ia la sănătoasa ca să-şi scape pielea Dar Kerchak o ajunse din urmă, atât de aproape, cât ar fi înşfăcat-o de încheietura mâinii dacă ea ar fi executat un disperat salt aerian, sărind de pe un copac pe altul — performanţă periculoasă, pe care gorilele o practică foarte rar, doar când nu există altă soluţie în faţa primejdiei. Execută saltul cu succes, dar când se prinse de crengile copacului mai îndepărtat, smucitura bruscă slăbi strânsoarea braţelor puiului ei, care i se agăţase cu furie de gât şi Kala văzu mica făptură rostogolindu-se, răsucindu-se şi chircindu-se la zece metri dedesubt. Cu un înfiorător strigăt de durere, Kala se aruncă de-a dreptul lingă el, fără să-i mai pese de primejdia ce-o pândea din partea lui Kerchak; dar când ridică micuţa făptură zdrobită, văzu că viaţa îi părăsise trupul.

Gemând înfundat, Kala continuă să-şi strângă puiul la piept, iar Kerchak nu încercă s-o brutalizeze. Moartea puiului făcuse ca furia-i diavolească să se astâmpere tot aşa de brusc cum se dezlănţuise.

Kerchak era o uriaşă căpetenie de gorile, cântărind poate o sută şaptezeci şi cinci de kilograme. Avea o frunte foarte îngustă şi teşită, ochi injectaţi, mici şi aşezaţi foarte aproape de rădăcina nasului grosolan, turtit; urechile-i erau mari şi subţiri, dar, oricum, mai mici decât ale celor din neamul său.

Firea lui vijelioasă şi marea-i forţă îi asiguraseră dominaţia asupra micului trib în mijlocul căruia se născuse cu vreo douăzeci de ani în urmă. Acum, când se afla în plină vigoare, în toată pădurea deasă nu exista maimuţă care să fi cutezat să-i conteste dreptul la domnie, iar celelalte fiare mai mari se fereau să-l hărţuiască.

Bătrânul Tantor, elefantul, era singurul dintre toate vietăţile sălbatice care n-avea frică de el — şi numai de elefant se temea Kerchak. Când Tantor pufnea pe trompa lui, gorila şi neamul ei se căţărau iute în copaci, la nivelul al doilea.

Tribul de antropoide peste care domnea Kerchak, cu mână de fier şi colţi ameninţător dezgoliţi, număra şase până la opt familii, fiecare dintre acestea fiind alcătuită dintr-un mascul adult, cu femelele şi puii lui, însumând cu toţii laolaltă vreo şaizeci- şaptezeci de maimuţe.

Kala era femela cea mai tânără a unui mascul numit Tublat, ceea ce înseamnă „nas-spart", iar puiul pe care-l văzuse strivit era primul ei copil; de altfel, ea nici n-avea mai mult de nouă sau zece ani. Deşi atât de tânără, Kala era vânjoasă şi puternică — un exemplar splendid, cu mădulare zvelte, o frunte rotundă şi înaltă, care vădea o înzestrare cu mai multă inteligenţă decât semenii săi. De asemenea, avea o mare capacitate de iubire şi de suferinţă maternă.

Totuşi era numai o maimuţă, o uriaşă, feroce, înverşunată fiară dintr-o specie îndeaproape înrudită cu gorilele, doar ceva mai inteligentă decât acestea; inteligenţa, îmbinată cu forţa gorilelor, făcea din specia ei cel mai fioros dintre înspăimântătorii străbuni ai omului.

Când membrii tribului îşi dădură seama că mânia lui Kerchak se potolise, îşi părăsiră încet ascunzişurile din arbori şi porniră să-şi vadă mai departe de feluritele îndeletniciri de la care fuseseră întrerupţi.

Tinerii se jucau şi se zbenguiau printre copaci şi tufişuri. Câţiva dintre adulţi se întinseseră cu faţa-n jos pe culcuşul moale alcătuit de frunzele moarte sau putrezite ce acopereau pământul, în timp ce alţii răsturnau crengi căzute şi bulgări de pământ, scociorând după gândăceii şi reptilele care formau o parte a hranei lor. Alţii umblau căutând prin copacii din jur fructe, alune, păsări mici, ouă.

Petrecuseră în felul ăsta o oră şi mai bine, când Kerchak îi adună şi poruncindu-le să-l urmeze, se îndreptară spre ocean.

În cea mai mare parte, acolo unde era spaţiu bătătorit, mărşăluiră pe pământ, urmând cărarea uriaşilor elefanţi, care, tot ducându-se şi întorcându-se, fuseseră singurii ce tăiaseră drum în junglă prin încâlceala de mărăciniş, liane, plante agăţătoare şi copaci. Când mergeau, gorilele înaintau cu o mişcare rotită, stângace, proptindu-se cu pumnii noduroşi în pământ şi săltându-şi înainte corpurile dizgraţioase. Când însă drumul ducea printre arborii mai mărunţi, se mişcau cu repeziciune, legănându-se de pe o creangă pe alta cu agilitatea verilor mai mici, maimuţele. Şi tot drumul, Kala îşi purtă puiul mort, strâns lipit la piept.

Curând, după-amiaza, ajunseră pe creasta unei măguri care da spre plajă şi la poalele căreia se afla cabana ce constituia ţinta lui Kerchak. Văzuse pe mulţi din neamul lui prăbuşindu-se morţi în faţa zgomotului puternic scos de băţul negru, mânuit de ciudata maimuţă albă care trăia în bârlogul acela minunat şi Kerchak, în mintea-i primitivă, luase hotărârea să pună stăpânire pe unealta dătătoare de moarte şi să cerceteze interiorul misteriosului cuib.

Mai voia foarte, foarte mult să-şi înfigă dinţii în beregata ciudatului animal pe care învăţase să-l urască, temându-se totodată de el, din care pricină venea adeseori cu tribul său în recunoaştere, pândind un prilej când maimuţa albă ar fi fost mai puţin vigilentă.

În ultima vreme renunţaseră la ideea unui atac şi nici măcar nu se mai arătaseră; pentru că, ori de câte ori procedaseră astfel în trecut, băţul negru îşi detunase cumplitul mesaj de moarte către unul din membrii tribului.

Astăzi însă, omul nu se vedea pe afară şi din locul de unde iscodeau, maimuţele putură observa că uşa cabanei era deschisă. Încet, cu prudenţă şi

fără zgomot, se strecură prin junglă spre cabană. Nu scoaseră niciun mârâit, niciun urlet de furie — beţigaşul cel negru îi învăţase să se apropie muteşte, ca nu cumva să-l trezească. Veniră din ce în ce mai aproape, până când Kerchak însuşi se furişă chiar la uşă şi privi înăuntru. În spatele lui urmau doi masculi şi apoi Kala, strângând la piept mica-i povară neînsufleţită.

Văzură înăuntru maimuţa albă, pe jumătate prăbuşită peste o masă, cu capul culcat pe braţe; pe pat zăcea o siluetă acoperită cu o pânză de catarg în timp ce dintr-un mic leagăn rustic se auzea scâncetul unui prunc.,

Kerchak se strecură hoţeşte şi se ghemui pe vine, gata de atac; în clipa aceea John Clayton se înălţă cu o tresărire violentă şi se găsi faţă-n faţă cu maimuţele. Priveliştea care i se înfăţişă ochilor trebuie să-i fi îngheţat sângele în vine, căci dincoace de uşă se aflau trei gorile monstruoase, în spatele cărora se îngrămădeau numeroase altele. Câte erau, n-a putut niciodată şti, pentru că puştile lui atârnau pe peretele din celălalt capăt al încăperii, alături de pistoale, iar Kerchak se şi năpusti asupră-i.

După ce regele maimuţelor eliberă din strânsoare trupul neînsufleţit al celui ce fusese John Clayton, Lord Greystoke, îşi îndreptă atenţia spre micuţul din leagăn! Dar Kala ajunse acolo înaintea lui şi când Kerchak dădu să înşface copilul, îl smulse ea şi înainte de a fi putut să-i taie drumul, Kala o şi zbughi pe uşă şi se adăposti într-un arbore înalt.

Răpind pruncul Alicei Clayton, Kala lăsase să cadă în leagănul gol puiul ei mort; căci plânsetul puiului viu stârnise în inima ei sălbatică chemarea universalului instinct matern, pe care puiul mort nu-l mai putea astâmpăra.

Acolo sus, pitită printre crengile unui arbore uriaş, legănă la piept pruncul care ţipa şi în scurtă vreme, instinctul care vibra la fel de puternic în

această femelă sălbatică, precum vibrase şi în pieptul gingaşei şi frumoasei Lady Alice — instinctul iubirii de mamă — pătrunse în abia înfiripata înţelegere a puiului de om şi-l făcu să se domolească. Apoi foamea şterse şi ultima barieră dintre ei şi fiul unui lord englez şi al unei lady se ospăta la sânul Kalei, maimuţa uriaşă.

Între timp, monştrii din cabană cercetau cu precauţie cele aflate în ciudata vizuină.

După ce se asigură că Clayton îşi dăduse sufletul, Kerchak îşi îndreptă atenţia spre obiectul întins pe pat, acoperit cu o pânză de catarg. Ridică uşurel un colţ al giulgiului, dar când dădu cu ochii de trupul femeii, smulse cu brutalitate pânza în care era înfăşurată şi-şi încleşta mâinile uriaşe, păroase, în jurul gâtului alb, lipsit de viaţă. O clipă îşi înfipse adânc degetele în carnea rece, apoi, dându-şi seama că femeia era moartă, o lăsă în părăsire, pornind să examineze conţinutul încăperii; nu se mai atinse de cadavrul Lady-ei Alice şi al lui Sir John.

În primul rând, atenţia îi fu atrasă de puşca ce atârna pe perete; la băţul ăsta curios care tuna aducând moarte, râvnea de luni de zile, dar acum, când se afla la o palmă de el, nu se încumeta să-l înhaţe. Se apropie prudent de obiect, gata s-o ia la fugă dacă ar fi început să vorbească cu glasul lui tunător şi adânc, aşa cum îl mai auzise vorbind când adresase ultimele cuvinte unor semeni ai lui Kerchak, care din neştiinţă sau din pripeală, se năpustiseră asupra miraculoasei maimuţe albe care mânuia băţul.

În străfundurile înţelegerii acestui animal mijise ceva care-i spunea că băţul tunător e primejdios în mâna cuiva care ştie să-l manevreze; totuşi trecură minute întregi până se hotărî să-l atingă.

Se plimbă de colo-colo prin faţa băţului, cu capul mereu întors, astfel încât nu slăbi o secundă din ochi obiectul năzuinţelor sale.

Slujindu-se de braţele-i lungi cum se slujeşte omul de cârje şi aruncându-şi, la fiecare opintire, trupul masiv încoace şi-ncolo, marele rege al maimuţelor se învârti în sus şi-n jos, scoţând mârâieli răguşite, punctate din când în când de acel ţipăt pătrunzător, care-i cel mai cumplit zgomot al junglei.

În cele din urmă se opri dinaintea puştii. Încetişor, întinse o mână uriaşă până când aproape că atinse ţeava scânteietoare, pentru ca pe dată să-şi retragă mâna şi să-şi reia acel du-te-vino precipitat. S-ar fi zis că prin toată această demonstraţie de neînfricare, ca şi prin ţipetele-i sălbatice, colosul îşi aduna curajul şi se aţâţa singur până avea să atingă cutezanţa de a pune mâna pe armă.

Se opri din nou şi de astă dată izbuti să-şi lipească mâna şovăitoare de oţelul rece, pentru ca în aceeaşi clipă să şi-o retragă iar şi să-şi reia foiala plină de neastâmpăr. Ceremonia fu repetată de nenumărate ori, dar de fiecare dată cu o încredere sporită, până când, în cele din urmă, puşca fu smulsă din cui şi iat-o în mâna animalului.

Constatând că nu-i face niciun rău, Kerchak începu s-o cerceteze minuţios. O pipăi de la un capăt la celălalt, privi în adâncurile negre ale ţevii, îşi plimbă degetele pe părţile-i laterale, pe pat, pe încărcător şi în sfârşit, pe trăgaci.

Tot timpul cât au durat aceste operaţii, maimuţele care intraseră în cabană stăteau ciorchine lângă uşă, urmărind mişcările şefului, în vreme ce dihăniile rămase afară se îngrămădeau şi-şi lungeau gâtul ca să vadă şi ele ce se petrece înăuntru. Deodată, degetele lui Kerchak se încleştară pe trăgaci. Urmă o detunătură asurzitoare, iar maimuţele de la uşă şi de dincolo de uşă se învălmăşiră şi se prăvăliră una peste alta, în graba sălbatică de a fugi.

Kerchak era la fel de înspăimântat, atât de înspăimântat, încât nu-i dădu prin cap să azvârle pricina acelui zgomot îngrozitor, ci se năpusti la uşă, ţinând strâns puşca în mână. Când trecu prin deschizătură, ţeava puştii se agăţă de marginea uşii ce se închidea dinăuntru în afară şi o trase cu atâta forţă, încât uşa se trânti zdravăn în urma maimuţelor care o luaseră la picior.

La mică depărtare de cabană, când Kerchak se opri o clipă şi descoperi că mai strângea puşca în mână, o zvârli cât. Colo, cum ar fi azvârlit un fier roşu şi niciodată nu mai încercă s-o regăsească — detunătura însemnase o încercare prea puternică pentru nervii lui de animal; dar se convinsese că teribilul băţ era absolut nevătămător atât timp cât îl lăsai în pace.

Trebui să se scurgă un ceas până ce maimuţele se încumetară să se apropie iar de cabană spre a-şi continua investigaţiile, dar când, în sfârşit, se întoarseră, găsiră, spre marele lor necaz uşa închisă şi înţepenită atât de straşnic, încât nu fu chip s-o forţeze.

Lacătul ingenios construit de Clayton se încuiase când Kerchak se agăţase de uşă; nici ferestrele bine zăbrelite nu oferiră maimuţelor o cale de acces. După ce se învârtiră un timp împrejurul cabanei, se întoarseră îndărăt în adâncurile pădurii şi pe platourile stâncoase de unde veniseră.

Kala nu coborâse pe dată cu pruncul ei adoptat, dar Kerchak îi strigă să vină şi cum în glasul lui nu răsuna nici urmă de furie, se lăsă sprintenă în jos, din ram în ram şi se alătură celorlalţi în marşul spre casă.

Maimuţele care încercară să se uite la curiosul pui al Kalei fură respinse de ea cu colţi dezgoliţi ameninţător şi cu mârâieli joase, însoţite de avertismente.

Când o încredinţară că nu voiau să-i facă copilului niciun rău, le îngădui să se apropie, dar

nu-i lăsă cu niciun chip să-i atingă comoara. Părea să-şi dea seama că pruncul era plăpând şi delicat şi se temea ca mâinile grosolane ale neamurilor ei să nu-i vatăme micuţul.

Mai avu o iniţiativă, din care pricină drumul fu foarte anevoios pentru Kala. Amintindu-şi de moartea puiului ei, îşi susţinu tot timpul noul copil cu braţul, până la disperare. Ceilalţi micuţi erau purtaţi de mamele lor în circă; braţele lor firave se agăţau de grumazurile păroase, iar picioruşele se sprijineau de subsuorile mamei.

Dar cu Kala lucrurile se petreceau altminteri; ea ţinea trupuşorul gingaş al micului Lord Greystoke strâns la piept, în timp ce mânuţele delicate se agăţau de smocurile lungi de păr negru care acopereau această porţiune din trupul Kalei. Văzuse un pui căzându-i din cârcă şi găsindu-şi o moarte cumplită; cu acest al doilea pui n-avea să mai rişte asemenea lucru.

5. MAIMUŢA ALBĂ

Kala îşi îngrijea cu duioşie puiul de pripas, mirându-se în sinea ei de ce acesta nu se dezvolta în forţă şi în agilitate deopotrivă cu puii altor mame. Trecuse aproape un an de când intrase în posesia ei şi puiul abia de începuse a umbla singur, cât despre căţărat, vai de mine ce neputincios era!

Kala stătea uneori de vorbă cu femelele mai bătrâne despre tânăra ei odraslă, dar niciuna dintre ele nu înţelegea cum poate un pui să fie atât de încet şi de înapoiat în a învăţa să aibă grijă de sine. Cum aşa? Dar nici hrana nu şi-o putea procura singur şi doar trecuseră mai bine de douăsprezece luni de când îl găsise Kala.

De-ar fi ştiut maimuţele că pruncul, înainte de a fi intrat în posesia Kalei, împlinise treisprezece luni, l-ar fi socotit un caz lipsit de orice speranţă, căci micile gorile din tribul lor erau la două-trei luni tot atât de avansate cât şi puiul ăsta de douăzeci şi cinci de luni.

Tublat, soţul Kalei, era nedumerit şi supărat şi dacă femela n-ar fi fost mereu cu ochii în patru, el de mult i-ar fi făcut de petrecanie copilului.

— N-o să ajungă niciodată o gorilă — o lămuri el. Va trebui să-l porţi şi să-l ocroteşti toată viaţa. Ce folos o să aducă tribului? Niciunul; va fi numai o povară. Lasă-l să-şi doarmă liniştit somnul de veci printre ierburile înalte, ca tu să poţi da naştere altor gorile puternice, care să ne fie un sprijin la bătrâneţe.

— Niciodată, Nas-Spart — răspunse Kala. Dacă va trebui să-l port toată viaţa, îl voi purta.

Atunci Tublat se duse la Kerchak, cerându-i să facă uz de autoritatea sa pe lângă Kala şi să-i poruncească să renunţe la micul Tarzan, căci ăsta era numele pe care-l puseseră gingaşului Lord Greystoke, Tarzan însemnând în limba lor „piele-albă".

Dar când Kerchak îi vorbi, Kala îl ameninţă că, dacă n-o lasă în pace să-şi crească copilaşul, va părăsi tribul. Şi cum acesta constituia unul din drepturile inalienabile ale vietăţilor din junglă când sunt nemulţumite de tribul lor, o lăsară de capul ei, deoarece Kala era o femelă tânără, cu picioare zvelte şi n-ar fi vrut s-o piardă.

Pe măsură ce Tarzan creştea, se dezvolta cu paşi mai rapizi, astfel încât la zece ani se căţăra de minune în copaci, iar jos, pe pământ, se pricepea să facă o sumedenie de lucruri năstruşnice ce depăşeau posibilităţile frăţiorilor şi surioarelor lui.

Se deosebea în multe privinţe de ei şi adeseori le stârnea mirarea prin isteţimea lui, mult superioară lor, dar în forţă şi ca mărime era mai prejos; căci la zece ani antropoidele erau pe deplin dezvoltate, unele dintre ele ridicându-se la peste doi metri înălţime, în timp ce micul Tarzan era doar un băieţaş. Dar ce băieţaş!

Încă din fragedă copilărie îşi folosise mâinile ca să se legene şi să sară de pe o cracă pe alta, după cum îl învăţase uriaşa lui mamă şi când se făcu

mai mare petrecu zilnic ore întregi gonind prin copaci cu fraţii şi surorile lui.

Putea să sară la şapte metri în aer, pe înălţimile ameţitoare ale arborilor din junglă şi să prindă, cu o precizie ce nu da niciodată greş şi fără vreo strădanie aparentă, o ramură ce se zbătea nebuneşte în bătaia uraganului apropiat.

Putea coborî şapte metri dintr-o dată, din cracă în cracă, într-o alunecare rapidă spre pământ, sau se putea căţăra în vârful celui mai semeţ dintre giganţii tropicali, cu uşurinţa şi repeziciunea unei veveriţe.

Deşi în vârstă doar de zece ani, avea puterea unui bărbat mijlociu de treizeci şi era mult mai suplu în mişcări decât poate ajunge vreodată cel mai antrenat dintre atleţi. Şi zi de zi puterea lui creştea.

Viaţa lui Tarzan printre crâncenele gorile a fost fericita; pentru că în memoria sa nu purta amintirea unui alt soi de viaţă şi nici nu ştia că în univers mai există şi altceva decât acest petic de pădure şi sălbăticiunile din junglă care-i erau familiare.

Împlinise aproape zece ani când începu să-şi dea seama că există o mare deosebire între el şi fraţii săi. Şi trupul lui mic, rumenit de soare deveni brusc o pricină de mare ruşine când observă că el n-avea niciun fir de păr, de parc-ar fi fost şarpe sau alt soi de reptilă. Încercă să înlăture acest neajuns mânjindu-se din cap până-n picioare cu noroi; dar noroiul se zbicea şi cădea. Şi-apoi era atât de neplăcut, încât hotărî pe dată că preferă ruşinea decât senzaţia nesuferită.

În ţinutul înalt pe care tribul lui îl vizita adeseori, se afla un lăcuşor şi în apele lui limpezi şi neclintite îşi văzu Tarzan pentru prima oară faţa.

Era o zi zăpuşitoare din anotimpul secetos, si Tarzan se duse cu unul din verii săi la mal, ca să bea apă. Când se aplecară, ambele feţe se oglindiră în lacul adormit: trăsăturile sălbatice şi fioroase ale

maimuţei, alături de cele ale mlădiţei aparţinând unei vechi familii englezeşti.

Tarzan fu îngrozit. Era destul de rău să fii spin, dar să mai ai şi o asemenea mutră! Se miră cum de puteau celelalte gorile să se uite măcar la fata lui.

Gura aceea micuţă şi subţire şi dinţii mărunţi şi albi! Cum puteau să arate oare alături de boturile cărnoase şi de colţii puternici ai fraţilor lui mai norocoşi! Şi năsucul mic şi fin era atât de subţire, încât părea lihnit de foame. Se înroşi ca para focului când îl compară cu nările largi şi fremătătoare ale amicului său. Ce nas generos şi puternic avea! Cum i se lăţea pe jumătate din faţă! „Ce bine trebuie să fie când eşti frumos!” gândi Tarzan.

Dar când îşi mai văzu şi ochii! — Ah, asta a fost lovitura de graţie — o pată cafenie, un cerc cenuşiu în jurul ei şi apoi era alb curat! Îngrozitor! Nici măcar şerpii nu aveau ochi atât de hidoşi.

Era atât de absorbit de aceste autoaprecieri, încât nu auzi cum în spatele lui iarba înaltă se desparte şi cum o dihanie mare se furişează hoţeşte prin junglă; nici prietenul lui, gorila, nu auzi, pentru că tocmai atunci bea apă şi lipăitul buzelor şi gâlgâitul de satisfacţie acoperiră zgomotul apropierii nepoftitului.

La mai puţin de treizeci de paşi în spatele celor doi se ghemuia Sabor, uriaşa leoaică, vânturându-şi coada. Cu precauţie, întindea o labă mare, vătuită, pe care o lăsă apoi fără zgomot pe pământ înainte de a o fi ridicat pe a doua. În acest fel avansa: o pisică uriaşă, aproape târându-şi pântecele pe jos şi pregătindu-se să se repeadă asupra prăzii

Acum se afla la trei metri depărtare de cei doi neştiutori tovarăşi de joacă — îşi trase cu grijă labele dindărăt sub greutatea corpului, muşchii mari încordându-i-se sub pielea-i frumoasă. Se ghemuise atât de tare, încât părea turtită, cu excepţia spinării lucioase, arcuite, gata pregătită de

salt. Coada nu i se mai vântura — stătea dreaptă şi nemişcată.

O clipă rămase astfel, ca prefăcută în stană de piatră, apoi, slobozind un răget înfiorător, sări.

Sabor, leoaica era un vânător încercat. Cuiva mai puţin experimentat, alarma sălbatică a răgetului ei când sărea i s-ar fi părut o nerozie, căci n-ar fi putut să cadă oare cu mai mare siguranţă asupra victimelor dacă ar fi executat un salt mut, neînsoţit de strigătul acela pătrunzător? Dar Sabor cunoştea foarte bine iuţeala vietăţilor junglei şi fineţea aproape incredibilă a auzului lor. Pentru acestea, fâşâitul uşor al unui fir de iarbă ce se freca de un alt fir era un avertisment la fel de eficient ca şi răcnetul ei cel mai puternic, ori Sabor ştia că n-ar fi putut face saltul măreţ fără un cât de mic zgomot.

Urletul ei sălbatic nu era un avertisment. Era menit să îngheţe bietele victime, paralizându-le de groază doar o fracţiune de secundă, atât cât trebuia pentru ca ghearele-i puternice să se implânte în carnea lor fragedă şi să le imobilizeze fără nicio speranţă de scăpare.

În ceea ce o privea pe maimuţă, Sabor chibzuise corect. Mica gorilă, tremurând de spaimă, se cinchise doar o clipă, dar această clipă fusese destul de lungă ca să-i fie fatală. Nu la fel însă s-au petrecut lucrurile cu Tarzan, copilul-om. Viaţa lui printre primejdiile junglei îl învăţase să întâmpine neprevăzutul cu încredere în sine, iar inteligenţa lui superioară determina o rapiditate a reacţiilor mintale care întrecea cu mult posibilităţile maimuţelor.

Aşa încât răgetul leoaicei Sabor galvanizară creierul şi muşchii lui Tarzan la imediată acţiune.

În faţa lui se aşterneau apele adânci ale lacului, în spatele lui îl aştepta o moarte sigură: o moarte cumplită între ghearele ce sfâşie şi colţi ce sfârtecă. Tarzan nu putea suferi apa decât atunci când însemna un mijloc de a-şi potoli setea. N-o

putea suferi pentru că o asocia cu răceala şi neplăcerea ploilor torenţiale, de care se temea din pricina tunetelor, a fulgerelor şi a vântului care le însoţea.

Sălbatica lui mamă îl învăţase să se ferească de apele adânci ale lacului şi de altfel, n-o văzuse chiar el pe mica Neeta, doar cu câteva săptămâni în urmă, pierind sub oglinda liniştită de la suprafaţă pentru a nu se mai întoarce niciodată la trib?

Dar, dintre cele două rele, mintea lui ageră îl alese pe cel mai puţin rău; prin urmare, de îndată ce prima notă a răgetului cumplitei Sabor destrămase liniştea junglei şi înainte ca fiara să fi făcut jumătate din salt, Tarzan simţi apele reci închizându-i-se deasupra creştetului.

Nu ştia să înoate şi apa era foarte adâncă, dar nu-şi pierdu niciun dram din stăpânirea de sine şi din inventivitatea, care alcătuiau însemnele unei făpturi superioare. Începu să dea repede din mâini şi din picioare, în încercarea de a ieşi la suprafaţă şi probabil că mai mult din întâmplare decât voit făcu mişcările folosite de câini când înoată, astfel că în câteva secunde nasul îi ieşi deasupra apei şi Tarzan descoperi că putea pluti făcând aceleaşi mişcări, ba putea chiar înainta prin apă. Fu foarte surprins şi încântat de această nouă ispravă, la care fusese împins atât de neaşteptat, dar nu avu timp să se gândească prea mult la ea.

Înota acum paralel cu malul şi văzu bestia cea sângeroasă, care l-ar fi înşfăcat, aplecată încă deasupra trupului neînsufleţit al tovarăşului său de joacă. Leoaica îl urmărea pe Tarzan cu priviri încordate, aşteptându-l de bună seamă să revină la mal, dar băiatului nici prin cap nu-i trecea una ca asta. Dimpotrivă, îşi înălţă glasul în strigătul de disperare al tribului său, adăugind şi avertismentul menit să-i prevină pe eventualii salvatori că riscă să cadă în ghearele Saborei.

Aproape imediat se auzi din depărtare un răspuns şi după scurt timp, patruzeci sau cincizeci de gorile se îndreptară, legănându-se rapid şi maiestuos, spre scena tragediei. În fruntea lor venea Kala, pentru că recunoscuse glasul fiului ei cel mai iubit şi alături de ea era mama micuţei gorile ce zăcea moartă sub Sabor cea cruntă.

Deşi mai puternică şi mai bine pregătită de luptă decât gorilele, leoaica n-avea niciun chef să dea piept cu adulţii mânioşi şi cu un mârâit plin de ură, făcu un salt iute în lăstăriş şi pieri din văz.

Tarzan înotă până la ţărm şi se caţără repede pe pământ uscat. Senzaţia de prospeţime şi de bucurie pe care i-o dăduse apa rece îl umplu de o recunoscătoare surpriză şi de atunci încolo nu pierdu niciun prilej de a face zilnic o baie fie în lac, fie în râu, fie în ocean când avea prilejul.

Multă vreme, Kala nu-şi putu crede ochilor, căci, deşi cei din neamul ei puteau să înoate când erau nevoiţi s-o facă, totuşi nu le plăcea să intre în apă şi niciodată nu se vârau de bună voie.

Aventura cu leoaica Sabor a constituit pentru Tarzan un izvor de plăcute amintiri; era nevoie de asemenea întâmplări ca să spargă monotonia vieţii cotidiene — care, altminteri, se confunda eu plicticoasele raiduri în căutarea hranei, cu mâncatul şi dormitul. Tribul căruia îi aparţinea, cutreiera pe o suprafaţă care se întindea, în linii mari, pe vreo douăzeci şi cinci de mile de-a lungul coastei şi vreo cincizeci de mile în interior. Străbăteau aproape mereu aceste distanţe şi uneori rămâneau luni întregi într-un singur loc; dar cum se mişcau cu mare viteză prin copaci, traversau tot teritoriul în decurs de numai câteva zile.

Durata rămânerii depindea în mare măsură de rezervele de hrană, de condiţiile climaterice şi de superioritatea numerică a animalelor din specii mai primejdioase, deşi, de multe ori, Kerchak îi purta în marşuri lungi numai pentru că se săturase să stea în acelaşi loc. Noaptea se culcau pe unde îi

prindea întunericul, întinzându-se pe jos şi uneori acoperindu-şi capetele — mai rar trupurile — cu frunze mari de palmier. Dacă nopţile erau răcoroase, se culcau câte doi sau trei. Cuibăriţi unul în braţele celuilalt, ca să-şi ţină de cald, aşa se făcu în toţi aceşti ani că Tarzan dormi noaptea în braţele Kalei.

Că jivina uriaşă, sălbatică iubea acest copil de altă rasă, e mai presus de orice îndoială; iar el, la rându-i dăruia namilei aceleia păroase toată afecţiunea care ar fi trebuit să aparţină tinerei şi frumoasei lui mame, dacă aceasta ar fi trăit.

Când era neascultător, e drept că-l mai altoia, dar niciodată Kala nu se arăta crudă cu el şi mai ales îl dezmierda decât îl pedepsea.

Tublat, soţul ei, îl urâse dintotdeauna pe Tarzan şi în câteva rânduri fusese pe punctul de a pune capăt tinerei lui vieţi. La rândul său, Tarzan nu pierdea niciun prilej de a arăta că răspunde întru totul la sentimentele ce i le nutrea tatăl său adoptiv şi ori de câte ori putea să-l sâcâie, sau să se strâmbe la el, sau să-i zvârle vorbe de ocară, în timp ce se afla la adăpost sigur în braţele maică-sii sau pe ramurile subţiri ale copacilor celor mai înalţi, nu se sfia s-o facă. Inteligenţa şi agerimea lui superioare îl făceau să născocească o mie de şotii drăceşti, care sporeau greutăţile vieţii lui Tublat.

În copilăria lui, Tarzan învăţase să împletească funii, răsucind şi încolăcind fire lungi de iarbă şi cu ajutorul lor încerca întruna să-l prindă pe Tublat sau să-l spânzure de vreo cracă mai joasă.

Tot jucându-se şi exersând cu aceste funii, se învaţă să lege noduri puternice şi să facă laţuri care se puteau strânge; toate acestea constituiau obiecte de amuzament pentru el şi pentru gorilele mai tinere, încercau şi ele să imite ce făcea Tarzan, dar copilul-om deţinea iniţiativele şi deveni un expert.

Într-o zi, în timp ce se juca, Tarzan îşi aruncă funia după unul dintre prietenii lui care o luase la

fugă; continua să ţină însă un capăt al frânghiei în mână. Din întâmplare, laţul căzu drept pe grumazul maimuţei care fugea, făcând-o să se oprească brusc şi în chip cu totul surprinzător. „Ah, iată un joc nou, un joc tare frumos!” gândi Tarzan şi imediat încercă să repete isprava. Şi astfel, cu trudă şi exerciţiu neîntrerupt, învăţă arta lasso-ului.

Acum, într-adevăr, viaţa lui Tublat deveni un coşmar trăit cu ochii deschişi. În somn, în timpul marşului, ziua sau noaptea, niciodată nu ştia când avea să-i lunece laţul în jurul grumazului, sufocându-l şi făcându-l aproape să-şi dea duhul.

Kala pedepsea, Tublat jura să se răzbune crunt, iar bătrânul Kerchak lua notă, avertiza şi ameninţa, dar fără niciun rezultat. Tarzan îi sfida pe toţi şi laţul subţire şi puternic continua să se înfăşoare în jurul gâtului lui Tublat când acesta se aştepta mai puţin. Celelalte gorile se distrau vârtos pe socoteala bosumflării lui Tublat. Pentru că Nas-Spart era un bătrân mofluz, antipatic tuturor. În mica minte ageră a lui Tarzan încolţeau multe gânduri, dar îndărătul tuturor acestora lucra miraculoasa putere a raţiunii.

Dacă putea să-şi prindă semenii-gorile cu acest braţ lung făcut din ierburi, de ce n-ar fi putut-o prinde şi pe leoaica Sabor?

Era sămânţa unui gând care dospea în conştiinţa şi în subconştientul lui, până când avea să se materializeze într-o minunată înfăptuire.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu.

6. LUPTE ÎN JUNGLĂ

Hoinărelile tribului îi purtau adesea în vecinătatea cabanei închise şi tăcute de lângă golful împrejmuit pe trei laturi de uscat. Pentru Tarzan, cabana era o sursă infinită de mister şi de plăcere. Se zgâia la ferestrele acoperite de perdele sau, căţărându-se pe acoperiş, privea în adâncurile smolite ale coşului, încercând zadarnic să

desluşească minunile aflate dincolo de pereţii masivi.

Închipuirea lui de copil făurea nişte fiinţe miraculoase care s-ar fi găsit acolo înăuntru şi imposibilitatea de a afla o oale spre a pătrunde până la ele îi sporea înmiit dorinţa de a intra. Îşi pierdea ceasuri întregi urcându-se pe acoperiş sau cocoţându-se pe ferestre pentru a descoperi un mijloc de acces, dar nu dădea nicio atenţie uşii, deoarece aceasta părea la fel de masivă ca şi pereţii.

Abia la vizita pe care o făcu în împrejurimile cabanei după aventura cu bătrâna Sabor, observă Tarzan, pe măsură ce se apropia de locuinţă, că, privită din depărtare, uşa părea o piesă independentă de peretele în care era încadrată şi pentru prima oară i se năzări că acesta ar putea fi mijlocul de pătrundere pe care de atâta vreme nu-l putuse afla.

Era singur, aşa cum se întâmpla de multe ori când vizita cabana, pentru că gorilele n-o prea îndrăgeau: povestea băţului tunător, fiind veşnic repovestită în ultimii zece ani, nu pierduse nimic din intensitate şi învăluise cuibul pustiu al maimuţei albe într-o atmosferă de mister şi groază pentru neamul simianesc.

Istoria legăturii dintre el şi cabană nu-i fusese niciodată relatată lui Tarzan. Limbajul maimuţelor era atât de sărac, încât nu puteau vorbi decât prea puţin despre ceea ce văzuseră în cabană, neavând denumiri care să descrie exact nici fiinţele bizare, nici obiectele lor şi astfel multă vreme înainte ca Tarzan să fi ajuns la vârsta înţelegerii, tribul uitase cu desăvârşire de acest incident.

Kala îi explicase, într-un fel foarte vag şi confuz, că tatăl lui fusese o stranie maimuţă albă, dar Tarzan nu-şi închipuia că maimuţa Kala n-ar fi fost mama lui bună.

Aşadar, în ziua de care vorbim, Tarzan se duse de-a dreptul la uşă şi petrecu ore întregi cercetând-

o şi necăjindu-se cu balamalele, cu clanţa şi cu lacătul, în cele din urmă nimeri pe combinaţia potrivită şi uşa se deschise scârţâind în faţa ochilor lui înmărmuriţi. Câteva minute nu cuteză să se aventureze înăuntru, dar până la urmă, când ochii i se deprinseră cu lumina voalată a interiorului, păşi în cabană, încet şi precaut.

În mijlocul duşumelei zăcea un schelet de pe oasele căruia se topise orice urmă de carne, dar de care rămăseseră încă agăţate fâşii putrezite şi mucegăite din ceea ce fusese cândva îmbrăcăminte. Pe pat se găsea un obiect tot atât de lugubru, însă mai mic, iar într-un leagăn micuţ din apropiere era un al treilea, o fărâmă de schelet.

Tarzan nu acordă decât o atenţie trecătoare acestor mărturii ale unei înspăimântătoare drame ce se consumase acolo, într-o zi demult apusă. Viaţa lui sălbatică din junglă îl obişnuise de îndelungă vreme cu priveliştea animalelor moarte sau muribunde şi dac-ar fi ştiut că are în faţa ochilor rămăşiţele pământeşti ale tatălui şi mamei sale, n-ar fi fost cu mult mai înduioşat.

Mobilele şi celelalte obiecte din încăpere îi reţină atenţia. Examina minuţios o sumedenie de lucruri, unelte curioase şi arme, cărţi, hârtii, haine, puţinul care supravieţuise ravagiilor timpului în atmosfera umedă a unui ţărm de junglă. Deschise scrinuri şi dulapuri, care nu-i descumpăniră firava lui experienţă şi în interiorul lor descoperi obiecte mult mai bine păstrate. Printre altele, găsi un cuţit de vânătoare foarte ascuţit, cu lama căruia se tăie pe dată la deget. Neînfricat, îşi continuă experienţele, constatând că, folosind această nouă jucărie, putea cresta şi despica aşchii de lemn din masă şi din scaune.

Multă vreme, treaba asta îl distra, dar în cele din urmă se plictisi şi-şi urmă explorările. Într-un dulap ticsit cu cărţi dădu peste una cu poze viu colorate: era un abecedar ilustrat pentru copii…

A pentru Arcaş

Ce trage c-un arc mititel;
B pentru Băiat,
Îl cheamă…

Pozele îi stârniră un nemăsurat interes. Văzu în ele o mulţime de maimuţe cu feţe asemănătoare cu a lui şi răsfoind cartea mai departe, găsi sub semnul „M” câteva maimuţe mici, din acelea pe care le vedea zilnic zbughind-o prin copacii pădurii virgine. Dar nicăieri nu găsi poza vreunuia din tribul lui; în toată cartea nu era unul care să semene cu Kerchak, cu Tublat sau cu Kala.

La început încercă să desprindă pozele din filele cărţii, dar curând îşi dădu seama că nu erau adevărate, deşi nu înţelegea ce puteau fi şi nici nu găsea în vocabularul lui vreun cuvânt ce le-ar fi putut descrie.

Vapoarele, trenurile, vacile şi caii nu aveau nicio noimă pentru el, dar încă nu-l nedumereau atâta ca micile semne negre care apăreau între sau dedesubtul pozelor colorate — un soi de gândăcei ciudaţi, gândi el că s-ar putea să fie, pentru că multe dintre ele aveau picioruşe, deşi nu izbuti să găsească niciunul cu ochi şi cu gură. Era primul contact al lui Tarzan cu literele alfabetului, la vârsta de zece ani. De bună seamă nu văzuse în viaţa lui un text tipărit şi nici nu vorbise vreodată cu o fiinţă care să fi avut habar că există pe lume ceva de felul limbajului scris şi nici pomeneală să fi văzut pe cineva citind. Aşa încât nu-i de mirare băieţaşul nu izbutea să ghicească înţelesul acelor curioase semne.

Pe la mijlocul cărţii o întâlni pe vechea lui vrăjmaşă, Sabor, leoaica şi mai departe, iată-l încolăcit pe Histah, şarpele.

Oh, era fascinant! Niciodată, în toţi cei zece ani de viaţă, nu cunoscuse Tarzan ceva care să-i placă aşa de mult! Era atât de absorbit, încât nu observă că se furişau umbrele serii decât când îl învăluiră cu totul şi semnele se învălmăşiră.

Puse cartea la loc în dulap şi închise uşa, pentru că nu voia ca un altul să-i descopere şi să-i distrugă comoara, ieşi în întunericul care-l împresură cu iuţeală şi trase în urmă-i uşa mare a cabanei, întocmai cum fusese înainte de a fi descoperit taina lacătului; dar înainte de a pleca, observă cuţitul de vânătoare zăcând pe podea, acolo unde îl aruncase. Îl ridică şi-l luă cu el ca să-l arate celorlalţi..

Nu apucase să facă nicio duzină de paşi spre junglă, când o formă voluminoasă se înălţă în faţa lui, ivindu-se dintr-un tufiş scund. La început, Tarzan crezu că era cineva din tribul său, dar o clipă mai târziu îl recunoscu pe Bolgani, uriaşa gorilă. Se afla atât de aproape, încât nu era chip să scape cu fuga si micul Tarzan ştiu că trebuie să rămână locului şi să lupte pentru a-şi salva viaţa; căci brutele astea uriaşe erau duşmanii de moarte ai tribului său si nu cunoşteau îndurare unii fată de alţii.

Dacă Tarzan ar fi fost o maimuţă dezvoltată din specia tribului său, ar fi constituit un adversar mai mult decât potrivit pentru o gorilă, dar nefiind decât un băieţaş englez, deşi înzestrat cu o mare forţă musculară, nu avea nicio şansă în faţa inamicului. Totuşi în vinele lui curgea sângele celor mai vajnici luptători şi pe deasupra, îşi spunea cuvântul antrenamentul scurtei lui vieţi petrecute printre fioroasele bestii ale junglei.

După cum am mai arătat, el nu ştia ce-i frica; inimioara lui bătu năvalnic, dar numai din pricina înfierbântării şi a exaltării pe care i-o provoca aventura. Dacă i s-ar fi oferit un prilej, ar fi luat-o la goană, însă numai fiindcă judecata îi spunea că nu e o pereche potrivită pentru colosul care-l înfrunta. Şi cum raţiunea îi arăta că o izbândă în această luptă ar fi fost cu neputinţă, ţinu piept gorilei, înfăţişându-i-se deschis şi vitejeşte, fără ca măcar să-i zvâcnească un muşchi, fără cel mai mic semn de panică.

De fapt, se ciocni cu jivina la jumătatea saltului acesteia şi începu să izbească cu pumnii în trupu-i mătăhălos, la fel de inutil ca un purice care-ar ataca un elefant. Dar într-unul din pumni ţinea încă strâns cuţitul pe care-l găsise în cabana tatălui său şi când bruta îl înlănţui, lovindu-l şi muşcându-l, băiatul îndreptă din întâmplare vârful cuţitului spre pieptul păros. Când pumnalul îi pătrunse adânc în trup, gorila urlă de durere şi turbare.

În acea frântură de secundă, băiatul învăţă la ce foloseşte jucăria lui ascuţită şi strălucitoare, iar când bestia îl trase după ea la pământ, sfâşiindu-l şi lovindu-l, Tarzan implântă de mai multe ori lama, până-n plasele, în pieptul ei.

Gorila, luptându-se în felul neamului său, îi aplica lovituri cumplite cu laba deschisă şi-i sfâşia carnea de pe beregată şi de pe piept cu colţii ei de cremene.

O clipă, în furia luptei înverşunate, se rostogoliră amândoi pe jos. Braţul sfârtecat şi însângerat mânuia din ce în ce mai slab lama tăioasă a cuţitului, apoi. Cu o zvâcnire spasmodică micul trup înţepeni şi Tarzan, tânărul Lord Greystoke, se prăvăli în nesimţire pe vegetaţia moartă şi putrezită care ţinea loc de covor în căminul său. Jungla.

O milă mai departe, în pădure, tribul auzise teribilul strigăt ele provocare al gorilei şi după cum îi era obiceiul când ameninţa vreo primejdie, Kerchak îşi adună supuşii, pe de o parte ca măsură de reciprocă apărare împotriva unui vrăjmaş comun, întrucât gorila putea să facă parte dintr-un grup mai numeros, pe de alta pentru a constata dacă toţi ai lui sunt prezenţi.

Curând se văzu că Tarzan lipsea, dar Tublat se împotrivi cu dârzenie să i se trimită vreun ajutor. Nici Kerchak nu avea prea multă simpatie pentru ciudatul pui de pripas, aşa că-i dădu ascultare lui Tublat şi până la urmă, înălţând din umeri, se

întoarse la mormanul de frunze pe care-şi făcuse culcuş.

Dar Kala era de altă părere; de fapt, de îndată ce-şi dădu seama că Tarzan este absent, nu stătu pe gânduri şi o rupse la fugă printre ramurile împletite, spre locul de unde se mai auzeau încă desluşit strigătele gorilei.

Se lăsase întunericul şi o lună timpurie îşi suliţa razele străvezii, tăind umbre stranii, groteşti, prin frunzişul dens al pădurii. Ici-colo, razele scânteietoare îşi croiau drum până la pământ, dar în cea mai mare parte nu făceau decât să intensifice, prin contrast, bezna de iad a adâncurilor junglei.

Ca o fantomă uriaşă, Kala înainta fără zgomot din ramură în ramură; ba alergând vioaie de-a lungul unei crengi mai lungi, ba legănându-se în gol la capătul alteia, pentru a-şi face vânt să sară pe un copac mai îndepărtat, în cursa-i grăbită spre scena acelei tragedii despre care cunoaşterea ei asupra vieţii de junglă o avertiza că se împlinise într-un loc aflat la mică distanţă.

Urletele gorilei dădeau de veste că era încleştată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un alt locuitor al sălbaticei păduri. Deodată strigătele amuţiră şi o tăcere de mormânt se lăsă peste junglă. Kala rămase nedumerită, căci glasul lui Bolgani se înălţase în cele din urmă în strigătul agoniei şi al morţii, dar nu desluşise niciun alt sunet care să-i fi îngăduit să-şi dea seama cine era adversarul fiarei.

Ştia că n-ar fi fost cu putinţă ca micul ei Tarzan să doboare o namilă de gorilă; astfel, pe măsură ce se apropia de locul unde răsunaseră zgomotele bătăliei, înainta cu tot mai multă băgare de seamă şi în sfârşit, coborî tiptil şi cu mare grijă pe crengile mai joase, scrutind plină de curiozitate bezna poleită de lună pentru a recunoaşte combatanţii. Şi în cele din urmă îi zări zăcând într-o rarişte, în clar de lună — mica siluetă sfârtecată

şi însângerată a lui Tarzan, iar alături, uriaşa gorilă, încremenită în somnul morţii.

Cu un strigăt răguşit, Kala se repezi la Tarzan şi strângând la piept sărmanul trupşor plin de sânge, stătu locului să desluşească un semn de viaţă. Îl auzi vag, bătăile slabe ale micuţei inimi.

Cu duioşie, îl purtă înapoi prin întunericul de smoală al junglei până la lăcaşul tribului ei şi zile şi nopţi după aceea rămase de veghe alături de Tarzan, aducându-i de mâncare şi de băut şi alungind muştele şi alte gângănii de pe rănile lui crude.

Nu ştia nimic, biata de ea, de medicină sau de chirurgie. Nu putea decât să-i lingă rănile şi-n felul ăsta i le ţinu curate pentru ca natura cea tămăduitoare să-şi poată împlini mai repede opera.

La început, Tarzan nu voia să mănânce nimic şi tot timpul se zbătea şi se zvârcolea în delirul febrei. Nu tânjea decât după apă, pe care Kala i-o aducea în singurul chip în care se pricepea ea; purtând-o în propria-i gură. Nicio mamă omenească n-ar fi putut da dovadă de mai multă jertfă de sine şi devotament decât a vădit această sărmană făptură faţă de micul orfan de pripas pe care soarta i-l zvârlise în grijă.

În cele din urmă, febra scăzu şi băiatul începu să se întremeze. Nicio văicăreală nu-i scăpă de pe buzele-i strâns lipite, cu toate că durerea rănilor era o adevărată caznă.

O fâşie de piept îi fusese sfârtecată în aşa fel, că apăruseră coastele dezgolite, trei dintre ele fiind sfărâmate de cumplitele izbituri ale gorilei. Unul din braţe îi fusese aproape amputat de dinţii uriaşi şi o bucată mare de beregată fusese sfâşiată, dezvelindu-i vena jugulară, care scăpase ca prin minune de fălcile bestiale.

Tarzan îndura suferinţa în tăcere, cu stoicismul fiarelor care-l crescuseră, preferind să se târască la o parte din calea celorlalţi şi să se cuibărească într-

un tufiş de ierburi înalte, decât să-şi înfăţişeze mizeria.

Îi plăcea s-o aibă alături numai pe Kala, dar acum că rănile i se mai lecuiseră, plecase şi ea într-o expediţie mai lungă, în căutarea hranei; căci în timpul bolii lui Tarzan, devotatul animal mâncase doar atât cât să-şi ţină sufletul şi ajunsese să arate de parcă era propria-i nălucă.

7. LUMINA CUNOAŞTERII

După un timp care i se păru lung cât o eternitate, micul suferind fu din nou în stare să se ţină pe picioare şi din acea clipă, întremarea lui fu atât de rapidă, încât o lună mai târziu era la fel de viguros şi de vioi ca şi mai înainte.

În timpul convalescenţei revăzuse de multe ori în minte lupta cu gorilele şi primul lui gând a fost să regăsească minunata armă care-l făcuse ca dintr-un nevolnic disperat şi biruit, să ajungă superior acelei puternice fiare — teroarea junglei.

De asemenea, ţinea neapărat să se întoarcă la cabană şi să continue investigarea minunatului ei conţinut.

Aşadar, într-o dimineaţă, devreme, porni de unul singur în căutările sale. După puţin descoperi oasele curăţite de carne ale ultimului său adversar şi alături, îngropat în parte sub frunzele căzute, găsi cuţitul înroşit de rugină — din pricina expunerii la umezeala pământului — şi de sângele uscat al gorilei.

Lui Tarzan nu-i plăcu această schimbare a suprafeţei lucioase şi sclipitoare, dar continua să fie o armă la fel de formidabilă, pe care avea de gând s-o folosească ori de câte ori i se va ivi prilejul. Îşi dadu seama că nu va mai trebui să fugă în fata toanelor crudului Tublat.

O clipă mai târziu era la cabană si, după un scurt timp, deschise din nou lacătul şi intra. Prima lui preocupare fu să înveţe mecanismul lacătului, ceea ce izbuti examinându-l cu de-amănuntul în timp ce usa era deschisă, astfel ca să-şi poată da seama

întocmai ce anume încuia uşa şi în ce fel îi da drumul la atingerea lui. Descoperi că putea închide şi încuia uşa şi pe dinăuntru şi făcu acest lucru pentru a înlătura orice posibilitate de a fi atacat în timpul cercetărilor sale.

Începu o explorare sistematică a cabanei, dar atenţia îi fu în curând atrasă de cărţile ce păreau să exercite o stranie şi puternică influenţă asupră-i, aşa încât nu mai avu răbdare de nimic altceva în faţa mirajului fermecatei enigme pe care i-o ofereau tâlcurile lor.

Printre alte volume se găseau acolo un abecedar, nişte istorioare cu poze pentru copii, numeroase cărţi ilustrate, precum şi un mare lexicon. Le examina pe toate, dar pozele îl atrăgeau cel mai mult, cu toate că ciudaţii gândăcei negri care umpleau paginile acolo unde nu erau poze îi stârneau mirarea şi cel mai adânc interes.

Ghemuindu-se pe vine la masa construită de tatăl lui, cu trupuşorul neted, arămiu şi despuiat, aplecat peste cărţile ţinute în mâinile subţiri şi viguroase, cu coama de păr lung, negru, căzându-i de jur împrejurul capului frumos modelat şi peste ochii inteligenţi, Tarzan din neamul maimuţelor, micul om primitiv, oferea o imagine plină de patetism si de speranţe în acelaşi timp, o figură alegorică a orbecăirii primare prin bezna ignoranţei către lumina cunoaşterii.

Faţa lui mică era absorbită în studiu, pentru că, într-un fel ceţos, nebulos, se treziseră în parte rudimentele unei gândiri menite să-i dezvăluie cheia şi rezolvarea misterioasei probleme a micilor gândăcei.

În mâinile lui se afla un abecedar deschis la poza unei maimuţe mici, asemănătoare cu el, dar acoperite, cu excepţia mâinilor şi a feţei, cu o blană ciudată, colorată — căci aşa socotea el a fi haina si pantalonii. Sub poză erau cinci gândăcei:

BĂIAT

Şi mai descoperise în textul aceleiaşi pagini că cei cinci gândăcei se repetau mereu, în aceeaşi înşiruire.

Mai observă un fapt — anume că rareori apărea câte un gândac singur; şi că acelaşi gândăcei se repeta de multe ori, câteodată singur, dar cel mai des în tovărăşia altora.

Întoarse încet paginile, scrutând pozele şi textele pentru a găsi o repetare a combinaţiei *BAIAT***.** În cele din urmă o recunoscu sub poza altei maimuţe mici care semăna cu el, însoţită de un animal ciudat, pe patru picioare, ca şacalul şi chiar semănând destul de bine cu acesta. Dedesubtul pozei, gândăceii erau grupaţi astfel:

UN BĂIAT ŞI UN CÂINE

Iată-le deci din nou, cele cinci gângănii care însoţeau întotdeauna mica maimuţă.

Şi în felul ăsta, Tarzan înainta foarte, foarte încet, căci, fără să ştie, se înhămase la o muncă tare anevoioasă — o sarcină care, dumneavoastră sau mie, s-ar putea să ni se pară imposibilă — aceea de a învăţa să citeşti fără să ai cea mai mică idee despre litere sau despre limbajul scris, sau cea mai mică idee că există asemenea noţiuni.

Sarcina nu fu îndeplinită într-o zi, nici într-o săptămână, nici într-o lună, nici într-un an; dar, încet, nespus de încet, după ce sesiză tâlcul acelor gândăcei, învăţă, aşa încât, când împlini cincisprezece ani, cunoştea feluritele combinaţii de litere care desemnau fiecare dintre pozele abecedarului, precum şi una sau două dintre ilustraţiile cărţilor.

Despre înţelesul şi folosirea articolelor şi conjuncţiilor, a verbelor, adverbelor şi pronumelor avea o idee foarte nelămurită.

Intr-o zi, pe când împlinise doisprezece ani, descoperi nişte creioane într-un sertar necunoscut până atunci, aflat sub tăblia mesei şi zgâriind cu unul din ele lemnul, constată cu încântare că lăsa o dâră neagră în urmă-i.

Folosi cu atâta sârguinţă noua jucărie, încât în curând suprafaţa mesei deveni un labirint de rotocoale si linii trase la întâmplare, iar vârful creionului se toci până ajunse la teaca de lemn. Atunci luă un alt creion, dar de astă dată cu o ţintă precisă: avea să încerce să reproducă unele dintre gângăniile acelea care se căţărau pe paginile cărţilor.

Era o sarcină grea, căci ţinea creionul aşa cum apuci minerul unui pumnal, ceea ce nu contribuie prea mult la uşurinţa scrisului sau la putinţa de a descifra rezultatele. Dar persevera luni întregi, atunci când avea posibilitatea să vină la cabană până când, în cele din urmă, prin experimentări repetate, găsi o poziţie de ţinere a creionului care-i îngăduia să-l mânuiască şi să-l controleze mai uşor, aşa încât reuşi cel puţin să reproducă grosolan câteva dintre gângănii.

În felul acesta se apropie de scris. Copiind gândăceii, învăţă încă un lucru — numărul lor; şi cu toate că nu îi putea număra în felul nostru, totuşi îşi formă noţiunea de cantitate, baza socotelilor lui aritmetice alcătuind-o numărul degetelor de la o mână.

Cercetarea celorlalte felurite cărţi îl convinse că descoperise toate soiurile de gândăcei folosiţi în combinaţiile cel mai des repetate şi pe aceştia îi putea aranja cu mare uşurinţă în ordinea potrivită, datorită frecvenţei cu care parcursese alfabetul din abecedarul ilustrat.

Instruirea lui Tarzan progresa, dar cele mai mari descoperiri le află în depozitul inepuizabil al uriaşului lexicon ilustrat, pentru că învăţa mult mai mult prin mijlocirea pozelor decât a textului, chiar după ce deprinsese semnificaţia gândăceilor.

Când descoperi aranjamentul cuvintelor în ordine alfabetică, fu încântat să caute şi să găsească acele combinaţii cu care era familiarizat, iar cuvintele ce le urmau, definiţiile, îl călăuziră mai departe în labirintul erudiţiei.

La şaptesprezece ani ştia să citească abecedarul şi cunoştea adevăratul şi minunatul tâlc al gângăniilor.

Şi nu se mai ruşina de trupul lui neacoperit de păr sau de trăsăturile omeneşti, pentru că acum raţiunea îi spunea că el face parte dintr-o altă rasă decât prietenii lui sălbatici şi păroşi. El era *O-M*, în timp ce ei erau *M-A-I-M-U-Ţ-E*. Ştia, de asemenea, că bătrâna Sabor era *L-E-O-A-I-C-A*, că Histah era *Ş-A-R-P-E*, iar Tantor *E-L-E-F-A-N-T*. Şi aşa învăţă să citească.

De aici încolo, progresul fu rapid. Cu ajutorul marelui dicţionar şi cu inteligenţa ageră a unei minţi sănătoase, înzestrată ereditar cu facultăţi superioare de gândire, izbuti să ghicească ceea ce nu putea înţelege şi de cele mai multe ori, intuiţiile lui erau foarte aproape de adevăr.

Au intervenit multe întreruperi în învăţătura lui Tarzan, pricinuite de deprinderile nomade ale tribului, dar chiar şi atunci când se găsea departe de cărţi, mintea lui isteaţă continua să scormonească misterele fascinantei sale îndeletniciri.

Fâşii de coajă de copac ori frunze late sau chiar porţiuni de pământ golaş îi serveau drept caiete pe care-şi cresta, cu vârful cuţitului de vânătoare, lecţiile pe care le învăţa. Dar, în timp ce-şi urma înclinaţia de a soluţiona tainele bibliotecii, nu neglija nici îndatoririle mai aspre ale vieţii. Îşi exersa laţul şi se antrena cu pumnalul lui tăios, pe care se învăţase să-l ascută frecându-i muchia pe pietroaie late.

De la venirea lui Tarzan încoace, tribul se mărise, căci, sub conducerea lui Kerchak, izbutiseră să înspăimânte celelalte triburi de pe teritoriul lor din junglă, aşa că aveau hrană din belşug, iar în urma incursiunilor de pradă puse la cale de vecinii lor, nu sufereau decât prea puţine pierderi sau aproape niciuna.

Prin urmare, tinerii masculi, odată ajunşi la maturitate, socoteau că-i mai comod să-şi ia perechea din propriul lor trib sau, în cazul când capturau o femelă dintr-un alt trib, s-o aducă tot în grupul lui Kerchak, trăind în bună înţelegere cu el, decât să încerce să se statornicească pe cont propriu sau să lupte pentru supremaţie cu temuta căpetenie.

Câteodată, vreun membru al tribului, mai feroce decât semenii săi, se lăsa ispitit de această din urmă alternativă, dar nu se găsise încă maimuţa vrednică să smulga laurii victoriei din mina brutală si crâncenă a lui Kerchak.

Tarzan avea o poziţie specială în trib, il socoteau unul de-al lor şi totuşi într-un tel deosebit. Masculii mai bătrâni fie că-l ignorau cu desăvârşire, fie că-l urau cu atâta înverşunare, încât, de n-ar fi fost înzestrat cu miraculoasa-i agerime şi iuţeală şi de nu s-ar fi bucurat de vajnica oblăduire a uriaşei Kala, i-ar fi făcut de petrecanie încă de pe vremea când era copil.

Tublat era duşmanul lui cel mai neclintit şi totuşi, datorită lui Tublat, când Tarzan atinse vârsta de treisprezece ani, persecuţiile vrăjmaşilor săi încetară brusc şi fu lăsat în pace, cu excepţia momentelor când vreunul din ei îşi pierdea minţile, pradă unuia dintre acele stranii, sălbatice accese de furie care pun stăpânire pe masculii multor specii fioroase ale junglei. Dar în acele momente, nimeni nu era în siguranţă.

În ziua când Tarzan îşi dobândi dreptul de a fi respectat, tribul se adunase într-un mic amfiteatru natural aflat într-o viroagă încercuită de coline, pe care jungla n-o cotropise cu încâlceala ei de liane şi vrejuri căţărătoare. Spaţiul deschis avea o formă aproape circulară. De jur împrejur se ridicau giganţii puternici ai pădurii neştirbite, iar împletitura de vegetaţie măruntă era atât de îndesată între trunchiurile uriaşe, încât singurul

mijloc de a pătrunde în mica arenă erau spărturile dintre ramurile de sus ale copacilor.

Aici, tribul se întrunea adeseori, fiind ferit de întreruperi, în centrul amfiteatrului se afla una din acele ciudate tobe de pământ, construită de antropoide în vederea unor bizare ritualuri, ale căror cadenţe au fost auzite de oameni în fortăreţele junglei, dar la care niciun ochi omenesc n-a asistat vreodată.

Mulţi călători au văzut asemenea tobe ale gorilelor şi unii dintre ei au auzit bubuitul bătăilor şi larma sălbaticelor, straniilor zaiafeturi ale acestor stăpâni ai junglei, dar Tarzan, Lord Greystoke, este, fără îndoială, unica fiinţă umană care a luat parte la dezlănţuitele, nebuneştile, ameţitoarele orgii ale Dum-Dum-ului.

Din această celebrare primitivă au izvorât neîndoielnic toate formele modernelor ceremonialuri bisericeşti şi statale, căci îndărăt, prin şirul veacurilor fără de număr, până la cele mai îndepărtate bastioane ale unei omeniri abia mijite, abraşii şi păroşii noştri străbuni au dansat ritualul Dum-Dum-ului, în sunetele tobelor de pământ, sub strălucirea vie a lunii tropicale, în inima junglei crunte, la fel de nealterată azi cum era şi în priveliştile împăienjenite, de neînchipuit, ale acelei demult uitate nopţi, dintr-un trecut demult mort, când primul dintre strămoşii noştri zbârliţi şi-a făcut vânt, balansându-se pe o cracă şi s-a oprit pe gazonul moale al primului loc de întrunire publică.

În ziua când Tarzan scăpă de hărţuielile cu care gorilele îl prigoniseră necruţător timp de doisprezece din cei treisprezece ani câţi număra viaţa lui, membrii tribului, alcătuit acum dintr-o sumă rotundă, mărşăluiseră în tăcere pe terasele mai joase ale copacilor junglei, aruncându-se apoi fără zgomot pe solul amfiteatrului.

Ritualul Dum-Dum marca evenimentele importante din viaţa tribului — o victorie,

capturarea unui prizonier, uciderea vreunui straşnic şi sângeros locuitor al junglei, moartea unui rege şi urcarea altuia la domnie, toate acestea erau însoţite de un ceremonial prestabilit.

Astăzi se sărbătorea uciderea unei gorile uriaşe, membră a altui trib şi când poporul lui Kerchak intră în arenă, doi masculi vânjoşi aduseră leşul duşmanului învins.

Îşi depuseră povara în faţa tobei de pământ, apoi se ghemuiră lângă ea, în chip de paznici, în timp ce restul membrilor colectivităţii se pitula prin ungherele mai ierboase, ca să tragă un pui de somn până când răsăritul lunii avea să dea semnalul de începere a sălbaticei orgii.

Ceasuri întregi, peste micul luminiş domni o tăcere adâncă, ştirbită doar de notele discordante ale papagalilor cu penaj scânteietor, de ţipetele şi ugu-ielile miilor de păsări din junglă, care se foiau neîncetat printre orhideele în nuanţe vii şi printre ghirlandele de flori arzând de culoare, ce festonau miriadele de crengi, căptuşite cu muşchi, ale giganţilor pădurii.

În cele din urmă, cind înserarea se lăsă peste junglă maimuţele începură să se adune şi curând formară un cerc mare în jurul tobei de pământ. Femelele şi copii se cinchiră pe vine într-un şir aflat în afara perimetrului cercului, iar în faţa lor se rânduiră masculii adulţi. Dinaintea tobei se aşezară trei femei bătrâne, fiecare dintre ele ţinând în mână o cracă noduroasă, lungă de treizeci-treizeci şi cinci de centimetri.

De îndată ce primele raze ale lunii care se înălţa poleiră vârfurile copacilor din jur, bătrânele începură să lovească încet şi uşor în suprafaţa răsunătoare a tobei. Pe măsură ce lumina lunii inunda amfiteatrul, bătrânele înteţiră frecvenţa şi forţa bătăilor, până când un bubuit sălbatic şi cadenţat se risipi pe mile întregi de junglă, în toate direcţiile. Fiare uriaşe, cumplite se opriră din hăituiala, cu urechea ciulită şi capul înălţat, ca să

asculte bubuitul monoton răspândit de Dum-Dum-ul gorilelor.

Din când în când, câte o jivină slobozea urletul ascuţit sau răgetul tunător ca răspuns la provocarea înspăimântătorului vacarm al antropoidelor, dar niciuna nu se încumeta să se apropie pentru a iscodi sau a ataca, căci marile gorile, întrunite în toată forţa numărului lor, umpleau de un adânc respect piepturile vecinilor de junglă.

Când vacarmul tobei atinse o intensitate aproape asurzitoare, Kerchak sări în mijlocul cercului, între masculii ghemuiţi pe vine şi toboşari. Stând în poziţie verticală, îşi azvârli capul pe spate şi privind drept în ochi luna, care se ridicase deasupra creştetului său, începu să se bată cu labele-i mari şi păroase peste piept şi să scoată strigătul lui răscolitor şi înspăimântător.

O dată, de două ori, de trei ori, strigătul cumplit răsună în solitudinea clocotitoare a acalei lumi negrăit de vii şi totuşi incredibil de moarte.

După aceea, lăsându-se în patru labe, Kerchak lunecă fără zgomot de jur împrejurul cercului deschis, îndepărtându-se cât mai mult de hoitul depus în faţa tobei-altar, dar ţinându-şi pe tot parcursul acestui tur ochii mici, cruzi, roşii şi haini, pironiţi asupra mortăciunii.

Atunci sări în arenă un alt mascul şi repetând strigătele oribile ale regelui, îl urmă pas cu pas. I se alătură apoi altul, mereu altul, într-o succesiune rapidă, până când întreaga junglă reverberă rezonanţele aproape necurmate ale strigătelor setoase de sânge.

Era provocarea şi începutul vânătorii.

Când toţi masculii adulţi se înşiruiră în coloana dansatorilor, începu atacul.

Kerchak, înşfăcând o bâtă uriaşă din mormanul aflat la îndemână, se năpusti furios asupra gorilei moarte, zdrobind hoitul cu o lovitură îngrozitoare şi scoţând în acelaşi timp mârâielile şi grohăiolile pregătitoare de luptă. Bubuitul tobei se înteţi paralel cu frecvenţa loviturilor, iar războinicii, după ce se apropiară unul câte unul de victima acelui atac şi-i aplicară lovitura de măciucă, se prinseră în vârtejul nebun al Dansului Morţii.

Tarzan făcea parte din hoarda sălbatică dănţuitoare. Trupul său arămiu, musculos, vrâstat de dârele năduşelii ce sclipeau în lumina lunii, strălucea. Suplu şi graţios printre namilele grosolane, greoaie păroase din jur.

Niciuna dintre fiinţele acelea nu era mai misterioasă decât el în gesturile ce mimau vânătoarea, niciuna nu era mai feroce în sălbăticia atacului, niciuna nu sărea cu atita sprinteneală în aer, în Dansul Morţii.

Pe măsură ce intensitatea şi repeziciunea bătăilor de tobă sporeau, dansatorii păreau să se îmbete de ritmul drăcesc şi de urletele lor bestiale. Ţopăielile şi salturile se înteţeau, de pe colţii dezgoliţi picurau balele, boturile şi piepturile erau împroşcate de spumă.

Timp de jumătate de oră straniul dans continuă, până când, la un semn al lui Kerchak, bubuitul tobelor amuţi şi femelele-toboşari se strecurară iute prin şirul dansatorilor către cercul exterior al spectatorilor cinchiţi pe vine. Şi atunci, toţi ca unul, masculii tăbărâră asupra leşului prefăcut de loviturile lor într-un soi de terci păros.

Fălcile lor se bucurau arareori de cantitatea de carne pe care ar fi râvnit-o, aşa încât finalul potrivit al sălbaticei orgii era desfătarea cu hoitul unui animal de curând ucis; prin urmare, nu se gândeau acum decât la un singur lucru: devorarea fostului vrăjmaş.

Dinţi uriaşi se înfipseră în carne, despicând halci enorme, cele mai puternice dintre gorile obţinând bucăţile cele mai alese, în timp ce fiarele mai slăbănoage, date la o parte de gloata mâncăilor ce se zbăteau şi grohăiau, aşteptau un prilej să se furişeze ca să se înfrupte şi ele din vreo delicatesă scăpată pe jos sau să şterpelească vreun ciolan rămas, înainte ca întreg ospăţul să se fi isprăvit.

Tarzan jinduia după carne şi avea nevoie de ea chiar mai mult decât maimuţele. Descinzând dintr-o rasă de carnivori, Tarzan avea impresia că niciodată în viaţă nu-şi astâmpărase pe deplin pofta de hrană animală; aşadar, acum, trupuşorul lui zvelt îşi croi drum în învălmăşeala de gorile aţâţate, devoratoare străduindu-se să obţină o porţie mai mare decât cea pe care i-ar fi putut-o

câştiga forţa lui. Cuţitul de vânătoare al tatălui său necunoscut îi atârna la şold, într-o teacă împletită de el după modelul uneia văzute în pozele comorilor lui livreşti. În cele din urmă ajunse până la delicatesa ce se topea văzând cu ochii şi cu ajutorul cuţitului său ascuţit, îşî tăie o porţie mai generoasă d: it sperase, un întreg braţ păros ce ieşea la iveală de sub picioarele puternicului Kerchak, atât de absorbit în exercitarea prerogativelor de lăcomie regală, încât nici nu observă actul de lèse-majesté.

Aşadar, micul Tarzan se strecură de sub masa gorilelor în plină competiţie, strângându-şi la piept hidoasa pradă.

Printre cei ce făceau zadarnic cerc în jurul petrecăreţilor era şi bătrânul Tublat. Fusese printre primii la ospăţ, dar se retrăsese cu o halcă bună, ca s-o devoreze în linişte, iar acum încerca să-şi croiască din nou drum.

Aşa se face că-l văzu pe Tarzan când, din vălmăşagul ce se înghesuia, se îmbrâncea şi se împingea; băiatul răsări strângându-şi prada cu hotărâre la piept. Ochii mici, ca de porc, foarte apropiaţi şi injectaţi ai lui Tublat scăpărară scântei de ură când se aţintiră asupra obiectului aversiunii lui. În acelaşi timp însă licări în el pofta hulpavă stârnită de halca delicioasă aflată în posesia băiatului. Dar şi Tarzan îşi zări la fel de iute principalul inamic şi ghicind ce-avea bestia de gând să facă, sări sprinten spre cercul femeilor şi al copiilor, încercând să se ascundă printre ei. Tublat însă se ţinu după el, aşa încât băiatul nu putu să se pitească şi-şi dădu seama că va trebui s-o ia la fugă de-a binelea.

Iute ca fulgerul, goni spre arborii din jur şi cu un salt dibaci, se prinse de o creangă mai joasă, întâi cu o singură mână, apoi, luându-şi comoara în dinţi, se caţără repede cât mai sus, urmat îndeaproape de Tublat.

Sus, tot mai sus, se înălţă către vârful unduitor al unui măreţ monarh al pădurii, unde greoiul lui hăituitor nu cuteza să-l urmeze. Acolo se cocoţă, împroşcând cu zeflemele şi sudălmi bestia turbată, spumegând, care rămăsese la şaisprezece metri mai jos.

Şi atunci Tublat îşi ieşi din minţi. Cu urlete şi răgete înfiorătoare, se azvârli la pământ, printre femele şi copii, înfigându-şi colţii uriaşi într-o duzină de gâturi micuţe şi spintecând bucăţi de carne de pe spinările şi piepturile femelelor ce-i picau în gheare.

În strălucirea clarului de lună, Tarzan fu martor la întregul nebunesc spectacol de furie turbată. Apoi masculii uriaşi din centrul arenei începură să simtă dinţii de fier ai semenului lor înnebunit şi toţi ca unul, se mistuiră în tenebrele pădurii care se apleca ameninţător asupră-le.

În afară de Tublat, nu mai rămăsese în amfiteatru decât o singură femelă, ce alerga iute căutând refugiu în arborele unde se cocoţase Tarzan, dar pe urmele ei venea bicisnicul Tublat. Femela era Kala şi de îndată ce Tarzan îşi dădu seama că Tublat o ajunge din urmă, se lăsă în jos, din ram în ram cu iuţeala pietrei care se rostogoleşte, îndreptându-se spre mama lui adoptivă. Kala se afla sub crengile cele mai joase şi deasupra ei sta pitulat Tarzan, aşteptând desfăşurarea cursei.

Kala făcu un salt, apucându-se de o cracă joasă, dar aproape că atârna deasupra creştetului lui Tublat, care o ajunsese. Totuşi s-ar fi putut salva, însă deodată se auzi un scrâşnet, un pârâit şi craca se rupse proiectând-o drept în capul lui Tublat, pe care-l doborî la pământ. Într-o clipă, amândoi fură iar în picioare, dar, oricât ar fi fost de iuţi, Tarzan îi întrecu, astfel încât bestia înfuriată se pomeni faţă-n faţă cu copilul-om care se interpuse, apărând-o pe Kala.

Nimic nu putea fi mai pe placul bestiei şi cu un rânjet de triumf, se năpusti asupra micului Greystoke. Dar dinţii lui nu apucară să se înfigă în carnea arămie. O mână viguroasă îi înşfacă grumazul păros în timp ce mâna cealaltă împlintă de douăsprezece ori un tăios cuţit de vânătoare în pieptul uriaş. Loviturile cădeau iute ca fulgerul şi nu se opriră decât atunci când Tarzan simţi trupul moale prăbusindu-se sub el.

Când hoitul se prăvăli la pământ, Tarzan din neamul maimuţelor îşi puse piciorul pe grumazul vrăjmaşului său de o viaţă şi înălţându-şi ochii către luna plină, îşi azvârli pe spate capul tânăr şi mândru şi slobozi sălbaticul şi înfiorătorul strigăt al tribului său.

Unul câte unul, membrii tribului lunecară din ascunzişurile lor de prin arbori şi făcură cerc în jurul lui Tarzan şi al duşmanului său învins. Când se adunară cu toţii, Tarzan li se adresă:

— Eu sunt Tarzan! strigă el. Sunt un straşnic omorâtor! Cu toţii să-l respectaţi pe Tarzan din neamul maimuţelor şi pe Kala, mama lui. Niciunul dintre voi nu e atât de puternic ca Tarzan. Duşmanii lui sa se păzească!

Privind drept în ochii haini, roşii ai lui Kerchak, tânărul Greystoke se plesni cu palmele peste pieptu-i robust şi slobozi din nou pătrunzătorul său strigăt de sfidare.

8. VÂNATORUL DIN COPAC

A doua zi după noaptea Dum-Dum-ului, tribul o porni încet prin pădure, înapoi spre coastă.

Leşul lui Tublat zăcea în locul unde se prăbuşise, căci supuşii lui Kerchak nu mâncau niciodată morţii din tribul lor.

Marşul era o tacticoasă expediţie pentru agonisirea hranei. Fructe de palmier, prune cenuşii, banane şi mango se găseau din belşug, ca şi ananas sălbatic şi uneori, mici mamifere, păsări, ouă, reptile şi insecte. Alunele erau sfărâmate între

fălcile lor viguroase sau, când se dovedeau prea tari, le spărgeau strivindu-le între două pietre.

Odată, bătrâna Sabor le tăie calea, făcându-i să se împrăştie la adăpostul crengilor înalte, căci, dacă leoaica le respecta numărul şi dinţii ascuţiţi, gorilele, la rândul lor, aveau aceeaşi stimă faţă de înverşunata-i şi dârza-i ferocitate.

Pe o cracă mai joasă, era aşezat Tarzan, chiar deasupra maiestuoasei şi mlădioasei siluete care-şi croia drum în tăcere prin jungla deasă. Băiatul azvârli c-un ananas în acest vechi duşman al tribului său. Fiara se opri şi răsucindu-se, îşi aţinti privirile asupra chipului batjocoritor de deasupra ei.

Agitându-şi mânioasă coada, îşi dezveli dinţii galbeni, căscându-şi buzele mari într-un mârâit groaznic, care-i zbârci botul ţepos într-o sumedenie de încreţituri şi şanţuri dese şi-i strânse pleoapele până ce ochii ajunseră două dungi înguste de furie şi ură. Ciulindu-şi urechile, privi drept în ochii lui Tarzan din neamul maimuţelor şi scoase urletul ei de provocare, aprig şi strident. De la adăpostul crengii, copilul-maimuţă îi răspunse cu strigătul lui înfricoşător. O clipă, cei doi se priviră în tăcere, apoi uriaşa pisică se întoarse în jungla care o înghiţi, precum înghite oceanul o pietricică.

Dar în mintea lui Tarzan încolţi un plan teribil. Ucisese pe crâncenul Tublat; nu însemna oare că e un mare luptător? Deci avea să ia urma puternicei Sabor ca s-o măcelărească şi pe ea. Va fi şi un neîntrecut vânător.

În adâncul inimii lui palpita dorinţa arzătoare de a_şi acoperi goliciunea cu *h-a-i-n-e*, pentru că învăţase din cartea lui cu poze că toţi *o-a-m-e-n-i-i* sunt îmbrăcaţi, în timp ce *m-a-i-m-u-ţ-e-l-e, g-o-r-i-l-e-l-e* şi celelalte vietăţi umblă despuiate.

Deci hainele erau, desigur, un semn de măreţie; emblema superiorităţii omului asupra tuturor celorlalte animale, pentru că, desigur, nu putea

exista altă raţiune ca să porţi lucrurile acelea oribile.

Cu multe luni în urmă, pe când era mult mai mic, râvnise la pielea lui Sabor, leoaica, sau a lui Numa, leul, sau a lui Sheeta, leopardul, pentru a-şi acoperi trupul lipsit de păr, ca să nu mai semene cu Histah, şarpele; dar acum era mândru de pielea lui netedă, care dovedea că el se trage dintr-o rasă puternică, iar dorinţele-i contradictorii şi anume aceea de a umbla gol pentru a-şi vădi, cu trufie, obârşia şi aceea de a se conforma obiceiurilor rasei lui, purtând straie hidoase şi stânjenitoare, precumpăneau rând pe rând.

În timp ce tribul înainta agale prin pădure, după trecerea fioroasei Sabor, capul lui Tarzan zbârnâia de planul măreţ al uciderii inamicului şi zile în şir, aproape că nu se gândi la altceva. Dar în ziua de care vorbim, atenţia îi fu curând atrasă de întâmplări mai imediate.

Deodată, totul în pădure încremeni ca în miez de noapte; zgomotele junglei amuţiră, copacii rămaseră neclintiţi, ca paralizaţi, în aşteptarea unui dezastru iminent. Toată natura aştepta şi aşteptarea nu fu lungă.

Slab, din depărtare, se auzi un vaiet înăbuşit şi trist. Se apropie din ce în ce, răsunând tot mai puternic. Arborii falnici se înclinară la unison, ca apăsaţi în jos de o mână gigantică. Din ce în ce mai mult se prosternară spre pământ şi totuşi nu se auzea nimic decât vaierul adânc şi răscolitor al vântului. Apoi, brusc, giganţii junglei se dezdoiră, plesnind cu vârfurile lor văzduhul, într-un mânios protest asurzitor. Din norii învârtejiţi, plumburii, ce atârnau deasupra, ţâşni o lumină vie, orbitoare. Canonada tunetelor îşi revărsă cumplita provocare. Şi se porni potopul, iadul se dezlănţui peste junglă.

Tribul, dârdâind de frig din pricina ploii reci, se cuibări la rădăcina copacilor mari. Fulgerele, săgetând şi şfichiuind bezna, iluminau o clipă

crengi zvârcolindu-se, ramuri fâlfâind, trunchiuri încovoindu-se.

Din când în când, câte un antic patriarh al pădurii secerat de trăsnet, se prăbuşea într-o mie de ţăndări printre arborii din jur, smulgând după el o puzderie de crengi sau de vecini mai mărunţi şi sporind încâlcita harababură a junglei tropicale.

Crengi mari şi mici, spintecate de sălbăticia uraganului, se prăvăleau în vegetaţia zbuciumată, semănând moarte şi distrugere printre nenumăraţii nefericiţi locuitori ai lumii de jos, dens populate.

Ceasuri şi ceasuri furia uraganului se descătuşa fără întrerupere, iar membrii tribului se cuibăriră unul în altul, tremurând de frică. Ameninţaţi de arborii şi de crengile ce se prăbuşeau şi încremeniţi de exploziile luminoase ale fulgerelor şi de răgetele tunetelor, se pitulară jalnic, până ce furtuna trecu.

Sfârşitul fu la fel de brusc ca şi începutul. Vântul se opri, soarele începu să strălucească, natura porni iar să surâdă.

Frunzele şi ramurile, perlate de stropi şi petalele ude ale florilor luxuriante străluciră în toată splendoarea zilei care se reinstaurase. Şi aşa precum uita Natura, uitară şi copiii ei. Viaţa activă îşi reluă cursul, întocmai ca înainte de beznă şi de spaimă.

Dar Tarzan avu o revelaţie care-i lămuri misterul *h-a-i-n-e-l-o-r*. Ce bine s-ar fi simţit sub pielea groasă a lui Sabor! Şi astfel, aventura căpătă un nou imbold.

Vreme de câteva luni, tribul cutreieră pe lângă plaja unde se găsea cabana lui Tarzan şi studiile îi răpiră cea mai mare parte din timp, dar, ori de câte ori o pornea prin pădure, avea funia pregătită şi numeroase fură animalele mai mici care căzură în capcana laţului.

Odată latul se înfăşură pe grumazul scurt al lui Horta mistreţul şi zvârcolirile lui nebuneşti pentru a se elibera îl răsturnară pe Tarzan de pe craca pe

care şedea în aşteptare şi de pe care îşi azvârlise colacul spiralat. La zgomotul căderii lui, îndesatul mistreţ se întoarse şi văzând ce pradă lesnicioasă era o tânără maimuţă îşi propti capul în piept şi se repezi nebuneşte la băiatul uimit.

Din fericire, Tarzan nu se lovise căzând, deoarece aterizase ca o pisică, pe cele patru labe larg desfăcute, ca să amortizeze şocul. Într-o clipă fu în picioare şi sărind cu agilitatea maimuţei care era, se agăţă de o creangă joasă, punându-se la adăpost în timp ce dedesubt Horta, mistreţul, dădea iureş în van.

În acest fel, Tarzan învăţă din experienţă limitele ca şi posibilităţile ciudatei sale arme.

Cu acest prilej pierduse o funie lungă, dar îşi dăduse seama că, dacă în locul mistreţului, l-ar fi doborât Sabor jos din copac, deznodământul ar fi putut să fie foarte diferit, căci atunci, fără îndoială şi-ar fi pierdut şi viaţa.

Îi trebuiră multe zile ca să împletească o nouă funie, însă când, în cele din urmă, o isprăvi, se duse dinadins la vânătoare şi zăcu în aşteptare, ascuns în frunzişul stufos al unei crengi imense, chiar deasupra cărării bătătorite ce ducea la apă.

Câteva jivine mici trecură pe dedesubt, nevătămate. Nu dorea un atare vânat lipsit de importanţă. Avea nevoie de un animal viguros, ca să încerce eficienţa noului său plan.

Într-un târziu se arătă cea pe care Tarzan o căuta; cu muşchii supli jucându-i sub pielea lucitoare, grasă şi lustruită, venea Sabor, leoaica. Labele-i mari, căptuşite cu perniţe, călcau moale şi fără zgomot pe poteca îngustă. Îşi ţinea gâtul încordat, într-o continuă alertă; coada lungă i se mişca încet, unduind graţios.

Se apropia, mai mult, tot mai mult, de locul unde se chircise Tarzan din neamul maimuţelor, cumpănind în mână capetele funiei sale lungi.

Ca o statuie de bronz, nemişcat ca moartea, stătea Tarzan. Sabor trecu pe sub el. Un pas mare,

al doilea, al treilea, apoi laţul căzu în tăcere spre ea.

O clipă, colacul lărgit îi atârnă deasupra capalui ca un şarpe uriaş, apoi, când jivina ridică privirile ca să afle ce-i cu foşnetul frânghiei, laţul îi încercui gâtul. Cu o smucitură iute, Tarzan trase funia fixând laţul de grumazul lucios, apoi se apucă vârtos cu amândouă mâinile de suportul său.

Sabor căzuse în capcană. Cu o săritură, fiara surprinsă se întoarse spre junglă, dar Tarzan n-avea să piardă a doua oară o funie din aceleaşi motive ca prima dată. Trăsese învăţăminte din experienţa lui. Leoaica nu apucă să facă nici jumătate din al doilea salt, când simţi laţul strângându-i-se în jurul gâtului: descrise o adevărată tumbă în aer şi căzu pe spate cu un zgomot greu. Tarzan legase zdravăn capătul funiei de trunchiul copacului pe care sta căţărat.

Până aici, planul lui reuşise de minune, însă, când înşfăcă funia, proptindu-se într-o crăcăna trainică, descoperi că una era să legi de copac colosul acela cuprins de furie turbată, care se zbătea apucând cu ghearele, muşcând si urlând, si alta s-o poţi spânzura.

Greutatea bătrânei Sabor era imensă şi când se opintea pe labele-i uriaşe, nimeni decât Tantor, elefantul, n-ar fi putut-o urni.

Leoaica se întoarse pe poteca de unde putea acum să-l vadă pe autorul infamiei la care fusese supusă. Scoţând un răcnet de turbare, se năpusti brusc înspre Tarzan, executând un salt în aer, dar când trupul său masiv atinse craca pe care stătuse cocoţat băiatul, ia-l de unde nu-i.

Tarzan se căţărase sprinten pe o ramură mai mică, la şapte metri mai sus de captiva înfuriată. O clipă, Sabor rămase suspendată de craca de jos, în timp ce Tarzan îşi bătea joc de ea şi-i zvârlea în nas crenguţe şi ramuri. După un timp, fiara se lăsă din nou pe pământ şi Tarzan coborî iute si prinse iar funia; dar Sabor descoperise că ceea ce o

reţinea era doar o frânghie subţire şi apucând-o între fălcile masive, o reteză înainte ca Tarzan să fi putui strânge a doua oară laţul sugrumător.

Baiatul era foarte necăjit. Planul lui bine ticluit se duse-se de râpa, aşa încât se aşeză, multumindu-se să strige şi să se strâmbe la făptura care urla dedesupt.

Ceasuri întregi Sabor se învârti pe sub copac, înainte şi înapoi; de patru ori se ghemui, apoi îşi luă vânt sărind spre spiriduşul care se zbenguia deasura ei, dar cu tot atâta succes ca şi când ar fi încercat să prindă în gheare vântul amăgitor ce murmura printre vârfurile ramurilor.

În cele din urmă, Tarzan osteni de atâta joacă şi scoţând un sfidător urlet de adio, zvârli un fruct pârguit care plesni, moale şi lipicios, drept în mutra mârâitoare a inamicului, apoi băiatul urcă iute la treizeci de metri deasupra solului, legănându-se din copac în copac, până când, curând, ajunse în mijlocul alor săi.

Aici povesti amănuntele aventurii lui, împieptându-se şi fudulindu-se în asemenea hal, încât îşi impresionă până şi vrăjmaşii cei mai înverşunaţi, în timp ce Kala ţopăia de bucurie şi de mândrie.

9.OM CU OM

Tarzan din neamul maimuţelor îşi duse mai departe, timp de câţiva ani, existenţa în junglă, fără prea mari schimbări decât că deveni mai viguros şi mai înţelept şi învăţă din cărţile lui tot mai multe lucruri despre lumile stranii ce se găseau pe undeva, în afara pădurii primitive.

Pentru el, viaţa nu era niciodată monotonă sau lentă. Întotdeauna exista Pisah, peştele care trebuia prins prin numeroasele râuri şi lacuri, apoi Sabor şi crudele ei neamuri care te ţineau veşnic treaz dădeau savoare fiecărei clipe petrecute pe pământ. Foarte des îl hăituiau ele, dar şi mai des Tarzan era cel care le hăituia şi cu toate că niciodată nu izbutiră să-l atingă cu ghearele lor aprige şi

ascuţite, totuşi de multe ori s-a întâmplat să fie atit de aproape, încât n-ai fi putut strecura o frunză mai groasă între labele lor şi pielea lui netedă. Ageră era Sabor, leoaica, ageri erau Numa şi Sheeta, dar Tarzan din neamul maimuţelor era iute ca fulgerul.

Cu Tantor, elefantul, se împrieteni. Cum? Nu mă întrebaţi. Dar era fapt cunoscut printre locuitorii junglei că în multe nopţi scăldate de lună, Tarzan din neamul maimuţelor şi Tantor, elefantul, se plimbau împreună, iar prin locurile bătătorite, Tarzan călărea cocoţat pe spinarea largă a lui Tantor.

În aceşti ani, Tarzan petrecu multe zile în cabana tatălui său, unde zăceau încă, neatinse, osemintele părinţilor lui şi scheletul puiului Kalei. La optsprezece ani, citea curgător şi înţelegea aproape tot ce citea în numeroasele şi feluritele volume de pe rafturi.

De asemenea putea să scrie cu litere de tipar repede şi limpede, dar scrisul de mână nu-l cunoştea, căci, deşi printre comorile lui se aflau şi câteva caiete, în cabană găsise atât de puţine lucruri scrise în engleză, încât nu vedea de ce şi-ar bate capul să înveţe şi această formă de caligrafie, cu toate că de descifrat, cu trudă, o putea descifra.

Aşadar, îl găsim la optsprezece ani, un tânăr lord englez care nu putea vorbi englezeşte, dar care ştia să citească şi să scrie în limba maternă. Nu văzuse nicio altă fiinţă omenească în afară de propria-i persoană, căci regiunea limitată pe care o străbătea tribul său nu era udată de râuri mari care să atragă triburile de băştinaşi din interior.

Dealurile înalte o închideau pe trei laturi, iar pe a patra — oceanul. Ţinutul era populat de lei, leoparzi şi şerpi veninoşi. Neştirbitele-i labirinturi de junglă încâlcită nu ispitiseră până acum niciun pionier din rasa umană să-i calce hotarele.

Dar într-o zi, în timp ce Tarzan din neamul maimuţelor şedea în cabana tatălui său, pătrunzând în misterele unei noi cărţi, vechea tihnă a junglei

sale fu zdruncinată pentru totdeauna. La graniţa îndepărtată dinspre răsărit se ivise, pe coama unui deal jos, o stranie procesiune rânduită în monom. În frunte veneau cincizeci de războinici negri, înarmaţi cu suliţe subţiri de lemn, ale căror vârfuri fuseseră călite în foc mocnit şi cu arcuri lungi şi săgeţi otrăvite. Pe spate purtau scuturi ovale, din nas le atârnau inele uriaşe, iar în câlţii lânoşi ce le acopereau ţeasta erau înfipte mănunchiuri de pene viu colorate. Fruntea le era tatuată cu trei linii paralele colorate, iar pe piept aveau trei cercuri concentrice. Dinţii galbeni fuseseră piliţi până căpătaseră vârf ascuţit, iar buzele cărnoase, proeminente, sporeau grozăvia înfăţişării lor. În urmă veneau câteva sute de femei şi copii, cele dintâi purtând pe creştet mormane de oale de gătit, unelte de bucătărie şi fildeş. Ariergarda o formau o sută de războinici, aidoma celor din avangardă.

Alcătuirea coloanei vădea că se temeau mai mult de un atac ce-ar fi putut veni din spate, decât de orice duşman necunoscut ce s-ar fi putut ivi din faţă; şi de fapt aşa era, pentru că fugeau de ostaşii omului alb care-i hărţuise atât de amarnic ca să le ia cauciucul şi fildeşul, încât într-o bună zi s-au răsculat împotriva cuceritorilor şi au măcelărit un ofiţer alb şi un mic detaşament din trupele lui de negri.

Zile în şir se ospătară cu carnea acestora, dar într-o noapte, un detaşament mai puternic năvăli peste aşezarea lor, ca să răzbune moartea camarazilor, în acea noapte, soldaţii negri ai omului alb avură carne din belşug şi această rămăşiţă a unui trib odinioară puternic se furişase prin jungla întunecoasă, pornind spre necunoscut şi spre libertate.

Dar ceea ce însemna libertate şi goana după fericire pentru aceşti negri sălbatici, însemna consternare şi moarte pentru mulţi dintre locuitorii noului lor cămin.

Timp de trei zile, mica hoardă mărşălui încet prin inima pădurii necunoscute pe unde nu călcase picior de om, până când, în sfârşit, în cea de-a patra zi, în zori, dădură peste un loc, la malul unui râuleţ, unde vegetaţia părea ceva mai rară decât întâlniseră până atunci.

Rămaseră aici să-şi încropească o nouă aşezare si o lună mai târziu, locul era despădurit, colibele si gardurile de pari ridicate, bananierii, ignama si porumbul plantate, iar vechea viaţă îşi reluat cursul în noul cămin. Aici nu existau oameni albi soldaţi şi nici cauciuc sau fildeş care să trebuiască strâns pentru supraveghetorii haini şi nerecunoscători.

Luna se schimbase de mai multe ori pe cer până ce negrii să cuteze a se aventura pe meleagurile din jurul noului lor sat. Câţiva dintre ei căzuseră pradă bătrânei Sabor şi deoarece jungla mişuna de feline crude şi însetate de sânge, de lei şi leoparzi, războinicii de culoarea abanosului şovăiau să se avânte prea departe de adăpostul gardurilor de pari.

Dar într-o zi, Kulonga, fiul bătrânului rege Mbonga, pribegi departe, prin labirinturile dense dinspre apus. Păşea cu luare-aminte, lancea-i subţire fiind pregătită de atac, iar scutul prelung, oval, strâns cu hotărâre în mâna stângă, lipit de trupul său neted de abanos. În spate purta arcul, iar în tolba de deasupra scutului, un mănunchi de săgeţi subţiri, drepte, bine unse cu o substanţă vâscoasă, neagră ca smoala, care făcea ca înţepătura vârfului lor ascuţit ca un ac să fie mortală.

Noaptea îl surprinse pe Kulonga departe de palisadele din jurul satului stăpânit de tatăl său, dar, năzuind să se îndrepte tot mai departe spre apus, se caţără pe o creangă bifurcată dintr-un arbore înalt, îşi înjghebă o platformă rudimentară şi se ghemui să doarmă.

Trei mile mai încolo spre apus dormea tribul lui Kerchak.

A doua zi în zori, gorilele se aflau în plină activitate, cotrobăind prin junglă în căutare de hrană. Tarzan, după obiceiul lui îşi îndreptă cercetările în direcţia cabanei, aşa încât, vânând în tihnă pe drum, când ajungea la plajă avea burta plină.

Gorilele se răspândi seră în toate direcţiile, fie câte una, fie câte două sau câte trei, dar nu mai departe de raza în care puteau auzi un semnal de alarmă.

Kala o pornise agale spre răsărit, pe o potecă bătătorită de elefanţi, si era foarte ocupată să răstoarne crengi căzute şi buturugi putrezite, căutând gândaci si ciuperci gustoase, când atenţia îi fu atrasă de un zgomot neobişnuit.

Cărarea se întindea dreaptă pe vreo cincizeci de metri în faţa ei şi la capăt, pe sub tunelul de ramuri boltite, văzu înaintând spre ea o creatură stranie şi înspăimântătoare.

Era Kulonga.

Kala nu mai zăbovi o clipă, ci, răsucindu-se, o luă grăbită îndărăt pe cărare. Nu alerga; după deprinderile neamului ei, cind nu era stârnită, căuta mai curând să evite decât să fugă.

Pe urmele ei venea Kulonga. Acestuia i se oferea un prilej de a se înfrupta cu carne. Dacă o ucidea, s-ar fi putut ospăta din belşug toată ziua. Grăbi pasul, cumpănindu-şi suliţa, gata s-o arunce. La o cotitură a potecii, văzu din nou gorila, pe altă fâşie dreaptă. Mâna care ţinea suliţa se trase îndărăt, muşchii se bulbucară iute ca fulgerul sub pielea lucioasă. Braţul se avântă înainte, suliţa zbură spre Kala.

Lovitură ratată. Dar îi zgârie coapsa. Cu un strigăt de furie şi durere, gorila se repezi la călăul ei. Într-o clipă, copacii se frângeau sub greutatea neamurilor ei, legănându-se în plină goană, din cracă în cracă, spre scena luptei, ca răspuns la chemarea Kalei.

Când gorila se năpusti asupră-i, Kulonga îşi încorda arcul şi cu incredibilă repeziciune, potrivi o săgeată. Trăgând vergeaua mult îndărăt, îşi trimise proiectilul otrăvit drept în inima uriaşului antropoid. Scoţând un răcnet înfiorător, Kala se prăbuşi cu faţa în jos, sub privirile uluite ale celor din tribul ei.

Tunând şi urlând, gorilele dădură să se repeadă la Kulonga, dar prevăzător, omul fugea de rupea pământul, ca o antilopă speriată. Cunoştea ferocitatea acestor făpturi crude, păroase şi nu dorea decât să aştearnă cât mai multe mile cu putinţă între el şi ele. Îl urmăriră o bună bucată de drum, gonind prin copaci, dar în cele din urmă, una câte una abandonară cursa şi se întoarseră la locul tragediei.

Niciuna dintre ele, cu excepţia lui Tarzan, nu văzuse vreodată un om şi se întrebau ce fel de creatură o fi aceea care le invadase jungla.

De pe plaja îndepărtată, lângă mica lui cabană Tarzan auzi ecourile slabe ale luptei şi dându-şi seama că se petrecea ceva grav în tribul lui, o porni grăbit în direcţia zgomotelor. Când sosi, găsi întregul trib adunat şi sporovăind de zor în jurul leşului mamei sale ucise.

Durerea şi furia lui Tarzan nu cunoscură margini, îşi slobozea mereu strigătul de provocare. Se izbea cu pumnii în pieptu-i robust, apoi se arunca peste trupul Kalei şi hohotea, dind drumul la dureroasa jale adunată în inima lui singuratică.

A pierde unica fiinţă de pe această lume care i-a arătat cândva iubire şi afecţiune era pentru Tarzan cea mai mare suferinţă pe care o cunoscuse vreodată. Şi ce dacă fusese o gorilă aprigă şi hidoasă! Pentru Tarzan, Kala fusese bună, fusese frumoasă! Asupra ei revărsase, fără să-şi dea seama, toată adoraţia, respectul şi dragostea pe care un copil normal le nutreşte pentru mama lui. Nu cunoscuse nici-când altă mamă, astfel încât îi dăruise Kalei, în tăcere, tot ceea ce i s-ar fi cuvenit

blondei şi fermecătoarei Lady Alice, dacă aceasta ar fi trăit.

După prima izbucnire de durere, Tarzan se stăpâni şi întrebând pe membrii tribului cine fusese de faţă la omor, află tot ceea ce vocabularul lor sărac îi putu comunica.

I-a fost totuşi de ajuns. Îi vorbiră despre o maimuţă neagră, ciudată, fără păr, căreia-i creşteau pene în cap şi care trimisese moartea dintr-o ramură subţire, iar apoi fugise cu iuţeala lui Bara, antilopa, spre soare-răsare.

Tarzan nu mai stătu pe gânduri şi sărind pe crengile copacilor, o porni grăbit spre pădure. Cunoştea şerpuirile cărării elefanţilor pe unde o luase la fugă ucigaşul Kalei, aşa că tăie direct prin junglă ca să-i aţină calea războinicului negru, care, de bună seamă, urma sinuozităţile potecii.

La şold îi atârna cuţitul de vânătoare al necunoscutului său părinte, iar pe umăr lunga lui funie încolăcită. Un ceas mai târziu, coborî din nou pe cărare şi lăsându-se pe vine, cercetă pământul cu atenţie.

În noroiul moale de pe malul unui pârâiaş găsi urme de tălpi, la fel cu cele care până acum, din întreaga junglă, numai picioarele lui le lăsaseră; atât că erau mult mai mari decât urmele lui. Inima începu să-i bată năvalnic. S-ar putea oare să urmărească un *OM* — unul din propria-i rasă?

Două şiruri de urme indicau direcţia opusă. Deci prada lui trecuse pe acolo în drumu-i de întoarcere, în vreme ce examina urma nouă, o mică fărâmă de pământ se desprinse de pe marginea formei de talpă şi căzu în scobitura uşor întipărită în noroi — ah, urma era foarte proaspătă, probabil că prada lui trecuse de foarte puţin timp prin acel loc.

Tarzan se caţără din nou în copaci şi sprinten, fără zgomot, porni în viteză, urmărind de sus cărarea. Abia parcursese o milă, când dădu peste războinicul negru, care stătea într-un luminiş. Ţinea în mână un arc suplu, în care potrivise una

dintre săgeţile lui purtătoare de moarte. În faţă, dincolo de micul luminiş, se afla Horta, mistreţul, cu capul proptit în piept, cu colţii înspumaţi, gata să atace.

Tarzan privi cu uimire la strania făptură care se găsea dedesubtul său — atât de asemănător lui ca formă şi totuşi atât de diferit la faţă şi la culoare. În cărţile sale văzuse o poză de *NEGRU*, dar ce deosebire între figura aceea tipărită, mată, moartă şi trupul acesta de abanos lucitor, pulsând de viaţă.

În timp ce omul sta acolo cu arcul încordat, Tarzan îl recunoscu nu numai ca *NEGRU*, dar şi ca *ARCAŞ*, asemenea celui din cartea cu poze.

A PENTRU ARCAŞ

Ce minunat! Aţâţat de descoperirea lui, Tarzan fu cât p-aci să-şi trădeze prezenţa. Dar dedesubtul Iui, lucrurile începeau să se precipite. Braţul negru, musculos, trăgea de arc; Horta, mistreţul, se năpusti şi în clipa aceea, negrul slobozi săgeata otrăvită, iar Tarzan o văzu zburând cu iuţeala gândului şi pătrunzând în pieptul ţepos al mistreţului

Abia se desprinsese săgeata din arc, că tânărul Kulonga îşi pregăti o a doua, dar Horta, mistreţul se repezi atât de fulgerător la el, încât băiatul n-avu timp s-o lanseze. Dintr-un salt, negrul sări dincolo de fiara turbată şi răsucindu-se pe călcâie cu o nemaipomenită repeziciune, implântă o a doua săgeata în spinarea animalului. După care, Kulonga sări în arborele cel mai apropiat.

Horta se roti o dată, căutând să-şi atace duşmanul dar abia făcu doisprezece paşi, că se clătină pe picioare şi căzu într-o rână. O secundă, muşchii i se încordară şi i se relaxară spasmodic, apoi rămase nemişcat.

Kulonga coborî din copac. Cu ajutorul unui cuţit care-i atârna la şold, tăie câteva felii mari din carnea mistreţului şi drept în mijlocul cărării, aprinse un foc la care fripse carnea, ospătându-se

apoi după placul inimii. Restul mistreţului îl lăsă acolo unde se prăbuşise.

Tarzan asista la toate acestea, plin de interes. Dorinţa de a-l ucide pe negru îi frigea pieptul, dar dorinţa de a învăţa era mai puternică. Avea să urmărească un timp făptura aceea, ca să afle de unde venea. Va putea să-l ucidă în tihnă mai târziu, când negrul va lăsa deoparte arcul şi săgeţile mortale.

După ce Kulonga îşi isprăvi ospăţul şi se făcu nevăzut pe o cotitură a drumeagului, Tarzan coborî în tăcere pe pământ. Îşi tăie şi el câteva bucăţi din carnea lui Horta, dar nu le fripse.

Mai văzuse el foc, însă numai când Ara, fulgerul, lovise câte un arbore. Faptul că o făptură a junglei putuse face acei colţi roşii şi galbeni ce mâncau lemnul până nu mai rămânea decât pulbere din el îl miră din cale afară pe Tarzan, care, pe de altă parte, nu înţelegea de fel de ce războinicul negru îşi stricase bunătate de ospăţ, muindu-l în dogoarea vătămătoare. Poate că Ara era prieten cu arcaşul si, în felul ăsta îşi împărţiseră hrana între ei.

Dar, fie cum o fi, Tarzan n-avea de gând să strice o mâncare bună într-un chip atât de prostesc, aşa încât înfulecă o mare cantitate de carne crudă, îngropând restul hoitului lângă cărare, ca să-l poată găsi la întoarcere.

După care, Lordul Greystoke îşi şterse degetele unsuroase de coapsele goale şi luă iar urma lui Kulonga, fiul lui Mbonga regele; în acest timp, în îndepărtata Londra un alt Lord Greystoke, refuza indignat cotletele, trimiţându-le înapoi bucătarului-şef al clubului pentru că nu erau destul de bine fripte, iar după ce-şi isprăvi dejunul, îşi muie degetele într-o cupă de argint cu apă parfumată, uscându-şi-le apoi cu un şervet de damasc alb ca zăpada.

Tarzan îl urmări ziua întreagă pe Kulonga, dându-i târcoale prin copaci, ca un duh rău. Îl mai

văzu de două ori azvârlindu-şi săgeţile morţii — o dată în Dango, hiena şi a doua oară în Manu, maimuţa. De fiecare dată, animalul murea aproape instantaneu, căci otrava lui Kulonga era foarte proaspătă şi foarte primejdioasă.

În timp ce se ţinea la o distanţă sigură pentru prada lui, Tarzan se gândi mult la această grozavă metodă de a ucide. Ştia prea bine că numai înţepătura mică a vârfului săgeţii nu era de ajuns ca să le vină atât de repede de hac sălbăticiunilor junglei, care, adeseori, în lupta cu vecinii lor, îşi sfâşiau carnea, se zgâriau cu ghearele şi se împungeau înfiorător, pentru ca apoi să se tămăduiască de fiecare dată. Nu, există o anumită taină legată de aşchiile astea subţiri de lemn care aduc moartea doar cu o simplă zgârietură! Trebuie să vadă despre ce-i vorba.

În noaptea aceea, Kulonga dormi în crăcăna unui arbore maiestuos, iar sus, mult mai sus decât el, se ghemui Tarzan din neamul maimuţelor.

Când Kulonga se deşteptă, constată că arcul şi săgeţile îi dispăruseră. Războinicul negru era furios şi speriat, dar mai mult speriat decât furios. Scotoci pământul dedesubtul copacului şi scotoci în copac, deasupra pământului; dar nici urmă de arc, de săgeţi sau de tâlharul nocturn.

Kulonga era îngrozit. Suliţa o azvârlise în Kala şi nu o mai putuse lua înapoi; şi acum, când arcul şi săgeţile pieriseră, nu avea nicio armă de apărare în afară de cuţit. Singura lui speranţă era să ajungă în satul lui Mbonga cât mai repede, bizuindu-se pe iuţeala picioarelor. Era încredinţat că nu mai are mult până acasă, aşa c-o apucă pe cărare cu pas grăbit.

Dintr-o masă densă de frunziş, câţiva iarzi mai în spate, răsări Tarzan din neamul maimuţelor, pândind de zor, în tăcere.

Arcul şi săgeţile lui Kulonga fuseseră legate, în siguranţă, sus în vârful unui arbore uriaş, de pe care Tarzan cojise cu lama cuţitului o fâşie mare de

scoarţă, aproape de rădăcină, apoi frânsese pe jumătate o creangă, lăsând-o să atârne la vreo optsprezece metri distanţă de pământ. Astfel îşi cresta el urmele în pădure şi-şi marca ascunzătorile.

În timp ce Kulonga îşi continua drumul, Tarzan se apropie din ce în ce, până ajunse să călătorească chiar deasupra creştetului negrului. În mâna dreaptă îşi ţinea funia încolăcită; era pregătit să ucidă.

Momentul fu amânat numai din pricină că Tarzan voia să se asigure de destinaţia spre care se îndrepta războinicul şi în curând fu răsplătit, deoarece nu trecu mult şi în faţa lor se ivi o rarişte întinsă, la capătul căreia se aflau multe vizuini ciudate.

Când făcu această descoperire, Tarzan se găsea chiar deasupra lui Kulonga. Pădurea se sfârşea brusc şi dincolo de ea se întindeau două sute de iarzi de ogor cultivat, făcând legătura între junglă şi sat.

Tarzan trebuia să acţioneze repede, altfel prada îi scăpa; dar antrenamentul vieţii lui lăsa atât de puţin spaţiu între decizie şi acţiune în clipa când se ivea vreo primejdie, încât între una şi cealaltă n-ar fi încăput nici măcar umbra unui gând.

Aşadar, când Kulonga ieşi din întunecimea junglei, un colac de funie subţire şerpui asupră-i, pornind de pe craca cea mai de jos a unui arbore puternic, aflat chiar la marginea domeniilor lor Mbonga; fiul regelui nu apucă să facă nici şase paşi în luminiş, când un fel de laţ i se înfăşură iute în jurul gâtului.

Atât de repede îşi trase Tarzan prada, încât strigătul de alarmă al lui Kulonga i se opri în gâtlej. Ajutându-se cu amândouă mâinile, Tarzan îl târî îndărăt pe negrul care se zbătea, până când îl lăsă spânzurat de gât, în aer; apoi se caţără pe o cracă mare, trăgându-şi victima, care însă se zvârcolea, în adăpostul frunzişului unui copac.

Aici legă zdravăn funia de o ramură tare şi scoborând din copac, îşi infipse cuţitul de vânătoare în inima lui Kulonga; Kala era răzbunată.

Tarzan îl cercetă cu luare-aminte pe negru, căci nu mai văzuse până atunci o fiinţă omenească în carne şi oase. Privirile îi fură atrase de cuţit şi de teaca lui. De asemenea, îl fermecă o brăţară de aramă prinsă în jurul gleznei, pe care şi-o transferă la piciorul său. Cercetă şi admiră tatuajul de pe frunte si de pe piept. Se minună de dinţii piliţi. Răsuci pe toate feţele şi îşi însuşi podoabele de pene, apoi se pregăti să coboare spre a-şi vedea de treburi, întrucât lui Tarzan din neamul maimuţelor i se făcuse foame şi avea la dispoziţie carne; carne de vânat, care, conform cu etica junglei, putea fi mâncată.

Cum l-am putea condamna, după ce norme, pe acest om-maimuţă, cu inima, capul şi trupul unui gentleman englez şi cu deprinderile unei fiare sălbatice? Pe Tublat, care-l urâse şi pe care-l urâse, îl ucisese în luptă dreaptă şi totuşi nicio clipă nu-i trăsnise prin minte să mănânce carnea lui Tublat. Ideea l-ar fi revoltat cum ne revoltă pe noi canibalismul.

Dar cine era Kulonga de nu putea fi mâncat asemenea lui Horta, mistreţul, sau lui Bara, antilopa? Era altceva decât una dintre nenumăratele sălbăticiuni ale junglei, care se pândesc una pe alta pentru a-şi astâmpăra pântecele lihnit?

Deodată însă, o ciudată îndoială îi opri mâna. Nu-l învăţaseră cărţile lui că el era *OM*? Şi *ARCAŞUL* nu era şi el **OM**? Oare oamenii mâncau oameni? Vai. Nu ştia. Atunci, de ce această şovăială? Încercă încă o dată să treacă la treabă, dar brusc îl năpădi un val de greaţă. Nu înţelegea de ce. Tot ce ştia era că nu putea să mănânce carnea acestui om negru şi astfel, instinctul ereditar, vechi de milenii, zădărnici imboldurile

animalice ale acestei fiinţe ignorante şi-l salvă de la încălcarea unei legi universale de a cărei existenţă nu avea habar.

Coborî la iuţeală trupul lui Kulonga pe pământ, îi scoase laţul şi o porni din nou prin copaci.

10. FANTOMA FRICII

Cocoţat într-un arbore semeţ, Tarzan privea satul de colibe acoperite cu stuf, aflat dincolo de terenul cultivat. Văzu că, la unul din capete, pădurea atingea satul şi se îndreptă spre acel loc, mânat de curiozitatea arzătoare de a vedea animale din rasa lui, de a învăţa mai multe despre deprinderile lor şi de a cerceta vizuinile ciudate în care trăiau.

Existenţa lui primitivă printre aprigile sălbăticiuni ale junglei nu-i lăsa loc pentru nicio urmă de îndoială că aceste făpturi ar putea fi altceva decât duşmani. Asemănarea înfăţişării nu-l îndemnă să-şi făurească vreo idee greşită asupra primirii ce i s-ar fi făcut dacă ar fi fost descoperit de aceste fiinţe, primele din rasa lui pe care le văzuse vreodată.

Tarzan din neamul maimuţelor nu era un sentimental. Şi nu ştia nimic despre frăţia dintre oameni. Toate vieţuitoarele care nu făceau parte din tribul său îi erau duşmani de moarte, cu câteva excepţii dintre care Tantor, elefantul, constituia exemplul cel mai deosebit.

Tarzan îşi dădea seama de toate acestea fără răutate sau ură. A ucide era legea de bază a lumii sălbatice în care trăia. Plăcerile lui primitive erau puţine la număr, dar cea mai mare dintre acestea era să hăituiască şi să ucidă, astfel încât le acorda şi celorlalţi dreptul de a nutri aceleaşi dorinţe ca şi dânsul, chiar dacă obiectul vinătorii lor l-ar fi constituit propria lui persoană.

Viaţa lui ciudată nu-l făcuse nici ursuz, nici sângeros. Faptul că-i plăcea să ucidă şi că ucidea cu un râs vesel pe buzele-i frumoase, ţinea de cruzimea sa nativă. De cele mai multe ori ucidea

ca să-şi procure hrană, iar când ucidea din răzbunare sau pentru a se apăra, o făcea fără istericale, ca un profesionist care nu admite nicio uşurinţă.

Prin urmare, acum când se apropia cu băgare de seamă de cătunul lui Mbonga, era peregatit sau să ucidă sau să fie ucis. Se furişa cu neobişnuită prudenţă, căci Kulonga îl făcuse să nutrească un deosebit respect pentru aşchiile acelea ascuţite ce aduceau atât de repede şi fără greş moartea.

În cele din urmă se opri la un arbore mare cu frunzişul des şi împovărat cu ghirlande de uriaşe plante agăţătoare. În acest umbrar de nepătruns, aşezat deasupra satului. Tarzan se ghemui, privind scenele ce se desfăşurau jos, mirându-se de fiecare aspect al acestei vieţi noi, ciudate.

Pe uliţa satului alergau şi se zbenguiau copii goi. Câteva femei pisau banane uscate în piuliţe rudimentare de piatră, în timp ce altele plămădeau turte din făina cernută. Afară, pe ogoare, mai putea vedea alte femei săpând, plivind sau culegând. Toate purtau în jurul şoldurilor cingători din ierburi uscate şi erau împopoţonate cu brăţări de alamă şi de aramă la glezne, braţe şi încheieturile mâinilor. În jurul multor grumazuri tuciurii atârnau fire de sârmă curios împletite, în vreme ce alte femei erau împodobite cu inele uriaşe ce le atârnau de nas.

Tarzan din neamul maimuţelor se uita din ce în ce mai uimit la aceste stranii făpturi. Văzu şi bărbaţi moţăind la umbră, în timp ce la marginea cea mai îndepărtată a luminişului întrezări din când în când războinici înarmaţi ce păreau să păzească satul împotriva unor duşmani care i-ar fi putut ataca prin surprindere.

Tarzan observă că numai femeile munceau. Nicăieri nu se vedea urmă de bărbat care să lucreze pământul sau să îndeplinească muncile gospodăreşti ale satului.

În cele din urmă, privirile-i căzură asupra unei femei aflate chiar sub copacul lui. Avea în faţă un mic ceaun, aşezat deasupra unui foc mocnit şi în care clocotea o pastă groasă, roşiatică, vâscoasă. Alături, lângă femeie, se afla de o parte un maldăr de săgeţi din lemn ale căror capete aceasta le înmuia pasta clocotită, aşezându-le apoi pe un stelaj de crengi de cealaltă parte.

Tarzan din neamul maimuţelor era fascinat. Aici zăcea taina cumplitei forţe a micuţelor nuiele folosite de *ARCAŞ*. Observă grija deosebită a femeii ca niciun strop din pasta aceea să nu-i atingă mâinile şi la un moment dat, când o picătură îi sări pe deget, o văzu înfundându-şi mâna într-un vas cu apă şi apoi ştergând iute stropul cu un pumn de frunze.

Tarzan nu ştia nimic despre otrăvuri, dar mintea lui ageră îi spuse că pasta aceea ucide şi nu mica săgeată, care nu era decât mesagerul ce o ducea în trupul victimei.

Ce i-ar mai fi plăcut să aibă un snop din aşchiile acelea purtătoare de moarte! Dacă femeia şi-ar fi părăsit numai o clipă îndeletnicirea, el ar putea să se lase iute în jos, să şterpelească un mănunchi şi apoi, cât ai clipi, să se caţăre înapoi în copac.

În timp ce încerca să ticluiască un plan pentru a-i distrage atenţia, auzi un răcnet sălbatic venind dinspre luminiş. Privi într-acolo şi văzu un războinic negru stând chiar sub copacul în care, cu o oră înainte, îl omorâse pe ucigaşul Kalei.

Negrul striga şi îşi flutura suliţa deasupra capului. Din când în când arăta către ceva ce zăcea pe jos, în faţa lui.

Pe dată se stârni mare zarvă în sat. Bărbaţi înarmaţi dădură buzna afară din interiorul multor colibe şi o porniră în goană mare de-a curmezişul luminişului, către santinela alarmată. În urma lor se buluciră bătrânii, femeile şi copii, până când, într-o clipă satul rămase pustiu.

Tarzan din neamul maimuţelor ştiu că găsiseră stârvul inamicului său, dar lucrul acesta îl interesa mult mai puţin decât faptul că în sat nu mai rămăsese nimeni care să-l împiedice să-şi însuşească o parte din săgeţile aflate dedesubtul lui. Repede şi fără zgomot, se lăsă la pământ lângă ceaunul cu otravă. O clipă rămase nemişcat, ochii lui vioi şi isteţi iscodind perimetrul cuprins între palisade. Nu se vedea ţipenie de om. Privirea i se opri apoi la uşa deschisă a unei colibe învecinate. O să-şi arunce ochii înăuntru, îşi spuse Tarzan şi se apropie tiptil de clădirea scundă, acoperită cu stuf, Rămase o clipă afară, trăgând cu urechea. Nu se auzea niciun zgomot şi se strecură în semiîntunericul din încăpere.

Pe pereţi atârnau arme: suliţi lungi, cuţite cu forme ciudate, două scuturi înguste. În centrul încăperii era o oală de gătit, iar în fund un culcuş meşterit din ierburi uscate, acoperit cu rogojini împletite care, de bună seamă, slujeau proprietarului drept pat şi aşternut. Pe jos se înşirau câteva tigve omeneşti.

Tarzan din neamul maimuţelor pipăi fiecare obiect, cumpăni în mână suliţele, le adulmecă, deoarece el „vedea” în mare măsură şi cu nările sale sensibile şi experimentate. Hotărî să-şi însuşească una din vergelele acelea lungi şi ascuţite, dar nu o putea lua acum, din cauza săgeţilor pe care avea de gând să le înşface.

Pe măsură ce desprindea obiectele din perete, Tarzan le trântea, claie peste grămadă, în mijlocul încăperii. Deasupra mormanului puse oala de gătit, răsturnată, iar peste oală aşeză o tigvă rânjită pe care o încununa cu podoabele de cap ale tânărului Kulonga. După aceea se dădu un pas îndărăt, îşi privi opera şi râse. Tarzan din neamul maimuţelor ştia să guste o glumă.

Dar de afară se auzeau glasuri şi bocete pline de jale şi văicăreli. Rămase surprins. Întârziase prea

mult? Se repezi în pragul uşii şi privi în josul uliţei, spre palisadă.

Băştinaşii nu se vedeau încă, deşi îi auzea limpede apropiindu-se dinspre ogoare. Probabil că erau foarte aproape. Cu iuţeala fulgerului, sări din uşă drept la maldărul de săgeţi. După ce adună atâtea câte putea să care sub un braţ, răsturnă dintr-o lovitură de picior ceaunul clocotit şi se făcu nevăzut în frunzişul de sus, chiar în clipa când băştinaşii intrară pe poarta de la celălalt capăt al uliţei. Apoi se opri ca să observe cele ce se petreceau jos, cocoţat în copac asemenea unei păsări sălbatice, gata să-şi ia zborul la primul semn de primejdie.

Băştinaşii umpluseră uliţa, patru dintre ei purtând trupul neînsufleţit al lui Kulonga. În urma cortegiului se târau femeile, care scoteau ţipete ciudate şi văicăreli lugubre. Înaintară până la coliba lui Kulonga, care era chiar aceea devastată de Tarzan.

Nici şase oameni nu apucaseră să păşească pragul, când năvăliră afară într-o învălmăşeală sălbatică şi viermuitoare. Ceilalţi din spate se grăbiră să se adune. Urmară gesticulări aţâţate, degete care arătau spre colibă, pălăvrăgeală; apoi mai mulţi războinici se apropiară şi priviră înăuntru.

În cele din urmă intră în colibă un bătrân cu braţele şi picioarele încărcate cu ornamente de metal şi cu un colan din schelete de mâini omeneşti atârnându-i pe piept.

Era Mbonga, regele, tatăl lui Kulonga.

Scurt timp domni o tăcere deplină, apoi Mbonga se ridică în picioare, faţa lui hâdă oglindind o expresie de furie amestecată cu frică superstiţioasă. Rosti câteva cuvinte, adresându-se războinicilor adunaţi acolo şi o clipă mai târziu, oamenii se împrăştiară prin tot satul, pornind să scotocească în amănunţime fiecare colibă şi fiece colţişor din interiorul palisadelor.

Abia începuse investigarea, când fu descoperit ceaunul răsturnat şi furtul săgeţilor otrăvite. Nu descoperiră însă nimic altceva şi câteva minute mai târziu, în jurul regelui se înghesui un grup de sălbatici înfricoşaţi.

Mbonga nu putu să le lămurească niciunul din straniile fenomene care avuseseră loc. Descoperirea cadavrului, cald încă, al lui Kulonga — chiar la hotarul ogoarelor sale, acolo de unde satul l-ar fi putut auzi cu uşurinţă — înjunghiat şi despuiat chiar în pragul căminului tatălui său, era un lucru destul de misterios în sine; dar aceste din urmă înfiorătoare surprize din sat, petrecute chiar în coliba răposatului Kulonga, le umpleau inimile de groază şi făceau să încolţească în minţile lor cele mai superstiţioase explicaţii.

Se adunaseră în grupuri mici, vorbind în şoaptă şi rostogolindu-şi întruna ochii, cu priviri speriate, aruncate peste umăr.

Tarzan din neamul maimuţelor îi urmări un timp din adăpostul copacului înalt. În purtarea lor erau multe lucruri pe care nu le putea înţelege, căci el nu ştia nimic despre superstiţii şi nu avea decât o vagă idee despre frică, de orice fel ar fi fost ea. Soarele se ridicase în cumpăna cerului. Tarzan nu-si luase încă gustarea de dimineaţă şi avea de străbătut multe mile până la locul unde pitise delicioasele rămăşiţe ale lui Horta, mistreţul. Aşa încât întoarse spatele satului lui Mbonga şi se mistui în citadela frunzoasă a pădurii.

11. „REGELE MAIMUŢELOR”

Incă nu se inserase când ajunse la trib, deşi zăbovise pe drum ca să dezgroape şi să se desfete cu rămăşiţele mistreţului sălbatic, pe care la dosise cu o zi înainte şi ca să dezlege arcul şi săgeţile lui Kulonga din copacul unde le ascunsese.

Un Tarzan bine echipat coborî dintre crengi, în mijlocul tribului lui Kerchak. Cu mare fală, istorisi glorioasele lui aventuri şi arătă prada cucerită. Kerchak mormăi şi întoarse spatele, căci era gelos

pe acest membru al tribului său. În mintea lui îngustă şi bicisnică, el căuta un pretext ca să-şi reverse ura asupra lui Tarzan.

A doua zi, de îndată ce mijiră zorii, Tarzan începu să facă exerciţii cu arcul şi săgeţile. La început dădu greş aproape la fiecare tragere, dar în cele din urmă învăţă să-şi călăuzească proiectilele cu mare îndemânare şi o lună mai târziu, era un arcaş destul de bun; dar dobândirea acestei dexterităţi îl costase aproape întreaga provizie de săgeţi.

Tribul continua să găsească vânat bun în vecinătea plajei aşa încât Tarzan din neamul maimuţelor îşi alterna exerciţiile de tragere cu arcul, cu cercetarea micii, dar alesei colecţii de cărţi a tatălui său.

Cam în această perioadă, tânărul englez găsi jn fundul unui dulap din cabană o casetă de metal. Cheiţa era în deschizătoarea casetei şi câteva clipe de examinare şi experimentare îi răsplătiră răbdarea izbutind să descuie cu succes micul sipet. Găsi înăuntru o fotografie îngălbenită a unui tânăr cu obrazul neted, un medalion de aur bătut în diamante ce atârna pe un lănţişor de aur, câteva scrisori şi o cărţulie.

Tarzan studie totul cu amănunţime. Cel mai mult îi plăcea fotografia, deoarece ochii surâdeau, iar expresia feţei era deschisă şi sinceră. Fotografia înfăţişa chipul tatălui său. Îl ispiti şi medalionul aşa că-şi trecu lănţişorul în jurul gâtului, maimuţărind felul de a se împodobi atât de obişnuit printre negrii pe care-i vizitase. Pietrele preţioase seânteiau ciudat pe pielea lui arămie, catifelată.

Scrisorile nu putu să le descifreze deoarece nu cunoştea decât prea puţin sau aproape deloc scrisul de mână, drept care le vârî din nou în casetă, împreună cu fotografia şi-şi îndreptă atenţia asupra cărţuliei.

Aceasta era plină, aproape în întregime, cu un scris foarte frumos, însă, cu toate că gândăceii îi erau familiari, aranjamentul si combinaţia în care se înşiruiau îi erau străine şi cu desăvârşire de neînţeles.

Tarzan se deprinsese de multă vreme să folosească lexiconul, dar, spre mâhnirea şi nedumerirea lui, în cazul de faţă acesta se dovedi lipsit de orice utilitate. Nu putu găsi niciun cuvânt din toate câte se aflau scrise în cărţulie, aşa că o puse la loc în caseta de metal, dar cu hotărârea de a-i dezlega mai târziu tainele.

Nu ştia Tarzan că acea cărticică păstra între coperţile ei cheia originii sale — răspunsul la ciudata enigmă a ciudatei sale existenţe. Era jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, scris în franţuzeşte, aşa cum obişnuia el.

Tarzan puse caseta la loc în dulap, dar din acea clipă purta mereu în inimă chipul viguros şi zâmbitor al tatălui său, iar în minte, hotărârea de neînfrânt de a limpezi misterul cuvintelor bizare din cărţulia neagră.

Pentru moment însă avea treburi mult mai importante, căci stocul de săgeţi se epuizase şi trebuia sa intreprindă neapărat o călătorie până-n cătunul negrilor pentru a-şi reînnoi proviziile.

A doua zi de dimineaţă o porni la drum şi călătorind vertiginos, ajunse la luminiş înainte de amiază îşi reluă vechiul loc în arborele înalt şi la fel ca prima dată, văzu femeile la câmp şi pe uliţa satului, precum şi ceaunul cu otravă clocotind drept sub el. Zăcu aşa ceasuri întregi, aşteptând un prilej să pice nevăzut şi să şterpelească săgeţile de dragul cărora venise; dar de astă dată nu se mai petrecu nimic care să-i îndepărteze pe negri de colibele lor. Ziua era pe sfârşite şi Tarzan din neamul maimuţelor tot mai sta ghemuit deasupra neştiutoarei femei de la ceaun.

La un moment dat, truditoarele de pe ogoare se întoarseră. Războinicii vânători se iviră din pădure

şi când toţi se adunară înlăuntrul palisadelor, porţile fură încuiate şi baricadate.

În sat, vedeai acum pretutindeni oale de gătit. Dinaintea fiecărei colibe, o femeie prezida deasupra unei fierturi aburinde, în timp ce în fiece mână puteai vedea turte din făină de banane, sau plăcinte de manioca.

Deodată răsună o chemare dinspre marginea luminişului. Tarzan privi într-acolo.

Sosise un grup de vânători întârziaţi, care, venind dinspre miazănoapte, împingeau şi târau un animal ce se zbătea. Când se apropiara de sat, porţile fură deschise, iar după ce intrară şi poporul văzu prada vânată, un strigăt sălbatic se înălţă către ceruri, deoarece prada era un om.

Pe măsură ce omul era târât pe uliţa satului şi se împotrivea din răsputeri, femeile şi copii zvârleau într-însul cu beţe şi pietre, iar Tarzan din neamul maimuţelor, tânăra şi sălbatica fiară a junglei, se minună de brutalitatea celor din stirpea lui.

Din toată împărăţia junglei, numai Sheeta, leopardul, îşi tortura prada. Etica tuturor celorlalte fiare le cerea să ofere victimelor o moarte rapidă şi deci plină de îndurare.

În ce priveşte deprinderile omeneşti, Tarzan învăţase din cărţi numai frânturi răzleţe.

Când îl urmărise pe Kulonga prin pădure, se aşteptase să dea peste un oraş cu case ciudate pe roţi care azvârleau nori de fum negru printr-un copac mare înfipt în acoperişul uneia dintre ele, sau peste o mare acoperită cu uriaşe clădiri plutitoare, despre care învăţase că se numeau în chip felurit: vapoare şi bărci, nave şi vase.

Fusese crunt dezamăgit când dăduse cu ochii de sărăcăciosul cătun al negrilor, prizărit în propria lui junglă, cu căsuţele sale dintre care niciuna nu atingea proporţiile cabanei lui de pe plaja îndepărtată.

Constată că oamenii aceştia erau mai răi decât gorilele lui şi la fel de sălbatici şi cruzi ca Sabor.

Tarzan începu să-şi dispreţuiască semenii.

Aceştia îşi legaseră sărmana victimă de un par înalt, aproape de centrul satului, chiar în faţa colibei lui Mbonga şi aici războinicii încinseseră o horă în jurul omului, dănţuind şi răcnind, scânteindu-şi cuţitele şi ameninţându-l cu suliţele. Femeile se aşezaseră pe vine, într-un cerc mai larg, ţipând şi bătând din tobe. Îi aminteau lui Tarzan de Dum-Dum, aşa încât ştia la ce să se aştepte. Se întreba dacă aveau să-şi sfâşie victima de vie. Gorilele nu făceau niciodată aşa ceva.

Războinicii prinşi în hora din jurul prizonierului, care se închircea, îşi împresurau tot mai strâns prada pe măsură ce dănţuiau, furaţi de sălbăticia ritmului înnebunitor al tobelor. Deodată, o suliţă ţâşni şi împunse victima. Fu semnalul pentru alte cincizeci. Ochii, urechile, braţele şi picioarele captivului fură străpunse; fiecare petic de carne ce nu acoperea un organ vital din trupul care se zvârcolea deveni ţinta cruzilor lăncieri.

Femeile şi copiii ţipau de plăcere. Războinicii îşi lingeau buzele hidoase în aşteptarea ospăţului ce avea să urmeze şi se luau la întrecere în sălbăticia şi grozăvia mârşăviilor cu care-şi torturau prizonierul, conştient încă.

În această clipă, Tarzan din neamul maimuţelor îşi dădu seama că sosise momentul prielnic pentru el. Lumina zilei făcuse loc întunericului unei nopţi fără lună; numai focurile din preajma victimei fuseseră menţinute şi aruncau o strălucire sinistră peste o scenă sinistră.

Uşurel, băiatul mlădios se lăsă pe pământul moale de la capătul uliţei, adună repede un braţ de săgeţi, luându-le de astă dată pe toate, căci adusese cu el nişte fibre lungi ca să le lege în snop. Fără grabă, le înfăşură zdravăn şi când să plece, demonul şotiilor îi dădu ghes. Se uită în jur, căutând inspiratia pentru vreun renghi pe care să-l joace acestor fiint stranii şi groteşti, ca ele să-şi

dea seama, o dată mai mult, de prezenţa lui printre dânşii.

Lăsându-şi legătura de săgeţi la rădăcina copacului, Tarzan se furişă printre umbrele de la marginea uliţei, până ajunse la aceeaşi colibă unde intrase când făcuse prima lui vizită. Înăuntru stăruia o bezna s-o tai cu cuţitul, însă mâinile lui dibuiră până găsiră obiectul pe care-l căuta şi fără zăbavă, se îndrepta iar spre uşă. Nu făcuse decât un pas, când urechea lui ageră prinse zgomotul unor paşi ce se apropiau venind de afară. O clipă mai târziu, silueta unei femei se profila la intrarea colibei.

Tarzan se retrase în tăcere până la peretele din fund şi mâna lui pipăi cuţitul lung şi ascuţit al lui taică-său. Femeia intră repede până-n mijlocul colibei. Acolo se opri o secundă, bâjbâind cu mâinile în căutarea unui obiect. De bună seamă, obiectul nu se găsea la locul său, deoarece orbecăi mai departe, tot apropiindu-se de peretele de care se rezema Tarzan. Era atât de aproape, încât omul-maimuţă simţi căldura animală a trupului ei gol. Cuţitul de vânătoare se înălţă, dar în clipa aceea femeia se întoarse şi în curând, un „ah”! gutural dădu de veste că, în sfârşit, căutarea ei fusese încununată de succes. Se răsuci pe loc şi părăsi coliba, iar când ieşi pe uşă, Tarzan văzu că ducea în mână un cazan de gătit.

Porni pe urmele ei şi iscodind din umbra uşii, văzu că toate femeile din sat intrau şi ieşeau din diferite colibe, purtând oale şi ceaune. Le umpleau cu apă si le aşezau deasupra focurilor din preajma ţepei în care atârna victima muribundă, o inertă şi însângerată masă de durere.

Pândind un moment când nu se afla nimeni în preajmă, Tarzan se strecură în grabă până la legătura lui de săgeţi de sub copacul uriaş de la capătul uliţei. Ca şi ultima dată, răsturnă ceaunul cu otravă înainte de a sări, unduios şi zvelt ca o pisică, pe crengile de jos ale gigantului pădurii. Se

caţără fără zgomot la mare înălţime, până găsi un loc de unde putea privi, printr-o spărtură în frunziş, la scena ce se desfăşura dedesubt.

Femeile îşi supravegheau cazanele lor cu apă, în timp ce bărbaţii se odihneau, osteniţi de nebunească dezlănţuire.

În comparaţie cu ce fusese mai înainte, acum domnea liniştea peste sat.

Tarzan ridică în sus obiectul pe care-l şterpelise din colibă şi cu îndemânarea dobândită în urma unor ani întregi de aruncare la ţintă cu fructe şi cu nuci de cocos, îl zvârli spre grupul de sălbatici. Acesta căzu drept în mijlocul lor, lovindu-l pe unul dintre războinici în cap şi doborându-l la pământ: apoi se rostogoli printre femei şi se opri lângă masa de carne pe jumătate măcelărită pe care o pregăteau pentru ospăţ.

O clipă, toţi priviră cu consternare obiectul, apoi, ca la un semn, o zbughiră care mai de care spre colibele lor.

De pe pământ, se zgâia la ei, rânjind, o tigvă omenească. Căderea acesteia din cer era un miracol menit să le stârnească spaimele superstiţioase.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor îi părăsi pe negrii cutremuraţi de groază în faţa acestei noi manifestări a prezenţei unei forţe malefice, nevăzută şi nepământeană, care bântuia pădurea din preajma satului lor.

Mai târziu, când descoperiră ceaunul răsturnat şi noul furt de săgeţi, li se năzări că or fi insultat cine ştie ce mare zeu, prin faptul că şi-au încropit aşezarea pe acele meleaguri ale junglei fără să-l fi îmbunat mai întâi. Şi de atunci, pentru a-l îndupleca pe zeul atotputernic, o ofrandă de hrană fu depusă zilnic la rădăcina copacului de sub care se făcuseră nevăzute săgeţile.

Dar sămânţa fricii se sădise adânc şi fără s-o fi ştiut, Tarzan din neamul maimuţelor pusese

temelia multor necazuri viitoare pentru el şi pentru tribul său.

În noaptea aceea dormi în pădure, nu departe de sat şi a doua zi de dimineaţă o porni agale în marşul lui spre casă, îndeletnicindu-se pe drum să-şi caute hrană. Dar numai nişte boabe şi câte o râmă răsplătiră scormonelile şi se simţea lihnit de foame când, iscodind pe după o buturugă la rădăcina căreia scurmase, o văzu pe Sabor, leoaica, stând în mijloci potecii, nici la douăzeci de paşi depărtare de el. Ochii mari, galbeni, erau pironiţi asupră-i cu o strălucire crudă şi înveninată, iar limba roşie lingea buzele hulpave în timp ce fiara înainta pe furiş, ghemuindu-se, cu pântecele lipit de pământ.

Tarzan nu încercă să fugă. Fiind înarmat cu ceva mai mult decât o simplă funie, el întâmpină cu bucurie acest prilej pe care, odinioară, îl pândise zile întregi. Îşi încorda la iuţeală arcul şi potrivi o săgeată bine unsă, iar când Sabor făcu saltul, proiectilul micuţ ţâşni şi o întâlni în aer. În aceeaşi clipă, Tarzan din neamul maimuţelor se feri în lături, iar când namila se prăbuşi la pământ, lângă el, o altă săgeată cu vârf otrăvit se înfipse adânc în spinarea leoaicei.

Cu un muget înfiorător, fiara se răsuci şi dădu să se năpustească încă o dată, dar numai pentru a primi o a treia săgeată drept în ochi; însă de astă dată se afla prea aproape de omul-maimuţă pentru ca acesta să se mai poată feri de prăvălirea corpului.

Tarzan din neamul maimuţelor se rostogoli sub greutatea duşmanului său, dar ţinând în mână cuţitul lucitor şi aplicând lovitura de graţie. O clipă rămase la pământ, apoi îşi dădu seama că masa inertă care zăcea peste el nu mai poate vătăma vreodată om sau maimuţă.

Se eliberă anevoie de sub uriaşa povară şi când se ridică şi aruncă o privire spre trofeul îndemânării sale, fu năpădit de un val de exaltare.

Umflându-şi pieptul, îşi puse un picior pe leşul puternicului său vrăjmaş şi zvârlindu-şi capul tânăr pe spate, mugi înspăimântătorul răcnet de provocare al gorilei-mascul victorioase.

Pădurea răsfrânse ecourile sălbaticului imn de triumf. Păsările amuţiră, animalele mai mari şi fiarele de pradă se strecurau cu fereală, căci puţini erau locuitorii junglei care să-şi caute necazuri cu marile antropoide.

Şi în acest timp, la Londra, un alt Lord Greystoke vorbea semenilor săi în camera Lorzilor, dar nimeni nu tremura la auzul glasului său plăcut.

Sabor se dovedi o hrană lipsită de savoare pentru Tarzan din neamul maimuţelor, insa foamea constitui cea mai eficientă deghizare a cărnii tari e cu gust rânced, aşa încât, după ce-şi umplu bine burta, omul-maimuţă se simţi gata să doarmă din nou. Dar mai întâi trebuia s-o jupoaie pe Sabor, pielea ei fusese unul dintre principalele motive pentru care Tarzan dorise moartea leoaicei.

Jupui cu abilitate pielea imensă, operaţie pe care o practicase adeseori pe animale mai mici. După ce isprăvi, îşi depozită trofeul în crăcăna unui copac înalt şi tot acolo, încovrigându-se în bifurcarea altei crengi, căzu într-un somn adânc şi fără vise.

Fie din pricina nopţii de nesomn, a muncii asidue sau a pântecului plin, Tarzan din neamul maimuţelor dormi tot timpul cât soarele îşi făcu runda pe cer şi se trezi a doua zi pe la ceasul prânzului. Se duse drept la stârvul lui Sabor, dar, spre furia lui, oasele fuseseră curăţate de carne de către alţi locuitori flămânzi ai junglei. O jumătate de oră de drum în pas lenevos îi aduse în cale o căprioară tânără şi mai înainte ca biata făptură să-şi fi dat seama că se apropie un duşman, o săgeată subţire îi şi străpunse grumazul. Veninul avu un efect atât de fulgerător, încât căprioara numai ce făcu vreo câteva salturi, că se şi prăbuşi moartă în

vegetaţia măruntă de sub arbori. Din nou se ospăta Tarzan pe săturate, dar de astă dată nu mai dormi. Dimpotrivă, zori pasul spre locul unde îşi lăsase tribul şi când îl regăsi, le arătă mândru pielea leoaicei Sabor.

— Ia uitaţi-vă! strigă el. Maimuţe ale lui Kerchak! Priviţi ce a făcut Tarzan, neînfricatul omorâtor! Care dintre voi a omorât vreodată pe unul din neamul lui Numa? Tarzan este cel mai puternic dintre voi, pentru că Tarzan nu e maimuţă. Tarzan este…

Dar aici se opri pentru că în limbajul antropoidelor nu există cuvântul „om”, iar Tarzan ştia doar să scrie cuvântul în englezeşte; nu-l putea rosti.

Tribul se adunase ca să privească dovada minunatei lui bravuri şi să-i asculte cuvintele. Numai Kerchak rămase deoparte, rumegindu-şi ura şi mânia. Deodată, în mintea îngustă şi mirşavă a antropoidului, avu loc o străfulgerare. Cu un răget înpăimântător, namila sări în mijlocul adunării. Înfigându-şi colţii şi izbind cu labele-i uriaşe, ucise şi schilodi o duzina de maimuţe pâna când restul izbuti să scape, refugiindu-se pe terasele de sus ale pădurii. Spumegând si zbierând în nebunia furiei, Kerchak se uita căutând obiectul urii sale şi iată că-l zări aşezat pe o cracă mai joasă.

— Vino jos, Tarzan, mare omorâtor! strigă Kerchak. Vino jos şi măsoară-te cu colţii unuia şi mai mare! Marii luptători se ascund prin copaci când simt că se apropie primejdia?

Şi Kerchak slobozi torentul de provocare al neamului său.

Calm, Tarzan coborî pe pământ. Din adăposturile cocoţate la înălţime, tribul îl urmărea cu răsuflarea tăiată pe Kerchak, care, urlând întruna, se năpustise la făptura relativ plăpândă.

Înălţat pe picioarele-i scurte, Kerchak măsura aproape doi metri şi jumătate. Umerii lui enormi erau legaţi şi puternic arcuiţi de muşchi uriaşi.

Ceafa grumazului scurt era o halcă tare ca de oţel ce se bulbuca la baza craniului, astfel încât capul părea o minge mică răsărind dintr-un morman de carne. Buzele-i răsfrinte într-un rânjet dezveleau colţii mari, de luptător, iar în ochii mici, răi, injectaţi de sânge, licărea hâda-i nebunie.

În faţa lui stătea Tarzan, la rându-i un animal vânjos, dar măsurâncl doar un metru optzeci, iar muşchii care-i zvâcneau sub piele păreau jalnic de nepotriviţi pentru încercarea ce-i aştepta.

Arcul şi săgeţile se aflau la oarecare depărtare, unde le lăsase când se făIise cu pielea lui Sabor în faţa celorlalte maimuţe, aşa încât îl înfrunta acum pe Kerchak numai cu cuţitul de vânătoare şi cu gândirea sa superioară, arme menite să se ia la întrecere cu forţa feroce a duşmanului.

Când adversarul se repezi cu un răget asupră-i, Tarzan îşi scoase cuţitul lung din teacă şi cu un strigăt de răspuns la fel de înfricoşător şi de cumplit ca şi cel al fiarei cu care se afla faţă-n faţă, sări iute ca să întâmpine atacul. Era prea viclean ca să îngăduie braţelor păroase să-l încercuiască şi chiar în clipa când trupurile, ciocnindu-se, fură pe punctul de a se prăbuşi împreună, Tarzan din neamul maimuţelor îşi înşfacă atacatorul de uriaşa încheietură a labei şi sărind uşor în lături, îşi vârî cuţitul până în plasele în trupul lui Kerchak, sub inimă.

Înainte de a fi putut să scoată lama cuţitului, saltul iute al namilei, care se străduia să-l încleşteze în năpraznicele-i braţe, smulse mânerul pumnalului din mâna lui Tarzan.

Kerchak intenţionase să tragă o lovitură teribilă cu latul labei în capul omului-maimuţă, lovitură care, dacă şi-ar fi atins ţinta, ar fi crăpat cu uşurinţă ţeasta lui Tarzan. Omul fu însă mai iute şi parând lovitura, se aplecă pe sub braţul lui Kerchak, aplicând la rându-i un pumn zdravăn drept în stomacul gorilei. Maimuţa se clătină pe picioare şi dată fiind rana mortală din piept, fu gata

să se prăbuşească la pământ, dar îşi adună din nou pentru o clipă întreaga-i forţă, atâta cât îi trebui ca să-şi smulgă braţul din strânsoarea lui Tarzan şi să se prindă într-o vârtoasă încleştare cu flexibilul său adversar.

Ţinându-l pe omul-maimuţă cât mai strâns, îi căuta beregata cu fălcile-i imense, însă degetele viguroase ale tânărului cuprinseră grumazul lui Kerchak înainte ca dinţii haini să se înfigă în carnea netedă şi arsă de soare.

Şi astfel se zbătură, unul vrând să curme cu înfiorătorii săi dinţi viaţa vrăjmaşului, celălalt încercând să-i înăbuşe suflarea sub strânsoarea de fier cu care încleşta şi împingea îndărăt botul rânjit.

Forţa superioară a maimuţei precumpănea din ce în ce şi dinţii fiarei încordate se aflară la un moment dat la o palmă de gâtul lui Tarzan, când, cu un tremur spasmodic, trupul uriaş înţepeni o secundă şi apoi căzu fără vlagă la pământ.

Kerchak îşi dăduse duhul. Smulgându-i din piept cuţitul, care în atâtea rânduri îl ajutase să biruie muşchi mai puternici decât ai săi, Tarzan din neamul maimuţelor puse piciorul pe grumazul duşmanului înfrânt şi din nou pădurea răsună de strigătul mândru şi sălbatic al cuceritorului.

Şi astfel ajunse tânărul Lord Greystoke să preia domnia în neamul maimuţelor.

12. RAŢIUNEA UMANA

În tribul Iui Tarzan se găsea un membru care-i punea autoritatea la îndoială şi anume Terkoz, fiul lui Tublat, dar acesta se temea atât de mult de ascuţişul cuţitului şi de săgeţile mortale ale noului stăpân, încât se mărginea să-şi manifeste obiecţiile prin nesupuneri mărunte şi atitudini sâcâitoare; totuşi Tarzan ştia că Terkoz pândea un prilej ca să-i smulgă, prin cine ştie ce neaşteptat act de trădare, domnia, aşa că era mereu cu ochii în patru spre a nu fi luat prin surprindere.

Luni de zile, viaţa micului grup se scurse în mare parte ca şi mai înainte, cu excepţia faptului că inteligenţa superioară a lui Tarzan şi iscusinţa lui de vânător îi îndestula cu mai mult belşug de hrană decât oricând în trecut. De aceea cei mai mulţi dintre supuşi erau mulţumiţi cu schimbările de conducere.

Tarzan îi călăuzea noaptea la ogoarele oamenilor negri şi acolo, preveniţi de înţelepciunea superioară a şefului lor, mâncau doar atât cât le poftea inima, fără să distrugă însă ce nu mai puteau mânca, după cum făcea Manu, maimuţica şi majoritatea celorlalte maimuţe.

În felul acesta, negrii, deşi mânioşi de furtişagurile neîncetate de pe ogoare, nu se descurajau în strădania lor de a cultiva pământul, aşa cum s-ar fi intâmplat dacă Tarzan ar fi îngăduit supuşilor săi să devasteze plantaţiile după bunul lor plac.

În toată această perioadă, Tarzan făcu repetate vizite nocturne în sat, unde îşi reînnoia adeseori proviziile de săgeţi. Curând observă hrana care se afla regulat la rădăcina copacului ce-i oferea intrarea în interiorul palisadelor şi după scurt timp, începu să consume tot ce-i puneau negrii acolo. Când sălbaticii, împietriţi de spaimă, văzură că hrana se făcea nevăzută peste noapte, fură năpădiţi de consternare şi de groază, pentru că una să aduci o ofrandă de hrană pentru înduplecarea unui zeu sau a unui duh rău şi alta-i să ştii că duhul bântuie satul de-adevăratelea şi că o mănâncă. Era un lucru ce nu se mai pomenise nicicând şi le împânzea minţile superstiţioase cu tot felul de vagi spaime.

Şi asta nu era totul. Dispariţia periodică a săgeţilor şi veşnicele renghiuri jucate de mâini nevăzute le tociseră în asemenea hal nervii, încât viaţa în noul cămin devenise o adevărată corvoadă, iar Mbonga şi căpeteniile lui începuseră să discute despre părăsirea satului şi căutarea altui loc de sălaş, pe meleaguri mai îndepărtate ale junglei.

Când mergeau la vânătoare, războinicii negri începură să se abată tot mai departe înspre miazăzi, chiar în inima pădurii, căutând un lăcaş potrivit pentru noul sat. Şi tot mai des, tribul lui Tarzan era tulburat de aceşti vânători pribegi. Singurătatea tăcută, sălbatică a pădurii virgine era spintecata acum de strigăte noi, stranii. Liniştea păsărilor şi a fiarelor se spulberase. Venise omul. Şi alte lighioane străbăteau jungla, zi şi noapte, în sus şi-n jos — fiare aprige, crude — dar vecinii mai slabi fugeau şi se ascundeau din preajma lor pentru a se reîntoarce după ce primejdia trecea.

Cu omul, însă, lucrurile stau altfel. Când se iveşte omul, multe dintre animalele mai mari, mânate de instinct, părăsesc cu desăvârşire acele locuri şi arareori se mai întorc; aşa se întâmplă cu marile antropoide. Fug de om, cum fuge omul de ciumă.

Un timp, tribul lui Tarzan zăbovi prin preajma plajei, pentru că noul şef nu se împăca de fel cu ideea de a-şi părăsi pentru totdeauna comorile din cabană. Dar când, într-o bună zi un membru al tribului descoperi o puzderie de negri pe malurile unui râuleţ la care se adăpau gorilele de generaţii întregi şi-i văzu pregătindu-se să taie pădurea şi să-şi dureze acolo numeroase colibe, nimic nu mai putu ţine locului maimuţele; şi astfel Tarzan le conduse, după lungi marşuri, în inima junglei, într-un ioc pe unde nicicând nu călcase picior de fiinţă omenească.

Ori de câte ori se ivea luna nouă, Tarzan se repezea, legănându-se iute din ram în ram, să-si petreaca o zi printre cărţile lui şi sa-şi reînoiasca stocul de sageţi. Aceasta din urma îndeletnicire devenea din ce în ce mai anevoioasă, pentru că negrii începuseră să-şi ascundă, noaptea, teancurile de săgeţi în şuri sau în colibe. De aceea Tarzan se vedea nevoit să-i pândească ziua pentru a descoperi locurile unde doseau săgeţile.

De două ori pătrunsese noaptea în colibe, în timp ce locatarii lor dormeau pe rogojini şi furase săgeţile chiar de sub nasul războinicilor. Dar îşi dădu seama că era prea riscant, aşa incit începu să culeagă, cu laţul lui lung şi ucigător, războinici răzleţi pe care-i deposeda de arme şi de podoabe, aruncând apoi cadavrele din vârful unui arbore înalt drept în uliţa satului în timpul veghii de noapte.

Negrii erau atât de îngroziţi de aceste felurite întâmplări, încât, dacă n-ar fi fost răgazul de o lună dintre vizitele lui Tarzan, răstimp în care trăgeau nădejde că fiecare nouă incursiune se va dovedi şi ultima, ar fi abandonat în scurta vreme şi noul sat.

Nu dăduseră încă peste cabana lui Tarzan, aflată departe, pe plajă, dar omul-maimuţă, ori de câte ori se afla cu tribul său, trăia cu groaza că negrii îi vor descoperi şi-i vor jefui comoara. Aşa se făcea că petrecea tot mai mult timp în vecinătatea ultimului lăcaş all tatălui său şi tot mai puţin cu tribul. Şi membrii micii colectivităţi începură să sufere de pe urma deplasării lui Tarzan, căci în permanenţă se iscau ciocniri şi gâlcevi, pe care numai regele lor le putea soluţiona paşnic.

În cele din urmă, câteva dintre gorilele mai vârstnice îi vorbiră lui Tarzan despre acest lucru şi drept urmare, el rămase o lună întreagă în mijlocul tribului său.

Îndatoririle regale printre antropoide nu sunt numeroase şi nici foarte grele.

Să presupunem că după-masă vine Thaka să se plângă că bătrânul Mungo i-a răpit noua soţie. Atunci Tarzan are datoria să-i adune pe toţi cei interesaţi şi dacă constată că soţia răpită îl preferă pe noul ei stăpân, porunceşte ca lucrurile să rămână aşa cum sunt sau, eventual, Mungo să-i dea în schimb lui Thaka pe una dintre fiicele sale. Oricare ar fi hotărârea, gorilele o acceptă ca absolută şi se întorc satisfăcute la preocupările lor.

Apoi vine Tana, ţipând de zor şi oblojindu-şi coapsa din care curge sânge. Gunto, soţul ei, a muşcat-o cu cruzime! Şi Gunto, chemat să dea socoteală, spune că Tana e leneşă şi nu-i aduce alune şi cărăbuşi şi nu-l scarpină pe spinare. Iar Tarzan îi dojeneşte pe amândoi, îl ameninţă pe Gunto c-o să-l facă să simtă gustul aşchiilor purtătoare de moarte dacă o mai chinuieşte pe Tana, iar Tana, la rândul ei, trebuie să promită că va fi mai grijulie în ce priveşte îndatoririle ei femeieşti.

Şi aşa se desfăşoară lucrurile — mici ciondăneli familiale în cea mai mare parte, dar care, lăsate fără rezolvare, ar duce la certuri mari şi la facţiuni, precum şi la eventuala dezmembrare a tribului.

Dar Tarzan se plictisi repede de sarcinile sale când îşi dădu seama că domnia însemna o îngrădire a libertăţii. Tânjea după cabana lui şi după marea sărutată de soare, după interiorul unei case bine clădite, după minunile fără de sfârşit ale nenumăratelor lui cărţi.

Îşi dădu seama că, pe măsură ce se maturizase, se înstrăinase de tribul său. Interesele lor şi ale lui erau tot mai deosebite. Gorilele nu ţinuseră pasul cu el şi nu puteau înţelege nimic din visurile ciudate şi frumoase ce încolţeau în mintea activă a conducătorului lor uman. Vocabularul le era atât de mărginit, încât Tarzan nici nu putea discuta măcar cu ele despre multele adevăruri noi, despre largile câmpuri de gândire pe care lecturile le deschiseseră în faţa ochilor săi lacomi şi nu le putea face să înţeleagă ambiţiile ce fremătau în sufletul lui.

Acum nu mai avea prieteni în trib, ca pe vremuri. Un copil poate găsi tovarăşi de joacă printre numeroasele făpturi simple, dar pentru un om matur, o relaţie, ca să fie plăcută, trebuie să aibă la bază o oarecare comuniune de gândire.

Dacă ar fi trăit Kala, Tarzan ar fi sacrificat totul ca să rămină aproape de ea, dar acum că murise,

iar jucăuşii lui prieteni din copilărie se prefăcuseră în fiare crunte şi bicisnice, Tarzan simţea că preferă pacea şi singurătatea cabanei lui, îndatoririlor sâcâitoare ale conducerii unei hoarde de bestii atroce.

Ura şi gelozia lui Terkoz, fiul lui Tublat, traseră greu în cumpănă împotriva dorinţei lui Tarzan de a renunţa la domnie, pentru că, tânăr englez încăpăţânat cum era, nu se putea hotărî să abdice în faţa unui inamic atât de înverşunat.

Ştia foarte bine că Terkoz avea să fie ales conducător în locul lui, deoarece, în numeroase rânduri, această brută feroce îşi revendicase supremaţia fizica asupra gorilelor-masculi care cutezaseră să protesteze împotriva actelor sale de sălbatică teroare.

Lui Tarzan i-ar fi plăcut grozav să răpună jigodia asta urâcioasa fără ajutorul cuţitului sau al săgeţilor. În perioada maturizării, forţa şi îndemânarea lui sporiseră în asemenea măsură, încât ajunsese să creadă că l-ar fi putut domina pe temutul Terkoz, într-o luptă corp la corp, dacă antropoidul nu s-ar fi bucurat de avantajul pe care i-l dădeau colţii săi uriaşi asupra slab înarmatului Tarzan.

Dar într-o zi, întreaga chestiune fu luată, prin forţa împrejurărilor, din mâinile lui Tarzan, iar viitorul i se deschise liber în faţă, astfel încât de acum înainte putea veni sau pleca, fără ca vreo pată să-i intuneee mândrul blazon.

Lucrurile s-au petrecut în felul următor:

Tribul se hrănea pe îndelete, răspândit pe o suprafaţă considerabilă, când un strigăt puternic izbucni la oarecare depărtare, spre răsărit de locul unde Tarzan, întins pe burtă lângă un pârâiaş limpede, încerca să prindă un peşte care-i tot scăpa din mâinile iuţi, rumenite de soare. Ca la un semn, tot tribul se repezi spre locul de unde veneau strigătele înfricoşate şi acolo dădură peste Terkoz,

care ţinea de păr o femelă mai virstnică şi o bătea fără milă cu labele lui mari.

Tarzan se apropie şi înălţă o mână, semn pentru Terkoz să înceteze, căci femela nu era a lui, ci aparţinea unei sărmane gorile bătrâne, ale cărei vremuri de luptător apuseseră demult şi care, prin urmare, nu-şi putea ocroti familia.

Terkoz ştia că a lovi femela altuia însemna o încălcare a legii semenilor săi, dar, fiind un tiran, profitase de slăbiciunea soţului femelei pentru a o pedepsi fiindcă refuzase să-i cedeze un rozător tânăr şi fraged pe care aceasta îl prinsese.

Când Terkoz îl văzu pe Tarzan apropiindu-se fără săgeţi, continuă s-o chinuiască pe biata femelă, străduindu-se cu bună ştiinţă a-şi sfida şeful pe care-l ura atâta.

Tarzan nu-şi repetă semnalul de avertizare, ci se năpusti asupra lui Terkoz, care stătea în aşteptare. Omul-maimuţă nu mai purtase o bătălie atât de aprigă din zilele de demult, când Bolgani, uriaşul rege gorilă îl maltratase îngrozitor până în clipa când vârful cuţitului proaspăt găsit împunsese din întâmplare inima-i haină.

În cazul de faţă, cuţitul lui Tarzan abia de compensa colţii scăpărători ai lui Terkoz, iar belşugul de forţă brută care constituia avantajul maimuţei asupra omului era contracarat de uimitoarea iuţeală şi agilitate a celui de-al doilea.

Totuşi la scorul final, antropoidul adunase ceva mai multe puncte şi dacă n-ar fi intervenit un alt atribut personal cere să influenţeze rezultatul ultim, Tarzan din neamul maimuţelor ar fi murit aşa cum a trăit — o fiară sălbatică, necunoscută, din Africa ecuatorială.

Dar vezi că exista acel ceva care-l ridicase atât da mult deasupra semenilor săi din junglă — acea scânteie care sintetizează toată imensa diferenţă dintre om şi animal — raţiunea. Aceasta l-a salvat pe Tarzan de la moarte, de sub muşchii de oţel şi colţii sfâşietori ai lui Terkoz.

La douăsprezece secunde după ce începuseră lupta, se şi rostogoliseră la pământ, cărându-şi pumni, sfâşiindu-se şi sfârtecându-se — două fiare încleştate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Terkoz se alesese cu vreo duzină do tăieturi de cuţit la cap şi piept, iar Tarzan era rănit şi însângerat — într-un loc, pielea capului îi era pe jumătate desprinsă de pe ţeastă în asemenea hal, încât o fâşie mare îi atârna peste ochi împiedicându-i vederea.

Totuşi tânărul englez reuşise să ţină colţii aceia îngrozitori departe de beregata lui şi cum o clipă încleştarea lor îşi mai pierdu din intensitate, atât cât le trebui la amândoi ca să-şi tragă răsuflarea, Tarzan ticlui o stratagemă. O să se strecoare în spatele lui Terkoz şi agăţându-se de el cu ghearele şi dinţii o să-i înfigă cuţitul până o să-l dea gata.

Manevra fu dusă la îndeplinire cu mai multă uşurinţă decât sperase Tarzan, deoarece bruta lipsită de judecată, neînţelegând ce avea de gând adversarul său, nu făcu nicio încercare de a-i zădărnici planul. Dar când, în cele din urmă, îşi dădu seama că Tarzan îl încleştase într-un fel în care nu se putea apăra nici cu dinţii, nici cu pumnii, Terkoz se azvârli jos cu atâta violenţă, încât Tarzan trebui să se agate cu disperare de trupul ce se zbătea, se zvârcolea şi se răsucea şi fără a fi apucat să-şi implânte mai mult decât odată cuţitul, îl scăpă din mână când se izbi cu forţă de pământ, pomenindu-se brusc lipsit de orice armă de apărare.

În următoarele clipe cât se rostogoliră şi se vânzoliră, Terkoz reuşi în mai multe rânduri să se elibereze din înlănţuirea braţelor adversarului, până când, în cele din urmă, după nenumărate zvârcoliri iuţi şi schimbări de poziţie succesive, Tarzan ajunse întâmplător să-l cuprindă cu braţul drept într-un fel absolut inatacabil.

Aflându-se în spatele lui Terkoz, tânărul işi petrecuse braţul pe sub braţul acestuia,

încercuindu-i gâtul cu braţul şi antebraţul. E figura „semi-Nelson” din luptele corp la corp moderne, pe care neştiutorul om-maimuţă o nimerise din întâmplare, dar raţiunea sa superioară îi dezvăluise într-o clipită avantajele descoperirii sale. Pentru el însemna întreaga deosebire dintre viaţă şi moarte.

Şi astfel, se căzni să-şi aducă şi braţul stâng în aceeaşi poziţie de încercuire şi câteva momente mai târziu, grumazul lui Terkoz pârâia în menghina unui „plin Nelson”. Acum nu mai exista nicio posibilitate de salt şi zvârcolire. Amândoi zăceau pe jos, cu desăvârşire nemişcaţi, Tarzan agăţat pe spinarea lui Terkoz. Treptat, capul rotund al gorilei era împins în jos, tot mai în jos, spre piept.

Tarzan ştia care avea să fie sfârşitul. Într-o clipă, gâtul o să se frângă. Şi atunci sări în ajutorul lui Terkoz exact acelaşi element care îl împinsese într-un asemenea chinuitor impas: raţiunea unui om.

„Dacă îl ucid — îşi spuse Tarzan — care va fi folosul? N-ar însemna oare să văduvesc tribul de un bun luptător? Şi dacă Terkoz moare, înseamnă să nu fie conştient de supremaţia mea, pe când, dacă-l las în viaţă, va fi totdeauna o pildă pentru celelalte gorile.”

— Ka-goda? şuieră Tarzan la urechea lui Terkoz, ceea ce, pe limba maimuţelor, în traducere liberă înseamnă: „Te predai?”

O secundă nu se auzi niciun răspuns şi Tarzan îşi înteţi puţin apăsarea, fapt care-i smulse bestiei un înfricoşător strigăt de durere.

— Ka-goda? repetă Tarzan.

— Ka-goda! urlă Terkoz.

— Ascultă, spuse Tarzan, înmuind un pic strânsoarea, fără să-l slăbească însă din cleşte. Eu sunt Tarzan, regele maimuţelor, vânător puternic, luptător puternic. În toată jungla nu mai e altul atât de mare. Tu mi-ai spus Ka-goda. Tot tribul a auzit. Niciodată să nu te mai încaieri cu regele tău sau cu

cei din neamul tău, că de vei mai face asta o singură dată, te omor. Ai înţeles?

— Huh, se învoi Terkoz.

— Eşti mulţumit?

— Huh, repetă gorila.

Tarzan îl lăsă liber şi câteva minute mai târziu, toţi se aflară din nou la treburile lor, ca şi cum nimic nu tulburase seninătatea hăituielilor prin pădurea virgină.

Dar adânc, în minţile lor, se săpase convingerea că Tarzan era un mare luptător şi o făptură ciudată. Ciudată, pentru că stătuse în puterea lui să-şi ucidă vrăjmaşul şi totuşi îl lăsase să trăiască, nevătămat.

În după-amiaza aceea, când tribul se adună, după datină, înainte de a se fi lăsat seara peste junglă, Tarzan, cu rănile spălate în apele râului, chemă în juru-i pe toţi masculii vârstnici.

— Aţi văzut azi din nou că Tarzan din neamul maimuţelor este cel mai puternic dintre voi — li se adresă el.

— Huh, răspunseră cu toţii într-un glas. Tarzan e mare.

— Tarzan, continuă el, nu e maimuţă. El nu-i la fel cu ceilalţi. Felul lui de a fi nu se aseamănă cu al lor, aşa că Tarzan se duce înapoi Ia cuibul celor de-un fel cu el, lângă apele marelui lac ce nu are al doilea ţărm. Trebuie să vă alegeţi un alt conducător, pentru că Tarzan nu o să se mai întoarcă.

Şi astfel, tânărul Lord Greystoke făcu primul pas către ţelul spre care năzuia — acela de a găsi alţi oameni albi, de felul lui.

13. CEI DE FELUL LUI

A doua zi dimineaţa, Tarzan, şchiopătând şi îndurerat de rănile primite în lupta cu Terkoz, o porni spre apus, către coasta mării. Înainta foarte încet, petrecând noaptea în junglă şi ajunse la cabană spre sfârşitul dimineţii următoare. Câteva zile nu se prea îndepărtă de casă, decât doar ca să adune fructele şi alunele trebuincioase să-i

astâmpere foamea. După zece zile era din nou teafăr şi sănătos, în afară de o cumplită cicatrice, numai pe jumătate tămăduită, care pornea de deasupra ochiului stâng, străbătea creştetul şi sfârşea la urechea dreaptă. Era semnul lăsat de Terkoz când îi sfâşiase pielea capului.

În răstimpul convalescenţei, Tarzan încercă să-şi croiască o mantie din pielea Saborei, care zăcuse în toată această vreme în cabană. Dar constată că pielea se scorţoşise, devenind tare ca lemnul şi cum nu avea idee despre tăbăcit, fu nevoit să renunţe la dorinţa îndelung nutrită.

Apoi se hotărî să şterpelească puţinele veşminte pe care le putea găsi la vreunul din negrii lui Mbonga, căci Tarzan din neamul maimuţelor decisese să marcheze în fel şi chip evoluţia sa din ordinul animalelor inferioare şi nimic nu i se părea a fi o mai distinsă emblemă a umanităţii decât îmbrăcămintea şi podoabele.

În acest scop adună toate ornamentele pentru braţe şi picioare pe care le culesese de la războinicii negri ce picaseră în strânsoarea laţului său iute si tăcut şi se împodobi cu ele întocmai cum îi văzuse pe alţii purtându-le.

La gât îi atârna lanţul de aur de care era prins medalionul încrustat cu diamante ce aparţinuse mamei sale, Lady Alice. La spate purta o tolbă cu săgeţi, legată pe umăr cu o curea de piele, altă pradă luată de la unul din negrii învinşi. În jurul mijlocului avea o cingătoare pe care o meşterise din fâşii subţiri de piele netăbăcită şi care-i slujea drept suport pentru teaca făcută tot de el, în care ţinea cuţitul tatălui său. Arcul lung ce aparţinuse lui Kulonga îi atârna pe umărul stâng.

Tânărul Lord Greystoke era într-adevăr o apariţie stranie şi neîmblânzită, cu coama-i de păr negru căzându-i pe umeri, iar în faţă, retezată cu cuţitul de vânătoare într-un breton oprit grosolan pe frunte, ca să nu-i intre în ochi. Trupul său drept şi perfect, musculos cum numai trupurile

gladiatorilor romani trebuie să fi fost şi totuşi zvelt şi mlădiu ca al unui zeu grec. Trăda de la prima ochire miraculoasa îmbinare dintre forţa colosală, supleţe şi agilitate.

O întruchipare a omului primitiv, a vânătorului, a războinicului, iată ce era Tarzan din neamul maimuţelor.

Cu capul frumos, semeţ cumpănit pe umerii vânjoşi cu licărul vitalităţii şi al inteligenţei strălucindu-i în ochii limpezi, putea lesne personifica un semizeu al unei apuse seminţii sălbatice şi războinice din antica lui pădure.

Dar lui Tarzan nu-i sta mintea la asemenea lucruri. Era necăjit că nu avea îmbrăcămintea care să le indice tuturor locuitorilor junglei că el era om si nu maimuţă şi adeseori îl munceau bănuieli amare că s-ar putea, până la urmă, să devină şi el maimuţă.

Nu începuse oare să-i crească păr pe faţă? Toate maimuţele aveau păr pe faţă. În timp ce negrii, cu puţine excepţii, erau complet spâni.

Adevărat, văzuse în cărţile lui poze de oameni cu smocuri mari de păr deasupra buzelor, pe obraji şi bărbie, totuşi Tarzan era speriat. Aproape în fiecare zi îşi ascuţea tăişul cuţitului şi-şi reteza barba tânără, ca să smulgă această amprentă degradantă a neamului maimuţelor.

Şi astfel învăţă să se bărbierească — grosolan şi dureros, ce-i drept, însă în orice caz cu efect.

Cum îşi redobândi pe deplin forţele după sângeroasa încăierare cu Terkoz, Tarzan o porni într-o bună dimineaţă spre satul lui Mbonga. Înainta nepăsător pe o cărăruie şerpuită din junglă, în loc să-şi croiască drum prin copaci, când, deodată, se pomeni faţă-n faţă cu un războinic negru.

Expresia de surpriză zugrăvită pe faţa sălbaticului era aproape comică şi înainte ca Tarzan să-şi fi putut desprinde arcul de pe umăr, negrul se şi răsucise pe călciie şi o luase la goană

pe potecă, strigând cât îl ţinea gura, de parcă voia să dea alarma altora aflaţi în faţa lui.

Tarzan începu să-l urmărească prin copaci şi câteva clipe mai târziu, îi apăru înaintea ochilor un grup de oameni care se dădeau de ceasul morţi să scape. Erau trei şi goneau ca nebunii, unul în spatele celuilalt, prin hăţişul vegetaţiei mărunte.

Tarzan le-o luă cu uşurinţă înainte; sălbaticii nu-l observară când trecu în tăcere peste capetele lor şi nici nu-i zăriră silueta ghemuită, chircită pe o ramură joasă, drept deasupra cărării pe unde fugeau ei.

Tarzan îi lăsă pe primii doi să treacă, dar când al treilea îi urmă grăbit, laţul căzu lin în jurul gâtului negru. O smucitură iute îl strânse zdravăn. Strigătul de agonie al victimei îi făcu pe ceilalţi doi să se întoarcă la timp pentru a zări trupul cuprins de spasme al tovarăşului lor înălţându-se încet, ca prin magie, în frunzişul des al arborilor de deasupra. Cu ţipete înspăimântate îşi continuară drumul şi se înfundară în junglă, în strădania de a se salva.

Tarzan isprăvi cu prizonierul său, repede şi fără zgomot; îl despuie de arme şi de podoabe ca şi de — o, bucuria bucuriilor! — O frumoasă piele de căprioară în jurul coapselor, pe care o transferă iute asupra persoanei sale. Acum era într-adevăr îmbrăcat aşa cum se cuvine să fie un om. Nimeni nu s-ar mai fi putut îndoi de obârşia lui. Ce i-ar mai fi plăcut să se întoarcă la trib şi să se împăuneze cm găteala lui în faţa privirilor invidioase ale celorlalţi.

Luând cadavrul negrului pe umăr o porni ceva maj încet prin copaci, spre micul sat înconjurat de palisade, deoarece avea iar nevoie de săgeţi. Când sa apropie de împrejmuire, văzu o gloată agitându-se în jurul celor doi negri care izbutiseră să scape şi care, tremurând de groază şi de istovire, abia de puteau să istorisească misterioasele amănunte ale aventurii lor.

Povesteau că Mirando, care se aflase la o mică depărtare înaintea lor, se înapoiase brusc, strigând şi urlând că-i urmăreşte un cumplit războinic alb şi despuiat. Toţi trei o luaseră la goană spre sat, cât de repede îi duceau picioarele. Şi din nou, ţipătul de moarte al lui Mirando îi făcu să privească îndărăt, unde li se înfăţişase ochilor cea mai îngrozitoare privelişte: trupul tovarăşului lor zburând în sus, în copaci, în timp ce braţele şi picioarele i se zbăteau în aer, iar limba îi ieşise afară de un cot. După aceea nu mai scoase niciun sunet şi nicio altă fiinţă nu se zărise în jur.

Sătenii fură cuprinşi de o frică vecină cu panica, dar bătrânul înţelept Mbonga se arătă sceptic în legătură cu povestea auzită şi atribui întreaga născocire spaimei lor în faţa unei primejdii adevărate.

— Ne înşiraţi toate scornelile astea pentru cu n-aveţi curaj să spuneţi adevărul. Nu îndrăzniţi să recunoaşteţi că, atunci când leul s-a repezit la Mirando, voi aţi luat-o la fugă şi l-aţi părăsit. Sunteţi nişte laşi.

Abia isprăvi Mbonga de rostit aceste cuvinte, când un zgomot puternic în copacul de deasupra capetelor lor îi îndemnă pe toţi să privească în sus, cu o nouă groază. Privelişte a ce li se înfăţişă îl făcu până şi pe bătrânul Mbonga să se cutremure, căci, legănându-se şi răsucindu-se în văzduh, cobora cadavrul lui Mirando, care li se aşternu apoi la picioare, cu un zgomot menit să le ia minţile.

Ca la un semn, toţi negrii o rupseră la fugă şi nu se opriră până când ultimul dintre ei nu se topi în umbrele întunecate ale junglei din jur.

Din nou Tarzan descinse în sat şi îşi reînnoi stocul de sageţi. Apoi se ospăta din ofranda cu care negrii se străduiau să-i înduplece mânia. Înainte de a părăsi satul, trase cadavrul lui Mirando până la gard şi-l propti de palisadă în aşa fel, încât chipul mortului părea să scruteze, peste vârful parilor,

cărăruia ce ducea în junglă. Apoi Tarzan se întoarse vânând pe drum, vânând întruna, până la cabana de lângă plajă.

Pătrunşi de groază până-n măduva oaselor, negrii se apropiară şi se întoarseră înapoi de vreo douăsprezece ori până să se încumete să intre în sat, trecând pe lângă chipul hidos rânjit al consăteanului lor mort, iar când descoperiră că săgeţile şi hrana se făcuseră nevăzute, ştiură cu siguranţă ceea ce până atunci bănuiseră numai: anume că Mirando dăduse ochii cu duhul cel rău al junglei.

Aceasta li se părea explicaţia logică a faptelor. Numai cei care vedeau cumplita zeitate mureau; nu era oare adevărat că nimeni din cei rămaşi în viaţă, în sat, nu dăduse vreodată ochii cu el? Aşadar, toţi cei care muriseră de mâna lui, de bună seamă că-l văzuseră şi plătiseră cu viaţa această fărădelege. Deci atâta timp cât o să-i ofere săgeţi şi hrană, n-o să le pricinuiască niciun rău dacă or să se ferească de a-l privi; prin urmare, Mbonga porunci ca, pe lângă merinde, să se pregătească şi o ofrandă de săgeţi acelui Munanfo-Keewati şi de atunci încolo aşa făcură.

Când Tarzan se întoarse pe plaja unde se afla cabana, un spectacol straniu şi neobişnuit se oferi privirilor sale. Pe apele liniştite ale golfului încercuit de pământ plutea un vapor mare, iar pe plajă acostase o barcă mică. Dar, lucrul cel mai miraculos din toate, o mulţime de oameni albi, asemănători cu el, se mişcau de zor între plajă şi cabana lui.

Tarzan văzu că, din multe puncte de vedere, semănau cu oamenii din cărţile lui cu poze. Se strecură prin copaci mai aproape, până ajunse chiar deasupra lor. Erau zece bărbaţi, nişte indivizi oacheşi, arşi de soare, cu expresii mârşave întipărite pe faţă. Se adunaseră în jurul bărcii şi vorbeau cu glas tare şi mânios, gesticulând şi ameninţând cu pumnul. La un moment dat, unul

dintre ei, un omuleţ pipernicit, cu faţa slabă şi cu o barbă neagră, iar pe chip cu o expresie care-i amintea lui Tarzan de Pamba, şobolanul, îşi puse mâna pe umărul unui uriaş de lângă el, cu care se ciorovăiseră şi se dondăniseră toţi ceilalţi. Omuleţul îi indică o direcţie spre interiorul junglei, aşa încât uriaşul fu nevoit să-şi întoarcă faţa de la ceilalţi pentru a se uita într-acolo. Când uriaşul se întoarse, pipernicitul cu faţa slabă scoase un revolver de la brâu şi-l împuşcă în spate. Omul cel voinic işi înălţă braţele deasupra capului, genunchii i se muiară şi fără un sunet, se prăbuşi cu faţa în jos pe plajă, mort.

Pocnetul armei de foc, primul de acest fel pe care-l auzise Tarzan vreodată, îl umplu de uimire, dar nici măcar acest zgomot neobişnuit nu-i putu zgudui nervii sănătoşi, făcându-l să simtă ceea ce s-ar numi măcar un dram de spaimă.

Purtarea străinilor albi îl ului însă din cale-afară. Îşi încruntă sprâncenele într-o adâncă îngândurare. Bine a făcut, îşi spuse el, că n-a ascultat de primul impuls care-i dădea ghes să se repeadă spre oamenii albi pentru a-i saluta ca pe nişte fraţi.

Fără îndoială, nu se deosebeau cu nimic de oamenii negri, nu erau cu nimic mai civilizaţi decât maimuţele şi cu nimic mai puţin fioroşi decât Sabor.

O clipă, ceilalţi rămaseră locului privind la omuleţul cu faţa slabă şi la uriaşul care zăcea mort pe plajă. Apoi, unul dintre ei izbucni în râs şi-l bătu pe omuleţ cu palma pe spate. Se porniră vorbească şi mai vârtos, să gesticuleze, dar cearta se potoli.

După un timp lansară barca la apă, săriră cu toţii în ea şi vâsliră înspre vaporul cel mare, unde Tarzan putu desluşi alte siluete foindu-se pe punte. După ce se căţărară la bord Tarzan se lăsă în sfârşit jos, îndărătul unui copac masiv şi se strecură până la cabană, punând întruna între el şi vas stavila unui arbore.

Intrând pe uşă, văzu că totul în cabană era răsturnat cu susu-n jos. Cărţile şi creioanele lui zăceau risipite pe podea. Armele, scuturile şi celelalte comori fuseseră împrăştiate pretutindeni. Un val de mânie îl năpădi în faţa acestei isprăvi şi cicatricea proaspătă de pe frunte îi ieşi dintr-odală la iveală: o dungă purpurie, reliefată, pe pielea-i de bronz. Alergă la dulap şi căută în sertarul ultimului raft. Ah! Un suspin de uşurare îi scăpă de pe buze când scoase caseta de metal şi deschizând-o, îşi găsi neatinsă cea mai preţioasă dintre comori. Fotografia tânărului surâzător, cu faţa dârză şi misterioasa cărticică neagră se aflau acolo.

Dar asta ce mai era?

Urechea lui ageră prinsese un zgomot slab, însă nefamiliar. Alergând la fereastră, Tarzan privi în direcţia golfului şi văzu că o a doua barcă era coborâtă de pe puntea vaporului cel mare, alături de cea care se afla la apă. Curând văzu o mulţime de oameni dându-şi drumul pe marginile vasului şi coborând în bărci: se înapoiau în număr sporit.

Tarzan mai privi o clipă, timp în care o sumedenie de lăzi şi de pachete fură încărcate în bărcile care aşteptau, apoi, când le văzu îndepărtându-se de navă, omul-maimuţă rupse o foaie de hârtie şi luând un creion caligrafie câteva minute până când pe filă apărură o serie de litere puternice, bine conturate, aproape perfecte. Prinse biletul pe uşă cu o mică aşchie de lemn ascuţită, apoi, luându-şi preţioasa casetă de metal şi atâtea săgeţi şi suliţe câte putea căra el, ieşi în grabă şi dispăru în pădure.

Când cele două bărci fură trase la ţărm, pe nisipul argintiu coborî din ele o ciudată adunătură de exemplare umane. Să fi fost cu totul douăzeci de făpturi, cincisprezece dintre ele arătând a oameni de mare, grosolani şi înrăiţi.

Restul grupului era de cu totul altă calitate.

Unul dintre aceştia era un bărbat în vârstă, cu păru alb şi ochelari cu rame groase. Trupul lui,

uşor gârbovit, era îmbrăcat într-o redingotă imaculată, deşi prost croită, la care se adăuga un cilindru de mătase lucioasă ce completa discordanţa dintre acest echipament şi jungla africană. Cel de-al doilea membru al grupului era un tânăr înalt, într-un costum de doc alb; imediat în spatele acestuia se afla un alt bătrânel, cu o frunte foarte înaltă şi având un fel de a fi agitat şi gălăgios. În urma lor păşea o negresă uriaşă, îmbrăcată în culori ţipătoare, ca regele Solomon. Ochii mari, i se roteau în cap cu vădită spaimă, îndreptându-se ba spre junglă, ba spre banda de mateloţi care înjurau de zor, descărcând lăzile şi cutiile din bărci. Ultimul membru al grupului care debarcă era o fată de vreo nouăsprezece ani; tânărul în alb fu cel care o săltă peste marginea bărcii, depunând-o pe uscat fără să se ude. Fata îi dărui un drăgălaş surâs de mulţumire, dar nu schimbară o vorbă între ei.

Grupul înainta în tăcere spre cabană. Era limpede că, oricare ar fi fost intenţiile lor, totul fusese hotărât înainte de a fi coborât de pe vas; aşadar, se îndreptară direct spre uşa cabanei, mai întâi marinarii care cărau lăzile şi baloturile, iar în urma lor cei cinci care păreau atât de deosebiţi. Mateloţii lăsară jos poverile şi unul dintre ei zări biletul pe care-l prinsese Tarzan.

— Hei, băieţi! strigă el. Ce mai e şi asta? Îmi mănânc pălăria dacă foaia asta era aici acum un ceas.

Ceilalţi se strânseră în jur, cei din spate lungindu-şi gâturile peste umerii celor din faţă, dar cum numai puţini dintre ei ştiau să citească şi aceia cu mare strădanie, cel ce vorbise se adresă în cele din urmă omuleţului cu cilindru şi redingotă.

— Hei, dom’ prăfesăr! strigă el. Ia fă-te-ncoa’ şi ceteşte blagoslovita asta de scresoare.

Bătrânul căruia i se adresase, înainta spre locul unde erau adunaţi marinarii, urmat fiind ele ceilalţi membri ai grupului său. Potrivindu-şi ochelarii,

privi o clipă afişul, apoi se întoarse cu spatele şi se îndepărtă, mormăind ca pentru sine:

— Remarcabil, extrem de remarcabil!

— Hei, focă bătrână! strigă omul care-i ceruse, mai înainte ajutor. Crezi că pentru sufletu' tău ţi-am cerut să ceteşti blagoslovita de scresoare? Fă-te înapoi şi ceteşte-o tare, gâscă bătrână cu ochelari ce eşti!

Bătrânul se opri din mers şi întoreându-se, replică:

— Oh, da, dragul meu domn, o mie de scuze! A fost o neatenţie din partea mea, da, o mare neatenţie. Remarcabil, extrem de remarcabil.

Se postă din nou în fata biletului, îl reciti şi fără îndoiala, sar fi întors iarăşi ca să mediteze asupra conţinutului, dacă marinarul nu l-ar fi înşfăcat cu brutalitate de guler şi nu i-ar fi răcnit în ureche:

— Citeşte-l tare, idiot bătrân ce eşti!

— Ah, da, într-adevăr, da, într-adevăr — replică profesorul, cu glas suav şi potrivindu-şi încă o dată ochelarii, citi cu glas tare:

ACEASTA ESTE CASA LUI TARZAN, OMORÂTORUL DE FIARE ŞI DE MULŢI NEGRI. NU ATINGEŢI LUCRURILE LUI TARZAN. TARZAN PÂNDEŞTE…

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR.

— Cine dracu mai e şi Tarzan? strigă marinarul care vorbise mai înainte.

— Evident, ştie englezeşte, îşi dădu cu părerea tânărul în alb.

— Dar ce să însemne „Tarzan din neamul maimuţelor"! strigă fata.

— Nu ştiu, domnişoară Porter, răspunse tânărul, decât dacă am nimerit peste vreun exemplar simianesc fugit de la Grădina Zoologică din Londra şi care a adus civilizaţia europeană în căminul său din junglă. Ce părere aveţi, domnule profesor Porter? adăugă el, întorcându-se spre bătrân.

Profesorul Archimedes Q. Porter îşi potrivi ochelarii pe nas.

— Ah, da, într-adevăr… da, într-adevăr, remarcabil, extrem de remarcabil, observă profesorul, dar nu pot adăuga niciun element în plus faţă de cele ce am spus până acum în vederea elucidării acestui fenomen realmente impresionant.

Acestea fiind zise, profesorul porni agale în direcţia junglei.

— Dar, tăticule, n-ai spus încă nimic! strigă fata.

— Ţţţ, ţţţ, fetiţo, ţţţ, ţţţ, ţistui profesorul Porter pe un ton binevoitor şi indulgent — nu-ţi munci căpşorul tău dulce cu probleme atât de dificile şi obscure.

Şi din nou o porni agale în altă direcţie, cu ochii pironiţi în pământ şi cu mâinile încleştate la spate, sub cozile fluturânde ale redingotei.

— Io zic ca ţicnitu' ăsta de porc bătrân nu ştie mai multe ca noi — mârii marinarul cu faţă de şobolan.

— Măsoară-ţi cuvintele şi vorbeşte cuviincios! strigă la el tânărul, pălind de furie la auzul vorbelor jignitoare. Aţi ucis ofiţerii de pe vas şi ne-aţj jefuit. Sintem cu desăvirşire în puterea voastră. Dar dacă n-o să-i tratezi cu respect pe profesorul Porter şi pe domnişoara Porter, îţi făgăduiesc să-ţi frâng gâtul cu mâinile mele, indiferent dacă mai am o armă sau nu!

Şi tânărul se apropie atât de ameninţător de marinarul cu chip de şobolan, încât acesta, deşi era înarmat cu două revolvere şi ţinea în mână un cuţit sinistru, se dădu îndărăt, stingherit.

— Laş afurisit ce eşti! continuă să strige tânărul. N-ai cuteza să împuşti un om decât pe la spate. Şi în mine n-ai îndrăzni să tragi nici în cazul ăsta.

Şi tânărul se întoarse înadins cu spatele la marinar, îndepărtându-se nepăsător, ca şi cum l-ar fi pus la încercare. Mâna matelotului se furişă perfid spre mânerul unuia dintre revolvere; în ochii lui ticăloşi scânteie dorinţa de răzbunare, în timp

ce urmărea silueta tânărului englez care se îndepărta. Privirile celorlalţi mateloţi erau aţintite asupra lui şi totuşi omul şovăia. În străfundurile inimii sale era şi mai laş decât îl bănuia domnul William Cecil Clayton.

Din frunzişul unui arbore vecin, doi ochi ageri urmăriseră fiece mişcare a grupului. Tarzan fusese martor la surpriza pricinuită de biletul său şi cu toate că nu putea înţelege nimic din limbajul vorbit de aceşti oameni bizari, totuşi gesturile şi expresia feţelor erau foarte elocvente pentru el.

Faptul că omuleţul cu mutra de şobolan îşi ucisese unul din camarazi îi displăcuse profund lui Tarzan şi acum, când îl vedea certându-se cu tânărul acela chipeş, antipatia lui spori şi mai mult. Tarzan nu mai văzuse niciodată pînă atunci urmările unei arme de foc, deşi cărţile lui îl învăţaseră câte ceva despre ele, dar când observă că omul cu mutră de şobolan îşi plimbă degetele pe mânerul revolverului, îşi aminti de scena al cărei martor fusese cu puţin timp în urmă şi fireşte, se aşteptă să-l vadă şi pe tânăr ucis asemenea marinarului uriaş, doborât cu puţin timp înainte. Aşa încât Tarzan potrivi o săgeată otrăvită în arc şi-l ochi pe marinarul cu chip dr şobolan, dar frunzişul copacului era atât de des, încât îşi dădu seama că traiectoria săgeţii avea să fie deviată de frunze sau de rămurelele măi mici, drept care, în locul săgeţii lansă din adăpostul său înalt o suliţă grea.

Clayton nu făcuse nici doisprezece paşi. Marinarul cu chip do şobolan îşi trăsese pe jumătate revolverul afară din toc; camarazii lui urmăreau cu atenţie, încordată scena. Profesorul Porter dispăruse în jungla, urmat de agitatul Samuel T. Philander, secretarul şi asistentul său. Esmeralda, negresa, era ocupată să aleagă deoparte bagajele stăpânei ei, din maldărul de baloturi şi lăzi de lângă cabană, iar domnişoara Porter venea

pe urmele lui Clayton, când ceva o făcu să întoarcă din nou capul către marinar.

Şi în clipa aceea se petrecură simultan trei lucruri. Marinarul smuci revolverul din toc şi ţinti spatele lui Clayton, domnişoara Porter scoase un strigăt de alarmă şi o suliţă lungă cu virf de metal ţâşni ca un fulger de undeva de sus şi străpunse umărul drept al omului cu faţa de şobolan.! Revolverul se descarcă în aer fără să atingă pe nimeni, iar matelotul se chirci cu un urlet de durere şi de groază.

Clayton se întoarse şi alergă la locul unde se întâmplase scena de mai sus. Marinarii se strânseră într-un grup înspăimântat, cu armele în mână, iscodind umbrele junglei. Omul rănit se zvârcolea pe jos şi zbiera.

Fără să fie observat, Clayton ridică de jos revolverul scăpat de marinar şi-l strecură în cămaşă, apoi se apropie de ceilalţi, scrutând şi el, derutat, jungla.

— Cine să fi fost? şopti Jane Porter, iar tânărul se întoarse şi o văzu lângă el, cu ochii larg deschişi de uimire.

— Aş spune că Tarzan din neamul maimuţelor ne pândeşte într-adevăr, răspunse el pe un ton îndoielnic. Mă întreb însă cui îi era destinată suliţa asta? Dacă-i era destinată lui Snipes. Atunci amicul nostru maimuţă e un prieten adevărat. Pentru Dumnezeu, unde-o fi tatăl dumitale şi domnul Philander? În jungla asta bântuie cineva sau ceva şi orice-ar fi, e înarmat. Hei! Domnule profesor! Domnule Philander! strigă tânărul Clayton. Niciun răspuns. Ce-i de făcut, domnişoară Porter? continuă tânărul, cu faţa înnegurată de îngrijorare şi nehotărâre. Nu te pot lăsa aici singură cu tâlharii ăştia şi în niciun caz nu te poţi hazarda să pătrunzi în junglă cu mine; şi totuşi cineva trebuie să meargă în căutarea tatălui dumitale. E mai mult decât în stare să rătăcească pe unde-l duc picioarele, la întâmplare şi fără să se

gândească la primejdii, iar domnul Philander e doar cu un pic mai puţin distrat decât dânsul. Iartă-mi brutalitatea, dar aici vieţile noastre sunt în permanent pericol şi după ce-o să-l aducem înapoi pe tatăl dumitale, trebuie să găsim o metodă de a-l face să înţeleagă primejdia la care ne expune şi se expune prin neatenţia lui.

— Sunt de acord cu dumneata, răspunse fata şi nu mă simt ofensată de fel. Bietul meu tătic şi-ar sacrifica viaţa pentru mine fără a şovăi o secundă, cu condiţia ca atenţia lui să poată fi reţinută o întreagă secundă de o chestiune atât de neimportantă. Nu există decât o singură cale de a-l pune pe tata în siguranţă şi anume, să-l legăm de un copac. Dragul de el, e atât de lipsit de simţ practic!

— Am găsit! strigă Clayton deodată. Ştii să te foloseşti de un revolver, nu-i aşa?

— Da. De ce?

— Am unul. Înarmată cu revolverul dumneata şi Esmeralda o să vă aflaţi în relativă siguranţă în cabană, cât timp îl caut pe tatăl dumitale şi pe domnul Philander. Haide, cheam-o pe femeie, iar eu pornesc după ei. Nu cred că s-au putut îndepărta prea mult.

Jane procedă aşa cum o sfătuise Clayton şi după ce tânărul văzu uşa cabanei închizându-se în siguranţă în urma celor două femei, se îndreptă spre junglă.

Câţiva marinari extrăgeau suliţa din umărul camaradului rănit şi Clayton, apropiindu-se îi întrebă dacă unul din ei nu i-ar putea împrumuta un revolver pe timpul cât îl va căuta pe profesor în junglă. Mutra de şobolan, constatând că nu murise, îşi recapătă stăpinirea de sine şi cu un potop de înjurături adresate iui Clayton, refuză, în numele camarazilor săi, să încredinţeze tânărului vreo armă de foc. Omul acesta, Snipes, îşi asumase rolul de şef, după ce-l ucisese pe conducătorul mai vechi şi trecuse atât de puţină vreme de atunci,

încât niciunul dintre membrii echipajului nu apucase să-i pună autoritatea la îndoială.

Clayton răspunse doar printr-o înălţare din umeri, dar când îl părăsi, culese suliţa care-l străpunsese pe Snipes şi înarmat în acest fel primitiv, fiul actualului Lord Greystoke pătrunse în hăţişul junglei. La fiecare câteva clipe striga cu glas puternic numele celor doi rătăciţi. Cele două femei care-l urmăreau din cabana de pe plajă auziră ecoul glasului său devenind din ce în ce mai stins, până când fu înghiţit de miriadele de zgomote ale pădurii virgine.

Când profesorul Archimedes Q. Porter şi asistentul său, Samuel T. Philander, în urma repetatelor stăruinţe ale acestuia, îşi îndreptară, în sfârşit, paşii spre tabără, se pomeniră cu desăvârşire pierduţi în sălbaticul şi încâlcitul labirint al junglei, deşi nu-şi dădeau seama de acest fapt. Doar printr-un capriciu al soartei o luară în direcţia coastei africane de vest, în loc s-o ia spre Zanzibar, adică în partea opusă a continentului negru.

Când, după scurtă vreme, ajunseră la plajă şi nu văzură nici urmă de tabără, Philander afirmă hotărât că se aflau la nord de destinaţia lor, deşi, în realitate, se aflau la două sute de iarzi depărtare spre sud.

Nicio clipă nu le trăsni prin cap acestor teoreticieni lipsiţi de simţ practic să strige cu glas tare pentru a atrage atenţia prietenilor lor. Dimpotrivă, cu acea siguranţă pe care ţi-o dă un raţionament deductiv bazat pe o premisă falsă, domnul Samuel T. Philander îl înşfacă pe profesorul Archimedes Q. Porter de braţ şi-l împinse grăbit pe bătrânul domn, care protesta fără vlagă, în direcţia Cape Town, aflat la o mie cinci sute de mile spre sud.

După ce Jane şi Esmeralda pătrunseră în interiorul cabanei, în siguranţă, primul gând al negresei, a fost să baricadeze uşa pe dinăuntru. Cu

această idee în minte, se întoarse să caute mijloacele prin care să-şi pună planul în aplicare; dar cea dintâi privire pe care o aruncă în încăpere, îi smulse un ţipăt de groază şi asemenea unui copilaş înspăimântat, uriaşa femeie alergă să-şi îngroape faţa în umărul stăpânei sale.

Jane, întorcând capul la auzul strigătului, dădu cu ochii de motivul care-l determinase: zăcând întins pe jos, la picioarele lor, se afla scheletul înălbit al unui bărbat. O a doua privire le dezvălui un al doilea schelet pe pat.

— În ce lăcaş al groazei ne aflăm? murmură fata, împietrită..

Dar în teama ei nu se simţea nici urmă de panică.

În cele din urmă, desprinzându-se din îmbrăţişarea frenetică a Esmeraldei, care continua să ţipe, Jane străbătu camera pentru a se uita în micul leagăn, ştiind ce avea să vadă acolo chiar înainte' ca micuţul schelet să i se dezvăluie privirilor, în toată jalnica şi patetica sa fragilitate.

Ce cumplită tragedie trădau aceste sărmane oseminte mute? Fata se cutremură la gindul nenorocirilor care-i aşteptau poate pe ea şi pe prietenii ei în această cabană lugubră, bântuită de făpturi misterioase, probabil ostile. Dar repede, bătând nervoasă cu picioruşul în podea, se sili să-şi alunge presimţirile funeste şi întorcându-se spre Esmeralda, îi ceru să înceteze cu văicărelile:

— Gata, Esmeralda, opreşte-te chiar în clipa asta! strigă Jane. Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Îşi sfârşi cuvintele neconvingător, cu un tremur în glas, când se gândi la cei trei bărbaţi de a căror ocrotire depindea şi care rătăceau acum în adâncurile acestei păduri îngrozitoare.

Curând, fata descoperi că uşa era prevăzută pe dinăuntru cu o bară grea de lemn şi după câteva strădanii, puterile unite ale celor două femei izbutiră s-o facă să lunece la locul ei, pentru prima dată după douăzeci de ani. Apoi se aşezară pe o băncuţă, petrecându-şi braţul una în jurul celeilalte şi începură să aştepte.

14. ÎN PUTEREA JUNGLEI

După ce Clayton se înfundă în junglă, marinarii răzvrătiţi de pe vasul Arrow — se apucară să discute ce aveau de făcut mai departe; asupra unui singur punct căzură cu toţii de acord şi anume, că trebuiau s-o întindă cât mai repede la vasul Arrow unde, cel puţin, se puteau adăposti de suliţele nevăzutului lor inamic. Şi astfel, în timp ce Jane Porter şi Esmeralda se baricadau în cabană, ceata laşă de nelegiuiţi o pornea grabnic spre vas, cu cele două bărci care o adusese la ţărm. Tarzan văzuse atâtea noutăţi în ziua aceea, încât capul lui

era un adevărat vârtej de uluire. Dar cel mai minunat lucru, din tot ce văzuse, era pentru el faţa frumoasei fete albe. Iată, în sfârşit, cineva din neamul lui; de asta era convins. La fel şi tânărul şi cei doi bătrâni; şi aceştia erau în bună măsură aşa cum îşi închipuise că trebuie să arate cei de-un neam cu el. Dar, fără doială şi ei erau la fel de fiorosi şi de cruzi ca şi ceilalţi oameni pe care-i văzuse. Faptul că numai ei, în tot grupul, erau neînarmaţi, s-ar fi putut să semne că nu uciseseră pe nimeni. Însă, dacă ar avea arme, ar fi posibil să se poarte cu totul altfel. Tarzan îl văzu pe tânăr luând pistolul căzut al lui Snipes cel rănit şi ascunzându-l în sân; şi-l mai văzuse strecurându-l cu grijă fetei, când aceasta intrase în cabană. Nu înţelegea nimic din raţiunile ce se ascundeau îndărătul a tot ce văzuse; dar în chip instinctiv, îi plăcea tânărul şi cei doi bătrâni, iar pentru fată simţea un soi de dor ciudat, pe care nu-l putea înţelege. Cât despre femeia cea mare, neagră şi aceasta era într-un fel legată de fată, aşa că-i plăcea şi ea.

Faţă de marinari însă şi mai cu seamă faţă de Snipes, resimţea o ură feroce. Înţelesese din gesturile lor de ameninţare şi mai ales din expresia feţelor lor rele că erau duşmanii celorlalţi din grup, aşa încât hotărî să-i pândească îndeaproape.

Tarzan se întrebă mirat de ce s-or fi dus bărbaţii în junglă, dar nicio clipă nu-i dădu prin minte că cineva s-ar fi putut pierde în hăţişul vegetaţiei mărunte, care pentru el era un drum la fel de simplu cum e pentru dumneavoastră strada principală din oraşul natal.

Când îi văzu pe marinari vâslind spre vapor şi ştiu că fata şi păzitoarea ei se găseau în siguranţă în cabană, Tarzan hotărî să-l urmărească pe tânăr în junglă, ca să afle ce căuta acolo. O porni grăbit în direcţia luată de Clayton şi după scurt timp, auzi slab, din depărtare, chemările, acum rare, pe care englezul le adresa prietenilor săi.

Curând, Tarzan îl ajunse pe omul alb, care, aproape sleit de puteri, sta rezemat de un copac, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte. Omul-maimuţă, aşezându-se îndărătul unui paravan de frunziş, rămase locului, pândind cu atenţie acest nou specimen din rasa lui. Din când în când, Clayton striga cu glas tare şi în cele din urmă, i se năzări lui Tarzan că-l căuta pe bătrân.

Tarzan tocmai se pregătea să plece să-i caute el pe cei doi, când zări sclipirea gălbuie a unei piei lucioase înaintând prudent prin junglă către Clayton. Era Sheeta, leopardul. Tarzan auzi foşnetul moale al ierbii călcate în picioare şi se miră de ce tânărul cel alb nu se alarma. Oare nu auzise zgomotul distinct care ar fi trebuit să-l avertizeze? Niciodată până atunci n-o văzuse Tarzan pe Sheeta atât de stângace.

Nu, tânărul alb nu o auzea. Sheeta se ghemuise, gata să sară, dar chiar în clipa aceea, tăcerea junglei fu spintecată de înfiorătorul strigăt de provocare al gorilei, iar Sheeta se întoarse brusc, pierzându-se în hăţiş.

Clayton se ridică în picioare, cu o puternică tresărire. Sângele îi îngheţase în vine. Niciodată în viaţa lui urechile nu-i fuseseră izbite de un sunet atât de înspăimântător. Nu era laş, dar dacă vreodată un om a simţit degetele reci ale spaimei încleştându-i inima, acela a fost W'illiam Cecil Clayton, fiul cel mare al Lordului Greystoke din Anglia, în acea zi, în fortăreaţa junglei africane.

Zgomotul unui corp mare strivind, atât de aproape de ei vegetaţia şi urletul acela care-ţi încrâncena carnea venind de undeva de sus, puseră curajul lui Clayton la o încercare-limită; dar Clayton nu avea de unde să ştie că tocmai acestui urlet îşi datora viaţa şi nici că făptura care-l salvase era propriul său var, adevăratul Lord Greystoke.

După-amiaza era pe sfârşite şi Clayton, mâhnit şi descurajat, se găsea într-un teribil impas cu

privire la ceea ce trebuia să facă; nu ştia dacă să stăruie în căutarea profesorului Porter, cu riscul aproape sigur al propriei sale vieţi, în jungla învăluită de noapte, sau să se întoarcă la cabană, unde ar fi putut cel puţin să fie de ajutor, ocrotind-o pe Jane de primejdiile ce o înconjurau de pretutindeni. Nu voia să se întoarcă în tabără fără să-l fi găsit pe tatăl ei; totuşi îi repugna şi mai mult gândul de a o lăsa singură şi lipsită de apărare în mâinile răzvrătiţilor de pe Arrow sau expusă sutelor de pericole necunoscute ale junglei. De asemenea, era cu putinţă, se gândea el, ca profesorul şi Philander să se fi întors la tabără. Da, era mai mult decât probabil. În orice caz, avea să se ducă să vadă înainte de a continua ceea ce părea să fie o căutare zadarnică. Aşadar, o porni, împiedicându-se în vegetaţia măruntă şi încâlcită, în direcţia în care credea el că s-ar afla cabana.

Spre surpriza lui Tarzan, tânărul se îndrepta către inima junglei, în direcţia satului lui Mbonga, iar isteţul om-maimuţă fu convins că străinul se rătăcise. Pentru Tarzan lucrul era de neînţeles; judecata lui îi spunea că niciun om nu s-ar aventura spre cătunul aprigilor negri, înarmat numai cu o suliţă, care, după felul stângaci cum o ţinea, părea să nu fie o armă familială acestui alb. Şi nici nu mergea pe urma celor doi bătrâni. Aceştia trecuseră de mult şi se îndepărtaseră de acele locuri, deşi urmele lor erau proaspete şi clare pentru ochiul lui Tarzan.

Era nedumerit. Străinul acesta lipsit de apărare va deveni în scurt timp o pradă lesnicioasă pentru crâncena junglă, dacă nu va fi călăuzit iute spre plajă. Da, chiar si acum, iată-l pe Numa, leul, strecurându-se tiptil la vreo doisprezece paşi în dreapta omului alb. Clayton auzi colosul care păşea paralel cu drumul lui şi curând, văzduhul serii fu cutremurat de răgetul tunător al fiarei. Omul se opri cu suliţa înălţată şi înfruntă desişul

din care ieşise înfiorătorul urlet. Umbrele înserării se îndesau, întunericul se înstăpânea.

Dumnezeule! să mori singur, în locul acesta, sub colţii unei lighioane; să fii sfârtecat şi spintecat; să simţi pe faţă răsuflarea fierbinte a fiarei şi laba-i uriaşă strivindu-ţi pieptul!

O clipă, totul păru încremenit. Clayton sta ţeapăn, cu suliţa ridicată. După un timp, un foşnet slab îi dădu de veste că făptura ascunsă îndărătul tufişului se furişa târâş. Se pregătea să se năpustească. În cele din urmă, tânărul văzu la mai puţin de şapte metri trupul prelung, flexibil, musculos şi capul roşiatic al unui leu uriaş, cu coamă arămie.

Lighioana se târa pe pântece, înaintând foarte încet. Când ochii ei intâlniră ochii lui Clayton se opri şi cu mare încetineală şi precauţie, îşi trase labele dindărăt sub ea. Omul o urmărea cu moartea în suflet, temându-se să-şi lanseze suliţa şi neputincios s-o ia la fugă. Deodată auzi un zgomot în copacul de deasupra lui. „Vreun nou pericol” — gândi Clayton, dar nu îndrăzni să-şi desprindă privirile de la globurile galben-verzui pironite asupră-i. Urmă un zbârnâit asemănător cu acela al unei coarde de banjo când plezneşte şi în aceeaşi clipă, o săgeată se înfipse în pielea galbenă a leului culcat.

Cu un urlet de durere şi de furie, fiara sări în sus, dar Clayton se împletici şi căzu pe o parte, iar când se întoarse din nou ca să-l înfrunte pe furiosul rege al animalelor, fu îngrozit de priveliştea ce i se înfăţişă. Aproape simultan cu încordarea leului care se pregătea să-şi reînnoiască atacul, un gigant pe jumătate gol pică din copac drept pe spatele dihaniei. Cu iuţeala fulgerului, un braţ armat în muşchi ca de oţel încercui grumazul uriaş şi colosul fu ridicat din spate, în timp ce răgea şi bătea aerul cu labele — ridicat cu aceeaşi uşurinţă cu care Clayton ar fi luat în braţe un căţel.

Scena aceasta la care a fost martor în penumbra amurgului din jungla africană se întipări pe vecie în mintea englezului. Omul din faţa lui era intruchiparea perfecţiunii fizice şi a forţei de nedescris; dar nu pe aceste atribute se întemeia el în lupta cu anjmalul uriaş, pentru că, oricât de puternici ar fi fost muşchii sai, nu însemnau nimic în comparaţie cu ai lui Numa. Omul îşi datora supremaţia agilităţii sale, inteligenţei şi cuţitului său lung şi ascuţit. Braţul drept continua să strângă grumazul leului ca într-o menghine, în timp ce mâna stângă înfigea mereu cuţitul în porţiunea neprotejată de sub umărul stâng. Fiara întărâtată se smucea în sus şi îndărăt, până ajunse să se ţină vertical, proţăpită pe picioarele din spate, luptând neputincios în această nefirească poziţie.

Dacă lupta s-ar mai fi prelungit câteva secunde, poate că rezultatul ei ar fi fost altul, dar totul se petrecu atât de repede, încât leul abia de avu timp să-şi revină din nedumerirea surprizei, că se şi nărui, mort, la pământ. Apoi straniul personaj care-l răpusese se urcă în picioare pe stârv şi zvârlindu-şi pe spate capul sălbatic şi frumos, scoase strigătul acela înfiorător care, cu câteva minute mai înainte, îl speriase atât de cumplit pe Clayton.

Dinaintea lui se inălţa un tânăr gol, cu excepţia unei piei ce-i acoperea coapsele şi a unor podoabe barbare la braţe şi la glezne; pe piept îi atârna un medalion bătut în nestemate, care strălucea pe pielea-i netedă şi arămie. Cuţitul de vânătoarc fusese din nou vârât în teacă şi omul îşi aduna acum arcul şi tolba cu săgeţi, pe care le aruncase când sărise în spinarea leului.

Clayton se adresă străinului în englezeşte, mulţumindu-i pentru vitejia cu care-l salvase şi complimentându-l pentru forţa miraculoasă şi îndemânarea de care dăduse dovadă, dar singurul răspuns pe care-l primi fu o privire intensă şi o uşoară ridicare a umerilor puternici, ceea ce ar fi

putut să însemne ori o minimalizare a serviciului adus, ori necunoaşterea limbii lui Clayton.

După ce işi puse din nou pe umăr arcul şi săgeţile, omul sălbatic, pentru că aşa îl socotea Clayton, îşi scoase din nou cuţitul şi cu mare iscusinţă, despică vreo duzină de halci de carne din leşul animalului.

Apoi, lăsându-se pe vine, porni să mănânce, după ce mai întâi îi făcu semn lui Clayton să poftească la ospăţ. Dinţii albi şi puternici se înfigeau cu vădită poftă în carnea crudă din care se prelingeau picături de sânge, dar Clayton nu se putu hotărî să împartă această delicatesă cu ciudata sa gazdă; în schimb îl cercetă stăruitor şi îi trăsni prin minte că acesta o fi Tarzan din neamul maimuţelor, al cărui bilet îl găsiseră pe uşa cabanei în dimineaţa aceleiaşi zile. Dar în acest caz ar fi trebuit să vorbească englezeşte.

Clayton încercă din nou să lege o discuţie cu omul-maimuţă; însă răspunsurile, de astă dată exprimate vocal, sunară într-o limbă ciudată, care semăna cu trăncăneala maimuţelor amestecată cu mârâielile vreunei jivine.

Nu, omul acesta nu putea fi Tarzan din neamul maimuţelor pentru că, vezi bine, nu ştia o boabă de engleză.

După ce Tarzan sfârşi ospăţul, se ridică şi arătând cu degetul în direcţia opusă celei pe care o urma Clayton, o porni prin junglă într-acolo. Clayton, uimit şi descumpănit, şovăi să-l urmeze, fiind convins că-l înfundă mai adânc în labirintul pădurii, dar omul-maimuţă, văzând că n-avea chef să vină după el, se întoarse şi apucându-l de haină, îl trase până se încredinţa că tânărul înţelesese ceea ce i se cerea. Apei îl lăsă să-l urmeze de bună voie.

Englezul, ajungând în cele din urmă la concluzia că era prizonier, nu văzu altă soluţie decât să-l urmeze pe cel care-l capturase şi astfel străbătură încet jungla în timp ce zăbranicul nopţii din pădurea de nepătruns se înfăşură în jurul lor, iar

paşii furişaţi ai labelor căptuşite cu perniţe se amestecau cu trosnetele rămurelelor ce se frângeau şi cu chemările vieţii sălbatice de care Clayton se simţea împresurat.

Deodată, Clayton auzi ecoul îndepărtat al unei arme de foc; o singură împuşcătură, apoi tăcere.

În cabana de pe plajă, două femei inspăimântatc se strângeau în braţe, chircindu-se pe băncuţa joasă, în întunericul din ce în ce mai adânc.

Negresa hohotea isteric, blestemând yiua nefericita când plecase din dragul ei Maryland, în timp ce fata albă, cu ochii uscaţi şi aparent calmă, era sfâşiată de temeri şi presimţiri lăuntrice. Nu se temea atât pentru ea cât pentru cei trei bărbaţi pe care-i ştia pribegind prin hăurile de beznă ale junglei sălbatice, dinspre care răzbeau acum neîncetat urletele şi răgetele, lătrăturile şi mârâitul înspăimântătorilor şi crâncenilor ei locuitori, hăituind prada.

Şi deodată se auzi zgomotul unui corp greoi care se freca de peretele cabanei. June putea desluşi paşii vătuiţi călcând în bătătura casei. O clipă, totul fu învăluit în tăcere, până şi vacarmul pădurii păru să se fi stins într-un murmur slab; apoi auzi desluşit sforăitul fiarei în faţa uşii, la şaizeci de centimetri de locul unde se pitea ea. Instinctiv, fata fu scuturată de un fior şi se strânse mai tare lângă negresă.

— Sst! şuşoti ea. Ssst, Esmeralda!

Pentru că sughiţurile de plâns şi gemetele femeii păreau să fi atras făptura aceea care se opintea dincolo de peretele subţire.

Se auzi un râcâit uşor pe lemnul uşii. Bestia încerca să forţeze intrarea; dar după un timp, zgomotul încetă şi fata auzi din nou paşii labelor capitonate furişându-se în jurul cabanei. Iarăşi se opriră — de astă dată dedesubtul ferestrei, asupra căreia se pironiră ochii îngroziţi ai fetei.

— Dumnezeule! murmură ea, deoarece în clipa aceea, profilat pe cerul scăldat de lună, se decupa

în cadrul ferestrei zăbrelite capul unei leoaice uriaşe. Ochii licăritori erau aţintiţi asupră-i cu o intensă ferocitate. Esmeralda, priveşte! şopti fata. Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să facem? Uită-te! Repede! La fereastră!

Esmeralda, cuibărindu-se şi mai strâns lângă stăpâna ei, aruncă un ochi speriat spre micul pătrat prin care pătrundea clarul de lună, taman în clipa când leoaica scoase un mârâit gros, sălbatic. Priveliştea care întâmpină privirea sărmanei femei însemnă prea mult pentru nervii ei supraîncordaţi.

— Oh, Gaberelle! strigă negresa şi lunecă pe podea, o masă uriaşă, inertă.

Un răstimp ce păru lung cât o eternitate, fiara rămase cu labele din faţă proptite pe pervaz, zgâindu-se în mica încăpere. După aceea se apucă să încerce cu ghearele trăinicia grilajului de lemn.

Fata aproape că încetase să respire când, spre uşurarea ei, capul dispăru şi auzi paşii fiarei îndepărtându-se de fereastră. Dar nu trecu mult şi se apropiară din nou de uşă şi din nou fiara începu să râcâie; de astă dată cu forţă sporită până ce namila se porni să scrijelească scândurile groase, în dorinţa-i aprigă de a-şi înhăţa victimile lipsite de apărare.

Dacă Jane ar fi cunoscut extraordinara trăinicie a uşii clădite bucată cu bucată, s-ar fi temut mai puţin de un atac al leoaicei pe această cale.

— La fel de puţin îşi închipuise John Clayton, când cioplise acea poartă rudimentară dar rezistentă, că într-o bună zi, cu douăzeci de ani mai târziu, va sluji să ocrotească o frumoasă şi tânără americană— care nici nu era născută pe vremea lui — împotriva colţilor şi ghearelor unei lighioane mâncătoare de oameni.

Timp de douăzeci de minute bune, jivina sforăi şi scrijeli la uşă, slobozind când şi când un răcnet fioros, sălbatic, de furie zadarnică. În cele din urmă totuşi renunţă la strădania ei şi Jane o auzi reîntorcându-se la fereastră, dedesubtul căreia se

opri o secundă, pentru ca apoi să se arunce cu toată greutatea în împletitura de zăbrele mâncate de vreme.

Fata auzi vergelele de lemn pârâind sub povară; totuşi vergelele rezistară şi namila se prăbuşi la pământ. Leoaica repetă, iar şi iar, aceeaşi tactică, până când, îngrozita prizonieră din cabană văzu o porţiune din zăbrele cedând şi în aceeaşi clipă, o labă enormă şi capul animalului apărură înăuntru. Încetul cu încetul, grumazul vânjos şi umerii îndoiau şi lărgeau zăbrelele, iar trupul mlădios pătrundea tot mai mult în încăpere.

Ca în transă, fata se ridică, apăsându-şi inima cu palma şi privind cu ochii dilataţi de groază fiara ce-şi rânjea colţii la mai puţin de trei metri depărtare. La picioarele ei, zăcea negresa în nesimţire. Ah, de-ar putea s-o trezească, poate că strădaniile lor unite ar izbuti să izgonească aprigul şi sângerosul intrus. Jane se aplecă şi apucă femeia de umăr. O zgâlţâi zdravăn.

— Esmeralda! Esmeralda! îi strigă. Ajută-mă, altfel suntem pierdute!

Esmeralda deschise încet ochii. Primul lucru asupra căruia îi căzură privirile fură colţii leoaicei hămesite, de pe care se prelingeau balele. Cu un urlet de groază, biata femeie se ridică în patru labe şi în această postură, începu să alerge prin cameră, strigând cât o ţinea gura: O, Gaberelle! O, Gaberelle!

Esmeralda cântărea vreo sută patruzeci de kilograme şi graba ei extremă, dimpreună cu corpolenţa-i extremă produseră un efect uluitor mai ales când negresei îi veni cheful să circule în patru labe. O clipă, leoaica rămase încremenită, holbându-se la Esmeralda, care fugea de zor, având, pare-se, drept ţintă dulapul, în care încercă să-şi propulseze mătăhălosul trup; dar cum distanţa dintre rafturi era doar de vreo treizeci de centimetri, nu reuşi să-şi vâre decât capul; drept

care, cu un răcnet final ce făcu să pălească toate zgomotele junglei, leşină din nou.

O dată cu leşinul Esmeraldei, leoaica îşi reînnoi eforturile de a-şi introduce trupul masiv printre zăbrelele şubrezite.

Fata, albă ca varul şi ţeapănă, stând rezemată de peretele din fund, îşi scormonea mintea în căutarea vreunei portiţe de scăpare. Deodată, mâna cu care-şi apăsa puternic pieptul simţi conturul rigid al revolverului lăsat de Clayton, mai înainte, în aceeaşi zi. Îl smulse iute din locul unde-l ascunsese şi ţintind din plin capul leoaicei, apăsă pe trăgaci. Urmă o ţâşnire de foc, bubuitul descărcării şi un răget de durere şi furie ca răspuns din partea animalului.

Jane Porter văzu namila dispărând de la fereastră, apoi leşină la rândul ei, revolverul căzându-i alături.

Sabor însă nu fusese ucisă. Glonţul îi săpase doar o rană dureroasă într-unui din umerii ei uriaşi. Numai surpriza fulgerării orbitoare şi a detunăturii asurzitoare o determinară să se retragă pripit, dar vremelnic. O clipă mai târziu se repezi la zăbrele şi trase cu o furie reînnoită, însă cu ceva mai puţin efect, din cauză că nu se mai putea folosi de membrul rănit.

Işi văzu prada — cele două femei — zăcând în nesimţire pe podea. Nu mai avea de întâmpinat deci nicio rezistenţa. Carnea din care avea să se înfrupte se găsea acolo, în faţa ei; Sabor nu trebuia decât să-şi croiască drum printre zăbrele ca s-o poată lua. Centimetru cu centimetru, îşi împingea trupul greu prin spărtură. Iată, capul răzbise în întregime, apoi laba din faţă, cu omoplat cu tot. Grijulie, îşi ridică iaba rănită pentru a o introduce uşurel pe sub barele apăsătoare. Încă o clipă şi ambii omoplaţi fiind dincolo de zăbrele, corpul mlădios, cu coapsele-i înguste, avea să lunece cu repeziciune.

Asupra acestei priveliști deschise din nou ochii Jane Porter.

15. ZEUL PĂDURII

Când Clayton auzi detunătura armei de foc, fu cuprins de temeri şi îngrijorări chinuitoare. Ştia că era posibil ca unul dintre mateloţi să fi tras; dar faptul că-i lăsase revolverul lui Jane, adăugându-se la starea lui de surescitare nervoasă, îi dădea o convingere bolnăvicioasă că fata este ameninţată de o mare primejdie. Poate chiar în această clipă încerca să se apere împotriva cine ştie cărei sălbăticiuni, om sau animal.

Clayton nu-şi putea da scama decât foarte vag de ceea ce se petrecea în mintea straniului său capturator sau ghid; era însă lucru vădit că auzise împuşcătura şi că aceasta îl afectase într-un anumit fel, pentru că îşi iuţi atât de simţitor mersul, încât englezul, poticnindu-se orbeşte în drumul său şi căznindu-se zadarnic să ţină pasul cu el, căzu de douăsprezece ori în tot atâtea minute; curând fu lăsat, fără speranţă, în urmă.

Temându-se ca nu cumva să se piardă din nou, fără nicio nădejde, începu să strige după omul sălbatic care i-o luase înainte şi după o clipă, avu mulţumirea să-l vadă lăsându-se jos, uşor, lângă el, din crăcile de deasupra capului.

O secundă, Tarzan îl privi atent pe tânăr, ca şi cum nu se putea hotărî cum e mai bine să procedeze; apoi, îndoindu-se în faţa lui Clayton, îi făcu semn să se prindă de gâtul lui şi luându-l pe alb cârcă, o porni prin copaci.

Niciodată în viaţa lui, tânărul englez n-avea să uite următoarele câteva minute pe care le trăi atunci. Purtat pe sus, printre ramurile care se legănau şi se încovoiau, înainta cu, ceea ce i se părea lui, o uimitoare repeziciune, în timp ce Tarzan bombănea din pricina încetinelii cu care mergea.

Din vârful unei crengi foarte înalte, iscusita făptură sări, cu Clayton în spinare, descriind un arc

ameţitor, într-un copac vecin; apoi, pe un parcurs de circa o sută de iarzi, picioarele îndemânatice călcară pe o împletitură de ramuri încolăcite una în jurul alteia, balansându-se ca un acrobat pa sârmă deasupra prăpastiei de verdeaţă de dedesubt.

De la prima senzaţie de spaimă care-l îngheţase, Clayton trecu la o vie admiraţie şi invidie faţă de muşchii extraordinari şi de miraculosul simţ de orientare care-l călăuzea pe acest zeu al pădurii prin întunericul de smoală al nopţii, făcându-l să se mişte cu aceeaşi uşurinţă şi siguranţă cu care Clayton s-ar fi plimbat pe o stradă londoneză în miezul zilei.

Din când în când pătrundeau în câte un loc unde frunzişul era mai puţin compact şi razele argintii ale lunii iluminau, în faţa ochilor uluiţi ai lui Clayton, drumul straniu pe care îl străbăteau.

În asemenea momente, omul aproape că-şi pierdea răsuflarea la vederea hăului îngrozitor ce se căsca sub ei, pentru că Tarzan urma calea cea mai uşoară, ce ducea adeseori la înălţimi de peste treizeci de metri deasupra solului.

Şi totuşi, în ciuda aparentei viteze cu care înaintau, în realitate, Tarzan îşi dibuia drumul cu relativă încetineală, căutând întruna ramurile cele mai puternice, care să poată susţine dubla greutate.

La un moment dat ajunseră în luminişul dinaintea plajei. Urechile agere ale lui Tarzan deslușiră zgomotele neobişnuite ale strădaniei Saborei de a-şj croi cu forţă drum printre zăbrele, iar Clayton avu impresia că picaseră de-a dreptul pe pământ de la o înălţime de treizeci de metri, atât de ameţitoare fu coborârea lui Tarzan. Şi totuşi atinseră pământul aproape fără nicio hurducătură; când Clayton îşi desfăcu braţele din jurul gâtului omului-maâmuţă, îl văzu ţâşnind ca o veveriţă spre partea laterală a cabanei. Englezul sări iute după el, la timp ca să vadă labele din spate ale unei lighioane uriaşe, gata să dispară pe fereastră.

Când Jane deschise ochii şi ghici pericolul inevitabil care o ameninţa, renunţă în inima ei tânără şi curajoasă la orice urmă da speranţă. Dar în clipa aceea, spre marea ei surprindere, observă că animalul uriaş era tras înapoi pe fereastră, iar în clarul de lună din fundal se conturară capetele şi umerii a doi bărbaţi.

Clayton, după ce ocolise cabana şi zărise dihania dispărând înăuntru, îl văzu totodată pe omul-maimuţă că se agaţă cu amândouă mâinile de coada lungă a animalului şi proptindu-se cu ambele picioare pe peretele lateral, îşi adună toate puterile în efortul de a trage jivina afară din casă.

Clayton se grăbi să-l ajute, însă omul-maimuţă bodogăni ceva pe un ton de poruncă, iar Clayton ştiu că era un ordin, deşi nu înţelese nimic. În urma străduaniilor lor reunite, trupul masiv începu să fie tras îndărăt pe fereastră şi în acea secundă, Clayton îşi dădu seama de bravura şi de tenacitatea faptei săvârşite de tovarăşul său.

Ca un om despuiat să îndepărteze, trăgind de coadă, o fiară devoratoare de oameni, care urla turbată şi se agăţa cu ghearele şi asta numai pentru a salva o tânără albă, străină, părea într-adevăr un eroism suprem.

În ce-l priveşte pe Clayton, lucrurile aveau cu totul alte raţiuni, căci fata nu numai că făcea parte din categoria şi din rasa lui, dar era unica femeie din lume care-i câştigase iubirea. Deşi ştia bine că leoaica ar fi isprăvit cu ei în doi timpi şi trei mişcări Tarzan trăgea din răsputeri ca s-o îndepărteze de Jane Porter. Apoi Clayton îşi aminti de lupta dintre acest om si leul cu coama arămie, luptă la care asistase cu puţin înainte şi se simţi mai încrezător.

Tarzan continua să dea ordine pe care Clayton nu le înţelegea. Încerca să-i spună acestui om alb, nătâng, să împlânte în spinarea şi în coapsele Saborei săgeţile lui otrăvite şi să-i înfigă în inimă cuţitul de vânătoare, lung şi subţire, care-i atârna la

şold; dar omul nu prirepea şi Tarzan nu se încumeta să slăbească strânsoarea ca să-şi scoată singur armele, căci vedea bine că omul ăsta alb, sfrijit, n-ar fi izbutit s-o ţină singur pe Sabor nici măcar o secundă.

Încetul cu încetul, leoaica ieşea pe fereastră, în cele din urmă îi traseră afară omoplaţii. Şi-atunci Clayton văzu lucrul cel mai de necrezut. Tarzan, scormonindu-şi mintea pentru a găsi un mijloc de a stăvili cu o singură mână bestia turbată, îşi aduse deodată aminte de lupta lui cu Terkoz şi când omoplaţii uriaşi ieşiră pe fereastră, aşa încât leoaica rămăsese agăţată de pervaz numai cu labele din faţă, Tarzan îşi desfăcu brusc braţele din jurul namilei.

Cu repeziciunea şarpelui care se azvârle asupra victimei, se aruncă şi el în spatele Saborei, braţele lui tinere încercând şi izbutind figura „plin Nelson" asupra gâtului leoaicei, aşa cum învăţase în ziua aceea când repurtase victoria în lupta corp la corp cu Terkoz. Cu un răget, leoaica se răsturnă pe spate, căzând cu toată greutatea peste duşmanul ei; dar uriaşul cu plete negre îşi spori şi mai mult încleştarea.

Plesnind şi sfâşiind cu labele pământul şi văzduhul, Sabora începu să se rostogolească şi să se arunce ba într-o parte, ba în alta, în strădania ei de a scăpa de ciudatul ei adversar; dar din ce în ce mai puternică era apăsarea barelor de oţel care-i împingeau capul tot mai jos, în pieptul roşiatic. Şi tot mai sus se deplasau antebraţele de fier ale omului-maimuţă pe ceafa Saborei, iar zbaterile leoaicei erau tot mai lipsite de vlagă.

În cele din urmă, Clayton văzu, în clarul de lună argintat muşchii imenşi ai omoplaţilor lui Tarzan şi bicepşii săi proiectându-se în afară ca nişte corzi puternic înnodate. Urmă un ultim şi susţinut efort din partea omului-maimuţă şi vertebrele gâtului Saborei trosniră cu un pârâit puternic.

Într-o clipă, Tarzan sări în picioare şi pentru a treia oară în aceeaşi zi, Clayton auzi sălbaticul răgnet de victorie al gorilei-mascul. Apoi auzi vocea îngrozită a tinerei Jane:

— Cecil… domnule Clayton! Ce înseamnă asta? Ce este?

Alergând iute la uşa cabanei, Clayton îi strigă că toate sunt în regulă şi-i ceru să deschidă. Jane ridică, pe cât de repede putu, bara mare de lemn şi-l trase pe Clayton înăuntru.

— Ce-a fost răcnetul ăsta înfiorător? şopti Jane, strângându-se cât mai aproape de Clayton.

— A fost strigătul de izbândă al omului care ţi-a salvat viaţa, domnişoară Porter. Aşteaptă, ţi-l aduc îndată ca să-i poţi mulţumi.

Fata, înspăimântată, nu voia să rămână singură, aşa încât îl însoţi pe Clayton acolo unde zăcea leşul leoaicei.

Tarzan din neamul maimuţelor se făcuse nevăzut. Clayton îl strigă de câteva ori, dar nu primi niciun răspuns şi în cele din urmă, cei doi se întoarseră în adăpostul sigur, oferit de interiorul cabanei.

— Ce strigăt înfiorător! exclamă Jane. Tremur toată numai cât îmi amintesc de el. Nu-mi spune că un gâtlej omenesc a putut scoate asemenea răcnet hidos şi înfiorător.

— Ba da, domnişoară Porter — răspunse Clayton — sau dacă nu era gâtlejul unui om, atunci era al unui zeu al pădurii.

După aceea îi istorisi aventurile trăite de el alături de acea stranie făptură şi felul în care omul sălbatic îi salvase de două ori viaţa; îi descrise apoi miraculoasa forţă, agilitate şi vitejie ale acestei fiinţe cu piele arămie şi chip frumos.

— Nu înţeleg nimic — încheie Clayton. La început am crezut că s-ar putea să fie Tarzan din neamul maimuţelor, dar nici nu vorbeşte, nici nu Înţelege englezeşte, aşa că teoria nu ţine.

Mă rog, oricine ar fi, îi datorăm vieţile noastre, încât mă rog Domnului să-l binecuvânteze şi să-l ocrotească în această aprigă şi sălbatică junglă.

— Amin! adăugă Clayton cu căldură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am murit? Cei doi se întoarseră spre a o vedea pe Esmeralda ridicându-se pe podea în capul oaselor şi rostogolindu-şi ochii mari în toate direcţiile, ca şi cum nu se putea încrede în mărturiile lor asupra tărâmului pe care se află.

Şi abia acum se dezlănţui reacţia tinerei Jane Porter, care se trânti pe băncuţă, cutremurată de hohote de râs nervos.

16. „EXTREM DE REMARCABIL”

La câteva mile depărtare spre sud de cabană, pe un petic de plajă nisipos, stăteau doi bătrânei, discutând în contradictoriu. Dinaintea lor se aşternea nemărginitul Atlantic; în spatele lor, Continentul Negru. De jur împrejur îi împresurau tenebrele de nepătruns ale junglei.

Lighioane sălbatice răgeau şi urlau; zgomote cumplite şi lugubre le asaltau urechile. Rătăciseră mile intregi în căutarea taberei, pornind însă mereu în direcţie greşită. Erau pierduţi, la fel de iremediabil pierduţi de parcă ar fi fost duşi pe altă lume.

În asemenea clipe, de bună seamă, fiece fibră a creierelor lor ar fi trebuit să fie concentrată asupra chestiunii vitale a minutului respectiv: problema, pentru ei de viaţă şi de moarte, cum să facă să regăsească tabăra.

Samuel T. Philander vorbea:

— Dar, dragă domnule profesor, eu îmi menţin punctul de vedere că, dacă Ferdinand şi Isabella nu i-ar fi cucerit pe mauri în secolul al XV-lea, omenirea ar fi fost astăzi cu o mie de ani mai avansată faţă de nivelul de civilizaţie la care ne găsim. Maurii erau un neam funciarmente îngăduitor, receptiv, liberal, un popor de agricultori, meşteşugari şi neguţători, adică exact

tipul de oameni care au făcut posibile civilizaţiile pe care le întâlnim azi în America şi în Europa, în timp ce spaniolii…

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, îi curmă vorba profesorul Porter, religia lor însemna un obstacol categoric în calea posibilităţilor pe care le sugerezi dumneata. Mahomedanismul a fost, este şi va fi întotdeauna un mijloc de subminare a progresului ştiinţific, care a marcat…

— Vai de mine, domnule profesor! exclamă domnul Philander, care-şi întorsese privirea spre junglă. Am impresia că se apropie ceva de noi.

Profesorul Archimedes Q. Porter se întoarse în direcţia indicată de domnul Philander cel miop.

— Ţţţţ, ţţţţ, domnule Philander, îl dojeni el, de câte ori trebuie să-ţi atrag atenţia că numai o concentrare absolută a facultăţilor spirituale îţi poate permite să atingi înaltul nivel intelectual necesar soluţionării importantelor problema care se ivesc în câmpul de gândire al minţilor luminate? Şi acum te fac vinovat de o flagrantă încălcare a politeţei, întrerupându-mă din argumentarea mea erudită doar pentru a-mi atrage atenţia asupra unui patruped de genul Felis.

— Dumnezeule, domnule profesor, un leu?! strigă domnul Philander, aţintindu-şi ochii miopi în direcţia formei confuze ce se profila pe fundalul întunecat al vegetaţiei tropicale.

— Da, da, domnule Philander, dacă ţii să foloseşti terminologia vulgară. Dar, după cum îţi spuneam…

— Dumnezeule mare, domnule profesor! îl întrerupse din nou domnul Philander. Îngăduiţi-mi să vă spun că, fără îndoială, maurii, care au fost robiţi în secolul al XV-lea, vor continua, cel puţin pentru moment, să se afle în aceeaşi regretabilă condiţie, chiar dacă noi am amâna discuţia asupra acestei calamităţi mondiale până am reuşi să obţinem încântătoarea imagine a îndepărtării

acelui felis carnivora, care e cunoscut a fi cu atât mai generos cu cât e mai departe.

Între timp, leul se apropiase, cu o calmă demnitate, până la vreo zece paşi de cei doi oameni, unde se opri, urmărindu-i plin de curiozitate.

Clarul de lună inunda plaja şi ciudatul grup se zugrăvea desluşit pe nisipul gălbui.

— Condamnabil, extrem de condamnabil! exclamă profesorul Porter, cu o urmă de iritare în glas. Niciodată, domnule Philander, niciodată în viata mea n-am pomenit să i se permită unui asemenea animal s-o ia razna afară din cuşcă. Voi raporta negreşit această scandaloasă încălcare de etică, directorilor grădinii zoologice celei mai apropiate.

— Foarte just, domnule profesor, încuviinţă domnul Philander şi cu cât o veţi face mai curând, cu atât mai bine. Haideţi s-o facem acum!

Luându-l pe profesor de braţ, domnul Philander porni în direcţia care părea să mărească depărtarea dintre ei şi leu. Parcurseseră doar o scurtă distanţă, când, întorcând capul, domnul Philander constată cu groază că leul venea după ei. Încleşta mai puternic braţul profesorului, care protestă şi-l sili să mărească viteza.

— După cum îţi spuneam, domnule Philander, reluă profesorul Porter…

Domnul Philander mai furişă o privire în spate. Leul îşi iuţise la rândul său pasul şi menţinea cu îndărătnicie aceeaşi distanţă între el şi ei.

— Ne urmăreşte! icni domnul Philander, luând-o fugă.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, îl mustră profesorul, fuga aceasta ruşinoasă nu cadrează cu nişte oameni de litere. Ce-ar gândi despre noi prietenii care s-ar întâmpla să fie pe stradă şi să asiste la isprăvile noastre atât de poznaşe? Te rog, haide să procedăm cu mai multă distincţie.

Domnul Philander mai aruncă o privire îndărăt. Leul înainta în salturi elastice şi se afla la cinci paşi în urma lor.

Domnul Philander îşi retrase mâna de pe braţul profesorului şi o rupse la fugă într-o viteză care ar fi făcut cinste oricărei echipe universitare de cros.

— După cum îţi spuneam, domnule Philander strigă profesorul Porter în timp ce, metaforic vorbind, îşi luă şi el picioarele la spinare.

Avusese aceeaşi fugară viziune, peste umăr, a unor ochi galbeni şi feroci, precum şi a unui bot întredeschis la o uimitoare apropiere de persoana sa.

Profesorul Archimedes Q. Porter, cu cozile redingotei fluturând şi cu cilindru-i de mătase lucioasă, fugea prin noaptea scăldată de lună, ţinându-se strict pe urmele domnului Samuel T. Philander.

În faţa lor, un ieşind al junglei se sfârşea într-un promontoriu îngust şi înspre refugiul copacilor pe care-i vedea acolo îşi îndreptă domnul Samuei T. Philander prodigioasele salturi şi ţopăieli, în timp ce din tenebrele aceluiaşi loc, doi ochi ageri urmăreau cursa cu mare interes şi preţuire.

Tarzan din neamul maimuţelor privea, hlizindu-se, acest joc de-a.. Hoţii şi vardiştii!

Ştia bine că cei doi oameni erau în siguranţă în ce priveşte un eventual atac din partea leului. Simplul fapt că Numa nu se repezise imediat la o pradă atât de lesnicioasă era de ajuns pentru Tarzan, înzestrat cu desăvârşita cunoaştere a pădurii, ca să-l încredinţeze că leul mâncase pe săturate.

S-ar fi putut ca lighioana să-i hăituiască până i s-ar fi făcut din nou foame; dar, după toate probabilităţile, dacă nu-l întârâtau, leul avea să se plictisească curând de sport şi să se mistuie în junglă.

Într-adevăr, singurul pericol ar fi fost ca unul dintre oameni să se împiedice şi să cadă; în acest

caz, diavolul galben s-ar fi năpustit într-o clipită asupră-i, iar bucuria de a ucide ar fi fost o ispită prea mare ca să-i poată rezista.

Aşa încât Tarzan lunecă repede pe o cracă mai joasă, în dreptul fugarilor care se apropiau şi când domnul Samuei T. Philander, gâfâind şi suflând din greu, ajunse dedesubtul lui, prea sleit de puteri ca să se mai poată căţăra pe o creangă, Tarzan se aplecă şi apucându-l de gulerul hainei, îl săltă pe ram, alături de el.

O clipă mai târziu se ivi şi profesorul în zona prietenoasei înşfăcări şi la rândul său, fu tras în sus, în adăpost, exact în secunda când dezamăgitul Numa, cu un răget, făcu un salt pentru a-şi dobândi prada ce+i scăpa.

Un scurt răstimp, cei doi bărbaţi se cramponară, gâfâind, de ramura puternică, în timp ce Tarzan, cu spaţele lipit de trunchiul copacului, îi urmărea cu un amestec de curiozitate şi amuzament.

Profesorul rupse primul tăcerea.

— Sunt profund întristat, domnule Philander, că ai dat dovadă de o asemenea lipsă de bărbăţie în prezenţa unui specimen din ordinele inferioare şi că, prin crasa dumitale laşitate, m-ai obligat să mă extenuez în asemenea mod neobişnuit pentru a-mi putea continua expunerea. Aşa cum îţi spuneam, domnule Philander, înainte de a mă fi întrerupt, maurii…

— Domnule profesor Archimedes Q. Porter — i-o reteză domnul Philander — a sosit vremea când răbdarea devine o crimă, iar josnicia se împodobeşte cu mantia virtuţii. M-aţi acuzat de laşitate. Aţi insinuat că dumneavoastră aţi luat-o la fugă doar ca să mă ajungeţi pe mine din urmă şi nu ca să scăpaţi din ghearele leului. Luaţi seama, domnule profesor Archimedes Q. Porter! Sunt un om disperat! Îmboldit de-o suferinţă îndelung îndurată şi viermele ajunge să se răscoale.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ, îl dojeni profesorul, ai uitat ce-i buna-cuviinţă!

— N-am uitat nimic, domnule profesor Archimedes Q. Porter, dar credeţi-mă, nu mai am mult până să uit de înalta dumneavoastră poziţie în lumea ştiinţei şi de tâmplele dumneavoastră cărunte…

Profesorul rămase tăcut câteva minute şi întunericul îi ascunse zâmbetul îndârjit ce-i schimonosi faţa zbârcită.

— Uite ce-i, Philander Sfrijitu, rosti în cele din urmă pe-un ton oţărât, dacă ţi s-a făcut de o chelfăneală, scoate-ţi haina şi vino jos pe pământ şi-o să-ţi dau o lecţie aşa cum ţi-am mai dat în urmă cu şaizeci de ani pe aleea din spatele şopronului lui Evans Purcelul.

— Ark! exclamă uimit domnul Philander. Dumnezeule, ce frumos sună asta! Ark, când eşti uman te iubesc; dar s-ar zice că de douăzeci de ani încoace ai uitat să fii uman!

Profesorul ridică o mână bătrână, osoasă, tremurătoare şi dibui pe întuneric, până găsi umărul vechiului său prieten.

— Iartă-mă, Sfrijitule! rosti el cu duioşie. Nu chiar de douăzeci de ani şi Dumnezeu mi-e martor că am încercat să fiu uman de dragul lui Jane şi de dragul tău, de-atunci de când tot el mi-a luat-o pe cealaltă Jane.

O altă mână bătrână se ridică dinspre partea domnului Philander pentru a strânge mâna care se rezema pe umărul său şi niciun alt mesaj nu ar fi putut stabili o comunicare mai directă între o inimă şi cealaltă.

Câteva minute nu-şi spuseră nimic. Sub ei, leul păşea iritat în sus şi-n jos. Cel de-al treilea om din copac stătea ascuns în umbrele dese ce învăluiau tulpina. Şi el era tăcut — nemişcat ca o imagine gravată.

— M-ai ridicat sus în copac la momentul oportun, spuse în cele din urmă profesorul. Vreau să-ţi mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa.

— Dar nu te-am ridicat eu, profesore! replică domnul Philander. Cerule! Emoţia momentului m-a făcut să uit că şi eu am fost tras în copac de un factor exterior; presupun că mai e cineva sau ceva în acest copac împreună cu noi.

— Cum? făcu profesorul Porter. Eşti sigur, domnule Philander?

— Mai mult ca sigur, domnule profesor, replică domnul Philander, apoi adăugă: Cred că trebuie să mulţumim respectivului factor. S-ar putea să se afle chiar alături de dumneavoastră, domnule profesor.

— Cum? Ce tot spui? Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ! Făcu profesorul Porter, trăgându-se mai aproape de domnul Philander.

În clipa aceea i se năzări lui Tarzan din neamul maimuţelor că Numa se fâţâise destul pe sub copac, astfel încât îşi înălţă capul tânăr spre ceruri şi în urechile mortificate ale celor doi bătrâni, răsună aprigul strigăt de provocare al antropoidelor.

Cei doi prieteni, cuibăriţi în echilibru instabil pe creanga copacului, îl văzură pe mareţul leu oprindu-se din neastâmpărata-i naveta de îndată ce racnetul cumplit îi izbi urechile, apoi strecurându-se în junglă, unde se facu nevăzut.

— Pâna şi leul tremură de frică, şopti domnul Philander..

— Remarcabil, extrem de remarcabil… murmură profesorul Porter, agăţându-se cu disperare de domnul Philander pentru a-şi redobândi echilibrul, pe care spaima subită i-l periclitase.

Dar din nefericire pentru amândoi, în chiar acel moment, centrul de greutate al domnului Philander atârna în gol, aşa încât n-a fost nevoie decât de slabul impuls oferit de greutatea adiţională a profesorului Porter pentru a-l răsturna pe devotatul său secretar de pe cracă.

O clipă, amândoi se clătinară, apoi, cu ţipete unite şi cât se poate de necărturăreşti, căzură din copac, înlănţuiţi într-o frenetică îmbrăţişare.

Trebuiră să treacă mai multe minute până când unul din ei să cuteze a se clinti, amândoi fiind convinşi că o asemenea încercare se va solda cu atâtea rupturi şi fracturi, încât nu va mai exista nicio posibilitate să-şi continue drumul.

În cele din urmă, profesorul Porter încercă să-şi mişte un picior. Spre surprinderea lui, piciorul răspunse comenzilor ca şi în trecut. Atunci făcu aceeaşi încercare cu piciorul pereche şi-l întinse în faţă.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! murmură el.

— Slavă Domnului, profesore, şopti domnul Philander cu fervoare. Deci n-ai murit?

— Ţţţ. Ţtt. Domnule Philander, ţţţ, ţţţ, îl preveni profesorul Porter, încă nu ştiu cu certitudine.

Cu infinită grijă, profesorul Porter îşi flutură braţul drept. Fericire! Era intact. Ţinându-şi răsuflarea, îşi flutură şi braţul stâng pe deasupra corpului trântit la pământ — şi acesta se mişca!

— Remarcabil, extrem de remarcabil! rosti el.

— Cui semnalizaţi, domnule profesor? întrebă domnul Philander pe un ton aţâţat de curiozitate.

Profesorul Porter nu catadicsi să răspundă acestei întrebări puerile. Dar îşi ridică uşurel capul de pe pământ, mişcându-l de vreo şase ori în faţă si în spate.

— Extrem de remarcabil! şopti el. Rămâne intact.

Domnul Philander nu se urnise de pe locul unde căzuse; nu îndrăznise să încerce vreo mişcare. Cum să te mişti, când braţele, picioarele şi spinarea ţi-s fărâmate? Un ochi îi era îngropat în lutul moale celălalt, privind lateral, era fixat asupra mişcărilor giratorii ale profesorului Porter.

— Ce dureros! exclamă domnul Philander aproape cu glas tare. Traumatism al creierului,

corelat cu totală aberaţie mintală. Cât de dureros, într-adevăr! Şi la o persoană încă în floarea vârstei!

Profesorul Porter se rostogoli cu faţa în jos; cu mare gingăşie îşi arcui spatele până ajunse să semene cu un uriaş cotoi zbârlit în imediata vecinătate a unui dulău gălăgios. După care, se aşeză în capul oaselor şi începu să-şi pipăie diverse porţiuni ale propriei anatomii.

— Toate sunt la locul lor! exclamă el în cele din urmă. Extrem de remarcabil! Cu aceste cuvinte se ridică şi aruncând o privire nimicitoare siluetei culcate încă a domnului Samuei T. Philander, rosti: Ţţţţ, ţţţ, domnule Philander; nu-i timpul să-ţi acorzi un răgaz de trândăvie. Trebuie să ne ridicăm şi să acţionăm.

Domnul Philander îşi înălţă şi al doilea ochi din noroi şi privi cu o furie fără cuvinte la profesorul Porter. Apoi făcu un efort să se ridice; n-ar fi putut exista om mai surprins decât el, când strădania îi fu pe dată încununată de un marcat succes. Totuşi clocotea încă de mânie în faţa cruntei nedreptăţi a insinuării făcute de profesorul Porter şi era pe punctul de a-i trânti o replică usturătoare, când ochii îi căzură asupra unei ciudate figuri aflată doar la câţiva paşi şi care-i privea cu deosebit interes.

Profesorul Porter îşi culesese de pe jos cilindrul de mătase lucioasă, pe care-l frecase cu grijă de mâneca redingotei şi-l plasase din nou pe cap. Când îl văzu pe domnul Philander arătându-i cu degetul ceva în spatele lui, se întoarse şi dădu cu ochii de un uriaş gol, cu excepţia unei legături în jurul şalelor şi a câtorva podoabe de metal, care se înălţa nemişcat în faţa lor.

— Bună seara, domnule! i se adresă profesorul, scoţându-şi pălăria.

Drept răspuns, uriaşul le făcu semn să-l urmeze şi o porni pe plajă în direcţia dinspre care ei tocmai veniseră.

— Cred că cel mai înţelept lucru ar fi să-l urmăm — spuse domnul Philander.

— Ţţţţ, ţţţ, domnule Philander, ripostă profesorul. Cu foarte puţin înainte mi-ai expus o argumentare foarte logică în sprijinul teoriei dumitale că tabăra se află drept la sud de noi. Eu m-am arătat sceptic, însă până la urmă m-ai convins, aşa încât acum afirm categoric că trebuie s-o luăm spre sud pentru a ne regăsi prietenii. Deci eu îmi voi continua drumul spre sud.

— Dar, domnule profesor Porter, omul acesta s-ar putea să ştie mai mult decât fiecare dintre noi. Pare un băştinaş al acestui colţ de lume. Să-l urmăm măcar pe o mică distanţă.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, repetă profesorul. Eu mă las greu convins, dar, odată ce-mi formez o convingere, decizia mea e inalterabilă. Voi continua drumul în direcţia justă, chiar dacă ar trebui să fac pe jos înconjurul întregului continent african spre a-mi atinge ţinta.

Discuţiile ulterioare fură întrerupte de Tarzan, care, văzând că aceşti oameni bizari nu-l urmează, se înapoie lângă ei. Le făcu din nou semn, însă ei continuau discuţia în contradictoriu. La un moment dat, omul-maimuţă îşi pierdu răbdarea în faţa ignoranţei lor stupide. Îl înşfacă pe speriatul domn Philander de umăr şi înainte ca acest stimabil domn să-şi fi dat seama dacă îl ucide sau îl schilodeşte pe viaţă, Tarzan îl şi legă de gât cu un capăt al funiei lui.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander, protestă profesorul Porter, e ruşinos din partea dumitale să accepţi asemenea umilinţe.

Dar abia apucase să rostească aceste cuvinte, că şi el, la rându-i, fu înşfăcat şi legat de gât cu aceeaşi funie. Apoi Tarzan o porni spre nord, trăgându-i după el pe înspăimântatul profesor şi pe secretarul său.

Un răstimp, care celor doi bătrâni istoviţi şi disperaţi li se păru că însumase ceasuri întregi,

înaintară într-o tăcere mormântală, însă după ce urcară o mică ridicătură de pământ, fură mai mult decât fericiţi să zărească în faţa lor cabana, la o distanţă mai mică de o sută de iarzi. Aici, Tarzan îi dezlegă şi arătându-le cu degetul clădirea mică, se mistui în jungla de lângă ei.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! făcu profesorul. Dar ai văzut, domnule Philander, că tot eu am avut dreptate, ca de obicei; dacă n-ar fi fost încăpăţânarea dumitale, am fi fost scutiţi de o serie de incidente cât se poate de umilitoare, ca să nu spun periculoase. Te rog ca pe viitor, ori de câte ori e nevoie de o părere avizată, lasă-te ghidat de o minte mai matură şi mai practică decât a dumitale.

Domnul Samuei T. Philander era prea bucures de deznodământul fericit al aventurii lor pentru a încerca vreun resentiment în faţa înţepăturii aruncate de profesor. Ba chiar îl apucă pe prietenul său de braţ şi-l sili să grăbească pasul în direcţia cabanei.

Un grup de exilaţi bucuroşi se găsi reunit în acea noapte. Zorile îi aflară povestindu-şi încă diversele aventuri şi făcând speculaţii asupra identităţii straniului păzitor şi protector pe care-l găsiseră pe această coastă sălbatică.

Esmeralda susţinea categoric că era, nici mai mult nici mai puţin, un înger al Domnului, trimis special ca să vegheze asupra lor.

— Dacă l-ai fi văzut cum devora carnea crudă a leului, l-ai fi socotit un înger foarte terestru, Esmeralda, râse Clayton.

— Şi n-avea nimic ceresc în glas, adăugă Jane Porter, scuturată de un mic fior la amintirea răcnetului cumplit care urmase după uciderea leoaicei.

Şi nici nu s-a comportat cu ceea ce aş numi ideea mea apriorică despre demnitatea mesagerilor divini— remarcă profesoral Porter, atunci când… hm… acest domn a înjugat de gât doi cărturari

respectabili şi eruditi şi i-a tras ducă el prin junglă, de parc-ar fi fost două vaci.

17. FUNERALII

Cum se lumină de ziuă, dat fiind că nimeni din grup nu pusese nimic în gură şi nu închisese un ochi din dimineaţa zilei anterioare, începură să se agite ca să prepare ceva de mâncare. Răzvrătiţii de pe Arrow debarcaseră o cantitate de conserve de carne, supe şi legume, biscuiţi uscaţi, făină, ceai şi cafea pentru cei cinci abandonaţi şi toate acestea fură iute folosite spre a le satisface pofta de mâncare îndelung neastâmpărată.

Următoarea sarcină era aceea de a face cabana locuibilă şi în acest scop, hotărîră să îndepărteze de urgenţă relicvele lugubre ale tragediei ce se consumase acolo, cândva, în trecut.

Profesorul Porter şi domnul Philander se arătară foarte interesaţi să studieze scheletele. Cele două mai mari, susţineau ei, aparţinuseră unui bărbat şi unei femei. Scheletului mic nu-i dădură decât o atenţie trecătoare, din pricina localizării sale în leagăn, care nu lăsa nicio îndoială asupra faptului că era pruncul acelei perechi nefericite.

Când pregătiră scheletul masculin pentru îngropăciune, Clayton descoperi un inel masiv, care, evident, se aflase pe degetul omului în momentul morţii, pentru că o falangă subţire a mâinii mai era încă vârâtă în cercul de aur. Ridicându-l ca să-l examineze, Clayton scoase un strigăt de uimire, căci inelul purta blazonul Casei Greystoke.

În acelaşi timp, Jane descoperi cărţile din dulap şi deschizând coperta uneia, citi pe pagina de gardă numele John Clayton — Londra. Într-o a doua carte pe care o cercetă în grabă găsi un singur nume: Greystoke.

— Domnule Clayton, strigă ea, ce înseamnă asta? Am găsit în cărţile de aici numele familiei dumitale.

— Şi dincoace, replică el cu gravitate, este marele inel al Casei Greystoke, dispărut odată cu unchiul meu John Clayton, fostul Lord Greystoke, care a pierit, presupus fiind că s-a înecat în mare.

— Dar cum îţi explici existenţa acestor lucruri aici, în sălbatica junglă africană? exclamă fata.

— Nu există decât o singură explicaţie, domnişoară Porter, răspunse Clayton. Răposatul Lord Greystoke nu a pierit înecat. A murit aici, în această cabană şi sărmanul schelet de pe jos este tot ce a mai rămas din el.

— Atunci aceasta trebuie să fi fost Lady Greystoke, spuse Jane, înfiorată de respect, indicând mormanul de oase de pe pat.

— Frumoasa Lady Alice, răspunse Clayton, despre ale cărei virtuţi şi farmec personal i-am auzit discutând de atâtea ori pe tatăl şi pe mama mea. Biata femeie! murmură el cu tristeţe.

Cu adâncă reverenţă şi solemnitate, scheletele răposaţilor Lord şi Lady Greystoke fură îngropate lângă mica lor cabană africană şi între ei fu aşezat scheletul minuscul al puiului Kalei, maimuţa.

Când domnul Philander înveli oscioarele fragile ale puiului într-o fâşie de pânză de catarg, examina craniul cu atenţie, apoi îl chemă lângă el pe profesorul Porter şi cei doi dezbătură chestiunea câteva minute, pe un ton scăzut.

— Remarcabil, extrem de remarcabil! observă profesorul Porter.

— Doamne sfinte! exclamă domnul Philander. Trebuie să facem imediat cunoscută domnului Clayton descoperirea noastră.

Ţtţ, ţţţ, domnule Philander, ţţţ, ţţţ! îl dojeni profesorul Archimedes Q. Porter. Să lăsăm morţii cu morţii!

Şi astfel, bătrânul cu păr alb rosti asupra acestui mormânt bizar rugăciunea de îngropăciune, în timp ce ceilalţi patru tovarăşi ai săi asistau cu capetele descoperite şi înclinate.

Tarzan din neamul maimuţelor urmărea din copac ceremonia solemnă; dar privirile îi întârziau cel mai mult pe faţa dulce şi silueta graţioasă a Janei Porter.

În inima lui sălbatică, neştiutoare, se stârniseră emoţii noi. Nu le putea descifra. Se întreba de ce-o fi simţind atâta interes pentru aceşti oameni, de ce se canonise atâta ca să-i salveze pe cei trei bărbaţi? Dar niciun moment nu se întreba de ce-o smulsese pe Sabor de pe carnea fragedă a fetei ciudate. Fără îndoială, bărbaţii erau proşti, ridicoli şi laşi. Până şi Manu, maimuţica, era mai deşteaptă decât ei. Dacă aşa erau făpturile de-un neam cu el, atunci se îndoia că mândria lui din trecut fusese întemeiată.

Dar fata, ah, aici era cu totul altceva. Când era vorba de fată, nu mai raţiona. Ştia că fusese creată ca să fie ocrotită şi că el fusese creat ca s-o ocrotească.

Acum se mira ce le-o fi venit să sape o gaură mare în pământ, numai ca să îngroape nişte oase uscate. Era, fireşte, un lucru lipsit de noimă; doar nimeni n-avea să fure nişte oase uscate. Dacă ar fi avut carne pe ele, ar fi înţeles, pentru că numai în felul ăsta îţi puteai feri hrana de Dango, hiena, sau de alţi prădători din junglă.

După ce groapa fu astupată cu pământ, micul grup se întoarse în cabană, iar Esmeralda, continuând să plângă în hohote pentru cei doi despre care nici nu auzise măcar până în acea zi şi care muriseră în urmă cu douăzeci de ani, privi din în-tâmplare spre golf. Pe dată, lacrimile îi secară.

— Ia uitaţi-vă la spurcaţii ăia albi de-acolo! ţipă ea, arătând cu degetul spre Arrow. Ne abundunează aici, pe insula asta pervertită.

Şi, într-adevăr, Arrow îşi croia drum spre larg, ieşind încet pe gura golfului.

— Au promis să ne lase arme şi muniţii! striga Clayton. Bestii fără inimă!

— Asta-i isprava individului ăluia, Snipes, sunt sigură, adăugă Jane. King era o lichea dar, de bine,

de rău, mai avea un pic de omenie în el. Dacă nu l-ar fi omorât, sunt sigură că el ar fi avut grijă să ne aprovizioneze cu tot ce ne trebuie înainte de a ne lăsa în voia soartei.

— Regret că nu ne-au vizitat înainte de a ridica ancora — spuse profesorul Porter. Mi-am propus să le cer să ne lase comoara, căci, dacă se pierde, sunt un om ruinat.

Jane îşi privi tatăl cu tristeţe.

— Nu te mai gândi la asta, dragule. Nu ne-ar fi folosit la nimic, doar ştii bine că din cauza acestei comori şi-au ucis ofiţerii şi ne-au debarcat pe ţărmul ăsta ingrozitor.

— Ţţţ, ţţţ, copila mea, ţţţ, ţţţ, replică profesorul Porter. Eşti o fată bună, dar n-ai pic de experienţă în ceea ce priveşte chestiunile practice.

Profesorul Porter întoarse spatele şi o porni agale spre junglă, cu mâinile împreunate la spate, sub cozile redingotei şi cu ochii pironiţi în pământ. Fiică-sa îl urmări cu un zâmbet patetic pe buze, apoi, întorcându-se spre Philander, îi şopti:

— Vă rog, nu-l mai lăsaţi să hoinărească aşa ca ieri. Ştiţi, contăm pe dumneavoastră să-l ţineţi din scurt.

— Devine pe zi ce trece tot mai puţin maleabil, răspunse domnul Philander, cu un suspin şi o clătinare a capului. Bănuiesc că acum se duce să raporteze directorilor Grădinii Zoologice că unul dintre lei s-a plimbat aseară în libertate. Ah, domnişoară Jane, nu-ţi poţi imagina cât am de furcă cu el!

— Ba îmi imaginez, domnule Philander, dar din moment ce noi cu toţii îl iubim, dumneavoastră sunteţi cel mai indicat să-l supravegheaţi, pentru că indiferent de ceea ce vă spune, are o mare consideraţie pentru erudiţia dumneavoastră şi în consecinţă, are o încredere neţărmurită în judecata dumneavoastră. Bietul de el, nu izbuteşte să facă distincţie între erudiţie şi înţelepciune.

Domnul Philander, cu o expresie vag derutată zugrăvită pe chip, se întoarse ca să-l urmeze pe profesorul Porter, rumegând în minte întrebarea dacă trebuie să se simtă măgulit sau ofensat de complimentul cam întortocheat al domnişoarei Porter.

Tarzan văzuse consternarea de pe feţele celor din micul grup când priviseră plecarea vasului Arrow; şi cum vaporul era în plus o minunată noutate pentru el, hotărî să se deplaseze rapid spre limba de pământ din nordul gurii golfului, ca să vadă mai bine nava şi totodată să afle, dacă ar fi fost cu putinţă, direcţia în care se îndrepta.

Circulând cu mare viteză din creangă în creangă, ajunse la punctul de observaţie la un minut după ieşirea vasului din golf, aşa încât obţinu o excelentă imagine a minunăţiilor de pe această curioasă casă plutitoare.

Vreo douăzeci de oameni alergau încoace şi încolo pe punte, trăgând şi târând după ei odgoane.

Sufla o briză uşoară dinspre uscat şi vaporul fusese scos din golf cu o viteză redusă, dar acum când ieşise în larg, toate pânzele fuseseră amplu desfăşurate pentru a putea ţine piept, cu cât mai mare uşurinţă, mării.

Tarzan urmări în extaz graţioasele unduiri ale navei şi tânji să se afle la bordul ei. După un timp, ochii lui ageri desluşiră o dâră foarte vagă de fum la orizont şi se minună ce anume o fi putut stârni fum pe apă.

Cam în acelaşi timp, marinarul de cart de pe Arrow văzu la rândul său fumul şi timp de câteva minute, Tarzan urmări felul cum pânzele navei erau întoarse şi scurtate. Vaporul îşi schimbă direcţia şi Tarzan înţelese că se întorcea la ţărm. Un om aflat la prora cufunda întruna în mare o funie la capătul căreia era legat un mic obiect. Tarzan se întreba ce rost or fi având toate astea.

În cele din urmă, vaporul luă vântul în faţă, ancora fu coborâtă, pânzele de asemenea. Pe punte

era zarvă mare.

O barcă fu lăsată la apă şi în ea depozitară un sipet masiv; apoi o duzină de marinari puseră mâna pe vâsle şi înaintară rapid spre locul unde Tarzan se cuibărise printre ramurile unui copac. Când barca se apropie, Tarzan îl recunoscu la pupa pe omul cu mutră de şobolan.

Câteva minute mai târziu, barca atinse ţărmul. Oamenii săriră pe uscat şi depuseră cufărul cel mare pe nisip. Se aflau pe limba de pământ dinspre nord, astfel încât prezenţa lor nu putea fi văzută de cei din cabană. Câteva clipe, marinarii se ciorovăiră furioşi. Apoi mutra de şobolan, împreună cu alţi câţiva, urcară dâmbul pe care se afla arborele unde sta pitit Tarzan. Câteva minute scrutară împrejurimile.

— Aicea-i un loc bun, spuse marinarul cu mutră de şobolan, indicând un petic de pământ sub arborele lui Tarzan.

— La fel de bun ca oricare altul, răspunse unul din ceilalţi. Oricum, dacă ne prinde cu comoara la bord, ne-o confiscă pe dată. O putem îngropa aici în speranţa că unul din noi o să scape de ştreang şi o să vină mai târziu înapoi, să se bucure de ea.

Mutra de şobolan strigă ceva oamenilor care rămăseseră lângă barcă şi aceştia urcară încet faleza înaltă, aducând cu ei sape şi târnăcoapc.

— Hei, mişcaţi mai iute! le strigă Snipes.

— Ia mai slăbeşte-ne! i-o întoarse unul dintre marinari pe un ton posac. Ce, te-i fi crezând amiral, nemernic pricăjit ce eşti!

— Nerozilor, am să vă fac să-nţelegeţi că eu sunt căpitan aici! strigă Snipes, însoţindu-şi cuvintele cu o salvă de înjurături.

— Astâmpăraţi-vă, băieţi! interveni unul dintre oameni, care până atunci nu vorbise. Dacă începem să ne mâncăm între noi, asta n-o să ne ducă la nimic bun.

— Chiar că, răspunse marinarul care se revoltase la auzul tonului autocratic al lui Snipes,

dar nici dacă-ncepem să ne dăm aere, n-o să ne ducă la nimic.

— Voi săpaţi aici! porunci Snipes, indicând un loc sub copac. Şi-n timpul ăsta Peter poa', să disineze o 'artă a locului ca să-l mai putem găsi. Tu, Tom şi tu, Bill, mai luaţi încă doi de colo şi aduceţi cufăru'!

— Şi tu ce dracu faci? întrebă din nou cel care protestase înainte. Te mulţumeşti să dai porunci?

— Vezi-ţi acolo de treabă! mârâi Snipes. Doar nu ţi-oi fi închipuind că un căpitan o să s-apuce să sape?

Oamenii îl priviră mâniaţi. Niciunul nu-l avea la stomac pe Snipes şi toată această neplăcută autoritate ostentativă pe care şi-o aroga de când îl omorâse pe King, adevăratul cap şi conducător al răzvrătiţilor, nu făcea decât să toarne gaz peste focul urii lor.

— Vrei să spui că n-ai de gând să iei o sapă şi să dai o mână de ajutor la treaba asta? Doar umărul nu ţi-o fi aşa de vătămat — spuse Tarrant, cel care vorbise mai înainte.

— Nici prin cap nu-mi trece, replică Snipes, plimbându-şi nervos degetele pe mânerul revolverului.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, răspunse Tarrant, dacă nu vrei să iei o sapă, ia un topor!

Rostind cuvintele de mai sus, îşi ridică toporul deasupra capului şi cu o lovitură puternică, îi înfipse tăişul în creierii lui Snipes.

O clipă, oamenii statură locului, în tăcere, privind la rezultatul sinistrei toane a camaradului lor. Apoi unul dintre ei vorbi:

— Asta-i trebuia dihorului de Snipes! zise.

Un altul începu să izbească cu târnăcopul în pământ. Solul era moale, aşa încât zvârli târnăcopul şi luă o lopată; ceilalţi îi urmară pilda. Nimeni nu rosti o vorbă în legătură cu omorul, dar oamenii lucrau într-o stare de spirit mult mai bună

decât avuseseră vreodată de când Snipes preluase comanda.

Când săpară un şanţ destul de mare ca să poată îngropa sipetul, Tarrant le dădu ideea să-l lărgească şi să înmormânteze şi cadavrul lui Snipes pe capacul lăzii.

— Ca să-l înşele pe-ăl care s-o întâmpla să sape vreodată pe aici, explică dânsul.

Ceilalţi pricepură şiretlicul acestei sugestii, aşa încât şanţul fu lungit după dimensiunile cadavrului, iar în centru săpară o groapă mai adâncă pentru cufăr, pe care-l înveliră mai întâi în pânză de catarg, apoi îl coborâră în pământ, la vreo treizeci de centimetri sub şanţul principal. Zvârliră pământ peste ladă si l bătătoriră cu picioarele până când fundul şanţului păru neted şi uniform. Apoi doi dintre oameni rostogoliră în groapă, fără niciun pic de ceremonie, cadavrul mutrei de şobolan, despuindu-l mai întâi de arme şi de alte diverse articole după care râvneau câţiva membri din grup. După aceea astupară groapa cu pământ şi-l bătătoriră cu picioarele cât mai bine. Restul pământului desţelenit fu împrăştiat pe toată suprafaţa şi un maldăr de vegetaţie uscată fu risipit, în chip cât mai firesc, deasupra mormântului proaspăt pentru a înlătura orice urmă care ar fi putut trăda faptul că ţărâna fusese răscolită în acel loc. După ce-şi isprăviră treaba, marinarii se întoarseră la barcă şi vâsliră iute spre vasul Arrow.

Vântul se înteţise considerabil şi cum trâmba de fum de la orizont se vedea acum foarte clar şi într-o cantitate mai mare, răzvrătiţii nu statură la gânduri şi o porniră cu toate pânzele sus în direcţia sud-vest.

Tarzan, spectator plin de interes al tuturor celor întâmplate, stătea deoparte, meditând la ciudatele acţiuni ale acestor bizare personaje. Într-adevăr, oamenii erau mai proşti şi mai cruzi decât

sălbăticiunile junglei! Cât de fericit era el că trăia în tihna şi siguranţa marii păduri!

Tarzan se întrebă ce-o fi conţinând lada pe care o îngropaseră. Dacă n-o voiau, de ce oare n-au aruncat-o pur şi simplu în apă? Ar fi fost mult mai uşor. „Ah — îşi spuse Tarzan — dar pesemne c-o voiau!" O ascunseseră în acel loc pentru că aveau de gând să se întoarcă mai târziu s-o ia.

Se lăsă jos din copac şi începu să examineze pământul din jurul gropii. Urmărea să vadă dacă fiinţele acelea nu scăpaseră vreun obiect pe care i-ar fi plăcut să şi-l însuşească. Curând descoperi o sapă ascunsă de un tufăriş pe care-l deplasaseră, aşezându-l peste groapă.

O luă şi încercă s-o folosească aşa cum îi văzuse pe marinari slujindu-se de ea. Era o treabă anevoioasă şi-i rănea tălpile, dar stărui până când dezgropa parţial cadavrul. Îl trase apoi afară din groapă şi-l zvârli deoparte. Continuă apoi să sape până când dezgropa şi cufărul. Îl trase şi pe acesta, aşezându-l lângă cadavru. După care, astupă cu pământ gaura de sub mormânt, aşeză din nou cadavrul, puse pământ deasupra şi în jurul lui, îl acoperi cu tufăriş şi se reîntoarse la cufăr.

Patru mateloţi asudaseră din greu cărându-l. Tarzan din neamul maimuţelor îl ridică însă de parc-ar fi fost o ladă de ambalaj goală şi legând sapa cu o frângnie pe care şi-o petrecu peste umăr, transportă cufărul în partea compactă a junglei. Încărcat cu această povară apăsătoare, nu putea circula prin copaci, dar ţinu potecile, aşa încât înainta destul de repede.

Călători câteva ore spre nord-est până ajunse la un impenetrabil zid de vrejuri împletite şi încâlcite. De aici se caţără pe crengile mai joase şi cincisprezece minute mai târziu, descinse în amfiteatrul maimuţelor, locul unde se întruneau la sfat sau pentru a celebra ritualul Dum-Dum-ului.

În centrul acestui luminiş, nu departe de tobă sau altar, Tarzan începu să sape. De astă dată

munca era mai trudnică decât atunci când Îndepărtase ţărâna afinată de pe mormânt, dar Tarzan din neamul maimuţelor persevera şi nu se lăsă până când nu săpă o groapă destul de adâncă pentru a depozita lada şi a o ascunde de alţi ochi.

De ce-şi dăduse atâta osteneală fără a cunoaşte valoarea sau conţinutul lăzii? Tarzan din neamul maimuţelor avea o înfăţişare şi o minte de om, dar prin deprinderi şi mediul în care trăise era maimuţă. Mintea lui îi spunea că lada conţinea ceva de preţ, altfel oamenii n-ar fi ascuns-o. Deprinderea îl învăţase să imite tot ce vedea nou şi neobişnuit, acum însă, curiozitatea firească, comună atât oamenilor cât şi maimuţelor, îi dădu ghes să deschidă cufărul şi să-i examineze conţinutul. Dar lacătul greu şi barele masive de fier care-l ferecau îi dejucară isteţimea şi uriaşa putere, aşa încât fu nevoit să îngroape lada fără a-şi fi satisfăcut curiozitatea.

Când Tarzan îşi croi din nou drum în vecinătatea cabanei, hrănindu-se din mers, se întunecase de-a binelea.

În micuţa clădire ardea o lumină, pentru că Clayton descoperise un bidon nedeschis cu gaz, rămas intact timp de douăzeci de ani şi care făcuse parte din proviziile cu care Michael cel Negru îi înzestrase pe cei doi Clayton. Lămpile putuseră fi încă folosite, astfel încât interiorul cabanei apăru stralucitor ca ziua în ochii uimiţi ai lui Tarzan.

Se minunase adeseori de rostul pe care lor fi având lămpile. Lecturile lui şi pozele îi arătaseră ce anume erau, dar n-avea habar cum puteau fi făcute să producă acea minunată strălucire de soare pe care o revărsau asupra obiectelor din jur, în poze.

Când se apropie de fereastra de lângă uşă, văzu că interiorul cabanei fusese împărţit în două încăperi printr-o cortină rudimentară, alcătuită din crengi şi pânze de catarg.

În încăperea din faţă se aflau cei trei bărbaţi; cei doi mai vârstnici erau prinşi într-o discuţie înflăcărată, în timp ce tânărul, aşezat pe un scăunaş improvizat şi rezemându-se cu spatele de perete, era adâncit în lectura uneia dintre cărţile lui Tarzan.

Tarzan nu manifesta un deosebit interes faţă de bărbaţi, aşa încât se duse la a doua fereastră. Acolo o văzu pe fată. Ce trăsături frumoase avea! Ce gingaşă şi lăptoasă îi era pielea! Scria la măsuţa lui Tarzan, de sub fereastră. Pe un morman de ierburi, la capătul celălalt al încăperii, dormea negresa.

Timp de un ceas, Tarzan îşi desfată ochii cu frumuseţea fetei, care scria. Cum mai jinduia să-i vorbească, dar nu îndrăznea să încerce, convins că, asemenea tânărului, nu-l va înţelege; pe de altă parte, se temea că ar putea s-o sperie.

În cele din urmă, fata se ridică, lăsându-şi scrisoarea pe masă. Se duse la patul pe care fuseseră împrăştiate câteva straturi de ierburi moi. Le orân-dui în alt chip, apoi îşi lăsă pe umeri valurile de păr auriu, care-i încununau creştetul. Ca o cascadă scânteietoare, prefăcută în aur lichid de un asfinţit învăpăiat, îi lunecară pletele în jurul chipului oval, apoi se revărsară, unduioase, până mai jos de mijloc.

Tarzan era vrăjit. După aceea, fata stinse lampa şi cabana fu învăluită într-o beznă cimeriană[1].

Totuşi Tarzan continuă să vegheze. Ghemuindu-se sub fereastră, pândi, cu urechile ciulite, încă o jumătate de oră. În cele din urmă fu răsplătit, auzind respiraţia calmă care însemna somn. Cu grijă, îşi strecură mâna prin ochiurile grilajului până când îşi vârî tot braţul înăuntru. Dibui precaut pe măsuţă. În cele din urmă dădu peste filele scrise de Jane Porter şi-şi retrase la fel de precaut mâna, cu preţioasa comoară cu tot. Tarzan împături fileleşi le îndesă în tolba cu săgeţi. Apoi se mistui în junglă, uşor şi tăcut ca o umbră.

18. DANGĂTUL JUNGLEI

Tarzan se deşteptă devreme a doua zi dimineaţa şi primul gând al zilei noi, ca şi ultimul gând al zilei ce trecuse, se îndreptă spre manuscrisul ascuns în tolba cu săgeţi. Îl scoase grăbit, sperând din toată inima să poată descifra ceea ce scrisese frumoasa fată cu o seară înainte. La prima vedere, încercă o dezamăgire amară; niciodată până atunci nu dorise ceva cu atâta ardoare cum dorea acum să poată tălmăci mesajul zeităţii cu părul de aur, care se ivise atât de brusc şi atât de neaşteptat în viaţa lui.

Ce importanţă avea că mesajul nu-i era adresat lui? Constituia o expresie a gândurilor ei şi aceasta era de ajuns pentru Tarzan din neamul maimuţelor. Şi iată că totul era zădărnicit din pricina literelor, ciudate, dezordonate, cum nu mai văzuse altele până acum. Ba chiar mergeau până acolo, încât se înclinau în direcţia opusă, în comparaţie cu tot ce examinase el în cărţile tipărite sau în caligrafia celor câteva scrisori pe care le găsise. Până şi gândăceii din cărticica lui neagră îi erau familiari, cu toate că felul în care erau rânduiţi nu-i spunea nimic; dar gângăniile astea de acum i se păreau noi şi nemaivăzute.

Timp de douăzeci de minute se zgâi la ele, când deodată, începură să prindă forme familiare, doşi denaturate. Ah, erau vechii lui prieteni, însă rău schilodiţi. Apoi începu să descifreze ici colo câte un cuvânt. Inima îi sălta în piept de bucurie. Până la urmă va putea să-l citească şi-l va citi. O jumătate de oră mai târziu, progresa rapid şî, cu excepţia câte unui cuvânt, totul i se părea simplu.

Iată ce citi:

Coasta de vest a Africii la vreo 10° latitudine sudică

(Aşa zice domnul Clayton,

3 (?) februarie 1909

Scumpa mea Hazel,

S-ar părea că-i o nebunie să-ţi scriu o epistolă pe care s-ar putea să n-o primeşti niciodată, dar

pur şi simplu trebuie să povestesc cuiva peripeţiile îngrozitoare prin care am trecut de când am plecat din Europa pe bordul blestematei nave Arrow.

Dacă nu ne vom reîntoarce niciodată în sânul civilizaţiei, ceea ce e foarte probabil să se întâmple, scrisul meu va constitui o succintă înregistrare a întâmplărilor care ne-au împins spre soarta noastră finală, oricare va fi ea.

După cum ştii, noi am întreprins o aşa-zisă, expediţie în Congo. Se părea că tata avea o faimoasă teorie asupra unei civilizaţii neînchipuit de vechi, ale cărei rămăşiţe zăceau îngropate undeva pe valea fluviului Congo. Dar, după ce-am pornit în larg, adevărul a ieşit la iveală.

De fapt, un bătrân şoarece de bibliotecă, proprietar al unui anticariat şi al unei dughene de vechituri din Baltimore, a descoperit între filele unui antic manuscris spaniol o misivă scrisă în 1550, unde se descriau în amănunt păţaniile unui echipaj de răzvrătiţi de pe o corabie spaniolă care plecase din Spania în America de Sud, purtând la bord o imensă comoară de „dubloni" şi de „piese de aur", aşa presupun cel puţin, pentru că sună mai misterios şi pirateresc.

Autorul misivei făcuse parte din echipaj, iar scrisoarea îi era adresată fiului său, care, la vremea respectivă, era comandantul unui vas comercial.

Se scurseseră mulţi ani de când se petrecuseră întâmplările zugrăvite în scrisoare şi între timp bătrânul devenise un cetăţean onorabil al unui obscur orăşel spaniol, dar setea lui de aur era atât de puternică, încât şi-a asumat riscul de a aduce la cunoştinţa fiului său mijloacele de a pune mâna pe o avere fabuloasă numai pentru ei doi.

Îi povestea fiului cum, la o săptămână după ce părăsiseră coasta Spaniei, echipajul se răsculase şi omorâse pe toţi ofiţerii şi pe toţi cei ce li se împotriviseră; dar prin acest fapt îşi zădărniciseră

propriul lor plan, deoarece nu mai rămăsese nimeni priceput să conducă vasul pe mare.

Două luni de zile au navigat în voia vântului până când, roşi de boală, de scorbut, de foame şi de sete, au naufragiat pe o insuliţă. Corabia s-a izbit de faleză şi s-a făcut ţăndări, dar asta nu s-a întâmplat mai înainte ca supravieţuitorii, zece suflete cu totul, să fi salvat unul din cuferele mari ale comorii. Pe acesta îl îngropară mai în interiorul insulei şi zăcură acolo vreme de trei ani cu speranţa că vor fi salvaţi. Unul câte unul se îmbolnăviră şi muriră, până când nu mai rămase în viaţă decât un singur om, autorul scrisorii.

Din rămăşiţele corăbiei, oamenii construiseră o barcă, dar neavând habar unde anume era situată insula, nu îndrăzniseră să se avânte pe mare. Totuşi, pe unicul supravieţuitor, autorul scrisorii, singurătatea îl apăsa atât de rău, încât nu mai putu răbda şi preferă să înfrunte moartea în largul mării decât nebunia pe insula pustie, aşa încât, după aproape un an de solitudine, porni pe mare în bărcuţă.

Din fericire naviga înspre nord şi o săptămână niai târziu, se află în calea vaselor comerciale spaniole care făceau naveta între Indiile de Vest şi Spania şi fu cules de una dintre aceste nave ce se îndrepta spre patrie. Omul le îndrugă o poveste despre un naufragiu în care pieriseră cu toţii în afară de câţiva, iar restul supravieţuitorilor, cu excepţia lui, muriseră după ce ajunseseră pe insulă. Nu pomeni un cuvânt despre răzvrătire sau despre lada cu comoara îngropată.

Comandantul vasului comercial îl asigură că, socotind după poziţia unde se aflase barca în momentul când îl culeseseră şi ţinând seama de direcţia vânturilor care precumpăniseră în ultima săptămână insula din care plecase făcea negreşit parte din Arhipeleagul Capului Verde, care se găseşte pe coasta de vest a Africii, la circa 16 sau 17 grade latitudine nordică.

Scrisoarea descria insula în amănunţime, precum şi locul comorii şi era însoţită de cea mai grosolană şi mai caraghioasă hartă veche pe care ai văzut-o vreodată: cu copaci şi stânci, toate marcate cu un X mâzgălit ca să arate locul exact unde fusese îngropată comoara.

Când tata ne-a mărturisit adevăratul scop al expediţiei, eu am fost foarte deprimată, pentru că ştiam cât de idealist şi nepractic a fost întotdeauna, bietul de el şi eram convinsă că s-a lăsat din nou înşelat; mai ales când mi-a mărturisit că a plătit o mie de dolari pe scrisoare şi pe hartă. Şi ca mâhnirea mea să fie şi mai mare, am aflat că împrumutase zece mii de dolari de la Robert Canler, angajându-şi semnătura pentru această sumă.

Domnul Canler nu a cerut nicio garanţie şi dacă tata nu va putea onora această datorie, îţi dai seama, drăguţa mea, ce va însemna acest lucru pentru mine. Ah, cât îl detest pe acel om!

Am încercat cu toţii să privim lucrurile cu optimism, dar atât domnul Philander, cât şi domnul Clayton, care ni s-a alăturat la Londra doar de dragul aventurii, erau le fel de sceptici ca şi mine.

Ei bine, ca să scurtez povestea, am găsit şi insula şi comoara: un cufăr din lemn de stejar legat în chingi de fier, înfăşurat într-o sumedenie de pânze gudronate şi la fel de trainic şi masiv ca atunci când a fost îngropat, cu aproape patru sute de ani în urmă.

Cufărul era pur şi simplu ticsit cu monede de aur şi atât de greu, încât patru oameni abia l-au putut căra în spinare. Dar acest obiect înfiorător pare că aduce numai moarte şi nenorocire celor care au de-a face cu el, pentru că numai la trei zile după ce-am plecat din Arhipelagul Capului Verde, propriul nostru echipaj s-a răsculat şi a ucis toţi ofiţerii.

Oh, a fost cea mai înspăimintătoare experienţă care se poate imagina! Nici nu pot măcar scrie despre acest lucru.

Era cât pe-aci să ne ucidă şi pe noi, dar unul dintre ei, capul răscoalei, pe nume King, nu le-a dat voie, aşa că au cârmit spre sud, de-a lungul coastei, până într-un loc pustiu unde au găsit un golf bun şi aici ne-au abandonat.

Azi au ridicat pânzele şi au plecat cu comoară cu tot, dar domnul Clayton spune că îi aşteaptă o soartă asemănătoare cu cea a răsculaţilor de pe vechea corabie, pentru că King, singurul om de pe bord care avea cunoştinţe despre navigaţie, a fost omorlt pe plajă de unul din echipaj chiar în ziua când am debarcat.

Aş vrea să-l poţi cunoaşte pe domnul Clayton; e cel mai drăguţ om care se poate închipui şi dacă nu cumva mă înşel, e grozav de îndrăgostit de mine. Este unicul fiu al Lordului Greystoke şi într-o bună zi va moşteni titlul şi domeniile. În plus, e foarte bogat, dar faptul că va deveni cândva un lord englez mă întristează: tu cunoşti sentimentele mele dintotdeauna cu privire la tinerele americane care se mărită cu străini posesori de titluri nobiliare. Ah, de-ar fi doar un simplu gentleman american!

Dar nu-i vina lui, săracul de el şi în orice altă privinţă, cu excepţia originii sale, ar face cinste ţării mele şi ăsta-i cel mai mare compliment pe care l-am făcut vreodată unui bărbat.

De când am fost debarcaţi aici, am trecut prin cele mai bizare întâmplări. Tata şi domnul Philander rătăciţi în junglă şi hăituiţi de un leu adevărat. Domnul Clayton rătăcit şi atacat de două fiare sălbatice. Eu şi Esmeralda prizoniere într-o veche cabană şi ameninţate de o înfiorătoare leoaică devoratoare de oameni. Ah, a fost pur şi simplu terolizant, cum ar spune Esmeralda.

Dar cea mai ciudată parte a aventurilor noastre este minunata făptură care ne-a salvat. Eu nu l-am văzut, dar domnul Clayton, tata şi domnul Philander l-au întâlnit şi spun că e un om alb, frumos ca un zeu, având o culoare bronz-arămie, o putere de elefant sălbatic, o agilitate de maimuţă şi un curaj de leu. Nu vorbeşte englezeşte şi dispare atât de misterios de îndată ce a înfăptuit vreo ispravă vitejească, de parc-ar fi un duh rătăcitor.

Mai avem şi un alt vecin ciudat care ne-a lăsat un frumos bilet scris cu litere de tipar în englezeşte prins pe uşa cabanei sale pe care noi am invadat-o avertizându-ne să nu distrugem niciunul din bunurile ce-i aparţin şi semnându-se „Tarzan din neamul maimuţelor”.

Nu l-am văzut niciodată, deşi avem motive să credem că se află prin preajmă, căci unul dintre marinari, care se afla pe punctul de a-l împuşca pe domnul Clayton pe la spate, s-a pomenit străpuns în umăr de o suliţă, trimisă de o nevăzută mână din junglă.

Marinarii ne-au lăsat foarte puţine provizii de hrană şi cum nu posedăm decât un singur pistol cu trei cartuşe în el, nu ştim cum ne vom procura carne, deşi domnul Philander ne asigură că putem supravieţui la infinit hrănindu-ne numai cu alunele ce se găsesc din belşug în junglă.

Sunt foarte obosită acum, aşa că am să mă culc pe patul meu nostim, aşternut cu ierburi pe care mi le-a cules domnul Clayton, dar, am să completez această scrisoare de la o zi la alta, pe măsură ce intervin lucruri noi.

Cu dragoste, Jane Porter

Către Hazel Strong, Baltimore, Maryland.

Mult timp după ce isprăvi de citit scrisoarea, Tarzan rămase adâncit în gânduri. Cuprindea atâtea lucruri noi şi minunate, încât i se învârtejea mintea când încerca să le rumege.

Aşadar, nu ştiau că el e Tarzan din neamul maimuţelor. O să le spună. Îşi construise în arborele lui un adăpost primitiv, din ramuri şi frunze, unde, apărate de ploaie, se găseau comorile pe care le luase cu el din cabană. Printre acestea erau şi câteva creioane. Luă unul şi dedesubtul iscăliturii lui Jane Porter, scrise:

EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR

Gândi că atâta era suficient. Mai târziu avea să ducă scrisoarea înapoi la cabană.

În ceea ce priveşte hrana, îşi spuse Tarzan, nu era nevoie să fie îngrijoraţi: o să le-o procure el şi aşa şi făcu.

A doua zi, Jane găsi paginile scrisorii dispărute exact în locul unde le lăsase cu o noapte înainte. Era derutată, dar când văzu cuvintele scrise cu litere de tipar sub iscălitura ei, simţi un fior rece şi neplăcut prin şira spinării. Îi arătă lui Clayton ultima filă găsită cu iscălitura.

— Şi când te gândeşti că prezenţa asta supranaturală m-o fi pândit tot timpul cât am scris… Uuh! Mă cutremur numai când mă gândesc!

— Dar probabil că ne e favorabil, o linişti Clayton, pentru că ţi-a restituit scrisoarea şi nu ţi-a făcut niciun rău şi dacă nu mă înşel, ne-a lăsat azi-noapte, în faţa uşii cabanei, o foarte substanţială dovadă a prieteniei lui, întrucât am găsit leşul unui mistreţ sălbatic.

De atunci, aproape că nu a trecut zi fără un dar, fie vânat sau o altă hrană. Uneori era o căprioară fragedă, alteori o ciudată hrană gătită, turte de manioca şterpelite din satul lui Mbonga sau câte un mistreţ, un leopard şi odată un leu.

Cea mai mare plăcere a lui Tarzan era să vâneze pentru aceşti străini. I se părea că nicio bucurie de pe lume nu se poate compara cu aceea de a trudi pentru bunăstarea şi ocrotirea frumoasei fete albe.

Odată o să se aventureze în tabără, în plină zi şi o să stea de vorbă cu oamenii ăştia prin mijlocirea gângăniilor care le erau familiare şi lor şi lui Tarzan. Dar îi venea greu să treacă peste sfiala lui de sălbăticiune de pădure şi astfel se scurgea zi după zi fără să-şi ducă la îndeplinire bunele intenţii.

Cei din tabără, căpătând curaj pe măsură ce se familiarizau, începură să hoinărească prin junglă din ce în ce mai departe, în căutare de alune şi de fructe.

Nu trecea o zi fără ca profesorul Porter să nu vagabondeze, cu indiferenţa sa absorbită, spre fălcile morţii. Domnul Samuel T. Philander, care nu fusese niciodată ceea ce s-ar putea numi robust, ajunsese acum umbra unei umbre, din pricina îngrijorării continue şi a încordării mintale rezultate din eforturile lui herculeane de a-l păzi pe profesor.

Trecu astfel o lună. Tarzan luase, în sfârşit, hotărârea de a vizita tabăra în plină zi.

Era într-o după-masă, devreme. Clayton se plimba pe limba de pământ de la gura golfului pentru a zări vapoare în trecere. Îngrămădise aici o stivă înaltă de lemne, gata să fie aprinse, în chip de semnal, de îndată ce s-ar fi ivit un vapor sau o pânză de catarg la orizont.

Profesorul Porter hoinărea de-a lungul plajei, la sud de tabără, cu domnul Philander în coastă, care-l îndemna să-şi întoarcă paşii înainte ca amândoi să devină din nou jucăria vreunei fiare sălbatice.

Bărbaţii fiind plecaţi, Jane şi Esmeralda o porniră prin junglă să culeagă fructe şi tot căutându-le, se îndepărtară din ce în ce mai mult de cabană.

Tarzan stătea în tăcere la uşa cabanei, aşteptându-i să se întoarcă. Se gândea la frumoasa fată albă. De un timp încoace, se gândea mereu la ea. Se întreba dacă nu cumva o să se sperie de el şi gindul acesta îl făcea să abdice de la planul lui.

Era din ce în ce mai nerăbdător s-o vadă întorcându-se, ca să-şi desfete ochii cu imaginea ei, să fie lângă dânsa şi poate chiar s-o atingă. Omul-maimuţă nu ştia ce însemna Dumnezeu, dar era pe punctul de a o diviniza, atât cât poate diviniza un muritor.

În aşteptarea ei, îşi petrecea timpul scriindu-i un mesaj; n-ar fi putut spune dacă avea să i-l înmâneze el singur sau nu, dar îi făcea nespusă plăcere să-şi vadă gândurile exprimate în scris — ceea ce, la urma urmei, nu e un sentiment chiar atât de necivilizat.

Scrise:

EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR. TE VREAU. EU SUNT AL TAU. TU EŞTI A MEA. LOCUIM AICI ÎMPREUNA PENTRU TOTDEAUNA ÎN CASA MEA. AM SA-TI ADUC CELE MAI BUNE FRUCTE, CEA MAI FRAGEDA CĂPRIOARĂ, CEA MAI GUSTOASA CARNE DINTRE CÂTE CUTREIERA JUNGLA. AM SA VÂNEZ PENTRU TINE. SUNT CEL MAI MARE DINTRE VÂNĂTORII DIN JUNGLA. AM SA LUPT PENTRU TINE. SUNT CEL MAI TARE DINTRE LUPTĂTORII DIN JUNGLA. TU EŞTI JANE PORTER, AM VĂZUT ÎN SCRISOARE. CÂND AI SA VEZI ASTA, AI SA STII CA E PENTRU TINE ŞI CA TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR TE IUBEŞTE.

În timp ce stătea lângă uşă, drept, ca un tânăr indian, aşteptind după ce terminase de scris mesajul, auzul lui fin desluşi un sunet familiar. Zgomotul unei gorile mari, în crengile de jos ale pădurii. O clipă, rămase în ascultare, apoi dinspre junglă răsună ţipătul torturat al unei femei, iar Tarzan din neamul maimuţelor, scăpând pe jos prima lui scrisoare de iubire, o zbughi în pădure, ca o panteră.

Clayton auzi şi el strigătul, ca şi profesorul Porter şi domnul Philander şi câteva minute mai

târziu, alergau cu toţii, gâfâind, spre cabană, strâgându-şi unul altuia un torent de întrebări agitate, pe măsură ce se apropiau. O privire aruncată cabanei le confirmă temerile cele mai rele.

Jane şi Esmeralda nu se aflau acolo.

Pe dată, Clayton, urmat de cei doi bătrâni, se înfundă în junglă, strigând-o cu glas tare pe fată. Timp de o jumătate de oră se tot împleticiră pe-acolo, până când Clayton, printr-o simplă întâmplare, dădu peste trupul, căzut la pământ, al Esmeraldei. Se opri lângă ea, pipăindu-i pulsul şi ascul-tându-i apoi bătăile inimii. Trăia. O zgâlţâi.

— Esmeralda! îi răcni în urechi. Esmeralda, pentru numele lui Dumnezeu, unde e domnişoara Porter? Ce s-a întâmplat? Esmeralda!

Încet, Esmeralda deschise ochii. Îl văzu pe Clayton. Văzu jungla în jur.

— Oh, Gaberelle! ţipă şi leşină din nou.

În momentul acela se apropie şi profesorul Porter cu domnul Philander.

— Ce să facem, domnule Clayton? întrebă neliniştit bătrânul profesor. Unde să căutăm? Dumnezeu nu poate fi atât de crud, încât s-o ia acum pe fetiţa mea de lângă mine!

— În primul rând trebuie s-o trezim pe Esmeralda, răspunse Clayton. Ea ne poate spune ce s-a intâmplat. Esmeralda! strigă el din nou, zgâlţâind-o pe negresă de umăr.

— O, Gaberelle, vreau să mor! se văita biata femeie, ţinându-şi însă ochii închişi, cu pleoapele strâns lipite. Doamne Dumnezeule, fă-mă să mor, nu mă lăsa să mai văd vreodată faţa aceea îngrozitoare!

— Haide, haide, Esmeralda! strigă Clayton. Hai, deschide ochii!

Esmeralda se execută.

— O, Gaberelle! Slavă Domnului! ţipă ea.

— Unde-i domnişoara Porter? Ce s-a întâmplat? întrebă Clayton.

— Cum, domnişoara Jane nu-i aici? strigă Esmeralda, ridicându-se cu o miraculoasă iuţeală pentru o persoană de volumul ei. Oh, Doamne, acuma îmi amintesc! Pesemne că a luat-o cu el! Şi negresa începu să hohotească şi să se jeluiască.

— Cine a luat-o? strigă profesorul Porter.

— Un uriaş mare şi lung, acoperit tot cu păr.

— O gorilă, Esmeralda? întrebă domnul Philander, iar cei trei bărbaţi abia de mai îndrăzneau să răsufle când îngrozitoarea întrebare fu rostită.

— Eu ziceam c-o fi necuratul, da' cred c-o fi fost un gorilefant din ăia. Of, mititica mea, of, inimioara mea! Şi din nou Esmeralda izbucni într-un nestăpânit acces de sughiţuri.

Clayton începu pe dată să caute urme, dar nu reuşi să descopere nimic altceva decât o încâlcitură de ierburi strivite în jurul lor; simţul lui de orientare în pădure era însă prea slab pentru ca să poată interpreta ceea ce vedea.

Petrecură tot restul zilei căutând prin junglă, dar când se lăsă noaptea, fură nevoiţi să renunţe, cu durere şi deznădejde, pentru că nu ştiau în ce direcţie o purtase acea făptură pe Jane.

Ajunseră la cabana mult după ce se lăsase întunericul şi se adunară în casă, un mic grup foarte abătut.

În cele din urmă, profesorul Porter rupse tăcerea. Tonul lui nu mai era acela al pedantului erudit care teoretizează abstractul şi incognoscibilul; era tonul unui om de acţiune, hotărât, dar străbătut de o indescriptibilă notă de disperare şi suferinţă, care-i săgeta inima lui Clayton cu un junghi la fel de dureros.

— Am să mă culc acum şi am să încerc să dorm.

Mâine dimineaţă în zori, îndată ce se luminează de zi o să iau cu mine câte merinde o să pot duce şi o să-mi continui căutarea până am s-o găsesc pe Jane. Fără ea, nu mă intorc.

Prietenii lui nu-i răspunseră imediat. Fiecare era cufundat în propriile-i gânduri amare şi fiecare înţelese, ca şi bătrânul profesor, ce semnificaţie aveau ultimele lui cuvinte — profesorul Porter n-o să se mai întoarcă niciodată din junglă.

În cele din urmă, Clayton se ridică şi-şi lăsă o mână pe umărul bătrân şi gârbovit al profesorului Porter.

— Bineînţeles că voi veni cu dumneavoastră, spuse el.

— Ştiam, domnule Clayton, că te vei oferi, că vei dori să vii. Dar Jane este acum dincolo de orice ajutor omenesc. Or cea care a fost fetiţa mea dragă, n-o să zacă singură şi fără prieteni în jungla înfiorătoare. Aceleaşi liane şi frunze or să se aştearnă asupră-ne, aceleaşi ploi or să ne biciuiască; şi când duhul mamei ei va rătăci pe pământ, ne va afla împreună în moarte, după cum ne-a găsit totdeauna împreună în viaţă. Nu; singur trebuie să mă duc pentru că a fost fiica mea: era tot ce iubeam pe lumea asta.

— Voi veni cu dumneavoastră, răspunse Clayton, cu simplitate.

Bătrânul îşi ridică ochii, privind cu atenţie faţa dârză şi frumoasă a lui William Cecil Clayton. Şi poate că a citit acolo iubirea care-i umplea inima — iubirea pentru fiica lui.

Până atunci fusese prea preocupat de gândurile sale cărturăreşti pentru a lua în seamă micile incidente, cuvintele întâmplătoare, care unui om mai practic i-ar fi indicat pe dată că cei doi tineri se simţeau din ce în ce mai atraşi unul faţă de celălalt. Dar acum îi reveneau toate în minte, unul câte unul.

— Cum doreşti! spuse el într-un târziu.

— Vă puteţi bizui pe mine, interveni domnul Philander.

— Ba nu, bătrânul meu prieten, ripostă profesorul Porter. Nu trebuie să plecăm cu toţii. Ar fi o cruzime s-o lăsăm singură aici pe biata

Esmeralda şi-apoi trei n-ar avea mai mult succes decât unul singur. Şi aşa sunt destule făpturi ucise în pădure. Haideţi, să încercăm să dormim puţin!

19. CHEMAREA PRIMITIVISMULUI

De când fusese părăsit de Tarzan, tribul de antropoizi în mijlocul cărora crescuse era măcinat de nesfârşite certuri şi neînţelegeri. Terkoz se dovedise un rege crud şi năzuros, aşa încât un număr mare dintre maimuţele mai vârstnice şi mai puţin viguroase, asupra cărora Terkoz îşi vărsa cu predilecţie toanele, îşi luaseră familiile şi porniseră, una câte una, să-şi caute liniştea şi siguranţa în inima pădurii. Dar până la urmă şi cei care rămăseseră fură aduşi la disperare de necurmata agresivitate a lui Terkoz; aşa se face că unul dintre ei îşi aduse aminte de povaţa pe care le-o dăduse Tarzan la despărţire: „Dacă aveţi un conducător crud, nu vă luaţi după celelalte maimuţe, adică nu încercaţi să-i ţineţi piept unul singur dintre voi, încercaţi să vă uniţi doi, trei sau patru şi atacaţi-l laolaltă. În cazul ăsta, niciun conducător nu va cuteza să se poarte altfel decât se cuvine, căci patru dintre voi, laolaltă, pot sa vină de hac oricărui şef."

Gorila care-şi aduce aminte de aceste cuvinte înţelepte le repetă la mai mulţi dintre ai săi, aşa încât Terkoz, cind se întoarse în ziua aceea la tribul său, dădu peste o primire foarte fierbinte. Nu se pierdu timp cu formalităţile. Când Terkoz ajunse la trib, cinci giganţi miţoşi săriră pe el.

În inima lui, Terkoz era de fapt un laş desăvârşit, aşa cum se întâmplă de obicei cu maimuţele despotice — ca şi cu oamenii, de altfel; drept care nu rămase locului să lupte până la moarte, ci se smulse din ghearele atacanţilor cât de repede putu şi o tuli la adăpostul desişurilor pădurii. Mai făcu două sau trei încercări de a se reîntoarce la trib, însă de fiecare dată fu primit cu ostilitate şi izgonit. În cele din urmă renunţă şi spumegând de mânie şi ură, luă calea junglei.

Hoinări mai multe zile fără nicio ţintă, rumegându-şi obida şi căutând vietăţi mai pricăjite pe care să-şi poată revărsa furia zăgăzuită. În această stare de spirit, hâda bestie cu înfăţişare omenească, mergând din copac în copac, nimeri deodată peste două femei, singure în junglă. Când le descoperi, se afla chiar deasupra capetelor lor.

Jane Porter nu-şi dădu seama de prezenţa lui decât în clipa când namila păroasă sări pe pământ lângă ea; în secunda aceea văzu, la o palmă depărtare de ea, chipul înfiorător, cu botul rânjit şi hidos. Un strigăt sfâşietor îi scăpă de pe buze şi în acelaşi timp, laba brutei o înşfacă de braţ. Apoi fu trasă către colţii cumpliţi, care se căscau spre beregata ei. Dar numai cât îi atinse carnea albă şi gorila îşi schimbă gândul. Tribul îi reţinuse femelele. Trebuia deci să le înlocuiască cu altele. Maimuţa asta albă şi fără păr va fi prima din haremul lui; aşadar, o ridică brutal pe umerii largi şi păroşi şi sări din nou în copaci, răpind-o pe Jane.

Urletul de groază al Esmeraldei se contopi cu cel al Janei, după care, aşa cum obişnuia Esmeralda ori de câte ori o situaţie disperată cerea o deosebită prezenţă de spirit, leşină.

Jane însă nu-şi pierdu nicio secundă cunostinţa. E adevărat că faţa aceea oribilă, atât de aproape de a ei şi duhoarea respiraţiei scârnave, care-i izbea nările, o paralizau de spaimă; dar mintea îi era limpede şi înţelese tot ce avea bestia de gând.

Fiara o purta prin pădure cu ceea ce i se păru Janei o rapiditate miraculoasă, însă ea continuă să nu strige şi să nu se zbată. Apariţia bruscă a gorilei o năucise în asemenea măsură, încât avea impresia că o poartă în direcţia plajei. Din această pricină îşi rezerva energia şi glasul până când avea să observe că se apropiaseră îndeajuns de tabără pentru a putea atrage spre ea tot ajutorul după care îi plângea inima. Jane nu ştia că, de fapt, era transportată tot mai adânc în jungla de nepătruns.

Ţipătul care-i făcuse pe Clayton şi pe cei doi bătrâni să se împleticească prin hăţiş îl călăuzise pe Tarzan din neamul maimuţelor drept la locul unde zăcea Esmeralda, dar nu spre aceasta gravita interesul lui, deşi se opri o secundă asupra-i şi se încredinţă că era nevătămată. O clipă, scrută pământul dedesubt şi arborii de deasupra creştetului, până când maimuţa înnăscută în el, în virtutea deprinderilor şi a mediului, asociată cu inteligenţa la care-l îndreptăţea obârşia, dădură de veste intuiţiei sale întreaga poveste, la fel de limpede de parcă ar fi văzut cu propriii ochi tot ce se petrecuse. Şi atunci se lansă din nou în arborii unduitori, ţinând urma lăsată acolo, în înalturi, urmă pe care niciun ochi omenesc nu ar fi putut-o desluşi şi cu atât mai puţin tălmăci.

La capătul crengilor, acolo unde antropoidul sare dintr-un copac în altul, apar multe semne care marchează urma, dar prea puţine care să indice direcţia luată, căci în aceste locuri ramurile sunt întotdeauna apăsate în jos, către capătul mai subţire, fie că maimuţa părăseşte un copac sau intră în frunzişul lui. Spre centrul copacului însă, unde semnele trecerii sunt mai slab întipărite, direcţia este mai clar indicată.

Iată aci, pe ramura asta, de pildă, talpa uriaşă a fugarului a strivit o omidă, iar Tarzan ştia instinctiv pe ce ramură se va fi aşezat talpa aceluiaşi picior pentru a face următorul pas. Aci se uită pentru a descoperi o particulă infinitezimală de larvă stâlcită, care, de cele mai multe ori, se prezintă doar ca o minusculă pată umedă. Iată dincolo, o fărâmă microscopică de coajă de copac a fost scrijelită de laba râcâitoare, iar direcţia rupturii indică direcţia trecerii. Sau o creangă groasă ori chiar trunchiul copacului s-au frecat de trupul păros şi un mic smoc de păr îi poate confirma, prin direcţia în care-i agăţat în scoarţă, că se află pe urma bună.

Şi nici măcar n-a avut nevoie să-şi încetinească viteza pentru a sesiza aceste indicii, aparent slabe, ale drumului urmat de fugar.

Pentru Tarzan, acestea ieşiră la iveală ca lumina zilei printre miriadele de scrijelituri, zgârieturi şi semne aflate pe calea-i frunzoasă. Dar cel mai puternic semn dintre toate era mirosul, pentru că Tarzan urma direcţia vântului şi nările lui experimentate erau la fel de sensibile ca acelea ale unui ogar.

Unii cred ca ordinele animaliere sunt înzestrate în mod special de natură cu nervi olfactivi mai perfecţionaţi decit ai omului, dar de fapt, totul nu-i decât o chestiune de antrenament.

Posibilităţile de supravieţuire ale omului nu depind în atât de mare măsură de perfecţiunea simţurilor sale. Puterea de a raţiona a absolvit simţurile de multe dintre îndatoririle lor, ceea ce le-a făcut să se atrofieze în oarecare măsură, aşa cum s-a întâmplat, de pildă, cu muşchii care mişcă urechile şi pielea capului, atrofiaţi la om prin nefolosire. Muşchii se află la locul lor, deasupra urechilor şi la baza pielii ce acoperă ţeasta, după cum se află şi nervii care transmit senzaţiile spre creier, dar sunt subdezvoltaţi pentru că nu sunt necesari.

Dar nu aşa stăteau lucrurile cu Tarzan din neamul maimuţelor. Din frageda-i copilărie, posibilităţile lui de supravieţuire au atârnat de ascuţimea văzului, a auzului, a mirosului, a pipăitului şi a gustului, în mult mai mare măsură decât de mai lent dezvoltatul organ al raţiunii.

Cel mai puţin dezvoltat dintre simţurile lui Tarzan era gustul, pentru că savura cu aceeaşi plăcere fructe delicioase sau carne crudă, demult îngropată; însă, în această privinţă, nu se deosebea prea mult, de epicurienii civilizaţi.

Omul-maimuţă se grăbea în tăcere pe urmele lui Terkoz şi ale prăzii sale, însă zgomotul apropierii

lui ajunse la urechile fugarului, care îşi înteţi goana.

Terkoz se afla doar cu trei mile înaintea lui Tarzan, aşa că, văzând că orice fugă era inutilă, se lasă la pământ, într-o poieniţă, ca să aibă libertate de mişcare şi să poată lupta pentru prada sa, ori, la nevoie, să poată fugi nestingherit, dacă urmăritorul se va dovedi mai puternic decât el.

O mai ţinea încă pe Jane cu un braţ când Tarzan sări ca un leopard în arena pe care natura o pregătise parcă anume pentru această bătălie primitivă.

Când Terkoz îşi dădu seama că Tarzan era cel care-l urmărea, trase concluzia că prada sa era femeia lui Tarzan, din moment ce amândoi păreau să fie de acelaşi fel — albi şi fără păr pe trup — aşa că se bucură de prilejul acestei duble răzbunări asupra vrăjmaşului său mult urât.

Pentru Jane, strania apariţie a omului cu chip de zeu a fost ca vinul pentru nervii toropiţi. Din descrierea pe care i-o făcuseră Clayton, tatăl ei şi domnul Philander, înţelese că acesta trebuie să fi fost minunata făptură care-i salvase, aşa încât văzu în el un proteguitor şi un prieten.

Dar când Terkoz o îmbrânci cu brutalitate ca sa primească asaltul lui Tarzan, şî când Jane văzu dimensiunile gorilei, muşchii nemaipomeniţi şi colţii aprigi, îşi simţi inima cât un purice. Cum ar putea cineva să biruie un asemenea adversar?

Ca doi rivali întărâtaţi se ciocniră şi ca doi lupi, îşi căutară unul altuia beregata. Caninilor lungi ai gorilei li se împotrivi lama subţire a cuţitului omului.

Jane — cu silueta ei zveltă, tânără, lipită de trunchiul unui arbore uriaş, cu mâinile apăsate pe pieptul ce se înălţa şi cobora convulsiv, cu ochii dilataţi de groaza îmbinată cu fascinaţie, cu frică şi admiraţie — privea lupta dintre maimuţa primară şi omul primitiv pentru posesiunea unei femei, pentru ea.

Pe măsură ce muşchii robuşti ai omoplaţilor şi spatelui omului se reliefau sub încordarea efortului, iar bicepşii uriaşi şi antebraţele ţineau la distanţă colţii cumpliţi, vălul secolelor de civilizaţie şi cultură era smuls de pe viziunea înceţoşată a fetei din Baltimore.

Când cuţitul lung se înfundă adânc, de douăsprezece ori, în sângele inimii lui Terkoz, iar hoitul masiv se rostogoli la pământ, neînsufleţit, o femeie primitivă sări cu braţele larg deschise spre bărbatul primitiv care luptase pentru ea şi o câştigase.

Iar Tarzan?

Făcu ceea ce orice bărbat în vinele căruia curge sânge adevărat poate face fără să fi învăţat. Îşi luă femeia în braţe şi înăbuşi în sărutări buzele înălţate spre el, tremurânde.

O clipă, Jane rămase locului, cu ochii pe jumătate închişi. O clipă — cea dintâi din tânăra ei viaţă — înţelese ce înseamnă iubirea. Dar, la fel de subit cum fusese smuls, vălul coborî iarăşi şi o conştiinţă ultragiată îi învălui obrajii în mantia-i purpurie, în timp ce o femeie scandalizată îl împinse în lături pe Tarzan din neamul maimuţelor şi-şi îngropa faţa în mâini.

Tarzan fusese surprins când fata pe care se învăţase s-o iubească într-un chip vag şi abstract se constituise prizonieră de bună voie în braţele lui. Acum însă era surprins că-l respingea. Se apropie din nou de Jane şi o apucă de braţ, însă fata se răsuci spre el ca o tigroaică şi-i lovi pieptul imens cu mâinile ei micuţe.

Tarzan nu putea înţelege.

Cu o clipă în urmă, intenţia lui fusese să o ducă pe Jane cit mai curând la ai ei, dar acum, clipa aceea se pierduse în trecutul împăienjenit şi îndepărtat al lucrurilor care au fost, dar care nu mai pot fi şi o dată cu ea, intenţia cea bună se alătură suitei imposibilităţilor.

Pentru că, între timp, Tarzan din neamul maimuţelor simţise un trup cald şi mlădios lipit de al său. Respiraţia dulce, fierbinte care-i dezmierdase obrazul şi gura aţâţase în pieptul său o nouă flacără de viaţă, iar buzele desăvârşite ce se uniseră cu ale lui în sărutări arzătoare îi fripseră ca un fier roşu sufletul, lăsându-i stigmatul care-l marca acum pe noul Tarzan.

Îi puse din nou mâna pe braţ. Jane îl respinse şi atunci, Tarzan din neamul maimuţelor făcu întocmai ce-ar fi făcut cel dintâi străbun al său: îşi luă femeia în braţe şi o purtă în junglă.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, cei patru din cabana de pe plajă fură deşteptaţi de un bubuit de tun. Clayton sări primul şi iată, dincolo de gura golfului, două nave ancorate.

Una dintre ele era Arrow, iar cealaltă, un mic crucişător francez. Punţile laterale ale acestuia din urmă erau înţesate de oameni care scrutau ţărmul iar pentru Clayton, ca şi pentru cei doi care i se alăturară, era evident că lovitura fusese trasă pentru a le atrage atenţia, dacă se mai aflau cumva în cabană.

Ambele vase erau ancorate la o distanţă considerabilă de ţărm şi locuitorii cabanei se îndoiau că ocheanele celor de pe punţi vor putea distinge fluturările pălăriilor micului grup, aflat departe, în interior, între capetele promontoriilor.

Esmeralda îşi desfăcuse şorţul roşu şi-l filfâia frenetic deasupra capului, dar Clayton, temându-se că nici acesta nu va fi văzut, alergă spre punctul dinspre nord, unde rugul înălţat de el îşi aştepta chibritul. I se păru, de altfel ca şi celorlalţi care aşteptau cu respiraţia tăiată, că se scursese un secol până să ajungă la vraful de crengi uscate şi de tufăriş. Când ieşi din pădurea deasă şi zări din nou vasele, constată consternat că Arrow îşi ridicase pânzele, iar crucişătorul o şi pornise.

Aprinzând iute rugul într-o duzină de locuri, se grăbi spre extremitatea promotoriului, unde-şi smulse cămaşa de pe el şi legând-o de o ramură căzută, începu s-o fluture deasupra capului, înainte şi înapoi.

Dar vasele continuau să se îndepărteze. Clayton pierduse orice speranţă, când coloana mare de fum înălţându-se ca o săgeată verticală deasupra pădurii atrase atenţia unui marinar de pe crucişător şi instantaneu, o duzină de ocheane fură îndreptate spre plajă.

Clayton văzu deodată cele două vase schimbându-şi din nou direcţia; şi în timp ce Arrow staţiona liniştit în largul oceanului, crucişătorul se îndreptă încet spre ţărm. Se opri la oarecare distanţă, şi o barcă fu lăsată la apă şi expediată în direcţia promontoriului. Când acostă, din ea coborî un tânăr ofiţer.

— *Monsieur* Clayton, dacă nu mă înşel? întrebă el.

— Slavă Domnului că aţi venit, răspunse Clayton. Să sperăm că încă nu-i prea târziu.

— Ce vreţi să spuneţi, *Monsieur*?

Clayton îi povesti despre răpirea Janei Porter şi vorbi de necesitatea unor oameni înarmaţi care să pornească în căutarea ei.

— *Mon Dieu*! exclamă ofiţerul, cu amărăciune.

Ieri dacă soseam şi încă n-ar fi fost prea târziu. Pe când azi, poate că e preferabil ca sărmana domnişoară să nu mai fie găsită deloc. E oribil, *Monsieur*! E odios!

Şi alte bărci fuseseră coborâte acum din crucişător, iar Clayton, după ce-i indică ofiţerului punctul de intrare în golf, se urcă împreună cu el în barca a cărei proră fu dirijată către micul bazin încercuit de pământ, unde îi urmă şi restul echipajului.

Curând debarcară cu toţii în punctul unde se aflau profesorul Porter, domnul Philander şi Esmeralda, scăldată în lacrimi.

Printre ofiţerii din ultimele bărci se afla şi comandantul vasului; şi când află istoria Janei Porter, solicită cu generozitate voluntari care să-i însoţească pe profesorul Porter şi pe Clayton în cercetările lor.

Şi toţii aceşti bravi şi simpatici francezi, fără nicio excepţie, cerură pe dată îngăduinţa de a lua parce la expediţie.

Comandantul alese douăzeci de marinari şi doi ofiţeri: *Lieutenant* D'Arnot şi *Lieutenant* Charpentier. Una dintre bărci fu trimisă înapoi la crucişător pentru a aduce merinde, muniţii şi carabine; oamenii aveau asupra lor revolvere.

Apoi, la cererea lui Clayton de a afla cum de ancoraseră în preajma acestui ţărm şi trăseseră o salvă de semnalizare, comandantul, căpitanul Dufranne, îl lămuri că, în urmă cu o lună, descoperiseră nava Arrow, care se îndrepta în mare viteză spre sud-vest, dar când îi semnalizaseră să se apropie, aceasta nu făcu decât să-şi sporească viteza. O urmăriseră îndeaproape până spre asfinţit, trăgând de câteva ori, dar a doua zi în zori nava se făcuse nevăzută.

Timp de câteva săptămâni continuaseră să măture coasta în sus şi-n jos şi aproape că uitaseră de urmărire când, într-o bună dimineaţă, cu câteva zile în urmă, observatorul le semnală o navă ce se zbătea din greu şi evident scăpată de sub control, pradă furiei unei mări puternic răscolite.

Când se apropiara de epavă, constatară cu surprindere că era nava care, cu câteva săptămâni în urmă, fugise de ei. După poziţia velei-strai şi a randei arborelui artimon se vedea că oamenii se străduiseră din răsputeri să ţină piept vântului, dar scotele se desfăcuseră şi velele fuseseră sfâşiate şi zdrenţuite de vitejia vântului.

Atât timp cât marea era zbuciumată, ar fi fost greu şi periculos să se încerce o abordare; şi cum pe punte nu se observa niciun semn de viaţă, hotărâră să aştepte până când vântul şi furia

valurilor se vor potoli; dar chiar în acel minut zăriră o siluetă ce se agăţa de balustradă, făcându-le nişte vlăguite şi mute semnale deznădăjduite.

Pe dată se dădură dispoziţii de coborâre a unei bărci cu echipaj şi efectuară o încercare izbutită de abordare a navei Arrow. Când francezii se căţărară pe vas, priveliştea care li se oferi ochilor îi înfiora. O sumedenie de morţi şi muribunzi se rostogoleau încoace şi-ncolo pe punte, cei vii amestecându-se cu decedaţii. Două dintre cadavre erau parţial devorate, parcă de lupi.

Echipajul de abordare reuşi să repună vasul în condiţii de navigare, iar cei rămaşi în viaţă din nefericitul grup fură transportaţi în hamacurile lor. Morţii fură înfăşuraţi în prelate şi legaţi pe punte pentru a fi identificaţi de camarazii lor înainte de a fi încredinţaţi adâncurilor mării.

Când francezii se urcară pe puntea navei Arrow, toţi cei rămaşi în viaţă erau în stare de inconştienţă. Până si bietul nenorocit, care le trimisese unicul semnal S.O.S. Căzuse într-o stare de prostaţie înainte de a şti dacă semnalele lui avuseseră efect sau nu.

Ofiţerului francez nu-i trebui mult ca să înţeleagă ce anume pricinuise grozăvia de la bord; pentru că atunci când căutară apă şi rachiu ca să-i întremeze cât de cât pe oameni, descoperiră că nu se afla niciun strop de băutura şi nicio fărâmă de hrană. Semnaliză imediat crucişătorului să trimită rezerve de apă, medicamente şi provizii de hrană şi o altă barcă fu lansată pe ruta periculoasă până la nava Arrow.

După ce li se aplicară măsurile de înviorare, câţiva dintre oameni îşi veniră în simţiri şi atunci îşi depănară întreaga poveste. Din care noi cunoaştem o bună parte, până Ia plecarea vasului, după uciderea lui Snipes şi îngroparea cadavrului său deasupra cufărului ce conţinea comoara.

Se pare că faptul de a fi avut crucişătorul pe urme îi terorizase atât de cumplit pe răzvrătiţi,

încât continuaseră să străbată în neştire Atlanticul chiar şi la câteva zile după ce pierduseră crucişătorul din vedere; dar, dându-şi seama de cantitatea redusă a proviziilor de apă şi de hrană, se întorseseră iar spre est. Neavând la bord pe nimeni priceput în ale navigaţiei, se iscară discuţii cu privire la direcţie; şi cum după trei zile de navigare spre est nu se ivise nici urmă de uscat, cârmiră spre nord, temându-se ca nu cumva vânturile puternice dinspre nord, care suflaseră cu precădere în ultima vreme, să fi deviat vaporul spre sud de extremitatea sudică a Africii.

Timp de două zile o ţinură spre nord-nord-est, când intrară într-o perioadă de acalmie care dură aproape o săptămână. Apa li se terminase, iar merinde mai aveau doar pentru o zi. Foarte repede, condiţiile începură să se înrăutăţească. Un om îşi pierdu minţile şi sări peste bord. Curând, un altul îşi tăie venele. Cind muri, îl azvârliră peste bord, deşi se ridicaseră câteva voci cerând să se păstreze cadavrul pe punte. Foamea îi prefăcea din fiare umane în fiare sălbatice.

Cu două zile înainte de a fi zăriţi de crucişător, erau prea sleiţi de puteri pentru a mai putea mânui vasul şi în acea zi muriră trei oameni. A doua zi dimineaţa ieşi la iveală că unul dintre cadavre fusese parţial mâncat.

Întreaga zi, oamenii se zgâiră unul la celalalt ca nişte fiare de prada şi în cea de a treia dimineaţă, două dintre cadavre fuseseră aproape în întregime curăţite de carne. Dar acest ospăţ necrofag nu-i întremase prea mult pe fugari, căci lipsa de apă era mult mai chinuitoare decât lipsa hranei. Şi atunci apăruse crucişătorul.

Când cei care mai erau în stare să-şi revină îşi reveniră, întreaga istorie fu înfăţişată comandantului francez, dar marinarii erau prea ignoranţi ca să-i poată indica în ce punct anume al coastei îi abandonaseră pe profesor şi grupul lui, aşa încât crucişătorul porni să plutească încet, fără

a pierde nicio clipă ţărmul din vedere, trăgând din timp în timp câte o salvă de semnalizare şi scrutând cu ocheanele fiecare petec de plajă.

Noaptea lăsau ancora, ca nu cumva să le scape vreo porţiune de ţărm şi întâmplător, cu o noapte înainte ajunseră chiar la plaja unde se afla mica tabără pe care o căutau. Loviturile de semnal trase în timpul după-amiezii nu fuseseră auzite de cei de pe ţărm, care se aflaseră, probabil, în inima junglei, în căutarea Janei Porter şi zgomotul trosniturilor pricinuite de paşii lor în hăţiş acoperise bubuitul îndepărtat al semnalului.

În răstimpul cât cele două grupuri îşi istorisiră respectivele aventuri, barca se şi întoarse de la crucişător cu proviziile şi armele necesare expediţiei. Câteva minute mai târziu, micul grup de marinari, însoţiţi de cei doi ofiţeri francezi şi conduşi de profesorul Porter şi de Clayton, porni în disperata şi nefasta investigare a labirintului junglei.

20. EREDITATE

Jane, dându-şi seama că era captiva acelei stranii făpturi pădurene care o salvase din ghearele gorilei, se luptă din răsputeri ca să se elibereze, dar braţele viguroase ce-o purtau cu atâta uşurinţă, de parc-ar fi fost un prunc de o zi, nu făcură decât s-o strângă şi mai tare. Aşa încât renunţă la efortul ei zadarnic şi rămase liniştită, privind pe sub pleoapele pe jumătate închise la faţa omului care înainta atât de sprinten cu ea prin vegetaţia încâlcită.

Faţa care se înclina asupră-i era de o extraordinară frumuseţe. Tipul desăvârşit al masculului viguros, necorupt de desfrâu sau de pasiuni brutale şi înjositoare. Căci, deşi Tarzan din neamul maimuţelor era un omorâtor de oameni şi de fiare, el ucidea aşa cum ucide vânătorul, fără patimă, cu excepţia rarelor prilejuri când ucidea din ură, dar chiar şi atunci nu era acea ură mocnită, malefică, ura care brăzdează hidos trăsăturile celui

ce-o nutreşte. Când Tarzan ucidea, mai adeseori o făcea cu un surâs decât cu o încruntare şi surâsul este temelia frumuseţii.

Fata remarcase o anumită particularitate când îl văzuse pe Tarzan năpustindu-se asupra lui Terkoz — dunga de un roşu aprins care-i străbătea fruntea pornind de deasupra ochiului stâng până la pielea capului, dar acum, scrutându-i trăsăturile, observă că dispăruse şi doar o cicatrice îngustă, albă marca locul unde se ivise pata colorată.

Se lăsă mai în voie în braţele lui şi strânsoarea lui Tarzan slăbi. Odată îşi coborî privirea în ochii ei şi el îi zâmbi, iar fata trebui să-şi strângă puternic pleoapele pentru a alunga priveliştea acelui chip frumos, cuceritor.

După un timp, Tarzan o porni pe calea copacilor, iar Jane, minunându-se că nu încerca nicio teamă, îşi dădu seama că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai în siguranţă decât acum, când zăcea în braţele acestei făpturi puternice, sălbatice, care o purta, Dumnezeu ştie către ce soartă, mai adânc, tot mai adânc, în fortăreaţa neînblânzitei păduri.

Când, cu ochii închişi, încercă să se gândească la viitor şi închipuirea ei vie îi stârni temeri cumplite, nu avu decât să deschidă ochii şi să privească acel chip nobil, atât de apropiat de faţa ei, pentru ca să i se spulbere şi ultima rămăşiţă de îngrijorare.

Nu, niciodată fiinţa aceasta nu i-ar fi putut face vreun rău; se simţi încredinţată de lucrul ăsta când înţelese cavalerismul pe care-l trădau trăsăturile lui fine şl ochii sinceri, curajoşi.

Înaintară tot mai mult prin ceea ce Jenei i se părea o masă compactă de verdeaţă în care se deschidea, ca prin farmec, o cărare dinaintea acestui zeu al pădurii, pentru ca apoi să se închidă iar în urma lor. Nu simţi nici măcar zgârietura unei crenguţe şi totuşi deasupră-i şi dedesubt, în faţă şi în spate, ochii ei nu puteau desluşi altceva decât un

zid trainic de ramuri şi de plante agăţătoare, încâlcite într-o împletitură de nedestrămat.

În timp ce Tarzan înainta cu pas sigur, mintea lui era preocupată de numeroase gânduri, noi şi ciudate. Avea înainte-i o problemă cum nu mai întâlnise nicicând şi simţea, mai curând decât gândea, că trebuie să-i facă faţă ca un om şi nu ca o maimuţă.

Mişcarea-i liberă prin terasele de mijloc ale copacilor, drum pe care îl urma de obicei, contribui să-i mai răcorească ardoarea primei iubiri proaspăt descoperite. Se pomeni meditând la soarta care ar fi aşteptat-o pe fată dacă n-ar fi salvat-o de Terkoz. Ştia fcarte bine de ce n-o ucisese gorila şi Tarzan începu să-şi compare intenţiile cu cele ale lui Terkoz.

Adevărat, legea junglei cerea ca masculul să-şi cucerească perechea prin forţă, dar se putea oare lăsa Tarzan călăuzit de legile fiarelor? Doar Tarzan era **Om**! Dar oamenii cum or fi procedând? Era nedumerit; nu ştia. Ar fi dorit s-o întrebe pe fată, dar pe urmă îi veni ideea că fata îi şi răspunsese prin strădania ei zadarnică ele a se elibera şi de a-l respinge. Dar acum sosiseră la destinaţie şi Tarzan din neamul maimuţelor, purtând-o pe Jane în braţele-i musculoase, se lăsă domol pe iarba arenei unde marii antropoizi îşi ţineau sfatul şi dănţuiau orgia sălbatică a dum-dum-ului.

Deşi veneau de la mile şi mile depărtare, ziua ajunsese abia pe la jumătatea după-amiezei şi amfiteatrul era scăldat în lumina difuză ce se cernea prin urzeala frunzişului din jur. Iarba verde părea moale, răcoroasă şi îmbietoare. Miriadele de zgomote ale junglei răzbăteau înăbuşit, ca de la mare distanţă, topite parcă în ecoul unor sunete învălmăşite care urcau şi coborau, asemenea talazurilor pe un ţărm îndepărtat.

Când se înfundă în iarba în care o depusese Tarzan, Jane se simţi contopită de un simţământ de tihnă visătoare, iar când îşi înălţă ochii la silueta

care o domina, o năpădi şi o stranie senzatie de siguranţă desăvârşită.

În timp ce Jane îl urmărea cu priviri filtrate pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, Tarzan străbătu poiana circulară, îndreptându-se spre copacii din cealaltă parte. Jane îi observă graţia maiestuoasă a ţinutei, simetria perfectă dintre trupul magnific şi felul în care-şi ţinea capul frumos modelat pe umerii largi.

Ce făptură desăvârşită! Sub această înfăţişare de zeu nu se putea ascunde niciun dram de cruzime sau josnicie. „Nicicând — îşi spuse Jane — pământul nu a mai fost călcat de un asemenea om, din clipa când Dumnezeu l-a plăsmuit pe cel dintâi, după chipul şi asemănarea sa!”

Cu un salt, Tarzan se avântă în copaci şi pieri din văz. Jane se întreba unde s-o fi dus. O părăsise oare în voia soartei, acolo în jungla singuratică? Privi în jur cu nervozitate. Fiecare vrej, fiecare tufiş părea vizuina tainică a vreunei fiare uriaşe şi îngrozitoare, ce pândea să-şi înfigă colţii scânteietori în carnea ei mătăsoasă. Fiecare sunet era amplificat de închipuirea ei, în zgomotul unui trup şerpuitor şi malefic ce se târa pe furiş.

Cât de schimbate păreau toate acum când o părăsise!

Câteva minute, care fetei speriate i se părură lungi cât ceasurile, stătu cu nervii încordaţi, aşteptând saltul fiarei pitite ce urma să pună capăt nefericirii şi îngrijorării. Aproape că se ruga să apară o dată dinţii cruzi ce aveau s-o facă să-şi piardă cunoştinţa, curmându-i astfel agonia spaimei.

Auzi un zgomot brusc şi uşor în spatele ei. Cu un strigăt, sări în picioare şi se întoarse pentru a-şi înfrunta sfârşitul. Dar nu-l văzu decât pe Tarzan, cu braţele încărcate de fructe coapte şi mustoase. Jane fu cuprinsă de o ameţeală şi s-ar fi prăbuşit dacă Tarzan, lăsând să-i scape povara, n-ar fi prins-o în braţe. Fata nu-şi pierdu cunoştinţa, dar

se agăţă cu putere de el, tremurând şi clănţănind ca o căprioară speriată.

Tarzan din neamul maimuţelor îi mângâie părul moale şi încercă s-o îmbărbăteze şi s-o liniştească, întocmai cum făcea Kala cu el pe când era o maimuţă mică şi se speria de Sabor, leoaica, sau de Histah, şarpele. O singură dată îşi lipi uşor buzele de fruntea ei şi Jane nu se clinti, ci închise ochii şi scoase un suspin.

Nu-şi putea analiza sentimentele şi nici nu dorea să încerce. Era mulţumită că simţea siguranţa pe care i-o dădeau braţele lui puternice şi în rest, îşi lăsa viitorul în voia soartei; căci ultimele câteva ore o învăţaseră să se încreadă în strania şi sălbatica făptură a pădurii, cum nu s-ar fi încrezut decât în foarte puţini dintre bărbaţii pe care-i cunoştea.

Chibzuind la întreaga ciudăţenie a acestui fapt, întrezări adevărul că, poate, descoperise ceva ce nu mai cunoscuse niciodată: iubirea. Se minună, apoi zâmbi.

Continuind să zâmbească, îl împinse uşurel pe Tarzan îndărăt şi privindu-l cu o expresie pe jumătate zâmbitoare, pe jumătate batjocoritoare, care dădea chipului ei un farmec nespus, arătă cu degetul spre fructele împrăştiate pe jos şi se aşeză pe marginea tobei de pământ a antropoidelor, căci foamea începuse să se facă simţită.

Tarzan adună iute fructele şi le puse la picioarele ei; după aceea se cocoţă lângă ea pe tobă şi începu să despice cu cuţitul şi să pregătească diferitele fructe pentru cina frumoasei Jane.

Mâncară împreună, în tăcere, furişând din când în când câte o privire unul spre celălalt, până ce Jane, în cele din urmă, izbucni într-un hohot de râs vesel, la care Tarzan se alătură.

— Aş fi dorit să vorbeşti englezeşte, spuse fata.

Tarzan clătină din cap şi o expresie îngândurată trădând o dorinţă patetică îi înnegură ochii

surâzători.

Apoi Jane încercă să-i vorbească franţuzeşte, iar după aceea nemţeşte; dar fu nevoită să râdă singură de încercarea-i bâlbâită de a se exprima în această din urmă limbă.

— Oricum, îi spuse ea în englezeşte, înţelegi germana mea la fel de bine cum o înţelegeau şi cei din Berlin.

Tarzan luase de mai multă vreme hotărârea cum să procedeze mai departe. Avusese timp să-şi aducă aminte tot ce citise în cărţile lui din cabană despre felul cum se poartă bărbaţii cu femeile. Se va comporta aşa cum îşi închipuia el că s-ar fi purtat bărbaţii din cărţi, dacă ar fi fost în locul lui.

Din nou se ridică şi o porni prin copaci, dar mai înainte încercă să-i explice prin semne Janei că se va întoarce imediat şi o făcu atât de bine, încât fata pricepu şi nu se mai temu cât lipsi el.

O năpădi doar o senzaţie de singurătate în timp ce-l aştepta, privind, cu ochi languroşi, punctul pe unde dispăruse. Ca şi prima dată, fu înştiinţată de prezenţa lui printr-un zgomot uşor venind din spate şi se întoarse pentru a-l vedea înaintând prin iarbă, cu braţele încărcate de crengi. Apoi dispăru din nou în junglă şi după câteva minute, reapăru cu o încărcătură de ierburi moi şi de ferigă. Îi mai trebuiră două drumuri până să aibă la îndemână tot vraful de materiale.

În cele din urmă împrăştie ferigile şi ierburile pe jos, aşternându-i un culcuş moale, pe deasupra căruia propti crengile, rezemate una de alta, astfel încât se întâlneau la o înălţime de vreo doi metri peste centru. Deasupra crengilor aşternu frunze uriaşe de palmier şi cu ajutorul altor crengi şi altor frunze, închise un capăt al micului adăpost pe care-l construise. După care se aşezară din nou pe marginea tobei şi încercară să-şi vorbească prin semne.

Minunatul medalion încrustat cu diamante care atârna la gâtul lui Tarzan era o pricină de mare

mirare pentru Jane. Arătă spre el şi Tarzan îl scoase şi-i întinse frumosul giuvaer. Jane îşi dădu seama că era lucrat de mâinile unui meşter iscusit şi că diamantele aveau mare strălucire şi erau superb montate, dar felul cum fuseseră tăiate denota că bijuteria era veche. Mai observă că medalionul se deschidea şi apăsând butonul ascuns, văzu cele două jumătăţi separându-se pentru a da la iveală, în fiecare dintre ele, câte o miniatură în fildeş. Una dintre miniaturi înfăţişa o femeie frumoasă, iar cealaltă ar fi putut fi un portret al bărbatului de lângă ea, dacă n-ar fi existat o subtilă, abia definită, diferenţă de expresie.

Se uită la Tarzan şi-l văzu aplecat spre dânsa, privind cu vădită uimire miniaturile. Întinse mina şi luă medalionul, examinând portretele, cu semne de certă surpriză şi interes. Purtarea lui vădea limpede că nu le mai privise niciodată până atunci şi nici nu-şi închipuise că medalionul se deschidea. Faptul acesta o determină pe Jane să se lase furată de noi speculaţii şi să încerce a-şi imagina cum ajunsese frumosul ornament în posesia unei făpturi sălbatice din jungla neexplorată a Africii.

Mai uimitor era faptul că medalionul conţinea portretul cuiva care ar fi putut să fie fratele sau mai curând tatăl acestui semizeu pădurean, care nu ştiuse nici măcar că giuvaerul se deschide.

Tarzan continua să privească fix cele două chipuri. După un timp îşi scoase tolba de pe umăr şi răsturnând săgeţile pe jos, scotoci în fundul pungii şi scoase afară un obiect plat, înfăşurat în numeroase frunze moi şi legat cu fire lungi de iarbă. Îl desfăcu cu grijă, îndepărtând frunză după frunză, până când, în cele din urmă, rămase în mână cu o fotografie. Arătând spre miniatura din medalion, îi întinse Janei fotografia, ţinându-i în faţă şi medalionul deschis.

Fotografia nu făcu decât să o nedumerească pe fată şi mai mult, pentru că înfăţişa, fără îndoială,

chipul aceluiaşi bărbat al cărui portret se afla prins în medalion lângă cel al frumoasei femei tinere.

Tarzan se uita la ea cu o expresie de uimire în ochi şi Jane îl privi la rândul ei. Se părea că buzele lui se căzneau să formuleze o întrebare. Fata arătă spre fotografie, apoi spre miniatură şi în urmă spre el, ca şi cum ar fi vrut să spună că portretele erau ale lui, dar Tarzan clătină din cap, apoi, ridicând din umerii uriaşi, luă fotografâa din mâna ei şi după ce o înfăşură din nou cu grijă, o aşeză iar în fundul tolbei.

Câteva momente rămaseră amândoi tăcuţi, Tarzan cu ochii pironiţi în pământ în timp ce Jane ţinea micul medalion în mână, sucindu-l şi răsucindu-l în strădania de a gasi un indiciu care să-i poată revela identitatea proprietarului.

În cele din urmă, explicaţia simplă îi veni în minte. Medalionul aparţinuse Lordului Greystocke, iar portretele îl înfăţişau pe el şi pe Lady Alice. Făptura sălbatică îl găsise pur şi simplu în cabana de pe plajă. Ce stupid din partea ei că nu întrezărise mai înainte această soluţie a enigmei!

Dar a găsi o explicaţie pentru ciudata asemănare dintre Lordul Greystocke şi acest zeu al pădurii era un lucru care o depăşea şi nu-i de mirare că nu-şi putea închipui un singur moment că sălbaticul gol din faţa ei era un nobil englez.

Într-un târziu, Tarzan îşi înălţă privirile pentru a o urmări pe fată, care cerceta medalionul. El nu putea pătrunde tâlcuî chipurilor dinăuntru, dar putea citi interesul şi fascinaţia de pe chipul fiinţei vii şi tinere de lângă el.

Jane observă că o urmăreşte din priviri şi gândind că-şi doreşte podoaba înapoi, i-o întinse. Tarzan o luă şi desfăcând lanţul cu ambele mâini, i-l trecu fetei pe gât, zimbind în faţa surprizei pe care i-o pricinuise acest neaşteptat dar. Jane scutură vehement din cap şi voi să-şi scoată lănţişorul de aur de la gât, dar Tarzan nu-i îngădui

cu niciun chip. Când o văzu că stăruie, îi luă mâinile în mâinile lui şi i le ţinu strâns, ca s-o împiedice să-şi scoată lanţul. În cele din urmă, Jane renunţă şi râzând uşurel, ridică medalionul la buze.

Tarzan nu-şi dădu seama exact ce semnificaţie avea acest gest, dar ghici că era felul ei de a accepta darul, aşa încât se ridică în picioare şi luând medalionul în mână, se înclină solemn, ca un cavaler din vechime şi-şi lipi buzele pe locul atins de buzele ei.

Un mic omagiu distins şi galant, îndeplinit cu graţia şi demnitatea unei totale degajări.

Se lăsa întunericul, aşa că începură din nou să mănânce fructele care le ţineau şi de foame şi de sete, apoi Tarzan se ridică în picioare şi conducând-o pe Jane la micul umbrar pe care-l construise, îi făcu semn să intre.

Pentru prima dată în ultimele ore, Jane fu săgetată de teamă şi Tarzan o simţi îndepărtându-se, ca şi cum se ferea de el. Jumătatea de zi petrecută cu această fată făcuse din Tarzan un cu totul alt om decât cel asupra căruia răsărise soarele acelei dimineţi. Acum, în fiecare fibră a fiinţei sale, ereditatea se făcea mai simţită decât deprinderile. Nu putem spune că se prefăcuse subit dintr-un sălbatic om-maimuţă într-un gentleman politicos, dar, oricum, înclinaţiile acestuia din urmă precumpăneau şi mai presus de toate, dorinţa de a fi pe placul femeii iubite şi de a-i face o impresie bună.

Aşa încât Tarzan din neamul maimuţelor făcu unicul lucru pe care-l ştia menit să asigure liniştea Janei: îşi scoase cuţitul de vânătoare din teacă şi întinzându-i-l cu mânerul înainte, o pofti din nou, printr-un semn, să intre în adăpost. Fata înţelese şi luând cuţitul lung, intră şi se culcă pe ierburile moi, în timp ce Tarzan din neamul maimuţelor se întinse pe pământ, de-a curmezişul intrării.

Şi aşa-i află soarele când răsări în zori. În prima clipă când se deşteptă, Jane nu-şi aminti de straniile întâmplări ale zilei precedente şi se minună de ciudatul loc unde se găsea — micul umbrar de frunze, ierburile moi ale culcuşului, priveliştea neobişnuită ce se ivea prin deschizătura adăpostului.

Treptat, împrejurările datorită cărora ajunseseră aici îi reveniră în minte una câte una. Şi atunci în inima ei se stârni o aprigă uimire — un val de mulţumire şi de recunoştinţă pentru faptul că, deşi se aflase într-o primejdie atât de cumplită, era teafără şi neatinsă. Se apropie de intrarea adăpostului pentru a-l căuta pe Tarzan. Dispăruse, dar de astă dată nu se simţi cuprinsă de temeri pentru că ştia că se va întoarce.

Văzu în iarba din faţa deschiderii umbrarului amprenta trupului său, acolo unde zăcuse toată noaptea pentru a o apăra. Ştia că numai datorită faptului că el se aflase acolo putuse să doarmă într-o tihnită siguranţă. Cu el în preajmă, cum ar fi putut să se mai teamă? Se întrebă dacă o mai fi existând pe lume vreun bărbat alături de care o fată să se poată simţi atât de sigură în inima junglei africane. Nici leii şi nici panterele n-o mai speriau acum.

Ridică privirile şi văzu silueta lui zveltă picând uşor dintr-un copac vecin. Când ochii li se întâlniră, faţa lui Tarzan fu luminată de zâmbetul acela deschis şi strălucitor, care, în urmă cu o zi, îi câştigase Janei încrederea. Şi când se apropie de ea, inima Janei porni să bată mai iute şi ochii i se luminară, aşa cum nu se mai întâmplase niciodată la apropierea vreunui bărbat.

Fusese din nou după fructe, pe care le depuse la intrarea umbrarului. Şi iarăşi se aşezară împreună să mănânce.

Jane începu să se întrebe ce planuri o fi având cu ea. Voia s-o ducă înapoi pe plajă sau avea de gând s-o ţină aici? Brusc avu revelaţia că răspunsul

la această întrebare n-o preocupa în prea mare măsură. Era cu putinţă, oare, să-i fie indiferent? Începu totodată să-şi dea seama că se simţea pe deplin mulţumită să şadă aici, alături de acest uriaş surâzător, ospătându-se cu fructe delicioase în edenul pădurii, departe, în adâncurile unei jungle africane — da, era mulţumită şi nespus de fericită. Nu putea înţelege. Raţiunea îi spunea că ar trebui să fie măcinată de o îngrijorare nebună, apăsată de temeri groaznice, doborâtă de presimţiri funeste şi în schimb, inima îi cânta, iar ea zâmbea zâmbetului de pe faţa omului de alături.

După ce isprăviră micul dejun, Tarzan se duse în umbrarul ei şi-şi luă înapoi cuţitul. Fata uitase cu totul de el. Îşi dădu din nou seama că uitase cu totul de cuţit pentru că uitase de teama care-o făcuse să-l accepte. Făcându-i semn să-l urmeze, Tarzan se îndreptă spre copacii de la marginea arenei şi ridicând-o cu un singur braţ viguros, se avântă pe ramurile de deasupra capului.

Fata ştiu că o duce înapoi la ai ei şi nu putu să-şi explice sentimentul brusc de singurătate şi de tristeţe care o năpădi.

Ore întregi se balansară încet, din copac în copac.

Tarzan din neamul maimuţelor nu se grăbea. Încerca să guste pe îndelete şi să prelungească plăcerea acestei călătorii în timpul căreia simţea braţele dragi înconjurându-i gâtul, aşa încât ocoli mult spre sud drumul direct care ducea la plajă.

De câteva ori se opriră, pentru scurte răgazuri de odihnă, de care Tarzan de fapt nu avea nevoie, iar la prânz poposiră timp de un ceas pe malul unui pârâiaş, unde-şi potoliră setea şi foamea. Aşa încât se apropia de asfinţit când ajunseseră la luminiş iar Tarzan, lăsându-se pe pământ lângă un arbore mare despărţi ierburile înalte ale junglei şi-i arătă cabana.

Jane îl luă de mână, vrând să-l conducă în tabără ca să-i poată spune tatălui ei că omul acesta o

salvase de la moarte sau de la o soartă mai rea decât moartea şi că veghease asupră-i cu o grijă de mamă. Dar din nou puse stăpânire pe Tarzan din neamul maimuţelor sfiala sălbăticiunii în faţa aşezărilor omeneşti. Se trase îndărăt, scuturând din cap. Fata se apropie de el, privindu-l cu ochi rugători. Într-un fel, nu putea îndura gândul de a-l şti că se întoarce singur în teribila junglă. Dar el continuă să clatine din cap şi în cele din urmă o trase la piept foarte uşor şi se aplecă s-o sărute, dar mai întâi o privi în ochi, aşteptând să vadă dacă era mulţumită sau îl respingea. O secundă, fata şovăi, dar pe urmă îşi dădu seama care era adevărul şi încolăcindu-i gâtul cu braţele, îi trase faţa spre ea şi-l sărută fără nicio ruşine.

— Te iubesc, te iubesc, îi murmură.

De la mare depărtare răzbi trosnetul înăbuşit al mai multor arme. Tarzan şi Jane îşi înălţară capetele.

Dinspre cabană veneau domnul Philander şi Esmeralda. De acolo unde se aflau, Tarzan şi Jane nu puteau vedea vasele ancorate în golf. Tarzan arătă cu degetul în direcţia de unde se auziseră împuşcăturile, apoi îşi atinse pieptul, după care arătă din nou într-acolo. Jane înţelese. Pleca, dar ceva îi spunea fetei că o făcea deoarece gândea că ai ei sunt în pericol.

O sărută din nou.

— Întoarce-te la mine, îi murmură Jane. Am să te-aştept… de-a pururi.

Tarzan plecă, iar Jane se întoarse, ca să străbată luminişul spre cabană.

Domnul Philander o zări primul. Se înserase şi domnul Philander era foarte miop.

— Repede, Esmeralda! strigă el. Repede înăuntru, la adăpost… se apropie o leoaică! Dumnezeule mare!…

Esmeralda nu se osteni să verifice viziunea domului Philander. Tonul lui alarmat îi era suficient. O zbughi în cabană si până să apuce el

să-i rostească întreg numele, trânti şi zăvorî uşa. „Dumnezeule mare! exclamase domnul Philander, descoperind că Esmeralda, în exuberanţa grabei, îl zăvorâse de aceeaşi parte a uşii de care se apropia leoaica.

Izbi cu furie în lemnul solid.

— Esmeralda! Esmeralda! ţipă. Dă-mi drumul înăuntru! Leul e pe cale să mă mănânce!

Esmeralda gândi însă că bătăile în uşă provin de la leoaica ce încerca s-o urmărească, aşa încât, după bunul ei obicei, leşină.

Domnul Philander aruncă o privire înspăimântată în spate. Grozăvie! Iat-o, era chiar lângă el. Încercă să se caţere pe zidul lateral al cabanei şi reuşi să se agate, instabil, de acoperişul de stuf. O clipă rămase astfel, suspendat, cramponându-se cu picioarele, ca o pisică, de o frânghie de rufe, dar, la un moment dat, mănunchiul de stuf cedă şi domnul Philander fu proiectat pe spate.

În clipa când se prăbuşi, îi trăsni prin minte o remarcabilă prevedere a ştiinţelor naturii: dacă te prefaci mort, se presupune că leii şi leoaicele te ignoră, c*el* puţin aşa pretindea memoria cam defectuoasă a domnului Philander. Drept care, domnul Philander rămase în poziţia în care căzuse, încremenit într-un simulacru de moarte. Cum se prăbuşise pe spate, cu braţele şi picioarele întinse ţeapăn, atitudinea de mort era de-a dreptul impresionantă.

Jane îi observase caraghioasa performanţă, cu o mirare înduioşată. Când se apropie, râse: un mic hohot de râs sugrumat; dar fu de ajuns. Domnul Philander se răsuci pe o coastă şi se holbă la ea. În cele din urmă o recunoscu.

— Jane! strigă el. Jane Porter! Dumnezeule mare! Se opinti ca să se ridice în picioare şi alergă la fată. Nu-i venea să creadă că este ea, că este vie. Dumnezeule mare! De unde vii? Unde, ai fost pentru Dumnezeu? Cum…

— Fie-ţi milă de mine, domnule Philander, îl întrerupse fata. Nu pot ţine minte atâtea întrebări dintr-o dată.

— Bine, bine… făcu domnul Philander. Dumnezeule! Când te văd teafără şi sănătoasă, sunt atât de uimit şi de încântat, încât, zău, nu mai ştiu ee vorbesc. Dar vino, povesteşte-mi tot ce ţi s-a întâmplat.

21. SATUL TORTURII

În timp ce mica expediţie de marinari trudea prin desişul junglei căutând urmele Janei Porter, zădărnicia încercării lor apărea din ce în ce mai evidentă şi numai durerea bătrânului şi ochii deznădăjduiţi ai tânărului englez îl împiedicară pe generosul D'Arnot să se întoarcă.

Îşi spunea că ar exista doar posibilitatea de a găsi cadavrul fetei sau rămăşiţele cadavrului, pentru că era convins că Jane fusese devorată de o fiară de pradă. Oamenii fuseseră rânduiţi în linie de bătaie, începând din punctul unde o găsiseră pe Esmeralda şi în această formaţie desfăşurată, îşi croiau drum, năduşind şi gâfâind prin încâlceala lianelor şi plantelor agăţătoare. Înaintarea era foarte anevoioasă. Amiaza îi află doar cu câteva mile mai spre interior. Făcură un scurt popas şi după ce mai străbătură o mică distanţă, unul dintre oameni descoperi o potecă bine demarcată.

Era vechiul drum bătătorit de elefanţi şi D'Arnot, consultându-se cu profesorul Porter şi cu Clayton, hotărî să-l urmeze. Poteca şerpuia prin junglă, în direcţia nordică şi coloana porni în şir indian de-a lungul ei.

Locotenentul D'Arnot se afla în frunte şi înainta cu pas destul de rapid, întrucât cărarea era, relativ deschisă. Imediat în spate urma profesorul Porter, dar cum batrânul nu putea ţine pasul cu tânărul, locotenentul D'Arnot se găsea la o depărtare de vreo sută de iarzi când, deodată, se pomeni înconjurat de şase războinici negri. Când negrii îl împresurară, D'Arnot îşi avertiză coloana printr-un

strigăt, dar mai înainte de a-şi fi putut scoate revolverul, fu legat de mâini şi târât în junglă.

Strigătul său îi alarmase pe marinari şi vreo doisprezece săriră, trecând pe lângă profesorul Porter şi depăşindu-l pentru a veni în ajutorul ofiţerului lor. Nu ştiau ce anume pricinuise strigătul de alarmă, dar îşi închipuiau că se ivise o primejdie. Trecură în fugă de locul unde fusese capturat D'Arnot, când o suliţă lansată din junglă străpunse pe unul dintre oameni; îi urmă imediat o ploaie de săgeţi. Ridicându-şi puştile la ochi, marinarii traseră în tufişuri în direcţia de unde fuseseră lansate proiectilele.

Între timp se apropiase şi restul grupului şi una după alta, salve de împuşcături fură îndreptate spre duşmanul nevăzut. Acestea erau trosnetele pe care le auziseră Tarzan şi Jane Porter.

Locotenentul Charpentier, care conducea ariergarda coloanei, sosi în fugă la locul cu pricina şi aflând amănuntele ambuscadei, porunci oamenilor săi să-l urmeze şi se înfundă în hăţiş. O secundă mai târziu, erau prinşi într-o luptă deschisă cu vreo cincizeci de războinici negri din satul Mbonga. Săgeţile şi gloanţele zburau din belşug şi cu mare viteză. Ciudatele pumnale africane şi paturile puştilor franţuzeşti se întâlniră un moment în dueluri sălbatice şi sângeroase, dar în scurt timp sălbaticii o zbughiră înapoi în junglă, lăsându-i pe francezi să-şi numere pierderile.

Din cei douăzeci de oameni, patru muriseră, vreo doisprezece erau răniţi, iar locotenentul D'Arnot dispărut. Întunericul se apropia cu paşi repezi şi situaţia lor deveni de două ori mai rea când nu mai putură regăsi nici poteca de elefanţi pe care o urmaseră la venire. Un singur lucru se putea face şi anume să amenajeze o tabără chiar pe locul unde se aflau şi să înnopteze acolo. Locotenentul Charpentier dădu dispoziţii să se ridice în jurul taberei o îngrăditură circulară din trunchiuri de arbuşti şi vegetaţie măruntă. Treaba

asta fu isprăvită mult timp după lăsarea întunericului, iar în centrul luminişului, oamenii aprinseră un foc uriaş, menit să le dea lumina necesară pentru terminarea lucrului.

Când se asigură, atât cât era cu putinţă, împotriva atacurilor animalelor şi ale oamenilor sălbatici, locotenentul Charpentier aşează santinele în jurul taberei iar restul oamenilor, istoviţi şi flămânzi, se întinseră pe jos să doarmă.

Gemetele răniţilor, amestecate cu mugetele şi mârâielile lighioanelor atrase de zgomot şi de lumina focului, alungară somnul de pe pleoapele ostenite, cu excepţia unor scurte şi agitate intermitenţe. O ceată de oameni amărâţi şi înfometaţi petrecu acolo o lungă noapte, rugându-se pentru ivirea zorilor.

Negrii care-l capturaseră pe D'Arnot nu mai aşteptară să ia parte la lupta ce urmase, ci se grăbiseră să-şi târască prizonierul prin junglă, apoi o luaseră mai departe pe aceeaşi potecă unde se desfăşura lupta în care se angajaseră tovarăşii lor. Grăbiră pasul, iar zgomotele bătăliei deveniră din ce în ce mai stinse, pe măsură ce se îndepărtau de combatanţi, până când în faţa ochilor lui D'Arnot se deschise priveliştea unei poieni largi la capătul căreia se îngrămădea un sat de colibe acoperite cu stuf şi îngrădite de palisade.

Se înserase de-a binelea, clar străjile de la poartă zăriră pe cei trei care se apropiau şi desluşiră că unul dintre ei era un prizonier. Un strigăt se înălţă în cuprinsul palisadeâor. Un puhoi de femei şi copii alergă în întâmpinarea grupului.

Şi atunci începu pentru ofiţerul francez cea mai îngrozitoare experienţă de care poate avea parte un om pe acest pământ — primirea care i se făcu unui prizonier alb într-un sat de canibali africani.

Bestialitatea cruzimii lor era sporită de amintirea usturătoare a barbariilor şi mai crude săvârşite asupra lor şi a familiilor lor de către ofiţerii acelui neîntrecut ipocrit, Leopold al II-lea

al Belgiei, atrocităţi din pricina cărora fugiseră din statul liber Congo — o jalnică rămăşiţă a ceea ce fusese odinioară un trib puternic.

Tăbărâră cu înverşunare asupra lui D'Arnot, lovindu-l cu ciomege şi cu bolovani şi trăgând de el cu mâini apucătoare ca ghearele răpitoarelor. Îi smulseră şi ultimul petic de îmbrăcăminte, iar loviturile cădeau nemilos pe trupul despuiat şi tremurător. Dar francezul nu lăsă să-i scape un strigăt de durere. Rostea în gând o rugăciune ca să-i fie hărăzită cât mai repede izbăvirea de tortură.

Moartea pentru care se ruga nu avea să-i vină însă atât de curând. După puţin timp, războinicii alungară femeile din preajma prizonierului: trebuia cruţat în vederea unor plăceri mai mari şi odată potolit primul val de ură, se mulţumiră să-l împroaşte cu cuvinte de ocară, cu insulte şi să-l scuipe. Aici D'Arnot fu legat zdravăn de parul înalt de pe care niciodată nu fusese dezlegat un om viu.

Câteva femei se risipiră spre colibe ca să aducă ceaune şi apă, în timp ce altele aprinseră un şirag de focuri pe care urmau să fiarbă anumite porţiuni din delicatesă, restul de carne urmând a fi pusă la uscat, în felii, pentru a fi consumată mai târziu; făceau toate aceste preparative întrucât nădăjduiau ca războinicii să se înapoieze cu numeroşi alţi prizonieri.

Festivitatea fusese întârziată căci aşteptau întoarcerea războinicilor care se încăieraseră cu albii, aşa încât se înnoptase de-a binelea până se strânseră cu toţii în sat, iar dansul morţii porni să-l încercuiască pe ofiţerul osândit.

Pe jumătate leşinat de durere şi epuizare, D'Arnot privea pe sub pleoapele pe jumătate coborâte ceea ce-i părea a fi fantasmagoriile unui delir sau un coşmar înfiorător din care avea să se trezească în curând.

Feţele bestiale erau mânjite cu vopsea, gurile monstruoase cu buze răsfrânte şi fleşcăite, dinţii

galbeni, piliţi şi terminaţi în vârfuri ascuţite, ochii se roteau diabolic, trupurile sclipeau despuiate şi strălucitoare, suliţele se mişcau crud. Nu, fără îndoială, asemenea fiinţe nu puteau exista pe pământ — se vede că, într-adevăr, visa.

Vârtejul de trupuri sălbatice îl încercui mai aproape. O suliţă zbârnâi şi-i atinse braţul. Durerea ascuţită şi senzaţia sângelui cald care se prelingea il încredinţară de îngrozitoarea realitate a situaţiei sale deznădăjduite. O altă lance, apoi alta îl înţepară. Închisese ochii şi-şi încleştă maxilarele — nu, n-o să strige! Era un ostaş al Franţei, o să ofere acestor bestii o lecţie de cum ştie să moară un ofiţer şi un gentleman.

Tarzan din neamul maimuţelor nu avea nevoie de un interpret care să-i tălmăcească semnificaţia acelor împuşcături îndepărtate. Cu gustul sărutărilor Janei Porter încă proaspăt pe buze, se avântă cu incredibilă rapiditate din copac în copac, drept spre satul lui Mbonga. Nu-l interesa locul exact al încăierării, gândind că aceasta, oricum, se va sfârşi curând. Pe cei morţi tot nu-i mai putea ajuta, iar cei care fugiseră nu aveau nevoie de sprijinul lui. Către cei care nici nu fuseseră ucişi şi nici nu izbutiseră să fugă se grăbea el acum. Şi ştia că-i va găsi legaţi de parul cel mare din centrul cătunului lui Mbonga.

De multe ori văzuse Tarzan patrulele de vânătoare ale lui Mbonba întorcându-se dinspre nord cu prizonieri şi întotdeauna aceleaşi scene se desfăşuraseră în jurul sinistrului stâlp, în lumina scânteietoare a numeroaselor focuri. Mai ştia, de asemenea, că rareori pierdeau prea mult timp până să-şi împlinească diabolicul scop al capturii. Tarzan se îndoia că va ajunge la timp pentru a realiza altceva decât o răzbunare.

Zori cât putu. Căzuse noaptea şi călătorea pe terasele de sus ale arborilor, unde luxurianta lună tropicală îmbăia în lumină cărarea ameţitoare a ramurilor unduioase din vârful copacilor. La un

moment dat, zări reflexul unei străluciri îndepărtate. Venea din dreapta cărării lui. Tarzan îşi spuse că era probabil lumina focului de tabără pe care-l aprinseseră cei doi oameni înainte de a fi atacaţi — nu avea idee de prezenţa marinarilor.

Era atât de sigur că înţelege tot ce se petrecea în junglă, încât nu se abătu din drum, ci trecu pe lângă lumină la o distanţă de jumătate de milă. Era focul de tabără al francezilor. Câteva minute mai tirziu, Tarzan sări în copacii care dominau satul lui Mbonga. Ah, nu venise prea târziu! Sau da?

Nu putea spune. Omul legat de stâlp era inert, totuşi deocamdată războinicii nu făceau decât să-l înţepe.

Tarzan le cunoştea obiceiurile. Lovitura de moarte nu fusese încă dată. Putea ghici până la secundă la ce stadiu al dansului ajunseseră. O clipă mai târziu, cuţitul lui Mbonga avea să reteze una din urechile victimei — şi aceasta va fi începutul sfârşitu-lui, căci, în scurt timp, prizonierul se va preface într-o masă convulsionată de carne măcelărită. Va mai pâlpâi un rest de viaţă în el, dar în acele clipe moartea va fi unicul semn de graţie după care va mai tânji.

Parul se afla la o distanţă de treisprezece metri de copacul cel mai apropiat. Tarzan îşi răsuci o funie. Dar în clipa aceea, peste ţipetele drăceşti ale demonilor dănţuitori răsună brusc răcnetul de provocare al gorilei-mascul. Dansatorii încremeniră ca prefăcuţi în stane de piatră. Laţul se repezi vâjâind, sus peste capetele negrilor. În lumina scânteietoare a focurilor era aproape invizibil.

D'Arnot deschise ochii. Un negru uriaş, proţăpit drept în faţa lui, se lungi pe spate, ca doborât de o mână nevăzută. Trupul lui, zbătându-se în urlete şi zvârcolindu-se dintr-o parte în alta, se îndepărta rapid spre umbra de sub copaci. Negrii, cu ochii cât cepele, se uitau ca vrăjiţi. Odată ajuns sub copaci, trupul se ridică drept în văzduh şi apoi

pieri în frunziş; negrii, îngroziţi, zbierând de spaimă, o tuliră într-o goană nebună spre poarta satului.

D'Arnot fu lăsat în părăsire. Era un bărbat curajos, dar când urletul acela lugubru spintecase aerul, simţise cum i se zbârleşte părul în cap. În timp ce trupul cuprins de spasme al negrului plutea în văzduh, D'Arnot simţi un fior de gheaţă străbătându-i şira spinării, de parcă moartea s-ar fi înălţat dintr-o groapă întunecoasă şi i-ar fi atins carnea cu un deget vâscos. El se uită la punctul pe unde pătrunsese negrul în copac şi deodată auzi zgomotul unei mişcări venind dintr-acolo. Ramurile copacului se îndoiră ca apăsate de un trup omenesc: urmă un trosnet şi negrul se aşternu din nou la pământ, rămânând neînsufleţit în locul unde căzuse. Imediat după el urmă un trup alb, dar acesta căzu în poziţie verticală.

D'Arnot văzu un tânăr gigant, cu picioarele zvelte, răsărind din umbră şi venind în lumina focului apoi îndreptându-se repede spre el.

Ce putea să mai însemne şi asta? Cine putea fi? Fără îndoială, o nouă făptură a torturii şi a distrugerii.

D'Arnot aşteptă. Ochii nu i se dezlipeau de pe faţa omului care înainta spre el. Iar ochii celuilalt sinceri şi limpezi, nu avură o clipă de şovăire sub pironirea privirii lui D'Arnot. Ofiţerul se simţi mai liniştit, dar nu spera mare lucru, deşi simţea că faţa aceea nu putea ascunde o inimă haină.

Fără o vorbă, Tarzan din neamul maimuţelor tăie legăturile care-l ţintuiau pe francez. Slăbit de suferinţă şi din pricina pierderii de sânge, D'Arnot s-ar fi prăbuşit dacă două braţe puternice nu l-ar fi susţinut. Se simţi ridicat în aer. Avu senzaţia că zboară, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

22. EXPEDIŢIA

Zorii care se iviră deasupra micii tabere organizate de francezi în inima junglei îşi revărsară lumina asupra unui grup trist şi descurajat.

Îndată ce fu destulă lumină ca să poată desluşi împrejurimile, locotenentul Charpentier îşi împărţi oamenii în grupuri de câte trei pe care le împrăştie în diverse direcţii cu scopul de a redescoperi cărarea; zece minute mai târziu o găsiră şi grupul expediţionar o porni în grabă înapoi spre plajă.

Era o treabă grea, deoarece purtau trupurile a şase morţi — peste noapte decedaseră încă doi — iar câţiva dintre răniţi trebuiau să fie susţinuţi, chiar si aşa înaintând foarte încet.

Charpentier hotărâse să se întoarcă pe plajă pentru a lua întăriri cu care să încerce apoi să-i urmărească pe băştinaşi pentru a-l salva pe D'Arnot.

Se făcuse târziu după-amiază când oamenii, vlăguiţi, ajunseră în rarişteа de lângă plajă şi cu excepţia a doi din grup, reîntoarcerea însemna atâta fericire pentru ei, încât uitară pe dată de toate suferinţele şi amărăciunile prin care trecuseră.

Când micul grup ieşi din desişul junglei, prima persoană pe care profesorul Porter şi Cecil Clayton o zăriră fu Jane, în picioare, lângă uşa cabanei.

Cu un mic strigăt de bucurie şi uşurare, fata alergă să-i întâmpine, aruncându-şi braţele în jurul gâtului tatălui ei şi izbucnind în lacrimi pentru prima dată de când fuseseră părăsiţi pe acest tărâm hidos şi zbuciumat.

Profesorul Porter se lupta bărbăteşte să-şi învingă propriile emoţii, dar efortul era prea mare pentru nervii şi pentru vitalitatea sa istovită şi în cele din urmă, îngropându-şi faţa bătrână în umărul fetei, plânse încetişor, ca un copil ostenit.

Jane îl conduse spre cabană, iar francezul se întoarse spre plajă, de unde le ieşiră în întâmpinare câţiva tovarăşi.

Clayton, dorind să-i lase singur pe tată şi pe fiică, se alătură marinarilor şi rămase să discute cu ofiţerii, până când aceştia se urcară într-o barcă, îndreptându-se spre crucişător, unde locotenentul Charpentier trebuia să raporteze nefericitul

deznodământ al aventurii lor. Apoi Clayton se întoarse agale spre cabană. Îşi simţea inima fremătând de fericire. Femeia pe care o iubea era teafără. Se întrebă prin ce miracol fusese cruţată. Faptul c-o găsise în viaţă i se părea aproape de necrezut.

Când ajunse în preajma cabanei, o văzu pe Jane ieşind. Zărindu-l, fata se îndreptă spre el.

— Jane, striga tânărul, Dumnezeu a fost într-adevăr îndurător cu noi. Povesteşte-mi cum ai scăpat, ce formă a luat pronia cerească spre a te salva… pentru binele nostru?

Niciodată până atunci nu i se mai adresase rostindu-i numele de botez. Cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Jane ar fi fost cuprinsă de un dulce val de bucurie auzindu-şi numele pe buzele lui Clayton, acum însă se sperie.

— Domnule Clayton, răspunse calmă, întinzându-i mâna, în primul rând, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru cavalereasca lealitate pe care ai avut-o faţă de tatăl meu. Mi-a povestit cât de nobil şi de generos, până la jertfa de sine, ai fost. Cum vom putea vreodată să te răsplătim?

Clayton observă că nu răspunsese familiarităţii lui, dar nu-şi făcu niciun gând din această pricină. Fata trecuse prin atâtea! Îşi dădu seama pe dată că nu era momentul să-i impună dragostea lui.

— Sunt întru totul răsplătit, replică el, doar văzându-vă pe amândoi sănătoşi şi din nou împreună, dumneata şi domnul profesor Porter. Cred că n-aş mai fi putut îndura multă vreme patosul suferinţei sale mute. Domnişoară Porter, a fost cea mai tristă experienţă din viaţa mea; şi apoi, s-a adăugat şi propria mea durere: cea mai mare din câte am încercat vreodată. Dar suferinţa lui era atât de disperată, atât de copleşitoare… M-a învăţat că nicio iubire, nici măcar a soţului faţă de soţie, nu poate fi atât de adâncă, de imensă şi de plină de abnegaţie ca iubirea pentru fiica sa.

Fata îşi înclină capul. Ar fi vrut să pună o întrebare, dar i se părea aproape un sacrilegiu s-o facă în faţa iubirii acestor doi bărbaţi pentru ea şi a cumplitei suferinţe prin care trecuseră în timp ce ea şezuse, râzând fericită, alături de acea făptură cu chip de zeu al pădurii, mâncând fructe mustoase şi privind cu ochii dragostei în ochii care-i răspundeau cu acelaşi sentiment.

Dar iubirea e un stăpân ciudat, iar firea omenească e şi mai ciudată, astfel că, până la urmă, puse întrebarea:

— Unde-i acea făptură a pădurii care te-a salvat pe dumneata? De ce nu se reîntoarce?

— Nu înţeleg, răspunse Clayton. Despre cine vorbeşti?

— Despre cel care ne-a salvat pe amândoi, care m-a scăpat şi pe mine din ghearele gorilei.

Oh! făcu Glayton, surprins. El te-a salvat? Ştii, încă nu mi-ai povestit nimic despre aventura dumitale.

— Dar pe omul acela al pădurii, stărui Jane, nu l-ai mai văzut? Când s-a auzit zgomotul slab şi îndepărtat al împuşcăturilor din junglă, m-a părăsit. Tocmai ajunsesem la luminiş şi el a plecat în grabă la locul bătăliei. Ştiu că s-a dus să v-ajute.

Tonul fetei era aproape rugător — în comportarea ei se simţea tensiunea unei emoţii ţinute în friu. Clayton nu putea să nu observe acest lucru şi se miră, vag, de ce-o fi fost Jane atât de adânc emoţionată, atât de dornică să afle pe unde se găsea acea stranie făptură. Totuşi îl bântuia presentimentul întunecat al unei inevitabile suferinţe şi fără să-şi dea seama, în inima lui încolţi prima sămânţă de gelozie şi de bănuială în privinţa omului maimuţă, căruia îi datora viaţa.

— Nu l-am văzut, răspunse calm. N-a venit la noi. Apoi, după o pauză de gândire, adăugă: Poate că s-a înapoiat la tribul lui, adică la oamenii care ne-au atacat.

Clayton nu ştia de ce rostise aceste vorbe, căci nu le credea nici el. Fata îl privi o clipă cu ochii mari.

— Nu! exclamă ea cu vehemenţă, poate cu prea multă vehemenţă, gândi Clayton. Nu-i cu putinţă.

Cei ce v-au atacat erau sălbatici. Clayton o privi nedumerit.

— Domnişoară Porter, omul acela e o făptură pe jumătate sălbatică, din junglă. Nu ştim nimic despre el. Nici nu vorbeşte, nici nu înţelege vreo limbă europeană, iar podoabele şi armele lui sunt acelea ale sălbaticilor de pe coasta de vest. Clayton vorbea repede. Pe o distanţă de sute de mile, domnişoară Porter — adăugă el — nu există alte fiinţe omeneşti în afara sălbaticilor. Probabil că aparţine tribului care ne-a atacat sau altuia la fel de primitiv; s-ar putea să fie chiar canibal.

Jane păli.

— Nu vreau să cred una ca asta, murmură ea ca pentru sine. Nu-i adevărat! Ai să vezi, i se adresă de astă dată lui Clayton, ai să vezi că se va întoarce şi va dovedi că nu ai dreptate. Nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. Afirm că e un gentleman.

Clayton era un tânăr generos şi însufleţit de sentimente cavalereşti, dar ceva din felul arzător în care fata îl apăra pe omul pădurii aţâţă în el o gelozie iraţională, aşa încât, pentru moment uită tot ce-i datorau sălbaticului semizeu şi-i răspunse cu un rânjet dispreţuitor pe buze:

— Poate că ai dreptate, domnişoară Porter, dar nu cred că vreunul dintre noi ar trebui să se sinchisească de o cunoştinţă care se hrăneşte cu hoit. După toate probabilităţile, e un paria care şi-a pierdut pe jumătate minţile şi care o să uite de noi mai repede, dacă nu mai sigur, decât o să uităm noi de el. Nu-i decât o fiară a junglei, domnişoară Porter.

Fata nu răspunse, dar simţi cum i se strânge inima.

Ştia că Clayton era un om sincer şi pentru prima oară, începu să analizeze structura pe care se întemeia proaspăt descoperita ei iubire şi să supună obiectul acestei iubiri unui examen critic.

Se întoarse şi o porni agale spre cabană. Încercă să şi-l imagineze pe acel zeu al pădurii alături de ea în salonul unui transatlantic. Îl văzu apucând mâncarea cu mâinile, rupând carnea asemenea unei fiare de pradă, ştergându-şi apoi pe coapse degetele-i unsuroase. Se cutremură. Se văzu, în închipuire, prezentându-l prietenilor ei — un necioplit, analfabet, un bădăran; fata se crispă.

Intrase în cabană şi se aşezase pe marginea patului ei de ferigi şi ierburi; în timp ce-şi apăsa cu palma pieptul care-i sălta de emoţie, simţi conturul dur al medalionului. Îl scoase de la gât, ţinându-l o clipă în căuşul palmei şi privindu-l cu ochi împăienjeniţi de lacrimi, apoi îl înălţă la buze şi strivindu-şi sărutul pe el, îşi îngropa faţa în ferigile moi, suspinând.

— Fiară? murmură Jane. Atunci, Doamne, fă-mă fiară; pentru că, fiară sau nu, sunt a lui.

În acea zi nu-l revăzu pe Clayton. Esmeralda îi aduse cina în încăperea ei, iar Jane trimise vorbă profesorului Porter că suferea de reacţia şocului provocat de aventura din ajun.

A doua zi dimineaţa, Clayton plecă în zori, însoţind expediţia organizată în scopul salvării locotenentului D'Arnot De astă dată erau două sute de oameni înarmaţi, la care se adăugau zece ofiţeri, doi chirurgi şi provizii de hrană pe o săptămână. Duceau cu ei aşternuturi şi hamacuri, acestea din urmă în vederea transportării bolnavilor şi răniţilor. Era o companie plină de dârzenie şi de furie — o expediţie de salvare, dar şi de pedepsire în acelaşi timp. Curând după-amiază ajunseră în locul ambuscadei unde căzuse cealaltă expediţie; înaintau mai repede pentru că urmau cărarea cunoscută şi nu-şi mai pierdeau vremea cu explorările. De acolo, poteca bătătorită

de elefanţi ducea drept la satul lui Mbonga. Erau abia ceasurile două când avangarda coloanei se opri la marginea rariştei.

Locotenentul Charpentier, care comanda expediţia, deplasă imediat o parte a forţelor prin junglă, urmând să se posteze la capătul opus al satului. Un alt detaşament fu plasat într-un anumit punct în faţa porţii cătunului, în timp ce restul armatei, împreună cu locotenentul, rămase în partea dinspre sud a luminişului. Dădu dispoziţii ca detaşamentul care urma să ocupe poziţia nordică şi care avea să ajungă ultimul la postul său, să înceapă asaltul, rafala lor de deschidere a luptei urmând a fi semnalul unui atac conjugat, pornit simultan din toate punctele pentru a cuceri întreg satul chiar de la prima şarjă.

Timp de jumătate de oră, oamenii locotenentului Charpentier se pitiră prin vegetaţia luxuriantă a junglei, în aşteptarea semnalului. Li se părea că trecuseră ceasuri întregi. Vedeau o parte din băştinaşi la câmp, în timp ce alţii intrau şi ieşeau pe poarta satului. În cele din urmă răsună semnalul: răpăitul unei rafale de flinte, căreia îi răspunse un ropot de gloanţe venind din vestul şi sudul junglei. Băştinaşii de pe câmp îşi azvârliră uneltele şi o zbughiră nebuneşte spre palisade. Gloanţele franceze îi secerară, iar marinarii francezi săriră peste cadavrele lor, îndreptându-se spre poarta satului. Asaltul fusese atât de brusc şi de neaşteptat, încât albii ajunseră la porţi înainte ca băştinaşii, înspăimântaţi, să fi apucat a le baricada şi câteva minute mai târziu, uliţa satului roia de oameni înarmaţi luptându-se corp la corp, într-o învălmăşeală de nedescris.

Scurtă vreme, negrii îşi menţinură poziţia la intrarea pe uliţă, dar pistoalele, puştile şi hangerele fracezilor îi zdrobiră pe lăncieri şi-i doborâră pe arcaşi înainte de a fi putut măcar să-şi potrivească săgeţile în arc.

Curând, bătălia se prefăcu într-o retragere nebunească şi apoi într-un masacru lugubru, căci marinarii francezi văzuseră bucăţi din uniforma lui D'Arnot împodobind trupurile mai multor războinici negri care li se împotriviseră.

Cruţară copiii şi pe acele femei pe care nu fură nevoiţi să le ucidă pentru a se apăra, dar când, în cele din urmă, se opriră, împrăştiindu-se şiroind de sânge şi sudoare, o făcură pentru că în satul lui Mbonga nu mai exista niciun războinic viu care să le ţină piept.

Scotociră cu grijă fiecare colibă şi fiecare ungher din sat, însă nu putură găsi nicio urmă a lui D'Arnot. Interogară prizonierii prin semne şi în cele din urmă, unul dintre marinari care îşi efectuase stagiul în Congo francez descoperi că-i poate face să înţeleagă dialectul corcit ce slujeşte de limbaj între albi şi triburile cele mai înapoiate de pe coastă; dar chiar şi aşa nu izbuti să afle nimic precis cu privire la soarta lui D'Arnot.

Ca răspuns la întrebările privitoare la tovarăşul lor, obţinură doar o serie de gesturi înfricoşate şi exclamaţii de spaimă; până la urmă se încredinţară singuri că toate acestea nu erau decât dovezi incriminatoare că diavolii negri îl măcelăriseră şi-l mâncaseră cu două nopţi înainte pe D'Arnot.

Pierzând orice urmă de speranţă, începură preparative ca să înnopteze în sat.

Prizonierii fură înghesuiţi în trei colibe, sub pază severă. Fură postate santinele la porţile baricadate şi în cele din urmă, liniştea somnului învălui satul, linişte ştirbită doar de femeile băştinaşe care-şi jeleau morţii.

A doua zi dimineaţă se angajară în marşul de întoarcere. Iniţial, avuseseră intenţia să dea foc satului, dar renunţară la idee şi-i lăsară pe prizonieri bocind şi văicărindu-se, însă măcar cu un acoperiş deasupra capului şi o palisadă ca adăpost împotriva fiarelor junglei.

Încet, expediţia făcu cale întoarsă pe drumul urmat în ajun. Hamacurile încărcate cu răniţi le îngreunau înaintarea. În opt dintre hamacuri purtau pe cei grav răniţi, în timp ce două se legănau încet, sub povara morţii.

Clayton şi locotenentul Charpentier alcătuiau ariergarda coloanei; englezul mergea tăcut, din respect pentru durerea celuilalt, căci D'Arnot şi Charpentier fuseseră prieteni nedespărţiţi din copilărie. Clayton îşi dădea seama că suferinţa lui Charpentier era cu atât mai sfredelitoare, cu cât sacrificiul lui D'Arnot fusese inutil, Jane fiind salvată înainte ca D'Arnot să fi căzut în mâinile sălbaticilor, lucru la care se mai adăuga faptul că ofiţerul francez îşi pierduse viaţa într-o acţiune ce nu intra în cadrul îndatoririlor sale, ci era menită să servească unor necunoscuţi, străini de neam pe deasupra. Dar când îi vorbi despre acest lucru locotenentului Charpentier, francezul scutură din cap.

— Nu, Monsieur, replică el, D'Arnot ar fi ales oricând să moară în asemenea chip. Ce mă doare pe mine e faptul că n-am putut muri salvându-l pe el sau, cel puţin, alături de el. Păcat că nu l-aţi cunoscut mai bine, Monsieur. A fost într-adevăr un ostaş şi un gentleman, titlu conferit multora şi meritat de atât de puţini. Nu a murit zadarnic, căci moartea lui pentru binele unei tinere americane ne va face pe noi, camarazii săi, să înfruntăm cu mai multă bravură sfârşitul, indiferent sub ce chip ar veni.

Clayton nu răspunse nimic, dar în inima lui se înfiripă o nouă stimă pentru francezi, stimă care rămase de atunci încolo neştirbită.

Se făcuse târziu când ajunseră la cabana de pe plajă. O împuşcătură solitară, înainte de a fi ieşit din junglă, le dădu de veste celor din tabără ca şi celor de pe vas că expediţia sosise prea târziu: stabiliseră dinainte ca, atunci când se vor apropia la o milă sau două de tabără, să anunţe printr-un

singur foc că ţinta lor n-a fost atinsă, prin trei focuri izbânda şi prin două, faptul că nu l-au putut găsi nici pe D'Arnot, nici pe negrii care-l capturaseră.

Aşadar, un grup solemn îi întâmpină la întoarcere şi puţine vorbe fură rostite în timp ce morţii şi răniţii erau aşezaţi cu grijă în bărci şi transportaţi în tăcere spre crucişător.

Clayton, epuizat de cele cinci zile de marş trudnic prin junglă şi de participarea la cele două bătălii cu negrii, se îndreaptă spre cabană ca să îmbuce ceva şi să guste tihna patului său de frunze, după două nopţi petrecute în pădure.

Jane îl aştepta lângă uşa cabanei.

— Şi bietul locotenent? întrebă ea. N-aţi găsit nicio urmă?

— Am sosit prea târziu, domnişoară Porter, replică el cu amărăciune.

— Povesteşte-mi. Cum s-au întâmplat lucrurile? întrebă Jane.

— Nu pot, domnişoară Porter, e prea hidos.

— Vrei să spui că l-au torturat? şopti fata.

— Nu ştim ce i-au făcut înainte de a-l fi ucis răspunse Clayton, cu o faţă trasă de oboseală şi de tristeţea resimţită pentru bietul D'Arnot şi punând accentul pe cuvântul „înainte".

— Înainte de a-l fi ucis! Ce vrei să spui'? Doar nu sunt… nu sunt…?

Jane se gândea la insinuările lui Clayton în legătură cu apartenenţa omului pădurii la acest trib şi nu găsea putere să articuleze oribilul cuvânt.

— Ba da, domnişoară Porter, sunt… canibali… ripostă el pe un ton amar, pentru că şi în mintea lui Clayton revenise brusc imaginea omului pădurii şi acea stranie, inexplicabilă gelozie care-l încercase în urmă cu două zile îl năpădi iarăşi; apoi, cu o subită brutalitate care nu i se potrivea lui Clayton mai mult decât i se potriveşte unei gorile respectul curtenitor, izbucni. Când zeul dumitale te-a părăsit

atât de brusc, se grăbea, fără îndoială, să se ducă la ospăţ.

De îndată ce rosti cuvintele de mai sus, îi şi păru rău deşi n-avea habar cât de adânc o răniseră pe fată. Regretul său era provocat doar de neîntemeiata-i lipsă de loialitate faţă de cineva care salvase pe rând viaţa fiecărui membru din grup, fără să fi făcut nimănui vreun rău.

Fata îşi sumeţi capul.

— Faţă de afirmaţia dumitale, domnule Clayton, nu poate exista decât un singur răspuns potrivit, şi regret că nu sint bărbat ca să ţi-l pot da, ripostă ea pe un ton de gheaţă. Îi întoarse spatele şi intră în cabană. Clayton era englez, aşa că, până să înţeleagă ce răspuns anume i-ar fi dat un bărbat, fata şi dispăruse din vedere.

„Zău aşa, îşi spuse el mâhnit m-a făcut mincinos. Şi-mi închipui că o şi merit adăugă îngândurat. Clayton, băiete, ştiu ca eşti istovit şi cu nervii zdruncinaţi, dar ăsta nu-i un motiv să te prosteşti. Mai bine te-ai duce la culcare."

Înainte de a se culca însă, o strigă încetişor pe Jane deasupra perdelei din pânză de catarg care-i despărţea, pentru că voia să-şi ceară scuze; dar cu acelaşi succes s-ar fi putut adresa şi Sfinxului. Atunci aşternu câteva cuvinte pe un petic de hârtie, pe care-l strecură pe sub despărţitură.

Jane văzu biletul, însă nu-l luă în seamă pentru că era foarte furioasă, jignită şi îndurerată, dar fiindcă era femeie, până la urmă îl ridică şi-l citi.

Draga mea domnişoară Porter,

N-am avut niciun drept să insinuez ceea ce am insinuat. Singura mea scuză este că mi-s nervii tociţi — ceea ce nu constituie de loc o scuză.

Te rog, încearcă să gândeşti că n-am rostit acele cuvinte. Îmi pare foarte rău. Dintre toţi oamenii din lume, dumneata eşti ultima pe care aş fi vrut s-o jignesc. Spune-mi că m-ai iertat.

Wm. Cecil Clayton

„Aşa a gândit, altfel nu i-ar fi trecut prin cap s-o spună, raţiona fata, dar nu poate fi adevărat, oh, ştiu că nu-i adevărat!”

O frază din scrisorică o sperie: „Dintre toţi oamenii din lume, dumneata eşti ultima pe care aş fi vrut s-o jignesc”.

Cu o săptămână înainte, fraza aceasta ar fi umplut-o de bucurie, acum însă o mâhnea. Dorea să nu-l fi întâlnit niciodată pe Clayton. Îi părea rău că-i ieşise în cale zeul pădurii. Şi-apoi mai era şi biletul celalalt, pe care-l găsise în iarbă, în faţa cabanei, în ziua când se întorsese din junglă, epistola de dragoste semnată: Tarzan din neamul maimuţelor. Cine mai putea fi şi acest nou curtezan? Dacă era un alt locuitor sălbatic al acestei cumplite păduri, ce n-ar fi fost oare în stare să comită pentru a o dobândi?

— Esmeralda! Trezeşte-te! îi strigă. Mă enervează să te văd dormind în tihnă, când ştii prea bine că lumea-i plină de nenorociri!

— Gaberelle! ţipă Esmeralda, ridicându-se. Ce s-a mai întâmplat? Un hiponocer? Unde-i, domnişoară Jane?

— Tâmpenii, Esmaralda, nu-i nimic. Culcă-te din nou. E destul de rău când dormi, da-i mult mai rău când eşti trează..

— Da, inimioara mea, da’ ce-i cu comoara mea? Ce-are în seara asta de-i cam desprizmată?

— Oh, Esmeralda, în seara asta sunt urâcioasă, răspunse fata. Nu lua aminte la ce spun, hai, fii bună!

— Da, inimioara mea! Acuma fetiţa se duce frumos să facă nani. Are nervii în batistă. Ce mai, cu toţi ripotamii şi cu oamenii ăia care mănâncă duhuri, de care mi-a povestit domnu’ Philander. Dumnezeule, nu-i de mirare să capete omu’ o persecuţie nervoasă.

Râzând, Jane străbătu cămăruţa şi sărutând-o pe buna femeie, îi ură noapte bună.

23. FRĂŢIA UMANĂ

Când D'Arnot îşi reveni în simţiri, se pomeni zăcând pe un culcuş de ferigi moi şi de ierburi, sub un umbrar din crengi, clădit în formă de, **A**: La picioarele lui, prin deschizătura umbrarului, se vedea o pajişte verde şi la mică depărtare mai încolo, zidul compact al junglei şi al pădurii.

D'Arnot şchiopăta, tot trupul îi era numai o durere, se simţea foarte slăbit şi pe măsură ce reintra în deplinătatea facultăţilor mintale, suferea supliciul cumplit al numeroaselor răni şi al junghiurilor ascuţite în fiecare muşchi şi în fiecare os, ca urmare a loviturilor groaznice pe care le primise.

Chiar şi o simplă întoarcere a capului însemna o adevărată tortură, aşa încât rămase multă vreme nemişcat, cu ochii închişi.

Încerca să reînchege amănuntele întâmplării pe care o trăise înainte de a-şi fi pierdut cunoştinţa, pntru a se lămuri unde se află acum; se întreba dacă era printre prieteni sau printre duşmani. În din urmă reconstitui întreaga grozăvie a scenei petrecute la stâlp şi în sfârşit îşi aduse aminte de ciudata făptură albă în braţele căreia căzuse în nesimţire.

D'Arnot se întreba ce soartă îl mai aşteptă acum. Nu vedea şi nu auzea vreun semn de viaţă în preajmă. Zumzetul continuu al junglei, foşnetul milioanelor de frunze, bâzâitul gâzelor, glasul păsărilor şi al maimuţelor păreau topite într-un susur mângâietor, ca şi cum se afla undeva la mare depărtare de miriadele de vieţi ale căror sunete răzbeau până la el doar într-un ecou stins. Într-un târziu lunecă într-o calmă toropeală, din care nu se deşteptă decât la amiază. Din nou încercă acea bizară senzaţie de totală înmărmurire, care se făcuse simţită şi la prima deşteptare, dar imediat îşi reaminti cele de curând petrecute şi privind prin deschizătura umbrarului, văzu silueta unui om cinchit pe vine.

Omul stătea cu spatele larg, musculos spre el, dar, deşi era foarte bronzat, D'Arnot îşi dădu seama era spatele unui om alb şi-i mulţumi lui Dumnezeu. Francezul îl strigă cu o voce slabă. Omul se întoarse şi ridicându-se, veni spre umbrar. Avea o faţă foarte frumoasă, cea mai frumoasă faţă, gândi Arnot, din câte văzuse vreodată. Aplecându-se, se târî în adăpost lângă ofiţerul rănit şi-i puse o mână răcoroasă pe frunte.

D'Arnot îi vorbi în franţuzeşte, dar omul se mărgini doar să clatine din cap, cu tristeţe, i se păru ofiţerului. Apoi D'Arnot încercă să-i vorbească în engleză, iar omul scutură din nou din cap. Italiana spaniola şi germana avură acelaşi rezultat descurajant. D'Arnot cunoştea câteva boabe de norvegiană, rusă, greacă, ba chiar o brumă din limbajul unui trib negru din Congo de vest, omul însă nu răspunse la niciuna dintre acestea.

După ce-i cercetă rănile, îl lăsă pe D'Arnot în adăpost şi dispăru. O jumătate de oră mai târziu se întoarse cu braţele încărcate de fructe şi cu ceva ce semăna cu o tigvă goală de dovleac, plină cu apă. D'Arnot bău şi mâncă puţin. Se mira că nu avea febră. Încercă din nou să înfiripe o conversaţie cu bizarul lui infirmier, dar încercarea rămase fără rezultat.

Deodată, omul ieşi în grabă din adăpost pentru a se reîntoarce câteva minute mai târziu, cu câteva bucăţi de coajă de copac şi — minunea minunilor! — cu un creion. Ghemuindu-se lângă D'Arnot, scrise timp de un minut pe suprafaţa netedă ce căptuşea interiorul scoarţei, apoi îi întinse francezului cele scrise.

D'Arnot fu mirat să vadă un mesaj scris în engleză, cu litere de tipar:

EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR. CINE ESTI TU? POTI CITI ACEASTA LIMBA?

D’Arnot luă creionul, apoi se opri. Omul acesta ciudat scria în engleză — evident, deci era un englez.

— Da, răspunse D’Arnot prin viu grai. Citesc englezeşte. Pot să şi vorbesc. Acum putem sta de vorbă, în primul rând dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine.

Omul însă clătină din cap şi arătă către creion şi scoarţa de copac.

— Mon Dieu! strigă D’Arnot. Dacă eşti englez, cum se face că nu poţi vorbi englezeşte?

Şi-apoi, într-o străfulgerare, înţelese — omul era mut, poate chiar surdo-mut.

Aşadar, D’Arnot scrise un mesaj în engleză pe scoarţa de copac:

Sunt Paul D’Arnot, locotenent în marina franceză, îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Mi-ai salvat viaţa şi tot ce-i al meu îţi aparţine. Pot să te întreb cum se face că scrii englezeşte, dar nu vorbeşti?

Răspunsul lui Tarzan îl umplu pe D’Arnot de şi mai mare uimire.

EU VORBESC NUMAI LIMBA TRIBULUI MEU GORILELE MARI CARE AU FOST ALE LUI KERCHAK; ŞI ÎNŢELEG PUŢIN DIN LIMBA LUI TANTOR, ELEFANTUL şi A LUI NUMA, LEUL, SI A ALTOR LOCUITORI AI JUNGLEI. NICIODATĂ NU AM VORBIT CU UN OM, DECÂT CU JANE PORTER PRIN SEMNE. ASTA ESTE PRIMA DATA CÂND VORBESC PRIN SCRIS CU CINEVA DE FELUL MEU.

D’Arnot se simţea victima unei mistificări. I se părea incredibil să existe pe pământ un om matur care să nu fi vorbit niciodată cu alt om şi ceea ce era mai absurd, care să ştie să citească şi să scrie.

Reciti mesajul lui Tarzan — „decât cu Jane Porter”. Asta era fata americană care fusese răpită de o gorilă în junglă. D’Arnot avu o nouă

străfulgerare — deci omul ăsta era „gorila”. Luă creionul şi scrise:

Unde e Jane Porter?

Iar Tarzan îi răspunse dedesubt:

ÎNAPOI LA RUDELE EI ÎN CASA LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR.

Deci n-a murit? Unde a fost? Ce i s-a întâmplat?

N-A MURIT. A FOST LUATA DE TERKOZ CA SA FIE SOŢIA LUI; DAR TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR A LUAT-O DE LA TERKOZ ŞI L-A OMORÂT ÎNAINTE DE A-I FACE VREUN RAU. NIMENI DIN JUNGLA NU-I POATE TINE PIEPT LUI TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR ŞI APOI SA MAI RÂMÂNA VIU, EU SUNT TARZAN DIN NEAMUL MAIMUŢELOR — LUPTĂTOR PUTERNIC.

D’Arnot scrise:

Ma bucur că a scăpat cu bine. Mă oboseşte să scriu, aş vrea să mă odihnesc puţin.

Şi apoi Tarzan:

DA. ODIHNESTE-TE. CÂND TE FACI BINE, TE DUC ÎNAPOI LA OAMENII TAI.

Zile la rând zăcu D’Arnot pe culcuşul lui din frunze moi de ferigă. A doua zi făcu temperatură iar D’Arnot îşi spuse că asta înseamnă infecţie şi că o să moară. Îi veni o idee. Se şi miră că nu-i trecuse mai înainte prin cap. Îl chemă pe Tarzan şi-i indică prin semne că vrea să scrie, iar când Tarzan îi aduse coaja de copac şi creionul, D’Arnot îi scrise:

Poţi să te duci până la oamenii mei şi să-i aduci aici? Le voi trimite un mesaj pe care ai să-l transmiţi din partea mea şi atunci or să te urmeze.

Tarzan clătină din cap şi apoi scrise:

M-AM GÂNDIT LA ASTA DIN PRIMA ZI; DAR N-AM ÎNDRĂZNIT. GORILELE MARI VIN ADESEA ÎN ACEST LOC, SI DACA TE

GĂSESC AICI SINGUR ŞI RĂNIT, TE OMOARĂ.

D'Arnot se întoarse pe o parte şi închise ochii. Nu voia să moară, dar simţea că se stinge pentru că fierbinţeala îi creştea din ce în ce. În noaptea aceea îşi pierdu cunoştinţa.

Trei zile la rând fu pradă delirului şi Tarzan îl veghe, udându-i fruntea cu mâinile şi spălându-i rănile, în cea de-a patra zi, febra cedă tot atât de brusc cum izbucnise, însă D'Arnot părea să fie propria lui umbră, atât era de slăbit. Tarzan era nevoit să-l ridice şi să-l susţină ca să poată bea apă din tigva de dovleac.

Febra nu provenise dintr-o infecţie, aşa cum crezuse D'Arnot, ci, pur şi simplu, era vorba de unul dintre obişnuitele atacuri pe care le suferă albii în junglele Africii şi care sau îi omoară, sau cedează brusc, aşa cum se întâmplase în cazul lui D'Arnot.

Două zile mai târziu, D'Arnot se plimba copăcel prin amfiteatru, susţinut de braţele puternice ale lui Tarzan, ca să nu cadă. Se aşezară la umbra unui arbore uriaş şi Tarzan găsi nişte coajă netedă de copac pe care să poată conversa.

D'Arnot scrise primul:

Cum ţi-aş putea plăti tot ce-ai făcut pentru mine?

Şi Tarzan îi răspunse:

INVAŢA-MA SA VORBESC LIMBA OAMENILOR.

Ceea ce D'Arnot începu pe dată, arătându-i obiecte familiare şi repetând denumirea lor în franceză, pentru că, îşi spusese el, îi va fi mai uşor să-l înveţe pe omul acesta franceza, din moment ce el însuşi o cunoştea mai bine decât oricare altă limbă.

Pentru Tarzan, desigur, aceasta nu avea nicio însemnătate, întrucât el tot n-ar fi putut distinge între o limbă şi alta, aşa încât, când arătă cuvântul OM, pe care-l scrisese în englezeşte pe o bucată de

coajă, află de la D'Arnot că se pronunţă homme şi în acelaşi fel, fu învăţat că, dacă scrii maimuţă pronunţi singe, iar dacă scrii copac, rosteşti arbre.

Era un elev foarte sârguincios, astfel că două zile mai târziu ştia atâta franceză cât să lege propoziţiuni scurte de felul: „Acesta este un copac", „aceasta este iarbă", „mi-e foame" şi altele de acelaşi fel; însă D'Arnot constată că-i venea greu să-l înveţe construcţiile limbii franceze pe o bază englezească. Francezul îi scria mici exerciţii în engleză pe care Tarzan trebuia să le citească cu glas tare în franceză, dar cum o traducere literară numai a franceză nu semăna, bietul Tarzan era adeseori încurcat. D'Arnot îşi dădu seama că făcuse o greşeală, dar era prea târziu ca să mai dea înapoi şi s-o ia de capăt, silindu-l pe Tarzan să se dezveţe de tot ce învăţase, mai ales că se apropiau cu paşi repezi de un punct de la care conversaţia începea să devină posibilă.

În cea de a treia zi de la încetarea febrei, Tarzan îi scrise un mesaj lui D'Arnot, întrebându-l dacă se simţea destul de puternic pentru a se lăsa transportat îndărăt la cabană. Tarzan era la fel de grăbit ca şi D'Arnot să ajungă acolo, pentru că tânjea s-o revadă pe Jane.

Tocmai din această pricină îi venise foarte greu să rămână alături de fraacez în toate zilele astea şi faptul că o făcuse cu atâta abnegaţie vorbea mai strălucit despre nobleţea sa de caracter decât chiar faptul că-l salvase pe ofiţer din ghearele lui Mbonga.

D'Arnot, foarte doritor să întreprindă călătoria îi scrise:

Dar nu mă poţi purta pe-o asemenea distanţă prin pădurea asta încâlcită.

Tarzan râse:

— *Mais oui*! — răspunse şi D'Arnot râse la rândul lui, auzind de pe buzele lui Tarzan expresia aceasta pe care el o folosea atât de des.

Aşa încât purceseră la drum, D'Arnot minunându-se, aşa cum se minunaseră şi Clayton şi Jane, de miraculoasa forţă şi agilitate a omului-maimuţa. La prânz sosiră la luminiş şi când Tarzan coborî de pe ramurile ultimului copac, inima îi sări din piept de nerăbdarea de a o revedea pe Jane.

În preajma cabanei nu se zărea ţipenie de om, iar D'Arnot observă, perplex, că nici crucişătorul şi nici vasul Arrow nu mai erau ancorate în golf. Pretutindeni se vădea o atmosferă de pustietate, care-i copleşi pe cei doi bărbaţi în drum spre cabană.

Niciunul dintre ei nu rosti o vorbă, totuşi amândoi ştiură, înainte de a fi deschis uşa, ce-i aştepta dincolo de ea. Tarzan trase zăvorul şi împinse uşa grea pe balamalele-i de lemn. Întocmai cum se temuseră: cabana era pustie. Cei doi se uitară unul la altul. D'Arnot ştia că oamenii săi îl crezuseră mort, însă Tarzan nu se gândea decât la femeia care-l sărutase cu dragoste şi care acum îl părăsise în timp ce el se străduise să ajute pe unul dintre ai ei.

Inima i se umplu de o mare amărăciune. Va pleca departe în junglă şi se va întoarce la tribul lui. Niciodată nu va mai voi să vadă pe vreunul din neamul oamenilor; nu putea îndura nici gândul de a se mai reîntoarce la cabană. O va părăsi pe veci o dată cu marile speranţe pe care le nutrise de a-şi regăsi rasa şi de a ajunge şi el om printre oameni.

Şi francezul? D'Arnot? Ce va fi cu el? Se va descurca aşa cum se descurcase şi Tarzan. Nici pe el nu voia să-l mai revadă. Voia să fugă de tot ce-i putea aminti de Jane.

În timp ce Tarzan stătea în prag, făurind asemenea gânduri negre, D'Arnot pătrunse în cabană. Constată că oamenii lăsaseră în urma lor o mulţime de comodităţi. Recunoscu numeroase obiecte de pe crucişător: o maşină de gătit de campanie, ustensile de bucătărie, o carabină şi numeroase rezerve de biscuiţi, alimente

conservate, pături, două scaune şi un pat de campanie, mai multe cărţi şi reviste, cele mai multe americane.

„Probabil că intenţionează să se întoarcă” — îşi spuse D’Arnot.

Se îndreptă spre masa pe care John Clayton o construise cu atâţia ani înainte, de a fi fost folosită ca birou şi văzu pe ea două scrisori adresate lui Tarzan din neamul maimuţelor. Una dintre ele era scrisă cu caligrafie hotărâtă, masculină şi era nepecetluită. Cealaltă, cu scrisul feminin, era lipită.

— Tarzan din neamul maimuţelor, uite două scrisori pentru tine! strigă D’Arnot, întorcându-se spre uşă; dar prietenul lui nu era acolo.

D’Arnot ieşi în prag şi privi în jur. Tarzan se făcuse nevăzut. Îl strigă, însă nu primi niciun răspuns.

— Mon Dieu! exclamă D’Arnot, m-a părăsit! O simt. S-a reîntors în junglă şi m-a lăsat singur aici.

Apoi îşi aminti de expresia zugrăvită pe faţa lui Tarzan când descoperise cabana goală — era expresia pe care vânătorul o vede în ochii căprioarei rănite, doborâtă dintr-o toană a lui. Omul fusese adânc lovit — D’Arnot îşi dădea acum seama — dar de ce? Nu putea înţelege.

Francezul privi în jur. Pustietatea şi grozăvia locului începuseră să-i apese nervii oricum slăbiţi de agonia suferinţei şi bolii prin care trecuse. Să fie lăsat singur aici, în vecinătatea cumplitei jungle, să nu mai audă niciodată un glas omenesc, să nu mai vadă o faţă de om, cu permanenta groază de fiarele sălbatice şi de oamenii şi mai sălbatici, pradă singurătăţii şi deznădejdii! Era înfiorător!

Şi departe, spre răsărit, Tarzan din neamul maimuţelor zorea prin terasele de mijloc ale copacilor, înapoi la tribul său. Niciodată nu călătorise cu asemenea nesăbuită viteză. Avea senzaţia că fuge de el însuşi, că, gonind prin pădure ca o veveriţă speriată, se eliberează de

propriile-i gânduri. Dar oricât de repede alerga, le afla mereu în el.

Trecu peste trupul sinuos al lui Sabor, leoaica, ce se îndrepta în direcţie opusă — „Spre cabană” îşi spuse Tarzan. Ce putea face D’Arnot împotriva lui Sabor, sau a lui Bolgani, gorila, dacă l-ar ataca, sau a lui Numa, leul, sau a crudului Sheeta?

Tarzan se opri din goana lui.

— Ce eşti tu, Tarzan? se întrebă singur cu glas tare. O maimuţă sau un om? Dacă eşti maimuţa, atunci fă ce-ar face maimuţele: lasă-ţi semenul să moară în junglă, dacă ţie ţi-a venit chef să te duci în altă parte. Dacă eşti însă om, ai să te întorci să-ţi ocroteşti semenul. N-ai să fugi de unul din seminţia ta, pentru că un altul a fugit de tine.

D’Arnot închise uşa cabanei. Era foarte nervos. Chiar şi oamenii curajoşi — şi D’Arnot era curajos, sunt uneori înspăimântaţi de singurătate.

Încarcă una din puşti şi şi-o aşeză la îndemână. Apoi se duse la masă şi luă scrisoarea deschisă adresată lui Tarzan. Poate scria acolo că oamenii lui părăsiseră doar vremelnic plaja. Simţea că a citi acea scrisoare nu însemna o încălcare a eticii, aşa încât o scoase din plic şi o parcurse:

Către Tarzan din neamul maimuţelor.

Vă mulţumim pentru că ne-aţi lăsat în folosinţă cabana dumneavoastră şi regretăm că nu ne-aţi îngăduit plăcerea de a vă vedea şi a vă mulţumi personal.

Nu v-am stricat nimic şi v-am lăsat o serie de obiecte care ar putea contribui la confortul şi siguranţa dumneavoastră aici, în singuraticul dumneavoastră cămin.

Dacă-l cunoaşteţi cumva pe ciudatul om alb care ne-a salvat de atâtea ori vieţile şi ne-a adus merinde şi dacă puteţi sta de vorbă cu el, vă rog să-i mulţumiţi, de asemenea, pentru bunătatea sa.

Peste o oră plecăm pentru a nu ne mai întoarce niciodată, dar dorim să ştiţi, dumneavoastră şi celălalt prieten al nostru din junglă, că vă vom fi

de-a pururi recunoscători pentru tot ce-aţi făcut pentru străinii părăsiţi pe ţărmul dumneavoastră şi că, dac-am fi avut prilejul, am fi dorit să facem infinit mai mult spre a vă putea mulţumi amândurora.

Cu mult respect,

Wm. Cecil Clayton

Pentru a nu ne mai întoarce niciodată" murmură D' Arnot şi se trânti cu faţa-n jos pe patul de campanie.

O oră mai tirziu, tresări şi rămase în ascultare. Cineva era la uşă, încercând să intre. D'Arnot întinse mâna după puşca încărcată şi şi-o puse la umăr.

Se lăsase întunericul şi interiorul cabanei era învăluit în beznă, dar omul putu desluşi zăvorul mişcându-se din loc.

Simţi cum i se face părul măciucă. Uşa se deschise încetişor, până când, prin crăpătura îngustă, putu să vadă o siluetă dincolo de ea.

D'Arnot îndreptă ţeava puştii spre crăpătura uşii, apoi apăsă pe trăgaci.

24. COMOARA PIERDUTA

Când expediţia se întoarse din zadarnica-i strădanie de a-l salva pe D'Arnot, căpitanul Dufranne îşi exprimă dorinţa de a ridica ancora cât mai repede cu putinţă şi toţi, cu excepţia Janei, se arătară de cord.

— Nu, spuse ea cu hotărâre, eu nu plec şi nici voi n-o să plecaţi, pentru că în jungla aceasta avem doi prieteni care or să apară într-o bună zi, sperând ne găsească aşteptându-i. Ofiţerul dumneavoastră, domnule căpitan Dufranne, este unul dintre aceştia doi şi omul pădurii, care a salvat pe rând viaţa fiecărui membru din grupul tatălui meu, este al doilea. M-a părăsit acum două zile la liziera junglei, grăbindu-se să alerge în ajutorul tatălui meu şi al domnului Clayton, după cum socotea el, si a rămas să-l salveze pe locotenentul D'Arnot; puteti fi sigur de aceasta. Dacă ar fi ajuns prea

târziu pentru a-l mai ajuta pe locotenent, s-ar fi întors până acum şi faptul că încă nu a revenit constituie pentru mine o dovadă suficientă că a întârziat pentru că locotenentul D'Arnot e rănit sau pentru că a trebuit să-i urmărească pe capturatori dincolo de satul atacat de oamenii dumeavoastră.

— Dar uniforma bietului D'Arnot şi toate lucrurile lui au fost găsite în sat, domnişoară Porter argumentă căpitanul, iar băştinaşii s-au arătat foarte agitaţi când au fost întrebaţi de soarta bietului alb.

— Da, domnule căpitan, dar nu au recunoscut că ar fi murit, cât despre îmbrăcămintea şi echipamentul aflat în posesia lor, vai de mine şi popoare mai civilizate decât aceşti sărmani negri îşi despoaie prizonierii de orice obiect de valoare, fie că intenţionează să-i ucidă sau nu. Până şi ostaşii din Sudul meu îndrăgit i-au jefuit nu numai pe cei vii, dar şi pe morţi. Recunosc, aveţi puternice dovezi aparente, dar niciuna nu-i întemeiată.

— Poate că şi acest om al pădurii a fost capturat sau ucis de sălbatici, sugeră căpitanul Dufranne.

Fata râse.

— Nu-l cunoaşteţi, replică ea, cu o uşoară furnicare de mândrie la gândul că vorbea depre ceva ce-i aparţine.

— Admit că ar merita să-l aşteptăm pe supraomul ăsta al dumneavoastră, râse căpitamd. Fără îndoială că mi-ar plăcea să-l cunosc.

— Atunci aşteptaţi-l, dragul meu căpitan, stărui fata, pentru că eu am de gând să-l aştept.

Francezul ar fi fost nespus de surprins dacă ar fi putut interpreta adevăratul sens al cuvintelor fetei. Discutaseră în timp ce veneau de pe plajă, îndreptându-se spre cabană şi acum se apropiară de un mic grup, aşezat pe scăunaşe pliante la umbra unui copac stufos din vecinătatea casei.

Se aflau acolo profesorul Porter, domnul Philander şi Clayton, împreună cu locotenentul

Charpentier şi alţi doi camarazi de-ai lui, ofiţeri, în timp ce Esmeralda dădea târcoale în spatele lor, emiţând din când în când păreri şi comentarii, cu libertatea bătrânei servitoare de familie căreia i se îngăduie multe.

Când li se apropie superiorul, ofiţerii se ridicară în picioare şi salutară, iar Clayton îi cedă Janei scăunaşul sau.

Tocmai discutam despre soarta bietului Paul, spuse căpitanul Dufranne. Domnişoara Porter susţine că nu avem dovezi absolute că ar fi mort şi de fapt nici nu avem. Pe de altă parte, afirmă că absenţa prelungită a omnipotentului dumneavoastră prieten din junglă, denotă că D'Arnot are încă nevoie de serviciile sale, fiind sau rănit, sau prizonier într-un sat băştinaş mai îndepărtat.

— Ni s-a făcut sugestia, interveni locotenentul Charpentier, ca s-ar putea ca omul acela sălbatic să facă parte din tribul negrilor care ne-au atacat şi că s-o fi grăbit să-i ajute pe ei, oamenii lui. Jane aruncă o privire rapidă spre Clayton.

— O sugestie foarte rezonabilă, aprecie profesorul Porter.

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, obiectă domnul Philander. Ar fi avut o infinitate de prilejuri să ne facă vreun rău sau să-şi conducă tribul împotriva noastră. Şi dimpotrivă, în tot timpul lungii noastre rezidenţe aici şi-a menţinut constant rolul de oblăduitor şi furnizor de provizii.

— Asta-i drept, interveni Clayton, dar nu trebuie să trecem cu vederea faptul că, în afară de el, singurele fiinţe umane aflate pe o rază de sute de mile sunt nişte sălbatici canibali. Omul era înarmat întocmai ca şi canibalii, ceea ce ne indică existenţa unui anumit gen de relaţii între ei şi faptul că el nu-i decât unul singur împotriva poate a mii şi mii dintre ei, ne sugerează că aceste relaţii nu au putut fi decât amicale.

— E improbabil să nu existe legături între ei, remarcă şi căpitanul, posibil să fie un membru al tribului.

— Altminteri cum ar fi putut trăi atâta vreme printre sălbăticiunile junglei, fiare şi oameni, încât să devină aşa de iscusit la vânătoare şi în mânuirea armelor africane? adăugă un alt ofiţer.

— Domnilor, îl judecaţi potrivit cu normele dumneavoastră, îi combătu Jane. Un om alb oarecare, aşa ca oricine dintre dumneavoastră, scuzaţi-mă n-am avut nicio intenţie să vă jignesc, am vrut să spun că un alb cu o forţă fizică şi mintală depăşind chiar nivelul obişnuit n-ar fi izbutit, vă asigur, să trăiască timp de un an, singur şi despuiat, în această junglă tropicală; dar făptura aceasta nu numai că întrece în forţă şi în agilitate pe orice alb obişnuit, dar lasă în urmă, de departe, pe cei mai antrenaţi dintre atleţii şi oamenii de mare forţă ai noştri, depăşindu-i în măsura în care aceştia ar depăşi un nou-născut; iar curajul şi ferocitatea sa când se luptă sunt acelea ale unei fiare sălbatice.

— În orice caz şi-a câştigat un apărător devotat domnişoară Porter, spuse căpitanul Dufranne, râzind! Sunt încredinţat că nu există nimeni printre noi care n-ar accepta pe dată să înfrunte de o sută de ori moartea, în formele ei cele mai aprige, pentru a se arăta vrednic de elogiile unei persoane chiar numai pe jumătate atât de leale… sau de fermecătoare.

— Nu v-ar mira că-l apăr, răspunse fata, dacă l-aţi fi putut vedea aşa cum l-am văzut eu luptându-se pentru mine cu monstrul acela uriaş şi păros. Dacă l-aţi fi văzut năpustindu-se asupra colosului cum se năpusteşte un bivol asupra unui urs, fără niciun semn de teamă sau de şovăire, l-aţi fi socotit supraom. Dacă i-aţi fi văzut muşchii aceia puternici încordându-se sub pielea bronzată, dacă l-aţi fi văzut cum ţinea la distanţă colţii hidoşi ai fiarei şi dumneavoastră l-aţi fi socotit invincibil.

Dacă aţi fi văzut tratamentul cavaleresc pe care l-a acordat unei fete străine, dintr-o lume străină, aţi fi nutrit aceeaşi absolută încredere în el pe care o nutresc şi eu.

— Ai câştigat partida, frumoasă apărătoare! exclamă căpitanul. Curtea consideră că pârâtul e nevinovat, iar crucişătorul va mai aştepta câteva zile, oferindu-i astfel prilejul de a se întoarce şi a mulţumi divinei Porţia[2].

— Pentru numele lui Dumnezeu, inimioara mea, strigă Esmeralda, doar n-o să-mi spui mie că aveţi de gând să mai rămâneţi cu toţii în ţara asta cu animale *carnivale*, din moment ce avem posibilitatea să *escapadăm* cu vaporul ăla? Să nu-mi spui una ca asta, inimioara mea!

— Vai, Esmeralda! Ar trebui să te ruşinezi! strigă Jane. Asta-i mijlocul prin care-ţi arăţi recunoştinţa faţă de omul care ţi-a salvat de două ori viaţa?

— Bine, domnişoară Jane, ce spui mata e *jest*; da' omu' acela din pădure nu ne-a salvat viaţa ca să rămânem aici. Ne-a salvat-o tocmai ca să putem pleca de-aici. Io cred că s-ar supăra foc dac-ar vedea c-am fost aşa de nătăfleţi şi-am rămas pe loc, după ce că ne-a dat ocazia s-o ştergem. Io ziceam că n-o să mai trebuie să dorm nici măcar o noapte în grădina asta *geologică* şi să mai ascult ţipetele alea singuratice care vin din *junblă*, după ce cade întunericul.

— Nu te condamn deloc, Esmeralda, o încuraja Clayton şi ai pus punctul pe i când le-ai numit „ţipete singuratice" Eu n-am reuşit niciodată să găsesc cuvântul potrivit, dar ăsta-i chiar aşa, „ţipete singuratice".

— Dumneata şi Esmeralda aţi face mai bine să vă duceţi să locuiţi pe crucişător, spuse Jane, cu un subtil dispreţ. Ce-aţi mai spune dac-ar trebui să trăiţi toată viaţa în junglă, aşa cum a trăit omul pădurii?

— Mi-e teamă c-aş fi un perfect ţopârlan, în chip de om sălbatic, răspunse Clayton cu amărăciune. Zgomotele astea nocturne fac să mi se zbârlească părul în cap. Presupun c-ar trebui să-mi fie ruşine, dar ăsta-i adevărul.

— N-aş putea spune, replică locotenentul Charpentier. Niciodată n-am stat să mă gândesc la frică sau la lucruri de genul ăsta, niciodată n-am încercat să-mi dau seama dacă sunt un laş sau un viteaz; dar în noaptea aceea, când am rămas în junglă după capturarea lui D'Arnot şi când zgomotele pădurii se înălţau şi coborau în jurul nostru, am început să-mi spun că, într-adevăr, sunt un laş. Şi nu răgetele şi mugetele animalelor mari mă impresionau cel mai mult, ci zgomotele tainice, cele pe care le auzi deodată în apropierea ta şi apoi pândeşti în zadar să percepi repetându-se, sunetele acelea de care nu+ţi dai seama ce sunt, ca de namilă ce se furişează hoţeste şi conştiinţa că nu ştii cât e de aproape, sau dacă nu cumva se târăşte şi mai aproape fără ca tu s-o mai auzi.

Zgomotele astea… şi apoi ochii. Mon *Dieu! De*-acum înainte o să-i simt mereu în întuneric, ah, ochii aceştia sunt cei mai îngrozitori!

O clipă, rămaseră cu toţii tăcuţi, apoi Jane vorbi:

— Şi el e acolo, rosti ea într-o şoaptă înăbuşită de groază. Ochii aceia se vor pironi în noaptea asta asupra lui şi asupra tovarăşului vostru, locotenentul D'Arnot. Îi puteţi părăsi astfel, domnilor, fără a le acorda măcar ajutorul pasiv de a mai ramâne câteva zile?

— Ţţţ, ţţţ, fetiţo! făcu profesorul Porter. Căpitanul Dufranne e de acord să rămână, cât despre mine, sunt şi eu perfect de acord, perfect de acord, aşa cum am fost întotdeauna ori de câte ori ai avut tu vreun capriciu copilăresc.

— Domnule profesor, am putea folosi ziua de mâine pentru recuperarea cufărului, sugeră domnul Philander.

— Chiar aşa, chiar aşa, domnule Philander, aproape că uitasem de comoară! exclamă profesorul Porter. Poate că ne împrumută căpitanul Dufranne câţiva oameni care să ne ajute şi pe unul dintre prizonieri ca să ne-arate locul unde-au îngropat-o.

—- Fără îndoială, dragă domnule profesor, suntem cu toţii la dispoziţia dumneavoastră, răspunse căpitanul.

Şi astfel se hotărî pentru a doua zi ca locotenentul Charpentier să ia un grup de zece oameni şi pe unul dintre răzvrătiţii de pe Arrow drept călăuză şi să dezgroape comoara; iar crucişătorul urma să aştepte încă o săptămână în micul golf. La sfârşitul acestui răstimp vor putea considera ca sigur că D'Arnot murise şi că omul pădurii nu se va mai întoarce. După aceea, cele două vase urmau să plece cu ei toţi.

A doua zi, profesorul Porter nu-i însoţi pe căutăturii comorii, dar când, la ora prânzului, îi văzu reîntorcându-se cu mâinile goale, se grăbi să le iasă în întâmpinare — obişnuita lui nepăsare absorbită, se spulberase în cele patru vânturi şi locul ei îl luase o agitaţie nervoasă.

Unde-i comoara? strigă către Clayton de la o depărtare de treizeci de metri.

Clayton clatină din cap.

— Dispărută, răspunse tânărul când fu mai aproape de profesor.

— Dispărută? Imposibil! Cine-ar fi putut s-o ia? strigă profesorul Porter.

— Dumnezeu ştie, domnule profesor. Am fi putut crede că individul care ne-a călăuzit ne-a indus în eroare asupra locului, dar surpriza şi consternarea sa când nu a descoperit niciun cufăr sub cadavrul lui Snipes, pe care l-au asasinat, au fost prea autentice pentru a fi simulate. Şi-apoi lopeţile noastre ne-au dat de veste că ceva fusese îngropat dedesubtul cadavrului, pentru că am găsit o scobitură adâncă, umplută cu ţărână afânată.

— Dar cine ar fi putut s-o ia? întrebă iar profesorul.

— Desigur că bănuiala poate să cadă pe oamenii de pe crucişător, replică locotenentul Charpentier, dacă sublocotenentul Janviers, aci de faţă, nu m-ar asigura categoric că niciun om nu a coborât pe uscat: din momentul când am ancorat, nimeni nu a călcat pe ţărm decât sub comanda unui ofiţer. Nu ştiu dacă i-aţi fi suspectat pe oamenii noştri, dar mă bucur că nu există nicio posibilitate ca bănuiala să cadă asupra lor, încheie locotenentul.

— Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap să-i suspectez pe oamenii cărora le datorăm atât de mult, ripostă profesorul Porter, îndatoritor. Ar fi ca şi cum l-aş suspecta pe dragul meu Clayton, aci de faţă, sau pe domnul Philander.

Francezii zâmbiră, atât ofiţerii cât şi marinarii. Era limpede că li se luase o piatră de pe inimă.

— Comoara a dispărut de câtăva vreme, continuă Clayton. De fapt, cadavrul s-a dezmembrat când l-am scos din groapă, ceea ce denotă că, oricine ar fi sustras comoara, a făcut-o când cadavrul era încă proaspăt, căci în momentul când l-am dezgropat noi era intact.

— Trebuie să fi fost mai mulţi hoţi, se amestecă Jane, care se apropiase între timp de ei. V-aduceţi aminte că a fost nevoie de patru oameni ca să care cufărul?

— Pe Dumnezeul meu! strigă Clayton. Asta-i adevărat. Se vede treaba că l-a dezgropat o bandă de negri. Probabil că unul dintre ei i-o fi văzut pe oameni îngropând cufărul şi s-a întors imediat cu o ceată de prieteni şi l-au luat.

— Orice speculaţie e inutilă, grăi profesorul Porter cu mâhnire. Cufărul a dispărut. N-o să-l mai vedem niciodată şi nici comoara pe care o conţinea.

Numai Jane ştia ce însemna această pierdere pentru tatăl ei, dar nimeni nu ştia ce înseamnă pentru dânsa.

Şase zile mai târziu, căpitanul Dufranne anunţă că a doua zi în zori, urmau să ridice pânzele. Jane ar fi cerşit o nouă amânare dacă n-ar fi încolţit şi în inima ei convingerea că iubitul din pădure n-avea să mai revină niciodată. În ciuda propriilor ei sentimente, începuse să fie roasă de îndoieli şi temeri. Justeţea argumentelor aduse, de ofiţerii francezi, atât de dezinteresaţi, începuse s-o convingă împotriva voinţei ei. N-ar fi putut crede niciodată că e canibal, dar în cele din urmă i se păru posibil să fie membru, prin adopţiune, al vreunui trib de sălbatici. Nu putuse să admită gândul că ar fi murit. Era imposibil să-ţi închipui că în acel trup desăvârşit, vibrând de triumful vieţii, scânteia vitală ar fi putut vreodată să se stingă — era ca şi cum ţi-ai fi închipuit că nemurirea înseamnă ţărână.

În timp ce Jane îngăduia minţii ei să adăpostească asemenea gânduri, altele, la fel de nepoftite, i se impuneau cu sila. Dacă aparţinea unui trib de sălbatici, însemna că are o soţie sălbatică — sau poate chiar o duzină de neveste — şi o puzderie de ţânci sălbatici, corciţi. Fata se cutremură şi când o anunţară că a doua zi în zori crucişătorul avea să ridice ancora, aproape că se bucură. Totuşi ea sugeră să fie lăsate în cabană arme, muniţii, provizii şi obiecte utile, chipurile pentru acea personalitate intangibilă care iscălea „Tarzan din neamul maimuţelor”, precum şi pentru D’Arnot, dacă ar mai fi trăit, dar în realitate, spera Jane, pentru zeul pădurii, chiar dacă s-ar dovedi un zeu cu picioare de lut. Şi în ultimul minut, îi lăsă şi un mesaj, care să-i fie transmis prin mijlocirea lui Tarzan din neamul maimuţelor.

Jane fu cea din urma care parasi cabana, reîntorcându-se sub un pretext mărunt, după ce toţi ceilalţi porniseră spre vapor. Îngenunche lângă patul în care petrecuse atâtea nopţi şi înălţă o rugăciune pentru omul ei primitiv, apoi, strivindu-şi buzele de medalion, murmură:

— Te iubesc şi pentru că te iubesc cred în tine. Dar chiar dacă n-aş crede, tot te-aş iubi. Dacă te-ai fi întors la mine şi dacă n-ar fi fost altă cale, aş fi venit cu tine în junglă… pe veci.

25. AVANPOSTUL UMANITĂŢII

O dată cu trosnetul carabinei, D'Arnot văzu uşa cabanei deschizându-se larg şi silueta unui om prăbuşindu-se în toată lungimea pe podea. Cuprins de panică, francezul ridică din nou arma la ochi, ca să mai tragă o dată în fiinţa doborâtă, dar deodată, în semiîntunericul uşii deschise, desluşi că omul era alb şi o clipă mai târziu, îşi dădu seama că-şi împuşcase prietenul şi proteguitorul, pe Tarzan din neamul maimuţelor.

Cu un strigăt de groază, D'Arnot sări lângă omul-maimuţă şi îngenunchind, îi înălţă capul, strigându-i numele cu glas tare. Nu veni niciun răspuns şi atunci D'Arnot îşi lipi urechea de inima lui. Spre imensa-i bucurie, auzi bătăile regulate. Cu mare grijă îl ridică pe Tarzan pe pat şi apoi, după ce închise şi zăvorî uşa, aprinse o lampă şi examina rana. Glonţul îi produsese o rană vizibilă în ţeastă. O rană urâtă, dar de suprafaţă, fără niciun semn de fractură a craniului. D'Arnot scoase un suspin de uşurare şi începu să spele sângele ce şiroia pe faţa lui Tarzan.

Curând, apa rece îl deşteptă şi omul-maimuţă deschise ochii, privind mirat şi întrebător către D'Arnot. Acesta din urmă îi bandajase rana cu fâşii de pânză; când văzu că Tarzan îşi venise în simţiri, se ridică şi ducându-se la masă, îi scrise un mesaj pe care il puse în mână şi-n care-i explica teribila greşeală pe care o săvârşise, adăugând cât era de fericit că nu-l rănise mai grav.

După ce citi mesajul, Tarzan se aşeză pe marginea patului şi râse.

— Nu-i nimic, rosti el în franceză şi apoi, cum vocabularul nu-l mai servea, continuă în scris:

DACA-AI FI VĂZUT CE MI-AU FĂCUT BOLGANI ŞI KERCHAK, ŞI TERKOZ ÎNAINTE DE I-AM OMORÂT, AI RÂDE DE ACEASTĂ MICĂ ZGÂRIETURĂ.

D'Arnot îi dădu lui Tarzan cele două mesaje care-i fuseseră lăsate.

Tarzan îl citi pe cel dintâi, cu o expresie de tristeţe zugrăvită pe faţă. Pe cel de-al doilea îl întoarse pe faţă şi pe dos, căutând o deschizătură, nu mai văzuse niciodată până atunci o scrisoare pecetluită, în cele din urmă i-o întinse lui D'Arnot.

Francezul îl supraveghease şi-şi dăduse seama că pe Tarzan îl încurca plicul. Cât de bizar ca un plic să constituie un mister pentru un om alb matur! D'Arnot îl deschise şi-i dădu apoi lui Tarzan scrisoarea.

Aşezat pe un scăunaş pliant, omul-maimuţă desfăşură foaia scrisă şi citi:

Către Tarzan din neamul maimuţelor,

Înainte de plecare, daţi-mi voie să adaug mulţumirile mele la acelea ale domnului Clayton pentru bunătatea de care aţi dat dovadă, îngăduindu-ne să vă folosim cabana.

Am regretat mult cu toţii că nu aţi venit la noi, că să ne împrietenim. Am fi fost bucuroşi să fi putut cunoaşte pe gazda noastră pentru a-i mulţumi.

Mai este cineva căruia aş fi vrut să-i mulţumesc, dar care nu s-a mai întors, deşi nu pot crede că ar fi murit.

Nu-i cunosc numele. Este vorba de uriaşul alb care purta medalionul cu diamante la gât. Dacă-l cunoaşteţi şi dacă-i puteţi vorbi limba, vă rog să-i transmiteţi mulţumirile mele şi să-i spuneţi că l-am aşteptat să se întoarcă şapte zile la rând.

Spuneţi-i, de asemenea, că în locuinţa mea din America, în oraşul Baltimore, va fi oricând binevenit, dacă va dori vreodată să vină.

Am găsit pe jos, printre frunzele de sub copacul de lângă cabană, biletul pe care mi l-aţi scris. Nu ştiu cum de v-aţi putut îndrăgosti de mine, dat fiind că n-am schimbat niciodată vreo vorbă şi-mi pare foarte rău dacă e adevărat, dar inima mea e dăruită altuia.

Vă rog să credeţi însă că rămân mereu a dumneavoastră prietenă,

Jane Porter

Vreme de aproape un ceas, Tarzan rămase cu ochii pironiţi în podea. Din ambele bilete reieşea limpede că nu ştiuseră că el şi Tarzan din neamul maimuţelor erau una şi aceeaşi persoană.

„Inima mea e dăruită altuia” — repetă el într-una în gând.

Aşadar, nu-l iubea! Atunci de ce s-a prefăcut că-l iubeşte, înălţându-l pe culmile speranţei, numai pentru a-l azvârli apoi în adâncurile deznădejdii?! Poate că sărutările ei nu erau decât semne de prietenie. Cum ar fi putut să ştie, el care nu cunoştea nimic din deprinderile oamenilor? Apoi se ridică brusc şi urându-i lui D’Arnot noapte bună, aşa cum învăţase că se cuvine, se trânti pe patul de ferigi pe care dormise Jane Porter.

D’Arnot stinse lampa şi se întinse pe patul de campanie.

Timp de o săptămână nu făcură altceva decât să se odihnească, D’Arnot învăţându-l pe Tarzan franceza. La sfârşitul acestui răstimp, cei doi puteau conversa cu destulă uşurinţă.

Într-o seară, în timp ce stăteau în cabană, înainte de a se duce la culcare Tarzan se întoarse spre D’Arnot.

— Unde e America? îl întrebă el.

D’Arnot îi arătă un punct în direcţia nord-vest.

— La depărtare de multe mii de mile peste ocean, îl lămuri. De ce întrebi?

— Mă duc acolo. D'Arnot clătină din cap.

— Imposibil prietene, îi spuse el.

Tarzan se ridică şi deschizând unul din dulapuri, se întoarse cu un manual de geografie mult răsfoit. Deschizându-l la o hartă a lumii, spuse:

— Niciodată n-am putut înţelege toate astea; te rog, explică-mi-le.

După ce D'Arnot îi explică, arătându-i că tot ce-i albastru înseamnă apă, iar peticele de alte culori sunt continentele şi insulele, Tarzan îi ceru să-i arate unde se aflau ei acum. D'Arnot îi arătă.

— Acum arată-mi America, urmă Tarzan. Şi când D'Arnot puse degetul pe America de Nord, Tarzan zâmbi şi-şi aşeză palma pe pagină, acoperind întregul mare ocean care desparte cele două continente. Vezi, nu-i chiar aşa de departe, spuse el, aproape cât lăţimea mâinii mele.

D'Arnot râse. Cum îl putea face să înţeleagă? Apoi luă un creion şi marcă un punct minuscul pe ţărmul Africii.

— Punctul ăsta, spuse el, e mult mai mare pe această hartă decât cabana ta pe suprafaţa pământului. Îţi dai seama acum cât e de departe?

Tarzan chibzui îndelungă vreme.

— În Africa trăiesc oameni albi? Întrebă.

— Da.

— Unde sunt cei mai apropiaţi?

D'Arnot îi arătă un punct pe coastă, la nord de locul unde se aflau.

— Atât de aproape? întrebă Tarzan, surprins.

— Da, răspunse D'Arnot, dar nu-i aproape deloc.

— Şi au bărci mari cu care trec oceanul?

— Da.

— Mergem mâine la ei, decretă Tarzan. D'Arnot zâmbi din nou şi clătină din cap:

— E prea departe. Am muri cu mult înainte de a ajunge la ei.

— Vrei să rămii aici pentru totdeauna?

— Nu, mărturisi D'Arnot.

— Atunci pornim mâine. Nu-mi mai place aici.

— Mai bine mor decât să rămân pe loc.

— Mă rog, răspunse D'Arnot, ridicând din umeri, nu ştiu ce să spun, prietene, dar parcă şi eu. Mai curând aş muri decât să rămân aici. Dacă tu pleci, vin cu tine.

— Atunci e hotărât, spuse Tarzan. Mâine pornesc spre America.

— Şi cum ai s-ajungi în America fără bani?

— Ce înseamnă bani?

Îi trebui mult tâmp lui D'Arnot ca să-l facă să înţeleagă, chiar în parte.

— Şi cum capătă oamenii bani? întrebă Tarzan în cele din urmă.

— Muncind în schimbul lor.

— Foarte bine. Atunci am să muncesc pentru ei.

— Nu prietene, răspunse D'Arnot, tu nu trebuie să-ţi faci griji din pricina banilor şi nici n-ai nevoie să munceşti pentru ei. Eu am destui bani pentru doi oameni, chiar şi pentru douăzeci. Am mult mai mult decât e bine pentru un singur om şi dacă vreodată o s-ajungem în lumea civilizată, vei avea tot ce-ţi trebuie.

Aşadar, a doua zi o porniră de-a lungul coastei, spre nord. Fiecare dintre ei ducea o puşcă şi muniţii, în afară de aşternut, ceva hrană şi ustensile de gătit. Acestea din urmă i se păreau lui Tarzan o povară inutilă, aşa că le azvârli pe ale sale.

— Dar trebuie să te-nveţi să mănânci hrană gătită, prietene, îl dojeni D'Arnot. Niciun om civilizat nu se hrăneşte cu carne crudă.

— Voi avea destul timp să-nvăţ când o s-ajungem în lumea civilizată, răspunse Tarzan. Nu-mi place mâncarea gătită şi voi nu faceţi decât să stricaţi gustul bun al cărnii.

Timp de o lună călătoriră spre nord. Uneori găseau hrană din belşug, alteori flămânzeau zile întregi.

Nu întâlniră picior de băştinaş şi nici nu fură atacaţi de fiare. Călătoria se desfăşura miraculos

de uşor. Tarzan punea mereu întrebări şi învăţa cu repeziciune. D'Arnot îl iniţie în multe dintre rafinamentele civilizaţiei — până şi în folosirea cuţitului şi furculiţei; dar uneori Tarzan le azvârlea cu dezgust, înşfăca merindele cu puternicele-i mâini bronzate şi le sfâşia cu colţii lui de animal sălbatic.

În asemenea cazuri, D'Arnot îl mustra:

— Tarzan, nu trebuie să mănânci ca o brută când vezi că eu mă străduiesc să fac un gentleman din tine. *Mon Dieu*! Gentlemanii nu mănâncă aşa, e oribil.

Tarzan îi zâmbea cu sfială şi lua din nou cuţitul şi furculiţa. Dar în inima lui le ura de moarte.

În timpul călătoriei îi povesti lui D'Arnot despre sipetul pe care-l îngropaseră marinarii; îi istorisi cum îl dezgropase şi îl dusese la locul de întâlnire al gorilelor, unde-l îngropase din nou.

— Trebuie să fie comoara profesorului Porter! exclamă D'Arnot. Ai făcut foarte rău, dar desigur n-aveai cum să ştii.

Şi atunci Tarzan îşi aduse aminte de epistola scrisă de Jane prietenei sale — cea pe care el o furase când veniseră prima seară la cabană — aşa încât îşi dădu seama ce conţinea cufărul şi ce însemna acesta pentru Jane.

— Mâine mergem să-l luăm, îi comunică lui D'Arnot.

— Să ne întoarcem?! exclamă D'Arnot. Dar bine dragul meu, suntem pe drum de trei săptămâni. Ne-ar trebui alte trei ca să ne întoarcem la comoară şi apoi, încărcaţi cu povara aceea uriaşă, pe care au trebuit s-o poarte patru marinari, după cum îmi spui, ne-ar fi necesare câteva luni bune până să ajungem din nou în acest punct.

— E un lucru care trebuie făcut, prietene, stărui Tarzan. Tu n-ai decât să mergi înainte spre civilizaţie, iar eu mă întorc să iau comoara. Când sunt singur, umblu mai repede.

— Tarzan, am un plan mult mai bun, îl potoli D'Arnot. Mergem împreună până la aşezarea cea mai apropiată, acolo închiriem o barcă şi venim înapoi — de-a lungul coastei ca să luăm comoara, pe care astfel o vom transporta mult mai uşor. E un mijloc mai sigur, mai rapid şi care nu cere să ne despărţim. Ce părere ai de planul meu?

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Comoara ne-aşteaptă oricând am veni după ea; şi cu toate că aş putea s-o iau acum şi să te ajung din urmă într-o lună-două, prefer să nu te las singur pe drum. Când văd cât eşti de neajutorat, D'Arnot, mă întreb cum de nu a fost anihilată rasa umană în toate aceste milenii despre care mi-ai vorbit. Ce mai, Sabor ar putea să extermine, cu o singură labă, o mie de oameni de-ai voştri.

— Ai să ai o părere mai bună despre rasa ta când ai să-i vezi armatele şi flotele, oraşele-i mari, grandioasele-i realizări tehnice. Atunci ai să-ţi dai seama că mintea şi nu muşchii, face ca animalul uman să fie mai puternic decât cele mai cumplite fiare din jungla ta. Singur şi neînarmat, un om nu poate face faţă nici unuia dintre animalele mai mari; dar dacă se adună zece oameni la un loc, ei îşi unesc pe dată minţile şi muşchii împotriva sălbaticilor inamici, în timp ce animalele, fiind incapabile să raţioneze, nu vor gândi niciodată să se unească împotriva oamenilor. Dacă n-ar fi fost raţiunea, Tarzan din neamul maimuţelor, cât ai fi putut să rezişti tu în sălbăticia junglei?

— Ai dreptate, D'Arnot, răspunse Tarzan, dacă în noaptea aceea a Dum-Dum-ului, Kerchak ar fi sărit în ajutorul lui Tublat, praful s-ar fi ales de mine.

Dar pe Kerchak nu-l ducea mintea să profite de asemenea prilej. Nici Kala, mama mea, nu putea să făurească un plan. Ea, pur şi simplu, mânca atâta cât avea nevoie şi când avea nevoie, iar dacă proviziile erau foarte sărace, chiar când se găsea hrană din belşug, niciodată n-ar fi pus deoparte.

Îmi aduc aminte că socotea o prostie din partea mea că mă încărcăm cu provizii de hrană când porneam la drum şi totuşi a foarte bucuroasă să le mănânce împreună cu mine când drumul se dovedea sărăcăcios în ale mâncării.

— Tarzan, deci ai cunoscut-o pe mama ta? întrebă D'Arnot, surprins.

— Da. Era o maimuţă mare, frumoasă, mai voinică decât mine şi de două ori mai grea ca mine.

— Şi pe tatăl tău? întrebă D'Arnot..

— Pe el nu l-am cunoscut. Kala mi-a povestit că era o maimuţă albă şi fără păr pe trup, ca şi mine. Acum înţeleg că trebuie să fi fost un om alb.

— D'Arnot îşi măsură tovarăşul cu o privire lungă gravă.

— Tarzan, îi spuse în cele din urmă, este imposibil ca maimuţa Kala să fi fost mama ta. Dacă s-ar fi putut întâmpla una ca asta, ceea ce mă îndoiesc ai fi moştenit măcar ceva din trăsăturile caracteristice ale maimuţei, ori tu n-ai niciuna, eşti om sadea, ba aş spune chiar, eşti progenitura unor părinţi de înaltă distincţie şi inteligenţă. N-ai niciun indiciu cu privire la trecutul tău?

— Absolut nimic.

— N-ai găsit în cabană nimic scris care să fi dezvăluit ceva din viaţa locuitorilor ei iniţiali?

— Am citit tot ce era în cabană, cu excepţia unei cărţi despre care înţeleg acum că e scrisă în altă limbă decât engleza. Poate că tu o poţi citi.

Tarzan scotoci în fundul tolbei şi scoase cărţulia cu scoarţe negre, pe care o înmână prietenului său. D'Arnot aruncă o privire la titlul primei pagini.

— Este jurnalul lui John Clayton, Lord Greystoke, un nobil englez şi e scris în franceză, spuse el.

Apoi începu să citească jurnalul scris în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, jurnalul în care fuseseră înregistrate amănuntele istoriei pe care o cunoaştem: istoria aventurilor, caznelor şi

nefericirilor lui John Clayton şi ale soţiei sale Alice, din ziua când părăsiseră ţărmul Angliei şi până cu un ceas înainte ca el să fi fost doborât de Kerchak.

D'Arnot citi cu glas tare. Uneori glasul i se frângea şi era nevoit să se oprească din lectură, din pricina pateticei disperări ce se citea printre rânduri. Din când în când se uita la Tarzan, dar omul-maimuţă şedea pe vine, nemişcat ca o statuie, cu ochii pironiţi în pământ. Numai când venea vorba despre copilaş, tonul jurnalului pierdea obişnuita notă de deznădejde ce se infiltrase treptat în paginile lui, după primele două luni petrecute de autor pe coastă.

Pasajele care pomeneau despre prunc aveau o nuanţă de fericire întristată, care le făcea şi mai deprimante decât, restul.

Una dintre notaţii vădea parcă un spirit aproape optimist:

Astăzi băieţaşul nostru împlineşte şase luni. Şade în poala Alicei, lângă masa la care scriu — un copil vesel, sănătos, desăvârşit.

Nu ştiu cum, împotriva a tot ce înseamnă raţiune îl văd parcă bărbat matur, luând locul tatălui său în societate — cel de-al doilea John Clayton — şi adăugând cinstiri noi Casei Greystoke.

Iată-l, dorind parcă să întărească profeţia mea, mi-a smuls cu pumnişorii lui durdulii condeiul din mână şi apoi, cu degeţelele mânjite de cerneală, a pecetluit pagina cu amprentele sale micuţe.

Şi, într-adevăr, pe marginea paginii erau amprentele parţial şterse, a patru degeţele şi a jumătăţii exterioare a degetului mare.

După ce D'Arnot isprăvi de citit jurnalul, cei doi bărbaţi rămaseră câteva minute în tăcere.

— Ei, Tarzan din neamul maimuţelor, ce părere ai? întrebă D'Arnot. Cărţulia asta nu ţi-a clarificat misterul obârşiei tale? Păi bine, omule, tu eşti Lordul Greystoke.

Tarzan scutură din cap.

— Cartea vorbeşte numai despre un singur copil, replică el. Şi scheletul lui era în leagăn, unde se vede c-a murit de foame; aşa l-am găsit din prima clipă când am intrat în cabană şi până când grupul profesorului Porter l-a îngropat lângă zid, alături de tatăl şi de mama sa. Nu, acela era pruncul de care vorbeşte cartea şi misterul obârşiei mele e şi mai adânc decât înainte, pentru că în ultima vreme începusem să mă gândesc la posibilitatea de a mă fi născut în cabană. Mi-e teamă că ceea ce mi-a spus Kala era purul adevăr, încheie Tarzan.

D'Arnot clătină din cap în semn că nu. Nu era convins şi în mintea lui se înfiripase hotărârea de a dovedi corectitudinea ipotezei sale, căci descoperise singura cheie care putea sau să dezlege misterul, sau să-l cufunde pe veci în tărâmurile nepătrunsului.

O săptămână mai târziu, cei doi ajunseră pe neaşteptate într-o poiană în pădure. În depărtare se zăreau câteva clădiri împrejmuite de o palisadă puternică. Între ei şi împrejmuire se întindea un câmp cultivat pe care munceau câţiva negri.

Cei doi se opriră la liziera junglei. Tarzan îşi potrivi o săgeată otrăvită în arc, însă D'Arnot îi puse mâna pe braţ.

— Tarzan, ce vrei să faci?

— Dacă ne văd, or să încerce să ne omoare, răspunse Tarzan. Prefer să-i omor eu pe ei.

— Poate că sunt prietenoşi, sugeră D'Arnot.

— Sunt negri, fu singurul răspuns al lui Tarzan; şi din nou îşi încordă arcul.

— Tarzan, nu trebuie să faci una ca asta! strigă D'Arnot. Oamenii albi nu ucid la întâmplare. Mon Dieu! Că multe mai ai de învăţat! Îl plâng pe bădăranul care o să te înfurie vreodată când o să te duc la Paris. O să am mult de furcă să-ţi feresc gâtul de ghilotină.

Tarzan îşi lăsă arcul în jos şi zâmbi.

— Nu înţeleg de ce acolo în junglă îi pot ucide pe negri şi aicea nu. Vasăzică, dacă Numa, leul, ar tăbărî acum pe noi, bănuiesc că ar trebui sa-i spun: „Bună dimineaţa, Monsieur Numa, ce mai face Madame Numa?” Aşa-i?

— Aşteaptă mai întâi ca negrii să tabere pe tine şi-atunci poţi să-i omori. Nu lua de bună că oamenii îţi sunt duşmani, aşteaptă să ţi-o dovedească.

— Bine, ripostă Tarzan, atunci hai să ne prezentăm în faţa lor şi să ne omoare.

Şi porni drept peste câmp, cu capul semeţ şi trupul neted şi arămiu strălucindu-i în soare. În spatele lui venea D’Arnot, îmbrăcat în nişte straie lăsate la cabană de Clayton, căci ofiţerii de pe crucişătorul francez îi dăduseră tânărului nişte haine mai acătării.

La un moment dat, unul dintre negri ridică ochii şi zărindu-l pe Tarzan, o rupse la fugă spre palisade, răcnind.

Într-o clipă, văzduhul fu cutremurat de strigătele de groază ale grădinarilor care-o luaseră la sănătoasa, dar înainte de a fi ajuns la palisadă, se ivi un om alb cu puşca în mână, doritor să descopere pricina tulburării.

Ceea ce văzu îl făcu să-şi ridice puşca la ochi şi Tarzan din neamul maimuţelor ar fi simţit din nou gustul plumbului rece dacă D’Arnot n-ar fi strigat tare către omul cu arma ridicată:

— Nu trage! Suntem prieteni!

— Atunci opriţi-vă locului! fu răspunsul.

— Stai, Tarzan! strigă D’Arnot. Ne crede duşmani.

Tarzan îşi încetini paşii, continuând să meargă agale şi înaintă împreună cu D’Arnot, spre omul alb din poartă. Acesta se uita la ei uluit.

Ce fel de oameni sunteţi? întrebă el în franceză.

Oameni albi, replică D’Arnot. Ne-am pierdut de multă vreme în junglă.

Omul coborâse puşca şi mergea acum spre el cu mâna întinsă.

— Eu sunt părintele Constantine de la Misiunea Franceză şi sunt bucuros să vă urez bun sosit!

— Părinte Constantine, ţi-l prezint pe monsieur Tarzan, răspunse D'Arnot, arătându-i-l pe omul-maimuţă; când preotul întinse mâna spre Tarzan, D'Arnot adăugă: Iar eu sunt Paul D'Arnot din marina franceză.

Părintele Constantine strânse mâna pe care Tarzan, imitând gestul preotului, o întinse şi cuprinse dintr-o privire iute şi pătrunzătoare silueta superbă şi faţa frumoasa a lui Tarzan.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor ajunse la primul avanpost al civilizaţiei.

Rămaseră acolo vreme de o săptămână, iar omul-maimuţă, observator ager, învăţă o mulţime de lucruri despre felul de a se purta al oamenilor; între timp, femeile negre cusură costume albe de doc pentru ca Tarzan şi D'Arnot să-şi poată continua călătoria îmbrăcaţi cuviincios.

26. CULMEA CIVILIZAŢIEI

O lună mai târziu ajunseră la alt grup de clădiri de la gura unui fluviu lat şi acolo Tarzan văzu o sumedenie de bărci şi se simţi din nou năpădit de sfiala sălbăticiunii la vederea unui număr mare de oameni. Treptat, se obişnui cu zgomotele ciudate şi cu aspectele curioase ale civilizaţiei, aşa încât în prezent nimeni nu-şi putea da seama că, în urmă cu două luni, acest francez chipeş, îmbrăcat în haine imaculate de doc, care râdea şi sporovăia cu cei mai glumeţi dintre ei, se legănase gol prin pădurea virgină, gata să se arunce asupra unei victime neştiutoare a cărei carne crudă era menită să-i astâmpere foamea sălbatică.

Cuţitul şi furculiţa, atât de dispreţuite în urmă cu o lună, erau mânuite acum de Tarzan cu aceeaşi eleganţă cu care le mânuia şi cizelatul D'Arnot. Fusese un elev atât de bun, încât tânărul francez se străduise cu sârg să facă din Tarzan din neamul

maimuţelor un gentleman plin de distincţie în ce priveşte rafinamentul manierelor şi al vorbirii.

— Dumnezeu ţi-a făurit o inimă de gentleman, prietene, îi spuse D'Arnot, dar e nevoie ca ceea ce ţi-a dăruit pe dinăuntru să se vadă şi pe dinafară.

De îndată ce sosiseră în micul port, D'Arnot trimise o cablogramă guvernului său, anunţând că e teafăr şi cerând un concediu de trei luni, care-i fu acordat.

Telegrafie, de asemenea, bancherilor săi în vederea obţinerii de fonduri şi fu nevoit să aştepte o lună, timp în care amândoi bombăniră, neavând posibilitatea să închirieze o barcă pentru a se reîntoarce în jungla lui Tarzan după comoară.

Cât timp poposiră în oraşul de pe coastă, „Monsieur Tarzan" deveni prilej de uimire atât pentru albi cât şi pentru negri, datorită câtorva isprăvi care lui Tarzan i se părură doar nimicuri.

Odată, un negru uriaş, înnebunit de băutură, îşi ieşi din minţi şi teroriză oraşul până când ceasul rău îl aduse prin părţile unde giganticul francez cu par negru moţăia pe terasa hotelului. Urcând, cu cuţitul în mâna treptele late, negrul înainta drept spre un grup de patru oameni care şedeau la o masă sorbind nelipsitul absint. Scoţând ţipete alarmate, cei patru îşi luară tălpăşiţa şi atunci negrul îl descoperi pe Tarzan. Cu un urlet, se aruncă asupra omului-maimuţă în timp ce cincizeci de capete se iţiră la adăpostul ferestrelor şi pe la uşi ca să vadă cum e măcelărit bietul francez de negrul uriaş.

Tarzan întâmpină atacul cu zâmbetul de luptă pe care i-l aducea întotdeauna pe buze bucuria încăierării. Când negrul se apropie de el, muşchii de oţel îi cuprinseră încheietura braţului ridicat ce ţinea cuţitul şi dintr-o singură răsucire, mâna i se bălăbăni ruptă. Sub impulsul durerii şi al surprizei, nebunia îl părăsi pe negru şi când Tarzan se lăsă din nou pe scaun, nenorocitul o luă la goană,

ţipând ca din gură de şarpe şi gonind turbat spre satul băştinaşilor.

Cu altă ocazie, când Tarzan şi D'Arnot luau cina împreună cu alţi câţiva albi, discuţia se învârti în jurul leilor şi al vânătorii de lei. Părerile asupra vitejiei regelui animalelor erau împărţite: unii susţineau că e un laş înveterat, dar toată lumea căzu de acord că te simţi mai în siguranţă cu puşca în mână când monarhul junglei rage noaptea prin preajma vreunei tabere.

D'Arnot şi Tarzan se învoiseră ca trecutul acestuia din urmă să fie ţinut sub tăcere, aşa încât, cu excepţia ofiţerului francez, nimeni nu avea habar de familiaritatea lui Tarzan cu fiarele junglei.

— Monsieur Tarzan nu şi-a spus părerea, observă cineva. Un om de bravura dumnealui, care a petrecut mai multă vreme în Africa, aşa cum înţeleg că a fost cazul cu Monsieur Tarzan, trebuie să aibă ceva experienţă în materie de lei… nu?

— Oarecum, răspunse Tarzan, sec. Atâta cât să pot afirma că fiecare dintre dumneavoastră are dreptate în aprecierile asupra caracteristicilor leilor… pe care întâmplător i-aţi întâlnit; dar n-am putea să-i judecăm pe toţi negrii după nefericitul care şi-a ieşit din minţi săptămâna trecută, după cum n-am putea afirma că toţi albii sunt laşi pentru că cineva a întâlnit odată un alb laş. Domnilor, printre ordinele inferioare există tot atâta deosebire ca şi printre noi. Azi de pildă, am putea ieşi în pădure şi întâlni un leu extrem de timid, care ar lua-o la fugă când ne-ar vedea. Mâine l-am putea întâlni pe unchiul lui sau pe frate-su geamăn şi-atunci prietenii noştri s-ar întreba de ce nu ne-am mai întors din junglă. În ce mă priveşte, eu îl consider întotdeauna pe leu un animal feroce, aşa că nu mă poate lua niciodată prin surprindere.

— Vânătoarea trebuie să fie lipsită de plăcere când ţi-e teamă de animalul pe care-l vânezi, îşi dădu cu părerea primul vorbitor.

D’Arnot zâmbi. Tarzan şi să-i fie teamă!

— Nu înţeleg prea bine la ce vă gândiţi când vorbiţi de teamă, spuse Tarzan. Ca şi în cazul leilor, teama e un sentiment care diferă de la om la om, dar în ce mă priveşte, singura plăcere pe care mi-o dă vânătoarea este gândul că animalul pe care-l vânez are tot atâta — putere să-mi facă rău mie, pe câtă am şi eu să-i fac rău lui. Dacă aş pleca la vânătoare de lei, înarmat cu două puşti şi însoţit de un purtător de arme şi de douăzeci sau treizeci de hăitaşi, aş fi convins că leul nu are prea mari şanse şi în acest caz, cu cât propria mea siguranţă ar fi sporită, cu atât bucuria vânătorii mi-ar fi micşorată.

— Atunci trebuie să înţeleg că Monsieur Tarzan ar prefera să se ducă în junglă gol şi înarmat doar cu un briceag pentru a-l ucide pe regele animalelor, râse celălalt cu voie bună, dar cu o fină undă de sarcasm în glas.

— Şi cu o bucată de funie, adăugă Tarzan. Chiar în clipa aceea răzbi din jungla îndepărtată răgetul unui leu, de parc-ar fi vrut să provoace pe cineva să se ia la întrecere cu el.

— Iată prilejul dumneavoastră, domnule Tarzan, îl tachina francezul.

— Nu mi-e foame, răspunse Tarzan cu simplitate. Toţi râseră, cu excepţia lui D’Arnot. El singur ştia că, prin glasul omului-maimuţă, o fiară sălbatică îşi exprimase raţiunea elementară.

Dar ţi-ar fi la fel de teamă ca oricăruia dintre noi să intri în junglă gol şi înarmat doar cu un cuţit si o bucată de funie, nu-i aşa? continuă cel care-l tachinase.

— Nu, replică Tarzan. Dar numaî un nebun poate săvârşi o acţiune lipsită de orice motiv.

Cinci mii de franci constituie un motiv? întrebă celălalt. Pun rămăşag pe această sumă că nu poţi aduce un leu din junglă, vânat în condiţiile discutate: gol şi înarmat doar cu un cuţit şi o bucată de funie.

Tarzan privi către D'Arnot şi dădu din cap..

— Să zicem zece mii, interveni D'Arnot.

— S-a făcut, replică celălalt.

Tarzan se ridică.

— Va trebui să-mi las hainele la marginea oraşului, astfel încât, dacă mă întorc pe lumina zilei, nu fiu nevoit să circul gol pe străzi.

— Doar n-ai de gând să te duci acum, noaptea! exclamă partenerul de pariu.

— De ce nu?! se miră Tarzan. Numa colindă în timpul nopţii, e mai uşor să-l găseşti.

— Nu, ripostă celălalt. Nu vreau să-ţi am viaţa pe conştiinţă. E destul de temerar şi dacă te duci ziua.

— Mă voi duce acum, hotărî Tarzan şi se repezi în camera lui după cuţit şi funie.

Oamenii îl însoţiră până la liziera junglei, unde el lăsă hainele într-o mică magazie. Dar când se înfundă în tenebrele hăţişului, încercară cu toţii să-l faca să-şi schimbe gândul, iar cel care pusese pariul îi ceru cel mai mult să abandoneze această nebunească ispravă.

Voi considera că ai câştigat rămăşagul, spuse şi cei zece mii de franci vor fi ai dumitale dacă renunţi la nebunia asta în care nu-ţi poţi găsi decât moartea.

Tarzan râse şi o clipă mai târziu, jungla îl înghiţi. Oamenii rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi se întoarseră încet şi se îndreptară spre terasa hotelului. De cum intrase în junglă, Tarzan se şi căţărase în copaci şi cu euforia libertăţii, porni din nou să se legene din ram în ram. Asta însemna adevărata viaţă! Ah şi ce dragă îi era! Asemenea fericire nu puteai găsi în sfera îngustă şi îngrădită a civilizaţiei, zăgăzuită de restricţii şi de convenţionalisme. Până şi hainele erau un impediment şi o plictiseală.

Ah, în sfârşit, se simţea liber! Nici nu-şi dădu seama în ce măsură fusese prizonier. Ce simplu ar fi acum s-o ia înapoi pe coastă şi-apoi să pornească

spre sud, spre jungla şi spre cabana lui. Deodată adulmecă mirosul lui Numa pentru că fiara se îndrepta împotriva vântului. O clipă mai târziu, urechile lui agere percepură zgomotul familiar al labelor căptuşite cu perniţe şi foşnetul unui corp uriaş, îmblănit trecând printre arbuşti.

Tarzan înainta în tăcere deasupra animalului care nu bănuia nimic şi-l urmări tiptil, până când ajunse într-o mică poiană luminată de lună.

Atunci, laţul iute se lăsă şi se strânse în jurul grumazului gălbui, apoi, aşa cum procedase de o sută de ori în trecut, Tarzan legă zdravăn capătul funiei de o creangă puternică şi în timp ce jivina se zbătea şi-şi arcuia ghearele pentru a se elibera, se lăsă la pământ îndărătul ei, îi sări în spinare şi-i înfipse de nu ştiu câte ori pumnalul în inimă. După aceea, aşezându-şi piciorul pe leşul lui Numa, îşi înălţă glasul slobozind înfiorătorul strigăt de victorie al sălbaticului său trib.

O clipă, Tarzan şovăi, sfâşiat de sentimente contradictorii: lealitatea faţă de D'Arnot şi un teribil dor după libertatea junglei. Dar, în cele din urmă, viziunea unui chip frumos şi amintirea unor buze fierbinţi strivite de buzele sale dizolvară imaginea fascinantă pe care şi-o făcea despre viaţa lui din trecut.

Omul-maimuţă ridică pe umeri hoitul cald încă al lui Numa şi se caţără din nou în copaci.

Oamenii de pe terasa hotelului rămăseseră vreme de un ceas aproape în tăcere. Încercaseră fără succes să abordeze diverse subiecte de conversaţie, dar, de fiecare dată, chestiunea ce copleşea mintea fiecăruia dintre ei făcea ca discuţia să lâncezească.

— Mon Dieu! exclamă în cele din urmă cel ce pusese pariul. Nu mai pot suporta. Mă duc în junglă cu puşca mea automată şi-l aduc înapoi pe nebunul acela.

— Merg şi eu cu dumneata, spuse un altul. Şi eu şi eu şi eu, adăugară ceilalţi în cor.

Ca şi cum această sugestie rupsese vraja unui coşmar groaznic, se pripiră cu toţii spre camerele lor apoi o porniră laolaltă în direcţia junglei, fiecare dintre ei straşnic înarmat.

— Dumnezeule, ce-a fost asta? strigă deodată cineva din grup, un englez, cind răcnetul sălbatic al lui Tarzan răzbi slab până la urechile lor.

_ Am mai auzit ceva asemănător odată când am fost în ţinutul gorilelor, povesti un belgian. Cărăuşii mi-au spus că e strigătul gorilei mascul când săvârşeşte un omor.

D'Arnot îşi aduse aminte de descrierea lui Clayton în legătură cu urletul îngrozitor prin care Tarzan îşi anunţa victoriile şi aproape că zâmbi în ciuda oroarei resimţite la gândul că un asemenea sunet lugubru poate ieşi dintr-un gâtlej omenesc sau, mai bine zis, de pe buzele prietenului său.

Când se opriră, în sfârşit, la liziera junglei, chibzuind cum să-şi distribuie mai bine forţele, fură şocaţi de un râs moale care se auzi în preajmă şi întorcându-se, văzură înaintând spre ei o siluetă gigantică purtând pe umerii maiestuoşi un leu mort.

Până şi D'Arnot rămase trăsnit, pentru că i se părea imposibil ca omul să fi dispus atât de rapid de leu, cu armele sărăcăcioase pe care le luase cu el, sau că putuse străbate cu stârvul uriaş, prin jungla încâlcită.

Oamenii făcură cerc în jurul lui Tarzan, punându-i o sumedenie de întrebări, dar unicul răspuns a fost o minimalizare amuzată a isprăvii pe care o săvârşise. Pentru Tarzan, era acelaşi lucru ca şi cum ai elogia eroismul măcelarului de a fi ucis o vacă, întrucât el ucisese de atâtea ori pentru hrană şi pentru a se apăra, încât fapta nu i se mai părea remarcabilă deloc. Dar în ochii oamenilor acelora, învăţaţi cu vânătoarea animalelor mari, Tarzan era într-adevăr un erou.

Şi, întâmplător, câştigase zece mii de franci pentru că D'Arnot stărui să-şi păstreze toată suma.

Era un lucru extrem de important pentru Tarzan, care începuse să-şi dea seama de puterea ce zăcea îndărătul micilor piese de metal şi de hârtie ce treceau mereu din mână în mână când făpturile omeneşti călătoreau, sau mâncau, sau dormeau, ori se îmbrăcau, beau, sau munceau, ori se distrau, ori se adăposteau de ploaie, de frig sau de soare.

Devenise limpede pentru Tarzan că fără bani erai un om mort.

D'Arnot îi spusese să nu se framânte căci el avea de ajuns pentru amândoi, însă omul-maimuţă învăţase o mulţime de lucruri şi printre acestea şi faptul că oamenii se uită cu dispreţ la cineva care acceptă bani de la altul fără să dea ceva egal în schimb.

Curând după episodul cu leul, D'Arnot reuşi să închirieze un vaporaş vechi pentru călătoria pe coastă, până la golful încercuit de pământ al lui Tarzan. Pentru amândoi fu o dimineaţă fericită aceea când micul vas ridică ancora şi o porni în larg.

Călătoria până la golf decurse fără peripeţii şi a doua zi după ce ancoraseră în faţa cabanei, Tarzan, înveşmântat din nou în straiele junglei şi înarmat cu o sapă, se îndreptă singur spre amfiteatrul maimuţelor, unde îngropase comoara. Se întoarse a doua zi la o oră târzie, cărând pe umeri cufărul cel mare şi a treia zi în zori micul vas se strecura pe gura golfului şi o pornea din nou spre nord.

Trei săptămâni mai târziu, Tarzan şi D'Arnot figurau printre pasagerii unui transatlantic francez cu direcţia Lyon şi după câteva zile petrecute în acest oraş, D'Arnot îl luă pe Tarzan la Paris.

Omul-maimuţă se grăbea să plece în America, însă D'Arnot stărui să vină mai întâi cu el la Paris, fără să-i divulge motivul care-l determina să-i ceară acest lucru.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcu D'Arnot imediat după sosire fu o vizită la un funcţionar superior din departamentul poliţiei, un

vechi prieten de-al lui; şi-l luă pe Tarzan cu el. D'Arnot conduse cu dibăcie discuţia din subiect în subiect, până când poliţistul îi explică interesatului Tarzan rolul jucat de amprentele digitale în această fascinantă ştiinţă.

— Dar ce valoare au aceste amprente, întrebă Tarzan, când după câţiva ani şănţuleţele de pe degete se schimbă cu totul prin degenerarea vechilor ţesuturi şi dezvoltarea altora noi?

— Liniile degetelor nu se modifică niciodată, replică ofiţerul. Din copilărie şi până la bătrâneţe, amprentele unui om se schimbă doar ca dimensiuni, cu excepţia împrejurărilor când anumite răniri alterează cerculeţele şi şănţuleţele. Dar când au fost luate amprentele degetului mare şi ale celorlalte patru degete de la ambele mâini, ar însemna să pierzi toate degetele ca să poţi scăpa de identificare.

— E minunat! exclamă D'Arnot. Sunt curios cum arată liniile de pe degetele mele!

— Le putem vedea foarte uşor, replică ofiţerul de poliţie şi apăsând pe o sonerie, chemă un asistent căruia-i dădu câteva instrucţiuni.

Omul ieşi din încăpere şi se reîntoarse curând cu o cutie mică de lemn, pe care o aşeză pe biroul superiorului său.

— Acum, zise ofiţerul, într-o secundă o să vă vedeţi amprentele.

Scoase din cutie o placă pătrată de sticlă, un tub cu o cerneală groasă, un rulou de cauciuc şi nişte cartonaşe albe ca zăpada. Picurând un strop de cerneală pe sticlă, o întinse cu ruloul de cauciuc până când, spre satisfacţia lui, întreaga suprafaţă a plăcuţei fu acoperită cu un strat de cerneală subţire şi uniform.

— Aşezaţi-vă pe sticlă cele patru degete ale mâinii drepte în felul acesta, îi spuse lui D'Arnot. Acum degetul mare. Aşa! Acum aşezaţi-le în aceeaşi poziţie pe cartonaş, aici… nu, puţin mai la dreapta. Trebuie să lăsăm loc pentru degetul mare

şi degetele mâinii stângi. Aşa, asta-i! Acum, repetaţi acelaşi lucru cu mâna stângă.

— Hai, Tarzan, ia să vedem cum arată şănţuleţele tale!

Tarzan se supuse pe dată, punând o mulţime de întrebări ofiţerului în timp ce executa operaţia.

— Amprentele digitale arată şi caracteristicile rasiale? întrebă el. De exemplu, puteţi determina, numai pe baza amprentelor, dacă subiectul e un negru sau un caucazian?

— Nu cred, replică ofiţerul.

— Dar amprentele unei maimuţe pot fi deosebite de cele ale unui om?

— Probabil că da, pentru că cele ale maimuţei sunt mult mai simple decât amprentele organismelor evoluate.

— Dar o corcitură dintre om şi o maimuţă ar putea avea caracteristicile ambilor părinţi? continuă Tarzan.

— Da, cred că aşa ar fi, răspunse ofiţerul, dar ştiinţa nu a ajuns atât de departe pentru a putea efectua determinări precise în asemenea cazuri. Nu m-aş încrede în rezultatele ei dincolo de graniţa diferenţierii dintre un om şi altul. În acest domeniu e absolută. Nu există doi oameni în lume care să aibă aceleaşi şănţuleţe la degete. E foarte îndoielnic ca măcar o singură amprentă să fie vreodată duplicată de un alt deget decât de cel ce a lăsat-o iniţial.

— Şi compararea cere mult timp şi multă muncă? întrebă D'Arnot.

— De obicei, doar câteva minute, dacă amprentele sunt distincte.

D'Arnot scoase din buzunar o cărţulie neagră şi începu să răsfoiască paginile. Tarzan îl privi surprins. De unde pusese mâna D'Arnot pe cartea lui? D'Arnot se opri la pagina pe care se găseau cele cinci pete mici. Întinse poliţistului cartea deschisă.

— Vă rog, amprentele acestea seamănă cu ale mele sau cu ale lui Monsieur Tarzan, sau aţi putea afirma că sunt identice cu vreunele dintre acestea?

Ofiţerul scoase din birou o lupă puternică şi examina cu atenţie cele trei specimene, făcând între timp unele notaţii pe un carnet. Tarzan înţelese acum ce semnificaţie avea această vizită la ofiţerul de poliţie. Răspunsul la enigma vieţii lui zăcea în semnele acelea minuscule. Şedea pe scaun, înclinat spre birou, cu nervii încordaţi, dar deodată se lăsă pe spetează, relaxat, zâmbind. D'Arnot îl privi surprins.

— Ai uitat, i se adresă Tarzan cu amărăciune, că scheletul copilaşului care a lăsat aceste amprente a zăcut timp de douăzeci de ani în cabana tatălui său şi că toată viaţa mea l-am văzut zăcând acolo.

Poliţistul ridică ochii, mirat.

Căpitane, continuă-ţi examenul, îl îndemnă D'Arnot, îţi spunem noi povestea mai târziu, numai să fie şi Monsieur Tarzan de acord. Tarzan încuviinţă din cap.

— Dar eşti nebun, dragul meu D'Arnot, insistă el. Degetele care au lăsat aceste amprente sunt îngropate pe coasta de vest a Africii.

— Eu nu ştiu nimic, Tarzan, replică D'Arnot. E posibil să fie aşa, dar dacă tu nu eşti fiul lui John Clayton, atunci cum Dumnezeu ai ajuns în jungla aceea uitată, unde n-a călcat picior de om alb cu excepţia lui John Clayton?

— O uiţi pe… Kala, zise Tarzan.

— Nici măcar n-o iau în consideraţie, ripostă D'Arnot.

Cei doi prieteni se apropiaseră, în timp ce discutau, de fereastra largă ce dădea spre bulevard. Câtva timp rămaseră acolo, privind freamătul de pe artera' aglomerată, fiecare dintre ei cufundat în propriile-i gânduri.

„Ia destul timp comparaţia amprentelor" — îşi spuse D'Arnot, întorcându-se să-l privească pe ofiţerul de poliţie.

Spre uimirea lui, îl văzu pe ofiţer rezemat de speteaza scaunului şi parcurgând în grabă cuprinsul micului jurnal cu scoarţe negre. D'Arnot tuşi. Polistul ridică ochii şi prinzându-i privirea, înălţă un get făcându-i semn să tacă. D'Arnot se întoarse la fereastră şi după puţin timp, ofiţerul vorbi:

— Domnilor! Amândoi se întoarseră spre el. De bună seamă că există factori foarte importanţi care atârnă, în mai mare sau mai mică măsură, de absoluta corectitudine a acestei comparaţii. De aceea vă cer să-mi încredinţaţi mie cazul până când se întoarce Monsieur Desquerc, expertul nostru. E o chestiune de numai câteva zile.

— Speram să obţin rezultatul pe loc, interveni D'Arnot. Monsieur Tarzan se îmbarcă mâine pentru America.

— Vă făgăduiesc ca până în două săptămâni îi vom telegrafia rezultatul, răspunse ofiţerul, dar nu îndrăznesc să anticipez asupra acestui rezultat. Există asemănări, totuşi e mai bine să-l lăsăm pe Monsieur Desquerc să decidă.

27. REAPARE URIAŞUL

Un taxi opri în faţa unei reşedinţe bătrâneşti aflate în împrejurimile oraşului Baltimore. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, bine clădit, cu trăsături ferme şi regulate coborî din maşină şi plătind şoferului, îl concedie. O clipă mai târziu, pasagerul taxiului intră în biblioteca reşedinţei bătrâneşti.

— Ah, domnule Canler! exclamă un domn bătrân, ridicându-se să-l salute.

— Bună seara, dragă domnule profesor! strigă omul, întinzându-i cordial mâna.

— Cine ţi-a deschis uşa? întrebă profesorul.

— Esmeralda.

— Atunci o s-o înştiinţeze şi pe Jane că ai venit, urmă profesorul.

— Nu, domnule profesor, răspunse Canler, pentru că am venit în primul rind să vă văd pe

dumneavoastră.

— Ah, mă simt onorat, replică profesorul Porter.

— Domnule profesor, continuă Robert Canler, vorbind cu încetineală de parcă îşi cântărea cu grijă fiecare cuvânt, am venit în această seară ca să discut cu dumneavoastră în legătură cu Jane. Îmi cunoaşteţi aspiraţiile şi aţi avut bunătatea să priviţi cu ochi buni interesul pe care l-am manifestat faţă de dânsa.

Profesorul Archimedes Q. Porter se foi în fotoliu. Era un subiect care-l făcea întotdeauna să se simtă stingherit. Şi nu înţelegea de ce, Canler era doar o partidă splendidă pentru Jane.

— Însă pe Jane nu o pot înţelege, urmă Canler. Mă amână mereu, ba un motiv, ba altul. Întotdeauna am senzaţia că răsuflă uşurată ori de câte ori îi spun la revedere.

— Ţţţ, ţţţ! făcu profesorul Porter. Ţţţ, ţţţ, domnule Canler! Jane este o fiică foarte ascultătoare. Va proceda aşa cum îi voi cere eu.

— Deci mă pot bizui în continuare pe sprijinul dumneavoastră? întrebă Canler, cu o notă de uşurare în glas.

— Desigur, domnule, desigur. Cum te-ai putut îndoi de acest lucru?

— Ştiţi, a intrat tânărul Clayton pe fir, îi aminti Canler. De luni de zile îi dă târcoale. Nu ştiu dacă Jane ţine la el, dar se spune că a moştenit de la tatăl său, în afară de titlu, o foarte mare proprietate, aşa că n-ar fi de mirare ca până la urmă să o cucerească pe Jane, doar dacă… şi Canler îşi curmă vorba.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Canler, doar dacă… ce?

— Doar dacă dumneavoastră aţi găsi de cuviinţă să cereţi ca eu si Jane să ne căsătorim de urgenţă, rosti Canler, rar şi răspicat.

— I-am si sugerat Janei că acest lucru ar fi de dorit, răspunse profesorul Porter cu amărăciune, pentru ca nu ne mai putem permite să ţinem

această casă şi să trăim la nivelul pe care îl presupun relaţiile ei.

— Şi care a fost răspunsul? se interesă Canler.

— A răspuns că încă nu e pregătită să se mărite cu nimeni, urmă profesorul Porter şi că am putea pleca sa locuim la ferma din Wisconsin pe care i-a lăsat-o moştenire mama ei. E o fermă care dă oarecari profituri. Arendaşii îşi scot frumuşel existenta, ba chiar îi mai trimit un mic surplus anual Janei. Fata proiectează să plecăm acolo la începutul săptamânii viitoare. Philander şi domnul Clayton au şi plecat înainte ca să pregătească totul.

— Clayton a plecat acolo? exclamă Canler, vizibil iritat. Şi de ce nu mi s-a spus? Aş fi plecat şi eu cu multă plăcere şi aş fi aranjat ca să vă aştepte un maximum de confort.

— Jane are senzaţia că şi aşa vă suntem prea îndatoraţi, domnule Canler, replică profesorul Porter.

Canler era pe punctul de a răspunde când din hol se auzi un zgomot de paşi şi Jane intră în odaie.

— Oh, scuzaţi-mă! exclamă ea, oprindu-se în prag. Credeam că eşti singur, tată.

— Nu e decât cu mine, Jane, zise Canler, care se ridicase în picioare. N-ai vrea să intri ca să completăm cercul familiei? Tocmai discutam despre dumneata.

— Mulţumesc, răspunse Jane, intrând şi acceptând scaunul pe care i-l oferise Canler. Voiam numai să-l înştiinţez pe tata că Tobey vine mâine de la şcoală ca să-i împacheteze cărţile. Aş vrea să laşi deoparte, tată, toate cărţile de cere te poţi lipsi până-n toamnă. Te rog, nu căra întreaga bibliotecă în Wisconsin, aşa cum ai fi cărat-o în Africa, dacă nu puneam eu piciorul în prag.

— Tobey a fost aici? întrebă profesorul Porter.

— Da, tocmai m-am despărţit de el. Acum stă cu Esmeralda în pragul uşii din spate şi fac un schimb de păreri religioase.

— Ţţţ, ţţţ, trebuie să-l văd imediat! strigă profesorul. Scuzaţi-mă un moment, copii! şi ieşi în grabă din cameră.

Îndată ce profesorul nu mai putu să-i audă, Canler se întoarce spre Jane.

— Uite ce-i, Jane, începu el fără ocoliş. Cât o să mai dureze aşa? Nu ai refuzat categoric să te măriţi cu mine, dar nici nu mi-ai făgăduit nimic. Vreau să scot mâine dispensa, ca să ne putem căsători înainte de a pleca în Wisconsin. Nu ţin la niciun fel de pompă sau de ceremonial şi sunt sigur că şi tu gândeşti la fel.

Fata simţi că îngheaţă, dar îşi ţinu capul sus.

— Tatăl dumitale o doreşte, ştii prea bine, adăugă Canler.

— Da, o ştiu. Vorbea aproape în şoaptă. Domnule Canler, îţi dai seama că mă cumperi? spuse în cele din urmă fata, cu o voce rece, albă. Mă cumperi pe câţiva dolari meschini. Bineînţeles că asta faci, Robert Canler şi speranţa unei asemenea împrejurări te-a împins să-i împrumuţi tatei bani pentru escapada aceea nesăbuită care ar fi fost totuşi încununată de un surprinzător succes, dacă n-ar fi intervenit nişte circumstanţe misterioase. Dar dumneata, domnule Canler, ai fi fost cel mai surprins dintre toţi. Dumneata nu-ţi închipuiai că expediţia o să izbândească. Eşti un prea bun om de afaceri pentru aşa ceva. Şi eşti un prea bun om de afaceri ca sa investeşti bani în căutarea de comori îngropate sau ca să împrumuţi bani fără garanţie decât dacă ai un anumit scop în vedere. Ştiai că, dând banii fără garanţie, ai un mai mare ascendent asupra onoarei familiei Porter decât dacă i-ai fi dat în schimbul unui gir. Ştiai că e cea mai bună cale de a mă forţa să mă mărit cu dumneata, fără să aibă aparenţa că mă forţezi.

N-ai pomenit niciodată de împrumut. În cazul oricărui alt bărbat aş fi socotit asemenea comportare drept dovada unui caracter generos şi nobil. Dar dumneata eşti viclean, domnule Robert

Canler. Te cunosc mai bine decât îţi închipui dumneata. Mă voi mărita, de bună seamă, cu dumneata dacă nu va exista o altă cale, dar să fim clari unul faţă de celălalt, o dată pentru totdeauna.

În timp ce Jane vorbea, Robert Canlcr schimba feţe-feţe şi când fata tăcu, se ridică în picioare şi cu un surâs cinic pe chipul lui dur, spuse:

— Mă surprinzi, Jane. Credeam că ai mai multă stăpânire de sine, mai multă mândrie. Fireşte, ai dreptate. Te cumpăr şi ştiam că o ştii, dar credeam că vei prefera să simulezi că lucrurile nu stau aşa. Credeam că amorul dumitale propriu şi mândria de Porter vor refuza să admită, chiar faţă de dumneata însăţi, că eşti o femeie cumpărată. Dar fă cum crezi, draga mea, adaugă el cu nepăsare. Vei fi a mea şi asta-i tot ce mă interesează.

Fără o vorbă, fata îi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Totuşi Jane nu se căsători înainte de a pleca împreună cu tatăl ei şi cu Esmeralda la ferma din Wisconsin şi când îşi luă un rece rămas bun de la Robert Canler şi trenul se puse în mişcare, pretendentul ei îi strigă că o va urma peste o săptămână sau două.

Când sosiră la destinaţie, fură întâmpinaţi de Clayton şi domnul Philander într-un automobil uriaş aparţinând celui dintii şi o porniră în viteză printre codrii deşi din nord, spre mica fermă pe care fata nu o mai vizitase din copilărie.

Clădirea fermei, care se ridica pe o mică înălţime, la vreo sută de iarzi de casa arendaşului, suferise o totală transformare în cele trei săptămâni cât stătuseră acolo Clayton şi domnul Philander. Clayton adusese o mică armată de dulgheri şi tencuitori. Instalatori şi zugravi dintr-un oraş mai îndepărtat, şi ceea ce fusese doar o cocioabă dărăpănată când sosiseră ei acolo devenise acum o plăcută locuintă cu două etaje, prevăzută cu tot confortul modern care putea fi obţinut într-un timp atât de scurt.

— Vai, domnule Clayton, ce-ai făcut aici? strigă Jane Porter, cu o strângere de inimă la gândul cheltuielilor ce fuseseră efectuate.

— Ssst! o opri Clayton. Nu-l lăsa pe tatăl dumitale să-şi dea seama. Dacă nu-i spui dumneata el n-o să observe nimic şi pur şi simplu, nu m-am îndurat să-l las să trăiască în mizeria şi atmosfera sordidă pe care eu şi domnul Philander le-am qăsit aici. Am făcut atât de puţin şi aş fi dorit să fac atât de mult, Jane! Te rog, de dragul lui, nu pomeni niciun cuvânt.

— Dar ştii prea bine că nu-ţi putem înapoia banii! strigă fata. De ce vrei să mă îndatorezi în asemenea mod?

— Te rog, Jane, răspunse Clayton, cu tristeţe. Dacă ai fi fost numai dumneata, crede-mă că n-aş fi făcut-o, pentru că am ştiut de la bun început că mă va cobori în ochii dumitale, dar nu am putut suporta gândul ca acest bătrân drag să trăiască în gaura de şoarece pe care am găsit-o aici. Vrei să mă crezi că am făcut-o numai de dragul lui şi să-mi dăruieşti măcar această fărâmă de bucurie?

— Te cred, domnule Clayton, răspunse fata, pentru că ştiu că ai un suflet destul de mare şi de generos ca să o fi făcut numai pentru el şi ah, Cecil, aş dori să te pot răsplăti aşa cum meriţi, aşa cum ai dori.

— Şi de ce nu poţi s-o faci, Jane?

— Pentru că iubesc pe un altul.

— Canler?

— Nu.

— Dar te măriţi cu el. Aşa mi-a mărturisit înainte de a pleca eu din Baltimore.

Fata se cutremură.

— Nu pe el îl iubesc, ripostă ea aproape cu mândrie.

— O faci din cauza banilor, Jane?

Îi răspunse cu un semn afirmativ.

— Atunci eu sunt mai puţin de dorit decât Canler? Am bani din belşug, ba chiar mult mai

mult, cu care pot acoperi orice nevoie, spuse Clayton cu amărăciune.

— Cecil, nu te iubesc, dar te respect. Dacă va trebui să mă degradez, făcând asemenea târg cu un bărbat, prefer să fie cu unul pe care îl dispreţuiesc. Am să-l detest pe bărbatul căruia va trebui să mă vând fără iubire, oricine ar fi el. Vei fi mai fericit singur, încheie Jane, bucurându-te de respectul şi de prietenia mea, decât alături de mine şi având parte de dispreţul meu.

Clayton nu mai forţă situaţia, dar dacă vreodată un om a dorit să-l ucidă pe un altul, acesta a fost William Cecil Clayton, Lord Greystoke, când, o săptămână mai târziu, Robert Canler se opri dinaintea fermei în automobilul său de şase cilindri.

Trecu o săptămână: o săptămână încordată, lipsită de întâmplări, dar neplăcută pentru toţi locatarii casei de la ferma din Wisconsin.

Canler stăruia ca Jane să se căsătorească de urgenţă cu el. În cele din urmă, fata cedă numai din silă faţă de insistenţele lui neîncetate şi oribile. Se invoiră ca a doua zi dimineaţă Canler să plece la oraş ca să aducă dispensa şi un preot.

Clayton voise să plece de îndată ce planul fu anunţat, dar înfăţişarea ostenită şi deprimată a fetei îl reţinu. Nu putea s-o părăsească. Şi-apoi s-ar fi putut să se mai întâmple ceva, încerca el singur să se consoleze. În inima lui ştia că nu era nevoie decât de o scânteie pentru ca ura ce i-o purta lui Canler să se prefacă în setea de sânge a ucigaşului.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, Canler plecă la oraş.

Către răsărit se putea vedea o pânză de fum plutind deasupra pădurii, pentru că de o săptămână făcea ravagii un incendiu, nu departe de ei, dar cum vântul continua să bată dinspre apus, nu-i ameninţa nicio primejdie.

Pe la prânz, Jane ieşi să facă o plimbare. Nu-i îngădui lui Clayton s-o întovărăşească. Îi spuse că

doreşte să fie singură, iar el îi respectă dorinţa. În casă, profesorul Porter şi domnul Philander erau cufundaţi într-o absorbantă discuţie asupra unei probleme ştiinţifice de mare greutate. Esmeralda moţăia în bucătărie, iar Clayton, obosit după o noapte de nesomn, se trântise pe sofaua din odaia de zi şi curând se lăsă furat de o aţipeală agitată.

Spre răsărit, norii de fum negru se ridicau pe cer tot mai groşi; la un moment dat se învolburară, apoi o porniră lopătând în viteză către apus.

Se apropiau din ce în ce. Locatarii din casa arendaşului plecaseră, pentru că era zi de târg şi nu se găsi nimeni care să observe apropierea crâncenului diavol. Curând, flăcările cuprinseră şoseaua spre sud si tăiară calea de întoarcere a lui Canler. O uşoară schimbare a vântului mută direcţia focului spre nord, apoi, când vântul dădu îndărăt, flăcările rămaseră o clipă suspendate în nemişcare, ca ţinute în zăbală de mâna unui stăpân nevăzut.

Deodată, dinspre nord-est, un automobil mare, negru, coborî panta drumului. Se opri cu o smucitură în faţa vilei şi un uriaş cu păr negru sări din el şi alergă până la uşă. Fără să se oprească, năvăli în casă. Pe sofa, dormita Clayton. Uriaşul tresări surprins, dar dintr-un salt fu lângă omul adormit. Zgâlţâindu-l de umăr, îi strigă:

— Pe Dumnezeul meu, Clayton, aţi înnebunit cu toţii? Nu ştiţi că sunteţi împresuraţi de foc? Unde e domnişoara Porter?

Clayton sări în picioare. Nu-l recunoscu pe om, dar înţelese ce-i spunea şi dintr-un salt, fu pe terasă.

— Drace! exclamă el apoi şi dând buzna din nou în casă, se porni să strige: Jane! Jane! Unde eşti?

Într-o clipă, Esmeralda, profesorul Porter şi domnul Philander se alăturară celor doi.

— Unde-i domnişoara Jane? strigă Clayton, apucând-o pe Esmeralda de umeri şi zgâlţâind-o cu

brutalitate.

— Oh, Gaberelle, domnu' Clayton, s-a dus să facă o plimbare.

— Nu s-a întors încă?

Şi fără să mai aştepte răspuns, Clayton o zbughi în curtea fermei, urmat de ceilalţi.

— Încotro a luat-o? strigă uriaşul cu păr negru, adesându-se Esmeraldei.

— În jos, pe drumu' ăsta ţipă femeia înspăimântată, arătând spre sud, unde un zid de flăcări mugitoare închidea priveliştea.

Vârâ-i pe oamenii ăştia în cealaltă maşină, îi strigă străinul lui Clayton. Am văzut încă un automobil când am parcat… şi du-i repede de aici înspre nord. Maşina mea las-o aici. Dacă o găsesc pe domnişoara Porter, vom avea nevoie de ca. Dacă n-o găsesc, nimeni n-o să mai aibă nevoie de maşină. Fă cum îţi spun, stărui el când Clayton păru să şovăie. Apoi îi văzură silueta sprintenă alergând de-a curmezişul poienii şi luând-o spre nord-vest, către pădurea neatinsă încă de flăcări.

Fiecare dintre cei de faţă simţi, în chip inexplicabil, că i se luase o mare răspundere de pe umeri şi implicit, nutriră o mare încredere în puterea străinului de a o salva po Jane, dacă mai putea fi salvată.

— Cine-i ăsta? întrebă profesorul Porter.

— Nu ştiu, răspunse Clayton. M-a strigat pe nume şi o cunoaşte pe Jane pentru că a întrebat de ea. I s-a adresat şi Esmeraldei spunându-i pe nume.

— Mi-e surprinzător de cunoscut! exclamă domnul Philander. Şi totuşi ştiu bine că nu l-am văzut în viaţa mea.

— Ţţţ, ţţţ! făcu profesorul Porter. Extrem de remarcabil! Cine poate fi şi de ce am eu senzaţia că Jane e în siguranţă, acum că s-a dus el s-o caute?

— N-aş putea să vă răspund, domnule profesor, spuse Clayton, cu seriozitate, dar ştiu că şi eu încerc acelaşi sentiment ciudat. Haideţi odată!

strigă el. Trebuie să plecăm de aici până când focul nu ne taie calea de retragere.

Se urcară cu toţii grăbiţi în maşina lui Clayton.

Când Jane dădu să se întoarcă acasă, se alarmă văzând cât de aproape părea să fi ajuns fumul incendiului din pădure şi pe măsură ce-şi iuţi pasul, alarma ei se prefăcu în panică, zărind pălălaia care cuprindea vertiginos drumul ce-o despărţea de vilă. În cele din urmă fu nevoită să se întoarcă în desişul pădurii şi să încerce să-şi croiască drum spre vest, străduindu-se să ajungă acasă ocolind focul.

În scurtă vreme, încercarea ei deveni cu totul zadarnică şi atunci fata nu mai avu decât o speranţă: să se întoarcă iar pe şosea şi să-şi salveze viaţa fugind în direcţia oraşului, spre sud. Cele douăzeci de minute cât îi trebuiră ca să ajungă iar la sosea, fură de ajuns ca vâlvătăile să-i taie retragerea aşa cum îi tăiaseră mai înainte înaintarea.

Câţiva paşi pe şosea o făcură să se oprească înlemnită de groază, căci în faţa ei se înălţa un alt zid de flăcări. O ramificaţie a vâlvoarei principale sărise la o jumătate de milă de rugul din care se rupsese şi prinsese în ghearele-i implacabile fâşia îngustă de şosea.

Jane îşi dădu din nou seama că şi încercarea de a-şi croi drum printre arbuşti era inutilă. Se mai căznise o dată şi dăduse greş. Ştia bine că era doar o chestiune de minute până când întreg spaţiul dintre nord şi sud avea să clocotească sub talazurile de foc. Cu stăpânire de sine, fata îngenunche în ţărâna drumului şi se rugă să i se dea tăria de a-şi întâmpina soarta cu curaj, precum şi salvarea de la moarte a tatălui şi a prietenilor ei.

Deodată îşi auzi numele strigat cu voce tare prin pădure: „Jane! Jane Porter!” Răsuna limpede şi puternic, dar rostit de o voce străină.

— Aici! răspunse fata. Aici, pe potecă…

Şi atunci văzu printre ramurile copacilor o siluetă ce se strecura cu iuţeala unei veveriţe. O răbufnire de vânt îi învălui într-un nor de fum şi nu-l mai putu vedea pe bărbatul care venea grăbit spre ea, dar deodată se simţi cuprinsă de un braţ puternic; apoi fu ridicată în sus şi în timp ce era purtată pe braţe, simţi biciuirea vântului şi ici colo, atingerea unei crengi.

Jane deschise ochii.

Dedesubt, la depărtare, se zăreau arbuştii şi pământul.

Deasupra ei, frunzişul fremătător al pădurii. Silueta uriaşă care o purta sărea din copac în copac şi Janei i se părea că retrăieşte în vis acea întâmplare din viaţa ei, consumată în îndepărtata junglă africană.

O, de-ar fi acelaşi om care o purtase în acea zi cu atâta repeziciune prin hăţişul vegetaţiei împletite! Dar asta era cu neputinţă! Şi totuşi cine altul pe lume avea puterea şi agilitatea de a face ce făcea acum acest om?

Aruncă o privire spre faţa atât de apropiată de a ei şi i se tăie răsuflarea. Era el!

— Omul meu din pădure! murmură Jane. Nu, pesemne că delirez!

— Da, omul tău, Jane Porter. Sălbaticul tău… omul primitiv a ieşit din junglă ca să-şi cheme înapoi perechea, femeia care a fugit de el, adăugă Tarzan cu înverşunare.

— N-am fugit, şopti Jane. Am acceptat să plec numai după ce am aşteptat cu toţii o săptămână ca să te reîntorci.

Depăşiseră regiunea incendiată şi o luaseră acum din nou prin poiană.

Unul lânga celălalt, se îndreptau spre vilă. Vântul îşi schimbase din nou direcţia şi focul se închircea în el însuşi — încă un ceas şi avea sa se consume în sine.

— De ce nu te-ai întors?

L-am îngrijit pe D’Arnot. Era grav rănit.

— Ah, ştiam eu! exclamă fata. Ceilalţi spuneau că te-ai dus la negri, că făceai parte din tribul lor.

Tarzan râse.

— Dar tu nu i-ai crezut, Jane?

— Nu… Cum să-ţi spun? întrebă ea. Cum te cheamă?

— Pe atunci când m-ai cunoscut tu, eram Tarzan din neamul maimuţelor.

— Tarzan din neamul maimuţelor? strigă Jane. Şi deci atunci când am plecat, am răspuns scrisorii tale?

— Da; dar cine credeai că ţi-o lăsase?

— Nu ştiam; ştiam doar că nu poate fi de la tine, pentru că Tarzan din neamul maimuţelor scria în englezeşte, iar tu nu pricepeai un cuvânt din nicio limbă.

Tarzan râse din nou.

— E o poveste lungă, însă eu eram cel care scriam tot ce nu puteam vorbi şi acum D'Arnot a înrăutăţit situaţia învăţându-mă să vorbesc franceza în loc de engleză. Vino, adăugă el, urcă-te în maşina mea, trebuie să-l ajungem din urmă pe tatăl tău; toţi ceilalţi sunt la mică depărtare. În timp ce conducea, o întrebă: Atunci când ai scris în biletul adresat lui Tarzan din neamul maimuţelor că iubeşti un altul… s-ar putea să te fi referit la mine?

— S-ar putea, răspunse Jane, cu simplitate.

— Dar în Baltimore… oh, ce mult te-am căutat mi s-a spus că e posibil să te fi măritat. Că un bărbat care se numeşte Canler a venit aici ca să te ia în căsătorie. E adevărat?

— Da.

— Îl iubeşti?

— Nu.

— Pe mine mă iubeşti? Jane îşi îngropa faţa în mâini.

— Sunt făgăduită altuia. Nu pot să-ţi răspund, Tarzan din neamul maimuţelor! strigă Jane.

— Mi-ai răspuns. Acum, spune-mi de ce trebuie să te măriţi cu un om pe care nu-l iubeşti?

— Tatăl meu îi datorează bani.

Deodată Tarzan îşi aminti de scrisoarea pe care o citise şi de numele Robert Canler şi de aluzia la un necaz, pe care el, atunci, nu-l putuse înţelege.

Zâmbi.

— Dacă tatăl tău nu ar fi pierdut comoara, nu te-ai simţi obligată să-ţi respecţi promisiunea faţă de omul acesta Canler?

— I-aş cere să mă dezlege de ea.

— Şi dacă ar refuza?

— I-am făgăduit.

Tarzan rămase o clipă tăcut. Maşina înainta cu o viteză nesăbuită pe drumul denivelat, căci în dreapta se iveau ameninţătoare limbile de foc şi orice schimbare a direcţiei vântului le putea învolbura cu furie drept în mijlocul unicei lor căi de scăpare.

În cele din urmă depăşiră punctul periculos şi Tarzan reduse viteza.

— Şi dacă i-aş cere-o eu? întrebă el.

— N-o să plece urechea la cererea unui străin, spuse fata. Mai cu seamă a unuia care mă doreşte pentru el.

— Terkoz a făcut-o, răspunse Tarzan, neînduplecat.

Jane se cutremură şi privi înspăimântată în sus, la silueta uriaşă de alături, pentru că ştia că era vorba de marele antropoid pe care Tarzan îl ucisese ca s-o apere pe ea.

— Aici nu suntem în jungla africană, răspunse fata. Nu mai eşti o fiara sălbatică. Eşti un gentleman si gentlemenii nu ucid cu sânge rece.

— În inimă sunt încă o fiară sălbatica, vorbi Tarzan, cu glas scăzut, ca pentru el însuşi.

O vreme rămaseră din nou tăcuţi.

— Jane, o întrebă el în cele din urmă, dacă ai fi liberă, te-ai marita cu mine?

Fata nu-i răspunse pe dată. Dar el aşteptă cu răbdare. Jane încerca sa-şi adune gândurile. Ce ştia despre această stranie făptură ce se afla alături de ea? El însuşi nu se cunoştea. Cine era? Cine-i erau părinţi? Până şi în nume îi răsuna originea misterioasă şi viaţa sălbatică. N-avea nume. Ar putea ea oare să fie fericită alături de acest pribeag al pădurii? Ce-ar putea avea comun cu un soţ care şi-a petrecut, viaţa în vârful copacilor dintr-o junglă africană, zbenguindu-se şi luptându-se cu crâncenele antropoide; rupându-şi hrana din coasta încă tremurândă a prăzii proaspăt ucise, înfigându-şi dinţii puternici în carnea crudă şi sfârtecându-şi partea în timp ce fârtaţii săi mârâiau şi se luptau în jurul lui ca să-şi capete porţia? Ar putea el vreodată să se înalţe la sfera ei sociala? Ar putea ea accepta gândul de a se coborî la nivelul lui? Ar fi vreunul din ei fericit într-o asemenea mezalianţă?

— Văd că nu răspunzi, spuse Tarzan. Ţi-e teamă, să nu mă răneşti.

— Nu ştiu ce răspuns să dau, mărturisi Jane, cu tristeţe.

— Deci nu mă iubeşti? întrebă el pe un ton liniştit.

— Nu mă întreba. Vei fi mai fericit fără mine. Tu nu eşti făcut pentru formalismele restrictive şi convenţionalismele societăiii, civilizaţia ar deveni insuportabilă pentru tine şi în curând ai tânji după libertatea vechii tale vieţi, un fel de viaţă pentru care eu sunt tot atât de nepotrivită cum eşti tu pentru viaţa mea.

— Cred că te înţeleg, răspunse el, calm. N-o să stărui pentru că ţin la fericirea ta mai mult decât la a mea. Îmi dau seama acum că n-ai putea fi fericită cu… o maimuţă.

În vocea lui răzbea o vagă undă de amărăciune.

— Nu, îl dojeni ea. Nu vorbi aşa! Nu înţelegi Dar înainte de a fi putut să continue, o cotitură bruscă a drumului îi aduse în mijlocul unui cătun.

În fata lor se ivi maşina lui Clayton, înconjurată de întregul grup pe care-l transportase de la vilă.

28. ÎNCHEIERE

La apariţia lui Jane, izbucniră cu toţii în ţipete de uşurare şi de bucurie, iar când Tarzan îşi opri automobilul alături de celălalt, profesorul Porter îşi cuprinse copila în braţe.

O clipă, nimeni nu-l luă în seamă pe Tarzan, care rămase la volan, tăcut. Clayton fu cel dintâi care-şi aminti de el şi întorcându-se, îi întinse mâna.

— Cum am putea să vă mulţumim? exclamă el. Ne-aţi salvat pe toţi. La vilă mi-aţi spus pe nume, dar eu nu izbutesc să-mi aduc aminte de numele dumneavoastră, deşi îmi păreţi foarte cunoscut. Am senzaţia că v-am cunoscut bine cu multă vreme în urmă, în cu totul alte condiţii.

Tarzan zâmbi, strângând mâna întinsă.

— Aveţi dreptate, Monsieur Clayton, îi răspunse în franceză. Scuzaţi-mă că nu vă vorbesc în engleză. Sunt pe cale de a învăţa această limbă şi cu toate că o înţeleg foarte bine, o vorbesc prost.

— Dar cine sunteţi? stărui Clayton, exprimându-se de astă dată în franceză.

— Tarzan din neamul maimuţelor.

Surpriza îl facu pe Clayton să tresalte.

— Pe Dumnezeul meu! exclamă el. E adevărat!

Profesorul Porter şi domnul Philander se grăbiră să-şi adauge mulţumirile la cele exprimate de Clayton şi să-şi manifeste surpriza şi plăcerea faţă de aceasta întâlnire cu prietenul lor din junglă, care avea loc la asemenea distanţă de sălbaticul său cămin.

Intrară în micul han modest, unde Clayton comandă pe dată tot ce era nevoie. Se aflau cu toţii în sala mică şi îmbâcsită a hanului, când atenţia le fu atrasă de pufniturile unui automobil ce se apropia. Domnul Philander, care şedea lângă fereastră, privi afară la maşina care apăru în văz şi se opri apoi alături de celelalte două automobile.

— Doamne! exclamă Philander, cu o notă de iritare în glas. A sosit domnul Canler. Speram, hm… gândisem… hm… ce fericire că nu l-a prins focul! îşi încheie el, fără convingere fraza.

— Ţţţ, ţţţ, domnule Philander! făcu profesorul Porter. Ţţţ, ţţţ, eu le atrag întotdeauna elevilor mei atenţia să numere până la zece înainte de a vorbi. Dacă aş fi în locul dumitale, domnule Philander, aş număra cel puţin până la o mie şi după aceea, aş păstra o discretă tăcere.

— Aşa-i, zău! aprobă domnul Philander. Dar cine-i domnul cu aspect clerical care-l însoţeşte?

Jane păli.

Clayton se foi stânjenit în scaun.

Profesorul Porter îşi scoase cu un gest nervos ochelarii, aburi lentilele, apoi şi-i puse la loc pe nas, fără să-i fi şters.

Omniprezenta Esmeralda mormăi.

Numai Tarzan nu înţelese.

O clipă mai târziu, Robert Canler năvăli în sală.

— Slavă Domnului! strigă. M-au muncit cele mai negre temeri, până când ţi-am zărit maşina, Clayton. Drumul spre sud a fost blocat de incendiu şi a trebuit să mă reîntorc la oraş şi de acolo, să ocolesc spre răsărit, pe drumul ăsta. Credeam că n-o să mai ajungem la fermă.

Nimeni nu părea prea entuziasmat. Tarzan se uita la Robert Canler, cu privirea cu care Sabor îşi cântărea prada. Jane îi aruncă o căutătură şi mai nervoasă.

— Domnule Canler, spuse ea, ţi-l prezint pe Monsieur Tarzan, un vechi prieten.

Canler se răsuci şi-i întinse mina. Tarzan se ridică în picioare şi se înclină, cum numai D'Arnot ar fi putut învăţa pe un gentleman s-o facă, dar păru să nu observe mâna întinsă a lui Canler. La rândul său, Canler păru că nu observase scăparea lui Tarzan.

— Jane, ţi-l prezint pe părintele Tousley, spuse Canler îndreptându-se spre preotul din spatele lui.

Domnul Tousley, domnişoara Porter.

Domnul Tousley făcu o plecăciune şi zâmbi radios. Canler îl prezentă şi celorlalţi.

— Jane, am putea efectua ceremonia pe loc, propuse Canler. După aceea am putea lua trenul de miezul nopţii spre oraş.

Tarzan pricepu pe dată planul. Se uită la Jane, filtrându-şi privirile pe sub pleoapele pe jumătate lăsate, dar nu făcu nicio mişcare. Fata şovăi. Atmosfera din cameră era încordată din pricina tăcerii impuse de tensiunea nervoasă. Toţi ochii se întoarseră către Jane, în aşteptarea răspunsului ei.

— N-am putea să mai aşteptăm câteva zile? Întrebă fata. Mi-s nervii zdruncinaţi. Azi am trecut prin prea multe încercări.

Canler simţea ostilitatea fiecăruia dintre cei de faţă. Şi acest lucru îi zădărî nervii.

— Am aşteptat atât cât am avut chef s-aştept, răspunse cu grosolănie. Ai promis că te măriţi cu mine. N-am să mă mai las dus. Am obţinut dispensa şi iată preotul! Vino, domnule Tousley! Vino, Jane! Martori sunt destui… chiar mai mulţi decât e nevoie, adăugă el, cu o inflexiune neplăcută în glas şi luând-o pe Jane Porter de braţ, vru s-o conducă spre clericul care aştepta.

Dar abia făcu un pas, că o mână grea îi încleştă braţul într-o strânsoare de oţel. O altă mână îl apucă de beregată şi într-o clipă, fu ridicat în sus şi zgâlţâit, aşa cum o pisică şi-ar scutura şoarecele captiv.

Jane se întoarse spre Tarzan cu o expresie de surpriză plină groază. Şi când îl privi în faţă, îi văzu dunga purpurie de pe frunte, pe care o mai observase într-o zi, în Africa îndepărtată, când Taryan din neamul maimuţelor se încleştase într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu Terkoz, marele antropoid.

Îşi dădu seama că în inima aceea sălbatică era scrisă osânda la moarte a lui Canler şi făcu un gest să-l oprească pe omul-maimuţă. Dar se temea mai

mult pentru Tarzan decât pentru Canler. Cunoştea cumplita răsplată pe care justiţia o hărăzeşte criminalilor. Oricum, înainte de a fi putut ajunge până la ei, Clayton şi sărise lângă Tarzan şi se căznea să-l elibereze pe Canler din strânsoarea acestuia. Dintr-o singură mişcare a braţului vânjos englezul fu îmbrâncit în celălalt capăt al camerei; Jane puse o mână fermă şi albă pe încheietura mâinii lui Tarzan şi-l privi în ochi.

— De dragul meu, îi ceru ea.

Degetele încleştate pe beregata lui Canler se muiară. Tarzan privi faţa frumoasă care se înălţă spre el.

— Doreşti ca ăsta să trăiască? întrebă el cu surprindere.

— Nu vreau să moară de mâna ta, prietene, replică fata. Nu vreau să devii un ucigaş.

Tarzan îşi luă mâna de pe gâtul lui Canler.

— O dezlegi de promisiunea pe care ţi-a făcut-o? întrebă el. E preţul cu care-ţi poţi răscumpăra viaţa.

Canler, respirând convulsiv, dădu din cap.

— Eşti hotărit să pleci şi să nu o mai terorizezi niciodată?

Omul încuviinţă iarăşi clin cap, cu faţa schimonosită de spaima morţii care trecuse atât de aproape de el. Tarzan îi dădu drumul şi Canler se îndreptă, împleticindu-se, spre uşă. O clipă mai târziu se făcu nevăzut şi o dată cu el şi preotul împietrit de groază. Tarzan se întoarse spre Jane:

— Pot să-ţi vorbesc un moment, fără martori? Fata încuviinţă şi porni spre uşa care dădea pe terasa îngustă a micului han. Jane ieşi prima, ca să-l aştepte pe Tarzan, astfel încât nu auzi conversaţia care urmă.

— Aşteaptă! strigă profesorul Porter când Tarzan fu pe punctul să iasă pe uşă după fată.

Profesorul amuţise de surpriză în faţa desfăşurării rapide a evenimentelor din ultimele câteva minute.

— Înainte de a merge mai departe, domnule, aş dori o explicaţie a faptelor care tocmai s-au petrecut. Cu ce drept, domnule, ai intervenit în relaţiile dintre fiica mea si domnul Canler? Eu i-am făgăduit mâna fiicei mele, domnule şi indiferent de simpatiile şi antipatiile noastre personale, domnule, promisiunea trebuie respectată.

— Am intervenit, domnule profesor Porter, ripostă Tarzan pentru că fiica dumneavoastră nu-l iubeşte pe domnul Canler, nu doreşte să se mărite cu el. Pentru mine este de ajuns.

— Nu ştii ce-ai făcut! se văită profesorul Porter. Acum cu siguranţă că va refuza să se mai însoare cu ea.

— Absolut sigur! răspunse Tarzan, cu emfază. Dar aflaţi, domnule profesor Porter, că prestigiul dumneavoastră nu va avea de suferit, căci, de îndată ce vă veţi întoarce acasă, veţi fi în măsură să-i plătiţi individului Canler tot ce-i datoraţi.

— Ţţţ, ţţţ, domnule! exclamă profesorul Porter. Ce vrei să spui prin aceasta, domnule?

— Comoara domneavoastră a fost găsită.

— … Ce… ce-ai spus? strigă profesorul. Eşti nebun, omule! Nu poate fi adevărat.

— Şi totuşi este. Eu sunt cel care a furat-o, necunoscându-i nici valoarea şi nici proprietarii. I-am văzut pe marinari îngropând-o şi maimuţărindu-i, am dezgropat-o ca s-o îngrop din nou în altă parte. Când D'Arnot mi-a povestit ce era şi ce însemnătate avea pentru dumneavoastră, m-am întors în junglă şi am recuperat-o. A pricinuit atâtea crime, suferinţe şi durere, încât D'Arnot a socotit că-i mai bine să nu încerc să aduc chiar comoara, aşa cum a stat în intenţia mea, ci o scrisoare de credit. Iat-o, domnule profesor Porter! Şi Tarzan scoase din buzunar un plic pe care-l întinse uluitului profesor. Două sute patruzeci si una de mii de dolari. Comoara a fost evaluată cu mare grijă de către experti dar, ca sa nu

aveţi nici cea mai mică îndoială, D'Arnot în persoană a cumpărat-o şi daca preferaţi comoara în locul creditului, v-o ţine la dispoziţie

— Domnule, la marea povară a îndatoririlor pe care şi aşa le aveam faţă de dumneavoastră, aţi adăugat acum cel mai mare dintre servicii, rosti profesorul Porter, cu glas tremurător. Mi-aţi redat mijlocul de a-mi salva onoarea.

Clayton, care ieşise din încăpere imediat după Canler, se întoarse.

— Iertaţi-mă, li se adresă el, cred că ar fi mai bine să ajungem în oraş înainte de a se întuneca şi apoi să luăm primul tren care să ne scoată din pădurea asta. Tocmai a sosit din nord un localnic care a anunţat că incendiul înaintează treptat în direcţia aceasta.

Vestea curmă orice altă discuţie şi cu toţii se îndreptară spre automobilele care-i aşteptau.

Clayton, Jane, profesorul şi Esmeralda se urcară în maşina lui Clayton, iar Tarzan îl luă pe domnul Philander într-a lui.

— Să fiu al naibii! exclamă domnul Philander când automobilul se puse în mişcare, urmărindu-l pe cel al lui Clayton. Cine-ar fi crezut vreodată cu putinţă! Ultima dată când te-am văzut, erai un veritabil sălbatic care sălta printre crengile unei păduri tropicale din Africa şi acum mă conduci pe o şosea din Wisconsin, într-o limuzină franţuzească. Să fiu al naibii! Dar e „extrem de remarcabil"!

— Da, admise Tarzan, apoi după o pauză: Domnule Philander, vă amintiţi ceva amănunte în legătură cu descoperirea şi îngroparea a trei schelete găsite în cabana mea de lângă jungla africană?

— Îmi amintesc foarte bine, foarte bine, replică domnul Philander.

— A existat vreo ciudăţenie în legătură cu vreunul din cele trei schelete?

Domnul Philander îl privi pe Tarzan cu atenţie:

— De ce întrebi?

— E un lucru de mare importanţă pentru mine. Răspunsul dumneavoastră poate limpezi un mister.

Şi, în cel mai rău caz, nu poate face altceva decât să lase misterul nelimpezit. În ultimele două luni am emis o teorie cu privire la scheletele acelea şi v-aş ruga să răspundeţi întrebării mele cu toate datele pe care le cunoaşteţi: cele trei schelete pe care le-aţi îngropat erau toate omeneşti?

— Nu, răspunse domnul Philander, cel mic, cel care se afla în leagăn, era scheletul unei maimuţe antropoide.

— Mulţumesc, răspunse Tarzan.

În automobilul din faţă, Jane îşi ţesea glndurile cu furie şi repeziciune. Ştia prea bine de ce îi ceruse Tarzan să schimbe câteva vorbe cu ea şi mai ştia că trebuie să fie pregătită să-i dea un răspuns într-un viitor cât se poate de apropiat.

Tarzan nu era persoana pe care s-o poată duce cu vorba şi chiar gândul acesta o făcu să se întrebe dacă nu cumva se temea într-adevăr de el. Şi putea oare să iubească fiinţa de care se temea? Îşi dădu seama că acolo, în adâncurile junglei îndepărtate, se aflase sub un soi de vrajă, dar acum, în prozaicul Wisconsin, nu mai existau niciun fel de farmece. De asemenea, acest tânăr francez imaculat nu mai siârriea femeia primitivă din ea, aşa cum o aţâţase robustul zeu al pădurii. Îl iubea oare? Acum… nu mai ştia.

Cu coada ochiului, furişă o privire spre Clayton. Iată un bărbat crescut în aceleaşi condiţii de viaţă ea şi dânsa, un om cu acea poziţie socială şi acea cultură pe care ea fusese învăţată să le considere ca elemente primordiale într-o alianţă matrimonială. Nu-i spunea raţiunea că acest tânăr aristocrat englez, ce-i purta o dragoste la care ar fi râvnit orice femeie civilizată, era perechea cea mai potrivită pentru o persoană de felul ei? Dar pe Clayton il putea iubi? Nu vedea niciun motiv pentru care să nu-l iubească. Jane nu era o femeie

calculată din fire. Însă educaţia, mediul şi ereditatea se îmbinaseră pentru a învăţa să calculeze până şl în chestiunile sentimentale.

Faptul că-şi pierduse capul în faţa tânărului uriaş când o ridicase în braţe — acolo, în îndepărtata pădure africană şi astăzi din nou, în pădurile din Wisconsin — putea fi atribuit, după părerea Janei, unei temporare reversibilităţi de caracter din partea ei — chemării pe care omul primitiv a exercitat-o asupra femeii primitive din fiinţa ei. Dacă n-o s-o mai atingă niciodată, gindi ea, n-o să mai simtă nicio atracţie faţă de el. Aşadar, nu-l iubea. Nu fusese decât o halucinaţie trecătoare, exacerbată de fantezia aţâţată şi de apropierea fizică. Or, dacă s-ar mărita cu el, relaţiile lor n-ar putea fi mereu marcate de o fantezie aţâţată, iar apropierea fizică şi-ar toci vigoarea sub imperiul obişnuinţei. Se uită din nou la Clayton. Era un bărbat foarte frumos şi un gentleman din cap până-n picioare. Ar fi foarte mândră la braţul unui asemenea soţ.

Şi în clipa aceea, Clayton vorbi — dacă ar fi făcut-o cu un minut mai devreme sau cu un minut mai târziu, vieţile a trei oameni ar fi fost schimbate dar destinul şi-a vârât coada şi i-a indicat lui Clayton momentul psihologic.

— Jane, acum eşti liberă, începu el. Dac-ai vrea să spui „da”, mi-aş închina întreaga viaţă fericirii dumitale.

— Da, şopti Jane.

În aceeaşi seară, în mica sală de aşteptare a gării, Tarzan o prinse pe Jane un moment singură.

— Jane, acum eşti liberă, zise el, iar eu am venit din adâncul veacurilor, desprinzându-mă din trecutul ceţos şi îndepărtat, din vizuina omului primitiv, pentru a te chema: de dragul tău am devenit om civilizat, de dragul tău am străbătut continente şi oceane, de dragul tău sunt gata să fiu tot ce vei dori tu să fiu. Jane, te pot face fericită în

viaţa cu care eşti tu deprinsă şi pe care o îndrăgeşti. Vrei să fii soţia mea?

Pentru prima oară, Jane îşi dădu seama de profunzimea iubirii acestui om, de tot ce făurise el într-un răstimp atât de scurt, numai din dragoste pentru ea. Îşi întoarse capul şi-şi îngropa faţa în căuşul braţelor.

Ce făcuse? De teamă că va ceda rugăminţilor acestui uriaş, îşi tăiase singură craca de sub picioare din frica neîntemeiată că s-ar putea să săvârşeaseă o greşeală, săvârşise una şi mai mare.

— Şi ce putem face? întrebă Tarzan. Ai recunoscut că mă iubeşti. Ştii bine că te iubesc; dar eu nu cunosc etica societăţii de care eşti tu guvernată Te las să hotărăşti singură pentru că tu eşti cea mai în măsură să ştii ce-i mai bine pentru viaţa ta.

— Tarzan, nu pot să-ţi, spun — replică Jane. Şi el mă iubeşte şi e un om bun. N-aş mai putea niciodată să mă uit în ochii tăi sau ai oricărui om cinstit dacă aş călca promisiunea pe care am făcut-o domnului Clayton. Va trebui să o respect şi tu trebuie să mă ajuţi să duc această povară, chiar de-ar fi să nu ne mai vedem niciodată de-acum înainte.

Ceilalţi începură să intre în sala de aşteptare şi Tarzan se întoarse spre fereastră.

Dar afară nu desluşea nimic, în sufletul său însă vedea o pajişte verde, înconjurată de o luxuriantă bogăţie de plante şi flori tropicale minunate; deasupra, frunzişului unduios al arborilor lor seculari, iar şi mai deasupra, azurul cerului ecuatorial. În mijlocul pajiştii, pe o mică ridicătură de pământ, şedea o fată tânără, iar alături de ea, un tânăr uriaş. Mâncau fructe mustoase, se priveau în ochi şi-şi surâdeau unul altuia. Erau foarte fericiţi şi erau numai ei doi.

Gândurile îi fură întrerupte de curierul gării, care veni să întrebe dacă se găsea acolo un domn cu numele Tarzan.

— Eu sunt Monsieur Tarzan, răspunse omul-maimuţă.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, trimis aici din Baltimore; e o cablogramă sosită din Paris.

Tarzan luă plicul şi-l deschise. Un mesaj din partea lui D'Arnot. Cuprindea următoarele:

Amprentele digitale dovedesc că eşti Greystoke. Felicitări.

D'Arnot.

Când Tarzan termină de citit, Clayton intră în sală şi se îndreptă spre el, cu mâna întinsă.

Iată omul care deţinea titlul aristocratic al lui Tarzan şi proprietăţile lui Tarzan şi care urma să se însoare cu femeia iubită de Tarzan, cu femeia care-l iubea pe Tarzan. O singură vorbă a lui Tarzan şi întreaga viaţă a acestui om ar fi fost schimbată.

O singură vorbă şi ar pierde titlul şi domeniile şi castelele şi-ar pierde-o şi pe Jane Porter.

— Prietene, strigă Clayton, încă n-am avut prilejul să-ţi mulţumesc pentru toate câte le-ai făcut pentru noi. Se pare că tot timpul n-ai avut altă preocupare decât să ne salvezi vieţile, din Africa şi până aici. Sunt nespus de bucuros că ai venit la noi. Trebuie să ne cunoaştem mai bine. Ştii, m-am gândit de multe ori la dumneata şi la condiţiile interesante ale mediului în care trăiai. Dacă nu sunt indiscret, cum naiba ai ajuns în jungla aceea afurisită?

— M-am născut acolo, răspunse Tarzan, cu voce domoală. Mama mea a fost o maimuţă şi de bună seamă, nu mi-a putut povesti mare lucru în legătură cu acest fapt. De tatăl meu, n-am ştiut niciodată nimic!

SFÂRŞIT

Următoarele aventuri ale lui Tarzan, precum şi rezultatele nobilului său act de abnegaţie vor fi istorisite în celelalte cărţi despre Tarzan. (n. A.)

ÎNTOARCEREA LUI TARZAN

1913

1. AFACEREA DE PE PACHEBOT

Superb! exclamă contesa de Coude, cu glas scăzut.

— Poftim? făcu contele, întorcându-se spre tânăra lui soţie. Ce e atât de superb? se interesă el, rotindu-şi ochii în toate părţile, căutând să afle obiectul admiraţiei sale.

— Oh, nimic, dragule — răspunse contesa; o clipă, o undă de roşeaţă apăru pe obrajii ei trandafirii, îmi aminteam cu plăcere de clădirile acelea formidabile din New York, „zgârie-nori", cum li se spune — mai adăugă frumoasa femeie şi se aşeză mai confortabil în şezlong, reluându-şi lectura revistei pe care acel „nimic" o făcuse s-o lase deoparte.

La rândul său, soţul se cufundă în lectura unei cărţi, nu fără a fi oarecum surprins că, aflându-se la trei zile depărtare de New York, contesa îşi dezvăluia abia acum admiraţia pentru nişte clădiri pe care nu demult le socotise oribile.

Curând, contele renunţă să mai citească.

— E foarte obositor, Olga — spuse el. Cred că am să caut nişte călători tot atât de plictisiţi ca şi mine; poate găsesc câţiva amatori să facem o partidă de cărţi.

— Nu eşti prea galant, dragul meu soţ — răspunse tânără femeie, zâmbind. Du-te deci la plicticosul tău joc de cărţi, dacă asta ţi-e plăcerea.

După ce soţul se depărta, ochii contesei se întoarseră pe furiş spre silueta unui tânăr bine făcut, întins leneş pe un şezlong nu departe de ea.

— Superb! exclamă ea din nou.

Contesa Olga de Coude avea douăzeci de ani. Soţul, patruzeci. Era o soţie foarte credincioasă şi loială, însă, cum nu ea fusese aceea care îşi găsise alesul inimii, era puţin probabil să fie îndrăgostită de acela pe care soarta şi tatăl ei, un nobil rus, i-l aleseseră drept soţ. Totuşi, numai fiindcă am surprins-o exclamând la vederea unui necunoscut, tânăr şi atrăgător, nu avem dreptul să presupunem că gândurile ei erau în vreun fel necredincioasă

soţului. Îl admira doar, aşa cum ar fi admirat un exemplar reuşit din vreo specie. Dar tot atât de adevărat e că îţi făcea plăcere să te uiţi la tânărul acela.

Privirea ei îl mai admira pe furiş, când tânărul se ridică şi părăsi puntea. Contesa de Coude făcu semn unui steward care tocmai trecea pe acolo.

— Cine-i domnul acela? îl întrebă.

— Pe lista pasagerilor figurează sub numele de *Monsieur* Tarzan de Africa, doamnă — răspunse stewardul.

„Hm, are o moşie cam mare" — gândi tânăra femeie şi interesul ei pentru acel necunoscut crescu şi mai mult.

Tarzan se îndepărtă alene spre salon; chiar la uşa de la intrare surprinse doi bărbaţi şuşotind foarte aprig. Nu le-ar fi acordat nici cea mai mică atenţie dacă unul dintre ei nu i-ar fi aruncat o privire ciudat de vinovată.

Cei doi îi aminteau lui Tarzan de ticăloşii din melodramele pe care le văzuse la teatrele din Paris. Ambii erau cam oacheşi şi acest lucru, împreună cu ridicările din umeri şi privirile furişe ce însoţeau intrigăría lor, evidentă, dădea o şi mai mare forţă comparaţiei.

Tarzan intră în salon şi căută un fotoliu ceva mai departe de ceilalţi. Nu avea deloc poftă să facă conversaţie. Îşi sorbi absintul şi îşi lăsă gândurile triste să rememoreze evenimentele din ultimele săptămâni. Se întreba într-una dacă procedase înţelept renunţând la moştenire în favoarea unui bărbat faţă de care nu avea nicio obligaţie. E adevărat, îi plăcea Clayton… dar nu de asta era vorba. Nu din cauza lui William Cecil Clayton, Lord Greystoke, renunţase el la drepturile sale legitime. Totul se întâmplase din cauza femeii pe care atât el cât şi Clayton o iubeau şi pe care un ciudat capriciu al destinului o sortise lui Clayton şi nu lui.

Faptul că şi ea îl iubea făcea situaţia şi mai greu de suportat; totuşi ştia că nu ar fi putut proceda altfel decât procedase în seara aceea, în micuţa gară din pădurile îndepărtate ale Wisconsinului. Fericirea ei era pentru el lucrul suprem, iar scurtul răstimp petrecut în lumea civilizată îl învăţase că, pentru mulţi oameni, viaţa e de nesuportat fără bani şi poziţie socială.

Jane Porter fusese născută pentru bani şi poziţie socială, iar dacă Tarzan le-ar fi răpit viitorului ei soţ, cu siguranţă că acest lucru ar fi aruncat-o într-o existenţă de mizerie şi chin. Lui Tarzan nu-i trecu nicio clipă prin minte că Jane ar fi putut să-l respingă pe Clayton în cazul în care acesta ar fi rămas fără titlu şi avere; acorda tuturor celorlalţi aceeaşi loialitate şi cinste care îl caracterizau pe el. În acest caz nu se înşelase: cu siguranţă că nenorocirea ar fi determinat-o pe Jane Porter să-şi ţină făgăduiala făcută lui Clayton.

Din trecut, gândurile lui Tarzan zburară în viitor. Cuprins de duioşie, încercă să anticipeze întoarcerea în junglă, unde se născuse şi îşi petrecuse copilăria, jungla crudă, fioroasă în mijlocul căreia îşi petrecuse douăzeci din cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Din puzderia vieţuitoarelor din junglă cine va veni în întâmpinarea lui? Nimeni. Numai pe Tantor, elefantul, îl putea considera prieten. Ceilalţi îl vor hăitui sau vor fugi din calea lui, aşa cum se întâmplase odinioară. Nici măcar maimuţele din propriul lui trib nu-l vor considera de-al lor.

Dacă civilizaţia nu făcuse prea multe pentru Tarzan din neamul maimuţelor, cel puţin îl învăţase să-şi dorească societatea celor de-o seamă cu el şi să simtă ca o dulce plăcere căldura prieteniei adevărate, în aceeaşi măsură, lumea civilizată îl învăţase să considere alt mod de viaţă ca fiind dezagreabil, îi era greu să-şi imagineze o lume fără prieteni — fără o fiinţă care să împărtăşească aceleaşi noi idealuri pe care Tarzan

le aflase în afara junglei. Aşa se explica faptul că Tarzan privea cu mai puţină plăcere viitorul pe care şi-l rezervase chiar el.

Cufundat în gânduri şi fumând o ţigară, ochii îi căzură pe o oglindă din faţă în care se reflectau patru bărbaţi jucând cărţi. Brusc, unul dintre ei se ridică de la masă, îşi ceru scuze şi plecă. Numaidecât se apropie un altul; Tarzan văzu că acesta se oferă curtenitor să ocupe locul rămas liber, pentru ca jocul să nu se întrerupă. Noul venit era unul din cei doi indivizi pe care-i văzuse şuşotind afară.

Faptul acesta îi atrase atenţia şi, făcând presupuneri în legătură cu cele ce puteau să se întâmple, Tarzan continuă să urmărească în oglindă pe jucătorii de la masa din spatele său. În afară de bărbatul care tocmai intrase în joc, Tarzan ştia doar numele unuia dintre jucători. Acesta era aşezat în faţa noului venit şi se numea contele Raoul de Coude. Un steward extrem de atent i-l prezentase ca fiind una din celebrităţile de pe vapor, menţionând printre altele că ocupa un post foarte important în Ministerul de Război al Franţei.

La un moment dat scena din oglindă deveni şi mai interesantă. În salon intră al doilea bărbat oacheş. Cu aerul său de complice, se postă în spatele scaunului pe care şedea contele. Tarzan îl surprinse cum aruncă o privire discretă im jurul său; dar ochii nu i se opriră îndeajuns deasupra oglinzii ca să-şi dea seama că Tarzan îi urmărea fiece mişcare. Pe furiş, bărbatul scoase ceva din buzunar, însă, cum ascundea obiectul cu multă grijă, Tarzan nu desluşi ce anume era.

Încet, mâna se apropie de jucător şi, cu multă abilitate, obiectul care se afla în palma închisă fu introdus în buzunarul contelui. Bărbatul rămase în picioare în spatele francezului. Tarzan nu mai înţelegea nimic; îşi concentra şi mai mult atenţia, punându-şi în gând să nu-i scape nimic din cele ce se petreceau la masa de joc.

Partida continuă încă vreo zece minute, până ce contele câştigă un pot foarte mare de la cel care se alăturase jocului mai târziu. Atunci Tarzan văzu cum individul din spatele contelui îi face semn complicelui. Imediat jucătorul se ridică şi-l arătă pe conte cu degetul.

— Dacă aş fi ştiut că domnul este atât de versat în mânuirea cărţilor, nu m-aş fi grăbit să intru în joc — strigă el.

Brusc, contele şi ceilalţi jucători săriră în picioare. De Coude era alb la faţă ca hârtia.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule? strigă la rândul său. Ştiţi cu cine staţi de vorbă?

— Ştiu că stau de vorbă, pentru ultima oară, cu unul care trişează la cărţi– răspunse celălalt.

Contele se aplecă peste masă şi-l lovi din răsputeri cu palma peste gură; ceilalţi doi intervenire pe dată.

— Domnule, probabil că e o greşală— zise unul din cei doi jucători. Domnul este contele de Coude, din Franţa.

— Dacă cumva greşesc — răspunse cel ce aruncase acuzarea — îmi voi cere scuze cu multă plăcere, însă înainte de toate domnul conte să ne explice rostul unor cărţi în plus. L-am văzut cum le strecura în buzunarul hainei.

Atunci bărbatul pe care Tarzan îl văzuse introducând cărţile cu pricina în buzunarul contelui se întoarse şi vru să se furişeze afară din salon; spre disperarea lui însă, găsi uşa blocată de un necunoscut înalt cu ochi cenuşi.

— Pardon! bolborosi iute individul, încercând să se strecoare pe lângă el.

— Aşteaptă! îi porunci Tarzan.

— Dar de ce, domnule? întrebă celălalt, iritat. Daţi-mi voie să trec, domnule.

— Aşteaptă! repetă Tarzan. Cred că aici se întâmplă un lucru pe care, fără îndoială, îl poţi explica.

Individul îşi pierdu răbdarea şi, cu o înjurătură, îl împinse pe Tarzan, încercând să-l dea la o parte. Omul-maimuţă zâmbi doar şi răsucindu-l şi apucându-l de gulerul hainei, îl conduse înapoi la masă, cu toate că individul ocăra, împotrivindu-se şi lovind zadarnic. Acesta era primul contact al lui Nikolas Rokoff cu muşchii care-l făcuseră pe sălbaticul lor posesor să biruie în luptele cu Numa, leul şi cu Terkoz, gorila cea mare.

Bărbatul care-l acuzase pe de Coude, precum şi ceilalţi doi parteneri de joc se pregăteau să audă explicaţiile contelui. Câţiva pasageri, atraşi de ceartă, aşteptau cu sufletul la gură deznodământul.

— Acest individ e nebun! zise contele. Domnilor rog pe unul dintre dumneavoastră să-mi controleze buzunarele.

— Acuzaţia e ridicolă — spuse unul dintre parteneri.

— N-aveţi decât să băgaţi mâna, în buzunarul de la haina contelui şi o să vedeţi că acuzaţia e foarte serioasă — insistă acuzatorul. Apoi, cum ceilalţi şovăiau, păşi spre conte, zicând: Iată, am să fac eu lucrul acesta dacă nu vrea nimeni să-l facă.

— Nu! îl opri de Coude. Mă voi lăsa percheziţionat numai de mâinile unui gentleman.

— Nu e nevoie să-l controlaţi pe conte. Cărţile se află în buzunarul său. Am văzut cu ochii mei cum au fost strecurate acolo.

Toţi cei de faţă se întoarseră surprinşi spre cel care vorbise: un tânăr bine legat care împingea spre ei un individ ce se zbătea din răsputeri.

— Asta e adevărată conspiraţie, *Monsieur*! strigă de Coude, furios. În buzunarul meu nu e nicio carte. Spunând acestea, vârî mâna în buzunar.

Gestul său îi făcu pe toţi ceilalţi să tacă. Brusc, contele păli; când scoase mâna, toţi cei de faţă îl văzură ţinând în ea trei cărţi de joc. Le privi, cuprins de groază şi uimire; se aprinse ca focul la faţă. Chipurile celor care îl văzură astfel dezonorat exprimau milă şi dispreţ.

— Într-adevăr, *Monsieur*, e o conspiraţie. Vorbise din nou necunoscutul cu ochi cenuşii. Domnilor — continuă el — domnul conte nu ştia că aceste cărţi se aflau în buzunarul său. Cărţile au fost puse acolo fără ştirea lui, în timp ce juca. Din locul unde mă aflam, pe scaunul acela, am urmărit în oglindă cum s-au petrecut lucrurile. Individul acesta, pe care tocmai l-am prins pe când voia să fugă, a strecurat cărţile în buzunarul contelui.

De Coude îşi mută privirea de la Tarzan la bărbatul pe care, nu-l slăbea din strânsoare.

— Mon Dieu, Nikolas! strigă. Tu? Apoi se întoarse spre cel care-l învinuise şi-l cercetă cu privirea: Iar pe dumneata, domnule, nu te-am recunoscut fără barbă. Eşti cu desăvârşire schimbat, Paulvitch. Acum înţeleg totul. E limpede, domnilor.

— Ce facem cu ei, *Monsieur*? întrebă Tarzan. Îi dăm pe mâna căpitanului?

— Nu, prietene — spuse contele, grăbit. Ceea ce s-a întâmplat e o chestiune personală şi te rog s-o treci cu vederea. E de ajuns că am fost dezvinovăţit. Cu cât avem de-a face mai puţin cu astfel de indivizi, cu atât mai bine. Dar, *Monsieur*, cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru gentileţea deosebită pe care mi-ai arătat-o? Permite-mi să-ţi ofer cartea mea de vizită şi, dacă vreodată se va ivi prilejul când eu, la rândul meu, aş putea să-ţi fiu de folos, aminteşte-ţi că sunt la ordinele dumitale.

Tarzan îi dădu drumul lui Rokoff, care, împreună cu complicele său, Paulvitch, se grăbi să dispară din salon. Din uşă, Rokoff se întoarse spre Tarzan:

— *Monsieur* va avea nenumărate prilejuri să regrete amestecul în treburile altora.

Tarzan zâmbi, apoi, înclinându-se în faţa contelui, îi prezentă propria-i carte de vizită. Contele citi:

Domnul Jean C. Tarzan

— *Monsieur* Tarzan îşi poate dori cu adevărat să nu se fi împrietenit cu mine, deoarece îl asigur că şi-a câştigat ura a doi dintre cei mai mari ticăloşi din întreaga Europă. Domnule, pe cât posibil, ocoleşte-i.

— Am avut eu parte de duşmani şi mai fioroşi, dragul meu conte — îi răspunse Tarzan, cu un zâmbet liniştit. Şi totuşi sunt viu şi nevătămat. Nu cred că cei doi vor găsi vreodată cel mai bun mijloc de a-mi face rău.

— Să sperăm că nu, *Monsieur* — răspunse de Coude — însă nu va strica să fii prevăzător. Să ştii că azi ţi-ai făcut duşman pe unul care nu uită şi nu iartă; creierul lui bolnav născoceşte fel şi fel, de ticăloşii îndreptate împotriva acelora care i-au dejucat planurile sau care l-au ofensat. A spune că Nikolas Rokoff este un diavol ar fi o jignire nedreaptă la adresa maiestăţii sale Satana.

În seara aceea, când intră în cabină, Tarzan găsi pe podea un bilet împăturit. Cineva îl împinsese pe sub uşă. Îl ridică şi citi:

Domnule Tarzan,

Fără îndoială, nu v-aţi dat seama de gravitatea faptei dumneavoastră, altfel nu aţi fi procedat aşa cum aţi făcut-o azi. Doresc să cred că aţi acţionat astfel din pură ignoranţă şi fără nicio intenţie de a ofensa un necunoscut. Din această cauză vă voi permite cu dragă inimă să vă prezentaţi scuzele şi, o dată cu asigurarea dumneavoastră că nu veţi mai interveni în treburi care nu vă privesc, am să uit totul.

Altfel… Insă sunt convins că veţi înţelege că e mai înţelept să urmaţi calea pe care v-o sugerez.

Al dv., cu respect, NIKOLAS ROKOFF

Un zâmbet înflori o clipă în colţul buzelor sale, apoi Tarzan uită totul şi se culcă.

Într-o cabină alăturată, contesa de Coude vorbea cu soţul ei.

— Dar de ce ai un aer atât de grav, dragul meu Raoul? îl întrebă ea. Toată seara ai fost morocănos. Ce te nelinişteşte?

— Olga, Nikolas e pe vas. Ştiai?

— Nikolas?! exclamă contesa. Dar e cu neputinţă, Raoul. Nu poate fi adevărat. Nikolas e arestat în Germania.

— Aşa am crezut şi eu, până ce l-am văzut cu ochii mei azi… pe el şi pe celălalt ticălos, Paulvitch. Olga, să ştii că nu mai pot îndura persecuţiile lui aşa, la infinit. Nu, nici măcar de dragul tău. Mai devreme sau mai târziu îl voi da pe mâna autorităţilor. De fapt, sunt aproape hotărât să-i explic totul căpitanului înainte de a debarca. Pe un pachebot francez, Olga, ar fi un lucru foarte uşor să isprăvim cu acest Nemesis[3]

al nostru.

— O, nu, Raoul! izbucni contesa, îngenunchind în faţa contelui. Să nu faci asta! Aminteşte-ţi ce mi-ai făgăduit. Spune-mi, Raoul, că nu o s-o faci. Nici măcar nu-l ameninţa, Raoul!

De Coude luă mâna soţiei într-a sa şi, înainte de a-i răspunde, îi privi câteva clipe chipul răvăşit, ca şi cum ar fi încercat să smulgă din acei ochi frumoşi adevăratul motiv al ocrotirii nemernicului.

— Fie cum vrei tu, Olga… — Îi răspunse în cele din urmă. Însă nu te înţeleg. Doar şi-a pierdut tot dreptul la dragostea, loialitatea şi respectul tău. Nikolas e o ameninţare permanentă pentru viaţa şi onoarea ta; o ameninţare pentru viaţa şi onoarea soţului tău. Sper că nu o să regreţi vreodată faptul că-l aperi.

— Nu-l apăr, Raoul! îl întrerupse ea, hotărâtă. Cred că-l urăsc tot atât de mult ca şi tine, însă… Oh, Raoul, sângele e mai gros ca apa.

— Mi-ar fi plăcut azi să iau o probă din sângele lui — spuse de Coude, cu un aer sever. Cei doi au încercat în mod deliberat să-mi păteze onoarea, Olga. Şi contele povesti cele petrecute în salon. Dacă nu ar fi fost acea persoană cu totul

necunoscută, ar fi reuşit, căci cine ar fi acceptat doar cuvântul meu când în mod evident acele nenorocite de cărţi se aflau asupra mea? Aproape că începusem să mă îndoiesc eu însumi. Noroc că a intervenit acest *Monsieur* Tarzan, aducându-l de guler în faţa noastră pe nepreţuitul tău Nikolas şi a demascat toată mârşăvia.

— *Monsieur* Tarzan? întrebă contesa, părând surprinsă.

— Da. Îl cunoşti, Olga?

— L-am văzut pe punte. Mi l-a arătat un steward.

— Nu ştiam că e o celebritate — zise sec contele. Olga de Coude schimbă subiectul. Descoperi brusc că i-ar fi venit greu să explice de ce a trebuit stewardul să i-l arate tocmai ei pe frumosul *Monsieur* Tarzan. Poate că se şi înroşise puţin la faţă, întrucât contele, soţul ei, o privi cu o expresie ciudată. „Ah, o pată pe conştiinţă e un lucru care dă de bănuit” — gândi ea.

2. GINDURI DE RĂZBUNARE

Până în după-amiaza zilei următoare Tarzan nu-i mai văzu pe pasagerii în ale căror treburi îl aruncase dragostea sa de dreptate. Târziu, după-amiază, tânărul dădu în mod neaşteptat peste Rokoff şi Paulvitch, într-un moment când cei doi îşi doreau cel mai puţin compania lui.

Ieşiseră pe punte la o oră când pe-acolo nu se mai afla nimeni şi, în clipa când Tarzan îi surprinse, discutau aprins cu o femeie. Tarzan observă că era elegantă, iar silueta ei zveltă şi bine făcută denota o persoană tânără. Deoarece purta un văl des, nu avea cum să-i desluşească trăsăturile.

Bărbaţii stăteau de o parte şi de cealaltă a fetei, cu spatele spre Tarzan, astfel încât acesta putu să se apropie destul de mult de ei fără a fi observat. Trase concluzia că Rokoff amenința vehement, iar femeia îl implora; vorbeau însă într-o limbă străină; dar după aparenţe, Tarzan ghici că fetei îi era teamă.

Atitudinea lui Rokoff era vădit amenințătoare şi violentă. Omul-maimuță se opri o secundă chiar în spatele celor trei, simţind în mod instinctiv o atmosferă încărcată de primejdii. Abia putu să se stăpânească, dar numai până în clipa când bărbatul apucă fără menajamente mâna femeii şi i-o răsuci cu scopul de a-i smulge cu forţa o promisiune. Ce s-ar fi întâmplat cu fata, dacă Rokoff şi-ar fi continuat tortura, putem doar presupune, deoarece ticălosul fu împiedicat să-şi pună în aplicare planul. Nişte degete de oţel îl înhăţară de umăr şi, întorcându-l fără prea multă ceremonie, îl siliră să îndure privirea ochilor cenuşii ai necunoscutului care-l înfruntase cu o zi înainte.

— Sapristi! urlă Rokoff, înfuriat. Ce înseamnă asta? Eşti nebun? Îndrăzneşti să-l insulţi pe Nikolas Rokoff?

— *Monsieur*, acesta este răspunsul meu la biletul dumitale — îi spuse calm Tarzan. Apoi îl înhaţă şi-l zvârli cu atâta forţă, încât Rokoff zbură cu braţele şi picioarele răşchirate direct în parapet.

— Mii de blesteme! urlă iar Rokoff. Porcule, ai să plăteşti cu viaţa pentru asta!

Sări în picioare şi se năpusti asupra lui Tarzan, căznindu-se în acelaşi timp să-şi scoată revolverul din buzunar. De spaimă, fata se făcu mică.

— Nikolas! strigă ea. Nu trage, nu trage! Repede, *Monsieur*, fugiţi, altfel vă omoară!

În loc să fugă, Tarzan îl înfruntă pe agresor;

— Nu fi ridicol, *Monsieur* — îi spuse.

Furios din cale afară din pricina umilirii îndurate din partea necunoscutului, Rokoff reuşi în cele din urmă să scoată revolverul. Se opri locului, ţinti pieptul lui Tarzan şi apăsă pe trăgaci. Cocoşul ţăcăni în gol– pumnul omului-maimuţă izbi precum capul unui piton înfuriat. Urmă o răsucire rapidă şi revolverul zbură departe, dincolo de parapetul vaporului, în Atlantic. O clipă, cei doi bărbaţi rămaseră neclintiţi, înfruntându-se cu

privirea. Rokoff îşi recapătă stăpânirea de sine şi vorbi primul:

— De două ori domnul a găsit de cuviinţă să se amestece în treburi care nu-l privesc. De două ori a îndrăznit să-l umilească pe Nikolas Rokoff. Prima insultă a fost trecută cu vederea pe motiv că *Monsieur* a acţionat în necunoştinţă de cauză, însă afacerea de azi nu va fi uitată. Dacă *Monsieur* nu ştie cine este Nikolas Rokoff, acest ultim afront îl poate asigura pe *Monsieur* că mai târziu va avea destule motive să şi-l amintească.

Se întoarse spre fată ca s-o întrebe dacă e rănită, însă aceasta dispăruse. Fără măcar să arunce o privire lui Rokoff şi complicelui său. Tarzan îşi reluă plimbarea pe punte.

Nu se putu abţine să nu se întrebe ce ticăloşie avea să se mai întâmple sau ce mai puneau la cale cei doi. Înfăţişarea femeii cu văl în ajutorul căreia sărise avea ceva familiar, dar cum nu-i zărise faţa, nu putea fi sigur că o mai văzuse înainte. Singurul lucru deosebit pe care îl observase la ea era un inel cu o lucrătură foarte ciudată; tânăra femeie îl purta la mâna de care o apucase Rokoff. Tarzan se hotărî să privească atent mâinile pasagerelor pe care le va întâlni, ca să descopere identitatea celei terorizate de Rokoff. Voia să afle totodată dacă individul nu îi dădea pace.

Tarzan se întinse pe şezlongul de pe punte, gândindu-se la nenumărate pilde de cruzime, egoism şi duşmănie omenească al căror martor fusese din ziua când, cu patru ani în urmă, ochii săi văzuseră pentru prima oară în junglă o altă fiinţă omenească în afară de el însuşi — Kulonga, negrul cu pielea lucioasă, a cărui suliţă necruţătoare străpunsese inima Kalei, maimuţa uriaşă, răpindu-i tânărului Tarzan pe singura mamă pe care o cunoscuse vreodată.

Îşi aminti de uciderea lui King de către Snipes, cel cu mutra de şobolan, părăsirea profesorului Porter şi a tovarăşilor săi de către răsculaţii de pe

Arrow; cruzimea faţă de captivi arătată de războinicii şi femeile din tribul Mbonga; invidiile meschine ale ofiţerilor şi funcţionarilor civili din colonia Coasta de Vest, care-i înlesniseră primul contact cu lumea civilizată.

„Mon Dieu! gândi el. Toţi sunt la fel. Se înşală unii pe alţii, ucid, mint, se luptă; toate astea pentru nişte lucruri la care fiarele junglei nici măcar n-ar catadicsi să se uite: banii; bani ca să-şi procure plăcerile moleşite ale celor fără vlagă. Pe de altă parte sunt încătuşaţi de obiceiuri stupide, sclavi ai soartei lor nefericite, iar ei sunt ferm convinşi că stăpânesc pământul si au impresia că gustă adevăratele plăceri ale existenţei. În junglă, nicio făptură nu ar sta deoparte dacă un altul îi răpeşte perechea. Lumea civilizată e o lume absurdă, o lume stupidă, şi Tarzan din neamul maimuţelor a fost nebun când a renunţat la libertatea şi fericirea junglei lui, în schimbul acestei lumi."

Cum stătea lungit în şezlong, simţi deodată că din spate îl urmăresc nişte ochi. Instinctul înăscut al fiarei sălbatice răzbi prin stratul subţire de civilizaţie, şi Tarzan se răsuci atât de repede, încât ochii tinerei femei care-l privea pe furiş nici măcar nu avură timpul să se plece înainte ca ochii cenuşii ai omului-maimuţă să-i străpungă cu o privire întrebătoare. Apoi, după ce tânăra coborî ochii, Tarzan observă cum pe chipul întors pe jumătate se întinde uşor o undă de roşeaţă.

Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la efectul pe care-l avea felul său de a fi: foarte necivilizat şi necavaleresc; el nu-şi plecă ochii când întâlni privirea tinerei femei. Era foarte tânără şi cu o înfăţişare atât de plăcută. Apoi avea ceva familiar, ceea ce-l făcu pe Tarzan să se întrebe dacă n-o mai văzuse undeva. Îşi reluă poziţia de mai înainte si imediat îşi dădu seama că tânăra se ridicase şi părăsea puntea. Când trecu pe lângă el, Tarzan o urmări cu privirea în speranţa că ar putea descoperi un indiciu care să-i satisfacă curiozitatea.

Strădania îi fu oarecum răsplătită. După ce se îndepărtă, tânăra femeie îşi duse mâna la cocul de la ceafă — gest caracteristic femeilor când ştiu că sunt urmărite de priviri admirative — şi pe unul din degete Tarzan zări inelul cu lucrătura aceea stranie; era acelaşi inel pe care-l văzuse înainte în degetul femeii voalate.

Aşadar, ea era frumoasa pe care Rokoff o teroriza. Tarzan se întrebă cine ar putea fi şi ce fel de relaţii existau între bărbosul acela necioplit şi ea.

După cină, Tarzan se plimbă iarăşi pe punte, rămânând şi după căderea nopţii şi întreţinându-se cu ofiţerul secund. Când obligaţiile de serviciu îl solicitară pe acesta în alt loc, Tarzan se sprijini leneş de parapet şi urmări jocul razelor de lună pe apele. Liniştite ale oceanului. Era pe jumătate ascuns de o instalaţie de susţinere a bărcilor de salvare şi cei doi bărbaţi care se apropiau străbătând puntea nu-l vedeau. În clipa când trecură pe lângă el, Tarzan prinse destul din conversaţia lor ca să se hotărască a se ţine după ei şi să vrea să afle ce ticăloşie mai puneau la cale. Recunoscuse vocea lui Rokoff şi curând desluşi chipul complicelui său, Paulvitch.

Tarzan surprinse doar câteva cuvinte:

— Şi dacă ţipă, strânge-o de gât până… Vorbele acestea fură îndeajuns ca să trezească spiritul de aventură din Tarzan şi să-l determine să-i ţină sub observaţie; la un moment dat, cei doi grăbiră pasul. Tânărul îi urmări până în salonul de fumat; aici, indivizii se opriră în prag atât cât să se asigure că cel pe care-l căutau era sau nu înăuntru, apoi îşi continuară drumul direct spre cabinele de clasa întâi, de pe puntea de promenadă. Aici,

Tarzan descoperi că e mai greu să se ascundă, însă se descurcă şi de data asta. Când cei doi se opriră în faţa unei uşi de lemn lustruit, Tarzan se strecură în întunericul unui coridor aflat la câţiva metri de ei.

Ciocăniră la uşă. Răspunse o voce de femeie, care întrebă în franţuzeşte:

— Cine-i?

Eu sunt, Nikolas — răspunse Rokoff. Olga, pot intra?

— De ce nu mă laşi odată în pace, Nikolas? se auzi vocea femeii de după uşă. Nu ţi-am făcut niciun rău.

— Hai, Olga — o îndemnă bărbatul, cu un ton împăciuitor. Doresc să schimb doar câteva cuvinte cu tine. Nu-ţi fac niciun rău, nici măcar nu intru în cabină; doar n-o să strig în gura mare ceea ce vreau să-ţi spun.

Tarzan auzi cum se trage zăvorul. Făcu un pas înainte, atât cât să poată urmări cele ce se petrec în pragul uşii, fiindcă nu putea să uite vorbele acelea sinistre pe care le auzise pe punte cu câteva clipe înainte: „Şi dacă ţipă, strânge-o de gât până…”

Rokoff stătea chiar în faţa uşii. Paulvitch se lipise de peretele coridorului. Uşa se deschise. Rokoff intră pe jumătate în cameră, proptind uşa cu spatele. Vorbea cu glas scăzut unei femei pe care Tarzan, din locul unde se afla, nu putea s-o vadă. Apoi tânărul auzi vocea femeii, calmă, însă destul ie tare ca să poată desluşi cuvintele.

— Nu, Nikolas — spunea ea. E de prisos. Ameninţă cât vrei, n-am să fac ce-mi ceri. Părăseşte, te rog, camera; nu ai ce căuta aici. Ai făgăduit că nu intri.

— Foarte bine, Olga, nu voi intra, însă mai înainte de a termina vreau doar să-ţi spun că o să doreşti de o mie de ori să-mi fi acordat favoarea pe care ţi-am cerut-o. În cele din urmă, oricum, voi câştiga. Ai fi putut deci să mă scuteşti de deranj şi pierdere de timp şi să eviţi nenorocirile pentru tine şi…

— Niciodată, Nikolas! îl întrerupse femeia. Tarzan îl văzu pe Rokoff întorcându-se şi făcându-i semn lui Paulvitch. Acesta sări brusc spre uşa cabinei şi pătrunse înăuntru pe lângă Rokoff, care

pentru el ţinea uşa deschisă. Apoi Rokoff părăsi iute pragul. Tarzan auzi zgomotul metalic al zăvorului, închis pe dinăuntru de Paulvitch. Rokoff rămase în picioare în faţa uşii, cu capul plecat, ca şi cum ar fi vrut să prindă cuvintele celor dinăuntru. Un zâmbet dezgustător îi încreţi faţa bărboasă.

Tarzan desluşi vocea femeii poruncind intrusului să părăsească încăperea.

— Am să-l chem pe soţul meu! Strigă ea. Nu vei scăpa uşor…

Prin panelul lustruit străbătu râsul batjocoritor al lui Paulvitch.

— Ofiţerul de serviciu îl va aduce numaidecât pe soţul dumneavoastră, doamnă — îi spuse Paulvitch. De fapt, ofiţerul a şi fost înştiinţat că vă aflaţi împreună cu un bărbat, altul decât soţul dumneavoastră, cabina fiind încuiată pe dinăuntru.

— Ei bine — zise femeia — soţul meu va şti despre ce e vorba.

— Cu siguranţă că va şti, însă ofiţerul nu va fi tot atât de informat; cu atât mai puţin vor şti ziariştii, care, în clipa debarcării, vor afla în mod misterios de scandal. Ei vor considera o istorioară nostimă şi tot aşa o vor socoti şi prietenii noştri când vor citi la micul dejun, în ziua de… ia să văd, azi e marţi… da, când o vor citi la micul dejun vinerea viitoare. Interesul lor nu va scădea câtuşi de puţin aflând că bărbatul pe care doamna l-a întreţinut atât de agreabil e un servitor… valetul fratelui ei, ca să fim mai exacţi.

— Alexis Paulvitch — răsună vocea femeii, calmă şi fără teamă — eşti un laş şi când îţi voi şopti un anumit nume la ureche, ai să te gândeşti mai bine la pretenţiile şi la ameninţările tale. Vei părăsi cabina într-o clipă. Şi cred că n-o să mai plictiseşti.

Urmă o clipă de tăcere, răstimp în care Tarzan şi-o imagină pe femeie aplecându-se spre urechea ticălosului şi şoptindu-i numele de care pomenise.

Liniştea dură doar o secundă, apoi se auzi o înjurătură grosolană… zgomotul unei încăierări… ţipătul unei femei si.. Tăcerea

Nici nu se stinse bine ţipătul femeii, când omul-maimuţă sări din ascunzătoarea lui. Rokoff se întoarse şi o luă la fugă, însă Tarzan îl înşfacă de guler şi-l târî înapoi. Niciunul nu scoase un cuvânt; fiecare simţea instinctiv că în camera aceea se săvârşea o crimă. Tarzan era încredinţat că Rokoff nu se aşteptase ca complicele lui să ajungă atât de departe: ştia că intenţiile ticălosului erau mai perfide decât atât; mai perfide şi chiar mai sinistre decât o crimă brutală, comisă cu sânge rece.

Fără a mai pierde timpul să strige la cei dinăuntru, omul-maimuţă îşi propti umărul puternic în uşă şi năvăli în cabină sub o ploaie de aşchii şi ţăndări de lemn, trăgându-l şi pe Rokoff după el. În faţa lui, pe un divan, Paulvitch strângea de gât o femeie. Mâinile victimei se zbăteau neputincioase, încercând în zadar să desfacă degetele ucigaşe.

Zgomotul stârnit de năvala în cameră îl făcu pe Paulvitch să sară în picioare, privindu-l ameninţător pe Tarzan. Tremurând toată, femeia se ridică în capul oaselor, ţinându-se cu o mână de gât; respira greu, sacadat. Deşi avea părul răvăşit şi era foarte palidă, Tarzan o recunoscu pe tânăra pe care o surprinsese privindu-l mai devreme pe punte.

— Ce înseamnă asta? strigă Tarzan, întorcându-se spre Rokoff, pe care-l bănuia a fi uneltitorul acestui atentat.

Ticălosul rămase tăcut, cu privirea încruntată.

— Apasă, te rog, pe butonul acela — continuă omul-maimuţă. Să vină aici unul din ofiţeri; afacerea asta a mers mult prea departe.

— Nu, nu — interveni fata, ridicându-se brusc în picioare. Vă rog, nu faceţi asta. Sunt sigură că n-a existat nicio intenţie de a-mi face rău. L-am supărat pe acest domn şi şi-a pierdut controlul, asta

e tot. N-aş vrea ca lucrurile să ajungă mai departe, *Monsieur*, vă rog.

Fata îl implora cu atâta ardoare, încât Tarzan nu putu să nu-i facă pe voie, deşi mintea sa mai lucidă îl prevenea că aici e vorba de ceva despre care ar fi fost bine ca autorităţile să fie încunoştiinţate.

— Deci nu vreţi să fac nimic? o întrebă.

— Nu, vă rog, domnule — zise repede fata.

— Aşadar, sunteţi mulţumită dacă aceşti doi ticăloşi vor continua să vă persecute?

Fata nu ştia ce să răspundă; arăta foarte încurcată şi nefericită. Tarzan observă pe buzele lui Rokoff un rânjet triumfător. Era limpede că tânăra se temea de cei doi — nu îndrăznea să spună adevărul în faţa lor.

— Atunci — reluă Tarzan — voi acţiona pe propria-mi răspundere. Ascultă — zise el, adresându-se lui Rokoff — ceea ce-ţi voi spune e valabil şi pentru complicele tău. Pot să te-asigur că din această clipă şi până la sfârşitul călătoriei mă voi ocupa personal de voi şi dacă cumva aud că vreunul din voi a supărat-o câtuşi de puţin pe doamna, veţi avea de-a face cu mine şi puteţi fi siguri că n-o să vă placă nici întâlnirea, nici socoteala pe care o veţi da. Şi acum, ieşiţi afară, de aici!

Îi înhaţă pe Rokoff şi pe Paulvitch de ceafă şi le făcu vânt cât colo pe uşă afară; ca să-i ajute, îi mai îmboldi şi cu câte un picior în spate, apoi se întoarse în cabină, la fată. Aceasta îl privea cu o sinceră uimire.

— Şi dumneavoastră, doamnă, îmi veţi acorda o mare favoare spunându-mi dacă aceşti netrebnici vă mai supără.

— Vai, domnule — răspunse tânăra — sper că nu veţi avea de suferit, fiindcă aţi fost atât de bun să ma ajutaţi. V-aţi făcut un duşman hain şi cu o imaginaţie diabolică, un om care nu se va da în lături de la nimic ca să-şi satisfacă ura. Trebuie să fiţi foarte atent, domnule…

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă, numele meu e Tarzan.

— Domnule Tarzan, să nu credeţi că, dacă nu doresc să informez ofiţerii, nu sunt sincer recunoscătoare pentru ocrotirea curajoasă şi cavalerească pe care mi-aţi oferit-o. Noapte bună, domnule Tarzan. Nu voi uita niciodată datoria pe care o am faţă de dumneavoastră.

Cu un zâmbet fermecător, care descoperi o dantură perfectă, fata îi făcu o reverenţă. La rândul său, Tarzan îi ură noapte bună şi se îndreptă spre punte.

Tarzan fu nespus de contrariat că pe vapor erau două persoane — tânăra femeie şi contele de Coude — care avuseseră de suferit de pe urma lui Rokoff şi a complicelui lui şi totuşi nu îngăduiau ca cei în culpă să fie aduşi în faţa justiţiei, înainte de a se întoarce în cabină în noaptea aceea, gândurile sale se îndreptară de mai multe ori către frumoasa tânără în a căreia viaţă, evident încâlcită, soarta îl aruncase în chip atât de misterios, li fulgeră prin minte că nu-i ştia numele. Era limpede că este măritată: văzuse inelul subţire de aur care-i împodobea inelarul de la mâna stângă. Se întrebă cine putea fi fericitul soţ.

Până în după-amiaza ultimei zile de călătorie, Tarzan nu mai văzu pe niciunul dintre actorii dramei pe care o urmărise în treacăt. În după-amiaza aceea se întâlni pe neaşteptate faţă în faţă cu tânăra femeie tocmai când fiecare dintre ei îşi ducea şezlongul venind din direcţii opuse. Ea îl salută cu un zâmbet plăcut, ce îi aminti numaidecât lui Tarzan de întâmplarea la care fusese martor în cabina ei, cu două nopţi înainte. Părea să o frământe gândul că Tarzan ar fi putut să interpreteze în sens rău legăturile ei cu oameni de teapa lui Rokoff şi Paulvitch.

— Cred că domnul nu mă judecă după nefericita întâmplare de marţi seara — spuse ea. Am suferit foarte mult din cauza asta; e prima dată când am

îndrăznit să ies din cabină de atunci; mi-a fost ruşine — încheie ea simplu.

— Nu se judecă gazela după leii care o atacă — îi răspunse Tarzan. I-am mai văzut la lucru pe ticăloşii aceştia în salon, cu o zi înainte de a vă fi atacat, dacă-mi amintesc eu bine, aşa că ştiu ce le poate pielea şi sunt convins că duşmănia lor e o garanţie suficientă pentru a-şi atinge ţinta. Astfel de oameni îşi croiesc drum cu ajutorul mârşăviilor, urând tot ce este mai nobil şi mai bun.

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră că vedeţi astfel lucrurile — îi răspunse fata, zâmbind. Am aflat despre afacerea cu jocul de cărţi. Soţul meu mi-a relatat toată povestea. Mi-a vorbit mai ales de forţa şi curajul domnului Tarzan, căruia îi datorează o imensă recunoştinţă.

— Soţul dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da. Eu sunt contesa de Coude.

— Doamnă, sunt răsplătit mai mult decât merit, ştiind că mi-am oferit serviciile soţiei contelui de Coude.

— Vai, domnule, eu vă sunt atât de îndatorată, încât nu pot spera să-mi achit vreodată datoria, aşa că vă rog să nu mai adăugaţi alte obligaţii la cele existente.

Contesa zâmbi atât de fermecător, încât Tarzan simţi că oricine ar fi putut cu uşurinţă înfăptui lucruri mult mai grele decât cele pe care le săvârşise el numai pentru a primi binecuvântarea acelui zâmbet.

Nu o mai întâlni în ziua aceea şi nici, în graba debarcării din dimineaţa zilei următoare, nu mai avu prilejul să o revadă. Dar când se despărţiră pe punte, cu o zi înainte, ochii ei aveau o expresie deosebită, care îl urmări tot timpul. Toată conversaţia lor fusese aproape un vis; discutaseră despre ciudăţenia prieteniilor închegate la repezeală în timpul unei traversări pe ocean, precum şi uşurinţa cu care acestea se uită pentru totdeauna.

Tarzan se tot întreba dacă o va revedea vreodată.

3. CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN RUE MAULE

Îndată ce ajunse la Paris, Tarzan se îndreptă spre locuinţa vechiului său prieten D'Arnot. De cum îl văzu, locotenentul de marină îl dojeni straşnic pentru hotărârea de a fi renunţat la titlu şi la moşiile care erau de drept ale lui, fiind moştenite de la tatăl său, John Clayton, defunctul Lord Greystoke.

— De bună seamă că eşti nebun, prietene — începu D'Arnot. Să dai cu piciorul aşa de uşor nu numai la avere şi la nume, dar şi prilejului de a dovedi fără putinţă de tăgadă întregii lumi că în vinele tale curge nu sânge de maimuţă sălbatică, ci sângele nobil a două dintre cele mai vechi familii din Anglia. Este nemaipomenit că a putut să te creadă cineva; mă mir în special de domnişoara Porter. Eu n-am crezut-o niciodată, nici măcar acolo, în sălbăticia junglei africane, când sfâşiai cu fălcile tale puternice carnea crudă a vânatului, întocmai ca o fiară sălbatică, după care îţi ştergeai mâinile de coapse. Chiar atunci când nu exista nici cea mai mică dovadă care să susţină contrariul, ştiam că greşeai închipuindu-ţi că maimuţa Kala e mama ta. Iar azi avem jurnalul tatălui tău, unde acesta descrie viaţa îngrozitoare pe care a dus-o împreună cu mama ta pe ţărmul acela sălbatic din Africa şi unde e relatată naşterea ta. Pe paginile jurnalului există dovada finală şi cea mai convingătoare: amprentele tale digitale pe când erai copil. Mi se pare de neconceput că vrei să rămâi un vagabond fără nume şi fără bani.

— N-am nevoie de un alt nume în loc de Tarzan — răspunse omul-maimuţă. Cât despre vagabondul fără un ban în buzunar, să ştii că n-am câtuşi de puţin intenţia să devin eu acela. De fapt, ajutorul imediat şi, să sperăm, ultimul pe care-l voi solicita prieteniei tale dezinteresate va fi să-mi găseşti o slujbă.

— Ptiu, vai! îl dojeni D'Arnot. Doar ştii că nu la asta m-am referit. Nu ţi-am spus de nenumărate ori că am destul pentru douăzeci şi că jumătate din ce am îţi aparţine? Chiar dacă ţi-aş da totul, ar compensa asta măcar a zecea parte din valoarea prieteniei tale, Tarzan dragă? Ar achita oare averea mea toate serviciile pe care mi le-ai făcut în Africa? Eu nu uit, prietene, că fără tine şi fără curajul tău uimitor aş fi murit pe rug în satul canibalilor lui Mbonga. Tot aşa nu voi uita niciodată că, prin dăruirea, prin sacrificiul tău, mi s-au vindecat rănile pricinuite de canibali; am aflat mai târziu ce a însemnat pentru tine să rămâi cu mine în amfiteatrul maimuţelor, când inima te îndemna spre ţărm. În cele din urmă, când am ajuns acolo şi am aflat că domnişoara Porter şi grupul tovarăşilor ei plecaseră, am început să-mi dau seama cât de mult ai făcut pentru un simplu necunoscut. Să nu crezi că vreau sa te răsplătesc cu bani, Tarzan. Se întâmplă ca tocmai acum să ai nevoie de bani; chiar dacă ar fi fost vorba de sacrificiu, ar fi fost acelaşi lucru: prietenia mea îţi aparţine pentru totdeauna, fiindcă gusturile noastre sunt identice şi fiindcă te admir. Nu pot să simt altfel; însă cum am şi bani, îţi stau la dispoziţie.

— Bine… — râse Tarzan. N-o să ne certăm acum pentru bani. Trebuie să trăiesc, deci o să am nevoie şi de bani; dar voi fi fericit dacă o să am ceva de făcut. Nu-ţi poţi arăta prietenia într-un mod mai convingător decât găsindu-mi o slujbă, dacă nu, am să mă plictisesc foarte repede din lipsă de activitate. Cât despre drepturile mele legitime, ele se află în mâini bune. Clayton nu poate fi în vreun fel acuzat că mi le-a furat. În realitate e convins că este adevăratul Lord Greystoke şi sunt mai multe şanse ca el să fie un lord englez mai bun decât mine, care am fost născut şi crescut în jungla africană. Tu ştii prea bine că eu sunt doar pe jumătate un om civilizat. Dacă o clipă mă-nfurii şi văd roşu înaintea ochilor, toate instinctele fiarei

sălbatice, ceea ce sunt de fapt, vor anula bruma de cultură şi rafinament pe care o posed. Şi pe urmă, am spus eu vreodată că vreau să jefuiesc femeia pe care o iubesc, să o las fără averea şi poziţia socială pe care i le asigură căsătoria cu Clayton? N-aş fi putut face lucrul acesta, nu-i aşa, Paul? Chestiunile astea legate de naşterea mea nu au o importanţă prea mare pentru mine — continuă el fără să aştepte răspuns. Crescut aşa cum am fost eu, nu văd vreun merit care să nu fie al omului sau al fiarei, în virtutea propriilor calităţi mintale sau fizice. Aşa că sunt tot atât de fericit să mă gândesc la Kala ca la mama mea, cum sunt când încerc să mi-o imaginez pe sărmana, nefericita femeie care a murit la un an după ce m-a născut. Kala a fost întotdeauna bună cu mine, desigur în felul ei, ca un animal fioros şi sălbatic. De bună seamă că am supt la pieptul ei păros din ziua când mi-a murit mama. A luptat să mă apere împotriva fiarelor pădurii şi împotriva membrilor sălbatici ai tribului, cu iubirea feroce a unei adevărate mame. Iar eu am iubit-o, Paul. Nu mi-am dat seama cât de mult ţineam la ea decât după ce au răpus-o suliţa crudă şi săgeata otrăvită a războinicului negru din tribul Mbonga. Eram încă un copil când s-a întâmplat nenorocirea şi m-am aruncat peste leşul ei şi mi-am plâns suferinţa, aşa cum ar face orice copil pentru propria-i mamă. Poate ţie, prietene, Kala ţi-a părut o făptură hidoasă şi urâtă, însă pentru mine era frumoasă, într-atât transformă dragostea obiectul ei. Aşa că sunt pe deplin mulţumit să rămân pentru totdeauna fiul maimuţei Kala.

— Nu te admir mai puţin pentru loialitatea ta — îi replică D'Arnot — însă va veni timpul când vei fi fericit să ai ce-i al tău. Aminteşte-ţi ce-ţi spun şi să sperăm că va fi tot atât de uşor ca şi acum. Trebuie să reţii faptul că profesorul Porter şi domnul Philander sunt singurii pe lume care pot jura că micuţul schelet, găsit în colibă lângă scheletele tatălui şi mamei, era al unui pui de

maimuţă antropoidă şi nu vlăstarul Lordului şi Lady-ei Greystoke. Mărturia lor este foarte importantă. Ambii sunt bătrâni acum şi nu mai au mult de trăit. Şi-apoi nu ţi-a trecut prin minte că, odată ce ar fi aflat adevărul, domnişoara Porter ar fi rupt logodna cu Clayton? Ai fi putut foarte uşor să ai titlul, averea şi femeia pe care o iubeşti, Tarzan. Nu te-ai gândit la asta?

Tarzan clătină din cap.

— Nu o cunoşti. Nimic nu ar fi putut-o lega mai strâns de Clayton decât o nenorocire. Se trage dintr-o familie din sudul Statelor Unite şi cei din Sud ţin foarte mult să-şi respecte cuvântul dat.

În următoarele două săptămâni, Tarzan reînnoi cunoştinţa cu Parisul. În timpul zilei petrecea ceasuri întregi în biblioteci şi în galeriile de artă. Deveni un cititor asiduu; nenumăratele posibilităţi oferite de acest centru de cultură şi civilizaţie aproape că-l copleşeau când se gândea cât de infimă e suma cunoştinţelor omeneşti dobândite chiar după o viaţă întreagă de studiu şi cercetări. Se strădui să înveţe cât mai mult ziua, iar noaptea se dedica relaxării şi distracţiilor. Parisul se dovedi un teren tot atât de bun pentru incursiunile sale nocturne.

Dacă fuma prea multe ţigări sau bea prea mult absint, asta se întâmpla fiindcă lua civilizaţia aşa cum o găsise şi făcea întocmai ceea ce vedea la semenii săi civilizaţi. Ducea o viaţă nouă şi atrăgătoare; mai mult decât atât: avea în piept o durere şi un nesfârşit dor fără leac. Căuta ca prin studiu şi distracţie — cele două extreme — să uite trecutul şi să evite viitorul.

Într-o seară, pe când se afla într-un cabaret, bându-şi absintul şi admirând măiestria unei faimoase dansatoare, surprinse, în mod cu totul întâmplător, cum îl fixa o pereche de ochi negri şi răi. Înainte ca Tarzan să-l poată vedea mai bine, bărbatul se întoarse şi se pierdu în mulţime la ieşire. Era convins însă că mai văzuse undeva

ochii aceia şi că nu era o simplă întâmplare că îi întâlnea din nou. De câtva timp avea senzaţia stranie că este urmărit. Întoarcerea bruscă şi surprinderea ochilor chiar în momentul când îl priveau erau o reacţie a instinctului său puternic dezvoltat.

Când părăsi sala, Tarzan uită de incident. Tânărul nostru nu observă că în clipa când ieşea din localul intens luminat, un individ oacheş se ascundea şi mai bine în întunericul gangului din apropiere.

De-ar fi ştiut Tarzan că e urmărit în peregrinările sale prin localuri! Însă mai totdeauna era însoţit de prietenul său. În seara aceea, D'Arnot avea alte obligaţii şi Tarzan venise de unul singur.

Când porni spre casă, pe drumul obişnuit prin acel cartier al Parisului, urmăritorul său ieşi din ascunzătoare şi o rupse la fugă înaintea lui. Mergând seara spre casă, Tarzan obişnuia să o ia prin Rue Maule. Această stradă liniştită şi foarte întunecoasă îi amintea mai mult de jungla africană, atât de dragă lui, decât ar fi făcut-o străzile zgomotoase şi scăldate în lumină. Dacă cunoaşteţi Parisul, vă amintiţi desigur de cartierul cu străzi strâmte, neplăcute din vecinătatea lui Rue Maule. Iar dacă nu-l cunoaşteţi, e de ajuns să întrebaţi poliţiştii despre acest cartier pentru a afla că în tot Parisul nu există stradă mai rău famată.

În seara aceea, Tarzan păşea prin umbra de nepătruns a caselor vechi şi murdare ce mărginesc această stradă îngrozitoare, când atenţia îi fu atrasă de ţipete şi strigăte de ajutor venind de la etajul al treilea al unei clădiri de peste drum. Era un glas de femeie. Înainte ca ecoul primelor strigăte să se fi stins, Tarzan se năpusti în sus pe scări, prin coridoarele întunecoase, ca să o salveze.

La capătul coridorului de la al treilea etaj văzu o uşă întredeschisă în dreptul căreia Tarzan auzi din nou ţipetele femeii. Într-o clipă el se găsi în mijlocul unei încăperi slab luminate. Pe un cămin

înalt, demodat, ardea o lampă cu ulei ce arunca o lumină palidă peste o duzină de chipuri respingătoare. Văzu că în odaie se aflau numai bărbaţi. Mai era şi o femeie cam de vreo treizeci de ani. Faţa ei, pe care patimile şi plăcerile josnice îşi lăsaseră amprenta, fusese odată frumoasă. Stătea cu o mână la gât, ghemuindu-se în peretele cel mai îndepărtat. Când Tarzan intră în încăpere, femeia mai strigă o dată cu voce răguşită:

— Ajutor, domnule! Mă omoară! Întorcându-se spre bărbaţii din jurul lui, văzu feţele viclene şi rele ale criminalilor de rând. Se miră că nimeni nu încearcă să fugă. Observă două lucruri şi unul din ele îl uimi peste măsură: un bărbat se strecură pe furiş afară din odaie. Într-o clipită Tarzan îl recunoscu pe Rokoff. Celălalt lucru era de importanţă imediată. O brută masivă, cu o măciucă uriaşă, venea păşind uşor în vârful picioarelor, în spatele lui. Când matahala şi complicii lui îşi dădură seama că au fost descoperiţi, se năpustiră cu toţii asupra lui Tarzan. Câţiva dintre ei scoaseră şi cuţitele; alţii puseră mâna pe scaune, în timp ce individul cu măciuca îşi ridică arma deasupra capului, într-un gest avântat. Cu siguranţă că măciuca ar fi zdrobit capul lui Tarzan, dacă ar fi coborât vreodată.

Mintea, agilitatea, muşchii care se luptaseră cu puterea imensă şi cu vicleşugurile lui Terkoz şi Numa, în jungla sălbatică, nu erau atât de adormite pe cât credeau apaşii Parisului.

Alegându-şi pe cel mai puternic dintre atacatori — individul cu măciuca– Tarzan se năpusti cu toată forţa asupra lui, împiedicând abil arma care cobora şi, aplicându-i apaşului o lovitură formidabilă în bărbie, îl doborî şi nemernicul se duse de-a berbeleacul. Apoi Tarzan se ocupă de ceilalţi. Era o nimica toată. Îl cuprinse bucuria luptei şi pofta de sânge. Ca şi cum ar fi fost doar o coajă fragilă ce se fărâmă la cea mai mică atingere, bruma de civilizaţie se spulberă şi cei zece ticăloşi

se treziră închişi într-o cămăruţă laolaltă cu o fiară sălbatică şi întărâtată; puterea lor se dovedi mai mult decât neputincioasă împotriva muşchilor de oţel.

La capătul coridorului, afară, Rokoff aştepta să vadă rezultatul luptei. Înainte de a pleca, voia să se asigure că Tarzan e mort; plănuise să nu fie de faţă la săvârşirea crimei.

Femeia rămăsese în acelaşi loc unde se afla la intrarea lui Tarzan în odaie, însă în cele câteva minute chipul ei suferi un şir de schimbări. Înfăţişarea nenorocită pe care o avea când Tarzan dăduse ochii cu ea în prima clipă se transformase într-o expresie de răutate când tânărul se întorsese cu spatele ca să pareze atacul matahalei. În focul luptei Tarzan nu văzu nimic din toate acestea.

Nu trecu mult şi pe faţa femeii se ivi o expresie de uimire, apoi una de groază. Nici nu era de mirare: gentlemanul spilcuit care, atras de strigătele ei, sărise să o apere fără să-i pese de riscuri, se prefăcuse într-un demon al răzbunării. În loc de muşchi firavi şi o slabă împotrivire, ea vedea un adevărat Hercule care turbase de-a binelea.

— Mon Dieu! Ţipă ea. Păi ăsta-i o fiară!…

Puternicii dinţi albi ai omului-maimuţă se înfipseră în gâtlejul unui atacator: Tarzan lupta aşa cum învăţase să lupte cu gorilele din tribul lui Kerchak. În aceeaşi clipă se afla într-o duzină de locuri, sărind de colo-colo prin încăpere, în salturi sinuoase, ceea ce îi reamintea femeii de o panteră pe care o văzuse la grădina zoologică. Din când în când mâinile lui de fier făceau să plesnească câte un os, alteori câte un umăr era smuls din loc în vreme ce zgâlţâia în sus şi în jos vreun agresor.

Cu urlete de durere, apaşii o luară la goană pe coridor cât putură mai repede. Dar mai înainte ca primul să iasă pe uşă împleticindu-se şiroind de sânge şi făcut fărâme, Rokoff văzuse destul ca să se convingă că nu Tarzan va fi cel ucis în noaptea

aceea. Ticălosul alergă la prima cabină telefonică şi anunţă poliţia că la etajul trei al unei case din Rue Maule 27 se săvârşea o crimă îngrozitoare.

Când sosiră poliţiştii, aceştia găsiră trei bărbaţi gemând pe podea şi o femeie prăbuşită pe un pat murdar, înspăimântată şi cu faţa îngropată în palate; mai văzură un tânăr bine îmbrăcat, care stătea în mijlocul odăii, gata să înfrunte eventuale întăriri ale ticăloşilor; aşa socoti Tarzan în sinea lui, auzind paşii grăbiţi ai poliţiştilor care alergau în sus pe scări. De fapt poliţiştii se înşelaseră: printre pleoapele uşor coborâte îi priveau ochii de oţel ai unei fiare sălbatice. Odată cu mirosul sângelui, ultima rămăşiţă de civilizaţie dispăru şi Tarzan stătea la pândă încordat, ca un leu încolţit, de vânători, aşteptând, gata să sară, atacul următor.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă unul dintre poliţişti.

Tarzan îi explică pe scurt, însă când ceru femeii să confirme spusele sale, rămase uimit de răspunsul ei.

— Minte! strigă femeia, cu o voce ascuţită, adresându-se poliţistului. A dat buzna în odaie în timp ce eram singură şi nu cu gând curat. Când l-am respins, a vrut să mă ucidă şi ar fi reuşit daca ţipetele mele n-ar fi atras pe aceşti domni, care tocmai treceau prin dreptul casei. E un diavol, domnilor.

El singur aproape că a omorât zece oameni şi asta numai cu mâinile goale şi cu dinţii.

Tarzan rămase atât de surprins de nerecunoştinţa femeii, încât pentru moment nu fu în stare să articuleze un sunet. Poliţiştii se simţeau îndemnaţi să creadă altceva, fiindcă mai avuseseră de-a face cu această „doamnă” şi cu banda ei. Totuşi erau poliţişti, şi nu judecători, astfel încât hotărâră ca toţi cei de faţă să fie puşi sub stare de arest, lăsând altora, în seama cărora şi cădea această treabă, să decidă cine e vinovat şi cine nu.

Se încredinţară însă îndată că a-i spune acestui tânăr elegant că e arestat era una şi a-l lua pe sus alta.

— Nu sunt cu nimic vinovat — zise el, calm. M-am apărat doar. Nu ştiu do ce femeia v-a spus ce v-a spus. Nu are niciun motiv să mă urască, fiindcă, până să fi intrat în această odaie, la strigătele ei de ajutor, nu am văzut-o niciodată.

— Haide-haide… — îi zise unul dintre ofiţeri. Avem judecători care să-ţi asculte dezvinovăţirile.

Se îndreptă spre Tarzan ca să-l apuce de mână. O clipă mai târziu, poliţistul zăcea fără cunoştinţă într-un colţ al camerei. Toţi tovarăşii lui se năpustiră asupra omului-maimuţă, însă curând împărtăşiră şi ei soarta apaşilor. Atât de rapid şi atât de brutal îi primi Tarzan, încât poliţiştii nici nu avură când să-şi scoată revolverele.

În timpul scurtei lor încăierări, Tarzan observă că fereastra e deschisă şi, dincolo de ea, zări tulpina unui pom, sau un stâlp de telegraf — nu putea desluşi cu precizie ce anume era. Îndată ce ultimul poliţist se prăbuşi la pământ, unul dintre colegii lui reuşi să-şi scoată revolverul şi de jos de pe podea, trase spre Taryan. Glonţul nu-şi atinse ţinta şi mai înainte ca omul să poată trage din nou, Tarzan smulse lampa de pe cămin şi cufundă camera în beznă.

Poliţiştii mai văzură doar o siluetă mlădioasă avântându-se spre pervazul ferestrei deschise şi sărind ca o panteră pe stâlpul din marginea trotuarului. Când poliţiştii îşi venită în fire şi coborâră în stradă, prizonierul nu era nicăieri.

Când ajunseră la secţia de poliţie, femeia şi cei aflaţi în odaie nu fură trataţi de loc cu mânuşi: poliţiştii erau nespus de furioşi şi umiliţi. Le venea greu să recunoască faptul că un singur bărbat, neînarmat, fusese în stare să mătură podelele cu toţi de-a valma şi culmea, să dispară atât de uşor, de parcă n-ar fi existat.

Poliţistul care rămăsese la post în stradă jură că nimeni nu sărise pe fereastră şi nimeni nu părăsise clădirea din clipa când colegii lui intraseră până în clipa când ieşiseră. Tovarăşii lui erau încredinţaţi că minte, dar nu puteau dovedi contrariul.

Căţărat pe stâlp, Tarzan dădu ascultare instinctului de junglă şi, înainte de a coborî, se uită în jos, căutând eventuali duşmani. Procedă foarte bine, deoarece în stradă patrula un poliţist. Deasupra, Tarzan nu văzu pe nimeni, drept care se avântă în sus. Vârful stâlpului se afla în dreptul acoperişului clădirii; într-o secundă, muşchii care ani de zile îl purtaseră în zbor prin frunzişul arborilor din jungla sălbatică îl proiectară peste spaţiul dintre stâlp şi acoperiş. De pe o clădire sări pe alta şi tot aşa mai departe până ce, la o altă răspântie, găsi un alt stâlp de telegraf şi coborî pe trotuar.

Alergă de-a lungul străzii vreo sută de metri, apoi intră într-un mic bar de noapte. Se duse la toaletă şi îşi aranja îmbrăcămintea răvăşită în timpul promenadei pe acoperişuri. Câteva minute mai târziu ieşi de acolo şi se îndreptă agale spre locuinţa sa.

Apropiindu-se de casă, ajunse pe un bulevard inundat de lumină, unde trebuia să traverseze. Tocmai când stătea sub un felinar ce strălucea puternic, aşteptând să treacă o limuzină care se apropia, îşi auzi numele strigat de o voce dulce de femeie. Privind în direcţia de unde răsunase chemarea, întâlni ochii zâmbitori ai Olgăi de Coude; contesa îi făcea semn cu mâna din maşină. Ca răspuns la salutul ei prietenesc, Tarzan se înclină adânc. Când se îndreptă din şale, automobilul era departe, ducând-o pe contesă.

„Rokoff şi contesa de Coude, amândoi în aceeaşi seară. La urma urmei, Parisul nu e atât de mare” — murmură în sinea lui.

4. CONTESA SE EXPLICĂ

Paul, Parisul tău e mult mai plin de primejdii decât jungla mea sălbatică– conchise Tarzan după ce, a doua zi dimineaţa îi povesti prietenului său aventurile sale cu apaşii şi poliţiştii în Rue Maule. De ce m-au atras acolo? Le era foame?

D'Arnot se prefăcu a fi cuprins de groază şi râse la auzul acestei întrebări ciudate.

— E greu să te ridici deasupra legilor junglei şi să gândeşti potrivit concepţiilor din lumea civilizată, nu-i aşa, prietene? îl întrebă în glumă.

— Concepţii civilizate! Zău că e bună! Pufni Tarzan. Viaţa de junglă nu încurajează atrocităţile absurde. Acolo, noi ucidem pentru hrană, pentru ca să ne apărăm, ca să dobândim o femelă sau pentru a ne ocroti puii. Totdeauna, să ştii, facem acest lucru în concordanţă cu necesităţile unei legi naturale. Dar aici?! Ptiu! Omul vostru civilizat e mai crud decât fiarele. Omul ucide fără discernământ şi, mai rău decât atât, foloseşte un sentiment nobil, dragostea de aproape, ca să atragă în cursă victimele neprevăzătoare. Am vrut să răspund la un apel al unui semen şi m-am grăbit să ajung în odaia unde mă aşteptau ucigaşii.

Nu mi-am închipuit şi multă vreme nu m-am dumerit cum o femeie poate ajunge într-o stare, de decădere morală atât de abjectă, încât să atragă pe un presupus salvator într-o cursă unde-l aşteaptă moartea. Cred că ştiu cum stau lucrurile… faptul că Rokoff era acolo şi faptul că femeia a tăgăduit totul mai târziu nu au decât o singură explicaţie. De bună seamă, Rokoff era informat că treceam adesea prin Rue Maule. Stătea acolo şi mă aştepta: planul i-a reuşit pe deplin, până la ultimul amănunt… Chiar şi comportarea femeii în cazul când ar fi intervenit vreo încurcătură, cum de altfel s-a şi întâmplat. Totul e cu desăvârşire limpede pentru mine acum.

— Ei bine — replică D'Arnot — cu acest prilej ai putut să te convingi singur de ceea ce eu n-am fost în stare să te conving şi anume că Rue Maule

e un loc pe care e bine să-l ocoleşti după căderea nopţii.

— Dimpotrivă — răspunse Tarzan, cu un zâmbet. M-am convins că este singura stradă care merită să o vezi la Paris. De azi înainte n-am să pierd niciun prilej de a trece pe-acolo, fiindcă mi-a oferit prima distracţie adevărată de când am părăsit Africa.

— Vei avea parte de mult mai multe distracţii decât îţi doreşti chiar şi fără să mai treci pe-acolo — îi răspunse D'Arnot. Aminteşte-ţi că încă nu ai terminat cu poliţia. Îi cunosc destul de bine pe cei din poliţie ca să te-asigur că nu vor uita prea repede ce le-ai făcut. Mai curând sau mai târziu vor pune mâna pe tine, dragul meu Tarzan şi atunci sălbaticul din pădure va fi închis în dosul gratiilor de fier. Cum ţi-ar place asta?

— Nu o să-l pună niciodată pe Tarzan din neamul maimuţelor după gratii — răspunse el pe un ton vehement.

Glasul lui răsună ciudat, ceea ce îl făcu pe D'Arnot să-l privească mai atent. Fălcile încleştate şi ochii sticloşi, cenuşii îl îngrijorară pe tânărul francez cu privire la soarta acestui copil mare, care nu putea concepe că există vreo lege mai presus de puterea şi curajul său. Îşi dădu seama că trebuia să facă ceva spre a-l pune bine pe Tarzan cu poliţia înainte ca aceasta să-l înhaţe.

— Mai ai multe de învăţat, Tarzan — îi spuse D'Arnot, grav. Legea oamenilor trebuie respectată, chiar dacă nu-ţi place. Dacă te încăpăţânezi să dispreţuieşti poliţia, nu vei avea parte decât de neplăceri, atât tu cât şi prietenii tăi. Am să mă duc chiar azi să le explic cum stau lucrurile. După aceea însă va trebui să te supui legii. Dacă reprezentanţii ei îţi vor spune „Vino", va trebui să vii, dacă vor spune, „Du-te", va trebui să te duci. Vom merge chiar acum la bunul meu prieten de la minister şi vom aranja afacerea din Rue Maule. Haidem!

O jumătate de oră mai târziu cei doi prieteni intrară în biroul unui înalt funcţionar de poliţie. Acesta fu extrem de amabil. Şi-l aminti pe Tarzan de la prima vizită pe care acesta o făcuse împreună cu D'Arnot cu câteva luni mai înainte, în legătură cu amprentele digitale.

Când D'Arnot sfârşi de povestit faptele petrecute cu o seară înainte, un zâmbet sever se ivi pe buzele poliţistului. Apăsă pe un buton din stânga sa şi, aşteptând ca aprodul să răspundă la chemare, căută prin hârtiile de pe birou.

— Joubon — îi spuse aprodului când omul intră — cheamă-i, te rog, pe aceşti poliţişti. Spune-le să vină la mine imediat — şi-i întinse lista. Apoi se întoarse către Tarzan: Domnule, aţi săvârşit o faptă foarte gravă — îi spuse cu destulă blândeţe. Fără explicaţia bunului nostru prieten, v-aş fi judecat cu toată asprimea. În loc de asta, voi face însă un lucru nemaiauzit. I-am chemat pe poliţiştii pe care i-aţi maltratat aseară. Vor asculta relatarea locotenentului D'Arnot şi apoi voi lăsa la latitudinea lor să spună dacă trebuie să fiţi dat în judecată sau nu. Aveţi foarte multe de învăţat despre felul cum se trăieşte în lumea civilizată. Trebuie să vă obişnuiţi să acceptaţi unele lucruri care vă par stranii sau nefolositoare, până ce veţi fi în măsură să judecaţi motivele care stau la temelia lor. Poliţiştii pe care i-aţi atacat îşi îndeplineau datoria. Ei nu făceau lucrul acesta de plăcere, în fiecare zi îşi riscă viaţa pentru a ocroti vieţile şi avutul altora. Fac lucrul acesta şi pentru dumneavoastră, dacă e nevoie. Sunt oameni curajoşi şi faptul că un singur bărbat, neînarmat, i-a biruit şi i-a bătut, i-a umilit adânc. Purtaţi-vă în aşa fel ca să le fie uşor să uite ceea ce le-aţi făcut. Dacă nu mă înşel, dumneavoastră înşivă sunteţi un om foarte curajos şi mărinimia oamenilor curajoşi este proverbială.

Discuţia fu întreruptă de intrarea celor patru poliţişti. De cum îl văzură pe Tarzan, chipurile lor

exprimară o mare surpriză.

— Băieţi — începu ofiţerul — iată-l pe domnul pe care l-aţi întâlnit aseară în Rue Maule. A venit să se predea din proprie iniţiativă. Aş dori să ascultaţi cu multă atenţie cele ce vă va spune domnul locotenent D'Arnot, care vă va relata o parte din viaţa domnului. Aceasta poate explica purtarea lui faţă de voi aseară. Poftiţi, dragul meu locotenent.

D'Arnot le vorbi poliţiştilor timp de o jumătate de oră. Le spuse câte ceva despre viaţa lui Tarzan în junglă. Le explică educaţia sălbatică dobândită de Tarzan în junglă, cum învăţase el să se lupte cu fiarele pentru a-şi apăra viaţa. Poliţiştii îşi dădură limpede seama că atunci când îi atacase, omul acţionase sub impulsul instinctelor şi nu al raţiunii. Tarzan nu pricepuse ce intenţii aveau. Pentru el, ei se deosebeau prea puţin de orice alte vietăţi din junglă, unde, practic, toţi îi erau duşmani.

— Mândria voastră a fost rănită — conchise D'Arnot. Ceea ce vă răneşte cel mai mult e faptul că acest om v-a învins. Însă nu trebuie să vă simţiţi ruşinaţi, căci nu veţi căuta niciodată scuze pentru înfrângere dacă aţi fi închişi într-o cămăruţă cu un leu african sau cu marea gorilă a junglei. Nu e nicio nenorocire să fii învins de puterea supraomenească a lui Tarzan din neamul maimuţelor.

Pe când poliţiştii se uitau întrebător, întâi la Tarzan, apoi la superiorul lor, omul-maimuţă făcu singurul lucru ce trebuia făcut ca să şteargă ultima rămăşiţă de năduf ce mai stăruia în inimile lor. Cu mâna întinsă, înainta spre ei.

— Îmi pare rău pentru greşeala pe care am săvârşit-o — zise el simplu. Să fim prieteni!

Acesta fu sfârşitul întregii afaceri, cu excepţia faptului că Tarzan deveni un subiect de discuţii aprinse în cazarma poliţiei şi făcu să crească numărul prietenilor săi cu cel puţin patru bărbaţi viteji.

Când ajunseră acasă, D'Arnot găsi o scrisoare de la un prieten englez, William Cecil Clayton, Lord Greystoke. Cei doi purtau o corespondenţă susţinută de la începutul prieteniei lor, care luase naştere cu prilejul acelei nefericite expediţii, organizată pentru căutarea Janei Porter, după ce fata fusese răpită de gorila Terkoz.

— Se vor căsători la Londra, cam peste două luni — zise D'Arnot când isprăvi de citit scrisoarea.

Deşi D'Arnot nu menţiona niciun nume, Tarzan nu avea nevoie de lămuriri. Fără să spună nimic, rămase calm şi gânditor tot restul zilei.

Seara se duseră la operă. Tarzan era încă cufundat în gânduri mohorâte. Acordă prea puţină atenţie sau mai bine zis deloc spectacolului ce se desfăşura pe scenă. În schimb, avea în faţa ochilor chipul sublim al unei tinere americane şi nu auzea nimic altceva decât o voce tristă, duioasă, oare îi spunea că-i împărtăşeşte dragostea! Şi totuşi urma să se mărite cu altul!

Tarzan se scutură, încercând să scape de gândurile-i negre. În aceeaşi clipă, cu instinctul lui atât de dezvoltat, simţi nişte ochi aţintiţi asupra sa; întoarse capul şi înfruntă ochii care-l priveau. Descoperi că posesoarea ochilor nu era alta decât Olga, contesă de Coude. Răspunzându-i la salut, Tarzan băgă de seamă că ochii ei îl invitau, aproape îl rugau, să vină la ea.

Pauza următoare îl găsi în loja ei.

— Doream atât de mult să vă revăd — spuse ea. M-a frământat tot timpul gândul că, după serviciile pe care ni le-aţi făcut, atât soţului meu cât şi mie, nu vi s-a dat nicio explicaţie cu privire la faptul că nu am luat nicio măsură să prevenim repetarea atacului celor doi bărbaţi asupra noastră. Poate că lucrul acesta vi s-a părut nedrept.

— Mă judecaţi greşit — răspunse Tarzan. Gândurile mele în ceea ce vă priveşte au fost dintre cele mai bune. Nu trebuie să consideraţi că-

mi datoraţi vreo explicaţie. Dar fiindcă veni vorba, nu v-au mai supărat ticăloşii aceia?

— Nu vor deloc să se potolească — răspunse ea, mâhnită. Simt că trebuie să mă destăinui. Însă nu cunosc pe nimeni care să merite încredere, aşa cum meritaţi dumneavoastră. Trebuie să-mi permiteţi să fac acest lucru. Poate vă serveşte la ceva. Îl cunosc pe Nikolas Rokoff destul de bine ca să fiu încredinţată că nu-l cunoaşteţi pe deplin. Va găsi el un mijloc să se răzbune pe dumneavoastră. Ceea ce am să vă spun poate să v-ajute să preveniţi orice plan de răzbunare ar pune la cale. Nu pot să vă spun aceste lucruri aici, însă mâine, la ora cinci, voi fi acasă pentru domnul Tarzan.

— Mi se va părea o eternitate până mâine la cinci — spuse el, urându-i noapte bună.

Dintr-un colţ al sălii, Rokoff şi Paulvitch îl văzură pe domnul Tarzan în loja contesei de Coude şi amândoi zâmbiră cu tâlc.

La patru şi jumătate în după-amiaza următoare, un bărbat oacheş, cu barbă sună la intrarea de serviciu a palatului contelui de Coude. Când îl văzu pe cel de afară, servitorul care deschise ridică sprâncenele în semn de recunoaştere. Între cei doi începu o conversaţie cu voce scăzută.

La început, servitorul se împotrivi auzind propunerea pe care i-o făcea bărbatul, însă o clipă mai târziu ceva se strecură din mâna vizitatorului în mâna slujitorului. Apoi cel din urmă se întoarse şi-l conduse pe vizitator pe un drum ocolit spre un alcov cu draperii ce dădea în salonul unde contesa avea să ia ceaiul după-amiază.

O jumătate de oră mai târziu Tarzan fu condus în salon şi, aproape imediat, intră şi gazda, zâmbind şi cu mâinile întinse.

— Îmi pare atât de bine că ai venit — îi spuse.

— Nimic nu m-ar fi putut împiedica — răspunse el.

Un timp vorbiră despre operă, despre ultimele evenimente ale zilei care atrăgeau atunci atenţia Parisului, despre plăcerea de a reînnoi scurta lor cunoştinţă începută sub auspicii atât de ciudate şi lucrul acesta îi aduse la subiectul ce stăruia în mintea amândurora..

— Poate că te-ai întrebat — vorbi contesa în cele din urmă — care ar putea fi motivul persecuţiei lui Rokoff. E foarte simplu. Contele, soţul meu, este la curent cu multe secrete ale Ministerului de Război. Adeseori are asupra sa documente pentru care puterile străine ar da o avere să intre în posesia lor. Ca să afle unele secrete de stat, agenţii puterilor străine ar ucide sau ar săvârşi ceva şi mai rău decât asasinatul. Chiar acum, contele este în posesia unor documente care l-ar face faimos şi bogat pe orice individ care ar fi în stare să pună mâna pe ele. Rokoff şi Paulvitch sunt spioni. Nimic nu-i va împiedica să-şi procure aceste informaţii. Afacerea de pe pachebot, vreau să spun povestea aceea cu jocul de cărţi, era pusă la cale ca să-l şantajeze pe soţul meu. Dacă soţul meu ar fi fost condamnat pentru faptul că trişează la cărţi, cariera lui ar fi fost compromisă. Ar fi trebuit să părăsească departamentul de război. Societatea l-ar fi ostracizat. Cei doi intenţionau să-l ţină astfel sub ameninţare până ce soţul meu ar fi acceptat să le dea documentele secrete în schimbul mărturisirii lor că domnul conte era doar victima unui complot duşman care intenţiona să-i păteze numele. Dumneata însă le-ai dejucat planurile. Atunci ei au pus la cale altă intrigă, de astă dată privind reputaţia mea. Când Paulvitch a intrat în cabina mea, mi-a expus tot planul. Dacă reuşeam să capăt informaţiile ce-i interesau, îmi promiteau să înceteze şantajul. În caz contrar, Rokoff, care stătea afară, se ducea să-l informeze pe ofiţerul de serviciu pe punte că mă aflu cu un domn, altul decât soţul meu, în cabina încuiată pe dinăuntru. Urma să spună acest lucru oricărei persoane

întâlnită pe vapor, iar la debarcare, intenţiona să relateze întreaga istorie ziariştilor. Nu-i aşa că e oribil? Se întâmplă însă să ştiu câte ceva despre domnul Paulvitch, care l-ar trimite direct la galere, dacă poliţia din St. Petersburg ar afla ceva. I-am spus că, dacă îşi duce la îndeplinire planul, voi dezvălui poliţiei tot ce ştiu. I-am şoptit la ureche ce ştiam. Atunci… — Tânăra contesă pocni din degete — … a sărit să mă strângă de gât, ca un nebun. Dacă nu interveneaţi dumneavoastră m-ar fi omorât.

— Ticăloşii! murmură Tarzan.

— Sunt cu mult mai răi decât credeţi, dragă prietene. Sunt nişte diavoli. Mă tem pentru dumneavoastră, fiindcă v-aţi atras ura lor. V-aş ruga să fiţi foarte atent cu aceşti oameni. Spuneţi-mi că veţi fi, spuneţi-o de dragul meu, altfel nu-mi voi ierta niciodată dacă veţi avea de suferit din cauza bunăvoinţei pe care mi-aţi arătat-o.

— Nu mi-e frică mie de ei — răspunse Tarzan. Am avut de-a face cu duşmani mai periculoşi decât Rokoff şi Paulvitch şi am supravieţuit.

Tarzan îşi dădu seama că tânăra femeie nu ştia ce se întâmplase, în Rue Maule. Aşa că nu mai pomeni nici el, de teamă să nu o mâhnească.

— Pentru propria dumneavoastră siguranţă — continuă el — de ce nu-i daţi pe ticăloşii aceştia pe mâna autorităţilor? Le-ar veni imediat de hac.

Înainte de a răspunde, contesa şovăi un timp. În cele din urmă spuse:

— Sunt două motive. Unul din ele îl priveşte pe conte. Celălalt, adevăratul motiv, care mă împiedică să-i demasc, nu l-am spus niciodată nimănui: numai Rokoff şi eu îl cunoaştem. Mă întreb… Contesa se opri, privindu-l ţintă pe tânăr câteva clipe.

— Ce anume? Întrebă Tarzan, zâmbind.

— Mă întreb de ce doresc să vă spun acest lucru, pe care n-am îndrăznit să-l spun nici măcar soţului meu. Cred că veţi înţelege şi îmi veţi arăta

calea cea dreaptă, pe care s-o urmez. Sper că nu mă veţi judeca prea aspru.

— Mi-e teamă că mă voi dovedi un judecător prea slab, doamnă– răspunse Tarzan. Fiindcă, dacă mi-aţi spune că aţi comis o crimă, aş spune că victima ar trebui să fie recunoscătoare că a întâlnit o soartă atât de frumoasă.

— O, nu, nici vorbă de aşa ceva! îl mustră contesa. Nu e chiar atât de îngrozitor. Daţi-mi voie să vă spun mai întâi de ce nu vrea contele să-i dea pe mâna justiţiei pe aceşti ticăloşi; apoi, dacă voi mai avea curaj, vă voi spune motivul pentru care nu îndrăznesc eu să-i denunţ. Primul motiv: Rokoff este fratele meu. Suntem ruşi. Nikolas a avut o faimă rea de când îl ţin minte. A fost dat afară din armată, unde deţinea gradul de căpitan. A fost implicat într-un scandal, care, după un timp, a fost dat oarecum uitării şi tata i-a găsit un post în serviciul secret. Multe crime au fost puse pe seama lui Nikolas, însă totdeauna a reuşit să iasă basma curată. Din ultima afacere a scăpat depunând mărturie că victimele l-au trădat pe ţar şi cum poliţia rusă e întotdeauna gata să-i bănuiască pe toţi de această crimă, a acceptat versiunea lui şi l-au achitat.

— Dar aceste atentate criminale împotriva dumneavoastră şi împotriva soţului nu au anulat orice drepturi care decurg din legătura de rudenie? întrebă Tarzan. Faptul că îi sunteţi soră nu l-a împiedicat să încerce să vă păteze onoarea. Nu-i datoraţi niciun fel de loialitate, doamnă.

— Da, dar mai există un motiv. Dacă nu-i datorez niciun fel de loialitate fiindcă e fratele meu, nu pot trece atât de uşor peste un anumit episod din viaţa mea, pe care Nikolas îl cunoaşte foarte bine. De fapt, pot să vă spun despre ce este vorba — reluă ea după o pauză. Ştiu că mai devreme sau mai târziu tot am să vă mărturisesc. Am fost educată într-o mănăstire. În timp ce mă aflam acolo, am întâlnit un bărbat pe care l-am

crezut gentilom. Ştiam foarte puţin, sau chiar nimic, despre bărbaţi şi cu atât mai puţin despre dragoste. Mi-am pierdut capul; credeam că-l iubesc. La insistenţele lui, am fugit cu el. Urma să ne căsătorim. Am fost împreună doar trei ore, tot timpul ziua şi numai în locuri publice… în gări şi în tren. Când am ajuns la destinaţie, acolo unde trebuia să ne căsătorim, doi poliţişti care ne aşteptau în gară l-au arestat numaidecât. M-au luat şi pe mine, însă când le-am povestit păţania mea, nu m-au mai reţinut decât spre a mă trimite înapoi la mănăstire, sub supravegherea strictă a unei doamne respectabile. Se pare că bărbatul care-mi făcuse curte nu era de fel gentilom, ci un dezertor şi un fugar din faţa justiţiei civile. Avea dosar la poliţie aproape în fiecare ţară din Europa. Afacerea a fost muşamalizată de mai-marii mănăstirii. Părinţii nu au ştiut niciodată nimic. Mai târziu Nikolas l-a întâlnit pe acel bărbat şi a aflat întreaga poveste. Acum mă ameninţă că-i spune soţului meu dacă nu fac ceea ce-mi cere.

Tarzan râse:

— Sunteţi încă o fetiţă mică. Ceea ce mi-aţi mărturisit nu vă poate umbri în niciun fel reputaţia Si, dacă n-aţi fi atât de speriată, aţi şti prea bine acest lucru. Spuneţi-i chiar astă-seară soţului dumneavoastră toată povestea, aşa cum mi-aţi spus-o mie. Dacă nu mă înşel, va râde de temerile dumneavoastră şi va lua imediat măsuri ca nepreţuitul dumneavoastră frate să ajungă la închisoare, acolo unde-i este locul.

— Aş vrea să am curajul, însă mi-e frică. De mică am fost învăţată să mă tem de bărbaţi. Întâi de tata, apoi de Nikolas, apoi de călugării de la mănăstire. Aproape toate prietenele mele se tem de bărbaţii lor… de ce nu m-aş teme şi eu de-al meu?

— Nu este drept ca femeile să se teamă de bărbaţi — spuse Tarzan, cu o expresie de uimire zugrăvită pe faţă. Eu sunt deprins mai mult cu cei din junglă şi acolo, de multe ori, e tocmai invers.

Nu, nu pot înţelege de ce femeile civilizate trebuie să se teamă de bărbaţi, fiinţe create ca să le ocrotească. Mie, unul, nu mi-ar plăcea deloc să ştiu că o femeie se teme de mine.

— Nu cred că vreo femeie s-ar teme de dumneata, prietene — îi spuse Olga de Coude, suav. Te cunosc de puţină vreme şi, deşi ceea ce spun poate părea nebunie, eşti singurul bărbat de care nu mi-ar fi teamă. E foarte ciudat, fiindcă eşti foarte puternic. M-a uimit uşurinţa cu care i-ai doborât pe Nikolas şi pe Paulvitch în seara aceea, în cabina mea. A fost minunat.

Puţin mai târziu, când plecă, Tarzan se miră simţind apăsarea mâinii ei la despărţire, precum şi insistenţa cu care contesa îl făcu să promită că va veni s-o vadă a doua zi.

Amintirea ochilor ei, cu pleoapele pe jumătate coborâte şi a buzelor desăvârşite care-i zâmbeau când i-a spus la revedere îl urmări tot restul zilei. Olga de Coude era o femeie foarte frumoasă, iar Tarzan din neamul maimuţelor un bărbat atât de singur; inima lui avea nevoie de doctoria pe care numai o femeie i-o poate da.

Când se întoarse în odaie, după plecarea lui Tarzan, contesa se găsi faţă-n faţă cu Nikolas Rokoff.

— De când eşti aici? strigă ea, dându-se înapoi.

— Încă înainte de sosirea iubitului tău — îi răspunse el, cu un rânjet hidos.

— Isprăveşte! Îi ordonă ea. Cum de îndrăzneşti să-mi spui astfel de lucruri mie, sora ta!

— Ei bine, draga mea Olga, dacă nu ţi-e iubit, te rog să mă ierţi; însă nu e vina ta că nu e aşa cum spun eu. Dacă ar fi avut o zecime din experienţa mea în ceea ce priveşte femeile, acum ai fi în braţele lui. Acest Tarzan e un nebun smintit Olga, căci fiecare cuvânt şi gest al tău era o invitaţie şi el nici măcar nu tresărea!

Femeia îşi astupă urechile.

— Nu vreau să aud nimic. Eşti mârşav când rosteşti astfel de lucruri. Orice-ai spune şi oricum m-ai ameninţa, ştii că sunt o femeie cinstită. Începând din seara asta, nu vei mai îndrăzni să mă terorizezi, fiindcă am să-i dezvălui totul lui Raoul. Va înţelege şi atunci, *Monsieur* Nikolas, ai grijă!

— Ba n-o să-i spui nimic — i-o întoarse Rokoff. Acum te am la mină cu afacerea asta şi, cu ajutorul unuia dintre servitorii în care am mare încredere, nu va lipsi niciun amănunt când va sosi vremea ca faptele să ajungă la urechile soţului tău. Cealaltă poveste şi-a atins scopul… acum avem ceva concret de care să ne folosim în continuare; o idilă adevărată… şi mai spuneai că eşti o soţie cinstită! Să-ţi fie ruşine, Olga!

Bruta râse cu poftă.

Şi astfel contesa nu suflă niciun cuvânt contelui, iar situaţia ei deveni şi mai grea decât înainte. Frica nedesluşită de până atunci fu înlocuită cu una reală. S-ar putea ca şi conştiinţa ei să fi exagerai lucrurile.

5. EŞUAREA COMPLOTULUI

Timp de o lună, Tarzan fu pelerin devotat şi binevenit la altarul frumoasei contese de Coude. Deseori întâlnea şi alţi membri ai micii vecinătăţi selecte care veneau acolo la ceaiul de după-amiază. De fiecare dată Olga găsea fel şi fel de pretexte ca să rămână o oră singură cu Tarzan.

O vreme, contesa se temu de clevetirile lui Nikolas. Se gândise la acest tânăr bine făcut ca la un prieten, însă, odată cu insinuările diabolice ale fratelui ei, începu să se gândească mai mult la forţa aceea inexplicabilă ce părea că o atrage spre necunoscutul cu ochi cenuşii. Nu dorea să-l iubească şi nici nu-i dorea dragostea.

Contesa era mult mai tânără decât soţul ei şi, fără să-şi dea seama, îşi dorise întotdeauna prietenia unui bărbat mai aproape de vârsta ei. La douăzeci de ani te abţii să faci confidenţe unuia de patruzeci. Tarzan, în schimb, nu era decât cu doi

ani mai mare. El o putea înţelege; contesa îşi dădea seama de lucrul acesta. Apoi, tânărul avea un suflet curat, era chipeş şi se purta cavalereşte. Contesei nu-i era teamă de el. Chiar de la început, instinctul îi şoptise că se poate bizui pe el.

De la distanţă, Rokoff urmărea cu o bucurie plină de răutate cum creşte intimitatea între cei doi. De când ştia că Tarzan aflase că e spion, la ura pe care o nutrea pentru omul-maimuţă adăugase groaza că acesta putea să-l denunţe. Rokoff nu aştepta acum decât momentul potrivit ca să dea o lovitură de maestru. Voia să scape definitiv de Tarzan şi, în acelaşi timp, să se răzbune din plin pentru umilinţele şi înfrângerile suferite din partea lui.

Tarzan aproape că-şi regăsise mulţumirea de altădată, pierdută o dată cu tihna şi liniştea vieţii de junglă. Toate acestea fuseseră curmate de sosirea grupului lui Porter, părăsit pe ţărmul acela sălbatic.

Întâlnirile cu prietenii Olgăi îi făceau plăcere, iar prietenia care luase naştere între frumoasa contesă şi el era un izvor de nesfârşită încântare. Bucuria pe care o încerca îi risipi gândurile negre şi-i slujea de minune ca balsam pentru inima lui sfâşiată.

Uneori D'Arnot îl însoţea în vizitele lui la palatul de Coude. D'Arnot îi cunoştea pe Olga şi pe conte de mult timp. Din când în când, de Coude apărea în salon, însă treburile nesfârşite, poziţia oficială şi chestiunile politice îl ţineau departe de casă până noaptea târziu.

Rokoff îl spiona pe Tarzan aproape neîncetat, pândind momentul când tânărul va veni noaptea, la palatul de Coude, însă aşteptările sale fură sortite eşecului. Cu diferite prilejuri, mai ales după vreun spectacol la operă, Tarzan o însoţea pe contesă acasă, însă o părăsea întotdeauna la intrare, spre crunta dezamăgire a devotatului frate. Ajungând în cele din urmă la concluzia că e cu neputinţă să-l

atragă în cursă, Rokoff şi Paulvitch îşi munciră mintea şi urziră un plan ca să-l prindă pe omul-maimuţă într-o situaţie compromiţătoare.

Timp de mai multe zile, cei doi urmăriră ziarele şi mişcările lui de Coude şi Tarzan. În cele din urmă, eforturile le fură răsplătite. Un ziar de dimineaţă făcea o scurtă menţiune referitoare la o serată pentru domni, dată a doua zi de ambasadorul german. Printre invitaţi figura şi de Coude.

Dacă se ducea la serată, însemna că avea să vină acasă după miezul nopţii.

În noaptea aceea, Paulvitch aştepta pe trotuarul din faţa locuinţei ambasadorului german; de acolo putea să-i cerceteze pe toţi invitaţii care soseau. Nu după mult timp de Coude coborî din maşină şi trecu pe lângă el. Acest lucru fu de ajuns pentru Paulvitch. Nemernicul plecă iute acasă, unde îl aştepta Rokoff. Aici zăboviră până când sunară orele unsprezece; atunci Paulvitch formă un număr de telefon.

— Locuinţa locotenentului D'Arnot? întrebă el îndată ce obţinu legătura. Am un mesaj pentru domnul Tarzan; dacă e atât de bun să vină la telefon. Urmă o clipă de tăcere. Domnul Tarzan? Domnule, aici e Francois, servitor în casa contesei de Coude. Poate că domnul îi face onoarea umilei dumneavoastre slugi să-şi amintească de el, de Francois, da? Da domnule. Am un mesaj pentru dumneavoastră din partea contesei. Vă roagă să veniţi imediat, e în mare încurcătură domnule… Nu, domnule, sărmanul de mine, nu ştiu nimic. Să-i spun doamnei că veţi sosi imediat?… Vă mulţumesc, domnule. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Paulvitch agăţă receptorul şi se întoarse rânjind spre Rokoff.

— Ca să sosească acolo îi vor trebui treizeci de minute. Dacă ajungi la ambasada germană în cincisprezece minute, de Coude ar putea fi acasă în trei sferturi de oră. Totul depinde de faptul dacă

zăpăcitul ăla va rămâne cincisprezece minute după ce va descoperi că a fost tras pe sfoară; dar dacă nu mă înşel, Olga nu-l va lăsa să plece atât de repede. Iată scrisoarea pentru de Coude. Grăbeşte-te! Îl zori Rokoff.

Paulvitch nu pierdu nicio clipă şi plecă spre locuinţa ambasadorului. La uşă înmână servitorului scrisoarea.

— E pentru contele de Coude. E foarte urgent. Ai grijă să-i fie înmânată imediat — zise el şi strecură o piesă de argint în mâna servitorului. Apoi se întoarse acasă.

O clipă după aceea, de Coude îşi ceru scuze şi desfăcu plicul. Conţinutul mesajului îl făcu să pălească; mâna începu să-i tremure de-a binelea.

Domnule conte de Coude,

Din dorinţa de o salva onoarea numelui dumneavoastră am recurs la acest mijloc de a vă preveni că în aceste momente onoarea căminului dumneavoastră este în pericol.

Un anumit bărbat, care timp de luni de zile v-a vizitat în mod constant casa în absenţa dumneavoastră, se află acum la soţia dumneavoastră. Dacă vă veţi duce imediat în budoarul contesei, îi veţi găsi împreună.

UN PRIETEN

Douăzeci de minute mai târziu după ce Paulvitch îl chemase pe Tarzan, Rokoff obţinu legătura cu telefonul particular al contesei. Îi răspunse servitoarea, care se afla în budoar.

— Dar doamna s-a culcat — replică servitoarea la cererea lui Rokoff de a vorbi cu contesa.

— E un mesaj urgent, numai pentru contesă — insistă Rokoff. Spune-i că trebuie să se scoale; să-şi pună ceva pe ea şi să vină la telefon. Am să sun din nou peste cinci minute.

Rokoff agăţă receptorul. Peste o clipă intră şi Paulvitch.

— Contele a primit mesajul? întrebă Rokoff.

— Trebuie să fie în drum spre casă — zise Paulvitch.

— Foarte bine. Doamna va sosi imediat în budoar, îmbrăcată într-un neglijeu. Peste câteva secunde credinciosul nostru Jaques îl va conduce pe domnul Tarzan la ea, fără să-l anunţe. Câteva clipe vor dura explicaţiile. Olga va arăta foarte ispititoare în cămaşa aceea de noapte străvezie, care ascunde doar pe jumătate minunăţiile pe care neglijeul le descoperă. De bună seamă va fi surprinsă, însă nicidecum supărată. Dacă omul acesta are măcar un strop de sânge fierbinte în vinele lui, contele va da peste ei tocmai când va avea loc o scenă de dragoste înduioşătoare. Asta se va întâmpla peste cincisprezece minute. Cred că am pus totul la cale în chip strălucit, dragul meu Alexis. Să mergem să bem în sănătatea domnului Tarzan şi să nu uităm că domnul conte de Coude este unul dintre cei mai buni spadasini din Paris şi, de departe, cel mai bun ţintaş din toată Franţa.

Când Tarzan ajunse la locuinţa Olgăi, Jaques îl aştepta la intrare.

— Pe aici, domnule — îi spuse şi-l conduse de îndată pe scările largi de marmură. După alte câteva secunde deschise o uşă şi, dând la o parte o draperie grea, îl introduse cu multă ceremonie într-o încăpere slab luminată. Apoi Jaques dispăru.

În colţul celălalt al camerei, Tarzan o văzu pe Olga aşezată la măsuţa pe care se afla telefonul. Degetele băteau nervoase pe suprafaţa lucioasă a mesei. Nu-l auzi pe Tarzan intrând.

— Olga, ce s-a întâmplat? o întrebă el. Contesa se întoarse, scoţând un strigăt.

— Jean! Strigă ea. Ce cauţi aici? Cine te-a adus aici? Ce înseamnă asta?

Tarzan rămase împietrit; într-o secundă înţelese o parte din adevăr.

— Deci nu m-ai chemat, Olga?

— Să te chem? La ora asta din noapte? Mon Dieu! Jean, doar nu crezi că sunt nebună?

— François mi-a telefonat să vin imediat: spunea că te afli într-o încurcătură şi că ai nevoie de mine.

— François? Cine mai e şi François?

— Mi-a spus că e în serviciul tău. Mi-a vorbit pe un ton, ca şi cum ar fi trebuit să-mi amintesc acest lucru…

— Nu e nimeni în serviciul meu cu acest nume. Cineva a făcut o glumă cu tine, Jean — spuse Olga, râzând cu poftă.

— Mă tem că e o glumă sinistră, Olga. — răspunse Tarzan. E ceva necurat la mijloc, ceva ce nu-mi place.

— Ce vrei să spui? Doar nu te gândeşti că…

— Unde e contele? o întrerupse.

— La reşedinţa ambasadorului german.

— Asta e o altă ispravă a nepreţuitului tău frate. Mâine contele va afla. Va întreba servitorii. Toate dovezile vor duce la… ceea ce doreşte Rokoff să creadă contele.

— Ticălosul! izbucni Olga. Se ridică şi se apropie de Tarzan, privindu-l drept în ochi.

Contesa era foarte înspăimântată. În ochi i se citea acea expresie pe care vânătorul o desluşeşte în privirea căprioarei încolţite — o privire întrebătoare, uimită şi plină de teamă. Tremura şi, ca să se mai liniştească, îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Ce ne facem, Jean? şopti ea. E groaznic. Mâine, tot Parisul va citi în ziare… o să aibă Nikolas grijă.

Privirea, atitudinea, cuvintele ei dovedeau limpede nevoia femeii lipsite de apărare de a fi ajutată de protectorul ei firesc — bărbatul. Tarzan luă în mâna sa mare şi puternică una din mânutele calde care zăceau pe pieptul lui. Gestul fu aproape firesc şi la fel de firesc fu gestul instinctiv de ocrotire care-l îndemnă s-o ia de umăr pe tânăra contesă. Rezultatul fu o scânteie electrică. Tarzan nu fusese niciodată atât de aproape de ea. Se priviră cu vinovăţie în ochi şi Olga se dovedi mai slabă; ea se stinse toată în braţele bărbatului care o ţinea de umeri. Dar Tarzan din neamul

maimuţelor? Văzând-o atât de speriată o cuprinse în braţele sale puternice şi îi acoperi buzele cu sărutări nesfârşite.

Imediat ce termină de citit scrisoarea, Raoul de Coude se scuză grăbit în faţa gazdei. Niciodată nu şi-a putut aminti ce scuză invocase. În mintea lui, totul era învăluit în ceaţă, până ce ajunse în pragul casei. Aici îşi reveni deodată, pregătindu-se să acţioneze cu calm şi multă precauţie. În mod inexplicabil, Jaques lăsase uşa deschisă. Îşi dădu seama de asta abia când se afla la mijlocul scărilor. În prima clipă nu acordă nicio atenţie faptului, însă după aceea se sesiză.

Urcă scările în vârful picioarelor şi se îndrepta de-a lungul galeriei spre budoarul contesei. În mână avea un baston greu… în inimă, crima.

Olga îl văzu prima. Cu un ţipăt ascuţit se smulse din braţele lui Tarzan şi omul-maimuţă se întoarse tocmai la timp ca să pareze cu mâna o lovitură teribilă în cap. O dată, de două, de trei ori, bastonul greu căzu cu iuţeala trăsnetului şi fiecare lovitură nu făcea altceva decât să-l readucă pe omul-maimuţă la starea de sălbăticie.

Cu rânjetul gros, gutural al gorilei, Tarzan sări la francez. Bastonul masiv fu smuls şi rupt în două de parcă ar fi fost un băţ de chibrit. Tarzan aruncă cât colo bucăţile şi, ca o fiară înfuriată, se năpusti spre gâtul adversarului. La început, Olga de Coude fu doar o spectatoare îngrozită de teribila scenă ce se desfăşură în clipele următoare, dar mai apoi sări la Tarzan, care-i omora soţul; îl sugruma scuturându-l aşa cum un terrier zgâlţâie un şoarece, înspăimântată, încercă să-i desprindă mâinile.

— Doamne, Dumnezeule! ţipă ea. Îl omori, îl omori! Jean, îmi omori bărbatul!

Turbat de furie, Tarzan nu auzea nimic. Brusc, azvârli trupul pe podea şi, punându-şi piciorul pe pieptul victimei, ridică semeţ capul. Atunci, în tot palatul contelui de Coude răsună strigătul cumplit care dădea de veste că gorila şi-a răpus prada. Din

pivniţă până în pod, urletul acela înspăimântător ajunse la urechile servitorilor, umplându-i de groază şi făcându-i să tremure. Femeia se prăbuşi în genunchi lângă trupul soţului ei şi începu să se roage.

Încet-încet, pâcla roşie din faţa ochilor lui Tarzan se risipi. Lucrurile începură să capete formă. Tarzan îşi redobândi atributele omului civilizat. În cele din urmă o văzu pe femeia îngenuncheată.

— Olga! şopti el.

Contesa îşi înălţă privirea, aşteptându-se să vadă în ochii aţintiţi asupra ei setea de sânge. Dar nu desluşi decât mâhnire şi căinţă.

— Oh, Jean! strigă ea printre hohote. Uite ce-ai făcut! Era soţul meu, îl iubeam şi tu l-ai omorât…

Cu multă grijă, Tarzan ridică trupul fără vlagă al contelui de Coude şi-l aşează pe o canapea; apoi puse urechea pe pieptul acestuia.

— Puţin brandy, Olga — ceru el.

Olga aduse băutura şi, împreună, turnară câteva picături între buzele contelui. Aproape imediat de pe buzele învineţite ieşi un geamăt slab. Contele întoarse capul şi şopti ceva.

— Slavă Domnului! Nu va muri — îi spuse Tarzan contesei.

— De ce ai făcut asta, Jean? îl întrebă ea..

— Nu ştiu. M-a lovit şi mi-am pierdut cumpătul. Aşa făceau maimuţele din tribul meu. Nu ţi-am povestit încă viaţa mea, Olga. Era mult mai bine dacă ştiai câte ceva despre mine… atunci nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat acum. Nu mi-am văzut niciodată tatăl. Singura mamă pe care am cunoscut-o vreodată era o maimuţă feroce. Până la cincisprezece ani nu întâlnisem încă o fiinţă omenească. Când am văzut primul alb, aveam douăzeci de ani. Acum un an şi mai bine eram un animal de pradă, gol-goluţ, în jungla africană. Nu mă judeca deci cu prea multă asprime. Doi ani sunt prea puţin pentru transformarea radicală a unui

individ. Rasei umane i-a trebuit nenumărate secole pentru aceeaşi transformare.

— Nu te judec în niciun fel, Jean. Greşeala este a mea. Acum trebuie să pleci… nu trebuie să te găsească aici când îşi va recăpăta cunoştinţa. La revedere!

Tarzan părăsi palatul contelui de Coude, cu un aer trist, plin de remuşcări.

După douăzeci de minute când îşi veni de-a binelea în fire, intră într-o secţie de poliţie aflată nu departe de Rue Maule. Aici întâlni pe unul din poliţiştii cu care se luptase cu câteva săptămâni în urmă. Acesta se bucură sincer când îl văzu pe omul care-l scuturase atât de zdravăn. După ce schimbară câteva cuvinte banale, Tarzan îl întrebă dacă a auzit vreodată de Nikolas Rokoff sau de Alexis Paulvitch.

— O, de multe ori, domnule. Şi unul şi altul au cazier. Cât timp nu sunt acuzaţi de nimic, ne preocupă foarte mult să ştim unde se află pentru a-i găsi imediat la nevoie. Această precauţie o luăm cu fiecare criminal cunoscut. De ce întrebaţi?

— Îi cunosc personal — răspunse Tarzan. Aş dori să-l întâlnesc pe domnul Rokoff într-o chestiune de afaceri; v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi da adresa lui.

Câteva clipe mai târziu îşi luă rămas bun de la poliţist şi, având în buzunar o notiţă pe care era scrisă o adresă într-un cartier nu prea respectabil, se îndreptă cu pas vioi către cea mai apropiată staţie de taxi.

Rokoff şi Paulvitch se întorseseră acasă şi tocmai discutau despre rezultatul probabil al evenimentelor din acea seară. Telefonaseră între timp la redacţiile unor ziare de dimineaţă şi acum aşteptau să vină corespondenţii cărora să le dea informaţii cu privire la scandalul ce urma să izbucnească în saloanele Parisului a doua zi.

Pe scară se auzi un pas ferm.

— Ei, dar ştii că ziariştii ăştia sunt prompţi! exclamă Rokoff, auzind bătaia în uşă. Intraţi!

Zâmbetul larg al ticălosului, pregătit să-i întâmpine pe ziarişti, îi îngheţă pe buze. Din prag îi ţintuia privirea necruţătoare a ochilor cenuşii ai vizitatorului.

— La dracu! izbucni el, sărind în picioare. Ce vânt te-aduce aici?

— Stai joi! îi ordonă Tarzan, cu o voce atât de înceată, că cei doi abia putură să-i desluşească vorbele. Tonul însă era atât de ameninţător încât Rokoff se aşeză din nou, iar Paulvitch nu făcu nicio mişcare. Ştii foarte bine ce m-a adus aici — continuă Tarzan, cu acelaşi glas ameninţător. Ar fi trebuit să te ucid, dar fiindcă eşti fratele Olgăi de Coude n-am s-o fac… acum. Îţi ofer o şansă. Paulvitch nu contează prea mult: e doar o unealtă fără minte şi nebun, aşa că nu-l voi ucide atâta timp cât te voi lăsa să trăieşti. Înainte de a părăsi camera, pentru a rămâne amândoi în viaţă şi teferi, va trebui să faci două lucruri. Primul: să scrii o mărturisire amănunţită în legătură cu cele puse la cale în seara asta şi s-o semnezi. Al doilea: să-mi promiteţi, sub pedeapsa cu moartea, că nu veţi îngădui ca vreun cuvânt din afacerea asta să ajungă în ziare. Dacă nu veţi face astfel, niciunul din voi nu va mai fi în viaţă când voi părăsi această cameră. Ai înţeles? Fără a aştepta vreun răspuns, se răsti la el: Grăbeşte-te! Ai chiar în faţă cerneală, hârtie şi toc.

Rokoff afişă un aer trufaş, încercând să braveze pentru a arăta cât de puţin se teme de ameninţările lui Tarzan. O secundă mai târziu însă simţi degetele de oţel ale omului-maimuţă strângându-l de gât. Paulvitch, care încercă să spele putina, tocmai când să iasă pe uşă, fu ridicat în aer şi zvârlit într-un colţ al camerei, unde se prăbuşi fără cunoştinţă. Când faţa lui Rokoff se înnegri, Tarzan slăbi strânsoarea şi-l împinse fără pic de milă înapoi pe scaun. Tuşind, Rokoff se aşeză privind

cu ură la omul care stătea în faţa lui. Puţin după aceea, la ordinul lui Tarzan, Paulvitch se ridică şi, şchiopătând şi gemând, se întoarse la locul său.

— Acum apucă-te şi scrie! îi spuse omul-maimuţă. Dacă mai e nevoie să te îndemn, să ştii că a doua oară nu mă voi mai purta atât de blând.

Rokoff luă tocul şi începu să scrie.

— Vezi ca nu cumva sa omiţi vreun amănunt sau vreun nume — îl avertiză Tarzan.

Pe neaşteptate se auzi o bătaie la uşă.

— Intră! spuse Tarzan.

În încăpere intră un tânăr spilcuit.

— Sunt de la Le Matin — se prezentă el. Dacă am înţeles bine, domnul Rokoff are să-mi comunice ceva.

— Aţi înţeles greşit, domnule — răspunse Tarzan. Nu-i aşa că n-ai nimic pentru domnul, dragul meu Nikolas?

Rokoff se întrerupse din scris şi-l privi încruntându-se dizgraţios.

— Nu… — Mârâi el n-am nimic de relatat… acum.

— Nici acum şi nici altă dată…

Reporterul nu văzu privirea ameninţătoare a omului-maimuţă, însă Nikolas Rokoff o văzu prea bine.

— Nici altă dată… repetă el, grăbit.

— Păcat că domnul s-a deranjat degeaba — adăugă Tarzan, întorcându-se spre reporter. Vă doresc noapte bună — îi mai spuse şi, înclinând din cap, îl pofti pe filfizon afară din cameră şi-i închise uşa în nas.

O oră mai târziu, Tarzan ieşea din odaia lui Rokoff, cu un manuscris destul de voluminos în buzunarul de la haină.

— Dacă aş fi în locul tău, aş părăsi Franţa, fiindcă, mai devreme sau mai târziu, voi găsii o scuză oarecare pentru a te ucide ca să nu-ţi compromiţi în niciun fel sora — îi spuse la plecare.

6. DUELUL

Când se întoarse de la Rokoff, D'Arnot dormea. Tarzan nu-l trezi, însă a doua zi îi povesti întâmplările din seara precedentă, fără a omite nici cel mai mic amănunt.

— Cât de prost am putut să fiu — încheie el. De Coude şi soţia lui erau prietenii mei. Cum le-am răsplătit prietenia? Puţin a lipsit să nu-l omor pe conte. Am stigmatizat o femeie cinstită. Se prea poate să fi stricat o căsnicie frumoasă.

— O iubeşti pe Olga de Coude? îl întrebă D'Arnot.

— Dacă n-aş fi convins că nu mă iubeşte, mi-ar fi greu să-ţi răspund la întrebare, Paul; însă, fără a fi necredincios faţă de ea, îţi spun că nu o iubesc şi nici ea pe mine. Timp de o clipă, amândoi am fost victimele unei nebunii subite, în niciun caz dragoste şi asta ar fi trecut fără nici cea mai mică remuşcare, la fel de repede precum a venit, chiar dacă de Coude nu s-ar fi întors. După cum ştii, mă pricep prea puţin la femei. Olga de Coude e o femeie foarte frumoasă: lucrul acesta, semiîntunericul din încăpere, împrejurările îmbietoare, precum şi apelul de a-i veni în ajutor, de a o ocroti nu l-ar fi lăsat insensibil nici pe un om mai civilizat, însă civilizaţia mea nu depăşeşte grosimea pielii, nu trece nici măcar de grosimea hainelor. Parisul nu e un loc bun pentru mine. N-o să fac altceva decât să cad în curse din ce în ce mai primejdioase. Restricţiile impuse de oameni mă irită. Mă simt prizonier. Nu pot suporta lucrul acesta, prietene şi cred că am să mă întorc în jungla mea, să-mi duc viaţa pe care mi-a rezervat-o soarta când m-a aşezat acolo.

— Nu le pune atâta la inimă, Jean — îi răspunse D'Arnot. Te-ai achitat de obligaţii mult mai bine decât ar fi făcut-o mulţi dintre oamenii „civilizaţi",

Aflaţi în aceeaşi situaţie. Cât despre plecarea ta din Paris, cred că în scurt timp Raoul de Coude va avea ceva de spus în această privinţă.

D’Arnot nu greşea. După o săptămână, pe când D’Arnot şi Tarzan luau micul dejun, fu anunţat domnul Flaubert. Domnul Flaubert era un domn extrem de manierat. Cu multe plecăciuni, el transmise provocarea domnului conte de Coude, adresată domnului Tarzan.

— E domnul atât de bun, încât să aranjeze ca unul din prietenii lui să se întâlnească cu domnul Flaubert cât mai curând posibil pentru a stabili detaliile, spre satisfacţia reciprocă a tuturor celor interesaţi?

Desigur. Domnul Tarzan ar fi încântat să-şi încredinţeze fără rezerve interesele, prietenului său, locotenentului D’Arnot. Astfel rămase stabilit că D’Arnot va face o vizită domnului Flaubert la orele două în după-amiaza acelei zile şi, acestea fiind aranjate, domnul Flaubert părăsi camera cu şi mai multe plecăciuni.

Când rămaseră din nou singuri, D’Arnot privi uimit la Tarzan:

— Ei, ce facem?

— Acum, la păcatele pe care le am, trebuie să adaug o crimă sau să mă las eu însumi omorât — răspunse Tarzan. Trebuie să recunosc că mă îndrept cu paşi repezi pe căile fraţilor mei civilizaţi.

— Ce armă alegi? îl întrebă D’Arnot. De Coude este considerat maestru în mânuirea săbiei şi un excelent trăgător.

— Aş putea alege săgeţi otrăvite sau suliţe trase de la douăzeci de paşi– râse Tarzan. Aleg pistolul, Paul.

— Te va ucide, Jean.

— Nu mă îndoiesc de acest lucru — îi răspunse Tarzan. Într-o bună zi tot am să mor.

— Alege mai bine spada — îl sfătui D’Arnot. Contele o să se mulţumească să te rănească şi sunt mai puţine şanse să te omoare.

— Pistolul — spune Tarzan, cu fermitate. D’Arnot încercă să-l convingă să renunţe la

această idee, însă toate încercările sale fură zadarnice, astfel că rămase hotărât să se dueleze cu pistolul.

Puţin după ora patru, D'Arnot se întoarse de la întâlnirea cu domnul Flaubert.

— S-a aranjat — spuse. Totul e cum nu se poate mai bine. Mâine dimineaţă, în zori… pe drumul spre Etamps e un loc ferit. Domnul Flaubert a preferat acest loc din motive personale. Nu am avut nicio obiecţie.

— Bine — spuse Tarzan simplu.

Nu se mai referi la duel; nu făcu nici măcar o simplă aluzie. În noaptea aceea, înainte de a se duce la culcare, scrise câteva scrisori. După ce închise scrisorile şi trecu adresele respective, le puse pe toate într-un plic adresat lui D'Arnot. Pe când se dezbrăca, D'Arnot îl auzi îngânând un refren de music-hall.

Francezul ocărî printre dinţi. Era nefericit fiindcă nu se îndoia că a doua zi, când soarele se va ridica avea să-l vadă pe Tarzan mort. Îl şoca faptul că Tarzan se arăta atât de nepăsător.

— Ora aceasta e cea mai nepotrivită pentru oameni să se omoare — zise omul-maimuţă când se dădu jos din pat, în semiîntunericul ceasurilor din zori.

Dormise bine; s-ar fi zis că abia atinsese cu capul perna înainte de a fi trezit. Remarca era adresată lui D'Arnot, care-l aştepta gata îmbrăcat în pragul uşii. Acesta aproape că nu închisese ochii toată noaptea. Era nervos şi, de aceea, uşor iritabil.

— Bănuiesc că ai dormit ca un prunc — îi spuse prietenului său.

Tarzan râse.

— După vocea ta, Paul, trag concluzia că arunci toată vina în spinarea mea. N-am ce face, asta-i situaţia…

— Nu, Jean, nu despre asta-i vorba — răspunse D'Arnot, zâmbind la rândul său. Însă iei lucrurile prea uşor… e exasperant. Dacă te-ar vedea cineva,

ar putea să jure că te duci să tragi la ţintă, nu să-l înfrunţi pe unul din cei mai buni trăgători ai Franţei.

Tarzan dădu din umeri.

— Voi ispăşi o mare greşeală, Paul. O condiţie foarte necesară pentru a ispăşi este precizia adversarului meu. Deci am eu vreun motiv să fiu nemulţumit? Nu m-ai asigurat tu că domnul conte de Coude este un trăgător de elită?

— Vrei să spui că doreşti cu tot dinadinsul să fii ucis? exclamă D'Arnot, uluit.

— N-aş putea spune că asta vreau, însă trebuie să admiţi că sunt prea puţine şanse ca să nu fiu omorât.

Dacă D'Arnot ar fi ştiut ce era în mintea omului-maimuţă — acest lucru îl preocupase aproape tot timpul din clipa în care aflase că de Coude îl va provoca la duel pe câmpul de onoare — atunci ar fi fost şi mai uluit.

Se urcară în tăcere în maşina lui D'Arnot şi tot în tăcere porniră spre Etamps, pe drumul cufundat în întuneric. Fiecare din ei era absorbit de propriile gânduri. D'Arnot era foarte abătut fiindcă ţinea într-adevăr la Tarzan. Prietenia strânsă, care luase naştere între aceşti doi bărbaţi cu destine şi educaţii atât de diferite, sporise în intensitate. Ambii aveau aceleaşi idealuri de bărbăţie, de curaj şi onoare şi acestea acţionau la amândoi cu aceeaşi forţă. Se înţelegeau perfect şi fiecare se putea mândri cu prietenia celuilalt.

Tarzan din neamul maimuţelor era cufundat în amintiri din trecut; amintiri plăcute ale unor clipe mai fericite din viaţa sa din junglă, pierdută acum pentru totdeauna. Îşi aminti nenumăratele ceasuri din timpul copilăriei, pe care şi le petrecuse stând cu picioarele încrucişate pe masa din cabana defunctului său tată, cu capul aplecat asupra uneia din cărţile acelea minunat ilustrate. Fără niciun ajutor descifrase din ele secretul limbii tipărite, cu mult înainte ca sunetele limbii vorbite să-i ajungă

la ureche. Un zâmbet de mulţumire îi descreţi chipul când se gândi la ziua aceea, unică în viaţa lui, pe care şi-o petrecuse alături de Jane Porter în inima pădurii virgine.

Brusc, amintirile fură risipite de oprirea maşinii; ajunseseră la destinaţie. Gândurile se întoarseră la treburile imediate. Ştia că o să moară, însă nu se temea de moarte. Pentru un locuitor al junglei necruţătoare, moartea e un lucru obişnuit. Prima lege a naturii îl obligă să se agate cu tenacitate de viaţă, să lupte pentru ea, însă nu-l învaţă să se teamă de moarte.

D'Arnot şi Tarzan sosiră primii pe câmpul de onoare. Un minut mai târziu îşi făcură apariţia şi de Coude, domnul Flaubert şi un al treilea domn. Acesta fu prezentat lui D'Arnot şi lui Tarzan: era doctorul.

D'Arnot şi Flaubert vorbiră în şoaptă câteva minute. Contele de Coude şi Tarzan şedeau deoparte, fiecare în alt colţ al terenului. Martorii îi convocară. D'Arnot şi domnul Flaubert examinară pistoalele. Cei doi bărbaţi, care o clipă mai târziu urmau să se înfrunte, ascultau în tăcere condiţiile, luptei, expuse de domnul Flaubert şi pe care erau obligaţi să le respecte întocmai.

Trebuiau să stea unul cu spatele spre celălalt. La un semnal al domnului Flaubert, cei doi urmau să se deplaseze în direcţii opuse, cu pistolul la coapsă. După ce parcurgeau zece paşi, D'Arnot urma să dea ultimul semnal… atunci aveau să se întoarcă şi să tragă până ce unul din ei cădea sau până când fiecare îşi consuma cele trei cartuşe primite.

În timp ce domnul Flaubert vorbea, Tarzan îşi alese o ţigară din tabacheră şi o aprinse. De Coude era personificarea nepăsării: nu era el cel mai bun ţintaş din Franţa?

În sfârşit, domnul Flaubert îi făcu semn lui D'Arnot şi fiecare îşi luă locul.

— Sunteţi gata, domnilor? întrebă domnul Flaubert.

— Gata — răspunse de Coude.

Tarzan încuviinţă şi el din cap. Domnul Flaubert dădu semnalul. Ca şi D'Arnot, se îndepărtă câţiva paşi, ca să nu se afle în bătaia pistoalelor. Şase! Şapte! Opt! În ochii lui D'Arnot se iviră lacrimi. Îl iubea pe Tarzan. Nouă! Încă un pas şi tânărul locotenent dădu semnalul fatal, semnalul; pe care atât îl ura. Pentru el, acesta pecetluia soarta celui mai bun prieten al său.

Brusc, de Coude se întoarse şi trase. Tarzan tresări abia vizibil. Pistolul său încă atârna la coapsă. De Coude şovăi, ca şi cum se aştepta să-l vadă pe adversar chircindu-se la pământ. Francezul era un trăgător prea experimentat ca să nu-şi dea seama că glonţul îşi atinsese ţinta. Totuşi Tarzan nu schiţă niciun gest să-şi ridice pistolul. De Coude mai trase o dată, însă atitudinea omului-maimuţă — aceea indiferenţă desăvârşită, destinderea nonşalantă a siluetei sale gigantice, încât până şi fumul ţigării se ridica drept în sus — îl zăpăci pe cel mai bun trăgător al Franţei. De data aceasta, Tarzan nu mai tresări. De Coude era însă sigur că nimerise din nou.

Deodată, explicaţia veni brusc în mintea contelui: adversarul său primea cu răceală loviturile teribile în speranţa că gloanţele trase de el nu-i vor pricinui o rană fatală. Apoi va trage pe îndelete propriile-i gloanţe, doborându-l deliberat, cu calm şi mult sânge rece. Un fior străbătu spinarea francezului. Ceea ce făcea uriaşul era diabolic. Ce fel de făptură putea fi oare, încât să stea atât de netulburat, cu două gloanţe în el, aşteptând să-l primească pe al treilea?

De Coude se strădui de data aceasta să ţintească mai bine, însă nervii îl lăsară şi greşi de-a binelea. Nici de astă dată Tarzan nu schiţă vreun gest să ridice pistolul. Timp de o secundă cei doi se privită în ochi. Pe faţa lui Tarzan se putea citi o expresie

de dezamăgire totală. Faţa lui de Coude exprima o teamă din ce în ce mai mare, ba chiar o groază.

Nu mai putu îndura.

Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, trage! ţipă el.

Însă Tarzan nu ridică pistolul. În schimb, înainta spre de Coude, iar când D'Arnot şi Flaubert, care înţeleseră greşit intenţiile lui, erau pe punctul de a se năpusti între ei, el ridică mâna stângă, oprindu-i.

— Nu vă temeţi — le spuse — nu-i fac niciun rău.

Era ceva cu totul şi cu totul neobişnuit, iar cei doi rămaseră pe loc. Tarzan continuă să înainteze până ce se află chiar în faţa lui de Coude.

— Probabil că s-a întâmplat ceva cu pistolul domnului — zise el. Sau poate că v-au părăsit nervii. Vă ofer pistolul meu, domnule şi mai încercaţi o dată — zise Tarzan, întinzând contelui uimit pistolul.

— Mon Dieu, domnule! strigă celălalt. Aţi înnebunit?

— Nu, prietene — îi răspunse omul-maimuţă. Însă merit să mor. E singurul mod în care aş putea îndrepta răul pe care l-am făcut unei femei cinstite. Luaţi pistolul şi faceţi ce v-am rugat.

— Asta ar fi o crimă — răspunse de Coude. Dar ce rău i-aţi făcut soţiei mele? Ea a jurat că…

— Nu la asta mă referеam — replică repede Tarzan. Aţi văzut tot răul care s-a petrecut între noi. Dar atât a fost de ajuns ca să arunce o pată asupra numelui ei şi să năruiască fericirea unui bărbat împotriva căruia nu nutream niciun dram de ură. Greşeala îmi aparţine în întregime mie, de aceea speram ca în dimineaţa asta să mor. Sunt profund dezamăgit că domnul nu e ţintaşul formidabil pe care mi-l închipuiam.

— Spuneţi că vina e în întregime a dumneavoastră? întrebă de Coude, curios.

— În întregime, domnule. Soţia dumneavoastră e o femeie credincioasă. Vă iubeşte numai pe

dumneavoastră. Vina pe care aţi constatat-o era numai a mea Nu era vina contesei de Coude şi nici a mea că mă aflam acolo. Iată dovada care va demonstra foarte bine acest lucru — încheie Tarzan şi scoase din buzunar o declaraţie scrisă şi semnată de Rokoff.

De Coude luă hârtiile şi le citi. D'Arnot şi domnul Flaubert se traseră mai aproape. Doar erau spectatorii interesaţi ai acestui duel ce lua sfârşit în chip atât de ciudat. Cât timp contele de Coude citi, niciunul nu scoase o vorbă. Apoi contele privi spre Tarzan.

— Sunteţi un gentleman foarte curajos şi cavaler — îi spuse. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu v-am ucis.

De Coude era francez. Francezii sunt impulsivi din fire. Desfăcu braţele şi-l îmbrăţişa pe Tarzan. Domnul Flaubert îl îmbrăţişa pe D'Arnot. Nu mai era nimeni care să-l îmbrăţişeze pe doctor. Poate că ciuda îl îndemna pe acesta să intervină şi să ceară permisiunea de a îngriji rănile lui Tarzan.

— Domnul a fost atins cel puţin o dată. Poate chiar de trei ori…

— De două ori — preciza Tarzan. O dată în umărul stâng şi încă o dată în partea stingă… răni superficiale, cred…

Doctorul insistă însă ca tânărul să se întindă pe iarbă şi să rămână acolo până când îi va curăţa rănile şi sângele va înceta să mai curgă.

Duelul se sfârşise; se urcară cu toţii în maşina lui D'Arnot. Se întorceau la Paris ca cei mai buni prieteni. Având acum o dublă asigurare că i se luase o povară şi nu-i mai purta ranchiună lui Tarzan. E drept că şi acesta îşi asumase o parte din vină mult mai mare decât era în realitate, însă trebuie să fie scuzat că minţise puţin; minţise doar ca să ajute o femeie şi minţise ca un domn.

Câteva zile, omul-maimuţă fu silit să rămână în pat. Socotea că e o prostie şi un lucru cu desăvârşire inutil, însă doctorul şi D'Arnot luară

lucrurile atât de tare în serios, încât Tarzan le făcu pe voie, deşi, numai când se gândea la asta, îl apuca râsul.

— E foarte nostim! îi spunea lui D'Arnot. Să stai în pat pentru o înţepătură de ac! Vai de mine! Când eram mic, Bolgani, regele gorilelor, aproape că m-a făcut bucăţele. Aveam eu oare pat bun şi moale în care să zac? Da' de unde! Aveam numai vegetaţia umedă şi putrezită din junglă. Ascuns sub nişte tufişuri, am zăcut zile şi săptămâni întregi, iar lângă mine a stat numai Kala… sărmana şi credincioasa Kala; ea alunga insectele şi animalele de pradă. Când ceream apă, îmi aducea în gură: era singurul mod în care ştia s-aducă apă. Nici vorbă de faşă sterilizată sau de bandaj antiseptic. Doctorul ar fi înnebunit doar văzând asemenea tratament. Şi cu toate astea nu m-am îmbolnăvit. M-am vindecat şi acum zac în pat pentru o simplă zgârietură; nimeni în junglă n-ar putea-o lua în seamă, numai să nu fie pe vârful nasului!

Timpul se scurse repede şi, înainte de a-şi da seama cât stătuse în pat, Tarzan — se văzu din nou colindând prin oraş. De Coude îl vizită de câteva ori şi, constatând că Tarzan era nerăbdător să-şi găsească o preocupare, indiferent ce anume, îi făgădui că o să se îngrijească el de asta.

Chiar în prima zi când i se permise să se dea jos din pat, Tarzan primi o înştiinţare din partea lui de Coude, care-l aştepta la biroul său în după-amiaza aceea. Se duse deci la conte, care-l întâmpină cu multă căldură şi-l felicită sincer că este din nou pe picioare. Din dimineaţa în care se înfruntaseră pe câmpul de onoare, contele nu mai pomeni de duel sau de cauza lui.

— Cred că am găsit exact ce-ţi trebuie, domnule Tarzan — începu contele. E un post de mare încredere şi responsabilitate; un post care cere deopotrivă mult curaj şi forţă fizică. Nu pot să-mi imaginez un om mai potrivit decât dumneata, dragă domnule Tarzan. Va trebui să călătoreşti

mult, cu timpul însă vei avea o poziţie şi mai bună, poate în diplomaţie. La început, pentru scurt timp, vei fi agent special în serviciul Ministerului de Război. Să mergem acum să te prezint domnului care îţi va fi şef. El îţi poate explica ce ai de făcut, mai bine decât mine. Pe urmă vei fi în măsură să decizi dacă accepţi sau nu.

De Coude îl conduse în biroul generalului Rochere, şeful biroului unde urma să lucreze Tarzan în cazul când accepta postul. După ce făcu o strălucită prezentare a nenumăratelor calităţi ale omului-maimuţă, care-l recomandau ca cel mai indicat pentru acest serviciu, contele îi lăsă singuri.

O jumătate de oră mai târziu Tarzan părăsea biroul; deţinea pentru prima oară un post. A doua zi trebuia să se întoarcă la birou pentru a primi mai multe instrucţiuni; generalul Rochere îi dădu să înţeleagă să se pregătească a părăsi Parisul — poate chiar în ziua următoare — pentru o perioadă nedefinită.

Cuprins de bună dispoziţie, Tarzan se grăbi să ajungă acasă ca să-i aducă vestea cea bună lui D'Arnot. În sfârşit, acum urma să facă şi el ceva ce era mai bine, să călătorească, să vadă lumea…

Nici nu intră bine în salonul lui D'Arnot, că îi şi comunică nerăbdător ştirea. D'Arnot nu fu deloc prea bucuros.

— Se pare că perspectiva de-a părăsi Parisul te încântă, deşi poate nu o să ne vedem multe luni de zile. Tarzan, eşti o fiară nespus de nerecunoscătoare! Glumi D'Arnot.

— Nu, Paul. Sunt încă un copil: am o nouă jucărie care-mi place la nebunie. Aşadar, Tarzan părăsi a doua zi Parisul, cu destinaţia Marsilia şi apoi Oran.

7. DANSATOAREA DIN SIDI AISSA

Prima misiune a lui Tarzan nu promitea deloc să fie pasionantă sau măcar importantă. Era vorba e un oarecare locotenent de spahii, pe care guvernul avea destule motive să-l suspecteze că întreţine

relaţii dubioase cu o mare putere europeană. Acest locotenent, pe nume Gernois, activa în prezent în garnizoana de la Sidi-bel-Abbes. De curând, fusese numit pe lângă un stat-major, unde, prin obligaţiile de serviciu, anumite informaţii de o deosebită importanţă militară ajungeau la cunoştinţa sa. Guvernul îl suspecta că vinde unei mari puteri tocmai aceste informaţii importante.

Suspiciunea plana asupra ofiţerului numai ca urmare a unei aluzii vagi, făcută într-un acces de gelozie de o pariziancă bine cunoscută. Statele-majore sunt foarte stricte în privinţa secretului militar, iar trădarea constituie un lucru foarte grav, încât chiar şi o aluzie e luată în seamă. Astfel, Tarzan sosea în Algeria, dându-se drept călător şi vânător american, ca să-l ţină sub observaţie pe locotenentul Gernois.

Aşteptase cu nerăbdare să-şi revadă Africa lui dragă, însă regiunea aceasta modernă era atât de diferită de jungla tropicală, încât ar fi putut să rămână foarte bine la Paris în ciuda emoţiilor pe care le încercase aflând că se va întoarce „acasă”. Petrecu o zi întreagă la Oran, cutreierând străzile strâmte şi întortocheate ale cartierului arab, delectându-şi privirea cu peisaje noi şi ciudate. A doua zi se găsea la Sidi-bel-Abbes, unde prezentă scrisorile sale de recomandare atât autorităţilor civile cât şi celor militare– scrisorile nu dezvăluiau însă adevăratul scop al misiunii sale.

Tarzan stăpânea destul de bine limba engleză ca să poată trece drept american printre arabi şi francezi; nici nu i se cerea mai mult. Când întâlnea vreun englez, vorbea franceza ca să nu se trădeze. Vorbea engleza cu străinii care înţelegeau această limbă, dar care nu-şi dădeau seama de imperfecţiunile lui, de accent şi pronunţie.

Cunoscu mai mulţi ofiţeri francezi şi, în scurt timp, aceştia începură să-l simpatizeze. Îl întâlni şi pe Gernois: un bărbat de vreo patruzeci de ani,

taciturn şi dispeptic, care nu prea întreţinea relaţii cu camarazii săi.

Timp de o lună nu se întâmplă nimic care să-i atragă atenţia lui Tarzan. Aparent, Gernois nu primea vizite, iar pe-acolo pe unde se ducea nu întâlnea persoane care să fie luate drept agenţi ai unei puteri străine, nici chiar de cea mai înfierbântată imaginaţie. Tarzan începu să spere că, la urma urmei, zvonul fusese fals când, într-o bună zi, Gernois fu trimis în misiune departe spre sud; la Bou Saada, în Sahara Mică.

O companie de spahii, sub comanda a trei ofiţeri, urma să înlocuiască compania stabilită acolo. Din fericire, Tarzan se împrietenise la cataramă cu unul dintre ofiţeri, căpitanul Gérard şi când omul-maimuţă spuse că vrea să se folosească de acest prilej ca să-l însoţească la Bou Saada, unde spera să găsească vânat, nu trezi nici cea mai mică bănuială.

La Bouira, detaşamentul debarcă din tren şi-şi continuă călătoria pe cai. Tarzan tocmai se tocmea să-şi cumpere un cal când observă că un bărbat în haine europene îl urmăreşte cu privirea din pragul unei cafenele. Când se uită în direcţia aceea, omul se întoarse şi intră în coliba joasă. Lui Tarzan i se părură cunoscute chipul şi silueta acelui bărbat, însă curând nu-i mai dădu nicio atenţie.

Marşul spre Aumale fu nespus de obositor pentru Tarzan, al cărui antrenament de călărie se reducea doar la câteva lecţii luate într-un manej din Paris. Se simţi atât de istovit încât de îndată ce ajunse la destinaţie, se cufundă cu plăcere într-un pat confortabil la hotelul Grossat, în timp ce ofiţerii şi soldaţii îşi stabiliră tabăra la postul militar.

Deşi i se anunţase că a doua zi plecarea va avea loc la o oră matinală, Tarzan nu-şi isprăvise micul dejun când compania de spahii şi pornise la drum. Tânărul se grăbi să-şi termine masa, ca nu cumva spahiii să ajungă prea departe. Întâmplător, privi

spre uşa ce lega restaurantul cu barul. Nu mică îi fu surpriza când îl văzu acolo pe Gernois stând de vorbă tocmai cu străinul pe care-l observase cu o zi înainte la cafeneaua din Bouira. Nu se putea înşela; deşi sta cu spatele, atitudinea şi silueta bărbatului îi păreau grozav de cunoscute.

Pe când ochii lui Tarzan erau aţintiţi spre cei doi, Gernois ridică brusc capul şi-l surprinse privindu-l.

Străinul vorbise tot timpul în şoaptă, însă ofiţerul francez îl întrerupse imediat şi cei doi se ridicară şi dispărură din ochii lui Tarzan.

Era prima oară când i se treziră bănuielile în legătură cu acţiunile lui Gernois. Tarzan nu se îndoia că cei doi părăsiseră încăperea numai fiindcă Gernois interceptase privirea lui Tarzan pironită asupra lor. Şi omul-maimuţă mai avea impresia, care nu-l părăsea deloc, că îl cunoaşte de undeva pe străinul acela, ceea ce-i întări convingerea că trebuie negreşit să-i urmărească.

Tarzan intră în bar, însă cei doi plecaseră. Nu-i mai văzu nici pe stradă, deşi găsi fel de fel de motive să intre în mai multe prăvălii înainte de a o porni pe urmele coloanei. Spahii ajunseseră destul de departe. Nu-i prinse din urmă decât imediat după prânz, la Sidi Aissa, unde soldaţii se opriră pentru o odihnă de o oră. Tarzan îl zări pe Gernois în mijlocul soldaţilor, însă străinul nu se vedea pe nicăieri.

La Sidi Aissa era tocmai zi de târg. Nenumărate caravane de cămile veneau din deşert, iar cete de arabi se ciorovăiau în piaţă. La vederea acestui spectacol, Tarzan se simţi cuprins de dorinţa nestăvilită de a mai rămâne o zi, ca să poată să-i cerceteze mai în voie pe aceşti fii ai deşertului. Compania de spahii plecă deci în după-amiaza aceea spre Bou Saada, fără el. Până la căderea nopţii petrecu câteva ore prin piaţă în tovărăşia unui tânăr arab, pe nume Abdul, care îi fusese

recomandat de hangiu drept un slujitor de încredere şi bun tălmaci.

În târg, Tarzan îşi cumpără un cal mai bun decât cel luat la Bouira şi, intrând în vorbă cu arabul mândru care vindea roibul, află că vânzătorul era Kadour-ben-Saden, şeicul unui trib dintr-un ţinut îndepărtat, la sud de Djelfa. Prin intermediul lui Abdul, Tarzan îşi pofti noua sa cunoştinţă să cineze cu el. Pe când cei trei îşi croiau. Drum prin mulţimea de negustori, cămile, măgari şi cai, care făceau o hărmălaie necontenită în piaţă, Abdul îl trase pe Tarzan de mânecă.

— Priveşte în urmă, stăpâne — şi-i arătă lui Tarzan o siluetă care, când tânărul se întoarse, dispăru după o cămilă. Ne-a urmărit aproape toată după-amiaza — continuă Abdul.

— N-am zărit decât un arab într-un burnus negru-albastru şi cu un turban alb pe cap — zise Tarzan. La acela te refeci?

— Da. L-am bănuit imediat, fiindcă pare străin de locurile astea şi n-are altă treabă decât să se ţină după noi, ceea ce un arab cinstit nu face; pe urmă îşi ascunde partea de jos a feţei — i se văd numai ochii. Trebuie să fie un om rău, fiindcă altfel s-ar ţine de o treabă mai serioasă.

— Probabil că-l înşală mirosul, Abdul — răspunse Tarzan. Nimeni nu poate să aibă ceva cu mine. Vin pentru prima dată în această ţară şi nu mă cunoaşte nimeni. Îşi va da seama curând de greşeală şi va înceta să ne urmărească.

— Numai dacă nu e pus pe jefuit — replică Abdul.

— Atunci n-avem altceva de făcut decât s-aşteptăm să încerce să facă asta cu noi — râse Tarzan. Te-asigur că-şi va primi porţia cuvenită.

Cu aceasta, Tarzan încetă să se mai gândească la urmăritor, deşi printr-o întâmplare absolut neprevăzută îi era dat să şi-l amintească destul de curând.

După ce cinară bine, Kadour-ben-Saden se pregăti să-şi ia rămas bun de la gazda sa. Cu declaraţii solemne de prietenie, îl invită pe Tarzan să-l viziteze pe domeniile sale sălbatice, unde antilopele, cerbii, mistreţii, panterele şi leii se găseau din belşug ca să ispitească un vânător pătimaş.

După ce plecă şeicul, omul-maimuţă hoinări din nou împreună cu Abdul pe uliţele din Sidi Aissa. Curând îl atrase zarva ce se auzea prin uşa deschisă a uneia din numeroasele cafes maures. Trecuse de ora opt şi, când intră Tarzan, dansul era în toi. Încăperea era ticsită de arabi. Toţi fumau şi beau cafele negre şi fierbinţi.

Tarzan şi Abdul găsiră două locuri chiar în centrul încăperii, deşi zgomotul îngrozitor stârnit de muzicanţi cu tobele şi fluierele lor îi făcură să regrete că nu-şi căutaseră un loc mai retras, mai ales pentru omul-maimuţă căruia îi plăcea liniştea. O ouled-nail destul de atrăgătoare dansa în faţa lor. Văzând hainele europene ale lui Tarzan şi adulmecând că-i rost de un bacşiş generos, fata îşi aruncă batista de mătase pe umărul lui şi fu răsplătită cu un franc.

Dansatoarea fu înlocuită de o alta; privirea ageră a lui Abdul o surprinse pe cea dintâi şuşotind cu doi arabi, aflaţi în partea cealaltă a camerei, lângă o uşă ce dădea în curtea interioară. Jur împrejurul galeriei din curte se aflau odăile unde locuiau fetele care dansau în cafe.

La început tălmaciul nu dădu importanţă faptului, dar mai târziu observă cu coada ochiului că unul dintre bărbaţi făcu un semn cu capul în direcţia lor, iar fata se întoarse şi furişă o privire lui Tarzan. Apoi arabii dispărură pe uşă, topindu-se în bezna curţii.

Când veni din nou rândul fetei să danseze, aceasta se învârti pe lângă Tarzan şi-i adresă toate zâmbetele fermecătoare numai lui. Oacheşii fii ai deşertului începură să arunce spre Tarzan priviri

încruntate şi fioroase. Tânărul însă nu lua în seamă nici zâmbetele fermecătoare, nici căutăturile duşmănoase. Fata îşi zvârli din nou batista şi din nou fu răsplătită cu un franc. Pe când şi-l lipea de frunte, după obiceiul ouled-nailelor, se aplecă spre Tarzan şi-i şopti grăbită câteva vorbe.

— În curte e doi care vor să vă facă rău la domnu' — rosti ea repede într-o franceză stricată. La început le-am făgăduit să vă atrag în cursa lor, însă aţi fost bun şi nu pot să fac asta. Plecaţi repede până nu descoperă că i-am trădat. Cred că sunt nişte oameni foarte răi.

Tarzan mulţumi fetei, asigurând-o că va fi prevăzător. Când îşi isprăvi dansul, fata traversă încăperea şi ieşi în curte. Tarzan nu părăsi cafe-ul, aşa cum îl îndemnase fata.

Timp de o jumătate de oră nu se întâmplă nimic deosebit. Apoi din stradă intră un arab cu înfăţişare ursuză. Se aşeză lângă european şi începu să-i insulte înadins, însă cum insultele erau în arabă, Tarzan nu înţelegea o iotă. Abdul se hotărî în cele din urmă să-l prevină.

— Tipul ăsta caută gâlceavă. Nu e singur. De fapt, în caz că iese scandal, aproape fiecare om de aici va fi împotriva ta. Ar fi mai bine să plecăm în linişte, stăpâne.

— Întreabă-l pe individul ăsta ce vrea — îi porunci Tarzan.

— Spune că „câinele de creştin" a insultat o ouled-nail care-i aparţine. Caută ceartă, domnu'.

— Spune-i că n-am insultat nicio ouled-nail de-a lui şi că doresc să plece şi să mă lase în pace. Mai spune-i că n-am nimic de împărţit cu el şi nici el cu mine.

— Zice — reluă Abdul după ce-i transmise arabului mesajul — că, pe lângă că sunteţi un câine, mai sunteţi şi fiu de câine şi că bunica dumneavoastră a fost hienă. Şi, pe deasupra, mai sunteţi şi mincinos…

Cearta care izbucni atrase atenţia celor din jur şi torentul de invective fu urmat de râsete batjocoritoare, ceea ce arăta limpede încotro se îndreptau simpatiile majorităţii.

Lui Tarzan nu-i plăcea să fie ţinta batjocurii, cum nu-i plăceau nici epitetele adresate de arab. Cu toate acestea, când se ridică de pe scaun, nu arăta deloc furios. Pe buze avea doar o urmă de zâmbet, însă, brusc, muşchii de oţel ai omului-maimuţă se încordară şi arabul cel ursuz se trezi cu un pumn zdravăn în falcă. Exact în clipa în care arabul se prăbuşea la podea, în încăpere năvăliră o jumătate de duzină de compatrioţi care stătuseră ascunşi, în stradă, unde aşteptaseră semnalul. Cu strigăte de „Ucideţi-l pe ghiaur” şi „Jos cu câinele de creştin!” se năpustiră de-a valma asupra lui Tarzan.

Mai mulţi tineri arabi dintre cei de faţă se alăturară atacului împotriva omului alb neînarmat. Tarzan şi Abdul fură împinşi spre fundul încăperii de puhoiul năvălitorilor. Tânărul arab rămase credincios stăpânului şi, cu cuţitul scos din teacă, lupta cot la cot cu el.

Cu lovituri ca de trăsnet, omul-maimuţă dobora pe oricine ajungea în bătaia pumnilor lui puternici. Rezista asalturilor şi nu ceda niciun pas, având pe buze acelaşi zâmbet ce-i înflorise în clipa când se ridicase de pe scaun ca să-l lovească pe arabul care-l insultase. Părea cu neputinţă ca fie el, fie Abdul, să poată birui pădurea de săbii şi cuţite ameninţătoare ce-i înconjura, însă numărul mare de agresori se dovedi până la urmă cea mai bună apărare pentru ei. Gloata care urla şi blestema era atât de înghesuită, încât nu putea mânui săbiile cum trebuie şi niciun arab nu îndrăznea să tragă cu arma, de frică să nu rănească pe vreunul dintre tovarăşii lui.

În cele din urmă, Tarzan reuşi să înşface pe unul dintre atacatorii cei mai îndrăzneţi. Cu o mişcare rapidă îl dezarma şi, ţinându-l apoi ca pe un scut,

se retrase încet, împreună cu Abdul, spre uşa ce da în curtea interioară. Se opri o clipă în prag şi, ridicându-l deasupra capului pe arabul ce se zvârcolea, îl zvârli ca dintr-o catapultă peste năvălitori. Tarzan şi Abdul păşiră în semiîntunericul de afară. Înfricoşate, ouled-nailele se ghemuiau la picioarele scărilor ce duceau spre odăile lor. Lumina palidă din curte provenea de la nişte candele pe care fetele le fixaseră de tocul uşilor, ca să dezvăluie mai bine farmecele lor celor ce se întâmplau să treacă prin curtea cufundată în beznă.

Nici n-apucară bine Tarzan şi Abdul să iasă din încăpere, că se şi auzi un revolver pocnind în spatele lor. Lovitura pornise din bezna de sub una dintre scări. Când se întoarseră să-l întâmpine pe noul duşman, două siluete mascate se năpustiră spre ei, trăgând din fugă. Tarzan se aruncă asupra celor doi atacatori. Peste o clipă, unul dintre ei zăcea în noroiul din curte, dezarmat şi gemând de durerea pricinuită de o încheietură ruptă. Cuţitul lui Abdul străpunse inima celui de-al doilea, exact când acesta se pregătea să tragă un glonţ în tâmpla credinciosului arab.

Hoarda înfuriată din interiorul cafenelei se îmbulzea acum afară, în urmărirea pradei. La strigătul uneia dintre ouled-naile, fetele stinseră candelele şi în curte nu mai stăruia decât lumina palidă ce se strecura prin uşa întredeschisă a cafenelei. Tarzan înşfacă sabia celui căzut sub cuţitul lui Abdul şi aşteptă torentul de oameni ce pornise să-i caute prin beznă.

Deodată simţi în spate mişcându-se cineva. 0 mână uşoară îi atinse umărul şi o voce de femeie şopti:

— Repede, domnule, pe aici. Urmaţi-mă!

— Abdul, vino! N-o să ne fie mai rău decât aici — îi spuse Tarzan tânărului.

Femeia îi conduse în sus, pe treptele ce dădeau la una din camere. Tarzan o urma îndeaproape.

Observă brăţările de aur şi argint pe braţele goale şi şiragurile de monede de aur care atârnau în păru-i bogat, precum şi minunatele culori ale veşmântului. Văzu că e o ouled-nail şi îşi dădu instinctiv seama că era aceeaşi care-l prevenise mai devreme pe când dansa.

Din capul scării auziră mulţimea întărâtată care-i căuta peste tot prin curte.

— Curând or să vină şi aici — şopti fata. Nu trebuie să vă găsească, fiindcă ei sunt prea mulţi şi, până la urmă, or să vă omoare. Grăbiţi-vă! Puteţi coborî în stradă pe fereastra din odaia mea. Până să-şi dea ei seama că nu mai sunteţi în curte, o să vă aflaţi în siguranţă la hotel.

În vreme ce vorbeau, câţiva bărbaţi tocmai urcau scara, la capătul căreia se aflau cei trei. Unul dintre agresori scoase un strigăt de triumf. Tarzan şi slujitorul său fuseseră descoperiţi. Mulţimea se năpusti într-acolo. Atacatorii aflaţi în primele rânduri alergară zoriţi pe scări, însă sus îi întâmpină o sabie necruţătoare la care nu se aşteptaseră; la început, victima fusese neînarmată.

Cu un urlet de durere, bărbatul se rostogoli peste cei din spate. Ca nişte popice, năvălitorii se prăvăliră claie peste grămadă pe trepte. Scara, veche şi şubredă, nu putu rezista mult timp la zgâlţâielile şi la greutatea oamenilor: scrâşnind şi pârâind din toate încheieturile se prăbuşi peste arabii de dedesubt, lăsându-i pe Tarzan, pe Abdul şi pe fată singuri pe platforma de sus.

— Să fugim! strigă fata. Au să ne prindă dacă vin pe scara cealaltă, prin odaia învecinată cu a mea. N-avem timp de pierdut.

Pe când intrau în cameră, Abdul auzi şi traduse pe loc îndemnul adresat câtorva de a se grăbi să ajungă în stradă ca să le taie retragerea pe-acolo.

— Suntem pierduţi! zise fata simplu.

— Suntem? întrebă Tarzan.

— Da, domnule, fiindcă mă vor ucide şi pe mine. Doar v-am ajutat.

Lucrurile luau o nouă întorsătură. Lui Tarzan începuse chiar să-i placă tumultul şi primejdiile luptei. Nu se gândise nici măcar o clipă că fie Abdul, fie fata ar avea de suferit, iar el se retrăsese doar atât cât era necesar ca să nu fie ucis. Nu intenţiona să fugă, până nu s-ar fi încredinţat că este pierdut, că într-adevăr nu mai există nicio posibilitate de scăpare.

Dacă ar fi fost singur, ar fi sărit în mijlocul gloatei îngrămădite şi, luptându-se precum Numa, leul, i-ar fi uimit pe arabi într-atâta, încât salvarea ar fi fost un fleac. Acum însă trebuia să se gândească necontenit la cei doi prieteni credincioşi.

Şe duse la fereastra ce dădea în stradă. Peste câteva secunde acolo se vor afla duşmanii. Putea auzi de pe acum ceata de arabi care se căţăra pe iscările încăperilor învecinate… într-o clipă vor ajunge la uşa odăii. Tarzan puse un picior pe pervaz şi se aplecă în afară, însă nu privi în jos. Deasupra, cât putea întinde braţul, se afla acoperişul clădirii. O chemă pe fată. Aceasta veni lângă el. Tarzan o prinse de mijloc şi o puse pe umăr.

— Aşteaptă-mă aici până cobor din nou — îi spuse lui Abdul. Între timp grămădeşte toată mobila din această cameră la uşă; o să-i întârzie îndeajuns. Apoi se urcă pe pervazul ferestrei, cu fata pe umăr. Ţine-te bine! O preveni el.

O clipă după aceea se căţăra pe acoperişul casei, cu uşurinţa şi dexteritatea unei maimuţe. Aşezând-o pe fată pe acoperiş, se aplecă peste streaşină şi-l strigă încet pe Abdul. Tânărul alergă la fereastră.

— Dă-mi mâna! îi şopti Tarzan.

Arabii, aflaţi acum în camera vecină, băteau în uşă. Cu un trosnet, uşa sări în ţăndări într-o clipă. Abdul se simţi ridicat ca un fulg pe acoperiş. Tarzan acţionase la timp: în clipa în care urmăritorii năvăleau în odaia fetei, de după colţul

străzii alţii se îndreptau în goană spre fereastra din stradă.

8. LUPTA DIN DEŞERT

Curând cei trei, stând ghemuiţi pe acoperişul locuinţelor ouled-nailelor, auziră înjurăturile cumplite ale arabilor din încăperea de dedesubt. Din când în când, Abdul îi traducea lui Tarzan cele auzite.

— Acum se ceartă cu cei din stradă fiindcă ne-au lăsat să scăpăm atât de uşor. Cei din stradă spun că n-am coborât de acolo… că suntem încă în clădire şi că cei din cameră fiind prea fricoşi să ne atace, încearcă să-i înşele spunându-le că am fugit. Dacă se mai ceartă în felul ăsta, se vor încaiera între ei — spuse Abdul.

Deodată, cei din încăpere lăsară totul baltă şi se reîntoarseră în cafenea. Dar câţiva mai rămaseră jos, în stradă, fumând şi sporovăind.

Tarzan se adresă fetei, mulţumindu-i că îşi riscase viaţa pentru el, un necunoscut.

— Mi-ai plăcut — îi spuse fata simplu. Erai altfel decât cei care vin de obicei la cafenea. N-ai vorbit urât cu mine, iar felul în care mi-ai dat banii nu m-a jignit.

— Ce-ai să faci acum după toate cele întâmplate? Nu te mai poţi întoarce la cafenea. Oare vei fi în siguranţă la Sidi Aissa?

— Mâine vor uita cu toţii ce-a fost — răspunse ea. Însă aş fi foarte fericită dacă n-ar trebui să mă întorc la cafeneaua asta sau la alta. N-am rămas aici de plăcere. Sunt prizonieră.

— Prizonieră? exclamă Tarzan, neîncrezător.

— Sclavă, ar fi un cuvânt mai potrivit — spuse fata. Am fost furată de o bandă de tâlhari, noaptea din douar-ul tatălui meu. M-au adus aici şi m-au vândut unui arab care ţine cafeneaua asta. Sunt doi ani de când i-am văzut ultima oară pe ai mei. Familia mea e departe, în sud. Ai mei nu vin niciodată până la Sidi Aissa.

— Ai vrea să te întorci la al tăi? o întrebă Tarzan. Dacă vrei, aş putea să te duc în siguranţă măcar până la Bou Saada. Sunt convins că acolo aş putea aranja cu comandantul să te trimită mai departe.

— Oh, domnu'! strigă ea. Cum aş putea să vă răsplătesc! Doar nu vreţi să spuneţi că aţi face atât de mult pentru o ouled-nail. Tatăl meu însă vă poate răsplăti şi o va face negreşit. Doar e mare şeic. E Kadour-ben-Saden.

— Kadour-ben-Saden!? exclamă Tarzan. Păi Kadour-ben-Saden se află în Sidi Aissa chiar în clipa asta. A cinat cu mine acum câteva ore.

— Tata în Sidi Aissa?! strigă fata. Alah fie slăvit! Sunt într-adevăr salvată!

— Sst! îi preveni Abdul. Ascultaţi.

De jos veneau nişte sunete, voci care se desluşeau foarte bine în liniştea nopţii. Tarzan nu înţelegea o iotă, însă Abdul şi fata îi traduceau.

— Au plecat — spuse fata. Pe tine te vor domnu'. Unul dintre ei zice că străinul care le-a dat bani pentru uciderea ta zace cu încheietura ruptă în casa lui Ahmed bin Soulef şi ca a oferit o recompensă şi mai mare celor care te vor aştepta pe drumul spre Bou Saada şi te vor ucide.

— E acelaşi individ care l-a urmărit, pe domnu' prin piaţă azi! izbucni Abdul. L-am văzut din nou în cafenea… pe el şi pe cel ce-l însoţea; cei doi au ieşit în curtea interioară după ce au tras asupra noastră când ieşeam din cafenea. De ce vor să vă omoare, domnu'?

— Nu ştiu nici eu — răspunse Tarzan şi, după o pauză, adăugă: Numai dacă…

Însă nu-şi sfârşi vorba, fiindcă gândul care-i fulgeră prin minte, deşi părea singura explicaţie logică a misterului, părea în acelaşi timp imposibil.

Curând plecară şi cei care-i aşteptau în stradă. Curtea şi cafeneaua se goliră. Cu multă precauţie, Tarzan coborî pe pervazul ferestrei. Nu mai era nimeni în camera fetei. Se reîntoarse pe acoperiş, îl

coborî mai întâi pe Abdul, iar apoi a lăsă binişor pe fată în braţele arabului.

De pe fereastră, Abdul îşi făcu vânt în stradă, care nu se afla prea aproape. Tarzan o luă în braţe pe fată şi săriră împreună fără nicio greutate. Asemenea salturi făcuse de nenumărate ori în junglă, când ducea vreo povară în braţe. De frică, fata scoase un ţipăt uşor, însă Tarzan atinse caldarâmul fără să se clatine şi o depuse teafără pe pământ. O clipă, fata se sprijini de el:

— Cât de puternic şi musculos e domnu'. *El adrea*, leul negru, nu-i mai puternic.

— Aş vrea să-l întâlnesc pe acest *El adrea* al vostru — spuse Tarzan. Am auzit vorbindu-se atâtea despre el.

— Vino la douar-ul tatălui meu şi-l vei întâlni — zise fata. Leul trăieşte pe un pinten de munte, la miazănoapte de ţinutul nostru. Noaptea coboară din vizuina lui să prade douar-ul tatălui meu. Cu o lovitură de labă zdrobeşte ţeasta taurului. E vai şi amar de călătorul întârziat care-l întâlneşte pe *El adrea* noaptea.

Ajunseră fără alte piedici la hotel, unde patronul, cam somnoros, protestă vehement că i se cere să-l caute şi să-l găsească pe Kadour-ben-Saden până a doua zi dimineaţa. O piesă de aur schimbă cu desăvârşire atitudinea patronului şi, în câteva secunde, un servitor porni pe la hotelurile mai mici din localitate, unde era de aşteptat să tragă un şeic din deşert împreună cu ai săi. Tarzan socotea că trebuie negreşit să-l vadă pe tatăl fetei chiar în noaptea aceea, de teamă ca acesta să nu plece a doua zi în zori şi astfel să nu-l mai găsească.

Aşteptară încordaţi. După o jumătate de oră servitorul se înapoie cu Kadour-ben-Saden. Bătrânul şeic intră în cameră, cu o privire întrebătoare pe faţa lui mândră.

— Domnul mi-a făcut cinstea să… — începu el, însă privirea-i se pironi asupra fetei. Cu braţele

desfăcute, străbătu încăperea şi o îmbrăţişa. Copila mea! Strigă el. Alah e bun! Şi ochii bătrânului războinic se umplură de lacrimi.

După ce-şi istorisiră cum a fost răpită fata şi cum a fost salvată, Kadour-ben-Saden strânse mâna lui Tarzan.

— Tot ce aparţine lui Kadour-ben-Saden e şi al tău, prietene; chiar şi viaţa — spuse el simplu.

Tarzan ştia că acestea nu erau vorbe goale. Cu toate că nu se odihniseră deloc, hotărâră să pornească cât mai de dimineaţă, încercând să parcurgă într-o singură zi distanţa până la Bou Saada. Pentru bărbaţi nu era greu, însă pentru fată urma să fie o călătorie obositoare. Dar tânăra dorea să pornească o dată cu ei, căci ardea de nerăbdare să-şi revadă familia şi prietenii, de care fusese despărţită doi ani.

Tarzan nici nu închise bine ochii, că fu trezit din nou şi peste un ceas grupul pornea călare pe drumul ce ducea spre miazăzi, la Bou Saada. Câţiva kilometri drumul fu în stare bună şi putură să înainteze repede; brusc însă, totul se prefăcu într-o întindere nesfârşită de nisip. Cu fiecare pas, caii se afundau până la glezne. Grupul format din Tarzan, Abdul, şeic şi fiica lui, era escortat de patru călăreţi din tribul şeicului, care-l însoţiseră în călătoria la Sidi Aissa. Astfel înarmaţi cu şapte puşti, nu aveau motive să se teamă de vreun atac ziua şi, dacă totul mergea bine, puteau ajunge la Bou Saada înainte de căderea nopţii.

Un vânt puternic îi învălui în mijlocul nisipului învolburat al pustiului. Buzele lui Tarzan se uscară şi crăpară. Ţinutul înconjurător, atât cât cuprindeai cu ochii, era departe de a fi atrăgător. O vastă întindere, un teren accidentat, cu mici coline aride, unde din loc în loc creşteau pilcuri de arbuşti lugubri. Departe, spre sud, se înălţau crestele nedesluşite ale munţilor Atlas.” Ce mult se deosebesc toate acestea de Africa minunată a copilăriei mele!” gândi Tarzan.

Veşnic la pândă, Abdul privea înapoi destul de des; aproape tot atât cât privea înainte. Se oprea în vârful fiecărei coline pe care o urcau şi, întorcând calul, scruta cu multă luare-aminte ţinutul pe care-l străbătuseră. În cele din urmă cercetările sale fură răsplătite.

— Priviţi! Strigă spre ceilalţi. Şase călăreţi sunt pe urmele noastre.

— Fără doar şi poate că printre ei se află şi prietenul dumneavoastră de aseară; sunt sigur de asta, domnule — remarcă sec Kadour-ben-Saden, adresându-se lui Tarzan.

— Fără îndoială — răspunse omul-maimuţă. Îmi pare rău că voi, tovarăşii mei de drum, veţi fi în primejdie. Îndată ce vom ajunge în satul următor, mă voi opri şi-i voi întreba pe aceşti domni ce doresc. Voi vă veţi continua călătoria. Nu e nicio grabă s-ajung la Bou Saada astă-seară şi nu văd de ce n-aţi călători în tihnă.

— Dacă te opreşti, ne oprim şi noi — zise Kadour-ben-Saden. Vom rămâne cu tine până ce vei fi în siguranţă cu prietenii tăi sau până ce duşmanii vor renunţa să te urmărească. Te rog să nu mai adaugi nimic.

Tarzan acceptă. Era un om căruia îi plăcea să vorbească puţin şi poate tocmai de aceea Kadour-ben Saden se ataşase de el, căci arabul urăşte pălăvrăgeala.

Tot restul zilei Abdul îi ţinu sub observaţie pe cei ce călăreau în urma lor şi care păstrau mereu aceeaşi distanţă. La popasuri urmăritorii nu se apropiau deloc de ei.

— Aşteaptă să se întunece — zise Kadour-ben-Saden.

Întunericul se lăsă înainte ca ei să ajungă la Bou Saada. Lui Abdul îi venea acum foarte greu să desluşească siluetele înveşmântate în alb care-i urmăreau, însă era limpede că necunoscuţii reduceau distanţa dintre ei şi că intenţionau să-i atace, îi spuse acest lucru lui Tarzan în şoaptă,

fiindcă nu voia s-o alarmeze pe fată. Omul-maimuţă îşi îmboldi calul lângă arab, în spatele grupului.

— Abdul, vei călări împreună cu ceilalţi. Afacerea asta mă priveşte numai pe nime. Am să-i aştept într-un loc potrivit şi am să-i întreb ce vor.

— Abdul rămâne cu tine — răspunse tânărul arab.

Tarzan îşi dădu seama că nici ameninţările, nici rugăminţile nu-i vor schimba hotărârea.

— Prea bine, rămâi atunci… Uite, aici e un loc foarte bun. Vezi stâncile acelea din vârful colinei? O să ne ascundem acolo şi o să le atragem atenţia acestor domni că suntem aici.

Îşi mânară caii mai aproape de stânci şi descălecară. Ceilalţi, care călăreau mai în faţă, se mistuiră în beznă. Înaintea lor străluceau luminile oraşului Bou Saada. Tarzan îşi scoase puşca din toc, apoi îşi pregăti şi revolverul. Îi spuse lui Abdul să se ascundă cu caii în spatele stâncilor, aşa încât animalele să fie ferite de gloanţele duşmanilor în caz că vor trage. Tânărul arab se prefăcu a-i da ascultare întocmai, însă îndată ce priponi bine caii de nişte arbuşti, se târî înapoi la câţiva paşi în spatele lui Tarzan.

Omul-maimuţă se postă chiar în mijlocul drumului, pregătit să-i întâmpine pe urmăritori. Nu trebui să aştepte mult. Curând răsună galopul cailor în beznă şi numaidecât Tarzan desluşi câteva pete mai deschise la culoare mişcându-se pe fundalul întunecat al nopţii.

— Opriţi sau trag! îi somă el. Siluetele albe se opriră brusc şi, în noapte, urmă o clipă de tăcere. Apoi se auziră şoaptele urmăritorilor: se sfătuiau între ei. Ca nişte stafii, călăreţii fantomatici se împrăştiară în cele patru zări. Deşertul se cufundă din nou într-o linişte deplină. Era totuşi o linişte ameninţătoare ce nu prevestea nimic bun.

Abdul se ridică într-un genunchi. Tarzan ciuli urechea, deprinsă cu cele mai imperceptibile

zgomote ale junglei şi curând desluşi pasul uşor al cailor apropiindu-se din toate părţile. Era limpede: fuseseră înconjuraţi. Deodată, din direcţia în care privea răsună o împuşcătură; glonţul îi şuieră pe deasupra capului. Tarzan trase într-acolo unde văzuse flacăra ţâşnind pe gura ţevii.

Imediat pustiul fu străbătut de împuşcături. Abdul şi Tarzan trăgeau numai în direcţia flăcărilor… hu puteau să-şi vadă duşmanii. Numaidecât îşi dădură seama că atacatorii îi înconjurau. Înaintarea deveni mai vertiginoasă când agresorii pricepură că cei care li se împotriveau erau puţini la număr.

Unul dintre ei se apropie prea mult şi cum Tarzan era obişnuit să vadă prin întunericul junglei, ţinti, trase şi şaua rămase goală. Odată cu împuşcătura se auzi un urlet de durere…

— Sorţii sunt de partea noastră Abdul — spuse Tarzan, râzând încet.

Era însă prea devreme pentru astfel de pronosticuri. La un semnal, cei cinci călăreţi îşi îmboldiră caii şi năvăliră toţi asupra celor doi. Se părea că lupta nu va dura mult. Tarzan şi Abdul se adăpostiră în grabă îndărătul stâncilor ca să-i aibă pe duşmani în faţă. Răsună tropotul nebun al cailor în galop. Se trăgea din ambele părţi; apoi arabii se retraseră ca să repete manevra. Acum nu mai erau decât patru contra doi.

Timp de câteva clipe, niciun sunet nu tulbură bezna înconjurătoare. Tarzan nu putea şti dacă arabii, înspăimântaţi de pierderi, renunţaseră la luptă sau dacă nu cumva îi pândeau la marginea drumului spre a-i ataca pe când s-ar fi îndreptat spre Bou Saada. Nu i se lăsă însă prea multă vreme de gândit, fiindcă iureşul unui nou atac răzbătu în noapte. Nici nu se stinse ecoul primei împuşcături, când în spatele arabilor răsunară o duzină de alte focuri. Dinspre Bou Saada se auzi tropot de cai şi, curând o nouă ceată se avântă cu strigăte sălbatice în luptă.

Agresorii nu mai aşteptară să afle cine sunt noii veniţi. Trăgând o salvă de adio, galopară pe lângă poziţia ocupată de Tarzan şi de Abdul, aşteptându-se în goană pe drumul spre Sidi Aissa. O clipă mai târziu se ivi şi Kadour-ben-Saden, însoţit de luptătorii săi.

Bătrânul şeic răsuflă uşurat când constată că Tarzan şi Abdul sunt teferi. Nici caii nu fuseseră atinşi de gloanţe. Îi căutară pe cei doi indivizi care se prăbuşiseră la pământ, doborâţi de Tarzan şi, văzând că sunt morţi, îi lăsară acolo.

— De ce nu mi-ai spus c-aveai de gând să-i atragi într-o ambuscadă pe ticăloşii ăia? Întrebă şeicul pe un ton supărat. Dacă îi aşteptam toţi şapte, puteam să-i doborâm până la unul.

— Atunci n-ar fi trebuit să ne oprim deloc — răspunse Tarzan. Dacă mi-aş fi continuat drumul spre Bou Saada. Ei ne-ar fi ajuns din urmă şi ne-ar fi atacat, oricum, astfel că am fi fost angajaţi în luptă cu toţii. Eu însă n-am vrut să vă amestec în cearta asta şi de aceea Abdul şi cu mine ne-am oprit ca să-i luăm la întrebări. Apoi mai era şi fiica dumitale… Nu puteam s-o expun, fără niciun motiv, îndemânării celor şase trăgători.,

Kadour-ben-Saden ridică din umeri. Nu-i plăcea deloc faptul că nu fusese chemat să lupte.

Lupta, care avusese loc foarte aproape de Bou Saada, alertase o companie de soldaţi din garnizoana locală. Tarzan şi grupul său îi întâlniră chiar la porţile oraşului. Ofiţerul de gardă îi opri şi-i întrebă ce se întâmplase.

— O bandă de jefuitori… — răspunse Kadour-ben-Saden. Au atacat pe doi dintre ai noştri care au rămas în urmă, însă când ne-am întors cu toţii, s-au făcut nevăzuţi, ticăloşii! Doi dintre bandiţi au fost omorâţi. Niciunul dintre oamenii mei n-a fost rănit.

Ofiţerul păru mulţumit cu atât şi, după ce le notă numele, plecă însoţit de soldaţi la locul încăierării,

ca să aducă în tabără cadavrele celor doi pentru a fi identificate.

Două zile mai târziu Kadour-ben-Saden împreună cu fiica lui şi cu oamenii săi porniră către miazăzi, prin trecătoarea aflată mai jos de Bou Saada. Se îndreptau spre casa lor, departe, în sălbăticie. Şeicul îl invită pe Tarzan să vină cu ei. Fata stărui şi ea. Tarzan nu le putea dezvălui motivul pentru care se vedea nevoit să refuze. Mai ales acum, când după întâmplările din ultimele zile sarcinile lui se anunţau mai importante, nici nu se putea gândi să-şi părăsească postul. Le făgădui însă, că, dacă îi va sta în putinţă, va veni mai târziu. Aşa că trebuiră să se mulţumească cu asigurarea dată.

Ultimele două zile, Tarzan şi le petrecuse în tovărăşia lui Kadour-ben-Saden şi a fiicei sale. Îl interesau nespus de mult aceşti războinici necruţători şi demni. Profitase de prilejul pe care îl oferea prietenia lor ca să afle cât mai multe despre viaţa şi obiceiurile lor. Începuse chiar să prindă primele noţiuni de limbă, sub îndrumarea plăcută a fetei cu ochi căprui. Tarzan regretă din inimă când îi văzu cum se depărtează şi, stând călare pe cal la intrarea în defileu unde îi însoţise, privi după micul grup până când acesta se pierdu cu totul în zare.

Iată, aceştia erau oamenii dragi inimii sale! Viaţa lor sălbatică, aspră, plină de primejdii şi greutăţi îi plăcea acestui om pe jumătate sălbatic, cu mult mai mult decât orice văzuse în mijlocul civilizaţiei efeminate din marile oraşe. Era o viaţă mai frumoasă chiar decât cea din junglă, fiindcă te puteai bucura şi de societatea oamenilor adevăraţi, demni de cinste şi respect. În acelaşi timp erau aproape de natura sălbatică, pe care el o iubea atât. În minte îi încolţi gândul că odată misiunea dusă la îndeplinire, să demisioneze şi să-şi petreacă restul vieţii în mijlocul tribului lui Kadour-ben-Saden.

Întoarse apoi calul şi se îndreptă încet spre Bou Saada.

La stradă, hotelul Petit Sahara, unde trăsese Tarzan în Bou Saada, avea un bar, două restaurante şi bucătăriile. Ambele săli-restaurant dădeau direct în bar iar una dintre el era rezervată exclusiv pentru ofiţerii din garnizoană. De la bar, puteai privi în oricare din sălile-restaurant.

După ce-l conduse pe Kadour-ben-Saden şi oamenii lui, Tarzan se îndreptă spre bar. Kadour-ben-Saden voia să străbată o bună bucată de drum chiar în ziua aceea, astfel că pornise dis-de-dimineaţă. Când se întoarse la hotel, Tarzan mai găsi câţiva călători luându-şi micul dejun.

Plimbându-şi privirea la întâmplare prin restaurantul ofiţerilor, Tarzan observă ceva care-i trezi îndată interesul: îl văzu acolo pe locotenentul Gernois, care parcă aştepta pe cineva. Tocmai în clipa aceea, un arab îmbrăcat în alb se apropie de locotenent şi aplecându-se, îi şopti câteva. Cuvinte la ureche. Apoi arabul ieşi din sală pe o altă uşă.

Lucrul în sine nu spunea prea multe, însă când omul se aplecase să-i vorbească ofiţerului, Tarzan zărise printr-o tăietură a burnusului că necunoscutul îşi purta mâna stângă într-o eşarfă.

9. NUMA „EL ADREA”

În ziua în care Kadour-ben-Saden pleca spre sud, diligenta din nord îi aducea lui Tarzan o scrisoare de la D’Arnot; epistola îi fusese transmisă de la Sidi-bel-Abbes. Scrisoarea zgândări vechea rană pe care Tarzan ar fi dorit să o uite. Totuşi, nu se supără pe D’Arnot că îi scrisese; cel puţin ţinea treaz interesul omului-maimuţă. Iată conţinutul scrisorii:

Dragul meu Jean,

De când ţi-am scris ultima dată am fost la Londra cu nişte afaceri. Nu am stat acolo decât trei zile. Chiar în prima zi am întâlnit aşa, pe neaşteptate, în strada Henrietta, un vechi prieten

de-al tău. Pentru nimic în lume n-o să ghiceşti cine era: domnul Samuel T. Philander în persoană! E adevărul adevărat. Parcă văd expresia ta de neîncredere. Şi asta încă nu e totul. A insistat să-l însoţesc la hotel şi acolo i-am găsit pe ceilalţi: pe profesorul Archimedes Q. Porter, pe domnişoara Porter şi pe negresa aceea imensă, doica domnişoarei Porter… Esmeralda dacă ţi-o mai aminteşti. Pe când mă aflam acolo, a venit şi Clayton. Cei doi se vor căsători în curând, sau destul de curând şi din zi în zi m-aştept să primesc o invitaţie. Din cauza morţii tatălui său, nunta va fi celebrată cu multă discreţie: vor participa numai rudele apropiate.

Când am rămas singur cu domnul Philander, bătrânul prieten mi-a făcut câteva confidenţe. Mi-a spus că domnişoara Porter a amânat căsătoria de trei ori până acum. Mi-a mai destăinuit că, după părerea lui, fata nu s-a prea grăbit să se mărite cu Clayton, însă, de data asta, evenimentul va avea loc cu siguranţă.

De bună seamă, toţi au întrebat de tine. Nu te teme, ţi-am respectat dorinţa, cu privire la originea ta adevărată. Le-am spus doar câte ceva despre preocupările tale actuale.

Domnişoara Porter, în special, părea extrem de interesată de tot ceea ce îi povesteam despre tine şi m-a întrebat o mulţime de lucruri. Mi-e teamă că m-am amuzat cam mult pe seama dorinţei şi hotărârii tale de a te înapoia, în, cele din urmă, în jungla unde te-ai născut. După aceea mi-a părut rău; gândul că vrei să te întorci la viaţa aceea plină de primejdii îngrozitoare părea să o scoată din minţi. „Şi totuşi — spunea ea — nu ştiu… Sunt mult mai mulţi oameni nefericiţi decât pericolele care-l pândesc pe domnul Tarzan în jungla înfricoşătoare şi plină de primejdii. Cel puţin conştiinţa lui nu va fi chinuită de remuşcări. Există şi clipe de tihnă şi linişte şi nişte privelişti de o extraordinară frumuseţe. Poate ţi se va părea

ciudat că tocmai eu vorbesc astfel, eu care am trecut prin atâtea încercări prin pădurea aceea înfiorătoare. Cu toate acestea, uneori doresc să mă întorc în inima junglei, fiindcă simt că cele mai fericite clipe din viaţa mea acolo le-am petrecut".

Pe când vorbea, în ochi i se putea citi o tristeţe fără margini; mi-am dat seama că ştia că îi cunosc secretul. În felul acesta îţi transmitea un ultim mesaj de dragoste din partea unei inimi care-ţi păstrează vie amintirea, deşi stăpâna aparţine altuia.

Clayton părea enervat şi, tot timpul cât ai fost subiectul conversaţiei, nu şi-a găsit locul. Avea o privire neliniştită şi speriată. Totuşi, când a vorbit despre tine, a făcut-o cu multă amabilitate. Mă întreb dacă nu cumva ştie adevărul în privinţa ta.

Împreună cu Clayton venise şi Tennington. Sunt foarte buni prieteni, după cum ştii. Tocmai se pregăteşte să pună la cale una din croazierele acelea interminabile cu iahtul lui şi-i îndemna pe toţi să-l însoţească. A încercat să mă convingă şi pe mine. De data asta se gândeşte să facă înconjurul Africii. I-am atras atenţia că într-o bună zi preţioasa lui jucărie o să-l ducă, pe el şi pe câţiva dintre prietenii lui, în fundul oceanului, dacă nu-ţi scoate din cap că iahtul e o ambarcaţiune şi nu un vas de război.

Alaltăieri m-am reîntors la Paris, iar ieri, la curse, i-am întâlnit pe contele şi pe contesa de Coude. M-au întrebat ce mai faci. De Coude pare într-adevăr ataşat de tine. Se pare că a scăpat de gândurile negre. Olga e la fel de frumoasă, însă ceva mai reţinută. Cred că a tras învăţămintele necesare, după cele întâmplate cu tine şi asta o să-i servească pentru tot restul vieţii. A fost un noroc pentru ea şi pentru de Coude că ai fost tu şi nu un altul mai sofisticat. Dacă i-ai fi făcut curte Olgăi cu adevărat, mi-e teamă că n-aţi fi avut nicio şansă.

M-a rugat să-ţi comunic că Nikolas a părăsit Franţa. I-a dat douăzeci de mii de franci ca să plece şi să nu se mai întoarcă. Contesa se felicită că a scăpat de el înainte de a traduce în fapt o nouă ameninţare pe care o făcuse recent: aceea de a te ucide cu prima ocazie. Zicea că i-ar veni tare greu să ştie că sângele fratelui ei ţi-a pătat mâinile, fiindcă te îndrăgeşte tare mult. Nu se sfia să o spună în faţa contelui. În privinţa rezultatului înfruntării dintre tine şi Nikolas contesa era convinsă că tu ai fi ieşit învingător. Contele era şi el de aceeaşi părere. Ba chiar a adăugat că ar fi nevoie de un regiment întreg de Rokoff ca să te omoare. După cum vezi, contele are un respect nemărginit pentru puterea ta.

Cât despre mine, am fost rechemat pe vas. În două zile vom părăsi Havre, plecând într-o direcţie necunoscută. Dacă-mi trimiţi scrisorile, menţionând numele vasului, le voi primi în cele din urmă. La rândul meu, îţi voi scrie îndată ce se va ivi prilejul.

Prietenul tău credincios, Paul D'Arnot

„Tare mi-e teamă că Olga a aruncat cei douăzeci de mii de franci pe fereastră" — gândi Tarzan aproape cu glas tare.

Reciti de mai multe ori pasajul în care D'Arnot reproducea conversaţia cu Jane Porter. Tarzan încercă o mică bucurie citind cele scrise acolo, însă era mai bine aşa decât cu totul nefericit.

În următoarele trei săptămâni nu se întâmplă nimic deosebit. De mai multe ori, Tarzan îl reîntâlni pe misteriosul arab. Odată îl văzu chiar schimbând din nou câteva vorbe cu locotenentul Gernois. Cu toate încercările sale şi în ciuda urmăririi asidue, Tarzan nu putu să descopere unde locuia arabul, deşi ar fi dat oricât să afle.

Gernois care nu era de fel prietenos, se ţinea tot timpul departe de Tarzan de când cu întâmplarea din restaurantul hotelului din Aumale. În cele

câteva ocazii când fură puşi faţă în faţă, atitudinea ofiţerului fu evident ostilă.

Pentru a-şi putea juca rolul mai departe, Tarzan îşi petrecu o bună parte din timp vânând în vecinătatea localităţii Bou Saada. Petrecea zile întregi printre colinele de la poalele, munţilor, prefăcându-se a căuta gazele. Ori de câte ori întâlnea gingaşele animale nu făcea altceva decât să-şi scoată ' puşca şi să le lase să fugă. Omul-maimuţă nu încerca nicio satisfacţie ucigând fiinţele cele mai lipsite de apărare şi mai nevinovate, numai din plăcerea de a ucide. De fapt, Tarzan nu ucisese niciodată din, plăcere pentru simplul motiv că nu găsea nicio plăcere în a omorî. Îi plăceau luptele drepte şi extazul victoriei. Îi plăcea vânătoarea aprigă pentru agonisirea hranei şi-atunci îşi măsura dibăcia şi măiestria cu iscusinţa şi şiretenia, altuia. Să plece însă din oraş îmbuibat de mâncare, ca să ucidă o frumoasă gazelă cu ochi calzi — oh! Acest lucru i se părea mai crud decât uciderea premeditată şi cu sânge rece a unui om. Tarzan nu voia nimic din toate acestea. El se ducea la vânătoare de unul singur ca să nu-i descopere nimeni şiretlicul.

Odată, de bună seamă fiindcă umbla veşnic neînsoţit, era cât pe aci să-şi piardă viaţa. Călărea agale printr-o vâlcea, când, chiar în spatele lui, răsună o împuşcătură. Glonţul trecu prin casca pe care o purta pe cap. Deşi galopă ca vântul spre vârful colinei, nu găsi nicio urmă de duşman. Înapoindu-se de la Bou Saada, nu mai întâlni nici ţipenie de om.

„Da e limpede, Olga a irosit de pomană cei douăzeci de mii de franci" — îşi spuse Tarzan, amintindu-şi întâmplarea.

În seara aceea, la cină, Tarzan fu oaspetele căpitanului Gérard.

— Se pare că nu prea ai avut noroc la vânătoare? îl tachina ofiţerul.

— Nu — răspunse Tarzan. Vânatul pe aici e cam timid şi nici eu nu prea mă dau în vânt după păsări şi antilope. Cred că am să mă duc ceva mai spre sud, să încerc să vânez câţiva lei algerieni.

— Straşnic! exclamă căpitanul. Mâine pornim spre Djelfa. Cel puţin vei avea companie până acolo. Locotenentul Gernois şi cu mine am primit ordin să luăm o sută de soldaţi şi să efectuăm o misiune de patrulare într-o regiune în care bandele de tâlhari ne dau destulă bătaie de cap. Poate că vom avea plăcerea să vânăm leul împreună… Ei, ce zici?

Tarzan fu mai mult decât bucuros şi nu şovăi să se arate astfel. Căpitanul ar fi fost uimit dacă ar fi ştiut adevărata pricină a bucuriei omului-maimuţă. Gernois şedea chiar în faţa acestuia şi nu păru încântat de propunerea căpitanului.

— Vei vedea că vânătoarea de lei e mult mai periculoasa — adăugă căpitanul Gérard.

— Vânătoarea gazelelor are riscurile sale — răspunse Tarzan. Mai ales când te duci singur… Am aflat lucrul acesta chiar azi. Am mai descoperit că, deşi gazela e cea mai fricoasă dintre animale, nu e totuşi cea mai laşă.

Zicând acestea, Tarzan îşi îndreptă ca din întâmplare privirea spre Gernois. Nu voia ca ofiţerul să-şi dea seama că e suspectat sau supravegheat. Vorbele sale puteau totuşi să aibă efect, dovedind că Gernois este implicat sau, cel puţin, că este la curent cu anumite întâmplări petrecute recent. Tarzan văzu cum Gernois se aprinde la faţă. Se mulţumi numai cu această mărturie şi schimbă repede subiectul.

În dimineaţa următoare, pe când călăreau spre miazăzi, o duzină de arabi alcătuiau ariergarda coloanei.

— Nu sunt sub comanda mea — răspunse Gérard la întrebarea lui Tarzan. Ne însoţesc doar pe drum ca să ne ţină de urât.

De când poposise în Algeria, Tarzan aflase destule lucruri despre caracterul arabilor ca să ştie că nu acesta era adevăratul motiv, mai ales că arabii nu sunt din cale afară de fericiţi când se găsesc în tovărăşia străinilor şi, în special, a soldaţilor francezi. Astfel că, în mintea lui, încolţiră bănuieli şi se hotărî să ţină sub strictă supraveghere grupul de arabi care urma coloana la o distanţă de aproape un sfert de kilometru. Arabii însă nu se apropiau mai mult, nici chiar în timpul popasurilor şi Tarzan nu putu să-i cerceteze mai îndeaproape.

Într-un târziu se convinse că arabii cu pricina erau asasini plătiţi, trimişi pe urmele lui. Nu se îndoia că Rokoff pusese la cale complotul. N-ar fi putut spune dacă ticălosul făcea acest lucru ca să se răzbune pentru cele întâmplate în trecut, când Tarzan îi dejucase planurile şi-l umilise, sau fiindcă îl interesa în vreun fel misiunea lui în afacerea Gernois. Dacă motivul din urmă era cel adevărat — şi se părea că aşa este, ţinând seama de faptul că Gernois îl suspectează, fapt de altfel dovedit — atunci însemna că avea de luptat împotriva a doi duşmani puternici. În pustiurile Algeriei, către care se îndreptau ei, prilejurile de a-i face de petrecanie unui duşman, în linişte şi fără a trezi suspiciuni, erau multiple.

După ce rămaseră în tabără la Djelfa timp de două zile, coloana înainta către sud-vest, unde se zvonise că bandele de tâlhari operau împotriva unor triburi ale căror douar-uri se aflau la poalele munţilor.

Mica ceată de arabi care-i însoţise de la Bou Saada dispăru deodată, chiar din noaptea când se dădu ordin să se facă pregătiri pentru marşul de a doua zi. Tarzan întrebă într-o doară de ce plecaseră arabii, însă nimeni nu fu în stare să-i răspundă şi nici în ce direcţie o apucaseră. Omului-maimuţă începea să nu-i mai placă situaţia, mai ales când se gândea că-l văzuse pe Gernois şuşotind cu unul

dintre arabi la o jumătate de oră de la primirea instrucţiunilor privitoare la noua misiune.

Numai Gernois şi Tarzan cunoşteau direcţia propusă pentru marş. Soldaţii nu ştiau decât că, a doua zi dis-de-dimineaţă, urmau să ridice tabăra. Tarzan se întreba în sinea lui dacă Gernois îndrăznise să dezvăluie arabilor destinaţia misiunii lor.

Târziu după-amiază îşi stabiliră tabăra într-o mică oază unde se afla douar-ul unui şeic căruia i se furase turmele după ce hoţii uciseseră ciobanii. Arabii răsăriră din corturile lor de piele de capră şi-l înconjurară pe soldaţi, punându-le o sumedenie de întrebări în limba lor, fiindcă soldaţii erau şi ei de prin partea locului. Tarzan, care cu ajutorul lui Abdul ajunsese între timp s-o rupă binişor în arabă, puse câteva întrebări unuia dintre tinerii care-l însoţiseră pe şeicul venit să-şi prezinte căpitanului Gérard omagiile sale.

Nu, tânărul nu văzuse nicio ceată de şase călăreţi sosind dinspre Djelfa. Şi-apoi în ţinut mai erau şi alte oaze… poate că poposiseră într-una din ele aflată în munţii din apropiere. Apoi mai erau şi tâlharii… aceştia călăreau adesea până la Bou Saada în cete mici, ajungând chiar până la Aumale şi Bouira. Poate c-o fi fost niscai tâlhari care se înapoiau la banda lor, după o plimbare de plăcere într-unul din satele de primprejur.

A doua zi dimineaţă, căpitanul Gérard împărţi comanda cu locotenentul Gernois, care avea să preia o parte din soldaţi, în timp ce ceilalţi rămâneau sub comanda sa. Misiunea lui era să cureţe munţii de bandiţi până dincolo, spre câmpie.

— Acum e acum! Cu ce detaşament vei merge, domnule Tarzan? îl întrebă căpitanul. Sau poate domnul nu e interesat în vânătoarea tâlharilor?

— Ba aş fi încântat dacă aş putea merge şi eu — se grăbi Tarzan să răspundă.

Se gândea ce motiv să găsească pentru a însoţi detaşamentul lui Gernois. Încurcătura fu de scurtă

durată, căci rezolvarea veni tocmai de la cine se aştepta mai puţin: de la Gernois.

— Dacă domnul căpitan s-ar putea lipsi de plăcuta companie a domnului Tarzan, aş socoti o onoare deosebită dacă domnul Tarzan ar primi azi să meargă alături de mine.

Tonul lui Gernois suna îndeajuns de prietenos. De fapt, Tarzan tocmai se gândea că exagerase oarecum lucrurile, însă, chiar şi aşa, fu şi uimit şi încântat de propunerea locotenentului şi se grăbi să-şi exprime bucuria faţă de această invitaţie.

Astfel, Gernois şi Tarzan călăriră unul lângă celălalt în fruntea micului detaşament de spahii. Amabilitatea locotenentului fu de scurtă durată. Nici nu dispărură bine din văzul căpitanului Gérard şi al detaşamentului său, când Gernois redeveni brusc la fel de posomorât ca de obicei. Cu cât înaintau mai mult, cu atât terenul era mai accidentat. Treptat urcară spre munţi, unde ajunseră către prânz, mergând unul câte unul printr-un defileu îngust. Gernois ordonă soldaţilor să se oprească pentru popasul de prânz la marginea unui râuleţ. Oamenii îşi pregătiră şi mâncară o masă frugală, apoi îşi umplură gamelele cu apă.

După ce se odihniră o oră, porniră din nou de-a lungul defileului, până ce ajunseră deodată într-o mică vale din care porneau mai multe trecători cu pereţii stâncoşi. Se opriră şi, în timp ce stăteau în centrul depresiunii, Gernois cercetă cu multă luare-aminte înălţimile din jur..

— Ne vom opri aici — spuse el. Câţiva oameni vor cerceta fiecare din aceste trecători. Apoi împărţi detaşamentul în mai multe grupe şi dădu instrucţiuni comandanţilor. După ce isprăvi, se întoarse spre Tarzan şi-i spuse: Domnul va fi atât de bun să rămână aici până ne întoarcem.

Tarzan încercă să protesteze, însă ofiţerul i-o reteză scurt. Poate că vor fi lupte şi armata nu poate fi stânjenită în desfăşurarea acţiunilor de civili necombatanţi.

— Însă, dragul meu locotenent — începu Tarzan — sunt gata şi nespus de doritor să mă pun sub comanda dumitale sau a oricărui sergent sau caporal şi să lupt sub ordinele lui. De aceea am venit aici.

— Mi-ar plăcea să fie aşa precum zici… — i-o întoarse Gernois, fără măcar să-şi ascundă tonul batjocoritor. Apoi adăugă scurt: Eşti sub ordinele mele şi ordinul meu este să rămâi aici până ne întoarcem. Cu asta am încheiat.

Gernois se întoarse şi dădu pinteni calului spre a ajunge în fruntea oamenilor săi. O clipă mai târziu, Tarzan se trezi singur în mijlocul unei mici văi înconjurate de munţi.

Soarele dogorea atât de tare, încât trebui să-şi caute adăpost sub un copac din apropiere. Îşi priponi calul şi se aşeză pe pământ ca să fumeze. În sinea lui îl ocăra pe Gernois pentru festa pe care i-o jucase. O răzbunare meschină, gândi Tarzan, dar aproape numaidecât îi fulgeră prin minte că omul nu putea fi atât de prost, încât să-l înfrunte purtându-se atât de josnic. Gestul lui ascundea cu siguranţă altceva mult mai primejdios. Stând şi chibzuind aşa, se ridică de jos şi-şi scoase puşca din toc. Cercetă magazia de muniţii şi văzu că e plină. Îşi examina apoi revolverul. După aceste precauţii preliminarii, scrută înălţimile înconjurătoare şi gurile defileurilor. Hotărî că nu trebuie să se lase pradă somnului.

Soarele coborî din ce în ce mai jos, însă nici pomeneală ca spahiii să se întoarcă. În cele din urmă valea se cufundă în umbra înserării. Tarzan era prea mândru ca să se înapoieze singur în tabără înainte de a lăsa detaşamentului destul timp să sosească în vale, unde credea el că o să aibă loc regruparea. Când se făcu noapte de-a binelea, se simţi mai în siguranţă, fiindcă în întuneric era la largul lui. Ştia prea bine că nimeni nu se putea apropia de el, oricâte precauţii ar fi luat, încât să înşele auzul său extrem de fin; iar ochii lui vedeau

admirabil în noapte; şi nasul dacă duşmanul ar fi venit cumva din direcţia vântului, îi vestea apropierea oricui, chiar dacă omul se afla destul de departe.

Socoti că pericolul e neînsemnat şi, cuprins de o senzaţie de siguranţă, adormi cu spatele sprijinit de copac.

Trebuie să fi dormit multe ore, fiindcă, atunci când îl trezi sforăitul şi freamătul neliniştit al calului, luna strălucea deasupra văii în toată splendoarea ei, dar… acolo, la mai puţin de zece paşi, se afla motivul neliniştii calului său.

Superb, maiestuos, cu coada graţios arcuită şi fremătând, cu ochii de foc aţintiţi asupra prăzii, stătea Numa, *el adrea*, leul negru. Tarzan fu străbătut de un fior de bucurie. Era ca şi cum ar fi întâlnit, după mulţi ani, un prieten vechi. O clipă rămase nemişcat ca să se bucure de înfăţişarea maiestuoasă a stăpânului pustiurilor.

Numa se ghemuise, pregătit să sară. Încet, Tarzan duse puşca la ochi. Niciodată în viaţa lui nu omorâse vreo fiară mare cu puşca; până atunci se bizuise pe suliţă, pe săgeţi otrăvite, pe frânghie, pe cuţit sau chiar pe propriile-i mâini. Instinctiv dori să fi avut săgeţile şi cuţitul; s-ar fi simţit mai sigur cu ele.

Numa stătea aproape lipit de pământ; i se vedea doar capul. Tarzan ar fi preferat să tragă mai dintr-o parte, fiindcă ştia ce prăpăd putea face un leu dacă supravieţuia încă două minute sau chiar unul singur după ce era lovit. În spatele lui Tarzan, calul tremura de frică. Cu multă prudenţă, omul-maimuţă făcu un pas în lături… Numa îl urmări doar cu ochii. Tarzan mai făcu un pas, pe urmă încă unul. Numa nici nu clinti. Acum Tarzan putea ţinti între ochi şi ureche. Degetul apăsă pe trăgaci şi glonţul porni exact în clipa în care Numa sări. În aceeaşi clipă, calul îngrozit, făcu "un ultim efort disperat să scape: frânghia cu care era priponit se

rupse şi animalul galopă în josul defileului, spre deşert.

Un om obişnuit n-ar fi putut scăpa din ghearele acelea cumplite, mai ales că Numa sărise de la o distanţă mică; Tarzan însă nu era nicidecum un om obişnuit. Încă din cea mai fragedă copilărie imensele dificultăţi ale existenţei îl învăţaseră să se folosească de forţă cu iuţeala gândului. Era agil *el adrea*, dar Tarzan îl întrecea. Şi astfel fiara se izbi de un copac în loc de carnea moale a omului, tocmai în clipa când Tarzan trimitea alt glonţ în trupul fiarei. Durerea îl făcu pe Numa să ragă şi să sări chiar lângă vânător. Tarzan mai trase două focuri, unul după altul şi *el adrea* căzu doborât fără a mai scoate vreun sunet. Nu domnul Jean Tarzan, ci Tarzan din neamul maimuţelor puse trufaş piciorul necruţător pe leşul fiarei şi, ridicându-şi privirea spre luna plină, slobozi un strigăt puternic: strigătul misterios şi teribil al celor din tribul său… gorila îşi biruise adversarul. Fiarele din creierul munţilor se opriră locului, cutremurate de strigătul necunoscut şi înspăimântător. Jos, în deşert, copiii pustiului ieşiră din corturile de piele de capră şi priviră spre munte, întrebându-se ce grozăvie se mai abătea peste ei, ca să le prăpădească turmele.

La o jumătate de kilometru de valea unde se afla Tarzan, câteva siluete înveşmântate în alb şi purtând puşti lungi şi ameninţătoare se opriră la auzul strigătului şi priviră una spre alta, nedumerite. Cum strigătul nu se mai repetă, îşi continuară de îndată drumul lor furişat spre vale.

Acum, Tarzan era încredinţat că Gernois n-avea de gând să se mai întoarcă spre a-l lua de-acolo, însă pricepea ce-l făcuse pe ofiţer să-l părăsească în acel loc, de unde omul-maimuţă putea totuşi să se înapoieze nestingherit la tabără. De vreme ce calul fugise, Tarzan îşi zise că e o nebunie să mai rămână în munţi, aşa că o porni spre deşert.

Abia pătrunse în gura defileului, când prima dintre siluetele înveşmântate în alb se ivi în vale, la capătul celălalt. O clipă, necunoscuţii scrutară mica depresiune, ascunşi îndărătul unor bolovani şi, văzând că nu-i nimeni pe acolo, o porniră din nou. La marginea drumului, sub un copac, dădură peste leşul lui *el adrea*. Scoţând exclamaţii de uimire se înghesuiră în jurul cadavrului, apoi grăbiră pasul în josul defileului, pe unde Tarzan mergea la o mică distanţă înaintea lor. Ceata înainta în tăcere şi cu multă precauţie, profitând de fiecare loc bun în care se puteau ascunde, aşa cum fac oamenii când urmăresc pe un altul.

10. PRIN VALEA UMBREI

În timp ce Tarzan păşea în josul defileului sub razele strălucitoare ale lunii africane, chemarea junglei îl atrăgea tot mai puternic. Singurătatea sălbatică şi senzaţia de libertate îi umpleau inima de viaţă şi optimism. Deveni iarăşi Tarzan din neamul maimuţelor — cu fiece nerv încordat, pregătit la orice surpriză din partea oricărui duşman din junglă — călca uşor şi cu capul sus, mândru şi conştient de puterea lui.

Zgomotele nocturne ale munţilor erau noi pentru el, dar în urechi îi stăruia glasul cald al unei iubiri pe jumătate uitată. Dintre nenumăratele sunete putea desluşi unele din instinct… unul era chiar foarte cunoscut: strănutul îndepărtat al lui Sheeta, leopardul; însă în urletul final răzbătu o notă ciudată care-l făcea să se îndoiască. Nu, era o panteră.

Deodată un nou sunet… un zgomot uşor, precaut, deosebit de celelalte. Nicio altă fiinţă omenească în afară de omul-maimuţă nu ar fi fost în stare să-l detecteze. La început nu se dumeri ce este, însă în cele din urmă îşi dădu seama că e zgomotul făcut de picioarele desculţe ale mai multor bărbaţi. Veneau tiptil-tiptil pe urmele lui. Aşadar, era urmărit.

Într-o fracţiune de secundă se lămuri de ce fusese părăsit în valea aceea mică de către Gernois. Însă în planurile acestuia se produsese o încurcătură: oamenii sosiseră prea târziu. Paşii se apropiau din ce în ce. Tarzan se opri să-i înfrunte pe urmăritori; puşca era pregătită. Surprinsese licărirea rapidă a unui burnus alb. Strigă în franţuzeşte, întrebând ce voiau de la el. Drept răspuns, o împuşcătură şi, odată cu zgomotul împuşcăturii, Tarzan se prăbuşi la pământ.

Arabii nu se năpustiră de îndată; aşteptară vrând să se asigure că victima nu se mai scoală; apoi ieşiră repede din ascunzătoare şi se aplecară asupra lui. Curând îşi dădură seama că nu murise. Unul dintre ei puse ţeava puştii în ceafa lui Tarzan, ca să-l lichideze. Însă un altul îl opri:

— Dacă-l ducem viu, răsplata va fi mai mare.

Îl legară deci de mâini şi de picioare şi, ridicându-l, îl aşezară pe umerii a patru dintre ei; pe urmă îşi reluară marşul spre deşert. Ieşind din munţi, se îndreptară către miazăzi. În zori sosiră la locul unde doi oameni de-ai lor păzeau caii. De aici înaintară mai repede. Tarzan, care-şi recăpătase cunoştinţa, fu legat de un cal adus special pentru asta. Rana lui era doar o zgârietură ce-i crestase pielea la tâmplă. Nu mai sângera, însă sângele închegat îi mânjise faţa şi hainele. De când căzuse în mâinile arabilor, nu scosese niciun cuvânt şi nici aceştia nu-i vorbiseră decât ca să-i dea ordine în clipa când ajunseră la cai.

Goniră timp de şase ore prin deşertul fierbinte ocolind oazele din drumul lor. Către prânz sosiră într-un douar de aproape douăzeci de corturi. Se opriră şi unul dintre arabi desfăcu frânghiile cu care-l legaseră de cal. Îi înconjurară o mulţime de bărbaţi, femei şi copii. Mulţi din trib, în special femeile, părură foarte încântaţi să-l ocărască pe prizonier. Ba câteva femei merseră atât de departe, încât se porniră să arunce cu pietre în el şi să-l

lovească cu ciomegele, până când apăru bătrânul şeic şi le goni de acolo.

— Ali-ben-Ahmed mi-a spus că bărbatul acesta a stat faţă în faţă cu *el adrea*, în munţi şi l-a răpus — zise. El. Nu ştiu ce gânduri are străinul care ne-a trimis după el şi nici nu mă interesează ce o să-i facă acestui om când i-l vom da în primire, însă prizonierul e un bărbat curajos şi, atâta timp cât se află în mâinile noastre va fi tratat cu cinstea cuvenită celui care-l vânează pe stăpânul cu capul mare singur, noaptea şi-l ucide.

Tarzan auzise de respectul pe care arabii îl arată celui care biruie leul şi se bucură căci acest lucru îl scăpa de torturile umilitoare din partea membrilor tribului. Îl duseră deci într-un cort din piele de capră, aflat în partea de sus a douar-ului, unde îi dădură ceva de mâncare şi, legat fedeleş, fu lăsat să zacă pe o bucată de covor, singur în cort.

Văzu că în faţa uşii se afla o strajă, însă când încercă să forţeze legăturile, îşi dădu seama că nu mai era nevoie de altă precauţie din partea răpitorilor săi: nici măcar muşchii săi puternici nu putură să rupă nenumăratele frânghii.

Puţin înainte de căderea amurgului, mai mulţi bărbaţi se apropiară şi intrară în cortul în care se afla. Toţi erau îmbrăcaţi în veşminte arabe. Unul dintre ei înainta spre Tarzan şi, când îşi descoperi partea de jos a feţei, omul-maimuţă putu să vadă trăsăturile răutăcioase ale lui Nikolas Rokoff. Buzele i se schimonosiră într-un rânjet dezgustător.

— Ah, domnul Tarzan! Începu el. Dar e o adevărată plăcere! De ce nu vă ridicaţi să vă întâmpinaţi oaspetele? Cu o înjurătură teribilă şi urlând „Ridică-te, câine!”, îi trase un bocanc zdravăn în coaste. Mai na şi mai na, na! Urla el în timp ce-l lovea peste faţă şi în coaste. Câte un picior pentru fiecare insultă pe care mi-ai adus-o.

Omul-maimuţă nu-i răspunse. Nici măcar nu catadicsi să-l privească după ce-l recunoscu. În

cele din urmă şeicul, care până atunci nu scosese niciun cuvânt, deşi se uita urât la Rokoff, interveni!

— Ajunge! îi porunci el. Omoară-l dacă pofteşti, însă nu vreau să văd cum un bărbat curajos e supus la asemenea înjosiri în prezenţa mea. Chiar mă gândesc să-l slobozesc din strânsoare, ca să văd cât o să-l mai loveşti…

Această ameninţare îl potoli ca prin farmec pe Rokoff, fiindcă nu-i prea ardea ticălosului să-l vadă pe Tarzan liber atâta timp cât se afla în bătaia pumnilor săi.

— Bine, bine… — îi spuse arabului. Am să-l ucid chiar acum.

— Ba n-o să-l ucizi pe teritoriul douar-ului meu — i-o reteză şeicul. Când va pleca de aici, va pleca viu. Ce-o să faci cu el în deşert, nu mă priveşte, însă nu vreau ca sângele unui francez să cadă asupra tribului meu din pricina certurilor voastre… francezii vor trimite soldaţi şi vor omorî mulţi dintre ai mei, ne vor arde corturile şi ne vor goni turmele…

— Precum spui. — mârâi Rokoff. O să-l duc în deşert, dincolo de douar şi-am să-l omor…

— O să-l duci din ţinutul meu la o depărtare de o zi de mers călare– adăugă şeicul, hotărât. Câţiva dintre fii mei te vor urmări şi vor avea grijă să faci întocmai, altfel… s-ar putea ca în deşert să zacă doi francezi morţi.

Rokoff ridică din umeri.

— Păi atunci o să fiu nevoit s-aştept până mâine… acum s-a şi făcut noapte.

— Cum doreşti — îi spuse şeicul. Însă la o oră după ivirea zorilor va trebui să pleci din douar-ul meu. Nu-mi prea sunt pe plac necredincioşii şi cu atât mai puţin laşii.

Rokoff ar fi vrut tare mult să-i răspundă într-un fel şeicului, însă se stăpâni fiindcă îşi dădea seama că bătrânului nu-i trebuia decât un motiv ca să se întoarcă împotriva lui. Plecară, aşadar, din cort

împreună. Rokoff nu rezistă ispitei de a arunca din uşă o ultimă batjocură la adresa lui Tarzan.

— Somn uşor, domnule! îi spuse. Şi nu uita să te rogi fierbinte, fiindcă mâine, când vei muri, vei suferi atât de mult, încât nu vei mai avea timp pentru a te ruga şi pentru blasfemiile pe care le vei rosti.

De la prânz, nimeni nu se mai îngrijise să-i aducă lui Tarzan mâncare sau apă şi omul-maimuţă suferea cumplit din pricina setei. Se întreba dacă merită să-i mai ceară strajei să-i dea apă; încercase de două-trei ori, însă nu primise niciun răspuns. Se hotărî să renunţe.

Departe, sus în munţi, auzi răgetul leului. Se gândea cât de sigur ar fi fost într-o vizuină de fiară sălbatică în comparaţie cu colibele oamenilor. Odinioară, când trăia în junglă, nu fusese niciodată atât de hăituit fără milă ca în ultimele luni de când se afla printre oamenii civilizaţi. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte.

Leul răgi din nou, de data asta mai aproape. Tarzan simţi vechiul impuls sălbatic de a-i răspunde cu strigătul de provocare al tribului său. Tribul său? Mai că uitase că acum era om şi nu maimuţă. Încercă încă o dată legăturile. Dumnezeule, măcar de-ar fi putut să ajungă la ele cu dinţii lui puternici. Simţi cum îl cuprinde o furie oarbă văzând că strădaniile sale de a se elibera nu au sorţi de izbândă.

Numa răgea acum încontinuu. Era, limpede că ieşise după pradă. Răgetul său era al leului înfometat. Tarzan îl pizmuia fiindcă era liber. Nimeni nu-l va lega vreodată cu frânghii ca să-l măcelărească întocmai ca pe o oaie. Gândul acesta îl chinuia cel mai mult pe omul-maimuţă. Nu-i era frică de moarte, nu… încerca doar umilinţa înfrângerii în faţa morţii fără a avea măcar prilejul să lupte pentru viaţa sa.

„Trebuie să fi trecut de miezul nopţii” — gândi Tarzan. Mai avea doar câteva ore de trăit. Poate că

găsea un mijloc de a-l lua şi pe Rokoff în lunga-i călătorie, îl auzi pe stăpânul deşertului foarte aproape. Îşi căuta pesemne hrana printre animalele din ţarcul douar-ului.

Liniştea coborî din nou, apoi auzul fin al lui Tarzan surprinsese mişcarea furişată a unui trup. Venea dinspre cortul ce se afla undeva mai în spate. Foşnetul se auzea din ce în ce mai aproape. Încordat ca un arc, Tarzan aşteptă să vadă ce se întâmplă. Timp de câteva clipe, afară domni liniştea; o linişte atât de adâncă, încât Tarzan se mira că nu aude răsuflarea animalului care, cu siguranţă, stătea ghemuit foarte aproape lângă cort.

Sst! Se mişcă din nou. Se târăşte mai aproape. Tarzan întoarce capul în direcţia zgomotului. Înăuntru e întuneric beznă. Încet, foaia certului din piele de capră se ridică de la pământ împinsă de capul şi umerii unui trup cu desăvârşire negru în semiîntunericul încăperii: prin crăpătură se întrezăreşte priveliştea palidă a deşertului abia luminat de stele.

Pe buzele lui Tarzan înflori un zâmbet. Cel puţin Rokoff va fi înşelat. Ce furios o să fie! Moartea va fi mult mai uşoară decât cea pe care i-a pregătit-o nemernicul.

Foaia cortului, se lăsă la loc şi totul se cufundă din nou în beznă. Oricum, trupul acela, indiferent ce-ar fi fost, se afla în cort cu el. Auzi cum se târăşte mai aproape… era lângă el. Închise ochii şi aşteptă laba puternică. Pe faţa-i îndreptată spre tavan simţi atingerea delicată a unei mâini gingaşe dibuind prin întuneric, apoi un glas de fată îi rosti numele într-o şoaptă abia perceptibilă.

— Da, eu sunt — răspunse el, tot în şoaptă. Dar pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti?

— Ouled-nail din Sidi Aissa — veni răspunsul. În timp ce vorbea, Tarzan simţi cum fata îi tăia legăturile. Din când în când oţelul rece al cuţitului îi atingea pielea. Peste o clipă Tarzan era liber. Vino! Şopti fata.

O urmă afară din cort, târându-se pe burtă şi străbătând acelaşi drum pe care venise ea. Se târâră aşa, lipiţi de pământ, până în dreptul unor tufişuri. Acolo, fata se opri până ce ajunse şi Tarzan lângă ea. Înainte de a rosti vreun cuvânt, omul-maimuţă o privi mai atent.

— Nu înţeleg nimic. Cum de te afli aici? De unde ştiai că sunt ţinut prizonier în cortul acela? Cum se face că m-ai salvat tocmai tu?

Fata zâmbi şi spuse:

— Am mers mult toată noaptea şi mai avem destul până ne vom îndepărta îndeajuns de orice pericol. Vino, am să-ţi povestesc pe drum…

Se ridicară şi porniră de-a curmezişul întinderii de nisip, îndreptându-se spre munţi.

— Nu eram sigură că voi ajunge la vreme — spuse fata în cele din urmă. În noaptea asta *el adrea* a pornit după pradă şi, după ce-am părăsit caii, cred că m-a adulmecat şi m-a urmărit… mi-a fost grozav de frică…

— Eşti o fată curajoasă! exclamă el. Ai riscat totul pentru un necunoscut… pentru un străin… pentru un necredincios?

Fata înălţă capul, semeaţă.

— Sunt fiica şeicului Kadour-ben-Saden — spuse. N-aş fi demnă să fiu fiica lui dacă nu mi-aş risca viaţa ca să salvez viaţa celui care m-a salvat, deşi nu eram decât o biată ouled-nail.

— Cu toate acestea — insistă el — eşti o fată foarte curajoasă. Dar cum ai ştiut că sunt prizonier aici?

— Ahmed-din-Taieb, care mi-e văr din partea tatălui, a fost în vizită la nişte prieteni din tribul care te-a capturat. Era în douar când ai fost adus acolo. Ajungând acasă, ne-a povestit despre franţuzul uriaş prins de Ali-ben-Ahmed pentru alt franţuz care voia să-l ucidă. Din descriere, mi-am dat seama că e vorba de tine. Tatăl meu era plecat. Am încercat să conving câţiva bărbaţi să vină să te salveze, însă n-au vrut. Spuneau: „Lasă-i pe

necredincioşi să se ucidă între ei. Nu e treaba noastră; ba, dacă ne ducem şi ne-amestecăm în planurile lui Ali-ben-Ahmed, n-o să facem decât să iscăm o ceartă între ai noştri". Aşa că, atunci când s-a întunecat, am pornit-o singură la drum, călărind pe un cal; am mai adus unul pentru tine. I-am priponit într-un loc nu departe de aici. Către dimineaţă vom fi pe teritoriul douar-ului tatălui meu. La vremea aceea va fi şi el acasă… şi atunci n-au decât să vină să-l ia pe prietenul lui Kadour-ben-Saden.

Timp de câteva clipe merseră în tăcere.

— Caii trebuie să fie prin apropiere. Ciudat însă… nu-i văd. Apoi, după câţiva metri, se opri şi scoase o exclamaţie de dezamăgire: Vai, au dispărut! Aici i-am legat.

Tarzan se opri şi cercetă pământul în apropiere. Descoperi că un arbust fusese smuls din rădăcină; apoi mai observă încă ceva. Când se ridică, un zâmbet amar i se oglindea pe faţă. Îi spuse fetei:

— *El adrea* a fost pe aici. După urme totuşi, cred că prada i-a scăpat. Dacă au reuşit să fugă, caii sunt în siguranţă, la câmp.

Nu le rămânea decât să-şi continue drumul pe jos. Poteca trecea peste un pinten de munte; fata cunoştea foarte bine cărările. Mergea cu paşi mari şi uşori. Tarzan o susţinea ca să nu obosească prea tare. Mergând, vorbeau într-una şi, uneori, se opreau s-asculte dacă nu sunt urmăriţi.

Era o noapte negrăit de frumoasă, scăldată în lumina lunii, iar aerul proaspăt şi înviorător. În spatele lor se întindea peisajul nesfârşit al deşertului, punctat ici şi colo de câte o oază. Frunzele de curmal din locul fertil pe care tocmai îl părăsiseră şi cercul de corturi din piei de capră se decupau pe fondul galben al nisipului: un paradis fantomatic pe o mare fantomatică. În faţa lor se ridicau munţii masivi şi tăcuţi. Sângele clocotea în vinele lui Tarzan. Iată adevărata viaţă! Se uită la fata de lângă el… o fată a deşertului păşind pe

meleagul unei lumi moarte împreună cu un fiu al junglei. Zâmbi la gândul acesta. Îşi dorise o soră care să semene cu fata aceasta. Ce prieteni la cataramă ar fi fost!

Curând ajunseră în munţi şi înaintară mai greu, cărarea fiind povârnită şi mai stâncoasă.

Câteva minute merseră în tăcere. Fata se întreba dacă vor ajunge la douar-ul tatălui ei înainte de a se porni în urmărirea lor. Tarzan ar fi dorit să poată merge aşa la nesfârşit. Dacă fata ar fi fost bărbat, nu i-ar fi fost greu. Tânjea după un prieten căruia să-i placă acelaşi fel de viaţă sălbatică, aspră ca şi lui. Dorea să aibă prieteni, însă, spre nenorocul său, majoritatea celor pe care-i cunoscuse preferau mai degrabă îmbrăcămintea imaculată şi bastonul în loc de un trup despuiat şi junglă.

Cei doi tocmai ocoleau o stâncă; deodată însă se opriră brusc: în faţa lor, chiar în mijlocul cărării, stătea Numa, *el adrea*, leul negru. Avea ochii verzi şi foarte răi, îşi arăta colţii fioroşi şi îşi biciuia furios cu coada coastele de culoare roşiatică-neagră. Când îi văzu, scoase un răget — răgetul înfricoşător, inspirând groază, al leului înfometat, dar şi turbat de furie.

— Dă-mi cuţitul! ceru Tarzan şi întinse mâna către fată.

Aceasta i-l strecură în palmă. Îndată ce-şi încleşta degetele pe miner, Tarzan o împinse uşor în spatele său.

— Fugi înapoi în deşert cât poţi de repede. Dacă te chem, înseamnă că totul e în ordine şi te poţi întoarce.

— N-are niciun rost — zise ea, resemnată. Acesta e sfârşitul.

— Fă cum îţi spun! îi porunci el. Repede! Nu mai are mult şi sare.

Fata se dădu câţiva paşi înapoi şi rămase acolo să urmărească scena de groază.

Leul înainta spre Tarzan încet-încet, cu botul în pământ ca un taur gata să se năpustească; coada lui

întinsă ca o strună tremura de încordare.

Omul-maimuţă stătea pe jumătate ghemuit; în mână ţinea cuţitul lung, arăbesc ce sclipea în razele lunii. În spatele său, silueta încordată a fetei rămase nemişcată ca o statuie cioplită în piatră. Fata se aplecă puţin înainte şi rămase aşa, cu gura întredeschisă, cu ochii holbaţi. Curajul acestui om care îndrăznea să-l înfrunte doar cu un biet cuţit pe stăpânul cu capul mare o uluia. Oricare bărbat din tribul ei ar fi îngenuncheat, rugându-se şi aşteptând să fie sfâşiat de colţii aceia groaznici, fără să opună cea mai mică rezistenţă. Orice ar fi făcut omul, rezultatul ar fi fost acelaşi… era inevitabil. Ochii fetei se pironiră asupra viteazului din faţa sa şi ea fu copleşită de admiraţie. Uriaşul nici măcar nu tresărea: atitudinea lui era la fel de ameninţătoare şi de dispreţuitoare ca a lui el a*drea însu*şi!

Leul era foarte aproape"., doar câţiva paşi îi mai despărţeau… se ghemui şi-apoi, cu un răget asurzitor, sări…

11. JOHN CALDWELL, LONDRA

Când *el adrea* se aruncă cu ghearele răşchirate şi cu colţii rânjiţi, nu se îndoi câtuşi de puţin că omuleţul acesta va fi o pradă tot atât de uşoară ca şi nenumăraţi alţii care căzuseră în labele lui. Pentru el, omul era o făptură neîndemânatică, înceată şi lipsită de apărare.

Însă de data asta descoperi că-l înfrunta un adversar tot atât de agil şi de iute ca şi el. Când corpul lui puternic ateriza în locul unde se afla omul, acesta nu mai era acolo.

Urmărind scena, fata se transfigurase de uimire văzând cu câtă uşurinţă omul, ghemuit pe vine, evită ghearele imense. Şi acum, o, Alah! Omul se năpusti în spinarea lui *el adrea* mai înainte ca fiara să se poată întoarce şi-l înşfacă de coamă. Leul se cabra pe picioarele dinapoi ca un cal… Tarzan se aşteptase la asta şi era pregătit. Braţul său puternic strângea gâtul împodobit cu o coamă neagră şi… o

dată, de două ori, de zece ori… lama ascuţită pătrunse în coasta roşiatică, sub omoplatul stâng.

Salturile lui Numa, răgetele de furie şi durere erau de-a dreptul înspăimântătoare. Dar nici pomeneală să scape sau să-l apuce cu ghearele ori cu colţii pe uriaşul din spatele său în scurtul răgaz pe care-l mai avea de trăit. Când Tarzan din neamul maimuţelor slăbi strânsoarea şi se ridică, leul era aproape mort. Atunci, fiica deşertului fu martora unui lucru care o înspăimântă chiar mai tare decât prezenţa lui *el adrea*. Tarzan puse un picior pe leşul animalului şi, cu faţa lui frumoasă întoarsă spre lună, scoase cel mai înspăimântător urlet ce-i fusese dat vreodată să audă.

Cu un ţipăt de spaimă, fata se trase înapoi… credea că efortul teribil, depus în luptă, îl scosese din minţi. Când ultima notă a strigătului acela drăcesc se stinse în depărtare în ecouri abia auzite, omul îşi coborî privirea şi o văzu pe fată. Brusc, faţa i se lumină de zâmbetul acela blând care însemna mai mult decât cea mai sigură dovadă că era în toate minţile; fata răsuflă uşurată, zâmbind la rândul ei.

— Ce fel de om eşti? îl întrebă. Ceea ce ai făcut e nemaipomenit. Chiar şi acum nu pot crede că e cu putinţă ca un singur om, înarmat doar cu un cuţit, să lupte corp la corp cu *el adrea* şi să-l biruie fără a se alege cu vreo zgârietură, să-l biruie de-a binelea. Şi strigătul acela… nu avea nimic omenesc. De ce ai făcut-o?

Tarzan roşi.

— Uneori uit că sunt om civilizat. Probabil că devin altă fiinţă când ucid.

Nu încercă să mai dea şi alte explicaţii. Îşi continuară drumul. Soarele era pe cer de o oră când ajunseră în deşertul de peste munţi. Găsiră şi caii fetei. Animalele păşteau liniştite lângă un râuleţ;

Alergaseră în galop până aici, îndreptându-se spre casă şi cum nu mai aveau de ce să se teamă se

opriseră să pască.

Cu puţină trudă, Tarzan şi fata izbutiră să-i prindă şi, după ce încălecară, porniră prin deşert spre douar-ul şeicului Kadour-ben-Saden. Se încredinţară că nu erau urmăriţi şi, pe la orele nouă, ajunseră cu bine la destinaţie.

Şeicul tocmai se înapoiase. Era înnebunit de durere că nu-şi găsea nicăieri fiica şi în mintea lui încolţi gândul că fusese din nou răpită de bandiţi. Încălecase şi tocmai se pregătea să plece împreună cu cincizeci de oameni în căutarea ei, când cei doi pătrunseră în, douar.

Bucuria care-l cuprinse văzându-şi copila acasă nu avea margini şi bătrânul nu mai contenea să-i mulţumească lui Tarzan că i-o adusese teafără şi o apărase de primejdiile nopţii. Era nespus de bucuros că fata lui ajunsese la timp ca să-l salveze pe bărbatul care, la rândul lui, o salvase într-o zi.

În semn de stimă şi prietenie, Kadour-ben-Saden îl copleşi pe Tarzan cu toate onorurile tribului. Când fata îşi isprăvi povestirea, arătând cum fusese ucis leul, Tarzan fu înconjurat de o mulţime de arabi ce se uitau la el cu adoraţie: aceasta era calea cea mai sigură spre admiraţia şi respectul lor.

Bătrânul şeic propuse lui Tarzan să rămână oaspetele său. Timp nelimitat. Voia chiar să-l adopte ca membru al tribului şi n-a lipsit mult ca omul-maimuţă să se hotărască a rămâne pentru totdeauna lângă aceşti oameni din pustiu, pe care-i înţelegea şi care, la rândul lor, păreau să-l îndrăgească. Prietenia lui pentru fată şi faptul că o plăcea erau motive destul de puternice ca să-l facă să ia asemenea hotărâre.

Dacă fata ar fi fost bărbat, îşi zise el, n-ar fi stat nicio clipă pe gânduri să rămână acolo fiindcă ar fi dobândit un prieten aşa cum îşi dorea. Ar fi putut să călărească şi să vâneze împreună după pofta inimii; dar aşa, urmau să fie îngrădiţi de convenienţe, pe care nomazii sălbatici, le respectă

cu mult mai multă stricteţe decât semenii lor civilizaţi. Şi-apoi, după un timp, fata se va mărita cu unul dintre războinicii tribului şi prietenia lor va lua sfârşit. Se hotărî deci să refuze propunerea şeicului, dar mai petrecu o săptămână în calitate de oaspete al lor.

La plecare, Kadour-ben-Saden şi cincizeci de războinici îl însoţiră până la Bou Saada. Dimineaţa, pe când încălecau în douar-ul lui Kadour-ben-Saden, fata veni să-i ureze drum bun.

— M-am tot rugat să rămâi la noi — îi spuse ea simplu când Tarzan se aplecă în şa să-i strângă mâna. Acum mă voi ruga să te întorci.

În ochii ei frumoşi se citea o nesfârşită părere de rău, iar gura cu colţurile lăsate vădea mâhnire. Tarzan era profund emoţionat.

— Cine ştie? murmură el şi se întoarse pornind pe urmele călăreţilor care se depărtau.

Înainte de a pătrunde în Bou Saada, Tarzan se despărţi de Kadour-ben-Saden şi oamenii săi. Din anumite motive dorea să intre în oraş în cea mai mare taină. Îi destăinui şeicului motivele sale şi bătrânul încuviinţă planul lui. Arabii urmau să sosească la Bou Saada înaintea lui, fără să spună nimănui că Tarzan fusese cu ei. Mai târziu avea să vină şi el, trăgând direct la un han neînsemnat.

Astfel, pătrunzând în oraş după căderea întunericului, Tarzan nu întâlni niciun cunoscut şi ajunse neobservat la han. După ce cină cu Kadour-ben-Saden, omul-maimuţă se duse pe drumuri ocolite la hotel. Intră pe o uşă din dos şi-l căută imediat pe proprietar, care păru extrem de surprins să-l vadă în viaţă.

Desigur, domnul avea corespondenţă; i-o va aduce numaidecât. Nu, nu va sufla o vorbă despre întoarcerea domnului. Proprietarul se întoarse de îndată cu un teanc de scrisori. Una dintre ele conţinea un ordin de la superiorul său, potrivit căruia misiunea sa actuală înceta. Trebuia să se grăbească să ajungă la Cape Town cu primul

vapor. Instrucţiuni mai detaliate urma să primească acolo de la un agent al cărui nume şi adresă erau menţionate în scrisoarea, de altfel foarte scurtă, dar explicită. Tarzan hotărî să părăsească Bou Saada a doua zi în zori. Plecă apoi la garnizoană, unde dorea să-l salute pe căpitanul Gérard; hotelierul îl văzuse pe căpitan înapoindu-se cu detaşamentul în ajun.

Îl găsi pe ofiţer la comandament. Căpitanul fu foarte surprins, dar nespus de fericit constatând că Tarzan este viu şi nevătămat.

— Când locotenentul Gernois s-a întors şi a raportat că nu te-a mai găsit acolo unde ai dorit să rămâi câtă vreme ei aveau să cerceteze ţinutul, am fost cuprins de nelinişte. Te-au căutat prin munţi mai multe zile în şir, apoi s-a răspândit zvonul că ai fost omorât şi mâncat de un leu. Drept dovadă ni s-a adus puşca. Bidiviul tău s-a înapoiat în tabără a doua zi după ce ai dispărut. Nu mai aveam nicio îndoială. Locotenentul Gernois era într-adevăr negru de supărare… a luat toată vina asupra lui. El a fost acela care a insistat să se facă cercetări şi tot el l-a găsit pe arabul care-ţi luase puşca. Va fi foarte încântat să ştie că eşti în viaţă.

— Nici nu mă îndoiesc de asta — spuse Tarzan, cu un zâmbet fioros.

— Acum e plecat în oraş, dar am să trimit după el — continuă Gérard. Am să-i dau de veste imediat ce se întoarce.

Tarzan îl lăsă pe căpitan să creadă că se rătăcise şi că ajunsese în cele din urmă la douar-ul lui Kadour-ben-Saden, care-l însoţise până la Bou Saada. După ce-i povesti ofiţerului toate astea, îşi luă rămas bun de la el, scuzându-se că se grăbeşte să se întoarcă în oraş. La han îl aştepta Kadour-ben-Saden, care îi dădu o informaţie extrem de importanţă: era vorba de un bărbat cu barbă neagră care umbla deghizat în arab. De câtva timp îşi îngrijea o încheietură ruptă. Nu demult fusese plecat din Bou Saada, iar acum se întorsese.

Tarzan îi cunoştea ascunzătoarea şi se îndreptă într-acolo.

Trebui să străbată nişte uliţe înguste şi rău mirositoare, cufundate într-o beznă ca în Erebus. Urcă apoi pe o scară cam şubredă, la capătul căreia se afla o uşă închisă. Deasupra uşii, chiar sub streaşina joasă a casei, se afla o ferestruie fără geam. Tarzan se agăţă tocmai bine de pervaz. Se ridică încet în mâini până ce putu să vadă înăuntru, încăperea era luminată; la o masă stăteau Rokoff şi Gernois. Locotenentul tocmai vorbea.

— Rokoff, eşti un diavol! spunea el. Te-ai ţinut de capul meu până ce mi-am pierdut şi ultimul dram de onoare. M-ai împins la crimă; mâinile mele sunt pătate cu sângele acestui om, Tarzan. Dacă progenitura aia diabolică, Paulvitch ăla n-ar cunoaşte secretul meu, te-aş ucide cu mâinile mele chiar acum.

Rokoff râse:

— N-o să faci una ca asta, dragul meu locotenent! În momentul în care se va afla că sunt mort, asasinat, scumpul acela de Alexis va înainta un raport la Ministerul" de Război. Raportul va cuprinde detalii referitoare la afacerea pe care vrei atât de mult s-o tăinuieşti. Apoi… vei fi acuzat de crimă. Haide, haide, fii rezonabil. Sunt doar cel mai bun prieten al tău. Nu ţi-am ocrotit eu onoarea, ca şi cum ar fi fost vorba de a mea?

Gernois rânji şi trase o înjurătură. Rokoff continuă:

— Încă niscai gologani şi documentele de care am neapărată nevoie şi ai cuvântul meu de onoare că nu-ţi voi mai cere nici bani, nici alte informaţii.

— Şi ai motive serioase să faci aşa! urlă Gernois. Ceea ce-mi ceri mă va deposeda de ultimul ban şi de unicul secret militar de valoare pe care-l deţin. Ar trebui să-mi plăteşti pentru informaţii, în loc să-mi pretinzi bani şi informaţii.

— Te plătesc ţinându-mi gura — i-o întoarse Rokoff. Dar să isprăvim odată. Vrei sau nu vrei? Iţi

dau trei minute să te hotărăşti. Dacă nu eşti de acord, voi trimite astă-seară o notă la comandamentul tău care va avea drept consecinţă degradarea suferită de Dreyfus, singura diferenţă între el şi tine fiind că el nu o merita.

O clipă, Gernois stătu cu capul plecat. În cele din urmă se ridică. Scoase din tunică două foi.

— Iată — spuse el, dezarmat. Le-am şi pregătit, fiindcă ştiam că acesta va fi rezultatul.

Şi-i întinse interlocutorului său foile. Chipul răutăcios al lui Rokoff se lumină dintr-o dată. Ticălosul înşfacă hârtiile.

— Ai procedat foarte bine, Gernois. — îi spuse. Nu te voi mai deranja… numai dacă nu se întâmplă să mai aduni ceva bani sau informaţii — rânji el.

— Nu vei mai îndrăzni, câine! şuieră Gernois. Data viitoare te voi ucide. Eram pe punctul s-o fac în astă-seară. Înainte de a veni aici am stat cu aceste foi în faţă timp de o oră… lângă ele se afla un pistol încărcat. Încercam să mă hotărăsc cu care din ele să vin. Data viitoare îmi va fi mai uşor să aleg fiindcă m-am hotărât de pe acum. În seara asta te-ai aflat pe marginea prăpastiei, Rokoff; te sfătuiesc să nu mai încerci a doua oară.

Gernois se ridică să plece. Tarzan abia dacă avu timp să se lase pe podea şi să se ascundă în întuneric, cât mai departe de uşă. Chiar şi acolo îi veni greu să creadă că va reuşi să scape neobservat. Platforma era foarte mică şi, deşi se lipi de perete la marginea cea mai depărtată, abia dacă se găsea la o distanţă mai mare de un metru de uşă. Aproape imediat uşa se deschise şi Gernois ieşi din încăpere. Rokoff venea în urma lui. Niciunul nu vorbea. Gernois făcu vreo trei paşi în jos pe scări, când se opri şi se întoarse pe jumătate ca şi cum ar fi vrut să se înapoieze în cameră.

Tarzan îşi dădu seama că era cu neputinţă să nu fie descoperit. Rokoff se afla încă în prag, la un metru de el; privea însă în direcţie opusă, către

Gernois. Dar ofiţerul să răzgândi şi continuă să coboare scările. Tarzan putu să audă cum Rokoff răsuflă uşurat. O clipă mai târziu, el se întoarse în cameră şi închise uşa.

Tarzan aşteptă până ce Gernois se depărta îndeajuns de mult ca să nu mai audă nimic, apoi deschise uşa şi intră în încăpere. Îl înşfacă pe Rokoff mai înainte ca acesta să se poată ridica de la masă, unde cerceta documentul dat de Gernois. Când îl văzu pe omul-maimuţă, se făcu deodată livid la faţă.

— Tu?! gâfâi el.

— Eu! răspunse Tarzan.

— Ce mai vrei? şuieră Rokoff, îngrozit de cele ce citea în ochii lui Tarzan. Ai venit să mă ucizi?

N-ai să îndrăzneşti. Te vor ghilotina. N-ai să îndrăzneşti!

— Ba am să îndrăznesc foarte bine, Rokoff — îl încredinţa Tarzan. Nimeni nu ştie că sunt aici şi nici de tine nu se ştie nimic. Paulvitch le va spune că a fost Gernois. Te-am auzit cum îl ameninţai pe Gernois. Însă nu asta m-a determinat Rokoff. Nu-mi pasă dacă ştie cineva că te-am omorât; plăcerea de a te ucide va compensa înmiit orice pedeapsă voi primi. Eşti cea mai abjectă dihanie şi laşul cel mai josnic din câţi am întâlnit. Vei muri. Îmi va face o deosebită plăcere să te omor cu mâinile mele.

Tarzan se apropie şi mai mult de el. Nervii lui Rokoff erau încordaţi la maximum. Cu un ţipăt, fugi spre camera alăturată, însă omul-maimuţă îi sări în spate şi-l înhaţă. Degetele de oţel apucară beregata… Laşul guiţă ca un porc înjunghiat până ce Tarzan îl sufocă aproape de tot. Apoi omul-maimuţă îl ridică în picioare, continuând să-l strângă de gât. Nemernicul se zbătea în van… în strânsoarea ca de cleşte a lui Tarzan din neamul maimuţelor el părea un copilaş lipsit de putere.

Tarzan îl împinse într-un scaun şi, cu mult înainte de a exista primejdia ca omul să moară,

slăbi strânsoarea. Când Rokoff încetă să mai tuşească, Tarzan îi vorbi din nou.

— Te-am făcut doar să simţi chinurile morţii. Nu te voi omorî însă… de data aceasta. Te cruţ numai de dragul acelei femei cinstite care a avut marele nenoroc să-ţi fie soră. Îţi atrag însă atenţia că numai de data asta te cruţ de dragul ei. Dacă aud că ai mai făcut vreun rău, fie ei, fie soţului ei… şi dacă mă mai plictiseşti din nou… dacă aud că te-ai întors în Franţa sau într-unul din teritoriile ei, voi face tot posibilul să te găsesc şi atunci, am să isprăvesc treaba pe care am început-o în astă-seară.

Apoi se întoarse la masă, pe care se aflau cele două foi de hârtie. Când le luă, Rokoff scoase un urlet de groază. Tarzan examina cecul şi documentul. Rămase uimit când văzu ce informaţii conţine. Rokoff citise o parte din ele, însă Tarzan ştia prea bine că nimeni nu şi-ar fi putut întipări în minte cifrele şi datele importante pe care le conţinea, într-adevăr, documentul era de o valoare inestimabilă pentru duşmanii Franţei.

— Acestea îl vor interesa foarte mult pe şeful statului-major — spuse Tarzan, strecurând hârtiile în buzunar.

Rokoff gemu. Nu îndrăzni să înjure cu voce tare.

A doua zi dimineaţa, Tarzan porni spre nord, în drum spre Bouira şi Alger.

Când trecu pe lângă hotel, îl văzu pe terasă pe Gernois. Zărindu-l pe Tarzan, locotenentul se făcu alb la faţă. Omul-maimuţă ar fi fost fericit dacă întâlnirea n-ar fi avut loc acum însă n-o mai putea evita. Îl salută pe ofiţer şi-şi continuă drumul, în mod mecanic Gernois răspunse la salut, însă ochii aceia teribili, holbaţi îl urmăriră pe călăreţ, cuprinşi de o groază de nedescris. Era ca şi cum un mort privea la o stafie.

La Sidi Aissa, Tarzan întâlni un ofiţer francez pe care îl cunoscuse cu prilejul vizitei anterioare în

oraş.

— Ai plecat dis-de-dimineaţă din Bou Saada? îl întrebă ofiţerul. Înseamnă că n-ai auzit nimic de sărmanul Gernois.

— A fost ultimul om pe care l-am văzut pe când părăseam oraşul– răspunse. Tarzan. Dar ce s-a întâmplat?

— E mort. S-a împuşcat pe la opt, azi-dimineaţă.

După alte două zile, Tarzan era la Alger. Aici află că trebuie să mai aştepte două zile până la Sosirea vaporului spre Cape Town. Petrecu acest răstimp scriind un raport amănunţit privitor la misiunea sa. Documentele secrete luate de la Rokoff nu le introduse în plic, fiindcă se temea să le încredinţeze altcuiva până ce primea ordin să le transmită unui agent sau să le ducă personal la Paris.

Pe când se îmbarca, după o aşteptare ce i se păru din cale afară de plicticoasă, doi bărbaţi îl supravegheau de pe puntea superioară. Amândoi erau îmbrăcaţi foarte elegant şi proaspăt raşi. Cel mai înalt dintre ei avea părul blond, însă sprâncenele erau foarte negre. Mai târziu, în cursul zilei, se întâmplă ca cei doi să se întâlnească cu Tarzan pe punte. Când omul-maimuţă trecu pe lângă ei, unul dintre bărbaţi atrase grăbit atenţia celuilalt, arătându-i ceva în largul mării. Stăteau cu faţa întoarsă, aşa că nu li se puteau desluşi trăsăturile. De fapt, Tarzan nu le acordă nici cea mai mică atenţie.

Urmând instrucţiunile şefului său, Tarzan se înregistrase sub nume fals: John Caldwell, din Londra. Nu înţelegea de ce este nevoie să procedeze astfel şi îşi bătu îndelung capul din pricina asta. Se întreba ce rol avea să joace la Cape Town.

„Ei — gândi el — bine că am scăpat de Rokoff. Începuse să mă enerveze. Mă-ntreb dacă într-adevăr am devenit atât de civilizat, încât să am

nervi, în orice caz m-a călcat îndeajuns pe nervi fiindcă nu lupta deschis. Dar cine ştie ce mai pune la cale! E ca şi cum Numa, leul, s-ar uni cu Tantor, elefantul şi cu Histah, şarpele, încercând să mă omoare. Atunci, de bună seamă, n-aş şti cine mă va ataca în secunda următoare. Fiarele sunt însă mult mai loiale decât omul… nu se pretează la astfel de urzeli laşe".

În seara aceea, la cină, Tarzan se aşează lângă o tânără femeie care şedea în stânga căpitanului. Ofiţerul le făcu cunoştinţă.

Domnişoara Strong! Unde mai auzise el numele acesta? Îi era foarte cunoscut. Mama fetei dezlegă enigma când îşi strigă fiica pe numele mic: Hazel.

Hazel Strong! Câte amintiri îi trezeau numele ei! O scrisoare către această fată, scrisă de mâna frumoasă a Janei Porter, fusese primul mesaj de la femeia pe care o iubea. Cât de bine îşi amintea de noaptea în care furase scrisoarea de pe masa din cabana tatălui său mort. Jane Porter scrisese acolo până noaptea târziu, urmărită de privirile tânărului ascuns în bezna de afară. Cât de înfricoşată ar fi fost fata dacă ar fi ştiut că în noaptea aceea o fiară sălbatică din junglă stătea ascunsă la fereastră, urmărindu-i fiece mişcare.

Aşadar, aceasta era Hazel Strong… prietena cea mai bună a Janei Porter!

12. IAHTUL ŞI PACHEBOTUL

Să ne înapoiem cu câteva luni în urmă, pe micul peron bătut de vânt al unei grădini din nordul statului Wisconsin. Deasupra peisajului înconjurător pluteşte fumul gros al incendiilor din pădure; fumul înţepător ustură ochii unui mic grup de şase persoane care aşteaptă sosirea trenului ce-i va duce spre sud.

Cu mâinile împreunate sub cozile redingotei, profesorul Archimedes Q. Porter se plimbă de colo-colo sub privirile vigilente ale credinciosului său secretar, domnul Samuel T. Philander. De două ori în ultimele minute profesorul o luase, cu

desăvârşire distrat, peste şine, în direcţia unei mlaştini învecinate şi tot de atâtea ori fusese tras înapoi de neobositul domn Philander.

Jane Porter, fiica profesorului, e prinsă într-o discuţie ce lâncezeşte cu William Cecil Clayton şi cu Tarzan din neamul maimuţelor. Numai cu câteva secunde mai înainte, în mica sală de aşteptare, fuseseră rostite o declaraţie de dragoste şi o renunţare care distrugeau viaţa şi fericirea a două fiinţe din grup; William Cecil Clayton, lord Greystoke, nu era unul dintre aceştia.

În spatele domnişoarei Porter se tot foia, cu deosebită grijă maternă, Esmeralda; ea era fericită. N-avea oare motive să fie, când se întorcea în dragul ei Maryland? Se şi vedeau, nedesluşit, felinarele locomotivei care se apropia. Membrii grupului începură să-şi ridice bagajele. Deodată Clayton exclamă:

— Drace! Mi-am uitat pardesiul în sala de aşteptare.

Alergă să şi-l ia.

— La revedere, Jane, Dumnezeu să te binecuvânteze! îi spuse Tarzan, întinzându-i mâna.

— La revedere! şopti anevoie fata. Încearcă să mă uiţi… nu, nu asta voiam să spun..! N-aş putea să îndur să ştiu că m-ai uitat.

— Dinspre partea asta să n-ai teamă — răspunse el. Aş dori să te pot uita. Ar fi mult mai uşor decât să trec prin viaţă gândindu-mă necontenit ce fericit aş fi putut să fiu. Totuşi tu vei fi fericită; sunt sigur că vei fi… trebuie să fii. Te rog să le spui celorlalţi că m-am hotărit să merg cu maşina până la New York… nu cred că e cazul să-mi iau rămas bun de la Clayton. Aş dori să-mi amintesc cu plăcere de el, însă tare mă tem că sunt o fiară prea neîmblânzită ca să mă înţeleg cu bărbatul ce stă între mine şi singura fiinţă din lume pe care o iubesc.

În clipa când Clayton îşi lua pardesiul din sala de aşteptare, ochii îi căzură pe un formular de

telegramă ce zăcea pe podea. Se aplecă să-l ridice, gândindu-se că era un mesaj important pentru cel care-l pierduse. Aruncă o privire grăbită şi, brusc, uită de pardesiu, de trenul care se apropia, de ceilalţi, de tot. Rămase cu ochii pironiţi la peticul de hârtie pe care-l ţinea în mână. Îl citi de două ori până să desluşească înţelesul celor scrise acolo şi însemnătatea copleşitoare a cuvintelor.

Când se aplecase să ridice formularul, era încă un nobil englez, proprietarul mândru şi bogat al unor averi imense… o clipă mai tirziu afla că nu e decât un cerşetor fără niciun titlu şi fără bani. Tocmai citise telegrama lui D'Arnot către Tarzan, telegramă ce spunea doar atit:

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EŞTI GREYSTOKE. FELICITĂRI.
D'ARNOT

Clayton se clătină pe picioare, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Îi auzi pe ceilalţi strigându-l să se grăbească… trenul se oprise la peron. Năucit, îşi luă pardesiul. Le va spune, desigur, despre telegramă când se va afla în tren. Alergă pe peron în clipa când locomotiva fluiera a doua oară, chiar înainte ca bielele să pună în mişcare roţile. Ceilalţi se şi urcaseră în vagon şi se aplecau de pe platformă, îndemnându-l să se grăbească. Trecură vreo cinci minute până se aşezară pe locuri şi abia atunci îşi dădu seama că Tarzan nu era cu ei.

— Unde e Tarzan? o întrebă pe Jane Porter. S-a urcat în alt vagon?

— Nu — răspunse ea; în ultimul minut s-a hotărât să se întoarcă la New York cu maşina.

Doreşte să vadă mai în amănunt America decât ar putea s-o facă de la fereastra unui vagon. Se întoarce în Franţa, după cum ştii.

Clayton nu răspunse. Se străduia să găsească cuvintele cele mai potrivite ca sa-i dezvăluie Janei

Porter nenorocirea ce-l lovise… nu numai pe el, dar şi pe ea. Se întreba cum va reacţiona fata. Va voi să se mai mărite cu el… să fie o simplă doamnă Clayton? În imaginaţia lui, sacrificiul îngrozitor pe care unul dintre ei trebuia să-l facă îi apăru de dimensiuni exagerate. Apoi se întrebă: îşi va reclama oare Tarzan drepturile? Ştiuse oare el ce conţinea telegrama înainte de a-şi tăgădui atât de calm ascendenţa? Doar afirmase că maimuţa Kala era mama lui! Să fi făcut asta din dragoste pentru Jane Porter?

Nu găsi altă explicaţie mai rezonabilă. Atunci, ignorând dovada pe care i-o oferea telegrama, nu era firesc să se presupună că el nu mai intenţiona să-şi ceară drepturile legitime? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, era bine ca el, William Cecil Clayton, să respingă dorinţa, să se împotrivească sacrificiului acestui om ciudat? Dacă Tarzan din neamul maimuţelor luase această hotărire ca să o ferească pe Jane Porter de nenorociri, putea el, căruia i se încredinţa întregul ei viitor, să facă ceva care să-i pună în primejdie interesele şi fericirea?

Chibzui astfel pină ce primul impuls generos de a da în vileag adevărul şi de a renunţa la titluri şi averi în favoarea adevăratului lor proprietar fu îngropat sub noianul de sofisticări pe care i le sugeraşe propriul lui Interes. În tot restul zilei, şi multe zile după aceea, Clayton fu morocănos şi închis în sine. Din când în când îl măcina gândul că ar fi foarte posibil ca mai târziu Tarzan, regretându-şi mărinimia, să-şi reclame totuşi drepturile…

La câteva zile după ce ajunseră la Baltimore, Clayton aborda chestiunea oficierii căsătoriei cu Jane cât mai curând cu putinţă.

— Ce vrei să spui „cât mai curând cu putinţă?” îl întrebă fata.

— În câteva zile. Trebuie să mă întorc în Anglia imediat şi… aş vrea să vii cu mine, iubito.

— Nu pot să fiu gata atât de repede — îi răspunse Jane. Pregătirile vor dura cel puţin o lună.

Fata era mulţumită, deoarece spera că oricare ar fi fost motivul care-l chema în Anglia, lucrul acesta amâna căsătoria. Greşise în alegerea ei, însă voia să-şi joace rolul în mod cinstit până la capăt. Cu toate astea, dacă putea să obţină o amânare temporară, se simţea îndreptăţită să procedeze astfel. Răspunsul lui Clayton o ului de-a binelea.

— Prea bine, Jane. Voi amâna călătoria în Anglia cu o lună; atunci vom merge împreună.

Când luna se apropie de sfârşit, Jane găsi un alt pretext ca să amâne din nou căsătoria. În cele din urmă, descurajat şi ros de îndoieli, Clayton se văzu silit să plece în Anglia de unul singur.

Cele câteva scrisori pe care le schimbară între ei nu-i dădură mai multe speranţe pentru încheierea căsătoriei, astfel că Clayton îi scrise direct profesorului Porter şi-i expuse situaţia. Bătrânul privise întotdeauna cu ochi buni această căsătorie, îi plăcea Clayton şi, fiind dintr-o familie din sud, acorda o importanţă cam exagerată unui titlu, ceea ce pentru fiica lui nu însemna mare lucru.

Clayton îl îndemnă pe profesor să primească invitaţia de a fi oaspetele său la Londra; invitaţia se referea la întregul grup al profesorului, adică domnul Philander, Esmeralda şi toţi ceilalţi. Englezul era convins că, odată ce Jane va fi lângă el şi legăturile de acasă anulate, fata nu va mai fi atât de înspăimântată de pasul pe care şovăia nespus de mult să-l facă. Astfel, în seara când primi scrisoarea de la Clayton, profesorul Porter îi anunţă pe toţi că peste o săptămână urmau să plece la Londra.

Sosind la Londra, Jane Porter nu se arătă de fel mai docilă decât la Baltimore. Găsea motiv după motiv şi când, la un moment dat, lordul Tennington invită tot grupul să facă o croazieră în jurul Africii la bordul iahtului său, ea fu extrem de încântată de idee şi refuză din nou căsătoria până

la înapoierea lor la Londra. Cum croaziera urma să dureze cel puţin un an, fiindcă intenţionau să facă escale în diferite porturi pitoreşti, Clayton îl blestema în gând pe Tennington că se apucase să propună o astfel de călătorie ridicolă.

Lordul Tennington plănuise să străbată Mediterana, apoi Marea Roşie spre Oceanul Indian şi tot aşa de-a lungul coastei răsăritene a Africii, oprindu-se în fiecare port care merita să fie văzut.

Se întâmplă că într-o bună zi cele două vase trecură în acelaşi timp prin strâmtoarea Gibraltar. Vasul mai mic — iahtul alb şi elegant — înainta spre răsărit; pe puntea lui se afla o tânără femeie care privea cu ochi trişti la medalionul bătut în diamante, mângâindu-l cu gingăşie. Gândurile îi alergau departe, spre locul umbrit şi frumos din jungla tropicală… iar inima îi însoţea gândurile. Se întreba dacă bărbatul care-i dăruise frumoasa podoabă, a cărei valoare el nici nu o bănuia, se înapoiase în pădurea sălbatică.

Pe puntea pachebotului, un tânăr şi o tânără făceau fel şi fel de presupuneri în legătură cu iahtul elegant ce luneca atât de graţios pe întinderea mării leneşe.

După ce iahtul trecu, bărbatul reluă conversaţia, întreruptă de apariţia micului vas.

— Da — spuse el — America îmi place foarte mult; asta înseamnă, desigur, că-mi plac oamenii de acolo, fiindcă, la urma urmei, ţara înseamnă poporul. Am întâlnit acolo câţiva oameni încântători. Îmi amintesc chiar de o familie din oraşul dumneavoastră, domnişoară Strong, o familie care mi-a plăcut în mod deosebit… profesorul Porter şi fiica lui.

— Jane Porter! exclamă fata. Vrei să spui că o cunoşti pe Jane Porter? Ah, dar e prietena mea cea mai bună. Am copilărit împreună… ne cunoaştem de veacuri.

— Nu mai spuneţi! făcu el, zâmbind. Cred că e foarte greu să convingeţi pe cineva că aveţi atâţia

ani!

— Am să mă explic imediat — zise fata, râzând. Ne cunoaştem doar de două veacuri… vârsta ei şi vârsta mea. Însă, vorbind serios, ne preţuim şi ne iubim ca două surori şi-acum când mă gândesc că am s-o pierd, sunt aproape distrusă.

— O s-o pierdeţi? exclamă Tarzan. Ce vreţi să spuneţi? Oh, da, înţeleg… Vreţi să spuneţi că acum, când s-a măritat şi locuieşte în Anglia, o veţi vedea rar sau chiar deloc.

— Da — răspunse ea. Partea cea mai tristă din toată povestea e că nu se mărită cu bărbatul pe care-l iubeşte. Oh, dar e îngrozitor. Să te măriţi dintr-un simţ al datoriei! Cred că e ceva foarte rău şi i-am spus-o. M-am ridicat cu toată tăria împotriva acestei căsătorii şi, deşi am fost singura persoană invitată la nuntă care nu face parte din familie, i-am spus să nu mă cheme fiindcă nu vreau să fiu martoră la toată maimuţăreala aceea. Jane Porter e de neclintit. E convinsă că face singurul lucru onorabil şi nimeni şi nimic n-o va opri să se mărite cu lordul Greystoke, decât Greystoke însuşi sau moartea.

— Îmi pare rău pentru ea — murmură Tarzan.

— Şi mie-mi pare rău pentru omul pe care-l iubeşte — adăugă fata– fiindcă şi el o iubeşte. Nu l-am întâlnit niciodată, însă din cele spuse de Jane trebuie să fie un bărbat încântător. Se pare că s-a născut în jungla africană şi a fost crescut de maimuţele antropoide. Nu văzuse niciodată vreun alb sau vreo femeie albă până ce profesorul Porter şi grupul său n-au fost părăsiţi pe o coastă, chiar în pragul micii sale cabane. Bărbatul acela i-a salvat de tot felul de fiare cumplite şi a săvârşit o serie de fapte extraordinare. Apoi, ca să pună capac la toate, s-a îndrăgostit de Jane şi ea de el, deşi fata nu şi-a dat seama de asta până nu s-a logodit cu lordul Greystoke.

— Extraordinar! murmură Tarzan, storcându-şi creierii să găsească un pretext oarecare ca să

schimbe vorba.

Îi făcea plăcere s-o audă vorbind despre Jane, însă când subiectul conversaţiei deveni chiar el, începu să se simtă stingherit. Îl salvă din încurcătură mama fetei, care li se alătură. Începură să discute tot soiul de generalităţi.

Următoarele zile trecură fără să se întâmple nimic. Marea era liniştită, iar cerul fără pic de nor. Pachebotul brăzda viguros apele spre sud. Tarzan petrecu destul timp în tovărăşia domnişoarei Strong şi a mamei ei. Stăteau pe punte, citind, vorbind sau făcând fotografii cu aparatul domnişoarei Strong. Când soarele apunea, se plimbau.

Într-o zi, Tarzan o găsi pe domnişoara Strong conversând cu un necunoscut, un om pe care nu-l mai văzuse până atunci pe punte. Când se apropie de ei, bărbatul se înclină în faţa fetei şi dădu să plece.

— Aşteptaţi o clipă, domnule Thuran — spuse domnişoara Strong. Faceţi cunoştinţă cu domnul Caldwell. Suntem pasageri pe acelaşi vas şi trebuie să ne cunoaştem.

Cei doi îşi dădură mâna. De cum îl văzu, Tarzan fu izbit imediat de expresia neobişnuit de familiară a ochilor domnului Thuran.

— Sunt sigur că am mai avut onoarea să-l cunosc pe domnul, deşi nu pot să-mi amintesc împrejurările — zise Tarzan.

Domnul Thuran păru neliniştit.

— Nu pot spune, domnule — replică el. E posibil… Şi eu am exact aceeaşi impresie când întâlnesc un necunoscut.

— Domnul Thuran tocmai îmi desluşea câte ceva din misterele navigaţiei — explică fata.

Tarzan nu dădu nicio atenţie conversaţiei care urmă. Se străduia să-şi amintească unde-l mai întâlnise pe domnul Thuran. Era sigur că-l cunoscuse în nişte împrejurări neobişnuite. Pe neaşteptate, soarele ajunse la ei şi fata îl rugă pe

domnul Thuran să-i mute şezlongul la umbră. Tocmai în clipa aceea Tarzan îl urmărea cu deosebită atenţie şi observă modul oarecum neobişnuit în care domnul Thuran mânuia şezlongul… încheietura mâinii stângi era ţeapănă. Nici nu-i trebuia mai mult; o înlănţuire rapidă de idei completă restul.

Domnul Thuran se tot străduia să găsească o scuză pentru a se retrage. Pauza survenită în conversaţie pentru a muta scaunele îi dădu prilejul să ceară permisiunea de a se retrage. Făcând o plecăciune adâncă domnişoarei Strong şi înclinând capul spre Tarzan, se întoarse vrând să plece.

— O clipă… — i se adresă Tarzan. Dacă domnişoara Strong mă va scuza, vă voi însoţi o clipă. Mă întorc imediat, domnişoară Strong.

Domnul Thuran păru stingherit. Când cei doi se îndepărtară îndeajuns de fată, Tarzan se opri şi, punând o mână uriaşă pe umărul bărbatului, îl întrebă:

— Ce mai pui la cale, Rokoff?

— Părăsesc Franţa, aşa cum ţi-am făgăduit — răspunse celălalt, cu o voce arogantă.

— Văd, însă te cunosc ca pe un cal breaz şi-mi vine greu să cred că ne aflăm pe acelaşi vas din pură coincidenţă. Chiar dacă aş vrea să te cred, faptul că voiajezi deghizat mi-ar alunga din cap această părere.

— Ei şi… — rânji Rokoff, dând din umeri. Nu văd ce-ai putea face. Vasul navighează sub pavilion englez. Am tot atâtea drepturi să mă aflu la bord ca şi tine, iar faptul că şi tu eşti înregistrat sub alt nume mă face să mă simt ceva mai tare pe situaţie, îmi închipui.

— N-are rost să lungim vorba, Rokoff. Tot ceea ce vreau să-ţi spun e să te ţii departe de domnişoara Strong… e o femeie cumsecade.

Rokoff se făcu roşu la faţă.

— Dacă nu-ţi vezi de treabă, te voi azvârli peste bord — continuă Tarzan. Nu uita că abia aştept un

pretext ca să scap lumea de tine.

Se răsuci pe călcâie şi-l lăsă pe Rokoff tremurând de furie înăbuşită.

Nu-l mai văzu câteva zile în şir. Rokoff însă nu stătea cu mâinile în sân. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în cabină împreună cu Paulvitch, înfuriindu-se, înjurând şi ameninţând cu cele mai cumplite răzbunări:

— I-aş face vânt peste bord chiar în noaptea asta, dacă n-aş fi sigur că documentele sunt la el. Nu pot risca să le pierd o dată cu el. De n-ai fi un laş tâmpit, Alexis, ai găsi o soluţie ca să intri în cabina lui şi să sustragi documentele.

Paulvitch zâmbi.

— Tu eşti creierul asociaţiei — răspunse el. De ce nu găseşti tu o soluţie? Ei?…

Două ore mai târziu soarta le surâse. Paulvitch, care stătea mereu de veghe, îl văzu pe Tarzan plecând din cabină fără a încuia uşa. Peste cinci minute, Rokoff se postă într-un loc de unde putea da imediat alarma în caz că Tarzan s-ar fi reîntors, iar Paulvitch începu să caute cu dibăcie prin bagajele omului-maimuţă.

Disperat, era gata-gata să renunţe, când observă haina pe care Tarzan tocmai o schimbase. Peste o clipă, înhaţă un plic oficial. O cercetare rapidă şi faţa ticălosului străluci de bucurie. Paulvitch lăsă totul în ordine; nici chiar Tarzan n-ar fi fost în stare să spună dacă fusese atins ceva de când plecase… Paulvitch era un maestru desăvârşit în aceste îndeletniciri.

Când îi înmână lui Rokoff plicul, în cabină, acesta sună stewardul şi comandă o sticlă de şampanie.

— Trebuie să sărbătorim evenimentul, dragul meu Alexis — spuse el, satisfăcut.

— Am avut noroc, Nikolas — explică Paulvitch. E limpede ca bună ziua că purta totdeauna documentele asupra lui şi numai din întâmplare a uitat să ia hârtiile din haina pe care a schimbat-o

cu câteva minute mai înainte. Când va descoperi că-i lipsesc, o să-l apuce toţi dracii. Mi-e teamă că se va gândi imediat la noi. Ştiind că eşti pe vas, te va suspecta primul.

— N-are importanţă pe, cine suspectează de acum înainte… în seara asta… — şi Rokoff rânji dezgustător.

În seara aceea, după ce domnişoara Strong coborî, Tarzan rămase sprijinit de balustradă, privind departe, spre largul oceanului. De când se urcase pe vapor, făcea acest lucru în fiece seară. Uneori stătea astfel un ceas încheiat. Erau însă doi ochi care, din clipa îmbarcării, îi urmăreau necontenit toate mişcările, astfel încât ştiau că Tarzan obişnuieşte să zăbovească până târziu pe punte.

În noaptea aceea, când Tarzan rămase pe punte, sprijinindu-se de balustradă, ochii erau aţintiţi asupra lui. Nu trecu mult şi puntea se goli de pasageri. Era o noapte senină, însă fără lună… obiectele de pe punte abia se desluşeau. Două siluete se strecurau pe furiş, profitând de semiîntuneric; se îndreptau spre omul-maimuţă, care stătea cu spatele la ei. Zgomotul valurilor izbindu-se de parapetul vasului, huruitul elicei şi al motoarelor, toate acestea înlesneau înaintarea celor doi. Când se apropiară mult de ţintă, se ghemuiră jos, ascunzându-se cit mai bine. Unul dintre ei ridică mâna şi dădu semnalul: unu… doi… trei! Ca un singur om, cei doi se năpustiră asupra victimei. Fiecare îl apucă de un picior şi, înainte ca Tarzan din neamul maimuţelor, în ciuda agerimii sale, să fi avut timp să acţioneze, îl azvârliră peste balustradă în Atlantic.

Hazel Strong, aflată pe puntea de dedesubt, privea pierdută, departe în largul oceanului întunecat. Deodată, prin faţa ochilor săi trecu ceva, ca un fulger căzut de sus. Obiectul străbătu atât de repede aerul şi se cufundă în apele negre încât fata nu putu să vadă ce anume este… să fi fost om?…

nu putea spune. Ascultă încordată, doar-doar o auzi un strigăt venind de sus… aşteptă să audă alarma aceea înfiorătoare „Om peste bord!” Nu auzi însă nimic. Pe puntea de sus domnea o linişte deplină… la fel şi pe oceanul ce se desfăşura dedesubtul ei…

Fata îşi zise că văzuse căzând un balot de gunoi, aruncat peste bord de vreun marinar din echipaj. Mai liniştită, porni spre cabină.

13. NAUFRAGIUL IAHTULUI „LADY ALICE”

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, locul lui Tarzan era gol. Domnişoara Strong fu oarecum surprinsă; domnul Caldwell îşi făcuse obiceiul de a o aştepta ca să ia micul dejun împreună cu ea şi cu mama ei. Mai târziu, aflându-se pe punte, domnul Thuran se opri să schimbe câteva cuvinte cu ea. Era extrem de politicos. După ce plecă, domnişoara Strong se gândi cât de încântător era domnul Thuran.

Ziua trecu anevoie. Îi lipsea tovărăşia plăcută a domnului Caldwell. Căci domnul Caldwell avea ceva care o făcuse pe fată să-l placă chiar din prima clipă: povestea atât de fermecător despre locurile pe care le văzuse… despre oameni şi obiceiuri… despre fiarele din junglă… şi întotdeauna avea un fel hazliu de a face comparaţii neaşteptate între animalele sălbatice şi oamenii civilizaţi, ceea ce presupunea o bună cunoaştere a celor dintâi şi o apreciere subtilă, deşi oarecum cinică, a celorlalţi.

După-amiază, când domnul Thuran se opri din nou să vorbească cu ea, fata se bucură de această schimbare în monotonia zilei. În acelaşi timp însă începu să fie serios îngrijorată de absenţa domnului Caldwell; într-o oarecare măsură asocia această îngrijorare cu tresărirea pe care o avusese în noaptea din ajun când obiectul acela nedesluşit se prăvălise ca o săgeată în ocean. Mărturisi domnului Thuran temerile sale. Îl văzuse pe domnul Caldwell în ziua aceea? Nu, nu-l văzuse. De ce?

— Nu a venit la micul dejun, ca de obicei. Nu l-am mai întâlnit de ieri– explică fata.

Domnul Thuran deveni grozav de grijuliu.

— N-am avut plăcerea să-l cunosc mai îndeaproape pe domnul Caldwell — spuse. Totuşi părea să fie un gentleman desăvârşit. S-ar putea să nu se simtă bine şi a rămas în cabină. N-ar fi ceva neobişnuit.

— Nu, desigur, n-ar fi ceva neobişnuit, însă în mod inexplicabil am unul din acele presentimente stupide, pe care numai femeile le au, că ceva nu e în regulă cu domnul Caldwell. Am o senzaţie foarte ciudată… e ca şi cum aş şti că nu mai e pe vapor.

Domnul Thuran râse, cuprins de încântare,

— Vai, scumpă domnişoară Strong, dar unde Dumnezeu ar putea să fie? De mai multe zile n-am văzut ţărmul.

— De bună seamă, e ridicol — încuviinţă ea. O să pun capăt îngrijorării şi am să mă duc să văd ce e cu domnul Caldwell. Făcu semn unui steward care trecea pe acolo.

„S-ar putea să fie mai greu decât îţi închipui, scumpa mea copilă” — gândi domnul Thuran. Spuse cu voce tare:

— Desigur, desigur…

— Caută-l, te rog, pe domnul Caldwell — se adresă ea stewardului. Şi mai spune-i că prietenii lui sunt foarte îngrijoraţi de absenţa lui îndelungată.

— Ţii atât de mult la domnul Caldwell? întrebă domnul Thuran.

— Găsesc că e un om admirabil. Mama e de-a dreptul îndrăgostită de el. E tipul de bărbat alături de care te simţi într-o siguranţă deplină… nu poţi să n-ai încredere în domnul Caldwell.

Un minut mai târziu stewardul se întoarse şi spuse că domnul Caldwell nu se află în cabină.

— Nu-l pot găsi, domnişoară Strong şi… — stewardul şovăi. Am constatat că nu a dormit în

patul său astă-noapte. Cred că cel mai bun lucru e să raportez acest lucru căpitanului.

— Neapărat! exclamă domnişoara Strong. Am să merg şi eu la căpitan. Groaznic! Ştiam eu că s-a întâmplat ceva! Până la urmă presimţirile nu m-au înşelat.

Câteva clipe mai târziu, în faţa căpitanului se prezentă o femeie înfricoşată, însoţită de un steward agitat. Căpitanul ascultă relatările lor în tăcere… pe faţa lui se citea îngrijorarea, mai ales când stewardul îl asigură că-l căutase pe pasagerul absent prin toate locurile frecventate în mod obişnuit de călători.

— Domnişoară Strong, sunteţi sigură că aseară aţi văzut un corp căzând peste bord? întrebă el.

— Fără pic de îndoială — răspunse fata. Nu pot spune precis dacă era un corp omenesc… n-a strigat nimeni. Poate să fi fost ceea ce am crezut la început: un balot de gunoi. Însă dacă domnul Caldwell nu e de găsit nicăieri, sunt absolut sigură că el este acela care a căzut în ocean.

Căpitanul dădu ordin să se facă imediat o cercetare amănunţită a vaporului, din vârful catargului până în fundul calei, şi să nu se omită niciun ungher sau ascunziş. Domnişoara Strong se duse în cabina să aştepte acolo rezultatul cercetării. Căpitanul ii puse mai multe întrebări, însă fata nu-i putu spune altceva despre cel dispărut decit ceea ce observase ea însăşi în scurta lor intilnire pe vapor, Pentru prima oară îşi dădu seama cât de puţin îi spusese domnul Caldwell despre el însuşi sau despre trecutul lui. Tot ce ştia era că se născuse în Africa şi fusese educat la Paris. Aceste informaţii succinte le căpătase drept răspuns când se arătase surprinsă că un englez vorbeşte cu un puternic accent franţuzesc.

— A lăsat vreodată să se înţeleagă că are duşmani? întrebă căpitanul.

— Niciodată.

— Discuta şi cu alţi pasageri?

— Numai cât se afla cu mine… sau când ne întâlneam din întâmplare cu ceilalţi călători.

— După părerea dumneavoastră, domnişoară Strong, omul acesta obişnuia să bea mult?

— Nu ştiu dacă bea… dar ştiu sigur că nu băuse nimic cu o jumătate de oră înainte ca eu să văd corpul acela căzând — răspunse fata. Până atunci a stat cu mine pe punte.

— E foarte ciudat… — murmură căpitanul. Mie nu mi s-a părut a fi un om care să aibă crize, leşinuri sau alte asemenea suferinţe. Şi chiar dacă ar fi fost vorba de aşa ceva, e foarte puţin probabil să se fi rostogolit peste parapet, dacă l-ar fi apucat vreo criză şi s-a sprijinit de bară… mai degrabă ar fi căzut în interior, pe punte. Dacă nu se află pe vapor, domnişoară Strong, atunci a fost aruncat peste bord… faptul cu nu aţi auzit niciun strigăt dovedeşte că era mort înainte de a părăsi puntea… ucis.

Fata se cutremură.

După o oră, primul ofiţer se prezentă să raporteze rezultatul investigaţiei:

— Domnul Caldwell nu se află pe vas, domnule căpitan.

— Mă tem că e vorba de ceva mai grav decât un simplu accident, domnule Brently — spuse căpitanul. Doresc să faceţi personal o cercetare amănunţită a lucrurilor domnului Caldwell pentru a vedea dacă există vreun motiv de sinucidere sau crimă… cercetaţi totul cu deamănuntul.

— Am înţeles, domnule! răspunse domnul Brently şi plecă să execute ordinul.

Hazel Strong era copleşită. Timp de două zile nu părăsi cabina, şi când, în cele din urmă, îndrăzni să iasă pe punte, era palidă şi trasă la faţă, cu nişte cearcăne mari şi negre sub ochi. Trează sau în somn, i se părea că vede mereu acel corp negru prăbuşindu-se vertiginos şi tăcut în oceanul rece şi lugubru.

Scurt timp după ce fata ieşi pe punte, domnul Thuran veni să o încurajeze, vorbindu-l cu amabilitate şi afecţiune.

— Dar e groaznic, domnişoară Strong — spunea el. Nu-mi iese din minte această tragedie.

— Nici mie — zise fata, zdrobită. Mă chinuie mereu gândul că ar fi putut fi salvat dacă dădeam alarma.

— Nu trebuie să vă reproşaţi nimic, scumpă domnişoară Strong — o îndemnă domnul Thuran. În niciun caz nu e greşeala dumneavoastră. Oricare altul ar fi făcut la fel. Cine s-ar fl gândit că un balot căzut de pe vas poate fi un om? Chiar dacă aţi fi dat alarma, rezultatul ar fi fost acelaşi. La început s-ar fi îndoit de spusele dumneavoastră, gândind că e vorba de halucinaţia unei femei. Dacă aţi fi insistat, tot ar fi fost prea tirziu ca să mai fie salvat. Gândiţi-vă: până opreau vaporul, până ar fi coborât bărcile la apă, până ar fi vâslit atâtea mile înapoi, în căutarea locului necunoscut unde s-a petrecut tragedia… Nu, nu trebuie să vă faceţi mustrări de conştiinţă. Aţi făcut pentru sărmanul domn Caldwell mai mult decât oricare dintre noi… sunteţi singura care-i simţiţi lipsa. Dumneavoastră aţi declanşat investigaţiile.

Fata fu recunoscătoare pentru cuvintele sale amabile şi încurajatoare. În restul călătoriei, individul stătu în preajma ei aproape tot timpul şi fata ajunse să-l placă foarte mult. Între timp, domnul Thuran aflase că frumoasa domnişoară Strong, din Baltimore, era o americancă având o moştenire foarte mare: bogată deci şi cu perspective care mai-mai că-l făcură să-şi piardă răsuflarea când se gândi la viitor. Şi cum îşi petrecea majoritatea timpului făcând calcule peste calcule, e de mirare că mai respira.

După dispariţia lui Tarzan, domnul Thuran intenţionase să părăsească vasul în primul port unde ar fi făcut escală. Pusese mâna pe documentele pentru care pornise în această

călătorie. Nu-l mai reţinea nimic. Nu-l mai interesa decât să se înapoieze cât mai repede pe continent şi să ia primul expres spre St. Petersburg.

Acum însă, în mintea lui încolţi un alt gând care anulă cu desăvârşire planul iniţial. Averea americancei nu era un lucru la care să dai cu piciorul, iar posesoarea era foarte atrăgătoare.

„Sapristi, cu averea ei, o să fac furori la St. Petersburg” — gândi el.

După ce cheltui în gând mai multe milioane de dolari, domnul Thuran găsi că noua vocaţie este atât de plăcută, încât se hotărî să-şi continue drumul până la Cape Town, unde descoperi brusc că nişte treburi urgente ar putea să-l reţină pentru câtva timp.

Domnişoara Strong îi spusese că se ducea la Cape Town împreună cu mama ei să viziteze acolo pe un frate al doamnei Strong… nu se hotărâseră încă asupra duratei vizitei, dar, probabil, urmau să stea câteva luni. Fata fu încântată când află că domnul Thuran avea aceaşi destinaţie.

— Sper că ne vom mai vedea — spuse ca. Trebuie să ne vizitaţi, pe mama şi pe mine, imediat ce ne vom stabili în oraş.

Domnul Thuran se arătă foarte bucuros că i se acordă această posibilitate şi o asigură că nu va întârzia să vină. Doamna Strong însă nu manifestă aceeaşi bucurie ca fiica ei.

— Nu ştiu de ce n-am încredere în el — îi spuse doamna Strong într-o zi în timp ce vorbeau despre el. Pare să fie un adevărat domn, din toate punctele de vedere, insă uneori ochii lui exprimâ ceva ce nu pot descrie.. Ceva ce-mi dă o senzaţie ciudată…

Fata râse:

Eşti prea Suspicioasă, mamă…

— Poate că e aşa, însă îmi pare rău că în locul lui nu-l avem pe sărmanul domn Caldwell.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere — răspunse fiica.

La Cape Town, domnul Thuran deveni un vizitator frecvent în casa unchiului lui Hazel Strong. Atenţiile sale erau atât de plăcute, totul studiat cu atâta migală, încât veneau în întâmpinarea oricărei dorinţe a fetei. Încerca pe toate căile să o facă să depindă de el din ce în ce mai mult. Dacă ea, mama ei sau vreo verişoară aveau nevoie să fie însoţite… dacă se ivea ocazia să facă un serviciu prietenesc, inteligentul şi omniprezentul domn Thuran le stătea întotdeauna la dispoziţie. Unchiul fetei şi familia începură să-l simpatizeze pentru curtoazia sa inepuizabilă şi dorinţa de a fi util. Domnul Thuran devenise indispensabil. În cele din urmă, socotind că a venit momentul, ceru mâna fetei. Domnişoara Strong fu uimită. Nu ştia ce să spună.

— Nu m-am gândit niciodată că ai putea să mă iubeşti astfel — îi spuse. Te-am considerat întotdeauna un prieten foarte bun. Nu-ţi voi răspunde chiar acum. Uită că m-ai cerut de soţie. Să continuăm să fim ceea ce am fost… apoi, pentru o perioadă de timp, mă voi uita la tine cu alţi ochi. S-ar putea să descopăr că sentimentele mele pentru tine înseamnă mai mult decât prietenie. Sunt sigură că nu m-am întrebat vreodată dacă te iubesc.

Domnului Thuran îi convenea de minune propunerea fetei. Îi spuse că regretă profund că se grăbise, însă o iubea de mult şi o iubea cu atâta ardoare, încât considerase că trebuie să ştie cu toţii acest lucru.

— Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut, Hazel. Desigur, voi aştepta; sunt convins că o dragoste atât de mare şi curată ca a mea va fi răsplătită. Tot ceea ce mă interesează să ştiu e dacă iubeşti pe altul. Îmi spui?

— În viaţa mea n-am fost îndrăgostită — răspunse ea.

Domnul Thuran fu grozav de satisfăcut. În seara aceea, înapoindu-se acasă, îşi cumpără în

închipuire un iaht luxos şi-şi construi o vilă valorând un milion de dolari pe litoralul Mării Mediterane.

A doua zi, Hazel Strong trăi una din surprizele cele mai fericite din viaţa ei: pe când ieşea dintr-un magazin de bijuterii, se întâlni nas în nas cu Jane Porter.

— Jane Porter! exclamă ea. De unde Dumnezeu ai apărut? Nu pot să-mi cred ochilor!

— Ah, ce surpriză! strigă Jane, la fel de uimită. M-am gândit tot timpul că eşti la Baltimore… chiar aşa!

Îşi îmbrăţişa din nou prietena, sărutând-o de nenumărate ori.

Când fetele isprăviră tot ce aveau de povestit, Hazel ştia că iahtul lordului Tonnington aruncase ancora la Cape Town pentru o escală de cel puţin o săptămână, după care aveau să-şi continue călătoria… de data aceasta de-a lungul Coastei de vest, îndreptându-se spre Anglia.

— Unde mă voi mărita — îşi încheie Jane relatarea.

— Va să zică nu te-ai măritat încă? întreba Bazei.

— Nu încă — răspunse Jane. Apoi adăugă într-o doară: Aş vrea ca Anglia să fie la un milion de mile de aici.

Cei de pe iaht se vizitară reciproc cu rudele tinerei Hazel. Organizară dineuri şi excursii prin împrejurimi pentru a-i distra pe vizitatori. Domnul Thuran era un oaspete binevenit în ambele grupuri. Dădu el însuşi un dineu în onoarea bărbaţilor din grup şi reuşi, prin câteva mici amabilităţi, să se bage sub pielea bunului lord Tennington.

Domnul Thuran surprinsese o aluzie privitor la un lucru care putea să rezulte din escala neaşteptată a iahtului Lordului Tennington şi voia să se bizuie pe asta. Într-o zi, pe când se afla singur cu englezul, profită de ocazie ca să sublinieze că

logodna lui cu domnişoara Strong va fi anunţată imediat ce vor ajunge în America.

— Însă te rog să nu spui nimănui, dragul meu Tennington… nici măcar un cuvinţel.

— Desigur, te înţeleg foarte bine, dragă amice — răspunse Tennington. Meriţi să fii felicitat, e o fată minunată, ştii… într-adevăr minunată.

A doua zi doamna Strong, Hazel şi domnul Thuran erau oaspeţi pe iahtul Lordului Tennington. Doamna Strong le spunea cât de încântată era de vizita la Cape Town; regreta, însă că o scrisoare sosită tocmai atunci de la avocatul ei din Baltimore o silea să-şi scurteze şederea.

— Când plecaţi? o întrebă Tennington.

— La începutul săptăminii viitoare, cred — răspunse că.

— Adevărat?! exclamă domnul Thuran. Sunt într-adevăr norocos. Am fost înştiinţat că trebuie să mă întorc de îndată; voi avea deci onoarea de a vă acompania şi sluji.

— E drăguţ din partea dumneavoastră, domnule Thuran — răspunse doamna Strong. Sunt sigură că vom fi fericite să ne punem sub protecţia dumneavoastră.

În străfundul sufletului ei însă ar fi dorit să poată scăpa de el. De ce? Doamna Strong nu putea spune.

— Pe Dumnezeul meu! izbucni lordul Tennington o clipă mai tirziu. Am o idee grozavă, zău aşa!

— Da, Tennington, nu încape îndoială — interveni Clayton — trebuie să fie intr-adevăr o idee grozavă dacă o ai tu, dar care naiba e ideea asta? Nu cumva îţi trece prin cap să mergem în China, trecând pe la Polul Sud?

— Ei, ei, Clayton — i-o întoarse Tennington — nu trebuie să fii atât de aspru cu un prieten fiindcă s-a întâmplat să nu-ţi vină ţie ideea acestei călătorii… De când am pornit la drum, te-ai purtat ca un bădăran sadea. Nu, domnule, e o idee

grozavă şi veţi fi cu toţii de acord că-i aşa. Propun să invităm pe doamna şi pe domnişoara Strong, precum şi pe domnul Thuran, daca vrea să vină, să călătorească până în Anglia cu iahtul nostru. Ei, nu e o idee excelentă?

— Iartă-mă, Tenny bătrâne! strigă Clayton. Desigur, este o idee excelentă… n-aş fi crezut că poate veni de la tine aşa ceva. Eşti sigur că e originală?

— Vom porni la începutul săptămânii viitoare, sau oricând vă convine, doamnă Strong — adăugă bunul englez, ca şi cum toate lucrurile erau stabilite în afară de data plecării.

— Vai, lord Tennington, nici măcar nu ne-aţi dat prilejul să vă mulţumim, darămite să ne mai şi gândim dacă vom fi în stare să acceptăm generoasa dumneavoastră invitaţie — spuse doamna Strong.

— Sunt sigur că veţi accepta — răspunse Tennington. O să petrecem de minune, ca pe orice vas de călători, şi veţi avea tot confortul. Oricum, cu toţii dorim să veniţi cu noi şi nici nu vrem să auzim că spuneţi nu.

Hotărâră deci să pornească la drum lunea următoare.

Peste două zile, fetele stăteau în cabina drăgălaşei Hazel, uitându-se la nişte fotografii pe care domnişoara Strong le developase la Cape Town şi pe care le făcuse de când părăsise America; fetele erau absorbite cu totul în această îndeletnicire. Jane îi punea o mulţime de întrebări, iar Hazel revărsa un adevărat torent de comentarii şi explicaţii referitoare la diferite peisaje şi oameni.

— Iată — spuse deodată — acesta e bărbatul care te cunoaşte. Sărmanul, am vrut de nenumărate ori să te întreb despre el, însă de când suntem împreună, n-am mai fost în stare să mă gândesc la asta. Vorbind, Hazel ţinea fotografia astfel întoarsă, încât Jane nu putea să vadă chipul omului din fotografie. Îl chema John Caldwell — continuă

Hazel. Ţi-aduci aminte de el? Spunea că te-a intâlnit în America. E englez.

— Nu-mi amintesc numele — răspunse Jane. Ia să văd fotografia.

— Sărmanul, a căzut peste bord în timp ce călătoream de-a lungul coastei — mai spuse Hazel când îi întinse fotografia.

— Peste bord?… Vai, Hazel, Hazel… doar nu vrei să spui că e mort? Înecat în ocean? Hasel l De ce nu spui că e o glumă?!

Şi înainte ca domnişoara Strong, uluită, să o poată susţine, Jane Porter se prăbuşi pe podea, leşinată. După ce o readuse pe buna ei prietenă în simţiri, Hazel o privi ţintă înainte ca vreuna din ele să poată scoate o vorbă.

— Jane, n-am ştiut că-l cunoşti pe domnul Caldwell atât de bine, încât moartea lui să-ţi provoace un astfel de şoc — zise Hazel, cu voce sugrumată.

— John Caldwell? întrebă din nou domnişoara Porter. Doar nu vrei să spui că nu ştii cine e acest om, Hazel?

— Ba da, Jane. Ştiu foarte bine cine era… se numea John Caldwell şi venea de la Londra.

— Oh, Hazel, aş vrea să te pot crede — gemu fata. Aş vrea să pot crede, însă trăsăturile acelea sunt atât de bine întipărite în mintea şi în inima mea, încât le-aş recunoaşte dintr-o mie, oriunde în lumea asta. Îl cunosc foarte bine.

— Ce vrei să spui, Jane? strigă Hazel, speriată de-a binelea. Cine iţi inchipui că e?

— Nu-mi inchipui, Hazel, sunt sigură că în fotografie e Tarzan din neamul maimuţelor.

— Jane!

— Nu mă pot înşela. Oh, Hazel, eşti sigură că a murit? Nu cumva te-nşeli?

— Mi-e teamă că nu, dragă prietenă — răspunse Hazel, tristă. Aş vrea să cred că tu te-nşeli, însă acum îmi vin în minte o sută de dovezi care au alt înţeles decât atunci când credeam că e doar John

Caldwell din Londra. Spunea că s-a născut în Africa şi că_a fost educat În Franţa.

— Da, e adevărat — murmură Jane Porter, pierdută.

— Ofiţerul care i-a controlat bagajele nu a găsit nimic care să-l identifice pe John Caldwell din Londra. Aproape toate lucrurile ce-i aparţineau erau confecţionate sau cumpărate la Paris Tot ceea ce purta vreo iniţială era marcat fie cu „T", fie cu „J.C.T." Am crezut că poate călătorea incognito si J.C. Insemna John Caldwell.

— Tarzan din neamul maimuţelor şi-a luat numele de Jean C. Tarzan– explică Jane, cu aceeaşi lipsă de însufleţire. Şi acum e mort! Oh, Hazel e îngrozitor! A murit singur, în oceanul acesta teribil! E de necrezut că inima aceea generoasă a încetat să bată… că muşchii aceia puternici sunt inerţi acum pentru totdeauna! Că el, care era întruparea vieţii, a sănătăţii şi puterii bărbăteşti, a căzut pradă acelor animale vâscoase, dezgustătoare, că…

Jane nu mai putu să continue şi, cu un geamăt slab, îşi îngropă capul în palme şi se prăbuşi hohotind pe podea.

Timp de mai multe zile domnişoara Porter fu bolnavă şi nu voi să vadă pe nimeni altcineva decât pe Hazel şi pe credincioasa Esmeralda. Când, în cele din urmă ieşi pe punte, toţi fură izbiţi de trista schimbare ce se petrecuse în ea. Nu mai era americanca vioaie, plină de viaţă, care încânta pe toţi cei ce o cunoşteau. Nu mai era decât o fată tăcută şi tristă. Ochii ei exprimau o tristeţe fără margini pe care nimeni, în afară de Hazel, nu o putea explica.

Întregul grup încerca prin toate mijloacele s-o dispună şi s-o amuze, însă toate străduinţele se dovediră zadarnice. Din când în când, hazliul Lord Tennington reuşea să-i smulgă un zâmbet palid, însă aproape tot timpul stătea şi privea ţintă oceanul nemărginit ce se întindea în faţa ochilor ei.

O dată cu boala Janei Porter se abătură — aşa se părea — şi alte nenorociri asupra iahtului. În primul rind, o avarie la una din maşini îi obligară să plutească în derivă timp de două zile, până ce o repararâ cum puturâ. Apoi, aproape pe neaşteptate, se dezlănţui o furtună care zvârli peste bord tot ce întâlni în cale. După aceea, doi dintre marinari se luară la bătaie în cabină. Rezultatul: unul fu grav rănit cu cuţitul, iar celălalt trebui să fie pus în fiare. Colac peste pupăză, ofiţerul de cart căzu peste bord, noaptea, şi se înecă înainte de a putea fi salvat. După ce dispăru în valuri, iahtul se învârti în jurul acelui loc cam vreo zece ore, însă nu-l mai găsiră.

Membrii echipajului şi oaspeţii erau descurajaţi şi cuprinşi de deznădejde după aceste nenorociri. Tuturor le era teamă că se va întimpla. Ceva şi mai rău. Mai ales marinarii, care îşi aminteau tot felul de semne rele şi prevestiri, erau siguri că asupra lor se va abate o nenorocire groaznică.

Cobitorii nu avură prea mult de aşteptat. În a doua noapte, după ce ofiţerul se înecase, micul iaht pârâi de la prora la pupa. Cam pe la ora unu se produse o ciocnire teribilă care-i aruncă jos din hamace şi paturi pe oaspeţii şi pe marinarii adormiţi. Vasul se cutremură de sus până jos şi se aplecă mult spre tribord; motoarele se opriră. Rămase aşa o clipă, cu puntea într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade… apoi, cu un zgomot lugubru şi sfişietor, reveni Ia poziţia de plutire.

Numaidecit, bărbaţii se năpustiră pe punte urmaţi îndeaproape de femei. Deşi vremea era înnourată, nu bătea vântul şi nici nu era atât de întuneric, încât să nu vadă la prora o masă neagră plutind pe ape.

— O epavă care pluteşte în derivă — anunţa ofiţerul de cart.

Mecanicul dădu buzna pe punte, căutându-l pe căpitan.

— Placa aia carc-am pus-o în capul cilindrului a sărit în aer, dom' căpitan — raportă el. Acuma intră apă multă pe la prora.

0 clipă mai târziu, un marinar veni în goană de sub punte.

— Dumnezeule mare! strigă el. S-a dus dracului tot fundul, e crăpat tot. Vasu' n-o să mai plutească nici douăzeci de minute.

— Gura! tună Tennington. Doamnelor, duceţi-vă repede în cabină şi luaţi-vă cele necesare. Poate că situaţia nu e atât de gravă, însă s-ar putea să fim obligaţi să coborâm bărcile la apă. E mai bine să fim pregătiţi. Plecaţi imediat, vă rog. Căpitane Jerrold, trimite jos, te rog, câţiva oameni de nădejde să stabilească cu precizie cât de gravă e avaria. Propun ca între timp să se pună provizii în bărcile de salvare.

Vocea calmă, fără un dram de enervare, a englezului ajută foarte mult la restabilirea încrederii oamenilor şi peste o clipă toţi plecară să facă ceea ce li se spusese. Când doamnele se reîntoarseră pe punte, aprovizionarea bărcilor era aproape terminată; peste câteva clipe ofiţerul trimis sub punte veni să raporteze. De altfel, nici nu mai era nevoie de concluziile lui, fiindcă toată lumea îngrămădită pe punte nu se mai îndoia câtuşi de puţin că sfârşitul Lady-ei Alice este aproape.

— Care-i situaţia, domnule? întrebă căpitanul văzând că ofiţerul şovăie.

— Domnule, nu vreau să înfricoşez doamnele, însă, după părerea mea, vasul nu va pluti mai mult de zece minute. E o spărtură atât de mare, încât poate trece o vacă prin ea.

În alte cinci minute Lady Alice se înclină spre prova. Pupa se ridicase mult deasupra apei şi era foarte greu să-ţi menţii echilibrul pe punte. Pe vas se aflau patru bărci de salvare: acestea fură echipate şi coborâte cu bine la apă. Pe când se depărtau de navă, Jane Porter se întoarse şi aruncă

o ultimă privire. Toc mai atunci se auzi un trosnet îngrozitor şi un bubuit de rău augur. Urmă o explozie în inima vasului… maşinile săriră în aer. Smulgând şi nimicind totul în cale… pupa se ridică şi mai sus şi, o clipă, iahtul păru să rămână aşa — o prăjină verticală ieşind din străfundurile oceanului — apoi nava dispăru brusc în valuri.

Într-una din bărci, bunul Tennington îşi ştergea o lacrimă: nu pentru averea care se ducea spre adâncuri, ci pentru prietena scumpă şi frumoasă la care ţinuse atât de mult.

Întunericul nopţii fu în cele din urmă sfâşiat de soarele tropical ce îşi revărsă razele peste întinderea oceanului. Jane Porter, care se zbătuse toată noaptea într-un somn agitat, fu trezită de lumina puternică a soarelui ce-i mângâia faţa. Se uită în jur. În aceeaşi barcă cu ea mai erau trei marinari, Clayton şi domnul Thuran. Apoi căută cu privirea celelalte bărci, însă cât putea cuprinde cu ochii nimic nu întrerupea monotonia acelui noian de ape: erau singuri într-o bărcuţă pe Atlanticul imens.

14. ÎNAPOI, ÎN JUNGLA MISTERIOASĂ

Când Tarzan atinse apa, primul său gând fu să înoate cât mai departe de vapor ca să nu fie lovit de elice. Ştia cui trebuie să mulţumească pentru această nouă aventură şi, menţinându-se la suprafaţă doar prin simpla mişcare a mâinilor, îl năpădi necazul că se lăsase surprins atât de uşor de Rokoff.

Pluti astfel câtva timp, urmărind cum se micşorează luminile pachebotului care se depărta, fără să-i treacă măcar o clipă prin minte să strige după ajutor. Nu ceruse ajutor niciodată în viaţa lui şi nu-i de mirare că nu făcu acest lucru nici acum. Întotdeauna se bizuise pe propria-i forţă şi posibilităţi de a se descurca. De altfel, în junglă, pe vremea maimuţei Kala, nu era nimeni care să răspundă la strigătele de ajutor. Când descoperea

că există şi această posibilitate, se vădea a fi prea târziu.

Tarzan se gândi că avea şansă doar una la o sută de mii să poată fi salvat şi încă şi mai puţin de a ajunge la ţărm. Se hotărî deci să se agate de şansa minimă ce stătea în puterea lui: să înoate încet spre coastă… vaporul putea fi mai aproape de ţărm decât îşi închipuia el.

Tăia apa, cu mişcări prelungi şi îndemânatice… Pentru ca muşchii săi uriaşi să dea semne de oboseală, trebuiau să treacă multe ore. Pe când înota spre est, călăuzindu-se după stele, îşi dădu seama că-l stânjenesc pantofii şi-i lepădă. După pantofi urmară pantalonii şi ar fi scos şi haina dacă n-ar fi avut în buzunar documentele acelea preţioase. Vru să se încredinţeze că încă le mai are şi îşi strecură mâna în buzunar, însă, spre consternarea sa, constată că nu mai sunt acolo.

Abia atunci îşi dădu seama că Rokoff plănuise să-l azvârle peste bord pentru un motiv mai serios decât o simplă răzbunare: reuşise să intre în posesia documentelor pe care Tarzan i le smulsese la Bou Saada. Omul-maimuţă blestemă în gând şi lăsă şi haina şi cămaşa să se ducă la fund. Curând scăpă şi de celelalte obiecte de îmbrăcăminte şi iată-l înotând uşor şi fără nicio povară spre est.

Zorile, la început palide, începură să stingă stelele de pe firmament. Pe neaşteptate, contururile nedesluşite ale unui obiect mare şi negru apăru în calea lui. Din câteva lovituri ajunse lângă el… Era fundul unei epave purtate de ape. Tarzan se caţără pe ea. Voia să se odihnească cel puţin până se lumina de-a binelea de ziuă. Nu se gândea câtuşi de puţin să rămână pasiv pe epavă, pradă foamei şi setei. Dacă trebuia să moară, atunci să moară străduindu-se din răsputeri, încercând în vreun fel să se salveze.

Marea era liniştită şi epava unduia lin pe ocean. Tocmai bine pentru înotătorul care nu închisese ochii de douăzeci de ore: Tarzan din neamul

maimuţelor se ghemui pe grinzile lunecoase şi adormi de îndată.

Dis-de-dimineaţă îl trezi căldura soarelui. Prima senzaţie conştientă fu cea de sete. În clipa în care-şi dădu pe deplin seama că-i e sete nevoia de a şi-o potoli se transformă într-un adevărat chin. O clipă mai târziu uită totul, o dată cu descoperirea aproape simultană a două lucruri: primul era o barcă de salvare ce plutea pe lângă epavă în mijlocul unor resturi; celălalt, linia nedesluşită a unui ţărm conturându-se în depărtare, spre răsărit.

Tarzan sări în apă şi înotă spre barca de salvare. Apa rece îl trezi de-a binelea. Cu forţe reînnoite, trase barca spre el şi, după mai multe eforturi herculeene, reuşi să o urce pe fundul lunecos al epavei, unde o cercetă în amănunţime. Barca era în stare bună şi- puţin mai târziu, plutea lângă epavă. Apoi Tarzan alese două bucăţi de lemn dintre resturi, care să-i servească drept lopeţi şi începu să înainteze cu spor spre ţărmul din depărtare.

Era târziu după-amiază când ajunse destul de aproape ca să distingă amănuntele de pe coastă. În faţa lui se deschidea — cel puţin aşa s-ar fi zis– intrarea într-un mic golf înconjurat de uscat din toate părţile. Ţărmul împădurit dinspre nord i se păru foarte cunoscut. Era oare cu putinţă ca soarta să-l arunce chiar la marginea junglei dragi?! Chiar acolo unde copilărise?! Când prora bărcii intră în gura golfului, ultima fărâmă de îndoială se spulberă; acolo, pe ţărmul mai îndepărtat, la umbra pădurii virgine, se afla cabana lui, cabana construită de răposatul său tată, John Clayton, Lord Greystoke, înainte de a se naşte el, Tarzan.

Cu mişcări viguroase ale muşchilor săi uriaşi, Tarzan îndreptă mica ambarcaţiune spre plajă. Nici nu atinse bine fundul de nisip, că omul-maimuţă şi sări pe uscat… inima îi bătea năvalnic de bucurie şi fericire, când cuprinse cu ochii locurile şi lucrurile atât de cunoscute: cabana, plaja, pârâul din apropiere, jungla deasă, de nepătruns. Revăzu,

puzderia de păsări cu penajul lor strălucitor… florile tropicale, minunat înflorite, împodobind ghirlandele de liane ce cădeau în bucle imense din arborii gigantici.

Tarzan din neamul maimuţelor ajunsese din nou acasă şi ca toată lumea să afle acest lucru, înălţă capul şi slobozi strigătul fioros şi sălbatic al tribului său. O clipă, jungla încremeni, apoi se auzi răspunsul gros şi înfricoşător: era răgetul furios al lui Numa, leul; iar mai de departe răsună, mai slab, urletul înfiorător al unei gorile.

Întâi şi întâi, Tarzan se duse la pârâu şi-şi potoli setea; apoi se apropie de cabană. Uşa era încuiată şi zăvorită aşa cum o lăsase el şi D'Arnot. Nimic nu se clintise din loc: masa, patul, pătuţul de copil cioplit de tatăl său… rafturile şi bufeturile erau acolo, aşa cum fuseseră aşezate cu douăzeci de ani înainte… aşa cum le părăsise el, cu aproape doi ani în urmă.

Ochii se desfătaseră; acum era rândul stomacului să-şi ceară drepturile. Junghiurile de foame îl îmboldiră să pornească în căutarea hranei. În cabană nu găsi nimic de-ale mâncării şi nu avea nici arme; pe perete însă atârna una din vechile sale frânghii împletite din liane. Se rupsese şi era înodată în prea multe locuri aşa că o înlocuise de mult cu una mai bună. Tarzan şi-ar fi dorit un cuţit. Ei bine, dacă nu se înşela, înainte de asfinţitul soarelui urma să aibă şi cuţit, lance, precum şi arc cu săgeţi; frânghia asta îl va ajuta. Între timp trebuia să facă rost de mâncare. Încolăci cu grijă funia şi, după ce şi-o puse pe umăr, ieşi închizând uşa.

Jungla începea chiar lângă colibă. Tarzan se avântă în inima pădurii cu multă precauţie şi fără să facă zgomot: acum era o fiară sălbatică plecată după hrană. O bucată de vreme cercetă solul, însă, văzând că nu e nici urmă de vânat, sări în copaci. De la primele salturi ameţitoare din arbore în arbore se simţi din nou năpădit de bucuria de a

trăi. Regretele deşarte şi durerile de cap îngrozitoare fură uitate. Trăia din nou din plin. Adevărata fericire, adevărata libertate erau ale lui. Oare cine dorea să se înapoieze în oraşele sufocante şi pline de vicii ale oamenilor civilizaţi, când întinderile nesfârşite ale junglei nemărginite îi ofereau tihnă şi libertate? El, Tarzan, în niciun caz!

Încă pe lumină, Tarzan ajunse într-un loc de adăpat pe malul râului din junglă. Era un vad unde, de nenumărate secole poposeau fiarele pădurii ca să-şi potolească setea. În fiecare noapte aici veneau după pradă Sabor sau Numa şi se ghemuiau în frunzişul des al junglei înconjurătoare în aşteptarea antilopei sau a căprioarei. Tot aici venea şi Horta, mistreţul, să se adape. Către vad, se îndreptă şi Tarzan să vâneze, căci îi era o foame cumplită.

Se aşeză pe o ramură joasă, deasupra potecii. Aşteptă timp de un ceas. Începea să se întunece. Cam în dreapta vadului, în desişul cel mai dens, desluşi zgomotul înfundat al unor labe, precum şi foşnetul unui corp imens frecându-se de ierburile înalte şi de liane. Nimeni, în afară de Tarzan, n-ar fi putut auzi şi totodată tălmăci zgomotul: era Numa, leul, care venea la vad cu aceleaşi gânduri ca şi el. Tarzan zâmbi.

Nu mult după aceea auzi un animal înaintând prevăzător pe cărare spre locul de adăpost. O clipă mai târziu îl văzu: era Horta, mistreţul. Carne delicioasă! Lui Tarzan îi lăsă gura apă. Ierburile unde se afla Numa stăteau nemişcate… înfricoşător de nemişcate. Horta trecu pe sub Tarzan… Doar câţiva paşi şi ajungea în raza de atac a lui Numa… Tarzan îşi închipui cum sticleau ochii bătrânului Numa… cum îşi pregătea răgetul teribil care va paraliza prada în scurtul răstimp dintre saltul vertiginos şi clipa când îşi va înfige gheara în trupul sfărâmat.

Tocmai când Numa se pregătea, o funie subţire zbură prin aer de pe ramurile joase ale unui arbore din apropiere. Grumazul lui Horta fu prins într-un laţ. Se auzi un grohăit înspăimântător, un guiţat groaznic şi Numa îşi văzu prada trasă înapoi pe cărare, iar când sări, Horta, mistreţul, se înălţă deasupra ghearelor sale, în copacul de deasupra. Mai desluşi cum un chip batjocoritor îl priveşte şi râde de el.

Atunci, într-adevăr, Numa slobozi un răget cumplit. Furios, ameninţător. Înfometat, păşea de colo-colo pe sub arborele în care se afla omul-maimuţă ce-şi bătuse joc de el. Se opri şi, ridicându-se pe labele dinapoi, se sprijini de tulpina arborelui unde sta cocoţat duşmanul său şi începu să-şi ascută ghearele-i uriaşe, smulgând bucăţi mari de coajă şi dând la iveală lemnul alb de dedesubt.

Între timp, Tarzan îl trase pe Horta, care încă se mai zbătea, lângă el, sus pe cracă. Degetele viguroase desăvârşiră sugrumarea începută în laţ. Omul-maimuţă nu avea cuţit însă natura îl înzestrase cu mijloace de sfâşiere a hranei. Dinţii strălucitori şi ascuţiţi se înfipseră în carnea suculentă de pe coastele tremurătoare ale prăzii, în timp ce leul înfuriat privea sus cum altul se înfruptă din ospăţul pe care şi-l rezervase pentru sine.

Când Tarzan îşi potoli foamea se întunecase de-a binelea. Avusese parte de o cină delicioasă! Nu se putuse împăca niciodată cu carnea stricată pe care oamenii civilizaţi i-o ofereau; în străfundul inimii tânjise după carnea proaspătă a vânatului.

Îşi şterse cu un mănunchi de frunze sângele de pe mâini, puse resturile vânatului pe umăr şi se avântă printre arbori spre cabană în clipa în care Jane Porter şi William Cecil Clayton se ridicau de la un dineu somptuos ce avea loc pe iahtul Lady Alice, la mii de mile spre răsărit, în apele Oceanului Indian.

Pe potecă păşea Numa, leul şi când omul-maimuţă catadicsea să-şi arunce privirea în jos, vedea licărirea ochilor fioroşi care-l urmăreau prin beznă. Numa nu mai scotea răgete, în schimb se strecura pe furiş, ca umbra unei pisici mari. Urechile agere ale omului-maimuţă nu scăpau niciun pas al fiarei.

Tocmai se întreba dacă o să-l însoţească până la uşa cabanei. Spera că nu o va face, fiindcă ar fi însemnat să petreacă noaptea ghemuit între crengile unui copac. Oricum, prefera patul de ierburi din propria-i locuinţă. Dacă va fi silit să doarmă în junglă, ştia un copac în care putea dormi destul de confortabil. Adeseori, în trecut, fusese urmărit până acasă de câte o fiară care-l obligase să-şi caute adăpost în copac; rămăsese acolo până când duşmanul renunţase sau răsăritul soarelui îl trimise în altă parte.

Deodată, Numa se răzgândi să-l mai urmărească şi cu icnete şi răgete care-ţi îngheţau sângele în vine, se întoarse furios să caute o pradă mai lesnicioasă. Astfel, Tarzan ajunse la colibă de unul singur şi, nu mult după aceea, se ghemuia în resturile mucegăite ale patului de ierburi de odinioară-

Domnul Jean C. Tarzan îşi lepădă foarte uşor bruma de civilizaţie şi se cufundă fericit şi mulţumit în somnul adânc al fiarei sălbatice cu foamea potolită. Cu toate acestea*, da*-ul unei femei l-ar fi legat pentru totdeauna de o altă viaţă şi atunci viaţa de sălbatic i s-ar fi părut respingătoare.

Fiind nespus de obosit din pricina eforturilor din ziua petrecută pe ocean şi a excursiei prin junglă, care-i pusese din nou la încercare muşchii folosiţi prea puţin în ultimii doi ani Tarzan dormi buştean până a doua zi spre prânz.. Când se trezi, alergă mai întâi la râuleţ să bea apă, apoi se avântă în mare, înotând cam vreun sfert de oră şi, în sfârşit, se întoarse acasă şi-şi luă micul dejun din carnea lui Horta. După ce isprăvi, îngropa prisosul în

pământul moale de lingă cabană ca să aibă ce mânca seara.

Îşi luă din nou funia şi dispăru în junglă. De data aceasta porni după un vânat mai de soi: omul; deşi, dacă l-ai fi întrebat, ar fi putut înşira o duzină de locuitori ai junglei, pe care în ceea ce priveşte nobleţea — îi considera de departe superiori oamenilor pe care îi vâna. De data aceasta Tarzan pornise în căutare de arme. Se întreba dacă în satul tribului Mbonga mai trăiau femei şi copii, mai ales după expediţia de pedepsire întreprinsă de marinarii de pe crucişătorul francez. Spera să mai găsească pe acolo câţiva războinici fiindcă altfel i-ar fi trebuit mult timp până să descopere locul unde se refugiaseră locuitorii satului.

Omul-maimuţă se deplasa vertiginos prin pădure şi, pe la prânz, ajunse la vatra satului. Spre dezamăgirea lui constată că jungla năpădise câmpurile cultivate, iar colibele acoperite cu stuf se năruiseră. Nu se vedea nici ţipenie de om. Cutreieră printre ruine cam o jumătate de oră, nădăjduind să găsească vreo armă uitată, însă cercetările nu dădură niciun rezultat. Reluă, aşadar căutarea urcând de-a lungul râului, care curgea dinspre sud-est. Ştia prea bine că avea să găsească o altă aşezare prin preajma apei.

În drum, vâna cum vânase odinioară cu maimuţele din tribul său, aşa cum îl învăţase Kala să vâneze: răsturna buştenii putreziţi în căutarea ciupercilor gustoase sau se căţăra în copaci ca să fure ouăle din vreun cuib de pasăre. Uneori se năpustea cu repeziciunea unei pisici asupra vreunui micuţ rozător. Erau şi alte lucruri pe care le mânca, dar e mai bine să nu relatăm amănunţit ce mănâncă o maimuţă, căci… Tarzan era din nou maimuţă, aceeaşi maimuţă antropoidă fioroasă şi brutală pe care Kala o învăţase cum să se descurce în junglă. Astfel trăise vreme de douăzeci de ani.

Uneori se amuza: îşi amintea de vreun prieten care, poate chiar în clipa aceea stătea încremenit şi

imaculat într-un select club parizian, aşa cum stătuse şi el cu câteva luni în urmă. Alteori, când adierea uşoară îi aducea în nări mirosul vreunei prăzi sau al vreunui inamic puternic, se oprea brusc şi asculta atent.

Noaptea şi-o petrecu în inima junglei, dormind între crengile unui copac uriaş, legănat la o înălţime de o sută de picioare deasupra pământului. Mâncase din nou bine; de data aceasta se înfruptase din carnea lui Bara, cerbul, care căzu pradă laţului său necruţător.

A doua zi porni în zori, mergând mereu de-a lungul râului. Timp de trei zile căută fără întrerupere până ce ajunse într-o regiune a junglei pe unde nu mai fusese niciodată. Din când în când, solul se înălţa şi pădurea era mai rară; în depărtare, printre copaci, putea să vadă lanţuri de munţi semeţi, iar în apropiere, câmpia. Aici, în spaţiile deschise, vânatul era altul: puzderie de antilope şi turme întregi de zebre. Tarzan rămase încântat: trebuia să facă o vizită mai lungă pe aceste meleaguri.,

În dimineaţa celei de-a patra zi, nările lui adulmecară brusc un miros nou. Era miros de om, dar departe. Omul-maimuţă tresări de bucurie. Simţurile i se încordară şi Tarzan se strecură la iuţeală, pe furiş şi cu multă dibăcie printre arbori, spre locul de unde venea mirosul. Curând descoperi prada: era un războinic singuratic care mergea nepăsător prin junglă.

Tarzan îşi continuă drumul pe deasupra lui; voia să ajungă la un loc unde să poată arunca frânghia. Pe când îşi urmărea omul, care nici nu bănuia ce-l aşteaptă, mintea omului-maimuţă fu copleşită de noi gânduri– gânduri născute sub influenţa lumii civilizate şi a cruzimilor ei. Îşi reaminti că arareori — poate chiar niciodată — omul civilizat nu-şi omoară semenul fără a avea un pretext, fie el chiar cel mai neînsemnat. Ce-i drept, Tarzan dorea să

pună mâna pe armele şi podoabele necunoscutului, dar era neapărat nevoie să-l omoare ca să i le ia?

Cu cât chibzuia mai mult, cu atât mai odios i se părea gândul de a-l omorî. Tot frământându-se aşa, ajunseră într-o poieniţă. La capătul celălalt se vedea un sat întărit, cu colibe în formă de stupi.

Când războinicul ieşi din pădure, Tarzan desluşi o pată gălbuie strecurându-se în urma acestuia printre ierburile încâlcite ale junglei — era Numa, leul. Urmărise şi el negrul. Când Tarzan îşi dădu seama de pericolul în care se află băştinaşul, atitudinea faţă de presupusa pradă se schimbă cu desăvârşire… negrul era acum un om ameninţat de un duşman comun.

Numa tocmai se pregătea să atace. Lui Tarzan îi rămânea prea puţin timp să chibzuiască ce-i de făcut sau să pună în cumpănă rezultatul. În clipele următoare se petrecură o mulţime de lucruri — aproape toate simultan… leul sări din ascunziş asupra negrului, iar Tarzan strigă, atrăgându-i atenţia. Negrul se întoarse tocmai la timp ca să vadă cum Numa fu oprit la jumătatea saltului de o funie al cărei capăt fusese transformat în laţ şi care se strângea în jurul grumazului fiarei.

Omul-maimuţă acţionase atât de repede, încât nu mai avu timp să contrabalanseze întinderea şi smucitura funiei provocate de greutatea lui Numa. Astfel, cu toate că frânghia opri fiara înainte ca ghearele-i puternice să se implânte în trupul negrului, funia întinsă la maximum îl dezechilibra pe Tarzan, care se rostogoli la pământ la mai puţin de şase metri de animalul turbat de furie. Fulgerător, Numa se întoarse spre noul său adversar. Lipsit de apărare, Tarzan se află mai aproape de moarte ca niciodată. Negrul îl salvă. Războinicul îşi dădu seama că îşi datora viaţa acestui alb necunoscut şi că numai o minune îl mai putea scăpa pe salvatorul său de colţii aceia fioroşi, care fuseseră atât de aproape de propria-i carne.

Cu iuţeala gândului, îşi duse înapoi braţul înarmat cu o suliţă şi o zvârli cu toată forţa muşchilor viguroşi ce fremătau sub pielea-i lucioasă ca abanosul. Vârful de fier îşi atinse ţinta şi străpunse trupul zvelt al lui Numa în partea dreaptă de la vintre până sub omoplatul stâng. Cu un răget teribil de furie şi durere, fiara se întoarse din nou către negru. Făcu numai câţiva paşi fiindcă funia lui Tarzan îl opri din nou, apoi se răsuci iar către omul-maimuţă, de data aceasta ca să simtă înţepătura dureroasă a unei săgeţi ce se implântă pe jumătate în corpul tremurând. Din nou se opri; între timp Tarzan reuşise să înfăşoare capătul funiei de două ori în jurul unui copac.

Negrul îşi dădu seama de şiretlic şi zâmbi; Tarzan ştia însă că trebuie să termine cu Numa înainte ca dinţii puternici să ajungă la frânghia ce-l imobiliza şi să o reteze. Într-o secundă fu lângă negru şi-i smulse cuţitul lung din teacă, apoi îi făcu semn războinicului să continue să tragă cu săgeţi în fiară în timp ce el încerca să se apropie cu cuţitul; unul îl chinuia într-o parte, iar altul se furişa din cealaltă. Numa spumega tot de furie. Slobozi o adevărată cascadă de răgete, grohăieli şi gemete cumplite; se ridica necontenit pe picioarele dinapoi- încercând zadarnic să ajungă la unul din cei care-l chinuiau.

În cele din urmă, omul-maimuţă prinse momentul potrivit şi se repezi la fiară dinspre stânga. Braţul uriaşului cuprinse grumazul galben şi lama lungă pătrunse o dată şi bine în inima fiarei. Apoi Tarzan se ridică; negrul şi albul se priviră în ochi pe deasupra leului biruit… negrul făcu semn de pace şi prietenie, iar Tarzan din neamul maimuţelor îi răspunse în acelaşi fel.

15. DE LA MAIMUŢA LA SĂLBATIC

Zgomotul luptei cu Numa atrăsese un grup lărmuitor de băştinaşi din sat şi, îndată după omorârea leului cei doi bărbaţi fură înconjuraţi de războinici cu trupuri zvelte şi pielea ca abanosul,

gesticulând şi rostind vorbe repezi şi nedesluşite; o mie de întrebări care înăbuşeau orice încercare de răspuns.

Curând sosiră femeile şi copiii: nerăbdători, curioşi şi, la vederea lui Tarzan, nespus de miraţi. În cele din urmă, noul prieten al omului-maimuţă reuşi să se facă auzit şi, când isprăvi ce avea de spus, bărbaţii şi femeile din sat se întrecură care mai de care să aducă toate onorurile necunoscutului ce le salvase tovarăşul şi luptase neînarmat împotriva fiorosului Numa.

Apoi îl conduseră în satul lor şi-i făcură nenumărate daruri: păsări, capre şi mâncare gătită. Când Tarzan arătă spre arme, războinicii se grăbiră să aducă sulițe, scuturi, săgeţi şi un arc. Prietenul său îi dărui cuţitul cu care-l ucisese pe Numa. Tarzan ar fi putut să ceară orice: i s-ar fi dat totul.

„Ce simplu şi uşor este aşa” — gândi Tarzan. În loc să ucidă şi să prade lucrurile de care avea nevoie. Fusese pe punctul de a-l ucide pe bărbatul acela, pe care nu-l văzuse niciodată în viaţa lui şi care acum îşi manifesta în fel şi chip prietenia şi afecţiunea pentru presupusul său salvator. Lui Tarzan din neamul maimuţelor îi era ruşine de el însuşi. Se hotărî ca din acel moment să aştepte să se încredinţeze dacă oamenii meritau să moară sau nu.

Gândind astfel, îşi aminti de Rokoff. Ar fi vrut să-l poată înfrunta în jungla întunecoasă măcar câteva clipe. Dacă exista pe lume un om care merita să fie ucis, Rokoff era acela. De-ar fi putut Tarzan să-l vadă în clipa aceea cum îşi dădea toată silinţa, efort plăcut, de altfel ca să se facă agreabil spre a intra în graţiile frumoasei domnişoare Strong, atunci mai mult ca niciodată ar fi dorit să-i hărăzească nemernicului soarta pe care o merita.

Tarzan petrecu prima noapte în mijlocul băştinaşilor, participând la o serbare, organizată în cinstea lui. A fost un adevărat banchet: vânătorii aduseră o antilopă, o zebră, ca trofee ale

îndemânării lor şi băură găleţi întregi de bere pregătită de ei. Pe când războinicii dansau la lumina focului, Tarzan fu din nou impresionat de armonia trupului şi de trăsăturile regulate ale chipului lor… nasul turtit şi buzele groase ale băştinaşului tipic de pe coasta de vest lipseau cu desăvârşire. Pe feţele bărbaţilor se citeau inteligenţa şi demnitatea, iar cele ale femeilor erau destul de plăcute.

În timpul dansului omul-maimuţă observă un lucru curios: câţiva bărbaţi şi foarte multe femei purtau podoabe de aur — în special brăţări, la glezne şi la încheieturi. Păreau să aibă o greutate considerabilă căci erau din metal masiv. Când îşi exprimă dorinţa să cerceteze una din ele, posesorul podoabei o scoase de pe braţ şi insistă prin semne ca Tarzan s-o primească în dar. O examinare atentă a obiectului îl încredinţa că podoaba este din aur şi rămase surprins, fiindcă era prima dată când vedea la băştinaşii din Africa ornamente de aur cu totul deosebite de fleacurile acelea, cumpărate sau furate de la europeni, care se poartă în apropierea coastei. Încercă să afle de unde provenea metalul însă nu fu în stare să se facă înţeles.

Când dansul luă sfârşit, Tarzan îşi exprimă dorinţa de a-i părăsi, însă cu toţii îl rugară fierbinte să rămână la ei, într-o colibă mare, pe care căpetenia tribului i-o rezervase numai lui. Încercă să le explice că a doua zi urma să plece înapoi, însă nu pricepură nimic nici de data aceasta. Când, în cele din urmă, se îndreptară către celălalt capăt al satului, sălbaticii se arătară şi mai uimiţi văzându-l ce face.

Tarzan ştia ce voia: suferise mult din cauza şobolanilor şi a viermilor, care mişună prin satele negrilor şi, cu toate că nu era prea scrupulos cu astfel de lucruri, prefera aerul proaspăt şi legănatul copacilor în locul aerului închis dintr-o colibă.

Băştinaşii îl urmară până la locul unde se înălţa un copac uriaş. Tarzan sări pe o creangă mai joasă,

apoi dispăru în frunzişul de deasupra întocmai ca Manu, maimuţa. Din toate piepturile izbucniră strigăte de uimire. O jumătate de oră îl tot chemară să se întoarcă, însă cum nu le răspunse nimeni, renunţară şi se duseră să se întindă pe rogojini, în colibe.

Tarzan se întoarse în pădure, dar nu se depărta prea mult. Găsi un copac pe placul lui şi, ghemuindu-se pe creangă, căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineaţa apăru pe uliţa satului la fel de brusc cum dispăruse cu o seară înainte. Pentru o clipă, băştinaşii rămaseră uimiţi şi înfricoşaţi, însă curând îl recunoscură pe oaspetele pe care-l primiseră noaptea trecută cu strigăte de bucurie. Peste zi, Tarzan îi însoţi pe războinici la vânătoare prin câmpiile din apropiere şi băştinaşii văzură că Tarzan, omul alb, se descurcă foarte bine cu armele lor rudimentare. Respectul şi admiraţia faţă de el sporiră şi mai şi.

Vreme de mai multe săptămâni, Tarzan trăi în mijlocul acestor negri, vânând bivoli, antilope şi zebre pentru hrană, precum şi elefanţi pentru fildeş, învăţă destul de repede limba lor simplă, obiceiurile şi etica vieţii lor de trib, sălbatică şi primitivă. Află că nu erau canibali… ba chiar îi priveau cu silă şi dispreţ pe cei care mâncau oameni.

Busuli, războinicul pe care-l urmărise în drumul spre sat, îi istorisi mai multe legende ale tribului: cum, cu mulţi ani în urmă, tribul lor venise din miazănoapte pe aceste meleaguri după un marş lung şi istovitor; odată, demult, erau un trib mare şi puternic, dar negustorii de sclavi omorâseră mulţi dintre ei cu puştile acelea aducătoare de moarte, încât acum din fosta lor mărire şi putere, nu mai supravieţui decât o biată rămăşiţă.

— Ne-au vânat aşa cum se vânează fiarele sălbatice… spuse Busuli. N-aveau pic de milă. Când nu veneau după sclavi, căutau fildeş, însă de

obicei le voiau pe amândouă. Bărbaţii din trib au fost omorâţi, iar femeile mânate ca oile. Am luptat împotriva lor timp de mulţi ani, însă săgeţile şi suliţele noastre nu au putut dovedi beţele care scuipă foc, plumb şi moarte de la o depărtare mult mai mare decât poate trimite săgeata cel mai vânjos războinic al nostru. Într-o bună zi, pe când tatăl meu era tânăr, au venit din nou arabii, însă războinicii i-au văzut de departe, astfel încât Chowambi, căpetenia tribului de atunci, a spus poporului să-şi strângă avutul şi să-l urmeze. Le făgădui să-i ducă departe, spre miazăzi, până ce vor afla un loc unde năvălitorii arabi să nu mai ajungă. Au făcut precum li s-a spus, luând cu ei toate lucrurile printre care mulţi colţi de fildeş. Rătăciră multe luni în şir, îndurând chinuri şi întâmpinând greutăţi de nedescris, căci cea mai mare parte a drumului trecea prin jungla deasă şi peste munţi înalţi. În cele din urmă au ajuns pe meleagurile acestea: deşi au trimis iscoade să caute un loc şi mai bun, nu l-au aflat şi s-au aciuiat aici.

— Iar jefuitorii nu v-au mai găsit? Întrebă Tarzan.

Cam acum un an un mic grup de arabi şi negri manyuema au dat peste noi, însă i-am alungat, omorând mulţi dintre ei. I-am alungat cale de multe zile, urmărindu-i ca pe fiare şi ucigându-i unul câte unul; n-a mai rămas decât o mână de oameni care au scăpat cu viaţă.

Vorbind, Busuli arătă o brăţară grea de aur care-i încercuia pielea lucioasă a braţului sting. Ochii lui Tarzan se aţintiră asupra podoabei, însă gândurile îi zburau departe. Deodată îi veni din nou în minte întrebarea pe care încercase s-o pună în prima zi când sosise în sat, dar nu fusese înţeles, în timpul ultimelor săptămâni uitase cu desăvârşire de aur — un lucru atât de neînsemnat — fiindcă pe atunci era un adevărat om primitiv care nu se gândea decât la ziua prezentă. Brusc, vederea aurului trezi bruma de civilizaţie care mai sălăşluia în el şi,

odată cu aceasta, se trezi şi dorinţa de îmbogăţire. Tarzan învăţase bine lecţia în scurta lui experienţă printre oamenii civilizaţi. Ştia că aurul înseamnă putere şi satisfacerea plăcerilor. Arătă spre podoabă:

— De unde ai metalul galben. Busuli? Negrul întinse mâna spre sud-est:

— De-acolo… trebuie să mergi departe- o lună sau poate chiar mai mult…

— Ai fost acolo?

— Nu, însă cu mulţi ani în urmă, când tatăl meu era tânăr, câţiva dintre ai noştri s-au dus… Unul din cei care căutau o aşezare mai bună pentru trib — când ne-am stabilit aici pentru prima oară — a dat peste nişte oameni ciudaţi care purtau nenumărate podoabe din metalul galben. Suliţele şi săgeţile aveau vârful din acelaşi metal. Găteau în vase făcute toate din metal ca şi brăţara mea. Şi trăiau într-un sat mare, în colibe durate din piatră şi împrejmuite cu un zid înalt. Erau foarte cruzi şi i-au atacat pe războinicii noştri mai înainte de a şti că noi venisem cu gânduri paşnice. Bărbaţii noştri erau puţini la număr, însă au rezistat în vârful unei coline stâncoase, până ce oamenii aceia răi s-au retras la apusul soarelui în cetatea lor tainică. Apoi războinicii noştri au coborât de pe colină şi, după ce au luat nenumărate podoabe din metalul galben de la cei ucişi în luptă, au părăsit valea şi niciunul dintre noi nu s-a mai întors vreodată acolo. Sunt oameni răi: nici albi ca tine, nici negri ca mine; în schimb, sunt acoperiţi cu păr ca Bolgani, Gorila. Da, sunt oameni tare răi şi Chowambi a fost fericit să plece din ţinuturile lor.

— Nu mai trăieşte niciunul dintre ei care au fost cu Chowambi şi i-a văzut pe oamenii aceia ciudaţi şi cetatea lor minunată? întrebă Tarzan.

— Waziri, căpetenia noastră, a fost acolo — răspunse Busuli. Pe-atunci era tânăr şi-l însoţea pe Chowambi, tatăl său.

În seara aceea, Tarzan îi puse întrebări lui Waziri privitor la cele aflate şi căpetenia, om bătrân acum, îi spuse că acolo puteai ajunge după un marş lung, însă că drumul nu era greu de străbătut. El şi-l amintea foarte bine.

— Zece zile am mers de-a lungul râului care curge prin apropierea satului. Până sus, spre izvoare, am tot mers şi, în ziua a zecea, am ajuns la un izvoraş, departe, pe coasta unui lanţ muntos. Din izvoraşul ăsta ia naştere râul nostru. A doua zi am trecut creasta muntelui şi, pe partea cealaltă, am dat de un pârâiaş de-a lungul căruia am coborât într-o pădure mare. Timp de mai multe zile am ţinut malul întortocheat al pârâului, care acum se prefăcuse în râu, până ce am ajuns la o altă apă mare în care râul se vărsa şi care curgea prin mijlocul unei văi largi. Apoi am urmat cursul acestei ape mari până la izvor, nădăjduind s-ajungem într-un ţinut mai deschis. După douăzeci de zile de mers când trecusem munţii şi părăsisem hotarele ţinuturilor noastre, am ajuns la un alt şir de munţi. Am urmat cursul apei celei mari printre munţi; apa se făcuse mică, era pârâiaş acum; am mers până am ajuns la o mică peşteră aflată lângă vârful muntelui. În peştera asta trăia mama râului.

Mi-aduc aminte c-am rămas acolo peste noapte şi că era tare frig, căci munţii sunt înalţi, foarte înalţi. A doua zi ne-am hotărât să urcăm în vârful muntelui ca să vedem ţinutul ce se întindea de cealaltă parte şi, dacă socoteam că nu-i mai bun decât ţinuturile pe care le străbătusem, urma să ne întoarcem în sat la ai noştri şi să le-arătăm că tribul găsise locul cel mai bun de pe lume. Aşadar ne-am căţărat pe stânci până ce am ajuns în vârf şi de-acolo, de pe un loc neted, am văzut, nu departe, sub noi, o vale mică şi foarte îngustă. La capătul celălalt, se zărea un sat mare de piatră, din care o bună parte zăcea în ruină.

Restul povestirii lui Waziri se asemăna cu cele spuse de Busuli.

— Aş vrea să mă duc până acolo, să văd acest oraş ciudat — spuse Tarzan. Şi mai vreau să iau puţin metal galben de la oamenii aceia fioroşi.

— E un drum lung — răspunse Waziri — iar eu sunt bătrân, însă dacă aştepţi până trece anotimpul ploilor şi scad râurile, voi lua câţiva războinici şi te voi însoţi.

Tarzan trebui să se mulţumească cu această propunere, deşi ardea de dorinţa să pornească la drum chiar a doua zi: era nerăbdător ca un copil, într-adevăr, Tarzan din neamul maimuţelor era doar un copil, sau un om primitiv ceea ce într-un fel, era acelaşi lucru.

În ajun, se întorsese în sat un grup de vânători venind dinspre miazăzi, ca să dea de veste că la câţiva kilometri de ei se afla o turmă mare de elefanţi. Urcându-se în copaci, zăriră foarte bine turma, alcătuită din foarte multe femele şi pui, precum şi câţiva masculi al căror fildeş merita să-l aibă.

Restul zilei şi seara fură hărăzite pregătirilor pentru marea vânătoare. Controlară suliţele umplură tolbele cu săgeţi, pregătiră arcurile. Vraciul satului mergea de la un grup la altul, împărţind fel şi fel de talismane şi amulete, menite să-i apere de nenorociri şi să le poarte noroc la vânătoare.

Când se iviră zorile, cei cincizeci de războinici negri şi lucioşi porniră la vânătoare. În mijlocul lor, zvelt şi frumos ca un tânăr zeu al pădurii, păşea Tarzan din neamul maimuţelor cu pielea lui bronzată ce contrasta izbitor cu negrul ca abanosul al însoţitorilor săi. În afară de culoarea pielii, nimic nu-l deosebea de ei. Avea aceleaşi podoabe şi arme, vorbea limba lor, râdea şi glumea cu ei, sărea şi chiuia în dansul ce se încinse înainte de a părăsi satul. Din toate punctele de vedere era un sălbatic printre sălbatici. Dacă l-ar fi întrebat cineva de cine se simţea mai apropiat: de oamenii aceştia din junglă sau de prietenii săi din Paris —

pe care-i imitase ca o adevărată maimuţă — cu siguranţă că n-ar fi şovăit să răspundă: de oamenii din junglă.

Şi-l închipui pe D'Arnot şi zâmbi amuzat. Parcă şi vedea ce mutră ar fi făcut franţuzul dacă, prin cine ştie ce împrejurare, ar fi putut să-l vadă pe Tarzan în clipa aceea. Sărmanul Paul! Se mândrea că izbutise să şteargă orice urmă de sălbăticie din firea prietenului său!

„Cât de repede am coborât!" gândi Tarzan în sinea lui. Însă în adâncul inimii nu considera că este o cădere… mai degrabă îi era milă de sărmanele creaturi din Paris, încorsetate ca nişte prizonieri în hainele lor stupide şi supravegheate de poliţie toată viaţa, osândite să facă veşnic numai ce e pe deplin artificial şi plicticos.

După un marş de două ore sosiră în apropierea locului unde, cu o zi înainte, fuseseră văzuţi elefanţii. De aci începură să înainteze cu foarte multă atenţie, căutând urmele uriaşelor animale. Într-un târziu le găsiră: turma trecuse pe-acolo doar cu câteva ceasuri mai înainte. Înşiraţi unul în spatele celuilalt, vânătorii se ţinură după urme timp de o jumătate de oră. Tarzan fu primul care ridică mâna, în semn că vânatul se află prin apropiere: mirosul său dezvoltat îl prevenise că elefanţii nu sunt departe.

Când le spuse, negrii se îndoiră.

— Urmaţi-mă şi o să vedeţi.

Cu agilitatea unei veveriţe se caţără într-un copac, urcându-se sprinten până în vârf. Unul dintre negri îl urmă mai încet şi cu băgare de seamă. Când ajunse pe o cracă la o înălţime ameţitoare lângă omul-maimuţă, acesta îi arătă spre sud şi-acolo, la câteva sute de metri, negrul zări nenumărate spinări imense legănându-se înainte şi înapoi deasupra ierburilor înalte ale junglei. Negrul indică celor de jos direcţia, spunându-le totodată şi câte animale putea să vadă.

Numaidecât, vânătorii porniră la drum spre elefanţi. Negrul din copac se grăbi să coboare, însă Tarzan înainta, aşa cum avea obiceiul, de-a dreptul prin frunzişul arborilor.

Vânătoarea de elefanţi cu arme primitive nu e deloc joacă de copii. Tarzan ştia că puţine triburi de băştinaşi se încumetau la o astfel de ispravă şi faptul că tribul acesta se număra printre ele îl făcu să se simtă mândru; începuse să se considere membru al micii comunităţi.

Cum Tarzan se deplasa pe sus, printre copaci, văzu dedesubt războinicii târându-se spre elefanţii care nu bănuiau nimic. În cele din urmă zăriră animalele. Aleseră două dintre ele şi, la un semnal, cei cincizeci de bărbaţi se ridicară de la pământ, unde stătuseră ascunşi şi azvârliră suliţele grele de luptă în cei doi elefanţi aleşi. Niciunul nu greşi ţinta! Douăzeci şi cinci de suliţe se implântară în trupul fiecărui animal uriaş. Unul din elefanţi rămase încremenit pe locul unde îl cuprinse ploaia de suliţe; două dintre ele, admirabil ţintite, îi străpunseră inima şi animalul căzuse pe picioarele din faţă apoi se rostogolise la pământ, fără luptă.

Celălalt, stând cu capul spre vânători, nu se dovedise o ţintă tot atât de uşoară şi cu toate că suliţele îşi atinseseră ţinta, niciuna nu pătrunsese în inimă. Câteva clipe, elefantul rămase pe loc, mugind de durere şi de furie, rostogolindu-şi ochii în căutarea celui care-i pricinuise durerea. Negrii se mistuiseră în junglă mai înainte ca ochii pahidermului să zărească vreunul. Animalul desluşi însă zgomotul retragerii şi porni ca un iureş năvalnic într-acolo, smulgând plante şi crengi, în drumul lui.

Din întâmplare se năpusti chiar în direcţia lui Busuli, care, luat prin surprindere în chip atât de neaşteptat, părea că încremenise în loc să fugă cât îl ţineau picioarele ca să scape de la o moarte sigură. Tarzan urmărise întreaga scenă de pe ramurile unui copac din apropiere şi, văzând că

prietenul său se află în pericol, se avântă cu strigăte puternice spre elefantul înfuriat, sperând să-l abată din drum.

Ar fi făcut mai bine să-şi cruţe glasul, căci monstrul era şi surd şi orb; singurul lucru ce-l preocupa era obiectul furiei sale care în zadar fugea. Tarzan îşi dădu seama că numai o minune îl mai poate salva pe Busuli şi, cu aceeaşi nepăsare cu care nu demult se lansase în urmărirea negrului, se aruncă în calea elefantului pentru a apăra viaţa războinicului.

Tarzan ţinea în mână suliţa de luptă. Când Tantor se află la şase sau opt metri de prada lui, din cer căzu tăindu-i calea un puternic luptător alb. Cu o mişcare smucită, elefantul se abătu spre dreapta, ca să scape de acest duşman temerar care îndrăznise să se bage între el şi prada lui. Nu se gândise însă la iuţeala de fulger a muşchilor de oţel, care atât de repede se puseră în mişcare, încât ar fi putut să zăpăcească nişte ochi mai pătrunzători decât ai lui Tantor.

Mai înainte ca elefantul să-şi dea seama că noul duşman dispăruse, Tarzan, din spate, ii şi înfipse suliţa cu vârf de fier drept în inimă; uriaşul pahiderm se rostogoli mort la picioarele omului-maimuţă.

Busuli nu putuse să vadă cum fusese salvat, însă Waziri, bătrâna căpetenie, văzuse ca de altfel şi câţiva războinici şi cu toţii se îmbulziră în jurul lui Tarzan, aclamându-l fericiţi. Când omul-maimuţă sări pe leşul imens şi scoase strigătul acela ciudat prin care îşi vestea o mare victorie, negrii se dădură înapoi cuprinşi de spaimă, căci le amintea de fiorosul Bolgani, de care se temeau la fel de mult ca şi de Numa, leul. La frica lor se adăugă o groază nelămurită stârnită de acest bărbat, căruia ei îi atribuiau puteri supranaturale.

Dar când Tarzan îşi coborî privirea, zâmbindu-le prietenos, le veni inima la loc, deşi nu pricepeau nimic. Nu înţelegeau această făptură ciudată care

alerga prin copaci tot atât de repede ca Manu şi totuşi, când era pe pământ, se ţinea mai bine pe picioare decât ei. În afară de culoarea pielii, omul acesta era la fel ca ei, însă puternic cât zece. Era un adversar de temut pentru cei mai fioroşi locuitori ai junglei.

Când războinicii se adunară toţi laolaltă, reluară vânătoarea de elefanţi. Dar abia străbătură câteva sute de metri, când, din spatele lor, la o mare distanţă, se auziră nişte pocnete ciudate. O clipă rămaseră împietriţi ca un grup statuar, ascultând foarte atenţi. Apoi Tarzan vorbi.

— Puşti! Spuse el. Satul a fost atacat.

— Să mergem! ţipă Waziri. Jefuitorii arabi s-au întors însoţiţi de canibali să ne fure fildeşul şi femeile!

16. JEFUITORII DE FILDEŞ

Războinicii lui Waziri porniră în grabă înapoi prin junglă, îndreptându-se spre sat. Câteva minute, zgomotul asurzitor al puştilor îi îndemnă să întindă pasul, însă în cele din urmă nu se mai auziră decât împuşcături răzleţe. Curând încetară cu totul. Lucrul acesta era tot atât de rău prevestitor ca şi bubuiturile repetate ale muschetelor, fiindcă dădea de înţeles micului grup de salvatori că satul, slab apărat, căzuse pradă asaltului necruţător al unei forţe superioare.

Vânătorii străbătuseră ceva mai mult de trei kilometri din cei cinci care îi despărţeau de sat, când întâlniră primii fugari care izbutiseră să scape de gloanţele şi din ghearele duşmanului. Grupul număra vreo duzină de femei, copii şi fete, atât de speriate, încât abia putură să se facă înţelese când încercară să-i povestească lui Waziri nenorocirea ce se abătuse asupra capului lor.

— Sunt mulţi, cât frunzele pădurii! ţipă o femeie, vrând să sugereze forţa inamicului. Sunt mulţi arabi şi nenumăraţi negri manyuema şi toţi au puşti. S-au furişat până aproape de sat, aşa că n-am ştiut ce ne-aşteaptă şi-apoi, cu strigăte sălbatice

au năvălit asupra noastră, împuşcând bărbaţii, femeile şi copiii. Unii dintre noi au reuşit să fugă în junglă, însă mulţi au fost ucişi. Nu ştiu dacă au luat vreun prizonier… părea să-i intereseze numai uciderea noastră a tuturor. Negrii manyuema ne înjurau, spunând c-or să ne mănânce Pe toţi mai înainte de a pleca din ţinuturile noastre; spuneau că asta-i pedeapsa pentru că le-am omorât prietenii anul trecut. N-am auzit mai mult, fiindcă am alergat cât am putut mai iute.

Războinicii îşi reluară marşul spre sat, însă mai domolit şi cu precauţii mult mai mari, fiindcă Waziri ştia că este prea târziu ca să mai salveze ceva; nu le mai rămânea decât să se răzbune. Întâlniră încă vreo sută de fugari, printre care mulţi bărbaţi, astfel că puterea de luptă a grupului spori.

Câţiva războinici fură trimişi înainte, în recunoaştere. Waziri rămase cu grosul cetei, care înainta atent într-un şir ce se întindea pe o mare distanţă în pădure. La dreapta căpeteniei păşea Tarzan.

Curând, una dintre iscoade se întoarse. Ajunsese până în apropierea satului şi văzuse ce se întâmpla acolo.

— Sunt cu toţii înlăuntrul întăriturilor — şopti el.

— Straşnic! spuse Waziri. Vom năvăli peste ei şi-i vom ucide pe toţi.

Tocmai se pregătea să transmită de-a lungul şirului ordinul ca toţi să se oprească la marginea luminişului: când aveau să-l vadă alergând spre sat, trebuiau să-l urmeze.

— Aşteaptă! îl preveni Tarzan. Dacă în interiorul întăriturilor se află numai cincizeci de puşti vom fi seceraţi de gloanţe şi nimiciţi. Lasă-mă să mă duc eu pe sus prin copaci, ca să văd de-acolo câţi sunt şi ce sorţi avem dacă-i atacăm. Ar fi o prostie să pierdem de pomană fie şi un singur om, dacă n-avem sorţi de izbândă. Eu sunt de

părere că putem realiza mai mult prin şiretenie decât prin forţă. O să aştepţi, Waziri?

— Da — răspunse bătrâna căpetenie. Du-te! Tarzan se avântă în copaci şi dispăru în direcţia satului. Se mişca mai cu grijă decât obişnuia, fiindcă ştia că gloanţele îl pot ajunge destul de uşor în vârful copacilor, ca şi pe pământ. Şi când Tarzan din neamul maimuţelor se hotăra să folosească şiretenia, nicio vieţuitoare din junglă nu se furişa mai bine ca el şi cu desăvârşire mascat, astfel încât duşmanii să nu-l observe.

În cinci minute îşi croi drum spre copacul uriaş ce se înălţa la capătul satului, deasupra întăritorilor. Din acest post de observaţie privi hoarda de sălbatici de dedesubt. Numără cincizeci de arabi şi socoti că negrii manyuema erau de cinci ori mai mulţi. Cei din urmă se îndopau cu mâncare.

Omul-maimuţă îşi dădu seama că a ataca hoarda aceea sălbatică, înarmată cu puşti şi baricadată în spatele porţilor ferecate ale satului, ar fi fost o acţiune inutilă. Se întoarse, aşadar, la Waziri şi-l sfătui să aştepte; el, Tarzan, avea un plan mai bun.

Însă, doar cu o clipă mai înainte, unul dintre fugari îşi încheiase povestirea, zugrăvindu-i lui Waziri moartea groaznică a soţiei sale; înnebunit de furie, căpetenia nu mai vru să audă de nimic. Chemă războinicii la el şi le porunci să atace. Fluturând sulițele şi scoţând strigăte sălbatice, războinicii — mai bine de o sută — se năpustiră nebuneşte spre porţile satului. Înainte de a fi străbătut măcar jumătate din luminiş, arabii deschiseră un foc susţinut din spatele întăriturii. Waziri căzu chiar de la prima salvă. Puţini ajunseră la porţile ferecate, dar fură împuşcaţi acolo, fără măcar să poată pătrunde în interiorul întăriturii. Apoi atacul eşua cu desăvârşire şi luptătorii care mai rămaseră în viaţă fugiră înapoi în pădure.

Pe când fugeau bandiţii deschiseră porţile şi porniră în urmărire, ca să sfârşească masacrul început în cursul zilei. Voiau să extermine tot tribul. Tarzan se afla printre ultimii care se

înapoiau în pădure şi, alergând mai încet, se întorcea din când în când şi trăgea câte o săgeată bine ţintită în câte un urmăritor.

Când ajunseră în junglă, Tarzan găsi un mic grup de negri hotărâţi să lupte cu hoarda care-i urmărea, însă omul maimuţă le strigă să se împrăştie şi să se ferească de bandiţi până ce se puteau aduna mai mulţi, după căderea întunericului.

— Faceţi ce vă spun! le porunci el. Am să vă conduc la victorie împotriva duşmanilor voştri. Împrăştiaţi-vă prin pădure şi adunaţi-i pe cei rătăciţi, iar la noapte veniţi pe poteci ascunse la locul unde am ucis azi elefanţii. Acolo am să v-arăt planul meu şi-o să vedeţi că e bun. Aşa puţini la număr cum sunteţi şi cu arme rudimentare, nu vă puteţi măsura cu atâţia luptători şi cu atâtea puşti câte au arabii şi negrii mahyuema.

În cele din urmă, războinicii îi dădură dreptate.

— Când o să vă împrăştiaţi — adăugă Tarzan — duşmanii voştri se vor împrăştia şi ei ca să vă urmărească, iar dacă staţi la pândă după vreun. Copac, o să puteţi doborî cu săgeţile mulţi negri manyuema.

Abia avură timp să intre mai adânc în junglă; primii dintre jefuitori străbătură luminişul şi intrară în pădure după ei.

Înainte de a se căţăra în copaci, Tarzan mai alergă câţiva metri pe pământ, apoi o luă îndărăt spre sat, gonind din răsputeri. Aici constată că arabii şi negrii manyema se angajaseră cu toţii în urmărire, lăsând satul fără apărare, doar cu o singură santinela, care supraveghea prizonierii.

Santinela stătea la poarta deschisă privind în direcţia pădurii, astfel încât nu văzu uriaşul agil care se lăsă la pământ, la capătul celălalt al uliţei.

Cu arcul pregătit, omul-maimuţă se târî furiş spre victima care nu bănuia nimic. Prizonierii îl văzuseră şi, cu ochii holbaţi de uimire şi speranţă, îl urmăreau pe salvatorul lor. Tarzan se opri cam la

zece paşi de negrul manyuema, care nu se mişcase din loc Trase îndărăt săgeata în toată lungimea ei, la înălţimea ochiului verde care ţintea de-a lungul lemnului lustruit. Când degetele lui o sloboziră, se auzi un zbârnâit scurt şi fără să scoată măcar un sunet, tâlharul se prăbuşi cu faţa în jos: săgeata îi străpunse inima şi ieşise prin pieptul negru.

Apoi Tarzan se ocupă de cele cincizeci de femei şi fete legate de gât cu lanţul lung al sclavilor. În răgazul scurt pe care-l avea la dispoziţie nu putu desface lacătele vechi, aşa că omul-maimuţă le strigă să-l urmeze aşa cum erau şi, smulgând puşca şi cingătoarea cu cartuşe a santinelei ucise, scoase grupul pe poarta satului şi-l duse, de-a curmezişul luminişului înspre pădure.

Mergeau încet şi cu teamă, fiindcă lanţul; de sclavi era ceva nou pentru aceşti oameni. Zăboveau mult căci unele femei se împiedicau şi cădeau, trăgându-le şi pe celelalte după ele. Apoi Tarzan fu silit să facă un mare ocol, ca să evite orice posibilitate de a se întâlni cu jefuitorii care se întorceau. Se călăuzea şi după împuşcăturile răzleţe, ceea ce dovedea că arabii tot se mai luptau cu băştinaşii; ştia însă că, dacă aceştia îi urmau sfatul, n-aveau să aibă decât foarte puţine pierderi >n comparaţie cu cele din rândul tâlharilor.

Spre asfinţit, împuşcăturile, încetară cu desăvârşire şi Tarzan ştiu că arabii se înapoiaseră în sat. Cu greu îşi putut stăpâni zâmbetul de triumf când se gândi la furia ce-i va apuca descoperind că santinela fusese ucisă şi prizonierii eliberaţi. Tarzan voise să ia şi ceva fildeş din cantitatea mare aflată în sat numai din dorinţa de a spori turbarea duşmanilor; dar îşi zise că nu mai e nevoie să se gândească la salvarea fildeşului; îşi şi întocmise în minte alt plan care avea să-i împiedice pe arabi să plece măcar cu un colţ de fildeş. Şi-apoi ar fi fost o cruzime din partea lui să le împovăreze pe aceste sărmane femei istovite cu încă o greutate n plus.

Era miezul nopţii când Tarzan, însoţind convoiul ce abia se târa se apropie de locul unde zăceau elefanţii. Cu mult înainte de a ajunge acolo, fură călăuziţi de vâlvătăile uriaşe ale rugului aprins de băştinaşii în centrul unei tabere improvizate, cu scopul să se încălzească, dar să şi gonească leii.

Când se apropiară de tabără, Tarzan strigă în gura mare, vestindu-i că sosesc prieteni. La vederea şirului de femei ce se ivi în lumină, negrii îl întâmpinară cu bucurie. Multe dintre femei fuseseră socotite pierdute pentru totdeauna, ca de altfel şi Tarzan; fericiţi, negrii ar fi rămas treji toată noaptea să înfulece carne de elefant ca să sărbătorească întoarcerea celor dragi. Tarzan insistă însă să doarmă cât mai mult, ca să facă faţă trudei de-a doua zi.

Nu fu lucru uşor să doarmă; femeile care-şi pierduseră bărbaţii şi copiii în masacrul şi luptele de peste zi făcură ca noaptea să fie şi mai îngrozitoare cu bocetele şi văicărelile lor neîntrerupte. În cele din urmă, Tarzan reuşi să le potolească, spunându-le că strigătele lor vor atrage arabii acolo, în ascunzătoare şi vor fi omorâţi cu toţii.

Când se iviră zorile, omul-maimuţă le expuse războinicilor planul său de luptă şi, fără să murmure, toţi se învoiră că acesta e mijlocul cel mai sigur şi mai sănătos ca să scape de vizitatorii lor nepoftiţi şi să răzbune uciderea tovarăşilor lor.

Mai întâi, femeile şi copiii, însoţiţi de o gardă de vreo douăzeci de luptători şi tineri, fură îndreptaţi spre sud pentru a ieşi din zona periculoasă. Aveau instrucţiuni să construiască un adăpost temporar şi să ridice un meterez de protecţie din tufişuri ţepoase; aceasta, fiindcă planul de luptă elaborat de Tarzan urma să se desfăşoare mai multe zile la rând sau chiar săptămâni, timp în care războinicii n-aveau să se mai întoarcă în noua tabără.

Două ore după răsăritul soarelui, un brâu îngust, de războinici negri înconjurară satul. Din când în

când, câte unul se cocoţa sus, în crengile vreunui copac ce se întindea peste întărituri: şi îndată un negru manyuema din sat cădea străpuns de o singură săgeată. Nu se dăduse niciun semnal de luptă… nu se auzea niciunul din strigătele acelea îngrozitoare de război, nu se vedeau suliţe fluturând trufaşe şi ameninţătoare pregătiri care însoţesc de obicei atacul sălbaticilor… Doar un sol tăcut al morţii venea din pădurea misterioasă.

Arabii şi însoţitorii lor fură cuprinşi de o adevărată furie din pricina acestei situaţii de nesuportat. Alergară spre porţi, ca să se răzbune crunt pe autorul temerar al ofensei; însă îşi dădură curând seama că n-aveau cum să descopere duşmanul. Şi pe când stăteau aşa şi se întrebau ce să facă, strigând furioşi şi gesticulând, câte un arab cădea la pământ fără să scoată un strigăt chiar sub nasul lor… în dreptul inimii, pieptul era străpuns de o săgeată.

În copacii din jurul satului, Tarzan plasase ţinutaşii cei mai buni ai tribului; erau aşezaţi în diferite puncte ca să nu se dea de gol; duşmanul se afla chiar în faţa lor. Îndată ce un luptător slobozea solia aducătoare de moarte se ascundea repede după trunchiul copacului-adăpost şi nu mai trăgea până ce nu se convingea că nimeni nu priveşte spre arborele lui.

De trei ori porniră arabii să străbată luminişul în direcţia de unde presupuneau că vin săgeţile însă de fiece dată o altă săgeată ţâşnea te miri de unde şi îşi lua tributul. Atunci se năpusteau în altă direcţie. În cele din urmă se hotărâră să caute într-o singură direcţie, însă luptătorii dispărură din calea lor, aşa că nu găsiră nici picior de duşman.

Deasupra, în frunzişul des al copacilor uriaşi; stătea o siluetă necruţătoare: era Tarzan din neamul maimuţelor. Plana deasupra lor întocmai ca umbra morţii. Fulgerător, câte un negru manyuema se prăvălea în faţa celorlalţi; nimeni nu-şi dădea seama de unde venea moartea. Totul se întâmpla

atât de iute, încât în clipa următoare cei din spate se împiedicau de trupul chircit al camaradului lor cu inima străpunsă de săgeata aducătoare de moarte.

Nu trecu mult şi albii, neînvăţaţi cu asemenea fel de a lupta, fură cuprinşi de furie, în vreme ce negrii manyuema nu-şi mai putură stăpâni spaima. Dacă vreunul o lua înaintea celorlalţi, săgeata îl străpungea imediat; dacă un altul rămânea în urmă, nu-l mai vedeau viu niciodată; dacă se depărta luând-o într-o parte şi dispărând fie şi o clipă din văzul tovarăşilor săi, nu se mai întorcea. Când dădeau peste cadavre, găseau totdeauna şi săgeţile acelea cumplite, slobozite cu o precizie supranaturală drept în inima victimei. Mai rău decât toate era faptul că nici măcar o dată, în tot cursul dimineţii, nu auziră nimic şi nu văzură nici cea mai mică urmă de duşman, în afară de săgeţile nemiloase.

În cele din urmă se întoarseră în sat, dar situaţia nu era cu nimic mai bună. Din când în când, în clipele de aşteptare înnebunitoare, pline de încordare teribilă, ici-colo mai cădea mort câte unul dintre ei. Negrii manyuema îşi implorau stăpânii să părăsească locul acela îngrozitor; arabii însă se temeau să pornească îndărăt prin pădurea întunecoasă şi ostilă, în care se afla un duşman necunoscut şi cumplit. Înaintarea ar fi fost nespus de anevoioasă, mai ales că puseseră mâna pe o cantitate însemnată de fildeş găsită în sat. Mai rău decât atât, nici nu voiau să audă să lase fildeşul acolo.

Într-un târziu, membrii expediţiei îşi căutară adăpost în colibele acoperite cu stuf; aici, cel puţin, erau în afara bătăii săgeţilor. Din copacul de deasupra satului, Tarzan ochise coliba în care se refugiaseră arabii mai de vază şi făcându-şi vânt pe o cracă mai lungă, aruncă într-acolo cu toată forţa muşchilor săi lancea grea. Fierul pătrunse prin acoperişul de stuf. Un urlet de durere îl anunţă că

nimerise ţinta. Cu acest salut de despărţire, menit să-i convingă pe bandiţi că nu erau în siguranţă nicăieri în ţinutul acela, Tarzan se întoarse în pădure, unde îşi adună războinicii şi se retraseră cu toţii la un kilometru spre sud, ca să se odihnească şi să mănânce. Puse observatori în copaci, de unde puteau să supravegheze poteca spre sat. Se încredinţa astfel că nu fuseseră urmăriţi.

O inspecţie a grupului de războinici arătă că nu aveau pierderi… nu aveau nici măcar o rană, cât de mică, în timp ce un calcul aproximativ al pierderilor suferite de duşmani scotea la iveală că nu mai puţin de douăzeci căzuseră pradă săgeţilor. Erau nebuni de fericire şi voiau să încheie ziua cu un ultim asalt victorios asupra satului ca să-i ucidă pe vrăjmaşi. Ba chiar născoceau tot felul de torturi înfiorătoare pe care să le aplice prinşilor. Se şi desfătau imaginându-şi chinurile celor din tribul manyuevia, faţă de care nutreau o ură aprigă. Auzindu-i, Tarzan bătu cu piciorul în pământ.

— Sunteţi nebuni de-a binelea! strigă. Doar v-am arătat singurul mod de a lupta împotriva acestor tâlhari. Aţi ucis douăzeci dintre ei fără să pierdeţi un singur luptător, în timp ce ieri, folosind tactica voastră pe care vreţi s-o repetaţi acum, aţi pierdut cel puţin o duzină şi n-aţi ucis nici măcar un arab sau un manyuema. O să luptaţi cum vă spun eu; dacă nu, vă las şi plec în ţinutul meu.

Când auziră ameninţarea, băştinaşii se înfricoşară şi-i făgăduiră să-l asculte orbeşte, numai să nu-i părăsească.

— Prea bine! le spuse el. Vom merge acum în tabăra de la locul elefanţilor, unde vom petrece noaptea. Am un plan ca să-i fac pe arabi să simtă pe pielea lor ce vor păţi dacă mai rămân pe meleagurile noastre. Nu voi avea nevoie de niciun ajutor. Să mergem! Chiar dacă o să-i lăsăm în pace în restul zilei, o să le dăm din nou de înţeles că suntem pregătiţi de luptă. Teama şi nesiguranţa vor

fi mult mai greu de îndurat decât dacă am continua să-i hăituim toată după-amiaza.

Se îndreptară deci spre tabăra de noapte, unde, după ce aprinseră focuri mari, mâncară. Mult timp după ce coborî întunericul îşi povestiră isprăvile din timpul zilei. Tarzan dormi până la miezul nopţii, când se trezi şi se afundă din nou în bezna pădurii. Un ceas mai târziu ajunse la marginea luminişului din afara satului. În interiorul întăriturii ardea un foc. Omul-maimuţă se târî de-a curmezişul luminişului până ce ajunse dinaintea porţilor ferecate. Prin crăpăturile dintre bârne văzu o santinelă singuratică stând lângă foc.

Tarzan se îndreptă tiptil spre copacul din capătul uliţei. Se caţără binişor pe o creangă, apoi îşi potrivi o săgeată în arc. Câteva minute în şir din cauza ramurilor ce se mişcau într-una şi a flăcărilor pâlpâitoare se convinse că primejdia de a greşi ţinta era mult prea mare: căci pentru a-şi pune în aplicare planul, trebuia să nimerească straja chiar în inimă, ca omul să moară pe loc.

Pe lângă arc, săgeţi şi funie adusese şi puşca luată de la santinela pe care o ucisese cu o zi înainte. Le ascunse pe toate într-o scorbură adâncă, apoi se lăsă uşor la pământ în interiorul întăritorilor, înarmat doar cu cuţitul lung. Santinela şedea cu spatele la el. Tarzan se târî ca o pisică spre bărbatul aţipit. Iată-l doar la doi paşi de el… încă o clipă şi cuţitul avea să-i pătrundă fără zgomot drept în inimă.

Tarzan se ghemui să sară — fiindcă acesta e atacul cel mai rapid şi mai sigur al fiarei din junglă — când bărbatul, prevestit de vreun simţ, sări în picioare şi-l înfruntă pe omul-maimuţă.

17. CĂPETENIA ALBĂ A TRIBULUI WAZIRI

Când dădu cu ochii de strania apariţie ce-i stătea în faţă înarmată cu un cuţit ameninţător, negrul manyuema se holbă plin de groază. Uită că în mâini are o puşcă, uită chiar să strige… singurul lui gând era să scape de sălbaticul acela

înspăimântător: era un uriaş cu muşchii teribili şi piept vânjos ce străluceau în lumina tremurătoare a focului.

Mai înainte de a o lua la fugă, Tarzan îl înşfacă şi abia atunci santinela se gândi să strige după ajutor, dar fu prea târziu. O mână mare îl strângea de gât; omul fu trântit la pământ. În zadar se zbătea cu tenacitatea necruţătoare a unui buldog: degetele cumplite i se încleştau în jurul gâtului. Repede şi sigur viaţa i se scurgea din el. Ochii i se holbară şi mai tare, limba îi ieşi de un cot, faţa i se coloră într-un roşu groaznic… muşchii încordaţi tremurau spasmodic şi santinela manyuema încetă să mai mişte.

Omul-maimuţă aruncă trupul mortului pe umărul său puternic şi, după ce luă şi puşca tâlharului, păşi încet pe uliţa satului spre copacul care-i dăduse posibilitatea să pătrundă atât de lesne în interiorul întăriturilor. Urcă santinela uriaşă sus, în mijlocul frunzişului de deasupra.

Mai întâi îi smulse cartuşiera şi alte podoabe pe care le găsi folositoare şi le puse într-o scorbură, apoi degetele sale îndemânatice percheziţionară cadavrul, pe care nu-l putea vedea desluşit în beznă. Când isprăvi, luă puşca şi se duse până la extremitatea crengii de unde zărea mai bine colibele. Ţintind cu grijă într-o colibă în formă de stup, unde ştia că se adăpostesc şefii arabi, apăsă pe trăgaci. Aproape imediat auzi un geamăt. Tarzan zâmbi. Iar nimerise în plin.

După împuşcătură urmă o clipă de tăcere în toată tabăra, apoi negrii manyuema şi arabii ieşiră din colibe ca un nor de bărzăuni înfuriaţi; dacă ar fi ştiut adevărul, ar fi fost mai mult înfricoşaţi decât mânioşi. Încordarea de peste zi îi umpluse de groază atât pe albi cât şi pe negrii manyuema, iar acum această singură împuşcătură în puterea nopţii stârni în minţile lor înnebunite tot felul de închipuiri.

Când descoperiră că santinela dispăruse, teama nu li se potoli de fel şi, vrând parcă să mai prindă puţină inimă prin fapte războinice, începură să tragă la întâmplare spre porţile baricadate ale satului, deşi acolo, nu se vedea picior de duşman. Tarzan profită de zgomotul asurzitor al rafalelor ca să tragă în mijlocul gloatei de sub el.

În vacarmul stârnit, nimeni nu auzi împuşcătura, însă cei ce se aflau în apropiere, văzură cum unul dintre ei se prăbuşeşte ca trăsnit la pământ. Când se aplecară asupra lui, era mort. Panica de care fură cuprinşi era atât de mare, încât arabii trebuiră să intervină cu toată autoritatea ca să-i împiedice pe negrii manyuema să fugă de-a valma în junglă… oriunde, numai să scape din acest sat blestemat.

După câtva timp începură să se liniştească. Nu mai muri nimeni în chip misterios şi-atunci le veni inima la loc. Răgazul fu însă de scurtă durată, fiindcă tocmai când îşi spuneau că nu vor mai fi tulburaţi, Tarzan scoase un urlet înfiorător şi când priviră în sus, acolo de unde părea să vină urletul, omul-maimuţă, legănând corpul santinelei, ucise, zvârli deodată leşul, departe peste capetele lor.

Cu strigăte de groază, gloata se împrăştie care încotro ca să scape de această nouă şi teribilă făptură ce se năpustea peste ei. În imaginaţia lor deformată de spaimă, corpul santinelei zburând. Cu braţele şi picioarele răşchirate li se părea un animal mare de pradă. În graba de a fugi, mulţi dintre negri escaladară gardul întăriturii, în timp ce alţii rupseră barele porţilor şi o luară nebuneşte la goană de-a curmezişul luminişului, spre junglă.

Câtva timp nimeni nu se uită la obiectul acela care-i îngrozise, însă Tarzan ştia că în curând curiozitatea îi va împinge şi la asta. Ştia prea bine ce aveau să facă în clipa când vor descoperi că nu era decât leşul santinelei, aşa că dispăru fără zgomot către sud, croindu-şi drum prin vârful

copacilor luminaţi de lună, îndreptându-se spre tabăra tribului Waziri.

Deodată, unul dintre arabi se întoarse şi văzu că năluca ce sărise din copac asupra lor zăcea nemişcată acolo unde căzuse: în mijlocul uliţei din sat. Prevăzător, se târî până în apropiere şi îşi dădu seama că era un bărbat. O clipă mai târziu ajunse lângă el şi recunoscu cadavrul negrului manyuema care stătuse de strajă la poarta satului.

La chemarea lui, oamenii se adunară degrabă în jurul leşului şi, după o discuţie aprinsă, făcură întocmai cum îşi închipuise Tarzan: îndreptându-şi puştile în sus, traseră salvă după salvă în copacul din care fusese azvârlit cadavrul. Dacă Tarzan ar fi rămas acolo, ar fi fost ciuruit de sute de gloanţe.

Când arabii şi negrii manyuema descoperiră că singurele semne de violenţă pe trupul camaradului lor mort sunt nişte urme de degete uriaşe pe gâtul umflat, fură cuprinşi şi mai vârtos de groază şi deznădejde. Nu erau în siguranţă nici măcar în interiorul unui sat întărit, noaptea, iar inamicul putea oricând intra în mijlocul taberei să omoare santinelele: asemenea lucruri îi înfricoşară din cale afară, depăşind posibilităţile lor de înţelegere. Astfel că, superstiţioşii manyuema începură să atribuie năpasta care-i urmărea unor cauze supranaturale, iar arabii nu putură nici ei să dea o explicaţie mai bună.

Cel puţin cincizeci o luară la goană prin jungla neagră. Nici măcar nu ştiau dacă nemiloşii lor duşmani aveau să reînceapă măcelul din ajun şi nici când. Era acum o bandă de tâlhari care aşteptau fără somn zorile. Negrii manyuema care nu fugiseră consimţiră să mai rămână în sat, însă numai după ce arabii le făgăduiră că vor pleca odată cu ivirea zorilor, grăbindu-se să ajungă în ţinuturile lor. Nici măcar frica pe care o aveau faţă de stăpânii lor neînduplecaţi nu le putea birui noua teamă ce li se cuibări în suflet.

Aşadar, a doua zi dimineaţa când Tarzan şi războinicii lui se întoarseră spre a reîncepe atacul, îi găsiră pe tâlhari pregătiţi să părăsească satul. Negrii manyuema erau împovăraţi cu fildeşul furat. Văzându-i, Tarzan zâmbi batjocoritor; ştia că nu vor ajunge departe cu el. Apoi mai văzu un lucru care îl înfurie: câţiva negri manyuema aprindeau torţe la rugul ce mai pâlpâia încă: se pregăteau să dea foc satului.

Tarzan se cocoţase într-un copac înalt, la câteva sute de metri de întăritură. Ducându-şi palmele pâlnie la gură, strigă în arabă:

— Nu daţi foc colibelor, altfel vă ucidem pe toţi! Nu daţi foc colibelor, altfel vă ucidem pe toţi!…

Repetă avertismentul de mai multe ori. Manyuema şovăiră, apoi unul dintre ei aruncă torţa în foc. Ceilalţi tocmai voiau să-l imite când un arab sări la ei cu un ciomag şi. Croindu-i peste spate, îi mână spre colibe. Tarzan văzu că ticălosul le porunceşte să dea foc micilor locuinţe acoperite cu stuf. Îşi păstră echilibrul pe craca ce se legăna la o sută de picioare deasupra pământului şi, sprijinindu-şi de umăr una din puştile arabe, ochi cu grijă şi apăsă pe trăgaci. O dată cu împuşcătura, arabul care-i îndemna pe oameni să dea foc satului se prăvăli pe spate, în vreme ce manyuema aruncară torţele şi o luară la goană mâncând pământul. Tarzan mai văzu cum fugarii se îndreptau spre junglă, în timp ce stăpânii lor duseră armele la ochi şi traseră în ei.

Oricât de furioşi erau arabii din pricina nesupunerii sclavilor, se încredinţară că lucrul cel mai înţelept ar fi să renunţe la plăcerea de a incendia satul: o dorinţă care le dăduse atâta bătaie de cap. Totuşi, în inimile lor, jurară să se întoarcă aici cu forţe sporite ca să nimicească întregul ţinut pe o rază de mai mulţi kilometri, să nu mai rămână nici urmă de suflare omenească.

În zadar îl căutară pe omul care-i înfricoşase doar cu glasul pe cei ce trebuiau să dea foc colibelor, căci nici ochiul cel mai ager n-ar fi putut să-l descopere. Văzură dâra de fum înălţându-se din copacul de unde pornise glonţul ucigător, însă, deşi traseră pe loc o salvă în frunzişul des, nimic nu arăta că gloanţele şi-ar fi atins ţinta.

Tarzan era prea şiret ca să fie prins într-o astfel de cursă. Abia se stinsese zgomotul împuşcăturii, că el şi coborâse pe pământ şi alergase spre alt copac aflat la o sută de picioare mai departe. Găsi o altă cracă potrivită de unde putea urmări pregătirile jefuitorilor şi-i trecu prin minte să-şi mai bată niţel joc de ei, aşa că strigă din. Nou:

— Lăsaţi fildeşul! Lăsaţi fildeşul! Morţii n-au nevoie de fildeş!

Câţiva negri manyuema începură să-şi lepede poverile; asta însă era prea mult pentru lacomii jefuitori. Răcnind întărâtaţi şi blestemând, îşi îndreptară puştile spre cărăuşii negri, ameninţând cu moartea pe cel ce-şi punea jos povara. Dacă puteau să renunţe la incendierea satului, gândul de a abandona imensa avere de fildeş depăşea orice limită; decât să facă asta, mai bine moartea.

Aşadar, părăsiră satul tribului Waziri; sclavii purtau pe umerii lor o pradă însemnată de fildeş. O luară spre nord, către ţinuturile sălbatice şi necunoscute de dincolo de Congo, în adâncurile cele mai tainice ale Marii Păduri. De fiece parte a şirului mergea şi câte un duşman invizibil şi nemilos.

Sub îndrumarea lui Tarzan, războinicii waziri se plasaseră de-a lungul potecii, în tufişurile cele mai dese. Se postaseră la intervale mari şi când coloana trecea prin dreptul lor, o singură săgeată sau suliţă bine ţintită străpungea un manyuema sau vreun arab. Apoi waziri dispăreau şi aşteptau coloana mai departe. Nu loveau decât când erau siguri de reuşită şi primejdia de a fi descoperiţi era aproape inexistentă. Săgeţile şi suliţele erau puţine la

număr, însă atât de bine ţintite şi de necruţătoare, încât purtătorii de fildeş, care abia se târau, trăiau într-o veşnică spaimă; spaimă pricinuită de trupul străpuns al tovarăşului căzut; spaimă stârnită de întrebarea: cui îi va veni rândul şi când?

Doar cu mare greutate reuşiră arabii să-i împiedice pe hamali să arunce poverile şi să o ia la fugă ca nişte iepuri fricoşi de-a lungul potecii spre nord. Astfel se scurse ziua: jefuitorii trăiră un coşmar în plină zi, iar cei din tribul waziri trudiră din răsputeri, însă fură pe deplin răsplătiţi. Când coborî noaptea, arabii înjghebară o tabără primitivă într-un mic luminiş, lângă un râu şi poposiră acolo.

Din când în când, în apropiere răsuna câte o împuşcătură şi una din cele zece-douăsprezece santinele puse de strajă cădea la pământ. Situaţia devenise insuportabilă şi arabii îşi dădură seama că prin această tactică îngrozitoare vor fi decimaţi până la unul, fără ca ei să pricinuiască măcar o singură pierdere în rândurile duşmanului. Şi totuşi, din pricina lăcomiei ce-i caracteriza, nici nu se gândeau să scape din mână prada. Dimineaţa, ei îi siliră pe înfricoşaţii manyuema să-şi ia din nou poverile aducătoare de moarte şi să pornească mai departe prin junglă.

Trei zile în şir, sleiţi de puteri, jefuitorii îşi continuară marşul îngrozitor. Fiecare ceas era marcat de o săgeată sau de vreo suliţă purtătoare de moarte. Nopţile se transformaseră în adevărate coşmaruri din pricina puştii invizibile, care, de fapt, făcea ca serviciul de santinelă să fie echivalent cu o condamnare la moarte.

În dimineaţa celei de a patra zile, arabii se văzură siliţi să împuşte doi hamali ca să-i convingă pe ceilalţi să care mai departe fildeşul. Dar când dădură să-l ridice, din junglă răsună o voce limpede şi puternică:

— Astăzi, voi manyuema, veţi muri. Veţi muri dacă nu lăsaţi fildeşul. Răsculaţi-vă împotriva

stăpânilor voştri cruzi şi omorâţi-i! Aveţi puşti, de ce nu le folosiţi? Ucideţi-i pe arabi şi nu vă facem niciun rău. Vă vom duce înapoi în sat, unde o să vă dăm de mâncare, apoi vă lăsăm să plecaţi de pe meleagurile acestea, în siguranţă şi pace. Puneţi jos fildeşul şi răsculaţi-vă împotriva stăpânilor… vă vom ajuta. Altfel, veţi muri cu toţii!

Când glasul amuţi, jefuitorii rămaseră ca împietriţi. Arabii se uitau fix la sclavii manyuema, iar sclavii se priveau unul pe altul… aşteptau ca cineva dintre ei să ia iniţiativa. Mai rămăseseră vreo treizeci de arabi şi vreo sută cincizeci de negri manyuema. Toţi erau înarmaţi, chiar şi hamalii aveau puşti.

Arabii se strânseră grămadă. Şeicul porunci negrilor manyuema să-şi reia marşul şi, pe când vorbea, încarcă puşca şi ochi. În aceeaşi clipă însă, unul dintre negri aruncă jos povara, îşi smulse puşca de pe umăr şi trase în arabi. Cât ai zice peşte, tabăra deveni un vacarm de înjurături şi urlete drăceşti; se luptau cu puşca, cu cuţitele şi cu pistoalele. Arabii, adunaţi laolaltă, îşi apărau viaţa cu mult curaj, însă ploaia de plumb ce se abătu asupra lor, precum şi ploaia de săgeţi şi suliţe ce cădea din jungla înconjurătoare aveau o singură ţintă. Nu exista deci nicio îndoială asupra rezultatului final, chiar dacă lupta abia începuse. Se scurseseră doar zece minute de când primul hamal îşi zvârlise povara şi ultimul dintre arabi zăcea mort.

Când împuşcăturile încetară, Tarzan vorbi din nou negrilor manyuema:

— Luaţi fildeşul şi duceţi-l înapoi în sat, acolo de unde l-aţi furat. Nu vă facem niciun rău.

Câteva clipe negrii manyuema şovăiră. Nu aveau niciun chef să care din nou poverile pe drumul acela păcătos. Se sfătuiră în şoaptă şi unul dintre ei se întoarse cu faţa spre junglă, strigând spre glasul care le vorbise din frunziş:

— De unde ştim noi că, odată ajunşi în sat, nu ne ucideţi?

— Ce-i drept, n-aveţi de unde să ştiţi, în afară de faptul că v-am făgăduit să nu vă facem niciun rău dacă duceţi fildeşul înapoi. Însă un lucru ştiţi cu siguranţă şi anume că sunteţi în puterea noastră şi că vă putem omorî pe toţi dacă nu faceţi după cum vă spunem. Oare nu suntem îndreptăţiţi să procedăm aşa dacă nu vă supuneţi?

— Cine eşti tu care vorbeşti limba stăpânilor noştri arabi? Întrebă manyuema. Să te vedem şi-apoi îţi vom răspunde.

Tarzan ieşi la iveală.

— Priviţi! spuse el.

Când văzură că era alb, fură cuprinşi de groază; nu văzuseră niciodată un sălbatic alb, iar muşchii lui puternici şi trupul uriaş îi umplură, de uimire şi admiraţie.

— Puteţi să vă încredeţi în mine — li se adresă Tarzan. Atâta timp cât vă veţi supune şi nu veţi face niciun rău oamenilor mei, nu sunteţi în primejdie. Luaţi deci fildeşul şi duceţi-l înapoi în sat. De nu, vă vom urmări într-una, aşa cum am făcut în ultimele trei zile.

Amintirea zilelor cumplite pe care le trăiseră îi hotărî în cele din urmă pe negrii manyuema şi, după ce se mai sfătuiră puţin, luară poverile de fildeş şi porniră îndărăt spre satul tribului waziri.

La sfârşitul celei de-a treia zile intrau pe poarta satului unde fură întâmpinaţi de supravieţuitorii recentului masacru. În ziua în care jefuitorii părăseau satul, Tarzan trimisese un sol spre tabăra lor provizorie din sud, anunţându-i că se pot întoarce acasă fără teamă.

Tarzan trebui să facă uz de toată îndemânarea şi puterea de convingere spre a-i împiedica pe cei din tribul waziri să-i căsăpească pe negrii manyuema. Le arătă că-şi dăduse cuvântul că manyuema nu vor fi vătămaţi dacă aduceau fildeşul înapoi, în sat, de unde-l furaseră. Le mai aminti că lui îi datorau

victoria deplină obţinută şi, în cele din urmă, wazirii acceptară să-l asculte, îngăduind canibalilor să se odihnească nestingheriţi în sat.

În seara aceea, războinicii waziri ţinură sfat mare pentru a serba victoria şi a alege o nouă căpetenie.

De când Waziri, bătrâna căpetenie, murise, Tarzan îi condusese la luptă şi, în mod tacit, comanda îi fusese încredinţată temporar lui. În toiul luptelor nu mai avuseseră timp să aleagă un nou şef dintre ai lor şi, de fapt, repurtaseră atâtea izbânzi sub conducerea omului-maimuţă, încât nici nu doriră să acorde autoritatea supremă altuia, de frică să nu piardă ceea ce câştigaseră. Văzuseră prea bine ce rezultate avusese neascultarea sfaturilor date de omul alb, mai ales cu prilejul atacului poruncit de Waziri, când acesta îşi pierduse viaţa. Aşa că nu le fu greu să accepte autoritatea lui Tarzan.

Războinicii de frunte se aşezară deci în jurul unui foc pentru a discuta meritele eventualului succesor al bătrânului Waziri. Busuli vorbi primul:

— Deoarece Waziri a murit şi n-a lăsat niciun fiu, gândesc că între noi nu e decât unul pe care-l ştim după fapte că e potrivit să ne fie un rege bun. Un singur om ne-a dovedit că poate să ne conducă cu succes împotriva puştilor oamenilor albi, ajutându-ne să dobândim o victorie lesnicioasă, fără a pierde un singur om. Există doar un singur om şi acesta e omul alb, care ne-a condus în aceste câteva zile care s-au scurs.

Busuli sări în picioare şi, ţinând suliţa uşor înclinată şi îndreptată cu vârful în sus, îşi îndoi genunchii şi începu să danseze încet în jurul lui Tarzan, cântând în ritmul paşilor.

— Waziri, regele wazirilor! Waziri, omorâtorul de arabi! Waziri, regele wazirilor!

Unul câte unul, ceilalţi războinici arătară că se învoiesc ca Tarzan să le fie rege, alăturându-se şi ei dansului solemn. Femeile veniră şi se chirciră la

marginea cercului, unde băteau tam-tam-ul şi băteau din palme în ritmul paşilor dansatorilor; se alăturară şi ele cântecului războinicilor. În mijlocul cercului stătea Tarzan din neamul maimuţelor: Waziri, rege al wazirilor: ca şi predecesorul său, trebuia să poarte numele tribului..

Paşii dansatorilor se înteţiră din ce în ce mai mult, iar strigătele deveniră tot mai sălbatice. Femeile săreau şi cădeau în aceeaşi clipă, ţipând cât le lua gura. Suliţele erau învârtite cu furie, iar când dansatorii se înclinau şi loveau scuturile de pământul tare, întreaga scenă era atât de primitivă şi de sălbatică, de parcă s-ar fi desfăşurat în zorii nedesluşiţi ai istoriei omenirii, în urmă cu nenumărate milenii.

Când dezlănţuirea atinse paroxismul, omul-maimuţă sări în picioare şi se alătură ceremoniei sălbatice.

Ah, dacă l-ar fi văzut Olga de Coude! Ar fi putut ea oare recunoaşte pe tânărul bine îmbrăcat şi liniştit al cărui chip plăcut şi maniere ireproşabile o încântaseră numai cu câteva luni în urmă? Dar Jane Porter? Ar mai fi iubit ea oare pe căpetenia războinică, pe sălbaticul ce dansa gol în mijlocul supuşilor săi sălbatici goi puşcă? Dar D'Arnot? Şi-ar fi putut închipui D'Arnot că era acelaşi om pe care-l introdusese în jumătate de duzină din cele mai selecte cluburi ale Parisului? Ce ar fi spus colegii săi — pairii din Camera Lorzilor — dacă cineva, arătând spre uriaşul cu pieptănătură barbară şi cu podoabe de metal care ţopăia dezlănţuit, ar fi rostit următoarele:

— Onoraţi lorzi, iată-l pe John Clayton, Lord Greystoke!

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor ajunse rege între oameni… urma, aşadar, încet, dar sigur, evoluţia strămoşilor săi; n-o luase doar de la începutul începuturilor?

18. LOTERIA MORŢII

A doua zi dimineaţă după naufragiul Lady-ei Alice, Jane Porter se trezi cea dintii dintre pasagerii aflaţi în barcă. Ceilalţi membri ai grupului dormeau întinşi pe bănci sau grămădiţi, pe fundul bărcii în poziţii chircite.

Când fata îşi dădu seama că se depărtaseră de celelalte bărci, o cuprinse teama. Sentimentul de singurătate şi neputinţă, pe care întinderea nesfârşită a oceanului pustiu îl trezise în ea, era atât de deprimant încât, gândindu-se la viitor, nu întrezărea nici cea mai mică rază de speranţă. Era convinsă că sunt pierduţi… pierduţi fără cea mai slabă nădejde de a fi salvaţi.

Nu după mult timp se trezi şi Clayton. Trecură câteva minute până să-şi vină de-a binelea în fire, ca să-şi dea seama unde se aflau sau să-şi amintească dezastrul din seara precedentă. În cele din urmă ochii lui uimiţi dădură de fată:

— Jane! Slavă Domnului că suntem împreună!

— Priveşte — zise ea, arătând cu un gest descurajat spre orizont. Suntem singuri în pustietatea asta.

Clayton scrută noianul de apă în toate direcţiile.

— Unde să fie oare? strigă el. Nu se poate să se fi scufundat; oceanul a fost liniştit şi au pornit odată cu noi după ce s-a scufundat vasul… i-am văzut pe toţi…

Îi trezi şi pe ceilalţi şi le expuse situaţia în care se găseau.

— N-are importanţă că bărcile s-au risipit, domnule — spuse unul dintre marinari. Sunt cu toţii bine aprovizionaţi, aşa că n-au nevoie de ceilalţi; iar dacă ne prinde o furtună, tot nu ar sluji la nimic să fim laolaltă. Dacă suntem împrăştiaţi pe ocean, avem mai multe şanse de a fi pescuiţi de vreun vapor şi atunci vor începe numaidecât să ne caute pe toţi. Dacă rămâneam împreună, aveam doar o şansă de scăpare, acum însă există patru.

Îşi dădură cu toţii seama de înţelepciunea unei astfel de aprecieri a situaţiei şi deveniră mai

optimişti. Bucuria le fu însă de scurtă durată, deoarece, când se hotărâră să vâslească necontenit spre est, adică spre continent, constatară că marinarii care vâsliseră cu cele două lopeţi, singurele, de altfel, adormiseră şi le lăsaseră să cadă în apă; nu le zăriră nicăieri prin apropiere.

Urmă un schimb violent de cuvinte şi învinuiri reciproce, iar marinarii fură gata-gata să se încaiere, însă Clayton reuşi să-i potolească. Totuşi, o clipă mai târziu, făcând o remarcă urâtă la adresa prostiei tuturor englezilor şi, în special, a marinarilor englezi, domnul Thuran fu cât pe aci să prilejuiască o nouă încăierare.

— Haide, gata fraţilor! intervenii Tompkins, unul dintre marinari care nu luase parte la ceartă. Dacă o să ne buşim nenorocitele astea de mutre, n-o să câştigăm nimic. Cum spunea şi Spider înainte, o să fim culeşi cu toţii, aşa că ce rost are să ne ciorovăim? Hai să mâncăm, mai bine, zic eu…

— Nu-i o idee rea — încuviinţă domnul Thuran şi, întorcându-se spre un marinar, pe nume Wilson, îi spuse: Amice, dă-mi una din conservele de la pupa.

— Ia-ţi-o şi singur — îi replică Wilson, morocănos. Nu primesc ordine de la… un venetic… n-ai ajuns căpitan pe vasul ăsta.

Rezultatul fu că Clayton se văzu nevoit să ia el conserva. Apoi se dezlănţui o altă ceartă grozavă când unul dintre marinari îi acuză pe Clayton şi pe domnul Thuran că vor să distribuie ei proviziile, ca să-şi ia partea leului.

— Trebuie să comande cineva aici — interveni Jane Porter, profund dezgustată de certurile neplăcute ce inaugurau o convieţuire impusă şi care putea să dureze multe zile. Chiar şi fără neînţelegerile şi certurile dintre noi, e destul de îngrozitor să fim singuri în bărcuţa asta pe Atlantic. Voi, bărbaţii, ar trebui s-alegeţi un conducător şi apoi să-l ascultaţi, făcând tot ceea ce

ordonă el. Aici e nevoie de o disciplină mai strictă chiar decât pe un vapor bine organizat.

Înainte de a spune ceea ce gândea, sperase să nu fie nevoită să se amestece în astfel de treburi, deoarece îşi închipuia că Clayton este îndeajuns de capabil să facă faţă oricărei situaţii. Se vedea nevoită să admită că, până în clipa aceea, cel puţin, Clayton nu lăsa să se ghicească a avea vreo veleitate de a stăpâni situaţia, deşi măcar se abţinuse să toarne gaz peste foc. Mersese atât de departe, încât renunţase la conservă în favoarea marinarilor, care se împotriviseră s-o deschidă el.

Vorbele fetei îi potoliră pentru câtva timp şi, în sfârşit, hotărâră să împartă pe din două cele două butoiaşe cu apă şi cele patru conserve cu mâncare: jumătate pentru cei trei marinari, jumătate pentru cei trei pasageri.

Astfel, micul grup se diviza în două tabere şi, după ce împărţiră proviziile, fiecare se puse pe treabă, căznindu-se să deschidă cutiile, să distribuie mâncarea şi apa. Marinarii izbutiră primii să deschidă una din conservele cu mâncare şi înjurăturile lor pline de obidă şi dezamăgire îl făcură pe Clayton să-i întrebe ce se mai întâmplase.

— Ce să se întâmple?! ţipă Spider. Ce să se întâmple?! O să murim! Asta e! Cutia e plină cu păcură!

Clayton şi domnul Thuran deschiseseră în grabă una din conservele pe care le aveau, ca să descopere că şi cutia lor conţinea păcură şi nu mâncare. Una după alta, deschiseră cele patru cutii de conserve. Îndată ce vedeau conţinutul, strigăte de furie vesteau adevărul necruţător… în barcă nu exista nici măcar un gram de mâncare.

— Ei, slavă Domnului că nu e vorba de apă! Zise Tompkins. Mai uşor o duci fără mâncare decât fără apă. N-avem decât să ne mâncăm încălţămintea, la o adică, dar cu băutul e mai greu.

Pe când vorbea, Wilson făcu o gaură în unul din butoiaşe în vreme ce Spieder ţinea dedesubt o cutie de tablă, ca să ia apă. Când înclinară butoiaşul, din interior ieşi o pudră fină, neagră şi uscată, care se scurse pe fundul cutiei. Scoţând un răcnet, Wilson dădu drumul butoiaşului şi privi praful uscat din cutie fără a rosti un cuvânt. Era îngrozit de-a binelea.

— Butoiaşele sunt umplute cu praf de puşcă — zise Spider, cu voce joasă, întorcându-se spre cei de la pupa.

Se dovedi că şi celelalte butoiaşe conţineau acelaşi lucru.

— Păcură şi praf de puşcă! strigă domnul Thuran. Sapristi! Ce mai meniu pentru nişte naufragiaţi!

Îndată ce aflară că la bord nu aveau merinde şi nici apă, junghiurile de foame şi arsurile de sete se înteţiră, astfel că neliniştea şi adevăratele grozăvii ale naufragiului îşi arătară colţii chiar din prima zi a aventurii lor tragice.

Pe măsură ce zilele treceau, starea lor se agrava din ce în ce. Ochii, care-i dureau de atâta efort, scrutau zarea zi şi noapte până ce observatorii, slăbiţi şi obosiţi, cădeau epuizaţi pe fundul bărcii, unde smulgeau, din somnul, agitat de vise, o clipă de răgaz, uitând ororile realităţii.

Marinarii, chinuiţi de dureri necruţătoare de foame, îşi mâncaseră centurile, bocancii şi cureluşele de piele de la bonete, deşi atât Clayton cât şi domnul Thuran se străduiseră în fel şi chip să-i convingă că lucrul acesta le va spori chinul.

Istoviţi şi fără speranţă, călătorii din barcă zăceau sub dogoarea nemilosului soare tropical, cu buzele crăpate şi limba umflată, aşteptând moartea, pe care începuseră s-o dorească mai mult ca orice. Suferinţele cumplite din primele zile deveniră şi mai înfiorătoare pentru cei trei pasageri care nu mâncaseră nimic. Agonia marinarilor era de-a dreptul insuportabilă: stomacurile lor slăbite

încercau să lupte cu bucăţile de piele pe care le înghiţiseră. Tompkins îşi dădu primul sufletul. Exact la o săptămână de la scufundarea Lady-ei Alice, marinarul muri în cele mai groaznice chinuri.

Timp de mai multe ore, cadavrul lui zăcu pe fundul bărcii, cu chipul desfigurat şi hidos, rânjind la cei din barcă. Jane Porter nu putu să îndure prea mult acest spectacol oribil.

— Nu poţi s-arunci cadavrul peste bord, William? întrebă ea.

Clayton se ridică de jos şi se îndreptă împleticindu-se spre mort. Ceilalţi doi marinari îl priviră cu ochi ciudaţi şi răi. În zadar încercă englezul să ridice cadavrul ca să-l azvârle peste bord; puterile nu-l mai ajutau deloc.

— Dă-mi o mână de ajutor, te rog… — se rugă el de Wilson, care se afla alături.

— Şi de ce vrei să-l arunci peste bord? îl interogă marinarul, cu o voce gâlcevitoare.

— Trebuie s-o facem înainte de a fi prea sleiţi — răspunse Clayton. Mâine, după o zi, sub soarele ăsta fierbinte, va arăta îngrozitor…

— Mai bine lasă-l în pace — mârâi Wilson. Poate o s-avem nevoie de el înainte de ziua de mâine.

Încet-încet, mintea lui Clayton desluşi tâlcul vorbelor marinarului. În cele din urmă pricepu de ce Wilson se împotrivea s-arunce mortul.

— Dumnezeule! şopti Clayton, îngrozit. Doar nu vrei să spui…

— Şi de ce nu? se burzului Wilson. Nu trebuie să trăim? E mort; n-o să simtă nimic… — încheie el, arătând spre cadavru.

— Vino-ncoa, Thuran! strigă Clayton, întorcându-se spre acesta. Dacă nu scăpăm de cadavru înainte de căderea nopţii, o s-avem parte de ceva mai rău decât moartea.

Wilson se îndreptă ameninţător spre cei doi pentru a-i împiedica să treacă la fapte, dar când

văzu că şi tovarăşul său, Spider, e de partea lui Clayton şi a lui Thuran, renunţă. Continuă însă să se uite cu ochi flămânzi la cadavru până când cei trei bărbaţi, unindu-şi puterile, reuşiră să-l azvârle peste bord.

Tot restul zilei, Wilson îl privi ţintă pe Clayton. În ochii lui se putea desluşi o urmă de nebunie. Spre seară, pe când soarele se cufunda în mare, începu să chicotească şi să bolborosească de unul singur; ochii însă îi erau în permanenţă pironiţi asupra lui Clayton. Chiar şi după ce se întunecă, Clayton mai simţea încă privirea acea sfredelitoare şi fixă. Nu îndrăznea să adoarmă; era nespus de istovit, însă se străduia din răsputeri să rămână treaz. După un răstimp, care-i păru o veşnicie de suferinţă, capul îi căzu pe banchetă şi adormi. Nu-şi dădea seama de când zăcea aşa, lipsit de cunoştinţă… Deodată îl trezi un târşâit chiar lângă el. Luna era sus pe cer şi, printre genele ochilor cârpiţi de somn, Clayton îl zări pe Wilson târându-se pe furiş spre el. Marinarul sta cu gura căscată şi limba umflată îi atârna afară.

Zgomotul o trezi şi pe Jane Porter; când văzu scena teribilă, fata scoase un ţipăt ascuţit. În aceeaşi clipă, marinarul se clătină şi se prăvăli peste Clayton. Ca o fiară sălbatică, dinţii lui căutau beregata prăzii, însă Clayton, deşi foarte slăbit, găsi destulă putere ca să se ferească de colţii nenorocitului.

Ţipetele Janei Porter îl treziră şi pe domnul Thuran şi pe Spider. Văzând ce se petrece, amândoi se târâră în ajutorul lui Clayton şi tustrei laolaltă reuşiră să-l imobilizeze pe Wilson şi să-l culce pe fundul bărcii. Câteva minute, acesta stătu liniştit, vorbind aiurea şi râzând de unul singur. Apoi scoase un strigăt îngrozitor şi, înainte ca ceilalţi să-l poată opri, se clătină pe picioare şi căzu peste bord.

Încordarea şi starea de surescitare groaznică îi vlăgui pe naufragiaţi, lăsându-i plini de deznădejde

şi tremurând ca frunza. Spider începu să plângă; Jane Porter se ruga; Clayton se blestema în şoaptă; domnul Thuran şedea cu capul îngropat în palme, gândindu-se. Rezultatul meditaţiei sale se dezvălui în dimineaţa următoare, când făcu o propunere lui Spider şi lui Clayton.

— Domnilor, aţi văzut ce soartă ne-aşteaptă dacă nu suntem salvaţi într-o zi sau două. E limpede că sunt puţine şanse să fim salvaţi. În timpul acestor zile cât am plutit în derivă, n-am văzut nicio pânză, nici măcar un firicel de fum la orizont, îi privi o clipă pe cei doi, apoi continuă: am fi avut o şansă dacă aveam mâncare, însă fără hrană, n-avem niciuna. Deci ne rămân doar două soluţii şi trebuie s-alegem una din ele imediat. Fie să murim cu toţii în câteva zile, fie să sacrificăm pe unul dintre noi pentru ca ceilalţi să poată supravieţui, înţelegeţi ce vreau să spun?

Auzindu-l, Jane Porter se îngrozi. Dacă această propunere ar fi venit din partea unui marinar neajutorat şi ignorat, poate că n-ar fi fost surprinsă; însă cum venea din partea unui om care se pretindea cult şi rafinat, din partea unui gentleman, aproape că nu putea să-şi creadă urechilor.

— Atunci e mai bine să murim toţi — spuse Clayton.

— Acest lucru îl va decide majoritatea — îi replică domnul Thuran. Cum unul dintre noi trei va fi obiectul sacrificiului, vom decide noi. Domnişoara Porter nu e implicată în acest lucru, deci nu se va afla în pericol.

— Cum o să ştim care e primul? întrebă Spider.

— Putem hotărî prin tragere la sorţi — răspunse domnul Thuran. Am în buzunar câteva piese de un franc. Vom alege câteva care au pe ele bătuţi ani diferiţi… cel ce trage primul de sub o bucată de postav o anumită dată va fi primul.

— Nu vreau să am de-a face cu o asemenea propunere diabolică — se împotrivi Clayton. Poate că între timp se iveşte un vapor la orizont.

— Vei face aşa cum hotărăşte majoritatea sau vei fi primul, fără să ne mai formalizăm cu tragerea la sorţi — zise domnul Thuran, ameninţător. Haideţi să punem la vot propunerea. Eu, unul sunt pentru. Tu ce spui, Spider?

— Şi eu sunt pentru — răspunse marinarul.

— Voinţa majorităţii… — anunţă domnul Thuran. Acum să nu mai pierdem timpul şi să tragem la sorţi. Toţi avem aceleaşi şanse. Ca trei dintre noi să trăiască, unul din noi trebuie să moară… poate cu câteva ceasuri mai devreme decât altminteri.

Apoi începu să pregătească loteria morţii, în vreme ce Jane Porter stătea cu ochii holbaţi de groază, gândindu-se la grozăviile la care avea să fie martoră. Domnul Thuran îşi întinse haina pe fundul bărcii, apoi alese şase piese de un franc dintr-un pumn de monede. Ceilalţi doi bărbaţi se aplecară spre el când le controla. În cele din urmă domnul Thuran i le dădu pe toate lui Clayton.

— Uită-te cu atenţie… — îi spuse. Anul cel mai vechi este o mie opt sute şaptezeci şi cinci; n-avem decât o singură monedă cu acest an.

Clayton şi marinarul examinară fiece monedă. Pentru ei, toate păreau la fel; în afară de anii marcaţi nu constatară nicio altă deosebire. Fură cât se poate de satisfăcuţi. Dacă ar fi ştiut că marea experienţă a domnului Thuran în măsluirea cărţilor îi dezvoltase pipăitul în asemenea măsură, încât el cunoştea cărţile numai atingându-le, atunci cei doi n-ar mai fi fost la fel de convinşi că jocul e cinstit: piesa din l875 era mai subţire decât celelalte doar cât grosimea unui fir de păr. Însă nici Clayton şi nici Spider n-ar fi putut sesiza această deosebire fără ajutorul unui micrometru.

— În ce ordine tragem? întrebă domnul Thuran, ştiind din experienţă că majoritatea oamenilor preferă totdeauna ultima şansă la o loterie în care unicul premiu este un lucru neplăcut… Există întotdeauna şansa şi speranţa ca un altul să tragă

mai înainte lozul fatal. Domnul Thuran, din motive ştiute numai de el, preferă să tragă primul, mai ales pentru eventualitatea când tragerea trebuia să se repete.

Astfel, când Spider dori să tragă ultimul, Thuran se oferi cu nepăsare să tragă primul. Băgă mâna sub haină doar o clipă, totuşi în clipa aceea scurtă degetele dibace pipăiră fiece monedă, dibuind şi lăsând la o parte piesa fatală. Când scoase mâna, în palmă avea o piesă bătută în l888. Trase apoi Clayton. Când mâna bărbatului cu care trebuia să se mărite dispăru sub haină, Jane Porter se aplecă înainte, cu privirea încordată şi plină de groază. Imediat, acesta scoase o piesă; în palma lui se afla o monedă de un franc. O clipă nu îndrăzni să se uite, însă domnul Thuran, care se aplecase să se uite la dată, îl anunţă că era în afară de orice pericol.

Jane Porter se prăbuşi pe banchetă, tremurând toată. Lipsită de putere, trebui să se sprijine de marginea bărcii. Se simţea bolnavă şi ameţită. Şi daca Spider nu trăgea moneda din l875, trebuia să îndure din nou toată tortura aceea cumplită.

Marinarul vârî mâna sub haină. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare. Tremura, cuprins parcă de un acces de friguri. Ocăra în gura mare că voise să tragă ultimul, fiindcă şansele lui de a scăpa erau acum doar trei la unu, în timp ce domnul Thuran avea cinci la unu, iar Clayton patru la unu.

Domnul Thuran era foarte calm şi nu-l grăbi fiindcă ştia că el, oricum, este în siguranţă chiar dacă piesa din l875 nu ieşea acum la sorţi. Când marinarul scoase mâna şi privi în palmă, căzu leşinat pe fundul bărcii. Atât Clayton cât şi domnul Thuran se grăbiră să vadă ce monedă trăsese; piesa se rostogolise din palma marinarului pe jos; nu era din l875. Destinderea ce urmase spaimei îl doborî pe Spider cu aceeaşi forţă, ca şi cum ar fi tras moneda fatală.

Erau nevoiţi să reia operaţia de la capăt. Thuran băgă iar mâna sub haină, Jane Porter închise ochii. Spider se aplecă, cu ochii holbaţi, spre mâna ce trebuia să-i hotărască soarta; fiindcă, în funcţie de ce trăgea Clayton, depindea soarta lui.

William Cecil Clayton, Lord Greystoke, scoase mâna de sub haină ţinând moneda în pumnul încleştat, astfel încât nimeni nu putea s-o vadă. Privi pierdut spre Jane Porter. Nu îndrăznea să deschidă palma.

— Mai iute! şuieră Spider. Dumnezeule, arată-ne odată!

Clayton deschise palma. Spider fu primul care văzu data şi, înainte ca ceilalţi să-i ghicească gândul, se ridică în picioare şi sări peste bordul bărcii, dispărând pentru totdeauna în adâncurile lugubre de dedesubt — moneda lui Clayton nu era din l875.

Încordarea îi vlăguise într-atâta pe cei doi, încât zăcură aproape în nesimţire tot restul zilei. O bucată de vreme nimeni nu pomeni nimic despre cele întâmplate. Urmară zile de deznădejde; pierduseră orice speranţă. Într-o bună zi, domnul Thuran se târî spre locul unde zăcea Clayton.

— Trebuie să mai tragem o dată la sorţi înainte de a ne pierde ultimul strop de putere — şopti el.

Clayton era într-o asemenea stare, încât abia dacă mai era stăpân pe propria-i voinţă. Jane Porter nu vorbea de trei zile. Tânărul ştia că fata e pe moarte. Oricât de groaznică era propunerea, spera ca sacrificiul, al lui sau al domnului Thuran, să fie mijlocul de a-i da puteri noi. Fu deci de acord cu propunerea lui Thuran.

Traseră ca şi prima oară; de data asta însă rezultatul nu putea fi decât unul singur: Clayton scoase moneda cu anul l875.

— Când să fie? întrebă Thuran. Îşi şi scosese briceagul din buzunarul pantalonilor şi se tot căznea să-l deschidă. Acum? Murmură el şi ochii lacomi dădeau târcoale englezului.

— Nu poţi s-aştepţi până coboară întunericul? întrebă Clayton. Domnişoara Porter nu trebuie să vadă nimic. Trebuia să ne căsătorim, ştii asta…

O umbră de dezamăgire trecu peste chipul domnului Thuran.

— Bine, bine… — răspunse el, şovăind. Nu mai e mult până la noapte. Am aşteptat atâtea zile… pot să mai aştept câteva ceasuri.

— Mulţumesc, prietene — murmură Clayton. Acum am să mă duc lângă ea şi am să rămân acolo până la momentul potrivit. Vreau să stau cu ea o oră-două înainte de a muri.

Când Clayton ajunse lângă fată, aceasta zăcea lipsită de cunoştinţă. Ştia că Jane o să moară şi-i părea într-un fel bine că n-avea să vadă sau să ştie nimic din tragedia cumplită ce urma să aibă loc curând. Îi luă mâna şi o duse la buzele sale crăpate şi umflate. Stătu aşa vreme îndelungată, mângâind uscătura aceea sleită, ca o gheară, ce fusese cândva mâna albă şi delicată a unei frumoase fete din Baltimore.

Nici nu-şi dădu seama când se întunecă, însă un glas din beznă îl readuse la realitate. Era domnul Thuran, care-l chema să-şi ispăşească soarta.

— Vin acum, domnule Thuran — se grăbi el să răspundă.

Încercă de mai multe ori să se aşeze în patru labe pentru a se târî. Spre locul fatal, însă în cele câteva ore care trecuseră puterile îl părăsiseră cu desăvârşire şi Clayton nu se mai putea duce lângă Thuran.

— Va trebui să vii dumneata la mine, domnule — spuse el încet. Nu mai am destulă vlagă să mă târăsc în patru labe.

— Sapristi! şuieră domnul Thuran. Vrei să mă tragi pe sfoară, să nu pot profita de câştig.

Clayton îl auzi cum se foieşte pe fundul bărcii, în cele din urmă auzi un geamăt disperat: _ — Nu mă pot târî… — îl auzi pe Thuran, văitându-se. E prea târziu. M-ai păcălit, câine murdar de englez!

— Nu te-am înşelat, domnule — răspunse Clayton. M-am străduit să mă ridic şi am să încerc din nou. Dacă o să încerci şi dumneata poate că ne vom târî până la jumătatea drumului şi atunci vei putea „profita de câştig”.

Clayton se strădui din nou, încordându-şi toate puterile; îl auzi şi pe Thuran făcând la fel. După aproape un ceas, englezul reuşi să se aşeze în patru. Labe, însă când încercă să înainteze, căzu pe burtă. O clipă mai târziu, îl auzi pe domnul Thuran scoţând o exclamaţie de izbindă.

— Vin! şopti el.

Clayton încercă din nou să se târască în întâmpinarea destinului, dar de fiece dată, cădea pe fundul bărcii; în cele din urmă, în câuda străduniilor repetate, nu se mai putu ridica. Când încercă ultima oară, se rostogoli pe spate şi rămase acolo, privind stelele de pe cer, în tâmp ce în spatele iui putea auzi eforturile laborioase şi respiraţia gâfââtă a domnului Thuran, care se târa din ce în ce mai aproape.

Se scurse astfel o oră, tot aşteptând ca acesta să apară din beznă şi să pună capăt suferinţelor lui. Îi despărţea doar o mică distanţă, însă între străduniile domnului Thuran de a înainta interveneau acum pauze din ce în ce mai lungi şi fiecare pas spre englezul care aştepta părea să fie imperceptibil.

În cele din urmă, Clayton îşi dădu seama că Thuran este foarte aproape de el. Auzi un chicotit isteric, ceva îi atinse faţa şi el îşi pierdu cunoştinţa.

19. CETATEA DE AUR

Chiar în noaptea când Tarzan din neamul maimuţelor devenea căpetenia wazirilor, femeia pe care o iubea zăcea într-o barcă, undeva la două sute de mile spre vest, plutind pe noianul de ape al Atlanticului, în vreme ce dansa gol printre sălbaticii despuiaţi — flăcările focului îi luminau muşchii masivi şi noduroşi: era o întrupare a perfecţiunii fizice şi a puterii — femeia care-l

iubea zăcea slăbită şi istovită în agonia ce precede moartea pricinuită de sete şi de foame.

În săptămâna care urmă instalării lui Tarzan ca rege al wazirilor, tribul însoţi pe negrii manyuema, veniţi odată cu jefuitorii arabi, spre hotarul dinspre miazănoapte al ţinutului lor, aşa cum le făgăduise Tarzan. Înainte de a se despărţi, căpetenia îi puse să jure că în viitor nu vor mai întreprinde nicio altă expediţie împotriva wazirilor. Şi Tarzan nu întâmpină nicio greutate în a obţine jurămân-tul.. Manyuema cunoşteau îndeajuns de bine tactica de luptă a noului şef al wazirilor, ca să nu mai dorească a însoţi altă ceată de jefuitori pe cuprinsul domeniului său.

Îndată ce se înapoie în sat, Tarzan începu pregătirile în vederea unei expediţii: voia să pornească în căutarea ruinelor cetăţii de aur, pe care bătrânul şef Waziri i-o descrisese înainte de a muri. Alese deci cincizeci din cei mai vânjoşi războinici ai tribului, dar numai pe cei ce se arătară dornici să-l însoţească în această expediţie istovitoare, bărbaţi capabili să înfrunte primejdiile acelui ţinut necunoscut şi ostil.

Din clipa în care Waziri îi povestise aventurile neobişnuite ale primei expediţii, când din întâmplare descoperiseră măreţele ruine, gândul la bogăţia fabuloasă a cetăţii de basm nu-i mai dădea pace. Spiritul de aventură se dovedi foarte puternic în hotărârea pe care Tarzan din neamul maimuţelor o luă de a întreprinde călătoria. Mai era la mijloc şi mirajul aurului, căci omul-maimuţă aflase de la oamenii civilizaţi ce minuni poate face posesorul preţiosului metal galben. Dar la ce i-ar fi folosit aurul în inima Africii sălbatice, nu se mai osteni să se întrebe… Se mulţumea să deţină puterea de a săvârşi minuni, chiar dacă nu avea prilejul să o folosească.

Astfel, într-o superbă dimineaţă tropicală, Waziri căpetenia wazirilor, se aşeză în fruntea celor cincizeci de războinici negri ca abanosul şi

porni în căutarea aventurii şi bogăţiei. Urmară drumul arătat de bătrânul Waziri în descrierea pe care i-o făcuse lui Tarzan. Timp de mai multe zile merseră în susul unui râu, apoi trecură de-a curmezişul o cumpănă a apelor, coborâră pe cursul altui râu, urcară spre izvoarele unui al treilea, până când, la sfârşitul celei de-a douăzeci şi cincea zi, îşi înjghebară tabăra pe o coastă de munte de pe vârful căruia se aşteptau să vadă priveliştea minunatului oraş al comorii.

A doua zi în zori se căţărară pe pereţii aproape perpendiculari, care formau ultima, dar cea mai dificilă barieră naturală între ei şi ţinta călătoriei lor. Era aproape miezul zilei când Tarzan, care conducea şirul de războinici căţărători, se urcă în vârful ultimei stânci, păşind pe platoul de pe coastă.

În dreapta şi în stânga se înălţau piscuri falnice, negrăit de semeţe — se ridicau la câteva mii de picioare deasupra trecătorii prin care pătrunseseră în valea misterioasă. În spatele său se întindea valea împădurită pe care o străbătuseră timp de mai multe zile, iar dincolo de ea se afla un lanţ muntos mai mic ce marca hotarul ţinutului lor.

Chiar în faţă se desfăşura priveliştea asupra căreia Tarzan îşi aţintise privirea. Era o vale pustie — o vale îngustă şi nu prea adâncă, presărată cu arbuşti şi plină de nenumăraţi bolovani. La capătul îndepărtat al văii se desluşea ceva asemănător unei cetăţi grandioase; zidurile puternice, turnurile înalte şi ascuţite, bastioanele, foişoarele şi cupolele se profilau roşii şi aurii în lumina soarelui. Tarzan se afla totuşi prea departe ca să distingă ruinele; lui i se părea că oraşul este de o frumuseţe feerică. Îşi imagină bulevardele largi şi templele imense populate cu oameni mulţi şi fericiţi.

Mica expediţie se odihni un ceas pe vârful muntelui, apoi Tarzan îi conduse în valea ce se deschidea dedesubt. Nu se zărea nicio potecă, însă drumul era mai puţin povârnit decât cealaltă colină

a muntelui. Odată ajunşi în vale, înaintară mai repede, aşa încât, când se opriră în faţa zidurilor vechii cetăţi, era încă lumină.

Acolo unde nu se năruise, zidul exterior măsura cincizeci de picioare în înălţime, însă, după constatarea lor, în cea mai mare parte nu trecea de zece sau douăzeci de picioare, fiind prăbuşit. Era totuşi un zid de apărare impresionant. De câteva ori, Tarzan avu impresia că zăreşte nişte umbre mişcându-se în spatele ruinelor; s-ar fi zis că nişte făpturi îi urmăreau de după bastionul vechii construcţii. Şi deseori i se păru că doi ochi nevăzuţi sunt aţintiţi asupra lui. Dar nu putea să pună mâna în foc şi să susţină că e vorba de ceva mai mult decât simple închipuiri.

În noaptea aceea rămaseră în afara zidurilor cetăţii. Deodată, la miezul nopţii, fură treziţi de un ţipăt strident ce venea din spatele marelui zid. Nespus de ascuţit la început, ţipătul sfârşi treptat într-o succesiune de gemete triste. Negrii waziri rămaseră paralizaţi de frică. Trecu o oră până când cei din tabără se liniştiră şi adormiră din nou. Dimineaţa, frica încă mai sălăşluia în privirile înfricoşate şi piezişe pe care wazirii le aruncau necontenit spre zidurile de apărare masive ce se ridicau în faţa lor.

Fu nevoie de nenumărate îndemnuri, eforturi şi încurajări din partea lui Tarzan ca să-i convingă pe negrii să nu abandoneze aventura chiar acolo şi s-o ia la goană de-a curmezişul văii, spre stâncile pe care le escaladaseră cu o zi înainte. Într-un târziu, ameninţându-i că intră în cetate de unul singur, războinicii se învoiră să-l însoţească.

Merseră cam vreo cincisprezece minute de-a lungul zidului până să descopere un loc pe unde să pătrundă în cetate. Ajunseră la o spărtură largă cam de douăzeci de inch. În interior văzură o scară de piatră cu treptele tocite de vreme. Treptele dispăreau brusc la câţiva metri în faţa lor, unde drumul făcea o cotitură.

Tarzan pătrunse în acest coridor îngust, strecurându-se pe o parte, ca să poată încăpea cu umerii săi uriaşi. În urma lui veneau războinicii waziri. Mai departe treptele se sfârşeau şi începea un nou coridor care cotea şi se răsucea ca un melc până ce dădea brusc, după o altă cotitură în unghi ascuţit, într-o curte strâmtă. Curtea era străjuită de un zid interior la fel de înalt ca cel exterior. Acest zid interior era prevăzut cu mici turnuleţe ce alternau pe întreaga lungime cu blocuri de piatră. Din loc în loc, turnurile se prăbuşiseră, iar zidul se năruise; cu toate acestea, se conservase mult mai bine decât cel exterior.

Un alt coridor îi conduse prin acest zid. La capătul lui, Tarzan şi luptătorii waziri se pomeniră pe un bulevard larg; pe partea cealaltă se ridicau ruinele mohorâte şi inaccesibile ale unor edificii din granit cioplit. Pe grămezile imense de sfărâmături, înşirate de-a lungul faţadei clădirilor, crescuseră copaci şi iederă. Verdeaţa izbucnea afară prin ferestrele căscate. Chiar în faţa lor se afla o clădire ce părea că se înalţă deasupra celorlalte şi care se păstrase într-o stare mult mai bună. Era un edificiu masiv, acoperit cu o cupolă enormă. De o parte şi de alta a intrării monumentale se rânduiau şiruri de stâlpi înalţi, fiecare având în vârf o pasăre imensă, grotescă, cioplită în rocă tare.

Pe când omul-maimuţă şi însoţitorii săi stăteau şi priveau, cuprinşi mai mult sau mai puţin de uimire, la această cetate străveche, atât de neobişnuită în mijlocul Africii sălbatice, câţiva dintre ei ar fi putut să jure că în interiorul clădirii pe care o admirau se mişca ceva. Li se părea că nişte siluete nedesluşite se plimbă de colo-colo ca nişte umbre prin semiîntunericul din interior. Nu era vorba de ceva concret, pe care ochiul să-l surprindă. Aveau doar impresia ciudată că există viaţă acolo unde nu putea să fie viaţă; cele

însufleţite păreau nelalocul lor în această cetate moartă de secole.

Tarzan îşi reaminti că într-o bibliotecă la Paris citise despre nişte oameni albi, care, potrivit legendelor băştinaşilor, trăiau în mijlocul Africii. Se întreba dacă cele citite nu se refereau chiar la rămăşiţele civilizaţiei acestui popor enigmatic, care-şi construise cetatea aceasta misterioasă în mijlocul sălbăticiei. Era oare cu putinţă ca supravieţuitori ai acestui popor pierdut să locuiască în mijlocul ruinelor grandioase, care odinioară fuseseră cetatea strămoşilor lor? Din nou avu senzaţia că în marele templu din faţa lui ceva se mişcă pe furiş.

— Să vedem ce se află în spatele acestor ruine!

Războinicii nu prea aveau chef să-l urmeze, însă, când îl văzură cum se avântă plin de curaj prin portalul sinistru, îl urmară la câţiva paşi, îngrămădindu-se unul într-altul, îngroziţi. Un singur ţipăt, ca cel pe care-l auziseră în timpul nopţii, ar fi fost de ajuns să-i pună pe fugă spre crăpătura îngustă ce croia drum prin zidurile groase către lumea din afară.

Când intră în clădire, Tarzan era pe deplin încredinţat că asupra lui sunt aţintiţi nenumăraţi ochi. În bezna unui coridor apropiat se auzea un foşnet şi ar fi putut să jure că văzuse o mână omenească retrăgându-se dintr-o ambrazură ce se deschidea deasupra, în rotonda ca o cupolă, unde se aflau ei în clipa aceea.

Pardoseala încăperii era din piatră, iar zidurile din granit neted, având sculptate nişte figuri stranii de oameni şi fiare. Din loc în loc, în zidurile trainice se vedeau aplicate plăci de metal galben. Apropiindu-se de una din aceste plăci, Tarzan băgă de seamă că e de aur şi că are înscrise o mulţime de hieroglife. După această încăpere urmau altele, iar când se terminară, clădirea se ramifica în nişte aripi enorme. Tarzan străbătu câteva încăperi, descoperind mereu alte şi alte mărturii ale averii

fabuloase a constructorilor cetăţii. Într-o cameră se aflau şapte stâlpi din aur masiv, iar în alta podeaua era toată din metal preţios. Tot timpul cât le explora, negrii îl însoţiră, îngrămădiţi unii într-alţii în spatele său. De o parte şi de alta, umbre ciudate pluteau înainte şi înapoi, dar niciodată nu se apropiau prea tare ca ei să se poată convinge că nu sunt singuri.

Încordarea deveni insuportabilă pentru nervii wazirilor. Îl implorară pe Tarzan să se întoarcă afară, la lumina soarelui. Spuneau că expediţia n-o să se sfârşească cu bine, fiindcă ruinele sunt bântuite de duhurile foştilor locuitori.

— Ne urmăresc pas cu pas, o, rege! şopti Busuli. Ne pândesc până om ajunge în locul cel mai tainic din cetate şi-atunci or să năvălească peste noi şi-or să ne sfâşie cu dinţii. Aşa fac duhurile. Mi-a spus-o unchiul mamei mele, care este un mare vraci şi mi-a spus-o de multe ori…

Tarzan râse.

— Hai, duceţi-vă înapoi, ieşiţi afară la lumina soarelui, copii! Am să vin şi eu, după ce isprăvesc de cercetat de la cap la coadă ruinele astea şi după ce mă conving că există sau nu aur. Cel puţin putem smulge plăcile de pe pereţi, fiindcă stâlpii sunt prea grei să-i cărăm. Trebuie, să fie pe undeva niscai depozite mari, ticsite cu aur… aur pe care-l putem duce acasă destul de uşor. Fugiţi acum la aer curat, unde puteţi respira în voie…

Unii dintre războinici porniră în pas vioi să îndeplinească ordinul căpeteniei, însă Busuli şi alţi câţiva se codiră să-l părăsească, deoarece le era greu să aleagă între dragostea şi loialitatea faţă de regele lor şi frica superstiţioasă faţă de necunoscut. Apoi, pe neaşteptate, se întâmplă un lucru care-i hotărî fără a mai fi nevoie de discuţii. Din templul cufundat în tăcere răsunară aceleaşi strigăte înfiorătoare pe care le auziseră cu o noapte înainte. Cât ai clipi, războinicii negri o luară la goană prin

sălile pustii ale edificiului străvechi, scoţând urlete îngrozite.

Tarzan din neamul maimuţelor rămase pe loc; un zâmbet dispreţuitor îi flutură pe buze… Aştepta ca duşmanul să sară asupra lui. Însă brusc se aşternu din nou tăcerea. I se păru că desluşeşte un zgomot de picioare desculţe ce păşeau prin apropiere. Apoi Tarzan se întoarse şi continuă să pătrundă în adâncurile templului. Trecu din încăpere în încăpere până ce ajunse la o uşă masivă şi ferecată. Când puse umărul să o împingă, auzi din nou strigătul acela ameninţător. Era limpede că i se da de ştire să se ferească să profaneze mai ales această încăpere. Oare se afla pe punctul de a dezlega taina comorii?

În orice caz, tocmai fiindcă păzitorii misterioşi şi invizibili ai acestui loc necurat doreau, dintr-un motiv sau altul, să-l împiedice să intre în încăpere, era de ajuns ca să-l întărâte pe Tarzan să facă tocmai pe dos. Deşi strigătul fu repetat într-una, el izbi cu umărul în uşă până ce aceasta cedă forţei uriaşe şi se deschise cu un scrâşnet al balamalelor de lemn.

Înăuntru domnea o beznă de nepătruns. Nicăieri, nicio crăpătură prin care să intre măcar cea mai firavă rază de lumină şi nici prin uşa deschisă nu intra vreo dâră; coridorul de unde venise era cufundat în semiîntuneric. Cercetând podeaua din faţa sa cu coada suliţei, Tarzan înainta în întuneric. Brusc, uşa din spate se închise şi în aceeaşi clipă mai multe mâini îl înşfăcară din toate părţile.

Omul-maimuţă se zbătu cu furie sălbatică, dezlănţuindu-şi puterea herculeană. Deşi simţea că loviturile sale nimereau în plin şi dinţii se înfigeau în carnea agresorilor, avea impresia că mâinile ce se agăţau de el sunt fără număr. Treptat, superioritatea agresorilor îl copleşi; îl doborâră la pământ şi-l legară fedeleş de mâini şi de picioare.

În afară de răsuflarea grea a atacatorilor şi zgomotul luptei nu auzise nimic. Nu ştia ce fel de

făpturi îl capturaseră, însă, după cum îl legaseră, îşi dădu seama că sunt fiinţe «meneşti.

Brusc îl ridicară de pe podea şi, mai trăgându-l, mai împingându-l, îl scoaseră din încăperea întunecoasă printr-o altă uşă şi-l duseră într-o curte interioară a templului. Aici putu în sfârşit să-i vadă pe cei ce-l făcuseră prizonier. Erau poate peste o sută: nişte barbari scunzi şi îndesaţi, cu bărbi mari ce le acopereau feţele şi piepturile păroase.

Părul gros şi încâlcit din cap le cădea peste sprâncenele depărtate, laţele atârnându-le pe umeri şi pe spate. Aveau picioarele strâmbe, scurte şi groase, iar braţele lungi şi musculoase. În jurul coapselor purtau piei de leopard sau de leu, iar pe piept le atârna un şirag din colţii acestor animale! Braţele şi picioarele lor erau împodobite cu brăţări masive din aur curat. Drept arme, aveau nişte măciuci grele şi noduroase, iar la cingătorile ce susţineau singurul lor veşmânt atârnau cuţite lungi şi înfricoşătoare.

Ceea ce-l impresiona mai mult pe prizonier fu pielea albă; culoarea şi înfăţişarea lor nu indicau de fel apartenenţa la rasa neagră. Totuşi, frunţile teşite, ochii mici şi răi şi colţii galbeni nu făceau o impresie bună.

Cât timp durase lupta din încăperea întunecoasă şi-n vreme ce-l târâseră pe prizonier spre curtea interioară, straniile făpturi nu scoseseră niciun cuvânt. Acum însă câţiva dintre ei începură o conversaţie monosilabică şi miorlăită într-o limbă necunoscută, îl lăsară pe pardoseala de piatră şi se retraseră tropăind cu picioarele scurte spre o altă aripă a templului, la capătul celălalt al curţii.

Pe când zăcea acolo pe spate, Tarzan văzu că pretutindeni jur împrejur se ridicau ziduri foarte înalte. Sus de tot se zărea o mică pată de cer albastru. Printr-o ambrazură desluşi un frunziş, dar nu-şi putea da seama dacă frunzişul se afla dincolo de zidurile templului. În jurul curţii, de la pământ până la acoperişul templului, se aflau nenumărate

galerii: din când în când, captivul surprindea aţintită asupra lui licărirea unui ochi ce scapără de sub claia de păr încâlcit.

Omul-maimuţă încercă niţel rezistenţa legăturilor şi i se păru că nu erau îndeajuns de trainice pentru a rezista încordării muşchilor săi puternici când va sosi clipa să evadeze. Dar nu îndrăzni să le încerce temeinic, până ce nu cobora întunericul sau până nu se încredinţa că nu-l spionează nimeni.

După multe ceasuri, lumina soarelui pătrunse în puţul vertical. Când soarele se ivi deasupra, auzi un zgomot de tălpi desculţe lipăind în coridoarele de deasupra şi văzu galeriile umplându-se de chipuri şirete; în acelaşi timp, alt grup intră în curte.

O clipă, ochii tuturor se îndreptară spre soarele ajuns la amiază. Apoi, într-un glas, oamenii din galerii şi cei din curtea de jos reluară cu voce tărăgănată refrenul unei incantaţii lugubre. Cei din jurul lui Tarzan începură să danseze în cadenţa cântecului solemn. Păşeau în jurul lui încet şi, dansând, semănau cu nişte urşi gigantici şi neîndemânatici. Nu se uitau deloc la el; ochii mici se pironiseră pe discul soarelui.

Dansară astfel vreo zece minute, îngânându-şi incantaţia lor monotonă. Deodată se întoarseră cu toţii spre prizonier şi, ridicând măciucile şi scoţând urlete înfricoşătoare, cu feţele schimonosite în chipul cel mai diabolic cu putinţă, se năpustiră asupra lui.

Tot atunci, o siluetă de femeie se aruncă în mijlocul hoardei însetate de sânge şi, cu o măciucă asemănătoare cu a lor, însă făurită din aur, îi izgoni pe bărbaţii ce se apropiau de Tarzan.

20. LA

O clipă, Tarzan crezu că fusese salvat printr-un capriciu al soartei. Când constată însă uşurinţa cu care fata îi alungase pe bărbaţii aceia semănând cu nişte gorile şi când, puţin mai târziu, aceştia îşi

reluară dansul în timp ce ea li se adresa cu un cânt monoton şi sacadat, trase concluzia că, de fapt, nu era nimic altceva decât un moment din ceremonia al cărei erou principal era el.

După câteva clipe, fata scoase un cuţit de la brâu şi, aplecându-se asupra lui Tarzan, îi tăie legăturile de la picioare. Apoi, după ce bărbaţii încetară dansul şi se apropiară, îi făcu semn să se ridice. Îi puse de gât frânghia care-i legase picioarele şi-l trase după ea de-a curmezişul curţii. Bărbaţii veneau doi câte doi în urma lor.

Îl purtă prin coridoarele întortocheate, departe în interiorul templului, până ce ajunseră într-o sală mare în centrul căreia se afla un altar. Tarzan, înţelese, în fine, scopul straniei ceremonii ce precedase aducerea lui în lăcaşul sacru.

Căzuse, desigur, în mâinile unor descendenţi ai adoratorilor soarelui. Parodierea salvării de către o vestală a marii preotese a soarelui fusese doar o parte din ceremonialul lor păgân. Soarele, care se revărsa asupra lui printr-o deschidere de sus, îl plăcuse, iar preoteasa venise să-l salveze din mâinile profanatoare ale păcătoşilor de pe pământ; să-l salveze pentru a-l oferi apoi jertfă Zeului incandescent.

Dacă mai avea nevoie de vreo confirmare suplimentară a ipotezelor sale, nu-i rămânea decât să-şi arunce ochii la petele cafenii şi roşietice de pe altarul de piatră şi de pe lespezile din imediata apropiere, sau la craniile hidoase înşirate în nişele din pereţii încăperii.

Preoteasa conduse victima până la treptele altarului. Din nou, galeriile din jur se umplură până sus de spectatori, iar prin arcada de la capătul sălii se strecura încet-încet o procesiune de femei. Ca şi bărbaţii, purtau în jurul coapselor piei de animale sălbatice, prinse cu brâie din piele netăbăcită sau cu lanţuri de aur. În părul negru şi bogat erau prinse podoabe făurite din nenumărate plăcuţe de aur, rotunde sau ovale, îmbinate

ingenios, în aşa fel ca să alcătuiască un fel de pălărie de metal. De o parte şi de alta a capului atârnau lungi şiraguri de podoabe ovale ce le ajungeau până la brâu.

Femeile erau mult mai bine proporţionate decât bărbaţii; aveau trăsături mai frumoase, iar chipul şi ochii mari, calzi şi negri denotau o inteligenţă superioară celei a stăpânilor lor.

Fiecare preoteasă purta două cupe de aur. Se înşirară de o parte a altarului, în vreme ce bărbaţii formau un alt şir, pe partea cealaltă. Bărbaţii înaintară câţiva paşi şi luară pe rând câte o cupă de la femeia din faţa lor. Apoi incantaţia reîncepu şi deodată, dintr-un coridor întunecos de dincolo de altar care venea din adâncurile cavernoase de sub încăpere, apăru o altă femeie.,

„Marea preoteasă” — gândi Tarzan. Era o femeie tânără, cu o faţă destul de frumoasă şi inteligentă. Podoabele sale erau asemănătoare celor purtate de ajutoarele ei, însă mult mai meşteşugit lucrate. Cele mai multe erau bătute în diamante. Braţele goale, ca şi picioarele, aproape se pierdeau sub podoabe masive şi giuvaeruri, iar pielea de leopard era susţinută de un brâu foarte strâns, făcut din inele de aur alcătuind un model ciudat şi presărat cu mici diamante. La brâu purta un cuţit lung, încrustat cu nestemate, iar în mână, în loc de măciucă, ţinea o vergea.

Când ajunse în partea cealaltă a altarului, se opri; incantaţia încetă. Preoţii şi preotesele îngenunchează dinaintea ei, în timp ce ea întinse vergeaua deasupra capetelor lor şi recită o invocaţie lungă şi plicticoasă. Avea o voce caldă şi muzicală. Lui Tarzan mai că nu-i venea să creadă că peste câteva clipe posesoarea acestui glas melodios avea să se transforme într-un călău fanatic, cu ochi răi şi însetaţi de sânge, care urma să bea prima sângele roşu şi cald al victimei, prelins de pe cuţitul de sacrificiu în cupa de aur de pe altar.

După se sfârşi invocaţia, preoteasa îşi coborî pentru prima dată ochii asupra lui Tarzan. Cu o curiozitate crescândă îl cercetă din cap până în picioare, apoi îi adresă câteva cuvinte, iar când isprăvi, îl privi ţintă, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Nu înţeleg ce spui — zise Tarzan. Putem vorbi în altă limbă?

Ea nu pricepu, deşi omul-maimuţă încercă în franţuzeşte, englezeşte, arabă, waziri şi, pentru ultima oară în limba metişilor de pe Coasta de Vest.

Marea preotească dădu din cap şi, când ceru preoţilor să continue ritualul, s-ar fi zis că-n glasul ei răzbate o nuanţă de plictiseală. Aceştia reluară dansul lor stupid şi se opriră la porunca preotesei, care tot timpul rămăsese nemişcată, privindu-l foarte absorbită pe Tarzan.

La semnalul ei, preoţii se năpustiră asupra omului-maimuţă şi-l ridicară de pe lespezi. Îl aşezară cu faţa în sus pe altar. Capul îi atârna la un capăt al altarului, iar picioarele la celălalt; apoi preoţii şi preotesele se aşezară pe două rânduri, cu micile cupe de aur pregătite, să ia câteva picături din sângele jertfei îndată ce cuţitul de sacrificiu îşi făcea datoria.

În rândul preoţilor izbucni o ceartă: se certau pentru întâietate. O brută mătăhăloasă, având înscrise pe faţa-i de bestie toate însemnele şireteniei unei gorile, încerca să împingă în spatele său pe un bărbat mai scund, însă mititelul ceru ajutor marii preotese, care, cu voce tăioasă şi hotărâtă, îl trimise pe celălalt la coada şirului. Tarzan auzi cum acesta se îndreaptă spre fundul sălii, bombănind şi mârâind.

Apoi marea preotească, stând dinaintea altarului, începu să recite o altă invocaţie şi, în acelaşi timp, ridică încet cuţitul ascuţit asupra jertfei. Omului-maimuţă i se păru că s-au scurs secole până ce, în sfârşit, braţul se opri. Cuţitul se afla sus, deasupra

pieptului descoperit. Începu să coboare; la început încet, însă, pe măsură ce incantaţia sporea în intensitate, coborî mai repede. Dinspre capătul şirului Tarzan auzi bombănelile preotului nemulţumit. Glasul acestuia răzbătea din ce în ce mai tare. O preoteasă ţipă la el cu o voce ascuţită mustrându-l. Cuţitul era acum foarte aproape de pieptul lui Tarzan, dar se opri o clipă: marea preoteasă ridică ochii pentru a-şi arăta nemulţumirea faţă de autorul sacrilegiului.

Dinspre locul incidentului se auzi brusc o foiala şi Tarzan întoarse capul într-acolo tocmai la timp ca să vadă cum matahala se năpusteşte la preoteasă şi-i zdrobeşte ţeasta dintr-o singură lovitură de măciucă. Tarzan văzuse de sute de ori ceea ce urmă. Văzuse lucrul acesta întâmplându-se cu Kerchack, cu Tublat sau Terkoz ori cu alte gorile din tribul lui; ba chiar şi la Tantor, elefantul. Puţini erau masculii din junglă, care să nu-i cadă pradă. Preotul înnebunise şi, cuprins de furie lovea cu măciuca la întâmplare.

Urletele lui de furie erau înfricoşătoare; bestia se năpustea când ici, când colo, împărţind lovituri năpraznice cu ghioaga-i uriaşă şi înfigându-şi colţii în oricine avea nenorocul să-i stea pe-aproape. În tot acest răstimp, marea preoteasă rămase cu cuţitul ridicat asupra lui Tarzan; ochii ei priveau îngroziţi cum maniacul seamănă moarte şi-i schilodeşte vestalele.

Ca la un semn, încăperea se goli. Rămaseră doar morţii, muribunzii, victima de pe altar, marea preoteasă şi nebunul. Când ochii fioroşi ai nebunului zăriră femeia, în el se dezlănţui o nouă şi subită patimă. Încet-încet, se apropie de ea, vorbindu-i. Tarzan fu cuprins de uimire: urechile sale auzeau o limbă pe care o înţelegea. Era ultima pe care s-ar fi gândit vreodată să o folosească într-o conversaţie cu o fiinţă omenească. Limba nu era alta decât lătratul gutural al tribului marilor

antropoide… limba lui maternă. Femeia îi răspundea în aceeaşi limbă.

Nebunul o ameninţa… ea încerca să-l facă să-şi vină în fire, fiindcă era limpede că acum bruta ignora cu desăvârşire autoritatea marii preotese. Era foarte aproape de ea… se târa în patru labe, pe la capătul altarului…

Tarzan forţă legăturile ce-i imobilizau braţele la spate. Femeia nu-l mai vedea… îngrozită de primejdia ce-o ameninţa, uitase de jertfă. După ce bruta, ca să-şi înhaţe victima, trecu de Tarzan, omul-maimuţă rupse cu un efort supraomenesc legăturile care-l ţineau, dar sforţându-se, se rostogoli de pe altar pe podeaua de piatră, în partea opusă celei unde stătea preoteasa. Când sări în picioare, legăturile căzură de pe braţele libere; în aceeaşi clipă îşi dădu seama că rămăsese singur în sală: marea preotească şi nebunul dispăruseră.

Dincolo de altarul de sacrificiu, dinspre deschizătura întunecoasă pe unde preoteasa intrase în templu se auzi un ţipăt înăbuşit. Fără măcar să-i mai pese de propria-i siguranţă sau de posibilitatea de a evada prilejuită de această înşiruire vertiginoasă de împrejurări, Tarzan din neamul maimuţelor răspunse la chemarea femeii aflate în pericol. Dintr-un salt ajunse la intrarea ce dădea spre camera subterană, iar o clipă mai târziu cobora alergând pe nişte trepte de piatră ce duceau către un loc necunoscut.

Lumina slabă ce pătrundea de sus îi descoperi o grotă largă, cu tavanul jos. Din grotă porneau mai multe coridoare cufundate într-un întuneric de păcură, însă nu mai era nevoie să caute: cei doi se aflau chiar în faţa lui. Bruta înnebunită pusese fata pe podea şi degetele de gorilă o strângeau isteric de gât. Fata se zbătea din răsputeri încercând să scape de furia dezlănţuită a fiarei.

Când mâna grea a lui Tarzan căzu pe umărul brutei, aceasta lăsă victima şi se întoarse spre salvatorul fetei. Adoratorul soarelui, cu balele

curgându-i şi cu colţii rânjiţi, se lupta cu puteri înzecite pe care i le dădea nebunia. Pofta de sânge şi furia îl transformaseră brusc: devenise o fiară sălbatică. Uitase cu totul de pumnalul de la brâu şi se slujea numai de armele cu care-l înzestrase natura şi cu care se luptau fiarele.

Cu toate că se putea folosi de colţi şi gheare foarte bine, bestia descoperi curând că are de-a face cu un adversar mai versat în lupta cu fiarele, fiindcă Tarzan din neamul maimuţelor nu rămânea cu nimic mai prejos. Se rostogoliră pe podea, sfâşiindu-se ca două gorile. În tot acest timp, preoteasa stătea lipită de perete, urmărind cu ochii holbaţi şi plini de spaimă fiarele care răcneau şi se sfâşiau la picioarele ei.

În cele din urmă văzu cum necunoscutul îşi sugrumă duşmanul cu mâinile sale puternice. După ce împinse capul brutei. Tarzan începu să-i care pumni cu nemiluita peste faţă. Câteva clipe mai târziu îi aruncă leşul cât colo şi se ridică scuturându-se ca un leu. Puse un picior pe trupul fără viaţă şi înălţă capul vrând să slobozească strigătul său de victorie, dar când zări deschizătura de deasupra ce dădea în templul de sacrificiu, se răzgândi.

Fata, care în timpul luptei dintre cei doi încremenise, pe jumătate paralizată de frică, se gândea acum la soarta ce-o aştepta: scăpată din ghearele unui nebun, căzuse în mâinile celui pe care, cu puţin înainte, fusese pe punctul de a-l sacrifica. Se uita în jur, căutând o cale să se salveze. Chiar lângă ea se căsca gura neagră a unui coridor ce pornea din sală, însă tocmai când se pregătea să o zbughească pe-acolo, ochii omului-maimuţă o văzură şi, dintr-o săritură, o ajunse şi o prinse de braţ.

— Aşteaptă! spuse Tarzan din neamul maimuţelor în limba tribului lui Kerchak. Fata îl privi uimită.

— Cine eşti tu, care vorbeşti limba primului om? şopti.

— Sunt Tarzan din neamul maimuţelor — răspunse el în limba maimuţelor antropoide.

— Ce-ai de gând să faci cu mine? continuă ea. Cu ce gând m-ai salvat din mâinile lui Tha?

— Puteam să las să fie ucisă o femeie? Continuă el.

Răspunse doar pe jumătate la întrebarea ei.

— Şi ce-ai să faci cu mine acum? repetă ea.

— Nimic, însă tu ai putea face ceva pentru mine… ai putea să mă scoţi din acest loc… în libertate.

Tarzan îi spuse toate acestea, fără a avea însă convingerea că fata se va învoi. Era sigur că sacrificiul va fi reluat de acolo de unde fusese întrerupt, deşi acum era tot atât de sigur că, nemaifiind legat şi având un cuţit lung în mână, devenise o victimă mai puţin docilă decât fusese până nu demult: fără arme şi legat fedeleş.

Înainte de a vorbi, fata îl privi câtva timp.

— Eşti un om minunat — îi spuse. Eşti un om aşa cum mi-am închipuit numai în visurile mele pe când eram mică, eşti un om aşa cum îmi imaginez eu pe strămoşii poporului meu… marele popor care a construit această cetate puternică în inima acestei lumi sălbatice. Au construit-o aici ca să smulgă din străfundurile pământului bogăţia fabuloasă pentru care au renunţat la civilizaţia lor, lăsată departe. Nu înţeleg de ce ai sărit să mă salvezi, după cum nu înţeleg de ce, avându-mă în puterea ta, nu vrei să te răzbuni fiindcă te-am osândit la moarte… eram gata să te ucid cu mâna mea…

— Bănuiesc — îi răspunse omul-maimuţă — că ai urmat doar perceptele religiei tale. Nu te pot condamna pe tine pentru acest lucru, indiferent de ceea ce cred eu despre religia ta. Însă cine eşti tu… ce fel de popor e cel în mâinile căruia am căzut?

— Eu sunt La, marea preoteasă a Templului Soarelui din cetatea Opar. Suntem descendenţii unui popor care a venit să caute aur prin aceste ţinuturi sălbatice acum mai bine de zece mii de ani. Cetăţile lor se întindeau de la marea cea mare, de la soarele care răsare, până la marea cea mare, unde soarele coboară noaptea ca să-şi răcorească fruntea învăpăiată. Erau foarte bogaţi şi foarte puternici; câteva luni pe an trăiau în palatele minunate de aici, restul timpului şi-l petreceau în ţinutul lor de baştină, departe, în nord. Multe corăbii călătoreau între lumea nouă şi cea veche. În anotimpul ploios, rămâneau aici puţini oameni:

Numai cei care supravegheau în mine munca sclavilor negri, negustorii care furnizau cele trebuincioase, precum şi soldaţii care apărau cetăţile şi minele. Într-unul din aceste anotimpuri s-a întâmplat marea catastrofă. Când a venit vremea ca miile de oameni să se reîntoarcă aici, n-a mai venit niciunul. Multe săptămâni în şir oamenii noştri au tot aşteptat… apoi au trimis o galeră mare, ca să afle de ce nu s-a mai întors nimeni. Cu toate că au navigat multe luni, n-au putut să descopere nicio urmă din ţinutul care vreme de nenumărate secole fusese leagănul civilizaţiei lor: se scufundase în mare. De atunci a început decăderea poporului meu. Descurajaţi şi nefericiţi, oamenii au căzut curând pradă hoardelor din nord şi a celor din sud. Una câte una, cetăţile au fost părăsite sau cucerite. Ultimii supravieţuitori au fost în cele din urmă siliţi să-şi găsească adăpost în această cetate din creierul munţilor. Treptat, puterea noastră a scăzut, am pierdut orice atribut al civilizaţiei noastre; inteligenţa ni s-a împuţinat, numărul nostru s-a micşorat până ce, acum, am ajuns un mic trib de maimuţe sălbatice.

De fapt, maimuţele trăiesc cu noi şi au trăit astfel multe secole. Noi le numim primii oameni.. Vorbim limba lor la fel de bine ca şi pe a noastră;

numai în ceremonialul de la templu ne mai străduim să păstrăm limba maternă. Cu timpul însă şi aceasta va fi uitată şi vom vorbi doar limba maimuţelor; nu-i vom mai alunga pe aceia dintre noi care se însoţesc cu maimuţele şi astfel, în cele din urmă, vom degenera în fiarele din care, probabil, cu multe secole în urmă, s-au născut strămoşii noştri.

— Dar de ce voi, femeile, sunteţi mai pline de omenie decât bărbaţii? întrebă Tarzan.

— Din anumite motive, femeile nu s-au întors la starea de sălbăticie atât de repede ca bărbaţii. O cauză poate fi faptul că, în timpul marii catastrofe, aici au rămas doar bărbaţii mai de jos, în timp ce templele erau pline de cele mai nobile fiice ale poporului. Spiritul meu a rămas mai limpede decât al celorlalţi fiindcă, după mamă, mă trag dintr-un şir de preotese… această funcţie sacră se lasă moştenire numai fiicelor. Soţii ne sunt aleşi dintre bărbaţii cei mai nobili. Bărbatul cel mai desăvârşit din punct de vedere intelectual şi fizic e hărăzit să fie soţul marii preotese.

— Trebuie să fie cam greu să-i alegi dintre gentlemenii pe care i-am văzut sus — replică Tarzan, cu un zâmbet.

Fata privi o clipă, surprinsă.

— Nu huli — spuse. Sunt sacri… sunt preoţi.

— Aşadar, sunt alţii care arată mai bine? întrebă el, curios.

— Ceilalţi sunt mult mai urâţi decât preoţii — răspunse ea.

Tarzan se cutremură când se gândi ce soartă avea fata, fiindcă, cu toată lumina neclară din grotă, fu impresionat de frumuseţea ei.

— Cum rămâne cu mine? întrebă el brusc. M-ajuţi să scap de aici?

— Zeul în Flăcări te-a ales să fii al lui — răspunse ea, solemn. Nici chiar eu n-am puterea să te salvez… dacă ei te găsesc din nou. N-am însă de gând să-i las să te găsească. Ţi-ai primejduit viaţa

ca să mi-o scapi pe-a mea. Nu pot să fac mai puţin. Nu va fi deloc uşor… s-ar putea să fie nevoie de zile întregi, însă până la sfârşit cred c-o să te pot duce dincolo de ziduri. Să plecăm de aici! Au să mă caute în curând şi, de ne găsesc împreună, vom fi pierduţi amândoi… Dacă vor avea cea mai mică bănuială că mi-am trădat zeul, mă vor ucide.

— Atunci nu trebuie să rişti — se grăbi el să-i spună. Mă voi întoarce în templu şi, dacă voi lupta să-mi recapăt libertatea, nimeni nu te va bănui de nimic.

Fata nu fu de acord cu propunerea lui; în cele din urmă îl convinse să o urmeze, spunând că şi aşa, se aflau de prea multă vreme în grotă ca să dea naştere la bănuieli, chiar dacă se întorceau în templu.

— Am să te-ascund, apoi am să mă întorc singură şi-am să le spun că, după ce l-ai omorât pe Tha, mi-am pierdut cunoştinţa şi că nici măcar nu ştiu dacă ai scăpat.

Îl conduse, aşadar, prin coridoarele întortocheate şi întunecoase, până ce ajunseră într-o mică încăpere luminată doar de o rază de lumină ce se furişa printr-un grătar de piatră aflat în tavan.

— Aceasta e camera morţilor — spuse. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute aici… nu vor îndrăzni. Mă voi întoarce după ce se întunecă. Până atunci poate că voi găsi un mijloc să te scap.

Plecă. Tarzan din neamul maimuţelor rămase singur în camera morţilor, sub cetatea de mult uitată a Oparului…

21. NAUFRAGIAŢII

Clayton tocmai visa că bea găleţi întregi de apă, înghiţituri de apă dulce, limpede şi minunată la gust. Cu o zvâcnire îşi recapătă cunoştinţa şi simţi, în sfârşit, torentele de ploaie care cădeau peste el. O ploaie tropicală în rafale puternice îl biciuia fără milă. Deschise gura şi înghiţi. Deodată îşi simţi puterile renăscându-i, încât fu în stare să se ridice în coate. Peste picioarele sale zăcea prăbuşit

domnul Thuran. La câţiva metri mai încolo, Jane Porter zăcea pe fundul bărcii, ca o grămadă diformă, demnă de milă… zăcea nemişcată. Clayton bănuia că murise.

După eforturi supraomeneşti, se smulse de sub corpul lui Thuran şi, cu forţe reînnoite, se târî spre fată. Îi ridică binişor capul de pe scândurile aspre. Poate că mai era un dram de viaţă în acel sărman trup sleit de nemâncare; apucă deci o zdreanţă îmbibată cu apă şi stoarse picăturile preţioase între buzele umflate ale scheletului care, până nu demult, strălucea de fericirea şi bucuria unei tinereţi înfloritoare.

O vreme, fata nu dădu niciun semn de înviorare; în cele din urmă însă, eforturile lui Clayton fură răsplătite de un tremur uşor al buzelor întredeschise, îi frecă mâinile uscate şi mai stoarse câteva picături de apă între buzele arse. În sfârşit, fata deschise ochii şi-l privi lung până să-şi dea seama unde se află.

— Apă? şopti. Suntem salvaţi?

— Ploaia… o lămuri el. Cel puţin avem apă. Am şi renăscut.

— Şi domnul Thuran? Se interesă ea. Nu te-a ucis. E mort?

— Nu ştiu — răspunse Clayton. Dacă trăieşte şi ploaia îi redă puterea…

Se opri aici, aducându-şi aminte prea târziu că nu trebuie să adauge alte grozăvii la cele pe care fata le îndurase până atunci.

Dar ea ghici ce voia el să spună.

— Unde e? întrebă Jane.

Clayton arătă cu capul spre trupul ghemuit al domnului Thuran. Câteva clipe tăcură.

— Am să văd dacă pot să-l readuc în simţiri — spuse Clayton, într-un târziu.

— Nu! şopti ea, întinzând o mână ca să-l oprească. Nu face asta… când îşi va recăpăta puterile, te va omorî. Dacă e pe moarte, lasă-l să moară. Nu mă lăsa în barcă, singură cu fiara asta.

Clayton şovăi. Omenia îi cerea să-l ajute pe Thuran; s-ar fi putut însă ca nemernicul să fie într-o stare când orice ajutor devine inutil. Nu era nicio ruşine să gândească astfel. În vreme ce chibzuia aşa, îşi luă ochii de la Thuran şi privi în gol, apoi se ridică clătinându-se pe picioare şi scoase un strigăt de bucurie.

— Pământ! Jane, pământ! Slavă Domnului, pământ! Chiui printre buzele crăpate.

Fata se uită şi ea. Nu departe — la mai puţin de o sută de metri — zări o plajă aurie, iar dincolo de ea, vegetaţia luxuriantă a junglei tropicale.

— Acum poţi să-l trezeşti — spuse Jane Porter: avea mustrări de conştiinţă fiindcă îl oprise pe Clayton să-i acorde ajutor lui Thuran.

Trecu o jumătate de oră până ce acesta dădu semne că-şi recapătă cunoştinţa. Deschise, în sfârşit, ochii şi abia mai târziu se dumiri de norocul, ce le picase din cer. Când îşi reveni de-a binelea, barca se târa uşor pe fundul nisipos..

Apa dătătoare de viaţă pe care o băuse şi imboldul speranţei renăscute îi insuflară puteri lui Clayton ajutându-l să înainteze prin apa puţin adâncă spre ţărm; cu o frânghie trăgea barca după el. Legă frânghia de un mic arbore ce creştea chiar pe ţărm; îi era teamă că refluxul o să ducă barca înapoi, în larg. De asemenea, îşi dădea seama că nu-şi redobândise într-atât puterile, încât s-o mai ducă pe Jane Porter la mal şi că trebuie să mai aştepte câteva ore.

Apoi izbuti să înainteze şi să se târască spre jungla din apropiere, unde văzuse nişte fructe tropicale. Cunoştinţele sale privitoare la jungla lui Tarzan din neamul maimuţelor îl ajutară să aleagă din mulţimea de plante pe cele comestibile. După un ceas se înapoie pe plajă, încărcat cu de-ale gurii.

Ploaia încetase şi soarele incandescent îşi arunca săgeţile nemiloase asupra fetei. Jane insistă să încerce cu orice chip să ajungă la mal. Înviorați de

hrana pe care Clayton o adusese, cei trei reuşiră să poposească la umbra copacului de care era legată barca. Aici, vlăguiţi de puteri, se aruncară pe pământ ca să se odihnească şi adormiră; dormiră buştean până la căderea întunericului.

O lună încheiată trăiră pe plajă într-o singurătate relativă. Când îşi recăpătară pe de-a-ntregul puterile, cei doi bărbaţi construiră în crengile unui copac un adăpost primitiv, destul de sus ca să fie la adăpost de animalele de pradă. Ziua adunau fructe şi prindeau mici rozătoare; noaptea stăteau ghemuiţi în adăpostul lor rudimentar, în timp ce sălbăticiunile junglei transformau orele nopţii într-un adevărat chin.

Drept aşternut aveau ierburi din junglă, iar pe Jane Porter o înveleau cu pardesiul lui Clayton — acelaşi pardesiu pe care tânărul englez îl purtase în gara din Wisconsin. Clayton ridicase un paravan de crengi ca să despartă în două adăpostul: o parte pentru fată, cealaltă pentru el şi domnul Thuran.

Chiar de la început, domnul Thuran îşi dădu arama pe faţă: egoism, proastă creştere, aroganţă, laşitate şi desfrâu. De vreo două ori, cei doi erau să se ia la bătaie din cauza purtării lui Thuran faţă de fată. Clayton nu îndrăznea să o lase singură cu el nicio clipă. Viaţa englezului şi a logodnicei sale era un coşmar neîntrerupt şi totuşi trăiau cu speranţa că vor fi salvaţi.

Adeseori, gândul Janei Porter zbura la aventura trăită odinioară pe ţărmul sălbatic. Ah, dacă invincibilul zeu al pădurii ar fi alături de ei aşa cum fusese data trecută. Nu ar mai fi fost aşa de înfricoşaţi de fiarele care dădeau târcoale pe sub adăpost sau de ticălosul lor tovarăş. Fără să vrea, făcea comparaţie între ocrotirea firavă pe care i-o putea oferi Clayton şi între ceea ce i-ar fi oferit Tarzan, dacă acesta ar fi fost martor la mitocăniile şi ameninţările domnului Thuran. Într-o zi, când Clayton se duse la râu s-aducă apă şi Thuran îi

vorbi urât Janei, fata îi spuse deschis ce gândeşte despre el:

— Ai noroc, domnule Thuran, că sărmanul domn Tarzan, care a dispărut în mod misterios de pe vaporul cu care călătoreaţi dumneata şi domnişoara Strong spre Cape Town nu e aici.

— L-ai cunoscut pe porcul ăla? o întrebă Thuran, rânjind.

— L-am cunoscut pe omul acela — răspunse ea. Cred că e singurul om adevărat pe care l-am cunoscut vreodată.

În glasul ei desluşi ceva care-l făcu pe ticălos să-şi dea seama că sentimentele fetei, pentru duşmanul lui însemnau ceva mai mult decât prietenie şi se bucură că se poate răzbuna şi mai vârtos pe Tarzan, pe care-l credea mort, ponegrindu-l în faţa Janei.

— Era mai rău decât un porc! strigă el. Era un nemernic, un laş. Ca să se salveze de mânia dreaptă a soţului unei femei pe care o necinstise şi-a spurcat sufletul încercând să arunce toată vina asupra ei. Nereuşindu-i planul, a fugit din Franţa ca să evite să-l întâlnească pe soţ pe câmpul de onoare. De aceea se afla pe vasul care ne ducea pe mine şi pe domnişoara Strong la Cape Town. Ştiu bine ce spun. Fiindcă femeia în cauză e chiar sora mea. Şi-am să-ţi mai spun ceva ce n-am spus nimănui: bravul dumitale domn Tarzan a sărit peste bord, cuprins de spaimă că l-am recunoscut. Se tot lăuda c-o să-mi dea satisfacţie, a doua zi… ne-am fi putut lupta cu cuţitele în salonul meu. Jane Porter îi râse în nas:

— Să nu-ţi închipui nici măcar o secundă că cineva care v-a cunoscut pe amândoi ar crede o poveste atât de năstruşnică!

— Atunci de ce călătorea sub nume fals? o întrebă domnul Thuran.

— Nu te cred şi pace! ţipă ea.

Cu toate acestea un grăunte de îndoială încolţi în sufletul ei, deoarece ştia că Hazel Strong îl

cunoscuse pe zeul pădurii sub numele de John Caldwell din Londra.

La mai puţin de cinci kilometri spre nord de adăpostul lor rudimentar se afla cabana lui Tarzan din neamul maimuţelor. Şi mai la nord, tot pe coastă, la câţiva kilometri depărtare de cabană, se aflau nişte adăposturi rudimentare, dar bine construite, în care locuiau optsprezece suflete. Erau naufragiaţii din cele trei bărci de pe Lady Alice, de care se rătăcise barca lui Clayton.

Vâsliseră spre continent pe o mare liniştită şi ajunseră la ţărm după trei ore. Nu avuseseră parte de niciuna din nenorocirile naufragiului şi, deşi erau descurajaţi, necăjiţi şi abătuţi, din cauza catastrofei şi a greutăţilor neobişnuite din noua lor existenţă, nu luau totul în tragic. Se îmbărbătau cu speranţa că cea de-a patra barcă fusese descoperită de vreun vapor şi că, în scurt timp, se va organiza o cercetare amănunţită a coastei. Cum toate armele de foc şi muniţiile de pe iaht fuseseră puse în barca Lordului Tennington, grupul era pregătit să se apere şi vâna cele necesare hranei.

Profesorul Archimedes Q. Porter era singura lor problemă. Încredinţat pe deplin că fiica lui se află pe puntea unui vas care descoperise cea de-a patra barcă, renunţase să se mai preocupe de ea şi-şi dedicase toată forţa intelectuală unor probleme ştiinţifice extrem de importante şi greu de înţeles. Le considera singura hrană adecvată pentru un om cu erudiţia sa şi nu-l interesa altceva nimic.

— Niciodată! Îi spunea domnul Samuel T. Philander, cu desăvârşire istovit, Lordului Tennington. Niciodată n-a fost profesorul Porter mai dificil… ba… aş putea spune, imposibil. Vai, nu mai departe decât azi-dimineaţă am fost silit să slăbesc supravegherea o jumătate de oră; ei bine, când am revenit, ia-l de unde nu-i. Să fiu iertat, domnule! Unde credeţi că l-am descoperit? La o jumătate de milă în largul oceanului, domnule, în una din bărcile de salvare, vâslind ca să slujească

viaţa; căuta o viaţă mai bună. Nu ştiu cum de a ajuns până acolo, fiindcă avea doar o singură vâslă şi se învârtea foarte fericit în loc. Un marinar m-a dus, cu o barcă, la el; profesorul s-a indignat de-a binelea când i-am sugerat că trebuie să ne întoarcem imediat la ţărm. „Vai, domnule Philander, îmi spunea, sunt surprins că tocmai dumneata, care eşti un fin intelectual, ai îndrăzneala să întrerupi progresul ştiinţei. Tocmai am dedus din anumite fenomene astronomice pe care le-am ţinut sub o observaţie amănunţită, în timpul ultimelor nopţi tropicale, o ipoteză complet nouă asupra nebuloaselor, care, fără îndoială, va revoluţiona lumea ştiinţifică. Doresc să consult o monografie excepţională asupra ipotezei lui Laplace, care, după câte ştiu, se află într-o colecţie particulară la New York. Intervenţia dumitale, domnule Philander, va avea drept urmare o întârziere ireparabilă, fiindcă tocmai acum mă duceam să obţin această carte”. Trebuie să vă spun că numai cu mare greutate am reuşit să-l conving să se întoarcă imediat la ţărm, fără a recurge la forţă — încheie domnul Philander.

Domnişoara Strong şi mama ei se comportau foarte bine, în ciuda fricii, aproape permanente, că vor fi atacate de fiarele sălbatice. Pe de altă parte, nu împărtăşeau la fel de uşor ca ceilalţi părerea că Jane, Clayton şi domnul Thuran fuseseră găsiţi şi că se aflau în siguranţă.

Esmeralda, guvernanta Janei Porter, plângea într-una gândindu-se la soarta crudă care o despărţise de „puica ei dulce”.

Proverbiala bună dispoziţie a Lordului Tennington nu-l părăsise nici acum. Rămăsese aceeaşi gazdă jovială care căuta să ofere întotdeauna oaspeţilor săi tot confortul şi toată plăcerea. Pentru oamenii de pe iaht era acelaşi comandant drept, dar ferm… nu încăpea niciun dubiu aici, în junglă, cum nu existase nici la bordul Lady-ei Alice, privitor la cine este deţinătorul

autorităţii supreme în problemele importante şi în cazurile de urgenţă care cereau o rezolvare lucidă şi inteligentă.

Dacă acest grup de naufragiaţi, bine organizat şi relativ în siguranţă, i-ar fi văzut pe ceilalţi trei — zdrenţăroşi şi înfricoşaţi — care se aflau doar la câţiva kilometri mai la sud, cu greu ar fi recunoscut în ei pe foştii membri– elegant îmbrăcaţi şi bine dispuşi — ai micului grup de pe Lady Alice.

Clayton şi domnul Thuran erau aproape goi. Hainele li se sfâşiară în tufişurile ţepoase şi în lianele încâlcite ale junglei prin care erau siliţi să-şi croiască drum în căutarea hranei.

Jane Porter nu fusese, desigur, obligată să participe la aceste expediţii istovitoare: cu toate acestea şi îmbrăcămintea ei era într-o stare de plâns.

Clayton, din lipsă de o ocupaţie mai bună, păstrase cu grijă pielea fiecărui animal pe care-l vânase. Întinzându-le pe tulpinile copacilor şi curăţindu-le cu grijă, reuşise să le păstreze în bună stare, iar acum, când hainele ameninţau să se rupă cu totul şi să nu-i mai acopere goliciunea, se apucă să-şi croiască din ele un veşmânt. Drept ac, folosi un ghimpe ascuţit, iar nişte fire de iarbă tare şi tendoane de animal îi slujiră drept aţă.

Când isprăvi, avea un veşmânt fără mâneci, care-i ajungea aproape până la genunchi; şi cum era încropit din numeroase piei mici de diferite rozătoare, haina arăta mai degrabă ca o rochie grozav de ciudată, care, împreună cu mirosul urât şi persistent pe care-l emana, cu greu şi-ar fi găsit loc în vreo garderobă. Veni însă timpul când, de dragul decenţei, fu obligat să o îmbrace şi, cu toată situaţia, disperată în care se aflau, Jane Porter nu se putu abţine să nu râdă cu poftă văzându-l.

Nu după mult timp, Thuran, ajunse şi el la concluzia că este necesar să-şi confecţioneze o haină asemănătoare, aşa încât cei doi — în

picioarele goale şi cu bărbi imense — nu se deosebeau prea mult de reîncarnările a doi străbuni preistorici ai rasei umane. Mai mult, Thuran se şi purta ca unul dintr-aceştia.

Se scurseră aproape două luni de când duceau viaţa aceasta, când, pe neaşteptate, asupra lor se abătu marea nenorocire. Aceasta fu precedată de o întâmplare care mai-mai era să pună capăt suferinţelor a doi dintre ei: să pună capăt pentru totdeauna în chip groaznic şi înspăimântător, caracteristic junglei.

În urma unui acces de friguri, Thuran zăcea printre crengile adăpostului din copac. Clayton se afla în junglă, la câteva sute de metri depărtare, în căutarea hranei. Când se întoarse, Jane Porter îi ieşi în întâmpinare. Pe urmele bărbatului se furişa şiret şi îndemânatic, un leu bătrân şi jigărit. Timp de trei zile muşchii şi tendoanele lui îmbătrânite se dovediseră incapabile să-l ajute să facă rost de hrană pentru burta-i goală. De mai multe luni mânca din ce în ce mai rar şi mai puţin. Se ducea tot mai departe, rătăcind hăt aiurea de locurile lui obişnuite, să-şi caute o pradă mai lesnicioasă. În cele din urmă descoperi fiinţa cea mai slabă şi mai lipsită de apărare — peste o clipă Numa avea să se înfrupte din carnea prăzii.

Clayton, neştiind nimic de moartea care-l pândea pe la spate, intră în luminiş, îndreptându-se spre Jane. Ajunsese aproape de ea, la o sută de metri de liziera încâlcită a junglei. Deodată, peste umărul lui, fata văzu coama gălbuie şi ochii fioroşi tocmai când ierburile înalte se dădeau la o parte şi fiara uriaşă, înaintând cu botul în pământ, ieşi la iveală.

Înlemnită de groază, fata nu putu scoate un sunet, însă privirea fixă şi îngrozită a ochilor holbaţi vorbeau de la sine. Clayton aruncă iute o privire în spate şi-şi dădu seama de situaţia disperată în care se găseau. Leul se afla la mai puţin de treizeci de paşi de ei şi aceeaşi distanţă îi

despărţea de adăpost. Bărbatul era înarmat cu un ciomag zdravăn, care însă după cum îşi dădu seama imediat, avea tot atâta eficacitate împotriva unui leu flămând ca o puşcă de jucărie.

Numa, lacom şi înfometat, învăţase de mult că era inutil să ragă sau să geamă când pornea în căutarea prăzii; acum însă, fiind sigur că are carnea în labele sale încă puternice, deschise fălcile imense şi dădu drumul la o serie de răgete asurzitoare ce exprimau furia lui de mult înnăbuşită. Răgetul făcu să vuiască jungla.

— Fugi, Jane! strigă Clayton! Repede! Fugi în adăpost!

Muşchii paralizaţi refuzară să-i dea ascultare şi fata rămase pe loc, mută şi nemişcată, privind cu ochii holbaţi fiara ce înainta spre ei.

La auzul acelui răget îngrozitor, Thuran veni în pragul adăpostului şi, când văzu scena din faţa ochilor, începu să strige la ei:

— Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! Altfel rămân singur în locul ăsta blestemat.!..

Se prăbuşi şi începu să plângă.

O clipă, glasul lui abătu atenţia leului, care se opri deodată, să arunce o privire întrebătoare în direcţia copacului. Clayton nu mai putu să îndure încordarea nervoasă. Întorcându-se cu spatele spre fiară, îşi îngropa capul în palme şi aşteptă. Fata îl privi, cuprinsă de groază. De ce nu făcea nimic? Dacă trebuia să moară, cel puţin să moară ca un bărbat curajos; să-l ciomăgească pe leu cu băţul acela, oricât de puternică ar fi fost fiara. Aşa ar fi făcut oare Tarzan din neamul maimuţelor? Nu ar fi luptat vitejeşte, vânzându-şi scump pielea?

Chiar în clipa aceea leul se ghemui, pregătindu-se să sară, săritură ce avea să le sfârşească vieţile în colţii ascuţiţi şi necruţători. Jane căzu în genunchi şi se rugă; închise şi ochii ca să nu vadă clipa cumplită. Thuran, slăbit de febră, leşină.

Secundele se prelungiră în minute, minutele se transformară în eternitate şi totuşi fiara nu sărea.

Clayton îşi pierduse aproape de tot, cunoştinţa din cauza chinului prelungit de frică… genunchii îi tremurau… încă un minut şi se prăbuşea.

Jane Porter nu mai putu îndura. Deschise ochii. Visa oare?

— William, priveşte! şopti ea.

Clayton se stăpâni îndeajuns ca să poată înălţa capul; se întoarse spre leu. Un strigăt de uimire îi scăpă de pe buze: chiar la picioarele lor, fiara zăcea moartă; o suliţă grea străpunsese trupul gălbui. Pătrunsese prin spinarea lată, deasupra omoplatului drept şi după ce străbătuse corpul, se înfipsese în inimă.

Jane Porter se ridică în picioare, tremurând din toate mădularele. Clayton întinse o mână să o sprijine şi o trase aproape de el. Apoi, apăsându-i capul pe umăr, se aplecă să o sărute de fericire că scăpaseră cu viaţă.

Fata îl respinse uşor:

— Te rog, nu, William. În ultimele clipe am trăit parcă o mie de ani. În faţa morţii am învăţat ce înseamnă viaţa. Nu vreau să te rănesc mai mult decât e necesar; însă nu mai suport să trăiesc în situaţia asta imposibilă. Am încercat să mă ţin de cuvânt; asta din cauza unui fals sentiment de loialitate faţă de tine şi de o făgăduială făcută în grabă. Ultimele secunde din viaţă mi-au arătat că ar fi groaznic să continui să m-amăgesc, atât pe mine cât şi pe tine, sau să mai nutresc, chiar şi pentru o clipă, speranţa de a deveni soţia ta, dacă vom ajunge din nou printre oameni.

— Vai, Jane, ce vrei să spui? Ce legătură are salvarea noastră providenţială cu schimbarea sentimentelor tale faţă de mine? Acum eşti slăbită… mâine vei fi din nou tu…

— Acum sunt mult mai mult eu însămi decât am fost până acum un an– răspunse fata. Spaima prin care tocmai am trecut mi-a reamintit că omul cel mai curajos din câţi au existat pe lume m-a onorat cu dragostea lui. Mult timp nu mi-am dat seama că

l-am iubit tot atât şi că l-am alungat. Acum e mort şi nu mai am de gând să mă mărit. Cu siguranţă că nu mă voi mărita cu un altul mai puţin curajos decât el; aş avea un veşnic sentiment de dispreţ pentru laşitatea soţului meu. Mă înţelegi?

— Da — răspunse el, cu capul plecat şi cu faţa roşie ca focul din cauza ruşinii.

A doua zi se petrecu marea tragedie.

22. COMORILE DIN OPAR

Se făcu întuneric beznă înainte ca La, marea preoteasă, să se întoarcă în camera morţilor, cu mâncare şi apă pentru Tarzan. Fără nicio lumină, La îşi dibuia drumul cu mâinile de-a lungul zidurilor năruite, până ce găsi camera. Prin grătarul de piatră de deasupra străbătea lumina palidă a lunii tropicale.

Când auzi zgomotul de paşi apropiindu-se, Tarzan se ascunse în bezna din capătul celălalt al încăperii; îndată ce o recunoscu însă, veni să o întâmpine.

— Sunt furioşi — fură primele ei cuvinte. Niciodată nu s-a întâmplat ca un om care urma să fie sacrificat să scape cu viaţă de pe altar. Cincizeci de luptători au şi pornit în căutarea ta. Au scotocit prin tot templul… în afară de camera asta…

— Dar de ce se tem să vină aici?

— Fiindcă aici e lăcaşul morţilor. Aici se întorc cei morţi ca să se roage. Vezi acest vechi altar? Pe el, cei morţi îi sacrifică pe cei vii, dacă găsesc vreunul aici. Iată de ce ai noştri ocolesc camera asta. Oricine ar vrea să intre aici, ştie că morţii îl aşteaptă ca să-l înşface şi apoi să-l sacrifice.

— Dar tu?

— Eu sunt mare preoteasă… eu sunt singura care sunt ocrotită împotriva morţilor. Eu sunt aceea care, la anumite intervale de timp, le aduce câte o jertfă umană în lumea de deasupra. Numai eu pot intra aici fără să mă tem.

— De ce nu m-au înhăţat morţii şi pe mine? o întrebă el, râzând uşor.

Uimită, ea îl privi o clipă. Apoi îi răspunse:

— Datoria unei mari preotese e de a învăţa, de a oficia potrivit credinţei pe care alţii, mai înţelepţi au statornicit-o; nicăieri însă nu se spune că preoteasa trebuie să şi creadă. Cu cât cineva ştie mai mult despre religie, cu atâta crede mai puţin… nimeni nu ştie mai mult despre religia mea decât ştiu eu.

— Atunci singurul lucru de care te temi e că prietenii tăi morţi ar putea descoperi duplicitatea ta?

— Un lucru e sigur: morţii sunt morţi, nu mai pot face rău… sau ajuta. De aceea trebuie să ne bizuim pe propriile noastre forţe şi cu cât vom acţiona mai repede, cu atât mai bine. Mi-a fost greu să le înşel vigilenţa, chiar şi acum când ţi-aduceam picul ăsta de mâncare. A încerca să repet acest lucru în fiecare zi, ar fi culmea nebuniei. Hai să vedem cât de departe putem înainta prin coridoare înainte de a fi nevoită să mă întorc.

Îl conduse înapoi, în camera de sub sala altarului; de aici o luară pe unul din nenumăratele coridoare ce porneau din ea; în întuneric, Tarzan nu putu să vadă pe care din ele o apucaseră. Timp de zece minute orbecăiră de-a lungul unui coridor întortocheat până ce ajunseră la o uşă zăvorită. Aici o auzi pe La cum bâjbâie cu o cheie; curând răsună un scrâşnet de zăvor metalic. Uşa se deschise, scâncind în balamalele-i ruginite şi intrară.

— Aici vei fi în siguranţă până mâine seară — îi spuse.

La ieşi afară şi, după ce închise uşa, o zăvori la loc.

Tarzan parcă coborâse în Erebus. Nici măcar ochii săi, obişnuiţi cu întunericul din junglă, nu putură străpunge bezna din jur. Precaut, înaintă cu

mâna întinsă până ce atinse un perete; apoi cercetă cu grijă tuspatru pereţi ai încăperii.

Camera părea să aibă cam cincizeci de metri pătraţi. Pardoseala era de piatră, iar pereţii erau alcătuiţi din plăcuţe de granit de diferite mărimi, îmbinate ingenios fără mortar.

După ce făcu primul tur în jurul camerei, Tarzan descoperi un fenomen ciudat pentru o încăpere prevăzută cu o singură uşă şi fără nicio fereastră. Păşi din nou cu multă atenţie de-a lungul pereţilor. Nu, nu se putea înşela! Se opri dinaintea peretelui opus uşii. O clipă rămase nemişcat, apoi făcu câţiva paşi la dreapta, se întoarse la loc şi făcu câţiva paşi la stânga.

Repetă întregul circuit al camerei, pipăind cu grijă fiece centimetru de perete. Când isprăvi, se opri din nou în faţa porţiunii care-i trezise curiozitatea. Nu exista nicio îndoială. Într-un loc anumit şi numai acolo, pătrundea un curent de aer proaspăt.

Tarzan încercă să mişte câteva plăcuţe de granit, care alcătuiau zidul în acel loc şi în cele din urmă reuşi: găsi o plăcuţă ce se deplasă imediat. Avea cam douăzeci şi cinci de centimetri grosime şi o suprafaţă de şapte pe cincisprezece centimetri. Omul-maimuţă scoase una câte una şi celelalte plăcuţe. În acest loc peretele era construit în întregime din astfel de plăci aproape perfecte. În scurt timp îndepărtă cam o duzină, după care întinse mâna să încerce stratul următor de zidărie. Spre surprinderea lui, atât cât ajunse cu braţul său lung, nu dădu peste nimic în spatele zidăriei.

După câteva minute îndepărtase destule plăcuţe ca să poată trece prin deschizătură. Chiar în faţă, i se părea că desluşeşte o licărire slabă; abia dacă se zărea în întunericul de nepătruns. Înainta cu grijă de-a buşilea până ce, după aproape cinci metri — cât era grosimea medie a fundaţiei zidurilor– podeaua se sfârşea brusc într-un abis. Întinse mâna: nu întâlni nimic; apoi, ţinându-se de

marginea hăului, îşi dădu drumul în jos: picioarele nu atingeau fundul.

În cele din urmă îi trecu prin minte să se uite în sus şi acolo, deasupra lui, printr-o deschizătură rotundă, văzu o pată de cer înstelat. Pipăind mai departe pereţii puţului, atât cât putea întinde braţul, omul-maimuţă constată că peretele convergea spre centrul puţului, în sus. Deci orice posibilitate de evadare în direcţia aceasta era înlăturată.

Pe când şedea astfel, făcând fel şi fel de presupuneri privitoare la rostul şi întrebuinţarea pasajului misterios şi a puţului de la capătul său, luna ajunse exact deasupra deschizăturii rotunde de sus, aruncând o lumină dulce şi argintie în adâncul întunecos. Brusc, Tarzan dezlegă misterul puţului, departe, sub el, văzu cum sclipeşte oglinda unei ape. Dăduse deci peste un puţ vechi… însă ce legătură era între puţ şi închisoarea în care fusese ascuns?

Lumina lunii inunda acum tot interiorul puţului şi Tarzan putu să observe o altă deschidere în peretele opus. Se întreba dacă această deschidere era cumva gura unui pasaj care să ducă dincolo de zidurile cetăţii. Merita, oricum, să cerceteze şi se apucă de treabă.

Se întoarse imediat la peretele pe care-l desfăcuse plăcuţă cu plăcuţă şi explora ce se afla dincolo de el; cără apoi plăcile în coridor şi le puse la loc, aşa cum fuseseră înainte. Cantitatea imensă de praf pe care o observase pe plăci când le scosese din, loc îl încredinţase că pasajul secret nu fusese folosit de mult, chiar dacă locuitorii de azi ai cetăţii ştiau de el.

După ce refăcu peretele, Tarzan se întoarse la puţ, care în acel loc avea o lăţime de vreo cinci metri. Nu-i era deloc greu să sară peste spaţiul gol şi, o clipă mai târziu, înainta de-a lungul unui tunel îngust. Păşea acum cu mai multă atenţie de frică să nu cadă în alt puţ la fel cu puţul lăsat în urmă.

Parcursese câteva zeci de metri când întâlni nişte trepte ce duceau în jos, într-o beznă de nepătruns. La vreo şapte metri dedesubt reîncepea porţiunea orizontală a tunelului; puţin după aceea fu oprit să mai înainteze din pricina unei uşi grele de lemn baricadată cu bârne groase pe partea dinspre care venea el. Acest lucru îl convinse şi mai vârtos că se afla într-un pasaj ce ducea spre lumea din afară. Era limpede că uşa ferecată avea drept scop să împiedice accesul din partea opusă. Numai dacă tunelul nu dădea într-o închisoare!

Bârnele erau acoperite cu un strat gros de praf: alt indiciu că pasajul nu fusese folosit de mult. Pe când înlătura masivul obstacol, balamalele uriaşe scoaseră nişte sunete stridente, parcă protestând împotriva intrusului. Tarzan se opri o clipă ca să se convingă că zgomotul acela neobişnuit în puterea nopţii nu-i alarmase pe cei din interiorul templului; nu auzi nimic şi trecu pragul uşii.

Continuându-şi cu grijă drumul, ajunse în interiorul unei încăperi largi. De-a lungul pereţilor, până la tavan şi pe jos cât era podeaua de largă, se aflau îngrămădite rânduri-rânduri de lingouri având o formă ciudată, totuşi uniformă. Pipăindu-le, trase concluzia că sunt în formă de romb. Lingourile erau foarte grele şi, dacă nu ar fi fost atât de multe, nu s-ar mai fi îndoit că sunt de aur; socotind ce bogăţie fabuloasă ar reprezenta aceste mii de kilograme de metal dacă ar fi într-adevăr aur, rămase încredinţat că trebuie să fie un metal mai puţin preţios.

La capătul celălalt al încăperii descoperi o altă uşă ferecată. Din nou bârnele de la interior îi dădură speranţa că merge printr-un pasaj vechi şi uitat ce duce spre libertate. Dincolo de uşă, coridorul înainta drept, ca o suliţă de război şi curând deveni limpede pentru omul-maimuţă că se îndrepta spre exteriorul templului. De-ar fi ştiut numai direcţia în care ducea! Dacă mergea spre

apus, însemna că ajunsese dincolo de zidurile exterioare ale cetăţii.

Cu speranţe crescânde se avântă mai departe, îndrăzneala îmboldindu-l să se grăbească, până ce, după o jumătate de oră, întâlni alte trepte ce duceau undeva sus. La bază, scara era de piatră, însă pe când urca, tălpile sale goale simţiră o schimbare bruscă a materialului de construcţie! Treptele de piatră fuseseră înlocuite cu trepte de granit. Pipăindu-le, omul-maimuţă descoperi că sunt tăiate în stâncă, fiindcă nu simţi nicio crăpătură care să indice că sunt îmbinate.

Urcă scara în spirală cam vreo treizeci de metri până ce, la o cotitură bruscă, Tarzan se pomeni într-o crăpătură îngustă, între doi pereţi de stâncă. Deasupra strălucea cerul înstelat, iar în faţă se înălţa o pantă ce înlocuia treptele ce se sfârşeau chiar la temelia ei. Tarzan se grăbi să urce cărarea; la capătul de sus dădu peste culmea stâncoasă a unui bloc de granit. La o milă în urmă se afla cetatea năruită, Opar, cu foişoarele şi turnurile scăldate în lumina blândă a lunii ecuatoriale. Tarzan privi lingoul pe care îl adusese cu el. Îl cercetă doar o clipă în razele lunii, apoi înălţă capul şi privi în depărtare la grandioasele construcţii în ruine.

— Opar… — murmură el. Opar, cetate vrăjită… cetate a morţilor şi a trecutului de mult uitat. Cetate a frumuseţilor şi a monştrilor. Cetate a grozăviilor şi a morţii… Cetate a bogăţiilor fabuloase.

Lingoul era de aur curat.

Blocul de granit pe care se găsea Tarzan se afla departe, în câmpia dintre cetate şi stâncile pe care el şi războinicii lui negri le escaladaseră cu o zi înainte. Coborârea de pe colina abruptă şi bolovănoasă se dovedi foarte grea şi nespus de periculoasă chiar şi pentru omul-maimuţă. În cele din urmă simţi sub picioare pământul moale al văii şi, fără a mai întoarce privirea spre Opar, se

îndreptă cu paşi repezi către stâncile ce închideau valea.

Când ajunse pe platoul din vârful muntelui la graniţa de vest a văii, soarele tocmai răsărea. Departe, sub el, văzu un fir de fum ridicându-se deasupra copacilor din pădurea de la poalele dealurilor.

— Oameni! murmură el. Cincizeci erau cei care au pornit în urmărirea mea. N-or fi chiar ei?

Coborî încet pe pereţii stâncilor şi, după ce ajunse într-o vâlcea îngustă care-l ducea direct spre pădurea din depărtare, grăbi pasul în direcţia fumului. Ajungând la marginea pădurii, cam la un sfert de kilometru de locul unde, în aerul liniştit, se înălţa firicelul de fum, o porni într-acolo. Se apropie pe furiş de ei până ce în faţă apăru o tabără rudimentară; în centrul ei, în jurul focurilor, şedeau cei cincizeci de războinici waziri. Strigă la ei în limba lor:

— Sculaţi-vă, copiii mei şi întâmpinaţi-vă regele!

Cu exclamaţii de uimire şi teamă, luptătorii săriră în picioare, neştiind bine dacă să fugă sau ba. Apoi Tarzan se lăsă uşor de pe o creangă, care atârna chiar deasupra lor. Văzând că e într-adevăr căpetenia lor în carne şi oase şi nu un duh reîncarnat, războinicii înnebuniră de bucurie.

— Am fost nişte laşi, o, Waziri! strigă Busuli. Am fugit şi te-am lăsat să înfrunţi singur soarta; însă când ne-a trecut spaima, am jurat să ne întoarcem să te salvăm sau, cel puţin să ne răzbunăm pe ucigaşii tăi. Tocmai ne pregăteam să urcăm din nou înălţimile astea, ca să trecem prin valea pustie spre cetatea înfricoşătoare.

— Aţi văzut cumva cincizeci de oameni cu înfăţişare de monştri trecând peste stânci şi îndreptându-se spre pădurea asta?

— Da, Waziri — răspunse Busuli. Au trecut ieri târziu, tocmai când voiam să ne întoarcem după tine. Nu se pricepeau deloc să se furişeze prin

pădure. I-am auzit că vin în urma noastră cu mult înainte de a-i vedea şi, cum noi aveam alte planuri, ne-am ascuns în pădure şi i-am lăsat să treacă. Umblau repede, legănându-se pe picioarele lor scurte şi, din când în când, mergeau pe tuspatru labele ca Bolgani, gorila. Aveau, într-adevăr, o înfăţişare groaznică, Waziri.

La rândul său, Tarzan le istorisi peripeţiile sale, vorbindu-le şi despre metalul galben pe care-l descoperise. Niciunul nu şovăi când le expuse planul de a se reîntoarce în timpul nopţii să ia cât puteau duce din comoara imensă. Drept care, când peste valea dezolantă a Oparului coborî asfinţitul, cincizeci de războinici negri ca abanosul se îndreptau în pas vioi spre blocul uriaş de granit ce se ridica în faţa cetăţii.

Dacă coborârea pe suprafaţa blocului se dovedise o treabă anevoioasă, Tarzan îşi dădu seama că era aproape cu neputinţă să-i urce pe cei cincizeci de luptători pe culmea lui. Într-un târziu făcură şi isprava asta în urma unor eforturi herculeane din partea omului-maimuţă. Legară zece sulițe cap la cap şi, cu un capăt al acestui lanţ neobişnuit, prins de brâu, Tarzan reuşi să ajungă în vârf. Odată ajuns, îi trase pe toţi sus; în felul acesta, grupul poposi cu bine pe culmea blocului. Tarzan îi călăuzi de îndată la comoară şi dădu fiecăruia câte două lingouri: cam patruzeci de kilograme.

Pe la miezul nopţii grupul se afla din nou la poalele blocului de granit, însă, din cauza poverilor, le trebui mai mult timp să ajungă din nou pe culme. De acolo călătoriră spre casă mai încet, fiindcă aceşti mândri luptători nu erau obişnuiţi să care poveri. Duceau lingourile fără să crâcnească. După treizeci de zile ajunseră la hotarul ţinutului lor.

Aici, în loc să meargă tot spre nord-vest, către satul lor, Tarzan îi îndreptă spre vest până ce, în dimineaţa celei de a treizeci şi treia zi, le porunci

să ridice tabăra şi să se întoarcă în sat, lăsând aurul acolo unde-l stivuiseră cu o noapte înainte.

— Şi tu, Waziri? Îl întrebară.

— Voi rămâne aici câteva zile, copiii mei — le răspunse. Acum grăbiţi-vă s-ajungeţi acasă, la neveste şi la copii.

După ce plecară, Tarzan luă două lingouri şi, sărind într-un copac, înainta cu uşurinţă la câţiva zeci de metri deasupra vegetaţiei încâlcite şi de nepătruns, după care intră brusc într-un fel de luminiş în jurul căruia giganţii pădurii tronau ca nişte gardieni. În centrul acestui amfiteatru natural se afla o movilă de pământ.

Tarzan mai fusese de sute de ori în acest loc tainic; era atât de bine ascuns de tufişuri spinoase şi de liane încâlcite şi atât de dese, încât nici măcar Sheeta, leopardul, nu-şi putea croi drum până acolo. Nici Tantor, cu puterea lui uriaşă, n-avea cum să-şi deschidă cale prin barierele care ocroteau locul de sfat al marilor maimuţe, ferindu-l de indiscreţia celorlalţi locuitori ai junglei.

Tarzan făcu de cincizeci de ori drumul înainte şi înapoi până ce cără în interiorul amfiteatrului toate lingourile. Apoi, din scorbura unui copac bătrân şi lovit de trăsnet, scoase sapa cu care dezgropase lada profesorului Archimedes Q. Porter, îngropată odinioară în acelaşi loc. Săpă un şanţ lung şi acolo rândui lingourile aduse de negri tocmai din comoara uitată ce zăcea în cetatea Oparului.

Peste noapte, Tarzan dormi în amfiteatru. A doua zi în zori plecă să-şi mai vadă cabana înainte de a se întoarce la wazirii săi. Găsind lucrurile aşa cum le lăsase, se avântă mai adânc în junglă, să vâneze. Avea de gând să-şi aducă prada la cabană, unde putea să prânzească în linişte şi-apoi să-şi petreacă noaptea într-un pat confortabil.

Merse cam cinci kilometri spre sud, spre râul mare ce se vărsa în ocean la vreo şase kilometri de cabana lui. Străbătuse aproape o jumătate de

kilometru când nările sale fură izbite de mirosul ce trezeşte toată jungla: adulmecase carne de om.

Briza venea dinspre ocean, aşa că Tarzan ştia că oamenii se aflau la vest de el. Odată cu mirosul de om veni şi mirosul lui Numa. Om şi leu., Aş face bine să mă grăbesc — gândi omul maimuţă, recunoscând mirosul de oameni albi. Numa a plecat la vânătoare.

Când ajunse printre copacii de la marginea junglei, văzu o femeie îngenuncheată rugându-se; în faţa ei se afla un bărbat alb care arăta ca un sălbatic şi care îşi ţinea faţa îngropată în palme. În spatele bărbatului zări un leu jigărit gata să ucidă prada uşoară. Faţa bărbatului era aplecată; capul femeii, de asemenea: se ruga. Nu putea desluşi trăsăturile nici unuia.

Numa se pregătise să sară. Nu mai era de pierdut nici măcar o clipă. Tarzan nu putea folosi arcul, trăgând la momentul potrivit una din săgeţile sale otrăvite în trupul fiarei; apoi se afla prea departe ca să ajungă la vreme şi să lovească fiara cu cuţitul. Mai avea o singură speranţă, una singură. Şi omul-maimuţă acţiona cu viteza gândului.

Un braţ musculos se trase înapoi… o fracţiune de secundă deasupra umărului gigant se legănă o suliţă imensă, apoi braţul puternic se destinse: moartea izbucni ca un fulger printre frunze şi se implântă în inima leului. Fără să scoată un sunet, fiara se prăbuşi moartă chiar la picioarele celor ce urmau să-i cadă în gheare.

O clipă, nici bărbatul, nici femeia nu se clintiră din loc. Apoi femeia deschise ochii şi, privi cuprinsă de mirare la fiara moartă din spatele prietenului ei. Când capul acela frumos se ridică, Tarzan din neamul maimuţelor scoase un strigăt de uimire. Nu-i venea să creadă. Înnebunise oare? Doar nu era cu putinţă să fie femeia pe care o iubea?! Şi totuşi ea era!

Femeia se ridică, iar bărbatul o cuprinse cu braţele, vrând să o sărute; atunci, deodată omul-maimuţă văzu roşu înaintea ochilor; privirea i se înceţoşa, iar vechea cicatrice de pe frunte se făcu purpurie pe pielea-i bronzată. Faţa i se schimonosi într-o expresie cumplită; potrivi o săgeată otrăvită în arc. Pe când ţintea bărbatul, în ochii de oţel avea o licărire de ură. Privi o clipă de-a lungul săgeţii lustruite, întinzând coarda arcului mult înapoi, ca săgeata să poată străpunge inima rivalului.

Totuşi mesagerul morţii nu porni. Încet, Tarzan coborî vârful săgeţii; cicatricea de pe frunte dispăru, coarda se destinse. Cu capul plecat, Tarzan din neamul maimuţelor se întoarse, mâhnit în junglă, îndreptându-se spre satul tribului waziri.

23. CEI CINCIZECI DE MONŞTRI

Timp de mai multe minute, Jane Porter şi William Cecil Clayton statură nemişcaţi, privind ţintă la leşul fiarei a cărei pradă urmau să devină şi de care scăpaseră în chip atât de miraculos. Fata vorbi cea dintâi:

— Cine să fi fost? şopti ea.

— Dumnezeu ştie! fu singurul răspuns al bărbatului.

— Dacă e un prieten, de ce nu se-arată? N-ar fi mai bine să-l strigăm şi să-i mulţumim cel puţin?

Clayton făcu întocmai, însă nu primi niciun răspuns.

Jane Porter se cutremură.

— Jungla misterioasă… — murmură ea. Jungla teribilă… Până şi manifestările de prietenie sunt pline de mister.

— Mai bine ne-am întoarce în adăpost — spuse Clayton. Cel puţin acolo vei fi în siguranţă. Eu nu-ţi pot asigura niciun fel de protecţie — adăugă el, trist.

— Nu vorbi aşa, William — îl dojeni fata, mâhnită că-i rănise mândria. Ai făcut tot ce ai putut. Ai fost bine intenţionat, ai dovedit spirit de sacrificiu şi curaj. N-ai nicio vină că nu eşti

supraom. Doar un singur bărbat din câţi am întâlnit vreodată ar fi putut să facă mai mult decât tine. Din cauza încordării n-am ales cuvintele cele mai potrivite… N-am vrut câtuşi de puţin să te rănesc. Tot ceea ce doresc e să ne înţelegem amândoi, o dată pentru totdeauna, că nu voi putea să mă mărit cu tine… că o astfel de căsătorie ar fi un păcat.

— Cred că înţeleg — răspunse el. Să nu mai vorbim de asta… cel puţin până ajungem din nou în lumea civilizată.

A doua zi Thuran se simţi şi mai rău. Delira aproape tot timpul. Nu puteau face nimic ca să-i potolească durerea şi nici Clayton nu se grăbea să încerce ceva. Se temea de el din cauza fetei… şi, în străfundul inimii, spera că bărbatul acela o să moară. Gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva care s-o lase pe fată la discreţia acestui nemernic îl îngrijora mult mai mult decât faptul că, lăsând-o singură la marginea pădurii, ar fi avut parte de o moarte sigură.

Englezul scoase suliţa grea din trupul leului. Acum, când pornea dimineaţa la vânătoare în junglă, se simţea mai sigur pe sine, mai puternic ca oricând. Se avânta mult mai departe de adăpost.

Într-o zi, ca să nu mai audă văicărelile nesuferite ale bolnavului de friguri, Jane Porter coborî din adăpost şi se aşeză la poalele trunchiului… Nu îndrăznea să se aventureze mai departe. Se aşeză chiar la piciorul scării, pe care Clayton o cioplise special pentru ea şi se uita spre largul oceanului, în speranţa că va zări un vapor la orizont.

Cum stătea cu spatele spre junglă, nu văzu cum ierburile se dădură la o parte şi cum nişte chipuri sălbatice priveau spre ea. Ochii oblici, injectaţi şi mici o cercetau cu atenţie, rotindu-se din când în când în toate direcţiile ca să vadă dacă nu mai sunt şi alţi oameni prin apropiere.

Se ivi un cap, apoi încă unul şi încă unul… Bărbatul din adăpost începu să aiureze din nou; capetele dispărură tot atât de discret precum

apăruseră. Curând însă ieşiră din nou la iveală. Fata părea surdă la văicărelile neîncetate ale bărbatului din adăpost.

Una câte una, siluetele monstruoase ieşiră din junglă şi se târâră pe furiş spre femeia care nici nu bănuia ce se petrece în spatele ei. Un foşnet uşor de ierburi îi atrase în cele din urmă atenţia. Întoarse capul şi când văzu chipurile acelea hidoase, sări în picioare, scoţând un ţipăt de groază. În clipa aceea se năpustiră asupra ei. Unul din monştri o ridică în braţele-i lungi, ca de gorilă şi fugi cu ea înapoi în junglă. O labă murdară îi astupă gura şi-i înăbuşi strigătele. Şocul, adăugat la săptămânile de chin prin care trecuse până atunci, era mult mai mult decât putea să îndure. Nervii zdruncinaţi cedară şi fata îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, se găsea în desişul pădurii virgine. Era noapte. În mica poiană unde se opriseră ardea vesel un foc mare; în jurul lui şedeau ghemuiţi cincizeci de bărbaţi. Aveau capul şi faţa acoperite cu laţe de păr încâlcit; îşi sprijineau braţele lungi pe genunchii îndoiţi ai picioarelor lor scurte şi strâmbe. Tocmai mestecau ca nişte fiare o mâncare groaznică. Într-un vas, pe foc, clocotea o fiertură şi, din când în când, una din făpturi scotea de acolo, cu un băţ ascuţit la un capăt, câte o bucată de carne.

Când băgară de seamă că prizoniera şi-a recăpătat cunoştinţa, o mână murdară îi aruncă o bucată din fiertura înfiorătoare. Bucata se rostogoli lângă ea; Jane fu cutremurată de o senzaţie puternică de greaţă şi închise ochii.

Străbătură jungla deasă zile la rând. În tot timpul acestor zile nesfârşite, obositoare şi înăbuşitoare, fata, cu răni la picioare şi istovită, era când târâtă, când îmbrâncită fără milă. Adesea se împiedica şi cădea şi atunci monştrii aflaţi în apropierea ei o înghionteau şi o loveau. Cu mult înainte de a ajunge la capătul călătoriei, pantofii i

se făcuseră ferfeniţă, nici tălpi. Nu mai aveau. Hainele i se sfâşiaseră şi ajunseseră nişte zdrenţe, iar prin zdrenţele acelea vrednice de milă se vedea pielea, care, odată albă şi catifelată, era acum aspră şi însângerată din cauza miilor de ghimpi şi a mărăcinilor necruţători prin care o târau monştrii.

În ultimele două zile ale drumului era atât de istovită, încât nici măcar loviturile şi ghionturile nu mai ajutau ca ea să se ţină pe sărmanele-i picioare, pline de răni sângerânde şi vânătăi. Trupul sleit de puteri ajunsese la ultima limită; fata era cu desăvârşire sfârşită: nu mai putea să se târască nici măcar în genunchi.

Bestiile o înconjurară, amenințând-o şi împingând-o cu ciomegele. O băteau şi o loveau cu pumnii şi cu picioarele, însă ea continua să zacă la pământ, cu ochii închişi, implorând moartea salvatoare să vină şi s-o ia; numai moartea o putea scăpa de acest chin. Însă sfârşitul nu voia să vină şi, brusc, cei cincizeci de monştri îşi dădură seama că victima lor nu mai poate să umble. O ridicară pe sus, o purtară pe braţe tot restul drumului. Târziu, într-o după-amiază, fata zări înălţându-se în faţa lor zidurile în ruină ale unei cetăţi mari, însă era atât de slăbită şi de bolnavă, încât nu manifestă niciun dram de curiozitate. Oriunde ar fi dus-o, sfârşitul la care se putea aştepta din partea acestor brute fioroase nu era decât unul singur.

Într-un târziu, trecură dincolo de două ziduri mari şi pătrunseră în interiorul cetăţii năruite. O duseră într-un edificiu ce stătea gata să se prăbuşească şi acolo fu înconjurată de alte câteva sute de făpturi asemănătoare cu cele care o capturaseră. Printre ele se aflau femei, cu o înfăţişare mai puţin cumplită. Văzându-le, în sufletul ei miji o rază de speranţă ce-i mai alină starea jalnică în care se afla. Dar speranţa nu dură mult: femeile nu-i arătară niciun pic de milă, deşi, pe de altă parte, nu-i făcură niciun rău.

După ce, spre satisfacţia unanimă a locuitorilor, o controlară din cap până în picioare, o duseră într-o hrubă întunecoasă şi o lăsară să zacă acolo pe podeaua goală. Lângă ea se aflau un castron de tablă plin cu apă şi un altul cu mâncare.

Timp de câteva săptămâni nu văzu decât două, trei femei, a căror menire era să-i aducă hrană şi apă. Treptat, fata îşi recapătă forţele… În curând avea să fie vrednică de a fi oferită drept jertfă Zeului în Flăcări. Din fericire pentru ea, nu ştia ce soartă o aşteaptă.

Pe când Tarzan din neamul maimuţelor păşea abătut prin junglă, după ce împlântase în trupul leului suliţa care-i salvă pe Clayton şi pe Jane Porter din ghearele şi colţii lui Numa, sufletul îi fu năpădit de o durere covârşitoare izvorâtă dintr-o rană proaspăt deschisă în inima lui. Îi părea bine că se oprise la timp şi nu săvârşise omorul acela, sub impulsul nebunesc al geloziei şi furiei oarbe. Pe Clayton nu-l despărţise decât o secundă de moartea pornită din mâinile omului-maimuţă. În răstimpul de o clipă în care o recunoscu pe fată şi pe logodnicul ei şi renunţase de a trimite săgeata otrăvită spre inima englezului, Tarzan fu stăpânit de impulsurile sălbatice ale fiarei.

Văzuse femeia pe care o dorea… femeia lui… în braţele altuia. Potrivit legilor necruţătoare ale junglei, pentru el nu exista decât o singură cale; însă, înainte de a fi prea târziu, sentimentele mai blânde ale cavalerismului său dominară flăcările patimei şi-l salvară. De o mie de ori mulţumi cerului că acestea triumfaseră înainte de a da drumul săgeţii.

Se gândea acum să se întoarcă în mijlocul tribului waziri, însă până şi ideea aceasta îi repugnă. Nu mai dorea să vadă în ochi fiinţă omenească. Va hoinări o vreme de unul singur prin junglă, până ce tăişul ascuţit al amărăciunii avea să se tocească. Ca şi fiarele, semenele lui, prefera să sufere în tăcere şi în singurătate.

În noaptea aceea dormi din nou în amfiteatrul maimuţelor; câteva zile porni la vânătoare de-acolo, întorcându-se târziu, noaptea. În după-amiaza celei de a treia zi se întoarse mai devreme. Tocmai se întinsese de câteva minute pe iarba moale din luminiş, când departe, spre sud, auzi un zgomot cunoscut. Prin junglă trecea un grup de maimuţe mari… Nu se putea înşela. Ascultă încordat câteva clipe. Maimuţele se îndreptau chiar înspre amfiteatru.

Tarzan se ridică alene şi se întinse de-i trosniră toate oasele. Auzul său ascuţit urmărea fiecare mişcare a tribului care se apropia. Mergeau chiar în direcţia vântului şi brusc le simţi mirosul, cu toate că n-avea nevoie de încă o dovadă spre a fi sigur că nu se înşelase.

Pe când se apropiau de amfiteatru, Tarzan din neamul maimuţelor se ascunse în frunzişul din capătul celălalt al arenei. Aşteptă acolo să-i cerceteze pe noii veniţi. Şi nu aşteptă mult. Curând, printre ramurile din faţa lui se ivi o faţă fioroasă, plină de păr. Ochii mici şi răi cuprinseră luminişul dintr-o privire, apoi dădu de ştire celor din spate. Tarzan îi înţelese. Iscoada le spunea celorlalţi membri ai tribului că luminişul era pustiu şi că puteau intra fără teamă în amfiteatru.

Primul care păşi uşor pe covorul moale de iarbă fu iscoada, apoi, una câte una, veniră aproape o sută de antropoide. Erau adulţi şi câţiva tineri. Sugacii se ţineau agăţaţi de gâturile păroase ale mamelor.

Tarzan recunoscu mulţi membri ai tribului. Era tribul în mijlocul căruia crescuse de mic copil. Multe dintre maimuţe, acum mari, copilăriseră cu el. Zburdase şi se jucase cu ele chiar prin această junglă. Se întreba dacă îl vor recunoaşte… memoria maimuţelor e scurtă şi doi ani de zile puteau să însemne pentru ele o eternitate.

Din cele ce discutau trase concluzia că veniseră acolo să-şi aleagă un nou rege… fosta căpetenie

căzuse de la o mare înălţime, craca rupându-se sub el şi murise înainte de vreme.

Tarzan se trase la capătul unei crengi care se întindea departe de trunchi: era acum în văzul lor; ochii ageri ai unei femele îl descoperiră imediat. Cu un lătrat gutural atrase atenţia celorlalţi. Mai mulţi masculi se ridicară să-l vadă mai bine pe nepoftit. Cu colţii rânjiţi şi cu părul zbârlit la ceafă, înaintară prevăzători spre el, scoţând din gâtlej mârâituri ameninţătoare.

— Karnath, eu sunt, Tarzan din neamul maimuţelor — spuse omul-maimuţă în limba tribului. Ţi-aduci aminte de mine? Când eram mici, îl necăjeam împreună pe Numa, aruncând în el cu beţe şi cu nuci, din copaci, unde eram în siguranţă.

Fiara căreia i se adresase se opri şi se uită la el, ca şi cum ar fi priceput pe jumătate; faţa lui sălbatică exprima o nemaipomenită uimire.

— Şi tu, Magor — continuă Tarzan, adresându-se altuia — nu-ţi mai aminteşti de fostul tău rege… cel care a ucis pe puternicul Kerchak? Priveşte-mă! Nu sunt eu acelaşi Tarzan… puternicul vânător… luptătorul nebiruit… pe care toţi îl cunoaşteţi de mai multe anotimpuri?

Maimuţele se îngrămădiră spre el cu toatele; erau mai mult curioase decât ameninţătoare. Mormăiră între ele ceva.

— Ce vrei de la noi? întrebă Karnath.

— Numai pace — răspunse omul-maimuţă. Maimuţele se sfătuiră din nou. În cele din urmă, Karnath vorbi iarăşi.

— Vino în pace, atunci, Tarzan din neamul maimuţelor — îi spuse.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor coborî lin pe iarbă, în mijlocul hoardei sălbatice şi oribile: îşi încheiase ciclul evoluţiei. Se întorsese la ai lui să fie din nou brută printre brute.

Nu schimbară saluturi, aşa cum s-ar fi întâmplat între oameni după o despărţire de doi ani.

Maimuţele, în cea mai mare parte, îşi văzură de treburile lor, întrerupte de venirea omului-maimuţă şi nu-i mai dădură nicio atenţie. Parcă n-ar fi plecat niciodată din trib.

Doi masculi mai tineri, care nu erau îndeajuns de mari să şi-l reamintească, se repeziră în patru labe spre el, ca să-l intimideze; unul chiar îşi arătă colţii şi mârâi ameninţător… voia să-l pună la punct pe Tarzan de la început. Dacă omul-maimuţă s-ar fi retras mârâind doar, probabil că masculul ar fi fost satisfăcut, însă după aceea Tarzan ar fi trebuit să se mulţumească să ocupe un loc în urma celui care-l înfruntase.

Tarzan din neamul maimuţelor nu se retrase. Dimpotrivă, îşi încorda muşchii imenşi şi-i trase tânărului mascul o palmă atât de năpraznică peste urechi, încât acesta se duse de-a berbeleacul prin iarbă. Maimuţa se ridică şi, cât ai clipi, se năpusti iar la el; de data aceasta se sfâşiară cu ghearele şi cu colţii… cel puţin asta fusese intenţia masculului. Dar nici nu atinseră bine pământul, mârâind şi lovindu-se, că degetele omului-maimuţă îl şi înşfăcară de gât pe potrivnic. Brusc, tânărul mascul renunţă să mai lupte şi rămase nemişcat. Atunci Tarzan slăbi strânsoarea şi se ridică… nu voia să-l omoare, voia doar să-i dea o lecţie şi să le arate celorlalţi că Tarzan din neamul maimuţelor era încă puternic şi stăpân.

Îşi atinsese scopul… masculii mai tineri se fereau acum din calea lui, aşa cum făceau maimuţele mai tinere când prin preajmă se aflau cea mari; masculii în vârstă nici nu încercară să-i conteste prerogativele. Mai multe zile în şir mamele îl priviră cu neîncredere, iar când Tarzan se apropia prea tare de ele, se năpusteau spre el, scoţând nişte ţipete înspăimântătoare. Tarzan se ferea discret din calea lor, fiindcă printre maimuţe e un obicei: numai masculii nebuni atacă o femelă-mamă. După un timp se obişnuiră şi ele cu noul venit.

Vânau împreună cu el, ca în zilele de demult. Când antropoidele îşi dădură seama că Tarzan judeca mai bine ca ele şi le ducea în locurile cu hrana cea mai gustoasă, iar frânghia lui necruţătoare prindea în cursă numai vânat gustos — aşa cum nu mâncaseră niciodată — ajunseră să-l privească din nou ca în trecut când fusese regele lor.

Astfel că, înainte ca el să părăsească amfiteatrul pentru a-şi relua peregrinările prin junglă, maimuţele îl realeseră pentru a doua oară conducătorul lor.

Omul-maimuţă se simţea foarte mulţumit cu noua situaţie: Nu era fericit… nici nu putea să fie… însă, cel puţin, se afla departe de tot ceea ce putea să-i reamintească nenorocirile din trecut. Renunţase de mult la orice intenţie de a se întoarce printre oameni, iar acum se hotărî să nu-i mai vadă nici pe prietenii săi din tribul waziri. Renegase omenirea pentru totdeauna. Începuse viaţa ca maimuţă, ca maimuţă avea să moară.

Nu putea să uite totuşi că femeia pe care o iubea se află nu departe de ţinuturile tribului său; de asemenea, îl obseda teama că fata ar putea fi în primejdie. Că nu era bine apărată, îşi putuse da seama în clipa aceea scurtă, când Clayton se dovedise incapabil să înfrunte leul. Cu cât se gândea mai des la ea, cu atât îl mustra mai tare conştiinţa. Regreta nespus că egoismul şi gelozia lui îl împiedicaseră să-i ofere Janei Porter o situaţie sigură. Pe măsură ce zilele treceau, gândul acesta II chinuia tot mai rău şi era aproape pe punctul de a se reîntoarce la ţărm ca să-i apere pe Jane Porter şi pe Clayton, când la ureche îi ajunseră nişte lucruri care-i schimbară toate planurile şi-l făcură să pornească nebuneşte spre răsărit, fără să-i pese de pericole sau moarte.

Înainte ca Tarzan să-şi regăsească tribul, un oarecare mascul tânăr, nefiind în stare să-şi ia o soaţă din propriul său trib, se dusese, potrivit

obiceiului, departe, prin jungla sălbatică, întocmai ca un cavaler rătăcitor pornit să cucerească inima unei preafrumoase doamne din triburile învecinate.

Tocmai se reîntorsese cu mireasa şi-şi povestea grăbit aventurile, ca să nu le uite. Printre alte lucruri, relata cum văzuse un trib de maimuţe care arătau grozav de ciudat.

— Toţi erau masculi cu feţe păroase în afară de una şi aceea era una cu pielea mai deschisă decât acest necunoscut — spuse el, arătând cu degetul spre Tarzan.

Omul-maimuţă deveni brusc foarte atent. Îi puse la repezeală o sumedenie de întrebări, atât cât putea să-i răspundă antropoida cu mintea înceată.

— Masculii erau scunzi şi aveau picioare strâmbe?

— Chiar aşa.

— Purtau piei de Numa şi Sheeta în jurul coapselor şi aveau ciomege şi suliţe?

— Da, da…

— Şi pe braţe şi picioare aveau multe inele galbene?

— Da, da…

— Şi ea… era micuţă şi subţire şi foarte albă?

— Da.

— Părea să facă parte din trib sau era captivă?

— O târau cu ei… uneori de un braţ… alteori de părul lung care-i creştea din cap şi tot timpul o loveau şi o băteau. Oho, dar erau tare caraghioşi!

— Dumnezeule! murmură Tarzan. Unde se aflau când i-ai văzut şi încotro se duceau? mai întrebă omul-maimuţă.

— Erau lângă a doua apă de aici — şi tânărul mascul arătă spre sud. Când au trecut pe lângă mine, se duceau spre soare-răsare, în susul apei.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o jumătate de lună.

Fără să mai spună vreun cuvânt, omul-maimuţă se avântă în copaci şi zbură ca un duh dezlănţuit spre răsărit, în direcţia cetăţii uitate a Oparului.

24. CUM A AJUNS TARZAN DIN NOU LA OPAR

Când Clayton se reîntoarse la adăpost şi văzu că Jane Porter lipsea, înnebuni de-a binelea de spaimă şi durere. Îl găsi pe domnul Thuran destul de înzdrăvenit; frigurile îl lăsaseră la fel de repede, precum îl apucaseră. Slab şi extenuat, el mai zăcea încă pe patul de ierburi din interiorul adăpostului. Când Clayton îl întrebă despre Jane, Thuran păru surprins să afle că fata dispăruse.

— N-am auzit nimic neobişnuit — spuse. Mai tot timpul am zăcut lipsit de cunoştinţă.

Dacă Thuran n-ar fi fost atât de sleit de puteri, Clayton l-ar fi suspectat că ştie unde se află fata; îşi dădu însă seama că nenorocitul nici măcar nu putea coborî din adăpost fără a i se da o mână de ajutor. Deci, în această stare fizică, n-avusese cum să-i facă rău fetei şi nici n-ar fi fost în stare să se urce înapoi în culcuş.

Până la căderea întunericului, englezul căută prin apropiere, doar-doar o găsi vreo urmă de-a fetei sau a răpitorului. Deşi urmele lăsate de cei cincizeci de monştri, greoi cum erau, ar fi fost la fel de vizibile pentru oricare dintre locuitorii junglei ca şi o stradă pentru un englez, Clayton trecu de nenumărate ori pe lângă ele fără să observe dovada negrăit de limpede că mai mulţi oameni trecuseră pe-acolo doar cu câteva ceasuri înainte.

În timp ce căuta, Clayton striga necontenit numele fetei, însă singurul rezultat fu că-l atrase pe Numa, leul. Din fericire observă la vreme silueta fiarei, care-şi croia drum ca o umbră spre el şi apucă să se caţere într-un copac, înainte ca leul să ajungă destul de aproape şi să-l înhaţe. Întâmplarea îi întrerupse căutările pentru tot restul după-amiezii, fiindcă leul dădu târcoale pe sub el, până la sosirea nopţii.

Chiar şi după ce fiara plecă, Clayton nu îndrăzni să coboare în bezna cumplită de sub el şi petrecu o

noapte teribilă şi îngrozitoare în copac. A doua zi se reîntoarse pe plajă fără nicio speranţă de a o salva pe Jane Porter.

În cursul săptămânii următoare, domnul Thuran îşi redobândi rapid puterile, stând toată ziua în pat, în adăpost, în timp ce Clayton se ducea să vâneze pentru amândoi. Cei doi nu-şi vorbeau decât când era absolută nevoie. Clayton ocupa acum partea din adăpost care fusese rezervată Janei Porter şi-l vedea pe Thuran numai când îi ducea hrană sau apă sau îi făcea vreun alt serviciu din omenie.

Când Thuran fu din nou în stare să coboare şi să caute hrană, Clayton se îmbolnăvi de friguri. Multe zile zăcu la pat, zvârcolindu-se în delir şi suferinţă, însă tovarăşul său nu veni nici măcar o dată lângă el. Englezul nu simţea nevoia să mănânce, însă setea tot mai arzătoare ajunsese o adevărată tortură. O dată pe zi, între accesele de delir, aşa slăbit cum era, izbutea să se târască la râuleţ să-şi umple cutia de conserve pe care o găsi în barca de salvare.

Cuprins de o plăcere diabolică, Thuran îl urmărea cum se chinuie: părea să se bucure de suferinţa bărbatului care, în ciuda dispreţului ce-l nutrea pentru el, îl îngrijise cât putuse mai bine câtă vreme zăcuse de aceeaşi boală.

În cele din urmă, Clayton slăbi atât de mult, încât nu mai fu în stare să coboare din adăpost. Suferi o zi întreagă de sete fără să-i ceară lui Thuran apă, totuşi, nu după mult timp, nemaiputând îndura chinul, îl rugă să-i aducă apă.

Thuran veni în pragul încăperii lui Clayton, cu un vas cu apă în mână. Chipul îi era schimonosit de un rânjet dezgustător.

— Apă!… zise el. Însă mai întâi să-ţi amintesc că m-ai defăimat în faţa fetei… că ai ţinut-o numai pentru tine… n-ai vrut deloc s-o împărţi cu mine…

Clayton îl întrerupse:

— Taci! Taci odată! Eşti oare atât de ticălos, încât să ponegreşti o sărmană femeie care poate e

moartă?! Dumnezeule! Am fost nebun să te las să trăieşti… nu meriţi să trăieşti nici măcar în ţinutul ăsta păcătos.

— Poftim, uite câtă apă îţi dau — spuse Thuran. Asta-i tot ce-ţi dau…

Zicând acestea, duse vasul la gură şi bău, iar ce rămase aruncă pe jos, apoi plecă, lăsându-l singur pe bolnav.

Clayton se răsuci şi, îngropându-şi faţa în palme, renunţă la luptă.

A doua zi Thuran se hotărî să plece spre nord, de-a lungul coastei, fiind convins că, în cele din urmă, va întâlni oameni… cel puţin acolo nu putea fi mai rău decât aici şi, mai mult decât orice, delirul englezului îl călca pe nervi.

Fură suliţa lui Clayton şi porni la drum. Înainte de a pleca ar fi vrut să-l omoare pe bolnav, gândindu-se că, de fapt, îi făcea un serviciu.

În aceeaşi zi ajunse la o cabană de pe ţărm şi când descoperi această dovadă a civilizaţiei, inima i se umplu de bucurie şi speranţă: se gândea că este doar un post înaintat al unei aşezări omeneşti. Dacă ar fi ştiut cui aparţine şi că proprietarul se află doar la câţiva kilometri în interiorul junglei, Nikolas Rokoff ar fi fugit din acel loc mâncând pământul. Cum însă n-avea de unde să bănuie, rămase câteva zile să se bucure de siguranţa şi confortul cabanei; apoi îşi continuă călătoria spre nord.

În tabăra lordului Tennington, oamenii se pregăteau să construiască locuinţe mai trainice, urmând ca după aceea să trimită spre nord o expediţie alcătuită din câţiva bărbaţi spre a căuta ajutor.

Pe măsură ce zilele treceau, speranţa că Jane Porter, Clayton şi domnul Thuran fuseseră salvaţi începu să se spulbere. Nimeni nu-i mai amintea profesorului Porter de acest lucru, iar el era atât de cufundat în cercetările sale ştiinţifice, încât nu-şi dădea seama de scurgerea timpului. Din când în

când spunea că în câteva zile vor vedea cu siguranţă un vas care va arunca ancora în largul mării şi că vor fi din nou împreună şi fericiţi. Uneori vorbea de un tren şi se întreba dacă acesta nu întârzie din cauza furtunilor de zăpadă.

— Dacă nu l-aş cunoaşte atât de bine pe bătrân, aş fi sigur că nu e… în toate minţile — îi spuse Lordul Tennington domnişoarei Strong.

— Dacă n-ar fi atât de patetic, ar fi ridicol — replică fata cu tristeţe. Eu, care l-am cunoscut de mică, ştiu cât de mult ţine la Jane; ceilalţi ar putea crede că-i este perfect indiferentă soarta ei. E aşa numai fiindcă-i un om lipsit de spirit practic şi nu-şi poate imagina că pe lume există şi lucruri rele, ca moartea, până ce nu i se pune în faţă o dovadă zdrobitoare.

— Nici nu bănuieşti ce era să facă ieri — continuă Tennington. Mă întorceam singur de la vânătoare, când l-am întâlnit mergând grăbit pe poteca ce duce spre tabără. Mergea cu mâinile împreunate sub cozile redingotei şi cu jobenul îndesat bine pe cap; cu ochii în pământ, se grăbea, probabil, spre o moarte sigură dacă nu se-ntâmpla să-l întâlnesc eu. „Ei, unde te duci, profesore?” l-am întrebat. „Mă duc până-n oraş, Lord Tennington, îmi răspunse pe un ton foarte serios, să mă plâng dirigintelui poştei că serviciul de mesagerii nu merge cum trebuie pe aici. Domnule, de săptămâni de zile nu am primit nicio scrisoare. Trebuie să fi sosit ceva scrisori de la Jane. Situaţia aceasta trebuie adusă la cunoştinţa Washingtonului imediat”. Şi vă rog să mă credeţi, domnişoară Strong, că am fost nevoit să insist al dracului de mult ca să-l conving pe bătrân că pe aici nu e niciun oficiu poştal, ca să nu mai vorbim de oraş şi că nici măcar nu suntem pe acelaşi continent cu Washingtonul şi nici în aceeaşi emisferă. Când a înţeles lucrul acesta, a început să se îngrijoreze de soarta fiicei sale… cred că şi-a dat seama pentru prima oară în ce situaţie ne aflăm, precum şi de

faptul că domnişoara Porter s-ar putea să nu fi fost salvată.

— Mi-e groază să mă gândesc la asta — spuse fata. Şi totuşi nu pot să-mi imaginez că s-ar fi putut întâmpla altceva cu ei…

— Să sperăm totuşi că e bine — răspunse Tennington. Chiar dumneata ne-ai dat un exemplu splendid de curaj, fiindcă, într-un fel, pierderea pe care ai suferit-o dumneata a fost nespus de grea.

— Da — răspunse fata. Dacă Jane Porter ar fi fost sora mea, n-aş fi iubit-o mai mult.

Tennington abia îşi reţinu un strigăt de uimire. Nu răspunsul acesta îl aşteptase. După naufragiul Lady-ei Alice, vorbise de multe ori cu această fată frumoasă din Maryland şi-n sinea lui îşi zicea că o îndrăgise mai mult decât era nevoie pentru a-şi păstra cugetul liniştit, deoarece mereu îşi aducea aminte de confidenţa pe care i-o făcuse domnul Thuran, potrivit căreia el şi domnişoara Strong erau logodiţi. Se întreba dacă, la urma urmei, Thuran îi spusese adevărul. Mai ales că purtarea fetei nu dovedea mai mult decât o prietenie obişnuită faţă de domnul Thuran.

— Şi-atunci… dacă s-au pierdut de tot, dispariţia domnului Thuran ar fi o nenorocire foarte mare… — îndrăzni el.

Fata îl privi atentă.

— Domnul Thuran era un bun, un foarte bun prieten. Mi-era foarte simpatic, deşi îl cunoşteam doar de puţină vreme.

— Cum, nu erai logodită cu el? izbucni Tennington.

— Dumnezeule, nu! strigă fata. Nu mă interesează deloc în sensul acesta.

Grozav ar fi vrut Lordul Tennington să-i spună Hazelei Strong ceva; ceva ce de mult voia să-i spună… însă vorbele îi rămaseră în gât. Începu cu stângăcie de câteva ori, îşi drese glasul, se înroşi la faţă ca un rac şi, în cele din urmă, sfârşi prin a spune că speră ca toate colibele să fie gata înainte

de sosirea anotimpului ploios. Dar, fără să-şi dea seama, îi transmise fetei mesajul şi acest lucru o făcu fericită… mai fericită decât fusese vreodată în toată viaţa ei.

În acea clipă conversaţia lor fu întreruptă de apariţia unei siluete care tocmai ieşea din junglă şi care arăta teribil. Tennington şi fata o văzură în acelaşi timp. Englezul puse mâna pe revolver, însă când făptura bărboasă, pe jumătate goală îl strigă pe nume şi se îndreptă spre ei alergând, lordul lăsă arma şi porni în întâmpinarea necunoscutului.

Nimeni n-ar fi putut recunoaşte în omul acela murdar şi sleit, îmbrăcat cu un veşmânt de piei, pe elegantul domn Thuran, aşa cum fusese văzut ultima oară la bordul iahtului Lady Alice. Înainte ca ceilalţi membri ai micii comunităţi să fie înştiinţaţi de sosirea lui, Tennington şi domnişoara Strong îl întrebară de soarta celorlalţi.

— Au murit cu toţii — răspunse Thuran. Cei trei marinari au murit înainte de a ajunge la ţărm. Domnişoara Porter a fost răpită şi dusă în junglă de vreun animal sălbatic în timp ce eu deliram, scuturat de friguri. Clayton a murit din cauza frigurilor acum câteva zile. Şi când te gândeşti că-n tot acest timp am fost la o depărtare de câţiva kilometri de voi… nici măcar o zi de mers. E teribil!

Jane Porter nu mai ştia de cât timp zăcea în grota întunecoasă de sub templul din vechea cetate a Oparului. Câtva timp delira din cauza febrei. După ce febra scăzu, începu să-şi recapete treptat puterile. În fiecare zi femeia care-i aducea mâncare îi făcea semn să se ridice, însă zile în şir fata abia a putut să-şi mişte capul, ca să arate cât era de slăbită.

În cele din urmă izbuti să se ridice în picioare şi să facă vreo câţiva paşi, sprijinindu-se cu o mână de zid. Răpitorii o urmăreau cu un interes crescând. Se apropia ziua jertfirii şi victima îşi dobândea puterile.

Veni şi ziua sorocită. O tânără femeie, pe care Jane Porter nu o mai văzuse până atunci, coborî în temniţa ei, însoţită de alte câteva. Aici avu loc un fel de ceremonie. Fata era încredinţată că ceremonia e de natură religioasă şi, în străfundul inimii, se bucura că nimerise în mijlocul unui popor care trăia sub influenţele binefăcătoare ale religiei, însemna deci că o vor trata omeneşte: era pe deplin convinsă de acest lucru.

Astfel că, în ziua când o scoaseră din temniţă şi o conduseră de-a lungul coridoarelor lungi şi întunecoase, apoi în susul scării cu trepte de granit, spre o curte inundată în lumină, Jane merse de bunăvoie, ba chiar bucuroasă. Nu se găsea oare printre supuşii divinităţii? Desigur, poate că interpretarea fiinţei supreme se deosebea de a ei, însă faptul că aveau un zeu era o dovadă suficientă că aceşti oameni sunt cucernici şi buni.

Când văzu însă altarul de piatră din centrul curţii şi petele cafenii de pe el şi de pe pardoseala de piatră, o cuprinse îndoiala şi începu să se frământe. Iar când se aplecară să-i lege gleznele şi încheieturile mâinilor, îndoielile ei se transformară în groază. O clipă mai târziu, pe când o ridicau şi o aşezau pe altar, speranţa o părăsi cu totul şi fata începu să tremure de frică.

În timpul dansului grotesc, inima îi îngheţă de groază; nu mai fu nevoie să vadă lama subţire din mâna marii preotese ridicându-se încet deasupra, ca să ştie ce soartă o aştepta. Când mâna începu să coboare, Jane Porter închise ochii şi înălţă în tăcere o rugăciune spre cer, unde avea să urce atât de curând… apoi nervii încordaţi o părăsiră şi leşină.

Tarzan alergă zi şi noapte prin pădurea virgină spre cetatea în ruine, unde era sigur că se afla femeia iubită, captivă sau moartă. Intr-o zi şi o noapte străbătu aceeaşi distanţă pe care cei cincizeci de monştri o parcurseseră aproape într-o săptămână: Tarzan din neamul maimuţelor se

deplasa cu mult deasupra obstacolelor care îngreuiază înaintarea pe pământ.

Spusele tânărului mascul îl încredinţaseră că fata captivă era Jane Porter, fiindcă în junglă nu mai era o altă „ea" mică şi albă. Iar „monştrii" din descrierea succintă a maimuţei nu erau decât parodiile groteşti ale locuitorilor din cetatea năruită a Oparului. Cât despre soarta fetei şi-o putea imagina de parcă ar fi fost martor ocular. Un singur lucru nu ştia: când aveau s-o aşeze pe altarul de sacrificiu, însă era convins că trupul ei, drag şi gingaş trebuia să ajungă acolo fără doar şi poate.

În sfârşit, omul-maimuţă ajunse la brâul de stânci care închidea valea dezolantă; sub el se aflau ruinele cumplite şi înfricoşătoare ale cetăţii hidoase Opar. Porni să străbată cu pas grăbit terenul ars, prăfuit şi bolovănos, îndreptându-se spre ţinta dorinţelor sale.

Se întreba dacă va ajunge la vreme ca s-o salveze. Spera împotriva speranţei. Cel puţin se putea răzbuna şi, în mânia lui, era încredinţat că ar fi fost în stare să nimicească întreaga populaţie a acelei cetăţi blestemate. Era aproape miezul zilei când ajunse la blocul de granit în vârful căruia se sfârşea pasajul secret ce ducea spre galeriile subterane ale cetăţii. Escaladă ca o pisică pantele abrupte ale granitului Kopje. Peste o clipă alerga prin întunericul tunelului lung şi drept ce ducea la grota comorii. Îl străbătu, apoi îşi contiguă goana până ce ajunse la galeria ce se sfârşea în închisoarea cu zidul fals.

Când se opri o clipă la marginea puţului, prin deschizătura de deasupra se auzi un zgomot slab. Auzul său ager îl prinse şi-l desluşi: era dansul morţii care însoţea incantaţia ritmică a marii preotese şi care preceda sacrificiul. Putea chiar să recunoască vocea femeii. Era oare cu putinţă ca ceremonia să fi atins chiar momentul pe care se grăbise atât de mult să-l împiedice? Îl năpădi un

val de furie. Cum, după toată truda, ajunsese prea târziu? Ca un cerb hăituit, sări peste prăpastie şi-şi continuă drumul dincolo de abis. Trecu prin zidul fals, gata să dărâme orice i-ar fi stat în cale… muşchii uriaşi forţară deschiderea, apoi se aruncă cu capul şi umerii prin mica deschizătură, năruind restul peretelui şi împrăştiindu-l pe pardoseala temniţei cu un zgomot infernal.

Dintr-un singur salt ajunse la capătul celălalt al încăperii şi se năpusti în uşa veche. Insă uşa nu cedă. Barele solide de pe partea cealaltă rezistară chiar şi forţei sale. Nu-i trebui decât o clipă ca să-şi dea seama de inutilitatea străduinţelor lui de a birui această barieră de netrecut. Mai exista un singur drum, care ducea înapoi prin tunelele lungi spre blocul de granit, la un kilometru dincolo de zidurile oraşului, apoi prin câmpie, aşa cum pătrunsese prima data în cetate, însoţit de wazirii săi.

Îşi dădu seama că, alegând cealaltă cale, va ajunge prea târziu ca s-o mai salveze pe fată, dacă, într-adevăr, aceasta se află pe altarul de sacrificiu. Se părea că nu mai există altă posibilitate, aşa că alergă înapoi în coridorul de dincolo de peretele năruit. La puţul vertical auzi din nou vocea monotonă a marii preotese şi, uitându-se în sus, văzu o deschizătură aflată la vreo şapte metri deasupra. Părea atât de aproape, încât fu tentat să sară, în încercarea nebunească de a ajunge în curtea interioară de dincolo.

De-ar fi putut măcar să agate capătul funiei de vreo protuberantă a deschizăturii! Într-o fracţiune de secundă îi fulgeră prin minte o idee. Va încerca! Întorcându-se la zidul năruit, apucă una din lespezile mari şi grele, legă capătul funiei de bucata de granit şi se întoarse la puţ, unde încolăci restul funiei pe podea; apoi ridică lespedea cu amândouă mâinile şi, luându-şi avânt, aruncă greutatea în sus. Lespedea depăşi marginea deschizăturii şi se rostogoli afară, în curte.

Tarzan trase cu putere de capătul liber al funiei până ce simţi că piatra se priponi de marginea de sus a puţului. Se atârnă de funie, suspendat deasupra abisului. În clipa în care întreaga lui greutate solicită frânghia, simţi cum aceasta alunecă de sus. Văzu cu groază cum se lasă centimetru cu centimetru. Lespedea era trasă spre buza care înconjura partea de sus a puţului. Se va opri oare în marginea puţului, sau greutatea lui avea să tragă piatra în interior, peste el, ca apoi să se prăbuşească împreună în adâncurile misterioase?

25. PRIN PĂDUREA VIRGINA

Urmară clipe de groază, trăite în încordare de Tarzan, care simţea cum alunecă funia de care era atârnat. Auzea până şi cum se freacă lespedea de piatră de zidăria de deasupra. Apoi, pe neaşteptate, funia se opri… piatra se priponise chiar de marginea puţului. Cu mare grijă, omul-maimuţă se caţără pe perete. După o clipă îşi strecura capul prin deschizătură.

Locuitorii Oparului asistau la ceremonia de sacrificiu. Acum Tarzan auzea desluşit vocea preotesei La, în curtea alăturată. Dansul încetase. Se apropia deci clipa când cuţitul avea să coboare spre inima fetei. Obsedat de aceste gânduri, Tarzan alergă nebuneşte spre locul de unde răsuna glasul marii preotese.

Norocul îl călăuzi chiar la poarta încăperii mari, fără tavan. Între el şi altar se afla şirul lung de preoţi şi preotese, aşteptând cu cupele de aur scurgerea sângelui cald din trupul victimei.

Mâna lui La cobora încet spre pieptul trupului firav şi nemişcat ce zăcea întins pe lespedea aspră. Când recunoscu chipul iubitei, Tarzan scoase un oftat, care era mai degrabă un suspin violent. Apoi cicatricea de pe frunte se transformă într-o dungă purpurie; o ceaţă roşie plutea în faţa ochilor săi şi, cu strigătul cumplit al gorilei înfuriate, sări ca un leu uriaş în mijlocul preoţilor.

Înşfacă o gheoagă de la un preot şi, ca un adevărat demon, începu să-i culce la pământ, năpustindu-se în acelaşi timp spre altar. Mâna preotesei La se oprise la primul zgomot. Când văzu cine-i autorul masacrului, încremeni. Nu izbutise de fel să-şi explice dispariţia misterioasă a omului alb din temniţa în care-l ferecase. Voise ca Tarzan să nu mai părăsească niciodată Oparul, fiindcă privise trupul gigant şi braţele imense cu ochi de femeie şi nu de preoteasă. Mintea ei inteligentă născocise o poveste minunată despre o revelaţie minunată, transmisă de buzele Zeului în Flăcări însuşi, care-i poruncea să-l primească pe acest necunoscut alb ca pe un sol al său, trimis oamenilor pe pământ. Explicaţia aceasta i-ar fi satisfăcut pe cei din Opar; ştia prea bine. Nu se îndoia câtuşi de puţin că şi bărbatul ar fi fost mulţumit să rămână cu ea şi să-i fie soţ, în loc să se întoarcă pe altarul de sacrificiu.

Tocmai când se ducea să-i expună planul, el dispăruse, deşi uşa rămăsese aşa cum o lăsase: zăvorită cu grijă. Iar el se întorcea acum… picând din senin… şi-i ucidea preoţii, de parcă ar fi fost nişte oi. O clipă uită de victimă şi, înainte de a fi în stare să-şi adune gândurile, uriaşul alb se afla dinaintea ei, ţinând în braţe femeia de pe altar.

— La o parte, La! Strigă el. M-ai salvat odată şi n-am să-ţi fac niciun rău. Nu te împotrivi şi nu încerca să mă urmăreşti, altfel te voi ucide şi pe tine.

Vorbindu-i, păşi pe lângă ea, îndreptându-se spre intrarea grotelor subterane.

— Cine e ea? întrebă marea preoteasă, arătând spre femeia lipsită de cunoştinţă.

— E a mea — răspunse Tarzan din neamul maimuţelor.

O clipă, preoteasa din Opar rămase cu ochii holbaţi, privind ţintă la el; apoi în ochi i se citi o mâhnire adâncă, fără speranţă. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie şi, cu un ţipăt scurt, se prăbuşi pe

pardoseala rece. Fulgerător, o gloată de monştri se năpusti spre omul-maimuţă.

Cât ai clipi, Tarzan din neamul maimuţelor se făcu nevăzut. Cu o săritură sprintenă pătrunse în galeriile subterane, iar când urmăritorii sosiră în încăperea pustie, rânjiră mulţumiţi, fiindcă ştiau că nu există nicio ieşire din galerii decât aceea pe unde intraseră. Dacă fugarii voiau să iasă, n-aveau cum decât tot pe-acolo, aşa că urmăritorilor nu le rămânea decât să-i pândească.

Şi astfel, Tarzan din neamul maimuţelor, purtând-o pe Jane Porter, lipsită de cunoştinţă, străbătu galeriile din Opar, fără a fi urmărit. Însă după ce mai cugetă puţin, bărbaţii din Opar îşi amintiră că tot acelaşi om reuşise să mai dispară odată prin galerii şi, deşi supravegheaseră intrarea, nu mai ieşise de acolo. Cu toate acestea năvălise peste ei din afară. Se hotărâră să trimită din nou cincizeci de oameni în cale, ca să-l găsească şi să pună mâna pe acest profanator al templului lor.

Când Tarzan ajunse la puţul de sub zidul năruit, se simţi atât de mândru de succesul său în luptă, încât se opri să pună la loc pietrele. Se temea că locuitorii cetăţii vor descoperi acest pasaj uitat prin care ajungeai la grota comorii. Se gândea să se reîntoarcă la Opar şi să ia şi mai multe lingouri decât cele îngropate în amfiteatrul maimuţelor.

Merse mai departe de-a lungul galeriilor, dincolo de prima uşă; străbătu încăperea în care se afla comoara, trecu de-a doua uşă, apoi pătrunse în tunelul lung şi drept ce ducea la ieşirea secretă, dincolo de cetate. Jane Porter zăcea încă în nesimţire.

Când ajunse pe culmea blocului imens de granit, se opri să mai arunce o privire spre cetate. Dintr-acolo văzu venind prin câmpie o bandă de monştri din Opar. O clipă stătu în cumpănă: să coboare şi să alerge spre stâncile din depărtare, sau să rămână ascuns acolo până la căderea nopţii? După ce privi faţa palidă a fetei, se hotărî. Nu puteau rămâne în

acel loc, lăsându-i pe duşmani să le taie calea spre libertate. După câte ştia, cei din Opar ar fi putut să-l urmărească prin tunel şi, împresuraţi de duşmani din faţă şi din spate, însemna să fie prinşi, deoarece el nu-şi putea croi drum luptându-se cu duşmanii, atâta timp cât era împovărat cu fata.

Coborî anevoie pe faţa bolovănoasă a blocului de granit, după ce o legă pe fată de umerii săi, cu funia de liane. Izbuti să pună cu bine piciorul jos pe pământ înainte ca cei din Opar să ajungă la stâncă. Deoarece coborâse pe partea opusă cetăţii, urmăritorii nu văzură nimic şi nici nu visau că prada se află atât de aproape în faţa lor.

Făcând în aşa fel ca stânca să fie mereu între el şi urmăritori, Tarzan din neamul maimuţelor izbuti să străbată aproape un kilometru înainte ca bărbaţii din Opar să ocolească blocul de granit şi să-l vadă pe fugar. Cu strigăte sălbatice de bucurie se avântară într-o goană nebună, gândindu-se, fără îndoială, că în scurt timp aveau să-l prindă pe alergătorul împovărat. Puneau prea puţin preţ pe puterile omului-maimuţă şi prea mult pe picioarele lor scurte şi strâmbe.

Fără să gonească prea tare, Tarzan păstră aceeaşi distanţă faţă de ei. Din când în când se uita la chipul fetei. Dacă n-ar fi simţit bătaia slabă a inimii ei atât de aproape de a lui, ar fi crezut că nu mai trăieşte, atât de palidă şi trasă la faţă era sărmana.

În sfârşit, ajunseră la podiş. Pe ultimul kilometru, Tarzan dădu drumul la pas, alergând ca un cerb. Voia să aibă la îndemână mai mult timp, ca să coboare de cealaltă parte a stâncilor înainte ca oparienii să poată ajunge în vârf şi să arunce cu pietroaie după el. Când monştrii sosiră gâfâind pe creastă, Tarzan se şi afla la poale. Cu strigăte de furie şi dezamăgiţi, alergară de-a lungul crestei, fluturându-şi ciomegele şi ţopăind ca nişte nebuni. De data aceasta nu-l mai urmăriră dincolo de hotarele ţinutului lor. E greu de spus dacă renunţau

fiindcă îşi amintiră inutilitatea celeilalte expediţii, lungi şi istovitoare, sau fiindcă văzuseră cât de sprinten aleargă omul-maimuţă înaintea lor. Mai ales felul cum gonise de repede pe ultima porţiune îi făcuse să-şi dea seama că nu aveau sorţi de izbândă. Când Tarzan ajunse la pădurile ce se întindeau la poalele dealurilor care mărgineau bariera de stânci, îşi întoarse încă o dată privirea spre Opar. Chiar la marginea pădurii, de unde putea urmări ce se petrece pe piscurile stâncoase, Tarzan îşi lăsă povara pe iarbă. Se duse la un râuleţ din apropiere, aduse apă şi spălă faţa şi mâinile fetei. Cu toate acestea nu reuşi să o aducă în simţiri. Nespus de îngrijorat, luă fata în braţele sale puternice şi-şi continuă drumul spre apus.

Târziu, după-amiază, Jane Porter începu să-şi vină în simţiri. Nu deschise ochii dintr-o dată… încerca să-şi amintească clipele trăite în ultimul ceas. Ah, da, îşi aminteşte: altarul, proteasa teribilă, cuţitul care cobora. Se cutremură; se gândea că cuţitul îi fusese implântat în inimă şi că acum trăia delirul scurt ce precede moartea.

Când, în sfârşit, îşi luă inima în dinţi şi deschise ochii, ceea ce văzu îi confirmă temerile. Văzu că e purtată în braţe de iubitul ei mort, printr-un paradis de frunze.

— Dacă asta e moartea, mulţumesc lui Dumnezeu că sunt moartă– murmură ea.

— Vorbeşti, Jane! exclamă Tarzan. Ţi-ai recăpătat cunoştinţa!

— Da, Tarzan din neamul maimuţelor — răspunse ea şi pentru prima oară după atâtea luni faţa i se lumină într-un zâmbet împăcat şi fericit.

— Slavă Domnului! strigă omul-maimuţă, coborând într-o poieniţă cu iarbă, lângă un râu. La urma urmei, am ajuns la timp.

— La timp? Ce vrei să spui? întrebă ea.

— La timp ca să te salvez de la moarte, scumpa mea —- îi explică el. Nu-ţi mai aminteşti?

— Să mă salvezi de la moarte? întrebă fata, uimită. Nu suntem morţi amândoi, dragul meu Tarzan?

Între timp o aşezase pe iarbă, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac uriaş. Tânărul se dădu câţiva paşi înapoi ca s-o poată privi mai bine.

— Morţi?! repetă el, apoi râse. Nu eşti moartă, Jane şi dacă te-ai întoarce în cetatea Opar şi i-ai întreba pe locuitorii de acolo, îţi vor spune şi ei că nu sunt mort. Nu, scumpa mea, suntem amândoi foarte vii!

— Dar Hazel şi domnul Thuran mi-au spus că ai căzut în ocean la multe leghe departe de ţărm — stărui ea, încercând parcă să-l convingă că trebuia să fie neapărat mort. Mi-au spus că nu există nicio îndoială în această privinţă. Ai căzut peste bord şi n-aveai nicio şansă să fii salvat sau să supravieţuieşti…

— Cum pot să te conving că nu sunt o nălucă? o întrebă el, râzând. Într-adevăr, eu sunt acela căruia nepreţuitul domn Thuran i-a făcut vânt peste bord, însă nu m-am înecat… am să-ţi povestesc totul… mai târziu… şi iată-mă semănând foarte mult cu sălbaticul pe care l-ai cunoscut prima dată, Jane Porter.

Fata se ridică încet şi veni spre el.

— Nu pot crede — murmură ea. Nu poate fi adevărat că mai există atâta fericire după toate clipele îngrozitoare care au trecut de când s-a scufundat Lady Alice. Se apropie şi mai mult şi puse o mână moale şi tremurândă, pe braţul său. Visez… După o clipă mă voi trezi şi voi vedea acel cuţit groaznic coborând spre inima mea. Sărută-mă, dragule, încă o dată înainte ca visul să se risipească pentru totdeauna.

Tarzan din neamul maimuţelor nu aşteptă să i se spună de două ori. Cuprinse în braţele sale puternice fiinţa mult iubită şi o sărută nu o dată, ci de sute de ori, aproape înăbuşind-o. Totuşi când

isprăvi, fata îi încolăci gâtul cu braţele şi-l trase încă o dată spre ea.

— Trăiesc şi exist cu adevărat, sau sunt doar o stafie? întrebă el.

— Dacă nu eşti viu, dragul meu… — răspunse ea — mă rog lui Dumnezeu să pot muri aşa înainte de a mă trezi la realitatea cumplită pe care am trăit-o în ultimele clipe din viaţa mea.

Tăcu o bucată de vreme şi se priviră în ochi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că trăiesc într-adevăr clipe de fericire minunată. Trecutul, cu toate dezamăgirile şi ororile lui, fu uitat… viitorul nu-i interesa, însă prezentul… prezentul era cu desăvârşire al lor, nimeni nu-l putea lua. Fata rupse prima tăcerea.

— Unde ne ducem, dragule? îl întrebă. Ce facem?

— Unde ai vrea să mergi? O întrebă. Ce ţi-ar plăcea să faci?

— Să merg acolo unde mergi tu şi să fac ceea ce crezi tu că e bine — îi răspunse.

— Dar Clayton? întrebă el; uitase că mai existau şi alţii pe pământ. Am uitat de soţul tău…

— Nu m-am măritat, Tarzan! strigă ea. Nici măcar nu mai sunt logodită. Cu o zi înainte ca monştrii din Opar să mă răpească i-am dezvăluit lui Clayton dragostea mea pentru tine şi a înţeles că nu voi mai putea să-mi ţin făgăduiala pe care i-am făcut-o. Asta s-a întâmplat îndată după ce am fost salvaţi în mod miraculos din ghearele unui leu ce ne atacase. Se opri şi se uită la el; în ochi îi stăruia o întrebare. Tarzan din neamul maimuţelor– izbucni ea deodată — tu ne-ai salvat? Nu se poate să fi fost altcineva.

Tarzan lăsă privirea în pământ, ruşinat.

— Cum de-ai putut să pleci şi să mă laşi acolo? îl mustră ea.

— Nu mai continua, Jane… — o rugă el. Te rog, nu! N-ai de unde să ştii cât am suferit din pricina acestei cruzimi, sau cât am suferit după aceea, mai

întâi cuprins de gelozie, apoi de ciudă împotriva soartei pe care n-o meritam. M-am întors la maimuţele mele, Jane şi am jurat să nu mai văd niciodată vreo fiinţă omenească.

Îi povesti apoi ce făcuse de când se reîntorsese în junglă… cum se transformase, dintr-un parizian civilizat, într-un războinic sălbatic waziri şi, din războinic, în bruta care fusese la început.

Jane îi puse o mulţime de întrebări şi, în cele din urmă, îl întrebă cu teamă despre cele povestite de domnul Thuran… despre femeia din Paris. Tarzan îi relată în amănunţime viaţa pe care o dusese în lumea civilizată. Nu omise nimic: nu avea de ce să se ruşineze; întotdeauna fusese sincer cu ea. Când isprăvi, rămase tăcut şi o privi ţintă, ca şi cum ar fi aşteptat judecata şi sentinţa ei.

— Bănuiam eu că nu spune adevărul — zise fata. Oh, ce făptură îngrozitoare!

— Deci nu eşti supărată pe mine?

Răspunsul ei, deşi ne revelator în aparenţă, fu demn de o femeie.

— Olga de Coude… e într-adevăr frumoasă? îl întrebă.

Tarzan râse şi o sărută din nou:

— N-are nici măcar o zecime din frumuseţea ta, scumpa mea.

Jane scoase un oftat de mulţumire şi-şi puse capul pe pieptul lui. Tarzan ştia că fusese iertat.

În noaptea aceea, Tarzan înjghebă un culcuş confortabil, sus, între crengile legănate ale unui copac uriaş şi fata, obosită, dormi acolo în timp ce omul-maimuţă se ghemui într-o bifurcaţie de ramuri, gata s-o apere chiar şi în somn.

Le trebuiră multe zile ca să străbată lunga distanţă până la ţărm. Când drumul era uşor, mergeau ţinându-se de mână pe sub bolţile de crengi ale junglei imense, tot aşa cum probabil merseseră în trecutul îndepărtat strămoşii lor primitivi. Când tufişurile se încâlceau, o lua în braţele sale puternice şi o purta lin printre copaci.

Zilele erau prea scurte pentru fericirea lor nemărginită. Dacă nu ar fi fost dorinţa de a ajunge la timp spre a-l salva pe Clayton, ar fi prelungit la infinit plăcerea dulce a călătoriei lor minunate.

Cu o zi înainte de a sosi la ţărm, Tarzan adulmecă din nou oameni în faţa lor. Era miros de oameni negri. Îi spuse fetei, prevenind-o să nu facă zgomot.

— În junglă sunt foarte puţini prieteni — spuse el, sec.

Într-o jumătate de oră se apropiară pe furiş de un mic grup de luptători negri care mergeau spre apus. Când îi văzu, Tarzan scoase un strigăt de bucurie… era un grup de luptători waziri. Între ei se afla Busuli, precum şi alţii care-l însoţiseră până la cetatea Opar. Când îl văzură, se porniră să danseze şi să chiuie de bucurie. Îl căutau de săptămâni…

Negrii se arătară foarte uimiţi că este însoţit de o femeie albă, iar când aflară că femeia urma să-i fie nevastă, se luară la întrecere a-i da toate onorurile. Astfel, cei doi ajunseră la adăpostul primitiv de pe ţărm, însoţiţi de waziri fericiţi, care râdeau şi dansau în jurul lor.

În preajma adăpostului nu se vedea niciun semn de viaţă; chemările lor rămaseră fără răspuns. Tarzan se urcă grăbit în micul refugiu din copac şi, după o clipă, ieşi ţinând în mână o cutie de conserve goală. I-o aruncă lui Busuli, spunându-i să aducă apă, apoi îi făcu semn Janei Porter să vină sus.

Se aplecară împreună asupra trupului sleit al celui care fusese odinioară un nobil englez. Când văzu obrajii scofâlciţi şi galbeni, ochii căzuţi în orbite şi cutele de suferinţă pe chipul tânăr şi frumos odată, ochii fetei se umplură de lacrimi.

— Trăieşte… — spuse Tarzan. Vom face tot ce putem pentru el, însă mă tem c-am sosit prea târziu.

Când Busuli îi aduse apa, Tarzan turnă câteva picături între buzele crăpate şi umflate. Umezi apoi fruntea înfierbântată şi-i stropi braţele şi picioarele slăbite. Brusc, Clayton deschise ochii. Văzând-o pe Jane, care se apleca asupra lui, un zâmbet şters, ca o umbră, îi lumină chipul. La vederea lui Tarzan nu-şi putu ascunde uimirea.

—— E-n ordine, bătrân prieten! îi spuse omul-maimuţă. Te-am găsit la timp. De azi-nainte, totul va merge strună; o să te punem pe picioare, n-avea grijă.

Englezul clătină capul.

— E prea târziu… — şopti el. Dar e bine. Mă sfârşesc…

— Unde e domnul Thuran? întrebă fata.

— M-a părăsit… când frigurile au devenit insuportabile. E un diavol. Când l-am rugat să-mi aducă apă, fiindcă eram prea slăbit să-mi aduc singur, a băut-o în faţa mea, iar restul l-a aruncat pe jos şi mi-a râs în nas. Amintindu-şi de acest fapt, Clayton se însufleţi pe dată, prinzând un pic de viaţă. Izbuti chiar să se ridice într-un cot. Aproape că ţipa: da… voi trăi… voi trăi îndeajuns ca să-l găsesc şi să-l ucid pe monstrul acela!

Însă efortul făcut, oricât de mic, îl doborî din nou pe ierburile mucegăite care, împreună cu pardesiul vechi, îi slujiseră Janei Porter drept culcuş.

— Nu te îngriji de Thuran — îi spuse Tarzan din neamul maimuţelor, mângâindu-i fruntea. E omul meu şi am să-l găsesc până la urmă, nu te teme…

Clayton zăcu liniştit o bună bucată de vreme. De câteva ori, Tarzan îşi apropie urechea de pieptul scobit, ca să desluşească bătaia slabă a inimii sleite. Spre seară, Clayton se trezi din nou.

— Jane… — murmură bolnavul.

Fata veni lângă el, plecându-şi capul ca să audă vorbele abia şoptite.

— Te-am nedreptăţit… şi pe el — arătă spre omul-maimuţă. Te-am iubit atât… ştiu că e o scuză

meschină pentru răul pe care ţi l-am făcut; nu puteam suporta ghidul să renunţ la tine. Nu umblu însă după iertare. Vreau doar să îndrept un lucru pe care ar fi trebuit să-l repar acum un an.

Scotoci prin buzunarele pardesiului de sub el, căutând acel ceva descoperit acolo în răgazul dintre accesele nemiloase de friguri. Curând găsi ceea ce căuta… o bucăţică mototolită de hârtie galbenă. I-o întinse fetei şi când aceasta o luă, braţul îi căzu moale peste piept şi capul pe spate. Gâfâi scurt şi înţepeni pentru totdeauna. Tarzan din neamul maimuţelor îi acoperi faţa cu pardesiul.

Îngenunche ară o clipă. Buzele fetei îngânară în tăcere o rugăciune, apoi se rădicară şi rămaseră de o parte şi de alta a corpului neînsufleţit. În ochii omului-maimuţă se iviră lacrimi odată cu durerea pe care o simţise în propria-i inimă, învăţase să-i fie milă de suferinţele altora.

Printre lacrimi, fata citi mesajul de pe bucăţica de hârtie galbenă. Pe măsură ce citea, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Citi de două ori cuvintele acelea magice înainte de a le înţelege pe deplin sensul.

AMPRENTELE DIGITALE DOVEDESC CA EŞTI GREYSTOKE. FELICITĂRI. D'ARNOT

Îi dădu apoi hârtia lui Tarzan.

— A ştiut asta şi nu ţi-a spus nimic?

— Eu am ştiut înaintea lui — răspunse Tarzan. Nici măcar nu bănuiam că a aflat şi el. Cred că am uitat telegrama în noaptea aceea, în sala de aşteptare. Acolo am primit mesajul.

— Şi după aceea ne-ai spus că mama ta a fost maimuţă şi că nu ţi-ai văzut tatăl niciodată? îl întrebă ea, neîncrezătoare.

— Titlul şi averea nu însemnau nimic pentru mine, fără tine, scumpa mea — răspunse el. Dacă i le-aş fi luat, ar fi însemnat să-i fac rău femeii pe care o iubeam… înţelegi, Jane?

Era ca şi. Cum încerca să se scuze pentru că greşise.

Fata întinse braţele peste trupul mortului şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Şi eu… să renunţ la o dragoste atât de mare! Spuse.

26. PLECAREA OMULUI-MAIMUŢĂ

A doua zi dimineaţa porniră la drum spre cabana lui Tarzan. Patru waziri purtau cadavrul englezului. Omul-maimuţă propusese ca Clayton să fie îngropat alături de defunctul Lord Greystoke, la marginea junglei, lângă cabana pe care o construise tatăl său.

Jane Porter acceptă propunerea şi, în străfundul inimii, se tot minuna de nobleţea uimitoare a caracterului acestui om deosebit care, deşi crescut printre fiarele junglei, dădea dovadă de atâta cavalerism şi tandreţe.

Parcurseseră cam vreo trei mile din cele cinci care îi separau de plaja cabanei lui Tarzan, când wazirii, care mergeau în frunte, se opriră brusc, arătând uimiţi spre o făptură ciudată ce se apropia mergând de-a lungul plajei. Era un bărbat care păşea încet, cu capul în piept şi cu mâinile împreunate sub cozile redingotei; în cap purta un joben lucitor.

Când îl văzu, Jane Porter scoase un strigăt de uimire şi bucurie, alergând în întâmpinarea lui. Auzind strigătul fetei, bătrânul ridică privirea şi, văzând la rându-i, cine venea în întâmpinarea lui, nu-şi putu stăpâni un chiot de uşurare şi bucurie. Pe când îşi îmbrăţişa fiica, pe faţa profesorului Archimedes Q. Porter şiroiau lacrimile. Se scurseseră mai multe minute până să-şi vină îndeajuns în fire ca să poată vorbi.

Când, o clipă mai târziu, îl recunoscu şi pe Tarzan, cu greu reuşiră ceilalţi să-l încredinţeze că nu-şi pierduse minţile din cauza supărării; ca şi restul grupului, fusese atât de convins că omul-maimuţă murise, încât acum era o problemă

întreagă să împace convingerea cu apariţia reală a „zeului pădurii” de care vorbea Jane. Bătrânul fu foarte impresionat aflând de moartea lui Clayton.

— Nu mai pricep nimic… domnul Thuran ne-a asigurat că Clayton a murit cu multe zile înainte.

— Thuran e cu dumneavoastră? întrebă Tarzan.

— Da, ne-a descoperit de curând şi ne-a condus la cabana dumitale. Ne-am instalat tabăra la nord, nu departe de ea. Va fi încântat să vă vadă pe amândoi.

— Şi surprins… — adăugă Tarzan.

Nu trecu mult şi grupul ajunse la luminişul în care se afla cabana omului-maimuţă, unde văzură mai mulţi bărbaţi îndeletnicindu-se cu diverse treburi. Printre ei Tarzan îl zări pe D’Arnot.

— Paul! strigă el. Pentru Dumnezeu, ce cauţi aici? Sau am înnebunit cu toţii?

În câteva clipe, misterul fu dezlegat, odată cu multe alte lucruri ciudate. Vasul lui D’Arnot naviga într-o misiune de patrulare de-a lungul coastei şi locotenentul propusese să se arunce ancora în portul natural, ca să mai vadă cabana şi jungla, unde mulţi dintre ofiţerii şi marinarii vasului trăiseră aventuri extraordinare cu doi ani în urmă. Când debarcară găsiră acolo grupul Lordului Tennington şi hotărâră să-i ia pe toţi la bord în dimineaţa următoare spre a-i duce înapoi în lumea civilizată.

Hazel Strong şi mama ei, Esmeralda şi domnul Samuel T. Philander fură nespus de fericiţi aflând de întoarcerea Janei Porter. Îşi dădură seama că fusese salvată în chip miraculos şi căzură de acord cu toţii că un singur om ar fi fost în stare de asemenea ispravă: Tarzan din neamul maimuţelor. Îl copleşiră, aşadar, cu laude şi atenţii, iar acesta se simţi atât de stânjenit, încât tare ar fi vrut să se întoarcă în amfiteatrul maimuţelor.

Apoi se interesară de băştinaşii tribului waziri şi le făcură nenumărate daruri, ca unor prieteni ai regelui lor. Însă când negrii aflară că Wazirii,

regele lor, urma să-i părăsească şi să plece cu canoea cea mare ce sta ancorată în golf, la o milă depărtare, se posomorâseră.

Noii veniţi nu-i văzură pe Lordul Tennington şi pe domnul Thuran, care plecaseră după vânat dis-de-dimineaţă şi nu se întorseseră încă.

— Cât de surprins va fi acest domn Rokoff, cum îi spui tu, când te va vedea — îi zise Jane Porter lui Tarzan.

— Surpriza lui va fi de scurtă durată — răspunse omul-maimuţă, încruntat şi-n vorbele lui răsună ceva care o făcu pe Jane să-l privească înfricoşată. Ceea ce citi în ochii lui îi confirmă temerile şi fata îl imploră să-l lase pe ticălos în seama justiţiei franceze.

— În inima junglei — îi spuse ea — unde nu există nicio formă de dreptate sau justiţie la care să apelezi, în afară de muşchii puternici, ai fi fost îndreptăţit să-i aplici acestui individ pedeapsa pe care o merită; având însă la dispoziţie forţa puternică a unui guvern civilizat, vei fi acuzat de crimă dacă-l ucizi. Chiar şi prietenii tăi vor trebui să consimtă la arestarea ta, iar dacă te împotriveşti ne vei arunca din nou în nenorocire şi mizerie. Nu pot îndura gândul să te pierd din nou, dragul meu Tarzan. Făgăduieşte-mi că-l vei preda căpitanului Dufranne şi că vei lăsa legea să acţioneze… ticălosul ăsta nu merită să ne riscăm fericirea pentru el.

Tarzan îşi dădu seama cât de înţelepte sunt vorbele Janei şi-i promisese să facă întocmai. O jumătate de oră după aceea, Rokoff şi Tennington ieşiră din junglă. Mergeau unul lângă altul. Tennington observă primul prezenţa unor necunoscuţi în tabără. Îi văzu pe războinicii negri stând de vorbă cu marinarii de pe crucişător, apoi un uriaş zvelt şi ars de soare întreţinându-se cu locotenentul D'Arnot şi căpitanul Dufranne.

— Mă-ntreb cine o fi bărbatul acela? i se adresă el lui Rokoff; când acesta înălţă capul, ochii săi

întâlniră ochii omului-maimuţă aţintiţi asupra lui; se clătină pe picioare şi se făcu alb la faţă.

— Sapristi! urlă el şi, înainte ca Tennington să-şi dea seama ce vrea să facă, duse puşca la ochi şi trase spre Tarzan.

Englezul era însă lângă el şi atât de aproape, încât devie arma cu o fracţiune de secundă înainte ca percutorul să atingă capsa, astfel că glonţul care fusese destinat lui Tarzan se pierdu departe, peste capul gigantului, fără să-i facă vreun rău. Mai înainte ca nemernicul să poată trage din nou, omul-maimuţă se năpusti spre el şi-i smulse arma din mâini. La auzul împuşcăturii, căpitanul Dufranne, locotenentul D'Arnot şi câţiva marinari dădură fuga şi Tarzan îl predă pe Rokoff, fără a scoate un cuvânt. Îi explicase comandantului francez cum stăteau lucrurile încă pe când Rokoff nu se înapoiase din junglă, astfel că ofiţerul dădu imediat ordin ca spionul să fie pus în lanţuri şi întemniţat la bordul crucişătorului. Înainte ca prizonierul să fie escortat în temniţa sa provizorie, Tarzan ceru permisiunea să-l percheziţioneze şi, spre bucuria sa, găsi asupra lui Rokoff documentele furate.

Împuşcătura o atrase pe Jane Porter şi pe ceilalţi, care ieşiră din cabană. Îndată ce spaima se risipi, fata îl salută pe Lordul Tennington, care fu foarte uimit s-o vadă. După ce luă documentele de la Rokoff, Tarzan li se alătură şi, pe când se apropia, Jane Porter îl prezentă lui Tennington.

— John Clayton, Lord Greystoke — zise ea. Englezul nu mai înţelegea nimic şi trebui să se repete de mai multe ori ciudata istorie a omului-maimuţă — spusă de Tarzan, de Jane Porter şi de locotenentul D'Arnot — ca să se convingă, în cele din urmă, că nu erau nebuni de legat.

La asfinţit îl îngropară pe William Cecil Clayton lângă mormintele din junglă ale unchiului şi mătuşii sale: răposaţii Lord şi Lady Greystoke. La rugămintea lui Tarzan se traseră trei salve de puşcă

deasupra locului de veci al „unui bărbat curajos, care a înfruntat moartea cu vitejie”.

Profesorul Porter, care în tinereţe fusese hirotonisit preot, oficie slujba de înmormântare. În jurul mormântului se strânsese cel mai ciudat grup din câte s-au văzut vreodată: ofiţeri şi marinari francezi, doi lorzi englezi, cetăţeni americani şi vreo douăzeci de războinici africani.

După înmormântare, Tarzan ceru căpitanului Dufranne să amâne cu câteva zile plecarea crucişătorului; dorea să se ducă la câţiva kilometri în interiorul junglei să-şi aducă „bagajele”. Ofiţerul se învoi cu plăcere.

A doua zi, târziu după-amiază, Tarzan şi wazirii lui se întoarseră cu prima tranşă de „bagaje”; când ceilalţi văzură lingourile de aur curat, se îngrămădiră toţi în jurul omului-maimuţă, punându-i o sumedenie de întrebări; el însă zâmbea nepăsător, refuzând să le dea cea mai mică indicaţie privind sursa imensei comori.

— De fiecare bucată pe care am adus-o aici sunt multe alte mii de lingouri asemănătoare lăsate acolo. Când le voi fi cheltuit pe acestea, poate voi dori să mă întorc să iau altele — îi lămuri el.

A doua zi se întoarse în tabără cu restul lingourilor şi, după ce acestea fură înmagazinate la bordul crucişătorului, căpitanul Dufranne declară că se simte întocmai ca şi comandantul unui galion spaniol de odinioară, întorcându-se acasă după ce au părăsit cetăţile ticsite de comori ale aztecilor.

— Nu ştiu clipa când echipajul îmi va tăia beregata şi va pune stăpânire pe vas — adăugă el.

În ziua următoare, pe când se pregăteau să se îmbarce pe crucişător, Tarzan îşi luă inima în dinţi şi-i spuse Janei Porter ce-l frământă:

— Se zice că fiarele sălbatice sunt lipsite de sentimente; cu toate acestea aş vrea să mă căsătoresc cu tine lângă mormintele mamei şi tatălui meu şi înconjurat de jungla sălbatică în care am petrecut atâţia ani.

— Dar e legal, iubitule? întrebă fata. Fiindcă dacă e, nu cunosc alt loc unde aş vrea să mă mărit cu „zeul pădurilor” decât la umbra pădurii.

Când îi întrebară şi pe ceilalţi, primiră asigurări că e foarte legal şi că ar fi fost un final splendid al unei frumoase poveşti de dragoste. Astfel întregul grup se adună în interiorul cabanei şi în prag pentru a asista la a doua ceremonie pe care profesorul Porter avea s-o oficieze în răstimp de trei zile.

D’Arnot urma să fie naş, iar Hazel Strong, naşă, când Tennington răsturnă toate aranjamentele cu o altă idee năstruşnică.

— Dacă domnişoara Strong e de acord — spuse luând mâna naşei într-a sa — Hazel şi cu mine credem că e momentul potrivit să facem nuntă dublă!…

Ridicară ancora a doua zi şi, pe când crucişătorul se îndrepta maiestuos spre largul mării, un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum de flanel alb şi o fată graţioasă se sprijineau de parapet, privind spre linia ţărmului ce rămânea în urmă şi pe care dansau douăzeci de războinici negri din tribul waziri, agitându-şi suliţele de război deasupra capetelor şi urând drum bun regelui lor.

— N-aş putea deloc să mă-mpac cu gândul că privesc pentru ultima oară jungla, iubito, dacă n-aş şti că merg cu tine pentru totdeauna spre o lume nouă şi plină de fericire… — spuse Tarzan din neamul maimuţelor şi se aplecă să-şi sărute mireasa.

SFÂRŞIT

FIARELE LUI TARZAN

Sau

ÎN LUPTĂ CU CANIBALII

1914

CAPITOLUL I Răpirea

— Afacerea este învăluită într-un mister de nepătruns. Am informaţii precise că nici poliţia,

nici autorităţile militare nu au nici cea mai vagă idee, cum s-au petrecut lucrurile. Nu se ştie altceva decât că Nicolai Rokoff a evadat.

Cuvintele de mai sus erau adresate de către locotenentul Artigny, prietenului său John Clayton, lord de Greystoke, cel pe care îl cunoaştem sub numele de Tarzan.

El asculta tăcut şi în aparenţă cât se poate de liniştit relatarea prietenului său.

În realitate însă, îl frământau o mulţime de amintiri neplăcute, răscolite de gândul că duşmanul său de moarte izbutise să scape din închisoarea militară, unde fusese trimis cu o sentinţă pe viaţă, condamnat pe baza dovezilor aduse împotriva lui de către Tarzan.

Gândindu-se la toate nelegiuirile lui Rokoff care a încercat prin toate mijloacele să îl răpună, îşi dădea seama că setea de răzbunare a acestui om îl va împinge acum, când este din nou liber, la fapte care altă dată ar fi fost simple răzbunări copilăreşti.

Tarzan se stabilise cu câteva luni în urmă la Londra, pentru a-şi cruţa familia, soţia şi copilul mic, de neajunsurile şi primejdiile sezonului ploios din ţinutul Waziriloг, unde avea terenuri întinse, încă de pe vremea când domnise peste acel popor primitiv.

În momentul când continuăm această povestire, eroul nostru este la Paris, în casa prietenului său Artigny, la care venise pentru o scurtă vizită.

Vestea despre evadarea misterioasă a rusului îi stricase toată plăcerea călătoriei, aşa că se gândea numai la înapoierea sa cât mai grabnică.

— Să nu crezi, dragă Paul, începu el într-un târziu, că mă tem pentru viaţa mea. Ştii foarte bine că am putut, să-l înfrunt pe acel ticălos în tot ce a întreprins împotriva mea. Dar acum sunt şi alte fiinţe pe care trebuie să le apăr. Îl cunosc foarte bine pe acest om şi sunt sigur că va căuta să mă atace, dar lovind în cineva care îmi este drag. Ştie

că astfel voi suferi enorm. Trebuie deci să mă întorc cât mai repede acasă, unde sunt sigur că îl voi întâlni, însă de această dată trebuie să îi vin de hac, pentru totdeauna.

Pe când cei doi prieteni discutau aceste chestiuni la Paris, alţi doi oameni se sfătuiau misterios, într-o căsuţă de la marginea Londrei.

Amândoi erau nişte tipi bruneţi, cu o înfăţişare sinistră, iar unul dintre ei purta o barbă lungă şi stufoasă. Celălalt era mai degrabă palid, datorită unei lungi şederi într-un loc închis şi era foarte nervos.

Acesta din urmă dădea instrucţiuni şi lămuriri celui cu barbă.

— Trebuie să-ţi razi barba Alexis, pentru că aşa poţi fi oricând recunoscut. Câteva ore vom lucra separat, dar după aceea ne vom întâlni pe puntea vaporului *Kinkaid*. Şi sper că vom avea cu noi doi oaspeţi, care deocamdată nu se gândesc de loc la minunata călătorie pe care o vor face. Peste două ore voi fi în drumul spre Dover cu unul dintre ei, iar tu vei urma instrucţiunile date de mine şi vei veni desigur, mâine cu celălalt oaspete, care va sosi şi el, după cum cred.

Apoi, a continuat:

— Dragă Alexis, după cum vezi, pe lângă satisfacţie personală m-am gândit să şi câştigăm ceva bani, care să ne răsplătească întreaga osteneală. Mulţumesc autorităţilor franceze care nu au dezvăluit încă public evadarea mea şi aşa am avut suficient timp să îmi fac toate planurile până în cel mai mărunt detaliu, fără să mă gândesc la alte necazuri. Acum trebuie să îţi urez noroc bun. La revedere!

Cam după două ore după înţelegerea celor doi indivizi de la Londra, un curier poştal suna la intrarea în apartamentele de la Paris ale locotenentului Paul Artigny.

— O telegramă pentru lordul de Greystoke, zise el servitorului care a ieşit să vadă cine sunase. Este aici la dumneavoastră?

Servitorul răspunse afirmativ şi semnând de primire, duse telegrama lui Tarzan, care îşi făcea bagajul ca să plece la Londra.

O deschise şi citind-o, se făcu alb ca varul.

— Vezi Paul, zise el, întinzându-i telegrama, mi s-a şi dat prima lovitură.

Francezul luă telegrama şi citi:

Jack furat din grădină; complice noul servitor. Vino imediat.

Jane.

Cum sosi acasă, Tarzan urcă scările din trei salturi.

Soţia sa, Jane Porter îl întâmpină deznădăjduită, povestindu-i pe scurt, printre suspine, tot ce ştia în legătură cu răpirea fiului lor.

Doica plimba copilul în cărucior, la soare, pe trotuarul din faţa casei lor. La un moment dat, lângă colţul străzii s-a oprit un taxi, căruia femeia nu i-a dat nicio importanţă; atât a remarcat însă că nimeni nu a coborât din maşină. Stătea de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

În acest timp, Carol, noul servitor, ieşi din curte şi o strigă pe doică, spunându-i că stăpâna lor are ceva să-i comunice, adăugind că are el grijă de copil până se înapoiază ea.

Doica, fără să bănuiască nimic, porni spre casă, dar îşi aminti că a uitat să-i spună servitorului să nu ţină căruciorul în soare.

S-a oprit în loc şi întorcând capul, a vrut să-i strige servitorului această rugăminte, dar acesta s-a îndepărtat cu căruciorul, împingându-l spre taxi.

Văzu şi o figură sinistră apărând în uşa maşinii.

Instinctiv, simţi primejdia în care se găsea micuţul Jack, dădu un ţipăt, repezindu-se spre răpitori. În acest timp, Carol înmâna copilul omului din maşină.

Dar înainte ca doica să ajungă la ei, Carol s-a urcat în maşină, trântind puternic uşa. Maşina însă nu a pornit imediat, cu toate eforturile şoferului, care a fost nevoit să meargă înapoi câţiva metri, înainte de a lua-o din loc.

Aceste momente au fost suficiente ca doica să ajungă la ei. Sărind pe maşină, s-a agăţat cu amândouă mâinile de mânerul uşii.

Uşa s-a deschis şi a început o luptă între doică şi răpitori, lucru neprevăzut în planul răufăcătorilor. Maşina însă a luat viteză, iar Carol, cu o puternică lovitură, a îndepărtat-o pe femeie de pe scara maşinii, reuşind să dispară după colţ.

Strigătele femeii au atras mai multe persoane din casele din vecini, precum şi din reşedinţa lordului Greystoke.

Printre acestea se afla şi lady Greystoke, care a fost martoră la curajoasa luptă a doicii cu bandiţii. Ea însăşi a alergat după maşină, dar nu a putut să o ajungă.

Iată, asta era tot ce putea spune lady Greystoke, iar alte informaţii mai exacte nu avea la îndemână, iar dacă Tarzan nu i-ar fi spus de evadarea lui Nicolai Rokoff din închisoarea franceză, în care toţi au crezut că va sta închis pentru totdeauna, nu şi-ar fi putut imagina cine ar putea fi autorii răpirii.

Pe când Tarzan şi soţia lui se sfătuiau privitor la ce aveau de făcut, se auzi telefonul sunând din camera de alături. Tarzan se duse imediat să ridice receptorul.

— Lordul Greystoke? se auzi o voce de bărbat, la capătul celălalt al firului.

— Da!

— Fiul dumneavoastră a fost răpit, continuă vocea, iar eu sunt singurul care vă poate ajuta să îl găsiţi. Ştiu tot ce s-a plănuit împotriva dumneavoastră şi îi cunosc pe răufăcători. De fapt, am luat şi eu parte la această fărădelege, ca să fiu părtaş la bani.

Omul s-a oprit puţin, apoi a mai spus:

— Văd acum însă, că ei doresc să mă tragă pe sfoară şi ca să mă răzbun, m-am hotărât să îi denunţ. Pun însă o condiţie pe care vreau să mi-o îndepliniţi: să nu fiu urmărit pentru participarea mea la răpire. Sunteţi de acord?

— Din partea mea, să nu ai nicio teamă, dacă îmi spui unde se află acum copilul meu, răspunse Tarzan.

— Bine, spuse celălalt. Dar mai înainte, trebuie să vă întâlniţi cu mine. Vă rog foarte mult, să veniţi singur. Este destul să am încredere în dumneavoastră. Nu risc să implic şi alte persoane.

— Unde pot să te întâlnesc? întrebă Tarzan.

Primi un nume şi o adresă a unei cârciumi de pe cheiul din Dover, loc frecventat numai de marinari.

— Veniţi în această seară, cam pe la zece. Nu este nevoie să veniţi mai devreme. Până atunci, fiul dumneavoastră este în siguranţă, iar eu vă voi conduce în secret, acolo unde este ascuns. Dar vă rog încă o dată, să veniţi singur şi să nu anunţaţi poliţia. Eu vă cunosc şi vă voi aştepta, iar dacă observ că sunteţi însoţit sau văd persoane suspecte prin preajmă, care pot fi agenţi ai poliţiei, nu mă voi arăta, iar dumneavoastră pierdeţi ultima şansă de a vă găsi fiul.

Fără a mai adăuga ceva, străinul a închis aparatul.

Tarzan îi repetă soţiei sale conţinutul convorbirii telefonice. Ea a dorit să îl însoţească, dar el a insistat să meargă singur, ca nu cumva străinul să creadă că este cu cineva care să reprezinte o ameninţare pentru el.

S-au despărţit: el pentru a pleca la Dover, ea rămânând acasă să aştepte rezultatul ciudatei călătorii.

Sărmanii de ei! Niciun dintre ei nu presimţea ce necazuri cumplite vor avea de îndurat până să se întâlnească din nou.

După plecarea lui Tarzan, Jane Clayton se plimbă nervoasă prin camere, timp de zece minute.

Răpirea primului şi singurului ei copil îi produsese o adâncă durere de mamă şi toate gândurile acestea erau o adevărată tortură.

Deşi raţiunea îi spunea că este mai bine ca Tarzan să meargă singur la întâlnire, aşa cum îi ceruse străinul misterios, instinctul îi spunea că mari primejdii îl aşteptau, atât pe copilaş, cât şi pe tatăl lui.

Frământată de aceste gânduri, ajunse la concluzia că acea convorbire telefonică nu fusese decât o înscenare, pentru a-l pune pe Tarzan pe nişte urme false, până când copilul va putea fi dus undeva în siguranţă, probabil în afara Angliei.

Sau ceva şi mai îngrozitor! Acesta putea fi un mijloc de a-l atrage pe soţul ei în ghearele nemilosului Rokoff.

Această presimţire o îngrozi şi încerca să se convingă de faptul că lucrurile vor ieşi aşa cum trebuie, fără nicio greutate.

Se uită la ceasul de pe perete şi constată că era prea târziu ca să mai prindă trenul cu care pleca Tarzan. Era însă un tren expres mai târziu şi s-a gândit că va ajunge şi ea la timp, la acea adresă pe care a primit-o soţul ei, unde urma să aibă loc întâlnirea cu străinul misterios.

O sună pe cameristă, apoi îl chemă pe şofer, dând ordinele necesare ca să fie totul gata în zece minute pentru a pleca în grabă la gară.

La zece fără un sfert, Tarzan a intrat în cârciuma din Dover. Un miros acru şi greu îl izbi imediat.

În acelaşi moment, un individ, cu şapca trasă pe ochi şi cu gulerul ridicat, s-a desprins de la tejghea şi pornind spre uşă, trecu pe lângă el şoptindu-i:

— Veniţi după mine, domnule!

Tarzan s-a întors şi a ieşit în stradă, urmându-l pe necunoscut până la marginea cheiului, unde acesta se opri.

— Unde este fiul meu? Întrebă Greystoke.

— În vaporul acela mic de colo, unde ard acele lumini, îi răspunse necunoscutul.

Pe chei, era mai mult întuneric decât lumină, din cauza nenumăratelor baloturi şi lăzi, care aşteptau să fie încărcate pe vapoare.

Cu tot acest întuneric, Tarzan a încercat să vadă figura individului. Din câte a observat, nu îl cunoştea. Dacă ar fi ştiut că lângă el se afla Alexis Paulvitch, ar fi ştiut că îl ameninţă mari primejdii.

Şi-ar fi dat seama că a fost minţit, pentru că în sufletul acelui răufăcător, nu putea exista decât setea de răzbunare josnică.

— Acum nu este păzit de nimeni, continuă rusul. Cei care l-au răpit se simt în cea mai mare siguranţă că nu vor fi descoperiţi, aşa că nu au lăsat pe *Kinkaid* decât doi marinari, cărora le-am dat de băut destul rachiu ca să doarmă buştean câteva ore. Putem merge pe bord, să luăm copilaşul, fără nicio grijă.

— Să mergem atunci! Hotărî Tarzan.

Văzură o barcă lângă chei şi se suiră amândoi în ea. Paulvitch începu să vâslească în forţă. Fumul negru care ieşea din coşul vaporului nu îi sugera nimic lui Tarzan, atât de mult era copleşit de importanţa momentului, sperând că peste câteva momente îl va strânge din nou în braţe pe fiul lui cel drag.

La prova atârna o scară îngustă, pe care au urcat amândoi, fără zgomot, furişându-se la pupa, spre camera unde spunea rusul că era fiul lui Tarzan.

— Este aici, jos, zise rusul, arătând cu degetul. Mergeţi singur. Cred că este mai bine aşa, pentru că dacă îl iau eu, poate începe să plângă, fiind în braţele unui străin. Eu rămân afară de pază.

Tarzan era atât de nerăbdător să-şi revadă copilul, încât nu a observat ce se petrece pe vas. Fumul gros ce ieşea pe coş însemna că totul este sub presiune, iar vasul este gata să plece.

Cu toate acestea, echipajul care ar fi trebuit să se găsească la o activitate susţinută, nu se vedea

niciunde. Nimic nu dădea de bănuit lordului Greystoke, care era preocupat de ideea salvării copilului său.

Coborî pe scara indicată, într-o magazie întunecoasă, fără să mai pună întrebări. Însă imediat după ce a intrat, a auzit un zgomot făcut de un capac de fier, care s-a lăsat cu greutate în urma lui, închizându-i ieşirea din magazie.

Imediat a înţeles că a fost victima unui complot, iar în loc să-şi salveze copilul, a căzut el însuşi în mâinile duşmanilor săi.

Bineînţeles că prima lui mişcare a fost să încerce să se elibereze ridicând capacul. Acest lucru nu i-a reuşit însă. A aprins un chibrit şi a început să examineze încăperea în care se afla.

Văzu că era într-o despărţitură a magaziei, care fusese de curând făcută, care avea o singură intrare, aceea pe care o folosise mai înainte. Dar acum, acea intrare era bine închisă, cu un capac foarte rezistent. Se vede treaba că acel loc a fost pregătit anume pentru el.

Aceste amănunte nu l-au speriat deloc. Mai bine de douăzeci de ani, a colindat pădurea sălbatică, fără să fi văzut fiinţă omenească şi era deprins atât cu plăcerile cât şi cu necazurile pe care fie om, fie animal sălbatic le-ar fi putut avea, indiferent unde era.

Astfel că în loc să se sperie, sau să-i fie ciudă că a fost păcălit, aştepta cu răbdare să vadă ce urma să se întâmple, fiind însă foarte atent la orice mişcare, gândindu-se la orice alternativă, care ar fi putut duce la eliberarea sa.

În acest scop, examină cu minuţiozitate mica lui închisoare, pipăind fiecare scândură, măsurând cu atenţie distanţa de la un perete la altul, sau până la intrare..

Pe când se ocupa cu acestea, simţi vibraţiile vaporului care s-a pus în mişcare, apoi auzi zgomotul elicei.

Vaporul a plecat cu el cu tot!

— Unde mă duce şi oare ce soartă mă aşteaptă? se întrebă Tarzan îngândurat.

În acelaşi moment cu pornirea motoarelor, Tarzan auzi ţipătul de spaimă al unei femei, umplând cu griji sufletul lui.

CAPITOLUL II În capcană

Cu puţin timp înainte ca Tarzan să se fi suit în barcă, o doamnă bine îmbrăcată, cu faţa acoperită cu un voal gros, cu paşi repezi s-a apropiat de o cârciumă cu o reputaţie dintre cele mai proaste din Dover.

Se opri un moment lângă uşă, dorind parcă să se asigure de ceva. Probabil satisfăcută că găsise locul pe care îl căutase, împinse uşa şi cu mult curaj, intră în local.

Înăuntru se găseau cam douăzeci de marinari, unii beţi, alţi doar afumaţi. Câţiva dintre ei au ridicat capul, privind la doamna bine îmbrăcată, care a apărut în mijlocul lor.

Femeia s-a dus drept spre tejghea, unde a întrebat pe una dintre chelneriţe:

— Te rog să-mi spui, nu cumva ai văzut în urmă cu mai multe minute, un domn înalt şi bine îmbrăcat, care s-a întâlnit cu cineva aici şi au plecat împreună?

Chelneriţa a răspuns afirmativ, dar nu a putut preciza unde s-au dus cei doi.

Atunci, unul dintre marinarii care s-au apropiat mai mult de curiozitate să audă ce doreşte distinsa femeie, s-a amestecat în vorbă, spunând că mai înainte, când el a intrat în cârciumă, a văzut două persoane îndreptându-se către debarcader.

— Te rog, fii bun, arată-mi locul unde s-au dus, îl rugă ea pe străin, punându-i în mână o monedă de argint.

Imediat, marinarul a condus-o pe femeie până la chei, apoi au mers pe mal până când au observat o barcă în care se aflau două persoane. Barca se îndrepta spre un vapor.

— Îţi dau zece lire, dacă găseşti o barcă şi mă duci şi pe mine acolo, spuse doamna.

— Atunci să ne grăbim, acceptă marinarul. Trebuie să ajungem pe *Kinkaid* înainte ca acesta să ridice ancora. De trei ore se află sub presiune şi cred că nu aşteaptă decât un singur pasager. Aşa îmi spunea unul dintre marinarii din cârciumă, explică el.

Ştiind că mai încolo se afla o barcă, se repezi până acolo, o dezlegă, luă lopeţile şi se grăbi să o îmbarce pe femeie. Vâsli cu putere şi în câteva minute a fost lângă vapor.

Aici ceru plata, iar femeia, fără să mai numere banii, îi dădu un pumn de bancnote. Imediat marinarul a văzut că a fost plătit cu mult mai bine decât i s-a promis.

A ajutat-o să se urce pe acea scară nesigură care atârna pe marginea vasului, iar după ce a văzut că a urcat în siguranţă, a mai stat puţin gândindu-se că doamna ar fi dorit să se întoarcă la mal.

Dar nu a stat mult şi a auzit zgomotul motoarelor şi a fost nevoit să vâslească în forţă, ca nu cumva să fie răsturnat de curentul produs de elice.

După ce s-a îndepărtat puţin, a auzit ţipătul pătrunzător al femeii pe care o transportase.

— Aşa mi-a fost norocul, mormăi el. Mai bine puneam eu mâna pe toţi banii din geanta ei, în loc să le las altora bunătatea de avere.

Prima impresie pe care a avut-o Jane Clayton după ce s-a urcat pe *Kinkaid*, a fost că vasul era total părăsit. Nu a văzut pe nimeni, iar persoanele pe care le căuta, cu siguranţă că dispăruseră.

Începu să caute, în speranţa că va găsi pe cineva, care să o ajute în încercarea ei de a-i găsi pe Tarzan şi pe fiul ei. Porni spre cabine, care se aflau în partea centrală a vaporului.

Găsi o scară scurtă, de numai câteva trepte, care ducea spre sala principală, unde se găseau şi cabinele ofiţerilor.

În marea ei grabă, nu a observat că una dintre uşile acestor cabine era întredeschisă. Văzând că în sala principală nu era nimeni, încercă, rând pe rând clanţele fiecărei uşi, după ce înainte se oprise să tragă cu urechea.

Peste tot era linişte, o linişte atât de adâncă, încât îşi auzea bătăile inimii, iar ea era încredinţată că aceste bătăi se auzeau pe întreg vasul.

Uşile se deschideau, dar nu văzu pe nimeni. Cabinele erau goale.

Era atât de absorbită în căutarea ei, încât nici nu a simţit vibraţiile produse de motorul care se punea în mişcare pentru a porni vaporul.

În sfârşit, a ajuns la ultima uşă din dreapta. Dar când a dorit să o deschidă, o mână nevăzută a tras-o înăuntru.

Se trezi fată în faţă cu un om bărbos, foarte oacheş şi cu o înfăţişare înspăimântătoare.

Emoţia şi spaima provocate de această acţiune bruscă, o făcură să scoată un ţipăt pătrunzător, dar care imediat a fost înăbuşit, individul apăsând cu brutalitate palma sa peste gura ei.

— Nu este voie să ţipi, draga mea, cel puţin până ieşim din port. După aceea, poţi urla cât pofteşti.

Lady Greystoke întoarse capul şi privi în ochi atacatorului ei. Acesta începu să o mai slăbească din strânsoare, luând şi mâna de pe gura ei.

Jane îl recunoscu şi făcu îngrozită un pas înapoi.

— Nicolai Rokoff! Monsieur Thuran! Exclamă ea.

— Şi totodată devotatul dumneavoastră admirator, răspunse rusul, înclinându-se adânc.

— Unde îmi este copilul? Dă-mi copilul! strigă ea imediat, fără să ia în considerare politeţea sa exagerată. Cum poţi fi atât de crud? Nu cred că există cineva pe lumea asta care să fie total lipsit de inimă. Dacă în pieptul tău bate o inimă de om, fii bun te rog şi du-mă la fiul meu.

— Copilului tău nu i se va întâmpla nimic, dacă te vei conforma celor hotărâte de mine, răspunse Rokoff. Dar nu uita însă, că nu din vina ta eşti acum aici. Ai venit de bună voie, deci nu ai decât să suferi pentru nesăbuinţa ta. De altminteri, sfârşi el în sinea lui, nici nu m-am gândit să dau peste aşa un noroc.

Apoi ieşi pe punte, închizând cabina cu cheia, astfel că Jane a rămas prizoniera lui.

Timp de mai multe zile, rusul nu a putut fi văzut, din simplul motiv că a suferit cumplit de rău de mare, mai ales că vaporul a întâlnit valuri mari, provocate de un vânt puternic, imediat ce a ieşit în larg.

În acest răstimp, singura persoană pe care o vedea Jane era bucătarul, un suedez murdar, care îi aducea mâncarea. Numele lui era Sven Andersson, scris cu doi de *s*, lucru cu care se mândrea teribil.

Acesta era un om înalt, slab şi osos. Mai era şi ciupit de vărsat şi purta o mustaţă galbenă şi lungă, care atârna pe ambele părţi ale gurii. Unghiile sale erau murdare şi netăiate şi era suficient ca Jane să-l vadă cum îşi bagă mâinile murdare în mâncare, ca să-i piară orice poftă de mâncare.

Avea aerul că se fereşte în permanenţă de ceva sau de cineva. Acest fapt se observa din toate mişcările sale, iar Jane nu a întâlnit niciodată privirea ochilor săi mici.

La brâu, atârnat de o cruce pe care o purta încinsă peste haină, avea un cuţit lung, îngust, extrem de ascuţit, care probabil era folosit în meseria sa.

Totuşi, îţi făcea impresia că nu s-ar fi sfiit să îl întrebuinţeze şi în alte scopuri decât cele ce ţin de bucătărie.

Faţă de Jane Clayton avea un aer posomorit. Totuşi, de câte ori venea, era întâmpinat cu un zâmbet simpatic şi cu o vorbă de mulţumire, deşi de cele mai multe ori, mâncarea era aruncată pe fereastra cabinei, de îndată ce bucătarul ieşea.

Tot timpul Jane se gândea la soţul ei, la fiul ei drag şi nu avea chef să se hrănească.

Deşi avea convingerea că fiul ei se găsea pe vapor, despre Tarzan nu putea să creadă altceva decât că a fost ucis în capcana în care a căzut singur.

Cunoscând ura adâncă a rusului pentru lordul de Greystoke, îşi închipuia că Tarzan a fost adus pe vas doar cu un singur scop: Rokoff, împins de răzbunare, a căutat un mijloc mai puţin primejdios ca să îl suprime pe cel care îi dejucase mai demult planurile şi îl predase autorităţilor franceze, aducând dovezi zdrobitoare ale vinovăţiei lui.

Tarzan zăcea în întunericul închisorii sale, neştiind că la câţiva paşi se găsea soţia lui, deasemenea captivă.

Acelaşi suedez care o servea pe Jane îi aducea şi lui mâncarea. Cu toate încercările sale de a lega o conversaţie cu bucătarul, nu a reuşit să îl facă pe acesta să scoată nici două vorbe care să îl lămurească.

Ar fi dorit să se informeze de la acest individ, dacă fiul său era într-adevăr pe acest vapor, dar la fiecare întrebare, fie cu privire la acest subiect, fie despre orice altceva, bucătarul avea acelaşi răspuns invariabil:

— Mi se pare că vom întâlni o furtună puternică, foarte curând.

Văzând că încercările lui dau greş, Tarzan s-a hotărât să nu mai întreprindă nimic în acest sens.

Au trecut mai bine de trei săptămâni de când vaporul a părăsit portul Dover. Pentru cei doi prizonieri însă acest răstimp a părut o veşnicie.

Vaporul a făcut doar o mică escală într-un port, unde au încărcat nişte cărbune. Nu a stat decât puţine ore, pornind din nou la drumul care părea că nu are sfârşit.

În toată această perioadă, rusul nu s-a arătat în camera unde fusese închisă Jane Clayton.

Apăru însă într-una din zile, tras la faţă, palid şi cu ochii în fundul capului, într-o stare jalnică, adus de răul de mare care l-a chinuit de la începutul călătoriei.

Scopul vizitei sale era să stoarcă de la ea o sumă importantă de bani. Îi garanta în schimb că nimeni nu se va atinge de ea şi va fi trimisă înapoi în Anglia, în perfectă siguranţă.

— În momentul când mă vei elibera, debarcându-ne pe mine, pe soţul şi pe copilul meu într-un port civilizat, îţi voi plăti în aur de zece ori suma pe care mi-o ceri, îi răspunse ea. Până atunci însă, nu vei primi niciun ban.

— Nu, îmi vei da acum un cec pentru suma ce ţi-o cer acum, mârâi rusul, căci altfel nici dumneata, nici soţul dumitale nu veţi pune vreodată piciorul pe uscat.

— Nu am încredere în dumneata, spuse ea. Cu ce mă poţi asigura că îţi vei ţine făgăduiala şi că după ce îmi vei lua banii, nu vei face alte rele.

— Asta mai rămâne de văzut, dar mai întâi trebuie să faci ce-ţi spun eu, insistă rusul, dând să plece. Nu uita însă că fiul dumitale este în mâinile mele, iar dacă vei auzi cumva ţipătul de agonie al unui copil torturat— propriul dumitale băiat — vei putea reflecta că totul este numai rezultatul încăpăţânării dumitale.

— Nu vei face aşa ceva, strigă ea disperată. Nu cred că eşti atât de crud şi negru la suflet.

— Nu eu sunt crud, ci dumneata, care ţii mai mult la o mizerabilă de sumă de bani decât la viaţa copilului tău.

Rezultatul acestor cuvinte a fost că Jane Clayton îi dădu lui Nicolai Rokoff un cec pentru o sumă mare de bani. Acesta ieşi satisfăcut din cabină.

A doua zi după această ispravă, capacul greu al magaziei în care fusese închis Tarzan a fost ridicat, iar acesta văzu în pătratul de lumină, capul şi umerii lui Paulvitch.

— Urcă! îi porunci acesta. Dar fii atent! Vei fi împuşcat la cea mai mică mişcare de a ataca, pe mine sau pe oricine de pe vapor.

Dintr-o singură săritură, Tarzan a ajuns pe punte. În jurul lui, dar la o distanţă care dădea celorlalţi suficientă siguranţă, erau vreo zece marinari înarmaţi cu revolvere şi carabine. În faţa lui se postase Paulvitch.

Tarzan îl căută din ochi pe Rokoff, ştiind bine că şi el trebuie să fie pe vas. Nu îl văzu însă nicăieri.

— Lord Greystoke, începu Paulvitch, amestecul dumitale neîncetat şi fără rost în afacerile domnului Rokoff te-au adus împreună cu familia în această situaţie tristă, dar singurul vinovat eşti dumneata. Expediţia aceasta îl costă pe domnul Rokoff o mulţime de bani, lucru pe care ţi-l poţi închipui cu uşurinţă. La fel, dumneata fiind singurul vinovat, despăgubirile le vei achita singur în întregime. Deci, numai conformându-te cererii sale justificate vei putea să îţi salvezi viaţa, scutindu-i pe soţia ta şi pe fiul tău de grave necazuri.

— Cât cereţi? întrebă Tarzan. Dar stai puţin, schimbă el vorba. Aş vrea să ştiu, cu ce mă asiguraţi că vă veţi ţine cuvântul dat. Ştiţi foarte bine, că am toate motivele să nu mă încred în doi nemernici, tu şi Rokoff.

Paulvitch se roşi până în albul ochilor.

— Nu avem timp de insulte. Situaţia în care te afli nu îţi permite să ne jigneşti. Singura garanţie este cuvântul meu. Însă cred că eşti convins că te putem ucide imediat, dacă nu ne dai un cec pentru suma ce o pretindem. Fii sigur însă, că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere să dau ordine acestor oameni să tragă. Numai un dobitoc ca dumneata nu ar înţelege situaţia reală. Noi însă avem alte planuri asupra pedepsei pe care vrem să ţi-o aplicăm, planuri care nu s-ar realiza, dacă te-am ucide acum.

— Răspunde-mi la o întrebare, îl întrerupse Tarzan. Fiul meu este aici, pe acest vas?

— Nu! îi răspunse Alexis Paulvitch. Fiul dumitale este în altă parte, în destulă siguranţă şi nu va fi omorât decât dacă refuzi să ne îndeplineşti condiţiile. Să-ţi explic: noi vrem să te pedepsim prin copilul tău şi dacă vom fi obligaţi să te împuşcăm, nu îl vom cruţa nici pe el, pentru că prezenţa lui ar fi un nesfârşit izvor de neplăceri şi de primejdii. Vezi deci, că pentru a salva viaţa fiului tău trebuie să ai grijă de viaţa dumitale şi poţi începe acum, dându-ne un cec pentru suma pe care o cerem.

Convins că duşmanii lui ar duce la bun sfârşit orice fărădelege, fie ea cât de sinistră, Tarzan socoti că numai prin acceptarea cererii lor mai poate avea o speranţă să salveze viaţa copilului său.

Nu îşi făcea nicio iluzie că îl vor lăsa viu, după ce va semna cecul.

Cântărind bine toate alternativele se hotărî la un act disperat.

Deşi era înconjurat de oameni înarmaţi până în dinţi, dorea să le dovedească că în faţa lor nu se află un laş.

În caz că i s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost foarte mulţumit doar să îl ia pe Paulvitch cu el pe lumea cealaltă, regretând însă lipsa lui Rokoff.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri, împreună cu stiloul.

— Bine, spuse el resemnat. Spune-mi suma!

Paulvitch ceru o sumă enormă. Tarzan abia putu să nu zâmbească. Cu siguranţă că cei doi mizerabili vor cădea victime propriei lor lăcomii. Tarzan se prefăcu că stă la îndoială şi se tocmi puţin, dar Paulvitch nu a cedat nicio centimă, astfel că iscăli cecul.

Suma de pe cec trecea cu mult depozitul în numerar pe care îl avea depus la o bancă din

Londra şi la prezentarea ceculuí, banca va refuza plata şi vor începe cercetările.

În momentul când i-a înmânat cecul lui Paulvitch, s-a întors puţin spre dreapta şi cu greu a putut să-şi stăpânească o exclamaţie de surprindere.

Văzuse pământ la numai câteva sute de metri de vapor.

Chiar de la marginea apei începea pădurea tropicală, iar mai departe se vedeau dealuri înalte, acoperite de păduri dese. Paulvitch observându-i direcţia privirilor, îi spuse:

— Aici vei fi debarcat şi vei fi liber.

La auzul acestei hotărâri, planul disperat de răzbunare asupra rusului s-a evaporat ca prin farmec.

Crezând că se află pe coasta Africii, îşi făcu socoteala că de îndată ce va fi liber, va putea, după o oarecare vreme şi multe dificultăţi bineînţeles, să ajungă din nou în lumea civilizată.

Uită cu desăvârşire planul de mai înainte.

Paulvitch luă cecul, îl examină cu atenţie şi zise:

— Dezbracă-te! Acolo unde mergi, nu este nevoie să fii frumos îmbrăcat.

Tarzan a vrut să se opună, dar Paulvitch făcu semn marinarilor şi ei au ridicat armele. Atunci, lordul de Greystoke începu să se dezbrace, dându-şi jos toate hainele.

Apoi, cu o pază puternică, a fost urcat într-o barcă şi dus la mal. Peste o jumătate de oră, marinarii erau din nou pe vapor, care porni încet în larg.

Tarzan a rămas pe plaja îngustă unde a fost abandonat, privind nepăsător la vasul care se depărta şi nu îl mai interesa acum nimic în legătură cu acel vas, ştiind că fiul lui nu era acolo.

Peste câteva momente, se gândi să citească biletul pe care un marinar i l-a strecurat în mână când a fost debarcat. Auzind nişte chemări de pe vapor, îşi întoarse privirile în acea direcţie şi văzu

un bărbat care striga şi făcea semne ca să-i atragă atenţia.

Lângă acel bărbat apăru un altul, care începu să râdă în hohote, ridicând în acelaşi timp deasupra capului, un obiect lunguieţ, care semăna cu un copil învelit în scutece.

Tarzan făcu repede câţiva paşi spre larg, cu gândul să ajungă mai iute la vas. Dându-şi seama că era imposibilă o astfel de încercare, se opri cu ochii aţintiţi asupra vasului *Kinkaid*, până ce acesta a dispărut în josul coastei, după un promontoriu înalt.

În acelaşi timp însă, dintr-un tufiş de la spate, doi ochi stranii erau aţintiţi asupra lui: ochi mici, injectaţi de sânge, care priveau pe sub sprâncene stufoase de animal mare şi păros.

În vârful copacilor, maimuţele mici se certau şi se băteau între ele. Din depărtare, din interiorul pădurii, se auzi urletul unui leopard.

Şi totuşi, John Clayton, lord de Greystoke, stătea pe loc, surd şi orb la toate, supărat că renunţase la acel prilej de răzbunare pe care l-a avut, dar mai ales pentru că luase drept de bună credinţă promisiunea tovarăşului unuia dintre cei mai mari ticăloşi din lume.

— Am cel puţin o consolare, gândi el, ştiind-o pe Jane în siguranţă la Londra. Mulţumesc cerului că nu a căzut şi ea în mâinile acestor canalii.

În spatele lui, animalul păros ai cărui ochi îl pândeau, la fel cum pisica pândeşte şoarecele, se apropia încet, pe furiş.

Unde sunt simţurile tale atât de ascuţite, Tarzan?

Unde este auzul tău fin?

Unde îţi este mirosul tău dezvoltat?

CAPITOLUL III Fiara încolţită

Tarzan desfăcu biletul pe care îl dăduse marinarul la debarcarea sa şi începu să citească încet.

La început, din cauza durerii din suflet, nu îi pătrunse înţelesul; apoi rămase înmărmurit de

groaznicul plan de răzbunare conţinut de acele rânduri:

Îţi explic aici, adevăratele mele intenţii în legătură cu tine şi cu copilul tău.

Născându-te maimuţă, ai trăit gol într-o pădure sălbatică. Te înapoiezi acolo unde îţi este locul. Însă fiul tău, conform legii indiscutabile a evoluţiei, trebuie să se ridice cu o treaptă mai sus decât tatăl său. El nu va umbla gol ca o fiară, ci va purta o piele pe şolduri, brăţări de aramă la mâini şi picioare, un belciug atârnat la nas, deoarece va fi crescut de un trib de canibali.

Aş fi putut să te ucid, dar cu asta îţi scurtam suferinţele pedepsei pe care o meritai de la mine şi pe care singur ţi-ai adus-o şi suferinţele tale ar fi fost mici, dacă nu ai fi ştiut de crunta soartă pe care o va avea fiul tău. Trăind însă într-un loc unde nu mai poţi scăpa şi nici să vii în ajutorul copilului tău, vei avea de suportat gândul la ororile pe care le va suporta progenitura ta.

Aceasta nu este decât o parte din pedeapsa ce ţi se cuvine pentru a fi îndrăznit să te măsori cu mine; restul pedepsei ce îţi este rezervat este în legătură cu soţia ta. Această parte însă o las pe seama imaginaţiei tale bogate.

N.R.

Nu a terminat bine de citit biletul şi auzi un zgomot uşor în spate. Acest foşnet l-a readus deodată la realitate.

Toate simţurile i s-au deşteptat instantaneu. A redevenit din nou Tarzan.

S-a răsucit repede pe un călcâi, ca o fiară încolţită, luând instinctiv o poziţie de apărare. În faţa sa, era un maimuţoi enorm, gata să atace.

În decursul celor doi ani de când părăsise pădurea africană, Tarzan nu a pierdut nimic din forţa şi calităţile sale, care odinioară l-au făcut de neînvins.

A avut multe ocazii, în întinsele păduri tropicale să-şi dovedească forţa sa aproape supraomenească. Însă acum, era neînarmat şi nu avea tăria să se încaiere cu fiara enormă din faţa lui.

Totuşi nu avea altă soluţie decât să întâmpine fiara cu singurele arme cu care fusese dotat de natură.

Mai departe, în spatele maimuţoiului, văzu, peste umărul acestuia, încă vreo doisprezece din aceşti strămoşi ai neamului omenesc.

Ştia însă, că nu este nicio primejdie de a fi atacat de întreaga ceată, deoarece antropoidul, cu judecata sa limitată, nu poate concepe şi nici aprecia valoarea unui atac în grup asupra duşmanului.

Dacă nu ar fi fost această şansă, ei ar fi ajuns de mult rasa dominantă în acele ţinuturi, pentru că forţa lor era formidabilă, atât în braţele lor puternice, cât şi în colţii lor ascuţiţi.

Scoţând un mârâit surd, fiara se năpusti asupra lui Tarzan, însă acesta, printre alte lucruri folositoare învăţate în lumea civilizată, a învăţat să gândească şi în luptă, aplicând metode ştiinţifice, necunoscute fiarelor sălbatice.

Acum câţiva ani, ar fi întâmpinat atacul numai cu forţa sa. Azi însă, adoptă o altă tactică: se dădu la o parte din drumul atacatorului, iar când fiara l-a depăşit, îi repezi un pumn în stomac.

Enormul antropoid scoase un urlet de durere şi de îndoi din mijloc, căzând grămadă. Totuşi a încercat să se ridice repede, dar până să fie în picioare, adversarul său cu piele albă, îi şi sărise în spate.

Din acest moment, orice urmă de civilizaţie a dispărut din atitudinea lordului englez.

Devenise din nou fiara din pădure, care găseşte satisfacţie în luptele sângeroase cu cei din jurul său.

A redevenit acelaşi Tarzan, fiul adoptiv al maimuţei Kala, antropoidul uriaş.

Dinţii lui albi şi mici, dar puternici, s-a înfipt adânc în gâtul păros al adversarului, căutând să îl muşte de beregată.

Degetele sale, puternice ca fierul, ţineau deoparte capul maimuţoiului ai dinţii săi puternici şi în acelaşi timp îl izbea, cu lovituri ca de baros, peste faţă şi bot.

Restul tribului de maimuţe s-au strâns în jur, privind lupta cu mare interes. Acest spectacol sângeros îi distra teribil şi scoteau sunete care denotau satisfacţie, îndată ce vedeau vreo bucată de piele sau carne, fie albă, fie păroasă, ruptă de pe spinarea unuia dintre combatanţi.

Deodată au amuţit cu toţii, rămânând în aşteptare, când au văzut că puternica maimuţă albă s-a aruncat, cu o mişcare dibace, în spinarea regelui lor şi cu o strânsoare de oţel îi apăsa puternic capul în jos.

Maimuţoiul se rostogolea de durere fără posibilitatea de a scăpa, când spre copaci, când spre poiana cu iarbă înaltă.

Mica ceată de antropoizi singurii spectatori ai acestei lupte primitive— ascultau uimiţi urletele şi gemetele regelui lor în agonie, mirându-se parcă de straniul sunet ce îl provoca gâtul şi oasele care pârâeau, gata să se rupă.

Peste câteva clipe se auzi o trosnitură puternică, surdă de parcă s-ar fi rupt o creangă groasă în bătaia unui vânt puternic.

În acel moment, capul maimuţoiului s-a lăsat moale pe pieptul său păros, iar urletele şi gemetele au încetat.

Privirile spectatorilor treceau când de la forma nemişcată a cârmuitorului lor, când la maimuţa albă, care s-a sculat în picioare, lângă cel învins. Păreau că se întreabă de ce regele. Lor nu se mai ridică, să-l ucidă pe străinul acela obraznic.

Îl văzură pe acesta punând un picior pe gâtul cadavrului de lângă el, dându-şi capul pe spate,

scoţând un răcnet îngrozitor şi sălbatic: strigătul de victorie al maimuţoiului care a ucis.

Abia atunci şi-au dat seama că regele lor a murit.

Pădurea a răsunat de la un capăt la celălalt de acest răcnet fioros. Micile maimuţe s-au oprit din zbenguiala lor. Păsările cu multe pene colorate şi strălucitoare au amuţit, iar de departe, ca răspuns, se auzi răgetul prelung al unui leopard, apoi un răget provocator al unui leu.

Acelaşi Tarzan, care a trăit printre animale ani de zile, aruncă o privire asupra cetei de maimuţe din faţa sa.

Acelaşi Tarzan de odinioară îşi scutură capul, de parcă ar fi vrut să-şi dea părul deoparte din ochi, vechiul obicei de pe vremea când era încă un sălbatic, când avea un păr lung, negru şi des, care îi trecea de umeri şi care deseori îi cădea peste ochi, împiedicându-l să-şi folosească văzul atât de vital în junglă.

Fostul rege al maimuţelor ştia că acum se poate aştepta la un atac imediat din partea acelui maimuţoi care se simţea cel mai puternic şi dorea să devină căpetenia tribului.

Mai ştia, din viaţa dusă alături de aceste animale sălbatice, că deseori se întâmpla ca o maimuţă străină să vină şi să se lupte cu regele, având intenţia să domine tribul şi să ia soţiile regelui.

Dar putea la fel de bine să se întâmple şi că maimuţele tribului să părăsească locul luptei şi să-şi aleagă un alt conducător, mai târziu, fie prin luptă, fie prin supunere.

Deşi era convins că acum ar fi avut ocazia să se impună şi să devină rege al acestui trib, nu îl atrăgea ideea responsabilităţilor plicticoase ale domniei peste aceşti antropoizi, gândind că nu are niciun fel de folos din aşa ceva.

În acest timp, unul dintre maimuţoii mai tineri, o brută enormă, cu o musculatură frumos dezvoltată, începea să-şi facă loc printre ceilalţi, apropiindu-se

ameninţător spre Tarzan, cu colţii ieşiţi, scoţând sunete care dovedeau enervarea animalului.

Tarzan stătea drept ca o statuie şi îi observa fiecare mişcare, dorind să vadă dacă va urma ce ştia el încă de pe vremea când era membru al unui trib de maimuţe: adversarul se va apropia ameninţător de cel care i-a provocat ura, începând să-i dea ocol, de parcă l-ar fi provocat la bătaie.

Cum prevăzuse Tarzan, aşa s-a şi întâmplat. Dar nu întocmai, deoarece scopul maimuţoiului a fost de a-l băga în sperieţi.

La fel de bine, enorma creatură ar fi putut tocmai atunci să-şi schimbe tactica sărind asupra adversarului, dintr-un impuls spontan, fără nicio pregătire prealabilă, în intenţia de a-l sfâşia cu dinţii lui puternici şi să îi rupă carnea cu ghearele.

În timp ce fiara îi dădea târcoale, Tarzan se răsucea după el, fără să îl piardă din ochi nicio secundă. L-a judecat foarte exact pe acest animal: când regele lui era în viaţă nu a putut prelua puterea, dar acum după ce fostul conducător era mort, iată o bună ocazie pentru el ca să se afirme.

Fiara era minunat proporţionată, avea doi metri şi un sfert înălţime, când stătea în picioare bineînţeles, iar braţele sale extrem de lungi şi puternice, parcă ajungeau la pământ.

Ghearele sale, pe care acum le agita în faţa lui Tarzan, erau extrem de lungi şi foarte ascuţite. Ca şi ceilalţi membrii ai tribului, el se deosebea de maimuţele pe care le ştia Tarzan, încă din copilărie.

La început, când văzuse ceata de maimuţe, simţi un fior de plăcere, sperând că printr-un capriciu al soartei dăduse chiar peste fostul său trib; dar o examinare mai atentă a cetei, îl convinse că maimuţele erau dintr-o altă specie.

Astfel, pe când maimuţoiul îşi continua ocolul în jurul lui Tarzan, acestuia îi veni în minte să folosească limbajul fostului său trib. Se adresă fiarei, în limbajul tribului lui Ciuk.

— Cine eşti tu, întrebă el, de ai curajul să îl ameninţi pe Tarzan, regele pădurii?

Bruta păroasă ridică cu mirare capul.

— Sunt Akut, răspunse acesta în aceeaşi limbă simplă şi primitivă, care este la scara cea mai de jos a evoluţiei limbajului. Molak este mort. Eu sunt rege. Pleacă de aici sau te voi ucide!

— Nu ai văzut oare, cu câtă uşurinţă l-am ucis eu pe Molak? replică Tarzan. La fel te voi ucide şi pe tine, dacă am poftă. Dar Tarzan nu vrea să fie rege în tribul lui Akut. El preferă să fie prieten cu Akut. Tarzan vă poate ajuta, dar la fel de bine puteţi să îl ajutaţi şi voi pe el.

— Pe Akut nu îl poţi ucide, reîncepu celălalt. Nimeni nu este mai mare decât Akut. Dacă nu l-ai fi ucis pe Molak, Akut ar fi făcut-o cu siguranţă, pentru că Akut era pe cale să devină rege.

În loc de orice alt răspuns, Tarzan se aruncă asupra animalului, mai ales că acesta, în timpul conversaţiei a slăbit observarea atentă a potrivnicului său.

Cât ai clipi din ochi, îi apucă laba de încheietură şi apoi, cu repeziciune, i-a dus-o la spate, sărind în spatele lui.

Este drept că în urma acestei manevre rapide amândoi au căzut în iarbă, însă execuţia lui Tarzan fusese atât de dibace, încât înainte de a se dezmetici, maimuţoiul îşi simţi gâtul prins în aceeaşi teribilă strânsoare care îi frânse gâtul lui Molak.

Tarzan îi apăsa capul încet în jos spre piept, dar ca şi în acea întâmplare cu Koz, i-a oferit şi lui Akut şansa să aleagă între moarte şi supunere.

Văzuse în acesta un aliat puternic şi care îi putea fi de folos. Acestuia i se oferea alternativa fie de a trăi în prietenie cu Tarzan fie să moară aşa cum s-a întâmplat cu regele lor, care până atunci fusese invincibil.

— *Ka-go-da?* şopti el la urechea lui Akut.

Era aceeaşi întrebare pe care o pusese altădată lui Koz, care în limbajul tribului însemna: *Te supui?*

Akut îşi aminti cu groază de trosnitura pe care o auzise atunci când Tarzan a frânt gâtul puternicului Molak.

Totuşi mândria nu îi permitea să lase domnia din mână.

Încercă încă o dată să se elibereze, dar o apăsare mai puternică pe oasele gâtului îl făcură să scoată un dureros *Ka-go-da.*

Tarzan slăbi puţin strânsoarea.

— Akut, zise el, poţi fi regele acestui trib, dacă vrei. Tarzan ţi-a spus că nu vrea să domnească peste voi. Iar dacă cineva îţi contestă dreptul la domnie, să ştii că Tarzan îţi este prieten şi te va ajuta oricând să lupţi şi să învingi.

Zicând aceste vorbe, se ridică şi îl eliberă pe Akut, care s-a sculat şi el la rândul lui.

Scuturându-şi supărat capul şi mârâind puternic, Akut trecu prin faţa membrilor cetei, sfidând cu privirea, unul câte unul, pe toţi maimuţoii, de la care s-ar fi aşteptat să fie contestat în noul său rol.

Dar niciunul dintre ei nu a îndrăznit să îl provoace sau să îi primească provocarea, ci s-au tras înapoi.

În cele din urmă, întreaga ceată a maimuţelor se îndepărtă încet, în adâncul pădurii, iar Tarzan a rămas singur pe malul apei.

Rănile pe care le-a primit în timpul luptei cu Molak îi provocau dureri destul de mari.

Era însă obişnuit cu suferinţa fizică, pe care le îndura cu tăria şi răbdarea fiarelor care îl învăţaseră viaţa în junglă, aşa cum a văzut el de mic copil.

Şi-a dat seama imediat că are nevoie de ceva arme, atât pentru atac, dar şi pentru apărare. Întâlnirea cu maimuţele, precum şi urletele altor animale carnivore, ca ale lui Numa, leul fioros, îl

preveneau că viaţa va fi destul de activă şi într-o siguranţă relativă.

Vedea că nu are altă alternativă decât să-şi reia vechiul fel de viaţă, într-o neîncetată vărsare de sânge şi nenumărate primejdii, să vâneze şi să fie vânat.

Fiarele înfometate îl vor urmări, aşa cum l-au vânat şi mai demult şi nu va avea, nici ziua şi nici noaptea un moment în care să nu fie pregătit să se apere. Deci, în primul rând îi trebuiau arme, fie ele şi primitive.

Găsi pe malul stâncos al mării o piatră deosebită de altele, de duritatea cremenei, din care reuşi, cu multă osteneală însă, să despice o bucată îngustă, de o grosime ce nu trecea de un centimetru, dar în lungime avea aproape treizeci de centimetri.

Una din margini era foarte ascuţită spre vârf, pe o lungime destul de mare, aşa că întreaga unealtă semăna cu un cuţit rudimentar.

Luă această unealtă şi se afundă în junglă, unde după o scurtă perioadă de căutări, găsi un copac doborât, cu un lemn foarte tare.

Dintr-o creangă a acestui copac, îşi ciopli un băţ scurt, dar dur, pe care îl ascuţi la vârf.

Pe urmă, scobi în trunchiul copacului o gaură mică şi rotundă, pe care o umplu cu mici bucăţi de scoarţă uscată.

Înfipse băţul în acea gaură şi aşezându-se călare pe trunchi, începu să rotească băţul între palme.

După o scurtă vreme, din scoarţă a ieşit o dâră de fum, semn că focul se va aprinde în curând. Apoi izbucni o mică flacără, peste care Tarzan aruncă frunze şi ramuri uscate. Reuşi să facă un foc destul de mare, care se întreţinea din lemnul în care fusese făcută gaura.

Băgă lama cuţitului de piatră în foc, ţinând-o acolo până s-a înfierbântat puternic, apoi a scos unealta udându-i marginile cu apă.

Din acel loc se desprinse un strat subţire şi sticlos, care căzu pe pământ.

Astfel, încet, a putut să îşi ascută cuţitul său de vânătoare atât de rudimentar.

Dar nu a continuat operaţia până la capăt. S-a mulţumit să ascută lama doar pe o porţiune de câţiva centimetri.

Pe urmă, a tăiat o creangă dreaptă şi lungă, din care şi-a confecţionat un arc elastic, dar puternic. Apoi, şi-a confecţionat un mâner pentru cuţit şi o măciucă grea.

La urmă a făcut vreo două duzini de săgeţi.

A ascuns întreg acest arsenal într-un copac înalt, la marginea unui râu din apropiere. Tot în acel copac, şi-a construit o platformă rudimentară, cu acoperişul din frunze mari de palmier.

Dar până a terminat tot acest lucru, ziua trecu şi a început să se lase noaptea.

Simţi că îi era foame.

În scurtele sale cercetări prin pădure, observase că mai sus, pe malul râului, la o oarecare distanţă de adăpostul său, era un vad unde probabil veneau animalele să bea apă.

Fostul rege al maimuţelor s-a îndreptat spre acel loc, în cea mai mare linişte, sărind din copac în copac, peste vârful copacilor, cu uşurinţa unei mici maimuţe.

Probabil că s-ar fi simţit fericit de această neaşteptată revenire la viaţa din copilărie, dacă nu ar simţit durerea cea mare pe care o avea în suflet.

Dar şi aşa, cu toată grija din suflet, se adaptă imediat obiceiurilor şi apucăturilor de odinioară, care au dat repede la o parte subţirele strat de civilizaţie, pe care l-a dobândit în ultimii ani trăiţi în societatea oamenilor albi din alte lumi.

Dacă egalii săi din Camera Lorzilor l-ar fi văzut în aceste momente, ar fi ridicat a jale onorabilele lor mâini.

Ajungând la una dintre crengile mai de jos ale unui copac, care atârna deasupra unei cărări de animale, s-a hotărât să rămână acolo în aşteptare.

Cercetă cu atenţie zona dinspre adâncul pădurii, de unde ştia că vor veni cu siguranţă animale, care îi vor asigura hrana acelei seri.

Într-adevăr nu a avut mult de aşteptat.

Abia au trecut câteva minute de când se instalase în postul său, că Bara, cerbul cel sprinten, venea încet pe cărare, spre locul de adăpat.

Tarzan l-a aşteptat, în poziţie de atac, întocmai ca o panteră care se pregăteşte de atac.

Dar mai era cineva care venea în acelaşi timp cu Bara. În urma cerbului cu mers mlădios venea un animal pe care cerbul nu l-a observat şi nu l-a mirosit, dar pe care Tarzan de la înălţimea la care se instalase, l-a văzut.

Nu a putut observa de la acea depărtare despre ce animal era vorba, pentru că venea furişându-se la sute de metri de animalul pe care îl urmărea.

Tarzan ştia că nu poate fi altcineva decât una dintre carnivorele mari, care îl urmărea pe Bara, cu acelaşi scop, de a-şi asigura hrana pe acea zi. La fel de bine putea fi Numa, leul sau poate Şita, pantera.

În orice caz, dacă Bara nu grăbea pasul, masa de seară era în pericol.

Şi în timp ce Tarzan îşi făcea aceste socoteli, cerbul, care probabil că a auzit zgomotul făcut de fiara care îl urmărea, tresări deodată şi se opri locului tremurând.

Apoi porni ca fulgerul în direcţia în care era Tarzan, desigur cu intenţia de a trece râul şi să ajungă pe malul opus unde putea să fie în siguranţă.

Numai la o sută de metri venea Numa, în cea mai mare grabă.

Acum Tarzan îl putea distinge foarte bine.

Bara va trece peste o clipă dedesubtul lui. Oare îi va scăpa această pradă şi va rămâne nemâncat?

Nu avea timp să se gândească la aşa ceva, pentru că animalul tocmai trecea sub creanga pe care se postase.

Dintr-un salt a fost pe spinarea cerbului.

Trebuia să acţioneze cu cea mai mare iuţeală, dacă voia să mănânce în seara aceea, sau poate în viaţa lui, pentru că după câteva momente va sosi şi Numa, surprinzându-l cu prada.

Dar de îndată ce a sărit în spinarea animalului speriat, acesta, din cauza şocului produs de greutatea din spate, a căzut în genunchi.

Atunci Tarzan a apucat cu câte o mână coarnele animalului căzut şi cu o singură mişcare îi răsuci gâtul, simţind cum trosnesc vertebrele şi oasele gâtului.

Leul a ajuns la câţiva metri de această scenă şi îl văzu pe Tarzan luându-i cerbul de sub nas, ridicându-se împreună cu prada sa pe una dintre crengile copacilor de deasupra lor.

S-a ridicat cu o mişcare rapidă şi puternică, în ultimul moment, pentru că leul a şi sărit să-şi redobândească prada. Dar saltul a fost tardiv.

Tarzan s-a uitat în jos, zâmbind la leul care s-a izbit puternic de pământ. Apoi s-a mai urcat câţiva metri spre vârful crengilor, pentru a fi în siguranţă.

Uitându-se în ochii injectaţi de sânge ai animalului, începu să-i arunce în cap cu tot ce avea la îndemână, arătându-i vânatul şi insultându-l în limba antropoizilor, aşa cum făcuse când era copil. Apoi s-a aşezat comod, atât cât îi permitea o comoditate dintr-un vârf de copac. A luat cuţitul său rudimentar şi a tăiat o bucată de carne din pulpa cerbului.

Leul răgea sub copac, umblând furios încoace şi încolo, iar lordul Greystoke îşi sătură foamea, convins că în nici cel mai renumit restaurant nu ar fi gustat o mâncare mai bună.

S-a murdărit pe mâini şi pe faţă cu sângele cald al prăzii, sorbind mirosul de carne crudă, pe care toate animalele sălbatice carnivore îl iubesc atât de mult.

După ce s-a săturat, a aşezat restul de carne pe o creangă şi o luă înapoi spre adăpostul pe care şi l-a

construit în vârful unui copac uriaş.

A străbătut un drum lung, din creangă în creangă, iar Numa, cu botul în aer, era stăpânit de turbarea unei răzbunări. Se agita zadarnic însă, pentru că omul pe care îl urmărea s-a dus şi s-a culcat liniştit, fără nicio grijă, dormind târziu până la răsăritul soarelui.

CAPITOLUL IV Pantera

În următoarele zile, Tarzan a fost ocupat cu explorarea teritoriului în care şi-a stabilit reşedinţa şi confecţionarea de noi arme.

Şi-a pus la arc tendoanele de la cerbul pe care l-a mâncat în prima seară. Ar fi preferat maţe de panteră pentru coarda arcului, dar se mulţumi să aştepte până va avea prilejul să ucidă o astfel de pisică enormă şi să-şi facă un arc mai bun.

Şi-a împletit apoi şi o funie de iarbă, una dintre acelea cu care fusese obişnuit, cu mulţi ani înainte, cu care îl supărase pe răutăciosul Tub.

Aceasta era o armă puternică în nişte mâini îndemânatice.

Îşi ciopli o teacă şi o tolbă pentru săgeţi. Din pielea lui Bara şi-a croit o cingătoare şi o haină.

Porni apoi din nou să exploreze ţinutul în care se afla. Ştia că nu este pe coasta de vest a Africii, din faptul că ţărmul nu era spre răsărit.

Soarele răsărea acum dinspre mare, pe când în vremea când el trăia în junglă, acesta apunea spre mare.

Nu putea fi nici coasta de est a Africii. De asta era sigur, pentru că vasul *Kinkaid* nu a avut timp să traverseze Mediterana, să treacă prin canalul de Suez, să traverseze Marea Roşie, precum nu putea ajunge nici prin cealaltă parte, înconjurând Capul Bunei Speranţe.

Era într-un loc pe care nu şi-l putea închipui pe harta lumii.

Deseori se întreba dacă nu au traversat Oceanul Atlantic. Poate că Rokoff l-a abandonat pe vreun ţărm sălbatic şi necunoscut al Americii de Sud.

Totuşi prezenţa leului excludea această ipoteză.

Într-una din zile, pe când mergea singur prin pădure, paralel cu marea, simţi cât este de singur. Ar fi dorit să fie cu cineva.

Începea să regrete că nu a rămas cu maimuţele pe care nu le-a văzut de atunci niciodată, din ziua când a fost debarcat.

Devenise aproape acelaşi Tarzan de odinioară şi deşi era conştient că avea foarte puţin în comun cu maimuţele antropoide, ar fi dorit ca să fie în mijlocul lor acum, decât să hoinărească singur.

Zi de zi se plimba pe jos, alteori prin copaci, culegând fructe, alteori răsturnând câte o buturugă în căutarea unor insecte mari, pe care le găsea la fel de gustoase ca şi în anii când se hrănea cu ce găsea în pădure.

Merse mai bine de doi kilometri, când deodată se opri locului, simţind miros de panteră, din direcţia în care bătea vântul.

Era bucuros să dea peste Şita, pantera, având intenţia să croiască din pielea ei o tolbă mai trainică, iar din maţele ei rezistente o nouă coardă la arc.

Astfel, de unde până atunci a mers fără nicio ţintă, deveni acum din nou o fiară, care se furişa fără niciun zgomot.

Aluneca tăcut pe urmele acelei pisici mari sălbatice şi cu toată nobleţea sângelui său de lord englez, nu era mai puţin sălbatic decât animalul pe care îl urmărea.

Apropiindu-se de panteră, a observat că Şita, la rândul său urmărea o altă pradă. Dându-şi seama de această întorsătură de lucruri, Tarzan şi-a ridicat capul pentru a simţi mirosul viitoarei prăzi a panterei.

Simţi mirosul puternic al unei cete de maimuţe mari.

Era acum destul de aproape să vadă locul unde pândea pantera. Animalul era într-un copac, pe o

creangă care se întindea mai mulţi metri spre un luminiş din mijlocul pădurii.

Tot acolo a poposit şi tribul lui Akut. Unii dintre maimuţoi dormitau rezemaţi de câte un copac, alţii umblau încet, pe îndelete, ici-colo, răsturnând câte o buturugă pentru a găsi gândacii atât de gustoşi sau râme cărnoase.

Enorma felină stătea ascunsă pe creanga groasă a copacului, ascunsă vederii maimuţelor de frunzişul des. Aştepta cu răbdare până ce un antropoid va ajunge destul de aproape ca să-i poată sări în spinare.

Tarzan şi-a ales locul de pândă sub acelaşi copac, dar stătea deasupra panterei. Ţinea strâns în mână cuţitul său primitiv.

Ar fi preferat să folosească laţul, dar crengile copacilor împiedicau o astfel de manevră.

Akut ajunsese acum aproape, chiar sub copacul unde se ascundea sângeroasa felină, care îl aştepta. Şita s-a ghemuit mai strâns, apoi a scos un urlet fioros şi a sărit asupra maimuţoiului.

În acelaşi timp, dar parcă o fracţiune de secundă mai repede, o altă fiară sări şi ea, de sus, strigând la fel de fioros.

Speriat, Akut ridică privirea şi zări o panteră care aproape că nu căzuse pe el, iar în spinarea marii pisici, maimuţa cea albă de care fusese învins, zilele trecut, lângă apa cea mare şi nesfârşită.

Dinţii lui Tarzan erau înfipţi adânc în ceafa animalului. Cu braţul drept i-a prins gâtul, în timp ce cu mâna stângă, în care ţinea bucata de piatră îngustă şi lungă, dădea lovituri puternice în partea stângă a animalului, sub umăr.

Akut abia a avut timp să sară la o parte, pentru a nu fi prins sub aceşti doi monştri ai junglei, care acum se luptau pe viaţă şi moarte.

Se auzi o bufnitură surdă, când cei doi combatanţi s-au izbit de pământ. Şita urla, mârâia îngrozitor, dar maimuţa albă, fără să scoată un

sunet, stătea nemişcată pe spatele duşmanului care se zbătea cu furie.

Fără încetare sau milă, cuţitul primitiv se înfigea necontenit în pieptul fiarei, până când, în cele din urmă, pantera se rostogoli pe o parte, iar după câteva mişcări spasmodice, rămase nemişcată, moartă.

Tarzan ridică semeţ capul şi stătea drept şi impunător pe cadavrul fiarei şi dădu drumul încă o dată la teribilul răcnet al maimuţoiului victorios.

Akut şi celelalte maimuţe priveau cu cea mai mare mirare, când la cadavrul panterei, când la omul care o omorâse.

Tarzan vorbi cel dintâi.

Salvase viaţa lui Akut cu un anumit scop şi ştiind limita intelectului unei maimuţe, trebuia să lămurească toată ceata de scopul acţiunilor sale, dacă ţinea neapărat să fie înţeles şi ajutat.

— Eu sunt Tarzan, regele junglei, zise el. Luptător puternic şi vânător fără egal. Lângă apa cea mare, i-am dăruit lui Akut viaţa, când la fel de bine puteam să i-o iau. Acum, din nou i-am salvat viaţa din ghearele lui Şita. Când unul dintre voi se găseşte în primejdie trebuie doar să mă cheme, strigându-mă aşa…!

Şi lordul Greystoke scoase strigătul puternic la care tribul lui Ciuk obişnuia să adune pe cei absenţi, în timpul primejdiilor.

— Şi, continuă el, când vreţi să mă chemaţi gândiţi-vă bine la ceea ce am făcut pentru Akut. Eu voi veni în cea mai mare grabă. Înţelegeţi? Veţi face aşa cum vă spune Tarzan?

— *Hâh!* consimţi Akut.

Iar după el se auzi un „*hâh*” unanim de la tot restul tribului.

După aceea, liniştiţi, începură să-şi caute hrana din nou, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Împreună cu ei, a rămas, tot în căutare de hrană şi John Clayton, lord de Greystoke.

De la o vreme a observat că Akut se ţinea mereu în preajma lui, privindu-l deseori cu multă curiozitate. Odată, făcu ceva curios, lucru pe care Tarzan nu îl observase niciodată la tribul lui Ciuk: maimuţoiul, găsind o bucată de carne fragedă şi gustoasă i-o dete să o mănânce.

În timpul vânatului sau a căutării de hrană, corpul neted şi lucios al lui Tarzan se amesteca printre spinările brune şi păroase ale membrilor tribului de maimuţe.

Deseori se atingeau în treacăt, dar maimuţele s-au obişnuit cu prezenţa lui, considerându-l ca unul dintre ei.

Dacă se apropia de una dintre femele cu pui mici, aceasta mârâia, arătându-şi colţii, alteori un maimuţoi tânăr, mai sălbatic şi mai îndrăzneţ decât ceilalţi mârâia când Tarzan se apropia de el, mai ales dacă maimuţoiul era deranjat de la masă.

În toate cazurile, Tarzan avea aceeaşi comportare ca oricare alt membru al tribului.

Din partea lui, totul era bine, se simţea excelent printre aceşti strămoşi ai omului. Dacă era ameninţat de o femelă cu pui, se dădea la o parte, pentru că aşa era legea lor: să nu se atingă de mame. Mârâia şi el la maimuţoiul îndrăzneţ, arătându-şi la rândul lui colţii.

Reveni astfel cu multă uşurinţă la viaţa din copilărie şi nici nu se cunoştea că ar fi gustat vreodată plăcerile traiului printre fiinţe civilizate de seama lui.

A colindat aproape o săptămână întreagă jungla, împreună cu noii săi prieteni, pentru că îi era foarte urât singur, dar pe de altă parte dorea ca maimuţele să îl cunoască bine şi să nu-l mai uite.

Proceda astfel, pentru că ştia din experienţa lui anterioară, că la o adică un trib puternic de maimuţe la dispoziţia lui, este o armă de temut în situaţii grele.

Când s-a convins că prezenţa sa îndelungată a fost suficientă ca maimuţele să nu îl mai uite, se

hotărî să plece singur în explorarea ţinutului.

Porni deci a într-o zi, de dimineaţa, spre nord şi mergând paralel cu ţărmul, făcu cale lungă, până s-a întunecat.

A doua zi, la răsăritul soarelui, a observat că astrul zilei nu mai răsare dinspre mare, ci din dreapta sa, aşa cum stătea el cu faţa la mare şi a crezut că linia ţărmului o coteşte probabil spre vest.

Porni deci din nou la drum, cu un ritm cu mult mai alert, iar acest mers i se părea chiar odihnitor în comparaţie cu felul lui de a se deplasa prin junglă, pe vârful copacilor, mai repede decât o veveriţă.

În seara celei de a doua zi, văzu că soarele apune din direcţie opusă celorlalte zile. Atunci a înţeles în sfârşit adevărul, despre care avusese doar o vagă bănuială.

Prin urmare, fusese abandonat pe o insulă!

Trebuia să se fi aşteptat la una ca asta!

Rusul nu ar fi putut născoci un plan de răzbunare mai odios împotriva lui Tarzan, deoarece nu putea fi ceva mai îngrozitor decât să îl debarce pe o insulă nelocuită, unde îl aştepta o viaţă mizerabilă!

Fără îndoială că după aceea Rokoff a plecat cu vaporul drept spre continent unde nu este greu să găsească un trib de sălbatici, unde să îl predea pe micuţul Jack, care urmau să-l crească în conformitate cu planul teribil descris în bilet.

Se cutremură la gândul suferinţelor pe care fiul lui le va îndura în acel mediu, chiar dacă ar ajunge în mâinile unor oameni cu intenţii dintre cele mai bune.

Avea suficientă experienţă în privinţa triburilor de sălbatici din Africa şi cunoştea faptul că se găseau acolo şi fiinţe sensibile.

Dar viaţa lor, în cel mai bun caz nu era altceva decât o serie de privaţiuni, primejdii şi suferinţe.

Mai era şi soarta oribilă care îl aştepta după ce va creşte puţin. Obiceiurile primitive ale celor care îl vor creşte, pe care desigur le va însuşi, erau suficiente ca să îl excludă pentru totdeauna din rândul oamenilor de rangul, dar mai ales din rasa sa.

Un canibal! Copilaşul lui, un sălbatic, un mâncător de oameni! Numai gândul la o asemenea eventualitate era îngrozitor!

Tarzan gemu de durere.

Ah, ce satisfacţie ar simţi măcar o dată dacă ar simţi gâtul rusului sub degetele sale puternice ca fierul!

Dar Jane?

Ce chinuri trebuie ea să sufere din cauza grijilor, a fricii şi nesiguranţei! Tarzan simţi că starea lui de acum este mai bună decât a soţiei lui, el măcar ştia că una dintre fiinţele pe care le iubea este în siguranţă, acasă, în timp ce ea nu avea nici idee unde sunt soţul şi copilul ei.

Dar sărmanul Tarzan dacă ar fi ştiut că adevărul este cu mult mai negru decât îşi închipuia, desigur că suferinţele sale ar fi fost de o sută de ori mai mari.

Acum mergea încet prin pădure, cu capul în jos, apăsat de gânduri triste, când auzi un zgomot ciudat, un fel de fâşâit, de o provenienţă necunoscută.

S-a îndreptat cu băgare de seamă spre locul de unde a auzit acel zgomot ciudat, iar după un minut sau două, s-a găsit în faţa unei pantere enorme, prinsă sub crengile unui copac doborât.

La vederea lui, animalul a început să mârâie şi a încercat să scape din capcană. Din cauza unor crengi groase care îl apăsau chiar pe şira spinării şi din cauza a zeci de ramuri mici dar puternice, care îi încurcau mişcarea membrelor, fiara era în totală imobilizare.

Tarzan se opri la câţiva paşi în faţa animalului neputincios şi îşi potrivi o săgeată în arc, pentru a

ucide animalul, socotind că fiara tot ar fi murit de foame. În momentul când întindea coarda, şi-a schimbat gândul pentru că îi venise o nouă idee.

De ce să răpească sărmanei creaturi atât viaţa cât şi libertatea, când putea să i le redea pe amândouă?

Din mişcările pe care le făcea pantera, Tarzan şi-a dat seama că şira spinării nu fusese atinsă, iar membrele erau în stare bună.

Şi-a pus săgeata înapoi în tolbă, şi-a pus arcul în spate şi s-a apropiat de fiară, scoţând un sunet fin, asemănător torsului unei pisici enorme în momente plăcute.

Era singurul mijloc, apropiat de înţelegerea animalului, prin care îşi putea arăta intenţiile prieteneşti.

Panteră a încetat să mârâie, uitându-se ţintă la Tarzan. Acesta ştia că pentru a ridica greutatea care apăsa animalul, trebuia să se apropie până acolo unde ar fi putut fi ajuns de ghearele lungi şi puternice ale enormului animal.

Ştia că odată copacul ridicat, ar fi rămas la totala discreţie a animalului; dar frica nu era cunoscută de acest om.

Fără să mai stea pe gânduri, păşi printre crengi, chiar lângă pantera, continuând torsul prietenos şi împăciuitor. Enorma pisică îşi întoarse capul spre om, cu o privire mirată. Îşi scoase ghearele lungi, dar mai mult pentru a fi pregătită de apărare, decât de un atac.

Tarzan şi-a pus umărul lui puternic sub trunchiul cel gros, apropiindu-se atât de mult de panteră, încât genunchiul lui a atins blana ei.

Foarte încet, şi-a încordat muşchii puternici.

Copacul cel mare, cu toate crengile sale, se ridica încet deasupra panterei, care simţindu-se liberă, ieşi imediat de sub capcană.

Tarzan dădu drumul copacului, iar cele două fiare s-au uitat ochi în ochi.

Un zâmbet se ivi pe buzele omului, la ideea că şi-a riscat viaţa cu bună ştiinţă, ca să scape un animal.

Nu ar fi fost deloc surprins, dacă pantera ar fi sărit asupra lui, de îndată ce s-a eliberat.

Dar animalul, se opri la câţiva paşi de copac, aşteptând parcă pe om să se descurce la rândul lui din încâlceala copacului căzut.

Tarzan nu era nici măcar la doi metri de panteră, când a terminat întreaga acţiune. Ar fi fost destul de simplu să sară pe nişte crengi şi să scape, pentru că ştia că Şita nu poate sări chiar aşa de sus.

Nu a făcut aşa ceva, ci dintr-un impuls de curiozitate sau bravură, începu să se apropie de fiară.

Teribila pisică se dădu alene un pas mai departe, de parcă ar fi dorit să facă loc omului să treacă, aşa că Tarzan trecu mai departe, la o palmă de puternicii colţi ai fiarei.

După ce înaintă câţiva paşi a observat că pantera a pornit-o după el, urmându-l de aproape, pas cu pas, ca un câine.

Multă vreme Tarzan nu şi-a dat seama dacă este urmat de animal cu gânduri bune, sau va fi atacat dacă fiarei i-ar fi venit foamea.

În cele din urmă, a fost nevoit să se convingă de sentimentul de prietenie care domneşte în această urmărire nevinovată.

Simţind, după o oarecare vreme, mirosul de cerb, Tarzan o porni printre copaci, prinse animalul de după gât cu frânghia şi îl chemă pe Şita, folosind acelaşi sunet asemănător torsului de pisică, pe care îl folosise mai înainte când a vrut să-i risipească animalului bănuielile că ar putea fi atacat de om. De data asta însă sunetul a fost mai puternic.

Era un sunet asemănător cu cel produs de panterele care vânau câte două şi se chemau una pe alta, după ce prindeau vânatul.

Imediat se auziră trosnind crengile de alături şi apăru corpul lung şi mlădios al ciudatului prieten pe care şi l-a făcut Tarzan.

La vederea cerbului capturat şi la mirosul de sânge cald, pantera scoase un sunet victorios, iar după o clipă ambele fiare se ospătau alături din carnea fragedă a lui Bara.

Această ciudată pereche de prieteni umbla împreună prin pădure de câteva zile.

Cum ucidea unul dintre ei vânatul, imediat celălalt era chemat şi mâncau împreună, des şi bine.

Odată, când tocmai se ospătau liniştiţi şi cu multă poftă dintr-un mistreţ pe care Şita îl vânase, apăru pe neaşteptate lângă ei, Numa, leu, furios şi teribil, ieşind din iarba înaltă şi deasă.

Cu un urlet de mânie, sări asupra lor, în intenţia de a-i goni de lângă prada lor pe care dorea să şi-o însuşească. Şita sări într-un tufiş din apropiere, iar Tarzan se agăţă de creanga unui copac care se afla deasupra capului său.

Îşi desfăcu funia pe care o ţinea de după gât şi îi dădu drumul peste gâtul leului, strângând laţul cu putere, trăgând animalul în sus.

În acelaşi timp, îl strigă pe Şita şi cu toate că leul se zbătea furios, îl trase cu putere în copac, lăsându-i doar picioarele dinapoi să mai atingă solul.

Legă repede dar zdravăn funia de o creangă groasă, iar la apariţia panterei, care sosi la chemarea lui, sări şi el jos din copac, repezindu-se la Numa, izbindu-l cu cuţitul său de piatră în coaste.

De partea cealaltă, Şita îl înhăţase, rupând bucăţi mari de carne de pe spate.

Regele animalelor a fost ucis înainte de a avea timp să rupă, cu dinţii săi puternici, funia cu care fusese spânzurat. Şi atunci, răsunară în pădure, două răcnete sălbatice, un duet al strigătelor de

victorie: al panterei şi al lui Tarzan, din al căror amestec sonor ieşi un sunet neînchipuit de fioros.

Pe când ecoul acestor teribile sunete se pierdea în depărtare, douăzeci de războinici negri, cu feţele vopsite, traseră la mal barca lor, cu care sosiseră pe insulă.

S-au oprit în loc, ascultând uimiţi, privind în direcţia din care venea acel sunet înfiorător.

CAPITOLUL V Sălbaticii

După ce făcu ocolul insulei şi străbătuse interiorul în toate direcţiile, Tarzan s-a convins că nu era fiinţă omenească în acele locuri, în afară de el. Nu găsise nici urmă că oamenii ar fi stat aici, măcar temporar.

Totuşi nu era sigur că nu au trecut fiinţe umane, deoarece vegetaţia tropicală în continua sa dezvoltare, şterge foarte repede urmele unei vizite scurte ale omului prin pădure.

A doua zi după uciderea lui Numa, Tarzan, fiind împreună cu Şita, se întâlni cu tribul lui Akut. La vederea panterei, maimuţele au luat-o la fugă, dar Tarzan a reuşit după câteva minute de discuţii, să îi liniştească şi să-i adune la loc.

Îi veni ideea că ar fi extrem de interesant ca să împace aceşti veşnici duşmani, gândind că acesta ar fi o preocupare excelentă, care să-i ocupe timpul şi mintea şi să îi distragă atenţia de la sumbrele gânduri cărora le cădea pradă, imediat ce nu avea nicio ocupaţie.

În ceea ce îi privea pe maimuţe, nu ar fi fost tocmai greu să îi facă să îi înţeleagă intenţia, cu toate că vocabularul lor era extrem de limitat, dar ca să imprime în creierul mic şi răutăcios al panterei ideea, că de acum încolo, maimuţele îi vor fi tovarăşi de vânătoare şi nu vânat, era o încercare foarte grea, aproape peste puterile lui Tarzan.

Printre alte arme, avea la el şi un ciomag, mai mult chiar, o măciucă zdravănă pe care a întrebuinţat-o în scopul îmblânzirii panterei. A legat fiara de gât cu funia, ca aceasta să înţeleagă

că nu trebuie să atace aceste fiinţe păroase şi cu chip de om, care se apropiau cu încredere şi au înţeles rostul funiei petrecute în jurul gâtului felinei.

A fost un miracol că Şita nu a sărit să-i sfâşie pe membrii tribului de maimuţe, dar asta se explică prin faptul că, în două ocazii când s-a întors spre maimuţe şi a mârâit cu colţii scoşi, ameninţători, Tarzan îi dădu câteva lovituri puternice cu ciomagul peste bot, imprimându-i astfel în creier o frică teribilă de arma pe care tovarăşul său o mânuia fără milă.

Se pune întrebarea, dacă în mintea panterei mai persista limpede cauza supunerii ei acestui om. Probabil că sentimentul de recunoştinţă din clipa în care a fost eliberată de Tarzan, împreună cu obişnuinţa şi prietenia cimentată în cele câteva zile de când trăiau într-o continuă tovărăşie de vânătoare, hrană şi plimbare, au făcut ca pantera să suporte acest tratament din partea lui Tarzan, fără să sară asupra lui şi să-l sfâşie, aşa cum ar fi fost reflexul oricărui animal sălbatic.

În afară de acest fapt, mai era şi forţa minţii umane, care îşi exercita puternica sa influenţă asupra acestei creaturi inferioare şi probabil chiar acesta a fost factorul cel mai important în supremaţia lui Tarzan asupra fiarei, la fel ca şi asupra celorlalte animale ale junglei, pe care le domina.

Rezultatul a fost, indiferent de ce am relatat anterior, că pantera, antropoizii şi Tarzan cutreierau împreună pădurea, zi de zi, prin locurile fiecăruia de vânătoare, ucigând şi împărţind vânatul frăţeşte.

Din această întreagă ceată sălbatică, niciunul nu era mai teribil ca puternica fiară cu piele albă, netedă, care două sau trei luni în urmă mai înainte, fusese o persoană cunoscută prin multe din saloanele de aristocraţi din Londra.

Uneori animalele mergeau pe cont propriu, câte o oră sau mai mult, chiar şi o zi întreagă, urmându-şi fiecare instinctele proprii…

Într-un astfel de răstimp, Tarzan porni printre copaci, către malul mării, unde se întinse la soare, pe nisipul fierbinte al plajei.

De după un deal, o pereche de ochi ageri îl văzu. Acest om privi cu mirare pe sălbaticul alb care se prăjea în arşiţa soarelui tropical. Apoi se întoarse şi făcu un semn cuiva din spate.

O altă pereche de ochi se aţinti asupra lui Tarzan, pe urmă altele, până când pe creasta colinei se adunară vreo douăzeci de negri, stând pe burtă şi privind la străinul cu pielea albă.

Erau în direcţia inversă vântului, aşa că Tarzan nu i-a simţit şi cum era întors pe jumătate către ei, nu a putut observa înaintarea lor, pe furiş peste coama dealului în jos, prin iarba deasă spre plaja nisipoasă unde acesta era întins la soare.

Aceşti sălbatici erau de o statură înaltă, iar penele şi vopselele lor le dădeau un aer fioros. Faţa lor era colorată în diferite nuanţe şi culori, iar la mâini şi picioare, purtau podoabe metalice.

Ajunşi la poalele colinei, s-au ridicat în picioare şi cu corpul aplecat pe jumătate, păşeau în tăcere spre albul care nu bănuia nimic. Suliţele lor grele atârnau ameninţător în mâinile lor negre.

Suferinţele sufleteşti pe care le-a îndurat Tarzan în ultima vreme păreau că au avut un efect de amorţire asupra simţurilor lui atât de agere, pentru că numai aşa se explică faptul că abia târziu a observat că nu este singur pe plajă, deja când sălbaticii erau foarte aproape de el.

Totuşi, muşchii şi mintea sa obişnuite să reacţioneze la cel mai mic pericol, l-au făcut să sară în faţa inamicului în clipa când a auzit că se mişcă ceva în spatele lui.

Tot în acea clipă, se repeziră asupra lui şi războinicii, cu strigăte sălbatice, dar primul care a ajuns la Tarzan, a fost doborât cu o singură

lovitură de măciucă. Apoi Tarzan se repezi la toţi, izbind cu furie în dreapta şi stângă, cu o putere şi precizie, care au băgat groaza în atacatori.

Cei care au rămas întregi s-au retras pentru un moment să se consulte la o mică distanţă de Tarzan, care, cu braţele încrucişate pe piept şi cu un zâmbet uşor pe faţă, se oprise privindu-i dispreţuitor.

Peste câteva clipe însă, sălbaticii au înaintat din nou asupra lui, de data aceasta cu suliţele gata de atac.

Ei se găseau între Tarzan şi pădure şi veneau într-o formaţie de semicerc, pe care o micşorau treptat cu înaintarea spre adversar.

După toate aparenţele, Tarzan nu avea prea multe şanse de izbândă în faţa acestui nou atac, mai ales când suliţele vor fi aruncate simultan asupra lui, dar dacă totuşi dorea să scape, nu era. Altă cale decât să treacă printre rândurile sălbaticilor, având în spate marea.

Situaţia era într-adevăr foarte critică, dar îi veni o idee, care îl făcu să râdă. Sălbaticii se găseau la o mică distanţă de el şi înaintau încet, producând, conform obiceiului lor, un zgomot asurzitor cu strigătele lor puternice şi cu izbirea pământului cu picioarele goale, ca într-un dans fantastic de război.

Tarzan scoase atunci un strigăt, apoi o serie de răcnete înfricoşătoare, la auzul cărora negrii se opriră în loc, uluiţi. Nicio fiinţă omenească nu ar fi putut scoate aceste sunete fioroase, erau siguri de asta şi totuşi văzuseră cu proprii lor ochi pe albul acela care a scos acele strigăte groaznice.

Dar nu au mai stat pe gânduri şi au început din: nou dansul lor războinic şi înaintarea spre inamic. Dar o trosnitură ce se auzi dinspre pădure îi făcu să se oprească şi întorcând capetele s-au uitat în acea direcţie de unde veniseră cu mai multe minute în urmă.

Au văzut ceva care ar îngheţa sângele unor oameni cu mult mai curajoşi ca aceşti sălbatici.

Din vegetaţia deasă şi încâlcită de la marginea pădurii, apăru o panteră enormă, cu ochii aprinşi, cu colţii ameninţători, urmată de vreo douăzeci de maimuţoi păroşi şi puternici, care alergau spre ei, cu braţele lor lungi atingând pământul, rezemându-şi teribila lor greutate pe pumni. Animalele lui Tarzan au răspuns la chemare. Mai înainte ca sălbaticii să-şi vină în fire din uimirea lor, fioroasa hoardă s-a şi năpustit asupra lor dintr-o parte, iar Tarzan i-a atacat dinspre mare. Sălbaticii s-au apărat întrebuinţând cu îndemânare suliţele grele şi măciucile lor, doborând vreo două sau trei maimuţe. Dintre negrii însă au căzut cu mult mai mulţi.

Colţii cruzi şi ghearele puternicei pantere rupeau şi sfâşiau carnea războinicilor. Akut singur răpuse pe mai mulţi dintre ei, iar Tarzan alerga de la unul la altul, încurajându-i şi ajutându-i, în timp ce el însuşi ucidea pe câţi putea, cu cuţitul său primitiv, dar lung şi ascuţit.

În câteva clipe, negrii se împrăştiară, cu gândul să scape cu viaţă, dar din douăzeci de atacatori, numai unul reuşi să scape hoardei care îi doborâse.

Acesta era Mugambi, şeful Wagambilor, din ţinutul Ugambi, însă în timp ce fugea spre desişul de ierburi înalte ale pădurii, a fost zărit de ochii ageri ai lui Tarzan.

Lăsând ceata de animale să se sature cu carnea celor ucişi, carne de care el nu s-ar fi atins pentru nimic în lume, începu să îl urmărească pe supravieţuitorul luptei sângeroase de pe plajă.

După ce trecu de colina joasă din apropiere, îl văzu din nou pe sălbatic, care alerga de rupea pământul, către o barcă mare, care fusese trasă sus pe nisip, astfel ca apa să nu o ducă în timpul refluxului.

Fără zgomot, ca o umbră, Tarzan a alergat după sălbaticul mort de frică. La vederea bărcii, mintea

lui ageră deja concepuse un plan nou.

Dacă aceşti oameni au venit pe insula aceasta de pe o altă insulă sau de pe continent, de ce să nu folosească şi el barca lor ca să meargă în ţara de unde veniseră ei?

Fără îndoială că acest ţinut nelocuit avea legături cu continentul, dacă nu chiar cu Africa.

O mână grea căzu pe umărul lui Mugambi, mai înainte ca acesta să fi prins de veste că este urmărit şi să se lupte cu cel care îl atacase.

Se văzu trântit la pământ, fără să aibă ocazia să poată da măcar o singură lovitură de apărare.

Tarzan îi vorbi în dialectul întrebuinţat pe coasta de vest a Africii.

— Cine eşti tu? Îl întrebă.

— Mugambi, şef al Wagambilor, răspunse negrul de sub el.

— Te voi lăsa în viaţă, îi făgădui Tarzan, dacă îmi promiţi că mă vei ajuta să plec de pe această insulă.

— Te voi ajuta, acceptă Mugambi. Dar acum, după ce mi-ai omorât războinicii, nu ştiu dacă vom putea pleca, pentru că singur nu pot vâsli şi nu putem trece altfel apa.

Tarzan se ridică, dând voie prizonierului său să se scoale în picioare. Individul avea un fizic bine proporţional. Era un Tarzan negru.

— Să mergem! îl îndemnă Tarzan.

Porniră, spre locul unde a avut loc lupta şi de unde se auzeau mârâituri fioroase.

Mugambi se opri brusc în loc.

— Ne vor ucide, zise acesta.

— Nu cred, îl linişti Tarzan. Este ceata mea de vânători.

Totuşi negrul, speriat de cele întâmplate, ezită să se apropie de creaturile care se ospătau din carnea războinicilor săi. Tarzan însă l-a obligat să înainteze.

Au ieşit în cele din urmă din junglă şi înaintau spre oribila scenă de pe plajă. La apariţia

oamenilor, fiarele au ridicat capul, mârâind amenințător, dar Tarzan s-a dus spre ei, trăgându-l pe sălbatic cu el.

Mugambi tremura ca varga.

Așa cum i-a obișnuit să se împace între ei, tot așa au fost nevoiți să îl accepte și pe Mugambi.

Dar Șita părea că nu înțelege de ce mai înainte fusese chemat să-i devoreze pe războinicii lui Mugambi, iar acum nu avea voie să facă același lucru.

Având însă stomacul plin, se mulțumi să se învârtească în jurul negrului îngrozit, scoțând mârâituri amenințătoare, uitându-se la sălbatic cu ochi aprinși și sinistri.

Mugambi, pe de altă parte, se ținea aproape de Tarzan, care abia se abținea să nu râdă de situația penibilă în care l-a adus pe șeful tribului. În cele din urmă, apucă fiara de gât și o plezni peste bot, ori de câte ori mârâia la străin.

La vederea acestei imagini, a unui om bătând cu mâinile goale pe una dintre cele mai fioroase și sângeroase animale ale pădurii, ochii lui Mugambi erau să iasă din orbite. Până acum respectase numai puterea și îndemânarea uriașului alb, dar de acum încolo avu pentru el o adevărată veneraţie.

Pantera s-a obișnuit repede cu străinul și nu a mai mârâit, nici când devenea foarte flămândă.

Ca să admitem că Mugambi era mulțumit cu noua sa viață și că se simțea în largul lui, ar fi departe de adevăr. În fiecare moment se uita în toate părțile la membrii hoardei fioroase, să vadă dacă nu este ținta vreunui atac.

Odată, Tarzan stătea la pândă, împreună cu Mugambi, Șita și Akut, vânând un cerb. Acesta veni să bea apă, iar vânătorii, la un semn al conducătorului lor, s-au năpustit asupra animalului speriat.

Negrul era convins că animalul a murit de spaimă înainte de a fi atins de atacatori.

Mugambi făcu un mic foc şi îşi fripse o parte din vânat, însă Tarzan, Şita şi Akut au mâncat partea lor crudă, sfâşiind carnea cu dinţii lor ascuţiţi şi mârâind unul la celălalt, când se întâmpla ca unul să se apropie prea mult de porţia celuilalt.

Nu era nimic de mirare că obiceiurile omului alb erau mai aproape de cele ale animalelor, decât de cele ale negrului sălbatic.

Orice s-ar zice, însă cu toţii suntem sclavii deprinderilor noastre şi când nu este nevoie să ne servim de alte obiceiuri căpătate mai de curând, este foarte firesc să ne folosim cu mai mare uşurinţă de acele apucături care ni s-au întipărit în felul nostru de a ne comporta.

Mugambi, în copilăria sa, mâncase numai carne friptă sau fiartă, pe când Tarzan nu gustase mâncare gătită de niciun fel până la maturitate şi abia în ultimii trei sau patru ani a mâncat carne gătită. Nu era numai obiceiul unei mari părţi din viaţă care îl făcea să mănânce came crudă, ci şi pentru că numai aşa îi savura într-adevăr gustul.

Pentru el carnea gătită nu era decât o carne stricată, în comparaţie cu cea bogată, suculentă a vânatului cald încă.

Faptul că putea mânca din carnea crudă, pe care el însuşi o îngropase cu o săptămână înainte şi că îi plăceau micile rozătoare sau dezgustătoarele insecte, ni se pare acum nouă, care am trăit întotdeauna în mijlocul oamenilor civilizaţi, ceva oribil, chiar revoltător.

Dar dacă şi noi ne-am fi obişnuit din copilărie să ne hrănim în acel mod, această hrană nu ni s-ar părea cu mult mai scârboasă ca multe alte delicatese de azi, la a căror vedere un canibal din Africa ar întoarce nasul, privind cu cel mai mare dezgust.

De pildă, un trib din vecinătatea lacului Rudolf, nu ar mânca pentru nimic în lume carne de oaie

sau de vită, pe câtă vreme, vecinii lor consideră acestea drept delicatese.

Mai încolo se află un trib pentru care carnea de măgar este o mâncare aleasă. Acest obicei îi revoltă pe cei de dincolo de dealuri, care pentru nimic în lume nu ar mânca un măgar.

Unii dintre noi susţinem că este foarte plăcut să mănânci melci, picioare de broască sau stridii, dar spunem că este dezgustător să mănânci râme şi gândaci.

Dar de ce o stridie înghiţită cu cap, coadă şi picioare, ca să spunem aşa, este mai puţin scârboasă decât carnea curată şi proaspătă a unui cerb ucis de curând?

În săptămâna care a urmat, Tarzan s-a ocupat cu împletitul unei rogojini subţiri, pe care dorea să o folosească drept pânză la barca sălbaticilor, dar în acelaşi timp învăţa maimuţele să vâslească.

Izbutise totuşi să obişnuiască pe vreo câteva să se urce în barcă, pe când el şi Mugambi vâsleau spre interiorul micului golf, unde apa era liniştită.

Tarzan s-a convins că ar fi avut nevoie de săptămâni întregi de muncă plină de răbdare pentru a-i învăţa pe antropoizi să mânuiască lopeţile.

Era însă şi o excepţie printre ei: Akut. Chiar de la început, acesta s-a arătat interesat de noul sport, denotând prin aceasta o inteligenţă superioară celorlalţi membrii ai tribului său.

A înţeles de la început rostul lopeţilor, iar Tarzan observând acestea, a încercat în limba lui să îi explice, cum s-ar putea ei folosi de barcă.

Tarzan aflase de la Mugambi că distanţa dintre ei şi continent este mică. Negrul îi povesti că plecând cu războinicii săi, cu mica lor ambarcaţiune, au trecut dincolo de limita lor obişnuită.

Apoi au fost prinşi de un curent puternic şi au fost împinşi mai departe în larg.

După ce au vâslit o noapte întreagă, crezând că se îndreaptă spre casă, au zărit spre dimineaţă pământul acesta, despre care nici nu ştia că este insulă, până nu a aflat de la Tarzan.

Şeful Wagambilor nu prea avea încredere în eficacitatea pânzei construite de Tarzan, pentru că până atunci nu văzuse aşa ceva.

Ţara lui se afla departe în susul râului Ugambi şi până acum, nici el şi niciunul din tribul lui nu fusese atât de departe pe ocean.

Totuşi, Tarzan era convins că un vânt bun dinspre apus, îi va conduce spre continent. În orice caz, prefera să moară pe drum, decât să stea la nesfârşit pe acea insulă necunoscută, unde nu avea nicio speranţă să fie salvat.

De îndată ce a început să bată un vânt prielnic, s-au îmbarcat pentru călătoria mult aşteptată, având cel mai bizar şi înfricoşător echipaj, care a fost vreodată văzut, sub comanda unui căpitan sălbatic.

Nu numai că îl luaseră pe Mugambi şi pe Akut, dar luaseră şi pantera şi o duzină de maimuţe antropoide, din cele mai mari ale tribului lui Akut.

CAPITOLUL VI Un echipaj ciudat

Barca, plină cu animale, înainta încet pe apa liniştită a mării. Tarzan, Mugambi şi Akut mânuiau lopeţile, pentru că vântul nu bătea, iar pânza nu le era încă de niciun folos.

Şita, pantera, stătea culcată la proră, lângă picioarele stăpânului său. Tarzan a socotit că este mai bine să aibă felina uriaşă lângă el şi mai departe de ceilalţi.

Acestui animal nu i-ar fi trebuit multă provocare ca să sară la gâtul cuiva, bineînţeles în afară de omul alb, pe care îl considera stăpân.

La pupa era Mugambi şi în faţa sa Akut, iar între ei cele douăsprezece maimuţe, clipind speriate şi tot uitându-se înapoi cu dor spre uscat.

Totul a decurs normal până când barca a trecut de stâncile care opreau vântul. Aici, pânza se

umflă, împingând vasul cu viteză mare, viteză ce creştea în timp ce se îndepărtau de ţărm.

Odată cu primele oscilaţii de barcă, maimuţele s-au speriat şi au început să mormăie, să se vaiete şi să dea semne de nelinişte.

Akut îi ţinu în frâu câteva momente, dar când un val mai mare izbi barca, odată cu înteţirea vântului, spaima maimuţelor a trecut toate limitele.

Maimuţele sărind în picioare, au provocat o mişcare care era cât pe aici să le răstoarne barca. Tarzan şi Akut abia i-au potolit.

În cele din urmă, marea s-a liniştit, iar maimuţele s-au mai obişnuit cu ciudatele oscilaţii ale micului vas în care se aflau, iar conducătorii lor nu au mai avut probleme cu ei.

Călătoria a continuat fără niciun alt incident. Vântul a fost prielnic, pânza a rezistat, iar după zece ore de mers în continuu, au zărit umbrele înălţimilor de pe coasta de vest a Africii.

Era prea întuneric să vadă dacă se aflau în apropierea râului Ugambi, aşa că Tarzan a îndreptat vârful bărcii către cel mai apropiat punct de pe ţărm, fiind hotărât să aştepte până în zori, pentru o orientare mai bună.

Marea era în reflux. Ai ieşit cu toţii din barcă, în apa până la genunchi şi au tras vasul pe nisip, aproape o sută de metri.

Toţi au ajuns cu bine pe ţărm.

În tot restul nopţii, maimuţele s-au îngrămădit una în alta să se încălzească, dar Mugambi făcu un foc mare, lucru necunoscut pentru ei, la care s-au încălzit şi s-au uscat cu toţii.

Numai pantera şi Tarzan aveau alte intenţii, nici unuia nefiindu-i frică în noapte. Căutând ceva de mâncare, s-au cufundat în jungla întunecoasă, inaccesibilă.

Mergeau unul lângă celălalt, când era loc pentru amândoi, sau când unul, când celălalt o lua înainte pe cărarea îngustă. Tarzan simţi primul mirosul de vânat, de bivol sălbatic, către care s-au furişat.

L-au găsit dormind în mijlocul unui tufiş des, aproape de râu.

S-au apropiat tiptil de animalul care se odihnea. Şita era în dreapta, Tarzan era în stângă, partea inimii. Vânaseră de câteva ori împreună, aşa că fiecare ştia ce are de făcut, înţelegându-se printr-un tors uşor, obişnuit felinelor.

Ajunşi aproape de prada lor, s-au oprit un moment. La un semn al lui Tarzan, Şita sări asupra bivolului, înfigându-şi adânc dinţii în ceafa groasă.

Animalul sări instantaneu în picioare, cu un muget de furie şi de durere, dar în acelaşi timp, Tarzan îi sări în stângă, izbindu-l neîncetat cu cuţitul.

Bivolul o luă la fugă. Tarzan se şi apucase de coama lui şi nimic nu i-ar fi dezlipit de prada lor.

Animalul s-a oprit din goana sa nebună după câteva sute de metri, rostogolindu-se mort la pământ, cu inima străpunsă de cuţitul lui Tarzan, care împreună cu pantera şi-au început ospăţul.

După ce au mâncat pe săturate, s-au culcat într-un tufiş, capul cu părul negru al omului rezemat de blana moale, galbenă, de pe şoldul animalului.

S-au trezit în zori şi au mâncat din nou, apoi s-au întors pe plajă, ca să-i aducă şi pe ceilalţi, acolo unde se afla vânatul.

Maimuţele s-au înfruptat şi ele, după care au vrut să mai doarmă, aşa că Tarzan a plecat împreună cu Mugambi, să caute râul Ugambi. Nu au mers decât câteva sute de metri şi s-au trezit în faţa unei ape curgătoare, pe care negrul a recunoscut-o ca fiind acelaşi râu, de pe care pornise împreună cu războinicii săi, în expediţia cu un sfârşit atât de tragic.

Au luat-o amândoi pe firul apei către ocean, descoperind că acesta se vărsa în apa cea mare, cam la un kilometru de locul unde lăsaseră ei barca lor.

Tarzan era peste măsură de încântat de cele descoperite, ştiind că în preajma apelor mari, se

puteau găsi indigeni, de la care ar fi aflat câte ceva despre Rokoff şi copilaş. Era sigur că rusul va căuta să scape şi de acesta cât mai repede, după ce pecetluise într-un fel soarta lui Tarzan.

Împinse împreună cu Mugambi barca spre apă, deşi acest lucru nu a fost uşor, din cauza valurilor mari care se rostogoleau neîncetat pe plajă.

În cele din urmă au reuşit şi luând lopeţile, au pornit-o paralel cu coasta către gura râului Ugambi.

Aici au întâmpinat mari greutăţi până să intre pe râu, deoarece curentul era foarte puternic, cu forţă mărită de reflux.

S-au dat jos din barcă şi au transportat-o pe uscat până să depăşească locul de vărsare al râului în ocean. Curând au ajuns în locul unde au lăsat ceata să doarmă după masa lor bogată.

Se lăsase întunericul. Legând bine barca de un copac gros ce atârna deasupra apei, s-au afundat amândoi în pădure, unde după câteva minute întâlniră câteva dintre maimuţele lor culegând fructe în locul unde mai erau rămăşiţe ale bivolului.

Pantera nu se vedea niciunde şi nici nu apăru în acea seară. Tarzan îşi închipui că a plecat să-şi caute semenii, dacă aceştia ar fi existat în acele locuri.

A doua zi, devreme, au pornit-o cu toţii spre râu.

Pe drum, au lansat strigăte de adunare, la care primeau răspunsuri din depărtări, printre care şi un urlet subţire şi prelung. După o jumătate de oră, apăru dintr-un tufiş, forma mlădioasă a panterei, tocmai când ceilalţi îşi ocupaseră locurile în barcă.

Cu spatele încovoiat ca un motan enorm, fiara torcea mulţumită, frecându-şi coastele de genunchii lui Tarzan. La un semn al acestuia, sări cu uşurinţă în barcă, ocupându-şi locul pe care îl avusese la venire.

După ce s-au aşezat cu toţii, au văzut că lipsesc două maimuţe ale lui Akut, dar cu toate strigătele

de chemare din partea lui Tarzan şi Akut, nu au primit niciun răspuns şi au fost nevoiţi să plece fără ele.

Din întâmplare, erau exact aceleaşi maimuţe care se speriaseră mai rău decât celelalte în călătoria lor peste apă, aşa că Tarzan socoti că nu s-au mai întors de frică să nu se suie în barcă din nou.

Pe la amiază, s-au oprit să caute ceva de mâncare.

În frunzişul des, îi spiona un negru sălbatic, care după câteva minute, dispăru în susul râului, mai înainte ca vreunul dintre cei din barcă să fi observat ceva neobişnuit.

Surescitat de cele văzute, alergă iute ca un cerb pe firul apei, până ce a ajuns într-un sat de indigeni, la câţiva kilometri de locul unde Tarzan şi ai lui se opriseră pentru mâncare.

— Mai vine un om alb! strigă el, lui Kaviri, şeful tribului, care şedea în faţa colibei sale. Mai vine unul şi cu el o mulţime de războinici. Vin într-o luntre mare de război, la fel ca aceea a albului cu barbă neagră, care a plecat alaltăieri de aici.

Kaviri sări în picioare. Nu au trecut multe zile de când gustase din „civilizaţia omului alb”. Inima îi era plină de amărăciune şi ură.

Dădu ordin de adunare şi într-o clipă, tot satul răsună de tam-tamul tobelor, chemând războinicii din pădure şi pe cei de pe câmp.

În câteva minute, se îmbarcară în şapte bărci de război, vopsiţi pe faţă şi pe piept, înarmaţi cu suliţe lungi, ale căror vârfuri luceau în razele puternice ale soarelui.

Bărcile alunecau fără zgomot în josul apei, manevrate cu dibăcie de războinicii ai căror muşchi se încordau sub pielea neagră ca abanosul.

Nu se mai auzea nici tam-tamul, nici sunetul de chemare. Kaviri dorea să atace prin surprindere, înlăturând orice pericol de a pierde luptători.

Dorea să atace prin surprindere, cu cele şapte bărci, asupra singurei bărci a albului şi până ce armele de foc ale acestuia să poată ucide pe careva dintre ai lui, voia să îi învingă prin numărul lor cu mult mai mare de războinici.

Barca în care se afla Kaviri mergea la o mică distanţă în faţa celorlalte, iar la un cot al râului, unde curentul era mai tare, se întâlni pe neaşteptate cu cei pe care urma să îi atace.

Dar după o clipă, dându-şi seama de natura echipajului pe care o conducea albul, Kaviri ar fi dat toate mărgelele şi sârma, care era toată averea lui, numai să se fi găsit în siguranţă în satul lui îndepărtat.

Nici nu s-a apropiat prea mult de ei, când a văzut îngrozitoarele feţe ale maimuţelor lui Akut, care s-au ridicat din fundul bărcii, mârâind furios, întinzând deodată braţele lor păroase, smulgând sulițele amenințătoare ale războinicilor.

Cu toată spaima lor de nedescris, ei nu au avut altă alternativă decât să se apere, mai ales că sosiseră şi celelalte bărci, pline cu războinici dornici să ia parte la luptă, crezând că inamicii sunt oameni albi, iar vâslaşii sunt indigeni din alte triburi.

Dar după ce au dat ocol bărcii lui Tarzan, văzură cu cine au de a face şi-au întors repede bărcile, vâslind în susul apei.

Una singură nu reuşi să scape, pentru că era prea aproape de barca cetei lui Tarzan. Ei şi-au dat seama cu cine vor lupta, nu cu oameni, ci cu monştri.

În momentul când barca lui Kaviri s-a lipit de cea a lui Mugambi, Tarzan mormăi ceva lui Akut, făcând şi un semn panterei să atace.

Mai înainte ca sălbaticii să se poată îndepărta, pantera scoase un răget, care a îngheţat sângele atacatorilor şi sări asupra lor.

Din celălalt capăt ataca şi Akut.

Dintr-o parte Şita producea o învălmăşeală sângeroasă, sfâşiind cu ghearele şi colţii săi ascuţiţi tot ce îi ieşea în cale, în timp ce, de partea cealaltă Akut îşi înfigea colţii în gâtul negrilor, aruncându-i în apă, pe măsură ce înainta spre mijlocul bărcii.

Kaviri, deşi sări în ajutorul oamenilor săi, trebuia să se apere şi pe sine de demonii care intraseră în barca lui, aşa că nu putea fi de niciun folos oamenilor săi.

Un alb uriaş îi smulsese lancea de parcă ar fi luat o jucărie din mâna unui copil. Monştrii păroşi îi copleşeau pe războinicii, iar umăr la umăr cu aceşti monştri, văzu şi un negru, exact ca el.

Kaviri lupta cu curaj împotriva acestui echipaj ciudat, dar deşi ştia că vor fi învinşi, făcea toate eforturile să-şi vândă pielea cât mai scump, dar se vedea că toate eforturile lor sunt zadarnice împotriva forţei şi agilităţii fiinţei albe, care tocmai îl apucase de gât, îndoindu-l de spate spre fundul bărcii.

Îşi simţi capul ca într-un vârtej, începea să vadă lucrurile ca prin ceaţă. Simţi o mare durere în piept şi se opintea să răsufle sub greutatea care îl apăsa. Îşi pierdu apoi cunoştinţa.

Când s-a trezit, descoperi, spre marea lui surpriză că nu este mort. Era însă legat strâns de fundul bărcii sale, iar o panteră enormă şedea alături de el, păzindu-l să nu se mişte. Se cutremură şi închise ochii din nou, aşteptând ca animalul feroce să sară asupra lui şi sfâşiindu-l, să pună capăt spaimei lui.

Dar după un moment, văzând că nu este atacat, deschise din nou ochii. Dincolo de panteră, văzu pe omul alb care îl biruise.

Acesta vâslea cu o lopată, iar în spatele lui era un războinic al lui Kaviri, făcând acelaşi lucru. Câteva maimuţe înfiorătoare era tolănite mai departe de el.

Tarzan, văzând că şeful tribului de războinici îşi revine, începu să vorbească.

— Războinicii tăi mi-au spus că eşti şeful unui trib numeros şi că te numeşti Kaviri.

— Da, răspunse negrul.

— De ce m-ai atacat? Eu veneam în pace.

— A mai venit un alb, tot aşa „în pace", acum vreo câteva săptămâni, răspunse Kaviri, iar după ce i-am dat lapte, bostan copt şi carne de miel, s-a năpustit asupra noastră cu arme de foc, omorându-mi mai mulţi războinici, luându-ne toate caprele şi câteva femei şi mai mulţi copii.

— Eu nu sunt ca acel om alb, îl asigură Tarzan. Nu ţi-aş fi făcut niciun rău, dacă nu mă atacai. Spune-mi însă: cum arăta acel om alb? Eu îl urmăresc pe unul dintre e; care mi-a făcut mult rău şi poate fi chiar cel care v-a atacat.

— Era un om cu priviri răutăcioase, cu faţa acoperita de o barbă mare şi neagră şi era foarte crud, da, de o răutate nemaipomenită.

— Nu avea cu el şi un copilaş? Întrebă Tarzan, aşteptând răspunsul cu inima la gură.

— Nu Buana (stăpâne)! răspunse Kaviri. Copilul cel alb nu era cu acest om, ci cu ceilalţi.

— Cu ceilalţi? Exclamă Tarzan, cu care ceilalţi?

— Cu aceia pe care albul cel rău îi urmărea el însuşi. Era un om alb, o femeie albă şi un copilaş. Aveau şase cărăuşi din tribul Mosula. Au luat-o în susul râului, cu vreo trei zile mai înainte de sosirea celui de-al doilea alb şi se părea că fug de el.

Un alb, o femeie şi un copil!

Tarzan era foarte încurcat. Copilul trebuie să fi fost micul său Jack. Dar femeia? Ea cine era? Dar al doilea alb?

Era posibil ca unul dintre tovarăşii lui Rokoff să fi conspirat cu o femeie, care îl întovărăşise pe Rokoff şi să-i fi furat copilul?

Dacă lucrurile stăteau aşa, desigur că aveau intenţia să se întoarcă în civilizaţie cu copilul şi să

ceară recompensă sau chiar să-şi păstreze copilul pentru ei.

Dar acum, când Rokoff a pornit pe urmele lor mai departe spre interior, nu încăpea nicio îndoială că îi va ajunge în curând.

La fel de probabil puteau fi prinşi şi omorâţi de canibalii din partea locului.

Tarzan era convins că Rokoff avusese intenţia să predea copilul unor astfel de sălbatici.

Pe când vorbea cu Kaviri, bărcile înaintau spre satul negrilor. Războinicii lui Kaviri vâsleau cu putere, aruncând priviri speriate şi pe furiş spre îngrozitorii lor pasageri.

Dintre maimuţele lui Akut, numai trei au căzut în luptă, aşa că au mai rămas numai opt cu Akut, fără a mai socoti pantera, pe Tarzan şi Mugambi.

Războinicii, bineînţeles nu au mai văzut niciodată în viaţa lor o adunătură atât de înspăimântătoare şi se aşteptau ca dintr-un moment în altul, fiarele să sară asupra lor şi să îi rupă în bucăţi.

De fapt, Akut şi Mugambi făceau tot posibilul să ţină în frâu brutele sângeroase care mârâiau necontenit, agitate mai ales de frica negrilor.

Au hotărât să facă un mic popas în satul lui Kaviri, ca să poată mânca hrana adusă de negri şi să se înţeleagă asupra tocmirii a vreo zece inşi care să vâslească mai departe barca lui Tarzan.

Kaviri era bucuros să îndeplinească orice dorinţă a lui Tarzan, numai să grăbească plecarea fioroasei cete.

Însă repede a observat că este mai uşor să promită ceva decât să dea, pentru că de îndată ce vorbi supuşilor săi, celor care au mai rămas în sat după sosirea hoardei lui Tarzan, se văzu singurul membru al tribului care a mai rămas în preajmă. Ceilalţi au fugit îngroziţi în pădure.

Tarzan zâmbi fără voie.

— Nu prea par bucuroşi să meargă cu noi, constată el. Dar să nu îţi faci probleme. Stai aici şi

îi vei vedea numaidecât venind înapoi.

Chemând lângă el pantera şi maimuţele, îi porunci lui Mugambi să rămână cu Kaviri, iar el dispăru în pădure cu teribila ceată.

Timp de o jumătate de oră nu s-a auzit nimic. În pădure domnea o linişte de mormânt, exceptând acele sunete obişnuite care accentuează şi mai mult teribila ei singurătate.

Deodată se auzi din depărtare un urlet fioros. Mugambi recunoscu strigătul de sfidare al lui Tarzan.

Imediat, din mai multe părţi ale pădurii, au răsunat strigăte şi mârâituri, distingându-se clar răgetul fioros al unei pantere înfometate.

CAPITOLUL VII Trădarea

Cei doi sălbatici, Kaviri şi Mugambi, se priviră unul pe celălalt. Kaviri nu îşi putea ascunde frica.

— Ce a fost asta? Întrebă el în şoaptă.

— Este Buana Tarzan şi războinicii lui, îi explică Mugambi. Dar nu pot şti ce fac, în afară de faptul că ar putea să devoreze pe câţiva dintre supuşii tăi care au fugit de lângă tine.

Kaviri se cutremură, aruncând o privire speriată către pădure. În întreaga sa viaţă de sălbatic, nu a auzit asemenea sunete îngrozitoare, sau un zgomot atât de asurzitor.

Aceste urlete care îngheţau sângele în vine, au ţinut vreo douăzeci de minute, apropiindu-se de aşezare.

Kaviri sări ca ars şi a vrut să fugă, dar Mugambi l-a prins de o mână şi îl opri, aşa cum îi poruncise Tarzan.

Peste câteva momente, o ceată mare de indigeni înspăimântaţi sosi în goană, alergând să se adăpostească în colibe. După ei veneau Tarzan, Şita şi fioroasa ceată de antropoizi.

În cele din urmă, Tarzan cu vechiul său zâmbet, se opri în faţa lui Kaviri.

— Supuşii tăi s-au înapoiat, îi zise. Cheamă-i acum şi alege-i pe cei care vor veni cum mine să

vâslească.

Cu voce slabă, tremurătoare, Kaviri îi chemă pe supuşii lui şi aceştia, unul câte unul, cu ochi holbaţi, s-au alăturat şefului lor.

Acesta a ales imediat doisprezece războinici, explicând că Buana Tarzan nu doreşte să le facă niciun rău, dar dacă nu îl ascultă şi refuză să meargă cu ei, desigur că va da drumul fiarelor să-i sfâşie.

Neavând altă scăpare, războinicii s-au dus tăcuţi la locurile lor din barcă, iar şeful lor a răsuflat uşurat când a văzut hoarda înfiorătoare dispărând în susul apei.

Bizarul echipaj de fiare şi oameni, şi-a continuat drumul trei zile, înaintând adânc în inima ţinuturilor sălbatice care se întindeau de o parte şi de alta a râului Ugambi, locuri puţin sau deloc explorate de europeni.

Dintre cei doisprezece vâslaşi, trei au dezertat în primele nopţi, dar pentru că mai multe maimuţe au învăţat să vâslească, Tarzan nu dădu atenţie fugii lor.

De fapt, ar fi putut înainta cu mult mai repede pe uscat, dar pentru a ţine întreaga ceată unită, a preferat să meargă pe firul apei.

De două ori pe zi se opreau să vâneze pentru hrană, iar noaptea rămâneau pe mal sau pe una dintre micile insule care se găseau în drum.

Indigenii fugeau alarmaţi din faţa lor, aşa că oricât de adânc înaintau în ţinutul sălbatic, nu dădeau decât peste sate părăsite.

Tarzan era dornic să discute cu cineva şi să afle dacă este pe drumul cel bun.

În cele din urmă s-a hotărât să meargă singur pe uscat, lăsându-şi ceata să îl urmeze cu barca. Îi explică lui Mugambi ce avea de gând şi îi porunci lui Akut să asculte de negru.

— Vă ajung din urmă în câteva zile, le spuse el. Acum mergeţi înainte şi aflaţi tot ce puteţi în legătură cu albul cel rău pe care îl caut eu.

Zicând acestea, coborî din barcă, pierzându-se prin pădurea cea deasă.

Dădu peste câteva sate părăsite, ceea ce îi dovedea că vestea sosirii haitei fioroase venise înaintea lui.

Totuşi spre seară, a ajuns la marginea unui sat, înconjurat cu întărituri puternice, în interiorul căruia se aflau cam două sute de indigeni.

Femeile tocmai pregăteau cina, când Tarzan a ajuns şi s-a aşezat pe o creangă a unui copac puternic, ce atârna peste gardul de apărare.

Nu ştia cum să intre în vorbă cu aceşti oameni, fără să îi sperie sau să îi facă să-l atace.

Nu era deloc dispus să se lupte cu ei, având altceva mai bun de făcut. Născoci un plan care i s-a părut potrivit.

Cum era ascuns privirilor celor de jos, începu să imite mârâitul fioros al panterei.

Toţi sălbaticii şi-au îndreptat privirile către copacul de unde venea zgomotul acela fioros.

S-a lăsat întunericul, iar ei nu puteau vedea nimic prin paravanul de frunze. Tarzan coborî apoi, fără a mişca o frunză şi alergă sprinten către poarta satului.

Aici, a început să bată cu pumnul în grinzile porţii, strigând către indigeni, în limba lor, că le este prieten şi doreşte hrană şi adăpost pentru o noapte.

El cunoştea foarte bine firea sălbaticilor. Mârâitul panterei i-a înspăimântat, dar la fel s-au speriat şi de zgomotele care venea de la poartă.

Nu a fost surprins că ei nu au răspuns la strigătul lui, pentru că indigenilor le este foarte frică de orice voce care se aude în puterea nopţii, atribuind-o unor demoni sau duhuri rele.

Tarzan însă a continuat să strige.

— Daţi-mi drumul înăuntru, prieteni! le zise. Sunt un om alb şi îl urmăresc pe un alt alb rău, care a trecut pe aici acum câteva zile. Îl urmăresc

ca să îl pedepsesc pentru păcate pe care le-a înfăptuit împotriva mea şi a voastră.

Apoi, a continuat:

— Dacă vă îndoiţi de prietenia mea, vă pot dovedi că sunt sincer, urcându-mă în copacul de lângă satul vostru şi să îl gonesc pe Şita, înainte de a vă ataca. Dacă nu îmi promiteţi că mă primiţi în sat şi nu mă trataţi ca pe un prieten, las pantera să vă mănânce.

O tăcere totală domni câtăva vreme. Pe urmă se auzi vocea plăpândă a unui bătrân.

— Dacă eşti într-adevăr un om alb şi ne eşti prieten, te vom lăsa înăuntru. Dar mai întâi goneşte fiara!

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Ascultaţi şi veţi auzi cum fuge fiorosul animal.

Se întoarse imediat la copac, pe care se sui, dar de data asta cu mult zgomot, amestecând vocea sa cu mârâitul furios al panterei, convingându-i pe cei de jos că fiara mai era încă acolo.

Ajungând chiar pe creanga de deasupra satului, începu să o scuture cu violenţă, strigând către presupusa panteră să fugă de acolo, că altminteri o va ucide.

La mici intervale, urla întocmai aşa cum ar fi făcut un animal furios.

Apoi alergă mai departe în pădure, izbind cu putere în trunchiurile copacilor, în vreme ce imita mârâitul panterei care se îndepărta de sat.

Peste câteva minute s-a întors la porţile satului, strigând:

— Am gonit pantera. Acum lăsaţi-mă înăuntru, aşa cum mi-aţi promis.

După poartă, au început discuţii aprinse, care au durat câteva minute, dar tocmai când Tarzan începuse să îşi piardă răbdarea, porţile s-au deschis încet şi vreo cinci sau şase războinici bine înarmaţi, dar foarte înspăimântaţi şi-au scos capul afară, să vadă ce fel de fiinţă aştepta să intre.

Vederea unui uriaş alb, fără haine, nu i-a prea liniştit, dar după ce Tarzan i-a asigurat de bunele sale intenţii, vorbind calm şi împăciuitor, îl lăsară să intre.

După ce s-au închis porţile, sălbaticii au mai prins ceva curaj, aşa că în timp ce Tarzan se îndrepta către coliba şefului, era înconjurat de o ceată de bărbaţi, femei şi copii, curioşi să îl vadă mai îndeaproape.

De la şeful satului, a aflat că Rokoff trecuse pe acolo cu o săptămână înainte, mergând apoi în susul râului.

I s-a spus că avea coarne în frunte şi că era însoţit de o mie de draci. Mai târziu, a mai spus că acel alb foarte rău stătuse la ei o lună întreagă.

Tarzan nu a fost surprins de nepotrivirea unor detalii, fiind obişnuit cu mentalitatea sălbaticilor şi cu bizara lor imaginaţie.

Aflase însă ce dorea cel mai mult. Era pe drumul cel bun, drum care îl conducea spre interiorul continentului. Rokoff nu putea să îi mai scape.

După câteva ore de discuţii şi cercetări amănunţite, a aflat şi despre o ceata formată din trei albi: un bărbat, o femeie şi un copilaş, împreună cu nişte sălbatici din tribul Mosula, care au trecut pe acolo înaintea rusului.

Tarzan îi spuse şefului de trib că după el, vin într-o barcă, războinicii lui, care probabil ajung peste două zile. Dacă el nu mai este în sat, să îi primească bine, fără să le fie frică de animale, deoarece Mugambi va avea grijă ca nimeni să nu fie atacat, dacă oaspeţii sunt bine primiţi.

— Iar acum mă duc să mă culc, încheie Tarzan, să dorm sub copacul acesta. Să nu lăsaţi pe nimeni să îmi tulbure somnul.

Şeful îi oferi o colibă în care să se odihnească, dar Tarzan cunoştea foarte bine mizeria din casele lor, aşa că a preferat să doarmă afară, la aer curat.

În afară de asta, avea unele planuri, care puteau fi realizate numai dacă rămânea afară, sub un copac.

Răspunse deci şefului de trib că doreşte să rămână să doarmă afară, pentru a fi pregătit să gonească fiarele sălbatice, care s-ar apropia.

Şeful îl lăsă bucuros afară.

Tarzan a observat că întotdeauna îi fusese de mare folos ideea de a face asupra indigenilor impresia că este înzestrat cu forţe mai mult sau mai puţin supranaturale.

Ar fi putut să intre în acel sat cu multă uşurinţă, fără să mai treacă pe la poartă, sau să plece în pădure să doarmă liniştit, dar plecarea lui atât de facilă, ar fi făcut o impresie neclară asupra minţilor sătenilor, cu consecinţe incalculabile.

Deci, după ce întreg satul s-a dus la culcare, Tarzan se sculă şi sărind pe crengile copacului cel gros, dispăru fără zgomot în întunericul misterios al junglei.

Fără să se mai oprească pentru odihnă, merse toată noaptea, preferind vârful copacilor, pe unde luna îşi revărsa lumina. Era deprins cu toate greutăţile unei deplasări nocturne încă de când era copil mic şi putea cutreiera pădurea chiar dacă jos pe pământ era întuneric beznă.

Nimeni dintre noi nu ar merge pe străzile principale ale unui mare oraş, nici măcar cu a zecea parte din siguranţa şi viteza cu care Tarzan străbătea labirintul junglei africane.

Se opri în zori să mănânce. Apoi dormi câteva ore, după care porni din nou la drum, în urmărirea celor pe care dorea să îi întâlnească.

De două ori, s-a întâlnit cu indigeni şi a trebuit să depună eforturi supraomeneşti pentru a-i apropia de el şi să le potolească teama. A trebuit să acţioneze aşa, pentru a obţine informaţii de la ei dacă se află pe drumul cel bun, adică pe urmele rusului.

După încă două zile de mers în susul râului Ugambi, ajunse la un sat mai populat.

Şeful de trib, un individ urâcios, cu dinţii piliţi, care întotdeauna înseamnă canibalism, îl primi destul de prietenos.

Tarzan fiind foarte obosit, avea intenţia să se odihnească opt sau zece ore pentru reîmprospătarea forţelor, de care avea atâta nevoie când îl va întâlni pe Rokoff.

A aflat de la şeful tribului că albul cu barbă plecase din sat în dimineaţa precedentă.

— Nu este departe Buana, îl asigură negrul. În scurt timp, poţi să îl ajungi.

Dar despre ceilalţi albi, cei cu copilul, spuse că nu i-a văzut, dar nici de la alţii nu a auzit nimic.

Pe Tarzan îl indispunea atitudinea negrului, care părea, deşi destul de prietenos, să manifeste oarecare dispreţ faţă de acest alb, pe jumătate gol, care venise neînsoţit de nimeni şi nu le dăduse niciun dar.

Având însă nevoie de odihnă, dar şi de hrană, care se putea procura mai uşor din sat decât din pădure şi cum nu ştia ce este frica de om, sau de fiară, Tarzan se făcu ghem la umbra unui copac şi adormi adânc.

Nu s-a îndepărtat bine de şef, că acesta a şi chemat doi războinici, cărora le dădu nişte ordine în şoaptă. După câteva momente, două umbre se furişau afară din sat, mergând pe cărarea de pe malul râului, în susul apei, către răsărit.

În sat, şeful menţinu o linişte perfectă. Nu a permis nimănui să se apropie de albul care dormea. Nu au avut voie nici să cânte, nici să vorbească tare, dându-şi osteneala ca musafirul să nu fie deranjat.

După vreo trei ore, câteva bărci au apărut în tăcere, având sălbatici la vâsle.

Pe mal, îi aştepta şeful de trib, cu suliţa ridicată orizontal, semn recunoscut de cei din barcă.

Şi într-adevăr acesta era chiar semnalul prin care confirma că străinul mai doarme încă.

La prora uneia dintre bărci se aflau cei doi războinici, pe care şeful îi trimisese cu câteva ore mai înainte şi care, desigur, primiseră ordin să aducă aceste bărci înapoi, iar semnalul fusese convenit mai demult.

În câteva clipe, bărcile au fost trase la mal. Războinicii indigeni au sărit pe pământ şi împreună cu ei au coborât vreo şase oameni albi. Erau posomoriţi şi încruntaţi, dar omul cu barba neagră, care îi comanda, era şi mai supărat, iar pe figura lui se putea citi răutatea întruchipată.

— Unde este albul despre care oamenii tăi îmi spun că este la voi? întrebă el pe şeful de trib.

— Poftiţi pe aici Buana! răspunse negrul. Am dat ordin ca să fie linişte deplină, ca să nu se scoale până veniţi.

Apoi a continuat:

— Nu sunt sigur că este acela care caută să îţi facă rău, dar mi-a pus o mulţime de întrebări despre sosirea şi plecarea voastră şi în afară de asta se aseamănă foarte mult cu descrierea ce mi s-a făcut. Cred că este unul şi acelaşi cu cel pe care l-ai debarcat pe insulă. Dacă nu mi l-ai fi descris, poate nu l-aş fi recunoscut şi ar fi putut ajunge uşor la voi şi să vă ucidă.

După o ezitare mai zise:

— Însă dacă îţi este prieten şi nu duşman, tot nu cred că am făcut rău chemându-te aici, Buana. Dacă este însă duşmanul vostru, vreau să-mi dai ca răsplată, o puşcă şi muniţii.

— Ai făcut totul foarte bine, îi zise albul. Vei primi tot ce ai cerut în orice situaţie, fie că îmi este prieten, fie că îmi este duşman. Pun însă o condiţie: să fii mereu de partea mea.

— Voi fi, Buana, promise şeful. Acum te rog vino cu mine, să vezi albul care mai doarme încă.

Zicând toate acestea, o porni înainte, conducându-i pe toţi până lângă locul unde se

culcase Tarzan.

În spatele celor doi, mai veneau şi ceilalţi albi, urmaţi de vreo douăzeci de războinici, dar degetul ridicat al şefului îi făcea să păstreze o linişte desăvârşită.

Un zâmbet sinistru flutură pe buzele bărbosului, la vederea lui Tarzan.

Şeful se uita întrebător la alb. Acesta dădu din cap, arătând că bănuielile şefului fuseseră întemeiate. Apoi, întorcându-se către cei din spate, le făcu semn să îl imobilizeze şi să îl lege pe Tarzan.

Vreo douăsprezece brute au sărit imediat şi într-o clipă, Tarzan, surprins încă într-un somn adânc, a fost legat zdravăn, mai înainte de a putea face cea mai mică tentativă de a scăpa. Totul s-a petrecut într-o clipă.

După aceea, îl trântiră la pământ, întins pe spate. Când Tarzan îşi întoarse privirea către duşmanii săi, văzu figura răutăcioasă lui Nicolai Rokoff.

Buza de sus a rusului se zbârci într-un râs hidos.

— Porcule! strigă el. Nu ţi-a intrat încă în cap să nu te ţii după Nicolai Rokoff?

Apoi, izbindu-l pe Tarzan în obraz, mai zise:

— Asta este doar de bun venit!

Pe urmă continuă:

— La noapte, înainte ca prietenii mei să te mănânce, îţi voi povesti de copilul şi soţia ta şi despre planurile mele în legătură cu ei.

CAPITOLUL VIII Dansul morţii

Prin întunericul de nepătruns al unei nopţi în junglă, se strecura acum, fără niciun zgomot, făcându-şi drum prin vegetaţia deasă, un corp mlădios, care înainta pe nesimţite, călcând pe labe moi.

Numai două puncte fosforescente, ca o flacără galbenă verzuie, străluceau uneori, reflectând lumina lunii ecuatoriale, se furişau prin frunzişul deranjat doar de vântul uşor al nopţii.

Uneori, fiara se oprea cu nasul în vânt, privind în jur cu atenţie. Alteori sărea pe crengile unui copac, întrerupându-şi drumul spre est.

Cu nările sale sensibile pătrundea mirosul abia perceptibil a zeci de animale patrupede pe care nu le vedea, dar ideea unei prăzi uşoare şi suculente îi făceau să-i curgă balele de poftă.

Totuşi, îşi continua drumul fără oprire, neluând în seamă poftele sale răscolite, care ar fi trimis imediat fiorosul animal la gâtul moale al victimei.

Toată noaptea îşi urmă drumul fără oprire, mâncând o singură dată vânatul prins în grabă, sfâşiat în bucăţi. Devora prada, mârâind furios de parcă era mort de foame.

Pe înserat a ajuns lângă un gard înalt, care înconjura un sat mare de indigeni. Ca o umbră a morţii tăcute şi fulgerătoare, dădu ocol satului, cu nasul în pământ şi se opri în locul unde gardul se întindea lângă nişte copaci groşi.

Mirosi aici îndelung, apoi aplecându-şi capul într-o parte, ascultă cu urechile ciulite.

Ceea ce auzi nu era un sunet care putea fi distins de urechea umană, dar datorită simţurilor sale ascuţite, se părea că primeşte o veste îndepărtată, în creierul său de carnivor.

O stranie transformare se petrecu în masa puternică de oase şi muşchi, nemişcată ca o statuie până în acea clipă.

Ca şi cum ar fi fost montat pe nişte arcuri, bare au fost destinse brusc, sări peste gard şi se ascunse în spatele unei colibe.

Ceva mai departe, în mijlocul satului, femeile aprindeau focurile, adunându-şi oalele umplute cu apă din râu, pregătindu-se pentru ospăţul ce urmă, după ce se va fi întunecat bine.

Împrejurul unui stâlp puternic, în centrul satului, câţiva indigeni canibali, cu trupurile vopsite în alb, albastru şi galben, stăteau la discuţii.

În jurul ochilor şi al buzelor, pe piept şi pe abdomen, îşi desenaseră cercuri mari, concentrice,

de diferite culori, iar din părul lor, lipite cu lut, ieşeau pene viu colorate sau bucăţi lungi şi drepte de sârmă.

Satul se pregătea de festin, iar într-una dintre colibe, mai departe de această scenă, zăcea victima poftelor lor canibalice, în aşteptarea sfârşitului.

Dar ce sfârşit! Tarzan şi-a încordat muşchii, trăgând de funia cu care fusese legat, dar nodurile proaspăt întărite la insistenţele rusului, nu au putut fi rupte nici chiar de forţa sa uriaşă.

Moartea!

De multe ori privise Tarzan moartea în faţă şi zâmbise. Va zâmbi şi acum când va simţi că i se va da lovitura de graţie.

Dar nu de propria sa fiinţă era acum îngrijorat, ci de cei absenţi, de fiinţele dragi lui, care vor suferi cu mult mai mult pierzându-l.

Jane nu va avea cum să afle felul în care a murit soţul ei. Mulţumea carului pentru asta, la fel cum mulţumea pentru faptul că ea se găseşte în siguranţă într-un oraş mare.

Da, ea era în siguranţă, cu prieteni buni şi iubitori, care se vor strădui să îi aline suferinţele.

Aşa credea el, cel puţin.

Dar copilul său!

Tarzan se zvârcoli de durere, gândindu-se la el. Fiul lui! Şi acum el, fostul rege al antropoizilor, el regele pădurii, singurul capabil pe această lume să îl găsească şi să îl salveze pe micul Jack de planurile îngrozitoare ale lui Rokoff, fusese el însuşi prins în cursă, ca un animal inconştient.

Va muri deci peste câteva ore şi odată cu el va dispare şi ultima şansă de scăpare a copilului.

Între timp, Rokoff îl vizitase de câteva ori, să îl insulte sau să îl lovească, dar nu smulse niciun cuvânt dispreţuitor sau vreun geamăt de durere, de pe buzele uriaşului său prizonier.

Acum îl lăsă în pace, rezervându-i, pentru ultima oară, o tortură morală, de o răutate rafinată,

bucurându-se încă de acum de chinurile sufleteşti ale victimei sale.

Lovitura lui va veni înainte ca indigenii să fi dat ultima lovitură de suliţă, care îl va face insensibil la alte chinuri.

Avea de gând să îi destăinuiască adevăratele împrejurări în care se afla Jane, pe care Tarzan o credea în siguranţă la Londra.

În sat s-a lăsat întunericul.

Tarzan auzea pregătirile care se făceau pentru uciderea lui şi a ospăţului care va urma.

Vedea în imaginaţia sa, dansul morţii. Îl ştia de mult, pentru că a asistat de multe ori la aşa ceva. Acum însă, el era cel legat la stâlpul osândiţilor.

Nu îi era frică nici de tortură şi nici de moartea lentă datorată războinicilor care îi vor da ocol şi îi vor tăia bucăţi din trup, dar cu atâta îndemânare, încât îl vor mutila, fără să îl ucidă.

Era obişnuit cu moartea, cu vederea sângelui, dar dorinţa lui de a trăi era foarte puternică, atâta timp cât mai exista în el o ultimă scânteie de viaţă. Era hotărât să nu piardă nicio speranţă şi să nu renunţe la dorinţa de a scăpa.

Numai de ar slăbi ei paza puţin, o clipă doar, căci mintea lui ageră, cu ajutorul muşchilor săi puternici, ar găsi un mijloc de scăpare; scăpare şi răzbunare.

Pe când era copleşit de aceste gânduri; cântărind toate posibilităţile de a scăpa, simţi un miros slab, dar foarte cunoscut.

Deodată, toate simţurile lui i s-au ascuţit, iar auzul său fin a putut distinge prezenţa tăcută a unei fiinţe care se găsea chiar în spatele gardului care înconjura coliba unde era el legat şi trântit pe pământ.

Buzele s-au mişcat, dar cu toate că nu a scos niciun sunet, care putea fi perceput de urechea omenească, a fost sigur auzit şi înţeles de cineva din spatele peretelui.

Nările sale fine i-au dat de veste la fel cum vedem noi ziua cu ochii, că a sosit un vechi şi mult aşteptat prieten.

Peste câteva clipe auzi zgomotul surd al săriturii unui animal sălbatic cu blană şi labe moi, salt făcut peste zidul exterior, din spatele colibei.

Simţi imediat cum se rupe peretele din spatele său, iar pe gaură apăru o fiară enormă, care îşi apropia botul rece de pielea gâtului lui.

Era Şita, pantera.

Mirosi în jurul omului, scâncind uşor. Era totuşi o limită în schimbul de idei ce putea exista între aceste două fiinţe, aşa că Tarzan nu putea şti cu siguranţă, dacă pantera înţelege tot ce dorea el să îi comunice. Faptul că omul era legat şi fără ajutor era evident că pantera înţelesese, dar faptul că stăpânul ei era în primejdie nu era clar că îl poate simţi.

Ce îndemnase fiara să vină la el? Venirea felinei îi dădu speranţe. Mai rămânea să vadă modul în care putea să îi dea ajutor. Cum să facă acest animal să înţeleagă că legăturile trebuie rupte.

Fiara, în loc să îl ajute, începu să îi lingă braţele şi picioarele.

Dar iată că venea cineva spre colibă. Pantera scoase un mârâit surd şi s-a furişat în colţul opus. Vizitatorul nu auzise nimic suspect, căci în uşa colibei apăru un războinic negru, înalt şi gol, care apropiindu-se de Tarzan îl împunse în şold cu lancea.

De pe buzele victimei se auzi un sunet foarte ciudat, la care pantera sări din întunericul ce domnea în fundul colibei, drept în pieptul sălbaticului.

Amândoi se rostogoliră la pământ, fiara înfigându-şi colţii în carnea canibalului, iar colţii săi puternici apucaseră gâtul.

Negrul scoase un ţipăt cumplit de durere şi spaimă, care s-a amestecat cu urletul de sfidare al

panterei. Apoi a urmat o tăcere întreruptă doar de sfâşiatul cărnii şi de rosul oaselor.

Zgomotul din colibă produse o adâncă nelinişte în sat. Iar după câteva momente se auziră vocile unor oameni care se consultau: voci stridente ale celor cuprinşi de spaimă şi tonuri joase, autoritare ale şefului.

Tarzan şi pantera au auzit paşii mai multor persoane care se apropiau şi spre marea surpriză a lui Tarzan, fiara se ridică de pe cadavrul canibalului, ieşind domol pe spărtura pe care intrase.

Dispăru în întuneric.

Tarzan auzi cum sare uşor peste gard. Nu prea avea speranţe să se mai întoarcă, pentru că dacă ar fi vrut să îl apere ar fi rămas lângă el.

Cunoştea deasemenea mecanismul de înţelegere al puternicelor carnivore din junglă: uneori au un curaj de neînchipuit, chiar în faţa morţii, alteori sunt de o timiditate excesivă.

Desigur că vreun accent al fricii negrilor, a ajuns vibrând până la urechea sa, lovind o coardă sensibilă din sistemul nervos, alungând-o în pădure, cu coada între picioare.

Tarzan dădu din umeri. Ei, ce folos? Tot aşteptase să moară, iar pantera nu ar putea face mai mult pentru el decât să sfâşie încă vreo doi sau trei duşmani, până ce un glonţ de carabină ar fi ucis animalul.

Însă dacă pantera l-ar fi ajutat să se dezlege…!

Situaţia ar fi fost alta. Dar un asemenea ajutor depăşeşte limitele ei de înţelegere, iar acum că este plecată, Tarzan trebuia să renunţe definitiv la orice speranţă.

Indigenii au ajuns la uşa colibei, uitându-se cu teamă în interiorul întunecos. În fruntea lor se aflau doi inşi, fiecare cu o torţă aprinsă în mâna stângă, iar cea dreaptă, câte o suliţă grea, gata de atac.

De frică, îşi proptiseră picioarele în pământ, fiind rezemaţi de la spate de cei care îi împingeau înainte.

Ţipetele victimei, amestecate cu mârâiturile fiarei, au avut o influenţă puternică asupra simţurilor sălbaticilor, iar teribila linişte din colibă părea acum cu mult mai înfricoşătoare decât strigătele de care se înspăimântaseră cu câteva minute mai înainte.

În cele din urmă, unul dintre cei doi cu torţe, a fost împins către colibă şi a crezut că a găsit mijlocul prin care putea afla natura exactă a pericolului care îi ameninţa din interior.

În acest scop, cu o mişcare rapidă, a aruncat torţa aprinsă în centrul colibei. Tot interiorul a fost deodată luminat, dar numai pentru o clipă, deoarece flacăra s-a stins odată cu atingerea pământului.

Nu au văzut decât figura prizonierului lor, acesta fiind la fel de strâns legat, aşa cum îl lăsaseră, iar în mijlocul încăperii, o altă formă, a unui negru, la fel nemişcată, dar al cărui gât şi piept erau sfâşiate şi mutilate îngrozitor.

Priveliştea care se prezenta sălbaticilor care erau mai în faţă, a insuflat în mintea lor superstiţioasă o groază cu mult mai mare decât însăşi prezenţa panterei.

Rezultatul unui atac dintre cele mai feroce asupra tovarăşului lor era o imagine greu de suportat.

Neobservând însă şi cauza, mintea lor înfricoşată avea acum întreaga libertate să atribuie aceste fapte unor forţe supranaturale. La acest gând, au rupt-o la fugă, iar din cauza spaimei celor din faţă, cei din, spate au fost sălbatic călcaţi în picioare.

Timp de mai bine de o oră, Tarzan nu auzi altceva decât murmurul unor voci speriate şi tocmai dintr-un capăt îndepărtat al satului.

Era clar că războinicii se îmbărbătau unul pe celălalt, însă veneau până la o oarecare distanţă de colibă, dar nu mai îndrăzneau să se aventureze înăuntru.

Răsunau strigăte sălbatice de îmbărbătare, aşa cum obişnuiesc indigenii când îşi fac curaj în luptă.

În cele din urmă, doi albi, înarmaţi cu carabine, au intrat în colibă, fiecare cu câte o torţă aprinsă în mină.

Tarzan nu l-a văzut pe Rokoff printre aceştia, dar asta nu l-a surprins.

Ar fi pus pariu pe orice că nimic în lume nu l-ar fi putut convinge pe acest mişel să vină şi să înfrunte primejdia din colibă.

Văzând că albii nu au fost atacaţi, indigenii s-au îngrămădit şi ei la uşă, privind cu groază la cadavrul mutilat.

Albii au încercat zadarnic să scoată vreo lămurire de la Tarzan, însă acesta clătina negativ la toate întrebările lor, deşi avea pe buze un zâmbet al celui care ştie ceva, dar nu vrea să spună.

În cele din urmă sosi şi Rokoff.

Se făcu alb ca varul la vederea negrului mutilat, a cărui figură schimonosită de durerile cumplite ale morţii, părea că rânjeşte la el, de jos, de pe pământ.

— Hai, la lucru! îl îndemnă el pe şeful de trib. La muncă acum, să isprăvim cu acest demon, care nu mai are puterea de a repeta astfel de lucruri îngrozitoare şi împotriva altora.

Şeful a dat poruncă unor războinici ca Tarzan să fie ridicat şi dus la stâlpul de tortură. Au trecut însă multe minute până a putut îndupleca pe câţiva dintre canibali să se apropie de prizonier.

În sfârşit, patru războinici tineri l-au tras cu brutalitate afară, iar ceilalţi văzându-l singur şi legat, nu s-au mai speriat de el.

Vreo douăzeci de canibali l-au împins şi l-au lovit în timp ce treceau prin sat, apoi l-au legat

strâns de stâlpul care era în centrul nenumăratelor focuri aprinse pentru apa din oalele de pământ.

După ce a fost legat bine, fără nicio posibilitate de a scăpa, Rokoff a prins curaj, văzând că nu mai este nicio primejdie pentru el.

Apucând suliţa din mâna unui negru, se apropie de Tarzan şi a fost primul care a lovit victima neputincioasă sub coaste.

O dâră subţire de sânge a început să curgă din rana de pe pielea netedă şi albă a uriaşului, dar niciun murmur de durere nu ieşi de pe buzele lui.

Zâmbetul de dispreţ de pe figura sa l-a scos din răbdări pe rus, care trase o serie de înjurături şi sări asupra omului legat, care nu se putea apăra, lovindu-l cu pumnii peste faţă, izbindu-l fără milă cu cizmele peste picioare.

Pe urmă, a ridicat suliţa cea grea, gata să îi străpungă pieptul, însă Tarzan continua să zâmbească, cu aceeaşi expresie dispreţuitoare.

Însă mai înainte ca Rokoff să folosească această armă şi să-şi răpună duşmanul, şeful de trib sări asupra lui, trăgându-l la o parte.

— Opreşte-te albule! strigă el. Dacă ne privezi de acest prizonier şi de dansul morţii, află că tu însuţi îi vei lua locul.

Ameninţarea a avut efectul dorit şi rusul se feri să îl mai atace pe prizonier, cu toate că îi arunca diverse insulte, de la distanţă.

Printre altele, îi spunea că îi va mânca inima.

Exageră grozăviile pe care le va îndura fiul lui Tarzan, adăugind că răzbunarea lui se va răsfrânge şi asupra soţie lui, Jane Clayton.

— Tu crezi că soţia ta se află acum la Londra? Mare tâmpit eşti! În acest moment, ea se află în mâinile unui individ de cea mai joasă speţă, departe de siguranţa pe care ţi-o oferă un oraş şi de protecţia prietenilor voştri. Nu doream să îţi comunic toate acestea decât atunci când m-aş fi întors pe insula pe care te-am debarcat.

Apoi a continuat:

— Acum însă, pentru că vei muri de cea mai oribilă moarte la care se poate aştepta un alb, vreau ca ştirea despre soarta soţiei tale să îţi intensifice suferinţa până la ultima lovitură de suliţă, care te va scăpa de această lume.

Dansul morţii începuse, iar strigătele războinicilor l-au împiedicat pe Rokoff să continue cu ameninţările.

Sălbaticii, pe ale căror trupuri vopsite juca lumina flăcărilor, săreau în ritm susţinut în jurul victimei.

Tarzan îşi aminti de o scenă identică, atunci când îl scăpase pe Artigny de o soartă asemănătoare, în ultimul moment când trebuia dată lovitura de graţie.

Dar pe el cine să îl scape? Nu exista nimeni pe această lume, care să fi fost în stare să îl salveze de la tortură şi de la moarte.

Nu îl îngrozea gândul că aceste fiinţe îl vor mânca, după ce vor fi terminat dansul. Suferinţele lui nu erau mai mari la acest gând, aşa cum ar fi fost la alţi oameni, deoarece toată viaţa văzuse fiare din pădure devorând carnea animalelor ucise.

Nu se luptase chiar el pentru o bucată dezgustătoare din braţul unei maimuţe antropoide, când cu ocazia unor lupte între maimuţe, l-a ucis pe Tub, câştigându-şi respectul din partea tribului lui Ciuk?

Canibalii dansau în jurul lui, micşorând cercul, care se strângea în jurul lui. Suliţele care zburau în jurul lui, începeau să îşi găsească ţinta.

Primea lovituri din ce în ce mai dureroase.

De acum, sfârşitul nu era departe. Tarzan dorea ca lovitura de graţie să vină cât mai repede şi să pună capăt tuturor suferinţelor.

Dar tocmai în aceste momente se auzi din desiş un urlet prelung şi subţire.

Dansatorii s-au oprit o clipă, iar în aceste momente de tăcere, de pe buzele victimei ieşi un

strigăt şi mai pătrunzător, mai înspăimântător decât acela pe care fiara din pădure îl scosese.

Sălbaticii s-au oprit în loc şi nu au îndrăznit să continue dansul lor, timp de mai multe minute. La stăruinţele lui Rokoff şi la încurajarea şefului de trib, au început din nou salturile dansului, pentru a pune capăt vieţii victimei lor.

Dar înainte ca orice suliţă să îşi atingă ţinta, o siluetă cărămizie, plină de ură şi ferocitate, se desprinse ca fulgerul din întunericul colibei unde fusese închis Tarzan şi apăru mârâind furios, aşezându-se lângă stăpân.

Era o enormă panteră înfometată.

O clipă, albi şi canibali au rămas încremeniţi de groază, cu ochii aţintiţi asupra colţilor groaznicei feline.

Numai Tarzan a putut vedea ce mai venea din întunecosul interior al colibei.

CAPITOLUL IX Cavalerism

Pe fereastra cabinei sale de pe *Kinkaid*, Jane Clayton urmărise debarcarea soţului ei pe ţărmul verde al insulei, după care vaporul pornise mai departe.

Câteva zile nu văzu pe nimeni altcineva decât pe Sven Andersson, taciturnul şi respingătorul bucătar. Îl întrebă dacă ştie numele ţărmului pe care fusese abandonat soţul ei.

Primi invariabilul răspuns al suedezului:

— Mi se pare că vom avea în curând furtună mare.

Atât se putea afla de la acest om.

A ajuns la concluzia că acesta nu ştia în engleză decât această propoziţie, aşa că s-a hotărât să înceteze cu întrebările.

Totuşi, nu uita să îl primească zâmbind, dându-i bună ziua şi mulţumindu-i pentru scârboasa şi împuţita mâncare ce i-o aducea.

După trei zile de la debarcarea lui Tarzan, *Kinkaid* a ancorat la gura unui râu ce se vărsa în

mare. Zece minute mai târziu, Rokoff se prezentă în cabina ei.

— Am sosit la destinaţie, scumpa mea, i se adresă el cu un zâmbet răutăcios. Doresc să îţi ofer siguranţă, libertate şi un trai îmbelşugat. Mi s-a înduioşat inima de suferinţele tale şi vreau să îndrept lucrurile.

Continuă pe acelaşi ton, zicând:

— Soţul tău a fost un animal. Şi asta o ştii mai bine decât oricine, pentru că l-ai cunoscut pe când umbla gol, în jungla sa natală, cutreierând împreună cu fiarele care l-au crescut. Eu însă sunt un gentleman. Nu numai că am sânge nobil, dar am fost crescut şi educat aşa cum se cade unui om de familie bună.

După o scurtă pauză, în care a dorit să vadă reacţia femeii, a mai spus:

— Aşadar, îţi ofer, dragă Jane, iubirea unui om educat şi compania unei persoane culte şi stilate, a cărui lipsă, sunt sigur că ai simţit-o foarte mult în relaţiile tale cu sărmana maimuţă, cu care te-ai măritat fără să stai mult pe gânduri, datorită unor porniri copilăreşti.

A mai urmat o scurtă pauză.

— Te iubesc, Jane şi ajunge să spui un cuvânt ca de acum încolo, să nu ai niciun necaz. Până şi copilaşul îţi va fi redat, fără nicio condiţie.

Afară, la uşa cabinei, Sven Andersson se oprise cu prânzul ce îl aducea pentru lady Greystoke. Capul său mic, care părea înfipt în gâtul său lung şi cu vene proeminente, era aplecat puţin pe o parte, ca să asculte ce se întâmplă în cabină.

Ochii erau adunaţi unul lângă altul şi îi ţinea pe jumătate închişi, iar urechile păreau că sunt ciulite, ca şi la animale, atât de expresivă era atitudinea sa de a asculta pe furiş.

Până şi mustaţa sa galbenă, rară şi lungă, părea că participă la ce face restul corpului.

După ce Rokoff termină cu pledoaria sa, rămânând în aşteptarea răspunsului, Jane Clayton

se uită la el plin de dezgust, cutremurându-se.

— Nu m-ar surprinde în niciun fel, domnule Rokoff, zise ea, dacă ai încerca să foloseşti forţa ca să mă supun dorinţelor tale diabolice. Dar ca să fii atât de dobitoc să crezi că eu, soţia lui John Clayton, aş veni la tine de bună voie, fie doar pentru a-mi salva fiul, nu aş fi crezut niciodată. Eram convinsă că eşti o canalie, domnule Rokoff, dar până acum nu te-am socotit şi prost.

Ochii rusului au devenit şi mai mici. Roşul ruşinii îi înlocui paloarea cadaverică a feţei.

— Vom vedea cine este mai prost, la urma urmei, şuieră el, când te voi înfrânge şi te voi supune voinţei mele. Încăpăţânarea ta de plebeu yankeu te va costa tot ce ai mai scump: viaţa copilului tău.

Continuă apoi pe un ton ameninţător şi solemn:

— Jur pe mormântul sfântului Petru, că renunţ la tot ce am plănuit pentru acest copil şi îi voi spinteca inima în faţa ochilor tăi. Îţi arăt eu ţie, ce înseamnă să îl insulţi pe Nicolai Rokoff.

Jane Clayton îi răspunse, plină de dispreţ:

— La ce bun să îmi tot aminteşti de josnicia ta la care te poate conduce firea ta răzbunătoare? Nu poţi schimba hotărârea mea nici cu ameninţări, nici cu fapte mârşave. Copilul meu nu poate judeca la această vârstă, dar dacă i-ar fi dat să trăiască până la majorat, şi-ar sacrifica bucuros viaţa pentru onoarea mamei sale. Însă oricât l-aş iubi acum, nu îi pot răscumpăra viaţa cu acest preţ. Dacă aş face aşa ceva, copilul ar blestema memoria mamei sale, până în ultima sa clipă de viaţă.

Furia lui Rokoff era la intensitate maximă, datorită insuccesului în opera de înspăimântare pe care o plănuise pentru Jane Clayton. Nu simţea decât ură pentru ea, dar prin mintea sa bolnavă îi trecuse ideea că ar putea-o sili să îi cedeze, umplând cupa răzbunării sale.

Ar fi prezentat-o pe soţia lordului de Greystoke, prin capitalele europene, drept amanta sa.

Se apropie încă o dată de ea. Faţa lui răutăcioasă era contractată de furie şi dorinţi.

Sări asupra ei ca un animal de pradă, apucând-o de mână, de gât, împingând-o spre patul din cabină.

În acelaşi moment, uşa se deschise cu mult zgomot. Rokoff sări în picioare şi întorcându-se se trezi fată în faţă cu bucătarul suedez.

Expresia, de obicei şireată a acestui individ, era acum de o stupiditate ieşită din comun. O falcă îi atârna în jos, accentuând această expresie.

Părea foarte preocupat să aranjeze masa pentru lady Greystoke.

Rusul se uită furios la el.

— Ce înseamnă asta? Strigă el: Cum ai îndrăznit să intri fără să ceri voie? Ieşi afară!

Bucătarul întoarse ochii săi albaştri spălăciţi către Rokoff şi zâmbi prosteşte.

— Mi se pare că vom avea în curând o furtună mare, zise el, începând să aranjeze cele câteva farfurii de pe masă.

— Ieşi afară sau te arunc eu, mizerabil idiot ce eşti! răcni Rokoff, făcând un pas ameninţător către suedez.

Andersson continua să îi zâmbească, dar una din mâini apucă pe furiş minerul cuţitului său lung şi ascuţit, pe care îl purta la brâu.

Rokoff îi văzu mişcarea şi se opri brusc. Apoi se întoarse către Jane Clayton, zicându-i:

— Îţi dau timp până mâine dimineaţă să revii asupra hotărârii tale la oferta mea. Voi trimite întreg echipajul pe mal, rămânând pe vas numai eu, tu, copilul şi Paulvitch. Astfel, fără teama de a fi deranjaţi, vei asista la execuţia copilului tău.

Vorbise în franceză, pentru ca bucătarul să nu îl înţeleagă. Apoi trânti uşa cabinei, fără să mai arunce măcar o privire asupra omului, care îl oprise din pornirile sale mârşave.

Cum ieşi rusul, Sven Andersson se întoarse către lady Greystoke. Expresia prostească îi dispăruse.

Apăru din nou vechea faţă de om şiret, dar rafinat.

— Crede că m-a prostit, bodogăni el. Este prost dânsul, pentru că eu ştiu şi franceză.

Jane Clayton se uită surprinsă la el.

— Ai înţeles tot ce mi-a spus?

Andersson zâmbi.

— Sigur! răspunse el.

— Atunci trebuie să fi auzit şi ce s-a întâmplat aici, mai înainte. Ai intrat ca să mă aperi!

— Ai fost bună cu mine, explică suedezul. El mă tratează mai rău ca pe un câine. Eu te voi ajuta, lady. Ai răbdare şi vei vedea. Am fost de multe ori pe coasta de vest şi o cunosc foarte bine.

— Dar cum mă poţi ajuta, Sven? întrebă ea. Nu vezi că sunt cu toţii împotriva noastră?

— Mi se pare, răspunse Andersson, că în curând vom avea o furtună mare.

Ieşi din cabină cu figura prostească de mai înainte, întipărită pe faţă.

Jane Clayton deşi se îndoia de capacitatea bucătarului de a-i putea face vreun serviciu, îi era totuşi recunoscătoare pentru puţinul pe care îl făcuse deja.

Ideea că, printre toţi oamenii de pe vas, era măcar unul care nu îi este duşman, i-a adus prima rază de bucurie, care i-a mai uşurat chinul închisorii de pe *Kinkaid*.

Rokoff nu mai veni în ziua aceea şi spre seară veni Sven cu cina. Cu toate că Jane a încercat de multe ori să aducă vorba despre un plan de evadare, nu primi alt răspuns decât stereotipa profeţie privitoare la vreme şi furtună.

Părea că suedezul a căzut din nou în starea sa veche de totală idioţenie.

Dar când a ieşit pe uşă, cu farfuriile goale, s-a aplecat peste capul ei şi i-a şoptit:

— Rămâi îmbrăcată şi strânge patul.

A vrut să iasă imediat, dar Jane l-a apucat de o mânecă.

— Dar fiul meu? Întrebă disperată. Nu plec fără el.

— Fă aşa cum îţi spun, îi spuse răstit Andersson. Eu sunt cel care te ajut. Nu te amesteca prea mult.

După plecarea lui, Jane Clayton rămase tristă şi nedumerită. Cum să procedeze?

Tot felul de bănuieli cu privire la intenţiile suedezului îi frământau mintea. Nu era oare posibil să ajungă mai rău decât acum, dacă se lăsa în voia planurilor acestui bărbat?

Îşi răspunse singură că nu putea fi mai rău nici chiar cu necuratul, pentru că şi dracul dracilor s-ar purta altfel decât acest ticălos care era Nicolai Rokoff.

De zece ori a jurat că nu va pleca de pe *Kinkaid* fără copilaşul ei.

Totuşi a rămas îmbrăcată până târziu, după ora ei obişnuită de culcare. Cearşaful şi restul hainelor

de pat le-a făcut pachet, legându-le cu sfoară.

Aproape de miezul nopţii, la uşa cabinei se auzi un râcâit uşor repetat de două ori.

Jane s-a dus în grabă şi a tras zăvorul. Uşa s-a deschis uşor şi apăru figura suedezului. Avea gulerul de la haină ridicat.

Într-o mână ţinea o legătură, probabil bagajul lui. Cealaltă mână a ridicat-o ducând-o la buze pentru a-i atrage atenţia că trebuie să facă toate mişcările în perfectă linişte.

S-a apropiat de ea.

— Ia acest bagaj! Să nu cumva să scoţi un sunet după ce te uiţi ce este. Este copilul tău!

Jane îi smulse bagajul şi strânse la piept copilaşul care dormea. Lacrimi fierbinţi de bucurie îi curgeau pe obraji, iar întreaga ei făptură tremura de emoţia momentului.

— Să mergem! zise Andersson. Nu avem timp de pierdut.

Luând legătura de pe pat, precum şi bagajul lui de afară, a condus-o până la marginea vaporului, unde a ajutat-o să coboare pe o scară mobilă, până la o barcă ce se găsea lângă vas.

A coborât şi el, apoi a tăiat funia eu care fusese legată barca. Cu mişcări puternice a început să vâslească, îndepărtându-se de vapor.

După o vreme a părăsit marea, intrând într-un golf unde se vărsa râul Ugambi. Porni în susul râului cu toată forţa.

Vâslea cu mare siguranţă de parcă ar fi umblat pe aceste locuri de când era copil. După o jumătate de oră, lumina lunii apăru după un nor şi se zări gura unui râu mic, afluent al râului Ugambi.

Suedezul cârmi în acea direcţie, întrând pe cursul acelei ape.

Jane Clayton se întreba care ar putea fi ţinta lui, neştiind că, în calitate de bucătar, mai fusese tot în aceeaşi zi în susul râului, până la un sat mic, unde târguise de la indigeni provizii pe care aceştia le aveau de vânzare, înţelegându-se cu ei şi asupra

tuturor amănuntelor planului referitor la călătoria pe care o făcea acum cu ea.

Cu toată luna plină, pe râu era întuneric. Copacii uriaşi de pe ambele maluri, îşi împreunaseră crengile deasupra apei.

Plante parazite atârnau ca nişte mustăţi lungi de pe crengile lor, iar nenumărate tulpini agăţătoare se urcau de la pământ până în vârful copacilor, ca apoi să se lase graţios în jos cu fire lungi şi delicate, până aproape de suprafaţa liniştită a apei.

Din când în când, liniştea apei era tulburată de vreun crocodil enorm, speriat de loviturile de vâslă, sau de vreo familie de hipopotami, care fornăind puternic, se scufunda după un banc de nisip, în adâncul răcoros al apei.

Din jungla de nepătruns, de pe fiecare mal se auzeau răgete fioroase ale carnivorelor: râsul ciudat al hienei, tuşea răguşită a leopardului sau urletul puternic şi înfricoşător al leului.

Împreună cu acestea, multe alte zgomote sinistre, ciudate şi de neînchipuit, care par mai teribile prin misterul lor.

Ghemuită la un capăt al bărcii, Jane Clayton şedea cu copilaşul strâns la piept şi prezenţa acestei fiinţe delicate o făcea să se simtă, în acea noapte, mai fericită ca oricând, de când plecase din Londra.

Deşi ştia că pleacă spre necunoscut era totuşi fericită că în acele clipe putea să-şi strângă la piept copilaşul.

Ardea de nerăbdare să se facă ziuă şi să poată privi faţa şi ochişorii negri ai micului ei Jack.

De multe ori îşi încordase privirile să pătrundă întunericul nopţii, pentru a zări, măcar pentru o clipă, faţa lui dragă, dar singurul detaliu ce se vedea, era doar conturul feţei.

Strânse din nou la piept cu putere, mica legătură vie şi caldă din braţele ei.

Era aproape ora trei dimineaţa când Andersson opri barca în faţa unui luminiş, unde se distingeau

în depărtare, la slaba lumină a lunii, mai multe colibe indigene, înconjurate de un gard de mărăcinişuri.

Suedezul a strigat de câteva ori, până să obţină vreun răspuns şi numai pentru că se ştia că vine i s-a răspuns la chemări.

Negrilor le este teribil de frică de întuneric şi mai ales de voci care răzbat prin acest întuneric.

Andersson a ajutat-o pe Jane Clayton să coboare împreună cu mica legătură vie, apoi a legat barca de un tufiş.

Luând în spinare bagajele, au mers către aşezare.

La poarta satului au fost întâmpinaţi de o femeie, soţia şefului pe care Andersson îl plătise să îi ajute.

Ea a dorit să îi conducă în coliba soţului ei, dar Andersson îi spuse că preferă să rămână la aer şi să doarmă pe pământ.

Suedezul se întoarse către Jane explicându-i, în felul său aspru, că înăuntrul colibelor este murdărie şi este plin de insecte. Aşternu păturile pe pământ, pentru Jane şi copil, iar mai departe pentru el.

Jane nu a putut adormi imediat. A avut nevoie de multă vreme ca să-şi găsească o poziţie comodă pe pământul tare.

În cele din urmă zdrobită de oboseală, adormi cu copilaşul în braţe.

Când s-a trezit, era deja târziu spre amiază. În jurul lor erau vreo douăzeci de indigeni curioşi. Cea mai mare parte o formau bărbaţii, pentru că la popoarele primitive, bărbaţii sunt extrem de curioşi.

Instinctiv, Jane Clayton strânse copilul la piept, deşi a observat imediat că indigenii nu aveau nicio intenţie agresivă.

Unul dintre ei îi oferi un vas primitiv de lut, plin cu lapte proaspăt, dar vasul era murdar de lapte vechi care se aşezase în straturi.

Intenţia băştinaşului a impresionat-o pe Jane şi faţa i s-a luminat de acele zâmbete care o făcuseră vestită pentru frumuseţea ei, atât în Baltimore, cât şi la Londra.

Luând vasul într-o mână, ca să nu îl supere pe negru şi îl duse la buze. Cu toată voinţa ei, cu mare greutate îşi reţinu scârba ce o cuprinse, apropiind vasul puturos de nasul ei fin.

Andersson îi veni în ajutor, luându-i vasul din mână şi după ce a băut o parte din lapte, o dădu înapoi negrului, dăruindu-i un şirag de mărgele albastre.

Soarele strălucea acum cu putere şi totuşi copilul mai dormea. Jane ardea de nerăbdare să îi vadă faţa.

Indigenii s-au retras la un ordin al şefului, care acum vorbea cu Andersson, ceva mai departe.

În mintea ei se gândea dacă este bine să tulbure somnul micuţului, ridicând pânza subţire care acum îl proteja de razele soarelui.

Ridicând privirea îl văzu pe Andersson discutând cu şeful tribului chiar în limba acestora.

Ce om extraordinar trebuie să fie acest individ!

Cu o zi înainte, îl socotise un om stupid, ignorant, iar acum parcă este altul!

În ultimele douăzeci şi patru de ore, a aflat că vorbeşte engleza şi franceza, iar acum discută cu indigenii în limba lor.

Îl socotise un om crud, şiret, în care nu poţi avea încredere, însă cele întâmplate în ultimele două zile i-au dovedit contrariul vechilor ei păreri.

Era aproape de necrezut ca el să o ajute din motive pur cavalereşti. Trebuie să fi avut un motiv mai temeinic, în intenţiile şi planurile sale, mai mult decât. Îi dezvăluise ei până acum.

Se mira şi ea de toate acestea, dar când s-a uitat la el, la ochii lui răi şi la privirile sale aruncate pe furiş, se cutremură. Niciun suflet nobil nu putea să se ascundă sub un exterior atât de respingător.

În timp ce se gândea la toate acestea, precum şi că ar face mai bine dacă ar descoperi faţa micuţului Jack, auzi din mica legătură o tuse slabă şi un gângurit dulce, care îi umplu inima de fericire.

Copilaşul ei s-a trezit. Acum putea să se desfete admirându-l.

Trase pânza de pe faţa lui, în aceste clipe, privirile lui Andersson erau îndreptate spre ea.

O văzu cum se clatină, sculându-se în picioare, ţinând copilul departe, la lungimea braţelor, cu ochii ţintuiţi de groază asupra feţei rotunde care clipea din ochi.

Auzi apoi strigătul disperat al femeii, căreia i s-au înmuiat genunchii, căzând în nesimţire la pământ.

CAPITOLUL X Suedezul

Când războinicii din jurul lui Tarzan au observat că nu este decât o panteră lângă victima lor, au prins puţin curaj, fiind siguri că în faţa puternicelor suliţe, chiar şi teribila Şita era pierdută.

Rokoff îl îndemna pe şef să ordone oamenilor săi să îl ucidă mai repede pe uriaşul alb.

Negrul era pe cale să dea un asemenea ordin, când privirile sale s-au întors în direcţia în care se uita Tarzan.

Cu un urlet de groază se răsuci pe călcâie şi o porni în fugă spre porţile satului, iar ceilalţi uitându-se şi ei în spate, au înţeles cauza spaimei lui, luând-o la goană.

Văzuseră hoarda de maimuţe hidoase a lui Akut, ale căror trupuri enorme erau mărite de jocul luminii lunii şi a focului din jurul stâlpului.

În acelaşi timp, Tarzan scoase un răcnet sălbatic şi ca răspuns Şita şi maimuţele s-au repezit, mârâind şi scrâşnind din colţi, după fugari.

Unii dintre ei s-au oprit să se apere, luptându-se cu înverşunaţii lor duşmani, dar şi-au găsit moartea, nefiind niciun mijloc de scăpare în faţa ferocităţii fiarelor turbate.

Alţii au fost prinşi din urmă şi numai după ce satul s-a golit complet de oameni, ceata a fost chemată înapoi de Tarzan.

Abia atunci îşi dădu seama, spre marea sa amărăciune, că niciunul, nici măcar Akut, care era puţin mai inteligent decât ceilalţi, nu a înţeles că el doreşte să fie eliberat de frânghia cu care fusese legat de stâlp.

Cu timpul, animalele probabil că vor înţelege situaţia, dar până să intre aşa ceva în capetele lor leneşe, multe se pot întâmpla.

Sălbaticii ar putea să se întoarcă şi să pornească un atac bine gândit şi organizat, iar albii ar fi putut cu multă uşurinţă să îi împuşte până la unul, la adăpostul copacilor din apropiere.

Mai mult, el ar putea să moartă de foame, până când idioatele de maimuţe să-şi dea seama că el le cere să roadă funia cu care fusese legat.

Cât despre Şita, această pisică enormă înţelegea şi mai puţin decât antropoizii. Totuşi Tarzan s-a minunat de remarcabila inteligenţă dovedită de felină aducând ceata în sat.

Nu era nicio îndoială că nutrea o afecţiune deosebită pentru el.

După izgonirea canibalilor, pantera s-a întors lângă el, frecându-şi blana de picioarele lui, torcând ca un motan mulţumit. Tarzan ştia că din proprie iniţiativă adusese ceata ca să îl salveze. Pantera s-a dovedit un prieten nepreţuit.

Absenţa lui Mugambi îl neliniştea însă.

A încercat să afle câte ceva de la Akut, cu privire la soarta negrului, bănuind că în lipsa lui, fiarele au sărit asupra lui şi l-au devorat.

La toate întrebările lui, maimuţoiul nu făcea decât să arate spre junglă, în direcţia de unde au venit şi ei.

Noaptea a trecut şi Tarzan era încă legat de stâlpul de tortură. Odată cu venirea dimineţii, temerile lui s-au adeverit.

Observase mai mulţi canibali furişându-se la marginea pădurii, încercând să pătrundă în sat.

Curajul lor era mai mare acum la lumina zilei şi probabil vor trece la atac împotriva fiarelor care erau în colibe.

Dacă sălbaticii superstiţioşi nu se temeau, desigur că efectul luptei din noapte s-ar fi pierdut.

Desigur că în faţa unui număr covârşitor de oameni, înarmaţi cu suliţe şi săgeţi otrăvite, atât pantera cât şi maimuţele nu ar fi rezistat la un atac.

Faptul că se făceau pregătiri de atac era evident, căci după mai multe minute, începură să se adune în grupuri la marginea luminişului, sărind, dansând, învârtind deasupra capetelor suliţe grele, îmbărbătându-se reciproc cu strigăte războinice.

Tarzan ştia că aceste manevre vor continua până când indigenii vor ajunge la paroxism, având astfel curajul să atace.

Chiar dacă la primul atac nu se vor dovedi foarte curajoşi, ştia că la a doua sau a treia tentativă vor năvăli în forţă şi atunci sfârşitul nu putea fi decât exterminarea apărătorilor săi, foarte curajoşi dar neînarmaţi şi neorganizaţi.

În timp ce se gândea la acestea, primul atac al negrilor porni şi un grup a ajuns până la o mică distanţă de poartă, dar a fost suficient un strigăt al lui Tarzan, ca ei să fugă speriaţi, înapoi în tufişuri.

Peste o jumătate de oră, strigară şi se îmbărbătară din nou, încercând un nou atac.

De data aceasta, au ajuns chiar la porţile satului, dar Şita şi antropoizii au mârâit şi şi-au arătat colţii. Sălbaticii au fugit în pădure cu ţipete de groază.

Peste scurtă vreme, dansul de război porni şi strigătele se repetară, dar nu era nicio îndoială că vor răzbi până în sat, isprăvind ceea ce ar fi terminat o mână de albi chiar de la prima încercare.

Tarzan era foarte supărat că avusese ocazie să fie salvat şi că nu putea să îi facă pe cei din ceată

să înţeleagă ce voia.

Totuşi nu putea să dea vina pe ei, pentru că ei s-au comportat aşa cum i-a tăiat capul, făcând tot ce a fost posibil, iar acum ar fi rămas lângă el, murind până la ultimul, într-o zadarnică încercare de a-l proteja.

Canibalii se pregăteau de ultimul atac.

Câţiva au şi ajuns aproape de sat, îmbărbătându-i pe ceilalţi să îi urmeze.

Peste câteva minute, întreaga ceată de războinici indigeni va trece de poiană şi va intra în sat.

Tarzan nu se gândea la altceva decât la copilaşul lui, care desigur era undeva prin ţinuturile acestea sălbatice.

Îl durea inima pentru fiul lui, pe care nu îl va putea scăpa, imaginând-o şi pe Jane zbătându-se în chinuri. Deşi ajutorul îi venise la timp, nu îi mai folosea la nimic şi nicio speranţă nu mai avea.

Canibalii au ajuns aproape de porţi, când deodată atitudinea ciudată a unei maimuţe i-a atras atenţia.

Fiara şi-a întors capul spre una dintre colibe. Uitându-se şi el în acea direcţie, o bucurie imensă îi cuprinse sufletul, la vederea staturii înalte a lui Mugambi, care alerga spre el. Uriaşul negru sufla din greu, ca după un efort teribil Dintr-o singură privire a înţeles situaţia şi cu câteva mişcări îndemânatice, a tăiat legăturile care îl ţinuseră pe Tarzan la stâlpul torturii.

Pe drum, înaintea lor, zăceau cadavrele sălbaticilor care au murit în noaptea precedentă, în timpul atacului maimuţelor.

Tarzan a luat de pe jos o suliţă şi o măciucă şi împreună cu Mugambi, înconjurat de hoarda mârâitoare, întâmpină atacul indigenilor la porţile satului.

A urmat o bătălie cumplită, dar în cele din urmă sălbaticii au fost izgoniţi, mai mult pentru că s-au speriat văzând un negru şi un alb luptând alături de

o panteră şi de înspăimântătoarele maimuţe ale lui Akut.

Făcură şi un prizonier, pe care imediat l-au întrebat unde este Rokoff şi ceilalţi albi.

Promiţându-i libertatea în schimbul informaţiilor cerute, Tarzan i-a cerut să îi povestească tot ce s-a întâmplat în pădure.

Negrul le spuse că pe la răsăritul soarelui, şeful lor căutase să îi înduplece pe albi să vină şi ei, cu armele lor de foc, să distrugă fiarele care puseseră stăpânire pe sat.

Însă Rokoff, probabil că era dominat de o teamă mai puternică decât canibalii, fată de uriaşul cei alb şi mica lui armată îngrozitoare.

Nu a acceptat aşa ceva pentru nimic în lume şi nici să se apropie de sat.

În schimb a luat-o în graba cea mai mare către râu, de unde a furat mai multe bărci pe care indigenii le ţineau ascunse.

Ultima oară când a fost văzut, acesta vâslea grăbit în susul apei, având la vâsle pe cei din satul lui Kaviri.

Astfel, Tarzan şi hidoasa lui ceată porniră în căutare lui.

Timp de câteva zile, lungi şi obositoare, au trecut printr-un ţinut aproape nelocuit, descoperind că au greşit drumul.

Mica lor ceată a mai scăzut: trei dintre maimuţele lui Akut au fost doborâte în lupta din sat.

Împreună cu Akut mai erau cinci maimuţe, Şita, Mugambi şi Tarzan.

Tarzan ar fi dorit să afle şi despre femeia şi copilul care fugeau de Rokoff. Se gândea în fiecare clipă la băiatul lui şi era hotărât să îl găsească.

Era sigur că şi Rokoff avea aceeaşi intenţie, aşa că dacă se lua după urmele rusului, va câştiga timp ca să îi poată lua copilaşul.

Întorcându-se de pe drumul greşit, găsi din nou urme ale prezenţei lui Rokoff, acolo unde acesta

părăsise râul şi pornise spre interior, prin pădure, îndreptându-se acum spre nord.

Această schimbare de direcţie nu şi-o putea explica altfel decât presupunând că cele două persoane în mâna cărora era copilul s-au îndepărtat şi ele de râu.

Cu toate acestea, nu a putut să primească nicăieri o informaţie clară că aceştia sunt în faţa lor.

Niciunul dintre indigenii pe care îi întreba dacă nu văzuseră sau auziseră de cele trei personaje, nu răspundea pozitiv, aflând însă tot felul de experienţe triste care îl aveau drept autor pe Rokoff.

Peste tot însă avea dificultăţi în a lua legătura cu indigenii, care de îndată ce observau fioroasa lui ceată, fugeau rupând pământul, ascunzându-se în pădure.

Singura soluţie era să meargă singur, înaintea cetei sale şi să prindă eventual, câte un războinic pe care l-ar fi întâlnit în pădure.

Într-o zi, fiind preocupat de gânduri, zări un sălbatic care ridicase suliţa să străpungă un alb rănit, care se ghemuise după un tufiş, la marginea drumului.

Pe alb, Tarzan l-a recunoscut imediat. Era un om pe care l-a întâlnit foarte des, pe vapor.

În memoria lui erau întipărite adânc acele trăsături respingătoare, ochii mici şi apropiaţi, expresia artificială şi mustaţa galbenă şi rară.

Îşi dădu imediat seama că acest om nu fusese printre însoţitorii lui Rokoff din sat. Îi văzuse pe toţi atunci, însă acesta nu fusese printre ei.

Acest amănunt nu avea decât o singură explicaţie: el era cel care fugea înaintea rusului cu femeia şi copilul, iar femeia era Jane Clayton.

Abia acum înţelegea perfect ce spunea Rokoff!

Faţa lui deveni albă ca varul, la vederea feţei suedezului. Pe fruntea lui Tarzan apăru o pată roşie, o veche cicatrice, urmă a unei vechi lupte,

când Koz îi sfâşiase pielea capului, în bătălia pentru supremaţie în tribul lui Ciuk.

Albul era al lui deci; negrul nu trebuia lăsat să ucidă. Trebuia să intervină înainte ca sălbaticul să îl străpungă pe suedez cu suliţa sa grea. Sări asupra sălbaticului.

Negrul îşi scoase cuţitul din teacă, gata să se apere împotriva acestui atacator, iar rănitul a fost martorul unui duel cum nici în vise nu văzuse: un alb aproape gol luptându-se cu un negru la fel de gol, la început cu arme primitive, apoi cu ce i-a înzestrat natura, ca şi brutele primordiale din care se trăgeau strămoşii lor.

Câtăva vreme Andersson, căci el era, nu l-a recunoscut pe alb. În cele din urmă, şi-a amintit că l-a mai văzut undeva, rămânând mut de uimire, la ideea că această fiară fioroasă ar fi putut fi elegantul domn englez care fusese prizonier pe *Kinkaid*.

Un nobil englez!

Aflase identitatea prizonierilor de pe *Kinkaid*, de la lady Greystoke în timpul fugii în susul râului Ugambi, dar mai înainte, la fel ca şi ceilalţi din echipaj, habar nu avea cine sunt captivii.

Lupta se terminase. Tarzan a trebuit să-şi ucidă adversarul, care nu voia să se predea în niciun fel.

Suedezul îl văzu ridicându-se, lângă cadavrul inamicului său, punând un picior pe gâtul acestuia şi scoţând înfiorătorul strigăt de sfidare al maimuţoiului victorios.

Andersson se cutremură din cap până în picioare.

Tarzan se întoarse către el. Faţa lui era rece şi crudă, iar în privirile uriaşului alb, suedezul îşi citi sentinţa de condamnare la moarte.

— Unde este soţia mea? Strigă Tarzan. Unde este copilul meu?

Andersson a încercat să îi răspundă, dar un acces de tuse îl înăbuşi.

Avea înfiptă în piept o săgeată lungă, iar când tuşi, sângele din plămânul rănit îi izbucni deodată pe gură şi pe nas.

Tarzan aşteptă să îi treacă acest acces de tuse.

Drept ca o statuie, rece, aspru şi fără milă, stătea şi privea la suedez, în intenţia de a smulge informaţii de la el, apoi să îl ucidă.

În cele din urmă, tuşea şi hemoragia s-au oprit şi rănitul a încercat să vorbească din nou. Tarzan a îngenunchiat, apropiindu-şi urechea de buzele lui Andersson.

— Soţia şi copilul, repetă el. Unde sunt?

Andersson arătă în lungul drumului.

— Rusul… i-a prins, şopti el.

— Tu cum ai ajuns aici? A continuat Tarzan. De ce nu eşti împreună cu Rokoff?

— Ne-au ajuns din urmă, îl lămuri Andersson, cu o voce atât de slabă încât Tarzan abia înţelegea ce i se spune.

Rănitul a mai spus:

— Ne-au ajuns. Eu m-am luptat dar ajutoarele mi-au fugit. M-au prins după ce am fost rănit. Rokoff a dat ordin să fiu lăsat aici drept hrană pentru hiene. El ţi-a luat soţia şi copilul.

— Dar tu ce făceai cu ei, unde îi duceai? Mai întrebă Tarzan, apropiindu-se furios de suedez, cu ochii arzând de ură şi răzbunare. Abia se putea reţine să nu îl nimicească pe cel din faţa lui.

Tarzan a reluat discuţia:

— Vorbeşte, ce-ai făcut cu soţia mea şi cu fiul meu? Vorbeşte de îndată sau te ucid! Hai, roagă-te! Spune-mi tot sau te voi sfâşia în bucăţi!

O mare mirare apăru pe faţa lui Andersson.

— De ce? Şopti el. Nu le-am făcut niciun rău. Am vrut să îi scap din mâinile rusului. Soţia ta a fost bună cu mine, când era pe *Kinkaid*, iar pe copilaş l-am auzit deseori plângând. Am şi eu o soţie şi un copil în Christiania, aşa că nu puteam să mă împac cu gândul să îi ştiu pe ai tăi despărţiţi şi prizonieri ai lui Rokoff.

Urmă o scurtă pauză, după care a reluat ideea:

— Asta este tot. Am eu figura unui om care a făcut atâta drum numai de dragul de a face rău? Termină acesta arătând săgeata înfiptă adânc în pieptul său.

După felul în care vorbise şi din expresia feţei lui, Tarzan şi-a dat seama că a spus adevărul.

Ceea ce dădea greutate vorbelor sale, era faptul că rana din piept îi pricinuia mai multă suferinţă decât îl înspăimânta Tarzan.

Ştia că va muri, aşa că nicio ameninţare nu avea efect asupra lui. Dar se vedea că se străduieşte ca englezul să cunoască întreg adevărul şi să nu fie greşit judecat de acesta, ci să rămână cu convingerea că suedezul a acţionat corect.

Tarzan se lăsă în genunchi lângă muribund.

— Îmi pare foarte rău, zise el simplu. Nu m-am aşteptat să găsesc decât bandiţi în tovărăşia lui Rokoff. Se pare că am greşit. Dar să nu discutăm despre asta, pentru că este ceva mai important şi mai grabnic de făcut. Trebuie să te duc într-un loc unde poţi fi îngrijit şi să te vindeci cât mai repede.

Suedezul zâmbi trist şi clătină din cap.

— Du-te şi caută-ţi familia, zise el. Eu sunt ca şi mort. Dar mă înfior la gândul hienelor. Ai milă şi ucide-mă înainte să pleci.

Tarzan se cutremură la auzul acestor cuvinte.

Cu câteva momente înainte era gata să îl ucidă pe acest om, dar acum nu i-ar fi făcut niciun rău, considerându-l prieten.

Îi ridică uşor capul, sprijinindu-l pe braţe, ca să îi schimbe incomoda poziţie în care se afla.

Accesul de tuse şi teribila hemoragie l-au apucat din nou pe suedez, care a rămas apoi cu ochii închişi, nemişcat.

Tarzan îl crezu mort, dar suedezul deschise ochii şi îl privi lung. Oftă şi vorbi, slab, într-o şoaptă abia perceptibilă:

— Mi se pare că foarte curând vom avea o furtună mare, mai zise el.

Apoi, muri.

CAPITOLUL XI Tambudza

Tarzan a săpat o groapă nu prea adâncă pentru bucătarul de pe *Kinkaid*, sub al cărui exterior respingător bătuse o inimă cavalerească.

Atât a putut face, în această junglă sălbatică, pentru omul care îşi dăduse viaţa pentru soţia şi copilul lordului de Greystoke.

Porni apoi în urmărirea lui Rokoff.

Era pe deplin convins că femeia care fugise de Rokoff înaintea lui era într-adevăr Jane şi că ea căzuse din nou în mâna rusului.

I se părea că merge ca melcul, deşi avea o viteză de deplasare considerabilă.

Cu multă greutate a reuşit să găsească urmele trecerii rusului în acea parte de pădure africană, datorită unor dese încrucişări de poteci şi unei mai dese circulaţii a sălbaticilor.

Urma albului fusese ştearsă de cea a cărăuşilor indigeni care îl urmau, iar peste aceste urme apăreau altele, ale altor indigeni sau fiare sălbatice.

Era o încercare grea să găsească urma unui european prin desişul pădurii. Mergea şi bazându-se pe mirosul său fin, pentru a se convinge că este pe calea cea bună.

Cu toată osteneala sa, noaptea l-a apucat din nou într-un loc unde era sigur că greşise din nou drumul.

Ştia însă că ceata sa de animale fioroase se ţine după el după miros şi avusese grijă să lase urme vizibile ale trecerii lui, frecându-se de viţa sălbatică ce creştea ca o perdea de nepătruns, de o parte şi de alta a cărării lăsând semne distincte pentru cei care veneau după el.

Odată cu lăsarea întunericului, începu şi o ploaie deasă, aşa că nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să aştepte până dimineaţa, la adăpostul insuficient al unui copac mare. Dar şi după ce s-a luminat, ploaia a continuat, devenind torenţială.

O săptămână întreagă, soarele a fost după nori groşi, iar ploaia violentă a continuat cu dese furtuni, care au şters toate urmele din pădure, făcând inutile cercetările lui Tarzan.

În tot acest timp, nu a văzut niciun sălbatic, dar nici pe careva dintre animalele sale, fiind acum convins că i s-a pierdut şi lui urma.

Ţinutul în care se afla îi era în totalitate străin şi nu putea socoti exact direcţia în care se deplasa, pentru că ziua nu era soare, iar noaptea nu erau stele sau. Lună, după care ar fi putut să se ghideze.

Când în a şaptea zi soarele a răsărit, Tarzan era într-o stare vecină cu disperarea.

Pentru prima dată în viaţă se rătăcise în pădure.

Dar pentru a i se întâmpla lui aşa ceva, era semn că era urmărit de o soartă nemiloasă.

Undeva, în ţinuturile acestea sălbatice, se găseau soţia şi fiul lui, în ghearele fiarei de Rokoff.

Prin ce încercări au trecut ei în decursul acestor şapte zile groaznice, când natura l-a împiedicat să îi caute?

Îl ştia foarte bine pe Rokoff, că acesta simţind că Tarzan se află pe urmele sale, nu se va da în lături de la cele mai mizerabile fapte, pentru a se răzbuna.

Acum, soarele strălucea puternic, însă Tarzan nu ştia în ce direcţie să mai meargă.

Ştia că Rokoff a părăsit linia râului ca să îl urmărească pe Andersson, dar nu ştia dacă a continuat drumul spre interior sau spre râu.

De la o vreme, Tarzan a observat că râul se îngustează, iar viteza curentului creşte, aşa că nu mai era navigabil decât pe încă o mică distanţă spre izvor.

Dar dacă Rokoff nu se deplasează paralel cu apa, încotro a luat-o?

Judecind după cele spuse de Andersson, se convinsese că intenţia suedezului a fost ceva peste măsură de greu: să traverseze întreg continentul şi să ajungă în Zanzibar.

Întrebarea era dacă şi Rokoff ar fi îndrăznit să se aventureze într-o asemenea incursiune primejdioasă.

Dar împins de frică, probabil să fi încercat şi aşa ceva, cunoscând că este urmărit de o hoardă de animale condusă de Tarzan care dorea să se răzbune pentru tot ce i s-a întâmplat.

În cele din urmă, Tarzan se hotărî să îşi continue drumul spre nord-est, în direcţia Africii germane de Est, unde va întâlni sălbatici de la care s-ar putea informa mai bine.

A doua zi după încetarea ploii, intră într-un sat indigen, ai cărui locuitori se refugiaseră cu toţii în tufişuri, de îndată ce l-au văzut.

Pe Tarzan l-a indispus această atitudine, aşa că îi urmări şi după scurtă vreme ajunse din urmă un războinic tânăr.

Acesta era atât de speriat, încât nu mai era în stare să se apere. Şi-a aruncat armele trântindu-se la pământ, ţipând şi uitându-se cu groază la cel care îl prinse.

Cu multă greutate, Tarzan a reuşit să îl liniştească, vorbindu-i liniştit, întrebându-l de ce le-a fost tuturor frică de el şi au fugit atât de înspăimântaţi.

A aflat, după multă osteneală, că un grup de albi au trecut prin acel sat cu câteva zile în urmă şi indigenilor li s-a spus că după ei vine un drac alb, îngrozitor, care îi urmăreşte.

Negrul a recunoscut în Tarzan pe demonul alb descris de cei care au trecut pe acolo şi se aştepta să vadă în urma lui restul de draci deghizaţi în maimuţe şi pantere.

Tarzan a înţeles că aici este mâna lui Rokoff.

Rusul a încercat să îi pună piedici, spunând sălbaticilor toate acestea, bazându-se pe superstiţia lor.

Tânărul războinic îi mai spuse lui Tarzan că albul care conducea expediţia le promisese negrilor o recompensă fabuloasă dacă îl ucid pe

demonul alb, iar toţi indigenii erau foarte hotărâţi să facă asta. Dar de îndată ce l-au văzut, sângele le-a îngheţat în vine.

Văzând că Tarzan nu are nicio intenţie de atac, sălbaticul şi-a recăpătat curajul şi la cererea lui, l-a condus în sat, strigând după ceilalţi să se întoarcă la casele lor.

— Veniţi înapoi! le zise el. Demonul cel alb ne-a făgăduit că nu ne va face niciun rău, dacă vă întoarceţi şi îi răspundeţi la întrebări.

Unul câte unul, sfioşi, au apărut sălbaticii, dar se vedea foarte clar că teama lor încă nu s-a risipit.

Majoritatea dintre ei aruncau tot timpul priviri piezişe spre Tarzan.

Şeful satului a fost primul care s-a întors în sat şi tocmai cu acesta dorea Tarzan să discute. Intră în vorbă cu el, fără să mai piardă nicio clipă.

Acesta era un individ scund şi solid cu o înfăţişare ce denota degenerare avansată, având şi nişte braţe lungi ca de maimuţă.

Întreaga sa făptură dădea impresia de om ascuns şi şiret. Numai groaza superstiţioasă ce o stârniseră poveştile ce i le spuseseră albii şi negrii din ceata lui Rokoff îl opreau să nu sară asupra lui Tarzan şi să îl ucidă pe loc, pentru că acel trib era de canibali.

Dar de teama că acesta ar fi într-adevăr un demon şi ca mai departe în junglă, aşteptau alţi draci numai un semn, îl reţinea pe M’ganwazam să nu atace.

Tarzan îi puse mai multe întrebări şi comparând cele spuse de şef şi de tânărul războinic, a tras concluzia că întreaga caravană a lui Rokoff se retrăgea înfricoşată către îndepărtata coastă de est a Africii.

A mai aflat că unii dintre indigenii rusului au dezertat. Chiar în acel sat Rokoff a spânzurat pe cinci dintre ei pentru furt şi dezertare.

Judecând totuşi după ceea ce M’ganwazam a aflat de la indigenii care îl însoţeau pe rus, era

limpede că nu parcurg distanţe mari, dar va fi părăsit pe rând de toţi indigenii, lăsându-l singur.

M'ganwazam a negat că printre albi s-ar afla o femeie cu un copil, dar după accentul lui, Tarzan s-a convins că minte.

Ca să se asigure, a mai adus vorba de aceştia de câteva ori, dar nu reuşi să surprindă pe faţa şefului nicio tresărire că nu ar spune adevărul.

El o ţinea morţiş că nu erau nici femei şi nici copii printre albi.

Tarzan îi ceru ceva de mâncare şi după o mică tocmeală reuşi să obţină o cină.

În tot acest timp, a încercat să mai descoase şi pe alţii din trib, mai ales pe tânărul războinic pe care îl prinsese în tufişuri, dar prezenţa lui M'ganwazam le pecetluia buzele.

În cele din urmă, s-a convins că aceşti oameni ştiau mai mult decât i s-a povestit despre rus, Jane sau copil şi se hotărî să rămână acolo peste noapte, în speranţa că ar putea afla şi alte lucruri.

A rămas surprins când, spunându-i şefului hotărârea lui de a rămâne peste noapte în sat, acesta şi-a schimbat total atitudinea.

Până atunci M'ganwazam îşi manifestase evident neplăcerea şi suspiciunea, dar acum deveni cel mai amabil şi îndatoritor dintre gazde.

Îi oferi imediat cea mai bună colibă din sat, din care dădu afară, fără prea multe discuţii pe cea mai bătrână dintre soţiile sale, iar el s-a mutat să doarmă în coliba uneia dintre soţiile lui mai tinere.

Dacă s-ar fi întâmplat ca Tarzan să îşi aducă aminte de răsplata princiară pe care a oferit-o Rokoff negrilor dacă.. Reuşesc să îl ucidă, ar fi înţeles cu mult mai repede motivul rapidei schimbări de atitudine a şefului.

Acesta îşi făcuse desigur socoteala că albul va dormi liniştit într-o colibă, uşurându-se posibilitatea capturării sale şi a obţinerii recompensei făgăduite de rus.

De aceea a stăruit, cum s-a priceput mai bine, ca Tarzan să se retragă cât mai devreme în colibă, pentru a se odihni după oboseala acumulată după atâta drum.

Tarzan era dezgustat de ideea că ar dormi într-o murdară colibă de sălbatici, dar se hotărî să facă şi aşa ceva, numai ca să nu scape ocazia de a discuta cu vreunul dintre tinerii, care vor şedea în jurul focului ce îl va aprinde în centrul colibei, în încercarea lui de a descoase pe cineva, pentru descoperirea adevărului.

Primi deci invitaţia şefului, obiectând însă că ar vrea să stea într-o colibă cu tineri.

A motivat cererea sa, spunând că nu vrea ca o femeie bătrână, mai ales că este şi una dintre soţiile şefului, să doarmă altundeva din cauza lui.

Baborniţa cea ştirbă zâmbea prosteşte, manifestându-şi mulţumirea faţă de atitudinea cavalerească a lui Tarzan.

Ideea a fost acceptată, mai ales că se potrivea cu planul şefului. Tarzan putea fi capturat mai uşor, dacă era înconjurat de o ceată de războinici.

Consimţi imediat, aşa că după puţină vreme, Tarzan se găsi instalat într-o colibă, aproape de porţile satului.

Pentru că în seara aceea trebuia să aibă loc o ceremonie cu dans în onoarea unei cete de vânători întorşi de curând acasă, el a fost lăsat singur în colibă, M'ganwazam explicându-i că tinerii trebuie să ia parte la ceremonie.

Dar de îndată ce Tarzan a fost instalat în coliba sa, şeful i-a adunat în jurul lui pe tinerii războinici pe care i-a ales să stea cu demonul alb în acea noapte.

Niciunul nu era entuziasmat de planul şefului, fiind cu toţii stăpâniţi de o frică superstiţioasă faţă de uriaşul acesta alb.

Însă cuvântul şefului este lege pentru săteni, aşa că niciunul nu a încercat să refuze serviciul pe care trebuia să îl ducă la bun sfârşit.

Pe când M'ganwazam îşi expunea planul în şoaptă, baba căreia Tarzan îi dăduse înapoi coliba, se învârtea în jurul bărbaţilor, prefăcându-se că întreţine focul, în realitate dorea să tragă cu urechea la convorbirea lor.

Tarzan adormise de mai bine de o oră, cu tot zgomotul care era afară, când simţurile lui l-au trezit la auzul unor mişcări de parcă cineva s-ar fi furişat în colibă.

Din focul care fusese aprins nu au mai rămas decât câţiva tăciuni arşi, care cu raze slabe de lumină accentuau şi mai mult întunericul, în loc să lumineze.

Totuşi, Tarzan simţi că acolo mai era cineva, care se apropia de el.

Probabil că era unul dintre tovarăşii lui de noapte, care se întorcea de la ceremonie, dar după cum auzea el, dansul încă mai continua.

Cine putea să fie acela care îşi dădea întreaga osteneală să îşi ascundă identitatea.

Când persoana s-a apropiat la numai un pas de el, Tarzan sări de partea cealaltă a colibei, cu suliţa ridicată asupra capului.

— Cine este acolo? întrebă el cu voce puternică. Cine îndrăzneşte să se furişeze prin întuneric ca o leoaică flămândă?

— Tăcere, Buana, îi răspunse o voce hodorogită. Sunt eu Tambudza, căreia nu ai vrut să îi iei coliba, pentru a lăsa o biată bătrână fără casa ei, în noaptea cea rece.

— Şi ce vrea Tambudza de la Tarzan?

— Pentru că ai fost atât de bun cu mine, cu care nimeni nu mai este acum bun, vreau să te anunţ ceva, în schimbul bunătăţii tale de azi.

— Să mă previi adică? De ce?

— M'ganwazam a ales anume nişte tineri războinici care să doarmă cu tine, în colibă.

Baba a continuat:

— Eram lângă ei, când am auzit ordinele pe care le dădea băieţilor. Vor veni după miezul nopţii.

După o scurtă pauză, a mai spus:

— Dacă te găsesc dormind, vor sări asupra ta şi te vor omorî, iar dacă nu vei dormi, se vor preface osteniţi şi se vor preface că dorm, aşteptând ca tu să adormi şi să te omoare atunci. M'ganwazam este hotărât să câştige recompensa pe care a promis-o albul.

— Uitasem de asta, zise Tarzan mai mult pentru sine.

Apoi, a adăugat:

— Şi cum speră şeful să încaseze răsplata, acum când albii au plecat de aici şi s-au dus aiurea, departe.

— Nu sunt departe, replică Tambudza. Şeful ştie unde este tabăra lor. Oamenii noştri îi pot ajunge, pentru că ei merg încet.

— Unde sunt? întrebă Tarzan.

— Vrei să mergi la ei? întrebă baba în loc de răspuns.

— Da, dacă îmi spui unde sunt.

— Nu ştiu să îţi explic prea bine, dar pot să te conduc eu până acolo, Buana.

În mijlocul aceste discuţii, niciunul nu a observat o siluetă mică, care s-a furişat în întunericul colibei, până aproape de ei şi nici nu au simţit când a plecat.

Era micul Bulour, un fiu al şefului de la o altă soţie, un drac de copil, degenerat şi răzbunător, care o ura şi o spiona pe Tambudza tot timpul, ca să îi spună şefului de orice abatere a ei de la obiceiurile tribului.

— Sa mergem atunci, o îndemnă Tarzan, să plecăm de aici cât mai repede.

Acestea au fost şi ultimele cuvinte auzite de Bulour, pentru că imediat a ieşit, alergând în direcţia în care şedea tatăl lui. Acesta sorbea dintr-o cană, berea puturoasă a indigenilor şi se distra de salturile şi dansul sălbatic al canibalilor.

Pe când Tarzan şi Tambudza se strecurau prin întuneric, doi războinici dintre cei mai iuţi au

pornit şi ei în aceeaşi direcţie, dar pe un alt drum.

După ce s-au îndepărtat puţin, Tarzan a întrebat-o pe babă, dacă nu cumva a văzut cu albii şi o femeie albă cu un copil.

— Ba da, Buana, răspunse Tambudza, era şi o femeie cu ei, care avea un copilaş, o păpuşă mică, albă. A murit aici în satul nostru de friguri şi l-au îngropat.

CAPITOLUL XII Dezamăgirea

Când Jane Clayton s-a deşteptat din leşin, îl văzu pe Andersson aplecat asupra ei, ţinând copilul în braţe. O fixă cu privirea, în timp ce pe faţa femeii a apărut o expresie de jale şi groază.

— Ce ţi s-a întâmplat? întrebă el. Îţi este rău?

— Unde îmi este copilul? strigă ea, fără să răspundă la întrebarea pe care i-a pus-o suedezul.

Acesta îi întinse copilul înfăşat, dar ea a refuzat să îl ia.

— Nu este al meu. Ai ştiut că nu este al meu. Eşti un diavol, ca şi rusul.

Ochii albaştri spălăciţi ai lui Andersson se deschiseră mari de surpriză.

— Nu este al tău? exclamă el. Nu. Mi-ai spus că băieţelul tău se află pe *Kinkaid*!

— Nu acesta, ci celălalt! răspunse Jane cu o voce disperată. Trebuie să fi fost doi, dar eu nu am ştiut şi de acesta.

— Nu a mai fost niciun alt copil. Eu am crezut că este al tău. Îmi pare foarte rău!

Andersson dădea semne de nervozitate, schimbându-şi greutatea când pe un picior, când pe altul.

Jane şi-a dat seama că suedezul habar nu avea de adevărata identitate a copilului.

Deodată copilaşul a început să plângă şi să se frământe în mâinile suedezului, aplecându-se cu mânuţele lui, încercând să ajungă la Jane.

Ea nu a putut rezista la această chemare afectuoasă şi cu un ţipăt uşor, sări în picioare,

strânse copilaşul la piept şi cu faţa ascunsă în scutecele murdare, plânse în tăcere câteva minute.

Supărarea şi dezamăgirea pe care le simţise la constatarea că acest copil nu este Jack al ei, au făcut loc unei mari speranţe. După toate necazurile, poate era o minune, ca băiatul ei nu a fost în mâinile lui Rokoff şi nu a fost îmbarcat pe *Kinkaid*.

Copilaşul scâncea şi Jane simţi milă pentru acest mic orfan, părăsit în pădurea africană fără nimeni pe lume.

Deşi sufletul ei era zbuciumat, inima ei de mamă nu a putut lăsa ca acest copil să sufere.

— Nu îţi închipui al cui este acest copil? Întrebă ea pe Andersson.

Acesta dădu negativ din cap.

— Nu, răspunse el. Dacă nu este al tău nu pot să ştiu al cui poate fi. Rokoff zicea cu toată convingerea că este al tău.

Văzând că Jane îl priveşte cu mirare, a continuat:

— Acum ce ne facem cu el? Eu nu mă pot întoarce pe *Kinkaid*, pentru că Rokoff m-ar împuşca. Dar tu te poţi întoarce. Te conduc până la mare, iar acolo un negru te va duce până la vapor. Ce zici?

— Nu, nu, se opuse Jane, pentru nimic în lume! Mai bine mor decât să cad în mâinile acelui om.

— Atunci ce doreşti să facem?

— Mergem înainte, luând acest sărman copil cu noi. Cu voia lui Dumnezeu, vom fi salvaţi într-un fel sau altul.

Au pornit din nou la drum, luând cu ei şase indigeni din tribul Mosul, pentru a-i ajuta la transportul proviziilor şi a pânzelor de cort pe care Andersson le strecurase în barcă, când a pregătit fuga lor de pe vapor.

Zilele şi nopţile de chin pe care le-a îndurat tânăra femeie se contopiră într-un coşmar, pierzând orice calcul al timpului.

Nu mai era în stare să spună dacă este în junglă de câteva zile sau de câţiva ani.

Singurul punct luminos în acea eternitate plină de grozăvii şi suferinţe era acest mic copil, de care inima ei se lipi cu putere.

Într-un fel, acest micuţ străin a umplut golul dureros făcut după răpirea propriului ei fiu.

Desigur că nu era. Acelaşi lucru; totuşi observa zi de zi, că dragostea ei de mamă învăluie acest orfan din ce în ce mai mult, până când, uneori, rămânea cu ochii închişi, pierdută într-un vis, în care trupul cel mic şi cald de la pieptul ei era cu adevărat fiul ei.

Înaintarea lor a fost foarte dificilă.

Din când în când, aflau de la indigenii care veneau de pe coastă în expediţii de vânătoare, că Rokoff nu a ghicit încă direcţia deplasării lor.

Acest amănunt, împreună cu dorinţa de a asigura femeii nobile o călătorie cât mai plăcută, îl făcură pe Andersson să înainteze încet, în etape scurte şi facile, cu multe popasuri.

Insista de multe ori, să ducă el copilaşul pe drum. În multe alte moduri, încerca să uşureze drumul, ca să nu o epuizeze pe Jane.

Suferise de cea mai mare durere, la descoperirea greşelii pe care o făcuse, înşelându-se asupra identităţii copilaşului, iar după ce tânăra femeie s-a convins pe deplin că în tot ce făcuse, a fost condus de motive pur cavalereşti, ea nu l-a mai lăsat să se tot învinovăţească pentru o greşeală, pentru care nu era deloc vinovat.

La sfârşitul fiecărei zile de marş, Andersson avea grijă să se construiască un adăpost comod pentru Jane şi copil.

Cortul ei era întotdeauna aşezat în cea mai favorabilă poziţie, iar gardul de mărăcini era cel mai tare şi de nepătruns pe care cei din tribul Mosuli îl putea construi.

Hrana ei era întotdeauna cea mai bună ce se putea găsi printre proviziile lor şi aşa nu prea

îndestulătoare.

Jane era impresionată de politeţea şi întreaga purtare a acestui om. Faptul că atâta nobleţe s-a ascuns într-un om cu un exterior atât de respingător era pentru Jane un mister.

Când a aflat că Rokoff nu era decât la câţiva kilometri de ei şi că în cele din urmă a descoperit direcţia în care mergeau, au început să înainteze mai repede.

Andersson a cumpărat o barcă de la şeful unui sat, care se găsea la o mică distanţă de râul Ugambi, pe malul unui afluent al acestuia şi au pornit-o pe râu în sus.

O vreme Rokoff le-a pierdut urma datorită vitezei lor sporite de deplasare.

Au mers până acolo unde râul nu mai era navigabil, apoi au părăsit barca, luând-o din nou pe jos.

Din nou înaintarea a devenit dificilă, înceată şi primejdioasă.

După ce au părăsit cursul râului, copilaşul s-a îmbolnăvit de friguri.

Andersson cunoştea rezultatul acestei boli, dar nu avea inima să îi spună lui Jane adevărul.

Văzuse şi el că tânăra femeie ajunsese să iubească acest copil de parcă ar fi fost al ei.

Dar starea micuţului excludea orice înaintare. Andersson s-a retras la o mare distanţă de drumul principal, construind o bază, într-un luminiş, pe malul unui pârâu.

Aici, Jane îşi petrecea tot timpul îngrijind micuţul bolnav. Dar ca şi cum necazurile şi durerile nu erau suficiente, au mai primit o lovitură.

Unul dintre indigeni, care s-a dus în cercetare prin pădure, a adus vestea că Rokoff îşi stabilise sediul în apropierea lor şi era evident pe urmele lor, către acel loc, pe care îl socotiseră o ascunzătoare perfectă.

Informaţia aceasta nu putea duce decât la o singură soluţie şi anume părăsirea taberei şi să fugă.

Jane Clayton îl cunoştea foarte bine pe rus ca să nu fie sigură că o va despărţi de acel copilaş îndată ce îi va prinde şi mai ştia că această despărţire înseamnă moarte sigură pentru acesta.

În timp ce înaintau prin vegetaţia deasă şi încâlcită, pe cărări neumblate de foarte mult timp, cărăuşii indigeni au dezertat pe rând. Aceşti oameni au fost credincioşi şi au dus greul expediţiei, fără să se plângă, până nu au fost în primejdia de a fi ajunşi de Rokoff.

Au auzit atâtea de cruzimea rusului, încât aveau o frică de moarte de acesta.

Iar acum când ştiau că vor fi prinşi de el, nu au mai avut curaj şi au fugit, lăsându-i pe cei trei albi singuri.

Şi totuşi Andersson şi Jane Clayton îşi continuau fuga. Suedezul mergea înainte, ca să facă drum unde nu era cărare, aşa că mai tot timpul Jane era nevoită să poarte copilul.

Au mers zile întregi. Într-una din seri însă şi-au dat seama că vor fi prinşi.

În spatele lor, din ce în ce mai aproape, se auzea zgomotul unui grup numeros, care înainta pe cărarea pe care ei o făceau.

Când urmăritorii au ajuns foarte aproape, Andersson a ascuns-o pe Jane după un copac mare, acoperind-o cu un maldăr de uscături.

— Cam la vreo doi kilometri de aici este un sat, îi zise el. Mi l-a arătat unul dintre indigeni. Eu îl voi face pe rus să îţi piardă urma şi atunci mergi în sat. Cred că şeful este prietenos cu albii. Oricum, altă soluţie nu avem.

— Dar tu ce vei face?

— Ascultă-mă! o întrerupse suedezul. În sat să încerci să îl îndupleci pe şef să îţi dea oameni să te conducă înapoi spre mare. Mai curând sau mai

târziu va ancora un vas şi atunci vei fi salvată. La revedere şi noroc la drum, doamnă!

— Dar tu unde te duci? reluă ea. Nu poţi să te ascunzi şi tu aici cu mine şi să mergem împreună înapoi spre coastă?

— Trebuie să îi spun rusului că ai murit, ca să nu te mai caute, zise Andersson zâmbind.

— Şi de ce nu te întâlneşti apoi cu mine? insistă Jane.

Andersson dădu din cap.

— Nu cred că mă voi mai întâlni cu cineva, după ce îi voi spune că ai murit.

— Sven, nu se poate aşa ceva. Este îngrozitor!

În inima ei însă ştia ce soartă îl aşteaptă pe Andersson. Rusul nu va sta pe gânduri şi se va răzbuna pentru tot ce făcuse suedezul împotriva lui.

Andersson nu a mai spus nimic. I-a făcut semn să tacă arătându-i cărarea pe unde au venit.

— Nu îmi pasă de nimic, şopti Jane. Voi face şi eu tot ce pot, ca să te scap. Dă-mi revolverul tău. Ştiu să trag şi poate aşa, amândoi vom putea să îi ţinem la distanţă, până găsim un mijloc de scăpare.

— Nu se poate, doamnă, replică Andersson. Ne vor împuşca pe amândoi şi atunci chiar că nu aş mai putea face ceva.

Continuă în şoaptă:

— Gândeşte-te la copil şi la tine. Ce crezi că veţi face, dacă Rokoff vă prinde. Fă mai bine aşa cum spun eu. Ia carabina şi muniţia. Poate le vei folosi mai bine.

Împinse în adăpostul improvizat pentru Jane şi copilaş, arma şi cartuşiera, după care s-a îndepărtat.

Jane s-a uitat după el, cum mergea înapoi pe cărare, ca să iasă înaintea caravanei rusului. După câteva minute, la o cotitură l-a pierdut din vedere.

Primul ei impuls a fost să îl urmeze. Înarmată cu puşcă ar fi putut poate face ceva pentru el.

În afară de asta, nu putea să sufere ideea de a rămâne singură în jungla înfricoşătoare, fără un prieten la nevoie.

Voia să părăsească adăpostul cu intenţia de a-l ajunge pe Andersson, cât mai repede cu putinţă.

Şi-a aruncat ochii asupra copilaşului.

Ce roşii îi erau obrăjorii!

Ce culoare nefirească!

Îşi puse faţa pe pielea fierbinte a copilului. Scoase o exclamaţie de groază şi sări în picioare pe cărare.

Carabina şi cartuşiera le-a uitat acolo în adăpost, unde le pusese Andersson.

Uitase acum şi de rus şi de suedez şi de marea primejdie care era foarte aproape.

Prin creierul ei trecea o singură idee, că acest copil neputincios era bolnav de friguri tropicale şi ea nu mai era în stare să facă nimic pentru a-i uşura suferinţele.

Singurul ei gând era să găsească pe cineva care să o ajute, vreo femeie care se pricepea la boli. Îşi aminti de satul cu indigeni prietenoşi de care vorbise Andersson.

De ar ajunge odată acolo, la timp!

Nu mai era nicio clipă de pierdut. Porni ca o căprioară speriată în direcţia indicată de suedez.

Departe, în spatele ei, s-au auzit deodată strigăte, câteva împuşcături, apoi linişte deplină.

Ştia acum că Andersson l-a întâlnit pe Rokoff.

După o jumătate de oră de mers, a ajuns într-un sat cu colibe de stuf.

Imediat a fost înconjurată de bărbaţi, femei şi copii, care o năpădiră cu sute de întrebări, din care ea nu înţelegea nimic.

În încercarea ei de a fi înţeleasă, arăta spre copilaşul care plângea de ţi se rupea inima, repetând mereu:

— Friguri, friguri… friguri…

Indigenii nu au înţeles cuvintele ei, dar au priceput cauza deznădejdii ei. Una dintre femei a

condus-o într-o colibă, unde împreună cu altele au început să facă ce ştiau, pentru liniştirea şi alinarea suferinţelor micuţului.

În cele din urmă, a apărut şi moaşa satului, cu descântecele ei, care după ce a făcut un foc în faţa copilaşului, a fiert într-un vas de pământ un amestec de ierburi, făcând tot timpul semne ciudate cu mâna, deasupra vasului şi a copilului, mormăind stranii cântece monotone.

După un timp, a înmuiat vârful cozii unei zebre în fiertură şi mormăind fără încetare, a scuturat câteva picături peste faţa copilaşului.

Apoi a plecat, dar celelalte au rămas văitându-se şi jelind, de Jane credea că va înnebuni.

Ştia însă că tot ce făceau era din bunătatea lor sufletească, aşa că a îndurat cu resemnare mută şi răbdare supraomenească, coşmarul îngrozitor al acestor clipe teribile.

Pe la miezul nopţii a auzit mai multe voci, care strigau în întuneric.

Sătenii discutau aprins, dar nu înţelegea nimic din vorbele lor.

După puţină vreme, auzi paşi care se apropiau de coliba în care stătea ea înaintea unui foc mic, împreună cu copilaşul.

Nu era copilul ei, dar cât de drag i-a devenit micuţul acesta, lipsit de orice ajutor pe lume!

Inima ei, lipsită de propriul ei copil, s-a îndreptat către acest orfan fără nume, revărsând asupra lui întreaga ei săptămâni de captivitate de pe *Kinkaid*.

Îi văzu sfârşitul aproape şi cu toate că acest gând o îngrozea, spera ca acest sfârşit să vină mai repede, ca să se termine odată cu, suferinţele micii victime.

Paşii care se auzeau afară se opriră în faţa colibei ei.

Auzi o mică discuţie în şoaptă, iar după un moment intra M’ganwazam, şeful tribului.

Jane Clayton nu îl zărise decât în treacăt, deoarece de îndată ce a intrat în sat, a fost preluată de femeile care doreau să o ajute.

Uitându-se cu atenţie la el, văzu că are o figură răutăcioasă, purtând stigmatul unei degenerări brutale. I se părea că seamănă mai mult cu o gorilă decât cu un om.

A încercat să intre în vorbă cu ea, dar fără succes, aşa că până la urmă a strigat pe cineva.

Ca răspuns la chemarea lui, un alt negru a intrat în colibă. Acesta avea un aspect total diferit de cel al lui M'ganwazam.

Jane Clayton trase concluzia că era dintr-un alt trib.

Noul sosit avea rolul de interpret. De la primele întrebări, Jane şi-a dat seama că este interogată pentru obţinerea unor informaţii utile în viitor.

I s-a părut foarte curios că era întrebată ce va face şi mai ales pe unde dorea să meargă.

Nu avea niciun motiv să păstreze secret aceste lucruri şi zise adevărul.

La întrebarea însă dacă speră să se întâlnească cu soţul ei la sfârşitul călătoriei, a dat negativ din cap.

Atunci, şeful a vorbit, prin interpret, comunicându-i adevărata intenţie a acestei vizite nocturne:

— Am aflat, de curând, de la nişte oameni care locuiesc lângă apa cea mare, că soţul tău a fost în urma ta, în susul râului Ugambi, dar a fost atacat de indigeni şi ucis. Îţi spun toate acestea ca să te cruţ să îţi mai pierzi vremea într-o călătorie lungă, la sfârşitul căreia sperai să îţi întâlneşti soţul. Dacă vrei, te vom duce spre coastă.

Jane îi mulţumi pentru bunătate, ca şi cum inima ei ar fi rămas nepăsătoare la durerea acestei noi lovituri.

Dar a îndurat atât de multe, încât nu mai putea fi atinsă nici de chinurile celor mai dureroase suferinzi, pentru că toate simţurile ei au amorţit.

Stătea cu capul aplecat, uitându-se fără să vadă figura copilaşului din poalele ei.

M’ganwazam a ieşit.

Ceva mai târziu se auzi un zgomot uşor la uşă. Intrase o altă persoană.

Una dintre femeile care şedeau de partea cealaltă a focului, a aruncat nişte vreascuri pe tăciuni.

Lemnele au izbucnit într-o flacără mare, luminând interiorul colibei.

La această lumină, Jane Clayton şi-a dat seama că micuţul murise. De cât timp, nu putea şti.

Un nod greu i s-a pus în gât şi s-a aplecat zdrobită peste scutece, strângând micul ghem cu mâinile la piept.

Câteva momente, în colibă a domnit o linişte deplină.

Un bărbat tuşi lângă Jane şi a strigat-o pe nume.

Ea a tresărit imediat şi ridicând privirea văzu figura înspăimântătoare a lui Nicolai Rokoff.

CAPITOLUL XIII Fuga

Rânjind diabolic, Rokoff se uită lung la Jane Clayton, apoi i-a luat legătura pe care o ţinea în poală.

Jane a tras colţul unei cârpe peste faţa copilaşului, astfel că cel care nu ştia adevărul, ar fi crezut că micuţul doarme.

— Te-ai obosit degeaba, zise Rokoff, ca să aduci copilul până în acest sat. Dacă îţi vedeai de treabă, îl aduceam eu singur.

Apoi, a continuat:

— Acesta este satul în care şi eu doream să îl aduc. M’ganwazam îl va creşte ca pe propriul său fiu, făcând din el un canibal cumsecade, iar dacă tu te vei întoarce în lumea civilizată, vei avea la ce să meditezi, comparând viaţa civilizată, viaţa de lux pe care o trăieşti, cu mizeria în care este fiul tău.

Zicând acestea s-a îndreptat spre copil.

— Da, a mai spus, îţi mulţumesc că l-ai adus aici în locul meu. Acum te rog frumos să mi-l

cedezi, ca să îl predau părinţilor săi adoptivi.

A întins mâinile să primească copilul, având pe figură un rânjet răutăcios.

Dar spre surpriza lui, Jane Clayton se ridică şi fără să protesteze, îi depuse mica legătură în braţe.

— Iată copilul, zise ea. Mulţumesc lui Dumnezeu, că acum îţi va fi peste putinţă să îi mai faci vreun rău.

Rokoff sesizând rostul acestor cuvinte, smulse pânza de pe faţa copilului ca să se încredinţeze de adevărul de care se temea.

Jane Clayton se uită fix în ochii lui.

Era curioasă să vadă dacă Rokoff cunoaşte adevărata identitate a copilului.

Dar dacă până acum câteva momente avusese o oarecare îndoială, aceasta a dispărut imediat ce a văzut furia oarbă a rusului, care văzând că micuţul era mort, a înţeles că răzbunarea lui fusese spulberată, de o forţă cu mult mai puternică.

Cu o mişcare bruscă, rusul a aruncat înapoi copilul în braţele lui Jane şi începu să se plimbe nervos prin colibă, bătând cu pumnii în aer şi înjurând oribil.

În cele din urmă, se opri în faţa femeii şi apropiindu-se de ea, a strigat:

— Râzi de mine? Crezi că m-ai învins? Am să îţi arăt eu, cum i-am arătat şi mizerabilei maimuţe, căreia îi zici soţ, ce înseamnă să te amesteci în planurile lui Nicolai Rokoff.

Se opri puţin, de parcă ar fi vrut ca vorbele sale să aibă o mai mare greutate, apoi a continuat:

— M-ai înşelat cu copilul. Acum nu mai pot face din el un canibal, dar voi face din mama lui, soţia unui canibal, dar numai după ce va fi şi a mea.

Dar dacă el credea că poate să smulgă de la Jane vreo amăgire, se înşelă. Creierul şi inima ei erau amorţite pentru orice ameninţare sau lovitură.

Spre marea sa uimire, un zâmbet slab apăru pe buzele ei. Se gândea cu mulţumire că micul

cadavru de lângă ea nu este al fiului ei Jack şi că Rokoff nu cunoştea adevărul.

Cum ar fi vrut să îi spună acest adevăr! Nu îndrăznea însă.

Atâta timp cât Rokoff continua să creadă că acesta a fost copilul ei, atât timp Jack este în siguranţă oriunde s-ar afla.

Desigur, nu ştia deloc unde ar putea fi copilul ei, nici măcar că este viu. Dar exista o mare probabilitate ca acesta să trăiască şi să fie sănătos.

Foarte probabil că acest copil a fost înlocuit cu Jack, fără ştirea lui Rokoff, de unul dintre oamenii lui şi acum se află la adăpost cu cineva la Londra, unde erau suficienţi prieteni să îi poată plăti orice recompensă ar fi cerut răpitorii.

Se gândi la această alternativă de sute de ori, de când descoperise că micuţul pe care Andersson i l-a pus în braţe, în noaptea fugii lor de pe *Kinkaid*, nu era fiul ei.

Dar de atunci, aceste gânduri au fost singurele care i-au adus momente de fericire.

Nu, rusul nu trebuia să afle adevărul, că acesta nu fusese fiul ei.

Îşi dădea seama, că se află într-o situaţie deznădăjduită. Acum când Andersson şi soţul ei probabil sunt morţi, nu mai era nimeni pe lume să o ajute, chiar dacă ar fi ştiut unde se găseşte.

Înţelegea că ameninţarea lui Rokoff nu este o glumă.

Era sigură că va proceda aşa cum a ameninţat-o. Dar aceasta ar fi fost o scăpare, în cel mai rău caz, de toate suferinţele ei.

Trebuia negreşit să găsească o modalitate prin care să câştige timp. Timp în care să se gândească cum să se pregătească pentru ce urmează, încercând să găsească o modalitate de scăpare, dacă ar putea exista.

De viaţă nu îi prea păsa, decât numai dacă i s-ar fi dat prilejul înapoierii la copilaşul ei, dar oricât de slabă era această speranţă, nu voia să renunţe la

ea, până în ultimul moment, când va fi faţă în faţă cu cruda realitate, alternativa de a alege între două soluţii: Nicolai Rokoff sau sinuciderea.

— Du-te, zise ea rusului. Du-te şi lasă-mă cu mortul meu! Mi-ai adus atâtea necazuri şi suferinţe şi acum încerci să îmi aduci altele. Eu ce rău ţi-am făcut de mă prigoneşti cu atâta înverşunare?

— Ispăşeşti păcatele maimuţei pe care ţi-ai ales-o, pe când puteai să ai dragostea unui gentleman… a mea, a răspuns Rokoff.

Apoi a reluat:

— Dar la ce bun să mai discutăm? Vom îngropa aici copilul şi vei merge cu mine în tabăra mea. Mâine te voi aduce aici ca să te predau noului tău soţ: drăguţul de M'ganwazam. Haide!

Întinse mâna să ia copilul. Dar Jane, care acum era deja în picioare, se dădu la o parte.

— Îl îngrop eu, zise ea. Trimite câţiva oameni să sape o groapă, afară din sat.

Rokoff dorea să termine cât mai repede cu toate acestea şi să se întoarcă în tabără cu victima sa, crezând că apatia ei înseamnă resemnare faţă de soarta care o aşteaptă.

Ieşind din colibă, îi făcu semn să îl urmeze şi după câteva clipe, plecă din sat cu oamenii lui, conducând-o pe Jane la o oarecare distanţă de sat, unde indigenii au săpat o groapă lângă un copac mare.

După ce a înfăşurat copilul într-o cârpă mai mare, Jane Clayton îl coborî uşor în groapă şi întorcându-şi capul, ca să nu vadă bulgării de pământ ce cădeau peste legătura de pânză, şopti o rugăciune lângă groapa orfanului fără nume, care a ajuns în cele mai depărtate locuri ale inimii ei.

S-a ridicat apoi, cu ochii uscaţi, dar suferind puternic şi îl urmă pe rus prin întunericul de nepătruns al junglei, pe o cărare ca o boltă de frunze, care ducea din satul lui M'ganwazam, canibalul negru, până în tabăra lui Nicolai Rokoff, demonul cel alb.

Pe lângă ei, prin tufişurile de nepătruns care străjuiau cărarea, se auzeau paşii moi de carnivore înfometate şi răsunau răcnete îngrozitoare ale leilor ieşiţi la vânătoare. Până şi pământul se cutremura de aceste zgomote teribile.

Cărăuşii au aprins torţe mari, pe care le învârteau deasupra capului într-o parte sau alta, ca să sperie fiarele de pradă.

Rokoff îi tot grăbea să meargă mai repede, iar Jane a înţeles din vocea sa tremurătoare că îi este foarte frică.

Zgomotele acestei nopţi îi aminteau, tot mai mult, de zilele şi nopţile petrecute în junglă, împreună cu zeul ei din pădure: neînvinsul şi neînfricatul Tarzan al maimuţelor.

Atunci nu simţea ce este frica, deşi jungla era ceva nou pentru ea, iar răcnetul unui leu i se părea una dintre cele mai înspăimântătoare sunete de pe întreg pământul.

Câtă deosebire ar fi acum, dacă Tarzan ar fi aici cu ea!

Într-adevăr atunci ar avea toate motivele să dorească o viaţă în sălbăticia aceea. Dar din păcate, el este mort!

I se părea de necrezut să fie aşa ceva adevărat!

Se putea oare ca moartea să se fi abătut asupra uriaşului, cu muşchii atât de puternici?

Nu ar fi crezut, dacă această ştire i-ar fi dat-o Rokoff, pentru că acesta avea toate motivele să mintă.

Dar M'ganwazam, gândea ea, nu avea niciun motiv să o înşele.

Ea nu ştia că rusul vorbise cu canibalul câteva minute mai înainte ca acesta să intre în coliba în care fusese ea adăpostită.

Au ajuns în cele din urmă la marginea taberei, în jurul căreia indigenii angajaţi de Rokoff au ridicat un gard primitiv.

Totul era în cea mai mare dezordine aici.

Ea nu a înţeles ce se întâmplase, dar îl vedea pe Rokoff foarte supărat, iar din crâmpeiele de conversaţie ce le putea prinde, a afla că în timpul cât au lipsit, alţi dezertori au fugit, luând grosul de hrană, arme şi muniţii.

După ce îşi revărsă nervii asupra oamenilor care au mai rămas, rusul s-a întors la locul unde o lăsase pe Jane, în paza a doi marinari.

A apucat-o brutal de o mână, încercând să o tragă în cortul lui. Ea s-a zbătut şi a încercat să scape, timp în care cei doi marinari râdeau de această scenă comică.

Rokoff nu a ezitat să folosească toate mijloacele pentru a duce la îndeplinire planurile sale mârşave.

Începu să o lovească pe Jane peste obraz, până ce o ameţi şi reuşi să o târască în cort.

Unul dintre negri, ordonanţă a lui Rokoff, aprinse lampa şi la o vorbă a stăpânului dispăru.

Jane se prăbuşi la pământ, în mijlocul cortului.

Simţurile ei amorţite îşi reveneau încet, iar gânduri negre o năpădeau.

Îşi roti ochii în jur, în interiorul cortului, uitându-se la fiecare obiect.

Rusul o ridică, încercând să o ducă spre patul de campanie, instalat într-un colţ.

Din cingătoare îi atârna un pistol mare, asupra căruia căzuseră privirile lui Jane şi simţea cum o mănâncă în palmă, ca să apuce cât mai repede mânerul armei.

S-a prefăcut că leşină din nou, dar cu genele întredeschise, aştepta prilejul potrivit, care se va ivi, dacă Rokoff va veni să o ridice şi să o târască în pat.

Un zgomot de la uşă îl făcu pe rus să-şi întoarcă repede capul în altă direcţie.

Arma nu era decât la două degete de mâna ei.

Dintr-o singură mişcare, ca fulgerul, smuci arma din toc, dar chiar în aceeaşi clipă Rokoff se întoarse spre ea, dându-şi seama de pericol.

Ea nu îndrăznea să tragă, de teamă că detunătura va fi auzită de alţi oameni din jur. Iar dacă Rokoff ar fi murit, ar fi căzut în mâinile altora mai răi ca el şi ar fi aşteptat-o o soartă şi mai crudă decât şi-ar fi închipuit-o chiar rusul.

Amintirea celor două brute care râdeau de ea când Rokoff o bătea, era încă vie în mintea ei.

Când rusul cu o înfăţişare cruntă, furios dar înspăimântat se întoarse către Jane, ea ridică pistolul cel greu deasupra capului lui aplicându-i o lovitură teribilă între ochi.

El se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă. Totul s-a petrecut fără niciun sunet. Un moment mai târziu, ea era lângă el, liberă, cel puţin în clipa aceea, lipsită de primejdia de a fi din nou lovită.

Se auzi din nou, afară din cort, acelaşi zgomot care atrăsese mai înainte atenţia rusului.

Nu ştia ce este, dar fiindu-i teamă ca să nu se întoarcă ordonanţa şi să i se descopere fapta, se îndreptă imediat spre masă, unde ardea lampa şi o stinse.

În întunericul complet din interior, se opri puţin, ca să îşi adune ideile şi să se gândească la ce urma să facă, adică la primul pas spre libertate.

În jur erau celelalte corturi, iar dincolo de tabără, jungla sălbatică, plină de animale feroce, mai de temut decât oamenii aceştia îngrozitori.

Avea prea puţine căi de ales, sau chiar nicio perspectivă, măcar pentru a supravieţui câteva zile.

Dar gândul că până în acel moment a trecut cu bine atâtea încercări şi că undeva în lume era un copilaş, care chiar în acele clipe ţipa după ea, se hotărî să mai facă un efort, încercând să traverseze acele ţinuturi groaznice, în căutarea drumului către ocean sau al oricărui drum care ar fi dus spre scăpare.

Cortul lui Rokoff era exact în centrul taberei. În jurul lui, erau corturile marinarilor şi mai departe adăposturile indigenilor, care apărau centrul.

Traversarea printre toate acestea părea un lucru foarte greu, cu prea multe piedici de netrecut. Dar altă cale nu era.

A rămâne în cort, până va fi descoperită, ar însemna să piardă tot ceea ce câştigase până în acel moment.

Aşadar, porni încet, atentă la toate mişcările din jur, mergând în etape, mai întâi încercând să iasă din cort.

A pipăit peste tot, dar nu a găsit ieşirea.

Atunci s-a întors către rusul care zăcea fără suflare. Pipăi şi găsi cuţitul lui de vânătoare, cu care a tăiat imediat pânza de cort, după care a ieşit afară.

Spre imensa ei uşurare, a observat că, după toate aparenţele, ceilalţi s-au culcat.

La lumina aproape stinsă a focului, a văzut o singură santinelă, un indigen, care dormea ghemuit, în partea opusă a focului.

A traversat tabăra, trecând pe lângă adăposturile negrilor, în aşa fel, încât între ea şi santinelă era întotdeauna un cort care să o protejeze de privirile lui.

A ajuns până la gardul de mărăcini.

Afară, în întunericul acelei jungle încâlcite, se auzeau urletele leilor, râsul hienelor şi nenumărate alte zgomote fără nume din junglă.

A rămas o clipă locului, însă ridicând cu curaj capul, a început să dea la o parte gardul, cu mâinile ei delicate.

Deşi s-a înţepat şi s-a zgâriat de nu mai putea opri sângele, lucra fără să se oprească, până ce şi-a croit o gaură prin care s-a putut strecura afară din tabără.

A lăsat în spate, un loc unde ar fi aşteptat-o o soartă mai rea decât moartea.

Înaintea ei, o altă soartă o aştepta, poate chiar moartea, dar o moarte rapidă, fără chinuri şi fără dezonoare.

Porni înainte, departe de acei blestemaţi, fără să-i fie frică şi fără să regrete.

După câteva clipe, jungla a înghiţit-o.

CAPITOLUL XIV Singură în pădure

Tambudza, conducându-l pe Tarzan spre tabăra rusului, abia se mişca pe cărarea întortocheată din junglă, fiind bătrână şi cu picioarele înţepenite.

Astfel că războinicii trimişi de M'ganwazam ca să îl înştiinţeze pe Rokoff că albul uriaş va fi ucis în noaptea aceea, au ajuns în adăposturile rusului, înainte ca Tarzan şi bătrâna să fi făcut jumătate din drum.

Indigenii au găsit totul în cea mai mare dezordine. În acea dimineaţă, Rokoff a fost găsit ameţit şi plin de sânge în cortul său.

Când şi-a revenit destul ca să îşi dea seama că Jane Clayton a scăpat, l-a apucat o furie fără margini.

Luând carabina din cui, alergă încoace şi încolo, căutând să-i împuşte pe indigenii care fuseseră de santinelă şi nu au păzit aşa cum trebuie tabăra, lăsând femeia să fugă.

Dar câţiva marinari albi, care şi-au dat seama de situaţia precară în care îi aduseră numeroasele dezertări datorită cruzimii lui Rokoff, l-au prins şi l-au dezarmat.

Pe când au sosit trimişii lui M'ganwazam, care abia au apucat să îi spună rusului motivul pentru care au venit şi Rokoff făcea pregătiri pentru drum, veni un alt rând de războinici, gâfâind de oboseală, strigând de la distanţă că uriaşul cel alb a scăpat din sat şi vine să se răzbune pe duşmanii lui.

Într-o clipă, în toată tabăra s-a produs o învălmăşeală de nedescris.

Indigenii care făceau parte din cărăuşii lui Rokoff s-au îngrozit la gândul apropierii uriaşului alb care vâna în pădure cu o fioroasă armată de maimuţe şi pantere după el.

Astfel, până ce albii să-şi dea seama ce se întâmplă, temerile superstiţioase ale sălbaticilor şi-au făcut efectul, cu toţii fugind în desişul junglei.

Totuşi nu au uitat să ia cu ei, chiar în graba cea mai mare, orice obiect de valoare pe care au putut pune mâna.

Rokoff şi cei şapte marinari ai săi au rămas părăsiţi şi jefuiţi în mijlocul acelor sălbăticiuni fără seamăn.

Rusul, după cum îi era obiceiul, îşi înjură tovarăşii, aruncând vina pe ei pentru tot ce s-a întâmplat până atunci, până au ajuns în această situaţie disparată.

Dar de data asta, nimeni nu a măi răbdat să fie înjurat în acest hal.

În mijlocul potopului de ocări, unul dintre ei a scos revolverul şi a tras asupra lui.

Din întâmplare, sau poate pentru că din cauza nervilor, individul nu a ţintit bine, Rokoff a scăpat neatins, dar acest fapt l-a îngrozit peste măsură, făcându-l să fugă îngrozit spre cortul lui.

În timp ce alerga, s-a uitat din întâmplare peste gard, spre pădure şi ceea ce văzu, îi îngheţă sângele în vine de o spaimă care întrecea groaza băgată în el când cei şapte marinari furioşi au început să îşi descarce armele după el.

Ceea ce a văzut era silueta uriaşă a unui alb, pe jumătate gol, care apăruse din tufişuri.

Intrând ca o săgeată în cort, nu se opri, ci trecu mai departe prin tăietura pe care o făcuse Jane Clayton, noaptea trecută.

Rusul înfricoşat alerga ca un iepure gonit de ogari, trecând prin spărtura din gard, pe acolo pe unde scăpase propria sa victimă.

Astfel că, pe când Tarzan se apropia de tabără din partea opusă, rusul a şi apucat să dispară în codru, pe urmele fostei sale prizoniere, Jane Clayton.

La vederea lui Tarzan, care a intrat în tabără cu Tambudza, cei şapte marinari au rupt-o la fugă, dar

acesta nu dorea să se răfuiască decât cu Rokoff, pe care îl credea în cort. Îi lăsă pe ceilalţi să fugă, după ce a văzut că rusul nu era printre ei.

În legătură aceşti marinari, ştia că jungla va avea grijă de ei, făcându-i să plătească, cu vârf şi îndesat pentru toate crimele pe care le-au săvârşit. Nu a greşit, pentru că în acea zonă, alt alb nu a mai fost văzut, în afară de ei.

Au găsit cortul lui Rokoff gol, iar Tarzan era gata să pornească în urmărire, când Tambudza i-a atras atenţia că plecare rusului nu putea fi decât rezultatul ştirii despre sosirea sa, dată de M'ganwazam.

— Nu avea alt motiv să plece, aşa în grabă, insistă baba. Dacă vrei să îl găseşti, trebuie să ne întoarcem imediat.

Şi pentru că şi Tarzan a avut aceeaşi idee, nu a mai pierdut vremea să caute urma rusului, ci plecă repede în direcţia satului, lăsând-o pe bătrână să vină în urma lui.

Singura lui speranţă era că Jane este cu Rokoff şi că este încă în viaţă.

În acest caz, nu ar fi fost o chestiune decât de o oră, până să o poată smulge din mâinile lui.

Acum ştia că M'ganwazam este un mişel şi fără îndoială că va trebui să folosească forţa ca să îşi recâştige soţia.

Din această cauză, simţea foarte mult lipsa lui Mugambi, Şita, Akut şi a maimuţelor, dându-şi seama că nu este o joacă să o smulgă pe Jane singur din ghearele unor ticăloşi ca M'ganwazam şi Rokoff.

Dar spre surpriza lui, nu a găsit niciun semn al prezenţei lor în sat!

Nu a mai avut încredere în spusele lui M'ganwazam şi nu a mai pierdut vremea să îl întrebe ceva, aşa că pe cât de neaşteptată i-a fost întoarcerea, pe atât de rapidă i-a fost plecarea. Aflase ce dorea şi nimeni nu îl mai putea opri.

Sărind din copac în copac, se întoarse repede în tabăra părăsită, ştiind că numai de aici putea începe urmărirea lui Rokoff şi Jane.

Sosind în tabără, cercetă totul cu multă atenţie, până a văzut o trecere prin gard, care i-a arătat locul pe unde cineva a trecut de curând.

Mirosul său fin îi detectase pe cei doi care au fugit pe acea deschizătură, aşa că porni imediat în urma acestora.

Mai departe de el, la o distanţă apreciabilă, o tânără femeie, îngrozită până în adâncul sufletului, mergea cu paşi mărunţi, pe o cărare îngustă, temându-se ca nu cumva un animal sălbatic şi feroce sau un om sălbatic să îi iasă în cale.

În timp ce mergea aşa, fără speranţă, înspre locul unde credea ea că va găsi drumul spre râul Ugambi, a ajuns în locul pe care îl cunoştea foarte bine.

Într-o parte a cărării, lângă un copac uriaş, se afla o grămadă de crengi uscate. Acest loc i s-a întipărit în minte pentru totdeauna.

Acolo a ascuns-o Andersson şi unde acesta probabil că a fost ucis, în încercarea lui de a o scăpa de Rokoff.

La vederea acelei grămezi de crengi, şi-a amintit de carabina şi cartuşiera pe care suedezul i le-a lăsat în ultimul moment şi de care ea uitase cu desăvârşire.

În mână tot mai ţinea revolverul pe care îl smulse din cingătoarea lui Rokoff, dar care nu avea decât şase cartuşe, ceea ce nu era destul nici ca să se apere, dar nici să îşi procure hrană în lunga ei călătorie spre mare.

Cu răsuflarea reţinută, căută sub crengi, pipăind după acea comoară preţioasă, pe care spera să o găsească.

Dar spre marea ei bucurie şi uşurare, găsi numaidecât arma şi cartuşiera plină cu cartuşe.

Când îşi încinse cartuşiera şi simţi greutatea carabinei în mână, un sentiment de siguranţă a pus

stăpânire pe ea.

Porni din nou la drum, cu o nouă speranţă în suflet, încredinţată că va ajunge cu bine.

Noaptea dormea în copaci, aşa cum învăţase de la Tarzan. În fiecare dimineaţă pornea voioasă la drum.

Târziu, într-o după-amiază, când era gata să pătrundă într-un luminiş, se opri locului speriată, văzând o maimuţă enormă apărând din pădure, din partea opusă a luminişului.

Vântul bătea înspre ea, aşa că Jane nu putea fi descoperită, dar nu a stat pe gânduri, ci s-a ascuns într-un tufiş, pregătindu-şi carabina pentru apărare.

Monstrul a traversat încet luminişul, mirosind în dreapta şi în stângă, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Dar după ce acesta făcuse doar zece paşi, alte maimuţe antropoide şi-au făcut apariţia.

Erau cinci fiare enorme şi păroase, care erau în faţa bietei femei ascunse.

Spre consternarea ei, a văzut că maimuţele s-au adunat într-un loc şi priveau înapoi de parcă ar mai fi aşteptat şi pe altele.

Jane ar fi dorit să plece de acolo, cât mai repede, ştiind că în orice moment, o schimbare de vânt ar fi dat-o de gol şi atunci nu ştia cât de folositoare îi mai era arma, împotriva atâtor fiare uriaşe.

Ea se uita în toate direcţiile, de la maimuţe spre marginea luminişului, când văzu pe cei care probabil urmăreau aceste fiare.

Cel puţin asta era convingerea ei, când văzu o panteră uriaşă ieşind fără zgomot din pădure, venind înspre locul de adunare al maimuţelor.

Fiara într-adevăr porni spre maimuţe.

Jane era foarte mirată de apatia lor, dar mirarea i s-a schimbat în uluire, când văzu că fiara s-a apropiat de maimuţe, s-a aşezat în mijlocul lor şi a început să toarcă, obiceiul tuturor felinelor când simţeau plăcere.

Dar dacă uimirea femeii era uriaşă văzând fraternizarea acestor animale feroce, scena

următoarea a făcut-o să se întrebe dacă era în toate minţile.

Zări un indigen uriaş şi puternic, care s-a apropiat de grupul de animale şi s-a aşezat în mijlocul lor.

În primul moment, Jane a fost convinsă că omul va fi sfârtecat în bucăţi, aşa că s-a ridicat din ascunzătoarea ei, ducând puşca la umăr, ca să facă ceva pentru a-l scăpa pe nenorocit de acele fiare sălbatice.

Însă negrul începu să vorbească cu ele şi după toate aparenţele le dădea ordine.

După o scurtă pauză, întreaga ceată porni la drum, străbătând locul şi dispărând în junglă.

Cu o exclamaţie de uşurare şi necrezându-şi propriilor ei ochi, Jane ieşi din ascunzătoare, fugind de acea hoardă teribilă.

La un kilometru în urma ei, mergând pe acelaşi drum cu ea, o altă persoană a îngheţat de spaimă, acolo unde se ascunsese după un muşuroi de termite, în timp ce fioroasa hoardă a trecut prin apropiere.

Această persoană era Rokoff, care însă imediat i-a recunoscut pe războinicii lui Tarzan.

Deci, abia trecuseră fiarele pe lângă el, că rusul porni într-o goană nebună prin junglă, pentru a fi cât mai departe de înspăimântătoarele animale.

În acest fel, întâmplarea a făcut ca pe când Jane Clayton ajungea la malul răului, în josul căruia spera să plutească până la ocean, către un vapor care să o ducă acasă, ştiind că, Nicolai Rokoff avea să fie la o foarte mică distanţă în urma ei.

Pe malul apei, Jane a observat o barcă masivă, trasă pe jumătate la mal şi legată de un copac de pe ţărm.

— Iată, se gândi ea, problema transportului este rezolvată, numai să pot eu singură să mişc această ambarcaţiune de aici.

Dezlegând funia cu care era prinsă barca, Jane o împinse cu toată forţa din spate, dar o încercare de

a împinge Alpii din loc ar fi avut acelaşi rezultat.

Era foarte obosită, când trecut prin minte să încarce partea dinspre apă a bărcii cu balast.

Mişcând barca pe urmă înspre apă, ea ar fi alunecat mai uşor.

Nu avea la îndemână pietriş, nici bolovani, dar pe mal erau suficiente lemne scoase la mal de curentul apei, pe care le puse pe marginea bărcii. Spre bucuria ei, barca s-a înclinat şi a pornit-o pe firul apei.

Dar la numai doi metri, ea s-a împotmolit din nou.

Descoperi că mergând dintr-o parte în alta a micii ambarcaţiuni, putea imprima un balans puternic, care în cele din urmă ar fi împins barca spre râu.

În timp ce planul ei se dovedi bun, iar Jane se concentra asupra deplasării bărcii, ea nu a observat apariţia unu; bărbat, care s-a oprit sub un copac uriaş.

El stătea şi urmărea în tăcere munca ei istovitoare, dar pe întreaga lui figură se aşternu un zâmbet dintre cele mai crude.

În cele din urmă, barca a ajuns suficient de mult în apă, iar Jane a fost sigură că acum putea să o împingă în larg, ajutându-se de una dintre lopeţi.

Pentru a se putea deplasa, a luat o vâslă pe care a proptit-o de fundul apei, când deodată a privit în sus.

Zărindu-l pe bărbatul care şedea acolo, scoase un ţipăt de groaza.

El a alergat acum spre ea, strigând-o să îl aştepte, că altminteri va trage. Neînarmat cum era, cu greu ar fi putut face aşa ceva.

Însă Jane nu avea de unde să ştie despre toate câte i s-au întâmplat rusului, de când ea a fugit din tabără şi credea că şi tovarăşii lui sunt pe aproape.

Totuşi, de data asta nu dorea să fie prinsă prea uşor.

Prefera să moară decât să cadă prizonieră.

Încă un minut de eforturi şi barca ar fi pornit.

Odată luată de curent, va fi imposibil pentru Rokoff să o ajungă, nefiind altă barcă pe mal, iar de înotat nici nu putea fi vorba printre atâţia crocodili şi şerpi.

Pe de altă parte, Rokoff nu se gândea decât să scape. Ar fi uitat bucuros de toate planurile mârşave pentru Jane Clayton, numai ca ea să îl ia în barcă.

Ar fi fost în stare să promită orice, însă nu credea că este nevoie şi de aşa ceva.

A văzut că va ajunge la barcă înainte ca aceasta să se fi îndepărtat prea mult şi desigur nu mai era nevoie să facă atâtea promisiuni.

Nu că ar fi avut remuşcări dacă apoi şi-ar fi călcat cuvântul, dar nu îi plăcea să se roage de o persoană, care cu câteva ore fusese victima lui.

Se şi bucura de zilele şi nopţile de plăceri pe care le va gusta în compania femeii, în timp ce barca va aluneca încet spre ocean.

Jane Clayton, încercând din răsputeri să împingă barca acolo unde rusul nu ar mai fi ajuns-o, a observat că nu mai avea mult şi va reuşi, pentru că barca, săltând uşor, a fost luată de curent, tocmai când rusul a încercat să o apuce cu mâna. Câţiva centimetri au lipsit ca Rokoff să îşi atingă scopul.

Jane aproape că a leşinat din cauza încordării fizice şi nervoase din ultimele câteva minute.

În cele din urmă, slavă Domnului, era scăpată!

Dar pe când şoptea o rugăciune scurtă de mulţumire, văzu pe figura rusului o neaşteptată expresie de triumf.

Acesta s-a aruncat la pământ, apucând strâns ceva ce şerpuia prin nămol spre apă. Cu ochii plini de groază, Jane s-a cuibărit în fundul bărcii, dându-şi seama că în ultimul moment, succesul de care fusese atât de sigură, s-a transformat într-o totală nereuşită, fiind din nou prizoniera lui Rokoff.

Toate aceste nenorociri se datorau frânghiei cu care ’ fusese ancorată barca de un copac.

CAPITOLUL XV În josul râului Ugambi

La jumătatea drumului între râul Ugambi şi satul lui M’ganwazam, Tarzan s-a întâlnit cu ceata sa, care mergea încet, după o mai veche urmă a lui.

Lui Mugambi nu îi venea să creadă că drumul pe care a mers s-a intersectat cu drumul pe care o apucase şi soţia stăpânului său şi rusul, fiind atât de aproape de ei.

După părerea lui, era aproape de necrezut că două fiinţe omeneşti să fi trecut atât de aproape de ei, fără să fie descoperite de vreuna dintre animale.

Tarzan însă i-a arătat urmele lăsate de Jane şi Rokoff, dându-şi seama că amândoi au fost ascunşi atunci când ei au trecut pe lângă ei.

Pentru Tarzan era limpede, că Jane şi Rokoff nu mergeau împreună.

Urmele lăsate de tânăra femeie, au fost la început la o mare distanţă, de Rokoff, dar cu cât înainta pe urmele lor, devenise foarte clar că urmăritorul mergea mai repede.

La început, urmele paşilor de femeie se vedeau urmate de animale sălbatice, peste care apărea urma lui Rokoff, arătând că acesta a trecut pe acolo după ce animalele au plecat pe alte urme.

Mai târziu, urmele de animale au dispărut, rămânând doar cele ale lui Jane şi Rokoff, până când au ajuns la râu. Tarzan şi-a dat seama că rusul nu putea fi la mai mult de câteva sute de metri de Jane.

Sărind în grabă, dintr-un copac în altul, a ajuns la malul apei, exact în acelaşi loc unde Jane încercase să împingă barca cea grea la apă.

Tarzan văzu în nămolul de pe marginea apei, urmele paşilor celor pe care îi căuta, dar nu mai era nicio persoană acolo, dar nici barca.

La prima vedere, nu putea şti unde sunt cei pe care îi urmărea.

Dar era clar că cineva a împins o barcă de indigeni, apoi s-a urcat în ea, aşa că Tarzan şi-a îndreptat privirile în josul apei şi zări în depărtare, un om stând în picioare într-o barcă dusă de curent.

Când ceata lui Tarzan a ajuns lângă râu, Mugambi şi animalele şi-a văzut stăpânul alergând în jos pe malul apei, sărind din brazdă în brazdă, peste terenul mlăştinos ce se întindea până la un mic promontoriu, care se înălţa acolo unde râul o cotea la dreapta, ascunzându-se ochiului.

Ca să îl urmeze, maimuţele grele şi neîndemânatice la mersul pe jos, au fost nevoite să facă un ocol mare. La fel şi pantera, căreia nu îi plăcea apa.

Mugambi a trebuit şi el să meargă cu ele, cât mai repede cu putinţă, pentru a-l ajunge pe Tarzan.

După o jumătate de oră de mers prin mlaştină, Tarzan a ajuns la o cotitură a râului, unde văzu în dreptul lui, în mijlocul apei, barca în care se afla Nicolai Rokoff.

Jane nu era cu el.

La vederea duşmanului său, cicatricea de pe frunte i s-a făcut roşie ca sângele, iar de pe buzele lui porni ferocele răcnet de sfidare al maimuţelor antropoide.

Rokoff s-a cutremurat din cap până în picioare, la auzul acestui teribil sunet.

Ascuns pe fundul bărcii, clănţănind din dinţi, pândea toate mişcările omului de care îi era frică mai mult decât de toate celelalte fiinţe de pe suprafaţa pământului şi pe care o vedea apropiindu-se de el.

Deşi se credea în siguranţă, numai vederea duşmanului său era suficientă să o aducă într-o stare de totală laşitate, care s-a transformat în isterie, când a văzut că uriaşul alb s-a aruncat fără frică în apele periculoase ale râului tropical.

Înotând rapid şi în forţă, Tarzan străbătea curentul de apă care îl despărţea de barca dusă

încet de apă.

Rokoff a apucat una dintre lopeţi şi cu privirile pline de groază, vâslea nebuneşte, într-un ultim efort de a mări viteza bărcii.

De pe malul opus, o dungă sinistră, nevăzută de niciunul dintre ei, se apropia necontenit de înotătorul gol din apă.

Tarzan a ajuns în cele din urmă la barcă şi cu o mână întinsă s-a agăţat de margine.

Rokoff stătea îngheţat de spaimă, incapabil să mai facă vreo mişcare, privind fix la inamicul său.

Deodată, în apă s-a auzit o mişcare neaşteptată, în spatele înotătorului. Văzu dunga şi a înţeles totul.

Tarzan îşi simţi piciorul prins de nişte fălci puternice. Se zbătu să scape şi să se ridice deasupra bărcii.

Efortul lui ar fi fost încununat de succes, dacă acea întrerupere neaşteptată nu l-ar fi deconectat pe Rokoff din apatia sa, dându-i o speranţă de scăpare.

Se repezi cu iuţeala unui şarpe veninos şi îl izbi pe Tarzan cu lopata cea grea în cap. Degetele acestuia s-au desprins de pe marginea bărcii şi au dispărut.

O luptă scurtă s-a dat la suprafaţa apei, stârnind un vârtej, iar puternicul alb dispăru în adâncul respingătoarelor ape ale râului Ugambi.

Slăbit de spaimă, Rokoff căzu tremurând pe fundul bărcii.

În primele momente nu şi-a dat seama de extraordinarul noroc care a dat peste el. Tot ce mai putea vedea era silueta albului, care se zbătea, dispărând sub apa râului, către o moarte groaznică, spre nămolul alunecos de pe fundul râului.

Încet creierul lui Rokoff a realizat întreaga situaţie şi un zâmbet crud, de uşurare şi triumf îi flutură pe buze.

Dar acest zâmbet a fost de scurtă durată, pentru că pe când se felicita, simţindu-se într-o oarecare

siguranţă, un zgomot infernal de pe mal i-a atras atenţia.

Uitându-se către acea direcţie, văzu pe mal, teribila ceată care îl urmărea cu ură, pantera înconjurată de maimuţe hidoase, iar în fruntea lor un războinic negru uriaş, care îl ameninţa cu pumnul, făgăduindu-i o moarte cumplită.

Rokoff porni mai departe în josul râului, cu hoarda fioroasă pe urmele sale, care mergea paralel cu el, ziua şi noaptea. Uneori urmăritorii dispăreau, ca apoi să reapară mai teribili şi feroce.

Rusul, deşi era un bărbat puternic şi echilibrat, se transformă într-o fiinţă slăbită şi încărunţită, numai în câteva zile.

Trecu pe lângă sate cu o populaţie numeroasă, unde războinicii de îndată ce îl vedeau lansau bărci pentru a-l prinde, dar de îndată ce fioroasa hordă de animale apărea, toţi fugeau înspăimântaţi, dispărând în junglă.

Nicăieri, în drumul lui, nu o mai văzu pe Jane. Nu a mai văzut-o de când a apucat funia care ţinuse barca ei. Crezuse atunci că va putea captura acea barcă, dar de îndată ce a vrut să se urce, Jane a luat o carabină din fundul bărcii, ochind drept spre pieptul său.

Atunci a dat drumul funiei şi o văzu îndepărtându-se.

Apoi, a alergat în susul râului, spre un mic afluent al acestuia, unde şi-a adus aminte că ascunsese barca cu care au venit în urmărirea lui Andersson şi Jane.

Dar unde era doamna de Greystoke?

După părerea rusului, nu era nicio îndoială că fusese prinsă de războinicii din satele pe lângă care a trebuit să treacă până să ajungă la ocean.

Scăpase în acest fel de majoritatea duşmanilor săi de rasă umană.

Dar bucuros i-ar fi înviat pe toţi, dacă ar fi fost cu putinţă, numai să scape de primejdia urmării acelor fiinţe groaznice, care mergea aproape de el,

neîncetat, urlând şi mârâind, ori de câte ori îl vedeau.

Dintre acestea, pantera îi inspira cea mai teribilă groază. Aceasta alerga cu ochii aprinşi, cu gura întredeschisă şi colţii scoşi. Ochii ei străluceau noaptea, peste apă.

Ajungând la gurile râului, Rokoff văzu plin de speranţă vasul *Kinkaid*, ancorat în apele tulburi ale golfului.

El trimisese cu multe zile în urmă pe Paulvitch să aprovizioneze vasul cu cărbuni, pe când el era ocupat în expediţia sa prin junglă.

Acum că vedea vaporul din nou, reîntors ca să îl salveze, îi venea să urle de bucurie.

Începu să vâslească mai în forţă, strigând în acelaşi timp, ca să atragă atenţia celor de pe bord.

Dar oricât de tare ar fi strigat, nimeni nu răspundea.

Pe mal însă, bestiile hidoase erau tot acolo.

S-a înfiorat la vederea animalelor, dar se gândi că cei de pe vapor le-ar putea alunga cu armele lor de foc.

Dar oare ce s-a întâmplat cu cei pe care îi lăsase pe *Kinkaid*?

Unde era Paulvitch?

Nu cumva vaporul a fost părăsit, iar el era blestemat să fie ajuns de acele animale înfiorătoare, care l-au urmărit zi şi noapte?

S-a cutremurat de parcă moartea l-ar fi atins cu mâna sa rece pe frunte.

Cu toate aceste gânduri, nu a încetat să vâslească nebuneşte către vapor, dar acele câteva minute i s-au părut o veşnicie.

Pe una dintre laturile vaporului, găsi o scară portabilă, dar când s-a agăţat de prima treaptă, auzi o voce. Uitându-se în sus, văzu ţeava rece a unei carabine îndreptată spre el.

După ce Jane Clayton a reuşit, să scape de Rokoff, datorită inspiraţiei de a îndrepta arma către

el şi să îl ţină la distanţă, ea a luat o vâslă şi a început să vâslească cu forţă, pentru a duce barca spre mijlocul râului, unde curentul era mai puternic.

În timpul zilelor şi nopţilor lungi şi obositoare, ea menţinu direcţia bărcii pe unde apa era mai iute şi numai câteva ore pe zi sau noapte când se întindea pe fundul bărcii pentru odihnă, lăsa barca în voia curentului.

Numai în aceste momente se putea odihni, pentru că în rest vâslea cu putere, ca să mărească viteza ambarcaţiunii indigene, care este greu de manevrat.

În acest timp, Rokoff nu folosea aceeaşi tactică de deplasare rapidă pe mijlocul apei, pentru că trebuia să se apropie mai mult de malul opus datorită teribilei cete care îl urmărea, ameninţându-l cu moartea.

De aceea, cu toate că Jane avea un avans doar de câteva minute la început, ea a ajuns înaintea lui cu trei ore la vapor.

Văzu vasul ancorat şi citi numele de pe babord: *Kinkaid*. Bucuria ei s-a transformat într-o vagă teamă şi îngrijorare.

Dar acum era prea târziu să se mai întoarcă, curentul ducând-o spre vapor cu putere.

Nu mai putea cârmi înapoi contra curentului, iar tot ce i-a mai rămas, era să încerce să se îndrepte spre mal, fără să fie observată de pe *Kinkaid*. Mai rămânea alternativa de a se lăsa prinsă de cei de pe vapor, sau mai grav, să fie dusă de un curent puternic şi să fie împinsă în larg, la o moarte sigură.

Ştia foarte bine că pe vas o aşteptau multe primejdii, dar şi pe mal, în apropierea junglei lucrurile nu prezentau o siguranţă mai mare.

Dar în lipsa lui Rokoff de pe vas, mai rămânea posibilitatea de a oferi marinarilor o sumă imensă de bani, ca să îi câştige de partea ei, apoi să fie dusă într-un port, unde să ia un vapor spre caisă.

Oricum, această alternativă părea să aibă şanse de reuşită.

Curentul o purta cu mare repeziciune şi îşi dete seama că va trebui să facă mari eforturi ca să îndrepte barca spre vapor, pentru a evita intrarea în largul oceanului.

Odată cu hotărârea luată pentru a se îndrepta spre vapor, spera să găsească pe cineva la bord, care să fie dispus să îi dea o mână de ajutor, dar spre marea ei mirare, puntea părea părăsită şi pe întreg vaporul nu se vedea ţipenie de om.

Barca s-a apropiat foarte mult de marginea vasului, dar nu a fost zărită de nimeni.

Îngrozită, Jane a văzut că va fi târâtă mai departe în larg, dacă nu va fi salvată de pe vapor, oceanul fiind chiar la flux.

Strigă după ajutor, dar nu primi niciun răspuns, în afară de urletele sălbatice ale fiarelor din pădure.

Jane Clayton începu să vâslească din toate puterile, ca să ducă barca înapoi spre vapor.

La început, a avut impresia că va trece de vapor la numai doi sau trei metri. Dar în cele din urmă, cu un ultim efort s-a agăţat de lanţul ancorei.

Barca a fost smulsă de sub ea de forţa curentului.

Acum trebuia să rezolve o altă situaţie dificilă. Cum să ajungă la scara portabilă care se găsea la numai un metru de ancoră?

Dacă ar fi lăsat din mână lanţul, în încercarea de a ajunge la scară, ar fi alunecat spre larg, pierzând ultima şansă de a se urca pe vapor.

Disperată strigă din nou, în speranţa că va atrage cuiva atenţia. Rezultatul a fost acelaşi. Nimeni nu a auzit-o.

Zări atunci funia care atârna de barcă şi legând-o de lanţ, lăsă barca să alunece încet, până a ajuns sub scară.

După această manevră nu a avut nevoie decât de un singur minut ca să urce pe vapor, înarmată cu

carabina şi încinsă cu cartuşiera.

Sus pe punte, nu era nimeni. Prima ei grijă a fost să exploreze vaporul, ţinând carabina pregătită, fiind hotărâtă să tragă la orice atac din partea celor din echipajul de pe *Kinkaid*.

Nu a trecut multă vreme şi a descoperit cauza aparenţei de vas părăsit al vaporului. Într-una dintre cabine, găsi câţiva marinari, care fuseseră lăsaţi de pază, dormind adânc, ameţiţi de băutură.

Cutremurându-se de această privelişte, a ieşit de acolo, închizând uşa cu cheia.

Apoi a coborât în bucătărie, ca să mănânce ceva. După ce şi-a potolit foamea, a urcat pe punte, unde s-a aşezat pe un scăunel, aproape de scara pe care urcase, hotărâtă să nu lase pe nimeni să urce, până nu va accepta propunerile ei.

Mai bine de o oră nu s-a întâmplat nimic. Pe apă nu se vedea încă nimic care să se apropie de vapor. Peste câteva minute de veghe, apăru în sfârşit pe râu o barcă, în care afla o singură persoană.

Când barca s-a apropiat mai mult de ea, recunoscu figura palidă a lui Rokoff, care încercând să se urce pe vapor, a fost întâmpinat de ţeava ameninţătoare a carabinei.

De îndată ce a observat cine a ameninţă, s-a înfuriat şi a început să înjure şi să ameninţe. Văzând că această tactică nu are succes, iar Jane nici nu se sperie, dar nici nu se lasă înduplecată, începu să se roage de ea, promiţându-i câte în lună şi în stele.

Însă Jane nu avea decât un singur răspuns la toate acestea: nimic în lume nu o va îndupleca să îl lase la bord, pe acelaşi vapor cu ea.

În cele din urmă, Rokoff s-a convins că nu are de ales şi că ea l-ar împuşca, dacă ar mai face un pas.

Rusul coborî în barca lui şi cu riscul de a fi târât în larg, reuşi până la urmă să ajungă pe mal, în partea opusă cetei de animale care mârâiau şi îl urmăreau.

Acum, Jane Clayton nu se mai temea de vreun atac din partea lui, ştiind că singur şi fără ajutor, nu mai era în stare să aducă barca în apropierea vaporului.

Despre animalele de pe mal, credea că sunt aceleaşi pe care le văzuse cu câteva zile în urmă în susul râului Ugambi, pentru că era de necrezut să existe două hoarde sălbatice cu aceleaşi animale care fraternizaseră.

Nu îşi închipuia însă, cum au ajuns ele atât de departe de locul unde i-a întâlnit.

Spre seară, a fost alarmată de strigătele rusului, care se auzeau pe malul opus.

Uitându-se în acea direcţie, a rămas mută de spaimă, văzând că se apropie din susul râului, o barcă a vaporului, în care desigur că nu puteau fi alţii decât cei din echipaj: bandiţi fără inimă şi duşmanii ei neîmpăcaţi.

CAPITOLUL XVI În întunericul nopţii

Când Tarzan şi: a dat seama că a fost prins de puternicele fălci ale crocodilului, nu a reacţionat aşa cum ar fi făcut orice altă fiinţă umană, adică să piardă orice speranţă.

Dimpotrivă, şi-a umplut plămânii cu aer, înainte ca enorma reptilă să-l fi tras sub apă şi a încercat să se zbată ca să scape de puternica strânsoare.

Dar nefiind în elementul lui obişnuit, nu a putut face altceva decât să aţâţe animalul, care a început să se mişte mai repede.

Crocodilul îşi târa după el victima.

Tarzan simţea nevoia să respire aer curat. Ştia că nu va putea trăi, dacă nu respira, aşa că s-a gândit că dacă moare, să face tot ce putea pentru a-şi răzbuna moartea.

În timp ce era tras prin apă, a încercat să împlânte cuţitul său de cremene, printre solzii animalului, înainte ca acesta să îl ducă în vizuină şi să îl devoreze.

Eforturile sale nu au dus decât la mărirea vitezei crocodilului, iar când se simţea la capătul

rezistenţei sale, se simţi dus peste un strat de nămol, reuşind să tragă o gură de aer.

A fost tras într-un loc întunecos. Un moment a rămas nemişcat, trăgând aer în piept, pipăind prin nămol.

Alături de el se afla animalul cu solzi ca de fier, care încerca şi el să respire.

Au stat în linişte câteva clipe, după care, animalul s-a zvârcolit puternic, rămânând apoi ţeapăn.

Tarzan s-a ridicat în genunchi, lângă crocodil.

Spre marea sa uimire, a observat că fiara este moartă. Cuţitul lui subţire lovise o parte vulnerabilă sub armătura de solzi.

Reuşi să se ridice în picioare, apoi începu să cerceteze locul unde era.

Descoperi că era închis într-o încăpere subterană, destul de largă ca să încapă cam zece sau cincisprezece animale enorme ca acela care îl târâse până acolo.

Şi-a dat seama că se află în cuibul ascuns al animalului, undeva sub malul apei şi că desigur, singura cale de ieşire era deschiderea prin care intraseră.

Primul lui gând a fost să iasă repede de acolo, dar ca să ajungă apoi la suprafaţa apei, era un lucru mult prea greu.

Se putea ca trecătoarea să aibă mai multe cotituri, iar Tarzan se temea că ar putea să întâlnească şi alţi locuitori ai acestor vizuini.

Şi chiar dacă ar fi ajuns cu bine afară, mai era primejdia de a fi atacat din nou, mai înainte de a ieşi teafăr la mal.

Totuşi, nu era nicio altă soluţie. Umflându-şi plămânii cu aerul stricat al subteranei, s-a scufundat în apa murdară, intrând prin culoarul întunecos, unde se deplasa pipăind cu mâinile pereţii.

Piciorul pe care îl prinsese crocodilul între fălcile sale era sfâşiat, însă nu avea niciun os sau

vreun tendon rupt.

Îl durea îngrozitor, doar atât.

Tarzan era deprins cu durerea şi nu s-a mai gândit la picior, după ce s-a convins că rana nu este foarte gravă şi se putea folosi de picior foarte bine.

A înotat repede prin trecătoare îngustă, care avea multe ocolişuri. Ieşi la suprafaţa apei, la câţiva metri de mal.

Ajungând la suprafaţa apei, zări capetele a doi crocodili mari, la o foarte mică distanţă de el.

Amândoi monştri au pornit spre el, dar Tarzan, cu un efort supraomenesc, s-a ridicat din apă şi s-a prins de creanga unui copac care creştea pe mal.

Era şi timpul. Abia a apucat să se tragă în sus, când auzi sub el, clănţănitul puternic a două perechi de fălci, care s-au închis puternic.

S-a odihnit câteva minute în copacul de pe mal, care i-a oferit mijlocul de a se salva.

În acest timp, a scrutat cu privirea întinderea râului, dar nu a zărit nicio urmă a lui Rokoff.

După câteva minute de odihnă, necesare mai ales din cauza piciorului rănit, a pornit în urmărirea bărcii.

Era acum pe malul opus, dar pentru că urmărea pe cineva pe cursul apei, acest detaliu nu l-a deranjat.

Spre marea lui dezamăgire, a observat că de la un timp, piciorul lui rănit începe să îl împiedice la mers.

Numai cu mare greutate reuşea să se deplaseze mai repede decât un om obişnuit, iar deplasarea prin copaci îi întârzia şi mai mult mersul înainte. A continuat să meargă pe jos, cu multă atenţie.

A aflat de la bătrâna negresă, ceva care l-a pus pe gânduri.

Când baba povestise despre moartea copilului, a mai adăugat că femeia cea albă, deşi zdrobită de durere, i-a spus că acel băieţel nu era al ei.

Tarzan nu avea niciun motiv să creadă că Jane ar fi încercat să ascundă identitatea copilului.

Singura explicaţie care putea să o dea enigmei, era că femeia care îi însoţise pe suedez nu a fost Jane.

Cu cât se gândea mai mult la acest amănunt, cu atât se convingea mai mult că micuţul murise, iar soţia lui era la Londra, neştiind nimic de teribila soartă a copilului ei.

Deci, interpretarea pe care o dăduse insinuărilor rusului erau greşite şi purtase în suflet, fără să fie nevoie, două necazuri… cel puţin aşa credea.

Din aceste gânduri, a tras concluzia că moartea fiului său era de fapt o uşurare pentru el.

La gândul morţii fiului său s-a cutremurat, gândind că cel care murise, fusese un copil nevinovat.

În timp ce înainta anevoios spre coastă, se gândea la oribilele fapte ale lui Rokoff, comise împotriva lui şi a celor dragi lui.

Cicatricea de pe fruntea sa se înroşise, semn de mare supărare.

Unde se oprea, izbucnea, fără să vrea, în răcnete nervoase, făcând ca celelalte animale să se ascundă de frică.

Dacă ar putea pune mâna pe Rokoff!

De două ori, i-au ieşit în drum războinici, care au încercat să îl împiedice să continue urmărirea. Aceştia însă imediat fugeau speriaţi de răcnetele sălbatice ale uriaşului alb.

Deşi părerea lui era că merge încet, pentru că întotdeauna se compara cu păsările sau animalele pădurii, adevărul era că se deplasase cu aceeaşi viteză ca şi barca lui Rokoff.

A ajuns la gurile râului tocmai când se întuneca, în aceeaşi zi în care Rokoff şi Jane au ajuns în aceleaşi locuri.

Noaptea s-a lăsat repede, iar Tarzan, deşi deprins cu drumurile nocturne, nu distingea nimic în jurul lui.

A avut intenţia să cerceteze întreg malul, ca să descopere vreo urmă a rusului sau a acelei femei, care desigur că a luat-o pe acelaşi drum, în jos pe râul Ugambi.

Cit despre *Kinkaid*, sau orice alt vapor, nici prin vis nu îi trecea că ar putea veni, deşi vaporul se găsea la numai o sută de metri de el, neavând însă aprinsă nicio lumină.

În timp ce făcea cercetări pe mal, atenţia i-a fost atrasă de un zgomot neaşteptat pe care nu îl auzise mai înainte: mişcări discrete de vâslă, chiar în dreptul locului unde se afla el.

A rămas nemişcat ca o statuie, ascultând acel sunet slab.

Sunetul a încetat, dar a fost urmat de un altul, pe care urechile sale sensibile, obişnuite cu zgomotele pădurii, l-au interpretat ca venind de la urcarea unor picioare încălţate cu ghete pe treptele scării mobile ale unui vapor.

Cu toate aceste constatări, nu putea vedea niciun vapor şi nici nu se putea gândi că ar putea fi aşa ceva în apă.

Deodată a auzit de foarte aproape, dinspre apă, un schimb de focuri de armă şi ţipătul sfâşietor al unei femei.

Deşi era rănit şi era sub impresia primejdiei prin care trecuse, Tarzan nu a mai stat pe gânduri şi a mers până la mal unde dintr-o săritură a fost în apă şi cu mişcări în forţă a mers în direcţia din care auzise zgomotul.

Barca care atrăsese atenţia lui Jane, în timp ce ea stătea de veghe pe puntea vasului *Kinkaid*, fusese văzută şi de Rokoff, de pe malul celălalt, dar şi de Mugambi şi hoarda lui.

Strigătele rusului au făcut ca barca să se îndrepte spre el, apoi după o scurtă pauză de discuţii, porni spre *Kinkaid*. Dar când a ajuns la jumătatea distanţei dintre mal şi vapor, se auzi o

detunătură de armă de pe bord, iar unul dintre marinari s-a prăbuşit în apă.

Au mai mers puţin, dar din nou, carabina de pe vapor mai nimeri pe unul dintre ei. Barca s-a retras atunci la mal.

Hoarda de animale sălbatice, condusă de Mugambi, urmărea cu interes, tot ce se întâmpla pe apă. Conducătorul acestei haite era singurul care cunoştea cine este prieten sau duşman al lui Tarzan.

Norocul celor din barcă era că se găseau pe apă, altminteri fiarele i-ar fi sfâşiat fără prea multe discuţii.

Mugambi cunoştea o parte din aventurile lui Tarzan înaintea abandonării sale pe acea insulă unde s-au întâlnit.

Ştia deasemenea că stăpânul lor îşi căuta soţia şi copilul, care fuseseră furaţi de infernalul alb pe care îl urmăriseră în interiorul continentului şi acum înapoi în josul râului Ugambi.

Mai credea că acelaşi om l-a ucis şi pe Tarzan, pentru care Mugambi avea un respect deosebit.

De aceea, în sufletul lui încolţise hotărârea fermă să ajungă la rus şi să răzbune moartea uriaşului alb.

Când îl văzu pe Rokoff urcându-se în barca, împreună cu marinarii de pe *Kinkaid*, şi-a dat seama imediat că dacă ar avea şi el o barcă, ar putea porni cu fiarele lui şi să cadă în spatele duşmanului.

Aceasta a fost cauza pentru care, înainte ca Jane să fi tras primul foc de armă asupra bărcii în care se afla Rokoff, ei au dispărut în junglă.

După ce rusul şi cei din barcă, care nu erau alţii decât Paulvitch şi ceilalţi marinari lăsaţi pe vas să ajute la încărcarea cărbunelui, s-au retras în faţa împuşcăturilor, Jane Clayton a înţeles că era doar retragere strategică de aşteptare.

Era hotărâtă să se apere împotriva tuturor celor care ar fi dorit să îi facă vreun rău.

După ce i-a îndepărtat pe duşmani, a coborât la cei doi marinari pe care i-a închis într-o cabină.

Dorea ca ei să fie de acord cu planurile ei, iar dacă s-ar fi împotrivi, era hotărâtă să îi ameninţe cu arma, până o vor asculta.

Cu revolverul gata de atac, i-a eliberat şi în timp ce stăteau cu mâinile sus, pe cap, i-a percheziţionat cu grijă, ca nu cumva să aibă arme asupra lor.

După ce s-a convins că sunt neînarmaţi, i-a pus să desfacă lanţul ancorei.

Planul ei era simplu: să plece în larg, să plutească în voia curenţilor, lăsându-se în grija naturii, care nu era aşa de nemiloasă ca Rokoff.

Mai era şi posibilitatea de a fi zărită de un vapor în trecere şi pentru că vaporul era bine aprovizionat cu alimente şi apă, cei doi marinari au asigurat-o de asta, iar sezonul furtunilor trecuse de mult, avea toate motivele să spere într-un eventual succes al drumului spre civilizaţie.

Cerul era acoperit de nori groşi, care în întunericul nopţii, parcă se uneau cu malurile. Dinspre apus doar, se vedea o rază de lumină, acolo unde luna pătrundea printre norii mai puţin deşi.

Era o vreme potrivită pentru izbânda planurilor ei.

Duşmanii ei nu ar fi putut observa mişcarea vasului, nici să observe că acesta era purtat de curentul puternic al râului care ieşea în ocean.

Până nu se lumina de ziuă, credea Jane, *Kinkaid* va fi departe, poate chiar în curentul Benguela, care trecea mai la nord. Vântul începuse să sufle dinspre sud, aşa că existau toate condiţiile ca vaporul să se îndepărteze, mai înainte ca Rokoff să fi observat dispariţia vasului.

Stând în picioare lângă cei doi marinari care îşi vedeau de treabă, tânăra femeie a scos un suspin de uşurare, când ei au terminat trasul ancorei, ştiind din acel moment că vaporul este gata să părăsească gura râului Ugambi.

Ţinând marinarii sub ameninţarea carabinei, le-a ordonat să se urce din nou pe punte, unde avea intenţia să îi închidă într-o cabină.

S-a lăsat totuşi înduplecată de promisiunile lor de supunere şi de argumentul că este de lucru pe punte, până vaporul să intre în ocean.

Timp de câteva minute, *Kinkaid* a plutit cu repeziciune, dusă de curent, însă după câteva minute, s-a oprit după o puternică zdruncinătură.

Vaporul se lovise de un banc de nisip, care împărţea canalul în două, cam la vreo cinci sute de metri de ocean.

După câteva clipe însă, împinsă de puternicul curent de apă, s-a mişcat din nou, continuându-şi plutirea necontrolată.

În acelaşi moment, tocmai când Jane Clayton se bucura că vaporul a pornit-o din nou, auzi din locul unde fusese ancorat vaporul, mai multe împuşcături şi un ţipăt ascuţit de femeie.

La auzul împuşcăturilor, marinarii au fost convinşi că le sosesc stăpânii şi cum nu se împăcau cu gândul de a merge cu Jane, care i-ar fi dus cu vaporul plutind aiurea, s-au înţeles, în şoaptă, asupra unui plan, cum să o dezarmeze şi să îi cheme pe ceilalţi la bord.

Părea că soarta le este favorabilă, pentru că la auzul împuşcăturilor, atenţia femeii fusese distrasă de la gândul de a-i păzi pe cei doi. În loc să stea atentă la fiecare mişcare a lor, Jane a alergat la proră, unde a încercat să pătrundă în întunericul nopţii, scrutând neantul în direcţia de unde veniseră zgomotele înspăimântătoare.

Fiind ne păziţi, cei doi au început să se furişeze în apropierea ei.

Unul însă s-a lovit de ceva, producând un zgomot uşor, atrăgând atenţia femeii, care imediat şi-a dat seama că este în primejdie.

Deşi era întuneric şi târziu, în momentul când cei doi marinari au sărit asupra lui Jane, trântind-o

la pământ, ea a zărit silueta unui alt om care venea de la marginea vasului.

Aşadar, cu toate eforturile ei pentru a se elibera, vedea că nu a reuşit în tentativa ei de a merge spre libertate. Suspină deznădăjduită şi abandonă lupta inegală.

CAPITOLUL XVII Din nou pe bordul vaporului Kinkaid

Când Mugambi s-a întors către junglă, avea în minte un plan exact.

Plecase să facă rost de o barcă cu care să se ducă, împreună cu animalele, pe puntea vaporului.

Nu a avut nevoie de multă căutare.

La o oarecare distanţă a găsit o barcă, trasă la mal, la intrarea într-un mic afluent al lui Ugambi.

Fără să mai stea pe gânduri, şi-a îngrămădit înspăimântătoarea ceată în barcă şi o împinse către larg.

În marea grabă de a pune stăpânire pe acea barcă, nu a observat că mai era cineva cu ei.

Forma ghemuită cart dormea în barcă i-a scăpat din vedere, în întunericul adânc al nopţii.

Dar abia au apucat să plutească vreo câţiva metri, că un mârâit furios al unei maimuţe i-a atras atenţia. Una dintre maimuţele antropoide era gata să sfâşie o fiinţă omenească ce încerca să se apere.

Spre marea sa uimire, Mugambi a văzut o femeie indigenă.

Cu mare greutate, a reuşit să oprească animalul să nu o sfâşie şi făcând mari eforturi reuşi să potolească spaima femeii.

După spusele ei, Mugambi a aflat că fugise din sat, unde a fost obligată să se mărite cu un bătrân de care îi era scârbă şi s-a ascuns de frica sătenilor, în acea barcă.

Mugambi nu ar fi dorit ca ea să meargă cu ei, dar nu avea de ales, pentru că ar fi pierdut timp preţios.

Au înaintat prin întuneric, în josul râului Ugambi, spre *Kinkaid*, cât de repede puteau vâsli

maimuţele neîndemânatice.

Cu mare greutate, Mugambi a reuşit să distingă silueta întunecoasă a vaporului. Dar tocmai când a reuşit să îşi obişnuiască ochii cu întunericul şi cu siluetele care se reflectau în apă, a observat forma întunecată a unei bărci, la vreo trei sute de metri de ei.

În acelaşi moment, cei din barcă au văzut că sunt aproape de ambarcaţiunea lui Mugambi, dar nu au recunoscut restul îngrozitorului echipaj.

Cineva din acea barcă le-a strigat să fie atenţi că se vor ciocni şi să nu meargă atât de aproape de ei.

Drept răspuns, se auzi mârâitura panterei, iar marinarul care strigase se trezi fixat de doi ochi aprinşi de panteră, care se ridicase pe labele din spate pe marginea bărcii, gata să sară asupra marinarilor.

Rokoff şi-a dat imediat cine se găseşte în barca aceea şi a intuit imediat primejdia în care se găseau.

Întorcându-se spre marinari, le-a ordonat să tragă asupra celor din cealaltă barcă şi acestea au fost zgomotele auzite de Tarzan: salva de arme de foc şi ţipătul femeii înspăimântate. Aceste zgomote au fost auzite şi de Jane.

Până ce vâslaşii neîndemânatici ai lui Mugambi să poată profita de deruta marinarilor şi să sară asupra lor, echipajul lui Rokoff a schimbat repede direcţia bărcii lor, vâslind din răsputeri spre *Kinkaid*, pe care îl vedeau acum foarte aproape.

Vaporul, după ce se izbise de bancul de nisip, s-a răsucit puţin în loc, întrând într-un curent slab, care la gura râului Ugambi, se întoarce spre interior, făcând un circuit cu râul care se varsă în ocean.

În acest fel, *Kinkaid* se întorcea înapoi, aducând-o pe Jane mai aproape de duşmanii ei.

Toate acestea se petreceau în momentul când Tarzan sărise în apă. Nu avea cum să vadă vaporul şi nici nu îşi închipuia că în timp ce înota, o barcă

s-ar fi apropiat de el. Mergea după zgomotul care i-a atras atenţia.

Înota în forţă, în timp ce se gândea la clipele de groază în timp ce înotase pe râul Ugambi, amintire ce îl făcu să se cutremure din cap până în picioare.

Simţise de două ori că ceva se freacă de picioarele lui, dar nu fusese prins de nimic din adâncul apei.

Deodată a uitat de toate văzând spre marea lui mirare o masă enormă întunecată apărând înaintea lui, acolo unde credea că este doar râul care se varsă în ocean.

A grăbit ritmul şi atinse cu mâna marginea vaporului.

S-a căţărat pe punte, iar urechile sale sensibile au auzit zgomotul unei lupte surde.

A străbătut acea distanţă, care îl despărţea de combatanţi, într-o singură clipă.

Luna răsărise şi cu toate că cerul era acoperit de nori groşi, puntea vaporului nu era chiar atât de întunecată să nu distingă ce se petrecea.

Văzu siluetele a doi bărbaţi, care se luptau cu o femeie.

Nu ştia că era femeia care l-a însoţit pe Andersson, dar bănuia că este vorba de ea. De un lucru era însă sigur: ajunsese pe puntea lui *Kinkaid*.

Nu mai pierdu vremea cu alte cercetări şi se repezi la cei doi. Atacul asupra unei femei era un motiv suficient ca să intervină fără prea multă vorbă.

Cei doi marinari şi-au dat repede seama că au fost înhăţaţi de o mână puternică, de parcă ar fi fost prinşi de strânsoarea unei maşinării.

— Ce înseamnă asta? Auziseră ei o voce puternică şi ameninţătoare.

Nu au avut vreme să mai răspundă, pentru că la auzul acestei voci, tânăra femeie sări în picioare şi cu un ţipăt uşor se repezi la cel care îi atacase pe marinari.

— Tarzan! strigă ea.

El îi azvârli pe cei doi cât mai departe şi o strânse pe Jane la piept, nevenindu-i să creadă că este în lumea realului.

Revederea le-a fost însă de scurtă durată.

Abia au reuşit să se strângă în braţe, că pe vas au apărut şase siluete în frunte cu Rokoff.

Când acesta a observat, în lumina lunii ecuatoriale, că înaintea sa se află lordul de Greystoke, a început să dea ordine isterice oamenilor, să tragă asupra celor doi soţi.

Tarzan, cu o singură mişcare, a împins-o pe Jane în spatele unei cabine şi dintr-o săritură a fost lângă Rokoff.

Dintre oamenii din spatele rusului, vreo doi care erau mai aproape, au ridicat armele şi au tras asupra lui Tarzan, dar cei din spate, s-au trezit atacaţi de o fioroasă hoardă de animale, care tocmai se căţărase pe punte.

Din spate veneau cinci maimuţoi, nişte animale enorme, cu colţii ameninţători, cu fălcile căscate, iar după ei un războinic negru, uriaş, cu suliţa grea sclipind în lumina luni.

În urma lor venea o creatură, care i-a înfricoşat mai mult ca oricare din hoarda animalelor: Şita, pantera, cu ochii aprinşi de ură şi sete de sânge.

Focurile trase asupra lui Tarzan şi-au greşit ţinta, iar el l-ar fi prins pe Rokoff într-o clipă, dacă acesta nu s-ar fi dat înapoi printre doi marinari şi nu ar fi alergat îngrozit către cabine.

Atenţia lui Tarzan i-a fost atrasă de cei doi, aşa că nu l-a putut urmări pe rus.

În jurul lui, maimuţoii şi Mugambi se luptau cu ceilalţi marinari.

În faţa ferocităţii îngrozitoarelor animale, oamenii au fugit imediat, răspândindu-se în toate direcţiile, desigur cei care au mai rămas în viaţă, pentru că maimuţele lui Akut şi Şita făcuseră deja mai multe victime.

Însă patru dintre marinari au scăpat, dispărând în cabinele din spate, unde sperau să se poată baricada.

Aici ei l-au găsit pe Rokoff şi furioşi că i-a părăsit tocmai când primejdia a fost mai mare, doreau să se răzbune pentru toate câte au suferit din cauza brutalităţii lui.

Cu toate rugăminţile lui, l-au împins afară pe punte, predându-l fiarelor de care abia scăpaseră.

Tarzan l-a văzut ieşind din cabină. Îşi recunoscu duşmanul de moarte. Dar în afară de Tarzan, altcineva pusese ochii pe rus, Şita, cu colţii ameninţători, se îndreptă repede şi în tăcere spre Rokoff, care încremenise de groază.

La vederea primejdiei care îl ameninţa, rusul izbucni în strigăte de ajutor şi rămase ţintit locului.

Genunchii îi tremurau, de parcă era cuprins de un acces de friguri.

Moartea era lângă el.

Tarzan a făcut un pas spre rus, cu sângele în fierbere din cauza furiei răzbunării.

În sfârşit, avea la discreţia lui pe ucigaşul fiului său.

Al lui era dreptul de răzbunare.

Odată, de mult, Jane îl oprise când a vrut să aplice legea pe care o cunoştea el, pedepsindu-l pe Rokoff după cum ar fi meritat. Acum nu îl mai împiedica nimeni.

În timp ce se apropia de rus, ca o fiară furioasă, degetele i se încleştau şi se descleştau în continuu.

Văzând însă pantera gata să atace, gata să îi fure prada.

Dădu atunci o comandă scurtă şi aspră. Cuvintele sale parcă l-au deşteptat pe rus din amorţeală, punându-l deodată în mişcare.

Cu un strigăt puternic, acesta se întoarse şi fugi spre cabina căpitanului, care se afla sus, pe pasarelă.

Şita alergă după el, fără să mai ţină cont de porunca stăpânului.

Tarzan se pregătea să îi urmărească, când o atingere uşoară de braţ îl opri. Întoarse capul şi o văzu pe Jane.

— Nu mă lăsa singură, mi-e teamă! sopti ea.

Tarzan privi în jur.

Acolo se aflau maimuţele lui Akut. Vreo doi dintre ei se apropiau de ea cu priviri ameninţătoare şi cu mârâituri furioase.

Tarzan strigă la ei să se dea înapoi. Uitase pentru un moment, că ei nu erau decât nişte animale care nu puteau să deosebească duşmanii stăpânului, de prietenii lui.

Firea lor sălbatică fusese stârnită de lupta împotriva marinarilor şi Jane era considerată ca făcând parte din ceata duşmanilor.

Tarzan se întoarse din nou în direcţia în care fugise Rokoff, întristat de gândul că va trebui să se lipsească de plăcerea unei răzbunări drepte.

Numai dacă Şita nu l-a ajuns şi a făcut ce dorea el să facă…

Privind mai atent, văzu că rusul nu mai avea nicio speranţă.

Acesta se retrăsese până la capătul balustradelor, unde stătea tremurând, privind cu ochii holbaţi către fiara care se apropia încet, dar ameninţător.

Pantera se târa pe burtă, frecându-se de podea, scoţând nişte răgete scurte şi fioroase.

Se apropia foarte încet de Rokoff, care stătea împietrit, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura căscată şi cu fruntea acoperită de broboane mari de transpiraţie rece.

Dedesubtul lui erau maimuţele antropoide teribile şi nu îndrăznea să se refugieze acolo.

Oricum, nu avea rost să coboare, văzând una dintre brutele acelea păroase, căţărându-se pe un stâlp al pasarelei în faţa sa era pantera, gata de atac.

Nu se mai putea mişca. Genunchii îi tremurau. Vocea i s-a stins, ne izbutind să mai scoată niciun sunet articulat.

Suspină, gemând sfâşietor şi căzu în genunchi… Şita sări asupra lui.

Se azvârli drept spre pieptul rusului, trântindu-l pe spate.

Când colţii puternici ai felinei au început să sfâşie gâtul şi pieptul omului, Jane Clayton şi-a întors capul cu groază. Nu acelaşi lucru l-a făcut însă şi Tarzan.

Un zâmbet rece de satisfacţie i-a fluturat atunci pe buze, iar cicatricea de pe frunte, care i se înroşise ca sângele, dispăru, revenind la culoare sa normală de piele albă, arsă de soare.

Rokoff se zbătu furios, dar zadarnic.

Îşi primea pedeapsa pentru nenumăratele sale crime, iar moartea îl chema.

După ce luptele de pe bord au încetat, Tarzan, la rugămintea soţiei lui, s-a apropiat să scoată corpul neînsufleţit din ghearele panterei şi să îi ofere o înmormântare creştinească, decentă.

Însă felina enormă s-a ridicat de pe cadavru şi a început să mârâie şi să-l ameninţe chiar pe Tarzan, pe care îl iubea în felul ei sălbatic şi nu a permis nimănui să se apropie de prada sa.

Toată noaptea, Şita a stat culcată peste cadavrul sfâşiat al celui care a fost Nicolai Rokoff, până cu câteva ore mai devreme.

Pasarela de pe *Kinkaid* devenise alunecoasă de sângele care a curs.

Sub razele sclipitoare ale lunii, fiara s-a ospătat, iar a doua zi, la răsăritul soarelui, din temutul duşman al lui Tarzan nu a rămas decât o mână de oase roase.

Tarzan porni apoi să îi caute pe cei ascunşi. Au mai rămas doar patru marinari în viaţă, ascunşi în cabinele de sub punte, restul erau morţi. Paulvitch însă dispăruse.

Cu ajutorul celor care au rămas în viaţă, Tarzan a pus vaporul sub presiune, ordonând secundului,

care spre norocul lui a scăpat, să îndrepte vaporul în direcţia insulei pe care fusese abandonat.

Tocmai când au încercat să o ia din loc, o furtună puternică a pornit ca din senin, făcând ca valurile să crească mult, împiedicând deplasarea vasului.

Toată ziua cât a durat furtuna, vaporul a stat în golful de la vărsarea râului Ugambi. După ce s-a lăsat noaptea, cu toate că vântul s-a mai domolit, Tarzan a socotit că este mai bine să aştepte până se luminează de ziuă.

Bancurile ascunse de nisipul adus de râul Ugambi, puteau să le împiedice ieşirea în larg.

Ceata de animale a fost lăsată în voie pe punte, înţelegând cele spuse de Tarzan şi Mugambi, că nu trebuie să mai atace pe nimeni de pe vapor. Însă pentru o mai mare siguranţă, noaptea au stat închise într-una dintre cabinele mai spaţioase.

Bucuria lui Tarzan a fost fără margini când a aflat că micuţul care murise în satul lui M'ganwazam nu fusese fiul lor.

Cine a fost acel copilaş, sau de unde venise, nu se putea afla. Singurii care puteau da relaţii, Rokoff şi Paulvitch nu erau la îndemână.

Se simţeau uşuraţi, trăind acum cu speranţa, că nu aveau nicio dovadă că fiul lor ar fi în primejdie.

Cert era că micuţul Jack nu fusese adus pe *Kinkaid* Andersson ar fi ştiut asta, dacă ar fi fost aşa, dar el o asigurase pe Jane, de nenumărate ori, că micuţul pe care îl luaseră cu ei, fusese singurul copilaş pe bordul vaporului, de când au plecat din Dover.

CAPITOLUL XVIII Răzbunarea lui Paulvitch

În timp ce Tarzan stătea de vorbă cu soţia lui pe puntea vaporului, povestindu-şi unul altuia peripeţiile prin care au trecut, începând de la despărţirea lor de la Londra, pe malul apei îi pândea un om cu priviri răutăcioase, cu sprâncenele încruntate.

Prin mintea acestui om se perindau planuri prin care ar fi putut împiedica plecarea englezului şi a soţiei lui. Atâta vreme cât în creierul răzbunător al lui Paulvitch era o scânteie de viaţă, niciunul dintre cei pe care îi ura nu era în siguranţă.

Rusul făcea plan după plan, dar le respingea tot el, socotindu-le nepractice sau fără valoare, faţă de răzbunarea care se cuvenea celor care i-au făcut atâtea rele.

Mintea criminală a locotenentului lui Rokoff era atât de stăpânită de o judecată greşită, încât nu putea să înţeleagă adevărata situaţie a celor petrecute. Nu îşi dădea seama că principalul vinovat în toate era Rokoff şi nu Tarzan.

Respingând fiecare plan nou, Paulvitch ajungea la aceeaşi concluzie: nu putea întreprinde nimic, atâta timp cât între el şi obiectul urii sale era jumătate din lăţimea marelui râu Ugambi.

Dar cum să treacă el apa aceea, în care mişunau crocodili fioroşi?

Nu se găsea nicio barcă prin apropiere, decât în satul Mosula, dar Paulvitch nu avea certitudinea că va mai găsi vaporul ancorat în golf, până să reuşească să facă rost de un mijloc de a ajunge pe *Kinkaid*.

Şi totuşi, altă soluţie nu era. Era convins că numai în acest fel putea ajunge la duşmanii lui. Se îndepărtă de mal, după ce aruncă o privire plină de ură spre cele două persoane, care stătea de vorbă pe punte.

Mergând în grabă prin jungla deasă, cu mintea concentrată numai asupra unui singur fapt, răzbunare, a uitat cu desăvârşire până şi teribilul pericol al unei asemenea plimbări printre animalele sălbatice.

Învins de data aceasta, fiind obişnuit să câştige întotdeauna prin comploturi mârşave, era orbit să se răzbune, uitând de planurile lui Rokoff şi ale lui, care i-au dus pe amândoi la acest deznodământ; pe el abandonat în junglă, iar pe

Rokoff să îşi găsească moartea printre colţii şi ghearele unei fioroase pantere.

În timp ce mergea grăbit spre satul de indigeni, în mintea sa era deja conturat un plan de răzbunare, care părea mai simplu decât oricare la care se gândise.

Se gândea că va putea să se apropie de vapor în timpul nopţii şi să ia legătura cu marinarii, cu cei care au scăpat de teribila hoardă de animale ale acelui echipaj fioros.

Va încerca să smulgă comanda vasului de la Tarzan cu ajutorul supravieţuitorilor măcelului.

În cabina lui mai erau multe arme, iar într-un sertar secret era ascunsă o bombă puternică, aşezată într-o cutie neagră.

Construcţia acestei maşini infernale îi luase destul de mult timp, pe când se bucura de încredera nihiliştilor din Rusia, ţara lui natală.

Pe aceştia însă, până la urmă i-a denunţat, pentru a scăpa el însuşi de pedeapsă, ba mai şi primise o mică sumă de bani, drept recompensă.

Se cutremură la amintirea blestemului care ieşise pe buzele unui fost camarad, când i s-a dat voie să vorbească pentru ultima oară, înainte de a fi spânzurat.

Îndepărtă aceste gânduri, concentrându-se asupra modului cum va folosi explozibilul.

Câte ar fi putut face, dacă ar fi avut la îndemână acea puternică armă!

Acea cutie mică şi neagră, ascunsă în masa din cabina lui de pe *Kinkaid* avea suficientă putere să îi distrugă pe toţi duşmanii lui de pe punte, într-o singură clipă.

Îşi lingea buzele de plăcere, gândindu-se la momentul în care va gusta plăcerea victoriei. Aceste gânduri îl făceau să se grăbească, pentru a nu pierde vaporul.

Totul depindea însă de ora plecării vasului. Rusul îşi dădea seama că Tarzan nu va pleca decât pe ziuă.

Pentru ca să se poată apropia de vapor, trebuia să acţioneze pe întuneric. Altfel, ar fi fost văzut de Tarzan sau de lady Greystoke, care nu i-ar fi permis să urce la bord.

Pe bună dreptate socotea că întârzierea se datora furtunii din larg.

Dacă furtuna ar fi durat până în noapte, situaţia îi era favorabilă, ştiind că era imposibil de navigat pe întuneric prin apele puţin adânci ale golfului, datorită bancurilor de nisip şi micilor insule care împânzeau toată lăţimea ieşirii râului Ugambi în ocean.

Pe la orele amiezii, Paulvitch a ajuns în satul care se afla pe malul unui mic afluent al râului Ugambi.

Şeful localnic îl primi bănuitor şi fără să îi arate prietenie, deoarece toţi cei care au avut legături cu Rokoff şi Paulvitch, au avut de suferit, într-un fel sau altul de pe urma lăcomiei şi cruzimii celor doi ruşi.

Când Paulvitch a cerut să i se împrumute sau să i se vândă o barcă, şeful s-a încruntat, refuzând mânios, dându-i de înţeles să părăsească satul cât mai repede.

Înconjurat de războinici furioşi, care păreau că nu aşteaptă decât un pretext ca să îl străpungă cu suliţele lor, rusul nu a avut de ales şi s-a îndepărtat.

Vreo doisprezece războinici l-au condus până la o plantaţie din afara satului, unde l-au lăsat singur, spunându-i să nu mai calce în acele locuri, sau în vecinătatea satului lor, niciodată în viaţa lui.

Stăpânindu-şi cu greu furia, Paulvitch s-a afundat în junglă, dar de îndată ce a ieşit din raza vizuală a războinicilor, s-a oprit şi a început să asculte cu atenţie.

Putea auzi vocile celor din escortă care se întorceau în sat şi s-au asigurat că nu îl urmăreşte nimeni. S-a strecurat până pe malul râului, fiind hotărât să facă rost de o barcă, cu orice preţ.

Chiar propria lui viaţă depindea de reuşita efortului său de a ajunge pe *Kinkaid* şi să se asigure de serviciile echipajului. Pentru că odată abandonat în pădurea africană, unde localnicii au prins o ură teribilă pe el, ar fi fost condamnat la moarte sigură.

Dar şi dorinţa de răzbunare era un imbold tot atât de puternic ca să înfrunte toate primejdiile până la îndeplinirea planurilor.

Era într-o situaţie disperată şi stătea ascuns printre tufişurile de pe malul râului, căutând cu privirea vreo barcă, pe care să o poată manevra singur, cu o singură vâslă.

Întâmplarea a făcut să nu aştepte prea mult. Văzu o barcă mică pe râu, una din care indigenii o folosesc la deplasări scurte.

Un tânăr negru vâslea leneş spre mijlocul apei, în dreptul satului. Ajungând unde dorea, a lăsat să fie dus de curent, iar el s-a tolănit pe fundul bărcii.

Habar nu avea că a fost reperat de un duşman nevăzut de pe mal. Fluiera vesel o melodie monotonă.

Paulvitch îl urmărea din pădure, de-a lungul malului.

Cam după vreo doi kilometri, negrul s-a sculat şi a îndreptat barca spre mal.

Paulvitch era încântat de această întâmplare. Numai că tânărul şi-a schimbat gândurile şi a tras barca pe malul opus, ascunzând ambarcaţiunea într-un tufiş.

După o foarte scurtă vreme, tânărul s-a întors, a tras barca din tufiş şi a început traversarea râului, pe malul unde era Paulvitch.

Acesta îşi reveni imediat din amorţeală şi ieşi din ascunzătoare, ca un şarpe flămând.

În creierul lui, toate planurile au început să se contureze din nou. Pentru nimic în lume, nu ar fi dorit să intre din nou în conflict cu localnicii.

Avea acum prilejul să facă rost de o barcă şi să ajungă pe *Kinkaid*.

— Ce are de gând tânărul acesta? se întreba el. De ce nu mai pleacă de lângă barca aceea?

Începea să devină nerăbdător.

Tânărul negru căsca prelung. Apoi s-a întins în barcă. După câteva momente, s-a sculat cu o încetineală care l-a scos pe Paulvitch din minţi. Şi-a verificat săgeţile din tolbă şi a încercat coarda arcului.

S-a uitat dacă mai are cuţitul la el şi a încercat muchia cu degetul. A pus cuţitul înapoi la brâu mulţumit.

Din nou s-a întins pe fundul bărcii, privind spre apă, dând din umeri. S-a aşezat să doarmă. Probabil dorea să se odihnească înainte de a porni la vânătoare.

Paulvitch s-a sculat din ascunzişul său, cu muşchii încordaţi, uitându-se ţintă la victima sa, care nu bănuia nimic.

Pleoapele tânărului războinic erau nemişcate şi ochii îi erau închişi. După câteva momente, a început să respire liniştit, adânc, semn că adormise într-un somn fără griji.

În sfârşit, putea să acţioneze!

Rusul s-a furişat încet spre tânărul războinic negru care adormise într-un somn adânc. O creangă a trosnit sub piciorul lui Paulvitch, iar tânărul s-a mişcat în somn.

Rusul şi-a scos revolverul şi a îndreptat ţeava spre tânărul negru. A rămas câteva clipe nemişcat ca o stană de piatră, până ce negrul a adormit din nou.

Albul s-a apropiat şi mai mult. Nu putea să rişte un foc tras aiurea. În cele din urmă a ajuns chiar lângă barcă.

Ţeava rece a armei din mâna sa se apropia de pieptul băiatului cu o încetineală înspăimântătoare.

Îşi opri mâna la numai doi centimetri de pieptul în care bătea regulat inima tânărului.

Acum, numai o singură mişcare de deget îl mai despărţeau de lumea eternă.

Obrajii lui negri-bruni erau plini de aer tineresc, iar buzele se ondulau într-un zâmbet uşor, nevinovat.

Oare mâna rusului vor opri viaţa din acest trup tânăr şi fericit?

Conştiinţa lui Paulvitch oare nu îl mustra pentru această fărădelege?

Zadarnică speranţă! Alexandr Paulvitch era imun la asemenea gânduri.

Buza lui răutăcioasă s-a destins într-un zâmbet de satisfacţie, când degetul lui apăsător a tras trăgaciul revolverului.

Se auzi o detunătură, iar deasupra inimii tânărului apăru o mică gaură, în jurul căreia era un mic cerc negru de piele arsă de praful de puşcă.

Tânărul corp, cu câteva clipe mai înainte plin de viaţă, s-a încovoiat din mijloc. Buzele, care mai adineaori zâmbeau fericit, se crispaseră într-o agonie cutremurătoare.

Căzu pe spate, în cel mai adânc somn, din care nimeni nu se deşteaptă.

Criminalul a sărit imediat în barcă, lângă cadavrul victimei sale. După câţiva metri de mers pe apă, a apucat brutal corpul neînsufleţit şi l-a ridicat deasupra marginii bărcii.

Apoi, cu o mişcare scurtă, a vâslit uşor. Vâsla sa a creat câteva cercuri concentrice pe luciul apei. Aceste cercuri pe apă au fost imediat tulburate de corpul tânărului negru, care a fost azvârlit brutal în râu. Cadavrul sărmanului negru a început să plutească uşor.

Barca mult dorită a ajuns în stăpânirea albului, mai sălbatic decât negrul căruia îi luase viaţa.

A tăiat apoi funia cu care fusese legată barca şi apucând mai cu putere vâsla, se puse cu înverşunare pe vâslit, în josul râului Ugambi. Dorea să meargă cât putea el mai repede.

S-a întunecat de-a binelea când a ajuns în curentul care merge spre larg, Paulvitch se străduia

să cerceteze întunericul ca să zărească mai repede vaporul, ca să poată lua direcţia cea mai bună.

Oare *Kinkaid* mai era în apele râului, sau a plecat în larg odată cu trecerea furtunii?

Acestea întrebări şi le punea rusul în timp ce vâslea în josul râului. Întrebările acestea îl turburau foarte mult, ştiind că numai *Kinkaid* îi putea oferi un viitor pentru supravieţuire.

Altminteri era la discreţia ororilor nemiloasei păduri şi a ţinuturilor acestea sălbatice.

În întuneric, în timp ce vâslea puternic, avea impresia că zboară cu barca sa. Dar începea să se convingă că vaporul a ridicat ancora, iar el a trecut de mult de locul vechi de ancorare.

După un cot al râului, i-a apărut deodată o lumină tremurătoare. Era un felinar de pe *Kinkaid*.

A scos o exclamaţie de triumf. Vaporul nu a plecat. Viaţa lui era salvată şi răzbunarea era foarte aproape.

Se opri din vâslit de îndată ce a zărit lumina de pe vas.

A lăsat barca să lunece încet pe apele tăcute ale râului Ugambi, vâslind foarte rar, doar pentru a da o direcţie cât mai bună micii ambarcaţiuni, care plutea în voia curentului.

Vedea cum se apropie de gigantul de fier, care stătea nemişcat în întunericul nopţii.

De pe punte nu răzbătea niciun sunet, iar Paulvitch plutea fără să fie observat de cineva.

Singurul zgomot a fost acela al atingerii bărcii de masivul corp al vaporului.

Tremurând din cauza tensiunii nervoase, rusul a stat nemişcat câteva clipe. Nu auzea niciun zgomot pe vas, care să-i fi arătat că a fost descoperit.

Şi-a condus uşor barca până a găsit locul unde trebuia să fie scara portabilă. Însă aceasta dispăruse.

Trebuia să se întoarcă pe partea cealaltă a vaporului pe unde se încărca marfa sau cărbunele

şi să găsească cele două tampoane puternice, legate cu frânghii groase.

Se agăţă de una dintre aceste frânghii şi peste câteva clipe a fost sus pe punte, unde din nou a rămas nemişcat mai multe minute.

În tot acest timp se gândea cu groază la hoarda de animale sălbatice şi îl treceau fiori reci.

Dar pentru că viaţa îi era în pericol şi acum totul depindea de succesul acestei încercări era hotărât să înfrunte orice primejdie i s-ar fi arătat.

Pe punte nu era nimeni de pază, aşa că s-a furişat până la cabinele marinarilor, care se aflau în partea de jos a vasului.

Peste tot domnea o linişte deplină.

Uşa cabinei principale era întredeschisă şi privind înăuntru văzu pe unul dintre marinari citind, la lumina slabă a unei lămpi care fumega, atârnând de tavan.

Rusul îl cunoştea foarte bine pe acest individ. Era un criminal fără scrupule, pe care se putea bizui mai mult decât pe oricare dintre ceilalţi, pentru a-şi duce la bun sfârşit planul pe care îl concepuse.

Coborî încet treptele care duceau spre cabine, fixându-l pe marinar cu privirea, gata să îi facă semn să tacă, dacă ar fi simţit ceva mişcându-se afară.

Marinarul era însă cufundat în lectură şi nu l-a observat, nici chiar când rusul era chiar lângă el.

Paulvitch s-a aplecat uşor, şoptindu-i numele. Omul a ridicat ochii de pe carte. Privirile lui au arătat nedumerire la început când l-a observat pe adjunctul lui Rokoff, dar imediat ochii lui au redevenit mici, într-o privire răutăcioasă.

— La naiba! mârâi el. De unde ai mai apărut şi tu? Am crezut că am scăpat şi de tine şi te-ai dus acolo unde meritai. Înălţimea sa lordul va fi foarte încântat să te vadă.

Paulvitch se grăbi să se apropie de marinar şi pe buzele lui flutura un zâmbet prietenesc. Întinse

mâna dreaptă ca să i-o strângă pe a marinarului semn de bucurie a revederii.

Marinarul a ignorat cu desăvârşire mâna întinsă a rusului şi nu i-a întors zâmbetul mieros.

— Sunt aici ca să vă ajut, îi explică rusul. Doresc să îmi dau toată silinţa să vă ajut să scăpaţi de englez şi de animalele sale înfiorătoare. Nu vom avea de suferit de pe urma legilor, când vom ajunge în ţările civilizate.

Marinarul nu l-a întrerupt. Paulvitch a continuat:

— Ne vom strecura spre ei când dorm. Vreau să spun către Greystoke, soţia lui şi banditul negru. Pe urmă ne va fi foarte uşor să ne descotorosim de animale. Unde sunt?

— Sunt jos, îi răspunse marinarul. Trebuie să îţi spun însă ceva, Paulvitch. Pe noi nu ne mai poţi trimite împotriva lordului englez. Am avut foarte mult de suferit din cauza ta şi a nebunului celălalt. Acum el este mort, dar nădăjduiesc să ai şi tu aceeaşi soartă, cât de curând. Ne-aţi tratat ca pe nişte câini, iar dacă tu crezi că mai avem vreun sentiment faţă de tine, mai bine lasă-te păgubaş.

— Adică vrei să spui că acum toţi sunteţi împotriva mea? întrebă Paulvitch.

— Da! răspunse scurt marinarul.

După o pauză, în care parcă i-a venit o idee salvatoare, a adăugat:

— Numai dacă nu mă poţi „convinge” să te las să pleci de pe vapor, până nu vine englezul să termine şi cu tine.

— Nu vrei să mă trimiţi înapoi în junglă, sper, zise speriat Paulvitch. Acolo ştii că nu aş putea supravieţui, nici măcar o săptămână.

— Acolo mai ai o speranţă, răspunse marinarul. Aici nu ai niciuna. Uite, ca să te conving, îi chem pe ceilalţi. Te vor spinteca imediat. Norocul că m-ai găsit pe mine deştept, în locul altuia dintre marinari.

— Eşti nebun de legat! exclamă Paulvitch. Nu ştii că englezul vă va trimite la spânzurătoare de

îndată ce veţi ajunge undeva unde să vă înhaţe cei cu legea?

— Nu, nu va face aşa ceva, replică marinarul. Ne-a spus el nouă că nimeni nu este vinovat de câte s-au întâmplat decât Rokoff şi cu tine. Restul, adică noi, am fost doar uneltele nemerniciei voastre. Vezi acum cum stau lucrurile?

Paulvitch a stat o jumătate de oră pe capul marinarului, rugându-l sau amenințându-l, după toane.

Uneori se prefăcea că plânge, alteori promitea averi fabuloase sau pedeapsa pe care marinarul ar merita-o. Acesta însă rămânea neînduplecat, spunându-i categoric că nu are decât două alternative: sau să consimtă să fie predat lordului de Greystoke, sau să plătească marinarului, ca preţ al învoirii că acesta îl lasă să plece de pe vapor, cu tot ce are de valoare sau bani.

— Trebuie să te decizi mai repede, pentru că vreau să mai şi dorm. Hai, alege, pădurea africană sau lordul englez!

— Îţi va pare rău, mârâi Paulvitch.

— Lasă vorba! se răsti marinarul. Vezi numai să nu mă răzgândesc şi să te leg aici.

Paulvitch nu era deloc dispus să cadă în mâinile lui Tarzan, din moment ce mai avea o şansă de scăpare.

Deşi jungla îl înspăimânta, totuşi era o alternativă cu mult mai acceptabilă decât moartea sigură pe care ştia că o merită din partea lui Tarzan.

— Doarme cineva în cabina mea? întrebă el.

Marinarul a dat negativ din cap.

— Nu. Lordul şi lady de Greystoke ocupă cabina căpitanului.

— Merg atunci să îţi aduc tot ce am acolo de valoare, îi spuse Paulvitch.

— Merg şi eu cu tine, ca nu cumva să încerci să faci ceva mârşav, zise marinarul luându-se după rus.

La intrarea cabinei, se opri să păzească, lăsându-l pe Paulvitch să intre singur.

Acesta a adunat la un loc tot ce îi aparţinea şi cu care trebuia să îşi cumpere libertatea de la un individ care i-a pus nişte condiţii care nu intraseră în planurile sale.

Şi în timp ce stătea privind grămada de lucruri de pe masă, îşi chinuia creierul, într-o succesiune de gânduri fugare, cum să născocească un plan ca să îl ajute să se răzbune pe duşmanii lui, dându-i în acelaşi timp şi lui, o posibilitate de a scăpa.

Deodată îşi aminti de cutia neagră, ascunsă sub masă, într-un sertar fals. Tocmai se rezema de acea masă, în acel moment.

Pipăi sub masă şi figura lui s-a luminat de o rază sinistră şi o satisfacţie răutăcioasă.

O clipă mai târziu, scotea de sub masă obiectul mult dorit.

În timp ce îşi adunase lucrurile, aprinsese lampa care atârna de tavan. La lumina aceea, examina acum cutia, mai aproape de lampă, căutând să o deschidă.

După ce a ridicat capacul, s-a uitat înăuntru, la cele două despărţituri aproape egale în dimensiuni.

Într-o parte era un mecanism care semăna cu un ceasornic simplu.

Tot acolo era şi o baterie electrică mică uscată prinsă de perete.

De la mecanismul de ceasornic pornea o sârmă, care era în contact cu unul dintre polii bateriei, iar la celălalt pol era o altă sârmă, care trecea în al doilea compartiment al cutiei, întorcându-se apoi la mecanism.

În al doilea compartiment, care era acoperit cu o pânză impermeabilă, era un material necunoscut, fixat în ceară.

În fundul cutiei, lângă mecanism, se afla o cheie, pe care Paulvitch a scos-o şi fixând-o de un şurub, a început să o rotească.

Ascunse cutia sub haină pentru a nu se auzi afară zgomotul produs de arc.

În acelaşi timp, asculta cu atenţia încordată, dacă nu se aude vreun zgomot în exterior.

Trebuia să fie atent, ca nu cumva marinarul, sau altcineva de pe vapor, să intre tocmai acum, când îşi desăvârşea opera de răzbunare.

După ce a rotit arcul până la refuz, a fixat un arătător pe un cadran mic, de lângă mecanism.

A închis cutia la loc, aşezând-o de unde o luase.

Un zâmbet sinistru îi apăru pe buze, când şi-a strâns obiectele.

Stinse lampa şi ieşi, ducându-se către marinarul care aştepta.

— Uite lucrurile mele, zise el.

Privi speriat în jur. Adăugă:

— Lasă-mă acum să plec liniştit.

— Să mă uit şi prin buzunarele tale, obiectă marinarul. Să nu fi uitat ceva să îmi laşi, care desigur că nu ţi-ar folosi la nimic în junglă, dar care ar fi util unui amărât marinar din Londra!

După câteva clipe a exclamat:

— Ah! Tocmai de asta m-am temut. Ce, credeai că sunt prost?

Scoase un teanc de bancnote din buzunarul de la piept al hainei lui Paulvitch.

Rusul mârâi furios, trase o înjurătură şi îl rugă să îi lase ceva din bani.

Văzând însă că nu are cu cine discuta, s-a împăcat şi cu această pierdere.

Ştia bine că marinarul nu va ajunge niciodată la Londra ca să îşi cheltuiască banii.

Cu multă greutate s-a abţinut să nu facă o aluzie la cele ce se vor întâmpla, atât cu el, cât şi cu toţi ceilalţi de pe *Kinkaid*.

Însă teama de a stârni vreo bănuială în legătură cu explozibilul, l-a oprit.

A străbătut puntea vaporului şi a coborât fără nicio vorbă în barcă.

După câteva momente, vâslea spre mal.

A fost înghiţit de întunericul nopţii.

Dacă ar fi ştiut că îl aşteaptă ani mulţi până să iasă în civilizaţie, ar fi preferat să moară de mâna lui Tarzan.

Marinarul, după ce s-a asigurat că Paulvitch a plecat, s-a întors în cabina lui.

A ascuns prada şi s-a culcat.

În acest timp, în cabina rusului, ticăia, în tăcerea nopţii, mecanismul de ceasornic din cutia mică, neagră, care conţinea răzbunarea rusului pentru toţi cei de pe *Kinkaid*.

CAPITOLUL XIX Ultimele ore pe Kinkaid

Când s-a luminat de ziuă, Tarzan a ieşit pe punte, ca să vadă dacă timpul era favorabil călătoriei pe ocean. Vântul se potolise, iar cerul nu avea niciun nor pe întinderea sa albastră.

Era vremea ideală pentru a merge spre insula unde trebuiau să lase animalele.

Apoi, urma drumul către casă…

Tarzan s-a dus să îl scoale pe secund, dându-i instrucţiuni pentru ca vaporul să ridice ancora cât mai repede.

Restul echipajului, fiind asiguraţi de lordul de Greystoke că nu vor fi daţi în judecată pentru crimele celor doi ruşi, foarte binevoitori, s-au grăbit să îşi îndeplinească fiecare datoria pe care o avea pe vapor.

Animalele, eliberate din cabinele unde au fost închise pentru noapte, cutreierau puntea în lung şi în lat, spre marea neplăcere a marinarilor, în a căror memorie era încă vie scena sălbatică a luptei dintre aceste fiare şi cei care au pierit sub colţii lor.

Şi acum se părea că aceste animale ar aştepta doar o nesemnificativă provocare pentru a se înfrupta din carnea moale şi gustoasă a altor victime.

Sub atentele priviri ale lui Tarzan şi Mugambi, atât Şita cât şi maimuţele lui Akut, şi-au înfrânt poftele. Oamenii au putut lucra liniştiţi pe vas,

într-o siguranţă cu mult mai mare decât şi-ar fi închipuit-o.

În cele din urmă, *Kinkaid* porni în josul râului Ugambi, ieşind foarte curând în apele Oceanului Atlantic.

Tarzan şi Jane Clayton priveau ţărmul îmbrăcat în verdeaţă, care se depărta şi pentru întâia oară, Tarzan părăsea pământul pe care a crescut, fără nicio urmă de regret.

Nu ar fi existat pe lume, niciun vapor destul de rapid, ca să îl poată îndepărta de Africa şi să îl apropie de casă, de locul unde ar fi putut afla ce s-a întâmplat de fapt cu fiul lui.

Deşi vaporul înainta repede, i se părea că stă pe loc. După o vreme, dealurile joase ale acelei părţi din Africa de vest, au dispărut la orizont.

În cabina lui Paulvitch, mecanismul de sub masă ticăia, ticăia mereu, cu o monotonie care, după toate aparenţele, părea să nu aibă sfârşit.

Şi totuşi, secundă după secundă, o limbă de ceas, se apropia de o altă limbă de ceas, care se afla pe acelaşi cadran din cutie.

Când aceste două micuţe bucăţi de metal se vor atinge, ticăitul ceasului va înceta…

Tarzan şi Jane stăteau sus pe punte, privind spre insulă. Toţi ceilalţi se aflau în preajma lor, în partea din spate a vaporului, uitându-se cum apare pământul, de parcă ar fi răsărit din ocean.

Fiarele erau tolănite sub un acoperiş improvizat. Dormitau liniştite. Domnea o tăcere, atât pe vapor, cât şi pe apă.

Deodată, fără niciun avertisment, acoperişul cabinelor sări în aer, iar un nor gros de fum s-a ridicat de pe *Kinkaid*. O altă explozie izbucni imediat, zguduind vaporul.

Parcă iadul se deschisese sub vas.

Maimuţele alergau speriate şi furioase.

Şita sărea încolo şi încoace, scoţând sunete teribile, care îngheţau inimile marinarilor.

Până şi curajosul Mugambi a fost cuprins de panică. Numai Tarzan şi soţia lui şi-au păstrat sângele rece.

După ce exploziile au încetat, Tarzan a sărit în mijlocul animalelor speriate, încercând prin vorbă să calmeze hoarda înspăimântată. I-a mângâiat asigurându-i că pericolul a trecut.

După ce au cercetat rezultatul dezastrului, au văzut că a izbucnit un incendiu, care începea să se întindă peste întreaga construcţie lemnoasă a cabinelor. Printr-o spărtură, au ieşit flăcări care au aprins şi puntea.

Ca prin minune, nimeni nu fusese nici măcar rănit, iar originea exploziei a constituit un mister pentru toţi.

Numai unul avea o bănuială: marinarul pe care Paulvitch îl întâlnise noaptea şi care i-a permis să intre în cabina lui.

El ghicise adevărul, dar nu avea de ales. Trebuia să tacă.

— Desigur, gândea el, cel care a îngăduit ca acel mişel să pună piciorul aici, ar fi aspru pedepsit. Mai ales că după vizita lui, s-a dovedit că a pus o maşină infernală în funcţiune.

Hotărâse să păstreze pentru sine această taină, care a provocat dezastrul.

Flăcările înaintau repede, iar după câteva minute Tarzan a observat că ceea ce produsese explozia a împrăştiat o materie foarte inflamabilă pe lemne. Apa nu putea să stingă flăcările. Se părea că flăcărilor le prieşte să fie udate.

La un sfert de oră după explozie, nori groşi de fum se ridicau din toată partea din faţă a vaporului, care era menit să piară în flăcări.

Focul a ajuns până la oameni şi animale, iar vaporul nu mai putea fi dirijat.

Soarta ei era pecetluită.

— Este zadarnic să încercăm să mai facem ceva şi să rămânem aici, zise Tarzan secundului. Pe lângă că nu putem salva vasul, s-ar putea ca alte

explozii să izbucnească, dacă flăcările dau de material inflamabil sub punte.

Apoi a venit cu propunerea salvatoare:

— Cel mai bine ar fi să ne îmbarcăm în bărcile de salvare şi să mergem la mal.

Desigur că aceasta era soluţia, dar a fost greu acceptată.

Doar marinarii au putut să îşi mai ia câte ceva din lucruri pentru că numai cabinele lor mai erau întregi.

Au coborât două bărci mari, în care au încăput cu toţi: oameni şi animale.

În timp ce bărcile se apropiau de ţărm, animalele nerăbdătoare adulmecau aerul binecunoscut lor, al insulei lor natale.

Abia au ajuns pe uscat că Şita şi maimuţele lui Akut au sărit vesele, alergând spre pădure.

Un zâmbet trist a fluturat atunci pe buzele lui Tarzan, la vederea dispariţiei lor.

— Adio, prieteni, a murmurat el. Aţi fost buni şi credincioşi şi îmi va fi dor de voi.

— Se vor mai întoarce la noi, nu-i aşa, dragă? întrebă Jane Clayton, care se afla lângă el.

— Poate că da, poate că nu, răspunse Tarzan.

Apoi, a adăugat:

— Erau foarte stingherite de când au fost obligate să accepte atâtea fiinţe omeneşti lângă ele. Eu şi Mugambi nu le deranjam, fiind mai demult cu ele şi mai apropiate lor. Însă tu şi echipajul sunteţi fiinţe prea civilizate pentru fiarele mele. Mai ales de tine fug.

— Da? întrebă Jane surprinsă.

— Fără nicio îndoială. Ele simţeau că abia se pot abţine lângă o carne atât de gustoasă ca a ta, dar ştiau că sunt în primejdie chiar şi pentru o mică muşcătură doar.

Jane Clayton râse cu poftă şi răspunse:

— Eu cred că mai degrabă au fugit de tine. Tu eşti cel care le interzice ba una, ba alta, fără motiv, după părerea lor. Ca şi copiii mici, sunt acum

încântaţi că au prilejul să iasă de sub tutela părinţilor severi.

Pe urmă, a mai spus:

— Dar dacă se întorc, mi-ar face plăcere să îi văd ziua.

— Dar dacă se întorc tot flămânde? râse Tarzan.

Timp de mai multe ore, naufragiaţii de pe mal au urmărit spectacolul ce îl prezenta vaporul incendiat. După aceea, au auzit o bubuitură îndepărtată a unei alte explozii, iar *Kinkaid* a început să se scufunde.

Peste câteva minute, pe luciul apei nu se mai zărea nimic.

Cauza celei de a doua explozii se datora cazanelor cu aburi care s-au încins din cauza căldurii. Secundul le-a explicat cum s-au întâmplat lucrurile. Dar cauzele primei explozii nu au fost elucidate şi au fost subiectul discuţiilor şi presupunerilor încă foarte multă vreme.

CAPITOLUL XX Aventuri pe insulă

Prima grijă a celor debarcaţi de pe *Kinkaid* a fost să găsească apă de băut şi să-şi construiască o tabără. Nimeni nu ştia cât vor sta pe acea insulă. Şederea lor se putea prelungi luni sau chiar ani.

Tarzan ştia de unde se putea lua apă şi au pornit-o cu toţii în acea direcţie.

Oamenii au început să construiască adăposturi cu mobilă rudimentară. Jane a rămas cu Mugambi şi femeia pe care o găsiseră în barcă. Tarzan nu avea încredere ca paza soţiei lui să fie asigurată de vreunul dintre marinari.

Lady Greystoke suferea cumplit, pentru că speranţele ei au dispărut odată cu acest naufragiu. Se gândea că nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu fiul ei.

Şi nici nu putea să facă ceva pentru el, acum că se afla pe această insulă nelocuită şi în afara obişnuitelor trasee maritime.

Au trecut două săptămâni, iar fiecare dintre ei avea câte ceva de făcut.

În timpul zilei, aveau în permanenţă pe cineva, care stătea pe un deal din apropiere, cu vedere foarte bună spre ocean. Această persoană observa orizontul, dacă nu cumva apare vreun vapor.

În locul de pază, era pregătită o grămadă mare de vreascuri, care puteau fi aprinse imediat, pentru a semnala că este cineva pe insulă. Pe vârful unei prăjini, flutura un steag, croit din cămaşa roşie a secundului de pe *Kinkaid*.

Însă niciun vapor nu a fost observat, nicio pânză de catarg şi niciun fum de pe coşul unui vas cu aburi.

În cele din urmă, Tarzan a venit cu ideea construirii unei ambarcaţiuni, care ar putea să îi ducă înapoi pe continent.

Le-a arătat cum să îşi confecţioneze unelte primitive, iar pregătirile au început de îndată ce şi-au dat seama cu toţi, că asta le era ultima şansă.

Cu cât trecea timpul, rezultatul muncii lua o formă concretă. Însă oboseala şi nervii care cedau foarte des, duceau la certuri foarte neplăcute.

Mai mult ca oricând Tarzan se temea să o lase pe Jane singură cu aceste brute de pe *Kinkaid*.

Totuşi, trebuia să meargă la vânătoare, pentru că nimeni altul nu putea să vâneze în junglă mai bine ca el şi cu atâta uşurinţă şi rapiditate.

Uneori Mugambi se lua la întrecere cu el. Dar suliţa săgeţile negrului nu dădeau niciodată rezultate atât de sigure ca funia şi cuţitul lui Tarzan.

În cele din urmă însă, oamenii s-au plictisit să lucreze, plecând, doi câte doi prin junglă, ca să cunoască regiunea şi să vâneze singuri.

În tot acest timp, cei din tabără nu au mai întâlnit animalele din ceata lui Tarzan, însă Tarzan i-a văzut de mai multe ori în timp ce vâna.

Dar în timp ce în tabăra naufragiaţilor de pe coasta de răsărit, starea de lucruri se înrăutăţea vizibil, o altă tabără se construia pe coasta nordică.

Aici, într-un mic golf, se găsea corabia *Cowrie*. Puntea acestui vas a fost înroşită de sângele ofiţerilor ei şi ai celor care le-au fost credincioşi, doar cu câteva zile în urmă.

Acestea s-au întâmplat, pentru că vasul *Cowrie* a trecut printre cele mai negre zile ale ei, de când pe punte au apărut oameni ca Gust, suedezul, Momulla, maurul şi teribilul criminal Kai-Shang din Faşan.

Cu ei mai erau vreo zece, drojdia porturilor din mările de sud. Dar Gust, Momulla şi Kai-Shang erau creierul acestei bande de criminali.

Ei au fost cei care au pornit revolta, cu intenţia de a pune mâna pe recolta de perle, care constituia averea de pe *Cowrie*.

Căpitanul vasului a fost omorât în timp ce dormea, de către Kai-Shang, iar Momulla, maurul, condusese atacul împotriva ofiţerului de cart.

Gust, după obiceiul lui, găsise mijlocul să dea ordine ca alţii să omoare în locul lui.

Nu că nu ar fi putut face el aşa ceva, dar nu se simţea în siguranţă să comită el crima, când avea subordonaţi pentru astfel de acţiuni.

Pentru fiecare criminal există un dram de risc, pentru că victimele nu se lasă omorâte de bună voie.

Se întâmplă uneori, ca ei să fie bărbaţi puternici şi vigilenţi, care ar putea schimba în favoarea lor un atac mişelesc.

Gust prefera să evite o asemenea alternativă deloc plăcută.

Acum însă, după ce totul s-a terminat, suedezul aspira la funcţii înalte printre cei chemaţi să comande.

A mers până acolo încât şi-a însuşit câteva dintre bunurile căpitanului de pe *Cowrie*: îmbrăcăminte mai ales, care îi schimbau imediat înfăţişarea, dându-i un aer autoritar.

Pe Kai-Shang însă, această atitudine arogantă îl deranja cumplit.

Nu îi plăcea ca cineva să îi comande. Nu avea de gând să accepte ordine de la un marinar simplu.

Astfel, sămânţa nemulţumirii era adânc înfiptă printre răsculaţii de pe *Cowrie*, care tocmai se instalau în partea de nord a insulei.

Totuşi, Kai-Shang îşi dădea seama că nu este cazul de noi lupte, pentru că Gust poseda cunoştinţele cele mai preţioase privind navigaţia, din întreaga ceată de nemernici.

El era singurul, care putea să îi conducă prin Oceanul Atlantic, apoi să ocolească Capul Bunei Speranţe şi să îi ducă în porturi sigure.

Acolo, ei doreau să îşi vândă marfa dobândită prin crimă, fără să fie întrebaţi de originea perlelor.

Cu o zi înainte de a debarca pe insulă şi să fi acostat în golf, marinarul de veghe din vârful catargului, a zărit, departe spre sud, fumul şi coşurile unui vas de război.

Cum celor de pe corabie nu le surâdea ideea de a fi opriţi şi verificaţi, au încercat să se ascundă câteva zile, până ce lucrurile se liniştesc.

Gust nu mai dorea să iasă acum în larg, pentru nimic în lume.

— Nimeni nu mă poate asigura, insista el, că vaporul pe care l-am văzut nu a venit intenţionat să ne caute pe noi.

Kai-Shang i-a demonstrat că aşa ceva era imposibil, pentru că nu era fiinţă pe pământ să ştie ce se întâmplase pe *Cowrie*, în afară de ei.

Gust nu se lăsa convins. În mintea lui încolţise un plan, ca să îl ducă în posesia unei mai mari părţi din pradă, decât ce s-a hotărât înainte.

Fiind deci singurul capabil să conducă vaporul, ceilalţi nu se puteau lipsi de el. Însă nimic nu l-ar fi împiedicat pe el, să fugă cu patru sau cinci marinari, de îndată ce ar fi apărut un prilej favorabil unei astfel de acţiuni.

Şi tocmai un asemenea prilej aştepta Gust. Trebuia ca într-o zi, Kai-Shang, Momulla şi alţi marinari să lipsească din tabără, plecaţi sau la

vânătoare sau să cerceteze locurile din jurul golfului.

Suedezul se frământa în alcătuirea unui plan pentru îndepărtarea acestora de vaporul ancorat în golf.

Organiza dese vânători, dar întotdeauna se părea că demonul suspiciunii a intrat în sufletul lui Kai-Shang, pentru că acest ticălos de chinez nu voia să vâneze decât însoţit de Gust suedezul.

Într-una din zile, îi spunea lui Momulla că are toate motivele să îl suspecteze pe Gust, pentru intenţia acestuia de a pleca separat de ei.

Momulla a şi hotărât că nu este cazul să mai aştepte prea mult şi să îi implânte suedezului în piept cuţitul lui cel lung.

Kai-Shang nu avea altă dovadă decât simţul lui de criminal înnăscut, închipuindu-l pe Gust făcând ce şi el ar fi făcut foarte bucuros, dacă ar fi avut toate mijloacele la îndemână.

Acum însă, nu îndrăznea să îl lase pe Momulla să îl ucidă pe marinar. Toţi depindeau de cunoştinţele acestuia privind navigaţia pe ocean, iar numai el putea să îi ducă la destinaţie.

S-au gândit însă că nu ar strica să îl sperie puţin, pentru a-l sili să se supună lor orbeşte. Astfel că Momulla s-a dus să discute cu Gust.

Suedezul însă nici nu a vrut să audă de o plecare în grabă, punând aceleaşi condiţii, ca mai înainte. Se temea că vasul de război patrula prin apropiere şi probabil a pornit spre sud, aşteptând ca ei să treacă spre Capul Bunei Speranţe.

Momulla îşi bătu joc de el, spunându-i din nou, că nimeni nu ştie de revolta lor, aşa că nu exista niciun motiv de bănuială.

— Dar, zise Gust, iată unde greşiţi voi toţi! Norocul vostru că aveţi printre voi un om deştept şi educat, care vă sfătuieşte, gândindu-se la binele vostru.

După aceea a continuat:

— Eşti un negru ignorant, Momulla, pentru că nu ai auzit în viaţa ta de telegraf.

Maurul sări în picioare, punând ameninţător mâna pe mânerul cuţitului.

— Nu sunt negru! strigă el furios.

— Am glumit, se grăbi să explice suedezul. Suntem prieteni vechi, Momulla şi nu trebuie să ne certăm, mai ales acum când Kai-Shang complotează să ne fure perlele. Toată această discuţie porneşte de la el care are un plan ca să scape de noi şi să fugă cu prada.

— Ce este cu telegraful acela? întrebă Momulla. Ce legătură are cu noi?

— Da, da! răspunse Gust, scărpinându-se la ceafă, întrebându-se dacă maurul este chiar aşa de tâmpit ca să creadă o minciună cum avea el intenţia să spună.

A continuat ideea:

— Uite, fiecare vapor de război este echipat cu un aparat pe care ei îl numesc telegraf fără fir. Cu ajutorul lui, ei pot comunica cu alte vapoare, la sute de kilometri depărtare şi să asculte ce se întâmplă pe alte vapoare.

A mai făcut o pauză. Pe urmă, a spus:

— Tu ştii foarte bine că în timp ce i-aţi omorât pe cei de pe *Cowrie*, aţi strigat şi aţi vorbit tare. Vasul de război, care se găsea la sud de noi, a ascultat tot ce ce petrece pe vaporul nostru.

S-a oprit să vadă reacţia maurului. A continuat:

— Desigur că nu au avut de unde să ştie numele vaporului, dar au auzit suficient să înţeleagă că pe un oarecare vapor, echipajul s-a răsculat şi i-a ucis pe ofiţeri. După cum vezi, acum stau şi cercetează fiecare vapor pe care îl văd. Se poate ca să nici nu fie prea departe de aici.

Terminând povestea sa, a încercat să ia un aer cât se poate de serios, ca să nu stârnească nicio bănuială asupra adevărului privind afirmaţiile sale.

Momulla a rămas tăcut câteva clipe, privindu-l pe Gust cu mare atenţie. În cele din urmă, s-a

sculat şi a început să vorbească răspicat:

— Eşti un mare mincinos. Daca până mâine, pe vremea asta, nu porneşti cu noi la drum, nu vei mai avea prilejul de a spune atâtea minciuni. Am auzit că doi dintre marinari doresc să te spintece, dacă îi mai ţii mult pe insula asta. Sunt sigur că vor face asta.

— Du-te şi vorbeşte cu Kai-Shang. Întreabă-l de telegrafia fără fir, replică Gust. El îţi va spune că aşa ceva există şi că vapoarele pot comunica între ele la sute de kilometri depărtare unul de celălalt. După aceea, du-te şi spune celor doi nerăbdători, care vor să mă omoare, că dacă fac aşa ceva, le vor putrezi oasele pe această insulă, pentru că sunt singurul în stare să îi duc spre un port civilizat.

Momulla s-a dus la Kai-Shang şi l-a întrebat dacă există aparate de telegrafie fără fir, cu care vapoarele pot comunica între ele la distanţe foarte mari.

Kai-Shang i-a spus că astfel de aparate există pe multe vapoare.

Momulla a rămas foarte nedumerit, însă dorea să părăsească insula cât mai repede. Era în stare să rişte orice, numai să scape de locul acela blestemat.

— Numai de am avea pe cineva care să se priceapă la navigaţie! se văita Kai-Shang.

După-masa, Momulla a plecat la vânătoare împreună cu alţi doi mauri. Au luat-o spre sud, dar nu s-a îndepărtat prea mult de golf şi au auzit voci omeneşti în junglă.

Erau convinşi că insula nu era locuită şi ştiind că restul echipajului este în tabără, au crezut că au halucinaţii, dorind să fugă de acolo cât mai repede.

Credeau că insula este locuită de stafii; poate chiar stafiile celor ucişi pe *Cowrie*.

Însă Momulla era foarte curios şi nu atât de superstiţios ca şi ceilalţi. Nu a dorit să fugă de acolo.

Le-a făcut semn celorlalţi să îl urmeze şi se lăsă pe brânci, începând să se furişeze, cu inima cât un purice. Au pornit încet în direcţia de unde veniseră acele sunete.

După puţină vreme, au ajuns la o poiană, unde s-au oprit şi au dat drumul la nişte suspine de uşurare, zărind doi oameni în carne şi oase, şezând pe o buturugă, discutând aprins.

Unul dintre ei era Schneider, secundul de pe *Kinkaid*, iar celălalt era Schmidt, un marinar de pe acelaşi vas.

— Eu cred că vom reuşi, Schmidt, zicea Schneider. O barcă solidă nu este greu de construit şi trei inşi pot vâsli până pe continent, într-o singură zi, dacă vântul ne este favorabil, iar marea este liniştită. Nu este necesar să aşteptăm până se construieşte o ambarcaţiune mare, în care să încapă toţi. Şi aşa sunt foarte mulţi nemulţumiţi care zic că trag ca robii toată ziua. Şi nu este nici treaba noastră să îl salvăm pe englez. Sunt de părere să-şi vadă singur de problemele lui!

Se opri o clipă, uitându-se la celălalt şi să vadă ce efect au aceste cuvinte asupra lui. A continuat:

— Am putea totuşi lua femeia cu noi. Ar fi o ruşine să lăsăm o bucăţică atât de bună pe insula asta pustie şi uitată de Dumnezeu.

Schmidt se uită la el, apoi zâmbi:

— Aşa stau lucrurile? Întrebă el. De ce nu ai spus asta la început? Dar eu ce primesc dacă te ajut?

— Ne vor plăti o răscumpărare mare pentru ea, dacă o ducem în lumea civilizată, explică Schneider. Dar uite la ce m-am gândit: împart în două cu cei doi care vor dori să mă ajute.

A stat pe gânduri şi a mai zis:

— Eu iau o jumătate, iar cealaltă jumătate va fi a ta şi a celuilalt cu care vrei să vii. M-am cam plictisit să stau aici. Vreau să plec repede. Ce zici?

— Îmi convine, răspunse Schmidt. Eu nu ştiu nimic despre navigaţie, iar dintre ceilalţi

deasemenea nu cunosc pe vreunul să se priceapă. Tu eşti singurul care cunoaşte navigaţie şi sunt hotărât să mă asociez cu tine.

Maurul Momulla îşi ciuli urechile. Cunoştea multe limbi şi cum fusese de mai multe ori angajat pe vase britanice, înţelegea engleza. A priceput tot ce au discutat Schmidt şi Schneider, din momentul când s-au apropiat de ei.

S-a ridicat şi a intrat în poiană. Schneider şi celălalt au tresărit, de parcă ar fi văzut o fantomă în faţa lor.

Schneider scoase revolverul şi era gata să tragă, dar Momulla îşi ridică mâna dreapta în aer, cu palma deschisă, semn că are intenţii paşnice.

— Sunt prieten, zise el. V-am auzit vorbind, dar nu trebuie să vă fie teamă, nu voi dezvălui nimănui discuţia voastră. Eu vă pot ajuta, dar şi voi, la rândul vostru, mă puteţi ajuta.

Apoi s-a adresat direct lui Schneider:

— Dumneata te pricepi la navigaţie, dar nu ai vapor. Noi avem vapor, dar nu avem cine să îl conducă. Dacă vii cu noi şi nu te interesează afacerile noastre, te lăsăm să duci vaporul unde vrei, dacă mai întâi ne duci pe noi într-un port pe care îl vom alege la timpul potrivit.

S-a oprit puţin să vadă reacţie celuilalt, apoi a continuat ideea:

— Poţi să iei şi femeia de care ai amintit şi nici noi nu ne interesăm de afacerile voastre. Vrei aşa?

Schneider ceru şi alte lămuriri, dar Momulla a spus numai câteva detalii nesemnificative. A hotărât însă că ar trebui să se sfătuiască cu Kai-Shang.

Cei doi marinari de pe *Kinkaid*, i-au urmat pe cei trei până în apropierea taberei.

Aici, Momulla i-a ascuns şi i-a instruit pe cei doi mauri să îi păzească pe marinari, ca nu cumva să se răzgândească şi să plece.

S-a dus să îl caute pe Kai-Shang.

Schmidt şi Schneider erau, fără să ştie, prizonieri în toată regula.

După puţină vreme, Momulla s-a întors cu Kai-Shang, căruia i-a relatat pe scurt amănuntele norocului care a dat peste ei.

Chinezul a discutat amănunţit şi îndelung cu Schneider, până când şi-a dat seama şi are în faţă un blestemat la fel de mare ca şi el. Pe de altă parte toţi doreau să plece cât mai repede de pe acea insulă.

Odată condiţiile fiind acceptate, nu mai încăpea nicio îndoială că Schneider putea fi sigur că i se va încredinţa vaporul *Cowrie*.

Kai-Shang la rândul lui, era capabil să găsească suficiente mijloace de constrângere ca să îl silească să conducă vasul.

Când Schmidt şi Schneider s-au despărţit de cei de pe *Cowrie* şi au pornit spre tabăra lor, erau cu feţe senine şi fericite, aşa cum nu au avut în ultimele zile.

În cele din urmă, vedeau acum un mijloc de a pleca de pe insulă cu un vas şi nu cu o ambarcaţiune improvizată.

Nu va mai fi necesară o muncă grea de a construi un vas.

Nu mai era nici riscul de a traversa o parte de ocean cu un vas primitiv, cu care probabil s-ar fi înecat cu toţii, decât să ajungă teferi pe continent.

La fel, vor primi ajutoare pentru răpirea femeilor, pentru că Momulla auzind de existenţa unei negrese în tabăra cealaltă a insistat să fie luată şi aceasta împreună cu femeia albă.

Când Kai-Shang şi Momulla au ajuns în tabără, erau convinşi că de acum încolo nu mai au nevoie de Gust.

S-au îndreptat deci spre cortul acestuia şi se aşteptau ca acesta să fie acolo.

Deşi ar fi fost foarte comod ca fiecare dintre ei să rămână pe vapor, au socotit că este mai sănătos să stea pe uscat într-o tabără.

Fiecare dintre ei era conştient că în inima celorlalţi se găsea suficient simţ al trădării pentru a-l opri pe unul dintre ei, sau pe mai mulţi să se urce pe vapor şi să plece singuri pe mare.

Astfel că niciodată nu lăsau pe vapor mai mulţi de doi sau trei marinari, decât atunci când întreg echipajul era adunat împreună pe bord.

Pe când chinezul şi maurul mergeau spre cortul suedezului, Momulla pipăia muchia cuţitului său lung.

Desigur că Gust nu s-ar fi simţit în apele lui văzând acest gest, sau dacă şi-ar fi dat seama ce se petrece în capul acestui criminal.

Totuşi s-a întâmplat ca Gust să se afle în acel moment în cortul bucătarului. Cortul acestuia era doar la câţiva paşi de al suedezului.

Auzi paşii lui Kai-Shang şi ai lui Momulla, dar nici prin minte nu i-a trecut că ei au intenţii agresive.

Ieşi din cortul bucătarului tocmai când Kai-Shang şi maurul erau gata să intre în cortul lui.

A observat ceva suspect în felul lor de a se mişca, care nu prea se potrivea cu gesturile unor oameni care fac o simplă vizită. Când cei doi au intrat în cort a zărit şi cuţitul pe care Momulla, maurul, îl ţinea ascuns la spate.

Ochii i s-au mărit, iar la rădăcina părului a avut o senzaţie de furnicături. Faţa lui arsă de soare se făcu albă ca varul.

S-a îndepărtat atunci de cortul bucătarului. Nu mai avea nevoie de altceva să se convingă de intenţiile celor doi. Lucrurile îi erau foarte clare.

Ştia că cei doi au complotat de la început împotriva lui, iar acum au venit să îl omoare.

Până acum siguranţa că era singurul capabil să conducă vaporul *Cowrie* îi dăduse destule garanţii. Evident că s-a întâmplat ceva, despre care el habar nu avea, dar acel ceva îi conducea pe cei doi să rişte să îl ucidă.

Fără să se gândească, Gust trecu ca o săgeată prin tabără şi s-a afundat în junglă.

Îi era frică de junglă, ce-i drept, mai ales de acele zgomote înfiorătoare şi necunoscute care se auzeau din vegetaţia încâlcită a acestui ţinut misterios care se întindea de la mare spre interior.

Dar dacă îi era frică de această pădure africană, cu atât mai tare se temea de Kai-Shang şi Momulla.

Primejdiile junglei nu erau chestiuni palpabile acum, dar ameninţarea celor doi era cât se poate de evidentă, concretizată prin muchia ascuţită şi rece a cuţitului sau prin laţul frânghiei de mătase.

Mai văzuse el scene de luptă când Kai-Shang l-a sugrumat cu frânghia pe un individ la Pai-Sha, pe o alee întunecată, în dosul unui local deocheat din Loo-Kotai.

Gust se temea de frânghia de mătase, mai mult decât de cuţitul maurului. Dar se temea de amândouă prea mult ca să mai stea în preajma acestor bestii.

A ales deci jungla.

CAPITOLUL XXI Legea junglei

În tabăra lui Tarzan, după multe ameninţări şi făgăduieli, naufragiaţii au reuşit, în cele din urmă, să construiască o barcă destul de mare şi de încăpătoare.

Tarzan şi cu Mugambi au muncit cel mai mult, cu propriile lor mâini, pe lângă faptul că şi de vânat tot ei s-au ocupat pentru a aproviziona tabăra cu hrană destulă.

Schneider, secundul, mormăia de dimineaţa până seara şi în cele din urmă, nu a mai dorit să lucreze deloc, plecând în pădure împreună cu Schmidt, pentru ca să vâneze ce dorea el.

A motivat că dorea să se mai odihnească, iar Tarzan ca să nu mărească tensiunile care au făcut ca viaţa în tabără să devină insuportabilă, i-a lăsat să plece fără să obiecteze cu ceva împotriva dorinţei lor.

Cu toate acestea, a doua zi, Schneider şi-a schimbat gândul de a mai pleca din nou în interiorul insulei şi s-a apucat cu multă râvnă de lucru, plin de bunăvoinţă.

Schmidt a lucrat şi el cu foarte multă tragere de inimă.

Tarzan era bucuros că în cele din urmă, toţi şi-au dat seama de necesitatea de a munci, de datoria pe care o aveau unul faţă de celălalt.

Cu sufletul plin de mulţumire şi mai bucuros decât oricând în acele câteva zile de după naufragiu, porni pe la prânz să vâneze în pădure. Văzuse o turmă de căprioare şi era hotărât să aducă multă carne pentru masa de seară din acea zi plină de satisfacţii.

Căprioarele au fost văzute şi de Schneider, care a spus că le-a văzut fugind spre sud-vest. Tarzan porni deci în acea direcţie, sărind dintr-un copac în altul, prin vegetaţia deasă a junglei.

În timp ce el se depărta de tabără, mergând cu rapiditatea lui cunoscută, şase indivizi veneau dinspre nord.

Ei veneau tiptil ca şi cei care vin cu gânduri necurate.

Aceştia credeau că nu sunt observaţi de nimeni, dar în spatele lor, un om înalt a început să îi urmărească.

În ochii acestuia, pe lângă ură şi teamă se citea şi o mare curiozitate.

Pentru ce plecau Kai-Shang, Momulla şi ceilalţi spre sud şi pe furiş? Ce sperau ei să găsească acolo?

Gust clătină din cap, dar era hotărât să afle ce se petrece. S-a gândit că îi va urmări să le descopere intenţiile. Dacă îi putea împiedica în vreun plan, desigur că nu va sta mult pe gânduri şi va acţiona.

La început, a crezut că îl căutau pe el. S-a convins însă că greşea: ei şi-au atins scopul prin dispariţia lui din tabără.

Nici Kai-Shang şi nici Momulla nu şi-ar fi dat osteneala să îl omoare, fie pe el, fie pe altul, decât dacă după o astfel de fărădelege, nu s-ar fi ales cu o mulţime de bani. Gust nu avea bani.

Era evident că scopul plecării lor era altul.

După o scurtă vreme, ceata pe care Gust o urmărea, a făcut un scurt popas, ascunzându-se toţi în frunzişul de pe marginea cărării. Probabil că auziseră un sunet sau zgomot care i-a alertat.

După câteva momente a apărut un alb necunoscut, care la fel venea pe furiş dinspre sud.

La vederea noului sosit, Kai-Shang şi Momulla au ieşit din ascunzătoare şi l-au întâmpinat cu multă bucurie.

Gust nu auzea ce vorbesc, dar după câteva minute, străinul s-a întors înapoi, în direcţia de unde venise.

Era Schneider. Apropiindu-se de tabăra sa, făcu un ocol până în partea opusă, după care a alergat spre Mugambi, abia răsuflând şi plin de groază.

— Vai! strigă el. Maimuţele voastre l-au prins pe Schmidt şi îl vor omorî, dacă nu vii să îl scapi. Eşti singurul care îi poţi îmblânzi. Să meargă cu tine Jones şi Sullivan, poate îţi vor fi de folos.

Se opri să îşi tragă respiraţia.

— Dar grăbeşte-te. Eu rămân aici. Mi-a ieşit sufletul până am alergat după tine.

Zicând acestea, secundul de pe *Kinkaid* se trânti jos pe pământ, răsuflând greu, sfârşit de oboseală.

Mugambi însă a ezitat. A fost lăsat acolo de Tarzan ca să asigure paza. Acum nu ştia ce să facă. Jane Clayton, care auzise cele spuse de Schneider, l-a rugat să meargă să îl ajute pe bietul om.

— Nu întârzia, Mugambi! Nu se va întâmpla nimic. Uite, rămâne cu noi domnul Schneider. Pleacă şi salvează-l pe bietul Schmidt.

Schmidt care stătea ascuns în tufiş, la marginea taberei, începu să zâmbească, auzind-o pe Jane Clayton rugându-l pe negru să se grăbească să îl salveze.

Mugambi ascultând de sfatul soţiei stăpânului, deşi se îndoia dacă făcea bine sau rău, porni spre sud, urmat de Jones şi Sullivan.

Dar nu a dispărut bine, că Schmidt s-a sculat din ascunzătoare şi a plecat cu repeziciune spre nord.

După câteva minute a apărut cu criminalul de Kai-Shang.

La vederea lui, Schneider i-a făcut semn că totul este în ordine.

Jane Clayton şedea la uşa cortului ei, împreună cu negresa din Mosula, fiind întoarsă cu spatele spre bandiţii care se apropiau pe nesimţite.

Nu simţi prezenţa străinilor în tabără, decât atunci când aceştia s-au apropiat foarte aproape de ele.

— Hai! zise Kai-Shang, făcând semn celor două femei să se ridice şi să îl urmeze.

Jane sări în picioare şi îl căută cu privirea pe Schneider. Îl văzu alături de cei şase bandiţi zdrenţăroşi, zâmbind răutăcios. Lângă el se afla şi Schmidt.

A înţeles imediat că a fost victima unei conspiraţii diabolice.

— Ce înseamnă asta? strigă ea, adresându-se secundului.

— Înseamnă că am găsit un vapor şi putem pleca de pe această insulă blestemată, răspunse acesta.

— Dar de ce i-ai trimis pe Mugambi şi ceilalţi în pădure? Mai întrebă Jane.

— Ei nu vin cu noi. Numai pentru noi este loc eu, dumneata şi negresa.

— Mişcaţi-vă! se enervă Kai-Shang, prinzând-o pe Jane de încheietura mâinii.

Unul dintre mauri a apucat-o pe negresă de un braţ, iar când femeia a vrut să strige după ajutor a lovit-o cu dosul palmei peste gură.

În acest timp, Mugambi alerga prin junglă, spre sud, lăsându-i pe Jones şi pe Sullivan, mult mai în

spate.

A înaintat astfel vreo doi kilometri, dar nu a dat de urma lui Schmidt, dar nici de careva dintre cei din ceata lui Akut.

Atunci s-a oprit şi a dat drumul la un strigăt, îndreptându-se în mai multe direcţii. Era chemarea pe care el şi Tarzan o foloseau ca să adune animalele. A mai mers un kilometru, mergând şi strigând în acelaşi timp.

În cele din urmă şi-a dat seama că a fost victima unui complot mârşav. S-a întors şi a început să fugă înapoi spre tabără.

Aici nu a avut nevoie decât de o clipă să se convingă de temerile pe care le-a avut.

Lady Greystoke şi negresa din Mosula dispăruseră. La fel şi Schneider.

Când Jones şi Sullivan l-au ajuns din urmă, Mugambi era gata să îi omoare pe amândoi, pentru că în furia lui credea că şi aceştia au luat parte la complot.

Marinarii au reuşit să îl convingă de nevinovăţia lor în timp ce Mugambi se întreba unde ar putea fi ceilalţi din tabără, precum şi ce scop ar fi avut Schneider să ia femeile de acolo, Tarzan sări uşor dintr-un copac, venind spre ei.

Cu o privire ageră a descoperit imediat că s-a petrecut ceva neobişnuit acolo. Mugambi i-a povestit ce s-a întâmplat, iar faţa i s-a schimbat într-o atitudine plină de furie şi dorinţă de răzbunare.

Nu îi venea să creadă că acel individ ar putea fi atât de prost. Deodată o idee i-a trecut prin minte ca fulgerul.

Schneider nu ar fi comis o astfel de acţiune, decât dacă ar fi existat un mijloc de a părăsi insula împreună cu prizonierele.

Dar ce l-a determinat să o ia şi pe negresă? Trebuie să fi fost şi alţii care au pus ochii pe ea.

— Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să pornesc în urmărirea lor.

Nu a, terminat bine ceea ce a spus, că apăru din pădure, dinspre nord, silueta înaltă a unui om murdar şi zdrenţăros, care venea drept spre cei patru din tabără.

Era un individ străin, pe care nu îl cunoşteau. Dar nici prin vis nu le-a trecut ideea că ar mai exista alte fiinţe omeneşti pe acea insulă în afară de cei din tabăra lor.

Omul era Gust. Acesta fără nicio introducere a intrat direct în subiect.

— Femeile voastre au fost furate, zise el. Dacă vreţi să le mai vedeţi vreodată, veniţi repede după mine! Dacă nu vă grăbiţi, *Cowrie* va ridica ancora!

— Cine eşti tu? întrebă Tarzan. Ce ştii tu de răpirea soţiei mele şi a negresei?

— I-am auzit pe Kai-Shang şi Momulla complotând împreună cu doi marinari din tabăra voastră. Ei m-au gonit pe mine mai demult şi m-ar fi ucis dacă aveau ocazia. Vreau să mă răfuiesc cu ei. Veniţi!

Au pornit cu toţi spre nord, în pas alergător.

Îşi puneau mereu întrebarea dacă nu vor ajunge prea târziu. Peste câteva minute vor avea răspunsul dat la această întrebare.

În cele din urmă, au străbătut şi ultimul rând de tufişuri care separa jungla de tabăra celor de pe *Cowrie*.

Şi-au dat seama că soarta a fost foarte crudă cu ei, observând că vaporul ieşea în larg în acel moment, cu pânzele umflate de vântul prielnic, care îi ducea departe de insulă.

Ce mai puteau ei face acum?

Tarzan respira greu în urma efortului pe care l-a făcut ca să ajungă mai repede în tabără.

Se părea că a primit lovitura de graţie. Dacă vreodată în viaţa lui i-a fost dat să nu mai aibă nicio speranţă, această clipă sosise.

Privea la corabia care se îndepărta şi care o ducea pe soţia lui departe de el.

A rămas cu ochii ţintă la vas, urmărind cum dispare la orizont. A văzut că o coteşte spre răsărit dispărând după o înălţime, plecând, cine ştie în ce direcţie.

Se trânti la pământ, zdrobit de durere, cu mâinile acoperindu-şi faţa.

S-a înnoptat când cei cinci au ajuns înapoi la tabăra din răsăritul insulei.

Era o noapte foarte caldă. Nicio adiere nu se mai simţea. Doar o uşoară briză bătea pe malul oceanului.

Niciodată nu văzuse Tarzan marele şi nesfârşitul Ocean Atlantic într-o linişte atât de sinistră.

Stătea în picioare, pe margine plajei, privind spre apă, în direcţia continentului, cuprins de gânduri triste şi de deznădejde.

Auzi în spate, dinspre junglă, mârâitul fioros al unei pantere.

Era un sunet cunoscut, care l-a făcut pe Tarzan să întoarcă uşor capul. A răspuns mecanic la acea chemare sălbatică.

Peste câteva clipe, forma felinei de culoarea galben închis a ieşit din pădure. Şita a apărut la slaba lumină a lunii. Cerul strălucea de stele multe.

Fiara sălbatică s-a apropiat de Tarzan. De multă vreme nu s-au văzut, iar torsul ei uşor, l-a asigurat pe om că animalul nu a uitat vechile legături din trecut.

Tarzan a mângâiat blana moale a animalului, iar Şita s-a frecat de piciorul lui. Amândoi priveau nesfârşita întindere de apă.

Tarzan a tresărit cu putere.

Văzuse ceva şi se străduia să desluşească lumina aceea slabă din larg.

— Jones, Sullivan! Strigă el, chemându-i pe marinarii care fumau întinşi pe nişte pături.

Cei doi au venit cu Mugambi în frunte. Numai Gust nu s-a înghesuit să vină văzând noul prieten al lui Tarzan.

— Priviţi! Striga el. O lumină! Lumina de pe un vas! Trebuie să fie *Cowrie* care stă pe loc. Nu are vânt pentru ca să îi umfle pânzele.

S-a întors către ceilalţi cu ochii plini de speranţe.

— Ştiţi că putem ajunge la ei? Barca ne va ajuta să îi prindem din urmă.

Gust stătea la îndoială.

— Ei sunt foarte bine înarmaţi. Cam greu vom reuşi doar noi cinci.

— Suntem şase acum, răspunse Tarzan arătând spre Şita, dar într-o jumătate de oră vom avea o ceată puternică. Se vede treaba că nu ştii cine sunt prietenii mei.

Zicând acestea, se întoarse spre pădure şi dădu drumul la strigătul înspăimântător al maimuţei antropoide care îşi cheamă ceata în ajutor.

După foarte puţină vreme, se auzi un strigăt asemănător de departe, din junglă.

Gust s-a cutremurat de frică.

Printre ce fiinţe a nimerit el? Nu era mai bine să fi rămas în mâinile lui Kai-Shang sau Momulla, decât cu acest uriaş alb, care mângâie o panteră fioroasă şi cheamă alte fiare din pădure, care îi mai şi răspund.

După câteva minute, se auzi ceata lui Akut mai îndeaproape. Veneau rupând crengi şi au apărut chiar când cei cinci încercau să împingă barca la apă. Cu ajutorul maimuţelor au reuşit imediat.

Vâslele de pe *Kinkaid*, de la cele două bărci care au fost duse de flux chiar din prima noapte, le-au luat de unde serviseră altui scop. Era suporturi pentru pânzele de cort.

S-au adunat cu toţi într-un loc, gata de plecare.

Era acelaşi fioros echipaj care a răspuns din nou la chemarea lui Tarzan.

Cei patru oameni, au început să vâslească. Doar patru pentru că Gust nu a putut fi convins să îi însoţească.

Chiar şi unele maimuţe au ajutat la vâslit, aşa că într-un timp foarte scurt au ajuns la vapor.

Un marinar somnoros era de veghe pe coverta caşului, iar într-una dintre cabine Schneider discuta aprins cu Jane Clayton.

Ea găsise un revolver într-un sertar şi acum îl ţinea la distanţă pe fostul secund de pe *Kinkaid*.

Negresa din satul Mosula stătea în genunchi lângă ea. Iar Schneider se plimba furios, prin faţa uşii.

Deodată s-au auzit o împuşcătură şi un strigăt de alarmă.

Jane Clayton şi-a întors repede capul în acea direcţie, dar simultan cu mişcare ei, Schneider s-a năpustit asupra ei.

Marinarul de pe *Cowrie*, care nici nu visa că ar exista vreun vapor la o mie de kilometri în jur, nu a observat nimic, până nu a văzut capul unui om, apărând de după balustradă.

Marinarul a sărit imediat în picioare şi a îndreptat arma spre cel care urca. Strigătul lui şi detunătura armei sale au fost zgomotele care au atras atenţia celor din cabină.

Pe punte, locul liniştei de dinainte a fost luat de zgomotul unor lupte sălbatice.

Echipajul de pe *Cowrie* a ieşit pe punte, toţi înarmaţi cu revolvere, săbii sau cuţite lungi, fiecare cu ce era deprins să lupte.

Alarma însă a fost dată prea târziu, căci Tarzan şi fiarele sale erau deja pe punte, împreună cu ceilalţi.

În faţa acestor animale sălbatice, curajul răsculaţilor de pe *Cowrie*, s-a înmuiat şi a dispărut.

Cei care au fost înarmaţi cu revolvere au tras câteva focuri la nimereală, după care au fugit să se ascundă, fiecare pe unde putea.

Unii s-au suit pe catarge, dar maimuţele lui Akut, specialiste în căţărat i-au tras jos. Cu toate ţipetele lor de groază au fost sfârtecaţi de fioroasele antropoide.

Animalele au fost pierdute de sub orice control, mai ales că Tarzan a pornit să o caute pe Jane. Animalele furioase erau dezlănţuite.

Şita se ocupa de despărţirea în bucăţi mici şi comestibile dintr-un răsculat, când îl zări pe Kai-Shang sărind de pe o scară, încercând să se furişeze în cabina lui de sub punte.

Cu un urlet prelung, pantera se repezi spre acesta, care la rândul lui a scos un urlet de groază.

Chinezul a ajuns la cabina lui şi a încercat să trântească uşa.

Prea târziu…

Corpul enorm al panterei deja se strecurase pe uşă, înainte ca uşa să fie bine închisă.

Chinezul a sărit spre colţ, încercând să se refugieze în patul de sus, de lângă tavan.

Şita sări cu uşurinţă, după victima sa, iar Kai-Shang deveni foarte repede o nouă delicatesă pentru panteră.

Nu au trecut decât câteva clipe de când Schneider s-a aruncat asupra soţiei lui Tarzan, pentru a-i smulge arma, când uşa cabinei s-a deschis cu zgomot şi a apărut un uriaş alb, aproape gol.

Fără să spună ceva, a străbătut încăperea dintr-un singur salt şi Schneider a simţit că nişte degete de oţel l-au înhăţat de gât.

S-a întors să vadă mai bine cine l-a atacat, dar nu a mai reacţionat în niciun fel, ca să se apere.

A încercat să strige, să se roage, fără însă să poată articula un sunet. Ochii îi ieşeau din orbite, în încercarea lui de a scăpa de teribila strânsoare.

Jane Clayton a încercat să îi desfacă mâinile lui Tarzan, dar acesta a dat supărat din cap.

— Nu, draga mea, a zis el calm. De data asta nu se poate. Am lăsat şi alţi mizerabili să trăiască, iar noi am avut numai de suferit din cauza bunăvoinţei noastre. Trebuie să fiu sigur că măcar acest individ nu va mai încerca să îmi facă rău.

Cu o mişcare rapidă, a răsucit gâtul mârşavului secund. Se auzi o pocnitură seacă şi corpul acestuia a rămas moale şi nemişcat în mâinile lui Tarzan.

Cu o mişcare plină de dezgust, a aruncat la o parte cadavrul, după care s-a urcat pe punte, urmat de Jane şi negresă.

Lupta se terminase. Numai Schmidt, Momulla şi încă doi au mai rămas în viaţă din tot echipajul de pe *Cowrie*.

Ceilalţi au avut parte de o moarte oribilă, după cum au meritat: mutilaţi de ghearele şi colţii fiarelor.

Din nou, puntea vasului *Cowrie* era plină de sânge, dar de data asta nu de sângele ofiţerilor nevinovaţi, ci de sângele răsculaţilor, care şi-au primit pedeapsa.

Pe supravieţuitori, Tarzan i-a pus la lucru, fără prea multe promisiuni de libertate şi îndurare. Singura alternativă era moartea.

Vântul a început să bată, iar pânzele de pe *Cowrie* s-au umflat din nou. Vasul s-a îndreptat spre insulă pentru a-l lua pe Gust şi pentru a lăsa animalele din nou pe insula lor natală.

Tarzan şi-a luat rămas bun de la Şita şi de la maimuţele lui Akut.

Animalele trebuiau să fie duse înapoi în mediul în care au crescut. Fără nicio altă manifestare de simpatie au dispărut în jungla deasă..

Nu putea nimeni să ştie dacă şi-au dat seama că Tarzan pleacă într-o lungă călătorie şi poate nu îl vor mai vedea niciodată.

Doar Akut, care era mai inteligent decât toţi, a rămas pe plajă, până când corabia a dispărut în zare.

Jane şi Tarzan au rămas pe punte până când insula a dispărut cu totul la orizont, având pe plajă un maimuţoi antropoid uriaş şi păros care stătea nemişcat pe mal.

La trei zile după aceste evenimente, *Cowrie* s-a întâlnit cu vaporul de război *Shorewater*, sub pavilion britanic, iar lordul de Greystoke a luat legătura cu Londra, cu ajutorul telegrafului.

A aflat vestea care l-a umplut de bucurie. Micuţul Jack era în siguranţă la Londra, în reşedinţa lor.

După ce au ajuns acasă, au aflat amănuntele care au dezvăluit adevărul despre tot ce se întâmplase cu Jack.

Au aflat că Rokoff, temându-se să ducă copilul în miezul zilei pe vapor, l-a ascuns într-un azil mizerabil, unde erau daţi spre ocrotire, copii părăsiţi şi fără nume. Intenţiona să îl ia de acolo, când întunericul se va fi lăsat.

Paulvitch, într-un acces de grandomanie, a dezvăluit identitatea micuţului Jack, iar împreună cu o îngrijitoare a alcătuit pe moment un plan. Ştia bine că Rokoff nu şi-ar fi dat seama că micuţul a fost schimbat. A convenit cu femeia ca aceasta să păstreze copilul până se întoarce el din expediţie.

Îngrijitoarea la rândul ei, fără să mai stea pe gânduri, s-a gândit la un câştig facil, intrând în tratative cu reprezentaţii legali ai lordului de Greystoke.

Esmeralda, bătrâna dădacă negresă a lui Jane, a venit din America şi a identificat copilul ca fiind Jack de Greystoke.

Avocaţii au plătit răscumpărarea şi la numai zece zile de la răpirea sa, viitorul lord a fost adus acasă.

Astfel că planurile nemernicului Rokoff nu şi-au atins scopul, ba mai mult, el şi-a găsit moartea în complicatele lui planuri de răzbunare.

De soarta lui Paulvitch nu ştia nimeni nimic precis, dar existau toate şansele ca el să fi murit în jungla neiertătoare.

Deci cei care au dorit să îl lovească mişeleşte pe Tarzan au dispărut cu desăvârşire.

Întreaga familie s-a adunat fericită în casa lorzilor de Greystoke.

SFÂRSIT

FIUL LUI TARZAN

Sau

KORAK — OMORÂTORUL

1914

CAPITOLUL I — Cine este Ajax?

Barca cea mare a vasului de comerţ maritim *Marjorie W.* Plutea încet, dusă de curent, în josul râului Ugambi. Marinarii care ar fi trebuit să vâslească, se odihneau bucuroşi, după ce mai înainte s-au obosit vâslind în susul marelui râu.

La vreo cinci kilometri mai jos, se afla ancorat vaporul *Marjorie W.*, gata de plecare, de îndată ce marinarii s-ar fi suit pe punte, trăgând barca lor cu macaraua.

Deodată, atenţia lor le-a fost atrasă de un om, care se afla pe malul de nord. Acesta avea o înfăţişare stranie şi îşi agita ambele braţe. Era numai piele şi os. Striga către vapor cu o voce hodorogită.

— Cine să fie? a exclamat un marinar.

— Un alb, după cum văd, mormăi şeful lor. Luaţi băieţi lopeţile şi să mergem acolo să vedem ce vrea, a mai adăugat.

Ajunşi la mal, au dat peste un om extrem de slăbit, aproape chel, doar cu puţine fire de păr alb, încâlcit pe frunte. Era aproape gol, având numai o piele de capră prinsă de mijloc, care îi atârna până la genunchi. Pe obrajii săi ciupiţi de vărsat, îi curgeau lacrimi, din nişte ochi adânciţi în orbite şi vorbea o limbă străină marinarilor.

— *Po ruski*? încercă unul dintre ei. Ştii englezeşte, măi?

Omul îngăimă mai multe cuvinte din această limbă pe care o cunoştea. Vorbea însă rău, cu întreruperi, de parcă ar fi trecut un deceniu de când nu o mai vorbise. I-a rugat pe marinari să îl ia cu ei.

Adus pe bordul vaporului *Marjorie W.*, istorisi salvatorilor săi o poveste tristă, plină de greutăţi şi torturi, o viaţă mizeră dusă timp de zece ani.

Însă cum a ajuns în Africa nu a povestit, lăsându-i să îşi închipuie că a uitat acele zile din viaţa lui, fiind zdrobit de teribila viaţă care l-a distrus atât fizic, cât şi intelectual.

Nu le-a spus numele său adevărat. A zis că îl cheamă Mihail Sabrov. De fapt, nu a mai rămas nici cea mai mică asemănare între această ruină umană şi puternicul bărbat, care fusese odată Alexis Paulvitch.

Zece ani au trecut de când rusul scăpase de soarta prietenului său, marele criminal Nicolai Rokoff şi nu o dată, ci de mii de ori în timpul acestor zece ani, şi-a blestemat soarta şi ar fi dorit să aibă sfârşitul lui Rokoff, care prin moarte a scăpat de orice suferinţă. Lui i-a fost dat să ducă o viaţă plină de suferinţe teribile, mult mai grele decât însăşi moartea, care atunci a refuzat să îl ia.

A fugit în junglă atunci când a văzut animalele sălbatice din ceata lui Tarzan, împreună cu teribilul lor stăpân, invadând puntea vaporului *Kinkaid*. De frica lor s-a afundat cât a putut de adânc în pădurea africană.

A nimerit însă la un trib de canibali, care a suferit în urma cruzimilor lui Rokoff şi a lui Paulvitch.

Şeful de trib nu i-a luat viaţa însă l-a supus la chinuri îngrozitoare şi l-a umilit.

Zece ani de-a rândul a fost victima brutalităţilor întregului sat, a fost bătut şi lovit cu pietre de femei şi copii, mutilat de cuţitele războinicilor. A suferit de friguri şi de alte boli îngrozitoare, care nu l-au ocolit aproape deloc.

Şi totuşi a rezistat. Vărsatul i-a lăsat urme urâte pe faţă. Însemnându-l pentru totdeauna. Înfăţişarea lui Alexis Paulvitch s-a schimbat atât de mult, încât nici propria lui mamă nu ar fi recunoscut în

această mumie vie şi desfigurată vreo asemănare cu ceea ce a fost fiul ei.

În locul părului negru, des şi bogat, nu avea acum decât câteva şuviţe de un alb murdar. Picioarele au devenit strâmbe, dându-i un mers nesigur.

Nu mai avea niciun dinte, deoarece cei din sat i-au rupt cu lovituri sălbatice întreaga dantură. Tot ce fusese gândire şi intelect a ajuns o tristă amintire pentru această epavă umană.

După ce a fost luat pe *Marjorie W.* A fost supus unor îngrijiri atente şi a fost hrănit civilizat. Şi-a revenit din slăbiciune, însă înfăţişarea nu i s-a schimbat în bine.

A rămas un invalid pe toată viaţa.

Deşi nu a împlinit nici patruzeci de ani, nimeni nu i-ar fi dat mai puţin de optzeci. Toate păcatele şefului său le plătea el acum.

În mintea lui Alexis Paulvitch nu au mai rămas gânduri de răzbunare, ci doar o ură surdă împotriva omului pe care el şi Rokoff au încercat să îl zdrobească fără succes.

Însă ura şi orice amintire a lui Rokoff, pentru că din cauza acestuia a fost nevoit să îndure teribilele greutăţi prin care a trecut.

Mai avea şi o ură teribilă împotriva a vreo douăzeci de oraşe, cu poliţie şi poliţişti cu tot, de unde a fost obligat să fugă. Ura legea, ura ordinea, ura totul. Fiecare clipă din viaţa acestui om era plină de gânduri bolnave de ură.

Mintea îi coborâse la un nivel asemănător nivelului scăzut al înfăţişării sale. Totul era numai o ură, atât în interior, cât şi în exterior.

Nu se prea întâlnea cu marinarii de pe vapor, iar aceştia l-au lăsat în pace văzându-l atât de slăbit încât abia se mişca şi atât de posac că abia dacă scotea câteva cuvinte pe zi.

Vasul *Marjorie W.* A fost închiriat de către un grup de industriaşi bogaţi şi a fost echipat cu un laborator condus de mai mulţi oameni de ştiinţă.

Vaporul a fost trimis în căutarea unui produs natural pentru care fabricanţii, care suportau cheltuielile acestei călătorii, trebuiau să plătească nişte sume enorme pentru a fi importat din America de Sud.

Ce anume era însă acest produs, nu ştia nimeni de pe vas. În afară de oamenii de ştiinţă. De fapt, nici pentru cititor nu are mare importanţă, decât doar faptul că în căutarea acestui produs scump, echipajul vaporului a dat peste Paulvitch, care se afla de zece ani pe coasta Africii.

După ce a ridicat ancora, Marjorie. W. S-a îndreptat spre o mică insulă nelocuită la numai câţiva kilometri de continent

Vaporul a stat aici ancorat, mai multe săptămâni.

Viaţa era foarte monotonă pentru marinari, care nu se ocupau cu nimic în timp ce oamenii de ştiinţă căutau respectivul produs natural.

Marinarii coborau deseori pe ţărm, luându-l şi pe Paulvitch cu ei, care deasemenea se plictisea pe bord.

Insula era acoperită de o vegetaţie ecuatorială deasă, iar jungla se întindea până la ţărm.

Savanţii se găseau în interiorul insulei, în căutarea produsului despre care au auzit că s-ar putea găsi în această zonă. Un simplu zvon a fost suficient să deplaseze întreaga expediţie pe aceste meleaguri.

Echipajul, împreună cu ofiţerii, pescuia, vâna sau explora pădurea. Paulvitch îşi târa oasele pe plajă, în toate direcţiile, sau şedea la umbra unui copac mare şi umbros de la marginea junglei.

Într-una din zile, în timp ce marinarii erau duşi să vadă o panteră împuşcată de unul dintre ei, în interiorul insulei, Paulvitch a adormit la umbra copacului sub care s-a instalat.

S-a deşteptat din somn simţind o mână grea pe umărul său.

Tresări imediat şi a încercat să se ridice, dar a încremenit imediat, la vederea unei maimuţe

antropoide uriaşe, care şedea lângă el şi îl cerceta atent.

Speriat, rusul a aruncat o privire spre locul unde erau marinarii, dar aceştia erau la câteva sute de metri de el. Maimuţoiul l-a tras de mânecă începând să bolborosească ceva pe un ton plângător.

Văzând că nici în privirea animalului şi nici în mormăitul lui nu era nici-o urmă de duşmănie, Paulvitch s-a ridicat de pe jos. Maimuţa s-a ridicat deasemenea în două picioare.

Îndoit de la mijloc, Paulvitch s-a târât până la marinari, având maimuţoiul lângă el, care îl luase de braţ. Au ajuns lângă marinari, fără să fie văzuţi.

În tot acest timp, Paulvitch s-a convins că animalul era blând, neavând nicio intenţie rea. În mintea rusului, a încolţit ideea, că acest animal preţios ar reprezenta o sumă serioasă de bani.

Înainte de a ajunge la marinari, s-a şi hotărât să profite de această întâmplare. Marinarii au fost surprinşi la vederea acestei perechi atât de ciudate şi s-au apropiat în fugă, pentru a-i observa mai îndeaproape.

Maimuţa nu a dat niciun semn că i-ar fi teamă de oameni. Dimpotrivă, l-a apucat pe rând, pe fiecare marinar de umăr, privindu-i atent faţa, câteva clipe. După ce l-a cercetat pe fiecare, s-a întors spre Paulvitch. În întreaga lui atitudine şi în toate mişcările sale se putea vedea o mare dezamăgire.

Oamenii erau încântaţi de antropoid. S-au strâns în jurul lui Paulvitch, punându-i tot felul de întrebări şi examinându-i prietenul ciudat. Rusul le-a spus doar că animalul îi aparţine; nimic mai mult.

— Maimuţa este a mea, maimuţa este a mea, repeta el mereu, fără să mai adauge ceva.

Un marinar, plictisit de Paulvitch, a încercat să facă o glumă. Apropiindu-se de maimuţă, a împuns-o în spate cu un ac.

Ca fulgerul, fiara s-a întors spre cel care îl înţepase, iar peste o clipă, animalul prietenos s-a transformat într-o fiară turbată. Zâmbetul de satisfacţie de pe faţa marinarului care a făcut acea glumă proastă s-a schimbat într-o expresie de groază.

A încercat să scape de braţul cel lung cu care antropoidul încerca să îl prindă, dar văzând că nu reuşeşte, a tras de la brâu cuţitul lui de vânătoare. Cu o singură mişcare însă, animalul i-a smuls arma din mână, aruncându-l cât colo. Apoi, şi-a înfipt colţii în umărul marinarului.

Ceilalţi marinari au sărit asupra fiarei cu ciomege şi cuţite, în timp ce Paulvitch, neputând interveni între ei, îl trăgea de mânecă pe fiecare combatant, rugându-l să lase animalul în pace.

În imaginaţia lui bolnavă, vedea cum visul lui de îmbogăţire dispare în faţa cuţitelor marinarilor.

Însă antropoidul nu s-a dat bătut, în ciuda numărului mare de marinari.

Sculându-se de pe marinarul care provocase altercaţia, şi-a scuturat puternicii săi umeri, eliberându-se de alţi doi marinari care i-au sărit în spate. Apoi, cu lovituri puternice, pe care le dădea cu palma deschisă. Îi trânti, unul după altul, pe toţi atacanţii, sărind când într-o parte, când în alta. Evitând cu multă abilitate adversarii numeroşi.

Căpitanul şi primul ofiţer care tocmai au coborât de pe vapor pe uscat, au fost deasemenea spectatori la această bătălie. Paulvitch îi văzu pe cei doi alergând, cu pistoalele pregătite. În urma lor veneau alţi marinari, care au coborât dintr-o barcă.

Acum, maimuţa, pe care nimeni nu mai îndrăznea să o atace, stătea în expectativă şi se uita în jur. Paulvitch nu îşi dădea seama, dacă se pregătea să înfrunte un nou atac, sau se gândea pe care dintre ei să îl atace mai întâi pentru a-l sfâşia.

Ce era însă sigur, era faptul că de îndată ce animalul ar fi ajuns în bătaia armelor ofiţerilor,

aceştia ar fi ucis-o imediat. Trebuia să se întâmple ceva, care să-i împiedice pe aceştia să împuşte maimuţa.

Maimuţa antropoidă nu face nicio mişcare, dar evident nu avea nicio intenţie agresivă faţă de Paulvitch. Acesta nu era sigur ce trebuia să facă, dar îşi dădea seama că în acea fiară s-au trezit toate instinctele sălbatice, stârnite de mirosul de sânge proaspăt.

Paulvitch stătea pe gânduri şi nu ştia ce să întreprindă. Avea în faţă doar acel vis de îmbogăţire, care fără îndoială s-ar fi risipit, dacă pierdea animalul.

Căpitanul i-a strigat să se dea la o parte, ca să omoare animalul. Însă Paulvitch, în loc să se dea la o parte s-a aşezat în faţa fiarei, deşi îi tremura întreg corpul.

Îşi stăpâni frica, luând animalul de braţ.

— Hai să plecăm! porunci el animalului, trăgându-l de braţ şi încercând să îl scoată din mijlocul marinarilor, dintre care mulţi era trântiţi la pământ, înspăimântaţi de teribilul lor potrivnic.

Maimuţa s-a lăsat condusă mai departe. Fără să dea impresia că ar dori să facă vreun rău căpitanului. Acesta a ajuns la câţiva paşi de ciudata pereche.

— La o parte, Sabrov! spuse el furios. Îi dau eu să se sature să îmi mutileze marinarii.

— Animalul nu are nicio vină, domnule căpitan! spuse Paulvitch pe un ton plângăcios. Te rog, nu trage! Oamenii tăi s-au legat de ea, ei au atacat-o întâi. Nu vezi cât este de blândă.

Apoi a continuat cu speranţă în glas:

— Este a mea, a mea şi nu te las să mi-o omori, termină el, având din nou în faţă spectrul pierderii animalului, care i-ar fi adus suficienţi bani pentru a duce o viaţă de plăceri la Londra. Însă aceşti bani erau în pericol dacă pierdea maimuţa.

Căpitanul şi-a coborât braţul în care ţinea arma.

— Zici că oamenii mei s-au legat de ea? Ia să vedem! adăugă el, întorcându-se spre marinari. Cine a început?

În acest timp, marinarii căzuţi s-au ridicat în picioare. Majoritatea nu s-au ales decât cu spaima, în afară de cel care fusese muşcat de umăr.

— Simpson este de vină, domnule, zise un marinar. A înţepat maimuţa pe la spate, cu un ac, iar animalul s-a apărat. Aşa îi trebuie, numai că pe urmă am fost şi noi atacaţi pentru că i-am sărit în ajutor. Maimuţa, ce era să facă, s-a apărat!

Căpitanul s-a uitat la Simpson, care ruşinat, a recunoscut adevărul. Apoi, s-a apropiat de maimuţă, de parcă ar fi dorit să se asigure el însuşi că fiara nu era agresivă. Totuşi ţinea pregătit revolverul, gata să tragă la cea mai mică mişcare ostilă din partea animalului.

La apropierea căpitanului, antropoidul s-a ridicat şi a venit către el. Avea pe figură aceeaşi expresie curioasă, cu care examinase amănunţit faţa fiecărui marinar.

Veni lângă el, fără nicio intenţie de a ataca şi îşi puse labele enorme pe umărul căpitanului, studiindu-i trăsăturile, cu foarte multă atenţie.

Din nou, pe faţa maimuţei a apărut aceeaşi expresie de dezamăgire, însoţită de data aceasta de un oftat aproape omenesc.

A examinat şi faţa celuilalt ofiţer, apoi s-a uitat şi la ceilalţi doi marinari care au venit cu barca. De fiecare dată, a oftat dezamăgit. Apoi s-a întors lângă Paulvitch şi s-a aşezat pe pământ.

Nu s-a mai uitat la nimeni şi după toate aparenţele a uitat încăierarea cu marinarii.

Când s-au suit cu toţii pe vapor, Paulvitch a luat antropoidul cu el, fără ca acesta să se împotrivească. Nici căpitanul nu s-a opus.

Maimuţa a fost admisă pe punte în mod tacit şi a fost considerată ca făcând parte din echipaj.

Pe vas, a examinat cu multă atenţie faţa fiecăruia cu care nu s-a întâlnit, dar de fiecare dată

manifesta aceeaşi decepţie.

Oamenii de ştiinţă, căpitanul şi ofiţerii au discutat acest fenomen, dar nu au putut da nicio explicaţie plauzibilă ciudatei ceremonii cu care maimuţa întâmpina pe fiecare nou-venit.

Dacă ar fi fost descoperită pe continent sau pe orice altă insulă, în afară de această insulă nelocuită, s-ar fi ajuns la concluzia că a fost crescută de un om oarecare. Această teorie însă nu avea nicio bază, având în vedere că insula era total în afara rutelor maritime şi a contactelor cu civilizaţia oamenilor.

Animalul părea că este într-o permanentă căutare a unei persoane şi în primele zile ale lui pe vapor a fost deseori văzut cercetând toate ungherele. După ce a examinat faţa fiecărui membru al echipajului, a căzut într-o stare de apatie, fiindu-i absolut indiferent ce se petrece în jurul său.

Până şi rusului nu îi dădea mare atenţie, în afară de momentele când acesta venea cu mâncarea. În alte ocazii, avea aerul că abia îl tolerează, nearătându-i afecţiune nici lui, dar nici altcuiva de pe vas.

Însă în toată această perioadă a fost foarte cuminte şi nu a dat niciun semn de agresivitate. Cea mai mare parte a zilei o petrecea la proră, scrutând zarea, de parcă ar fi fost înzestrat cu suficientă inteligenţă ca să ştie că vasul este îndreptat spre un port unde se găseau alte fiinţe umane, care trebuiau şi ele să fie amănunţit cercetate. În general, Ajax, după cum a fost botezat, era socotit una dintre cele mai remarcabile şi inteligente maimuţe pe care cei de pe *Marjorie W.* O văzuseră în toate călătoriile lor.

Dar în afară de inteligenţă, mai avea şi alte calităţi deosebite. Avea o statură impunătoare şi ca fizic se deosebea mult de alte maimuţe. Deşi se vedea pe el că este în vârstă, fizicul lui denota putere şi încredere în forţele proprii.

În cele din urmă, *Marjorie W.* A ajuns în Anglia. Ofiţerilor, marinarilor şi oamenilor de ştiinţă, fiindu-le milă de nenorocitul pe care l-au salvat de ororile junglei africane, au făcut o colectă, strângând o sumă suficient de mare ca Paulvitch şi Ajax să ajungă la Londra. Rusul a avut multe necazuri cu Ajax, atât la debarcare, cât şi în tren. Animalul dorea cu orice preţ să cerceteze faţa fiecărei persoane pe care o întâlnea în drum. Examină sute de feţe, dar nu îl găsi pe cel pe care îl căuta. De fiecare dată, marele antropoid cădea într-o stare de apatie, vădind interes numai dacă vedea vreo persoană pe care nu o examinase. Atunci se ridica şi îl privea cu mare atenţie pe noul venit, spre marea groază a acestuia.

La Londra. Paulvitch s-a dus drept la un dresor cunoscut, căruia Ajax i-a plăcut foarte mult şi care s-a învoit să dreseze animalul, fixându-şi un mare procent din încasările cu spectacolele sale. Lui Paulvitch i-a propus plata întreţinerii lor şi o mică sumă suplimentară.

În acest mod. Ajax a ajuns la Londra şi va participa la acţiuni ce vor schimba cursul vieţii a foarte multe persoane.

CAPITOLUL II — Un copil neastâmpărat

Domnul Harald Moore era un tânăr înalt şi slab. Era foarte harnic şi lua în serios tot ceea ce făcea. Era pedagogul fiului unui nobil englez. I se părea că elevul său nu progresează suficient cât ar fi dorit părinţii lui. Explica acest fapt mamei băiatului, într-un mod foarte conştiincios:

— Nu pot să spun că nu este un copil inteligent. Dacă nu ar fi aşa. Aş fi avut speranţe mai mari de reuşită, pentru că mi-am pus întreaga mea capacitate pedagogică să învingă toate obstacolele.

Apoi a continuat:

— De fapt, necazul cel mare este că este extrem de dotat şi de deştept şi învaţă mai repede decât oricare băiat de vârsta lui. Nu îi găsesc nicio vină în modul în care se pregăteşte pentru lecţii Mă

îngrijorează doar faptul că nu manifestă niciun interes pentru materiile pe care i le predau, învaţă pur şi simplu ca să scape mai repede de ore şi sunt sigur că nici nu îl interesează ce a învăţat. Se concentrează numai atunci când vine ora la care trebuie să arate cât ştie.

După o scurtă pauză, a mai spus:

— Însă nu pot să nu observ că îl preocupă tot ce ţine de forţă fizică. Citeşte cărţi despre fiarele din junglă sau despre viaţa şi obiceiurile popoarelor necivilizate. Povestirile despre animale îl atrag în mod deosebit. Este în stare să citească ore în şir aventurile unor exploratori în Africa. L-am surprins de câteva ori citind, noaptea în pat. Cartea lui Cari Hagenbeck, despre oameni şi animale. Mama băiatului bătu nervoasă cu piciorul în covorul cel moale.

— Sper că i-ai interzis să mai facă aşa ceva. Nu-i aşa. Zise ea.

Domnul Moore nu a răspuns imediat, nesimţindu-se în largul său.

— Desigur că am încercat să îi iau cartea, a răspuns în cele din urmă. Roşind. Dar fiul dumneavoastră este foarte puternic pentru vârsta tânără ce o are.

— Nu v-a lăsat să îi luaţi carte? întrebă mama băiatului.

— Nu am putut să i-o iau. Mărturisi pedagogul. Drept să vă spun, nu era supărat, dar spunea că se va preface într-o gorilă, iar eu sunt un cimpanzeu care vreau să îi fur mâncarea.

Pedagogul a răsuflat câteva secunde, apoi a continuat:

— A sărit asupra mea cu mârâituri sălbatice, aşa cum nu am auzit în viaţa mea. M-a ridicat de parcă eram un fulg şi m-a ţinut deasupra capului său. M-a aruncat apoi în pat, apoi s-a prefăcut că mă sugrumă. Eu a trebuit să mă prefac că am murit. Apoi a pus un picior pe pieptul meu şi a scos un răcnet teribil. Mi-a explicat că acela era strigătul

de victorie al maimuţelor antropoide. Pe urmă, m-a ridicat, m-a dus până la uşă şi m-a aruncat pe hol.

Câteva minute, amândoi interlocutorii au păstrat linişte deplină. În cele din urmă, mama băiatului a rupt tăcerea:

— Este foarte necesar, domnule Moore, ca să faceţi tot ce vă este în putere ca să descurajaţi această tendinţă a lui Jack. El…

Dar ea nu a mai continuat. În acel moment, se auzi un zgomot dinspre fereastră, care îi făcu pe amândoi să tresară. Camera în care se aflau, se găsea la etajul întâi, iar în dreptul geamului era un pom înalt, ale cărui crengi se întindeau până la un metru de clădire.

Pe una dintre crengi, era subiectul discuţiei lor: un băiat înalt, bine făcut, care stătea cu multă uşurinţă în echilibru pe creanga ce se îndoise sub greutatea lui şi care striga de bucurie la vederea spaimei întipărite pe feţele celor două persoane care îl priveau. Atât mama, cât şi pedagogul au alergat speriaţi la fereastră. Dar până să ajungă să spună ceva, băiatul a şi sărit pe fereastră, apărând în faţa lor.

— Am venit. Sunt un sălbatic din Borneo, anunţă el şi începu un fel de dans sălbatic în jurul îngrozitei mame şi a scandalizatului pedagog.

A terminat dansul şi şi-a petrecut ambele braţe în jurul gâtului mamei lui, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Mamă dragă, strigă el. O maimuţă dresată este la teatrul mic. Colegii mei au văzut-o într-un spectacol aseară. Mi-au spus că ştie să facă de toate; numai că nu vorbeşte. Merge pe bicicletă, mănâncă folosind cuţitul şi furculiţa şi ştie o mulţime de lucruri interesante. Îmi dai voie să merg şi eu, să îl văd? Te rog, lasă-mă, mamă!

Mângâindu-şi copilul pe obraz cu multă dragoste, femeia a dat din cap a refuz.

— Nu dragă Jack, nu se poate! Ştii bine că mie nu îmi plac astfel de spectacole.

— Nu înţeleg ce ai împotriva lor, a insistat băiatul. Toţi prietenii mei s-au dus la teatru şi la grădina zoologică, dar pe mine nu mă laşi. Lumea ar crede că sunt fată sau chiar bleg!

Tocmai atunci a intrat pe uşă un bărbat înalt, cu ochii verzi. Băiatul i s-a adresat:

— Tată, nu-i aşa că am voie să merg şi eu?

— Unde, băiatule, întrebă noul sosit.

— Vrea să meargă la teatru mic să vadă o maimuţă dresată, răspunse mama băiatului, pentru a preveni un răspuns din partea tatălui.

— Nu este cumva vorba de Ajax? întrebă acesta.

Băiatul a dat afirmativ din cap.

— Draga mea, nu găsesc în asta nimic rău şi chiar mie mi-ar place să văd acest animal. Toţi spun că este ceva ieşit din comun. Este un animal enorm şi inteligent.

Întorcându-se spre soţia lui a continuat:

— Nu vrei să vii şi tu cu noi, Jane?

Ea a dat din cap, arătând că hotărârea ei nu poate fi schimbată. Ea s-a întors către domnul Moore şi l-a întrebat dacă nu este ora de începere a lecţiilor de seara.

De îndată ce au ieşit din cameră, părinţii băiatului au avut următoarea convorbire:

— John, zise femeia, trebuie să facem ceva pentru a-l opri pe băiatul nostru de orice chef de viaţă sălbatică, pe care mi-e teamă că a moştenit-o de la tine. Chemarea junglei este foarte puternică. Tu ştii asta din proprie experienţă. A trebuit şi tu, la rândul tău, să lupţi cu tine însuţi ca să nu te întorci în sălbăticie, la viaţa pe care ai dus-o atâţia ani.

După aceea a mai spus:

— La fel de bine ştii, mai bine decât oricine altcineva, ce soartă teribilă l-ar aştepta pe Jack, dacă i-ar fi drag să cutreiere jungla africană sălbatică.

— Nu sunt sigur că această atracţie a moştenit-o în totalitate de la mine. Dar nici aşa nu cred că aşa

ceva se poate transmite din tată în fiu! Însă cred, că temerile tale te fac să exagerezi uneori în restricţiile pe care le impui fiului nostru. Dragostea lui pentru animale, este ceva firesc pentru un băiat sănătos şi normal de vârsta lui. Nu este nimic deosebit că vrea să vadă o maimuţă dresată. Pentru că vrea să îl vadă pe Ajax nu înseamnă că va dori să se însoare cu o maimuţă. Şi chiar dacă ar fi aşa, nu este cazul să îi strigi că este ruşinos, Jane, mai zise John Clayton, lord de Greystoke.

Cuprinzând-o cu mâinile de umeri, îi zâmbi cu dragoste.

O ridică şi o sărută pe buze.

— Mai vreau să îţi spun ceva, Jane, reluă soţul pe acelaşi ton serios cu care au început discuţia. Tu nu i-ai povestit nimic despre viaţa sălbatică pe care am dus-o eu şi nici eu nu mi-am permis să îi spun ceva.

După o scurtă pauză a spus:

— Dacă ar fi aflat că tatăl său este Tarzan al maimuţelor, desigur că viaţa de junglă nu i s-ar mai fi părut atât de grozavă şi romantică. Experienţa unora i-ar fi dezvăluit crudul adevăr despre viaţa dură de acolo. Eu ştiu cât de mult te atrage jungla, iar o asemenea aventură este foarte periculoasă. Dar lady Greystoke nu s-a lăsat convinsă, după cum nu s-a lăsat convinsă nici înainte, de sute de ori, când a venit vorba de trecutul soţului ei.

— Nu, John! s-a opus ea categoric. Niciodată nu voi fi de acord ca să îi bagi fiului tău în cap, idei despre viaţa sălbatică despre care amândoi evităm să mai discutăm.

Subiectul nu a mai fost abordat până seara, când Jack a adus din nou vorba de maimuţă. Băiatul şedea într-un fotoliu, când din senin, s-a adresat tatălui său:

— Te rog să îmi argumentezi, de ce nu mi se permite să merg să văd maimuţa.

— Mama ta nu îţi permite, îi spuse Tarzan.

— Dar tu îmi dai voie?

— Nu este vorba de aşa ceva, băiatul meu! ocoli tatăl un răspuns direct. Dacă ea nu te lasă este lege pentru noi.

— Eu tot voi merge să-l văd pe Ajax! spuse băiatul, după câteva momente de gândire. Nu văd de ce alţi băieţi au voie să meargă, iar mie mi se interzice. Celorlalţi nu li s-a întâmplat nimic acolo. M-aş fi dus oricum, numai că am vrut să vă spun şi vouă ce vreau să fac.

În tonul copilului nu era nimic care să denote lipsă de respect sau sfidare. A spus exact ce gândea. Tatăl său abia şi-a stăpânit un zâmbet de satisfacţie, văzând cât de corect gândeşte fiul lui şi cât de bărbătească îi este purtarea.

— Îţi admir sinceritatea, dragă Jack, zise el. Dar dă-mi voie să fiu şi eu la fel de sincer. Dacă te duci singur să îl vezi pe Ajax te voi pedepsi. Nu te-am bătut niciodată, însă trebuie să îţi asculţi mama, înţelegi?

— Înţeleg, răspunse băiatul.

După un moment a adăugat.

— Îţi voi povesti cum a fost după ce îl voi vedea pe Ajax.

Camera domnului Moore era alături de cea a tânărului său elev, iar pedagogul avea obiceiul să se uite în camera băiatului, în fiecare seară, când se apropia ora de culcare.

În mod deosebit, în această seară, nu a dorit să îşi neglijeze datoria, pentru că tocmai se întorsese de la o discuţie cu părinţii băiatului, care l-au rugat să îşi dea toată osteneala să îl facă să uite de maimuţa Ajax.

Când a deschis uşa camerei, pe la nouă şi jumătate, a rămas înmărmurit, văzându-l pe viitorul lord de Greystoke, îmbrăcat în haine de oraş, călare pe pervazul ferestrei, gata să sară.

S-a repezit să îl prindă, dar acţiunea nu a avut niciun rost, pentru că băiatul, de îndată ce a văzut

că cineva a intrat la el în cameră s-a întors spre pat, de parcă ar fi renunţat la intenţia de a mai pleca.

— Unde ai vrut să fugi? îl întrebă nervos domnul Moore.

— Mergeam să îl văd pe Ajax, răspunse tânărul liniştit.

— Mă mir… începu pedagogul.

Dar peste o clipă, mirarea sa a fost mai mare trezindu-se deodată ridicat în aer şi trântit în pat. Faţa îi era acoperită cu o pernă.

— Să nu strigi că te omor! îl ameninţă băiatul.

Domnul Moore s-a zbătut zadarnic, pentru că băiatul, dacă a moştenit ceva de la tatăl său, era această putere supranaturală, pe care şi Tarzan avusese când era copil

Aplecându-se, Jack a rupt câteva fâşii din cearşaful de pe pat şi l-a legat pe sărmanul om de mâini şi de picioare. Întorcându-l cu faţa în sus, i-a îndesat cârpe în gură, împiedicându-l să mai scoată vreun sunet. După ce a terminat întreaga acţiune i-a explicat victimei sale:

— Eu sunt Waja, şeful tribului Waja, îi explica el pedagogului, iar dumneata eşti Mahomed Adun, şeicul arabilor, care vrea să îmi ucidă războinicii şi să îmi fure fildeşul.

După ce l-a legat zdravăn, s-a ridicat şi şi-a privit opera:

— Aşa deci hoţule, acum eşti în mâinile mele! Plec acum, dar să fii cu băgare de scamă, că mă voi întoarce!

Zicând acestea, fiul lui Tarzan sări peste fereastră, coborând cu mare uşurinţă în curte Domnul Moore a început să se zvârcolească în pat, pentru că era sigur că dacă nu vine nimeni să îl ajute se va sufoca. După câteva mişcări nereuşite, a căzut din pat. Durerea loviturii primite din cauza căzăturii l-a făcut să raţioneze. Acum stătea liniştit, speriat, căutând însă să găsească un mijloc care să îl scape din această situaţie disperată.

Îşi aminti că sub camera băiatului era camera unde a discutat cu părinţii băiatului. Deşi probabil că ei nu mai erau acolo, a încercat să îşi semnaleze prezenţa în camera băiatului.

După câteva mişcări, s-a întors pentru ca să poată bate cu piciorul în podea.

Bătea într-un ritm care ar fi fost priceput imediat că este un semnal. A repetat loviturile la intervale scurte. După o vreme, care lui i s-a părut o veşnicie, a auzit zgomot de paşi pe scări şi o bătaie uşoară în uşă.

A bătut din nou cu piciorul în podea, neputând răspunde în alt mod. După o clipă de tăcere, bătaia s-a repetat, iar domnul Moore a semnalizat din nou.

Bătaia de la uşă s-a mai repetat, din ce în ce mai insistent, până când, în cele din urmă se auzi o voce.

— Domnule Jack!

Era un servitor, pe care pedagogul îl recunoscu după voce şi era cât pe ce să îi pleznească venele gâtului când a vrut să spună „Intră!”, uitând că are căluşul în gură.

Servitorul a mai bătut o dată strigându-l pe băiat pe nume. Neprimind niciun răspuns a pus mâna pe clanţă.

Domnul Moore şi-a adus aminte cu groază în acel moment că, înainte de a pleca, Jack încuiase uşa pe dinăuntru

Când a auzit că servitorul a plecat din faţa uşii, după ce a încercat de mai multe ori clanţa, a leşinat.

Servitorul era însă palid şi speriat la rândul lui. A intrat în bibliotecă unde se afla John Clayton, pentru a-l anunţa că nu a primit niciun răspuns la bătăile în uşă. Dar era ceva şi mai grav. Că a auzit nişte zgomote asemănătoare celor care sunt făcute de cineva care se târăşte pe jos.

Lordul de Greystoke s-a repezit pe scară, urcând câte patru trepte deodată. În urma lui veneau soţia

lui şi servitorul.

Ajungând în faţa uşii, l-a strigat cu o voce puternică. Neprimind niciun răspuns, se propti cu putere în uşă. Uşa trosni şi căzu la pământ.

Urmat de ceilalţi, intră în cameră aprinzând lumina electrică.

La lumina care a inundat camera, zări la câţiva paşi de el, corpul lui Moore, care zăcea în nesimţire. L-au dezlegat, iar după câteva clipe, acesta şi-a revenit, deschizându-şi ochii.

— Unde este Jack? a fost prima întrebare a lui John Clayton. Cine a făcut asta? a mai întrebat, gândindu-se imediat la Rokoff şi la o răpire. Domnul Moore nu a răspuns imediat. S-a sculat încet, s-a uitat prin cameră. Rând pe rând îi reveneau în minte teribilele momente prin care a trecut de la intrarea sa în cameră. Pe faţa lui se citea o indignare fără margini.

— Îmi dau demisia, domnule! au fost primele lui cuvinte. Nu de pedagog aveţi dumneavoastră nevoie pentru băiat, ci mai degrabă de un jandarm, sau dresor.

— Unde este el acum? întrebă lady Greystoke

— S-a dus să vadă maimuţa, pe Ajax.

Tarzan abia şi-a putut reţine un zâmbet, dar după ce s-a convins că omul nu este deloc rănit, ci numai speriat, a dat poruncă să i se pregătească maşina, cu care pomi spre una dintre cele mai cunoscute teatre din Londra.

CAPITOLUL III — O dispariţie misterioasă

În acest timp, Jack petrecea de minune. A ajuns la teatru tocmai când începea reprezentaţia cu Ajax. Instalat în loja în care cumpărase bilet, şedea aplecat peste balustradă, privind la toate mişcările maimuţei. Dresorul a observat imediat interesul pe care acest băiat înalt şi frumos îl acorda antropoidului şi cum una dintre numerele de atracţie ale lui Ajax consta în a intra printre spectatori, după cum spunea dresorul, să îşi caute rudele pierdute, acesta s-a gândit să trimită

maimuţa lângă acel băiat, care desigur va încremeni de spaimă. Când a sosit momentul în care maimuţa trebuia să intre printre spectatori, dresorul l-a dirijat spre loja lui Jack. Dintr-o singură săritură, marele antropoid a ajuns în lojă, dar spre surprinderea dresorului. Scena nu s-a demolat aşa cum şi-a închipuit-o.

Faţa băiatului s-a luminat de un zâmbet şi imediat a început să mângâie animalul. La rândul ei, maimuţa l-a apucat pe băiat de umeri, cercetându-i figura cu mult interes. În tot acest timp băiatul o mângâia, vorbindu-i încet.

Niciodată nu a pierdut maimuţa atâta vreme cu examinarea unei persoane. Se vedea că este tulburată şi spre marea uimire a dresorului. Începu să mormăie ceva către băiat. Nu a avut asemenea comportament până în acel moment. Sala era încântată. Dar scena a devenit şi mai comică atunci când dresorul a încercat să îl cheme pe Ajax, din loja băiatului.

Animalul nu a vrut să se mişte de acolo, iar cum dresorul avea aerul că va folosi forţa, maimuţa l-a întâmpinat cu colţii scoşi şi cu un rânjet înfiorător.

Sala era în delir. Aplaudau maimuţa, erau încântaţi de băiat, iar unii au început să îl huiduiască pe dresor şi pe director, care a avut proasta inspiraţie să apară în sală, pentru a-i da o mână de ajutor dresorului. În cele din urmă, disperat şi înţelegând bine că această răzvrătire din partea animalului i-ar putea periclita toate reprezentaţiile care urmau, hotărî să îşi impună autoritatea sa asupra animalului. Se repezi în culise de unde se întoarse cu un bici zdravăn. Dar în lojă se găsi faţă în faţă cu doi inamici furioşi acum, pentru că băiatul s-a sculat în picioare, indicând un scaun deasupra capului, pentru a-şi apăra noul prieten.

Acum, Jack nu mai zâmbea. În ochii lui căprui se citea o expresie hotărâtă, încât dresorul nu a mai putut face niciun pas, văzându-l şi pe antropoid

furios. Ce s-ar fi întâmplat în continuare, nu se ştie. Însă dresorul ar fi primit o bătaie zdravănă. În care sigur că ar fi ieşit rănit sau poate şi mai grav;

În acel moment însă, a apărut cineva, care l-a împins pe dresor la o parte. Cum îl văzu pe noul sosit, băiatul s-a înroşit şi în albul ochilor.

— Tata! a exclamat el.

Maimuţa, la rândul ei, a aruncat o privire asupra lordului englez şi a sărit repede asupra lui, vorbindu-i repede şi tare. În limba lui. Lordul de Greystoke se opri locului, încremenit ca o stană de piatră.

— Akut! strigă el.

Băiatul se tot uita la ei, neştiind ce se întâmplă. Şi dresorul a rămas cu gura căscată şi cu ochii holbaţi, privind la acest spectacol incredibil.

De pe buzele nobilului englez au început să curgă sunete guturale, la care maimuţa răspundea în aceeaşi limbă. În culise, un bătrân gârbovit şi desfigurat, privea acest tablou, strâmbându-se ca un apucat, din cauza unor puternice emoţii.

— Te caut de multă vreme, Tarzan, a spus Akut. Dar acum că te-am găsit, vreau să vin în jungla ta, să fiu întotdeauna alături de tine.

Lordul englez a mângâiat maimuţa pe cap. Prin faţa ochilor lui, treceau cu iuţeală o serie de întâmplări petrecute în jungla sălbatică şi primitivă din Africa. Unde împreună cu această fiară a luptat şi a vânat umăr la umăr.

Îşi aminti de negrul Mugambi cu măciuca sa ucigătoare, de teribila panteră, iar în spatele lor, puternica ceată de maimuţe antropoide în frunte cu Akut. John Clayton a oftat adânc. În sufletul lui, chemarea pădurii africane a devenit din nou puternică, deşi credea că această chemare nu mai există. Măcar o singură dată să mai vadă jungla, să simtă frunzele verzi că îi mângâie pielea… să mai simtă mirosul vegetaţiei umede.

Ar fi dorit să plece să vâneze puternicele carnivore şi să se simtă urmărit de acestea, să fie şi

vânător. Dar şi vânat. Tabloul din faţa ochilor s-a completat imediat cu o femeie, încă tânără şi frumoasă. Apăreau casa, prietenii, fiul lui. Ridică resemnat din umeri.

— Nu se poate Akut! zise el, dar dacă vrei să te întorci te ajut. Tu nu poţi fi fericit aici, dar nici eu nu aş mai fi fericit acolo.

În acel moment, s-a apropiat de ei dresorul. Maimuţa rânji şi îşi arătă colţii.

— Du-te cu el, Akut! îi zise Tarzan al maimuţelor. Voi veni mâine să te văd.

Animalul s-a îndepărtat cu capul aplecat, mergând după dresor. Acesta, la cererea lui John Clayton şi-a dat adresa unde putea fi găsit. Tarzan s-a întors apoi spre fiul lui

— Să mergem! îi spuse.

S-au urcat împreună în maşină şi au plecat. Câteva minute, după ce au pornit, nu au scos niciun cuvânt. Băiatul a vorbit mai întâi.

— Maimuţa te cunoştea, spuse acesta, iar voi aţi vorbit în aceeaşi limbă. De unde te cunoaşte şi cum de ştii limba lor?

Şi atunci, pentru prima oară, Tarzan al maimuţelor îi povesti băiatului său, despre viaţa sa din tinereţe: naşterea lui în junglă, moartea părinţilor şi despre Kala, care l-a alăptat şi l-a crescut.

Îi povestea şi de primejdiile din pădurea africană, despre fioroasele animale, care te pândesc zi şi noapte. Vorbea despre perioadele de secetă, de ploile catastrofale, de foame şi frig, de căldura insuportabilă, de ororile şi suferinţele pe care le-a îndurat.

Îi povesti toate acele lucruri care par groaznice unor oameni civilizaţi, sperând că odată ce fiul lui va cunoaşte teribila existenţă din junglă, nu va mai dori să plece să exploreze la rândul lui fioroasa junglă. Însă tocmai acele amănunte cumplite, tocmai primejdiile cele mai mari, erau cele care îl atrăgeau pe Tarzan spre acea viaţă.

Şi în toiul descrierilor a uitat un singur lucru, esenţial însă: băiatul de lângă el, care asculta cu atâta atenţie, nu era nimeni altul decât fiul lui Tarzan al maimuţelor.

După ce a trimis băiatul la culcare, bineînţeles fără pedeapsa care o promisese, John Clayton îi relată soţiei sale tot ce s-a întâmplat, precum şi faptul că îi povestise fiului lor toată copilăria sa.

Jane Clayton care prevăzuse de multă vreme că fiul ei va trebui să afle în cele din urmă despre cumplita perioadă petrecută de tatăl lui în junglă, nu mai putea acum decât să spere că atracţia spre junglă, atât de puternică în sufletul lui Tarzan nu se va transmite şi fiului lor

A doua zi, Tarzan l-a vizitat pe Akut, fără însă să îl ia şi pe Jack, deşi băiatul i-a cerut voie să îl însoţească.

Tarzan l-a văzut pe bătrân, pe proprietarul maimuţei, dar nu îl recunoscu pe ticălosul de Paulvitch, cel de altă dată.

Influenţat de rugăminţile lui Akut, Tarzan a încercat să trateze cu Paulvitch, dar acesta a refuzat să stabilească un preţ, pretextând că vrea să se mai gândească.

Acasă, Tarzan îl găsi pe Jack arzând de nerăbdare să afle rezultatele vizitei tatălui său, rugându-l în cele din urmă să îl cumpere pe Akut şi să îl aducă acasă.

La auzul acestei idei, lady de Greystoke s-a îngrozit, însă băiatul a insistat. Atunci, Tarzan le-a spus că intenţionează să îl răscumpere pe Akut, însă îl va trimite înapoi în Africa.

La această nouă propunere toţi au fost de acord. Jack a cerut atunci voie să îl vadă din nou pe Akut, însă această cerere i-a fost refuzată.

Totuşi, având şi el adresa pe care dresorul le-a dat-o în prima seară a întâlnirii lor cu maimuţa, a găsit prilejul să scape de supravegherea noului pedagog, cel care l-a înlocuit pe domnul Moore,

care cu ocazia pe care o cunoaştem, şi-a dat demisia.

Peste două zile deci, Jack pomi prin cartierul pe care nu îl cunoştea şi găsi strada respectiv ă şi la adresa dată, pe bătrânul cu faţa ciupită de vărsat. El era cel care i-a deschis uşa.

De îndată ce a auzit că băiatul doreşte să îl vadă pe Ajax, i-a deschis uşa camerei în care locuia el, împreună cu maimuţa. Cu foarte mulţi am în urmă, Paulvitch era un bărbat curat, ordonat, bine îmbrăcat, căruia îi plăcea să trăiască în condiţii civilizate. Toate aceste însuşiri le poseda în ciuda faptului că era un ticălos de rând.

Acum însă, după zece ani de trai printre canibalii din Africa, îi dispăruse orice simţ al ordinii şi curăţeniei. Hainele îi era şifonate şi murdare, mâinile îi erau nespălate. Cele câteva şuviţe de pe cap îi erau murdare şi nepieptănate.

Camera în care a intrat Jack era foarte murdară şi în totală dezordine.

Intrând în cameră, Jack îl văzu pe marele antropoid şezând pe patul acoperit cu pături murdare şi câteva perne. Totul mirosea îngrozitor.

La vederea băiatului, animalul a sărit din pat şi s-a apropiat de el.

Paulvitch, care nu l-a recunoscut pe Jack, fiindu-i teamă că maimuţa ar putea să îl rănească, s-a postat în faţa animalului, poruncindu-i să se întoarcă înapoi.

— Lasă-l, că nu îmi va face niciun rău. Ne cunoaştem şi îl ştie şi tatăl meu, de când erau împreună în jungla africană. Tata este lordul de Greystoke, însă nu ştie că am venit aici. Mama deasemenea mi-a interzis să calc pe aici, dar mie Ajax îmi este foarte drag. Dacă mă laşi să vin mai des, îţi voi plăti.

De îndată ce băiatul şi-a dezvăluit identitatea, ochii lui Paulvitch s-au aprins. De când l-a văzut pe Tarzan în loja teatrului, în creierul său amorţit s-a prins din nou flacăra răzbunării. Este

caracteristic pentru ticăloşi şi criminali să atribuie altora nenorocirile pe care le îndură din cauza propriilor lor fărădelegi. La fel şi Alexis Paulvitch, aducându-şi aminte de aventurile din trecut, îl acuza acum pe Tarzan de toate cele ce i s-au întâmplat lui şi lui Rokoff, cu care de atâtea ori a încercat să îl ucidă pe Tarzan.

La început, nu şi-a făcut niciun plan pentru a se răzbuna pe Tarzan prin fiul acestuia, dar acum era clar că profitând de slăbiciunea băiatului pentru maimuţă, va putea găsi mijlocul prin care să se răzbune. Băiatul îi povesti tot ce ştia despre trecutul tatălui său în junglă, iar Paulvitch şi-a dat seama că părinţii lui nu i-au povestit copilăria lui Tarzan şi nici nu l-au lăsat să meargă la grădina zoologică, tocmai pentru motivul ca tânărul să nu fie atras de junglă şi să nu sufere de acelaşi dor care îl măcina pe tatăl lui.

Astfel că l-a încurajat să vină cât mai des, povestindu-i aventuri din lumea sălbatică, pe care băiatul sorbea cu mult nesaţ. Găsea astfel coincidenţe între ce povestea Paulvitch şi ce îi povestise Tarzan.

De multe ori îl lăsa pe băiat singur cu maimuţa şi a rămas foarte surprins, văzând cât de bine se înţelegeau amândoi, băiatul învăţând foarte repede câteva sunete din limbajul primitiv al animalului.

În această perioadă şi Tarzan a venit de câteva ori la Paulvitch, dorind din toată inima să îl răscumpere pe Ajax, aşa că îi mărturisi sincer rusului că este împins de dorinţa de a reda animalului libertatea şi să îl lase să se întoarcă în jungla natală. Dorea să trimită maimuţa departe, ca fiul lui să nu se ataşeze de animale şi să ducă dorul de sălbăticie.

În câteva cuvinte, fără să spună adevărul despre sine, Tarzan a recunoscut că jungla l-a influenţat pe el personal, extrem de mult. A mai adăugat că îndeplineşte şi o dorinţă a soţiei lui, care este foarte îngrijorată de viitorul băiatului lor.

Paulvitch abia şi-a putu ascunde un zâmbet de satisfacţie la auzul celor destăinuite de lordul de Greystoke. Nici cu o jumătate de oră mai devreme, viitorul lord de Greystoke, fiul celui care vorbea acum cu el, şezuse pe acel pat, vorbind cu Ajax cu aceeaşi uşurinţă cu care vorbea şi tatăl lui printre animale.

În timpul acestei întrevederi. Paulvitch născoci un plan şi a acceptat o sumă enormă în schimbul lui Ajax. A acceptat ca după primirea banilor să îmbarce animalul pe un vas care pleca din portul Dover spre Africa, peste exact două zile.

Primind oferta lui Tarzan, el a fost stăpânit de două sentimente. Mai întâi era lăcomia lui fără margini pentru suma ce o va primi, mai ales că maimuţa nu mai participa la spectacole. Akut nu mai voia să iasă în public după ce l-a regăsit pe Tarzan.

Acum nu mai avea chef să mai vadă oameni, după ce şi-a găsit vechiul stăpân şi prieten de vânătoare.

În niciun fel animalul nu a mai putut fi înduplecat să se prezinte pe scenă. Într-una din seri, dresorul a dorit să întrebuinţeze forţa pentru a-l obliga pe Ajax să facă numerele de atracţie şi fiara l-a atacat furioasă.

Spre norocul lui, dresorul a scăpat cu viaţă numai datorită prezenţei lui Jack Clayton, care venise din nou la teatru pentru a-şi vedea noul prieten.

Al doilea sentiment care apărea în aceste momente în sufletul rusului era marea sa dorinţă de răzbunare. De când s-a ivit acest prilej, nu a încetat să atribuie toate nenorocirile sale lui Tarzan. Şi refuzul animalului de a mai apare pe scenă şi de a-i aduce un câştig suplimentar se datora intervenţiei lordului de Greystoke.

Toate aceste sentimente erau pe un fond de slăbire a facultăţilor sale mintale, ca o consecinţă a

privaţiunilor îndurate şi a mediului în care a trăit în ultimii zece ani.

Până acum mulţi ani, planurile sale erau precise şi executate cu sânge rece, însă în aceste momente era împins doar de un instinct animalic primitiv.

Însă planul pe care îl elaborase pentru a se răzbuna era destul de bine pus la punct şi dacă cineva l-ar fi cunoscut, nu ar fi crezut că fusese pus la punct de un om cu mintea rătăcită: obţinea o sumă importantă de bani şi se răzbuna pe vechiul său duşman prin fiul acestuia pe care tatăl îl idolatriza.

Amănuntele planului însă erau crude şi brutale. Îi lipsea fineţea cu care dădea el loviturile sale de maestru, când lucrase împreună cu Rokoff.

Toate păreau că se îmbină de minune pentru reuşita planului său. Întâmplarea a făcut ca Jack să îl audă pe Tarzan povestindu-i soţiei lui de ideea de a-l trimite pe Akut înapoi în jungla sa natală.

La auzul acestora, băiatul s-a rugat de părinţi să aducă maimuţa la ei acasă, pentru o scurtă perioadă de vreme, ca să îl aibă prieten la joacă.

Tarzan nu s-ar fi opus acestei dorinţi, însă lady Greystoke se îngrozea la ideea că o maimuţă uriaşă ar locui cu ei.

Zadarnic s-a rugat băiatul de ea. Jane a rămas de neînduplecat, aşa că băiatul a dat impresia, că în cele din urmă, dă dreptate mamei sale. Akut urma să fie trimis înapoi în Africa, iar el va trebui să meargă înapoi la şcoală, deoarece vacanţa se terminase. În ziua aceea, Jack nu s-a mai dus la Paulvitch, ci s-a ocupat cu alte lucruri.

Pentru că părinţii lui îi dădeau mulţi bani, la care nu ţineau niciodată socoteală, se întâmpla ca deseori băiatul să aibă la dispoziţie sume mari. Chiar câteva sute de lire sterline.

O parte din aceşti bani îi cheltuia pe diverse lucruri, mai mult sau mai puţin utile, pe care le strecura în casă, fără să fie observat.

A doua zi dimineaţa, după ce tatăl său plecase să trateze cu Paulvitch, Jack s-a dus şi el la domiciliul rusului. Din prudentă, nu a îndrăznit să spună nici acestuia ce avea de gând, temându-se să nu fie refuzat sau descoperit.

Nu a cerut deci, decât permisiunea de a-l însoţi pe Ajax până la Dover, explicându-i rusului că doreşte să îl scutească pe el de un drum obositor. O mică sumă de bani deasemenea a fost menţionată.

— Vezi, spuse băiatul, nu va afla nimeni, pentru că eu voi pleca la pension în această după-amiază. Dar îndată ce mă despart de cei care mă vor conduce la gară, voi coborî din tren şi voi veni aici. Îl iau pe Ajax, îl duc la Dover şi mă întorc la pension. Nimeni nu va băga de seamă că am făcut toate acestea, iar eu voi avea prilejul să mai petrec o zi cu maimuţa mea.

Acest plan se potrivea perfect cu ideile lui Paulvitch. Dar dacă ar fi ştiut exact ce avea de gând băiatul, cu siguranţă că ar fi renunţat la tot ce plănuise pentru a se răzbuna şi ar fi continuat întreaga acţiune cu Jack, aşa cum acesta intenţionase să facă.

Dar Paulvitch nu avea de unde să ştie cum vor evolua lucrurile.

În aceeaşi zi, lordul şi lady de Greystoke şi-au luat rămas bun de la fiul lor, după ce l-au văzut instalat într-un compartiment de clasa întâi, în trenul care peste două-trei ore urma să ajungă în localitatea unde era pensionul în care învăţa Jack.

Dar după ce părinţii săi s-au îndepărtat, băiatul şi-a strâns bagajele s-a dat jos din tren şi a mers la staţia de trăsuri de lângă gară. Aici, a dat unui birjar adresa lui Paulvitch, unde a ajuns cu puţină vreme înainte de a se lăsa seara.

Rusul era foarte nervos, umblând în sus şi în jos prin cameră, iar maimuţa era legată cu o funie groasă de rufe în jurul gâtului Jack îl vedea pe Ajax pentru întâia oară legat şi la privirea sa întrebătoare îndreptată spre Paulvitch, acesta îl

lămuri că a legat animalul de frică să nu încerce să scape, pentru că i s-a părut că Ajax ghicise intenţiile oamenilor care doreau să îl ducă departe.

Paulvitch mai avea o funie în mână, care avea la capăt un ochi cu care rusul se juca tot timpul. Era extrem de nervos, mormăia, iar faţa lui ciupită de vărsat era toată crispată.

Băiatul nu l-a văzut într-un asemenea hal niciodată de când îl cunoştea şi s-a cam speriat. Dar în cele din urmă, Paulvitch s-a oprit în partea cealaltă a camerei, opus locului unde era maimuţa.

— Vino aici, îi zise rusul băiatului. Îţi voi arăta cum se leagă un animal care nu doreşte să meargă cu tine.

Jack a început să râdă.

— Nu este nevoie de aşa ceva, zise el, Ajax va face tot ce îi voi spune eu.

Bătrânul a dat nervos cu piciorul în podea.

— Vino aici când îţi spun! a strigat din nou. Dacă nu mă asculţi, nu te las să îl duci la Dover, pentru că pentru nimic în lume nu vreau să scape.

Zâmbind. Băiatul s-a îndepărtat de maimuţă şi veni lângă Paulvitch.

— Întoarce-te cu spatele la mine, îi spuse acesta, ca să îţi arăt cum îl poţi lega mai bine şi mai repede.

Băiatul şi-a pus mâinile la spate, aşa cum l-a învăţat rusul. Deodată, criminalul a prins mâinile băiatului în ochiul frânghiei. Învârti funia de câteva ori, făcând şi mai multe noduri.

După această operaţiune, întreaga sa atitudine s-a schimbat. Trase o înjurătură, răsuci băiatul în loc, îi puse piedică şi îl trânti la pământ punându-i piciorul în piept.

Maimuţa de pe pat, aşa cum era de legată, începu să se agite şi să mârâie. Băiatul însă nu a scos niciun sunet pentru a cere ajutor.

Moştenise asta de la Tarzan, care în întreaga sa existentă în junglă nu chemase pe nimeni să îl ajute, ştiind că nu există nimeni care să facă asta,

lucru de care a devenit conştient mai ales după moartea mamei sale adoptive, marea maimuţă antropoidă, Kala.

Degetele lui Paulvitch s-au încleştat pe gâtul băiatului şi rânjind rusul a mormăit:

— Tatăl tău m-a nenorocit, iar acum a venit momentul să plătească. Va crede că maimuţa te-a ucis. Chiar eu voi merge să îl anunţ. Îi voi spune că am lăsat maimuţa singură câteva minute, iar tu te-ai furişat în cameră. Din motive necunoscute, animalul te-a omorât. Îţi voi arunca trupul pe pat, iar când va veni tatăl tău va vedea maimuţa ţinându-se de tine.

Zicând aceste cuvinte, rusul se porni pe un râs răutăcios, strângându-l pe băiat din ce în ce mai tare.

În spatele lor, fiara înnebunită scotea nişte răcnete de se zguduiau pereţii camerei. Băiatul a pălit, dar nu se vedea nicio urmă de spaimă pe faţa lui.

Era doar fiul lui Tarzan. Abia dacă mai putea respira, atât de puternică devenise strânsoarea.

Maimuţa a tras cu putere de frânghia cu care fusese legată, dar nu a reuşit să o rupă. Atunci a prins frânghia şi cu labele din spate şi a mai făcut încă o încercare să scape, în care şi-a pus întreaga sa forţă.

Se auzi o trosnitură puternică şi o parte din scândurile patului au cedat, fără ca frânghia să se rupă. Maimuţa era liberă.

Paulvitch s-a întors să vadă ce era cu acel zgomot asurzitor şi văzând maimuţa liberă se făcu la faţă alb ca varul, din pricina spaimei.

Peste o clipă doar fiara l-a prins şi l-a îndepărtat de fiul lui Tarzan. Ghearele animalului i s-au înfipt în came, iar colţii i-au apucat beregata.

Într-o secundă sufletul lui Alexis Paulvitch a trecut în posesia diavolului, care îl aştepta de foarte multă vreme.

Ajutat de Akut, băiatul s-a ridicat în picioare şi după o oră de încercări, maimuţa a reuşit să îi dezlege funia de la mâini, urmând sfaturile lui Jack. După ce s-a eliberat, băiatul a tăiat şi frânghia care era legată de mijlocul maimuţei.

Apoi a cotrobăit prin cameră, găsind un geamantan din care a scos câteva obiecte de îmbrăcăminte.

Planurile erau gata făcute. Animalul nici nu trebuia să mai fie consultat. Akut făcea tot ce i se comanda.

În cele din urmă au ieşit amândoi din casă şi cei pe care i-au întâlnit, nu şi-au dat seama că unui dintre cei doi trecători era o maimuţă.

CAPITOLUL IV — Crima de la hotel

Toate ziarele din Londra au comentat timp de mai multe zile crima comisă asupra unui biet bătrân rus, Mihai Sabrov, de către o maimuţă antropoidă pe care acesta o dresase.

Lordul de Greystoke, citind toate amănuntele din ziare, a luat măsuri speciale ca numele său să nu apară în această afacere, dar să fie ţinut la curent cu rezultatele cercetărilor întreprinse în vederea capturării maimuţei.

Interesul tuturor, deci şi a lordului, s-a concentrat asupra dispariţiei misterioase a animalului ucigaş. La numai câteva zile după crimă, a aflat că fiul lui nu a sosit la şcoală, deşi l-au condus până la tren, unde l-au instalat în compartiment.

Nici acum John Clayton nu a putut face nicio legătură între dispariţia fiului său şi misterul dispariţiei maimuţei.

Abia după o lună întreagă de cercetări minuţioase, s-a aflat că băiatul a coborât din tren, înainte ca acesta să fi plecat din gară şi a luat o trăsură. Birjarul care l-a dus, a declarat că s-a dus până la locuinţa bătrânului rus.

Abia în acest moment şi-a dat seama Tarzan că ar exista o legătură între cele două dispariţii.

Dar dincolo de momentul în care birjarul şi-a primit plata şi l-a lăsat pe băiat pe trotuarul din faţa casei rusului, nimeni, nici chiar poliţia nu a mai aflat nimic.

Nimeni nu l-a văzut pe Jack, nimeni nu a văzut maimuţa, cel puţin dintre cei vii…

Proprietarul a recunoscut fotografia băiatului, declarând că îl ştia ca unul dintre musafirii obişnuiţi ai rusului, dar alte amănunte nu a mai putut da.

Astfel şi detectivii au fost obligaţi să se oprească în cercetările lor la căsuţa din mahalaua Londrei, pierzând orice urmă a celor doi dispăruţi.

A doua zi după moartea lui Alexis Paulvitch, pe bordul unui vapor s-a urcat un tânăr care o însoţea pe bunica lui invalidă. Bătrâna purta un voal gros pe obraz şi era atât de slăbită de bătrâneţe şi de boală, încât a trebuit transportată pe bord, într-un scaun cu rotile, din acela care se foloseşte la bolnavii care nu se pot mişca.

Băiatul nu a permis nimănui să împingă căruciorul şi tot el singur a luat-o în braţe, când a trebuit să intre în cabină, unde nu putea pătrunde cu căruciorul. Din acel moment, nimeni nu a mai văzut-o pe bătrâna invalidă, până în momentul debarcării ei şi a nepotului.

Deasemenea, tot băiatul făcea singur şi curăţenie în cabină, nepermiţând nimănui să intre. El a explicat tuturor că bunica lui suferă de o boală nervoasă şi i se face rău la vederea persoanelor străine.

Nimeni nu s-a mai interesat de ce se petrecea în cabină, de vreme ce băiatul era un copil normal, sănătos şi se vedea că provine dintr-o familie bună. Toţi călătorii l-au îndrăgit, chiar şi ofiţerii şi marinarii.

Băiatul acesta nu era un prefăcut, chiar dacă avea un aer de englez demn. Inspira atât admiraţie, cât şi încredere.

Printre călătorii de pe vapor era şi un american, pe nume Condon, un ticălos căutat de poliţia mai multor oraşe din Statele Unite ale Americii. Acesta nu a dat nicio atenţie băiatului până când, din întâmplare, l-a văzut manevrând o sumă mare de bani de hârtie, înfăşuraţi sul.

Din acel moment a fost nelipsit din anturajul frecventat de tânăr. A aflat de destinaţia călătoriei lor, un mic port de pe coasta de vest a Africii, mai la sud de ecuator şi că nu aveau pe nimeni acolo. A aflat că numele lor de familie este Billings.

Scopul vizitei în acel loc necivilizat nu a fost descoperit nici de americanul perfid, deoarece tânărul englez a fost extrem de discret, dar nici Condon nu a insistat să ştie mai mult; aflase ce era necesar.

A încercat de mai multe ori să îl atragă pe băiat la jocul de cărţi, dar acesta nu era interesat de aşa ceva. Văzu deasemenea privirile încruntate ale celorlalţi pasageri, care au dezaprobat ideea ca un copil să joace cărţi cu adulţi şi mai ales pe bani.

În cele din urmă, a sosit şi ziua când vaporul a acostat într-un mic port, unde se vedeau zeci de căsuţe acoperite cu tinichea, lucru ce denota sărăcie şi mizerie. La periferie, se vedeau colibele de stuf ale indigenilor, pitoreşti în această sălbăticie primitivă, dar armonizând cu natura junglei africane, scoţând în relief nepotrivirea arhitecturii civilizate cu decorul natural al pădurii verzi.

Jack era aplecat peste balustradă şi privea dincolo de orăşel, înspre pădurea sălbatică. Un fior de bucurie îl străbătea, dar îi apăreau şi imagini ale părinţilor săi. În aceste momente, simţea o slăbiciune în hotărârea sa de a se aventura în jungla africană.

În jurul lui, ofiţerii dădeau ordine, pentru ca debarcarea să aibă loc în cele mai bune condiţii. Spre vas se apropiau bărci, care urmau să transporte o parte din mărfuri

— Când soseşte următorul vapor pentru Anglia? a întrebat băiatul.

— *Emanian* ar fi trebuit să fie aici şi să se întoarcă în Anglia peste câteva zile. Noi credeam că va fi aici, a mai adăugat ofiţerul întrebat.

Apoi s-a întors să dea ordine pentru debarcarea unor mărfuri în bărcile conduse de vâslaşi de culoarea abanosului, care s-au apropiat de vapor cu micile lor ambarcaţiuni.

Marinarii au ajutat-o pe bunica băiatului să coboare în barcă pentru a fi dusă pe mal. Lucrul acesta nu a fost uşor, iar băiatul a insistat ca să ajute şi el în toate acţiunile.

După ce bunicuţa a fost comod instalată în barcă, băiatul a sărit şi el repede în ambarcaţiune, drept de pe punte, cu o sprinteneală ieşită din comun.

Era atât de preocupat de soarta bătrânei invalide, încât nici nu a observat că un sul de bancnote i-a ieşit din buzunar, iar în timp ce se făceau ultimele pregătiri pentru a se îndrepta barca spre mal, acest pachet i-a căzut în apă.

După ce barca lor a pornit-o spre mal, Condon a strigat şi el după o barcă, în partea opusă a vaporului, iar după ce s-a tocmit cu proprietarul indigen, s-a coborât cu tot bagajul pe care îl avea cu el

După debarcare, s-a ţinut la distanţă de clădirea care avea o firmă pe care scria Hotel. Clădirea era departe de ce trebuia să fie un hotel; dar călătorii îşi dădeau seama de toate neajunsurile, numai după ce urcau în camere.

Spre seară, Condon s-a dus la acest hotel şi a închiriat o cameră.

Într-una din camerele de la primul etaj, băiatul explica „bunicii” sale, că dorea să se întoarcă imediat în Anglia, cu primul vapor Cu multă greutate a putut să lămurească situaţia că „ea” poate rămâne în Africa, dacă vrea, dar el trebuie

neapărat să se întoarcă acasă, pentru ca părinţii lui să nu fie îngrijoraţi.

După această discuţie obositoare, băiatul s-a simţit eliberat de întreaga povară a grijilor de până atunci, care i-au provocat nopţi de insomnie. Adormi, visând o fericită revedere cu cei dragi de acasă.

În timp ce dormea, Condon s-a strecurat tiptil pe coridor, apropiindu-se de camera pe care o închiriase băiatul.

Şi-a lipit urechea de uşi să audă dacă cei din cameră au adormit.

A introdus în crăpătura dintre toc şi uşă o lamă subţire de oţel şi cu multă îndemânare, care dovedea experienţă îndelungată, a deschis uşor uşa, fără niciun zgomot. După ce a intrat, a închis uşa după el.

Luna intrase după nişte nori trecători, iar camera era într-un întuneric de nepătruns. Pe pipăite, Condon a ajuns până la patul băiatului.

Dar în timp ce americanul începea să cotrobăie printre lucrurile băiatului, din partea opusă a camerei s-a auzit un zgomot, ca un fâşâit. Condon nu a dat importanţă acestor sunete, fiind sigur că bătrâna invalidă dormea în acea parte a camerei.

Chiar dacă ar fi fost atacat, era pregătit şi pentru această situaţie.

Hainele băiatului erau aşezate pe un scaun, lângă pat. Degetele abile ale americanului au pipăit toate buzunarele, fără să găsească ceva. Desigur, bancnotele erau sub perna băiatului

Condon s-a apropiat de pat. Dar când să caute sub pernă, luna a ieşit din norul care o acoperise şi camera s-a luminat, în aceeaşi clipă, băiatul a deschis ochii, privind fix în ochii răufăcătorului. Văzând că băiatul este singur în pat, a vrut să îl apuce de gât. Jack s-a ridicat pentru a se apăra

În acelaşi moment. Condon auzi o mârâitură în spatele lui în timp ce mâinile lui erau prinse de băiat, cu o forţă pe care Condon nu şi-o închipuise,

alte mâini s-au încolăcit în jurul gâtului său. Erau nişte mâini păroase şi puternice. Întorcându-se, păli la vederea celui care îl atacase din spate.

Era prins de o uriaşă maimuţă antropoidă, care se pregătea să îşi înfigă puternicii săi colţi în beregata lui. Mâinile sale era prinse ca într-un cleşte de băiatul pe care a vrut să îl prade.

Unde era bunica băiatului? Privi în jur şi ghici adevărul întregii aventuri a băiatului. În puterea cui a ajuns el acum?

Îşi trase o mână, ca să se poată apăra de atacatorul din spate. Eliberându-şi mâna dreaptă, îşi repezi pumnul spre faţa băiatului, dar lovitura a fost evitată cu măiestrie.

Mişcarea de atac asupra băiatului a dezlănţuit o mie de draci în fiinţa păroasă din spatele său. Auzi un mârâit furios, care a fost ultimul sunet auzit în viaţa lui. Maimuţa l-a trântit şi l-a prins cu colţii de gât, rupând toate legăturile creierului cu restul corpului.

După un moment, maimuţa s-a ridicat, dar Condon nu avea să mai ştie asta. Murise.

Îngrozit, băiatul a sărit din pat şi s-a aplecat asupra cadavrului. Ştia că Akut a ucis în legitimă apărare, aşa cum făcuse şi cu Mihail Sabrov.

Dar aici în Africa necivilizată, departe de casă şi prieteni, cine să le ia apărarea?

Băiatul ştia că pedeapsa pentru crimă se pedepseşte cu moartea. Iar complicele era la fel de vinovat şi primea aceiaşi pedeapsă.

Dar aici, cine să îi înţeleagă? Desigur, toţi îi vor acuza şi la prima oră vor fi târâţi la primul copac şi vor fi spânzuraţi.

Citise prin cărţi, că astfel de judecăţi rapide se făceau în America. Africa era şi mai necivilizată decât vestul ţării natale a mamei lui.

— Aşa, se gândea el cu voce tare, mâine dimineaţa ne vor spânzura!

Se gândea la un mijloc de scăpare. După câteva minute s-a ridicat, scoţând exclamaţii de uşurare.

Începu să bată din palme şi s-a dus spre scaunul cu haine.

— Dar avem bani. Cu bani poţi face tot ce vrei. Banii sunt salvarea mea şi a lui Akut.

S-a dus spre haine şi a căutat în buzunarul în care ţinea banii. Pachetul făcut sul nu era acolo!

Căută prin toate buzunarele, acum însă mai repede şi mai nervos. Apoi a examinat întreaga cameră, începând cu podeaua.

Ajungând la Condon, după o clipă de ezitare, l-a ridicat să vadă dacă banii nu erau sub mort.

Ştia că hoţul nu a intrat în cameră cu altă intenţie decât după bani, dar nu credea că a avut timp să îi fure bancnotele legate sul.

Jack a început să caute prin buzunarele americanului. Zadarnic însă, banii nu erau niciunde.

Ce putea face acum? A doua zi cu siguranţă că vor fi descoperiţi şi pedepsiţi.

La toate acestea se gândea Jack, care deşi moştenise de la tatăl său o constituţie robustă, avea încă gândirea unui copil de vârsta lui.

Avea o singură idee fixă: un om a fost ucis. Iar străinii sălbatici îi vor spânzura.

Cunoştea multe întâmplări de acest fel, din cărţile de aventuri pe care le citise, pe care le cumpărase din banii primiţi de la părinţi.

Trebuia să aibă acum bani pentru a scăpa!

S-a apropiat de cadavru, dar de data asta fără nicio ezitare. Maimuţa se aşezase într-un colţ, privind cu interes toată scena.

Băiatul a scos hainele lui Condon, scotocind peste tot, cercetând fiecare buzunar sau cută.

După ce a căutat şi în pantofi, s-a aşezat amărât pe pat, cu ochii mari de disperare. În faţa lui, vedea un trist tablou cu două cadavre atârnând de o cracă.

Nu se ştie cât a stat şi a meditat, dar într-un târziu, a fost trezit de un zgomot care venea de la etajul de sub ei.

A sărit în picioare şi a stins lampa. Apoi s-a dus la uşă şi a încuiat-o.

Cu câteva ore mai înainte, era hotărât să se întoarcă acasă cu prima ocazie şi să îşi ceară iertare de la părinţi pentru copilăreasca sa aventură. Acum ştia că nu îi mai putea vedea niciodată.

Avea mâinile pătate cu sânge şi credea cu tărie că este vinovat în totalitate. Moartea lui Condon nu o atribuia lui Akut, ci se acuza pe sine.

Dacă ar fi avut bani, ar fi putut mitui pe cineva, cel puţin aşa credea el. Dar aşa, fără bani, ce speranţe aveau ei. Nişte străini?

Ce se întâmplase oare cu banii? Unde puteau fi?

A încercat să îşi amintească unde a plătit ceva ultima dată. Dar oricât s-a gândit în urmă, nu şi-a închipuit că a pierdut banii în momentul când a sărit de pe vapor în barcă.

S-a întors spre Akut.

— Să mergem! îi zise maimuţei, în limba marilor antropoizi.

Uitând că nu era îmbrăcat decât în pijama, s-a îndreptat către fereastra deschisă a camerei. La doi metri de fereastră, era un copac înalt, pe care băiatul sări, prinzându-se de trunchi cu mâinile şi cu picioarele, ca o pisică.

După câteva clipe era pe pământ. După el a coborât şi maimuţa.

La vreo două sute de metri mai încolo, începea jungla sălbatică. Băiatul a început să alerge în acea direcţie. Nimeni nu i-a mai văzut.

Peste câteva minute, jungla africană i-a înghiţit astfel că Jack Clayton, viitorul lord de Greystoke, a dispărut din rândul lumii civilizate.

A doua zi, spre prânz, un servitor localnic a bătut la uşa camerei care fusese închinată doamnei Billings şi nepotului ei. Neauzind niciun răspuns, indigenul a crezut că locatarii au ieşit şi a încercat să deschidă uşa cu o cheie de rezervă.

Lucrul acesta s-a dovedit imposibil, de vreme ce mai era o cheie în broasca uşii, introdusă din partea cealaltă.

Servitorul a coborât şi a povestit întâmplarea proprietarului, domnului Skopf, care de îndată a venit personal şi a bătut cu putere în uşă. Dar nici el nu a primit niciun răspuns.

A încercat să se uite pe gaura cheii, dar fiind un bărbat greoi, s-a dezechilibrat şi s-a sprijinit cu o mână pe podea.

A simţit că un lichid vâscos i se lipeşte de mână.

Şi-a ridicat palma până la nivelul ochilor şi s-a cutremurat. Chiar dacă era întuneric pe condor, a văzut culoarea roşie a petei de pe mână şi a înţeles că era sânge.

Sări în picioare şi se repezi cu umărul în uşă. Domnul Skopf, pe lângă că era gras, era şi un bărbat înalt, aşa că uşa subţire a camerei nu a rezistat şi a trosnit de îndată ce a fost izbită. Din cauza avântului domnul Skopf s-a prăbuşit pe podeaua camerei.

Înaintea ochilor săi, era un mister greu de rezolvat. Pe podea, chiar lângă el, era cadavrul unui alb, cu gâtul sucit şi beregata ruptă de colţii unui animal sălbatic. Corpul îi era cu desăvârşire gol, iar hainele erau aruncate la întâmplare prin cameră. Bătrâna şi nepotul dispăruseră. Fereastra era deschisă şi probabil că pe acolo au ieşit, de vreme ce uşa era încuiată pe dinăuntru.

Dar enigma cea mai mare era cum de a putut băiatul să îşi transporte bunica bolnavă, de la etaj până jos! Domnul Skopf a început să caute prin cameră. S-a uitat sub patul tras de la perete, departe de zid, de mai multe ori.

De ce a fost necesar ca să se tragă patul de la locul lui?

Era foarte clar că locatarii au dispărut, lucru pe care judecata lui sănătoasă o admitea. Nu înţelegea însă cum a putut pleca bătrâna, de vreme ce pentru

a fi dusă sus în cameră, s-a apelat la doi indigeni vânjoşi.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât se adâncea misterul. Mai mult, hainele celor doi locatari erau în cameră, deci ori au plecat goi, sau numai în pijama.

Domnul Skopf a clătinat din cap şi s-a scărpinat pe ceafă, era foarte încurcat totul. Dacă ar fi auzit de celebrul detectiv Sherlock Holmes, cu siguranţă ar fi apelat la serviciile acestuia, pentru că totul era cufundat în cel mai adânc mister.

Gândiţi-vă! O femeie în vârstă, invalidă, care a trebuit transportată de pe vapor în barcă, apoi sus în cameră şi un băieţel frumos, nepotul ei, intraseră, cu o seară mai înainte în camera de la etajul întâi al hotelului, iar a doua zi, se găseşte în camera lor cadavrul unui necunoscut.

Niciun vapor nu plecase din port, iar calea ferată era la două sute de kilometri de localitate. Deasemenea, nu se putea ajunge la cel mai apropiat oraş decât după câteva zile de marş serios, însoţit de o trupă bine instruită şi bine echipată. Cele două persoane au dispărut pur şi simplu în văzduh, pentru că s-au trimis echipe de africani, care cunoşteau zona. Iar aceştia s-au înapoiat fără să găsească nicio urmă. Chiar şi aceşti indigeni se întrebau ce fel de persoane au fost acelea care au putut să sară de la aşa o înălţime fără să lase o urmă ca apoi să dispară la fel, fără nicio urmă.

Domnul Skopf s-a cutremurat. Misterul devenea tot mai de nepătruns. Povestea a trecut deja în lumea irealului şi îi inspira o spaimă de moarte. Întreaga poveste a fost un mare mister pentru domnul Skopf şi probabil că este şi azi la fel de mare pentru el, dacă mai trăieşte cumva.

CAPITOLUL V — Răzbunarea şeicului

Căpitanul Armand Jacot din legiunea străină franceză, şedea pe o pătură întinsă la rădăcina unui palmier. Avea umeri largi şi părul îi era tuns scurt. Acum se rezema comod de trunchiul copacului.

Picioarele le ţinea întinse spre pădure, iar pintenii i-a înfipt în pământul nisipos al oazei din deşert.

Căpitanul se odihnea acum, după o lungă şi grea expediţie, timp în care a călărit mult printre nisipurile deşertului.

Trăgea alene din ţigară, privind la ordonanţa lui, care pregătea cina.

Căpitanul Armand Jacot era foarte mulţumit de el însuşi şi de ceea ce făcuse. Mai la dreapta se auzeau vocile oamenilor săi, veterani arşi de soare, care au scăpat pentru câteva ore de restricţiile disciplinei militare şi se odihneau mulţumiţi.

Toţi glumeau, fumau şi pregăteau câte ceva de mâncare, după ce au răbdat de foame aproape o zi întreagă.

Lângă ei, tăcuţi şi încruntaţi, şedeau cinci arabi în hainele lor tradiţionale albe, bine legaţi şi păziţi. La vederea acestor răufăcători, căpitanul Armand Jacot zâmbea şi era foarte satisfăcut de împlinirea datoriei.

O lună întreagă, mica trupă din legiunea străină a cutreierat deşertul în căutarea acestor bandiţi, pe o căldură insuportabilă. Urmăreau o ceată de criminali şi hoţi, care erau acuzaţi de crime şi furturi, suficiente acuzaţii pentru a fi trimişi la închisoare sau la ghilotină.

De o săptămână a dat de urma lor, dar în lupta care s-a dat, a pierdut doi oameni. În schimb, ceata de răufăcători a fost capturată. Dacă au scăpat vreo cinci sau şase fugind din faţa trupei dezlănţuite.

Au făcut cinci prizonieri, dar cel mai important era că printre cei capturaţi era şeful bandei, Ahmet Ben Hudin.

Căpitanul şi-a lăsat gândurile să rătăcească peste dealuri şi văi, la mica garnizoană unde a doua zi, urmă să-şi reîntâlnească soţia şi fiica. Ochii i s-au umezit de lacrimi la gândul lor, aşa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea la cei dragi.

Avea în faţa ochilor frumuseţea soţiei lui, reflectată în trăsăturile încă foarte copilăreşti ale micuţei lor Joanna. A doua zi după-masa. Le va vedea feţele în realitate, când va descălecat obosit. Simţea pielea lor catifelată lipindu-se de obrazul său ars de soare.

Aceste gânduri i-au fost întrerupte de vocea santinelei, care se adresa unui subofiţer. Căpitanul Jacot a ridicat privirea spre cel care vorbise.

Soarele încă nu a apus, iar umbrele celor câţiva copaci de lângă izvor, ca şi a oamenilor şi cailor, se întindeau departe spre răsărit, spre nisipurile care acum păreau ca de aur.

Santinela a arătat în acea direcţie, iar sergentul se uita tot acolo. Căpitanul Armand Jacot s-a sculat în picioare.

Îi plăcea să vadă totul cu ochii săi proprii şi nu se mulţumea doar cu nişte păreri. Trebuia să ştie că toate sunt în regulă, să vadă el şi să fie convins de ceea ce vedea. De aici i se trăgea porecla de „şoimul”. De data aceasta, vedea cam zece sau douăsprezece puncte negre care se deplasau pe dunele de nisip. Dispăreau şi reapăreau, mărindu-şi dimensiunea în timp ce se apropiau.

Căpitanul i-a recunoscut: erau călăreţi ai pustiului.

Un sergent a alergat spre el. Întreaga trupă scruta zarea spre acele puncte în mişcare. Căpitanul a dat câteva ordine scurte sergentului, care a salutat şi s-a răsucit pe călcâie, pornind spre oamenii săi.

Subofiţerul a ales doisprezece oameni, au pus şeile pe cai şi au pornit pentru a-i întâmpina pe călăreţi. Cei care au rămas, au început pregătirile pentru a fi gata de luptă.

Cei care veneau din depărtare spre ei, puteau fi prieteni ai prizonierilor şi probabil vor avea intenţia să îi elibereze printr-un atac prin surprindere. Căpitanul se îndoia că acesta ar fi

adevărul, deoarece străinii nu înaintau pe ascuns, ci galopau în viteză, la vedere.

Şi asta putea fi o tactică a arabilor, dar cum căpitanul Jacot ştia toate stratagemele călăreţilor deşertului, se îndoia că aceştia vor recurge la o asemenea viclenie. Sergentul i-a întâmpinat pe călăreţii străini la două sute de metri de tabăra celor din legiunea străină Căpitanul îl vedea cum stă de vorbă cu un călăreţ, probabil şeful celei.

După scurtă vreme, sergentul veni cu arabul cu care vorbise, spre căpitan. Cei doi s-au oprit şi au descălecat.

— Şeicul Amor Ben Khatur! spuse sergentul, în loc de orice altă introducere.

Căpitanul Armand Jacot s-a uitat atent la noul sosit. Deşi îi cunoştea pe toţi şefii arabi pe o rază de multe sute de kilometri, totuşi pe acesta nu îl văzuse până atunci.

Arabul era un bărbat înalt, cu faţa arsă de soarele deşertului şi avea un aer distins. Avea cam şaizeci de am. Arunca priviri încruntate şi pătrunzătoare.

Căpitanului nu i-a plăcut deloc acest personaj.

— Da? zise el să înceapă discuţia într-un fel.

Şeicul a intrat imediat în subiect.

— Ahmet Ben Hudin este fiul sorei mele, zise el. Daţi-i drumul şi lăsaţi-l în seama mea. Voi lua eu toate măsurile ca să nu mai greşească împotriva legilor franceze.

Jacot a dat negativ din cap.

— Nu se poate, a răspuns el. Trebuie să îl iau cu mine. Va fi judecat după legile noastre, după dreptate, de un tribunal. Dacă va fi găsit nevinovat, îl voi elibera.

— Şi dacă nu este nevinovat? întrebă arabul.

— Este acuzat de mai multe crime. Pentru oricare dintre acestea, dacă este găsit vinovat, poate fi condamnat la moarte.

Arabul îşi ţinea mâna stângă sub haina sa albă. Trase de sub pânza albă o pungă mare, din piele de

capră, pe care a desfăcut-o. Din pungă, i-au căzut în palmă, bucăţi masive de aur.

După mărimea pungii, căpitanul Jacot, a socotit că este o mică avere. Şeicul Amor Ben Khatur a pus aurul înapoi în pungă, piesă cu piesă, apoi strânse şireturile de la gură, fără să scoată nicio vorbă în tot acest timp.

Căpitanul Armand Jacot îi urmărea cu atenţie toate mişcările. Erau singuri. Sergentul, după ce l-a prezentat pe şeic, s-a retras la o oarecare distanţă, aşteptând. Era întors cu spatele la cei doi.

Şeicul, după ce a pus toate piesele de aur înapoi în pungă, a întins mâna spre căpitan, cu palma deschisă în sus şi cu punga în mână.

— Ahmet Ben Hudin, fiul surorii mele, ar putea să scape la noapte, zise el. Aşa este?

Căpitanul s-a roşit până la rădăcina părului său tuns scurt, milităreşte. Pe urmă. Se făcu alb ca varul şi a înaintat spre arab, încleştându-şi pumnii. Dar s-a oprit, stăpânindu-se.

— Sergent! a strigat el.

Subofiţerul a alergat şi s-a oprit în faţa superiorului, izbind din călcâie.

— Condu javra asta neagră la ai săi! îi ordonă căpitanul. Vezi să plece imediat cu toţi. Să se tragă asupra tuturor care se vor apropia de tabără în această seară. Fără somaţie!

Şeicul Amor Ben Khatur s-a îndreptat din spate, ca un stejar. Privirile sale au devenit mai reci şi mai sălbatice. A ridicat punga la înălţimea ochilor francezului.

— Asta te va costa mai mult decât atât, pentru viaţa lui Ben Hudin, fiul surori mele! strigă el. Şi infinit mai mult. Pentru că mai insultat, iar durerea îţi va fi de o mie de ori mai mare.

— Pleacă! îi spuse căpitanul Armand Jacot. Du-te până nu te lovesc!

Toate acestea se petreceau cu trei ani în urma celor întâmplate la Londra, adică de la sosirea lui Akut în civilizaţie. Procesul lui Ahmet Ben Hudin

şi a complicilor săi este un fapt care se poate dovedi cercetând actele judecătoreşti franceze din colonii. Cine doreşte să se convingă să caute printre registre.

Tâlharii au fost condamnaţi la moarte şi şi-au primit pedeapsa cu stoicismul specific arabilor. După o lună însă. Micuţa Jeanne Jacot, fiica în vârstă de şapte ani a căpitanului Jacot, a dispărut în împrejurări misterioase.

Nici averea căpitanului, nici inepuizabilele resurse financiaro ale Republicii Franceze nu au putut ajuta în aflarea secretului, unde a fost dusă fetiţa. Pustiul a înghiţit-o pe ea cât şi pe răpitorii ei.

S-a oferit o recompensă enormă şi mulţi aventurieri au fost atraşi de aurul promis pentru găsirea fetei. Nu era terenul propice pentru detectivi moderni, dar totuşi unii dintre ei s-au aventurat prin acele locuri. Oasele lor se albesc acum sub puternicul soare african. În nisipurile tăcute ale Saharei.

Doi suedezi, Cari Jensen şi Sven Malbin, după trei ani de investigaţii zadarnice. În întreg ţinutul Saharei de sud, au renunţat la acţiunea lor pentru afaceri mai rentabile cu fildeş.

Din cauza lăcomiei şi cruzimii lor au ajuns să fie foarte cunoscuţi în întreaga regiune. Indigenii îi urau din tot sufletul, dar aveau o frică şi mai mare de ei când apăreau.

Guvernele europene, în special cel suedez, îi căutau de multă vreme. Dar aceşti doi răufăcători se refugiau în sud. Prin jungla sălbatică, fiind de negăsit.

Incursiunile lor erau fulgerătoare şi neaşteptate. Furau fildeşul, apoi se retrăgeau în pădure, înainte ca cei care păzeau fildeşul să se dezmeticească.

Au încălcat deseori legea, ucigând chiar elefanţii indigenilor. Şi-au închegat o ceată de vreo sută de arabi şi sclavi indigeni, care ucideau fără milă.

Dar să ţinem minte cele două nume Cari Jensen şi Sven Malbin, ale acestor suedezi cu statură uriaşă, pentru a-i întâlni mai târziu, în aventurile personajelor noastre.

În inima pădurii, pe malul unui râu încă neexplorat, care se vărsa în Oceanul Atlantic, aproape de linia ecuatorului, se afla un sat mic, dar bine întărit.

Vreo douăzeci de colibe, de forma stupilor de albine, acoperite cu frunze de palmier, adăposteau populaţia neagră a satului, iar în centru erau cam cinci sau şase corturi din piele de capră, servind ca locuinţă pentru vreo douăzeci de arabi, care se adăposteau acolo în intervalul dintre două incursiuni, fie pentru a aduce marfă, fie pentru a o vinde.

Făceau aceste expediţii de două ori pe an, spre nord. Mergând cu cămilele lor încărcate la târgul din Timbuctu.

O fetiţă de zece ani se juca în faţa unui cort. Avea părul negru şi ochii închişi la culoare. Pielea îi era oacheşă şi avea o siluetă graţioasă şi arăta, din cap până în picioare, ca o adevărată fiică a deşertului. Era foarte ocupată, încercând să împletească din nişte fire lungi de iarbă, o fustă pentru păpuşa ei goală.

Primise păpuşa de la un negru, cu un an în urmă. Capul păpuşii era cioplit grosolan din fildeş, iar corpul îi era din piele de şobolan umplută cu paie. Braţele şi picioarele erau nişte bucăţi de lemn, perforate la un cap şi cusute la pielea de şobolan.

Păpuşa era destul de urâtă şi murdară, dar Meriem o credea ca cel mai frumos obiect din lume. Acest fapt nu trebuie să ne mire, pentru că era singurul obiect asupra căruia putea să îşi reverse întreaga ei afecţiune.

Orice altă persoană cu care Meriem venea în contact, era fie indiferentă faţa de ea fie de o cruzime inexplicabilă. De exemplu, negresa cea

bătrână care o îngrijea, Mabunu cea ştirbă şi murdară, era foarte răutăcioasă cu ea.

La cea mai mică poznă a fetei, o trăgea de urechi, ba chiar o tortura, pişcând-o puternic sau aruncând cu cărbuni aprinşi pe pielea ei gingaşă.

De tatăl ei, şeicul, îi era cel mai tare frică. Acesta o certa pentru orice fleac, terminând de fiecare dată cu câte o bătaie zdravănă, lăsând copila în nesimţire, cu corpul negru de vânătăi.

Dar când era singură, fetiţa era fericită, jucându-se cu Geeka, păpuşa ei, punându-i flori pe cap, sau împletindu-i hăinuţe din iarbă. Era tot timpul ocupată cu ceva şi cânta, bineînţeles când era lăsată în pace.

Se părea că toată cruzimea care s-ar fi putut aduna împotriva ei, nu putea să îi înlăture buna dispoziţie din inimă, calitate cu care s-a născut.

Numai când şeicul era în preajma ei, fetiţa era tăcută şi liniştită, având o frică teribilă de acesta, care o ducea chiar la crize nervoase.

Îi era teamă şi de jungla întunecoasă din jurul aşezării lor, de unde răzbăteau ţipete de păsări şi urlete de animale cumplite. Frica de natura ostilă însă nu întrecea groaza pe care o simţea când se apropia de ea şeicul cel crud.

De multe ori a vrut să fugă şi să fie liberă. Ar fi vrut să trăiască în jungla cumplită, decât să fie în preajma tatălui ei, care îi inspira o groază cumplită.

În timp ce şedea în faţa cortului din piele de capră a tatălui ei, împletind o fustă pentru Geeka, pe neaşteptate şi-a făcut apariţia şeicul cel rău. Într-o clipă, expresia de fericire a dispărut de pe faţa copilei

A încercat să se dea la o parte din calea bătrânului arab, dar nu a fost destul de iute Dându-i o lovitură puternică şi brutală cu piciorul, şeicul o trânti cu faţa în nisip, unde fata a rămas mută de durere şi tremurând de groază.

Bătrânul trase satisfăcut o înjurătură cumplită şi a intrat în cort, în timp ce bătrâna negresă ştirbă râdea satisfăcută. Dar de îndată ce şeicul a intrat în cort, fetiţa s-a târât mai departe de cort unde a rămas nemişcată, strângându-şi păpuşa la piept, plângând uşor.

Biata fată nu îndrăznea să plângă mai tare, de teamă ca şeicul să nu iasă şi să nu o bată din nou. Suferinţa ei nu era cauzată de loviturile primite, ci de lipsa de afecţiune pe care o simţea în inima ei de copil.

Mica Meriem nu îşi amintea din scurta ei copilărie, nimic altceva decât cruzimea fără motiv a tatălui ei şi a negresei Mabunu. În mintea ei, ca într-o ceaţă, apărea imaginea unei mame iubitoare, dar ea nu credea că aceasta a existat vreodată, atribuind totul doar unui vis creat de propria ei dorinţă de a avea o mamă care să o mângâie şi să o consoleze. Întreaga ei dragoste o revărsa asupra păpuşii ei Geeka. Nu exista nimeni pe lume să fie mai răsfăţat, în afară de această păpuşă, pentru că mămica ei, având pilda tatălui crud, se purta cu ea cu o afecţiune ieşită din comun. Geeka era sărutată de mii de ori pe zi. Erau şi unele ocazii când Geeka era rea, dar mămica ei nu o pedepsea niciodată, ci o îmbrăţişa şi o mângâia.

Întreaga ei purtare faţă de păpuşă dovedea lipsa de afecţiune din care cauză ea suferea atât de mult.

Acum, după ce s-a oprit din plâns, o strângea în braţe şi începu să îi vorbească despre suferinţele ei:

— Meriem o iubeşte pe Geeka, şoptea fetiţa. De ce tatăl meu nu mă iubeşte şi pe mine? Sunt eu oare atât de rea?

Încerc să fiu cuminte, dar dacă nu îmi spune pentru ce mă bate, de unde să ştiu eu unde am greşit?

A continuat după câteva clipe:

— M-a bătut acum foarte rău, deşi nu am făcut nimic rău, doar am stat în faţa cortului, făcându-ţi

o rochiţă. Poate nu trebuia să fiu acolo, sau să nu îţi fac hăinuţe. Desigur că aici am greşit. Dar, Geeka, ce rău este să-i faci păpuşii o rochiţă? Nu ştii tu? Nici eu nu ştiu şi aş vrea să mor acum.

Schimbând subiectul a început să povestească:

— Ieri, vânătorii au adus un leu, un El Adrea împuşcat în pădure. Era mort şi nu mai putea să îşi atace prada, iar capul său mare cu coama sa fioroasă nu mai putea înspăimânta pe nimeni, iar urletul său puternic nu mai putea cutremura pământul.

Făcu o scurtă pauză, apoi zise:

— El Adrea era mort, dar când l-au adus în sat, femeile au sărit asupra lui şi l-au bătut cu ciomegele, dar lui nu îi păsa şi nu se mai mişca. Nu simţea nimic, pentru că era mort.

Se opri o clipă.

— Aşa se va întâmpla şi cu mine, când voi muri. Nu voi mai simţi loviturile şeicului sau ale negresei Mabunu Atunci voi fi fericită cu adevărat.

Confidenţele fetiţei au fost întrerupte brusc de zgomotul unei altercaţii dincolo de porţile satului. Meriem s-a oprit şi a ascultat.

Împinsă de curiozitatea ei copilărească, ea ar fi dorit să alerge să vadă ce se întâmplă.

Câţiva locuitori ai aşezării au mers în direcţia zgomotelor. Dar Meriem nu a îndrăznit să meargă şi ea acolo, pentru că şeicul, fără îndoială, era acolo şi ar fi observat-o.

Nu dorea ca tatăl ei să aibă din nou ocazia să o bată a rămas pe loc, mulţumindu-se să asculte de la distanţă.

Mulţimea s-a deplasat pe calea principală din sat către cortul şeicului. Fetiţa şi-a scos capul de după cortul unde se ascunsese dintr-o foarte mare curiozitate. Monotonia vieţii.

Din aşezare o împingea să afle lucruri noi.

Nu a văzut decât doi străini albi. Deşi acum erau singuri, din cele spuse de localnici, a aflat că aveau

o armată întreagă, care şi-a făcut tabăra la o mică depărtare de sat.

Cei doi au venit să cumpere fildeş.

Bătrânul arab i-a primit la intrarea în cortul său. Dar de cum i-a văzut şi i-a examinat, s-a întunecat la faţă, luând o atitudine sobră, impunătoare.

După ce l-au salutat, străinii i-au comunicat şeicului că au venit să cumpere fildeş. Şeicul a bombănit ceva, apoi zise că nu are aşa ceva.

Meriem a rămas uimită, ştiind bine că într-o colibă, nu departe de locul unde se ascunsese, erau mormane de dinţi de elefant, până sus, lângă acoperiş.

Fetiţa a scos capul de după cort, ca să îi observe mai bine pe cei doi străini. Ce albe le erau feţele şi ce galbene le erau bărbile! Deodată unul dintre cei doi şi-a întors privirea în direcţia ei. Fetiţa şi-a retras capul, temându-se de cei doi străini.

Pe faţa albului care o observase, se ivi o expresie de surprindere, care nu a scăpat ochilor de şoim ai şeicului, care imediat ghici cauza surprinderii albului.

— Nu am fildeş, spuse el nervos. Nu am ce să vă vând. Plecaţi de aici chiar acum!

Şeicul s-a îndreptat spre străini pentru a-i obliga să se îndepărteze. Aceştia au avut o clipă intenţia să se opună, dar şi-au dat seama că ar fi o sinucidere curată să întreprindă ceva acum, hotărând să plece imediat spre tabăra lor. Şeicul nu a intrat în cort, ci l-a ocolit. Acolo o găsi pe Meriem şezând la umbră. S-a aplecat şi a apucat-o de un braţ.

A ridicat-o în picioare şi a târât-o până la intrarea în cort, îmbrâncind-o apoi brutal înăuntru. A intrat şi el şi a început să o bată fără milă.

— Să stai în cort, când vine cineva străin, îi strigă el. Nu trebuie ca nimeni să îţi vadă faţa. Dacă te mai prind că apari în faţa unor străini, să ştii că te omor.

Şi cu o palmă zdravănă o trânti într-un colţ al cortului, unde fata a rămas gemând de durere. Şeicul a început să se plimbe nervos. În timp ce negresa Mabunu râdea cu glas hodorogit de suferinţele copilei.

În tabăra celor doi străini cu bărbile mari şi galbene, a avut loc următoarea discuţie.

— Nu încape nicio îndoială, Malbin, că este ea. Dar nu înţeleg de ce amărâtul de bătrân nu a pretins enorma recompensă ce s-a oferit pentru găsirea fetei.

— Nu uita că pentru un arab răzbunarea este mai scumpă decât orice sumă de bani, răspunse Malbin.

— Ce zici să încercăm şi cu puterea aurului, adăugă Jensen.

Malbin a dat din umeri.

— Cu acest şeic nu vom reuşi, zise el, dar poate cu unul dintre ai lui vom putea face ceva. Dar trebuie să recunosc că am avut noroc că am scăpat cu viaţă. Desigur că bătrânul vulpoi şi-a dat seama de ce eram aşa de mirat.

— Atunci să încercăm să îl mituim pe careva dintre oamenii lui.

Dar acest plan a eşuat cu un sfârşit groaznic.

Omul pe care l-au ales pentru a le aduce fata, era un bătrân puternic. Era un negru cu funcţie de conducere militară şi de apărare în acea aşezare.

Acesta a trăit şi prin alte părţi şi cunoştea puterea banilor. S-a lăsat atras de planul celor doi şi a promis că în acea noapte le va aduce fata.

Imediat după ce s-a lăsat noaptea, mica armată s-a pregătit să plece de acolo Pe la miezul nopţii, totul a fost gata. Cărăuşii şedeau lingă sacii încărcaţi, gata să-i arunce în spinare, la semnalul de plecare. Cei din tribul Ascaris şedeau tolăniţi în iarbă, între sclavi şi restul trupei pentru a forma ariergarda, care urma să păzească spatele micii armate, de îndată ce negrul ar fi sosit din sat.

În cele din urmă s-a auzit un zgomot de paşi de pe poteca ce venea dinspre sat. Albii şi arabii înarmaţi şi-au îndreptat privirile în acea direcţie. În loc să vină numai o singură persoană, spre ei s-a îndreptat o mică ceată. Jensen s-a ridicat şi s-a apropiat de ei. Întrebându-i cu o voce joasă:

— Cine sunteţi?

— Sunt eu, Mbogu, sosi răspunsul

Mbogu era numele negrului care primise banii pentru aducerea fetei. Satisfăcut de acest răspuns. Jensen le-a făcut semn să se apropie, fiind însă mirat de ce erau mai mulţi la întâlnire şi nu doar negrul cu care au perfectat răpirea.

Dar a înţeles imediat de ce negrul nu venise singur, pentru că ceea ce au adus era întins pe o targă purtată de doi oameni Jensen abia s-a stăpânit să nu înjure.

Nu cumva aceştia aduceau un cadavru. Plata era pentru ca fata să fie adusă vie. Ajungând lângă albi, cei care au sosit dinspre sat au pus targa jos

Unul dintre ei a spus:

— Iată ce a cumpărat aurul vostru.

Pe urmă, s-a întors dispărând împreună cu ceilalţi. Malbin s-a uitat spre Jensen. Corpul de pe targă era acoperit cu o pătură.

— Hai să vedem ce am cumpărat. Vom primi poate ceva bani şi pentru un cadavru, mai ales că pe soarele acesta fierbinte, nu vom mai putea arăta nimic când vom ajunge la cei cu recompensa.

— Dobitocul! Trebuia să îşi închipuie că o vrem vie pe fată, mormăi Jensen.

Apucând de un colţ al păturii, o smuci cu putere. Dar ceea ce a văzut pe targă l-a făcut să scoată o serie de înjurături teribile, pentru că mortul era Mbogu, omul mituit să le aducă fata.

După cinci minute întreaga trupă a celor doi a pornit spre apus, avându-i pe cei din tribul Ascaris drept scut împotriva unui atac din spate, la care se puteau aştepta în orice moment.

CAPITOLUL VI — Un fiu vrednic de tatăl său

Prima noapte petrecută în junglă a rămas multă vreme întipărită în memoria fiului lui Tarzan. De fapt. Nu a fost ameninţat de niciun animal fioros, nici nu a văzut vreun indigen fioros, dintre cei care credea că ar trăi în acele ţinuturi.

Chiar dacă s-ar fi arătat una dintre aceste fiinţe, băiatul nu ar fi fost deranjat din gândurile lui sumbre.

Conştiinţa lui era zguduită de suferinţa pe care o pricinuise mamei lui. Deznădejdea îi era şi mai mare pentru că se acuza pe sine tot timpul.

Moartea americanului nu i-a pricinuit nicio remuşcare, pentru că ştia că hoţul şi-a meritat soarta. Singurul regret în legătură cu acest incident era că a trebuit să îşi schimbe toate planurile pe care le avusese.

Nu se mai putea întoarce la părinţii lui aşa cum a vrut. Frica de legea acestei ţări primitive, lege despre care citise în atâtea cărţi de aventuri, l-a făcut acum să devină un fugar.

Acum nu mai avea curajul să se înapoieze pe coastă, nu pentru că i-ar fi fost teamă pentru sine, ci fugise pentru a-i scuti pe părinţii lui de alte necazuri, precum şi de ruşinea de a le apărea numele într-un proces. Iar procesul era intentat pentru crimă.

Dar după ivirea zorilor, starea lui sufletească s-a îmbunătăţit simţitor. Când soarele s-a ridicat pe cer, o nouă speranţă a renăscut în inima sa.

Sigur că se va întoarce în lumea civilizată, dar pe alt drum. Nimeni nu va bănui că există o legătură între crima din acel port rătăcit pe coasta de vest a Africii şi un băiat nevinovat.

Ghemuit lângă marea maimuţă antropoidă, pe creanga unui copac secular, bietul băiat a tremurat întreaga noapte, fără să închidă un ochi. Pijamaua subţire pe care o purta nu l-a apărat de umezeala rece a junglei, aşa că doar partea cu care se lipise de maimuţă se încălzise puţin. Deci, era extrem de fericit de soarele care îşi împrăştia căldura sa

binefăcătoare, precum şi de lumina puternică a zilei. Binecuvântat fie soarele care alină toate suferinţele de pe pământ!

L-a scuturat pe Akut de un braţ ca să îl trezească.

— Hai, îi spuse nerăbdător, îmi este frig şi foame. Să mergem la soare să ne căutăm ceva de mâncare. Uite acolo! adăugă băiatul, arătând spre un luminiş, unde nu erau decât nişte tufe. Sări din copac cu sprinteneală. Akut însă a adulmecat cu atenţie aerul curat al dimineţii. Apoi satisfăcut că nu îi pândeşte nicio primejdie, a coborât pe pământ, lângă băiat.

— Numa şi Sabor se ospătează cu cei care coboară din copac fără să se uite bine în jur. Cei care mai întâi se uită în jur se vor ospăta cu cei neatenţi.

Aceasta a fost prima lecţie pe care maimuţa i-a dat-o fiului lui Tarzan privind obiceiurile vieţii din pădurea africană. Pe urmă, au plecat unul lângă celălalt, spre poiană, unde băiatul a dorit să se încălzească.

Maimuţa i-a arătat locurile cele mai bune unde să sape după viermi şi şoricei, dar băiatului nu i-a prea venit să mănânce astfel de lucruri greţoase. Dar a mâncat câteva ouă crude, cărora le-a supt conţinutul, apoi nişte rădăcini gustoase descoperite de Akut. Dincolo de poiană, după ce au trecut peste un mic deal, au dat peste apă. Era un lichid cald, care mirosea urât, într-o adâncitură de pământ, ale cărui margini erau călcate de nenumăratele animale din pădure. Chiar în momentul în care cei doi s-au apropiat de apă, o cireadă de zebre s-a îndepărtat de acolo după ce a băut din apa binefăcătoare.

Dar băiatului îi era foarte sete aşa că nu a ţinut cont de nimic şi a băut pe săturate. În tot acest timp, Akut era cu capul ridicat, pândind în jur, ca nu cumva să fie luaţi prin surprindere de vreun animal de pradă.

Când s-a aplecat să bea şi el, i-a atras atenţia băiatului să fie şi el cu ochii în patru, totuşi, şi-a ridicat de mai multe ori capul, aruncând priviri atente spre un tufiş mare, care se găsea cam la o sută de metri, de partea cealaltă a gropii cu apă. După ce a băut pe săturate, s-a ridicat şi îi vorbi băiatului în limba lor comună, a marilor antropoizi din Africa.

— Nu vezi nicio primejdie prin apropiere? a întrebat Akut.

— Nu văd nimic deosebit, răspunse băiatul. Nu s-a mişcat nimic în timp ce tu ai băut

— Trebuie să ştii că ochii nu sunt întotdeauna foarte folositori în junglă, spuse maimuţa.

După ce a văzut că băiatul nu a înţeles sensul celor spuse de el, a continuat:

— Aici. Dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să ştii să îţi foloseşti urechile, dar mai ales nasul. Gând am sosit aici să bem şi am văzut zebrele fugind de îndată ce ne-au simţit, am ştiut că din partea aceasta a apei nu este nicio primejdie, altminteri zebrele ar fi fugit înainte de sosirea noastră. Totuşi m-am gândit că s-ar putea ca din partea cealaltă să fie un pericol. În direcţia unde bate vântul. Nu puteam deci simţi niciun miros din cauză că vântul bătea în acea direcţie, aşa că mi-am ciulit urechile şi mi-am încordat văzul, pentru a cerceta partea aceea unde mirosul nu mă poate ajuta.

— Şi nu ai descoperit nimic, nu-i aşa? râse Jack.

— Dimpotrivă, l-am descoperii pe Numa, leul. Stând la pândă în acel tufiş, unde creşte iarba aceea înaltă, zise Akut arătând cu mâna.

— Un leu? exclamă băiatul De unde ştii tu. Când eu nu văd nimic?

— Şi totuşi. Numa este acolo, zise marele antropoid. Mai întâi l-am auzit căscând Pentru tine căscatul lui Numa nu se deosebeşte de alte zgomote pe care vântul le face prin iarbă sau copaci, dar mai târziu vei învăţa să deosebeşti una

de alta. Am mai văzut că iarba cea înaltă s-a aplecat, când vântul nu bătea deloc.

Maimuţa a continuat după o scurtă pauză

— Uită-te cu multă atenţie. Iarba este aplecată în dreapta şi stânga leului, iar când respiră, firele de iarbă din faţă se apleacă. Vezi? Acele mişcări într-o parte şi alta nu sunt provocate de niciun vânt. Iarba din jur nu se mişcă la fel.

Băiatul privea cu încordare în cele din urmă a înţeles toate explicaţiile lui Akut şi a scos o exclamaţie de surpriză

— Da, spuse îl văd. Uite acolo, cu capul întors spre noi Nu cumva ne pândeşte?

— Desigur că ne pândeşte, mai spuse Akut. Dar acum nu este nicio primejdie. Nu trebuie să ne apropiem însă prea mult. Pentru că îşi păzeşte prada. Acum are stomacul plin. Căci am auzi cum îi trosnesc oasele pe care le mestecă printre dinţii săi puternici.

Akut a continuat liniştit:

— Acum se uită la noi din curiozitate. În curând se va scula, ca să vină să bea apă. Nu îi este frică de noi, dar nici nu doreşte să ne atace. Nici nu ne va băga în seamă

Antropoidul şi-a continuat lecţia:

— Acum ai un prilej foarte bun să îl cunoşti pe Numa. Cu cât ştii mai multe despre locuitorii junglei, cu atât trăieşti mai mult. Pe noi, maimuţele mari, când suntem multe în grup, Numa ne lasă în pace, pentru că şi noi avem colţi lungi şi puternici. Singur însă nu m-aş măsura cu el

Terminându-şi pledoaria, marele antropoid s-a întors spre Jack.

— Să mergem să dăm o raită în jurul lui, dar trebuie să fii totuşi atent, că acest animal face întotdeauna ceva la care te aştepţi cel mai puţin. Deci, atenţie cu urechile, ochii şi nasul. Ţine minte, că în fiecare tufiş se poate ascunde un duşman. Ferindu-te de Numa, poţi cădea în ghearele soţiei lui, Sabor, leoaica fioroasă. Acum

vino după mine, sfârşi Akut luând-o pe ocolite spre locul unde se adăpostea leul.

Jack l-a urmat imediat, având toate simţurile încordate.

— Asta este viaţa aici în junglă! îşi zise el în sinea lui, uitând de planurile concepute mai devreme, de a ajunge pe coastă pe un alt drum şi de acolo să plece cu prima ocazie spre Londra.

Acum se gândea la bucuria sălbatică de a trăi şi de a-şi măsura forţele cu puterea şi cruzimea animalelor din junglă, care vânau pe lumină sau pe întuneric, în pădurea neîmblânzită a Africii.

Nu îi era frică deloc, pentru că tatăl său nu avea de unde să-i transmită acest sentiment, ci doar onoare şi conştiinţă, iar aceste sentimente l-au tulburat deseori în lupta lor cu dragostea de libertate, care îi stăpânea sufletul.

Akut şi Jack s-au oprit la o mică distanţă de Numa. Jack a simţit imediat mirosul neplăcut al animalului şi faţa i s-a luminat de un zâmbet.

Ceva îi spunea că acest miros îi este cunoscut şi că l-ar fi recunoscut dintre mii de mirosuri, chiar dacă Akut nu i-ar fi atras atenţia asupra prezenţei regelui animalelor. Era un miros cunoscut, ciudat de cunoscut.

Acest miros i-a zbârlit părul de pe ceafă, iar instinctiv buza de sus i s-a ridicat, scoţându-i la iveală dinţii, de parcă ar fi dorit să mârâie amenințător. A avut senzaţia că pielea din jurul urechilor i se întinde, gata să perceapă orice mişcare.

Toate acestea îi dădeau impresia că este pregătit pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Prin întreg corpul simţi un fior plăcut, ce nu mai simţise niciodată până atunci. Imediat a devenit un alt om: o creatură sprintenă şi atentă.

Aceasta a fost schimbarea care s-a produs de îndată ce Jack a simţit mirosul leului feroce.

Până atunci nu a văzut niciun leu, pentru că Jane Porter a făcut tot ce a putut ca să îl împiedice să

cunoască animalele junglei. Dar băiatul a văzut nenumărate fotografii cu lei şi murea de curiozitate să privească cu proprii săi ochi la regele animalelor în came şi oase.

Mergând după Akut, îşi ţinea capul într-o parte, privind cu un ochi înapoi, peste umăr, în speranţa că Numa se va ridica de pe vânatul său şi se va arăta.

Deodată atenţia i-a fost atrasă de cu totul altceva, decât leul din în tufiş. Auzi un ţipăt de prevenire al lui Akut şi îndreptându-şi privirea spre cărare, văzu drept în faţă ceva care l-au făcut să îi treacă un fior prin şira spinării.

Era o leoaică ascunsă pe jumătate într-un tufiş, o creatură frumoasă şi suplă. Ochii ei galbeni-verzui priveau drept în ochii băiatului.

Nici zece paşi nu îi despărţeau, iar la douăzeci de paşi era maimuţa, care îi dădea diverse sfaturi băiatului. În acelaşi timp, adresa insulte animalului, cu intenţia vădită de a atrage atenţia animalului spre el. Dându-i lui Jack timp să alerge până la un copac unde să se urce şi să se pună la adăpost.

Dar Sabor nu era atentă la antropoid. Se uita ţintă la Jack, care se găsea între ea şi soţul ei, crezând că băiatul intenţiona să îl atace pe regele animalelor.

Leoaicele sunt animale care se enervează repede, iar ţipetele lui Akut o scoteau din răbdări. Scoase un mârâit ameninţător şi făcu un pas spre Jack.

— În copac! strigă Akut din răsputeri.

Băiatul s-a întors şi a vrut să fugă, dar leoaica a sărit să atace. Copacul nu era decât la câţiva paşi, iar o creangă groasă atârna cam la trei metri de pământ.

Jack sări spre creangă şi se trase cu repeziciune în sus. Una din labele animalului l-au lovit în şold rupându-i pantalonii de pijama.

Băiatul, pe jumătate gol acum, era la adăpost, când animalul a mai sărit o dată după el. Akut, dintr-un alt copac din apropiere, striga la leoaică, aruncându-i cuvinte de ocară, iar Jack, imitându-şi profesorul, se căznea şi el să supere animalul după cum ştia mai bine.

Amândoi s-au convins însă repede că vorbele lor nu vor alunga ferocele animal de sub copacii în care s-au adăpostit şi s-au gândit să caute ceva cu care să arunce în leoaică.

Dar nu aveau mai nimic, decât nişte crengi uscate cu care aruncau în animalul de sub ei. Aşa cum făcuse şi Tarzan cu douăzeci de ani în urmă, când dorea să întărite şi să supere marile feline din junglă.

Leoaica însă nu a mai pierdut multă vreme în jurul copacului. Dându-şi probabil seama, că îi era zadarnică furia, sau poate împinsă de foame, s-a îndepărtat majestuos, până la locul unde era leul cu prada sa.

Scăpaţi de această primejdie, Akut şi Jack au coborât din copac, reluându-şi drumul Akut l-a certat pe băiat pentru lipsa lui de atenţie.

— Dacă nu ai fi fost atât de concentrat asupra leului, ai fi simţit prezenţa leoaicei mai repede, spuse acesta.

— Dar şi tu ai trecut pe lângă ea, fără să o vezi, ripostă Jack.

Akut s-a întristat

— Uite aşa trăim şi murim noi, cei care trăim în pădure Eşti atent o viaţă întreagă şi numai o clipă de neatenţie şi…

Akut scrâşni din dinţi de parcă ar fi ros nişte oase cu fălcile sale puternice.

— Să ne fie asta o lecţie, a încheiat antropoidul, dar trebuie să ţii minte că nu trebuie ca ochii, nasul şi urechile să fie îndreptate toate în aceeaşi direcţie.

În noaptea următoarea, lui Jack i-a fost şi mai frig, aşa cum nu simţise frigul niciodată în viaţa

lui. Ce a mai rămas din pijama nu prea îl mai încălzea.

A doua zi a trebuit să stea mai mult ca să se încălzească la soarele din poiană.

Gândul lui era să meargă spre sud, apoi să o ia din nou spre vest, spre coastă, în căutarea unei aşezări umane. Nu îi spusese nimic lui Akut despre acest plan, pentru că ştia că bătrânul antropoid nu ar fi dorit să se despartă de el pentru nimic în lume.

Au rătăcit prin junglă mai bine de o lună, timp în care Jack a învăţat asprele legi ale vieţii în pădurea africană iar trupul său a început să se călească pentru această viaţă aspră.

Moştenise de la Tarzan statura şi musculatura puternică, deci nu avea nevoie decât de adaptarea la condiţiile vieţii în junglă. S-a obişnuit deasemenea să escaladeze şi să se deplaseze prin copaci.

Chiar la înălţimi foarte mari. Nu simţea ameţeală, iar curând deprinse meşteşugul deplasării rapide prin balansul crengilor şi aruncarea prin aer. Sărea din creangă în creangă cu o agilitatea mai mare decât Akut

Stând mult timp la soare, pielea i s-a bronzat şi s-a adaptat la schimbările de temperatură. Într-una din zile, şi-a scos cea mai rămas din pijama şi s-a scăldat în râu împreună cu Akut.

O maimuţă mică i-a furat singurul articol de îmbrăcăminte şi fugi cu cârpa departe în pădure. La început, Jack s-a necăjit mult din această cauză, dar şi-a dat seama că a fi pe jumătate îmbrăcat este cu mult mai incomod decât a fi dezbrăcat complet.

S-a obişnuit însă foarte repede să umble dezbrăcat şi se simţea foarte bine şi liber în toate mişcările sale. De multe ori îi venea să zâmbească la surprinderea colegilor lui, dacă l-ar fi văzut în această postură.

Desigur că l-ar fi invidiat însă pentru întreaga libertate de care beneficia şi gândindu-se la ei,

începea să îi pară rău de cei care sunt încorsetaţi în restricţiile lumii civilizate. Dar gândul la colegii săi care trăiau în confortul locuinţelor lor din Anglia, îi aducea în faţa ochilor imaginea părinţilor săi dragi

În aceste clipe, îl grăbea pe Akut să meargă mai repede acum, pentru că o luaseră deja spre apus. Maimuţoiul credea că sunt în căutarea unui trib din specia băiatului, iar Jack l-a lăsat să creadă că ar avea dreptate.

Va avea suficientă vreme să îi explice planul său când se vor apropia de lumea civilizată

Într-o zi, pe când înaintau prin junglă, au zărit pe neaşteptate, un sat de indigeni, unde câţiva copii se jucau lângă un pârâu. Inima băiatului tresări de bucurie la vederea lor; nu văzuse fiinţă omenească de mai bine de o lună.

Ce diferenţă era între el şi copii aceştia sălbatici în pielea goală? Doar culoarea pielii şi atât. Nu erau şi aceştia tot fiinţe umane, create după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu?

Porni deci spre ei, însă Akut a mormăit ceva, apucându-l de un braţ, pentru a-l opri. Băiatul s-a împotrivit şi pomi în fugă spre copii care se jucau în apă.

La strigătul lui, toţi copiii care se jucau şi-au ridicat capetele. O clipă s-au uitat unul la celălalt, apoi au rupt-o la fugă de spaimă, spre sat.

Cei din sat, au considerat ţipetele copiilor drept semnalul apropierii unor animale sălbatice şi drept urmare, şi-au făcut apariţia vreo douăzeci de indigeni, înarmaţi cu suliţe şi scuturi, gata de luptă.

Jack s-a oprit când a văzut reacţia copiilor, contrară intenţiilor sale de prietenie. Zâmbetul de pe buzele sale a dispărut imediat ce a văzut că războinicii se îndreaptă ameninţător spre el.

Akut i-a strigat să fugă imediat, avertizându-l că băştinaşii îl vor omorî.

Băiatul a stat un moment nemişcat, uitându-se la războinicii care se apropiau. Apoi a ridicat o mână,

cu palma deschisă spre ei, în semn de pace, strigându-le că el vine ca prieten şi că nu dorea decât să se joace cu copii lor.

Desigur că băştinaşii nu au înţeles cuvintele lui, căci răspunsul lor a fost ceea ce era normal ca o fiinţă goală să primească după ce s-a năpustit asupra unor copii: o ploaie de suliţi, care s-au înfipt în copacii din jurul băiatului, din fericire însă băiatul rămânând teafăr. Atunci, Jack a simţit din nou cum i se zbârleşte părul până în creştetul capului. Pupilele i s-au micşorat, iar ochii îi sclipeau de ură, înlocuind expresia de prietenie pe care o abordase cu câteva clipe mai înainte. Scoţând un mârâit, la fel ca orice alt animal dezamăgit, s-a întors şi a fugit. Akut îl aştepta într-un copac şi cum l-a văzut, a coborât şi i-a spus să se grăbească. Ştia foarte bine că numai ei doi, goi şi neînarmaţi, nu se puteau măsura cu atâţia războinici negri, care bineînţeles îi vor căuta şi prin junglă, până la o oarecare distanţă de satul lor. Dar acum fiul lui Tarzan făcea cunoştinţă cu un alt fel de sentiment. Venise cu inima deschisă de copil să îşi ofere prietenia unor fiinţe ca şi el. În schimb, a fost primit cu duşmănie şi a fost atacat. Cei cărora li s-a adresat nici nu l-au ascultat.

Akut insista să se grăbească, dar el dimpotrivă îşi încetinea mersul, arzând de nerăbdare să se bată cu băştinaşii. În sufletul lui, ceva îi spunea că ar fi o nebunie să se lupte cu atâţia războinici bine înarmaţi, iar el avea doar două mâini şi dinţii săi puternici, la care se gândea cum să îi întrebuinţeze mai bine în luptă.

Mergând încet printre copaci, privea foarte des înapoi, deşi nu neglija să fie atent la primejdiile care ar fi putut să apară din faţă. Nu mai era nevoie ca să repete întâmplarea cu leoaica, pentru că lecţia a fost învăţată, întipărindu-i-se în minte.

În urma lor se auzea zgomotul făcut de războinicii care îi căutau şi se îndemnau prin strigăte de luptă. Jack înainta încet, până când s-a

lăsat ajuns de urmăritorii săi. Aceştia însă nu l-au observat, pentru că nu le-a trecut prin minte să se uite şi pe sus, prin frunzişul des al copacilor, loc nu prea obişnuit pentru un om să se ascundă.

Grupul de războinici a mers mai departe în adâncul pădurii cam doi kilometri după care au hotărât să se întoarcă înapoi în sat. Sosi astfel prilejul pe care îl aştepta fiul lui Tarzan.

În vinele sale curgea acum sângele răzbunării, încât îşi vedea potrivnicii într-o ceaţă roşie. De îndată ce războinicii au depăşit locul unde era ascuns, Jack a început să îi urmărească.

Akut nu se vedea nicăieri. Era probabil mai în faţă fiind convins că băiatul vine după el. Nu dorea să se expună suliţelor ucigătoare ale negrilor.

Trecând fără zgomot dintr-un copac în altul, Jack îi urmărea pe războinicii care se întorceau acasă. În cele din urmă. Unul dintre ei a rămas în spatele celorlalţi.

Pe faţa băiatului a apărut un zâmbet trist. Sări mai repede printre crengi, până a ajuns deasupra negrului, care nu bănuia ce primejdie îl aşteaptă.

Jack îşi pândea prada aşa cum Şita, pantera, şi-ar fi pândit bietul animal care urma să îi cadă victimă. Scena aceasta, băiatul o văzuse deja de mai multe ori.

Sări pe neaşteptate, în spatele războinicului, iar degetele i s-au înfipt în gâtul adversarului. Datorită forţei şi greutăţii băiatului, negrul a fost trântit la pământ, iar genunchiul care îi apăsa pieptul îl împiedica să respire.

Un rând de dinţi puternici i s-au înfipt în gât, în timp ce era sugrumat de zece degete puternice. Războinicul s-a zbătut câteva clipe, zvârcolindu-se când într-o parte, când în alta, făcând eforturi disperate pentru a se elibera.

Toate încercările sale erau însă zadarnice, iar strânsoarea nu slăbea. S-a simţit ridicat în aer şi târât încet într-un tufiş de la marginea drumului.

CAPITOLUL VII — Dezamăgirea lui Jack

Akut a observat după un timp că băiatul nu îl urmează. S-a întors atunci să îl caute. Însă nu a mers prea mult, pentru că a trebuit să se oprească în loc, speriat de o apariţie stranie care venea spre el dintre copaci

Era Jack, însă echipat de nu îi venea să-şi creadă ochilor: într-o mână avea o suliţă lungă, în spate îi atârna un scut oval, aşa cum aveau băştinaşii care îi atacaseră, iar la glezne purta inele metalice. Peste şold avea o bucată mare de piele, iar la curea avea atârnat un cuţit mare.

Imediat cum l-a zărit pe Akut, Jack a început să alerge spre el, arătându-i trofeele, atrăgându-i atenţia asupra noilor sale obiecte. Apoi povesti amănuntele faptei sale vitejeşti.

— L-am omorât numai cu dinţii şi cu mâinile goale, spunea el. Am vrut să mă împrietenesc cu ei, dar ei au preferat să îmi devină duşmani. Acum că sunt înarmat îi voi arăta lui Numa ce înseamnă ca cineva să îmi fie duşman. Singurii noştri prieteni sunt oamenii albi şi maimuţele cele mari. Pe aceştia trebuie să îi găsim, iar pe ceilalţi îi ocolim sau îi vom ucide. Vezi, tot am învăţat ceva de când trăiesc în junglă.

Au făcut un ocol mare în jurul satului atât de neprietenos şi ajungând din nou la râu şi-au continuat drumul spre coastă.

Băiatul se mândrea foarte mult cu noile sale arme şi ornamente. Exersa aruncarea suliţei ore întregi, iar după o vreme a devenit foarte îndemânatic în mânuirea acestei arme.

În timpul drumului, Akut îl învăţa şi alte lucruri folositoare. Acum, băiatul deosebea orice urmă din pădure, jungla devenind o carte deschisă pentru ochii lui ageri.

Simţurile sale s-au ascuţit. Distingea zeci de mirosuri, iar urechile percepeau toate zgomotele pădurii.

Putea să deosebească zeci de specii de animale numai după miros, putând să precizeze dacă

animalul se apropie sau se depărtează. Nici nu mai avea nevoie de ochi, pentru a preciza dacă sunt doi sau patru lei, chiar dacă animalele erau la o sută de metri sau chiar la un kilometru.

Majoritatea cunoştinţelor folositoare le-a învăţat de la Akut, dar şi o mare parte le avea în instinct, un simţ deosebit, moştenit de la Tarzan. Începuse să iubească viaţa de pădure.

Continua luptă a inteligenţei şi instinctelor sale cu atâţia duşmani de moarte, care pândeau zi şi noapte, îi plăcea la nebunie, fiindcă se născuse cu aceste sentimente.

Dar cu toată dragostea pe care o purta junglei, era conştient de răul pe care îl făcuse plecând de lângă părinţii săi. Dragostea pentru ei era foarte puternică în sufletul lui ca să îi permită o fericire deplină, deseori fiind foarte trist din acest motiv.

Hotărârea sa de a găsi un port pe coasta de vest a Africii de unde să intre în legătură cu părinţii săi pentru a primi bani de drum spre casă. A rămas neschimbată. Era sigur că ajuns acasă, îi va putea convinge pe părinţi să îi permită să petreacă măcar câteva zile în întinsa junglă africană, atât de dragă şi tatălui său. Aflase de aceste ţinuturi de la tatăl lui, iar acum le-a cunoscut personal. Va dori să revină pe aceste meleaguri, pentru a mai scăpa de restricţiile vieţii din lumea civilizată. Altfel era foarte satisfăcut, deoarece, înaintând spre coastă, avea parte de libertatea şi plăcerile oferite de pădurea sălbatică, fiind şi cu conştiinţa împăcată că se îndreaptă spre un port mai mare, unde se va îmbarca pentru a se reîntoarce la părinţii lui. Se gândea şi la bucuria de a vedea din nou oameni albi, fiinţe din rasa lui, pentru că îi era dor de oameni, tovărăşia lui Akut fiind destul de plicticoasă.

Altercaţia cu băştinaşii îl mai supăra din când în când, când se gândea cu câtă prietenie s-a îndreptat el spre ei şi cu câtă duşmănie a fost întâmpinat Faţă de nevinovăţia cu care a căutat el prietenia

acelor oameni şi de siguranţa cu care s-a apropiat de ei fiind sigur că vor fi ospitalieri, primirea neomenească de care a avut parte a fost o puternică lovitură dată idealurilor sale de copil

Nu îi mai considera pe băştinaşii negri ca fraţi, ci mai curând ca nişte duşmani din junglă, ca fiare de pradă, chiar dacă umblau în două picioare şi nu în patru.

Zilele treceau una după alta. După atâtea săptămâni de exerciţii în aer liber, muşchii băiatului s-au dezvoltat, iar el a devenit atât de sprinten încât şi flegmaticul Akut se minuna de calităţile lui.

Jack îşi dădea seama de calităţile lui fizice şi încurajat de aprecierile antropoidului, a devenit cam nepăsător la nenumăratele primejdii din pădure. Mergea prin junglă cu capul sus, mândru, sfidând primejdiile.

Când Akut se suia iute într-un copac, de îndată ce simţea mirosul de leu. Jack râdea. Trecând nepăsător prin faţa regelui animalelor. Multă vreme norocul l-a favorizat în aceste primejdioase jocuri.

Leii pe care îi întâlneau, probabil că erau sătui, sau poate chiar curajul acestei creaturi ciudate, care venise de curând în ţinutul lor, îi surprindea atât de mult, încât rămâneau locului, neştiind ce să creadă sau ce să facă. Indiferent de cauză, băiatul a trecut de câteva ori pe sub nasul unui leu enorm, fără să stârnească altceva decât un mârâit de prevenire.

Este însă greu să găseşti două animale sălbatice cu acelaşi temperament. Şi ele se deosebesc la fel de mult ca şi fiinţele omeneşti. Iar dacă zece lei au stat nepăsători faţă de creatura obraznică ce a trecut pe lângă ei, puţin probabil ca al unsprezecelea să reacţioneze la fel.

Regele animalelor are o fire extrem de nervoasă.

Acest animal gândeşte şi judecă situaţia în care se găseşte. Având un creier dezvoltat şi un sistem

nervos pe măsură, este supus temperamentului propriu care se modifică datorită unor cauze externe.

A sosit ziua când băiatul s-a întâlnit cu acest al unsprezecelea leu. Jack străbătea o poiană largă, presărată cu tufişuri mari şi dese.

Akut se găsea la câţiva metri mai în stânga lui, când băiatul a simţit miros de leu.

— Fugi Akut! strigă băiatul râzând. Numa este ascuns în tufişul din dreapta mea. Urcă-te repede în copac, Akut! Te voi apăra eu, fiul lui Tarzan, mai adăugă Jack, râzând şi continuându-şi drumul drept înainte, ajungând în dreptul tufişului unde era Numa ascuns.

Maimuţoiul i-a strigat să se ferească. Drept răspuns, băiatul şi-a rotit suliţa deasupra capului, executând câţiva paşi dintr-un dans imaginar de război, arătându-şi dispreţul şi nepăsarea.

S-a apropiat foarte mult de fiorosul animal, până când, cu un mârâit puternic, leul s-a ridicat din culcuş, la zece paşi de Jack. Era o fiară enormă, cu o coamă stufoasă, un adevărat exemplar de rege al junglei, supărat că cineva i-a tulburat liniştea.

Arunca priviri furioase cu ochii săi galbeni verzui. Jack, înarmat doar cu suliţa sa nepotrivită unei lupte cu un asemenea animal, a înţeles imediat că acest leu era diferit de ceilalţi pe care îi întâlnise, dar a mers prea departe să mai poată da înapoi

Cel mai apropiat copac era la mai mulţi metri spre stânga, dar leul l-ar fi ajuns din urmă, înainte de a ajunge la jumătatea drumului, mai ales că acum leul era pregătit să atace.

Un alt copac era în spatele leului, un salcâm cu ţepi, dar şi acest adăpost era inaccesibil băiatului.

Suliţa lungă din mână şi copacul din spatele leului i-au sugerat o idee, absurdă în felul ei, dar era o speranţă de scăpare. Reuşita era singura scăpare din această situaţie primejdioasă.

Dacă leul apuca să îl atace, ar fi fost prea târziu pentru a-şi realiza planul, deci trebuia să atace el mai întâi. Şi atunci, spre mare uimire a lui Akut, dar şi a leului, Jack sări să îl atace pe fiorosul animal.

Surprins, leul a rămas nemişcat o clipă, suficient timp ca Jack să încerce un exerciţiu sportiv pe care îl exersase pe când umbla la şcoală. A alergat deci spre fiară, ţinându-şi suliţa îndreptată spre leu.

Akut scoase un ţipăt de groază şi de mirare. Leul, cu ochii holbaţi, aştepta atacul, gata să se ridice în picioare pe labele din spate, dorind să îl întâmpine pe acest imprudent cu o lovitură puternică de labă, care ar fi sfărâmat şi ţeasta unui bivol.

Ajuns în faţa leului la doi paşi, băiatul a proptit suliţa de pământ şi mai înainte ca fiara să-i fi ghicit intenţiile, a executat un salt ca la un concurs de sărituri cu prăjina, zburând deasupra animalului, drept în copacul plin de ţepi, unde era în siguranţă, suferind doar nişte înţepături datorită ţepilor numeroşi ai salcâmului.

Akut, care nu a mai văzut o săritură cu prăjina în viaţa lui, sărea şi el de bucurie în sus şi în jos, în copacul său, aruncându-i leului vorbe de ocară. În acest timp, Jack căuta un loc mai comod în salcâmul plini de ţepi lungi, încercând să îşi facă acest adăpost cât mai primitor.

Scăpase cu viaţă din această încercare, dar durerile provocate de ţepi copacului erau neplăcute. Mai ales că Numa nu avea de gând să plece de sub el.

Abia după o oră s-a hotărât leul să plece, străbătând poiana şi dispărând în junglă. Jack a coborât din copacul neospitalier, fiind acum atent să nu îşi mai provoace şi alte răni pe lângă înţepăturile pe care le căpătase în saltul deasupra regelui animalelor.

Au trecut mai multe zile, până când rănile i s-au închis. Dar aceasta a fost o lecţie folositoare, Jack

hotărând să nu mai înfrunte primejdii fără rost.

De acum încolo îşi va asuma riscurile unei aventuri, numai dacă nu sunt alte alternative de scăpare mai bune şi mai sigure.

Akut lingea rănile băiatului, aplicând cel mai bun tratament la îndemână în junglă. Rănile lui Jack s-au închis repede, datorită rezistenţei organismului său tânăr.

Când băiatul s-a însănătoşit, au pornit-o din nou la drum spre coasta de vest a Africii, fiind cuprinşi de bucuria apariţiei unor noi locuri, cu noi fiinţe de înfruntat.

În cele din urmă a sosit şi momentul pe care Jack îl aşteptase atât de mult: întâlnirea cu semenii săi. Trecând prin jungla deasă, băiatul, care cerceta toate urmele întâlnite, a descoperit o urmă veche, dar vizibilă clar pe pământul umed: urma evidentă a unui alb, încălţat cu ghete europene.

Cărarea, pe care se putea observa că trecuse un număr mare de oameni, ducea spre nord, fiind perpendiculară pe direcţia de deplasare a celor doi. Însă, fără îndoială că cei care se duceau în acea direcţie ştiau unde se află cel mai apropiat oraş civilizat.

Jack s-a hotărât să îi ajungă din urmă, măcar pentru plăcerea de a discuta cu fiinţe de neamul lui. Era peste măsură de nerăbdător să pornească după acea ceată care trecuse pe acolo.

Akut însă stătea la îndoială, nedorind să întâlnească alţi oameni, indiferent de culoarea pielii. Pe Jack nu îl considera om, ci mai degrabă făcând parte din neamul lui, fiind fiul lui Tarzan, regele maimuţelor.

Akut nu s-a lăsat înduplecat şi a încercat să îl convingă că vor da şi peste un trib de neamul lui, peste care va domni, aşa cum făcuse şi tatăl său. Jack însă dorea neapărat să întâlnească oameni albi, vrând să trimită veşti despre el părinţilor săi.

Abia atunci Akut a ghicit adevărul călătoriilor prin junglă: faptul că Jack doreşte să se înapoieze

la părinţii săi. La acest gând, bătrânul maimuţoi s-a întristat peste măsură, îl iubea pe Jack aşa cum îl iubise pe Tarzan, cu devotamentul unui câine credincios. În inima lui, nutrise speranţa că el şi băiatul nu se vor despărţi niciodată.

Şi iată că aceste vise atât de scumpe lui vor dispare. Hotărâse să rămână credincios băiatului, atâta vreme cât vor fi împreună.

A acceptat hotărârea lui Jack de a pomi pe urma cetei oamenilor albi, ştiind că această călătorie va fi ultima pe care o vor face împreună.

Urma nu era mai veche de două sau trei zile, aşa că luând în considerare viteza redusă de deplasare a caravanei, îi vor putea ajunge în câteva ore de mers rapid. Mai ales că cei doi nu aveau de cărat greutăţi şi se deplasau şi pe sus, pe crengile copacilor, când vegetaţia de pe sol le împiedica mersul.

Jack deja pornise înainte pe urmele cetei şi a fost primul care după câteva ore de mers a observat ariergarda micii armate, pe care dorea să o ajungă cât mai repede.

Erau vreo douăzeci de băştinaşi, care transportau greutăţi mari în spate şi au rămas mai la urmă, fie datorită oboselii, fie datorită slăbiciunii. Câţiva soldaţi le dădeau mereu ordine să se deplaseze mai repede.

Când ordinele nu erau destul de bine înţelese, soldaţii îi loveau pe băştinaşi cu brutalitate, pentru că primeau ordine de la doi albi cu bărbi mari. Blonde, care le acopereau faţa în întregime.

Băiatul era cât pe aici să strige spre ei, formule politicoase de salut, însă vorbele i-au îngheţat pe buze la vederea unei scene, care i-a transformat bucuria într-o furie fără margini.

Cei doi albi mânuiau fiecare câte un bici, cu care îi loveau pe bieţii negri, peste spatele lor gol, care abia se mai puteau mişca sub enormele lor poveri, pe care. Nu le-ar fi putut duce nici oameni voinici şi odihniţi.

Din când în când, soldaţii arabi şi cei doi albi, aruncau priviri speriate în spate, de parcă ar fi aşteptat, în orice moment, să fie atacaţi din acea direcţie.

Jack a încetinit ritmul marşului său forţat şi mergea în urma cetei privind dezgustat la chinurile la care erau supuşi bieţii cărăuşi.

Akut l-a ajuns din urmă şi mergea lângă stăpânul lui, însă nu era foarte şocat de cele ce se întâmplau în faţa lor, mârâind doar când câte un biet negru era bătut fără milă, fără să fi avut vreo vină.

După o vreme s-a uitat întrebător la băiat. Acum că i-a ajuns din urmă pe cei de acelaşi neam cu el, de ce nu aleargă să le vorbească? I-a pus multe întrebări pe această temă.

— Aceştia sunt canibali, spuse băiatul în cele din urmă. Nu vreau să merg alături de ei, pentru că nu aş suporta multă vreme felul lor inuman de a se purta. Le-aş sări în gât şi i-aş ucide, la prima ocazie când ar mai ridica biciul asupra unui om.

După o clipă de gândire a spus:

— Oricum, nu ar strica dacă m-aş duce să îi întreb în ce direcţie este cel mai apropiat port. Pe urmă m-aş duce în treaba mea.

Akut nu i-a răspuns, iar băiatul a coborât din copac, îndreptându-se spre mica armată. Când a ajuns cam la o sută de metri de ei, unul dintre cei doi albi s-a întors şi l-a zărit.

Imediat a dat alarma, ridicând arma trăgând un foc spre Jack. Glonţul a trecut pe lângă ţintă, lovind frunzele unui copac din apropiere.

După câteva clipe, atât albul celălalt, cât şi soldaţii din ariergarda, au început să tragă salvă după salvă, de parcă ar fi avut de a face cu o armată foarte puternică.

Jack a sărit şi s-a adăpostit după un copac gros.

Atâtea zile de marş, într-o teroare fără margini, i-a făcut pe cei din ceată extrem de nervoşi şi orice zgomot al pădurii îi făcea să creadă că vor fi

atacaţi. Aşa se explică, de ce toţi trăgeau la nimereală, mai mult de frică, crezând că sunt atacaţi de şeic şi neamul lui sângeros.

Apariţia neaşteptată a unui războinic alb şi gol a fost un motiv suficient să declanşeze această descărcare de nervi şi praf de puşcă. Strigătul lui Malbin a fost suficient ca toţi ceilalţi să creadă că sunt atacaţi şi că trebuie să se apere. În cele din urmă împuşcăturile au încetat şi toţi au vrut să vadă asupra cui s-au atras atâtea sute de gloanţe Din discuţiile care au urmat, a reieşit faptul că numai Malbin văzuse acea fiinţă.

Dar şi nişte băştinaşi au spus că au văzut o fiinţă albă dar descrierile difereau de la un negru la celălalt.

Jensen nu mai ştia ce să creadă pentru că unul declarase că inamicul era înalt de patru metri şi avea corp de om şi coadă de elefant.

Altul a spus că a văzut trei arabi de o statură uriaşă cu bărbi lungi şi negre. Au hotărât să cerceteze şi nu au găsit nici urmă de inamici, pentru că Akut şi Jack s-au ascuns când au văzut că sunt din nou întâmpinaţi cu ostilitate.

Jack era deprimat şi trist. Nu i-a trecut încă supărarea provocată de incidentul cu copiii din satul cu băştinaşi de pe malul râului. Că iată din nou a întâlnit aceeaşi atitudine, dar de la nişte oameni, printre care se găseau şi albi, fiinţe din rasa lui.

— Animalele mici ale junglei fug de mine îngrozite, murmură el. Animalele mari sunt gata să mă rupă în bucăţi când mă văd. Oamenii, dacă sunt negri mă atacă cu suliţele. Uite acum şi oamenii din aceeaşi rasă cu mine au tras asupra mea şi m-au gonit. Oare întreaga lume trebuie să fie împotriva mea? Fiul lui Tarzan nu îl are ca prieten decât pe Akut?

Bătrânul antropoid s-a apropiat de Jack. Fiul lui Tarzan.

— Maimuţele din neamul meu îţi vor fi singurii tai prieteni, pentru că singurul prieten al lui Jack este Akut. Ai văzut că cei din neamul tău nu te doresc. Să mergem să căutăm maimuţe, cei care sunt din neamul meu şi al tău.

Limba marilor maimuţe antropoide este o combinaţie de sunete guturale monosilabice, însoţită de gesturi semnificative. Traducerea exactă deci nu este posibilă, la fel cum am traduce dintr-o limbă în alta, dintre cele vorbite de oameni.

Însă acestea erau cele ce dorise Akut să spună, iar Jack a înţeles foarte bine sensul lor. Au plecat amândoi, tăcuţi, fiecare cu gândurile sale.

Akut se bucura că băiatul a rămas cu el, dar Jack era supărat şi dornic de răzbunare. În cele din urmă a hotărât să dea un răspuns celor spuse de Akut.

— Foarte bine, Akut. Să mergem acolo unde zici tu. Să găsim maimuţele cele mari. Poate singurii noştri prieteni pe lumea aceasta.

CAPITOLUL VIII — O nouă decepţie

A trecut un an de când cei doi suedezi au fost goniţi din ţinuturile sălbatice unde era aşezarea şeicului. Mica Meriem tot se mai juca cu păpuşa Geeka, revărsându-şi întreaga dragoste asupra acelui obiect, care nici cu un an în urmă nu era frumos, dar care devenise acum o mică ruină.

Pentru Meriem însă, nu era nimic mai frumos şi mai scump decât această păpuşă urâtă. Toate speranţele, necazurile şi ambiţiile le destăinuia urechilor surde ale capului de fildeş, atât de diform. Oricâte necazuri ar fi avut, fetiţa tot mai avea speranţe şi ambiţii de viitor.

Este drept că aceste ambiţii erau mai degrabă de domeniul fantasticului, al unei vieţi de poveşti, dar firul principal era scăparea din ghearele şeicului, sau ale negresei Mabunu şi plecarea undeva, spre necunoscut, unde nici El Adrea să nu pătrundă. Acolo s-ar fi jucat toată ziua, înconjurată de flori, de păsări şi de micile maimuţe care se zbenguiau prin vârfurile copacilor.

Meriem şedea turceşte la rădăcina unui copac mare, care crescuse la marginea satului, chiar lângă zidul de apărare. Era ocupată cu ridicarea unui cort de frunze pentru Geeka.

În faţa cortului erau bucăţele de lemn, frunze mici şi uscate şi câteva pietre, care reprezentau pentru ea, vesela şi tacâmurile unei cine imaginare. În tot timpul micului ceremonial, fetiţa vorbea cu păpuşa, pe care o aşezase pe pământ, proptind-o cu nişte crenguţe, de parcă ar fi stat la masă. Era atât de concentrată în jocul ei, încât nu a observat o uşoară mişcare a ramurilor de deasupra ei, care se îndoiau sub greutatea unei fiinţe care a pătruns dinspre junglă până acolo. Ea se juca mai departe, fericită, fără să îi pese de nimic, în timp ce doi ochi o priveau fără să clipească.

În acea parte a satului nu era nimeni numai Meriem, pentru că satul era aproape depopulat de când şeicul a plecat într-o expediţie de câteva luni spre nord.

Şeicul se întorcea spre casă în aceste momente şi distanţa dintre sat şi caravana lui era de numai o oră de mers prin junglă.

Un an a trecut de când oamenii albi au tras asupra băiatului lui Tarzan, alungându-l din acele locuri, pentru a porni în căutarea singurelor fiinţe, care după părerea lui Akut l-ar fi primit ca prieteni. Jack şi Akut au mers luni întregi spre răsărit, afundându-se în jungla deasă. Acest an a fost foarte important pentru Jack, atât pentru dezvoltarea sa fizică, cât şi pentru a se deprinde în totalitate cu viaţa din pădurea africană. Muşchii i s-au oţelit, devenind un băiat puternic, capabil de deplasări lungi şi de lupte cu fiarele din junglă.

Nimic nu îi mai era necunoscut în pădurea deasă şi primejdioasă, devenind un bun cunoscător al obiceiurilor tuturor animalelor, care trăiesc printre acele locuri sălbatice. Devenise deci o fiinţă cu calităţi fizice extraordinare, dotat şi cu o inteligenţă sclipitoare care îl ajuta în tot ce făcea

pentru a supravieţui în acele condiţii grele. Deşi era încă foarte tânăr, devenise atât de puternic, încât nici chiar Akut nu se mai putea măsura cu el, când se luau la trântă. Akut l-a învăţat să se bată, aşa cum fac maimuţele.

Akut s-a dovedit a fi un pedagog excelent, dar şi Jack era un elev foarte dotat care ştia să profite din plin de calităţile sale fizice şi intelectuale.

Erau în căutarea unei cete de maimuţe mari, antropoide, din neamul lui Akut. Pe drum, se hrăneau cu tot ce le oferea jungla. Vânau zebre şi antilope pentru came. Vânatul cădea sub lovitura dibace de suliţă a lui Jack, sau era prinsă de forţele unite ale celor doi vânători, care dintr-o săritură din copac, prindeau animalul care mergea să bea apă. Jack era acum acoperit cu o piele de leopard, dar această ţinută nu i-a fost impusă de nimeni. După întâlnirea nereuşită cu albii s-a retras în mijlocul junglei şi trăia după instinctul moştenit de la Tarzan.

Purta această piele de leopard, ca un trofeu. Ucisese un asemenea fioros animal de pradă doar cu cuţitul, într-o luptă corp la corp.

Văzuse blana frumoasă a acestui animal şi a pus-o la uscare, dar pielea animalului s-a transformat într-un cuib de viermi urât mirositori şi a fost obligat să o arunce. Mai târziu, din întâmplare, a întâlnit un războinic negru, care rămăsese în urma cetei sale.

Negrul purta o piele la fel ca şi a lui, dar era moale şi frumoasă, pentru că fusese conservată bine. A sărit din copac asupra războinicului înfigându-i în piept cuţitul său lung. Luându-i frumosul trofeu.

Conştiinţa lui nu l-a mustrat pentru că a ucis pentru a-i lua băştinaşului blana pe care o purta acum. În junglă, dreptul asupra celorlalţi era dat de putere şi această filosofie a existenţei dure nu a avut nevoie să-i fie predată de niciun profesor,

învăţând din comportamentul celorlalte vieţuitoare ale pădurii.

Jack ştia că negrul l-ar fi ucis, dacă ar fi avut ocazia. Nici el, nici negrul, nu trebuiau să facă parte dintr-o altă categorie de vieţuitoare ale pădurii, ci făceau parte dintr-o lume cu legile ei impuse de supravieţuire.

Fiecare dintre locuitorii junglei nu are decât o singură viaţă, dar care este căutată de ceilalţi pentru a i-o lua. Cu cât este mai mare numărul duşmanilor ucişi, cu atât este mai mare şansa de supravieţuire.

Deci, băiatul s-a îmbrăcat în frumoasa blană a războinicului ucis, satisfăcut de ceea ce făcuse. A pornit apoi după Akut, în căutarea acelor triburi de maimuţe care i-ar fi acceptat cu braţele deschise.

În cele din urmă, căutarea lor a fost încununată de succes. Adânc în inima junglei, departe de prezenţa omului, au dat peste o mică arenă naturală, ca şi aceea, unde Tarzan luase parte la ceremonialul tobelor bătute ritmic de maimuţe. Mai întâi au auzit, de la o distanţă foarte mare, bătăi ritmice de tobe. Mai dormeau încă şi au fost treziţi de sunete ciudate care ajungeau până la ei, de la o depărtare foarte mare.

S-au trezit imediat şi Akut a înţeles semnalul tobelor.

— Maimuţele cele mari! Exclamă el. Este dansul tobelor. Să mergem Korak, fiul lui Tarzan, la ai noştri!

Akut îi găsise băiatului acest nume, cu câteva luni în urmă, neputând pronunţa Jack. Korak ar fi transcrierea aproximativă a sunetelor emise de Akut, iar în limba antropoizilor înseamnă „Omorâtorul”.

Băiatul s-a sculat pe de creanga care i-a servit ca şi pat şi a stat un moment rezemat de copac. Apoi, la lumina lumi, a încercat să pătrundă cu privirea sa ageră, întunericul junglei.

Şi Akut s-a ridicat, scoţând o serie de mârâituri surde, care dovedeau satisfacţia că în sfârşit a întâlnit pe cineva din neamul lui. Alături de el, aceleaşi sunete erau scoase şi de fiul lui Tarzan.

După câteva minute, s-au hotărât să înainteze spre acel loc. Tobele se auzeau dintr-un luminiş inundat de lumina argintie a lumi.

Akut se deplasa majestuos în lumina lumi, iar lângă el, cu mult mai elegant şi cu mai multă prestanţă păşea băiatul alb, cu pielea fină, în comparaţie cu blana stufoasă şi neagră a însoţitorului său. Jack intona o melodie populară din cele pe care le învăţase la şcoală, la Londra. Era fericit şi nerăbdător.

Sosise momentul mult aşteptat. Revenea, în sfârşit la cei care erau de neamul lui, care trebuiau să îl accepte. În acest din urmă an, în lungul drum spre interiorul continentului, noţiunea de casă şi civilizaţie au pălit, având în faţă doar tribul de maimuţe care l-ar fi primit, nu aşa cum s-a întâmplat cu ultimele sale încercări de a se apropia de oameni.

Viaţa de la Londra era acum mai mult un vis, iar întoarcerea la părinţii lui a amânat-o pentru un viitor îndepărtat. Acest fapt i se părea acum un vis plăcut, dar irealizabil în viitorul apropiat. Toate ideile lui despre civilizaţie erau ascunse în ungherele cele mai ascunse ale creierului său, de parcă nu ar fi existat niciodată acea pane a vieţii sale când a trăit printre oameni albi şi în lumea lor plină de lucruri frumoase şi utile.

Făcând abstracţie de înfăţişarea lui umană şi de intelectul său foarte dezvoltat, era tot o maimuţă ca şi animalul de lângă el, antropoidul Akut.

Într-un moment de bucurie, îi trase maimuţoiului o palmă zdravănă peste spate. Acesta prefăcându-se supărat, s-a repezit asupra lui Jack, cu colţii pregătiţi de atac, încercând să îl prindă cu labele sale păroase.

S-au încăierat, ca şi altădată, tăvălindu-se în iarbă, prefăcându-se că se muşcă unul pe celălalt. Se hârjoneau până oboseau.

În aceste jocuri ale lor, Jack l-a învăţat pe Akut mai multe tehnici de luptă modernă pe care le învăţase el la şcoală, la orele de arte marţiale. Akut l-a învăţat pe Jack cum să lupte ca şi strămoşii lui, care au supravieţuit vitregiilor existenţei lor, datorită modului acesta de a ataca sau de a se apăra, încă de pe vremea când pământul era acoperit de ferigi, iar crocodilii aveau aripi.

Dar mai era o artă pe care Jack o cunoştea foarte bine, datorită numeroaselor antrenamente de la pension, pe care Akut cu greu a învăţat-o. Este vorba de box.

Akut era surprins că orice atac împotriva băiatului era neutralizat de un pumn puternic primit în bot sau în stomac. De multe ori, a reacţionat de parcă ar fi atacat cu adevărat, pentru că în fond, nu era decât un animal sălbatic al junglei.

Greutatea cea mare în încăierările lor era să îl prindă pe băiat, pentru că după ce se năpustea asupra lui, se trezea bătând aerul cu labele, în timp ce pumnii puternici ai lui Jack curgeau ca ploaia, făcându-l să urle de durere. Akut se dădea întotdeauna învins şi se retrăgea mârâind furios şi timp de o oră sau mai mult era extrem de supărat; supărarea însă îi trecea repede.

De data aceasta însă nu au boxat. S-au trântit unul pe celălalt la pământ, luptându-se câteva minute.

Un miros de animal de pradă le-a întrerupt însă joaca. Şita, pantera, trecea prin apropiere, iar cei doi s-au oprit şi au mârâit în semn de recunoaştere a prezenţei duşmanului.

Pantera a trecut mai departe, fără să bage în seamă prezenţa celor doi. La fel, Akut şi Jack au pornit spre partea pădurii dinspre care se auzeau limpede acele sunete de tobă.

Au ajuns destul de aproape acum, pentru că auzeau şi mârâiturile maimuţelor care dansau, simţindu-le distinct şi mirosul. Băiatul tremura de emoţie, iar blana de pe spinarea lui Akut s-a zbârlit, semn că era fericit.

S-au strecurat în tăcere prin junglă până au ajuns la locul de întâlnire al maimuţelor. Cu cât se apropiau, cu atât erau mai atenţi pentru a nu fi observaţi de santinelele maimuţelor.

În cele din urmă, au putut să vadă clar întreaga scenă din amfiteatrul natural. Pentru Akut această scenă era cunoscută, dar lui Jack totul i s-a părut straniu şi sălbatic.

Maimuţele dansau la lumina lunii, sărind în cercuri neregulate în jurul tobei de pe pământ, unde şedeau trei femele bătrâne, care loveau instrumentul, fără încetare, cu un băţ lung.

Cunoscând firea sălbatică a semenilor săi, Akut şedea cuminte până va trece nebunia dansului. Avea pe urmă destulă vreme să intre în vorbă cu ei, după ce dansul se va termina şi se vor sătura cu toţi din mâncarea care era alături. Se gândea să le vorbească despre el şi Korak, pentru a fi primiţi în mijlocul comunităţii. Probabil că vor fi unii care vor avea câte ceva de obiectat, dar vor fi înfrânţi de puterea lui şi a băiatului.

Bineînţeles, prezenţa lor va fi privită cu bănuială mai multe zile, sau chiar luni, până se vor integra în totalitate în trib şi vor fi consideraţi ca fraţi născuţi în acelaşi trib. Akut spera că a găsit acelaşi trib peste care domnise Tarzan, căci ei ar fi recunoscut imediat superioritatea omului şi l-ar fi ales pe Korak rege al lor, ceea ce era o dorinţă ascunsă a lui Akut.

Cu multă greutate a reuşit să îl convingă pe băiat să nu alerge în mijlocul dansatorilor. Acest act nesăbuit ar fi însemnat moartea lor, pentru că maimuţele în acele momente sunt ca într-o transă şi devin extrem de feroce, fapt pentru care nici cele

mai puternice animale ale junglei nu îndrăznesc să le tulbure ritualul.

Luna a început să coboare spre orizontul înalt şi înfrunzit ai amfiteatrului.

Ritmul tobelor s-a rărit, iar dansatorii şi-au încetinit mişcările, până când a răsunat şi cea din urmă bătaie de tobe. Maimuţele enorme s-au repezit spre locul unde îşi depozitaseră mâncarea şi au început să se ospăteze.

Din câte a înţeles Akut, ceremonia a avut loc în vederea alegerii regelui lor. I l-a arătat lui Korak pe masculul enorm care preluase domnia, care desigur că dobândise această poziţie socială omorându-şi toţi adversarii, sau cel puţin pe predecesorul său.

După ce maimuţele s-au săturat şi o parte din ele s-au întins ca să doarmă la rădăcina unor copaci de la marginea luminişului, Akut l-a apucat de braţ pe Korak şi l-a tras spre el.

— Vino acum! zise el încet. Urmează-mă fără zgomot. Fă exact ce fac şi cu!

S-au urcat pe o creangă groasă, care atârna deasupra amfiteatrului şi au înaintat până la capătul ei. Akut a scos un mârâit uşor de avertisment.

Imediat vreo douăzeci de maimuţe au sărit în picioare şi s-au uitat în toate părţile pentru a vedea cine a produs acel sunet Regele i-a văzut primul şi a scos un răget înfiorător făcând câţiva paşi în direcţia lor. Tot părul de pe corp î se zbârlise, iar întreg corpul i-a înţepenit fiind gata de a ataca aceşti intruşi.

În spatele regelui lor, s-au îngrămădit celelalte maimuţe. Au mers până sub creanga unde erau cei doi şi s-au oprit la o distanţă suficientă ca să nu fie atacaţi prin surprindere. Prudent rege!

Acolo, a început să se legene, de pe un picior pe celălalt, rânjind şi mârâind din ce în ce mai tare. Akut ştia că în acest mod, animalul se enerva pe

sine, până va ajunge suficient de furios pentru a-i ataca pe intruşi.

Însă Akut nu dorea să se bată, pentru că venise cu intenţii paşnice spre cei din acest trib. Începu să vorbească:

— Eu sunt Akut, iar acesta este Korak. Korak este fiul lui Tarzan, care a fost rege al maimuţelor din junglă. Şi eu, la rândul meu, am fost rege al maimuţelor care trăiesc pe pământul din mijlocul apei mari de la apus. Am venit să trăim cu voi şi nu dorim să ne luptăm cu niciunul dintre voi. Suntem însă foarte puternici şi vânători iscusiţi! Dorim să ne împrietenim cu voi!

Regele maimuţelor a încetat să se mai legene. Îi privea acum pe cei doi, cu o atenţie deosebită. Ochii lui şireţi nu prevesteau nimic bun

Era proaspăt în rolul de rege şi avea sentimentul că îşi va pierde această poziţie socială. Prietenul maimuţoiului avea pielea fină şi fără păr şi semăna mai mult cu un om. Iar de om îi era frică, ba chiar îl ura.

— Vreau să plecaţi de aici! zise el mârâind. Dacă nu plecaţi vă voi omorî!

Băiatul lui Tarzan stătea nerăbdător în spatele lui Akut cu inima bătându-i de fericire. Dorea să sară în mijlocul acestor animale păroase şi să spună că le este prieten şi că este unul de-al lor.

Se aşteptase să fie primit cu braţele deschise, dar aceste cuvinte ale regelui îi umpleau sufletul de tristeţe şi de indignare. Băştinaşii au sărit asupra lui şi l-au gonit, iar albii au tras cu arme asupra lui.

Aceasta era ultima lui speranţă de a fi primit într-o societate, unde să i se arate aceeaşi prietenie şi dragoste pe care dorea el să le ofere. Şi iată că este din nou întâmpinat cu ostilitate, fapt care îl înfuria foarte mult.

Regele maimuţelor era chiar sub el acum. Celelalte maimuţe erau într-un semicerc, la câţiva paşi în spatele conducătorului lor, privind cu

interes întreaga scenă neobişnuită. Mai înainte ca Akut să îl împiedice sau să îi ghicească intenţia, băiatul a sărit pe pământ, chiar în faţa regelui, care era acum furios, aproape de paroxism.

— Eu sunt Korak! a strigat băiatul. Korak, cel care doreşte să trăiască aici, cu voi ca prieten. Dar văd că ţii vrei să mă goneşti. Foarte bine, voi pleca, dar înainte îţi voi arăta că fiul lui Tarzan îţi este stăpân aşa cum a fost şi tatăl meu. Nu îmi este frică nici de tine şi nici de întreg tribul tău.

În primul moment, regele maimuţelor a rămas încremenit de surprindere. Nu se aşteptase la o tactică atât de directă a adversarilor.

La rândul lui, Akut era la fel de surprins de ceea ce vedea şi îi striga supărat lui Korak să se întoarcă la el. Ştiind că arena era sacră şi că ceilalţi maimuţoi ar sări în ajutorul regelui lor. Însă şi regele era un exemplar extrem de puternic şi nu ar fi fost necesară intervenţia nimănui.

Colţii puternici ai acestor animale mari ar fi fost de-ajuns să se înfigă o singură dată în carnea moale a lui Korak şi totul era pierdut. Şi pentru Akut ar fi însemnat sfârşitul, dar bătrânul maimuţoi nu a mai stat pe gânduri niciun moment.

Sări de pe creangă în ajutorul băiatului, tocmai când regele maimuţelor pomi la atac. Mâinile lungi ale conducătorului tribului s-au întins să îl prindă pe băiat, iar fălcile îi erau pregătite pentru a-i apuca beregata.

Korak a sărit şi el înainte, dar s-a aplecat şi a evitat braţele atacatorului. În momentul în care erau foarte aproape, i-a tras animalului un pumn zdravăn în stomac, cu întreaga sa forţă.

Maimuţoiul enorm a gemut de durere şi a căzut pe spate, agitându-şi labele păroase, neputând să mai respire. Urlete de dezamăgire şi de furie au izbucnit din piepturile celorlalte maimuţe, când şi-au văzut regele doborât. Puşi pe fapte mari, au sărit asupra celor doi necunoscuţi.

Dar Akut era destul de înţelept ca să nu vadă încurcătura în care au intrat şi că lupta devine inegală. Ar fi fost însă zadarnic să îi strige lui Korak să se retragă, pentru că fiecare secundă pierdută ar fi însemnat o condamnare a lor la moarte. Nu avea decât o singură alternativă. L-a înhăţat pe băiat de mijloc şi a alergat în cea mai mare viteză spre un copac înalt, unde s-a urcat, punându-se la adăpost.

Mulţimea hidoasă de animale furioase s-a luat după ei, dar Akut în ciuda vârstei sale înaintate şi chiar încărcat de greutatea pe care o purta, a fost mai iute decât urmăritorii lor.

Dintr-o săritură a apucat o creangă mai groasă şi cu o mare îndemânare a sărit şi s-a adăpostit. Dar nu a rămas în acel loc.

A alergat înspre mijlocul pădurii, unde în întunericul de nepătruns s-a oprit şi l-a aşezat pe băiat pe frunzele moi.

Maimuţele i-au urmărit un timp, dar cum au început să se disperseze, cei iuţi de cei puternici, s-au întors în amfiteatrul lor, cu urlete de dezamăgire şi furie.

CAPITOLUL IX — Un nou tovarăş

Korak a rămas foarte trist după primirea duşmănoasă pe care i-au făcut-o maimuţele antropoide. A doua zi a rătăcit prin junglă, fără nicio ţintă, stăpânit de o mare decepţie. Inima îi clocotea de răzbunarea pe care nu şi-a satisfăcut-o. Se uita cu ură la toate vieţuitoarele din pădure, arătându-le colţi şi mormăind fioros de îndată ce simţea prezenţa cuiva. Deprinderile tatălui său din copilărie îi apăreau acum în întregul său comportament, după atâtea luni de trai în comun cu animalele.

Înaintau în direcţia vântului, dar cu multă prudenţă pentru că puteau să cadă victime unor fiare care ar fi stat la pândă. Deodată amândoi s-au oprit, încordându-şi simţurile.

Stăteau nemişcaţi, de parcă erau sculptaţi în stâncă şi ascultau. Nu le tremura niciun muşchi.

Au rămas în această poziţie de aşteptare câteva secunde, după care Korak a înaintat câţiva paşi, cu multă băgare de seamă. Akut l-a urmat imediat. Niciunul dintre ei nu a făcut niciun zgomot în timp ce se mişcau. Se furişau acum prin copaci, dar se opreau foarte des să asculte zgomotele pădurii. Nu era clar ce primejdie era în faţa lor, dar erau siguri că era ceva. În cele din urmă au zărit un gard înalt de lemn, iar dincolo de această întăritură vârful câtorva corturi din piele de capră şi acoperişul de stuf al unor colibe.

Buzele băiatului au schiţat un zâmbet trist. Băştinaşi! Cum îi mai ura! I-a făcut un semn discret maimuţei să rămână locului, în timp ce el s-a dus în recunoaştere.

Vai de nenorocitul de negru care i-ar fi ieşit în calea „Omorâtorului”! Sărind sprinten printre crengile de jos ale copacilor s-a apropiat de gardul înalt

Auzea o voce de dincolo de gard, chiar lângă întăritură. S-a hotărât să meargă în direcţia aceea.

Un copac mare avea crengile sale dincolo de gard, chiar în locul unde Korak a auzit vocea. Urechile îi spuneau că este o fiinţă omenească şi nu peste mult timp vocea aceea va amuţi pentru totdeauna.

Înainta încet, printre crengile copacului gros deasupra gardului, privind în jos pentru a distinge cui îi aparţinea acea voce misterioasă. În cele din urmă văzu spatele persoanei care vorbea.

Mâna cu suliţa sa lungă se pregătea să azvârle ucigaşa armă chiar în spatele victimei de jos. Se opri o clipă pentru a lua o poziţie mai convenabilă pentru aruncare.

Dar ce rost avea să ucidă acea fiinţă, care de fapt era numai un copil? Impulsul lui de a ucide a fost oprit, iar suliţa a coborât în aceeaşi poziţie în care s-a găsit înainte ca băiatul să-şi fi luat avânt.

S-a aşezat în tăcere, într-o poziţie comodă, privind la mica fetiţă bronzată care se juca sub el. A încetat să mârâie şi să-şi arate colţii.

Deodată figura i s-a luminat de un zâmbet pentru că fetiţa s-a întors, iar Korak o văzu pe Geeka, păpuşa cea urâtă, cu capul de fildeş şi cu corpul din piele de şobolan. Jucăria era foarte caraghioasă.

Luând păpuşa în mână, fetiţa şi-a apropiat obrazul de capul de fildeş al păpuşii, legănând-o spre dreapta şi spre stânga, cântându-i un cântec de leagăn arab. Privirile băiatului

S-au îmblânzit. Petrecând o oră întreagă admirând jocul nevinovat al fetei din sat.

La început nu a văzut decât un păr negru şi ondulat şi un mic umăr bronzat, acolo unde hăinuţele ei aveau o bretea. Apoi îi văzu genunchiul rotund care îi ieşea de sub fustă, aşa cum şedea cu picioarele încrucişate. Uneori, la câte o mişcare a capului, îi putea observa obrazul.

Băiatul privea cum fetiţa îi făcea semne păpuşii, cu degetul, de parcă ar fi dojenit-o pentru comportarea ei de copil rău. Apoi strângea păpuşa la piept în semn de o mare dragoste.

Korak, uitând pentru câteva clipe de misiunea sângeroasă pe care dorise să o îndeplinească, slăbi strânsoare mâinii care ţinea suliţa, arma alunecându-i din mână. Această mişcare l-a trezit din visul său.

Îşi aminti de intenţia sa criminală de a ucide posesorul acelei voci de după gard. Privi la suliţa sa ascuţită şi apoi la fetiţa nevinovată de sub el în imaginaţia sa văzu suliţa grea zburând în jos. Străpungând corpul firav al acelei fiinţe. Văzu şi păpuşa cum îi cade din mână şi se rostogoleşte în nisip. Korak s-a cutremurai uitându-se furios la suliţa lui, de parcă această armă ar fi avut acele gânduri ucigaşe cu puţin timp în urmă. Se întreba ce ar fi făcut fetiţa dacă el ar fi sărit jos lângă ea.

Desigur că ar fi fugit speriată şi ar fi ţipat. Atunci din nou s-ar fi strâns băştinaşii, înarmaţi cu puşti sau suliţi şi ar fi năvălit asupra lui, gonindu-l sau chiar omorându-l.

Băiatului i s-a pus un nod în gât. Dorea să fie împreună cu semenii lui, deşi nu îşi dădea seama de dimensiunea acestui sentiment. Ar fi dorit să coboare lângă fetiţă şi să îi vorbească, deşi ştia că ar fi fost greu să se înţeleagă, pentru că nu pricepea nimic din ce îi spunea ea păpuşii. Ar fi putut să se înţeleagă prin semne, ceea ce ar fi fost cu mult mai mult decât nimic.

În afară de asta, ar fi dorit să îi vadă întreaga faţă. Din puţinul cât văzuse, şi-a dat seama că fata este frumoasă, dar ea îl atrăgea mai mult prin firea ei drăgăstoasă pe care o observase din grija faţă de acea păpuşă urâtă.

Îşi făcu în cele din urmă un plan. Îi va atrage atenţia apoi va încerca să o liniştească zâmbind şi făcându-i semne care să dovedească intenţiile sale prieteneşti. Se va strecura pe o creangă, ceva mai departe, spre gardul înalt al satului, unde fata se va simţi în siguranţă faţă de străinul de dincolo.

Nu a apucat să îşi continue planul, căci întreaga sa atenţie i-a fost atrasă de un zgomot mare care venea din partea opusă a aşezării. Dându-se puţin mai la o parte, a putut vedea până la capătul străzii principale către care alergau o mulţime de bărbaţi, dar şi femei şi copii.

Porţile s-au deschis şi o caravană numeroasă a intrat în sat. Erau o mulţime de negri, dar printre ei se găseau şi arabi.

Deasemenea, Korak a văzut multe animale de povară, cămile şi măgari, care purtau greutăţi enorme. Oamenii băteau crunt animalele care nu dădeau niciun semn de împotrivire. Mai departe a văzut o mulţime de. Alte animale: cai, capre şi oi.

În fruntea tuturor călărea un bătrân înalt, cu o privire cruntă, care nici măcar nu se uita la cei care îl salutau sau care de frică, se dădeau la o parte din

drumul lui Bătrânul a mers drept spre un cort din piele de capră, care se afla chiar în mijlocul aşezării. S-a adresat unei bătrâne negrese, căreia îi punea diverse întrebări. Apoi a arătat spre locul unde se juca fetiţa, chiar sub copacul unde era ascuns Korak.

— Desigur, că este tatăl ei, gândi băiatul. A fost dus undeva departe şi bineînţeles că primul lui gând era să îşi vadă fetiţa. Ce bucurie pe amândoi! Ea va alerga să se arunce în braţele lui, să o strângă la piept şi să o sărute!

Un oftat prelung îi ieşi din pieptul lui de copil, amintindu-şi fără să vrea, de părinţii lui, care erau departe la Londra.

S-a întors la postul lui, în copacul mai înalt, care era chiar deasupra fetei. Dacă lui nu îi era dat să fie dezmierdat,

Măcar să se bucure de fericirea altora.

Se gândea să intre în vorbă cu bătrânul şi să îi ceară voie să vină în sat ca prieten, să o viziteze pe fată. În orice caz, merita să încerce, cel puţin. Va aştepta până bătrânul va termina cu îmbrăţişările, iar apoi se va arăta, făcând semne de pace şi prietenie.

Arabul păşea încet spre fetiţă. Va ajunge peste câteva clipe la ea şi cel mult se va bucura ea! Ochii lui Korak scânteiau de bucurie, numai la gândul scenei care va urma.

Bătrânul s-a oprit în spatele fetiţei, dar fata sa era tot încruntată. Copila nu l-a observat, pentru că vorbea cu păpuşa ei.

Bătrânul a tuşit pentru a-i atrage ei atenţia asupra prezenţei sale. Fata a tresărit uitându-se peste umăr.

În sfârşit, Korak i-a văzut întreaga faţă. Era foarte drăguţă, cu obraji dulci şi nevinovaţi. Avea ochi mari şi negri.

S-a uitat să îi citească fericirea în ochi, la vederea tatălui ei, dar în loc de expresia la care s-ar fi aşteptat să o vadă, întreaga faţă a fetei

dovedea o spaimă îngrozitoare. Un zâmbet crud şi întunecat se ivi pe buzele subţiri ale arabului.

Copila a încercat să se retragă, dar până să facă doi paşi, bătrânul o lovi brutal cu piciorul, trântind-o pe iarbă. Apoi se aplecă pentru a o prinde de păr şi să o bată.

Dar deasupra lor pândea o fiară, care cu câteva clipe mai înainte fusese un băiat cuminte. Această fiară rânji ameninţător şi se pregăti să atace.

Şeicul tocmai s-a aplecat pentru a prinde fata, când Korak a sărit lângă el. Deşi ţinea suliţa în mâna stingă, a uitat complet de această armă. Încleştându-şi pumnul puternic îl lovi năprasnic pe bătrân drept peste gură. Acesta nu a schiţat niciun gest, făcând doar un pas în spate, mai mult de mirarea provocată de această apariţie neaşteptată.

Sângele a început să îi curgă şuvoi din gură, dar de ridicat nu s-a mai ridicat. Leşinase din cauza forţei loviturii primite.

Korak s-a întors spre fată, care s-a sculat în picioare şi privea la şeicul întins în balta de sânge.

Cu un gest răzbunător, Korak îşi trecu braţul peste umărul fetei, aşteptând ca arabul să îşi revină în simţiri. După o foarte scurtă pauză fata vorbi:

— Mă va omorî, spuse ea în arabă.

Korak nu a înţeles cuvintele ei şi a dat din cap. Apoi a vorbit în engleză şi în limba maimuţelor, dar nici fata nu l-a înţeles. Ea s-a aplecat spre cuţit, arătând spre armă apoi spre ea, de parcă cineva ar fi vrut să-i înfigă arma în piept, drept în inimă.

Korak a înţeles din aceste semne că bătrânul când se va trezi din leşin o va omorî. Fata se întoarse spre el, tremurând de frică.

De Korak însă nu îi era frică. Nu avea niciun motiv, pentru că o scăpase de bătaia şeicului. Pentru prima oară în viaţa ei, cineva îi lua apărarea.

S-a uitat la faţa băiatului. Văzu o figură arsă de soare ca şi faţa ei. Îi admiră pielea de leopard şi

văzu că îi stă bine îmbrăcat cu aceste haine sălbatice.

Brăţările de la mâini şi picioare i-au stârnit invidia. De mult şi-ar fi dorit să aibă şi ca asemenea podoabe, însă şeicul nu i-a permis să se îmbrace frumos niciodată deşi ştia ea că are o rochiţă frumoasă de bumbac.

Sărmana fată nu ştia ce înseamnă să fii bine îmbrăcat, curat şi frumos!

Korak s-a uitat şi el la fată. Dispreţuise fetele de când se ştia. La şcoală băieţii care se împrieteneau cu fete, erau consideraţi nişte oameni slabi şi laşi

Se întreba însă acum ce era de tăcut. Putea să o lase pe sărmana fiinţă să fie bătută sau chiar omorâtă de moşneagul ăsta brutal?

Nu, desigur că nu! Dar pe de altă parte, ce putea el face cu această fiinţă neajutorată în pădure. Se gândea că fata se sperie şi de umbra ei şi cum va putea să stea noaptea, în întunericul junglei, când ies la vânătoare fiarele cele mai mari.

A rămas câteva clipe pe gânduri, timp în care fetiţa se întreba la rândul ei, la ce se gândeşte acest băiat. Şi ea medita la viitor.

Îi era frică să rămână acolo şi să sufere răzbunarea şeicului. Nu avea pe nimeni care să o apere, decât pe acest străin, pe jumătate gol, care căzuse atât de miraculos din cer şi a scăpat-o de cruntele lovituri ale arabului.

Nu cumva noul ei prieten o va părăsi acum? Se uită la faţa lui gânditoare şi s-a apropiat mai mult de el, punându-şi mâna ei firavă pe braţul lui puternic.

Această atingere uşoară l-a trezit pe băiat la realitate.

S-a uitat la ea şi a cuprins-o cu mâinile de umeri, văzând că îi apar două lacrimi sub gene.

— Hai cu mine! O chemă el. Vino cu mine în junglă, unde este mai bine decât să trăieşti cu aceşti oameni. Vei trăi în pădure, unde Korak şi Akut te vor apăra.

Fata nu a înţeles cuvintele băiatului, dar braţul care o trăgea, mai departe de şeic, a făcut-o să înţeleagă intenţia băiatului. Îl prinse pe Korak de mijloc şi o porniră spre gard.

Au ajuns sub copacul unde Korak se adăpostise. Băiatul a prins-o în braţe şi cu multă îndemânare a sărit pe crengile groase ale copacului.

Fata se ţinea cu o mână de gâtul lui, iar cu cealaltă strângea păpuşa. După o scurtă plimbare l-au întâlnit pe Akut.

La vederea acestei dihănii, fata s-a speriat şi s-a apropiat mai mult de Korak, arătând spre Akut. Maimuţoiul, crezând că băiatul se întoarce cu un prizonier, mârâi spre ea.

Reacţia lui Akut ar fi fost aceeaşi dacă vedea un negru bătrân, sau o fetiţă gingaşă. Aceste fiinţe trebuiau ucise apoi mâncate. Mârâi spre ei, însă spre surprinderea sa, Korak a mârâi şi el.

— Aşa deci, gândi maimuţoiul, Korak şi-a adus o nevastă!

Cunoscând legile unui trib de maimuţe, l-a lăsat pe tânăr în pace, concentrându-şi atenţia asupra unei omizi mari şi păroase, care părea să fie o îmbucătură gustoasă. După ce a mâncat-o, s-a uitat cu coada ochiului la cei doi. Korak aşezase fata pe o creangă groasă, de care ea se ţinea cu disperare să nu cadă.

— Ea va rămâne cu noi, îi zise Korak lui Akut. Să nu îi faci niciun rău. Pentru că noi doi o vom apăra de celelalte animale.

Akut a dat din umeri cu indiferenţă. Nu prea avea chef să aibă grijă de puii de om. Vedea după cum se comporta fata şi după privirile ei speriate, că nu prea este bună la ceva folositor.

Potrivit legilor nescrise din junglă, incapabilii trebuie exterminaţi Dar pentru că fiul lui Tarzan şi-a dorit această femelă să fie cu ei. El o va tolera.

Bineînţeles că el, Akut, nu o plăcea. Pielea ei era prea fină şi fără păr. Era ca un şarpe.

Faţa ei era comună, nu te atrăgea deloc. Nici măcar nu semăna cu femela pe care el o observase în noaptea trecută în amfiteatru şi care lui i-a plăcut.

Aceea era o femelă pe cinste! Avea o gură mare, nişte colţi lungi şi puternici, dar mai ales un păr des şi întins pe întreg obrazul!

Akut a oftat adânc.

Apoi s-a sculat în picioare şi s-a plimbat spre stânga şi spre dreapta fetei, ca să poată şi ea admira frumoasa lui blană şi ţinuta sa graţioasă. Dar sărmana Meriem s-a strâns mai aproape de pieptul lui Korak, dorind, undeva în ungherele sufletului ei, să fie din nou în satul ei, cu şeicul cel rău, unde primejdiile erau de origine omenească, adică cel puţin cunoscute ei.

Maimuţoiul acesta urât o speria. Era atât de mare şi atât de feroce!

Vedea în fiecare mişcare a lui o ameninţare. De unde să ştie săraca fată, că animalul se plimbă în acest fel, doar pentru a-i stârni admiraţia.

Şi apoi nu avea de unde să ştie ce stă la baza prieteniei dintre această fiară enormă şi urâtă şi băiatul acesta frumos şi bun, care o scăpase de bătaia şeicului.

A petrecut prima seară şi noapte în junglă, într-o continuă spaimă. Korak şi Akut au plecat după hrană, după ce au ascuns-o între crengile unui copac stufos.

S-au postat să pândească un cerb, care se apropia de ei cu multă prudenţă. Groaza fetei a ajuns la culme când a văzut cum băiatul şi fiara sar, în acelaşi timp, asupra prăzii şi cum fata frumoasă a salvatorului ei se strâmbă şi pe gură îi ies mârâituri animalice, iar dinţii săi albi se înfig în carnea moale a animalului.

Korak s-a întors spre ea, plin de sânge pe faţă şi mâini, aducându-i o bucată de came crudă, încă fierbinte. Fata s-a ferit, iar Korak a fost tulburat de refuzul ei.

După câteva clipe însă, băiatul a dispărut în pădure ca să îi aducă un braţ de fructe, iar fata şi-a schimbat din nou părerea despre el.

De data aceasta nu l-a refuzat, ci i-a mulţumit pentru darul lui cu un zâmbet, care, fără ca ea să îşi dea seama, a fost cea mai preţioasă răsplată pentru cineva care nu a văzut nicio manifestare de simpatie în ultimele luni.

Dormitul a reprezentat o problemă spinoasă, pentru că fata nu îşi putea ţine echilibrul în copac, în timp ce dormea, iar pe pământ exista întotdeauna riscul unui atac prin surprindere al unei fiare de pradă. Singura soluţie era să o ţină în braţe, ceea ce au şi făcut, aşezându-l pe Akut lângă el şi punând fata întinsă peste ei doi, găsind astfel şi un mod plăcut pentru ea de a se încălzi.

Sărmana fată nu a putut adormi decât târziu după miezul nopţii, dar în cele din urmă oboseala a învins-o şi adormi într-un somn adânc, care a durat până s-a luminat bine de ziuă.

Când a deschis ochii, soarele era de multă vreme pe cer. La început nu a ştiut unde se află, pentru că a alunecat cu capul de pe umărul lui Korak, iar acum privirile îi cădeau direct pe spatele păros al antropoidului.

La vederea maimuţoiului s-a ferit involuntar, dar când s-a întors a văzut privirile calde ale tânărului care o admira. Văzând acest zâmbet frumos şi sincer, frica i-a dispărut şi se lipi de băiat mai strâns.

Korak îi vorbi în limba maimuţelor, dar ea a clătinat din cap şi i-a răspuns în arabă, care pentru băiat era la fel de neînţeles cum era limba maimuţelor pentru fată.

Akut s-a sculat şi el şi se uita la cei doi. El înţelegea ce spunea Korak, dar fata nu scotea decât nişte sunete de neînţeles şi total ridicole.

Maimuţoiul se mira ce l-a putut atrage pe Korak la această fiinţă şi ă început să o privească mai

atent. După câteva clipe, s-a sculat şi s-a scărpinat nedumerit în ceafa.

Această mişcare bruscă a antropoidului a făcut-o pe fată să tresară, pentru că a uitat de celălalt tovarăş al lor. Se feri din calea lui, iar animalului i-a făcut plăcere că inspiră groază, pentru că la urma urmei tot o fiară a junglei era şi Akut.

S-a aplecat asupra ei şi a întins o labă ca să o mângâie încet. Ea s-a retras de frică, spre marea satisfacţie a antropoidului, care sorbea cu plăcere întreaga scenă a cărui actor principal era el.

Nu a văzut însă privirea rece a lui Korak şi nici cum i s-a scurtat gâtul, prin ridicarea umerilor, într-o atitudine caracteristică omului de a se pregăti de atac.

De îndată ce degetele maimuţei au atins braţul fetei, Korak s-a ridicat în picioare, scoţând un mârâit ameninţător. Un braţ puternic cu un pumn bine strâns zbură pe sub nasul fetei, lovindu-l feroce pe bietul Akut chiar în bot.

Lovitura puternică a băiatului l-a făcut pe antropoid să scoată un urlet puternic şi pierzându-şi echilibrul, a căzut din copacul unde s-a culcat. Korak a rămas sus pe creangă, furios, dar un zgomot suspect i-a atras imediat atenţia.

Fata s-a uitat şi ea în jos, dar nu a văzut decât maimuţa supărată care s-a ridicat pe labele din spate. Dar în acelaşi moment, ca o săgeată pornită dintr-un arc puternic, un animal cu blana galbenă cu pete negre, sări spre spinarea lui Akut.

Era Şita, leopardul.

CAPITOLUL X — Răpirea fetei

La vederea leopardului care îl atacase pe Akut, Meriem scoase o exclamaţie de groază şi surpriză. Nu atât de durere pentru că antropoidul putea să îşi piardă viaţa, cât pentru ceea ce se pregătea Korak să facă.

Băiatul, de îndată ce a observat puternicul carnivor, şi-a tras cuţitul din teacă şi cu o săritură îndrăzneaţă, a căzut pe spatele felinei, exact în

momentul când ghearele ascuţite se pregăteau să îl sfâşie pe Akut.

Săritura leopardului a fost oprită la jumătatea drumului dintre locul de unde şi-a luat avânt şi locul unde căzuse bietul maimuţoi. Ghearele felinei au lovit aerul, chiar la un deget de spatele antropoidului.

Cu un mârâit teribil, se rostogoli pe spate, încercând să îşi înlăture duşmanul care îi sărise în spinare şi care o prinsese de gât cu dinţii, iar cu braţul drept, în care avea un cuţit, o lovea puternic în coaste. Akut speriat de zgomotul care s-a auzit deodată în spatele lui, a sărit instinctiv în primul copac, apoi sări lângă fată. Cu o agilitate care dovedea că nu a îmbătrânit deloc.

Dar când a privit în jos şi a văzut ce se întâmplă, a coborât cu aceeaşi viteză cu care s-a urcat. Altercaţia dintre ei a fost imediat uitată şi a sărit în ajutorul prietenului său, periclitându-şi viaţa, aşa cum Korak îi salvase viaţa, sărind în spatele enormei feline.

Şi iată că Şita se trezi în situaţia de a fi nevoită să se lupte cu doi inamici puternici, care o răneau teribil. Urlând şi mârâind, cei trei combatanţi s-au rostogolit pe iarbă. Într-o încleştare furioasă, pe viaţă şi pe moarte.

De sus, Meriem, strângând-o cu putere pe Geeka, privea cumplitul spectacol de sub copacul unde toţi trei s-au adăpostit pentru a dormi.

În cele din urmă, cuţitul ascuţit al lui Korak hotărî finalul luptei, fiara cutremurându-se cumplit, apoi rămânând nemişcată. Tânărul vlăstar de rasă umană îl privi pe Akut în ochi, peste cadavrul leopardului.

După câteva clipe, mişcându-şi capul în direcţia copacului în care şedea Meriem, zise:

— Să o laşi în pace, de acum încolo! Este a mea!

Akut mormăi ceva, dădu din umeri şi s-a uitat la animalul învins. Puse un picior pe corpul

animalului ucis şi scoase din pieptul său puternic un urlet înfiorător, care a speriat-o de moarte pe Meriem.

Era strigătul maimuţoiului victorios, care şi-a ucis duşmanul în luptă.

Korak l-a privit în tăcere, apoi sări în copac lângă fată. Akut a venit şi el imediat lingându-şi rănile, după care a sărit pe pământ mergând să aducă ceva de mâncare.

Această viaţă ciudată a celor trei fiinţe, a urmat câteva luni, fără niciun eveniment deosebit. Mai bine ar trebui să spunem, fără nimic deosebit pentru Akut sau Korak, pentru că fetei i s-a părut că duce o viaţă de coşmar, până s-a deprins cu viaţa dură din junglă.

Încetul cu încetul, a învăţat felul de viaţă al celor doi, învăţând şi limbajul lor de comunicare. Foarte repede s-a deprins însă cu vânătoarea, ajungând să fie de foarte mare folos celor doi. Relaţiile cu Akut erau paşnice, dar totuşi se evitau reciproc.

Korak era foarte atent cu ea şi chiar dacă îşi dădea seama că le-a îngreunat viaţa foarte mult, era bun şi afectuos.

Văzând că fata suferă de frig şi de umezeală, mai ales în timpul nopţii, Korak i-a construit un mic adăpost, în vârful unui copac gros. Mica Meriem putea să doarmă acum la căldură şi în mai mare siguranţă, dar cei doi dormeau întotdeauna pe aproape, pentru a fi acolo în cazul unui atac din partea unor animale de pradă.

Adăpostul era destul de sus ca să împiedice atacul panterelor, dar mai era Histah, şarpele, care ar fi băgat groaza în sufletul fetei. Dar mai erau şi micii cimpanzei, care locuiau în preajmă, care deşi nu atacau fiinţe atât de mari, mârâiau şi se prefăceau că se pregătesc de atac, când unul dintre cei trei vecini se apropia prea mult de aşezarea lor.

După ce şi-au construit acest adăpost, aria lor de vânătoare s-a mai restrâns. Nu se îndepărtau prea

mult, pentru că doreau să doarmă întotdeauna în acelaşi loc.

Aveau apă din belşug, pentru că în apropiere curgea un râu limpede, plin de peşti. Vânatul era din belşug, iar fructe erau de tot felul.

Existenţa lor s-a transformat într-o simplă rutină: căutarea hranei şi somnul cu burţile pline. Nu se gândeau la ce se va întâmplă a doua zi.

Jack se mai ducea în satul negrilor de unde aducea câte o suliţă nouă. Întotdeauna le juca câte o festă de îi băga în sperieţi.

Băiatul nu se mai gândea deloc la trecutul său sau la cei care îl aşteptau fără să ştie nimic de existenţa lui. Viaţa pe care o dusese era doar o imagine în ceaţă şi nici nu credea că a trăit-o vreodată, totul fiind doar rodul unei imaginaţii sau al unui vis.

Renunţase la orice gând de înapoiere în lumea civilizată, mai ales că după atâtea decepţii suferite în încercările de a se împrieteni cu cineva, se afundase în inima continentului, pierzându-se din calea tuturor căilor de acces ale oamenilor.

De când a adus-o pe Meriem, găsise pe cineva de la care a obţinut ceea ce dorise: prietenia unei fiinţe omeneşti. Era o prietenie sinceră, ca între doi copii, pentru că erau prea tineri ca să fie vorba încă de dragoste.

Korak o instruia pe Meriem de parcă ea ar fi fost băiat, având mai tot timpul un aer protector faţă de ea.

Meriem îl idolatriza, aşa cum o soră s-ar fi purtat faţă de fratele ei.

Dar cu cât se apropiau amândoi de maturitate, era inevitabil ca aceste sentimente să nu schimbe în iubire la fel de sinceră ca şi prietenia lor.

Toate vieţuitoarele din jurul lor îi cunoşteau pe cei trei care vânau şi trăiau împreună. Maimuţele cele mici veneau des pe la ei şi stăteau cu ei de vorbă.

Doar de Akut le era frică şi puţin de Korak. Dar când Meriem era singură, veneau toate maimuţele mici şi se jucau şi ele cu păpuşa fetei. Meriem era foarte mulţumită că îşi găsea tovarăşi de joacă, pentru că deseori cei doi plecau la vânătoare, care dura ore întregi.

Şi Geeka şi-a schimbat îmbrăcămintea, la fel ca şi Meriem. Acum peste corpul ei din piele de şobolan, atârna o şuviţă de blană de leopard, la fel cu cea pe care o purta fata, iar pe frunte purta o coroană din iarbă împletită şi pene de papagal. La mâini şi picioare avea brăţări tot din fire de iarbă.

Aşa că şi păpuşa s-a integrat în viaţa sălbatică, dar a rămas la fel de „cuminte", ascultând-o pe mămica ei. O mare calitate a ei era că nu întrerupea niciodată discuţia celorlalţi.

Şi în ziua în care am ajuns cu povestirea noastră o asculta pe Meriem de mai bine de o oră, în timp ce mica ei stăpână era întinsă comod pe o creangă groasă.

— Micuţa mea Geeka, spunea Meriem. Korak al nostru a întârziat cam mult azi. Ne este dor de el, nu-i aşa? Este monoton şi trist fără el, scumpa mea! Oare ce ne va aduce să mâncăm azi?

După o scurtă pauză, a reluat discuţia cu păpuşa:

— Nu ştii? râse ea, de parcă ar fi aşteptat un răspuns. Sau poate ne aduce o brăţară strălucitoare, sau o nouă haină de blană. Geeka era cuminte şi nu o întrerupea pe Meriem, care vorbăreaţă cum era, a continuat să explice:

— Dar ca să aducă o blană pentru tine sau pentru mine, trebuie să o ia de la o negresă, care se zbate şi ţipă la el. Nu le omoară, aşa cum face cu bărbaţii cărora le ia armele. Când războinicii aud cum o femeie ţipă, ei se iau după Korak şi îl urmăresc, iar el trebuie să se ascundă în copaci.

Văzând că păpuşa o ascultă cu mult interes a mai spus:

— Uneori o ia pe negresă cu el în copac pentru a-i lua hainele şi o dezbracă acolo sus, pentru a ne

aduce nouă blănurile acestea frumoase. Îmi spune că negrilor le este frică de el şi de îndată ce apare, toţi se ascund în colibe, dar el nu se lasă şi întotdeauna aduce câte ceva acasă. Ştii Geeka? Korak al nostru este foarte puternic. Adică, vreau să zic, Korak al meu, se corectă fata.

Discuţia aceasta a fost întreruptă de saltul neaşteptat al unei maimuţe mici, care foarte speriată, sări lângă ea, mai să o doboare.

— Urcă în vârful copacului! Vin manganii!

Meriem se întoarse încet spre animalul speriat şi îi spuse.

— Du-te tu singur, mititelule. Nu ştii că singurii mangani din pădurea noastră sunt Korak şi Akut. Desigur că vin acasă de la vânătoare. Într-o zi te vei speria şi de umbra ta. Dar Mânu, maimuţa cea mică, nu a mai aşteptat şi a fugit în vârful copacului, scoţând ţipete de spaimă, ascunzându-se după frunzele cele mai mari. Meriem a auzit şi ea nişte zgomote produse de cineva care înainta printre copaci. Nu puteau fi decât cei doi locuitori ai copacului lor: Korak şi Akut. Korak nu era altceva pentru ea decât un mangani, adică o maimuţă. Aşa ziceau şi cei doi despre ei înşişi. Omul le era duşman, aşa că nu socoteau, cel puţin Korak, că ar aparţine altei specii decât maimuţelor. Denumirea de tarmagani, adică maimuţe mari albe, cum le ziceau maimuţele la oamenii albi nu li se potrivea. Gomangani, adică maimuţe mari negre nu putea nici pe departe să fie. De aceea erau şi ei trei, nişte mangani. Meriem se hotărî să facă pe adormita făcând astfel o glumă nostimă. A rămas deci foarte liniştită, cu ochii închişi. Dar nu înţelegea de ce ei vin atât de încet, pentru că îi auzea acum desluşit cum se mişcă. De ce nu o strigau, aşa cum le era obiceiul? Acum desigur că sunt sub copacul unde era ea şi s-au oprit, pentru că au zărit-o. Această linişte o supăra. A deschis ochii, dar în acelaşi timp inima ei a bătut atât de tare de parcă ar fi vrut să îi iasă din piept: o

maimuţă antropoidă uriaşă şi neagră se strecura încet spre ea, iar din spate mai venea una.

Meriem sări în picioare, cu agilitatea unei veveriţe în momentul în care unul dintre antropoizi încerca să o apuce. A sărit imediat într-un alt copac fugind de la adăpostul ei.

Cele două maimuţe mari au început să o urmărească, în timp ce maimuţele mici încercau să îi împiedice pe cei doi străini. Deasemenea, micuţele prietene ale fetei îi dădeau sfaturi pe unde să o ia, ca să scape de urmăritori.

Meriem se arunca dintr-un copac în altul cu o mare agilitate şi iuţeală, căutând să urce spre ramuri mai subţiri, care nu ar fi putut susţine greutatea urmăritorilor ei. Dar şi cei doi mangani făceau salturi lungi şi rapide. Unul dintre ei era cât pe aici să o apuce pe fată de mai multe ori, dacă Meriem nu ar fi fost mai iute şi nu ar fi sărit mai repede, încet, încet, reuşi să ajungă la ramuri subţiri care nu mai puteau să reziste la greutatea mare a celor două maimuţe.

Zări un copac, unde ar fi fost în siguranţă. Sări pe o creangă, care urma să o arunce sus, până în vârful acelui copac.

Însă creanga nu s-a mai îndreptat pentru a o arunca, iar Meriem şi-a dat seama că a calculat greşit rezistenţa acelei crengi subţiri. Creanga a continuat să se îndoaie sub ea, apoi cu o trosnitură sinistră s-a rupt şi a cedat. Meriem şi-a dat drumul în jos prin frunziş, căutând cu mâinile un alt sprijin. Găsi la patru metri sub ea o ramură groasă de care s-a agăţat.

A mai căzut ea şi cu alte ocazii, aşa că acum nu era deloc speriată de acest salt. Dar o neliniştea pierderea distanţei dintre ea şi urmăritori. Una dintre maimuţe a şi apărut în faţa ei şi a prins-o de mijloc. În acelaşi timp, a sosit şi cealaltă maimuţă enormă, întinzând o labă spre victima lor. Însă prima maimuţă care a prins-o pe fată a mârâit îngrozitor şi şi-a arătat colţii. Meriem se zbătea să

scape, izbind cu pumnii ei mici în pieptul enorm al maimuţoiului, apoi trăgându-l de părul de pe faţă

Văzând că aceste tentative de scăpare nu dau rezultat, fata şi-a înfipt dinţii în braţul păros al atacatorului ei. Maimuţoiul o lovi peste faţă, dar s-a întors spre celălalt antropoid care şi el dorea să îi aparţină prada.

Neputând să se bată aşa cum dorea cu celălalt pretendent, fiind stingherit de fata pe care trebuia să o păzească, a sărit jos pe pământ, ca să îl înfrunte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. A urmat o luptă crâncenă, întreruptă doar de unele momente în care alergau după fata, care încerca să scape, când cei doi erau absorbiţi de lupta lor.

Când unul, când celălalt o prindeau în braţe luptând cu cealaltă mână sfâşiindu-se îngrozitor. De multe ori, primea şi ea câte o lovitură, aşa că una dintre maimuţe i-a aplicat un pumn zdravăn în bărbie care a transportat-o în lumea viselor. Cei doi au lăsat-o în nesimţire, pe iarba roşie de sânge şi şi-au continuat lupta. Deasupra lor, maimuţele mici ţipau, sărind printre crengi, fiind toate foarte supărate şi speriate, iar şi mai sus, zburau un număr mare de păsări care aşteptau sfârşitul luptei. Mai departe se auzea urletul unui leu.

Unul dintre antropoizi se dovedi mai puternic şi la fiecare atac rupea fâşii mari din carnea adversarului său. Se rostogoleau într-o luptă teribilă, din care unul trebuia să moară.

În acest timp, Meriem zăcea nemişcată la pământ. Unul dintre maimuţoi, prinse beregata celuilalt într-o încleştare teribilă şi amândoi au căzut din nou la pământ.

Dar de data asta, doar unul dintre ei s-a ridicat în picioare. După ce s-a sculat, învingătorul a scos un mormăit de satisfacţie şi s-a îndreptat spre fată. Văzând că ea este încă acolo, zăcând leşinată, se întoarse spre cel pe care îl omorâse şi punându-şi piciorul pe pieptul plin de sânge al semenului său

mort. A dat drumul la urletul înfiorător de victorie al antropoizilor.

Maimuţele cele mici s-au răspândit care încotro, la auzul acestui sunet înfiorător. Păsările cu pene strălucitoare au zburat şi ele speriate, iar urletul leului s-a auzit de mai departe.

Maimuţoiul s-a apropiat de fată şi văzând-o nemişcată a întors-o cu faţa în sus, începând să o miroasă şi să o asculte cu urechea, când pe faţă, când pe piept. Fata trăia.

Maimuţele mici s-au întors parcă şi mai multe ţipând la maimuţoi. Acesta îşi arăta nemulţumirea, rânjind cu colţii descoperiţi, mârâind ameninţător.

Pe urmă a plecat, ridicând-o pe fată pe umeri, urmărit de întreaga ceată de maimuţe gălăgioase.

CAPITOLUL XI — Primul fior de dragoste

Korak, întorcându-se de la vânătoare, auzi zgomotele emise de maimuţele speriate şi şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva grav. Probabil că un şarpe şi-a încolăcit corpul puternic şi alunecos în jurul unei biete maimuţe. Grăbi pasul pentru că aceste maimuţe erau prietenele lui Meriem, iar datoria lui era să le ocrotească şi pe ele. Sărea dintr-o creangă în alta cu o mai mare iuţeală ca de obicei.

Ajungând la copacul unde construise adăpostul, depuse trofeele pe care le-a adus pe o creangă groasă şi a strigat-o pe fată să vină să vadă ce a adus. Neprimind niciun răspuns, a coborât spre crengile de jos, crezând că fata se ascunde de el.

Pe una dintre crengile de jos ale copacului, zări păpuşa lui Meriem. Ce să însemne asta?

Meriem nu şi-a abandonat niciodată păpuşa preferată. Korak puse mâna pe micul obiect şi îl prinse de curea.

A mai strigat o dată şi mai tare, dar nici de data aceasta nu a primit niciun răspuns. Din depărtare auzea scâncetele maimuţelor speriate. Nu cumva agitaţia lor era în legătură cu dispariţia lui Meriem?

A fost suficient să îi încolţească gândul că ceva rău i s-ar fi putut întâmplă fetei, că, fără să îl mai

aştepte pe Akut, pomi în direcţia în care auzea ţipetele şi zgomotele acelea supărătoare.

De îndată ce maimuţele l-au văzut, au început să strige şi mai tare, arătându-i ceva sub ele, care era de fapt cauza supărării lor.

În primul moment, Korak a rămas înmărmurit de groază la vederea corpului neînsufleţit al fetei, care atârna pe umerii enormului antropoid. Nu avea nicio îndoială că era moartă.

În acel moment a simţit ceva ce nu a mai simţit niciodată în viaţă, ceva pe care nu a încercat să îl înţeleagă, pentru că, nu ar fi putut, chiar dacă ar fi vrut. Toată lumea era concentrată în acel mic trup graţios şi delicat, care atârna atât de jalnic pe umerii enormei fiare.

Atât a înţeles el din acel sentiment ciudat pe care l-a încercat: soarele lui, luna lui, stelele lui şi-au pierdut căldura şi strălucirea, odată cu moartea acelei fiinţe.

Un urlet de durere i-a scăpat din piept, apoi cu o viteză ameţitoare s-a repezit la acel criminal care trebuia să plătească scump faptul că a luat-o pe acea fiinţă cu el.

Maimuţoiul s-a întors de îndată ce a auzit primele sunete ameninţătoare, iar Korak îl văzu pe regele tribului care nu l-a acceptat. Această coincidenţă i-a mărit şi mai mult ura.

La rândul lui, marele antropoid l-a recunoscut pe Korak şi era gata să se lupte din nou pentru prada sa. De data asta văzându-şi adversarul credea că va fi o luptă scurtă, cu rezultat favorabil de partea lui.

Oare nu îl alungase pe acest maimuţoi fără blană din amfiteatru, speriindu-l când şi-a arătat colţii şi a mârâit spre el. S-a întors pentru a-l înfrunta, decis să nu lase prada nimănui.

S-au repezit unul spre celălalt gata să se sfâşie. S-au încăierat, tăvălindu-se pe pământ, lovindu-se şi muşcându-se.

Korak a uitat cu desăvârşire de cuţitul de la brâu, însă o furie ca a lui nu putea fi domolită decât dacă simţea sângele adversarului său când îi sfâşie carnea. Acest mod de a se lupta era dat de noul imbold pe care îl primise de când şi-a dat seama că pierzând-o pe Meriem a pierdut totul.

Era de fapt un mascul care se lupta pentru femela lui.

Atacul lui Korak a fost atât de precis, încât a nimerit beregata adversarului său înainte ca acesta să se gândească ce tactică trebuie să adopte împotriva acestei fiinţe supărate şi furioase. Îşi înfipse dinţii săi puternici în vena jugulară a adversarului şi începu să îl muşte cu o mai mare putere.

Degetele sale puternice strângeau gâtul maimuţoiului ca într-o menghină de fier.

În acelaşi moment, Meriem s-a trezit din leşin şi a deschis ochii. Văzând lupta care a început, a rămas uimită.

— Korak! a strigat ea. Korak al meu! Am ştiut că vei veni să mă salvezi. Ucide-l acum, Korak! Ucide-l!

Fata s-a ridicat şi a alergat mai aproape de cei doi combatanţi să îl încurajeze pe Korak. Văzu în apropiere suliţa pe care băiatul a lăsat-o deoparte când s-a aruncat asupra adversarului său.

Fata luă de jos puternica armă şi s-a îndreptat spre câmpul de bătaie fără să îi fie frică. Nu a reacţionat în niciun fel văzând lupta sângeroasă ce se dădea.

Era puţin surescitată, dar era rece şi hotărâtă în faţa primejdiei. Korak al ei se bătea cu un mangani, cu cel care o furase. Ea însă nu s-a refugiat lângă un copac ca să aştepte rezultatul luptei aşa cum ar fi făcut orice femelă de mangani.

Prinse puternic de suliţă şi o înfipse în spatele enormului animal, străpungându-i inima. Dar în acel moment, maimuţoiul era deja mort, cu beregata sfâşiată.

Totuşi, Korak s-a ridicat zâmbind, lăudând-o pentru fapta ei curajoasă. O admiră din cap până în picioare, văzând ce înaltă şi frumoasă era.

Dar cum s-a schimbat ea doar în cele câteva ore cât a fost el la vânătoare? Sau această luptă pentru ea i-a schimbat lui vederea şi l-a făcut să vadă mai bine?

Era ca şi cum s-ar fi uitat la Meriem cu alţi ochi, atât de mari erau surprizele acestea minunate, pe care le descoperea acum.

El nu mai ştia cât timp a trecut de când erau împreună, de când a răpit-o din satul acela arab. Timpul în junglă nu se poate calcula şi nici nu ţinuse socoteala lunilor sau a anilor.

Şi-a dat însă seama că Meriem nu mai era fetiţa pe care o întâlnise jucându-se cu păpuşa aceea urâtă, sub copacul din satul cu gard înalt. Probabil că schimbarea a intervenit treptat şi el nici nu a observat.

Dar ce s-a întâmplat că tocmai acum a trebuit el să îşi dea seama de toate aceste schimbări, pe neaşteptate?

Privirile lui au trecut de la fată la antropoidul pe care îl omorâse. Pentru prima oară i-a fulgerat prin mintea explicaţia motivului pentru care antropoidul încercase să fure fata.

Ochii i s-au dilatat, apoi s-au îngustat ca două tăişuri de cuţit, din pricina furiei care îl cuprinse împotriva fiarei de pe pământ. Când şi-a ridicat privirile, să se uite la fată, se roşi până în albul ochilor.

Acum se uita cu alţi ochi la ea: cu ochii unui bărbat care admiră o femeie.

Akut a sosit şi el în momentul în care Meriem străpungea enormul antropoid. Satisfacţia lui era nemărginită. Se învârtea ţanţoş, cu picioarele ţepene, în jurul duşmanului doborât.

Începu să mârâie şi să-şi arate colţii, iar tot părul de pe corp i s-a ridicat măciucă. La cei doi nici nu s-a uitat.

În fundul sufletului său s-a produs o schimbare, la vederea, dar mai ales la mirosul maimuţei căzute. Mirosul acestui animal a deşteptat în el un nemărginit dor de semenii lui şi a început să danseze.

Deci nu numai Korak suferise o mare schimbare.

Dar Meriem? Ea era o femeie, deci cu dreptul divin al femeii să iubească. Ea îl iubise întotdeauna pe Korak. El era fratele ei mai mare.

Numai în inima ei nu s-a produs nicio schimbare. Era tot aşa de fericită în tovărăşia lui Korak ca şi mai înainte.

Îl iubea ca pe un frate, bun şi indulgent şi era foarte mândră de el. În toată pădurea nu era o altă fiinţă atât de puternică şi atât de curajoasă.

Korak s-a apropiat de ea. În ochii lui era o lumină nouă când se uita la ea, pe care ea nu o înţelegea. Ea nu îşi dădea seama cât de aproape sunt amândoi de maturitate şi nici de marea diferenţă în modul de a o privi a lui Korak.

— Meriem, îi şopti el, cu o voce înăbuşită, punându-şi o mână pe umărul ei gol. Meriem!

Şi deodată a strâns-o în braţe. Ea s-a uitat la el râzând, s-a aplecat şi a sărutat-o pe buze.

Dar nici atunci fata nu a înţeles că ceva s-a schimbat. Ea nu îşi amintea să fi fost sărutată vreodată.

Dar era ceva foarte nostim şi i-a plăcut. Credea că aşa îşi arată Korak bucuria că maimuţa cea mare nu a luat-o cu el.

Şi ei i-a părut bine că a scăpat şi l-a luat de gât şi l-a sărutat de câteva ori. Pe urmă, văzându-şi păpuşa la bitul lui, a luat-o de acolo şi a început să o sărute şi pe ea, aşa cum îl sărutase pe Korak mai înainte.

Băiatul a vrut să spună ceva, să îi spună cât de mult o iubeşte. Dar emoţia dragostei îl înăbuşea, iar vocabularul mangani lor era foarte limitat.

Dar au fost întrerupţi brusc din această reverie. Akut, cu un mârâit surd, nu mai tare decât sunetele pe care le-a scos în timpul cât dansase în jurul cadavrului, se învârtea tot mai nervos.

Mârâitul lui Akut se transformase într-un sunet care prevenea apropierea unei primejdii. Korak şi-a ridicat privirea şi şi-a dat seama că cineva se apropie. Toţi trei s-au apropiat unul de celălalt.

„Omorâtorul" a tras-o pe Meriem în spatele lui. Erau ca nişte statui de piatră, care scrutau desişul frunzelor din junglă.

Zgomotul care le-a atras atenţia creştea şi după foarte scurtă vreme, o maimuţă antropoidă s-a arătat la marginea luminişului unde stăteau cei trei. Cum i-a observat, fiara s-a apropiat de ei

Mârâi ameninţător şi îşi întoarse capul pentru a mai chema un maimuţoi. Acesta veni urmat de femele şi pui, până au format o ceată mare de vreo patruzeci de maimuţe, care priveau nedumerite la aceşti trei străini.

Akut a fost primul care a vorbit. Arătând spre namila moartă le-a spus celor din jur:

— Korak. Puternicul luptător, v-a omorât regele. Nimeni din această pădure nu este mai tare decât Korak, fiul lui Tarzan. Acum Korak vă este rege. Este cineva dintre voi care se crede mai puternic decât Korak?

Aceste cuvinte din urmă era provocarea către orice mascul care ar fi contestat dreptul lui Korak la domnie. Câteva momente s-au auzit mârâituri, de parcă maimuţele s-ar fi sfătuit.

În cele din urmă, un exemplar tânăr ieşi din mijlocul lor mârâind ameninţător. Era un mascul enorm, puternic şi înalt.

Acest animal aparţinea unei specii pe cale de dispariţie, pe care oamenii au căutat-o multă vreme fără prea mare succes. Până şi băştinaşii s-au întâlnit foarte rar cu asemenea exemplare din această specie rară.

Raritatea exemplarului consta în asemănarea sa foarte mare cu primii oameni, reprezentând o etapă superioară a dezvoltării speciei maimuţelor.

Korak făcu mai mulţi paşi pentru a-l întâmpina pe acest monstru. Începu şi el să mârâie, dar în mintea lui avea un alt plan.

Dacă s-ar fi încăierat cu acest monstru puternic şi odihnit, lupta ar fi fost mai sângeroasă decât cea dinainte şi ar fi putut să fie înfrânt.

Trebuia să găsească o altă modalitate de a-şi arăta superioritatea.

Cu pieptul bombat, era gata să întâmpine atacul care ştia că trebuie să vină în curând. Adversarul lui se opri ca să îi povestească lui Korak şi pentru a le spune şi celorlalţi, un scurt rezumat al victoriilor sale din trecut, lăudându-şi îndemânarea şi făgăduind o înmormântare pe cinste acestui tarmagani.

Apoi pomi la atac.

Cu degetele desfăcute şi cu fălcile deschise, venea spre Korak cu viteza unui tren rapid.

CAPITOLUL XII — Noul rege

Korak nu făcut nicio mişcare până când maimuţoiul nu s-a apropiat suficient. Abia atunci s-a aplecat şi l-a lovit năprasnic drept în falcă, dându-se apoi la o parte.

După câteva clipe, s-a răsucit pe călcâie si s-a postat în faţa masculului, aşteptând un nou atac.

Antropoidul a fost surprins de această tactică.

Buzele sale hidoase erau pline de sânge. Ochii săi mici erau injectaţi de sânge, iar din piept îi ieşeau nişte urlete de îţi îngheţa sângele în vine.

A încercat să se scoale din nou pe labele din spate, dar nu a apucat să se ridice nici măcar într-un genunchi. Korak a aşteptat ca bărbia animalului să fie la o înălţime corespunzătoare unei noi lovituri năprasnice şi îl pocni.

O asemenea lovitură ar fi doborât şi un bou.

Maimuţa s-a dat peste cap şi a încercat să se ridice din nou, dar de câte ori se scula, puternicul

tarmangani îi aplica o lovitură de se rostogolea pe spate. Puterile i-au slăbit şi avea faţa şi pieptul pline de sânge.

O dâră groasă de sânge i se prelingea din nas, în jos spre piept. Mulţimea maimuţelor care l-a aclamat la începutul luptei, a trecut de partea acestui tarmangani puternic.

— *Kagoda*[4]? a întrebat Korak, după ce îl mai lovi o dată pe mascul.

Maimuţoiul a încercat să se mai ridice, dar „Omorâtorul" l-a lovit zdravăn încă o dată.

— *Kagoda*? Nu îţi ajunge? l-a mai întrebat.

Maimuţoiul a rămas un moment nemişcat. Pe urmă mormăi printre buzele sale însângerate:

— *Kagoda!*

— Ridică-te şi mergi la ai tăi, îi spuse Korak. Nu vreau să te omor. Nu vreau însă nici să fiu regele unui popor care m-a gonit mai demult. Mergeţi pe drumul vostru, iar eu merg pe drumul meu! Dacă ne întâlnim, vom fi prieteni, dar de trăit nu vom trăi împreună.

Un maimuţoi bătrân s-a apropiat de Korak.

— Ne-ai omorât regele, începu el. L-ai învins şi pe cel pe care l-am desemnat succesor. Puteai să îl ucizi, dar l-ai iertat. Iar acum nu vrei să ne fii rege. Pe cine mai alegem noi acum?

Korak s-a întors către Akut.

— Acesta este regele vostru!

Akut însă nu dorea să se despartă de Korak şi de fată, deşi dorea foarte mult să fie şi cu cei de seama lui. Atunci i-a spus lui Korak că doreşte ca şi el să rămână cu ei.

Korak însă se gândea la Meriem şi la un viitor sigur pentru ea. Dacă pleca Akut de lângă el, nu rămânea decât unul să o păzească şi să o apere. Dacă ar fi mers împreună cu tribul oare s-ar fi putut ea adapta noului mod de viaţă.

Se mai gândea că femelele maimuţelor sunt pătimaşe şi într-un acces de ură, una din ele ar fi

putut să o omoare pe Meriem, în lipsa lui Korak sau a lui Akut.

— Vom sta în apropierea voastră, zise el în cele din urmă. Când vă veţi schimba locurile de vânătoare, ni le vom schimba şi noi pe ale noastre. Şi astfel vei fi în preajma mea şi a lui Meriem.

Akut a protestat împotriva acestui plan. Nu voia să se despartă de prietenul lui de rasă omenească şi a refuzat să mai meargă cu antropoizii.

Dar când a văzut că maimuţele dispar una câte una în junglă, iar privirile i s-au oprit pe formele frumoase ale tinerei soţii a fostului rege, care nu dorea să se îndepărteze, a aruncat o ultimă privire de rămas bun spre Korak şi a intrat în junglă cu femela.

Vocea sângelui a învins în cele din urmă.

După ce Korak a părăsit satul negrilor, unde a făcut o expediţie de înnoire a garderobei lui şi a fetei, precum şi de achiziţionare de noi ornamente, toţi războinicii din acea aşezare s-au strâns în jur pentru a se sfătui.

Erau foarte speriaţi cu toţii, dar şi foarte furioşi la ştirea că diavolul cel alb a intrat din nou în locuinţele lor şi le-a speriat femeile, furând arme şi brăţări.

Până şi teama lor superstiţioasă faţă de această creatură albă care vâna împreună cu o maimuţă enormă era întrecută de setea lor de răzbunare şi de dorinţa fermă de a scăpa odată pentru totdeauna de primejdia prezenţei lui în pădurea din jurul satului.

Vreo douăzeci dintre cei mai îndrăzneţi războinici din trib au pornit în urmărirea lui Korak şi Akut, la numai câteva minute după ce aceştia au părăsit aşezarea. Tânărul şi maimuţoiul au mers spre casă fără nicio grijă, negândindu-se că vor fi urmăriţi.

Nu credeau că băştinaşii îi vor urmări, cunoscând faptul că aceştia erau foarte superstiţioşi şi nici cu curajul nu se puteau lăuda.

Au făcut multe incursiuni, la care nimeni nu a reacţionat, aşa că au ajuns să îi dispreţuiască.

La înapoiere, au mers împotriva curenţilor de aer, aşa că nici mirosul urmăritorilor lor nu l-au simţit. Nici măcar nu au bănuit că sunt urmăriţi pas cu pas, de nişte băştinaşi la fel de obişnuiţi cu tainele junglei ca şi ei.

Mica ceată de războinici era condusă de Kovudoo, şeful satului, un băştinaş de o vârstă mijlocie, un bărbat curajos şi iscusit. Tot el a fost cel care i-a observat pe cei trei după uciderea regelui maimuţelor, fiind atras şi de zgomotul luptei teribile care s-a dat în acel luminiş.

Mare le-a fost mirarea când au văzut-o pe Meriem, iar şeful cetei a stat câteva minute pe gânduri, înainte de a da ordin de atac. Dar tocmai atunci au apărut antropoizii, iar băştinaşii au asistat încremeniţi la lupta dintre Korak şi maimuţoiul cel îndrăzneţ.

Dar după ce antropoizii au plecat, iar Korak a rămas singur cu Meriem, unul dintre oamenii lui Kovudoo s-a apropiat de şeful lor şi i-a spus:

— Uite! zise el, arătând un obiect pe care fata îl ţinea în mână. Când era sclav în satul şeicului, fratele meu a făcut acea jucărie pe care o vezi în mâna ei şi îşi dăduse numele său păpuşii, adică Geeka. Cu puţină vreme înainte de a scăpa noi de acolo, a venit cineva pe neaşteptate, l-a lovit pe şeic şi i-a furat fata. Ea este fata lui, iar arabul ne va plăti regeşte dacă îi ducem odrasla acasă.

În acest timp. Korak o prinse din nou pe Meriem de umeri. Dragostea îi făcea sângele să chicotească.

Uitase totul în legătură cu civilizaţia oamenilor albi. Londra era un loc îndepărtat atât în timp, cât şi în spaţiu. În întreaga lume erau acum doar ei doi, Korak „Omorâtorul” şi Meriem, dragostea lui.

A strâns fata din nou la piept, acoperindu-i buzele cu sărutări fierbinţi. Tocmai atunci, în spatele lor s-a dezlănţuiţi iadul.

Strigătele de război ale negrilor au făcut jungla să răsune, iar cei douăzeci de războinici s-au năpustit asupra lor. Korak s-a întors spre ei să se apere, ridicând suliţa în aer.

O ploaie de săgeţi s-a abătut asupra lui, dintre care una îl lovi în umăr, iar alta îi străpunse piciorul.

Tânărul căzu la pământ. Meriem era neatinsă, pentru că băştinaşii au hotărât să o cruţe. Acum fugeau spre Korak, ca să îl ucidă şi să îi ia fata.

Dinspre pădure însă a apărut Akut şi cu întreg tribul lui de maimuţe antropoide. La vederea acestui atac mişelesc, au început să urle şi să mârâie, repezindu-se feroce spre câmpul de bătaie.

Kovudoo şi-a dat seama imediat de primejdia care ameninţă mica lui ceată, ştiind că o încăierare cu aceste maimuţe puternice ar fi dus la uciderea tuturor războinicilor. A apucat-o pe Meriem şi a ordonat retragerea spre satul lor.

Antropoizii i-au urmărit o vreme, omorând câţiva dintre ei şi schilodind pe foarte mulţi. Nu ar fi scăpat niciunul, dacă Akut nu ar fi fost mai interesat mai mult de soarta lui Korak decât a fetei, pe care întotdeauna a considerat-o o povară.

S-a întors către băiat care zăcea leşinat şi plin de sânge. Antropoidul i-a scos încet săgeţile şi suliţele care erau înfipte în Korak şi a început să îi lingă rănile. Pe urmă, l-a urcat în copacul unde construiseră adăpostul pentru Meriem.

Mai mult de atât maimuţoiul nu putea face, restul era lăsat pe seama rezistenţei şi sănătăţii băiatului. Cu toată gravitatea rănilor sale, Korak nu a murit.

Câteva zile a avut o febră foarte mare şi a tremurat de parcă era bolnav de friguri. Akut şi maimuţele tribului său vânau prin apropiere ca să îl poată apăra de păsările sau animalele care l-ar fi putut deranja.

Akut îi aducea fructe zemoase, care îi potoleau setea cauzată de temperatura ridicată a corpului şi

în cele din urmă constituţia sa robustă a învins. Rănile i s-au vindecat, iar el şi-a recăpătat forţele.

În clipele de luciditate pe care le avea în timpul cât a zăcut pe blănurile din adăpost, se gândea la soarta fetei. Aceste gânduri îl măcinau şi îl făcea să sufere mai mult.

Voia să trăiască pentru a o mai vedea lângă el! Tot pentru ea trebuia să îşi recapete forţele, ca să poată pomi în căutarea ei.

— Oare ce i-au făcut negrii? se întreba el. Mai trăieşte oare sau au sacrificat-o din pofta lor pentru tortură şi carne de om.

Iar el, care ştia obiceiurile din satul lui Kovudoo, se cutremura de groază, la această cruntă soartă ce putea să o aştepte pe Meriem. Zilele treceau încet, dar în cele din urmă şi-a recâştigat puterea pe care a avut-o înainte şi a coborât din adăpost. A început să se hrănească din nou foarte bine, mai ales cu carne crudă adusă de Akut.

Acest regim de hrană l-a întărit şi în curând s-a simţit în stare să plece în expediţia pe care o plănuise: spre satul negrilor.

CAPITOLUL XIII — În captivitate

Doi oameni albi, înalţi şi bărboşi, păşeau cu atenţie prin junglă, lângă râul unde şi-au instalat tabăra.

Erau Cari Jensen şi Sven Malbin, cu înfăţişarea deloc schimbată faţă de cum arătau atunci când s-au speriat de Akut şi de Korak, care veniseră la ei cu gânduri de pace.

An după an au venit în acele locuri pentru comerţul cu fildeş sau să fure şi să jefuiască. Vânau cu armele sau puneau curse.

S-au mai angajat să ajute alte expediţii cu oameni albi, care îi angajau pentru cunoştinţele lor privind acele locuri neumblate.

Dar de când au avut trista experienţă a încercării de răpire a fetei şeicului, ocoleau acele ţinuturi,

ţinându-se departe de aşezarea întărită cu garduri înalte şi puternice.

De data asta se apropiau de satul negrilor lui Kovudoo, dar totuşi înaintau cu prudenţă, pentru a nu fi descoperiţi de băştinaşi. Ştiau că satul a fost exterminat în trecut de oamenii şeicului, iar locuitorii de acum sunt foarte bănuitori.

Anul acesta şi-au schimbat puţin scopul expediţiei lor. Dorea să prindă nişte animale rare pentru o grădină zoologică din Europa.

Au pus mai multe curse în speranţa de a prinde maimuţe uriaşe, în special babuini sau cum le spuneau băştinaşii magoţi. Aceştia trăiau nestingheriţi prin acele locuri.

Când s-au apropiat de cursă, au văzut că era ceva care se zbătea să scape. Babuinii sunt un neam de maimuţe care sunt cel mai bine adaptate la viaţa de circ şi se pot dresa foarte uşor.

Prinderea lor este însă anevoioasă, pentru că trăiesc numai în cete numeroase, iar când sunt încolţite se apără cu înverşunare.

Pentru cei doi suedezi, urletele şi ţipetele a celor câteva sute de babuini din jur nu însemnau altceva decât că unul sau mai mulţi dintre ei s-au prins în cursă.

Au ajuns la un loc unde putea să vadă bine cursa şi era exact ceea ce doreau ei de multă vreme. Un exemplar foarte mare şi puternic se zbătea furios printre sârmele de oţel ale coliviei în care fusese prins, iar în jurul lui, sute de maimuţe zgâlţâiau întreaga instalaţie pentru a-l scăpa pe cel prins.

Aceste animale făceau un zgomot asurzitor. Din cauza atâtor sunete de diferite înălţimi şi tării, nici oamenii şi nici animalele nu au simţit prezenţa unui tânăr alb, pe jumătate gol, care stătea ascuns în frunzişul unui copac mare.

Korak a ajuns în acelaşi timp cu suedezii la locul unde babuinul se prinsese în cursă. Relaţiile băiatului cu babuinii nu era foarte prieteneşti.

Întâlnirile lor, în timp ce vâna cu Akut, era ca după încheierea unui armistiţiu.

Treceau unul pe lângă celălalt mârâind uşor, dar fără nicio intenţie agresivă. Korak a insistat întotdeauna să fie pace printre cei de o seamă cu ei.

Dar lui Korak nu îi prea păsa de necazul babuinului prins în cursă, care se părea că este regele tribului. Era împins numai de curiozitate, să vadă dacă bietul animal va reuşi să scape.

A fost însă atras de coloritul straniu al îmbrăcăminţii suedezilor care au apărut după un tufiş, nu prea departe de el.

— Cine sunt aceşti străini? s-a întrebat el. Ce caută ei aici în jungla manganilor?

S-a furişat fără zgomot mai aproape de ei, ca să le simtă mirosul, pentru a-şi da mai bine seama cu cine are de a face. Dar cum s-a apropiat de ei, a simţit că erau aceeaşi oameni care au tras asupra lui, acum câţiva ani.

Ochii au început să îi scânteiască. Parul de pe ceafa s-a ridicat măciucă şi s-a încordat la fel cum face o panteră, care se pregăteşte să sară asupra prăzii.

L-a văzut pe cei doi apropiindu-se de cuşca de sârmă unde era prins babuinul. Albii au început să strige pentru a speria maimuţele din jur, dar văzând că nu au niciun rezultat, au tras un foc de armă.

În primul moment, Korak a crezut că babuinii îi vor ataca pe vânători. Dar a doua salvă de armă i-a împrăştiat pe toţi locuitorii junglei.

Cei doi europeni s-au apropiat de cuşca animalului prins. Korak a crezut că vor să omoare animalul. Această situaţie l-a lăsat rece, pentru că nu îi prea păsa de intenţiile oamenilor în legătură cu animalul prins în cursă.

Dar un gând nu îl lăsa în pace: babuinul era un locuitor al junglei, deci apropiat lui, pe când aceşti

albi îi erau duşmani, fapt dovedit atunci când l-au alungat cu focuri de armă.

Trebuia deci să îl ajute mai degrabă pe animalul prins, atacându-i pe cei doi vrăjmaşi albi. Korak cunoştea limbajul babuinilor, pentru că se asemăna cu limbajul antropoizilor.

Văzu o ceată de câteva zeci de babuini într-un luminiş din apropiere, discutând aprins între ei. Korak a ridicat vocea strigându-i.

Albii şi-au întors capul spre acest sunet. Dar au crezut că este un babuin care a rămas locului, deşi nu vedeau pe nimeni în direcţia din care venise sunetul.

Korak s-a adresat babuinilor:

— Eu sunt „Omorâtorul”! Le-a strigat el. Aceşti oameni sunt duşmanii mei, la fel cum sunt duşmanii voştri. Repeziţi-vă asupra lor de îndată ce vedeţi că îi voi ataca. Împreună îi vom goni şi îl vom elibera pe regele vostru.

Dinspre luminiş s-a auzit răspunsul în cor:

— Vom face aşa cum spui tu, Korak!

Coborând din copac, Korak a început să alerge spre cei doi suedezi şi în aceeaşi clipă trei sute de babuini l-au urmat, furioşi şi îndrăzneţi

La apariţia acestui războinic alb, pe jumătate gol, care venea spre ei cu suliţa pregătită de atac, Jensen şi Malbin au ridicat armele ca să tragă. Fiind luaţi prin surprindere, ei au greşit ţinta, dar în acelaşi moment, babuinii au ajuns lângă ei.

Singura lor speranţă era să fugă. Ferindu-se cum puteau şi luptându-se cu animalele care le săreau în spinare, au început să fugă spre tabăra lor, de pe malul râului. Nu ar fi scăpat cu viaţă dacă nu ar fi întâlnit un grup de oameni înarmaţi care au alungat animalele cu focuri de armă.

De îndată ce albii au luat-o la fugă, Korak s-a îndreptat spre cuşcă şi a încercat să îl elibereze pe captiv.

Secretul încuietorii uşii, depăşea nivelul facultăţilor mintale ale unor maimuţe, dar Korak a

desfăcut imediat uşa, iar peste câteva clipe babuinul era liber.

Enormul animal nici nu a catadicsit să îi mulţumească lui Korak pentru această salvare, dar nici tânărul nu s-a aşteptat să fie lăudat. Ştia însă că niciun babuin nu va uita acest serviciu făcut regelui lor, iar acum puţin îi păsa dacă ei se uită la el sau nu.

Făcuse această faptă îndrăzneaţă sub imboldul dorinţei de a se răzbuna pe cei doi albi. Regele tribului a alergat spre râu pentru a-i ajuta pe ceilalţi babuini în lupta lor cu albii.

Korak s-a întors şi a pornit spre satul lui Kovudoo. Ţinta călătoriei sale. Pe drum, într-un luminiş, a întâlnit o cireadă de elefanţi.

Deşi îi plăcea să se deplaseze mai mult pe sus, printre crengile elastice ale copacilor, era acum nevoit să treacă prin acest loc fără copaci, unde printre animalele acestea enorme părea un pitic.

Un elefant şi-a ridicat trompa scoţând un sunet scurt de prevenire, simţind probabil mirosul unui străin care se apropie. Ochii acestor animale nu îi prea ajută în astfel de situaţii, dar mirosul şi auzul le este extrem de bine dezvoltat.

Cireada de animale mari era pe picior de apărare, din momentul în care bătrânul lor conducător dăduse semnalul.

— Pace şi prietenie! a strigat Korak. Sunt eu, Korak, un tarmagani.

Elefantul bătrân şi-a lăsat în jos trompa pregătită de atac, iar întreaga cireadă şi-a continuat lâncezeală întreruptă de apariţia acestui pitic. Korak a trecut pe lângă elefant la o palmă distanţă. Trompa puternică a animalului i-a mângâiat pielea bronzată şi catifelată.

De ani de zile, băiatul s-a împrietenit cu Tantor şi cu tribul lui. Dintre toate animalele junglei, pe acest pachiderm uriaş îl iubea cel mai mult, fiind cel mai paşnic, dar şi cel mai puternic.

Nici gazelele nu se temeau de acest puternic luptător, însă Numa îl ocolea la distanţă

Băiatul şi-a făcut drum prin cireadă, fără frică, deşi din când în când, câte un elefant îl atingea cu trompa, sau altul îi punea o piedică din glumă. Trecu cu bine de ei şi îşi continuă drumul.

În sfârşit, spre seară, când era deja întuneric beznă, a ajuns la aşezarea negrilor lui Kovudoo. A început o investigaţie sistematică a întregii aşezări, folosindu-şi toate simţurile pentru a o putea găsi pe scumpa lui Meriem.

Câinii negrilor erau animale foarte vigilente şi a trebuit să se mişte cu extremă atenţie pentru a nu fi simţit de aceste animale cu mirosul atât de bine dezvoltat De multe ori a crezut că va fi descoperit, auzind mârâitul furios al unui câine.

Mergând de la o colibă la alta, a ajuns la capătul unei alei largi, unde a simţit distinct mirosul fetei. Cu nasul lipit de peretele colibei, i-a dat ocol cu mare atenţie.

A ajuns la intrare, iar aproape de uşă era acum sigur că fata este în acea colibă. Dar când să intre pe uşă, a văzut un negru puternic, înarmat cu o suliţă lungă, care stătea pe vine, păzind coliba.

Războinicul stătea cu spatele spre el, iar în faţa colibei ardea un foc mare care arunca umbra negrului departe, pe aleea satului. Negrul era singur.

Pentru a intra nestingherit în colibă trebuia să îl omoare pe războinic, sau să treacă pe lângă el fără să fie observat. Prima alternativă putea da greş, pentru că ceilalţi războinici ar fi fost alertaţi la cel mai mic zgomot, dând alarma în întreg satul, care i-ar fi sărit în ajutor celui atacat.

Al doilea plan era aproape irealizabil. Pentru un om obişnuit ar fi fost ceva imposibil, dar Korak nu era un om obişnuit.

Acum stătea la două palme distanţă de spatele lat al negrului. Putea oare să se strecoare prin spatele războinicului, fără să fie simţit?

Lumina care cădea asupra războinicului negru îl lumina şi pe Korak. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să treacă pe acolo şi să se uite mai atent la coliba unde fusese ascunsă Meriem, imediat ar fi observat silueta înaltă şi de culoare albă a celui care se furişa.

Korak însă se bizuia pe faptul că băştinaşii evită să se plimbe noaptea, chiar prin aşezarea lor, iar pe de altă parte toţi erau concentraţi asupra celor ce se întâmplă în coliba fiecăruia, nedorind să se amestece în cele ce se întâmplă la vecini.

Korak se proptea de peretele colibei, însă fără să producă nici cel mai mic zgomot, care l-ar fi dat de gol. A ajuns foarte aproape de uşă, dar şi de spatele puternicului războinic negru. Simţea pe picioarele sale goale căldura emanată de corpul santinelei.

Îi auzea şi răsuflarea. Se mira însă cum se poate ca o fiinţă atât de ageră la perceput tot soiul de zgomote ale nopţii să nu îi simtă nici acum prezenţa. Băştinaşul stătea liniştit, fără să aibă habar ce se întâmplă în spatele lui, de parcă nu ar fi existat nimic dincolo de spatele lui.

Korak se deplasa încet, oprindu-se după fiecare pas. Deodată, războinicul s-a îndreptat de spate şi căscat, deschizându-şi o gură enormă, ridicând mâinile în acest timp.

Băiatul a rămas ca o stană de piatră. Avea nevoie doar de un pas pentru a pătrunde în colibă.

Negrul şi-a lăsat mâinile în jos şi s-a întins leneş. Apoi s-a aplecat în spate pentru a-şi rezema puţin capul, pentru a trage un pui de somn.

Dar în loc de lemnul tare al peretelui colibei, capul şi umerii lui au venit în contact cu pielea caldă a unor picioare. Exclamaţia de surpriză i-a fost însă înăbuşită în gât, iar zece degete puternice i-au prins gâtul într-o strânsoare mortală.

Negrul s-a zbătut să se ridice, ca să scape de strânsoare. Toate mişcările sale erau însă zadarnice. Degetele care i-au cuprins gâtul îl strângeau tot mai tare, iar ochii îi ieşeau din orbite.

Faţa i s-a învineţit, iar corpul său s-a lăsat moale, dintr-o stare din care nimeni nu îşi mai revine.

Korak a proptit corpul negrului de peretele de lângă uşa colibei, iar semiîntunericul din fata locului îi masca adevărata sa stare. A intrat în colibă.

— Meriem! a chemat el în şoaptă.

— Korak, scumpul meu Korak! se auzi strigătul înăbuşit al fetei, de frica să nu fie auzită de cineva. Apoi a suspinat de uşurare.

Korak a îngenunchiat şi a tăiat frânghia cu care fata fusese legată de mâini şi de picioare. După câteva clipe, a ridicat-o în picioare şi luând-o de mână a condus-o până la uşa colibei.

Afară, santinela părea vie. Dar la picioarele lui a apărut unul dintre câinii de pază ai satului. La vederea celor doi străini, care ieşeau din colibă, a mârâit furios, iar după ce l-a adulmecat pe Korak, a început să latre cu putere.

Lătratul câinelui a atras imediat atenţia negrilor care şedeau în jurul celorlalte focuri. Toţi şi-au întors capetele spre coliba unde fusese legată fata.

Pielea albă a celor doi fugari lucea în lumina slabă care venea de la focurile din aşezare. Korak s-a adăpostit, repede în spatele unei colibe, trăgând-o pe Meriem după el, dar această mişcare a venit prea târziu.

Băştinaşii şi-au dat seama repede de evadarea fetei şi de prezenţa lui Korak în sat şi imediat vreo doisprezece dintre ei au alergat în direcţia lor. Câinele care i-a dat de gol se ţinea după cei doi fugari, conducându-i pe negri fără greş spre Korak şi Meriem.

Tânărul a încercat să lovească animalul acesta obraznic cu suliţa, însă câinele era învăţat să se ferească de lovituri şi a continuat să se ţină după ei. Ţipetele şi goana negrilor a stârnit întreaga populaţie a satului, care a ieşit afară din colibe, pornind în căutarea celor fugiţi.

Primul lucrul care l-au descoperit a fost cadavrul santinelei, iar unul mai curajos a intrat în colibă şi şi-a dat seama că era aşa cum credeau ei. Fata evadase.

Cum au aflat toţi de această ştire, întreaga populaţie a fost cuprinsă de furie şi de groază. Nevăzând însă niciun duşman, groaza le era atenuată de furie şi imediat au hotărât să fugă la locul unde lătra câinele de pază.

Acolo au văzut doar pe războinicul cel alb care fugea cu prizoniera lor. Recunoscându-l pe autorul unor numeroase incursiuni în sat şi al numeroaselor lui glume proaste, s-au repezit furioşi să îl captureze.

Korak, văzându-se descoperit, a luat-o pe Meriem de mână şi a alergat spre un copac de pe care ar fi putut ieşi din sat. Fuga îi era însă împiedicată de fată, care abia se mai putea ţine pe picioare, datorită poziţiei în care a stat atâtea zile, legată de mâini şi de picioare.

Datorită fugii lor ineficace, scăparea era compromisă. Măcar dacă ar fi ajuns la acel copac şi să urce repede! Meriem era la fel de iute la urcatul în arbori ca şi Korak.

Dar cu fata acum pusă pe umeri, Korak nu mai putea înainta repede. Pe deasupra, vreo douăzeci de câini s-au năpustit asupra lor, atraşi de lătrăturile şi zgomotele care răzbăteau prin întreg satul.

Unul dintre câini l-a muşcat pe Korak de picioare, încurcându-l în deplasarea spre copac. Acesta s-a împiedicat şi a căzut. Nici nu a apucat să se scoale că alţi câini s-au repezit asupra lui, iar băştinaşii erau deja foarte aproape.

Doi dintre ei a prins-o pe Meriem, care se zbătea muşcându-i şi zgâriindu-i. Dar ei au potolit-o imediat cu o lovitură puternică de măciucă în cap, care a făcut-o să cadă în nesimţire.

Pentru Korak însă trebuiau să se gândească la alte mijloace. Deşi era prins de mai mulţi

războinici, a reuşit să se ridice în picioare.

S-a învârtit o dată, împărţind lovituri în dreapta şi în stânga, iar la fiecare mişcare a pumnului său, cădea grămadă

Câte un negru. Câinilor nu le dădea nicio atenţie pentru că le sucea gâtul dintr-o singură mişcare, la cei mai obraznici dintre ei.

Un ciomag pe care îl mânuia unul dintre cei mai puternici războinici a fost prins de Korak şi acesta a început să împartă lovituri mortale în jurul său.

Era evident că nimeni nu i se putea împotrivi şi ar fi fost în stare să îi omoare pe toţi războinicii din sat.

Dar bătrânul Kovudoo nu era omul care să se lase jefuit de averea pe care o reprezenta Meriem. Văzu ineficacitatea atacului războinicilor săi şi i-a chemat pe toţi de lângă Korak. Câteva ordine date şi toţi au format un zid viu în jurul fetei. Ordinul era să se respingă orice atac al albului.

Korak s-a repezit de mai multe ori la acest zid viu, dar a fost respins de suliţele ascuţite care erau mereu îndreptate spre el. A fost respins de multe ori, fiind rănit de foarte multe ori.

Era acum plin de sânge, din cap până în picioare, dar de sângele lui propriu.

În cele din urmă şi-a dat seama de tactica negrilor şi cu multă amărăciune a hotărât să plece fără Meriem.

I-a strigat fetei cu voce tare:

— Korak pleacă, dar se va întoarce să te ia de la gomangani. La revedere, dragă Meriem! Korak va reveni!

— La revedere! îi răspunse fata. Meriem te va aştepta până vei veni.

Şi înainte ca vreunul dintre războinici să îi ghicească gândul şi să îl împiedice, Korak se răsuci pe călcâie şi fugi spre capătul satului.

Dintr-un salt a dispărut în frunzişul des al copacului care l-a ajutat să treacă dincolo de gardul înalt

O ploaie de suliţi l-a urmat, dar războinicii nu s-au ales decât cu un râs batjocoritor, care a răzbătut din inima junglei.

CAPITOLUL XIV — Unde este Korak?

Meriem a fost din nou legată şi pusă sub pază severă, chiar în coliba lui Kovudoo. Noaptea a trecut şi a început o nouă zi, fără ca să se întâmple ceva deosebit.

Meriem ştia că el se va întoarce şi nici nu se îndoia că o va elibera curând. Pentru ea, Korak era tot ce era mai frumos, mai puternic şi mai bun, în lumea lor Deasemenea, era foarte încântată de grija pe care i-o acorda tânărul în ultima vreme. Visa la el şi se gândea ce noroc a avut să îl întâlnească. Comparând purtarea lui Korak cu a şeicului s-a cutremurat de groază, gândindu-se la cruzimea acelui bătrân arab. Până şi aceşti băştinaşi negri erau mai blânzi.

Neînţelegându-le limba, nu putea să ştie care le era scopul ţinând-o captivă de atâta vreme. Ştia că sunt canibali şi se aştepta să fie mâncată. Dar au trecut atâtea zile de când era în sat şi nimeni nu i-a făcut niciun rău.

Dar nu avea de unde să ştie că cei din sat au trimis un sol, care urma să trateze cu şeicul răscumpărarea ei. Însă nici ea nu ştia, după cum nici Kovudoo nu a aflat, că trimisul negrilor s-a întâlnit cu expediţia lui Malbin şi Jensen şi stând de vorbă cu oamenii lor le-a comunicat scopul călătoriei sale. Băştinaşii care erau angajaţi să care poveri pentru cei doi albi nu au stat pe gânduri şi le-au spus stăpânilor această veste. Rezultatul acestor discuţii a fost că de îndată ce trimisul lui Kovudoo s-a afundat în junglă pentru a-şi continua călătoria, o împuşcătură a răsunat în liniştea sacră a junglei, iar solul s-a rostogolit fără viaţă într-un tufiş.

După câteva minute de la acest incident, Malbin s-a reîntors în tabără şi s-a străduit să-i convingă pe ceilalţi că a tras asupra unui cerb, pe care însă

nu l-a nimerit. Suedezii ştiau că băştinaşii pe care i-au angajat îi urau şi că dacă ar fi aflat adevărul despre soarta solului trimis de Kovudoo, ar fi dat fuga în aşezarea negrilor şi l-ar fi înştiinţat pe şeful aşezării despre moartea trimisului său.

Fiind depăşiţi în număr de băştinaşi, iar în arabi nu aveau încredere, cei doi nu au riscat să intre în conflict cu un conducător atât de puternic. După această întâmplare, a avut loc întâlnirea cu babuinul care a scăpat din cursă şi cu albul cel sălbatic, care a adunat toate fiarele pădurii împotriva lor.

Întâmplarea cu babuinii le-a adus foarte mari necazuri, nu numai atunci în acele momente când cei doi au părăsit cursa şi au fost nevoiţi să lupte pentru a scăpa cu viaţă, ci şi mult timp după aceste evenimente, deoarece maimuţele asediau necontenit tabăra, mârâind şi urlând, zi şi noapte.

Cu armele în mână, suedezii au respins multe atacuri sălbatice, cărora le lipsea doar o conducere şi o organizare corectă pentru ca atacurile lor să se termine dezastruos pentru cei din tabără.

Celor doi li s-a părut în câteva ocazii, că îl văd pe albul acela sălbatic, în junglă printre babuini şi erau foarte neliniştiţi la gândul că ar putea, dintr-un moment sau altul, să ia conducerea maimuţelor împotriva lor.

În spaima lor, erau gata să plătească pe oricine care să îl ucidă pe acest inamic puternic, atribuind acestui sălbatic, atât pierderea babuinului pentru grădina zoologică, cât şi atitudinea răzbunătoare a animalelor din pădure..

— Cred, zise Malbin, că este acelaşi individ asupra căruia am tras acum câţiva ani. Atunci era însoţit de o gorilă. Te-ai uitat bine atunci la el?

— Da, a răspuns Jensen. Era la numai cinci metri de mine, când am tras. Mi-a făcut impresia unui european inteligent. Dar era numai un copil atunci.

Apoi, adăugă după un moment de gândire:

— Nu am văzut nici urmă de degenerare în trăsăturile lui. În cazuri asemănătoare, se observă imediat o alterare a întregii conformaţii a corpului, când un nebun scapă în junglă, iar după ani de viaţă în sălbăticie se schimbă foarte mult, de poţi să îl numeşti „sălbatic”.

A ezitat o clipă.

— Sunt sigur că aşa este. Acest tânăr este deosebit de ceea ce credem noi că este şi este foarte periculos.

— În acest caz, i-a răspuns Malbin, deşi am mare chef să îi trag un glonte în cap, aş prefera să nu vină în apropierea taberei noastre. Dacă i-ar veni cumva ideea să conducă atacul babuinilor împotriva noastră, nu ştiu zău cum am scăpa cu viaţă, dacă nu l-am doborî de îndată ce apare.

Dar tânărul alb nu a mai venit să îi ajute pe babuini în asediul lor, iar în cele din urmă maimuţele au încetat lupta lor împotriva oamenilor celor doi albi.

A doua zi, suedezii au pornit către satul lui Kovudoo, pentru a o captura pe fată, despre care aflaseră de la trimisul negrul. Deja făcuseră şi un plan de acţiune.

Nu vor face nicio aluzie la captivă şi se vor preface că nu ştiu nimic în legătură cu ea.

De îndată ce au ajuns în sat, i-au dat şefului multe cadouri, tocmindu-se pentru preţul diverselor mărfuri aduse de ei, aşa cum ar fi făcut orice comerciant cinstit. Băştinaşii ar fi devenit suspicioşi la orice atitudine care li s-ar fi părut că este schimbată faţa de celelalte întâlniri ale lor cu diverşi traficanţi.

În timpul discuţiilor, au schimbat păreri despre situaţia locuitorilor din zonă, fiecare venind cu noutăţi. Convorbirile erau lungi şi plictisitoare, aşa cum sunt pentru europeni toate întâlnirile protocolare prelungite ale africanilor.

Kovudoo nu a făcut nicio aluzie la captiva lui, iar după toată dărnicia lui şi celor din sat, părea

foarte nerăbdător să se asigure că oaspeţii vor pleca în curând.

Aproape în ultima oră înainte de plecare, Malbin a spus, ca din întâmplare, că şeicul a murit. La auzul acestei ştiri, Kovudoo s-a arătat interesat, dar şi surprins.

— Cum, nu ai ştiut? s-a mirat Malbin. Curios! S-a întâmplat acum vreo trei săptămâni. A căzut de pe cal, care a călcat într-o groapă. Calul a căzut pe el, iar când oamenii au sărit să îl ridice, şeicul era deja mort.

Kovudoo s-a scărpinat în ceafa, fiind foarte dezamăgit. Moartea şeicului însemna pierderea despăgubirii pe care o aştepta în schimbul fetei.

Acum nu îi era de niciun folos, doar dacă nu ar fi vrut să o mănânce, sau să îi ţină de urât. Această idee din urmă l-a făcut să se gândească la o mică tranzacţie cu albii

S-a uitat la Malbin cu coada ochiului, cântărindu-l din priviri. Zicea în sinea lui:

— Aceşti albi sunt nişte oameni ciudaţi. Călătoresc fără femei vreme îndelungată şi foarte departe de satele lor Sunt sigur că simt lipsa femeilor. Dar oare cât de mare le este dorinţa de a avea o femeie?

Acesta era gândul care îl frământa pe şeful satului. Pe neaşteptate a spus:

— Ştiu pe undeva o fată albă, care poate v-ar interesa. Poate doriţi să o cumpăraţi.

Jensen şi Malbin au dat din umeri.

— Avem şi aşa multe necazuri, zise Malbin, ca să nu ne încurcăm şi cu femei. Iar despre plată nici noi nu prea ne lăudăm cu bani mulţi.

— Dar femeia asta este albă şi frumoasă, îi ispiti negrul.

Suedezii au râs cu poftă.

— Nu există femeie albă în jungla africană, Kovudoo, zise Jensen. Nu-ţi bate joc de noi, doar suntem prieteni.

Contrariat, Kovudoo sări în picioare.

— Veniţi să o vedeţi! Exclamă el. Veţi vedea că este exact aşa cum v-am spus.

Malbin şi Jensen s-au sculat şi privirile lor s-au întâlnit. Malbin a făcut cu ochiul asociatului său. Amândoi l-au urmat pe negru spre coliba acestuia.

În întunericul de acolo, se putea observa forma unei femei legate şi întinse pe o rogojină. Malbin s-a uitat la ea

Şi a întors capul.

— Asta este o babă de o sută de ani, Kovudoo, zise el, îndepărtându-se.

— Nu aveţi dreptate! strigă sălbaticul. Este tânără, dar nu o vedeţi bine, pentru că este întuneric. Aşteptaţi puţin să o scot afară.

A dat imediat ordin celor doi războinici care păzeau coliba, să îi taie fetei frânghiile de la picioare şi să o scoată la lumină, pentru a fi mai bine văzută.

Cei doi albi nu arătau deloc a fi grăbiţi, cu toate că ardeau de dorinţa de a vedea fata, dar mai ales ca ea să intre în stăpânirea lor. Puţin le păsa că vor vedea o fată frumoasă sau urâtă.

Tot ce doreau era să ştie dacă este aceeaşi fată care a fost furată cu mulţi ani în urmă. Credeau că vor putea identifica fata, chiar dacă au trecut atâţia ani şi mai aveau şi dovada celor spuse de solul trimis de Kovudoo la şeic.

Când Meriem a fost scoasă la lumină, cei doi au dat impresia unei dezinteresări totale. Malbin însă cu greu s-a abţinut să nu exclame de surpriză.

Fata era foarte frumoasă. Şi-a revenit imediat şi s-a întors spre şeful satului.

— Ce vrei acum? zise el.

— Vezi că este tânără şi frumoasă, îi răspunse Kovudoo.

— Da, mormăi Malbin. Nu este chiar atât de bătrână. Dar chiar dacă este aşa cum zici, ne vom descurca foarte greu cu ea. Noi nu am venit spre sud să ne căutăm neveste. Sunt la noi mai multe decât crezi tu.

Meriem stătea în picioare privind la cei doi albi. Nu o interesa prezenţa lor şi îi păreau la fel de neprietenoşi ca şi băştinaşii din sat.

Îi ura şi îi era teamă de ei. Malbin i s-a adresat în arabă.

— Îţi suntem prieteni, zise el. Nu vrei să te luăm de aici şi să te scăpăm de aceşti sălbatici?

Meriem îşi aminti că vorbise araba cum multă vreme în urmă şi răspunse încet:

— Aş vrea să fiu liberă, zise în sfârşit. Dar vreau să merg la Korak.

— Nu vrei să vii cu noi? insistă Malbin.

— Nu, răspunse Meriem.

Malbin s-a întors atunci spre Kovudoo.

— Uite că nu vrea să vină cu noi, îi spuse.

— Sunteţi doar bărbaţi, replică negrul. De ce nu o luaţi cu forţa?

— De ce? spuse Jensen Ca apoi să avem tot timpul necazuri cu ea?

— Nu ne trebuie, Kovudoo, adăugă Malbin. Dar ca să îţi dovedim că îţi suntem buni prieteni şi vedem că vrei să scapi de ea, o vom lua de aici.

Kovudoo a înţeles că este pe cale să încheie un târg bun. Au început să se tocmească şi în cele din urmă Meriem a fost cumpărată de cei doi suedezi pe trei metri de stofă, trei ceşti de alamă şi un bidon nou. Toţi erau foarte mulţumiţi în afară de Meriem.

Kovudoo a pus însă condiţia ca europenii să părăsească satul cât mai repede, chiar a doua zi de dimineaţă. După ce a primit plata, Kovudoo le-a explicat albilor motivul pentru care le-a cerut să plece cât mai repede.

Le-a povestit de încercarea curajoasă a tânărului alb care a vrut să salveze fata şi le-a sugerat să se îndepărteze cât mai repede de acel ţinut pentru a se asigura că sălbaticul alb nu îi va urmări.

Meriem a fost din nou legată şi pusă sub pază severă, dar de data aceasta în cortul suedezilor. Malbin i-a explicat că ar fi bine să vină cu ei de

bună voie, spunându-i că o vor duce înapoi în satul ei.

Fata a replicat că mai bine ar muri decât să se înapoieze la şeic. Albii i-au spus că atunci îi vor face pe plac şi nu o vor duce acolo.

De fapt nici nu au dorit să o ducă în satul şeicului, ci voiau să ia legătura cu autorităţile franceze pentru a încasa recompensa fabuloasă, care s-a oferit cu mulţi ani în urmă.

În timp ce vorbeau cu ea, au observat că fata s-a făcut frumoasă şi înaltă şi avea trăsături foarte plăcute. S-a schimbat foarte mult de când au zărit-o în satul şeicului.

Au trecut ani de când cei doi nu s-au mai gândit la averea pe care ar fi primit-o pentru această fată. Iar acum, această fiinţă preţioasă era în faţa lor, plină de farmecele tinereţii unei femei

Malbin s-a apropiat de ea şi i-a pus mâna pe umăr. Fata s-a împotrivit. Atunci, el a prins-o de mijloc, încercând să o sărute, dar ea îl lovi peste gură. Jensen s-a apropiat de ei şi a izbucnit:

— Malbin, ai înnebunit?

Sven Malbin a dat drumul fetei şi s-a întors spre Jensen. Faţa îi ardea ca focul.

— Ce naiba te-a apucat? mormăi Jensen. Vrei să pierdem orice speranţă de a mai primi recompensa? Ştii doar că dacă o batjocorim, nu numai că nu vom căpăta nimic, dar ne vor băga la închisoare. Credeam că eşti mai deştept, Malbin.

— Dar nu sunt de lemn. Ce naiba, replică celălalt suedez.

— Abţine-te! îl certă Jensen Cel puţin până o predăm autorităţilor şi încasăm banii.

— Ei drăcie! strigă Malbin. De ce? Vor fi prea bucuroşi că o aducem, iar acolo ea îşi va ţine gura. De ce să nu mă ocup puţin de ea?

— Pentru că aşa vreau eu! se răsti Jensen. Te-am lăsat să faci ce vrei până acum, Sven. Dar în această situaţie trebuie să mă asculţi, pentru că am dreptate. Ştii de fapt şi tu, însă nu vrei să recunoşti.

— Ai devenit foarte virtuos. Aşa deodată, mormăi Malbin, sau poate crezi că am uitat de fata cârciumarului, de mica Celela şi de negrul ăla…

— Taci! strigă Jensen. Aici nu este vorba de virtute şi cred că îţi dai şi tu seama. Dar nu vreau să ne certăm. Dar, aşa să mă ajute Dumnezeu, Sven, că dacă te atingi de fată, te voi ucide!

După o privire ucigătoare aruncată spre celălalt suedez a mai spus:

— În aceşti nouă ani, am suferit şi era să îmi pierd viaţa de zeci de ori. Nu pot uita prin câte primejdii am trecut până acum când suntem aproape de a ne îmbogăţi. Nu vreau ca tu, printr-o faptă nebunească să dai peste cap întreaga noastră situaţie favorabilă şi să te porţi ca un animal.

Din nou a mai stat o clipă, înainte de a încheia.

— Te previn, Sven, zise el punând mâna pe patul revolverului de la curea, că nu am vorbit degeaba.

Malbin a aruncat o privire cruntă asociatului său şi dădu din umeri. Apoi ieşi. Jensen s-a întors spre Meriem.

— Dacă nu îţi dă pace, o sfătui el, să mă strigi. Voi fi întotdeauna pe aproape.

Fata nu a înţeles discuţia dintre cei doi, pentru că ei au vorbit în suedeză. Dar a înţeles tot ce i-a spus Jensen, pentru că acesta vorbea cu ea în arabă.

A înţeles însă de pe feţele lor şi din gestul lui Jensen când a pus mâna pe armă, că discuţia lor a fost extrem de serioasă. Credea că trebuie să caute prietenia lui Jensen şi l-a rugat să o elibereze pentru a se duce în pădure să îl caute pe Korak.

Dar a fost foarte dezamăgită pentru că Jensen i-a râs brutal în faţă, spunându-i că dacă va încerca să fugă, o va pedepsi crunt Biata fată a rămas toată noaptea cu ochii deschişi pentru a auzi un semn de la Korak. În jurul ei, jungla îşi continua viaţa.

Urechile ei distingeau zeci de zgomote pe care cei din tabără nu le înţelegeau. Dar dintre atâtea

zeci de sunete, niciunul nu era de la Korak.

Numai moartea l-ar fi putut împiedica pe tânăr să nu se întoarcă după ea şi să o salveze. De ce mai întârzie şi nu vine?

A venit dimineaţa, dar încrederea ei în eliberare s-a diminuat. Era însă neliniştită să nu i se fi întâmplat ceva tânărului pe care ea îl aştepta din tot sufletul.

Era de necrezut să i se fi întâmplat ceva rău curajosului şi puternicului Korak, care a scăpat întotdeauna de toate primejdiile din junglă.

După micul dejun, tabăra a fost strânsă, iar bieţii cărăuşi şi-au pus greutăţile în spinare şi întreaga mică armată pomi spre nord. Niciun semn nu s-a arătat că salvarea fetei ar fi aproape.

Toată ziua au mers fără să se oprească. La fel a doua zi şi a treia zi. Dar Korak nu s-a arătat, spre dezamăgirea fetei, care mergea tăcută alături de cruzii ei stăpâni.

Malbin avea aerul că este nemulţumit şi că este supărat pe cineva. Jensen îi vorbea prieteneşte, dar Malbin îi răspundea scurt, monosilabic. Cu fata nu vorbea, însă îi arunca priviri lacome printre gene.

Meriem a surprins una dintre aceste priviri, care a făcut-o să se cutremure. Îşi strânse păpuşa mai tare la piept şi regreta că nu mai are cuţitul ei ascuţit pe care îl avea înainte de a fi prinsă de Kovudoo.

În cea de a patra zi, a pierdut orice speranţă de a fi salvată. Desigur că lui Korak i s-a întâmplat ceva. Nu va mai veni să o salveze, iar aceşti oameni răi o vor duce departe şi probabil că o vor ucide.

Nu îl va mai putea vedea pe Korak al ei.

În acea zi, suedezii au hotărât să facă o pauză mai mare şi s-au aşezat pentru o odihnă mai lungă. Malbin şi Jensen au plecat din tabără pentru a vâna, însă fiecare într-o altă direcţie.

Nu a trecut nicio oră de când cei doi au plecat din tabără, că pânza cortului unde era fata s-a

ridicat, iar la intrare apăru Malbin cu o privire bestială.

CAPITOLUL XV — Fuga

Cu ochi speriaţi, ca o pasăre în captivitate, fata s-a uitat la individul care se apropia ameninţător de ea. Mâinile ei erau libere pentru că suedezii au legat-o cu un lanţ de robi, adică cu un guler de fier în jurul gâtului prins de un lanţ gros şi fixat de un ţăruş bătut adânc în pământ.

Meriem s-a retras încet spre colţul opus al cortului. Malbin se apropia de ea cu mâinile întinse, gata să o atingă.

Buzele îi erau întredeschise, iar răsuflarea îi era grăbită. Fata şi-a adus imediat aminte de sfatul pe care îl primise de la Jensen de a-l chema de îndată ce Malbin va încerca să se apropie de ea.

Însă suedezul şi-a ales bine momentul când tovarăşul său era plecat la vânătoare. Scoase totuşi un ţipăt pătrunzător, pe care l-a repetat de trei ori, mai înainte ca atacatorul să sară asupra ei şi să îi înfunde gura.

Meriem a început să se zbată, luptându-se aşa cum a văzut în junglă: cu unghiile şi cu dinţii. Mizerabilul şi-a dat seama imediat că nu va avea o sarcină uşoară.

În acel corp tânăr şi mlădios, sub pielea aceea catifelată, erau muşchii puternici ai unei leoaice. Dar nici Malbin nu era un slăbănog.

Era un bărbat puternic, înalt şi brutal. Reuşi să o supună pe fată, lovind-o peste faţă, când ea a început să îl muşte cu putere. Meriem reuşea să îl lovească şi ea, dar puterile îi slăbeau, din cauza strânsorii degetelor suedezului, care o strângeau puternic de gât, gata să o sufoce.

Jensen nu era departe pentru că se întorcea spre tabără cu două căprioare împuşcate în apropiere. Le-a găsit nu departe de tabără, bucurându-se că nu trebuie să se îndepărteze prea mult de tabără, suspectându-l pe Malbin.

Simplul fapt că celălalt a refuzat să îl însoţească, preferind să meargă la vânătoare într-o altă direcţie, era un puternic motiv de bănuială. Jensen îl cunoştea pe Malbin, aşa că de îndată ce a împuşcat cele două animale, a pornit-o înapoi, urmat de oamenii săi care duceau vânatul.

Abia a parcurs câteva sute de metri, că a auzit un ţipăt slab în depărtare, din direcţia taberei. S-a oprit să asculte.

Strigătul s-a mai repetat de două ori, după care s-a lăsat o tăcere supărătoare. Trăgând o înjurătură, Jensen a luat-o la fugă, întrebându-se dacă nu va ajunge prea târziu.

Ce idiot şi Malbin ăsta să le pericliteze acum şansa de a se îmbogăţi!

Ţipetele fetei au mai fost auzite şi de altcineva în afară de Jensen, de cineva care se afla mai departe de tabără decât suedezul, însă în direcţie opusă. Era un străin care habar nu avea că în vecinătate s-ar afla şi alţi albi în afară de el. Era un vânător lângă care se aflau mai mulţi războinici foarte curajoşi şi puternici.

Străinul a ascultat o clipă, cu multă atenţie. Fără îndoială că era vocea unei femei care se găsea în primejdie. A luat-o şi el în direcţia de unde s-au auzit ţipetele, dar pentru că era mai departe decât Jensen, acesta din urmă a ajuns primul la cortul fetei.

Suedezului i se prezenta o scenă de luptă dintre Meriem şi Malbin. Jensen s-a înfuriat peste măsură şi a început o serie de înjurături cumplite.

Malbin a ridicat capul şi s-a întors spre noul venit, scoţându-şi rapid pistolul. Jensen a anticipat mişcarea celuilalt şi a scos şi el arma.

Au tras amândoi asupra celuilalt în acelaşi timp. Jensen a mai continuat să înainteze spre Malbin, dar şi-a scăpat arma din mână, clătinându-se de parcă era beat. Malbin a mai tras de două ori asupra lui.

Meriem, cu toată groaza de care era cuprinsă, nu a putut să nu se mire cum acest om mai vine spre ei după ce a primit încă două gloanţe mortale. Jensen continua să rămână în picioare, ţinându-şi ochii închişi. Căzu la pământ în cele din urmă.

Malbin s-a ridicat şi l-a izbit furios cu piciorul. Pe urmă s-a întors spre Meriem. Dar exact în acea clipi perdeaua cortului s-a dat la o parte şi un alb înalt şi-a făcut apariţia la intrarea în cort

Nici Meriem şi nici Malbin nu l-au observat fiind cu spatele ia uşa cortului. Din trei paşi, albul a ajuns în partea unde erau cei doi, dezarmându-l pe Malbin, punându-i o mână grea pe umăr.

Meriem văzu un alb străin, cu părul negru, cu ochi verzi. Îmbrăcat în uniformă, având pe cap un chipiu.

— Ce se petrece aici? a întrebat străinul într-o limbă pe care fata nu a înţeles-o.

Meriem a dat din cap şi i-a răspuns străinului în arabă. Acesta cunoscând această limbă i-a repetat întrebarea. Fata i-a răspuns:

— Oamenii aceştia vor să mă răpească de la Korak al meu. Iar acesta a vrut să mă… bata. Celălalt, pe care l-a omorât, a vrut să mă ajute. Amândoi însă erau foarte cruzi şi răi, dar acesta viu este cel mai periculos. Dacă Korak ar fi aici, l-ar omorî. Cred că dumneata îl vei cruţa.

Străinul a zâmbit şi a răspuns:

— Merită să fie omorât. Nu încape nicio îndoială. Era o vreme când l-aş fi omorât şi eu, dar acum m-am schimbat. Totuşi, voi avea grijă să nu te mai supere.

Apoi s-a întors spre Malbin.

— Am răbdat destul din cauza voastră şi meriţi să fii ucis de mâna mea, dar există o lege pe care nu o voi aplica eu aici. Am auzit de voi, de foarte multă vreme. Tu şi celălalt aveţi o faimă foarte proastă în ţinuturile acestea. Acum poţi pleca liber, însă nu vreau să te mai văd niciodată! Ai înţeles?

Malbin a protestat şi a început să înjure îngrozitor. Dar înainte de a-şi da seama a fost prins de străin şi scuturat cumplit, de i-au clănţănit toţi dinţii din gură. Malbin a încetat cu ameninţările sale.

Străinul i-a mai spus.

— Acum ieşi de aici! Ocoleşte-mă, dacă vrei să ai viaţă lungă!

Străinul s-a apropiat de urechea suedezului şi i-a şoptit un nume. Acesta auzind acel nume era să cadă pe spate. Dar a fost împins imediat afară din cort.

Întorcându-se spre Meriem a întrebat:

— La cine este cheia de la jugul ăsta de fier din jurul gâtului tău.

— Acesta de pe jos o purta întotdeauna, răspunse fata arătându-l pe Jensen

Străinul l-a căutat pe mort în buzunare şi a găsit cheia cu care a eliberat-o pe Meriem.

— Mă laşi să mă întorc acum la Korak al meu? a întrebat ea.

— Voi avea grijă să fii predată părinţilor sau rudelor tale, răspunse albul. Spune-mi te rog, cine sunt ei şi unde le este satul?

În tot acest timp, o privea pe fată uimit de îmbrăcămintea ei. După limba pe care o vorbea, era fată de arab, dar nu mai văzuse pe nimeni astfel îmbrăcată.

— Cine eşti tu? Cine este Korak?

— Korak? Korak este o maimuţă! Alte rude nu am. Eu locuiesc în junglă numai cu Korak, de când Akut este regele tribului de maimuţe. Korak trebuia să le fie rege, dar a refuzat.

Fata a pronunţat numele lui Akut aşa cum îl pronunţau maimuţele. După aceste cuvinte ale fetei, străinul a început să o privească mai atent. În ochii lui i se citea un interes deosebit.

— Deci Korak este o maimuţă? Bine, dar tu cine eşti?

— Eu sunt Meriem. Şi eu sunt tot o maimuţă.

— Mda, mormăi străinul, la acest răspuns neaşteptat.

La ce s-a gândit s-ar fi putut înţelege din privirea

Plină de compătimire aruncată acestei sărmane fete. S-a apropiat de ea şi a încercat să îi pună mâna pe frunte.

Fata s-a dat la o parte mârâind scurt, scoţând un ţipăt. Străinul a înţeles reacţia ei şi a zâmbit.

— Nu trebuie să te temi de mine, zise el blând. Nu îţi fac niciun rău. Doream să văd dacă nu cumva ai febră, dacă te simţi bine, ca să plecăm în căutarea lui Korak.

Meriem s-a uitat drept în ochii lui. Ochii albului îi făceau o impresie foarte bună, iar faţa lui avea trăsături de om cinstit.

I-a permis omului să îi atingă fruntea şi să îi ia pulsul, pentru a se asigura că fata este sănătoasă.

— De multă vreme eşti maimuţă? întrebă albul.

— De mult, de foarte mult, de când am fost mică şi Korak a venit şi m-a luat de tatăl meu, care mă bătea foarte tare. De atunci, am trăit în copaci, împreună cu el şi cu Akut.

— În ce parte a pădurii locuieşte Korak? a mai întrebat străinul.

Meriem a făcut un gest larg, care a cuprins jumătate din Africa.

— Poţi găsi drumul înapoi spre el?

— Nu cred, răspunse ea, dar sunt sigură că el mă va căuta şi mă va găsi.

— În acest caz, am un plan, propuse străinul. Eu locuiesc nu departe de aici. Vii cu mine acasă, unde soţia mea şi cu mine te vom îngriji până când Korak te va găsi sau tu îl vei găsi pe el. Dacă zici că te caută, sunt sigur că la fel de uşor te poate găsi şi acolo unde stau eu, nu-i aşa?

Străinul a aşteptat ca Malbin să se îndepărteze cu oamenii lui spre nord.

Meriem avea acum încredere în acest bărbat şi stătea lângă el ţinându-şi păpuşa în mână. Străinul

era mirat de araba foarte stricată pe care o vorbea fata, atribuind şi asta unei stări mintale deviate.

Dacă ar fi ştiut însă câţi ani au trecut de când ea nu a mai vorbit această limbă, nu s-ar fi mirat atât de mult. Mai era un motiv pentru care limba şeicului nu i s-a întipărit bine în minte, dar acesta nu putea fi ghicit nici de ea şi nici de binefăcătorul ei.

Străinul a încercat să o convingă să meargă cu el în satul lui. Meriem a insistat să meargă imediat în căutarea lui Korak.

Bărbatul a hotărât în sinea lui că trebuie să o convingă pe fată să vină cu el, pentru că o credea bolnavă mintală.

Fiind însă un om inteligent, s-a gândit că mai întâi trebuie să satisfacă dorinţa fetei, lăsându-se convins că ar fi bine să îl caute pe acest Korak.

Au pornit-o spre sud, cu toate că reşedinţa lui era mai spre est. Pe drum însă a cotit-o încet spre locuinţa sa şi era foarte bucuros că fata nu a observat această schimbare a direcţiei de mers.

Meriem era din ce în ce mai convinsă că îl vor găsi pe Korak şi nu avea de ce să se teamă de acest tarmagani, care nu dorea să îi facă niciun rău. După câteva zile şi-a dat seama că acest om este foarte bun cu ea şi îi asemăna caracterul cu acela al lui Korak.

În cea de a cincea zi a căutărilor lor, au ajuns într-o câmpie întinsă, unde se zăreau câteva case. Această imagine de locuri necunoscute au făcut-o pe Meriem să se oprească mirată.

— Unde ne aflăm? a întrebat ea.

— Pentru că am văzut că nu îl găsim pe Korak, iar drumul nostru trecea pe lângă casa mea, te-am adus aici să te odihneşti şi să stai cu soţia mea. Oamenii mei îţi vor găsi maimuţoiul sau poate va veni el aici. Cred că aşa este mai bine. Aici la noi eşti în siguranţă şi vei fi foarte fericită.

— Îmi este teamă, Buana[5]

, zise fata. La tine în sat, poate mă vor bate aşa cum mă bătea şeicul. Te rog, lasă-mă să plec în junglă. Acolo Korak mă va căuta şi sigur că mă va găsi. Lui nu i-ar trece prin minte să mă caute în casa unui alb

— Nimeni nu te va bate aici, copila mea! O linişti

Buana.

Apoi zise cu bunătate:

— Nici eu nu te-am bătut, nu-i aşa? Şi aici eu sunt stăpân. Toată lumea se va purta bine cu tine, iar soţiei mele îi vei place foarte mult. Sunt sigur că va veni şi Korak aici, pentru că voi trimite câţiva oameni să îl caute peste tot.

Fata s-a împotrivit.

— Pe Korak nu îl poate aduce aici nimeni, pentru că îi va ucide pe cei care se vor apropia de el. Aşa i-a ucis pe toţi cei care s-au apropiat de el. Mi-e frică, Buana. Vreau să plec!

— Te vei rătăci. Nu cunoşti jungla. Vezi, nici nu ai ştiut pe unde mergi! Fiarele sălbatice te vor mânca în prima noapte şi atunci Korak sigur că nu te va găsi.

S-a oprit să vadă reacţia fetei, apoi a spus:

— Este mult mai bine să rămâi cu noi. Nu te-am scăpat de oamenii aceia răi? Nu îmi datorezi măcar puţină încredere? Rămâi cu noi câtăva vreme, până vom vedea ce este mai bine să faci. Eşti încă un copil şi ar fi o crimă să te las să pleci singură în junglă.

Cuvintele înţelepte ale străinului nu au stârnit decât râsul fetei.

— Jungla îmi este şi mamă şi tată. A fost cu mine mai bună decât toţi oamenii. Nu mi-e frică de niciun animal.

S-a uitat curajoasă la cel care îi dorea binele.

— Voi muri, când îmi va veni rândul, continuă ea spre mirarea crescândă a bărbatului înalt. Se poate ca un leopard sau un leu să mă omoare, dar la fel poate fi şi un mic gândăcel. Dar când leul m-

ar ataca, sau gândăcelul m-ar pişcă, mi-ar fi frică, dar aş fi foarte nefericită să mă tem de ceva care nu s-a întâmplat încă.

Observând mirarea bărbatului din faţa ei s-a oprit şi a explicat ce dorise să spună.

— Dacă va fi un leu, frica mea va fi de scurtă durată, dar dacă este un gândăcel. Va trebui să sufăr câteva zile până să mor. De aceea de leu mă tem cel mai puţin. Este mare şi face mult zgomot. Pot să îl aud sau să îl miros de la mare depărtare şi am timp destul ca să fug din calea lui, dar peste gândăcel pot să calc sau să îl ating, fără ştiu că este acolo, iar înţepătura lui poate fi mortală.

Filosofia ei primitivă a fost încheiată cu aceste cuvinte

— Nu. Buana. Nu mi-e teamă de junglă, ci dimpotrivă. O iubesc Dacă ar trebui să o părăsesc, aş muri. Dar tu ai fost bun cu mine, iar casa ta este lângă pădure, aşa că voi face aşa cum doreşti şi voi rămâne cu tine şi cu soţia ta, câtăva vreme.

Au mers împreună de mână, spre o casă înconjurată de flori multe, iar în spatele casei se vedea o gospodărie bine întreţinută.

Mergând cu acest străin, care a ştiut să îi cucerească încrederea, Meriem a ajuns la intrarea locuinţei, unde era o femeie îmbrăcată în alb, care s-a bucurat foarte mult la vederea soţului ei.

La vederea acestei femei, Meriem s-a oprit şi s-a uitat întrebător la străin. Privirile ei exprimau o teamă de necunoscut

— Este soţia mea, o lămuri străinul. Îi pare bine că ne vede.

Femeia a coborât de pe verandă, ieşindu-le în întâmpinare, pe cărarea din faţa casei. Soţul ei a îmbrăţişat-o, apoi a recomandat-o pe Meriem în limba arabă, singura pe care fata o înţelegea.

— Draga mea, ea este Meriem, zise el simplu.

În câteva minute, i-a povestit întâmplarea cu întâlnirea lor neaşteptată.

Meriem a văzut că soţia străinului era o femeie frumoasă şi pe obraz i se putea citi o bunătate şi o blândeţe care îţi dădea multă încredere.

Nu îi era teamă de ea. După ce a aflat de întâlnirea soţului ei cu ea, a luat-o în braţe şi a sărutat-o, spunându-i un dulce „draga mea”. În inima fetei încolţi un sentiment care dispăruse de foarte multă vreme.

Şi-a apropiat capul de femeia cea blândă, în a cărei voce a simţit o căldură maternă pe care nu o mai simţise de atâta vreme. A început să plângă aşa cum nu a plâns niciodată, cu lacrimi de uşurare, cu lacrimi de bucurie.

Şi astfel, mica Meriem, o sălbatică mangani, a ajuns din jungla ei iubită, într-o familie adevărată.

Îi considera pe „Buana”” şi pe „Dragă”, ca pe părinţii ei. Acestea erau numele pe care ea le-a dat la început şi a continuat să îi numească aşa.

După ce teama ei s-a risipit în totalitate, a început să îi iubească cu pasiune şi căldură. S-a hotărât să îl aştepte pe Korak aici, pentru că tânărul era totuşi înaintea tuturor, în inima ei.

CAPITOLUL XVI — O victorie zadarnică

Departe de satul unde o lăsase pe Meriem, Korak, plin de răni, clocotind de furie, se întorcea spre locul unde întâlnise babuinii cei mari. Nu i-a mai găsit acolo unde îi lăsase şi nici în obişnuitele lor locuri de vânătoare.

A mers pe o urmă lăsată de ei şi în cele din urmă i-a întâlnit. Babuinii înaintau încet, dar fără întrerupere, spre sud.

Erau într-una dintre acele perioade ale lor de migrare, fapt inexplicabil pentru oamenii de ştiinţă care studiază comportamentul maimuţelor africane.

La vederea războinicului alb, care venea spre ei, din direcţia opusă vântului, întreaga turmă s-a oprit, la strigătul de alarmă al santinelei lor. A pornit un cor mârâituri şi întreg tribul de maimuţe a început să îi dea ocol noului venit.

Femelele şi-au chemat puii şi s-au ascuns în spatele masculilor.

Korak l-a chemat pe regele lor, care la auzul acestei voci cunoscute, a venit încet, cu mare băgare de seamă. Trebuia să se convingă cu mirosul şi cu văzul pentru a se asigura că este aceeaşi persoană cu care s-a întâlnit atunci când a căzut în cursa albilor.

Korak stătea nemişcat. Dacă ar fi înaintat spre maimuţe, ar fi putut declanşa un atac, sau i-ar fi putut pune pe fugă.

Animalele sălbatice reacţionează foarte diferit de oameni. Bazându-se pe instincte ei pot să îşi schimbe atitudinea foarte repede.

Regele babuinilor s-a apropiat de Korak şi s-a învârtit în jurul acestuia, mârâind şi mirosindu-l. Când s-a apropiat mai mult, Korak a început să îi vorbească.

— Eu sunt Korak. Eu sunt cel care am deschis casa de sârmă în care ai fost prins. Te-am scăpat de tarmagani. Sunt Korak, prietenul vostru.

— Da, mormăi regele, eşti Korak. Urechile mi-au spus că eşti Korak. Ochii îmi spun acelaşi lucru. Acum şi nasul îmi spune că tu eşti acela, pentru că nasul meu nu greşeşte niciodată. Îţi sunt şi eu prieten. Vino să vânăm împreună!

— Korak nu poate vâna acum, a răspuns tânărul. Gomangani mi-au furat-o pe Meriem şi o ţin legată în satul lor. Ei nu vor să o lase liberă. Eu singur nu pot să o scap. Korak te-a eliberat pe tine. Vrei să vii cu poporul tău să o eliberăm pe Meriem a lui Korak?

— Gomangani au beţe lungi şi ascuţite pe care le aruncă, a spus regele babuinilor. Ele străpung corpul supuşilor mei. Ne ucid. Gomangani sunt un popor rău. Ne vor ucide dacă intrăm în satul lor.

— Dar tarmanganii au beţe care fac un zgomot mare şi ucid de la distanţă, a ripostat Korak. Au avut astfel de beţe cu ei când te-am eliberat. Dacă

aş fi plecat de acolo de frică, erai şi acum prizonierul tarmanganilor.

Babuinul s-a scărpinat în cap. În jurul lui s-au aşezat ceilalţi masculi ai tribului. Unii dintre ei se învârteau pentru a se aşeza într-un loc de unde să audă tot ce se vorbeşte.

Mulţi dintre ei îl priveau pe acest mangani, dar care semăna foarte mult cu un tarmanganii.

Regele babuinilor s-a uitat întrebător la câţiva dintre supuşii lui, de parcă le-ar fi cerut părerea.

— Noi suntem foarte puţini, a mormăit unul dintre ei.

— Mai sunt alţi babuini printre dealurile de unde venim. Ei sunt mulţi ca frunzele şi îi urăsc pe gomangani, la fel ca şi noi. Să le cerem ajutorul lor şi să îi stârpim pe toţi gomangani din pădure, a propus altul.

Babuinul care vorbise s-a sculat în picioare ameninţător, cu părul măciucă, mârâind fioros. Korak nu mai dorea să intervină.

Babuinii s-ar fi dus bucuroşi să lupte împotriva băştinaşilor, dar voiau să fie mai mulţi, să lupte alături de rudele lor, care trăiau printre dealuri. Regele lor a fost de acord cu acest plan.

Toţi au insistat că nu trebuie să se piardă nicio clipă, aşa că regele a ales doisprezece babuini dintre cei mai puternici, cu care a pornit spre ţinutul celorlalţi babuini pentru a-i chema la luptă. Korak a pornit şi el cu ei.

Odată porniţi în această aventură, babuinii s-au arătat foarte entuziaşti. Nu numai că pregătirile de plecare au fost grăbite la maximum, dar şi în timpul drumului, toţi au mers cât de repede au putut. Pentru Korak această viteză de deplasare nu i s-a părut dificilă deloc.

În tot drumul lor, animalele făceau un zgomot asurzitor, dând impresia că o întreagă armată se deplasează prin pădurea sălbatică. Şi cu alte ocazii, când babuinii fac călătorii de acest fel, niciun

animal al junglei, chiar şi dintre cele mai fioroase, nu îndrăzneşte să le stea în cale.

Însă când ieşeau din pădure şi se deplasau pe un loc întins, fără copaci, păşeau foarte liniştiţi, ştiind că leul sau leopardul nu vor fi înşelaţi de zgomotele făcute de ei.

Două zile a durat călătoria lor prin junglă, până au ajuns la o câmpie întinsă, de unde începeau dealurile împădurite. Korak nu a mai trecut prin aceste locuri. Era un ţinut nou pentru el şi se bucura pentru încântătoarea privelişte care i se oferea.

Dar în acele momente nu era fericit deloc şi nu putea să se bucure de verdele pădurii, aşa cum ar fi dorit. Meriem era în pericol şi nu era cu el.

Odată ajunşi în pădure, babuinii au încetinit ritmul deplasării şi au început să scoată sunete de chemare a semenilor lor. Din când în când se mai opreau să audă dacă nu au fost simţiţi de cei din neamul lor.

După un timp, din depărtare, s-a auzit un răspuns la chemările lor. Au înaintat cu toţii în acea direcţie, oprindu-se totuşi să asculte zgomotele junglei.

Chemându-se unii pe alţii, deodată. În faţa lui Korak au apărut un număr impresionant de mare de babuini. Erau şi în copaci şi pe pământ, de parcă ar fi dorit să formeze un zid de nepătruns.

Se apropiau încet, repetând chemările lor Erau mii de maimuţe. Korak s-a gândit la soarta oricărei fiinţe de pe pământ dacă ar fi îndrăznit să se opună acestei forţe teribile.

Cei doi regi, s-au apropiat unul de celălalt, după cum era obiceiul, cu mârâituri şi cu părul zbârlit. După ce s-au asigurat reciproc de identitatea celuilalt, s-au scărpinat unul pe celălalt pe spate şi s-au aşezat să discute.

Prietenul lui Korak a început să îi explice celuilalt conducător motivul venirii lor, arătându-l

pe tânăr care până în acel moment a stat ascuns într-un tufiş.

Apariţia lui a provocat panică printre babuini. Pentru un moment, lui Korak i-a fost teamă că va fi sfâşiat de mulţimea furioasă. Dar frica nu era că el ar fi fost omorât, ci pentru Meriem care ar fi rămas prizonieră, fără ajutorul lui

Cei doi conducători i-au liniştit pe furioşi, iar Korak s-a apropiat de ei. Babuinii l-au mirosit din cap până în picioare.

Când a început să le vorbească în limba lor, s-au minunat şi au rămas uimiţi. Korak le vorbi de Meriem, despre viaţa lor din pădure, despre celelalte maimuţe care s-au împrietenit cu ei, de la mica Mânu, până la Mangan, antropoidul cel uriaş.

— Gomangani, în mâinile cărora se află Meriem, nu sunt prietenii voştri Ei vă ucid de îndată cum vă văd. Babuinii din ţinuturile de unde venim sunt puţini, pentru a se lupta cu ei. Ei însă mi-au spus că voi sunteţi cei mai curajoşi. Numărul vostru este cât al firelor de iarbă de pe câmpie şi cât al frunzelor din pădure. Până şi lui Tantor, elefantul, îi este teamă de voi, ştiind şi el cât sunteţi de curajoşi.

Korak a făcut o scurtă pauză pentru a le observa reacţia. Apoi a spus:

— Cei din neamul vostru mi-au spus că voi aţi veni bucuroşi cu mine în satul gomanganilor, ca să îi pedepsim pe aceşti duşmani, iar eu, „Omorâtorul” voi putea să o iau pe Meriem înapoi în pădure.

Regele babuinilor s-a ridicat, încântat de cuvintele care le-a spus Korak, mai ales despre curajul lor. Toţi masculii s-au ridicat ţanţoş şi s-au plimbat câţiva paşi. Erau foarte mulţumiţi că acest tarmanganii, care zicea că este mangani şi vorbea limba lor, îi laudă atât de mult şi doreşte să le ceară ajutorul pentru a-şi lua femela din satul acela blestemat.

— Aşa este, începu unul dintre ei, noi cei care locuim aici pe dealurile acestea suntem cei mai curajoşi luptători. Chiar şi Tantor se teme de noi. Numa se teme de noi. Şita se teme de noi. Gomangani sunt mulţumiţi când trec pe lângă noi şi nu îi deranjăm.

— Dar eu, îl întrerupse un alt mascul puternic, sunt gata să merg cu tine Korak, în satul gomanganilor din câmpie. Eu sunt băiatul mai mare al regelui nostru. Pot să îi ucid singur pe locuitorii acelui sat, se lăudă maimuţoiul, umflându-şi pieptul puternic, apoi aplecându-se să îl scarpine pe spate pe unul dintre cei care stăteau în faţa lui.

— Eu sunt Gobb, se ridică al treilea. Colţii mei sunt lungi şi ascuţiţi. Colţii mei sunt puternici, pentru că am ucis cu ei mulţi gomangani. Singur am omorât-o pe sora lui Şita. Da, Gobb se duce pe câmpie şi atunci nu va rămâne niciun duşman, nici măcar să numere morţii.

Şi acest maimuţoi după ce şi-a sfârşit pledoaria, şi-a umflat pieptul, sub privirile admirative ale femelelor din trib.

Korak s-a uitat la rege.

— Tinerii din tribul tău sunt foarte curajoşi, zise el, dar cel mai curajos este regele lor.

Auzind aceste laude, regele s-a ridicat şi a început să urle de plăcere. Pădurea a răsunat de strigătele sale pătrunzătoare, care provocau întreaga lume să se bată cu el. Puii de babuin s-au ascuns în braţele părinţilor lor.

Ceilalţi masculi din trib, parcă atinşi de acelaşi flux de energie care l-a făcut pe regele lor să se manifeste astfel, s-au ridicat scoţând strigăte furioase. Zgomotul devenea insuportabil.

Korak a profitat de acest moment de extaz şi s-a apropiat de rege, şoptindu-i la ureche un singur cuvânt:

— Hai!

Fără să mai stea pe gândul, porni el însuşi spre satul băştinaşilor gomangani. Regele babuinilor, urlând şi ţipând, s-a luat după el. În urma lor veneau babuinii care locuiau la şes, iar după aceştia întreaga populaţie a dealurilor.

Se deplasau fiinţele cele mai agere şi puternice din întreg ţinutul! Setea lor de sânge nu se putea stinge decât într-o bătălie înfiorătoare, cu sfârşit tragic pentru Kovudoo şi oamenii lui.

A doua zi, după-masa, au ajuns în satul negrilor. Aici totul era cufundat în liniştea marii călduri tropicale. Puternica armată mergea acum într-o linişte de mormânt, iar de sub miile de labe moi, nu răzbătea un zgomot mai mare decât ar fi făcut vântul leneş care bătea printre crengile stufoase ale copacilor

În frunte mergeau Korak şi cei doi regi. Lângă sat, s-au oprit cu toţii, până s-au adunat şi cei care veneau în urmă Era o linişte adâncă.

Korak s-a furişat uşor, până la copacul care avea crengile aplecate peste gard. S-a uitat înapoi şi s-a încredinţat că ceilalţi l-au urmat.

Pe drum însă a avut grijă să le spună tuturor să nu îi facă rău unei femele albe, care era captivă. Însă toţi ceilalţi puteau fi stârpiţi fără milă.

Ridicându-şi privirea spre cer a scos un urlet puternic. Era semnalul de atac.

Drept răspuns, trei mii de maimuţoi păroşi au sărit urlând spre satul negrilor, unde războinicii au ieşit imediat din colibe. Negresele şi-au luat copii în braţe şi au alergat spre porţile satului de îndată ce au văzut îngrozitoarea hoardă de animale care au atacat satul

Kovudoo şi-a adunat oamenii, sărind şi ţipând să îi îmbărbăteze, ridicând în faţa atacatorilor un zid de suliţi ascuţite

Korak conducea atacul, iar băştinaşii au încremenit când l-au văzut în fruntea acestei hoarde îngrozitoare de babuini.

La început au reuşit să îşi menţină formaţia. Dar înainte de a putea folosi arcurile cu săgeţi, s-au demoralizat şi au fugit într-o dezordine de nedescris.

Babuinii au intrat în rândurile lor, sărindu-le în spate înfigându-şi colţii în muşchii gâtului Cel mai feroce dintre atacanţi era însă Korak „Omorâtorul”

La porţile satului, pe unde negri fugeau îngroziţi, s-a oprit şi s-a îndreptat spre coliba unde ştia că Meriem este legată. Coliba era însă goală.

A căutat apoi în fiecare colibă, dar fata nu era niciunde. Korak s-a uitat după toţi băştinaşii care au fugit pe poartă şi era sigur că fata nu a fost luată de fugari.

Cunoscându-i foarte bine pe sălbatici, singura explicaţie a dispariţiei fetei era că a fost mâncată de aceşti canibali. Fiind convins că ea nu mai există, a fost cuprins de o furie turbată împotriva celor pe care el îi socotea drept ucigaşii fetei.

Văzu roşu în fata ochilor şi a pornit imediat în direcţia de unde se auzeau cumplitele mârâituri ale babuinilor şi ţipetele disperate ale sătenilor. Când a ajuns la locul luptei, babuinii au început să obosească, iar negri au reuşit să se regrupeze, folosind dibace, nişte măciuci uriaşe.

Korak s-a urcat într-un copac de unde s-a lansat asupra grupului de războinici, ca fulgerul. Era stăpânit de o furie oarbă.

Ca un animal rănit împărţea lovituri mortale cu pumnii goi. Când se apropia de un războinic îl prindea cu dinţii, rupându-i bucăţi mari din came.

Această acţiune curajoasă a determinat rezultatul luptei. Dar groaza negrilor era amestecată şi de superstiţiile lor. Pentru ei, acest războinic alb care conducea această armată de babuini nu era o fiinţă omenească.

Pentru ei, Korak era un demon, un zeu al răului, pe care ei l-au supărat şi care şi-a părăsit locul său din pădure şi a venit la ei să îi pedepsească.

Din această cauză, rezistenţa lor a fost mult diminuată, dându-şi seama că nu pot lupta împotriva acestui zeu.

Mulţi au fugit, aşa că pe câmpul de bătaie nu a mai rămas nimeni care să plătească vina de a fi supărat demonul alb al junglei.

Răsuflând greu şi plin de sânge, Korak s-a oprit din lipsă de victime. Babuinii s-au adunat şi ei, sătui de atâta luptă şi sânge şi s-au tolănit mulţumiţi, care pe unde a apucat.

La o mare depărtare de acest loc, Kovudoo şi-a adunat restul din trib şi a început să îi numere pe care au mai rămas în viaţă. Toţi erau cuprinşi de o panică de nedescris.

Nimic nu îi mai putea îndupleca să mai rămână în acele ţinuturi. Nu doreau nici măcar să se întoarcă în sat pentru a-şi lua câte ceva dintre lucrurile lor.

Toţi erau de părere că trebuie să fugă cât mai departe de acele locuri, să fie cât mai departe de demonul care îi atacase.

Altfel, singurele fiinţe care l-ar fi putut ajuta pe Korak să o găsească pe Meriem, au fugit din calea lui. Tânărul a pierdut orice şansă de o găsi pe iubita lui chiar dacă Meriem se afla la numai câţiva zeci de kilometri de satul distrus.

CAPITOLUL XVII — O distracţie periculoasă

Pentru Meriem, zilele treceau foarte repede în noua sa locuinţă. La început, a fost foarte nerăbdătoare să plece în căutarea lui Korak. Buana, după cum îl numea ea pe binefăcătorul ei, a oprit-o de la această încercare nesăbuită, şi a trimis un om de încredere însoţit de câţiva războinici băştinaşi în satul lui Kovudoo.

Dorea să afle de la acesta cum a ajuns această fată în satul lui şi tot ce ştia despre trecutul ei. Deasemenea, solul trebuia să afle tot ce putea în legătură cu acea fiinţă ciudată căreia fata îi spunea Korak.

Dorea neapărat să afle dacă această persoană există cu adevărat sau este doar rodul imaginaţiei fetei, care credea el, suferă de o boală mintală, care a apărut în condiţii misterioase.

Credea că timpul petrecut ca şi captivă în satul băştinaşilor, apoi în tabăra suedezilor a fost o experienţă tristă care i-a alterat comportamentul. Totuşi cu cât stătea mai mult cu ea, îşi dădea seama că este o fiinţă normală.

Nu a observat nimic ciudat sau deviat în atitudinea ei şi era nevoit să recunoască faptul că povestea fetei îl punea într-o mare încurcătură. Nu avea nicio dovadă să creadă că fata nu este întreagă la minte.

Soţia albului, pe care Meriem o botezase „Dragă”, după cum îl auzise pe binefăcătorul ei că a strigat-o la prima lor întâlnire, nu numai că se interesa tot timpul de fată, dar a început să o iubească, fiind captivată de firea ei veselă şi de farmecul ei natural.

Meriem a fost şi ea impresionată la rândul ei de toate calităţile acestei femei culte, răspunzându-i cu o dragoste la fel de mare şi sinceră.

După o lună, omul trimis în cercetare în satul lui Kovudoo s-a înapoiat. În această lună, mica tarmagani, care umblase sălbatică şi pe jumătate goală mulţi ani, s-a transformat într-o domnişoară frumos îmbrăcată, prezentând toate atuurile unei persoane tinere, crescute în lumea civilizată.

Meriem a făcut progrese evidente în învăţarea limbii engleze, deoarece Buana şi „Dragă” au refuzat să mai vorbească araba, hotărând că fata să înveţe o limbă a unei ţări civilizate, lucru care a început încă din a doua zi a venirii ei.

Raportul solului trimis în satul negrilor a aruncat asupra fetei o umbră de deznădejde, pentru că el găsise satul părăsit şi cu toate cercetările în jur, nu a descoperit pe nimeni.

Solul a mai rămas câteva zile în acele ţinuturi pentru a da de urma lui Korak, dar toate cercetările

sale nu au avut niciun rezultat. Nu a văzut nici maimuţe mari şi niciun om care să aducă a maimuţă.

La început, Meriem a insistat să plece ea singură în căutarea lui Korak, dar Buana i-a spus să aştepte, asigurând-o că vor pleca împreună, de îndată ce va avea mai mult timp. Meriem i-a ascultat sfatul, deşi au trecut luni de zile până nu a mai plâns de dorul tânărului războinic alb.

Avea acum şaisprezece ani, deşi mulţi i-ar fi dat şi nouăsprezece. Era o plăcere să o priveşti, pentru că avea un farmec aparte. Era înaltă, cu părul negru şi cu pielea bronzată de soarele Africii.

Durerea din suflet îi era la fel de mare ca şi în prima zi pe care a petrecut-o fără Korak, dar nu îi amintea de asta nimănui, nici măcar în faţa lui „Dragă”. Nu trecea nicio zi în care să nu îşi aducă aminte de el, dorind din tot sufletul să îl reîntâlnească.

Vorbea acum englezeşte foarte bine, învăţând să scrie şi să citească. Într-o zi, „Dragă” i-a spus în glumă ceva în franceză şi spre marea ei surpriză fata i-a răspuns în aceeaşi limbă. Vorbea şi această limbă, rar şi cu pauze, dar foarte corect, aşa cum ar fi învăţat-o un copil mic.

De acum încolo, au început să vorbească şi franţuzeşte, câte puţin în fiecare zi, iar „Dragă” se minuna adesea că fata învaţă această limbă cu o uşurinţă care iese din tiparele normalului.

La începutul acestei activităţi. Meriem îşi încrunta frumoasele sprâncene, făcând efort să-şi aducă aminte de cuvinte, dar de cum auzea unele cuvinte şi expresii, a început să folosească diverse cuvinte pe care profesoara ei nu le-a rostit încă niciodată în cadrul orelor lor de limba franceză.

La fel, spre marea surpriză a profesoarei, accentul fetei era ca al unui vorbitor nativ, cu mult mai bun decât al ei.

Meriem nu ştia să scrie sau să citească în această limbă, dar vorbea atât de bine, încât

„Dragă” amâna orele de scriere şi citire pe altă zi şi se concentrau asupra conversaţiei.

— Sunt sigură că ai auzit multă lume vorbind franceza în satul tatălui tău, i-a spus o dată „Dragă”, fiind o explicaţie raţională a acestui fenomen.

Meriem a dat negativ din cap.

— Se poate, dar nu îmi aduc aminte să fi văzut vreun francez împreună cu tatăl meu El îi ura pe aceştia şi nu dorea să îi vadă. Sunt sigură că nu am auzit această limbă în satul lui. Deşi îmi sunt toate cuvintele cunoscute şi îmi vine foarte uşor să îţi răspund. Nu înţeleg însă de unde ştiu această limbă

— Nu îmi dau scama bine nici eu care este explicaţia, îi spuse „Dragă”.

Într-una din zile, un curier a adus o scrisoare, iar nerăbdarea celor din casă a crescut, când s-a dat citire cuprinsului ei. Soseau musafiri.

Mai multe persoane au acceptat invitaţia lui „Dragă”, de a petrece câteva zile în ţinutul lor, să vâneze sau doar ca să se plimbe.

Meriem era foarte curioasă. Cum arătau aceşti străini? Sunt ei la fel de simpatici ca şi Buana sau „Dragă”? Sau poate că sunt la fel ca şi ceilalţi albi pe care i-a cunoscut în întâmplări nefericite: cruzi şi fără milă.

„Dragă” a asigurat-o că ei sunt cu toţi foarte simpatici şi că se va înţelege cu ei excelent. Spre marea surpriză a lui „Dragă”, nu se vedea la Meriem niciun semn de frică inerentă fiinţelor sălbatice.

Toţi îi aşteptau pe musafiri cu o plăcere deosebită, iar Meriem a fost asigurată că va fi protejată împotriva tuturor care ar dori să îi facă vreun rău.

În sfârşit a sosit şi ziua venirii străinilor. Erau trei bărbaţi şi două femei, soţiile a doi dintre cei mai în vârstă. Cel mai tânăr dintre ei era Morison Baynes, un tânăr bogat, care a cunoscut toate localurile de plăcere din capitalele Europei şi

acceptase cu bucurie prilejul unor distracţii şi aventuri pe un alt continent.

Pentru el, tot ce nu era european era vrednic de dispreţ. Şi totuşi a acceptat această invitaţie, pentru că dorea să cunoască ciudăţeniile acestui continent sălbatic.

Manierele sale erau impecabile şi era de o politeţe desăvârşită. Nimic nu ar fi reieşit din comportamentul sau cuvintele sale că ar dezaprecia pe cineva, care chiar ar fi provenit dintr-o clasă socială inferioară.

Natura l-a înzestrat cu un fizic plăcut şi o faţă frumoasă, precum şi cu un intelect care să judece repede situaţiile în care s-ar afla şi unde ar trebui să-şi folosească inteligenţa. Avea reputaţia de un om cu o fire deschisă, fiind şi foarte sociabil.

În foarte rare ocazii, cunoştinţele lui au observat mici urme de egoism, dar care nu era atât de neplăcute ca să îl facă nesuferit.

Pe scurt, acesta era Morison Baynes, din civilizaţia confortabilă a Europei. Ce va fi însă el în mijlocul Africii sălbatice este încă foarte greu de ghicit încă de pe acum.

La început, Meriem s-a arătat timidă şi rezervată în prezenţa străinilor. Binefăcătorii ei au găsit de cuviinţă să nu pomenească nimănui despre ciudatul ei trecut, aşa că a trecut drept o fată crescută de ei, ale cărei antecedente, dacă nu au fost dezvăluite, nu au mai fost cercetate. Musafirii o găseau veselă şi vioaie, un izvor nesecat de cunoştinţe interesante şi folositoare privind viaţa animalelor din jungla africană.

În timpul acestui an de zile cât a stat cu „Dragă” şi cu Buana, a cutreierat deseori cu aceştia ţinutul din jurul fermei. Cunoştea fiecare tufiş, de-a lungul râului unde mergea să vadă bivolii sălbatici.

Deasemenea cunoştea foarte multe locuri unde leii îşi aveau culcuşul şi fiecare loc de adăpost în ţinutul secetos, pe o întindere de mulţi kilometri pătraţi.

Cu o precizie uimitoare putea urmări animalele mari sau mici, până la vizuina lor. Însă ceea ce îi uimea pe toţi, era capacitatea ei de a simţi prezenţa unui animal, spunându-i pe nume cu mult timp înainte ca cineva să vadă animalul sau să audă zgomotele produse de mersul acestuia.

Morison Baynes găsi în Meriem o companie plăcută, fiind fermecat încă de la început de ea. Nici nu s-a gândit să găsească la ferma prietenilor săi din Africa o fiinţă atât de plăcută.

Cei doi tineri petreceau multă vreme împreună, fiind de fapt singura pereche necăsătorită, din micul grup de la fermă. Meriem nu era deloc deprinsă cu acest fel de prietenie şi era fascinată de Baynes. Povestirile lui despre marile şi veselele oraşe ale Europei, pe care tânărul le cunoştea foarte bine, o uimeau şi o umpleau de mirare şi admiraţie.

În toate povestirile tânărului, personajul principal era el însuşi, iar Meriem era încântată să afle prin câte locuri a trecut Baynes. Deci, peste tot eroul trebuia să fie el.

Odată cu prezenţa şi prietenia tânărului englez, imaginea lui Korak a început să pălească şi să îşi piardă din profunzime. Înainte era o imagine vie, dar acum era doar o amintire.

Este drept că Meriem era credincioasă acestei amintiri dragi, dar realitatea o influenţa hotărâtor.

Meriem nu a luat parte la nicio vânătoare, de când sosiseră musafirii. Nu i-a plăcut acest sport de a ucide doar din plăcere. De urmărit vânatul era altceva, însă a ucide fără rost era peste puterile ei de înţelegere, pentru că nu de multă vreme fusese şi ea doar un animal de pădure. Când însă Buana pleca la vânătoare pentru a se aproviziona cu came îl însoţea cu multă plăcere.

De când veniseră musafirii, vânătoarea degenerase în plăcerea de a ucide fără rost, pentru trofee şi nu pentru hrană.

De aceea, Meriem deseori rămânea acasă, petrecându-şi ziua fie la umbra verandei împreună cu „Dragă”, fie călărind pe căluţul ei favorit pe întinderea câmpiei, până la marginea pădurii. Aici îl lăsa legat, iar ea intra în junglă pentru câteva minute, gustând din plăcerea nepermisă a întoarcerii la viaţa ei sălbatică, dar liberă, a copilăriei.

Aici din nou îşi amintea de Korak, iar după o vreme se punea pe o creangă, unde visa la viaţa ei din jungla plină de animale. Imaginea tânărului sălbatic începea să se topească şi în locul lui apărea un tarmangani englez îmbrăcat frumos, călare pe calul său de vânătoare.

Într-una din zile, pe când stătea pe gânduri, legănându-se pe o creangă subţire, a auzit behăitul unui ied. Şi-a încordat simţurile. Nimeni nu ar fi înţeles ţipătul acelui animal, însă Meriem şi-a dat seama că mica vietate este în pericol, iar în jur a apărut un carnivor fioros.

Cu ani în urmă, îi făcea plăcere să îi fure prada lui Numa de câte ori putea. Avea o satisfacţie deosebită să mănânce din prada pe care regele animalelor o alesese drept prânz.

Acum, auzind behăitul iedului, şi-a amintit de toate aceste plăceri ale vieţii din pădure, împreună cu Korak şi s-a dus pentru a se distra din nou cu acest joc periculos. S-a dezbrăcat de hainele ei europene, pentru a nu fi împiedicată în mersul ei printre crengile copacilor.

S-a descălţat de cizme şi ciorapi, pentru că nu putea urca pe copaci decât cu picioarele goale. Ar fi dorit să îşi dezbrace şi pantalonii ei strimţi de călărie, însă „Dragă” a învăţat-o că nu este frumos să umble goală prin lume.

Umbla întotdeauna înarmată, însă acum nu avea la ea decât un cuţit de vânătoare. Celelalte arme au rămas lângă căluţul priponit la marginea pădurii.

Bietul ied behăia din ce în ce mai tare, când Meriem a pornit-o în direcţia lui, ştiind că acolo

este un loc de adăpat şi de întâlnire a leilor.

În ultimul timp, carnivorele mari ocoleau acel ţinut, însă Meriem şi-a dat seama că prezenţa unui leu sau a unui leopard este inevitabilă. Va afla cu certitudine de îndată ce se va apropia.

Se mira însă că sunetul venea mereu din acelaşi loc. De ce oare bietul animal nu fugea din faţa pericolului?

De îndată ce au ajuns în locul unde era iedul, şi-a dat seama de ce nu putea animalul să fugă. Era legat de un ţăruş, chiar pe poteca unde urmau să vină carnivorele la apă.

Meriem s-a oprit pe un copac şi s-a uitat prin jur, cu priviri agere şi pătrunzătoare. Unde să fie vânătorul?

Ştia că Buana şi ceilalţi albi care au venit la fermă nu vânează în acest fel. Dar cine să fi legat iedul ca să îl atragă pe Numa?

Buana nu permitea asemenea metode pe ţinuturile sale, iar vorba lui era lege pentru cei care vânau în împrejurimi, pe o rază de mulţi kilometri.

— Probabil că sunt nişte sălbatici rătăciţi, care au făcut asta, se gândea fata

Dar unde sunt ei ascunşi? Nici ochii ei ageri nu vedeau nimic din ce ar putea dezvălui identitatea acestor vânători necunoscuţi. Dar nici Numa nu se vedea.

Nu înţelegea de ce nu a venit niciun carnivor ca să se înfrupte din acest animal legat, care era o pradă atât de uşoară. Cum de nu auzise nimeni strigătele iedului?

— Dar iată că vine cineva! Şi-a spus în gând Meriem, chiar în acea clipă.

Fata era ascunsă într-un tufiş mare. Iedul era în direcţia opusă vântului, aşa că Meriem nu a simţit mirosul fiarei care s-a apropiat pe nesimţite

Ar fi vrut să sară în ajutorul iedului şi să îi taie frânghia, lăsându-l pe marele carnivor tară gustarea sa atât de uşor primită.

Dar ar fi trebuit să facă un ocol prea mare peste întreg locul acela liber şi nu ar mai fi avut destul timp să elibereze animalul. Dar şi leul ar fi putut ataca în acelaşi moment şi întreaga sa distracţie s-ar fi pierdut.

Dar ei nu îi era frică de nimic şi a mai fost în astfel de situaţii. Stătea la îndoială pentru că nu îşi dădea seama cine sunt adevăraţii vânători care foloseau iedul pentru a-l prinde pe Numa

Dacă erau negri nu prea era cuminte să se amestece, pentru că suliţele ascuţite, pregătite pentru leu, ar fi putut să o rănească. Meriem însă văzu bietul ied care se zbătea să scape şi s-a făcut milă de micul animal nevinovat.

A lăsat orice precauţie la o parte, fiind atentă doar la mirosul leului. A înconjurat luminişul şi s-a apropiat de ied. În acelaşi moment a auzit mârâitul ameninţător al lui Numa, care se pregătea să sară asupra prăzii.

Meriem a tras cuţitul din teacă şi s-a apropiat de iedul speriat. Numa o văzuse acum şi pe ea şi îşi pleznea nervos coada pe spatele său galben.

Scoase un urlet teribil, dar a rămas un moment nemişcat, surprins de această apariţie ciudată, care venise din pădure drept spre pradă.

Mai era şi alţi ochi care o priveau pe Meriem, tot cu atât de mare surprindere ca şi ochii galbeni-verzui ai regelui animalelor. Ascuns după un copac secular, un alb s-a ridicat în picioare, uimit de apariţia fetei.

Şi Numa era mirat. Albul a ridicat arma şi a ochit pieptul fiarei. Fata ajuns lângă ied.

Cuţitul a sclipit şi dintr-o mişcare captivul era liber. Iedul a scos un behăit de uşurare şi a dispărut în desişul junglei.

Meriem s-a întors şi a ales adăpostul pe care s-a gândit să îl folosească după eliberarea animalului captiv. Albul abia şi-a reţinut o exclamaţie de uimire la vederea ei.

Leul se pregătea de atac. Arma albului era tot îndreptată spre pieptul puternicului carnivor. Vânătorul ar fi putut trage, dar de când a văzut faţa fetei a ezitat.

Îi era oare teamă să nu fie văzut de ea? Sau poate nu dorea să fie văzut? Vânătorul urmărea scena cu mult interes. Nu au trecut decât câteva secunde din momentul în care leul a pornit la atac.

Degetul vânătorului s-a încordat şi era cât pe aici să tragă în leul care era chiar în faţa lui. Însă în acelaşi moment cu saltul leului, fata a sărit pe o creangă, care atârna deasupra capului ei.

Leul a executat un salt în gol. Meriem era deja sus în copac, trecând doar la câţiva centimetri de ghearele ascuţite ale regelui animalelor.

Albul a scos un suspin de uşurare şi a coborât arma. Văzu pe faţa liniştită a fetei o strâmbătură de batjocură destinată leului furios.

Meriem s-a îndepărtat de locul distracţiei ei, sărind din creangă în creangă. Leul însă a rămas locului, plimbându-se furios, în aşteptarea unei prăzi care ar fi venit nu chiar atât de uşor ca şi iedul pe care îl pierduse.

Vânătorul ar fi putut împuşca acum marea felină, dar nu a tras. Dar de ce nu a tras asupra acestui animal, deoarece acesta i-a fost gândul când a apărut?

Îi era oare teamă ca detunătura armei să nu atragă atenţia fetei şi o va face să revină la izvor?

În cele din urmă, Numa a mai scos un răget teribil şi s-a îndepărtat. Albul a ieşit şi el din ascunzătoare, iar după o jumătate de oră de mers, şi-a făcut intrarea într-o mică tabără, foarte bine ascunsă în inima pădurii.

O mână de băştinaşi l-au întâmpinat cu o indiferenţă evidentă. Când a intrat în cort era un bărbat cu o barbă mare şi galbenă.

După o jumătatea de oră, a ieşit ras ca în palmă, ceea ce i-a făcut pe toţi să se uite la el cu mirare.

— Sunt schimbat, nu-i aşa? a întrebat el.

— Nici chiar hiena care te-a născut nu te-ar mai recunoaşte, a răspuns obraznic unul dintre negri.

Albul s-a repezit să îl lovească în fată cu pumnul, dar lunga experienţă de luptă a negrului, l-a îndemnat să se ferească la timp şi să nu primească plata pentru insolenţa de adineaori.

CAPITOLUL XVIII — Proiectele lui Morison

Meriem se întorcea încet către copacul unde îşi lăsase haina, cizmele şi ciorapii. Era veselă şi cânta, dar şi-a întrerupt cântecul când a ajuns la locul unde şi-a lăsat hainele, văzând mai mulţi babuini trăgând de hainele ei.

Babuinii nu s-au speriat la vederea ei. Dimpotrivă, au mârâit şi şi-au scos colţii. Ce teamă puteau ei avea în faţa unei femele tarmangani?

Pe câmpia din faţa fermei se vedeau vânătorii care se întorceau de la incursiunea lor sportivă. Nu erau deloc grupaţi, având distanţe foarte mari între ei, sperând ca unul dintre ei să zărească un leu pe care să îl urmărească şi să îl împuşte.

Morison Baynes călărea aproape de marginea pădurii. Arunca priviri atente în toate părţile şi a observat calul lăsat de Meriem. S-a apropiat de animal şi a văzut că avea o şa, semn că cel care a venit călare nu era departe.

Morison a zâmbit cu plăcere recunoscând calul fetei, care sigur era în pădure. S-a cutremurat însă la gândul că Meriem era lipsită de apărare, văzând toate armele legate de şa.

A descălecat şi şi-a legat şi el calul, lângă căluţul fetei. Apoi, a intrat în pădure. Se gândea că nu a păţit nimic şi era bucuros că îi va putea face o surpriză, apărând aşa ca din senin.

Abia a înaintat câţiva paşi, când a auzit un zgomot mare, în faţa lui. Mai mulţi babuini erau în jurul unor obiecte, mârâind şi dansând furioşi. Uitându-se mai bine, a văzut că unul dintre babuini ţinea o tunică de vânătoare, iar alţii trăgeau de nişte ciorapi de damă.

Inima aproape că a încetat să îi mai bată, pentru că a dat imediat o interpretare proprie acestei scene înfiorătoare. Babuinii sigur că au omorât-o pe Meriem şi acum îşi disputau hainele.

Era cât pe aici să o strige, în speranţa că ea ar fi în viaţă, când Meriem a apărut pe creanga unui copac. Babuinii au început să mârâie şi la ea. Spre marea lui mirare, Meriem a sărit de o creangă înaltă pe una dintre crengile copacului de lângă ceata de babuini, oprindu-se doar la câţiva paşi de marile animale.

Morison a ridicat arma cu intenţia de a împuşca babuinul uriaş care era în apropierea fetei. Dar în acea clipă Meriem a început să vorbească într-o limbă necunoscută, identică cu limbajul folosit de maimuţe.

Babuinii s-au liniştit imediat şi au început să o asculte. Evident că şi ei erau la fel de surprinşi ca şi Morison. Unul dintre ei s-a apropiat de fată. Meriem nu a manifestat nici cea mai mică urmă de teamă.

Babuinii au înconjurat-o, aşa că Baynes, chiar dacă ar fi vrut să tragă, nu mai avea nicio şansă. Dar nici nu se mai gândea la armă, atât de mare îi era curiozitatea.

Câteva minute. Meriem s-a întreţinut cu babuinii, cel puţin aşa a dedus Morison din corul de mârâituri care se auzea din mijlocul acestui grup ciudat de fiinţe. În acest timp, toate obiectele pe care babuinii şi le-au disputat au fost înapoiate proprietarei lor.

Babuinii au rămas în jurul ei, tot timpul cât ca s-a îmbrăcat, pălăvrăgind cu ea în tot acest timp. Morison Baynes îşi ştergea transpiraţia care îi curgea de pe frunte. Văzând că nu este nicio primejdie pentru Meriem s-a înapoiat la locul unde şi-a priponit calul.

Peste câteva minute, a apărut şi Meriem din pădure, iar el îi ieşi înainte, privind-o cu mirare, dar şi cu groază.

— Tocmai veneam de la vânătoare. A explicat el, iar văzându-ţi calul, m-am gândit să te aştept, să mergem împreună acasă. Sper că nu te superi?

— Bineînţeles că nu, a răspuns fata. Îmi face chiar plăcere.

S-a îndepărtat de pădure, amândoi călare, trecând prin mijlocul câmpiei. Morison s-a uitat de mai multe ori la profilul ei frumos şi la trăsăturile ei delicate şi nobile.

S-a întrebat dacă nu s-a înşelat şi chiar această fiinţă drăguţă a stat de vorbă cu animalele acelea feroce, de parcă ar fi fost vechi cunoştinţe.

Părea că totul a fost un vis, dar era convins că nu s-a înşelat. Privind-o i-a venit o idee, la care a început să se gândească din ce în ce mai mult.

Fata era foarte drăguţă şi ar fi fost o partidă bună. Dar ce ştia el despre ea? Era ea în stare de o căsătorie cu el?

Dar scena la care asistase dovedea că nu o cunoştea pe fată, iar o persoană care discută cu maimuţele ca de la egal la egal, nu era de nivelul lui social.

Morison şi-a şters din nou transpiraţia de pe frunte. Meriem a observat acest gest cu surprindere.

— Deşi nu este foarte cald, văd că nu suporţi clima de aici. De ce transpiri oare atât de tare?

El nu dorea să îi spună că a văzut-o împreună cu babuinii, însă fiind copleşit de emoţie nici nu şi-a dat seama că a mărturisit ce îl apăsa.

— Sunt covârşit de emoţie, începu el. Când ţi-am văzut calul legat la marginea pădurii, am intrat să te caut. Am vrut să îţi fac o surpriză. În schimb, eu am fost cel surprins. Te-am văzut vorbind cu babuinii.

— Da? zise ea fără nicio reţinere, părându-i-se foarte normal ca cineva să aibă asemenea prieteni sălbatici.

— A fost ceva înfiorător! a exclamat Morison.

— Înfiorător? a repetat Meriem cuvânt pronunţat de Morison, ridicând din sprâncene, în culmea mirării. Dar ce a fost atât de îngrozitor? Ei sunt prietenii mei. Este oare atât de îngrozitor, ca cineva să discute cu prietenii săi?

— Deci chiar vorbeai cu ei? a strigat tânărul. Ai înţeles ce vorbeau şi ei au înţeles ce le-ai spus?

— Bineînţeles.

— Dar sunt nişte animale fioroase, inferioare ţie. Cum poţi să le vorbeşti limba?

— Nu sunt nici fioroase şi nici inferioare. Nu pot să gândesc aşa despre prietenii mei. Ani de zile am trăit cu animalele, până când Buana m-a găsit şi m-a adus aici, la fermă. Până atunci nu ştiam altă limbă decât pe cea a manganilor. Trebuie să îi uit pentru simplul motiv că acum trăiesc printre oameni?

— Cum acum? a exclamat Morison. Vrei să te întorci din nou la ei şi să trăieşti în junglă? Haide, ai început să spui copilării!

A făcut o mică pauză, ca să îşi revină.

— Ce idee! a reluat, răsuflând greu. Vrei să mă sperii, nu-i aşa, Meriem? Desigur că te-ai arătat bună cu aceste animale, care te cunosc şi nu îţi fac nimic rău. Dar că ai trăit cu ele, nu îmi vine să cred!

— Şi totuşi acesta este adevărul, a insistat fata, văzând groaza întipărită pe faţa tânărului englez.

Dar pentru a-l speria şi mai mult, ea a continuat:

— Aşa este şi am trăit aproape goală printre maimuţele mari şi mici. Am locuit pe crengile copacilor. Când îmi venea foamea, săream în spinarea primului animal şi îl omoram, apoi îl mâncam crud.

S-a oprit să îşi tragă sufletul.

— Am vânat aşa, cu Korak şi cu Akut multe antilope şi porci mistreţi. Iar de Numa leul nu mă temeam şi mă strâmbam la el de pe o creangă pe care săream. Ba mai mult, aruncam în el cu beţe sau cu orice puteam, necăjindu-l până urla de furie.

S-a oprit din nou, pentru a se uita la faţa îngrozită a tânărului.

— Iar Korak mi-a construit un culcuş, pe un copac foarte înalt, chiar între crengile de sus, unde îmi aducea fructe şi came. Se lupta pentru mine şi era foarte bun cu mine… Aşa de bun, încât nu îmi închipuiam să fie altcineva atât de bun cu mine, până nu i-am întâlnit pe Buana şi pe „Dragă”.

În vocea fetei se simţea o mare tristeţe. Uitase că a început să povestească doar pentru a-l necăji pe Morison. Acum se gândea din nou la Korak, la care nu se prea gândise în ultima vreme.

Amândoi au rămas tăcuţi câteva minute, cufundaţi în propriile lor gânduri. Călăreau în linişte spre fermă.

Fata se gândea la acel tânăr frumos, cu pielea albă şi bronzată, pe jumătate îmbrăcat cu o blană de leopard, care sărea îndemânatic prin copaci, aducându-i trofeele de la vânătoare.

În spatele lui, îl vedea pe Akut, marea maimuţă antropoidă, iar şi ea era acolo, strigându-le cuvinte de bun venit, legănându-se pe o creangă, la intrarea în adăpostul lor aerian.

Era totul atât de frumos. Niciodată nu s-a gândit şi la necazurile pe care le-a îndurat, la nopţile lungi şi reci, la umezeala din junglă. Nu s-a gândit la lipsa de confort din sezonul ploios, la teribilele carnivore care urlau chiar sub ei. Erau într-o permanentă primejdie de a fi atacaţi de Şita, pantera, sau de Histah, şarpele. Şi mai erau şi acele insecte scârboase cu înţepături mortale.

Toate acestea erau însă uitate când se gândea la zilele pline de fericire petrecute în tovărăşia lui Korak.

Gândurile bărbatului de lângă ea erau mult diferite şi foarte încurcate. Era cât pe aici să se îndrăgostească de această fată. Despre care nu a ştiut nimic până acum câteva minute, fată care de bunăvoie i-a povestit o parte din trecutul ei.

Se gândea că era cât pe aici să îi dăruiască ei inima lui sinceră şi să o ia în căsătorie. S-a cutremurat la acest gând, dar nu putea să nege că fata nu îi era dragă.

După codul moral al lui Morison Baynes şi al multor oameni din categoria sa socială o statornicire legală a dragostei lor devenea acum imposibilă. Fata era dintr-o categorie mult inferioară lui.

Nu ar fi putut să o ia de soţie pe prietena babuinilor, dar nici ea nu ar fi acceptat să îl ia de soţ. Era o onoare suficientă să se bucure de dragostea lui, dar numele lui nu îl va putea purta fiind de o descendenţă atât de joasă.

O fată care s-a împrietenit cu maimuţele şi care după propriile ei cuvinte a trăit aproape goală printre animale, nu putea avea virtuţi înalte necesare unei femei din înalta societate.

Dragostea pe care el o oferea, departe de a se simţi înjosit, va satisface probabil toate aşteptările acestei fete.

Cu cât se gândea mai mult la aceste lucruri, cu atât i se întărea în minte convingerea că această hotărâre a lui era un act cavaleresc şi total lipsit de egoism.

Europenii vor înţelege acest mod de gândire, poate mai bine decât americanii, care faţă de cei care le sunt strămoşi, nu mai au noţiunea de clasă superioară socială.

Morison nici nu se gândea să discute cu fata dacă ea ar fi fericită să vină cu el la Londra şi să locuiască în luxosul lui apartament, protejată de dragostea lui, fără să fie măritată cu el, fapt imposibil datorită provenienţei ei ciudate.

Mai era însă ceva la care avea nevoie de un răspuns precis, mai înainte de a-şi pune în aplicare acest plan

— Cine sunt Korak şi Akut? a întrebat ei.

— Akut era un mangani, a răspuns Meriem, iar Korak era un tarmangani.

— Şi mă rog, ce sunt mangani şi tarmangani?

Fata a început să râdă.

— Tu eşti un tarmangani, îl lămuri ea. Mangani sunt acoperiţi cu păr peste tot. Iar voi le ziceţi maimuţe.

— Atunci înseamnă că acest Korak era un om alb. Nu-i aşa?

— Da.

— Şi îţi era… cum să zic…

Morison s-a oprit aici, neputând continua cu asemenea întrebări, sub privirea limpede ai frumoşilor ei ochi. Care se uitau drept în ochii lui.

— Ce crezi că îmi era? a insistat Meriem. Nedându-şi seama în inocenţa ei, la ce se gândea Baynes.

— Voiam să zic… îţi era ca un frate? a mormăit el.

— Nu, Korak nu era fratele meu, a răspuns ea.

— Atunci era soţul tău, a spus el până la urmă cu mai mult curaj

Dar Meriem departe de a se supăra, a început să râdă şi mai tare.

— Soţul meu? a strigat ea. Câţi ani crezi că am eu? Nu numai că sunt încă foarte tânără ca să fiu măritată, dar nici nu m-am gândit încă niciodată la aşa ceva.

A râs, apoi a continuat.

— Ce a fost Korak pentru mine, a fost… Korak, izbucni ea foarte veselă neputând să îi răspundă englezului

De fapt, cine era acea fiinţă pentru ea.

Privind-o şi ascultând-o pe Meriem, bărbatul de lângă ea şi-a dat seama de inocenţa ei. Dar ar fi vrut să nu fie atât de virtuoasă, pentru că nu se potrivea planului său şi nu ar fi dorit să aibă mustrări de conştiinţă.

Într-una din zilele următoare, într-o seară, cei doi stăteau pe verandă. Jucaseră tenis mai înainte, joc pe care fata l-a învăţat foarte repede.

Morison povestea întâmplări de la Paris şi de la Londra, despre baluri şi banchete. Vorbea despre minunatele femei de acolo şi de toaletele lor sclipitoare. Totul era învăluit într-o atmosferă de bogăţie.

Baynes era un maestru neîntrecut în arta de a se lăuda, fără însă ca ceilalţi să bage de seamă că întotdeauna el este în centru povestirilor. Lauda sa era foarte discretă şi niciodată obositoare. Deasemenea, nu întrecea măsura şi nici nu dădea impresia de mare îndrăzneală cu aceste laude.

Dar cei care îl ascultau rămâneau cu impresia că Morison Baynes este un om cu totul ieşit din comun, cu toate calităţile necesare pentru a fi considerat o fiinţă superioară.

Şi Meriem era fermecată de acest tânăr. Povestirile lui erau basme minunate pentru fata care crescuse în junglă, în ochii ei, totul era minunat şi măreţ.

Era fascinată de povestirile lui. Într-una din seri tânărul s-a apropiat de ea, iar Meriem a simţit un fior plăcut, când el a atins-o.

Morison şi-a apropiat buzele de urechile ei.

— Meriem! Şopti el dulce. Micuţa mea Meriem! Am dreptul să îţi spun aşa?

Fata s-a uitat mirată la el, dar faţa lui fiind în umbră nu a zărit nimic deosebit. Totuşi, ea tremura, însă nu s-a retras. El a cuprins-o de mijloc şi a tras-o mai aproape de el.

— Te iubesc! îi şopti el.

Ea nu i-a răspuns. Nu ştia ce să spună. Nu avea idee ce este dragostea. Nu s-a gândit niciodată la acest sentiment.

Ştia însă că este foarte bine să fii iubită, orice ar fi însemnând asta. Era bine să ştie că lumea este bună cu ea. Cunoscuse foarte puţină bunătate şi afecţiune în scurta ei viaţă.

— Spune-mi că şi tu mă iubeşti, a mai spus tânărul.

Buzele lui se apropiau tot mai mult de buzele ei.

Erau acum foarte aproape.

Dar în această clipă, imaginea lui Korak a apărut ca un miracol în mintea ei.

Îl vedea pe el lângă ea, simţind buzele lui fierbinţi lipite de cele ale ei şi pentru prima oară în viaţa ei a înţeles, ce este iubirea.

S-a retras uşor, răspunzându-i tânărului.

— Nu ştiu dacă te iubesc. Să mai aşteptăm. Avem destul timp. Sunt prea tânără ca să mă mărit şi nu ştiu dacă aş fi fericită la Londra sau la Paris. Mai curând mă sperie ce îmi povesteşti despre aceste locuri.

S-a ridicat în picioare. În faţa ei, imagine lui Korak nu a dispărut.

— Noapte bună! a mai adăugat.

A ridicat o mână arătând întreg cerul înstelat, apoi jungla sălbatică.

— Totul este atât de frumos aici. Dacă ai ştii ce mult iubesc lumea mea!

— Vei iubi şi oraşele unde te voi duce, a insistat el. Londra te va iubi la rândul său. Vei fi o frumuseţe celebră în orice capitală din Europa. Toată lumea ţi se va închina, Meriem.

— Noapte bună! a repetat ea.

Apoi a plecat.

Morison şi-a scos o ţigară din portţigaretul său, pe care era gravat blazonul familiei sale.

A aprins-o, scoţând apoi un fum albăstrui. Zâmbi mulţumit.

CAPITOLUL XIX — O aventură nocturnă

Meriem şi Buana, şedeau a doua zi după cele întâmplate, împreună pe verandă, când au văzut un călăreţ apărând în zare. Acesta a trecut prin mijlocul câmpiei şi a luat-o drept spre fermă. Buana a pus mâna la ochi şi a început să îl privească pe noul sosit. Era ceva ciudat în apariţia acestui alb, pentru că în acea parte a Africii erau foarte puţini europeni. Cunoştea pe toată lumea din acel ţinut, indiferent de culoare pielii. Niciun alb nu ar fi trecut pe acolo fără ca Buana să nu fi luat

la cunoştinţă. Toţi vânători din zonă erau controlaţi pentru a nu stârpi nicio specie de animale. Buana era împotriva tuturor metodelor de a ucide animalele cu curse sau otrăvuri. Ţinea foarte mult şi la felul în care erau trataţi băştinaşii angajaţi de diferiţi vânători.

Câţiva europeni au fost alungaţi de el spre coastă, din cauza cruzimii lor faţa de indigenii pe care i-au angajat ca şi călăuze sau cărăuşi. Unul dintre ei, un om de vază din lumea civilizată, a fost alungat din aceste ţinuturi, cu ordinul de a nu se mai întoarce niciodată în aceste locuri, din clipa când Buana a aflat că leii ucişi de el, au fost capturaţi cu ajutorul cărnii otrăvite. Toţi cei care trăiau în zonă, îl iubeau şi îl stimau. Vorba lui era lege, în acel loc sălbatic. De la coasta Africii, până în inima continentului, oricine ar fi ascultat mai degrabă de el, decât de alţii care impuneau doar legi temporare, pe bunul plac al unui conducător sau altul.

De aceea îi era foarte uşor să scape de străinii care călcau legea acelui pământ. Un singur cuvânt şi acel om s-ar fi trezit singur, la cheremul carnivorelor junglei.

Dar iată că venea unul de care nu fusese anunţat că ar fi intenţionat să vâneze în acea parte a continentului Buana nu-şi putea închipui cine ar putea fi această persoană.

L-a primit însă cu ospitalitatea lui obişnuită, urându-i un bun sosit călduros, înainte ca acesta să fi descălecat.

Străinul era un bărbat înalt, peste treizeci de ani, blond şi cu barba rasă.

Figura acestui om îi aducea aminte de cineva, al cărui nume Buana îl cunoştea foarte bine, dar nu a dorit să provoace niciun fel de discuţii din care ar fi reieşit că doreşte să facă cercetări în legătură cu identitatea străinului.

Evident, bărbatul era de origine nordică, după înfăţişare şi după accent. Manierele sale erau dure,

dar impresia făcută asupra stăpânului fermei era bună. Buana întotdeauna era încântat să primească străini în ţinuturile acestea sălbatice şi nu punea întrebări, până când străinul dovedea că nu merită prietenia şi ospitalitatea lui.

— Este neobişnuit ca un alb să vină aici. Fără să aflu eu înainte, zise Buana, mergând împreună cu musafirul spre locul unde ţineau ei caii. Prietenii mei, băştinaşii din acest ţinut, m-ar fi informat de mult.

— Eu vin dinspre sud şi de aceea nu aţi auzit nimic despre mine, a explicat străinul. De aceea nici dumneavoastră nu aţi aflat de mine. Nu am întâlnit pe nimeni în marşul meu până aici.

— Aşa este. Nu mai este nicio aşezare omenească spre sud, a recunoscut Buana. De când Kovudoo a părăsit aceste ţinuturi, mă îndoiesc ca vreun băştinaş să se găsească în direcţia aceea, la câteva sute de kilometri în jur.

Apoi, Buana l-a întrebat cum de a venit singur atâţia kilometri, prin neospitaliera şi periculoasa junglă dinspre sud.

Străinul s-a aşteptat la o asemenea întrebare şi era pregătit cu un răspuns.

— Am venit să fac ceva comerţ şi să vânez. Dar m-am îndepărtat de traseele obişnuite. Omul cu care am vorbit să angajeze negri, s-a îmbolnăvit şi a murit. Apoi, nu am găsit pe nimeni care să mă ajute. Am însă câţiva oameni cu care călătoresc şi am făcut o mică tabără la izvorul de la marginea câmpiei.

A continuat după o scurtă pauză. În care a privit la faţa lui Buana.

— Azi dimineaţa, când să plec la vânătoare am zărit fumul de la coşul casei dumneavoastră. Nu am crezut că voi întâlni vreun alb pe o rază de mii de kilometri. Mi-am trimis oamenii înapoi în tabără pentru a-i anunţa pe toţi de această veste bună, iar eu am venit imediat să fac cunoştinţă cu stăpânul acestor locuri.

Străinul a mai făcut o scurtă pauză.

— Bineînţeles că am auzit de dumneavoastră, a continuat el, iar oricine vine în această parte a Africii trebuie să audă de dumneavoastră şi m-aş bucura foarte mult dacă mi-aţi permite să vânez în aceste locuri două sau trei săptămâni.

— Sunt de acord, bineînţeles, a spus Buana, cu bucurie în glas. Mutaţi tabăra mai aproape, ca să fim mai mult timp împreună.

Ajunşi aproape de verandă, Buana l-a prezentat pe străin celor două femei: Meriem şi „Dragă”.

— Domnul Hanson, a zis, folosind acelaşi nume cu care s-a prezentat albul Un negustor care s-a rătăcit, venind dinspre sud.

„Dragă” şi Meriem au răspuns cu formule politicoase de bun sosit. Străinul era cam stingherit de prezenţa lor.

Gazda a atribuit această atitudine faptului că musafirul nu era obişnuit cu prezenţa unor doamne din înalta societate şi l-a scos din încurcătură conducându-l în biroul lui, pentru a bea cu el un pahar de coniac, care desigur ar fi fost cu mult mai plăcut pentru noul sosit.

După ce străinul a intrat în casă, Meriem s-a întors spre „Dragă”.

— Foarte ciudat, zise ea. Dar aş putea să jur că l-am mai văzut cândva pe domnul Hanson. Este ciudat!

Hanson nu a acceptat invitaţia de a-şi muta tabăra, motivând că oamenii lui sunt lipsiţi de bune maniere şi sunt cam beţivi şi certăreţi.

Chiar şi el s-a arătat foarte rar pe la fermă şi mai ales se ferea să se întâlnească cu aceste femei atât de educate şi de bine îmbrăcate. Acest comportament nu a stârnit decât nişte comentarii hazlii pe seama timidităţii negustorului necioplit.

În schimb, i-a însoţit pe bărbaţi de câteva ori, la câteva partide de vânătoare, unde se dovedi a fi în elementul său, cunoscând multe taine ale vânătorii africane.

Seara se întreţinea mai mult cu unul dintre angajaţii albi de la fermă, găsindu-l pe acesta mai aproape de el decât stilaţii musafiri englezi.

A ajuns în curând o figură obişnuită, venind mai des spre seară. Venea şi pleca după bunul lui plac, sau se plimba prin grădina cu flori multicolore, care era mândria celor două femei care o lucrau: Meriem şi „Dragă”.

Când a fost văzut acolo pentru prima oară, şi-a cerut scuze, explicând că iubeşte florile, pe care le-a cultivat şi el acasă, admirând şi metodele folosite de „Dragă”, care a adaptat multe specii europene la condiţiile climatice ale Africii.

Nu se ştie dacă era atras numai de frumoasele flori din marea grădină sau de fata care venea deseori să admire şi ea aceste minunăţii. Fata era bineînţeles Meriem, cea cu părul negru şi cu pielea bronzată.

Au trecut aproape trei săptămâni de când Hanson era acolo, iar în tot acest timp a spus că oamenii lui se odihnesc şi îşi refac forţele, după obositoarele marşuri din sud. El însuşi nu era prea ocupat cu nimic.

Şi-a împărţit oamenii în două cete, dând comanda fiecăreia unui om de încredere, explicându-le planul lui, făgăduindu-le şi o plată foarte bună, dacă acest plan îi va reuşi.

Una dintre cete va trebui să meargă foarte încet spre nord, paralel cu drumul caravanelor care veneau spre Sahara dinspre sud.

Cealaltă ceata urma să meargă spre vest, dar să nu se îndepărteze prea mult şi să se oprească dincolo de râul care marca unul dintre capetele ţinuturilor lui Buana.

Gazdei sale ospitaliere i-a spus că doreşte să se deplaseze cu oamenii săi spre nord, dar despre ceata care a pornit spre vest nici măcar nu a pomenit.

Deodată a venit cu vestea tristă că jumătate din oamenii lui au dezertat. A trebuit să dea această

veste, pentru că vânătorii de la fermă, i-au întâlnit pe cei care se deplasau spre nord, fiind însă impresionaţi de numărul foarte mic al acestui echipaj.

Într-o scară, Meriem nu a putut dormi din cauza căldurii excesive a nopţii africane şi s-a sculat, intenţionând să se plimbe mai multă vreme prin grădina cu flori.

Tot în acea seară, cu foarte puţină vreme mai înainte, Morison a făcut o nouă declaraţie înfocată de dragoste, iar biata fată era foarte tulburată, de nu putea să mai închidă niciun ochi.

Hanson şedea după un tufiş mare, uitându-se la stele şi aşteptând ceva. Nopţi de-a rândul avea acest obicei de a sta printre flori şi de a admira stelele.

Auzind paşii fetei s-a ridicat puţin. Mai departe, calul său păştea liniştit, legat de gard.

Meriem umbla foarte încet, apropiindu-se de tufişul din care era pândită.

Hanson s-a ridicat şi a scos din buzunar o batistă enormă. Dinspre fermă s-a auzit nechezatul unui cal, iar dinspre junglă urletul unui leu.

Hanson şi-a schimbat poziţia, lăsându-se în genunchi, pentru a putea sări imediat în picioare. Calul a nechezat din nou, dar cu mult mai aproape de el.

A întors repede capul spre acea direcţie şi văzu un om care aducea doi cai de căpăstru. Meriem a auzit şi ea aceste zgomote şi s-a oprit să le asculte.

Morison s-a apropiat de ea, trăgând cei doi cai după el.

Meriem era surprinsă de această apariţie neaşteptată, însă Morison a zâmbit conspirativ.

— Nici eu nu am putut să adorm, a explicat el. Am avut chef să călăresc puţin, dar te-am văzut plimbându-te prin grădină şi m-am gândit că aş fi încântat dacă m-ai însoţi. Este atât de plăcut să călăreşti noaptea! Vii?

Meriem a râs cu poftă. Acest fel de aventuri erau pe placul ei.

— Foarte bine. Vin, a spus cu voioşie.

Hanson a înjurat în gând. Cei doi tineri se îndreptau spre marginea grădinii, probabil spre poarta din spate. Acolo au văzut calul negustorului.

— Unde este tipul ăsta? a întrebat Morison.

— Probabil că a venit să mai discute cu prietenul său, a fost de părere Meriem.

— Nu crezi că este cam târziu să faci vizite, a continuat Baynes Nu mi-ar place să călăresc noaptea prin junglă, până la locul unde îşi are el tabăra

Şi ca aceste cuvinte să fie întărite de realitatea fioroasă din jur, se auzi urletul cumplit al unui leu.

Morison a simţit cum îl trec fiori reci pe spate. S-a uitat la fată să vadă dacă şi ea a fost impresionată de aceste sunete, însă Meriem era foarte calmă de parcă ar fi auzit mieunatul unei pisici.

Peste câteva clipe, amândoi au încălecat, pornind în galop spre câmpie, apoi spre pădure. Meriem şi-a îndreptat calul chiar spre locul de unde s-a auzit urletul leului.

— Nu ar fi bine să îl ocolim pe regele animalelor, a sugerat Morison. Sau poate nu l-ai auzit ce sunete cumplite a scos?

— L-am auzit de foarte multă vreme, răspunse Meriem râzând. Hai să îi facem o vizită prietenească.

Morison Baynes s-a străduit să zâmbească. Nu dorea ca fata să creadă despre el că ar fi un fricos, dar nu prea era momentul să se întâlnească cu un leu.

Deşi era înarmat cu o carabină de precizie, la lumina lunii nu prea poţi să ai încredere în nicio armă. Adevărul era că nu întâlnise încă niciodată un leu, nici ziua, nici noaptea.

Gândul la o întâlnire cu acest cumplit carnivor i-a pus un nod în gât. Fiara însă nu se mai auzea. Morison a început să mai prindă puţin curaj, creând că felina s-a îndepărtat de pădurea din jurul fermei.

Însă leul nici gând nu a avut să plece. Era un vânător bătrân şi nu mâncase nimic de două zile, pentru că datorită vârstei nu mai era atât de ager, iar prada îi fugea de sub nas, de multe ori. Doar nişte stârvuri a mai apucat să înfulece.

Deşi era bătrân, era destul de puternic ca să reprezinte un pericol pentru om. A simţit că există oameni în jur, dar foamea i-a învins frica de a fugi din faţa vânătorilor. Ar fi înfruntat şi o mie de arme, numai să îşi poată umple cu ceva burta care îl supăra.

Făcu un mic ocol prin pădure, ca să vină într-o direcţie de unde să poată mirosi fiinţele care s-ar apropia de el, iar prada sa să nu îl simtă.

Numa era bătrân, dar era un vânător iscusit.

În adâncul pădurii, mai era cineva care a simţit mirosul lui Numa şi al oamenilor care se apropiau. Această fiinţă a ridicat capul şi a adulmecat aerul. Apoi a aplecat urechea şi a ascultat.

Meriem şi Baynes erau acum la marginea pădurii.

— Vino, zise fata, să intrăm în pădure puţin. Este atât de frumos să stai în pădure noaptea. Mergem pe unde nu sunt atâţia copaci, ca să putem călări în voie. De leu să nu te temi, continuă ea observând ezitarea tânărului englez. Buana a spus că de doi ani nu s-au mai apropiat leii de fermă. Şi chiar dacă ar fi un leu, nu va vâna oameni, când are vânat din belşug în toată pădurea. În afară de asta, se teme de oameni, pentru că sunt sigură că a fost urmărit de multe ori pentru a fi împuşcat.

— Nu, nu îmi este prea frică de lei, a răspuns Morison. Mă gândeam că nu este tocmai plăcut să călăreşti prin pădure. Sunt prea multe tufişuri şi crengi pe jos, care te împiedică, ştii.

— Atunci mai bine ne-am plimba! a propus Meriem, făcând deja o mişcare pentru a descăleca.

— Stai, nu! O opri Morison, aproape îngheţat de spaimă la această idee. Mai bine mergem călare.

Şi zicând acestea, îşi pomi calul în umbrele întunecoase ale pădurii, urmat de Meriem. În urma lor, venea încet, pândind, Numa, regele pădurii.

Mai departe, la marginea pădurii, un călăreţ singuratic nu se oprea din torentul de înjurături, fiind şi mai furios când cei doi au intrat în pădure.

Era Hanson, care i-a urmărit pe călăreţi de la fermă. Cum cei doi au luat-o în direcţia taberei lui, porni în urmărirea lor, iar dacă ar fi fost descoperit, ar fi avut scuza că merge acasă. Dar cei doi tineri nu l-au văzut, pentru simplul motiv că nu s-au întors spre câmpie.

Hanson şi-a îndreptat calul spre pădure, înspre locul unde au dispărut ceilalţi doi călăreţi. Acum nu îi mai păsa dacă ar fi fost observat şi asta din două motive.

În primul rând, pentru că Baynes l-a ajutat, jucând un rol, fără să vrea, pe care dorise să îl joace el, adică să o amăgească pe fată în pădure.

În al doilea rând era situaţia din tabăra sa, după ceea ce s-a întâmplat cu o seară mai înainte. Nu a vorbit de acest incident la fermă, ca să nu atragă atenţia asupra sa, dar nici ca cineva de la fermă să se gândească să vină până la oamenii lui.

Mai cu seamă că s-a plâns că o mare parte din oameni au dezertat şi se temea ca adevărul să nu iasă la iveală, din discuţiile pe care le-ar fi avut cei de la fermă cu oamenii lui.

Împrejurarea pe care el nu o pomenise şi acum îl făcea să se grăbească, survenise în timpul absenţei sale din tabără. Oamenii şedeau în jurul focului, în spatele unor întărituri, fără să simtă leul enorm, care le dădea ocol.

Marele carnivor a sărit în spatele unui negru şi numai curajul celorlalţi l-a salvat, pentru că toţi au intervenit şi au gonit fiara înfometată, luptând cu arme de foc, suliţi şi bâte.

Hanson a dedus imediat că este vorba de un exemplar bătrân, pentru că numai aşa se explică de ce carnivorul s-a apropiat noaptea, în loc să vâneze ziua. Auzise din nou urletul fiarei înfometate şi era sigur că leul îi pândea acum pe cei doi tineri.

Mai trase o înjurătură cumplită, acum însă la adresa directă a lui Baynes. Dădu pinteni calului său şi pomi după ei.

Meriem şi Baynes au ajuns într-o poieniţă. La numai

O sută de metri de ei, Numa s-a ascuns, cu ochii aţintiţi asupra celor doi, plesnind nervos cu coada sa ondulată.

Măsura din ochi distanţa dintre el şi cei doi călăreţi, întrebându-se dacă ar fi bine să atace acum, sau să aştepte până ce tinerii se vor apropia şi vor cădea drept în ghearele lui.

Leul era flămând, însă foarte prudent. Nu ar fi atacat fără să calculeze toate şansele, pentru a nu pierde prada. Dacă noaptea trecută ar fi aşteptat până să adoarmă toţi cei din tabără, nu ar mai fi rămas încă o zi atât de flămând.

Iar acel cineva din adâncul junglei, care a mirosit prezenţa leului, dar şi a oamenilor, s-a ridicat de pe creanga unde dormise un somn foarte scurt. Sub el înainta o masă enormă de culoare cenuşie, legănându-se încolo şi încoace pe întuneric.

Această fiinţă din copaci, om sau fiară, a scos câteva sunete guturale şi s-a lăsat jos. Alunecând pe spinarea cenuşie a unui animal enorm.

Tânărul sălbatic s-a aplecat spre o ureche a elefantului şi i-a şoptit ceva. Iar elefantul şi-a ridicat trompa, mişcând-o în aer, ca să prindă din aer mirosul asupra căruia tânărul i-a atras atenţia. Puternicul animal a mai primit o comandă şi s-a

întors greoi, dar fără niciun zgomot, în direcţia leului şi a străinilor tarmangani, pe care călăreţul lui Tantor îi simţise.

Au pornit înainte, fără zgomot. Mirosul leului şi a prăzii sale erau distincte acum.

Numa îşi pierdea răbdarea. Oare cât să mai aştepte, ca să se apropie prada?

Bătea cu furie cu coada sa şi era cât pe aici să scape un mârâit furios.

Dar englezul şi fata şi-au oprit caii şi stăteau de vorbă, neştiind de primejdia care era foarte aproape de ei.

Baynes o luase pe Meriem de mână şi îi spunea cuvinte de dragoste, iar fata îl asculta.

— Vino la Londra cu mine, insista el. Voi angaja câţiva băştinaşi care să ne conducă spre coastă.

— Dar de ce să plecăm aşa? a întrebat fata. Nimeni nu s-ar opune căsătoriei noastre.

— Noi nu ne putem căsători imediat a explicat Morison. Sunt o mulţime de lucruri complicate care trebuie făcute. Aceste chestiuni nu ai de unde să le ştii, pentru că ele ţin de societatea civilizată în care am trăit eu.

S-a oprit, apoi a continuat.

— Meriem. Nu mai pot aştepta. Trebuie să mergem la Londra. Acolo, vei vedea, totul va fi bine Dacă mă iubeşti, vino cu mine!

A mai făcut o scurtă pauză, apoi a spus:

— Gândeşte la viaţa pe care ai dus-o, printre maimuţe şi animale sălbatice. Se gândeau ele la căsătorie? Dar şi ele iubesc, aşa cum iubim şi noi. Dacă ai fi stat aici, în sălbăticie, ţi-ai fi găsit un soţ, fără să te mai căsătoreşti oficial cu el. Aceasta este legea naturii, nicio lege a omului nu poate schimba legea lui Dumnezeu. Ce importanţă au toate acestea când noi ne iubim? Ce ne pasă de ceilalţi când noi doi suntem împreună? Eu mi-aş da viaţa pentru tine. Nu vrei să faci ceva şi tu pentru mine?

— Mă iubeşti? a întrebat ea. Te vei căsători cu mine, când ajungem la Londra?

— Jur că aşa voi face! a strigat el.

— Atunci voi merge cu tine, şopti ea, deşi nu înţelegea de ce trebuie să fie atâta grabă.

Şi cum ea era foarte aproape de el, Morison s-a aplecat să o sărute. În acelaşi moment, printre crengile copacilor a apărut capul enorm al unui elefant.

Cei doi tineri, preocupaţi de altceva, nici nu au auzit aceste zgomote. Doar Numa a sesizat că mai este cineva în preajmă. Dar şi cel care călărea pe marele animal a zărit ceva: fata în braţele tânărului.

Misteriosul călăreţ al lui Tantor era Korak, care însă nu o recunoscu pe Meriem în acea făptură elegantă. Korak văzuse doar un tarmangani cu femela lui.

Chiar în acele momente, Numa se pregătea să atace.

De teamă ca nu cumva Tantor să sperie prada pe care a urmărit-o, enorma felină a sărit din ascunzătoare scoţând răgete cumplite. Până şi pământul s-a cutremurat la aceste sunete fioroase.

Caii au înţepenit de groază, iar Baynes s-a făcut alb ca varul şi a îngheţat de spaimă.

Leul se apropia de ei cu repeziciune, în plină strălucire a lunii tropicale. Muşchii lui Morison nu îl mai ascultau şi nu se supuneau voinţei lui.

Şi-a înfipt pintenii în coastele calului, aproape instinctiv, iar mâinile au tras automat de frâu, ca să întoarcă animalul. Porni ca un nebun spre câmpie, pentru a fi în siguranţă.

Căluţul fetei a nechezat de frică şi s-a ridicat în două picioare, vrând să-şi urmeze tovarăşul. Leul era deja foarte aproape.

Însă fata îşi păstra sângele rece. La fel, sălbaticul pe jumătate gol, care călărea pe elefant. Tânărul a zâmbit, privind la spectacolul din luminiş.

Pentru Korak nu erau decât doi tarmangani urmăriţi de Numa, care era flămând. Numa avea dreptul să vâneze. Dar una dintre fiinţele la care râvnea leul, era o femelă.

Instinctiv, Korak a simţit un imbold ca să alerge în ajutorul ei. De ce, nu prea înţelegea nici el, pentru că şi tarmangani! Îi erau duşmani.

A trăit prea mult ca o fiară ca să aibă sentimente umane, dar a simţit că în prezenţa acestei femele situaţia s-a schimbat.

Îl împinse pe Tantor înainte şi ridicându-şi suliţa grea o aruncă drept în animalul care ataca.

Calul fetei a ajuns în capătul celălalt al luminişului, unde era clar că va fi o pradă sigură pentru leu.

Numa însă dorea ca prada să fie fata de pe acel cal. Saltul pe care l-a făcut, avea doar acest scop.

Korak a scos un mârâit de satisfacţie, când a văzut că leul a sărit doar până pe cal. În aceeaşi clipă, fata a sărit de pe cal, drept pe creanga unui copac care se afla deasupra lor.

Suliţa lui Korak lovi leul în şold, trântindu-l de pe cal, care văzându-se eliberat atât de povara fetei, cât şi de atacator, pomi într-o goană nebună.

Leul a încercat să îşi scoată suliţa din corp şi văzând că nu reuşeşte, a fugit cu arma înfiptă în came, după calul care i-a scăpat.

Şi Korak s-a întors cu elefantul său, pornind spre inima pădurii, de parcă nici nu ar fi venit.

Hanson a venit şi el la marginea câmpiei, când a auzit acele zgomote cumplite. Tot atunci a apărut şi Morison în goana calului. Era lipit de spatele animalului, ţinându-se strâns, cu amândouă mâinile de gâtul calului, înfigându-şi pintenii în coastele bietului animal.

Al doilea cal a apărut, însă fără călăreţ. Hanson a înjurat de necaz, gândind că fata a fost luată de leu, aşa cum şi-ar fi închipuit oricine, care ar fi văzut scena.

Pomi în urma leului. Avea arma pregătită, când leul a apărut în urma calului fără călăreţ. Hanson nu mai înţelegea nimic. Dacă leul a prins fata, de ce mai aleargă după cal?

Îşi opri calul, ochi şi trase. Leul s-a prăbuşit, rostogolindu-se fără suflare.

Hanson a înaintat spre pădure, strigând-o pe fată.

— Sunt aici, a răspuns ea din frunzişul unui copac din apropiere. L-ai omorât?

— Da, a răspuns bărbatul. Dar unde eşti? Ai scăpat ca prin urechile acului. Asta trebuie să îţi fie învăţătură de minte, ca să nu mai umbli noaptea prin pădure.

Au luat-o amândoi înapoi spre fermă. La marginea pădurii l-au văzut pe Morison care venea spre ei.

Hanson zâmbi când îşi aducea aminte de groaza tânărului şi de spaima cu care acesta a dat pinteni calului.

Nu a spus însă nimic, ci o luă pe Meriem pe calul lui, pornind şi el spre fermă.

CAPITOLUL XX — Uneltirile lui Hanson

Korak s-a reîntors în luminiş pentru a-şi recupera suliţa din corpul lui Numa. Zâmbea ca întotdeauna, satisfăcut de astfel de scene vânătoreşti.

Un singur lucru însă îl tulbura: agilitatea cu care femela se azvârlise de pe cal, căutând adăpost în copacii de deasupra ei.

Aşa făcuse Meriem, iar mişcările ei semănau cu cele ale mangani lor. Tânărul a oftat adânc.

Meriem, mica lui Meriem era moartă! Însă îl cuprinse o dorinţă de a o vedea încă o dată pe această femelă tarmangani.

S-a uitat după cele trei persoane care s-au îndepărtat şi s-a întrebat oare unde locuiesc ele. Însă nu le-a urmărit, ci a rămas locului, privindu-le cum dispar în pădure.

Vederea fetei civilizate şi a elegantului englez deşteptase în el amintiri care adormiseră de foarte multă vreme. A fost o vreme când a visat să se întoarcă la acest fel de viaţă. Dar, de la moartea iubitei lui Meriem, se pare că l-a părăsit orice îndemn în această direcţie.

Dorea să fie singur şi cât mai departe de oameni. A oftat din nou, apoi s-a întors spre locurile de unde venise.

La reşedinţa sa, Buana i-a aşteptat pe cei trei aventurieri. Auzise din întâmplare, pentru că avea somnul mai uşor, detunătura armei lui Hanson şi se tot întreba oare ce s-a întâmplat.

Peste câteva momente s-a gândit că musafirul lor a avut vreun necaz, când se întorcea spre tabăra sa. S-a sculat şi s-a îndreptat spre locuinţa albului, care era cunoştinţa cea mai apropiată a nordicului. Aici a aflat că Hanson fusese acolo mai devreme, dar că plecase de câteva ore.

Îndepărtându-se de casa acestui om. Buana a observat că grajdul era deschis. Descoperi apoi lipsa a doi cai, a cailor preferaţi de Meriem şi Morison.

Imediat şi-a închipuit că focul a fost tras de Morison şi s-a întors la omul lui, ordonându-i să se pregătească de o expediţie de cercetări. Însă după câteva clipe, uitându-se în direcţia pădurii, i-a văzut pe cei trei venind călare.

Primi explicaţiile englezului cu multă răceală.

Meriem însă tăcea. Văzuse bine că Buana este supărat pe ca şi cum aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, îşi simţi inima zdrobită.

— Du-te la tine în cameră! îi zise Buana.

Apoi, i s-a adresat lui Morison:

— Te rog, fii bun şi vino în biroul meu. Vin imediat şi eu. Trebuie să discutăm.

Cei doi tineri au pornit spre locurile unde li s-a spus. Buana ştia cum să se impună şi se făcea ascultat de către toţi.

Acum era în faţa lui Hanson.

— Cum de era cu ei? a întrebat el.

— După ce am plecat de la Jervis. M-am dus puţin în grădină. Un obicei al meu, pe care îl ştie şi doamna. Dar de data asta am aţipit puţin. M-am trezit şi i-am auzit vorbind. Nu am auzit ce îşi spuneau, dar apoi am văzut că pleacă pe cai, spre pădure. Nu doream să mă amestec, pentru că nu era treaba mea, dar ştiam că este periculos să umbli noaptea prin junglă.

După un moment, Hanson a continuat să explice:

— M-am luat după ei şi se pare că am făcut bine. Baynes fugea de leu, lăsând-o pe fată singură, iar eu am avut noroc că am nimerit fiara drept în inimă.

S-a oprit. Amândoi bărbaţii au tăcut câteva clipe. După un minut, suedezul a tuşit semnificativ, de parcă ar fi dorit să spună ceva care nu se cuvenea.

— Ce este cu tine Hanson? a întrebat Buana. Parcă încerci să îmi spui ceva?

— Da, a început Hanson. Uite, eu cred că lucrurile stau cam aşa… Eu, venind foarte des pe aici, prin grădină, i-am văzut pe aceşti tineri de multe ori împreună… şi mă scuzaţi, dar cred că domnul Baynes nu doreşte binele fetei.

A început să răsufle mai greu, înainte de a spune ce dorea cu adevărat să spună.

— Am auzit destul din câte a spus ca să mă conving că vrea să fugă cu fata!

Hanson s-a gândit la această stratagemă, crezând că tânărul englez îl va ajuta în planurile sale mârşave, fără să vrea. Născocise acest plan pentru a se găsi vinovatul în cazul dispariţiei fetei.

— Mai cred, reluă el, că voi pleca şi eu spre nord şi aş putea să îl iau cu mine pe domnul Morison. Fac asta cu plăcere pentru dumneavoastră. Îl voi duce până la drumul caravanelor.

Buana s-a gândit un moment. Apoi s-a uitat drept în ochii lui Hanson şi a spus:

— După cum ştii, domnul Baynes este musafirul meu, zise el aruncând o privire semnificativă. Nu vreau să îl acuz că plănuieşte să fugă cu Meriem, numai pe temeiul acestor dovezi nesemnificative. Acest gest ar fi lipsit de politeţe şi nu pot să îi impun să plece.

După o secundă, a adăugat:

— Îmi aduc aminte că spunea că ar dori să plece acasă. Cred că ar fi încântat să meargă cu dumneata. Zici că pleci mâine? Cred că domnul Baynes va pleca şi el. Vino pe aici dimineaţa, te rog. Noapte bună şi îţi mulţumesc pentru ce ai făcut pentru Meriem.

Hanson abia şi-a putut ascunde un zâmbet triumfător. A încălecat şi a plecat.

Buana a trecut în birou, unde l-a găsit pe Morison, plimbându-se foarte nervos.

— Baynes, a început Buana, intrând direct în subiect, Hanson pleacă mâine spre nord. Mi-a spus că vă simpatizaţi şi m-a rugat să îţi comunic că i-ar face mare plăcere dacă l-ai însoţi. Noapte bună Baynes!

Meriem a rămas în camera ei, până dimineaţa, după plecare lui Baynes. Hanson a venit foarte devreme. De fapt nu a plecat, ci a rămas la Jervis pentru a putea pleca mai devreme.

Despărţirea a fost scurtă, iar după ce oamenii s-au îndepărtat, Buana a răsuflat uşurat. Au fost câteva momente penibile, dar nu a regretat ce făcuse.

Nimeni nu era orb, ca să nu vadă pasiunea tânărului englez pentru Meriem, dar ştiind că există în tânăr un orgoliu al poziţiei sociale, nu îşi închipuia că Baynes are intenţii cinstite cu această fată de origine necunoscută, de fapt fata unui arab cu piele mai deschisă. Aceasta era părerea lui Buana, privitor la proveniența fetei.

Meriem era însă dezolată atribuind plecarea forţată a lui Morison, atitudinii ei greşite. În ochii ei, Baynes a devenit un neînţeles, un martir al unei situaţii penibile. Era sincer dezolată.

În acest timp Hanson şi Baynes călăreau în direcţia taberei. Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă.

Fiecare dintre ei se gândea să deschidă discuţia cu un mic plan care i-ar fi favorabil. Hanson era încântat de supărarea englezului, fiind un bărbat orgolios şi se simţea neîndreptăţit de soartă.

— A fost cam aspru cu dumneata, nu-i aşa? a încercat Hanson să deschidă conversaţia.

Baynes a ridicat privirea la auzul acestor cuvinte. Hanson a continuat:

— Cred că ţine foarte mult la fată şi nu doreşte ca cineva să o ia de lângă el. Cred însă că în acest fel îi face mai mult rău decât bine. Ea tot se va mărita cândva şi nu va găsi o partidă atât de bună ca dumneata.

Baynes s-a simţit jignit la început de cele spuse de Hanson, mai ales că nu îi plăcea ca cineva să se amestece în treburile sale. Dar curând şi-a dat seama că suedezul se pricepe la oameni şi s-a gândit la un plan de a se întâlni din nou cu Meriem.

— Face pe grozavul, începu supărat Morison. Dar nu îi rămân eu dator! El poate fi tare şi mare, aici în Africa. La Londra însă sunt şi eu cineva şi va avea necazuri când se va întoarce!

— În locul tău nu m-aş lăsa dat la o parte de la fata pe care o doresc, a insinuat Hanson. Rămâne vorba între noi, dar nu îl simpatizez nici eu pe acest tiran. Dacă vrei să te ajut, să ştii că te poţi baza pe mine!

— Îmi pare bine să aud asta Hanson, a răspuns tânărul englez, încălzindu-se puţin. Dar ce se poate face în înfundătura asta uitată de Dumnezeu?

— Dacă aş fi în locul tău, a replicat Hanson aş lua fata cu mine Dacă te iubeşte, sunt sigur că te va

urma.

— Asta nu se prea poate, a răspuns Baynes. El stăpâneşte întreg ţinutul şi ne va prinde foarte uşor.

— Nu ne-ar prinde dacă aş conduce eu operaţiunea.

Se opri, apoi a început să dea detalii.

— Am făcut comerţ şi am vânat prin aceste locuri de peste zece ani şi cunosc ţinutul la fel de bine ca şi el. Dacă vrei să iei fata cu tine, te ajut şi îţi garantez că nu ne va prinde nimeni.

După un moment de gândire, a continuat

— Mă gândesc să facem în felul următor: trimite un bilet fetei, cu unul din oamenii din tabără. Propune-i o întâlnire, pentru a vă lua rămas bun. Nu cred că te va refuza, între timp, noi vom înainta foarte încet spre nord. Poţi să îi scrii că voi veni eu să o iau, iar tu o vei întâlni la mine în tabără. Cred că aşa este mai bine pentru că eu cunosc locurile acestea şi mă deplasez mai repede. Între timp, vei merge cu oamenii mei spre nord, iar eu voi veni cu fata şi vă vom ajunge foarte repede.

— Ce te faci dacă nu va voi să vină? a întrebat Baynes.

— Atunci îi vom mai da o întâlnire, de ultim adio, a propus Hanson. Va veni şi atunci sunt sigur că va accepta să vină cu noi.

Baynes era cât pe aici să protesteze cu indignare, dar s-a răzgândit pentru că omul acesta făcuse un plan exact aşa cum gândise el cu mai multe minute în urmă.

Întreaga acţiune semăna mai mult cu o răpire brutală, aşa cum o descria acest nordic. Totuşi, şi-a dat scama că având ajutorul acestui vânător, care cunoştea atât de bine Africa, va avea şanse de câştig cu mult mai mari, decât dacă ar fi încercat să întreprindă ceva el singur.

A dat din cap şi a consimţit în tăcere.

Restul drumului până la tabăra din nord a lui Hanson l-au parcurs fără să scoată un cuvânt, amândoi fiind preocupaţi de propriile lor gânduri,

care nu erau deloc pline de laudă sau sinceritate, unul faţă de celălalt.

Zgomotul deplasării lor a fost auzit de cineva care pândea în jungla. Korak a luat hotărârea de a se întoarce acolo unde văzuse femela albă care s-a aruncat în copaci cu o agilitate neobişnuită unei tarmangani.

Era ceva care îl împingea de la spate. Dorea neapărat să o vadă să o examineze la lumină, să îi vadă culoarea părului şi a ochilor.

I s-a părut că seamănă atât de mult cu Meriem. Deşi ştia că aşa ceva este imposibil. Când a văzut-o, la lumina slabă a lunii, i s-a părut că este ea, dar puţin mai împlinită, mai matură.

Acum mergea alene, spre acel loc, unde credea că o va mai putea zări o dată, când deodată a auzit zgomotul făcut de cei doi călăreţi. Porni încet în direcţia lor, până i-a putut observa foarte bine.

Pe tânăr l-a recunoscut imediat. Era cel care a ţinut-o pe fată în braţe, în poiana unde atacase leul.

Celălalt nu ştia cine este, însă figura şi ţinuta lui îi aduceau aminte de ceva, care îl puse pe gânduri.

Korak a hotărât să îl urmărească pe tânărul alb, ştiind că astfel o va putea găsi pe fată.

Morison, de îndată ce a sosit în tabără, a scris un bileţel, pe care unul dintre oamenii lui Hanson l-a luat şi a pornit-o imediat spre sud. Korak a rămas în vecinătatea taberei, urmărind toate mişcările englezului. Era convins că o va vedea pe fată la locul de popas al celor doi, dar a rămas dezamăgit, când a văzut că ea nu era aici.

Baynes era foarte neliniştit. Umbla nervos sub copaci, în faţa cortului, în loc să se odihnească. Avea în faţă un drum greu, care trebuia parcurs într-un marş forţat.

Hanson şedea în hamacul lui şi fuma. Schimbau vorbe foarte puţine între ei.

Korak era şi el întins pe o creangă ascuns privirilor celor din tabără. Petrecu acolo întreaga zi. I s-a făcut foame şi sete. S-a retras spre sud

fiind sigur că unul dintre cei doi albi va părăsi tabăra în direcţia fermei.

În grădina reşedinţei lui Buana, Meriem se plimba gânditoare, la lumina clară a lunii. Era încă foarte supărată pe decizia pripită a lui Buana, care a dus la plecarea grăbită a lui Morison.

Buana nu vorbise nimic cu ea, iar nici „Dragă" nu a întrebat-o nimic. Cei doi doreau să o cruţe de jena şi durerea unei explicaţii privind adevăratele intenţii ale lui Baynes.

Ei ştiau că englezul nu ar fi luat-o de soţie, pentru că atunci i-ar fi cerut mâna, de la Buana şi de la „Dragă". Ei ar fi fost de acord, dacă bineînţeles şi Meriem dorea acest lucru.

Meriem îi iubea pe cei doi şi era foarte recunoscătoare pentru tot ce au făcut pentru ea. Dar în inima ei mai era şi acel tânăr sălbatic cu care a stat atâţia ani, care a avut atâta grijă de ea.

Acum, pentru prima oară de când a venit la fermă, Meriem s-a simţit prizonieră în marea fermă.

Se simţea ca o tigroaică într-o cuşcă de fier.

Se plimba prin grădină, aproape de gardul dinspre pădure şi asculta cu atenţie. Auzise un zgomot! Era sigură că cineva venea spre ea şi era desculţ. S-a oprit, dar sunetul nu s-a mai auzit.

Meriem şi-a reluat plimbarea. A ajuns la aleea principală unde a zărit pe jos, pe nisip, un plic. Trecuse pe acolo, cu câteva minute în urmă, dar acest plic nu era atunci acolo.

S-a oprit, ascultând din nou, adulmecând aerul. Era ca o fiară care se aşteaptă la un atac.

Dincolo de tufiş se afla curierul negru trimis de Hanson, uitându-se de după frunze. A văzut-o apropiindu-se de scrisoare. Era bucuros că fata a găsit scrisoarea.

S-a îndepărtat de acele locuri şi a dispărut în întuneric. Meriem însă fiind foarte deprinsă cu zgomotele junglei l-a auzit, dar nu a făcut nicio mişcare.

Ghicise că trebuie să fi fost trimisul lui Morison. S-a aplecat şi a ridicat plicul. L-a deschis imediat şi a putut citi bine la lumina lunii.

Era aşa cum gândise ea: scrisoarea venea de la Baynes.

Nu pot pleca fără să te mai văd. Vino mâine, devreme, în poiana de lângă pădure, ca să ne mai vedem, pentru ultima oară. Vino singură.

Urmau câteva cuvinte care au produs câteva bătăi mai rapide ale inimii ei, iar obrajii i s-au îmbujorat.

CAPITOLUL XXI — O patimă veche

Era încă întuneric, când Morison Baynes a pornit spre locul de întâlnire. A insistat ca cineva să vină cu el, pe motiv că nu era sigur că va găsi drumul de întoarcere spre tabără.

De fapt. Numai gândul că va trebui să străbată singur acea parte de junglă îl făcea să tremure de spaimă.

Hanson a dat ordin unui negru să meargă pe jos, înaintea lui Baynes. Dar oricum, Morison tot nu era singur, deşi el nu ştia acest lucru.

Korak care a fost trezit de zgomotul din tabără, pornise şi el după englez, însă printre crengile copacilor.

Pe la ora nouă, Morison a ajuns în luminişul unde trebuia să se întâlnească cu Meriem. Fata încă nu sosise. Negrul s-a întins pe jos ca să doarmă puţin. Bavnes aproape că a aţipit pe cal.

Numai Korak şedea comod pe o creangă, fără să fie însă văzut de niciunul dintre cei doi.

A trecut o oră, iar Baynes dădea semne de nervozitate. Korak ştia că englezul a venit aici pentru a se întâlni cu cineva şi nici nu se îndoia de identitatea acelei persoane

Era foarte mulţumit. O va vedea foarte curând pe acea femelă agilă, care l-a făcut să îşi amintească de Meriem.

În cele din urmă a auzit copitele unui cal care se apropia. Venea ea!

Baynes a auzit şi el nişte zgomote şi s-a uitat spre pădure. Frunzişul s-a desfăcut, iar Meriem a apărut călare pe căluţul ei favorit.

Morison a dat pinteni cailor ca să o întâmpine.

Korak era foarte atent şi blestema borurile largi ale pălăriei fetei, care îi ascundeau faţa. Fata a ajuns lângă tânărul englez.

Morison a prins-o cu ambele mâini şi a tras-o spre el. Câteva clipe şi faţa lui a fost ascunsă de pălăria fetei.

Korak ştia că buzele celor doi s-au apropiat şi un fior de tristeţe l-a străbătut prin tot corpul. Când s-a mai uitat o dată la cei doi călăreţi, aceştia discutau aprins.

Bărbatul insista într-una asupra unei chestiuni, dar fata se părea că se opune.

Multe dintre gesturile ci îi aminteau de Meriem.

În sfârşit, englezul a îmbrăţişat-o din nou pe fata ca să o sărute de rămas bun. Fata şi-a întors calul şi a pornit spre locul de unde venise.

Ajunsă lângă copaci, fata s-a rotit în şa, făcându-i un ultim semn cu mâna.

— Pe diseară! a mai strigat ea ridicând capul, ca să fie mai bine auzită.

Dar, odată cu această mişcare, Korak i-a văzut faţa. A tresărit, de parcă o săgeată i-ar fi străpuns inima A închis ochii, punându-şi apăsat mâinile pe globii oculari Deschise din nou ochii, dar fata plecase. Doar câteva frunze se mai mişcau în urma ei.

— Este cu neputinţă! Nu cred că este adevărat!

Şi cu toate acestea o văzuse pe Meriem, cu proprii lui ochi. Fata era schimbată puţin, dar era totuşi micuţa Meriem.

Da, o văzuse vie, pe aceea pe care o credea moartă. O văzuse pe Meriem a lui, în came şi oase. Deci trăia. Nu murise!

A văzut-o, da. Este adevărat, dar în braţele unui alt bărbat. Acel bărbat era acum în faţa lui.

Tânărul englez, care nu bănuia în ce primejdie se află, l-a strigat pe negrul care dormea în iarbă. Peste câteva clipe au pornit spre nord, în direcţia taberei.

Korak şi-a mângâiat suliţa şi a pus mâna pe cuţitul său lung de la cingătoare. Dar braţele sale nu doreau să îl asculte. A rămas nemişcat, singur în copacul uriaş.

Se gândea.

Observase cât de mult s-a schimbat Meriem Când a văzut-o ultima oară, era o micuţă mangani, umblând aproape goală şi neîngrijită.

Acum era îmbrăcată frumos, deşi hainele ei nu o schimbau foarte mult. Se gândea că schimbările pe care le-a observat la ea, erau drept să îi fie atribuite şi lui, iar dacă el ar fi fost îmbrăcat frumos şi el ar fi fost schimbat.

Dar acum era gelos. Scena cu tânărul îi rodea inima. Se întreba oare ce intenţii are acest tarmangani cu ea?

Oare o iubeşte cu adevărat?

— Cine nu ar iubi-o pe Meriem? îşi răspunse la întrebarea pusă în gând.

Dar ea a acceptat sărutul lui. Asta înseamnă că şi ea îl iubeşte. Meriem, scumpa lui Meriem, să iubească pe altul!

Cruzimea acestei realităţi a început să îi pătrundă adânc în suflet, făcându-l să mediteze la un plan, pentru viitor.

Dorea să îl urmărească pe rival şi să îl omoare, dar se gândea:

— Dacă Meriem îl iubeşte şi ea! Să ucid fiinţa iubită de Meriem? Nu pot face aşa ceva! îşi zise el, dând trist din cap.

S-a gândit atunci să se întoarcă, să o caute pe Meriem şi să vorbească cu ea. Porni în acea direcţie, dar s-a oprit ruşinat de goliciunea sa.

El, fiul unui lord englez, şi-a irosit mulţi ani din copilărie şi tinereţe, coborând la nivelul existenţei unor fiare din junglă. Îi era ruşine să se prezinte în asemenea hal în faţa femeii pe care o iubea şi dorea să îi mărturisească dragostea.

Da, îi era ruşine să se prezinte chiar şi în faţa acestei fete de arab, cu care fusese prieten de copilărie în cumplita pădure africană.

Ani de zile a fost împiedicat de împrejurări să se întoarcă la părinţii lui, iar mai târziu mândria l-a făcut să nu se mai întoarcă în lumea civilizată.

Dintr-un moft al copilăriei, a preferat să rămână la nivelul societăţii maimuţelor.

Uciderea hoţului de la hotelul de pe coastă l-a gonit din civilizaţie, departe în pădurea care l-a protejat.

Apoi, a suferit atâtea decepţii în încercările sale de a se întâlni cu oamenii. Aceştia l-au respins, iar purtarea lor l-a influenţat extrem de puternic.

A ajuns să îi considere pe oameni ca duşmanii lui, iar acum Meriem este în mijlocul acestor oameni. Dar acum este prea târziu pentru el. Trăise ca o fiară, va muri ca o fiară.

Dar Meriem nu a murit şi s-a încadrat în societatea oamenilor şi îi era acum superioară. Prin modul ei nou de viaţă, ea s-a îndepărtat de el. Nici chiar moartea nu ar fi putut să o îndepărteze atât de mult de el.

Iar acum, în lumea ei nouă, ea iubea pe un alt bărbat. Era firesc… Ea nu mai era pentru el, pentru sălbaticul pe jumătate gol din junglă.

Nu, nu mai era pentru el. Şi dacă nu putea fi a lui, va avea însă grijă să îi asigure fericirea şi să o ocrotească.

Se va duce după tânărul englez. Trebuie să se convingă că acest om nu are intenţia de a-i face vreun rău fetei. Apoi, chiar cuprins de gelozie, îl va supraveghea pe acest bărbat, să nu i se întâmple niciun rău.

Nu a pornit după fată ştiind acum unde stă. Nu dorea ca Meriem să îl vadă. Dar o va întâlni, urmărindu-l pe acest alb.

A pornit în urma lui Morison, pentru că pentru Korak nu era greu să urmărească pe cineva chiar dacă era călare. Tânărul sălbatic şi-a închipuit că englezul se va întoarce în tabără.

Urmele lăsate de cal, dar şi de negrul care mergea lângă el l-au condus într-adevăr spre tabără. Aici, în timp ce Baynes a fost întâmpinat de Hanson, Korak s-a aşezat confortabil pe o creangă a unui copac uriaş, chiar de lângă corturile oamenilor.

A stat până târziu spre seară, dar tânărul alb nu a arătat nicio intenţie de a pleca de acolo. Korak se întreba, dacă Meriem nu urma să vină acolo şi să se întâlnească cu ceilalţi albi.

Puţin mai târziu, Hanson a încălecat, împreună cu unul dintre oamenii lui şi a dispărut în junglă. Korak a observat această mişcare, dar nu a fost deloc interesat să îi urmărească.

Soarele a apus, iar întunericul a cuprins pădurea. Tânărul englez fuma ţigară după ţigară, iar unul dintre băştinaşi a făcut un foc, pe care îl alimenta des cu crengi uscate.

Un leu a mârâit în depărtare. Englezul a intrat în cort, ieşind după câteva clipe cu o armă în mână, dând ordine negrului ca să ţină focul aprins cât mai mult.

Korak a văzut cât de nervos este şi că îi era frică. Îl privea cu un zâmbet dispreţuitor.

Deci asta este fiinţa care i-a luat locul în inima lui Meriem? Ce fel de om este acesta care se sperie numai la un simplu mârâit al lui Numa? Cum ar putea acest om să o apere pe Meriem de nenumăratele primejdii ale junglei?

— Sunt sigur că va avea nevoie de asta, îşi zise Korak. Ei vor trăi în siguranţa civilizaţiei europene, unde sunt oameni în uniformă care sunt

plătiţi să-i apere. Ce nevoie are un european de curaj ca să îşi apere soţia?

Totuşi, zâmbetul de dispreţ nu a dispărut de pe buzele lui Korak.

Hanson şi negrul care îl întovărăşea au mers drept spre poiana, unde era fixată întâlnirea. Până să ajungă acolo, s-a lăsat noaptea. Hanson l-a lăsat pe negru la marginea pădurii, iar el a mers mai departe spre câmpie. S-a hotărât să aştepte.

Abia pe la nouă. A văzut departe, un călăreţ singuratic. Care venea din direcţia fermei.

După câteva minute. Meriem şi-a oprit calul lângă cel al lui Hanson. Era nervoasă şi îmbujorată la faţă. L-a recunoscut pe Hanson şi a tresărit. S-a dat înapoi speriată.

Suedezul s-a grăbit să o liniştească:

— Domnul Baynes şi-a luxat piciorul. A căzut de pe cal. Nu a putut veni, aşa că m-a rugat pe mine să vă conduc până în tabără.

Din cauza întunericului, fata nu a văzut expresia de triumf de pe faţa celui care vorbea.

— Ar fi bine să ne grăbim, a reluat Hanson, pentru că va trebui să pornim imediat, pentru a nu fim prinşi din urmă.

— Este grav rănită? a întrebat Meriem.

— Nu, este o simplă zgârietură, a răspuns Hanson. Poate să călărească dar ne-am gândit amândoi că ar fi bine să se odihnească în seara aceasta, mai ales că avem de călărit cam două săptămâni de acum încolo.

— Bine. Domnule! a răspuns fata.

Hanson şi-a întors calul, iar Meriem a pornit după el. Au mers spre nord, dar după doi kilometri au cotit-o spre vest. Meriem nu a dat nicio atenţie schimbării direcţiei de mers.

Nu ştia unde se găseşte acum tabăra lui Hanson, aşa că s-a lăsat condusă. Toată noaptea au mers spre vest.

După ce s-a luminat de ziuă, au făcut un mic popas pentru a mânca ceva din proviziile pe care

le-a adus Hanson cu el.

Apoi au pornit din nou şi nu s-au mai oprit decât mult după prânz, când căldura a devenit insuportabilă. Hanson a descălecat şi i-a făcut fetei semn să facă acelaşi lucru.

— Ne odihnim aici, poate vom dormi puţin, zise el.

Caii vor paşte în linişte.

— Nu am crezut că tabăra este atât de departe, a spus Meriem.

— Am dat ordin să se pornească de dimineaţa şi să meargă toată ziua fără oprire.

— Şi când îi ajungem din urmă?

— Foarte curând. Nu se deplasează ei atât de repede, pentru că sunt şi oameni care duc poveri. Cred că cel târziu mâine îi ajungem.

Deşi au mers o bună parte din noapte şi aproape o zi întreagă, nu se vedea niciun semn că ar merge pe urma unei caravane. Meriem cunoştea tainele mersului prin junglă şi a văzut că pe acolo nu a trecut nimeni, de multe săptămâni.

A observat însă urme ale unei caravane, care a trecut de foarte multă vreme. Se deplasau acum pe un drum făcut de elefanţi, care mergeau în turme mari, făcând adevărate şosele prin pădure.

În cele din urmă, Meriem a bănuit că ceva nu este în ordine. Chiar şi atitudinea omului care călărea lângă ea, începea să se schimbe. L-a surprins de multe ori privind la ea de parcă ar fi dorit să o dezbrace din ochi.

Atunci i-a venit în gând că l-a mai văzut undeva. Acest gând a început să o stăpânească şi să o frământe.

Dar oare când l-a mai văzut pe acest bărbat? Unde oare?

Hanson nu s-a bărbierit de câteva zile, iar acum faţa şi gâtul începeau să îi fie acoperite cu barbă. Această barbă îi era cunoscută fetei şi se străduia să îşi aducă aminte de oamenii cu barbă pe care i-a văzut în viaţa ei.

A doua zi, a oprit revoltată calul şi şi-a exprimat îndoiala, privitor la existenţa taberei. Hanson a încredinţat-o că mai au de mers doar câţiva kilometri.

— Ar fi trebuit să îi ajungem încă de aseară, după toate socotelile mele, a adăugat el.

— Atunci de ce nu îi vedem?

— Cred că au mers mai repede decât m-am aşteptat.

— Dar nu au mers pe aici, a răspuns fata. Aceste urme pe care mergem acum sunt vechi de trei săptămâni.

Hanson a început să râdă zgomotos.

— Asta te deranjează? Dar de ce nu mi-ai spus mai devreme? Puteam să îţi dau o explicaţie. Mergem pe un alt drum, dar deseară îi vom ajunge din urmă.

Abia acum Meriem s-a convins că acest om minţea. Cine era atât de prost ca să înghită o asemenea minciună gogonată? Cine ar fi atât de prost să creadă că vor întâlni pe cineva prin aceste locuri, când un alt drum nu putea fi decât la zeci de kilometri distanţă?

Dar deocamdată şi-a păstrat pentru sine aceste constatări, gândindu-se cum să scape de acest individ. S-a gândit să o ia înaintea lui, zicând că doreşte să ajungă mai repede la tabără.

A început în acelaşi timp să îl studieze cu mai multă atenţie pe acest bărbat blond. Memoria însă nu dorea să o ajute.

Unde l-a cunoscut pe acest om? În ce împrejurări l-a mai văzut, înainte ca acesta să apară la ferma lui Buana?

I-a luat la rând pe toţi oamenii albi, pe care i-a întâlnit în viaţă. Prea puţini au venit în satul şeicului. Dar parcă acolo l-a mai văzut! O imagine i-a fluturat prin minte, dar a dispărut imediat, ca într-o ceaţă.

Spre seara au ajuns la o margine de pădure, pe malul unui râu lat şi liniştit. Dincolo, pe malul

celălalt, Meriem a observat o mică tabără înconjurată de un gard de mărăcini.

— În sfârşit, am ajuns, a anunţat triumfător Hanson.

A scos revolverul şi a tras un foc în aer.

În tabără s-au observat imediat mişcări. Nişte băştinaşi alergau de-a lungul malului. Meriem nu îl vedea pe Baynes printre cei care erau acolo.

O barcă a pornit spre ei şi cei doi s-au aşezat peste câteva minute lângă vâslaşi, pregătiţi pentru traversare.

— Unde este domnul Baynes? a întrebat Meriem, de îndată ce au ajuns.

Hanson a arătat un cort, de fapt singurul, care se afla în centrul taberei.

— Este aici înăuntru! a răspuns Hanson şi a luat-o înaintea fetei. A dat la o parte perdeaua şi a poftit-o pe fată în cort.

Meriem a intrat şi a privit în toate părţile. Cortul era gol. S-a întors spre Hanson. Acesta rânjea sălbatic.

— Unde este domnul Baynes? a întrebat din nou Meriem.

— Nu este aici! I-a răspuns Hanson. Îl vezi cumva? Eu nu îl văd.

Apoi s-a întors spre fată şi a continuat:

— Dar sunt eu aici şi sunt un bărbat mai grozav decât prostul acela. Acum mă ai pe mine şi nu ai nevoie de el, sfârşi el, râzând în hohote, încercând să o prindă cu braţele.

Meriem s-a zbătut ca să scape, dar Hanson o ţinea strâns, împingând-o încet spre nişte pături, care se aflau în partea cealaltă a cortului.

Faţa lui era foarte aproape de a ei. Ochii i s-au îngustat, ca două dungi subţiri, din care ţâşnea patima.

Meriem, luptându-se ca să se elibereze, se uita drept în ochii lui şi pe neaşteptate, şi-a amintit de o scenă asemănătoare acesteia, în care au luat parte tot ei doi.

Odată cu această imagine dintr-un trecut nu prea îndepărtat, l-a recunoscut pe cel care o atacase şi acum. Era suedezul Malbin, care a mai atacat-o în acest mod, atunci când îşi împuşcase asociatul, care voise să o scape.

Avea barba şi mustaţa rase, iar figura lui a indus-o în eroare, dar acum când părul de pe faţă a început din nou să îi crească, nu mai era nicio îndoială privind identitatea sa.

Atunci o salvase Buana, dar acum cine o va mai scăpa, când Buana era atât de departe?

CAPITOLUL XXII — Urmărirea

Negrul pe care Malbin l-a lăsat să aştepte în poiană, cu ordinul să rămână acolo până la înapoierea sa, şedea la umbra unui stejar, rezemat cu spatele. După vreo oră de aşteptare, a aţipit, dar nu peste multă vreme s-a trezit, auzind mârâitul unui leu.

Cu o sprinteneală care este dată numai de spaima de moarte, s-a căţărat într-un copac. După câteva secunde, a apărut regele animalelor, care s-a îndreptat spre cadavrul unei antilope, pe care băştinaşul o văzuse.

Fiara s-a hrănit până s-a luminat de ziuă. Iar în tot acest timp, negrul a stat nedormit pe creanga groasă a copacului, mirându-se de întârzierea stăpânului său.

Era în serviciul lui Malbin de mai bine de un an şi îi cunoştea metodele, aşa că era convins că a fost părăsit intenţionat. Ca şi restul trupei lui Malbin. Acest negru îşi ura stăpânul Singura lor legătură era frica pe care o avea faţă de albi.

Ura lui s-a înteţit din cauza situaţiei în care se afla acum: era nevoit să stea în copac, deasupra unui leu feroce şi flămând, doar pentru o toană a lui Malbin

Însă de îndată ce soarele a răsărit, leul sătul s-a îndreptat spre junglă, iar negrul a coborât din adăpostul său incomod, pornind spre tabără.

În mintea sa primitivă, se năşteau planuri de răzbunare, care mai de care mai groaznice, pe care bineînţeles că nu le-ar fi pus în aplicare, de îndată ce ar fi apărut în fata albului cel puternic.

La vreo doi kilometri de luminiş, a dat de urma a doi cai. Ochii i-au sclipit de şiretenie. Râse zgomotos şi se izbi cu palmele peste pulpe.

Băştinaşii sunt nişte vorbăreţi neîntrecuţi şi toţi din trupa lui Malbin ştiau de ce este în stare şi ce fel de afaceri învârte. Ştia în parte ce plan au pus la cale suedezul şi Baynes, pentru că a tras cu urechea la convorbirile lor şi mai aflase câte ceva de la Jervis, prietenul lui Malbin de la fermă.

Nu a avut nevoie de mult timp de stat pe gânduri pentru a ghici adevărata poveste a „ajutorului" dat lui Baynes. Era foarte clar că stăpânul său l-a înşelat pe celălalt alb, ducând-o pe femeie în tabăra dinspre vest, lăsându-l pe tânăr să primească pedeapsa, dacă va fi prins de Buana.

Această concluzie l-a făcut să râdă cu atâta poftă, însă a mers tot spre nord, grăbind pasul cât putea mai bine.

Morison a petrecut în tabăra suedezului deja o noapte, aproape fără să închidă un ochi, fiind foarte neliniştit. Începea să creadă că ceva nu este în regulă. Abia pe la răsăritul soarelui a aţipit puţin.

Nu a reuşit să doarmă prea mult, pentru că a fost trezit de ceilalţi, pentru a începe pregătirile de plecare. Baynes ar fi dorit să mai aştepte, până Hanson şi Meriem soseau în tabără, însă ceilalţi au insistat că trebuie să pornească imediat.

Baynes i-a auzit pe oameni discutând şi s-a speriat, crezând că Hanson a fost prins în tentativa lor de a o răpi pe Meriem.

Buana ar fi ghicit imediat adevărul şi sigur ar fi pornit imediat în căutarea celorlalţi. Poate este chiar acum în drum spre ei!

Baynes a auzit de judecata sumară pe care Buana o aplica în cazul răufăcătorilor, precum şi

de legile simple şi aspre ale acestor locuri, care se găseau la marginea lumii civilizate.

În lumea aceea, legile erau făcute pe loc, iar puternicul Buana reprezenta legea în acele locuri sălbatice. Auzise că l-a condamnat la moarte pe un alb pentru că violase o băştinaşă.

Morison Baynes s-a cutremurat la gândul întâlnirii cu Buana şi şi-a pus întrebarea ce pedeapsă ar fi meritat pentru fapta sa, mai ales că i-a înşelat încrederea, fiindu-i musafir mai multe săptămâni.

— Trebuie să plecăm imediat spre nord, a zis el sărind în picioare. Cunoaşteţi bine drumul?

— Îl ştim foarte bine, i-a răspuns şeful negrilor.

Imediat au început pregătirile de plecare.

Negrul părăsit care a sosit în tabără, pe la prânz, şi-a dat seama de întreg planul lui Hanson şi mai ales că au făcut cu toţii ceva care l-a supărat pe Buana şi le va merge rău până sunt în ţinuturile puternicului alb.

A fost întâmpinat cu strigăte de bucurie de ceilalţi, cărora le-a spus imediat temerile sale, povestindu-le şi cum a ghicit adevăratele intenţii ale lui Hanson.

Întreaga caravană a aflat afacerea, înainte ca Baynes, care călărea în frunte, să fi fost înştiinţat de adevărul celor petrecute, precum şi de presupunerile negrului care i-a ajuns din urmă.

Morison l-a ascultat atent pe acesta şi şi-a dat seama că suedezul l-a folosit ca o unealtă simplă pentru a o răpi pe fată. Sângele a început să îi fiarbă în vine şi se gândea la soarta crudă pe care o va avea Meriem.

Fapta celuilalt însă nu punea deloc în umbră şi ceea ce făcuse el, înlesnind această răpire. Răul pe care îl făcuse el era la fel de grav ca şi planul cumplit al suedezului.

Furia lui era intensificată şi de orgoliul nobilului englez, care se vedea în poziţia de a pierde o partidă şi cu aceasta, un premiu care i se cuvenea.

— Ştii unde s-a dus stăpânul tău? L-a întrebat pe negru.

— Da, domnule, a răspuns acesta.

— Unde?

— În tabăra cealaltă, care este pe malul râului Afi. Este spre apus, nu prea departe.

— Poţi să mă conduci până acolo?

— Desigur, s-a oferit negrul, care imediat a văzut o modalitate de a se răzbuna pe suedez şi în acelaşi timp să scape de răzbunarea lui Buana, de care ştia că va pomi în urmărirea lor, spre nord.

Baynes a mai întrebat:

— Putem ajunge numai noi doi în tabăra dinspre Apus?

— Da, domnule, l-a asigurat negrul din nou.

Baynes şi-a dat seama de întreaga stratagemă a suedezului, de ce acesta dorise ca să îşi mute o tabără la nord, cât mai departe de ferma lui Buana.

În acest fel, se putea duce la tabăra dinspre vest în siguranţă, fiind sigur că urmăritorii ar pierde foarte mult timp până să-i ajungă din urmă.

— Atunci, voi folosi şi eu planul lui, zise Baynes în sinea lui, pentru a mi le face pe ale mele. Nici eu nu am chef să îl întâlnesc pe marele Buana.

Întorcându-se spre şeful negrilor, i-a spus scurt, pe un ton de poruncă:

— Să îţi iei oamenii şi să mergi spre nord, cât poţi mai repede. Eu mă voi întoarce, încercând să îl conduc pe Buana spre apus.

Negrul a acceptat imediat. Nu prea avea chef să îl conducă pe acest alb, căruia îi era frică noaptea şi cu atât mai mult nu dorea să fie prins de oamenii lui Buana, mai ales că între tribul lui şi cel care era folosit de Buana în căutările sale. Era o vrajbă veche, care nu putea fi uitată uşor.

Avea acum un motiv pentru care orice angajat negru ar fi dezertat de la stăpânul lui alb. Tuturor le era frică de Buana şi ştiau că vor fi aspru

pedepsiţi, mai ales că ştiau toate planurile suedezului.

Cunoştea el un drum spre nord, care ducea în ţinutul său natal, loc unde albii nu prea veneau. În loc să meargă săptămâni în şir, prin junglă, va merge drept printr-un podiş arid, pe unde ştia câteva locuri de adăpat şi în acest fel îl va înşela pe marele Buana, dacă acesta s-ar fi hotărât să îi urmărească.

Cu acest plan în gând. Şi-a adunat oamenii şi a pornit-o la drum în cea mai mare grabă. Baynes împreună cu negrul, au pornit, cu aceeaşi grabă, spre vest.

Korak aştepta în copac, pândind mişcările lui Morison. Văzu că băştinaşii o iau spre nord, iar englezul merge într-o direcţie greşită, spre apus, spre locul unde sigur că nu o va întâlni pe Meriem. S-a hotărât să meargă spre poiana unde a văzut-o pe iubita lui în braţele unui alt bărbat.

Era fericit că iubita lui era în viaţă şi orice urmă de gelozie a dispărut. Rareori de gândea să îl ucidă pe Morison. Era deseori trist şi abătut din cauza acestei situaţii atât de complicate pentru viaţa atât de simplă şi Iară probleme pe care o ducea el.

Ajuns în poiana unde a zărit-o pe Meriem, văzu un alb înalt şi puternic, în fruntea unor războinici băştinaşi vânjoşi, înarmaţi până în dinţi. Figura albului era dură şi încruntată, iar pe ochi i se citea o durere foarte adâncă.

Furia zugrăvită pe faţa lui nu putea ascunde durerea din inima sa. Korak l-a văzut că trece pe sub copacul în care era el ascuns şi a văzut că albul suferă îngrozitor de o boală a sufletului.

Buana cerceta terenul pentru a găsi vreo urmă care să îi arate în ce direcţie să o ia. După ce a observat nişte urme de copite, a făcut semn oamenilor săi să pornească spre nord.

Buana a dispărut în junglă, însă Korak a rămas locului, ca o statuie de bronz, înfăţişând un tânăr suferind, cu inima sângerând de o durere surdă

Abia peste o oră, a pornit şi el încet fără grabă, în junglă, spre apus. Mergea fără să dea atenţie la nimic, cu capul plecat şi cu umerii îndoiţi, ca un bătrân care-şi duce povara anilor săi mulţi.

Baynes, condus de călăuza lui, se lupta cu vegetaţia deasă şi încâlcită a junglei, călărind tot timpul cu capul aplecat sau mergând lângă calul său, din cauza crengilor foarte joase. Negrul a pornit însă pe jos, ştiind că mersul călare prin pădurea deasă este imposibilă.

După o zi de mers, cu multe opriri, Morison şi-a dat seama că negrul a avut dreptate că nu şi-a luat un cal. Şi-a abandonat calul luând-o şi el pe jos.

În tot acest timp, îl chinuiau gândurile negre ale faptelor sale şi ale suedezului. Ştiind-o pe Meriem în mâinile acelui nemernic, furia lui creştea. Ura lui împotriva lui Hanson nu mai cunoştea margini.

Apoi, îşi dădea seama că şi planurile sale de a fi cu fata au dus la această situaţie tristă şi ştia că este la fel de vinovat ca şi suedezul.

Şi-a dat seama că frumoasa Meriem îi devenea din ce în ce mai dragă. Pentru prima oară, începea să o compare cu alte femei dintre cunoştinţele sale, femei de familie bună şi cu situaţie socială excelenţă.

Spre marea lui surpriză, descoperi că orice comparaţie încerca să facă, balanţa se înclina în favoarea frumoasei fete din Africa, de o origine necunoscută.

Trecea de la o situaţie la alta: de la ura acerbă împotriva lui Hanson, la gânduri dragi pentru Meriem. Simţea însă un dezgust faţă de el însuşi, văzând că planurile sale s-au întors împotriva atâtor oameni, făcând numai rău.

În sentimentul său de ruşine care l-a cuprins, s-a amestecat pasiunea sa pentru fată, dând naştere la o iubire curată. Dragostea pentru Meriem îl ardea acum, iar ura îl împingea din spate, pentru o răzbunare cruntă.

Trăise în lux şi într-o situaţie fără griji, nefiind supus la greutăţi şi chinuri pe care le îndura acum. Era zgâriat şi cu hainele rupte, împreună cu un negru nespălat, pe care îl îndemna să se grăbească, deşi şi el se oprea foarte des pentru a-şi mai trage sufletul.

Răzbunarea îl ţinea însă treaz şi îi dădea puteri. Ştia că acum ispăşeşte toate păcatele trecute, marele rău ce l-a făcut acelei fete cinstite. Se grăbea în speranţa de a o salva din mâinile acelui nemernic cu care făcuse planul răpirii ei.

— Prea târziu! Prea târziu!

Acesta era refrenul care îi însoţea gândurile. Prea târziu pentru o salvare. Dar nicidecum pentru o răzbunare. Ura îl împingea din spate.

De zeci de ori l-a ameninţat pe negru că îl împuşcă dacă se mai aşează să se odihnească. Băştinaşul era deja îngrozit. Nu putea înţelege de ce s-a schimbat acest alb, aşa dintr-o dată.

Până mai ieri îi era frică de noapte, de urletele animalelor. Ar fi dezertat şi din slujba acestuia, însă Baynes i-a ghicit gândurile şi l-a ameninţat cu moartea la prima încercare.

Erau tot timpul împreună, ziua şi noaptea. În timpul zilei distanţa dintre ei era foarte mică, iar noaptea îşi construiau un adăpost înalt, din mărăcini, unde negrul nu putea face nicio mişcare fără să nu fie auzit de Morison.

Faptul că putea să doarmă foarte liniştit în junglă, fără să îi mai pese de animalele din jur, era încă o dovadă că s-a schimbat foarte mult. S-a schimbat mult şi în mentalitate, pentru că nu şi-a închipuit că va dormi alături de un negru nespălat.

În dimineaţa următoare, s-a trezit cu dureri în toate oasele, dar cu o hotărâre de nestrămutat de a ajunge cât mai repede în tabăra cealaltă.

A împuşcat un cerb ca să se hrănească. Nu au mâncat de mai bine de o zi şi jumătate, atât de mare le-a fost graba. Îi era ciudă şi acum că au fost nevoiţi să se oprească şi să frigă acel vânat.

După ce au mâncat pe săturate, au pornit, mai hotărâţi ca înainte, de a ajunge cât mai repede la locul unde îl vor întâlni pe Hanson. Fiecare cu motivele sale!

Şi Korak se deplasa spre vest, însă cu mult mai încet. Îl întâlni pe Tantor, elefantul, pe care îl găsi dormind la umbra copacilor. Fiind îndurerat de soarta sa, era bucuros că a întâlnit un prieten.

Trompa elefantului s-a încolăcit în jurul tânărului, ridicându-l uşor, aşezându-l pe spatele enormului animal. Aşa şi-au petrecut ei multă vreme împreună şi aşa vor sta de acum încolo.

Departe spre nord. Buana şi războinicii săi, urmăreau cu înverşunare caravana negrilor, care mergea cu mult mai repede decât şi-a fi închipuit urmăritorii.

La fermă, femeia care o iubise pe Meriem din tot sufletul, aştepta cu nerăbdare întoarcerea celor plecaţi pentru a o salva pe fată. Fiind sigură că soţul ei o va aduce înapoi.

CAPITOLUL XXIII — Curaj şi ură

Meriem pierduse orice speranţă în lupta sa cu Malbin. Pentru că suedezul i-a prins ambele mâini, imobilizând-o. Nu scotea niciun sunet, pentru că ştia că nimeni nu îi va sări în ajutor, iar pe de altă parte copilăria ei petrecută în junglă a învăţat-o că degeaba strigi, că nimeni nu îţi sare în ajutor.

A reuşit să îşi elibereze o mână şi a apucat revolverul suedezului, care se afla în tocul de la curea.

Malbin o împingea spre colţul cu grămada de pături şi cârpe, iar Meriem s-a lăsat târâtă puţin, apoi a făcut un pas lateral.

Suedezul a căzut datorită avântului, cât era de lung. Meriem a sărit în picioare şi a tras de trăgaciul armei.

Arma era însă cu un cartuş deja tras pe ţeavă, aşa că Malbin s-a putut ridica imediat. A sărit din nou asupra fetei care a încercat în acest timp să iasă pe uşa cortului.

Meriem s-a întors şi furioasă ca o leoaică încolţită, l-a lovit puternic pe adversarul ei, cu patul revolverului în cap.

În primul moment, Malbin s-a clătinat şi a înjurat de durere şi de furie. Dar imediat şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut pe pământ.

Meriem, fără să mai arunce nicio privire înapoi, a fugit din cort. Mai mulţi băştinaşi au văzut-o şi au încercat să o prindă, dar de teama revolverului, se ţineau la distanţă.

Ajunsă la marginea taberei a dispărut în pădure. S-a aruncai sus pe o creangă, devenind din nou o mangani, care îşi caută adăpost.

Şi-a scos imediat jacheta lungă de călărie, cizmele şi ciorapii, ştiind că are de făcut un drum lung, iar îmbrăcămintea ar împiedica-o în deplasarea prin copaci.

Vesta şi pantalonii de călărie îi erau suficiente ca să o apere de frig şi ţepi, dar celelalte ar fi împiedicat-o foarte mult.

După câteva sute de metri de deplasare rapidă, şi-a dat seama că avea şanse foarte mici de supravieţuire, până să ajungă acasă, fără nicio armă, cu care să se apere, sau să doboare vreun animal cu care să se hrănească.

De ce oare nu luase cartuşiera de la brâul lui Malbin? Cu aceste cartuşe desigur că ar fi reuşit să vâneze şi să se apere. Ar fi putut face faţă atacurilor oamenilor sau animalelor mai mici, dar nicidecum unor carnivore mari.

Nu putea să ajungă acasă la Buana şi „Dragă”. S-a hotărât să se întoarcă în tabără ca să facă rost de ceva arme, sau cartuşe. Ştia că şansele de a fi prinsă erau foarte mari, dar fără mijloace de apărare şi pentru procurarea hranei, primejdia era şi mai mare.

Cu aceste gânduri a pornit înapoi spre tabăra de unde scăpase cu câteva minute în urmă. Pe Malbin îl credea mort, pentru că îi aplicase o lovitură foarte puternică şi spera că atunci când întunericul

se va lăsa, va putea intra în cort şi să găsească nişte cartuşe.

S-a dus până la marginea taberei, unde s-a instalat pe o creangă, de unde putea să observe toate mişcările de jos. Spre marea ei mirare, l-a văzut pe Malbin ieşind din cort, ştergându-şi sângele de pe faţă cu palma, înjurând de mama focului. Puse câteva întrebări celor din jur.

Peste câteva clipe, toţi cei din tabără au pornit în căutarea ei, iar când Meriem s-a convins că nu a mai rămas nimeni în tabără, a coborât din copac şi a alergat spre cort.

A aruncat o privire în cort, dar nu a văzut niciun cartuş, doar într-un colţ zăcea o lădiţă, în care suedezul îşi păstra unele lucruri personale şi pe care oamenii lui au luat-o cu ei când s-au mutat cu tabăra spre vest.

Meriem spera să găsească în această cutie şi nişte cartuşe. A dezlegat imediat sforile cu care era legat capacul şi a deschis repede lădiţa, începând să caute printre lucruri.

A văzut mai multe hârtii şi hărţi şi nişte tăieturi din ziare, iar pe una dintre aceste tăieturi a văzut fotografia unei fetiţe. Nu a putut citi conţinutul rândurilor din jurul acelei fotografii, pentru că ziarul era vechi, iar literele se şterseseră.

Era fotografia unei fetiţe, al cărei chip mai apărea şi pe o altă tăietură de ziar. Unde a mai văzut ea această faţă?

Deodată şi-a dat seama că este ea, aşa cum arăta când era copil!

De unde provenea această fotografie? Cum a ajuns această tăietură de ziar în mâinile acestui om? Ce scria în acele rânduri şterse?

Atâtea întrebări îi veneau în minte, încât aproape că a uitat de cartuşe. Deodată şi-a amintit de ce venise şi a început să răscolească printre lucruri Găsi o cutie de cartuşe pentru revolver.

Apoi s-a apucat să examineze din nou fotografia din tăietura de ziar. Încercând să dezlege acest

mister, a auzit voci care se apropiau.

Auzi înjurăturile lui Malbin, nu departe de cort. Suedezul se întorcea în tabără. Meriem s-a apropiat de uşa cortului, dar era prea târziu.

O mulţime de oameni veneau spre cort, iar Malbin cu vreo trei negri erau la numai zece metri de ea.

Ce era de făcut?

A ascuns fotografia în bluză şi a încărcat revolverul, punând repede cartuşele la locul lor, în încărcătorul din patul armei. Oamenii de afară s-au oprit, iar Malbin dădea ordine oamenilor de pază. A avut nevoie de câteva minute pentru a organiza toate lucrurile, timp în care fata se gândea la un mod de a scăpa.

Aplecându-se, a ridicat foaia de cort şi s-a uitat în jur. În spatele cortului nu era nimeni. S-a strecurat afară tocmai când suedezul a intrat în cort. Meriem l-a auzind tropăind în cort, în timp ce ea fugea spre marginea taberei. Aici a întors capul, ca să se uite înapoi. Nu a fost văzută de nimeni.

Auzi o exclamaţie de furie din cort. Malbin a descoperit furtul din cutie şi a început să strige la oamenii săi. Aceştia i-au răspuns. Între timp, Meriem a alergat până la întăritură care înconjura tabăra şi văzu un copac gros, chiar la marginea gardului. Era un copac atât de gros, încât cei care au făcut întăritură, l-au inclus în gardul de apărare din jurul taberei.

Meriem era foarte mulţumită că a găsit acest copac, având astfel un mijloc de a ieşi de acolo. În acelaşi timp, era locul ideal de a-i observa pe oamenii din tabără, fără să fie descoperită. Malbin s-a afundat din nou în junglă, luând-o spre sud acum. În tabără au rămas doar trei oameni de pază. Meriem a coborât din adăpost şi a ocolit gardul, mergând spre râu.

Aici erau bărcile pe care cei din tabără le foloseau pentru a traversa în partea cealaltă, sau a-i aduce pe cei care veneau dinspre continent. Locul

unde erau trase bărcile era la vederea celor trei santinele, deci o încercare de a lua o barcă ar fi însemnat ca fata să se expună şi ar fi fost prinsă cu siguranţă. Singura ei speranţă era să aştepte până se va întuneca, iar atunci putea să acţioneze fiind ajutată de întuneric.

A stat o oră pe o creangă a unui copac de unde putea observa întreaga zonă, putând descoperi orice mişcare. Santinelele erau postate astfel ca orice încercare de luare a unei bărci să fie imediat zădărnicită. În cele din urmă, a apărut şi Malbin, care se întorcea din pădure, suflând din greu, din cauza oboselii. Imediat a alergat spre bărci pentru ale număra. Desigur că s-a gândit că fata a încercat să fure una dintre ele şi să încerce să se întoarcă spre ţinutul lui Buana. O expresie de uşurare a apărut pe faţa lui, văzând că nu lipseşte nicio ambarcaţiune.

A dat din nou ordine pentru întărirea pazei, apoi s-a îmbarcat cu mai mulţi oameni, hotărât să traverseze râul pentru a pomi cercetările pe malul celălalt. A lăsat doar o singură barcă pe malul unde era instalată tabăra. Meriem i-a urmărit cu privirea până au dispărut după o cotitură a râului. Era în sfârşit singură! Abia îi venea să-şi creadă ochilor de norocul ce a dat peste ea. Nu mai avea niciun rost să aştepte. A coborât din copac, alergând spre râu. Malbin însă nu a traversat râul. A tras la mal imediat după ce a ocolit cotul râului, dând ordine oamenilor. A pus şi câteva santinele care puteau vedea dacă cineva se apropia de singura barcă pe care o lăsase ca momeală.

Zâmbea cu o deosebită satisfacţie. Nu se îndoia de succesul stratagemei sale. Era sigur că fata se va apropia de barcă, având intenţia să traverseze, mai devreme sau mai târziu Era ferm convins că o va putea captura în acest fel, dar nu îşi închipuia că fata ar putea acţiona atât de repede, în clipa când s-a uitat să vadă dacă barca era încă trasă la mal. A văzut ceva ce l-a făcut să înjure din nou.

Fata era deja dincolo de jumătatea râului, în barca pe care el a lăsat-o acolo intenţionat, ca să o poată prinde. S-a întors imediat la locul unde celelalte două bărci aşteptau semnalul lui şi le-a poruncit negrilor să vâslească puternic şi repede. Bărcile suedezului mergeau cu cea mai mare viteză după vânatul care se părea că le scapă. Fata avea doar foarte puţin până să ajungă la mal şi se grăbea şi ea la rândul ei.

Meriem avea nevoie de foarte puţin timp pentru a reuşi să ajungă la mal şi să se adăpostească în junglă. Speranţele ei creşteau văzând că ţărmul nu mai este departe.

Malbin înjura cumplit şi dădea ordine furioase oamenilor, împărţind pumni în dreapta şi în stânga. Vedea că fata îi scapă din nou. Distanţa dintre urmăritori şi Meriem era numai de o sută de metri, când barca fetei s-a izbit cu botul de malul râului. Chiar dedesubtul unui copac unde ea se va putea adăposti.

Malbin a strigat la ea să se oprească. Părea că şi-a ieşit din minţi. Când a văzut că nu poate să o ajungă şi-a pus puşca la umăr, ochind cu multă atenţie asupra făpturii delicate care deja s-a şi aruncat pe crengile care îi ofereau un adăpost sigur. Malbin era un ţintaş excelent. Nu se putea ca să nu nimerească, pentru că ţinta era foarte aproape. Şi desigur că ar fi nimerit-o, dacă în acelaşi moment cu apăsarea pe trăgaci, barca nu ar fi atins un trunchi de copac care înţepenise pe fundul apei, care nu era adâncă în acea parte a râului.

Barca lui Malbin s-a clătinat uşor, iar glontele a trecut şuierând deasupra capului fetei. Cu zâmbetul pe buze, a luat-o spre interiorul junglei. După câteva sute de metri, a ajuns până la un sat părăsit. Acest sat era aşezat în mijlocul unei câmpii. Meriem a coborât din copaci intrând în acest sat fără locuitori. Vegetaţia junglei deja a ocupat o parte din sat, iar pe alocuri creşteau

copaci chiar din mijlocul fostelor colibe. Era o linişte de mormânt.

Pentru Meriem, acest loc nu era înspăimântător, dar nu dorea să zăbovească prea mult pe acolo, pentru a putea fi din nou, la adăpostul pădurii. Era bucuroasă că satul era părăsit, cel puţin aşa credea ea. Însă din vreo douăzeci de locuri ascunse, perechi de ochi erau îndreptate spre ea, de după fostele uşi ale colibelor. Nu şi-a dat scama de primejdia din jur şi a luat-o drept pe aleea principală a Satului, care era drumul cel mai drept spre junglă.

Cam la vreo doi kilometri mai la răsărit, făcându-şi cu greu drum prin vegetaţia deasă a junglei, a apărut un alb, murdar şi cu hainele zdrenţuite. Mergea pe drumul pe care Meriem şi Malbin au luat-o în drumul lor spre tabără.

Auzind detunătura armei lui Malbin s-a oprit. Negrul care îl însoţea s-a oprit şi el.

— Suntem aproape, domnule, zise el, cu o voce care dovedea respect.

Drept răspuns, albul a dat din cap, făcându-i semn să îşi continue drumul. Acesta era Morison Baynes, care nu demult fusese elegantul şi delicatul domn Morison Baynes. Pe faţa şi pe mâini era numai sânge din cauza ţepilor din tufele pe care le-a tăiat pentru a-şi putea croi un drum.

Hainele erau numai zdrenţe, dar sub praful adunat şi sub hainele sale mizerabile, era un alt Baynes acum. Era un om mândru şi curajos, iar cel de altă dată, omul saloanelor pline cu parfum, era dat uitării în inima fiecărui bărbat există germenele cavalerismului şi al onoarei. Remuşcarea pentru fapta sa reprobabilă şi dorinţa de a se răzbuna şi de a îndrepta răul ce îl făcuse l-au transformat în totalitate.

Porni cu negrul în direcţia de unde s-a auzit focul de armă. Călăuza sa nu avea armă, pentru că Baynes nu a avut încredere în el la început. Apoi, această armă ar fi devenit o povară pentru bietul

băştinaş. Chiar şi Morison a fost tentat să arunce de câteva ori puşca grea, nemaiputând suporta greutatea ei în dificilul drum spre tabără.

Acum însă erau foarte aproape de ţinta călătoriei lor şi ştiind că şi negrul doreşte să se răzbune i-a dat puşca.

Se gândea că în cazul unei lupte era suficient dacă el avea doar revolverul pe care el ştia să îl mânuiască excelent. Această armă era de încredere în orice confruntare care ar fi avut loc. Mergând mai departe, a auzit din nou o salvă de împuşcături, apoi alta, urmate de strigăte sălbatice. Pe urmă, s-a instalat o tăcere apăsătoare.

Baynes se grăbea din ce în ce mai tare, însă vegetaţia era foarte deasă. Nu găseau nicicum un drum care să îi scoată la mal. De două ori s-au întors pe acelaşi drum până au găsit o potecă ce ducea spre râul Afi. Erau lângă un sat părăsit şi plin de ruine. Pe aleea principală, zăcea un negru cu pieptul străpuns de un glonte. Cei doi s-au oprit, uitându-se în toate părţile, dar nu au putut vedea pe nimeni. Au rămas cu urechile ciulite mai multe minute, ascultând. Deodată au auzit voci şi mişcări de vâsle în apă.

Baynes a traversat în fugă satul părăsit şi a ajuns malul apei. Negrul se ţinea aproape. Au ajuns pe mal şi s-au uitat în toate părţile. Au văzut câteva bărci care se apropiau de malul celălalt. Erau bărcile lui Malbin, pe care negrul le-a recunoscut imediat.

— Ce este de făcut? a întrebat Baynes.

Negrul a dat din cap descurajat. Fără bărci nu se putea trece, pentru că râul era plin de crocodili. S-au uitat în toate părţile şi în cele din urmă au văzut barca cu care scăpase Meriem. Era ascunsă printre copacii de la marginea râului.

Baynes aproape că a scos un strigăt triumfător. Amândoi au alergat spre barcă, iar Baynes a sărit primii în ea, luând vâsla cu care a început să

vâslească puternic. Peste câteva secunde erau deja departe de malul de unde porniseră.

Baynes îi urmărea pe ceilalţi din bărcile de pe malul opus, care au ajuns la mal. Îl văzu pe Malbin sărind pe mal, dar în acelaşi timp a dat câteva ordine dure, văzând că o altă barcă vine spre ei. Dar când şi-a dat seama că în barca ce venea după ei erau doar doi oameni, s-a mai liniştit crezând că s-a speriat degeaba. Malbin nu îi vedea bine pe cei care stăteau în barca ce venea cu viteză spre el. Vedea că unul dintre ei este un alb, pe care nu îl recunoştea.

Cei doi erau deja la mijlocul râului acum, iar cei din tabără l-au recunoscut pe negrul care le era prieten. Atunci Malbin a presupus cine poate fi albul, cu toate că nu îi venea să-şi creadă ochilor. Era imposibil să fie Baynes, însoţit doar de o singură călăuză. Şi cu toată îndoiala sa, acesta era adevărul.

Cu toată murdăria de pe el şi cu dezordinea îmbrăcăminţii lui, îl recunoscu pe tânărul englez. Dar şi-a dat seama şi de ce este împins acest englez să îl întâlnească şi de ce acest laş a avut curajul să înfrunte toate primejdiile, ca să vină până la el. Desigur venea să îi ceară socoteală şi să se răzbune. Era de necrezut, dar era singura explicaţie. A ridicat din umeri.

— Ei şi? a zis. Oare nu au mai venit şi alţi albi să îmi ceară socoteală, din motive asemănătoare. În timpul vieţii mele şi eu tot în viaţă am rămas?

A luat o puşcă şi a aşteptat. Barca era destul de aproape ca să poată discuta. A strigat către cei doi:

— Ce vreţi? Pe cine căutaţi?

Zicând acestea a ridicat ameninţător carabina Morison Baynes a sărit în picioare furios.

— Pe tine, nemernicule! a strigat el, trăgând asupra suedezului, în acelaşi timp cu acesta.

Nu s-a împrăştiat bine ecoul celor două detunături că Malbin s-a prăbuşit la pământ, ducându-şi mâna la piept. A căzut mai întâi în

genunchi, apoi s-a întins pe pământ cât era de lung. La rândul lui, Baynes s-a prăbuşit pe fundul bărcii, cu faţa în sus. Negrul care vâslea lângă el. Nu ştia ce să facă.

Dacă Malbin era mort putea merge fără frică la ai lui. Dar dacă suedezul este numai rănit, era mai bine să se întoarcă pe malul opus. A ezitat puţin, menţinând barca la mijlocul apei. A început să aibă un mare respect pentru acest alb cu care era în barcă şi îi înţelegea suferinţa

S-a uitat la corpul lui şi a văzut că mai mişcă. Deci trăia încă. S-a apropiat de rănit încercând să vadă unde era atins. În acelaşi moment, de pe mal s-a auzit o detunătură şi negrul căzu în râu cu fruntea lovită de un glonte.

Baynes şi-a revenit şi l-a văzut pe Malbin rezemat în coate şi ochindu-l cu carabina. Instinctiv, englezul s-a aplecat, tocmai când un glonte i-a trecut şuierând deasupra capului. Malbin era grav rănit şi mâna îi tremura neputând ochi precis. Baynes s-a întors cu greu pe o parte, luând revolverul cu mâna dreaptă, ridicându-se pe marginea bărcii. Ochi însă cu foarte multă atenţie. A tras şi o flacără albastră a ieşit pe ţeava armei. Pe mal, corpul uriaş al lui Malbin s-a zguduit de lovitura precisă a unui alt glonte. Dar încă nu era mort. Şi-a ridicat din nou capul, ochi şi trase. Glonţul a lovit parapetul bărcii, foarte aproape de faţa lui Morison. Baynes a tras din nou, în timp ce barca era dusă de curent. Malbin i-a răspuns cu încă un glonte. Amândoi au continuat această luptă surdă, până când barca a dispărut după un colţ al râului.

CAPITOLUL XXIV — Fotografia misterioasă

Meriem a străbătut mai bine de jumătate din drumul care trecea prin satul pustiu, când vreo douăzeci de negri îmbrăcaţi în haine arabe, au sărit asupra ei. S-a întors să fugă. Dar era prea târziu, pentru că a fost prinsă.

Ochii ei au zărit imediat un bătrân înalt, cu priviri încruntate, care se uita furios la ea. Subit, a fost cuprinsă de groaza teribilă din copilărie. Tremura în faţa acestui bătrân îngrozitor, aşa cum stă ucigaşul înaintea judecătorului, aşteptând condamnarea la moarte. Şeicul a recunoscut-o şi el. Bătrânul arab era însă acelaşi.

Nici anii şi nici îmbrăcămintea nu l-au schimbat pentru a nu fi recunoscut, de către cineva care l-a cunoscut foarte bine.

— Te-ai întors la ai tăi? scrâşni el din dinţi. Vii din nou după hrană şi adăpost?

— Dă-mi drumul! a strigat fata. Nu îţi cer nimic, decât să mă laşi să plec înapoi la marele Buana.

— La marele Buana? Urlă şeicul, scoţând nişte înjurături cumplite împotriva albului, pe care contrabandiştii din junglă îl urau tot atât de mult, pe cât se temeau de el.

Apoi a continuat:

— Vrei să te întorci la marele Buana, da? Deci acolo ai stat, de când ai fugit de la mine? Dar de peste apă, cine te urmăreşte? Tot Buana?

— Nu, ci suedezul pe care l-ai gonit odată din satul tău, împreună cu asociatul lui, când au venit să mă fure.

Ochii şeicului scoteau scântei. Şi-a chemat oamenii, cărora le-a poruncit să se apropie de mal, dar să se ascundă bine. Dorea să îl ucidă pe suedez. Malbin a coborât din barcă şi s-a mirat văzându-l pe şeic în mijlocul satului pe care îl ştia părăsit. L-a recunoscut imediat pe bătrânul arab.

Nu a avut nevoie decât de o singură privire pentru a înţelege situaţia. S-a întors şi i-a chemat pe ceilalţi să se adune şi să traverseze în grabă râul. Oamenii şeicului au ajuns prea târziu. A început un duel de focuri de puşcă, în urma căruia unul dintre oamenii a fost omorât. Ceilalţi l-au dezbrăcat şi i-au luat toate lucrurile. Acesta era

negrul mort pe care Baynes l-a văzut în satul părăsit.

Şeicul şi-a strâns oamenii şi împreună cu prizoniera legată de mâini, au pornit spre sud. Unul dintre oamenii lui a văzut-o pe Meriem în timp ce aceasta traversa râul în grabă şi i-a atras atenţia şeicului. Era foarte ciudat să vezi o femeie tânără şi albă în inima Africii. Mai ales că fata era singură.

Bătrânul arab şi-a ascuns oamenii pe mal ca să o poată captura când iese la mal. În creierul lui a şi încolţit ideea unei recompense pentru o femeie albă, indiferent cine ar fi fost aceasta. Erau nişte bani câştigaţi foarte uşor, iar banii nu mai veneau atât de repede, de când Buana a limitat uciderea fără rost a elefanţilor, doar pentru a li se smulge colţii. Traficanţii de fildeş au avut mult de suferit de pe urma acestei măsuri de protejare a speciei acestor minunate animale. După ce fata a căzut în cursa pe care şeicul arab i-a întins-o, bucuria a fost şi mai mare când a recunoscut în această femeie albă pe fetiţa pe care a maltratat-o şi a brutalizat-o atâţia ani.

Nu a pierdut timpul cu restabilirea relaţiilor tată-fiică, care au existat între ei în trecut. La primul prilej i-a tras o palmă puternică peste obraz. A obligat-o să meargă pe jos în loc să-i fi dat un cal, deşi avea cai care nu aveau călăreţi. Părea că este încântat când descoperea noi metode de tortură şi de umilire. Meriem nu a văzut pe niciunul dintre oamenii şeicului să-şi fi manifestat simpatia faţă de ea, sau să fi încercat să o ajute sau să o apere. În cele din urmă, după două zile de marş, au ajuns în nişte locuri, care le erau foarte cunoscute, încă din copilărie. Prima persoană pe care a văzut-o, a fost ştirba şi urâta Mabunu, fosta ei dădacă negresă. Parcă nu ar fi trecut atâţia ani, de când fugise de acolo. Totul era ca într-un un vis. Dacă nu ar fi fost îmbrăcată în hainele ei modeme şi nu ar fi crescut

atât de mult, s-ar fi putut crede că nu s-a întâmplat nimic cu ea.

Meriem simţea că anii pe care i-a petrecut în afara acestui sat, sunt pur şi simplu, un vis în ceaţă. Câţiva locuitori ai satului au început să o examineze şi s-au distrat pe seama acestei fete, îmbrăcate atât de ciudat. Mulţi dintre ei îşi aminteau de ea, pe când era doar o fetiţă. Mabunu se părea că se bucură de venirea fetei, rânjind cu gura ei ştirbă. Meriem era însă sigură că negresa se gândea la noi metode de a o umili şi de a-şi bate joc de ea.

Printre arabii pe care ea nu îi cunoştea, era un tânăr înalt, de vreo douăzeci de ani. Spre deosebire de ceilalţi, acest tânăr s-a uitat la ea cu o admiraţie evidentă. Văzând privirea tânărului, şeicul l-a gonit imediat de acolo. După ce toată lumea a fost mulţumită că li s-a permis să o admire pe Meriem, peste sat s-a aşternut liniştea obişnuită a satelor africane.

Ca şi înainte de evadarea ei, gardul din jurul satului era înalt şi puternic, iar cele două porţi erau foarte bine păzite. Dar ca şi în trecut, fetei nu îi plăcea compania arabilor şi nici a negrilor. De parcă nu ar fi crescut deloc şi ar fi rămas o simplă fată dintr-un sat arab, s-a refugiat într-un colţ al aşezării, unde se juca deseori cu Geeka, scumpa ei păpuşă. În acel loc, fusese un copac înalt şi falnic, dar care acum a dispărut. Meriem a înţeles de ce nu mai era acel copac acolo.

În acel loc a coborât Korak şi l-a trântit pe şeic la pământ, în ziua când nu a mai putut îndura bătaia pe care bătrânul arab i-o administra sărmanei Meriem fără niciun motiv. Pe lângă gardul de apărare erau tufe dese, aşa că Meriem s-a hotărât să se aşeze la umbra uneia. Inima ei s-a mai încălzit aducându-şi aminte de Korak şi de acei ani mulţi în care au stat împreună. Se gândea la grija pe care o manifestase tânărul sălbatic alb.

De câte ori nu a apărat-o el, ca un frate mai mare. De luni de zile nu s-a mai gândit la Korak. Atât de mult ca şi în această zi. I se părea că acea fiinţă îi este cea mai apropiată şi cea mai scumpă. Se întreba de ce oare în inima ei el nu a mai avut acelaşi loc pe care l-ar fi meritat pe deplin, pentru câte a făcut pentru ea. Se întreba dacă îl iubea pe acest tânăr englez, cu o comportare atât de ireproşabilă. Îşi amintea de povestirile acestuia despre viaţa din marile oraşe ale Europei şi de minunatele lui fapte prin acele locuri necunoscute ei.

Se gândea că şi ea ar fi fost admirată în mijlocul înaltei societăţi din diverse capitale, participând la recepţii şi serate, unde dansau atâţia oameni. Se gândea că o astfel de viaţă ar fi dus alături de Morison Baynes. Erau vise frumoase, dar peste aceste imagini încântătoare se suprapunea figura curajoasă a lui Korak, pe jumătate gol, înfruntând pericolele junglei. Şi-a pus mâna pe piept pentru a-şi înăbuşi un suspin. Simţi ceva, care era sub bluză şi a scos imediat tăietura de ziar. A început să examineze fotografia cu mai multă atenţie. Era sigură că este ea. A studiat fiecare amănunt şi a văzut dantela rochiţei ei vechi şi un lanţ cu un medalion. A ridicat din sprâncene. Ce amintiri i-au deşteptat aceste amănunte!

Oare era ea o fetiţă arabă, fiica şeicului acesta rău? Era cu neputinţă! Totuşi medalionul spunea adevărul. Meriem îl cunoştea. Era o dovadă incontestabilă. Văzuse oare ea acest medalion şi chiar fusese la gâtul ei? Care este taina trecutului ei?

Aşa cum stătea privind la fotografie, cineva s-a apropiat de ea. Cu un gest de vinovăţie a ascuns fotografia în bluză. O mână s-a aşezat blând pe umărul ei. Meriem a crezut că este şeicul şi aştepta această mână să o lovească fără milă. Dar nu a venit nicio lovitură. Uitându-se înapoi, l-a privit în

ochi pe Abdul Kaimac, arabul cel tânăr care a admirat-o la venirea ei în sat.

— Am văzut la ce te uitai. Este fotografia ta, când erai foarte mică. Îmi dai voie să mă uit şi eu?

Meriem nu s-a împotrivit. Tânărul a continuat:

— Ţi-o dau înapoi, a asigurat-o el. Am auzit de tine şi ştiu că nu îl iubeşti pe şeic. Nici eu nu îl iubesc, aşa că poţi fi sigură că nu te voi trăda. Te rog, dă-mi voie să văd şi eu fotografia!

Era greu să fii fără prieteni, printre duşmani atât de cruzi, iar Meriem s-a agăţat de acest pai pe care îl întindea Abdul Kaimac. Poate acesta era prietenul de care va avea nevoie. Oricum, tânărul văzuse fotografia şi dacă nu i-ar fi arătat prietenie, ar fi trădat-o şeicului. Dacă îi satisfăcea cererea, poate ar fi câştigat un prieten sincer. Abdul Kaimac a examinat fotografia cu multă atenţie, trăsătură după trăsătură, uitându-se când la fată, când la tăietura din ziar. A dat din cap afirmativ.

— Da, a spus el, eşti tu, dar cum de apari tu în ziar? Cum se face că fata unui şeic arab este îmbrăcată în haine de necredincios?

Meriem a ridicat mirată din sprâncene. Nu văzuse niciodată această fotografie, până a găsit-o în cortul lui Malbin. Abdul Kaimac s-a mirat şi el. A întors fotografia pe dos şi a citit pe tăietura din ziar câteva cuvinte. A rămas uimit! Ştia să citească în franceză, cu greu, dar înţelegea în mare parte. A fost la Paris, unde a stat vreo şase luni, cu o trupă de dansuri arabe, care dădea reprezentaţii. În timpul liber a învăţat limba ţării, câteva obiceiuri şi mai toate viciile vieţii în Franţa. Se folosi acum de ce învăţase şi citi cu greutate cele câteva propoziţii.

Când a terminat nu mai era atât de mirat, iar din ochii deschişi de uimire nu au rămas decât două dungi subţiri.

— Ai citit ce scrie aici? a întrebat el.

— Este în franceză şi nu ştiu să citesc în această limbă.

Abdul Kaimac a rămas câteva clipe tăcut, uitându-se la fată. Era foarte frumoasă. El o dorea, ca şi ceilalţi bărbaţi care o vedeau. O idee a încolţit în mintea lui. A căzut în genunchi. În mintea lui era un gând care ar fi putut deveni realitate, dacă fata ar fi fost ţinută în necunoştinţă de cauză privind conţinutul acelei tăieturi de ziar, dar care şi-a fi pierdut orice valoare, dacă Meriem afla conţinutul ei.

— Meriem, a şoptit el. Până azi, ochii mei nu te-au văzut niciodată. Azi însă au spus inimii mele să ţi se supună. Ştiu că nu mă cunoşti, dar te rog ai încredere în mine. Te pot ajuta.

Încurajat de tăcerea fetei, a continuat:

— Ştiu că îl urăşti pe şeic, dar şi eu îl urăsc. Dă-mi voie să te duc de aici. Vino cu mine în pustiul cel mare, unde tatăl meu este un şeic mai puternic decât tatăl tău. Vrei să vii?

Meriem nu a răspuns. Îi venea greu ca să îl refuze pe acest om, singurul care s-a oferit să îi ofere protecţie şi prietenie. Dar nu avea nevoie de dragostea lui.

Înşelat de tăcerea fetei, tânărul arab a prins-o de mână, vrând să o îmbrăţişeze. Ea însă s-a împotrivit, vrând să scape.

— Nu te iubesc! I-a strigat Meriem. Te rog, nu mă face să te urăsc. Dar eşti singurul care mi-a arătat prietenie şi aş vrea să ţin la tine, dar nu pot să te iubesc.

Abdul Kaimac s-a ridicat în picioare.

— Poate că vei începe să mă iubeşti mai târziu, a zis el. Te voi lua cu mine, indiferent ce crezi despre mine. Ştiu că îl urăşti pe şeic, aşa că nu îi vei spune nimic, pentru că atunci îi spun şi eu de fotografie. Îl urăsc pe şeic de…

— Ce? Îl urăşti pe şeic? se auzi în spatele lor o voce duşmănoasă.

Amândoi s-au întors şi l-au văzut pe şeic, stând ameninţător în spatele lor. Abdul Kaimac ţinea

fotografia în mână. A ascuns-o imediat într-un buzunar al hainei.

— Da, răspunse el, îl urăsc pe şeic!

Şi zicând acestea, s-a repezit asupra bătrânului, pe care l-a trântit la pământ dintr-o lovitură, apoi străbătu în fugă întreg satul, către locul unde îşi ţinea calul. Acesta era legat de un par, cu şeaua pregătită, pentru că tânărul arab voise să plece la vânătoare, când a apărut fata cea străină. A sărit pe cal şi l-a îndemnat din pinteni. Şeicul era ameţit de lovitura pe care a primit-o. S-a sculat însă repede şi a început să strige la oamenii lui ca să îl oprească pe călăreţ.

Vreo douăzeci de negri au sărit înaintea călăreţului, dar au fost daţi la o parte de puterea calului şi a călăreţului care se îndreptau spre poartă. Aici tânărul arab nu mai avea nicio scăpare, pentru că doi negri erau postaţi acolo, care tocmai închideau porţile. Fugarul a dus arma la ochi.

A dat drumul la frâu şi a tras de două ori. Amândouă santinelele au căzut la pământ. Cu un strigăt sălbatic de bucurie, învârtindu-şi arma deasupra capului, s-a întors în şa şi a râs, uitându-se batjocoritor la urmăritorii săi. Ieşi în galop din satul şeicului şi a fost înghiţit de junglă.

Cu spume la gură, şeicul a dat ordin ca arabul să fie urmărit, apoi s-a întors spre Meriem, care rămăsese lângă gard.

— Fotografia! a strigat el. Despre ce fotografie vorbea câinele acela? Dă-mi fotografia!

— A luat-o cu el, a răspuns Meriem

— Ce fotografie era? a întrebat şeicul.

Văzând că fata nu răspunde, a prins-o fără milă de păr, ridicând-o în picioare. Era foarte furios.

— A cui fotografie era? a întrebat din nou.

— A mea, a răspuns Meriem, când eram mică. Am furat-o de la Malbin. Avea şi ceva scris pe spate.

Şeicul era alb de mânie.

— Şi ce scria acolo? a întrebat el cu o voce joasă, de abia putea să fie auzit.

— Nu ştiu, a zis Meriem. Scria în franceză şi eu nu ştiu să citesc în această limbă.

Şeicul a răsuflat uşurat. A început să zâmbească. I-a atras însă atenţia să nu mai vorbească cu nimeni, decât cu el sau cu Mabunu. În acest timp, Abdul Kaimac călărea cu viteza fulgerului spre nord, spre drumul caravanelor.

După ce barca a dispărut din raza vizuală şi din bătaia armei lui Malbin, Morison a căzut pe fundul bărcii, unde a zăcut ore întregi, aproape în nesimţire. Se făcuse noapte, înainte ca el să îşi fi venit în fire complet. Chiar şi după ce şi-a mai revenit, a rămas întins câteva ore, uitându-se la stele şi căutând să îşi amintească unde se află şi de ce se leagănă atât de tare patul în care se găsea. Nu ştia cum de sunt atâtea stele în camera lui. Credea că visează, dar când a încercat să se mişte, ca să se scuture şi să se trezească, rănile primite i-au amintit toate evenimentele prin care a trecut şi cum de a ajuns aici.

Şi-a dat imediat seama că plutea în josul unui râu din Africa, într-o barcă indigenă, singur şi rănit. S-a ridicat cu multă greutate, până a putut să se rezeme de parapet. A observat că rana nu îl doare chiar atât de tare şi se poate mişca destul de bine. S-a pipăit peste tot şi a văzut că nu îi curge sânge din nicio rană.

Probabil că gloanţele au intrat în muşchi şi nu au atins nicio arteră sau organ vital. Dacă ar fi avut dureri mari sau pierderi masive de sânge cu siguranţă că nu ar fi supravieţuit decât câteva zile. Pierderea sângelui l-ar fi slăbit foarte mult, iar împreună cu imposibilitatea de a se hrăni, moartea ar fi fost inevitabilă. De la propriile sale necazuri, gândurile i-au trecut la Meriem. Credea că ea este cu suedezul, fiind captivă în tabăra acestuia.

Oare ce i s-a întâmplat? Chiar dacă Hanson a murit în urma rănilor provocate de gloanţele trase

de Morison, oare soarta fetei s-ar fi îmbunătăţit? Ea va rămâne în mâinile unor ticăloşi la fel de mari ca şi suedezul, la fel de brutali şi de sălbatici. Şi-a ascuns faţa în mâini şi s-a legănat la dreapta şi la stângă, gândindu-se la trista soartă a fetei. Cu poftele lui nesăbuite, a smuls-o pe această creatură nevinovată de sub protecţia celor care o iubeau şi a aruncat-o în ghearele unui ticălos şi a bandei lui de criminali.

Iar el şi-a dat seama de gravitatea faptelor sale prea târziu. Prea târziu şi-a dat seama, că deasupra poftelor şi pasiunilor sale, era dragostea care ardea în inima sa pentru fata pe care a nenorocit-o. Nu mai avea decât gândul de a o salva, chiar cu preţul vieţii. A căutat vâsla. Dar aceasta a dispărut. S-a întors şi a privit spre mal. Nu prea departe de el vedea jungla, dar aceasta nu i-a mai inspirat aceeaşi teamă, pe care a simţit-o în primele zile ale vizitei sale în Africa.

Nici nu s-a mirat de această schimbare care s-a petrecut în el, pentru că era preocupat de soarta fetei cu mult mai mult decât de propria sa persoană. S-a ridicat în genunchi şi aplecându-se peste marginea bărcii, a început să vâslească puternic cu braţele. Deşi această activitate îl obosea, a continuat să vâslească mai multe ore, până a putut ajunge la mal. Morison a auzit urletul unui leu, care probabil că îl urmărea cum se apropie de mal. Şi-a tras carabina lângă el, dar nu a încetat să vâslească.

După câteva minute, care i s-au părut o eternitate, a simţit că barca se freacă de pământul şi de crengile de pe mal. Întinse mâna spre o creangă trăgând barca spre pământ.

Leul a urlat din nou, dar de data aceasta foarte aproape şi Baynes s-a întrebat dacă marea felină nu l-a urmărit de la început, de când a început să vină spre mal. A încercat rezistenţa unei crengi mai groase. Se părea că este în stare să susţină greutatea a zece oameni. Şi-a pus cureaua

carabinei după umăr şi s-a ridicat pentru a se trage sus pe creangă. A întins mâinile, încercând să prindă creanga mai bine pentru a se putea ridica. Trebuia să acţioneze repede, altminteri barca mergea mai departe, trebuind să găsească un alt loc de acostare. S-a agăţat de creangă, iar barca a trecut pe sub el, pierzându-se în întunericul nopţii.

Durerile rănilor îl împiedicau să se tragă mai sus. Dar nu avea o altă alternativă. Dacă nu se suia pe creanga trebuia să-şi dea drumul în apă. A încercat să îşi ridice un picior peste creangă, dar era prea slăbit pentru aşa o performanţă. A rămas atârnat, simţind cum îl părăsesc puterile. Îşi dădea seama că trebuie să facă un efort, altminteri va fi prea târziu. Leul a urlat foarte aproape de el.

Baynes s-a uitat înspre mal. Văzu două puncte luminoase, la o foarte mică distanţă. Leul stătea lângă el şi îl aştepta.

— Foarte bine, îşi zise Morison în gând. Lasă-l să aştepte! Leii nu se pot urca în copaci, iar dacă reuşesc să mă trag până pe creanga aceasta, voi fi în siguranţă.

Picioarele tânărului englez erau chiar deasupra apei, cu mult mai jos decât îşi putea închipui. Din cauza întunericului nu putea aprecia foarte bine distanţele. După câteva minute de efort, s-a odihnit puţin şi a auzit o uşoară mişcare prin apă. Ştia bine ce era, pentru că a auzit două falei puternice făcând un zgomot înspăimântător.

— La naiba. Crocodilul acesta blestemat era să mă înhaţe!

A încercat din nou să se tragă sus, de data aceasta adunându-şi toate forţele. Nu reuşi nici acum. Toate speranţele se pare că l-au părăsit, iar puterea pe care o mai avea slăbea vizibil. Simţea cum degetele îi obosesc şi încep să îi alunece.

Moartea îl aştepta jos, doar la câţiva zeci de centimetri, cu fălcile deschise. Auzi deasupra lui un foşnet de frunze, iar creanga pe care era agăţat s-a aplecat uşor, de parcă cineva s-ar fi urcat pe ea.

Trebuie să fi fost cineva mai greu, pentru că creanga continua să se îndoaie. Baynes se ţinea însă agăţat puternic şi nu dorea să devină nici prada celor de jos care îl aşteptau să cadă drept în gura lor şi nici victima oricărui animal care venea acum spre el pe creangă.

Simţi că cineva îl calcă pe degete cu nişte picioare moi şi îl prinde de mâini. Peste câteva clipe era tras în sus, în deplina siguranţă oferită de copacul uriaş şi stufos.

CAPITOLUL XXV — Un final neaşteptat

Legănându-se pe spinarea lui Tantor sau rătăcind singur prin junglă, Korak mergea încet spre vest şi spre sud. Făcea doar câţiva kilometri pe zi, pentru că avea întreaga sa viaţă înainte şi nu avea un loc exact unde trebuia să ajungă.

Putea merge cu mult mai repede, dar ştia că astfel se depărtează de Meriem a lui, care îi era din ce în ce mai apropiată în suflet. Găsi urmele caravanei şeicului, care mergea în josul râului. Meriem era deja prinsă de arabii care mergeau în direcţia satului lor. Korak ştia că pe acolo au trecut arabi din satul de unde a răpit-o pe Meriem, dar nu dorea să îi întâlnească, pentru că nu voia să fie văzut de oameni. Aceşti oameni, indiferent de rasă sau culoarea pielii, i-a provocat numai necazuri şi amărăciune.

S-a apropiat de râu cu gândul să prindă peşti. S-a avântat în apă, pescuind cu mâna, mâncându-şi prada crudă. Noaptea s-a lăsat şi s-a culcat pe una dintre numeroasele crengi ale unui copac stufos. Peste câteva minute deja dormea adânc. După câteva ore, a fost deşteptat de Numa, care urla chiar sub copacul unde şi-a găsit el culcuş. Supărat că a fost trezit, era cât pe aici să strige la felina aceasta obraznică.

Dar atenţia i-a fost atrasă de altceva. Cineva mai era în copac! A stat un moment să asculte. Era sigur că cineva de jos încerca să se caţere. Peste

câteva clipe a auzit şi zgomotul fălcilor unui crocodil. Auzi o voce zicând încet:

— La naiba! Crocodilul acesta blestemat era să mă înhaţe!

Vocea îi era foarte cunoscută. S-a uitat în jos spre cel care vorbise. La lumina slabă a lunii, care se reflecta în râu, văzu silueta unui om care se ţinea agăţat de o creangă de jos. Coborî în tăcere, aşa cum ştia el să umble şi simţi sub talpă degetele unui om. S-a aplecat şi l-a tras lângă el.

Omul a început să se zbată şi să îl lovească, dar tânărul sălbatic nu a dat atenţie acestor lovituri, aşa cum Tantor nu ar băga de seamă înţepătura unei furnici. L-a luat pe acest bărbat şi l-a dus mai sus, aşezându-l pe o creangă. A încercat să îi găsească o poziţie mai comodă şi mai odihnitoare. Numa urla furios că scăpase prada. Korak a urlat şi el în limba maimuţelor antropoide numindu-l în toate felurile: monstru cu ochi verzi, mâncător de cadavre, frate cu Dangi, hiena şi alte epitete alese din bogatul vocabular de insulte al junglei.

La auzul acestor sunete, Morison a fost convins că a fost capturat de o gorilă. Întinse mâna spre tocul revolverului, când o voce i s-a adresat într-o engleză perfectă:

— Cine eşti dumneata?

Baynes a tresărit aşa de violent, încât era cât pe aici să cadă din copac.

— Dumnezeule, dar eşti om?

— Dar ce ai crezut că sunt?

— O gorilă, răspunse Baynes sincer.

Korak a râs cu multă poftă. A repetat întrebarea:

— Cine eşti. Deci?

— Sunt un englez şi mă numesc Baynes Morison. Dar aş putea şti cine eşti dumneata? s-a interesat Morison.

— Mi se spune „Omorâtorul”, răspunse Korak, dându-i englezului traducerea numelui său pe care îl primise de la Akut.

Urmă o pauză, în care Morison a încercat să pătrundă întunericul cu privirea, pentru a-şi putea da seama de trăsăturile ciudatei fiinţe care l-a ridicat în copac.

— Nu eşti dumneata acelaşi bărbat care a sărutat o fată la marginea câmpiei celei mari de la răsărit, când v-a atacat leul?

— Da, a răspuns Baynes.

— Şi ce faci acum, tocmai aici?

— Fala a fost furată. Mă duceam să o salvez.

— Furată?

Acest cuvânt a izbucnit din gura lui Korak ca un glonte dintr-o armă.

— Cine a furat-o?

— Un comerciant suedez, Hanson, a spus Baynes.

Englezul îi povesti lui Korak tot ce s-a întâmplat din

Momentul în care s-a dus în tabăra lui Hanson. Până să termine întreaga poveste s-a crăpat de ziuă. Korak l-a instalat cât mai comod posibil în copac şi i-a adus fructe şi apă de băut. Pe urmă şi-a luat rămas bun.

— Mă duc în tabăra suedezului, a spus Korak. Îţi aduc fata aici.

— Merg şi eu, a insistat Baynes. Este de datoria mea să fac asta, pentru că îmi va fi soţie.

Tânărul sălbatic a tresărit.

— Eşti rănit şi nu poţi umbla. Eu pot să mă deplasez foarte repede.

— Du-te atunci, se învoi Baynes, dar te voi urma. Este dreptul şi datoria mea.

— Cum vrei, a mai zis Korak, dând din umeri.

În mintea lui îşi spunea că dacă acest om are intenţia să se sinucidă nu are decât. L-ar fi omorât şi el, cu mult timp înainte, dar nu o făcuse pentru că ştia că este omul iubit de Meriem. Dacă ea îl iubeşte pe acest bărbat, el, Korak îl va apăra. Totuşi nu îl putea opri ca să îl urmeze, dar s-a simţit dator să îl sfătuiască să renunţe, cunoscând

primejdiile din junglă. Korak a pornit imediat spre nord, iar după el, şchiopătând şi cu mare greutate, venea Baynes, obosit şi rănit.

Korak a ajuns foarte repede pe malul opus taberei lui Malbin, înainte ca Morison să fi făcut vreo trei sau patru kilometri. Era târziu şi englezul se târa încet, silit să se oprească foarte des pentru a se odihni. Deodată a auzit ropotul unor copite. Era un călăreţ care venea în galop. S-a aruncat instinctiv într-un tufiş şi a văzut trecând pe lângă el, cu mare viteză, pe un arab îmbrăcat în alb. Baynes nu l-a strigat şi nici nu a dorit să fie observat. Auzise tot felul de poveşti în legătură cu arabii care vin atât de departe în sud, dar aflase şi că nu se putea aştepta la prietenie din partea acestora, aşa cum nu putea să fie prieten cu o panteră sau cu o viperă. După ce Abdul Kaimac s-a pierdut în zare, spre nord, Baynes şi-a reluat drumul său anevoios. Dar peste o jumătate de oră a auzit ropotul unei întregi armate de călăreţi. A încercat să se adăpostească, dar cum tocmai atunci trecea printr-o câmpie, nu a putut să se ascundă prea bine. A început să alerge, dar fuga lui era extrem de înceată, încât abia a ajuns la marginea pădurii, că o bandă de călăreţi arabi şi-a făcut apariţia în spatele lui.

Arabii cum îl văzură, i-au strigat ceva în limba lor, pe care Baynes nu o înţelegea. Călăreţii l-au înconjurat furioşi. Baynes nu înţelegea întrebările lor şi le-a spus ceva în engleză, dar călăreţii nu au înţeles ce voia să spună acest străin. Pierzându-şi răbdarea, conducătorul lor a dat ordin celorlalţi să îl prindă şi să îl dezarmeze.

Baynes a fost aşezat în spatele unuia dintre călăreţi, fiind imediat înconjurat de doi arabi, care nu l-au mai scăpat din ochi. Aceştia s-au întors spre sat, iar ceilalţi au continuat urmărirea lui Abdul Kaimac.

Korak, ajungând la malul râului se uita spre tabăra suedezului, neştiind cum să traverseze apa.

Dincolo, oamenii umblau în jurul unor colibe, dar albul de care i-a povestit Baynes nu se vedea nicăieri. Korak nu cunoştea adevărata identitate a lui Malbin.

Dar cum putea trece râul? Nici chiar el nu ar fi trecut înot prin acel râu periculos, a cărei traversare însemna moarte sigură. A stat un moment pe gânduri, după care s-a răsucit pe călcâie şi a pornit-o spre pădure. A început să scoată ţipete stridente şi ascuţite. Din când în când se oprea să asculte, de parcă ar fi aşteptat un răspuns la chemările sale. Pornea din când în când spre interior scoţând aceleaşi sunete de chemare. În cele din urmă, aşteptarea sa a fost răsplătită de sunetul pe care îl aştepta să îl audă. Sunetul era produs de trompa unui elefant gigantic. Peste câteva minute, a apărut Tantor, stând cu trompa în vânt şi dând din urechile sale mari.

— Repede, Tantor! L-a îndemnat Korak, după ce enormul pachiderm l-a ridicat de pe pământ şi l-a aşezat pe gâtul său lat.

Aşezându-se comod pe acest animal credincios, Korak a început să îl îndemne lovindu-l peste gât, în dreapta şi în stânga, de parcă ar fi dat pinteni unui cal.

— Repede! Repede! îi striga „Omorâtorul”.

Au ajuns cam la doi kilometri mai la nord-vest de tabără, unde era un vad de trecere, pe care elefanţii îl foloseau foarte des pentru a trece dincolo. Fără să se oprească, Korak şi-a condus animalul înspre nu. Tantor a trecut uşor şi repede vadul, ţinându-şi trompa pregătită de apărare. Un crocodil rătăcit a încercat să se apropie de ei, însă Tantor l-a prins cu trompa sa puternică şi l-a aruncat cu cincizeci de metri mai încolo. Korak şedea comod pe spatele acestui animal, iar în timpul traversării nici măcar nu s-a udat. Au luat-o apoi spre sud, înlăturând orice obstacol prin puterea uriaşă a animalului.

Jungla era însă foarte deasă aşa că deseori Korak a trebuit să sară de pe spinarea elefantului, pentru a se urca în copaci. Se ferea pentru a nu fi trântit la pământ.

Au ajuns în cele din urmă la marginea luminişului în care se găsea tabăra suedezului, dar nu s-au oprit deloc.

Tabăra era înconjurată de un gard, dar celor doi nu le-a păsat că nu văd nicio poartă de intrare. La o comandă a lui Korak, Tantor şi-a ridicat trompa şi a lovit gardul taberei, care a căzut de parcă era făcut din beţe de chibrituri.

Au intrat în tabără, fără să le pese că în drumul lor au strivit şi o colibă. Băştinaşii care şedeau în jurul colibelor şi-au ridicat capetele şi au luat-o la fugă, urlând de groază.

Au dat fuga spre nu, unde nu era nicio întăritură.

Tantor s-a luat după ei. Acest animal ura oamenii şi credea că aceştia sunt vânători care au venit după fildeş. Korak l-a mai temperat, conducându-l spre cortul din mijlocul aşezării, unde credea că se află Meriem.

Acolo însă l-a văzut pe Malbin, zăcând într-un hamac, în faţa cortului. Era rănit grav şi a pierdut mult sânge. Arăta palid şi foarte slăbit. Auzind ţipetele oamenilor săi, şi-a ridicat capul. După cort a apărut un elefant enorm. Negrul care îi era ordonanţă şi care nu prea îl avea la inimă pe acest stăpân crud, a dat un ţipăt şi a fugit îngrozit.

Malbin a rămas singur, fără niciun ajutor sau sprijin. Elefantul s-a oprit la câţiva paşi de hamac, unde Malbin şedea ghemuit, gemând de durere şi frică. Era prea slăbit să se dea jos şi să fugă. Nu avea altă alternativă decât să stea în hamac, uitându-se cu groază la elefant, aşteptându-şi moartea. Spre marea lui uimire, un alb a alunecat de pe gâtul animalului, iar Malbin l-a recunoscut pe războinicul, care i-a ajutat pe babuini împotriva lui şi îl eliberase pe regele lor din cursa pe care o

pusese împreună cu Jensen. Malbin s-a ghemuit şi mai mult în fundul hamacului său.

— Unde este fata? a întrebat Korak în engleză.

— Care fată? a întrebat la rândul lui Malbin. Nu este nicio fată aici, în afară de femeile oamenilor mei. Poate vrei pe una dintre ele?

— Fata cea albă, îl lămuri Korak. Să nu mă minţi. Ai ademenit-o de la familia unde locuia. Ai ascuns-o. Unde este?

— Nu am amăgit-o eu, a strigat Malbin, ci englezul care m-a tocmit să o fur. El dorea să o ducă la Londra, iar ea venea de bună voie. Pe englez îl cheamă Baynes. Du-te la el, dacă vrei să ştii unde este fata!

— De la el vin acum, zise Korak. El m-a trimis la tine. Fata nu este cu el. Acum, încetează cu minciunile şi spune adevărul. Unde este fata?

S-a apropiat ameninţător de suedez. Malbin s-a făcut ghem, văzându-l pe tânărul sălbatic atât de furios.

— Stai puţin, a strigat el. Nu mă atinge, pentru că îţi spun tot.

A început să vorbească cu răsuflarea întretăiată:

— Fata a fost aici, dar Baynes a fost acela care a ademenit-o să plece de la familia cu care stătea. I-a promis că o ia de soţie. El nu ştie unde este fata, dar eu ştiu şi mai ştiu că o mare răsplată îl aşteaptă pe cel care o va duce la părinţii ei. Eu doar răsplata aceea o doream.

S-a oprit ca să îşi tragă răsuflarea. Apoi a spus:

— Fata mi-a scăpat şi a traversat râul cu una dintre bărcile mele. Eu am urmărit-o, dar naiba ştie cum de a apărut şeicul acela arab care a prins-o. Pe mine m-a atacat şi m-a gonit de pe malul opus. Apoi a venit Baynes ăsta, a continuat suedezul, furios peste măsură că pierduse fata. A tras asupra mea. Dacă vrei fata. Du-te la şeic şi interesează-te de trecutul ei. Nu este fata lui!

— Cum, nu este fata şeicului?

— Nu.

— Atunci cine este?

La această întrebare, Malbin a întrezărit o rază de speranţă. Era cu neputinţă să îşi salveze viaţa dacă spunea tot. Nu era atât de naiv ca să creadă că acest sălbatic ar avea mustrări de conştiinţă când l-ar ucide.

— După ce o găseşti îţi voi spune, spuse suedezul, dacă îmi vei cruţa viaţa şi vei împărţi cu mine recompensa. Altfel, nu vei şti niciodată, pentru că numai şeicul ştie secretul ei, iar ţie nu îţi va spune nimic. Iar fata habar nu are de originea ei.

— Te voi cruţa dacă tot ce spui este adevărat, îi făgădui Korak. Acum plec la şeicul arab. Dar dacă fata nu este acolo, mă întorc şi te omor. Iar în legătură cu cealaltă informaţie pe care o mai ai, dacă fata trebuie să ştie, găsesc eu un mijloc de a te cumpăra… dacă găsesc fata.

Privirea lui Korak şi felul în care a pronunţat cuvântul „cumpăra”, nu îl liniştiseră deloc pe Malbin. Dacă nu găsea un mijloc de scăpare din această situaţie, diavolul din faţa lui îi va smulge taina şi îl va omorî. Acum tot ce dorea el, era ca acest tânăr sălbatic alb să plece şi să-şi ia şi afurisitul de elefant cu el. Masivul animal parcă îi stătea în spinare, dar mai ales ochii acestuia îl îngrozeau, pândindu-i fiecare mişcare. Korak a intrat în cortul suedezului ca să se încredinţeze că fata nu este acolo. De îndată ce tânărul a intrat în cort, Tantor, cu privirile aţintite asupra lui Malbin, s-a apropiat ameninţător de hamac. Ochii elefantului nu sunt foarte ageri, dar animalul avea anumite bănuieli asupra acestui alb, cu barba galbenă.

Şi-a întins trompa spre el, ca un şarpe gros, iar Malbin s-a ghemuit şi mai mult în fundul hamacului. Trompa sensibilă a animalului a început să îl pipăie pe Malbin, din cap până în picioare. Deodată, Tantor a scos un muget teribil. Ochii cei mici i-au scânteiat. L-a recunoscut pe

vânătorul, care cu ani în urmă i-a împuşcat perechea. Elefantul nu uită şi nu iartă niciodată. Malbin a înţeles după expresia de ură de pe figura animalului, că i s-a apropiat sfârşitul. A strigat după Korak, cât a putut de tare:

— Ajutor! Ajutor! Mă omoară bestia!

Korak a ieşit în fugă din cort, tocmai când trompa furiosului elefant s-a încolăcit în jurul victimei sale, iar peste o secundă, hamacul, copacul şi omul au fost ridicate deasupra capului lui Tantor. Korak s-a repezit la animal, comandându-i să pună prada jos. Dar să obligi râul să curgă în direcţie opusă era la fel de greu ca să îl opreşti pe Tantor din răzbunarea sa. Enormul elefant s-a întors repede cu spatele la cort şi cu agilitatea unei feline l-a trântit pe Malbin la pământ, punând un picior pe pieptul lui. Imediat îl străpunse cu unul dintre colţii săi, ridicându-l în aer.

Când s-a convins că în acel corp nu a mai rămas scânteie de viaţă, s-a întors şi l-a prins din nou cu trompa. Ceea ce fusese odată Sven Malbin a fost aruncat cu forţă în pădure, ca ceva nefolositor. Korak a privit această tragedie pe care bucuros ar fi oprit-o. Nu îl simpatiza pe suedez deloc. Chiar îl ura, dar voia să ştie taina fetei şi nu avusese întenţia să îl omoare. Acum secretul lui Meriem era pierdut pentru totdeauna, în afară dacă nu l-ar fi putut obliga pe şeic să vorbească. Dar ştia că o asemenea şansă era foarte mică. A încălecat pe Tantor de parcă nu ar fi fost martor la această scenă crudă de răzbunare şi îi făcu semn să se îndrepte spre râu. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, elefantul l-a ridicat pe tânăr, aşezându-l blând pe spinarea sa lată.

Din adăposturile lor, oamenii lui Malbin au fost martori la uciderea stăpânului lor. Acum se uitau cu ochii holbaţi cum ciudatul războinic alb, s-a urcat pe gâtul enormului animal, dispărând în junglă, tot pe acolo pe unde venise.

CAPITOLUL XXVI — Moartea şeicului

Şeicul se uita încruntat la omul pe care arabii săi l-au adus de la drumul spre nord. Trimisese o ceată de călăreţi după Abdul Kaimac, iar acum era furios că în locul tânărului fugar, i s-a trimis un englez rănit şi probabil sărac. De ce nu l-au omorât acolo unde l-au găsit? Cine ştie ce nenorocit, fără un ban, mai este şi acesta, care a ajuns în ţinuturile sale şi s-a rătăcit. Desigur că nu va avea niciun câştig. Şeicul s-a uitat la Baynes cu o căutătură furioasă.

— Cine eşti? a întrebat arabul, în franceză.

— Sunt Morison Baynes din Londra, i-a răspuns captivul.

Numele părea să aparţină unui om onorabil, iar bătrânului şeic i-a trecut prin cap imediat posibilitatea încasării unei recompense mari. S-a schimbat imediat la faţă şi în felul de a se purta şi vorbi:

— Ce căutai pe furiş în ţinuturile mele? L-a întrebat pe englez.

— Nu am ştiut că eşti stăpânul Africii, răspunse Baynes. Dar eu caut o fată care a fost furată de la locuinţa unui prieten de-al meu. Hoţul m-a rănit şi am fost purtat de o barcă în josul râului. Acum mă întorceam spre tabăra lui, când oamenii tăi ma-au prins.

— O fată? s-a interesat şeicul. Nu este cea de acolo? arătă el cu mâna spre stânga, către un tufiş de lângă gardul de apărare.

Morison s-a uitat în direcţia indicată şi a rămas mut de uimire. La umbra tufişului, cu spatele la el, şedea Meriem.

— Meriem! a strigat el, ridicându-se şi pornind spre ea.

Însă unul dintre oamenii şeicului l-au apucat de un braţ, smucindu-l. Auzindu-şi numele, fata şi-a întors capul.

— Morison! a strigat ea.

— Taci şi stai unde eşti a răcnit şeicul.

Apoi i s-a adresat lui Baynes:

— Aşadar tu eşti câinele de creştin care a furat-o pe fiica mea?

— Fiica ta? a exclamat Baynes. Ea este fata ta?

— Da, este fiica mea, mârâi arabul, dar nu este pentru necredincioşi. După câte ai făcut ai merita să mori. Dar dacă ai cu ce să îţi răscumperi viaţa, sunt gata să te cruţ.

Baynes era încă sub impresia surprizei produse de vederea neaşteptată a fetei, în această tabără de arabi murdari, pe când el credea că ea este prizoniera lui Hanson. Oare ce s-a întâmplat? Cum de a scăpat de suedez? O luase acest arab cu foiţa sau a scăpat singură şi a venit de bună voie la casa omului care îi zicea „fiică”? Ar fi dorit foarte mult să schimbe o vorbă cu ea. Dacă ea era în siguranţă în acest sat, el nu putea decât să îi facă rău, înfruntându-l pe şeic cu o încercare de a o duce înapoi la ferma lui Buana.

Morison nu se mai gândea să o ducă la Londra pe fată.

— Ei, ce zici? a întrebat şeicul.

— Scuzaţi, mă gândeam la cu totul altceva. Da, desigur, sunt gata să îţi plătesc. Cât fac? Şi cât crezi că valorez eu?

Şeicul a spus o sumă destul de mare. Dar totuşi nu aşa de mare la cât se aşteptase Morison Baynes.

— Bine, suma este cam mare, a răspuns tânărul englez, dar văd că nu am încotro. Când şi cum vrei să îţi plătesc?

De fapt, Morison era gata să promită orice sumă, chiar dacă ar fi depăşit posibilităţile sale financiare, pentru că nu dorea să dea niciun ban. Acceptând însă cererea şeicului, se gândea că în timp ce vor sosi banii de răscumpărare, va găsi prilejul de a o elibera pe Meriem, dacă şi ea, bineînţeles, dorea să fie liberă. Era firesc să se gândească şi la această alternativă, pentru că arabul spusese că este tatăl ei şi nu ştia care ar fi fost reacţia fetei la o propunere de evadare

împreună. Dar după toate aparenţele, era imposibil ca această fată frumoasă să prefere să rămână în satul acela primitiv, în loc să se întoarcă în civilizaţie, în locurile luxoase şi ospitaliere pe care Morison i le promisese că le va vedea. S-a gândit cu ruşine la rolul pe care l-a avut în această evadare nefericită.

Gândurile i-au fost însă întrerupte de şeic, care i-a arătat scrisoarea către consulul englez din Alger. Baynes a obiectat că va trece un an până să vină banii, însă arabul s-a opus ideii de a trimite un sol la cel mai apropiat oraş de pe coastă şi de acolo să se ia legătura telegrafic cu banca unde Morison avea banii. Şeicul era foarte prudent. Ştia că acest procedeu este cel mai bun, pentru că a mai folosit această legătură cu Europa. Celelalte planuri nu erau de încredere pentru că nu le-a verificat. Nu era nicio grabă. El putea aştepta după bani, un an sau chiar doi. Dar era sigur că nu va trebui să aştepte mai mult de şase luni.

S-a întors către arabul care îl păzea pe Morison şi i-a atras atenţia asupra câtorva lucruri. Baynes nu înţelegea limba arabă, dar şeicul a arătat deseori spre el şi şi-a dat seama că el este în miezul problemelor pe care bătrânul le discuta cu santinela. Arabul i-a făcut semn să îl urmeze, iar Baynes s-a uitat la şeic, cerând din ochi confirmarea că poate pleca. Acesta a dat din cap, iar Morison a fost dus către o colibă de indigeni, care se afla lângă corturile din piele de capră de la marginea satului. Santinela l-a împins în interiorul prost luminat şi cu mirosuri urâte, apoi a ieşit. A chemat doi negri, care stăteau întinşi la soare.

Cei doi au venit repede şi după o scurtă discuţie cu arabul, l-au legat pe captiv, de mâini şi de picioare. Englezul a protestat, dar nimeni nu înţelegea ce spunea. După ce l-au legat, cei trei s-au retras. Morison a început să se gândească la viitorul teribil ce îl aşteaptă, în timpul atâtor luni de zile, până când prietenii lui vor afla ce s-a

întâmplat cu el şi unde se găseşte, iar apoi vor trimite banii de recompensă.

Este drept că spera să trimită banii cât mai repede. Ar fi plătit bucuros cu toată averea sa, numai să fie scos din acele locuri groaznice. La început, a avut intenţia să telegrafieze băncii să nu trimită bani, ci să roage autorităţile engleze să trimită o expediţie ca să îl salveze. Nasul lui nu era obişnuit cu astfel de mirosuri urâte. Iarba pe care era întins mirosea a transpiraţie, de la cei care au stat până mai înainte acolo. Prin colibă erau aruncate resturi de mâncare, dar şi excremente. Dar asta nu era totul.

După câteva minute de stat în acea poziţie incomodă, a avut senzaţia a mii de înţepături şi a unei mâncărimi pe mâini şi pe gât. Era invadat de furnici şi de alte insecte. S-a răsucit cum a putut, până a putut lua o poziţie de şedere. Era îngrozit şi scârbit. Mâncărimea s-a întins repede pe întreg corpul. Totul semăna a tortură, mai ales că avea mâinile legate. A tras mai tare de frânghia cu care era legat şi a observat că poate lărgi nodul. Imediat s-a gândit că va putea întinde frânghia pentru a se elibera.

A sosit şi noaptea. Nimeni nu i-a adus nimic de mâncare sau apă. Se gândea că arabii au crezut că va supravieţui un an fără mâncare. Insectele au încetat să se mai plimbe pe el. Morison a crezut că pişcăturile acţionează ca vaccin şi nu va mai simţi nimic a doua zi. S-a întins pe pământ trăgând de nodul cu care era legat. Dar iată că au apărut şi nişte şoareci. Dacă insectele era numai scârboase, rozătoarele erau şi obraznice. Treceau cu zecile peste faţa lui, chiţcăind şi bătându-se. Unul mai curajos a început să îi roadă o ureche. Onorabilul domn Baynes a bombănit şi a tras o înjurătură zdravănă, încercând să se ridice. Şoarecii au fugit. Şi-a tras cu multă greutate picioarele sub el şi a reuşit să se ridice în genunchi. Apoi, cu un efort

aproape supraomenesc, s-a ridicat în picioare, unde a stat ca un om beat. Era transpirat peste tot.

— Dumnezeule, oare ce am făcut, ca să merit această soartă?

Aici s-a oprit. Ce a făcut? Deodată şi-a amintit de fata care era probabil la câţiva metri de el în acel sat blestemat. Primea ce merita! Dându-şi seama de realitate a scrâşnit din dinţi. Era hotărât să nu se mai plângă de nimic. Deodată, a auzit vocile unor persoane care se certau într-un cort vecin. Una din voci era de femeie. Nu cumva era Meriem? Vorbeau probabil în arabă şi el nu înţelegea niciun cuvânt. Timbrul vocii însă era al ei. A încercat să facă zgomot pentru a-i atrage atenţia, că el este pe aproape. Dacă ca l-ar fi ajutat să se dezlege, puteau să fugă amândoi. Dar oare ea doreşte acest lucru? Acest gând îl chinuia de câteva ore. Nu ştia care este poziţia socială a fetei în acest sat. Dacă era cumva copilul favorit al puternicului şef, probabil că ea nu dorea să plece.

Trebuia să ştie exact cum stau lucrurile. La reşedinţa lui Buana, a auzit-o pe Meriem cântând deseori imnul regal al Mani Britanii, acompaniată la pian de „Dragă". Începu să intoneze acest imn, ridicând treptat glasul. Auzi imediat vocea lui Meriem din cortul vecin.

— Adio, Morison! a strigat ea. Dacă Dumnezeu este bun cu mine, voi fi moartă până mâine dimineaţa, pentru că viaţa aici este mai rea decât moartea.

Baynes a auzit o voce supărată de bărbat, apoi nişte lovituri surde, ca de o mică luptă. Bavnes s-a făcut alb ca varul. A încercat din nou să îşi rupă frânghia de la mâini. A reuşit să îşi elibereze o mână şi imediat a scăpat de nodurile de la mâini. S-a aplecat şi şi-a desfăcut funia de la picioare, îndreptându-se spre ieşire. Avea de gând să ajungă la Meriem Dar nu a făcut decât doi paşi şi un negru enorm i-a apărut în faţă.

La deplasare rapidă prin pădure, nimeni nu putea să îl întreacă pe Korak. După ce Tantor l-a depus pe celălalt mal. Tânărul şi-a luat rămas bun de la credinciosul animal, pornind cât putea mai repede spre satul şeicului. Era deja noapte când a ajuns la gardul satului. Acum întăritura era mai înaltă şi mai puternică, de când o salvase el pe Meriem din ghearele şeicului cel brutal. Însă nicio construcţie făcută de mâna omului nu era un obstacol de netrecut pentru Korak.

Şi-a scos funia de la brâu şi a aruncat un laţ peste unul dintre stâlpii gardului. Peste câteva clipe era deasupra gardului, cercetând din ochi întreg satul. După ce s-a asigurat că nu era nimeni în apropiere, a sărit pe pământ, pornind în căutare. A trecut pe lângă corturile arabilor, mirosind şi ascultând. A trecut prin spatele colibelor, căutând un semn care să îi indice prezenţa fetei.

Umbla foarte uşor ştiind că nu trebuie să fie simţit de câini. Javrele sălbatice ale arabilor nu l-au mirosit. Korak se strecura ca o umbră. Mirosul de tutun i-a dat de înţeles că erau nişte arabi prin apropiere care fumau. Auzi şi câteva voci şi un râset Dar din partea opusă a satului a auzit sunetele unui cântec foarte cunoscut, dar pe care nu l-a auzit de foarte mult timp: imnul regal englez.

S-a oprit. Oare cine putea să cânte acest cântec, într-un sat de arabi? Vocea îi era cunoscută. Era a tânărului englez pe care l-a lăsat pe malul râului şi care a dispărut. Cântecul a fost oprit de o voce de femeie. Era Meriem! Imediat Korak s-a strecurat în direcţia de unde au venit cele două voci. După ce a terminat cina, Meriem s-a dus la culcare în patul ei primitiv din colţul rezervat femeilor din cortul şeicului. Acel colţ era despărţit de restul încăperii de un paravan de covoare persane. Acesta era colţul ei, pe care trebuia să îl împartă cu Mabunu. Nimic nu s-a schimbat de când plecase cu atâţia ani în urmă. S-a întors în acelaşi cort, în acelaşi colţ, lângă aceeaşi negresă. După câteva

minute, şeicul a dat la o parte unul dintre covoare şi a privit încruntat spre ea

— Meriem! a strigat el. Vino aici!

Fata s-a ridicat şi a ieşit la lumină. Aici, interiorul era luminat de flăcările unui foc. Lângă şeic, era fratele vitreg al acestuia, Aii ben Kadiu, care stătea turceşte pe un covor şi fuma. Şeicul era în picioare. Amândoi bărbaţii au avut acelaşi tată, dar mama celui dintâi fusese o sclavă, o negresă de pe coasta de vest a Africii. Aii ben Kadiu era un bătrân hidos. Pielea îi era aproape neagră. Nasul şi o parte din obraz îi erau mâncate de o boală gravă. A ridicat capul spre Meriem şi a rânjit. Şeicul a arătat spre Aii ben Kadiu şi a spus:

— Eu văd că îmbătrânesc şi poate nu voi mai trăi mult. Te-am dăruit fratelui meu, Aii ben Kadiu.

Acesta a fost întreg ceremonialul. Arabul s-a ridicat şi s-a apropiat de fată. Meriem s-a dat înapoi îngrozită, dar Aii ben Kadiu a prins-o de mână.

— Haide! I-a poruncit acesta.

Şi a început să o târască din cortul şeicului, în cortul lui. Şeicul rămas singur, a râs în barbă:

— Când o voi trimite peste câteva luni în nord, îşi zicea el, vor afla ei ce înseamnă să plăteşti pentru uciderea fiului surorii lui Amor ben Kadar

În cortul lui Aii ben Kadiu, Meriem îl ruga pe acesta să o lase în pace, dar fără niciun rezultat. Corcitura hidoasă a început să îi spună cuvinte dulci, dar când fata şi-a arătat dispreţul faţă de el, s-a înfuriat şi s-a repezit la ea. De două ori a încercat să se elibereze şi abia a reuşit. Deodată a auzit vocea lui Baynes, intonând cântecul, care ştia că este pentru ea. După ce i-a răspuns englezului, Aii ben Kadiu s-a năpustit din noua asupra ei. De data aceasta, a târât-o în spatele încăperii unde se găseau trei negrese, care se uitau la cei doi, cu seninătate şi lipsă de interes. Furia şi dezamăgirea lui Morison la vederea negrului au devenit o furie bestială, transformându-l într-o fiară sălbatică.

Scrâşni din dinţi şi s-a aruncat asupra potrivnicului său, trântindu-l la pământ. Baynes i-a pus mâinile în jurul gâtului şi a început să îl strângă puternic de gât. Negrul îşi căuta cuţitul de la şold. Degetele lui Baynes au înăbuşit strigătul de alarmă pe care negrul ar fi dorit să îl dea. Însă a reuşit să scoată cuţitul, lovindu-l pe englez în umăr.

Negrul a mai vrut să lovească o dată, dar Morison şi-a desprins o mână de la gâtul adversarului şi pipăi pământul în jurul său, găsi o piatră pe care a apucat-o strâns şi ridicând-o deasupra capului, îl pocni pe cel de sub el. Negrul s-a înmuiat imediat, ameţit. Baynes l-a mai izbit o dată şi încă o dată. Apoi a sărit în picioare şi a alergat spre cortul de unde a auzit vocea fetei. Dar înaintea lui a ajuns altcineva mai repede. Gol, înfăşurat numai în pielea de leopard, Korak a ajuns până aproape de cortul lui Aii ben Kadiu

Arabul tocmai o împingea pe Meriem înspre un colţ al încăperii, când cuţitul lui Korak a spintecat pânza cortului. Sări înăuntru spre groaza celor de acolo. Meriem l-a recunoscut imediat. Inima a început să îi bată cu putere, la vederea celui pe care l-a visat de atâtea ori.

— Korak! a strigat ea.

— Meriem!

După acest schimb scurt de cuvinte, tânărul s-a aruncat asupra arabului uimit, în timp ce negresele au sărit de pe rogojini, ţipând cât le era gura de mare. Meriem a încercat să le împiedice fuga. Dar până să se întoarcă, femeile erau afară, prin deschizătura făcută de cuţitul lui Korak. Degetele lui Korak au mai strâns o dată gâtul hidosului Aii. Apoi s-a desprins de el şi i-a înfipt cuţitul în inimă. Arabul a rămas mort pe pământ. Korak s-a întors către fată, dar în acelaşi moment s-a ivit şi un personaj plin de praf şi de sânge.

— Morison! a strigat fata.

Korak s-a întors şi s-a uitat la noul venit. Era cât pe aici să o mai strângă o dată pe Meriem în braţe, uitând cu totul de cele ce s-au petrecut de când nu o mai văzuse. Venirea tânărului englez i-a amintit scena din poiană, la care fusese martor şi l-a cuprins o adâncă durere. Afară se auzeau zgomotele celor care au fost treziţi de cele trei negrese. O mulţime de oameni alergau spre cortul lui Aii ben Kadiu. Nu mai era timp de pierdut.

— Repede! a strigat Korak, întorcându-se către Baynes, care abia îşi dădea seama dacă era în faţa unui duşman sau a unui prieten.

— Fugiţi spre gard! a continuat el, prin spatele corturilor. Luaţi funia mea, cu care puteţi trece.

— Dar tu de ce nu vii cu noi? a întrebat Meriem.

— Eu mai rămân, pentru că am o problemă de rezolvat cu şeicul.

Meriem s-ar fi opus, dar Korak a împins-o afară, prin tăietura cortului.

— Hai, fugiţi! Le-a mai spus el.

S-a întors ca să înfrunte mulţimea care năvălea grămadă. S-a lupta cu toată forţa, dar duşmanul era foarte numeros. A câştigat însă timp pentru ca cei doi să poată fugi în pădure. Lupta a durat câteva minute, dar fiind copleşit de numărul mare de inamici, Korak a fost prins şi legat. A fost dus în faţa şeicului. Bătrânul l-a privit câteva clipe, gândindu-se ce tortură ar trebui să îi aplice acestui îndrăzneţ, pentru a-şi satisface furia şi ura pentru această persoană din a cărei cauză a pierdut-o pe Meriem de două ori. Uciderea lui Aii ben Kadiu nu l-a afectat prea mult. L-a urât întotdeauna pe acest fiu de sclavă.

Lovitura pe care o primise atunci când Korak a răpit-o pe Meriem când ea era încă fetiţă îi aţâţa furia. Însă nu ştia ce să îi facă acestui tânăr pentru a-şi potoli supărarea.

În acest timp, dinspre pădure, s-a auzit sunetul scos de trompa unui elefant. Un zâmbet a apărut pe buzele lui Korak. Îşi întoarse uşor capul, iar de pe

buzele sale a ieşit un strigăt foarte ciudat. Un negru l-a lovit imediat peste gură, dar nimeni nu a înţeles semnificaţia acelui sunet.

În pădure, Tantor şi-a ciulit urechile, la auzul vocii lui Korak. S-a apropiat de gard şi şi-a ridicat trompa pentru a adulmeca aerul din jur. A împins gardul cu capul, dar întăritura nu a cedat. În cort, şeicul a sărit în picioare şi arătând spre prizonierul legat, a dat un ordin unuia dintre oamenii de lângă el.

— Ardeţi-l! a dat el comanda. Legaţi-l repede de stâlpul din mijlocul satului!

Războinicii l-au ridicat pe Korak şi l-au târât afară. L-au dus până la stâlpul care era în mijlocul satului. Era un stâlp înalt şi gros. Acest stâlp nu era destinat arderii prizonierilor, ci servea numai la legarea acestora, pentru a fi bătuţi până mureau în agonie. Korak a fost legat de acest stâlp. Oamenii au început să aducă lemne uscate, pe care le-au îngrămădit în jurul lui. Şeicul s-a apropiat ca să vadă mai bine cum se va chinui prizonierul lui.

Korak nu a scos niciun sunet, nici chiar când s-au adus cărbuni, iar flăcările s-au ridicat în aer. A scos un sunet de chemare, asemănător cu cel scos mai înainte. Dincolo de gard, i-a răspuns elefantul. Bătrânul Tantor împingea zadarnic gardul puternic. Dar la auzul chemării lui Korak, precum şi la mirosul de om, duşmanul său milenar, a fost cuprins de o furie oarbă împotriva acestei bariere puternice.

S-a dat înapoi câţiva paşi, s-a oprit şi ridicându-şi trompa a scos un strigăt puternic de furie. Aplecându-şi capul, s-a repezit cu forţa unei locomotive drept în gardul din faţă. Întăritura s-a îndoit şi a sărit în bucăţi, iar furiosul animal a intrat prin această spărtură. Korak a auzit zgomotul, dar ştia că elefantul era foarte aproape. Oamenii din jurul focului au auzit şi ei zgomotul, dar nu au crezut că cineva a putut intrat prin gard. Flăcările erau deja foarte aproape de Korak, când

unul dintre băştinaşi a întors capul şi a văzut enormul animal chiar lângă el. A dat un ţipăt şi s-a ridicat. Tantor era deja în mijlocul lor, lovind cu trompa în dreapta şi în stânga. Mergea drept spre foc. Şeicul a dat câteva ordine, apoi a intrat în cort pentru a-şi aduce carabina. Tantor îl prinse pe Korak cu trompa, ridicându-l cu stâlp cu tot.

Pielea sensibilă a lui Korak era deja puţin pârlită iar elefantul simţind acest miros s-a grăbit să îşi salveze prietenul. În graba lui. Era să îl strângă până să îl înăbuşe. Ridicându-l pe Korak deasupra capului, elefantul s-a întors spre spărtura din gard. Şeicul a ieşit din cort cu carabina în mână, alergând spre elefant. A ridicat arma şi a tras. Nu a nimerit însă. Înainte de a mai trage o dată, Tantor s-a repezit asupra lui, zdrobindu-l sub picioare, aşa cum am călca noi pe nişte furnici. Apoi s-a îndepărtat ducându-şi preţioasa încărcătură spre întunericul junglei.

CAPITOLUL XXVII — Cine este Buana?

Meriem, uimită de apariţia lui Korak, pe care îl socotea de multă vreme mort, s-a lăsat condusă de Baynes printre corturi până la gard Aici, urmând instrucţiunile lui Korak, englezul a aruncat frânghia peste un stâlp şi s-a ridicat până deasupra gardului. Apoi a întins mâna, ca să o ajute pe Meriem.

— Vino, îi şopti el. Trebuie să ne grăbim.

Ea a făcut o mişcare de parcă s-ar fi trezit din somn. În spatele lor, a rămas Korak, luptându-se singur cu duşmanii. Korak al ei… Locul ei era deci lângă acest tânăr sălbatic, cu care trebuia să lupte cot la cot. A ridicat capul, uitându-se la Baynes.

— Du-te! I-a spus. Du-te înapoi la Buana şi adu ajutoare. Locul meu este aici. Oricum nu poţi face nimic, dacă rămâi. Pleacă repede şi adu-l pe Buana.

Fără să mai spună nimic, Baynes a coborât înapoi lângă Meriem.

— Am venit cu tine, ca să te protejez, a spus el, arătând spre corturile de unde fugiseră cu câteva clipe în urmă. Ştiam că acest tânăr este destul de puternic, ca să îi ţină în loc, până să putem fugi. Dar, eu ar fi trebuit să rămân. Am auzit că i-ai spus pe nume şi am înţeles cine este. El întotdeauna ţi-a făcut numai bine, iar eu ţi-am făcut numai rău.

Meriem a vrut să spună ceva, dar Baynes a continuat.

— Nu, nu mă întrerupe. Vreau să ştii adevărul şi să afli ce bestie am fost. Plănuiam să te iau la Londra, dar nu doream să te iau de soţie. Ştiu că merit dispreţul tău. Dar până acum nu am ştiut ce este dragostea. Dar acum am mai aflat ceva: ce canalie şi ce mişel am fost toată viaţa mea. Mă uitam de sus la toţi şi îi consideram inferiori pe cei care nu erau pe aceeaşi treaptă socială cu mine. Nu te-am socotit demnă să porţi numele meu. Dar de când Hanson m-a înşelat şi te-a luat la el în tabără, am trecut prin chinurile iadului şi m-am schimbat în alt om. Acum mă simt în stare să vin lângă tine, cu o dragoste sinceră şi doresc să te iau de soţie!

Adâncită în gânduri, Meriem a rămas tăcută câteva clipe. Prima ei întrebare a fost:

— Cum de ai apărut în acest sat?

Atunci Morison Baynes i-a povestit tot ce s-a întâmplat din momentul când a aflat de la negrul lui Malbin despre întreg planul mârşav al suedezului.

— Şi mai spui că eşti laş, zise ea, după câte ai făcut ca să mă scapi de aici? Mai mult, trebuie să fi fost foarte curajos, când mi te-ai destăinuit, deşi acest curaj este de altă natură decât de ce ai avut nevoie în confruntările tale cu duşmanii noştri. Eu nu aş putea iubi un laş.

— Cum, vrei să spui că mă iubeşti? a exclamat el încremenit, făcând un pas spre ea, dorind să o ia în braţe.

Dar ea l-a îndepărtat uşor, de parcă dorea să îi spună că acest moment încă nu sosise. Nici ea nu a

ştiut ce doreşte în acele clipe. Ea credea că îl iubeşte pe acest tânăr, dar ştia că ar fi fost nedreaptă faţă de Korak să iubească un alt bărbat. Însă dragostea pentru tânărul sălbatic era încă în stadiul în care a rămas când s-au despărţit: dragostea unei surori pentru fratele ei mai mare. Stând aşa la discuţie, au auzit că zgomotele au încetat.

— L-au ucis, a şoptit Meriem îngrozită.

Această exclamaţie l-a trezit pe Baynes, amintindu-şi de ce s-au oprit aici.

— Aşteaptă puţin, a zis el. Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Dacă este mort, nu mai putem face nimic. Dacă însă este viu, voi face tot ce pot pentru a-l salva.

— Să mergem împreună, se oferi Meriem. Hai!

În drumul lor spre colibe, au fost nevoiţi să se trântească de foarte multe ori, pentru a nu fi zăriţi. Tot satul era în fierbere. Drumul de întoarcere spre cortul lui Aii ben Kadiu le-a luat mai mult timp decât fuga spre gard. S-au uitat prin crăpătura făcută de cuţitul lui Korak. Au intrat în cort, înaintând încet spre ieşire. Au ridicat pânza de la intrare şi au privit afară. Amândoi au scos exclamaţii de surpriză. La vreo patruzeci de paşi, l-au văzut pe Korak legat de stâlp, iar în jurul lui ardeau vreascuri uscate. Englezul a ieşit din cort şi a luat-o în fugă spre foc. Dar în aceeaşi clipă a pătruns Tantor prin gard, împărţind moarte în dreapta şi stânga. Mulţimea a fugit speriată, luându-l şi pe Baynes în iureşul ei. Totul s-a petrecut într-o clipă, animalul dispărând cu Korak în spinare. În sat era o învălmăşeală nemaiîntâlnită.

Bărbaţi, femei şi copii alergau care încotro să se ascundă. Câinii fugeau schelălăind. Caii şi cămilele se zbăteau în curele cu care erau legate. Vreo zece cai au trecut lângă Baynes, iar acesta s-a gândit imediat la prinderea a doi dintre ei. A căutat-o pe Meriem, dar fata era lângă el.

— Ce bine ar fi dacă am prinde vreo doi cai, a strigat el.

Având aceeaşi idee, Meriem s-a îndreptat spre celălalt capăt al satului.

— Dezleagă doi dintre ei, îl sfătui Meriem şi du-i la umbră, lângă colibele acelea. Eu mă duc să aduc o şa sau chiar două. Până să poată răspunde ceva, fata a dispărut. Baynes a prins doi cai, pe care i-a dezlegat de ceilalţi. A dus caii într-un loc liniştit. Aici a aşteptat câteva minute, care i s-au părut ore întregi. Fata a venit cu două şei, pe care le-au prins repede pe cai. Acum puteau vedea cum arabii şi negrii încep să se adune în jurul focului, după sperietura ce au tras-o cu elefantul. Au început să prindă animalele fugite. Fata a sărit pe cal.

— Grăbeşte-te! a strigat ea. Trebuie să mergem! Treci prin spărtura făcută de Tantor prin gard.

De îndată ce l-a văzut suit pe cal, a dat pinteni calului ei, pornind într-un galop nebun. Drumul cel mai scurt era drept prin mijlocul satului, dar tocmai acesta a fost ales de Meriem. Baynes era lângă ea. Atât de neaşteptată a fost venirea celor doi albi călare, încât sătenii nu ştiau ce să creadă. Un arab i-a recunoscut şi a tras un foc de armă, pentru a-i alarma pe ceilalţi. Dar era prea târziu ca fugarii să fie ajunşi din urmă. Meriem şi Baynes au zburat prin deschizătura din gard, pierzându-se în întuneric, pe drumul ce mergea spre nord.

Ce s-a întâmplat însă cu Korak?

Tantor l-a dus departe, în adâncul junglei şi nu s-a oprit până nu a simţit că a ajuns destul de departe. L-a depus pe Korak, care a început să se zbată pentru a scăpa de frânghia care îl strângea foarte tare.

Elefantul stătea lângă el şi era gata să distrugă orice fiinţă care ar fi încercat să se apropie de tânărul alb.

S-a crăpat de ziuă, dar Korak tot nu reuşise să îşi dezlege nodurile puternice. Începea să se

gândească că va muri de foame şi de sete, ştiind bine că Tantor nu este în stare să îl dezlege.

Noaptea, Baynes şi Meriem călăreau spre nord în mare grabă, de-a lungul râului. Fata îl asigurase pe Baynes că tânărul războinic este în siguranţă cu Tantor.

Nici nu-i trecea prin minte că funia ar fi fost atât de strâns legată, iar Korak nu s-ar fi putut dezlega.

Baynes fusese rănit de un glonte tras de arabi şi Meriem se grăbea spre reşedinţa lui Buana, pentru a-l îngriji.

— După ce te duc acolo, îl voi lua pe Buana şi vom pomi în căutarea lui Korak. Trebuie să vină şi el la noi.

Au mers toată noaptea, tară să se oprească, iar pe la ora trei, când începea să se lumineze de ziuă, s-au întâlnit cu o ceată numeroasă de oameni, care veneau spre sud.

Era chiar Buana în persoană, împreună cu războinicii lui.

La vederea lui Baynes, englezul s-a încruntat, dar a aşteptat să audă ce avea de spus Meriem, înainte de a da drumul la furia de care era cuprins.

Dar când fata a terminat de povestit, părea că uitase cu totul de Baynes, gândindu-se la altceva.

— Zici că l-ai găsit pe Korak? a întrebat el. L-ai văzut cu adevărat?

— Da. A răspuns fata, aşa cum mă vezi acum tu pe mine. Te rog acum, să vii cu mine să îl regăsim!

— L-ai văzut şi dumneata?

Întrebarea era adresată lui Morison Baynes.

— Da, domnule, răspunse acesta, l-am văzut foarte bine.

— Ce fel de om este, s-a interesat Buana. Cam ce vârstă are?

— Cred că are vârsta mea. Sau poate chiar mai tânăr. Este foarte puternic şi bronzat.

— Dar ce culoare au ochii şi părul?

Buana vorbea acum foarte repede, părând extrem de nervos. Meriem i-a răspuns:

— Părul lui Korak este negru, iar ochii îi sunt căprui.

Buana l-a chemat pe şeful războinicilor săi.

— Condu-i pe ei până acasă, îi porunci. Eu mă duc mai departe în junglă.

— Ia-mă şi pe mine, Buana, te rog! a strigat Meriem.

— Nu se poate!

— Dar ştiu că te duci să îl cauţi pe Korak. Te rog, ia-mă şi pe mine, a insistat ea.

Buana s-a întors trist, dar ferm spre fată.

— Locul tău este lângă omul pe care îl iubeşti.

Apoi îi făcu semn războinicului să pornească spre casă.

Meriem s-a urcat din nou pe calul ei arab cu care venise din satul şeicului. Baynes avea deja febră mare şi a fost dus pe o targă improvizată.

Buana s-a uitat puţin la ei, apoi a luat-o spre pădure. Meriem nu s-a mai întors să îl urmărească cu privirea. Călărea cu umerii lăsaţi în jos.

Buana a oftat.

O iubea pe Meriem de parcă ar fi fost fiica lui. Îşi dădea seama că Baynes şi-a răscumpărat toate greşelile şi nu avea nimic de obiectat, dacă fata îl iubea.

Însă nu îl credea pe Morison demn de ea, după câte s-au întâmplat.

S-a apropiat de unul dintre copacii cei groşi din apropiere. Dintr-un salt a ajuns până la o creangă destul de solidă şi s-a ridicat sprinten, cu mişcări agile, ca de felină.

S-a urcat apoi mai sus şi a început să îşi dea jos din haine. Dintr-o geantă de vânătoare a scos o piele de căprioară, pe care a pus-o pe umeri, apoi a scos o funie încolăcită şi un cuţit lung.

Pielea de căprioară era un fel de vestă, care îi atârna pe şolduri. Funia şi-a prins-o de umeri, iar cuţitul l-a înfipt la cingătoare.

A tras aer în pieptul său puternic şi şi-a dat capul pe spate. Un zâmbet i-a fluturat pe buze. A început

să adulmece mirosurile junglei.

S-a aplecat şi a sărit pe o creangă de mai jos luând-o spre sud-est, îndepărtându-se de râu.

Mergea repede, dar se oprea din când în când, ca să dea drumul la chemări puternice, apoi aştepta un răspuns.

A înaintat astfel câteva ore, până când înaintea lui, spre stingă, a auzit un răspuns la chemările sale. Era un sunet slab, dar distinct.

Un maimuţoi îi răspundea.

Un fior i-a trecut prin şira spinării, iar ochii i-au lucit De pe buzele sale, a ieşit încă un strigăt de chemare, apoi a pornit mai repede în direcţia sunetului pe care l-a auzit şi care l-a făcut atât de fericit.

Korak s-a convins că nu are nimic de făcut decât să îşi aştepte moartea. Dacă rămânea în acele locuri, sigur că nimeni nu l-ar fi găsit ca să îl ajute.

Îi porunci lui Tantor să îl ridice din nou şi să pornească spre nord-est. Ştia că acolo va întâlni oameni, fie negri, fie albi.

Se gândea ca Tantor să îl lase lângă o aşezare, pentru a putea fi găsit de cineva care să îl dezlege.

Aceasta era singura soluţie, dacă nu dorea să moară de foame şi de sete.

Tantor l-a pus din nou pe spatele lui lat, iar Korak a început să scoate sunete de chemare, sperând că antropoizii lui Akut sunt prin apropiere şi îl vor auzi.

Akut ar fi fost în stare să îl dezlege. Mai făcuse aşa ceva, când la Londra, rusul l-a legat de pat. Akut era în apropiere şi i-a auzit chemările.

Dar mai era cineva care i-a auzit strigătele.

După ce Buana şi-a trimis războinicii spre fermă Meriem a mers puţină vreme gândindu-se la Korak. S-a oprit şi i-a spus şefului războinicilor:’

— Mă duc înapoi după Buana, a spus ea.

Negrul a dat din cap, arătând că nu este de acord.

— Nu se poate. Buana mi-a poruncit să vă duc acasă deci acolo trebuie să mergem.

— Deci refuzi să mă laşi să mă întorc? a întrebat fata.

— Da, a răspuns negrul hotărât, rămânând mai la urmă, ca fata să nu încerce să fugă.

Meriem a zâmbit.

A trecut pe sub o creangă şi deodată calul ei a rămas fără călăreţ. Şeful negrilor s-a uitat peste tot şi a cercetat pădurea în acea parte.

Fata nu era nicăieri.

Şi-a răspândit atunci toţi oamenii prin întreaga pădure. A strigat-o, dar nu a primit niciun răspuns. A auzit însă de departe un râs batjocoritor.

Meriem a alergat spre locul unde credea că este Korak: în adâncul pădurii, la răsărit de satul şeicului, unde ştia că se adună elefanţii

Mărgea tăcută, dar foarte repede. Nu se gândea la nimic altceva decât la Korak şi la cum îl va aduce la fermă.

Era de datoria ei să facă asta.

Apoi a început să îi fie frică. Probabil că i s-a întâmplat ceva şi şi-a reproşat că a vrut să îl ducă pe Morison la fermă, din cauza rănilor primite. Poate că tânărul războinic alb ar fi avut nevoie de ajutorul ei.

Nu au trecut decât trei ore de când s-a hotărât să se înapoieze, că a auzit strigăte de chemare ale maimuţelor antropoide. Nu a răspuns, ci a grăbit pasul.

Simţi mirosul lui Tantor şi a ştiut că este pe drumul cel bun. Nu a strigat, pentru că dorea ca venirea ei să fie o surpriză pentru Korak.

Deodată, în faţa ei a apărut marele animal, avându-l în spate pe Korak, care mai era încă legat de stâlp.

— Korak! a strigat Meriem din frunzişul unui copac.

Tantor s-a întors ca fulgerul, l-a lăsat uşor pe Korak

Pe pământ şi s-a îndreptat spre fată cu gândul de a o ataca. Korak a recunoscut vocea şi a simţit că se înăbuşe de emoţie.

— Meriem! a strigat la rândul lui.

Fata s-a dat jos din copac, fericită şi a alergat să îl dezlege, dar Tantor a oprit-o ameninţător, scoţând un sunet de prevenire.

— Întoarce-te Meriem în copac! i-a strigat Korak. Te va ucide!

Meriem s-a oprit.

— Tantor, strigă ea la enormul animal, nu mă recunoşti? Eu sunt mica Meriem, pe care o duceai în spate.

Dar elefantul a mârâit ameninţător, învârtind neîncrezător trompa deasupra capului. Korak a încercat să îl potolească, poruncindu-i să se îndepărteze, pentru ca fata să se apropie şi să îl dezlege.

Tantor nu dorea să îl părăsească.

Vedea în orice fiinţă omenească un duşman, bineînţeles în afară de Korak şi credea că fata are intenţia să îi facă acestuia vreun rău. Nu voia ca ea să se apropie de Korak.

Timp de mai bine de o oră, cei doi au încercat să îl determine pe elefant să se dea la o parte, dar nu au reuşit.

Orice încercare era în zadar. Tantor era neclintit în hotărârea sa de a nu lăsa pe nimeni să se apropie de Korak.

În cele din urmă, tânărul a avut o idee.

— Prefă-te că pleci, o sfătui pe Meriem. Întoarce-te pe partea cealaltă ca să nu te simtă elefantul. Îl fac eu să mă pună jos şi îi poruncesc să mă lase singur. Imediat ce vezi că se îndepărtează, să vii repede să îmi tai frânghia. Ai la tine un cuţit?

— Da, am, a răspuns fata. Plec şi cred că îl vom putea păcăli. Dar să nu fii prea sigur de reuşită, pentru că aceasta este o stratagemă des folosită de animalele din junglă.

Korak a zâmbit la auzul acestor cuvinte, ştiind prea bine că fata are dreptate. Meriem a dispărut după copacii groşi ai junglei.

Elefantul a ascultat cum paşii ei se pierd, apoi a ridicat trompa ca să simtă mirosurile din jur.

Korak i-a comandat să plece. Tantor a ezitat o clipă, apoi s-a supus. Korak a auzit strigătul maimuţelor antropoide.

— Akut! În sfârşit! s-a gândit el.

Tantor îl cunoştea pe Akut şi bineînţeles că îl va lăsa să îl dezlege. Korak a răspuns imediat la chemarea maimuţelor, fără să îi mai spună ceva lui Tantor.

Dintre două planuri, unul trebuia să reuşească.

Au ajuns până la o poiană, unde Korak a ştiut că este apă. Era un loc potrivit pentru planurile sale, gândind că are şi o scuză faţă de animalul credincios.

I-a poruncit elefantului să îl lase la pământ şi apoi să meargă la izvor pentru a-i aduce apă în trompă.

Animalul l-a ascultat ca un copil cuminte şi l-a aşezat pe iarbă, dar s-a oprit câteva clipe să asculte zgomotele din jur. După ce a constatat că totul este în regulă a pornit-o spre direcţia apei, pe un drum pe care Korak îl ştia cam de două sute de metri. Zâmbea în sinea lui cum a reuşit să îl păcălească pe credinciosul elefant. Dar oricât de bine îşi cunoştea animalul, nu ştia câtă inteligenţă există în capul lui mare.

Pachidermul s-a îndepărtat, străbătând încet poiana, spre partea unde era apa. Nu a făcut însă nici zece paşi după ce a ieşit din raza vizuală a lui Korak, că s-a răsucit în loc, apropiindu-se cu băgare de seamă de margine pădurii, de unde putea vedea totul, însă nu putea fi observat. Elefanţii au o fire bănuitoare. Îi era teamă şi de acea femelă tarmangani care a mai încercat o dată să îl atace pe Korak.

Va rămâne acolo puţin, ca să se asigure că nu mai vine nimeni cu intenţii duşmănoase şi apoi se va îndrepta spre apă. Dar ce bine că s-a oprit puţin! Uite-o pe femela aceea, cum se dă jos dintr-un copac şi aleargă spre Korak.

Tantor a aşteptat puţin ca să se convingă de direcţia pe care a luat-o fata, apoi a aşteptat ca distanţa dintre ei să se micşoreze. Acum putea să o prindă şi era sigur că nu îi va scăpa. Ochii lui mici scoteau scântei. Coada era întinsă, semn de mare supărare. Abia se putea abţine să nu scoată sunete furioase pe trompă.

Meriem era deja lângă Korak, când elefantul zări în mâna ei un cuţit lung. Într-o clipă a ieşit din ascunzătoare şi socotind sunete puternice, s-a năpustit asupra fetei.

CAPITOLUL XXVIII — Prinţesa Meriem

Korak şi-a dat seama imediat de pericol şi a început să strige spre elefant. Dar totul era zadarnic. Meriem fugi cu toată viteza de care era în stare spre copacii de la marginea pădurii. Tantor, deşi avea o greutate considerabilă fugea cu aceeaşi viteză. Korak zăcea întins şi era martor la această tragedie şi nu putea interveni.

O transpiraţie rece i-a acoperit întreg corpul. Inima parcă încetase să îi mai bată. Meriem s-ar fi putut urca în primul copac de la marginea pădurii, dar nu ar fi ajuns destul de sus pentru a nu fi prinsă de trompa lungă şi puternică a pachidermului. Sigur că o va prinde şi o va trânti. Korak ştia ce urmează. După ce va arunca fata la pământ, îşi va implânta colţii puternici în corpul ei delicat, sau o va călca în picioare, transformând-o într-o masă de came fără viaţă.

Era deja lângă ea. Korak dorea să închidă ochii, dar nu putea. Îşi simţea gâtul foarte uscat şi nu putea articula niciun sunet. În întreaga lui viaţă nu a trecut prin momente de o asemenea spaimă. Niciodată nu a ştiut ce este groaza.

Numai zece paşi îl despărţeau pe elefant de victima sa.

Dar oare ce s-a întâmplat? Ochii lui Korak erau gata să iasă din orbite, la apariţia unei fiinţe ciudate, care sări de pe copacul în care dorea Meriem să se adăpostească şi s-a oprit în faţa elefantului enorm.

Era un alb uriaş, pe jumătate gol. Pe umărul lui atârna o funie tăcută colac, iar la cingătoare avea un cuţit lung de vânătoare. Alte arme nu avea. L-a înfruntat pe Tantor cu mâinile goale.

De pe buzele sale au ieşit nişte sunete stranii, ca de comandă, iar marele animal a înţepenit pe loc. Meriem a sărit pe o creangă mai sus, punându-se la adăpost.

Korak a scos un suspin de uşurare, dar mirarea îi era din ce în ce mai mare. Îşi ţinea ochii aţintiţi asupra salvatorului lui Meriem, iar creierul lui a început să lucreze, aducând în faţa ochilor săi imagini care l-au amuţit

Albul s-a apropiat mai mult de elefant şi s-a pus chiar sub trompa acestuia. I-a mai spus câteva cuvinte.

Privirea sălbatică din ochii lui Tantor a dispărut. Străinul s-a îndreptat spre Korak. Meriem privea şi ea la această scenă ca la o minune.

După vreo doi sau trei paşi, străinul s-a oprit, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva, de ceva de care parcă uitase pentru un moment. S-a întors spre fată.

— Vino aici, Meriem! a chemat-o blând.

Fata l-a recunoscut şi i-a strigat fericită:

— Buana! Buana!

Coborî imediat din copac şi alergă după el. Tantor i-a făcut semn albului că se apropie cineva, privindu-l întrebător. Câteva cuvinte bine alese l-a liniştit însă imediat pe credinciosul animal. A mers împreună, până la locul unde zăcea Korak.

Ochii tânărului erau mari de mirare, cerând parcă iertare. Dar era în aceşti ochi şi o lumină de

mulţumire, care venea din adâncul sufletului, faţă de miracolul întâlnirii cu aceste două fiinţe atât de dragi lui.

— Jack! a strigat uriaşul, punându-şi un genunchi lângă Korak.

— Tată! se auzi un strigăt înăbuşit de emoţie de pe buzele lui Korak. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai fost dumneata! Nimeni pe lume nu ar fi fost în stare să îl oprească pe Tantor.

În acest timp, Meriem a tăiat frânghia care era încolăcită în jurul lui Korak. Acesta a sărit în picioare, aruncându-se la gâtul tatălui său. Acesta s-a întors către Meriem.

— Mi se pare că ţi-am spus să te întorci la fermă, zise el aspru.

Korak s-a uitat cu mirare la amândoi. În adâncul inimii lui, dorea să o îmbrăţişeze pe fată. Dar îşi aminti de celălalt bărbat, de tânărul englez elegant, care era atât de deosebit de el, un sălbatic din junglă.

Meriem s-a uitat în ochii lui Buana cu o privire rugătoare.

— Aşa mi-ai spus, a zis ea încet şi cu sfială dar locul meu este lângă bărbatul pe care îl iubesc!

S-a întors spre Korak, în ochii căruia a apărut o lumină minunată. Era o lumină care nu i-a mai apărut niciodată în ochi şi care nu îi va mai apare niciodată. „Omorâtorul” s-a îndreptat spre ea cu braţele deschise, dar s-a lăsat pe un genunchi în faţa ei şi i-a apucat mâna. I-a sărutat mâna cu acelaşi respect cu care ar fi sărutat mâna reginei.

Un muget furios i-a făcut pe toţi trei să se întoarcă. Tantor era nedumerit de toate câte i s-au întâmplat, dar mai ales de apariţia din junglă, din spatele lor. O maimuţă antropoidă uriaşă s-a ivit de după un copac.

Recunoscându-i pe toţi a sărit în sus de bucurie. În spatele lui au apărut vreo douăzeci de maimuţoi, la fel de fioroşi. Antropoidul a alergat spre ei, strigând în limba lui primitivă:

— S-a întors Tarzan! S-a întors regele junglei!

Era Akut, care a început imediat să îşi manifeste bucuria, sărind în jurul celor trei albi. Alţi oameni nu ar fi înţeles ce înseamnă aceste sunete şi acest dans ciudat, dar pentru Korak, Meriem şi Tarzan însemnau omagiile aduse de regele tribului de maimuţe unui rege cu mult mai mare decât el.

Ceilalţi antropoizi s-au molipsit de bucuria conducătorului lor, întrecându-se în salturi cât mai înalte, scoţând în acelaşi timp şi cele mai înfiorătoare urlete. Korak a pus cu dragoste o mână pe umărul tatălui său.

— Nu există decât un Tarzan pe lume, a zis el şi nici nu va mai exista unul ca el!

Două zile mai târziu, au ajuns toţi trei la marginea câmpiei, de unde se vedea deja ferma. De pe coşul bucătăriei ieşea un fum negru, cu un miros îmbietor. Tarzan al maimuţelor s-a îmbrăcat în hainele sale europene pe care le-a ascuns într-o scorbură. Korak nu dorea să apară în faţa mamei sale pe jumătate gol, ca un sălbatic din junglă.

Tatăl lui s-a dus înainte după cai şi nişte haine. Meriem a rămas lângă Korak, spunând că nu doreşte să îl părăsească pe tânăr, de teamă ca acesta să nu se răzgândească şi să nu dorească să se ducă la fermă. „Dragă” l-a întâmpinat pe Tarzan la poartă, cu priviri întrebătoare şi pline de îngrijorare, mai ales că nu vedea pe nimeni care să îl însoţească pe soţul ei.

— Unde este ea? a întrebat cu vocea tremurândă. Războinicii mi-au spus că nu a dorit să îţi asculte sfatul şi a fugit înapoi în junglă, lăsându-i singuri. John, nu aş suporta să o pierd şi pe ea.

Lady Greystoke a început să plângă, punându-şi capul pe pieptul soţului ei, unde de atâtea ori a găsit liniştea şi îmbărbătarea de care avusese nevoie de atâtea ori în momentele grele din viaţă.

Lordul de Greystoke i-a ridicat capul, uitându-se în ochii ei trişti, în timp ce faţa lui iradia de fericire.

— Ce este, John? a strigat ea. Văd pe faţa ta că ai veşti bune, dar nu mă mai face să aştept.

— Vreau să fiu sigur că vei putea rezista celor mai bune veşti pe care le-am primit noi vreodată.

— Fericirea nu ucide niciodată! a strigat ea. Ai găsit-o deci?

Nu avea curajul să spere la ceea ce i se părea că ar fi imposibil.

— Da Jane, zise el cu vocea înecată de emoţie. Am găsit-o pe ea dar şi pe… el.

— Unde este el? Unde sunt ei?

— I-am lăsat la marginea pădurii. El nu doreşte să îl vezi dezbrăcat, numai cu pielea de leopard pe el. M-a rugat să îi aduc nişte haine civilizate.

Lady Greystoke a bătut fericită din palme şi a început să alerge spre casă.

— Stai puţin! Am aici toate hăinuţele lui. Le-am păstrat intacte. Îţi aduc un rând de haine de-ale lui, imediat.

Tarzan a început să râdă şi i-a spus.

— Singurele haine care i s-ar potrivi sunt ale mele, dar cred că şi acestea ar fi prea mici. Copilaşul tău a crescut, dragă Jane.

Peste o jumătate de oră, Korak „Omorâtorul”, venea călare spre fermă, să se întâlnească cu mama lui. Se întâlnea cu mama lui scumpă, a cărei imagine nu i s-a şters din inimă. S-au îmbrăţişat cu multă dragoste. Fericita femeie s-a întors apoi către Meriem, cu o expresie de milă, care a înlocuit fericirea din ochii ei.

— Copila mea, spuse ea, în mijlocul fericirii noastre, este ceva care te va mâhni foarte mult. Domnul Baynes nu a rezistat rănilor şi a murit

— Îmi pare foarte rău, a spus fata simplu. Mi-a făcut mult rău, dar şi-a răscumpărat toate greşelile. Credeam numai că îl iubesc. La început m-a fascinat, pe urmă i-am respectat curajul, mai ales forţa cu care a reuşit să îşi mărturisească păcatele. Am admirat întregul său comportament curajos. Dar nu l-am iubit cu adevărat. Nu am ştiut că iubesc până nu am aflat că fiul dumneavoastră trăieşte.

Zicând aceste cuvinte s-a întors spre Jack, zâmbind fericită. Lady Greystoke s-a uitat la fiul ei, la cel care va deveni lordul de Greystoke.

Nu s-a gândit nicio clipă la deosebirile sociale dintre un lord englez şi o simplă fată din Africa, a cărei origine era necunoscută. Dorea doar să ştie dacă şi fiul ei o iubeşte pe această orfană arabă.

Privirile lor i-au confirmat gândurile. Apoi cei doi tineri s-au îmbrăţişat şi i-au îmbrăţişat şi pe lordul şi lady de Greystoke.

— Acum a spus lady de Greystoke, am şi o fată.

Până la cea mai apropiată misiune creştină erau câteva zile de parcurs, aşa că au aşteptat câteva zile la fermă, pentru a se odihni şi pentru a se pregăti pentru un drum foarte lung. După nuntă s-au gândit să se ducă până la un port de pe coastă şi apoi cu vaporul până în Anglia. Aceste zile au fost cele mai fericite şi pline de bucurii din viaţa lui Meriem.

Nici nu îşi putea închipui însă minunăţiile care o aşteptau în lumea civilizată. Au ajuns după mai multe zile de mers până la un port de unde au luat vaporul spre casă. Acest vas uriaş şi oceanul întins o umpleau pe fată de admiraţie.

Apoi zgomotul şi învălmăşeala de la Londra au copleşit-o. La început i-a fost chiar frică de marele oraş. Dar s-a obişnuit foarte repede. Se aflau deja de o săptămână la Londra, când lordul de Greystoke a primit o veste de la vechiul lui prieten Artigny. Era de fapt o scrisoare de recomandare adusă de un oarecare general Armand Jacot.

Lordul de Greystoke îşi amintea de acest nume, pe care l-a zărit de multe ori prin paginile ziarelor. Acest Jacot, de fapt prinţ de Cadrenet, era un republican înfocat, care nu îşi purta titlul nobiliar, care aparţinea familiei sale de patru sute de ani. Dorea să fie considerat ca ori ce cetăţean onest. Deseori el spunea:

— Nu există loc pentru prinţi într-o republică!

Lordul de Greystoke îl primi în bibliotecă pe acest om încărunţit în bătălii. După câteva minute de discuţii, între cei doi interlocutori s-a născut o stimă reciprocă.

— Am venit aici, a început generalul să explice, pentru că scumpul nostru amiral Artigny. Mi-a spus că nu există nimeni pe lume care să cunoască atât de bine vestul şi centrul Africii ca dumneata. Te rog să îmi permiţi să iau toată istoria mea de la început. Acum câţiva ani. Fiica mea a fost furată de arabi, în timp ce eu îmi făceam serviciul în Legiunea Străină din Algeria. Am făcut tot ce am putut, cu bani şi relaţii, să o găsesc. Chiar şi guvernul Franţei s-a oferit să mă ajute financiar şi cu trupe, pentru a o regăsi. Fotografia ei a fost publicată în ziarele cele mai importante din Africa şi Europa, dar nu s-a găsit nimeni care să o fi văzut din ziua când a fost răpită. Acum o săptămână a venit la mine un arab, care spunea că se numeşte Abdul Kaimac. Mi-a spus că a găsit-o pe fata mea şi că mă poate duce acolo. M-am dus imediat la amiralul Artigny şi acesta mi-a spus că locul descris de arab se găseşte în nişte locuri pe care dumneata le cunoşti foarte bine şi că nu de mult ai venit de acolo.

— Ce dovadă a adus arabul că acea fată ar fi fiica dumneavoastră? a întrebat lordul de Greystoke.

— Niciuna, a răspuns generalul, aşa că m-am gândit că înainte de a organiza expediţia să vin aici să ne consultăm. Acest individ nu are decât o veche fotografie a ei dintr-o tăietură de ziar, în care

este dată recompensa pentru găsirea fetei. Mă tem că a găsit-o undeva şi că îmi va arăta o fată albă, bizuindu-se pe faptul că au trecut atâţia ani, iar eu nu aş mai fi în stare să îmi recunosc fata.

— Aveţi fotografia aceea? s-a interesat lordul.

Generalul a scos un plic din buzunarul de la piept,

Din care a luat o tăietură de ziar, îngălbenită de vreme. Ochii bătrânului general s-au umezit de lacrimi uitându-se la fotografia fiicei lui, pe care a pierdut-o cu ani în urmă. Lordul de Greystoke a examinat fotografia câteva secunde.

O expresie ciudată i-a apărut pe faţă. A luat clopoţelul de pe masă şi l-a scuturat uşor. Un valet a intrat imediat.

— Spune-i soţiei fiului meu că o rog să fie atât de bună şi să vină până în bibliotecă! a ordonat lordul.

Amândoi bărbaţii au rămas tăcuţi câteva clipe. Generalul Jacot nu putea să îşi mai arate durerea şi dezamăgirea pe care le-a simţit, văzând cât de sumar s-a terminat această discuţie cu lordul de Greystoke, în care şi-a pus atâtea speranţe. Era hotărât ca de îndată ce tânăra doamnă va coborî, va găsi o scuză ca să plece. Peste câteva minute a apărut şi Meriem. Lordul de Greystoke şi generalul Jacot s-au sculat politicos. Englezul nu a prezentat-o pe tânăra femeie, dorind să vadă efectul pe care îl are prezenţa lui Meriem asupra bătrânului general. Urmărea să vadă reacţiile celor doi. Generalul s-a uitat lung la Meriem, apoi la lordul de Greystoke.

— De când ştii că este ea? a întrebat el cu un ton uşor de mustrare.

— De când mi-ai arătat fotografia ei, a răspuns englezul.

— Este ea! a exclamat generalul Armand Jacot. Tremurând de emoţie. Însă ea nu mă recunoaşte, dar bineînţeles că nu are de unde… Copila mea, eu sunt…

Dar ea l-a întrerupt, cu un strigăt de bucurie şi a alergat spre el cu braţele deschise.

— Te cunosc! Te cunosc! Îmi aduc aminte foarte bine de tot! a strigat ea, strângându-l la piept pe bătrânul ostaş.

Apoi au fost chemaţi şi Jack şi lady de Greystoke.

— Vezi că nu te-ai însurat cu o fată orfană dintr-un sat de arabi, a zis Meriem. Nu-i aşa că totul este extraordinar?

— Ba tu eşti extraordinară, a zis Jack. Eu m-am însurat cu mica Meriem, iar din partea mea poţi fi arabă sau o tarmangani.

— Nu este de niciun fel de care ai spus, a zis generalul Jacot. Ea este o prinţesă, după toate drepturile care i se cuvin!

SFÂRŞIT

TARZAN ŞI NESTEMATELE DIN OPAR

Sau

RĂZBUNAREA ŞEICULUI

1916

CAPITOLUL I — Belgian şi arab

Locotenentul Albert Werper trebuia să mulţumească prestigiului numelui său, pe care-l dezonorase, faptul că scăpase atât uşor de pedeapsa de a fi dat afară din armată.

La început, chiar a fost prea mulţumit că în loc să fie dat în judecată consiliului de război, a fost trimis într-un post în Congo. Dar acum, după şase luni de monotonie, de izolare şi singurătate apăsătoare, s-a produs în el o schimbare neaşteptată.

Tânărul ofiţer se gândea necontenit la soarta lui tristă. Ziua întreagă era cuprins de o compătimire bolnăvicioasă pentru el însuşi, ce sădise cu timpul, în mintea lui slabă şi şovăitoare, o ură cumplită împotriva acelora care îl trimiseseră acolo, adică tocmai împotriva oamenilor cărora trebuia să le fie recunoscător că l-au salvat de la o degradare ruşinoasă.

Regreta viaţa veselă din Bruxelles mai mult decât regretase vreodată greşelile ce l-au smuls din cea mai frumoasă şi mai plină de distracţii dintre capitalele Europei.

Dar cu cât treceau zilele, a ajuns să-şi concentreze ura împotriva reprezentantului din Congo al autorităţilor belgiene, asupra căpitanului care era comandantul lui.

Acest ofiţer era un om rece, taciturn, inspirând prea puţină dragoste inferiorilor săi direcţi. Totuşi era respectat şi temut de soldaţii indigeni de sub comanda sa.

Werper obişnuia să stea ore întregi cu superiorul lui. Şedeau amândoi pe veranda locuinţei lor comune, fumându-şi ţigările după cină, într-o tăcere pe care niciunul nu părea că are dorinţa să o întrerupă.

Ura fără niciun rost a locotenentului se transformase, în cele din urmă, într-o adevărată obsesie. Considera firea tăcută a căpitanului drept o atitudine voită de a-l înjosi pentru greşelile din trecut.

Îşi închipuia că superiorul său îl dispreţuia, aşa că se chinuia în sine, până când într-o seară, mania lui a luat formele unei nebunii furioase.

Mângâindu-şi patul revolverului de la şold, ochii i s-au îngustat, iar sprâncenele i s-au curbat. În cele din urmă, nu a mai putut răbda şi a izbucnit.

— E ultima oară că mă mai insulţi! a strigat el, sărind în picioare. Sunt ofiţer şi nobil şi nu îţi voi mai suporta nimic fără a nu-ţi cere socoteală. Urâtule!

Căpitanul, cu o expresie de surpriză pe figura, s-a întors către inferiorul său. Mai văzuse el oameni cuprinşi deodată de nebunia codrului: nebunia singurătăţii şi a neîncetatelor frământări de gânduri şi poate chiar atinşi puţin de friguri.

S-a sculat şi a întins o mână, ca să o pună pe umărul celuilalt, având pe buze cuvinte liniştitoare,

sfătuitoare, dar care nu au mai apucat să fie rostite vreodată

Werper a considerat mişcarea superiorului său drept o încercare de a-l ataca. A ridicat revolverul la nivelul inimii căpitanului, astfel că acesta abia a făcut un pas, când Werper a apăsat pe trăgaci.

Fără să scoată măcar un geamăt, căpitanul s-a rostogolit pe pardoseala verandei; dar chiar în acea clipa a dispărut furia care a întunecat creierul lui Werper şi el a putut vedea fapta pe care o comisese în aceeaşi lumină cu care aveau să o vadă cei care urmau să fie chemaţi să-l judece.

A auzit strigăte din căsuţele unde erau soldaţii şi a văzut oameni alergând în direcţia unde se afla el. Desigur că-l vor aresta, iar dacă nu-l vor ucide pe loc îl vor duce într-o altă localitate din Congo, unde un tribunal militar compus după toate rânduielile va face cu toată siguranţa acelaşi lucru, dar în mod legal.

Werper însă nu avea chef să moară, nicio dată nu dorise mai mult să trăiască decât în acest moment când şi-a pierdut dreptul de a trăi.

Oamenii se apropiau acum de el. Ce era de făcut?

Se uită împrejur, ca şi cum ar fi căutat motivul unei scuze plauzibile pentru crima pe care o săvârşise. Dar nu a văzut decât corpul omului pe care-l împuşcase fără niciun motiv.

În disperare, s-a întors şi a fugit de soldaţii care veneau spre el. A străbătut în fugă curtea cazărmii, ţinând revolverul strâns în mână.

La poartă a fost oprit de o santinelă.

Werper nu a mai stat să discute cu acesta sau să uzeze de autoritatea gradului său, ci a ridicat revolverul fără nicio somaţie ca să îl împuşte pe negru, fără ca acesta să aibă vreo vină.

După câteva clipe, fugarul a deschis poarta şi a dispărut în întunericul codrului, având grijă înainte să-şi însuşească, de la santinela ucisă, carabina şi cartuşiera acestuia.

Toată noaptea a fugit tot mai departe, mai adânc în inima junglei. Din când în când urletul vreunui leu îl făcea să se oprească, să asculte.

Ţinându-şi arma pregătită, cu cartuşe pe ţeava, mergea înainte, având mai multă teamă de oamenii de care era urmărit decât de carnivorele sălbatice pe care le-ar fi putut întâlni.

Într-un târziu s-a luminat de ziuă, dar el tot mai continuă să meargă. Nu simţea nici foame, nici sete, de spaima ce îi pricinuia gândul că ar putea fi prins.

Nu s-a gândit la nimic altceva decât la scăpare. Nu îndrăznea să se oprească pentru a se odihni sau să mănânce, până nu va mai fi nicio primejdie de urmărire

A mers aşa multă vreme, până când în cele din urmă, a căzut şi nu s-a mai putut ridica.

Nu ştia cât timp a alergat, nici nu încercă să afle. Când nu mai a putut să fugă, nu a ştiut că a ajuns la limita puterilor sale.

Sfârşit de oboseală, şi-a pierdut cunoştinţa.

În starea aceasta a fost găsit de Ahmet Zec, banditul arab. Oamenii acestuia erau de părere să-l străpungă imediat cu suliţa pe acest inamic al neamului lor, însă Ahmet ţinea ca lucrurile să se petreacă într-un alt mod.

Mai întâi dorea să ia câteva informaţii de la acest belgian. Era mai uşor, se gândea el pe drept cuvânt, să pui mai întâi întrebări unui om şi după aceea să-l ucizi, decât invers.

A poruncit ca locotenentul Albert Werper să fie transportat în propriul său cort, iar doi robi să-l îndoape cu vin şi cu mâncare, pe rând, în cantităţi mici, până când în sfârşit prizonierul îşi veni în fire.

Când a deschis ochii, a văzut figuri străine de negri împrejurul lui, iar afară lângă uşa cortului, silueta unui arab. Nicăieri nu se vedea uniforma soldaţilor săi.

Arabul de afară şi-a întors capul şi văzându-l că a deschis ochii, a intrat în cort şi s-a apropiat.

— Eu sunt Ahmet Zec, a zis. Tu cine eşti şi ce cauţi în ţinuturile mele? Unde îţi sunt soldaţii?

Ahmet Zec! Werper deschise ochii mari, dar inima i s-a făcut cât un purice.

Era acum în ghearele celui mai cunoscut dintre bandiţi, unul care îi ura pe toţi europenii, în special pe aceia care purtau uniforma Belgiei.

Forţele militare belgiene îi declaraseră război de mulţi ani atât lui, cât şi tribului său, dar fără niciun rezultat. Era un război fără cruţare şi dintr-o parte şi din cealaltă.

Dar Werper a văzut imediat, chiar în ura cea mare a acestui arab faţă de belgieni o rază de speranţă pentru el.

Era şi el un fugar, scos de sub protecţia legilor. Deci amândoi aveau cel puţin un interes comun.

Werper s-a hotărât să îşi joace ultima carte cât va putea mai bine.

— Am auzit de tine, răspunse el, dar de fapt te căutam. Ai mei îmi sunt acum duşmani şi îi urăsc. Chiar în momentul de faţă mă caută soldaţii mei, ca să mă ucidă. Am ştiut că îmi vei da ajutor, pentru că şi tu îi urăşti. În schimb, voi intra în serviciul tău. Sunt soldat vechi, ştiu să lupt bine, iar duşmanii tăi sunt şi ai mei.

Ahmet Zec îl privi pe european în tăcere. Prin creierul lui se perindau o mulţime de gânduri, din care cel dintâi era că necredinciosul minte.

Desigur însă că se putea prea bine să nu mintă, iar dacă spunea adevărul propunerea lui merita toată atenţia. Luptători nefiind nicio dată destui, mai ales albi cu deprinderea şi cunoştinţele militare pe care le are un ofiţer.

Dar Ahmet Zec s-a încruntat şi inima lui Werper s-a strâns de spaimă. Werper nu îl cunoştea pe Ahmet Zec, care era în stare să se încrunte, atunci când altul ar fi zâmbit şi să zâmbească, atunci când altul s-ar fi încruntat.

— Dar dacă mă minţi? a zis arabul.

— Pune-mă la încercare, i-a răspuns Werper.

— Aşa-i, pot să te ucid oricând. Dar ce mai vrei, pe lângă viaţa ce ţi-o las, în schimbul serviciilor tale?

— La început numai hrană şi adăpost, a răspuns Werper. Mai târziu, dacă merit mai mult, putem ajunge uşor la o înţelegere.

Singura dorinţă a lui Werper în momentul acela era să-şi păstreze viaţa.

Au încheiat deci un acord şi locotenentul Albert Werper a intrat ca membru în banda de hoţi de fildeş şi de sclavi, de sub comanda faimosului bandit arab Ahmet Zec.

Luni întregi ofiţerul belgian a călărit împreună cu bandiţii. Se lupta alături de ei, cu un curaj sălbatic şi cu o cruzime la fel de mare ca şi a acestor disperaţi.

Ahmet Zec se uita la noul său recrut cu ochi de vultur şi cu o satisfacţie crescândă. Încredere i-a sporit în acest om ceea ce reprezenta o independenţă mai mare de acţiune pentru Werper.

Încrederea tot mai mare pe care arabul o acorda belgianului a ajuns până acolo încât Ahmet Zec a găsit de cuviinţă să îi împărtăşească un plan pe care l-a conceput de multă vreme, dar pe care nu a avut nicio dată prilejul să-l pună în aplicare.

Însă cu ajutorul unui european, toate s-ar fi putut duce mai uşor la îndeplinire. A început să discute cu Werper, pe ocolite.

— Ai auzit vreodată de un om căruia i se zice Tarzan? a întrebat el.

Werper a dat din cap afirmativ.

— Am auzit de el, dar nu îl cunosc.

— Dacă nu ar fi el, ne-am putea face comerţul în linişte şi cu mari câştiguri, a continuat arabul. Ani întregi a luptat împotriva noastră, gonindu-ne din cele mai bogate părţi ale acestor ţinuturi, hărţuindu-ne şi înarmând indigenii ca să ne poată respinge, când veneam să facem comerţ cu ei.

S-a oprit o clipă uitându-se la belgian.

— E foarte bogat, a reluat Zec. Dacă am putea găsi mijlocul să îl facem să ne plătească aur mult, nu numai că am fi răzbunaţi pe el, dar şi răsplătiţi pentru tot ceea ce ne-a împiedicat să câştigăm de la indigenii protejaţi de el.

Werper a scos o ţigară din tabachera sa de aur şi a aprins-o.

— Ai vreun plan prin care îl poţi sili să plătească? a întrebat el.

— Are o soţie, a replicat Ahmet Zec, despre care se spune că este foarte frumoasă. Am putea primi un preţ bun pe ea în târgul de la nord, dacă ne-ar veni prea greu să luăm o răscumpărare de la soţ.

Werper şi-a aplecat uşor capul, rămânând pe gânduri. Ahmet Zec aştepta răspunsul.

Puţinul ce a mai rămas bun în Albert Werper s-a revoltat la gândul de a vinde o femeie albă ca sclavă, trimiţând-o în mizeria unui harem arab.

S-a uitat la Ahmet Zec. I-a văzut ochii îngustându-se şi a înţeles că bănuia intenţia lui de a se împotrivi.

Dar ce-ar fi ajuns belgianul dacă refuza? Viaţa lui era în mâinile acestui barbar, care preţuia viaţa unui necredincios mai puţin decât pe a unui câine, iar Werper ţinea mult la viaţa lui.

Dar la urma urmei, ce era pentru el femeia aceea? Era fără îndoială, o albă din lumea civilizată, aparţinând deci societăţii organizate din care el, ca proscris, nu mai făcea parte.

Mâna oricărui alb s-ar fi putut ridica împotriva lui. Ea nu era prin urmare, decât un duşman firesc, iar dacă el refuză să fie de acord cu răpirea ei, Ahmet Zec l-ar fi ucis.

— Stai pe gânduri? a murmurat arabul.

— Nu, a răspuns Werper, cântăream şansele noastre de reuşită, precum şi răsplata mea. Ca european pot fi primit în casa şi la masa lor. Tu nu ai pe nimeni care ar putea face asta. Riscul însă

este prea mare şi ar trebui să fiu bine plătit, Ahmet Zec.

Un zâmbet de uşurare a trecut pe faţa banditului.

— Bine te-ai gândit, Werper, a exclamat arabul bătându-l pe umăr. Meriţi să fii bine răsplătit şi voi avea grijă de asta. Acum să stăm şi să facem un plan, cum e mai bine să acţionăm.

S-au aşezat pe un covor moale sub mătasea decolorată a cortului, odinioară plină de lucruri scumpe şi au vorbit încet până noaptea târziu.

Erau amândoi înalţi şi purtau barbă, iar soarele şi vântul au făcut ca tenul belgianului să se apropie foarte mult de acela al unui arab. Werper a copiat fiecare amănunt al îmbrăcăminţii şefului său, aşa că la înfăţişare semăna cu un arab.

Târziu de tot s-a sculat şi s-a retras în propriul său cort. A doua zi şi-a petrecut-o refăcându-şi uniforma de ofiţer belgian, luând de pe ea până şi cel mai mic semn care ar fi putut arăta că a fost confecţionată în scopuri militare.

Dintr-o ladă conţinând o mulţime de obiecte furate, Ahmet Zec i-a dat o cască englezească şi o şa europeană, iar dintre sclavii săi negri şi oamenii săi i-a alcătuit o ceată de cărăuşi şi vânători, care conţinea toate elementele unei mici caravane a unui vânător de vânat mare.

În capul acestei coloane, Werper a pornit din tabăra banditului arab Ahmet Zec.

CAPITOLUL II — Pe drumul Oparului

Cu vreo două săptămâni mai târziu, John Clayton, lord de Greystoke, întorcându-se dintr-o inspecţie a întinselor sale domenii africane, a zărit o coloană de oameni care treceau peste câmpia situată între reşedinţa sa şi pădurea dinspre nord.

Şi-a oprit calul ca să observe mica ceată de oameni care tocmai apărea de după o ridicătură de pământ. Ochii lui ageri au observat reflexul soarelui pe casca albă a unui om călare şi cu convingerea că un vânător european îi caută

ospitalitatea, a dat pinteni calului, ieşind în întâmpinarea noului sosit.

Peste o jumătate de oră, erau pe scările verandei din faţa locuinţei sale, recomandându-l pe domnul Jules Frecoult doamnei de Greystoke.

— M-am rătăcit, acesta este adevărul, a explicat domnul Frecoult. Călăuza mea nu a fost nicio dată prin părţile acestea, iar oamenii pe care i-am luat din ultimul sat prin care am trecut, nu cunosc aceste locurile nici pe atât. Au dezertat acum două zile, aşa că am fost foarte norocos că întâmplarea ne-a favorizat să dăm peste ajutor. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă nu vă găseam.

Au hotărât ca Frecoult şi oamenii săi să rămână acolo câteva zile sau până când se vor simţi odihniţi. După aceea, lordul Greystoke le va da călăuze care îi vor conduce în siguranţă înapoi în ţinuturile pe care călăuza lui Frecoult se presupunea că le cunoaşte.

Sub masca unui gentleman francez cu avere, Werper a avut prea puţină greutate să-şi înşele gazda şi să intre în graţiile lui Tarzan şi a soţiei acestuia.

Dar cu cât rămânea mai mult acolo, cu atât îşi pierdea speranţa că-şi va putea îndeplini planurile cu uşurinţă. Lady Greystoke nu se îndepărta nicio dată singură de locuinţa ei, iar devotamentul sălbatic al războinicilor Waziri, care formau cea mai mare parte din oamenii lui Tarzan părea că închide orice posibilitate unei încercări cu succes de a o răpi.

Iar să mituiască pe vreunul dintre Waziri era cu neputinţă.

A trecut o săptămână şi Werper nu a progresat deloc în îndeplinirea planului său, după cum socotea el, în afară de ziua sosirii lui acolo.

Dar chiar în momentul când aproape că a ajuns la disperare, s-a întâmplat ceva care i-a reînnoit speranţa, făcându-l să se gândească la o răsplată mai mare decât banii pentru răscumpărarea femeii.

La reşedinţă a sosit un curier cu poşta săptămânală şi lordul de Greystoke şi-a petrecut toată după-amiaza în biroul său, citind şi răspunzând la scrisori.

Seara, la cină, părea distrat şi imediat după masă, s-a scuzat şi s-a retras, urmat de lady Greystoke după câteva minute.

De pe veranda unde rămăsese, Werper a putut auzi vocile lor într-o discuţie aprinsă şi închipuindu-şi că se petrece ceva neobişnuit, s-a ridicat uşor din scaunul său. Ascunzându-se în umbra tufişurilor de pe lângă verandă, s-a strecurat până sub fereastra camerei în care vorbeau lordul şi lady Greystoke.

Acolo a tras cu urechea şi a obţinut un rezultat neaşteptat, deoarece de la primele cuvinte, o mare surescitare a pus stăpânire pe el. Lordul de Greystoke vorbea cu lady de Greystoke.

— Nu am avut nicio dată încredere în siguranţa acelei societăţi, zicea ea, dar îmi pare de necrezut să fi dat faliment cu o sumă atât de mare, doar dacă nu au fost nişte maşinaţiuni necinstite.

— Asta bănuiesc şi eu, a răspuns Tarzan, dar oricare ar fi cauza, cert este faptul că am pierdut tot ce aveam şi nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă întorc la Opar şi să mai iau ceva aur.

— John, a strigat lady Greystoke, nu este un alt mijloc? Nu pot suporta gândul să te întorci în acel loc îngrozitor.

Werper a simţit un tremur în vocea ei.

— Mai bine trăiesc restul vieţii în sărăcie decât să ştiu că înfrunţi primejdiile din Opar.

— Să nu ai nicio frică, a asigurat-o Tarzan râzând. Sunt eu în stare să am grijă de mine, iar de nu, Wazirii care mă vor însoţi vor avea grijă să nu mi se întâmple nimic rău.

— Au mai fugit ei odată din Opar lăsându-te în voia soartei, îi aminti ea.

— Nu mai fac ei aşa ceva a doua oară, o linişti el. Chiar şi atunci le-a fost ruşine şi veneau înapoi

când i-am întâlnit.

— Dar poate sunt alte mijloace, a insistat ea.

— Nu există niciun alt mijloc măcar pe jumătate atât de uşor de a obţine o nouă avere decât de a merge direct la comoara din Opar şi a o aduce încoace, a răspuns el.

A continuat apoi cu gândul să o liniştească:

— Iau eu toate măsurile, Jane dragă, aşa că locuitorii de acolo nu vor şti nicio dată că m-am întors acolo şi le-am luat o porţie din comoara lor, de a cărei existenţă nici măcar nu ştiu.

Tonul său categoric a încredinţat-o pe lady Greystoke că orice cuvânt împotriva acestei idei ar fi fost de prisos, aşa că a schimbat subiectul discuţiei.

Werper a mai rămas acolo ca să asculte, alte câteva minute, iar după aceea, încredinţat că a auzit tot ce era necesar şi fiindu-i teamă să nu fie descoperit, s-a întors pe verandă, unde a fumat câteva ţigări una după alta.

A doua zi de dimineaţă, la cafea, Werper le-a comunicat intenţia de a pleca în curând şi i-a cerut lui Tarzan permisiunea să vâneze în drumul său animale mari în ţinuturile Wazirilor, drept pe care Tarzan i l-a acordat bucuros.

Belgianul a avut nevoie de două zile să se pregătească de plecare, dar în cele din urmă a plecat cu caravana lui, însoţit de un singur Waziri, pe care i l-a dat împrumut lordul de Greystoke.

Ceata lui Werper a făcut doar un marş scurt, când el s-a prefăcut bolnav şi i-a anunţat că va rămâne unde se afla până când se va însănătoşi.

Deoarece ajunseseră numai la o mică distanţă de reşedinţa lui Tarzan, a dat drumul războinicului Waziri, spunându-i că va trimite după el de îndată ce va fi în stare să-şi continue călătoria.

Îndată ce acesta a plecat, belgianul l-a chemat în cortul său pe unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec şi l-a trimis să pândească plecarea lui Tarzan, cu ordinul ca acesta să se întoarcă

imediat şi să-i dea de veste momentul, precum şi direcţia în care a pornit englezul.

Nu a avut mult de aşteptat, căci trimisul său s-a întors chiar a doua zi cu vestea că Tarzan a plecat în dimineaţa aceea în direcţia sud-est, împreună cu o ceată de cincizeci de războinici Waziri.

Werper i-a scris o scrisoare lungă lui Ahmet Zec şi chemându-şi un om de încredere, i-a înmânat-o.

— Trimite chiar acum un curier până la Ahmet Zec cu scrisoarea aceasta, a spus Werper. Tu vei rămâne aici în tabără, aşteptând noi ordine de la el sau de la mine. Dacă vine cineva de la fermă, spune-i că sunt foarte bolnav şi că nu pot să văd pe nimeni.

A reluat discuţia după o mică pauză:

— Acum pregăteşte-mi şase sclavi şi şase oameni înarmaţi, cei mai puternici şi mai curajoşi din toată caravana. Eu mă duc după englez, să descopăr unde este ascuns aurul său.

Iată deci, că pe când Tarzan, rămas numai în pielea de căprioară peste şolduri şi înarmat cu armele primitive ce îi erau atât de dragi, îşi conducea războinicii către cetatea moartă a Oparului, Werper, renegatul, îl urmărea pas cu pas, în lungile zile călduroase, făcându-şi noaptea tabăra în apropiere de ei.

Pe când ei înaintau astfel, Ahmet Zec călărea cu toţi oamenii lui spre sud, către ferma lui Greystoke.

Pentru Tarzan această expediţie era ca şi o excursie făcută într-o zi de sărbătoare. Civilizaţia lui, în cel mai bun caz, se limita numai la strat subţire, pe care îl dădea jos odată cu îmbrăcămintea incomodă europeană, de câte ori avea un pretext plauzibil.

Numai dragostea sa nemărginită pentru soţia sa îl mai reţinea să păstreze o aparenţă de om civilizat, situaţie în care ura pretenţiile şi ipocriziile din jurul lui.

Cu viziunea clară a unei minţi curate, pătrunsese până în miezul putred din inima lucrurilor: lăcomia laşă pentru linişte şi confort şi protejarea drepturilor de proprietate.

Ştia că frumuseţea vieţii, arta, muzica şi literatura, se datorau acestei civilizaţii, dar mai ştia că ele există şi în afara acestei civilizaţii.

— Arată-mi mie, zicea adesea, dacă vreunul din indivizii aceştia graşi şi bogaţi a dat naştere vreodată unui ideal frumos. Numai prin încrucişarea armelor, prin lupta pentru existenţă în mijlocul primejdiei şi a morţii, în faţa lui Dumnezeu, care se manifestă prin desfăşurarea forţelor teribile ale naturii… numai atunci ia naştere ce este mai frumos şi mai bun în inima şi creierul omenesc.

De aceea Tarzan se întorcea întotdeauna la Natură, după cum un îndrăgostit s-ar duce la o întâlnire mult amânată, după ce a stat un timp între zidurile unei închisori.

Waziri lui erau mai civilizaţi, în esenţă, decât el. Ei îşi găteau carnea înainte de a o mânca şi considerau drept scârboase multe din felurile de mâncare pe care Tarzan le mâncase cu poftă toată viaţa lui.

Dar atât de perfid este virusul ipocriziei că până şi curajosul Tarzan ezita să dea curs poftelor sale fireşti în faţa lor. Mânca şi el carne friptă, dar ar fi preferat-o crudă şi nepreparată.

Vânatul îl ucidea cu suliţa şi cu săgeţi, când ar fi vrut să sară asupra lui din ascunzătoare şi să-şi înfigă colţii în beregata animalului surprins.

În cele din urmă însă, vocea laptelui pe care-l supsese la sânul sălbaticei sale mame adoptive a fost mai puternic în el şi nu a mai putut rezista poftei pentru sângele cald al vânatului proaspăt ucis, iar muşchii lui zvâcneau de nerăbdare să înfrunte codrul, în lupta pentru existenţă, care fusese singurul său drept din naştere, în primii douăzeci de ani ai vieţii sale.

CAPITOLUL III — Nostalgia junglei

Tulburat de aceste porniri foarte puternice, Tarzan stătea întins, fără să poată dormi, într-o noapte, în tabără înconjurată de mărăcini care apărau oarecum mica ceată de eventualele atacuri ale marilor animale carnivore din junglă. Un singur războinic somnoros a rămas de gardă lângă focul care trebuia întreţinut în permanenţă şi de care fiinţa cu ochi strălucitori se temea.

Urletul şi mârâitul marilor feline se amestecau cu nenumăratele zgomote ale locuitorilor mai mici din junglă, parcă numai pentru a aţâţa flacăra sălbatică din pieptul lordului englez crescut în codru.

Se zvârcoli fără somn pe patul său de ierburi, mai bine de o oră, dar după aceea s-a sculat ca o umbră, fără zgomot şi pe când războinicul Waziri stătea întors cu spatele spre el, a sărit gardul de mărăcini, fără să îi pese de ochii înflăcăraţi de dincolo.

S-a aruncat tăcut într-un copac şi a dispărut.

Un timp oarecare a alergat prin copaci numai pentru plăcerea ce o simţea că se află acolo, aruncându-se distanţe mari prin aer, de la un copac uriaş al pădurii până la altul.

După aceea s-a urcat pe crengile uşoare din vârful copacilor, unde luna lumina în toată splendoarea ei, iar un vânt uşor răcorea aerul.

Acolo s-a oprit ridicându-şi faţa către Goro, luna. A stat un moment cu mâna ridicată, tremurându-i pe buze strigătul fioros al antropoidului, pe care însă îl opri la timp, ca să nu-i stârnească pe Waziri care cunoşteau destul de bine cumplita chemare a stăpânului lor.

A mers apoi mai încet, furişându-se cu băgare de seamă, pentru că acum dorea să ucidă.

A coborât pe pământ, în întunericul de nepătruns din jurul trunchiurilor de copaci, sub vegetaţia care atârna de pe crengi în jos.

Din când în când, se apleca cu nasul până jos.

A căutat şi a găsit în curând o cărare largă pe care o fac animalele când merg de multe ori pe acelaşi drum într-un scop anumit: la un loc de adăpat, de exemplu.

Aşteptarea i-a fost în curând răsplătită, simţind mirosul proaspăt a lui Bara, cerbul. A salivat şi un mormăit surd i-a scăpat de pe buze.

A dispărut acum şi ultimul rest al unei existenţe artificiale. Era din nou vânătorul primitiv, primul om, pe treapta cea mai înaltă a dezvoltării antropoizilor.

A urmărit în susul vântului urma mirosului specific cu un simţ care întrecea atât de mult pe acela al unui om obişnuit, că este cu neputinţă să îl caracterizăm cu o măsură oarecare.

El se ţinea fără greş după urma mirosului plăcut, pătrunzător, lăsat de piciorul lui Bara, deşi era des întretăiată de mirosul mai greu al carnivorelor şi de duhoarea lui Horta, mistreţul.

În sfârşit, mirosul cerbului l-a atenţionat pe Tarzan că vânatul este pe aproape. S-a urcat din nou în copac, pe crengile cele mai joase, de unde putea să observe pământul şi să prindă cu urechea şi cu nasul cel mai mic semn că şi-a ajuns prada.

Şi nici nu a trecut mult până când a putut să îl vadă pe Bara stând atent la marginea unei poieniţe scăldate în lumina lunii.

S-a strecurat fără zgomot printre crengi până a ajuns chiar deasupra cerbului. În mâna dreaptă avea cuţitul lung de vânătoare al tatălui său, iar în inimă, pofta de a ucide a unui carnivor.

O singură clipă a stat nemişcat sus pe creangă, deasupra animalului care nu bănuia nimic, apoi s-a aruncat asupra lui. Izbitura greutăţii corpului său a trântit cerbul în genunchi, iar înainte ca acesta să se poată scula, cuţitul i-a şi străpuns inima.

Apoi Tarzan s-a sculat de pe corpul animalului pe care l-a ucis pentru a da drumul, în faţa lunii, teribilului său strigăt de victorie. Însă vântul a adus

până la nasul său ceva care l-a făcut să rămână tăcut şi nemişcat ca o statuie.

Ochii lui sălbatici au scânteiat în direcţia de unde i-a adus vântul acel miros, iar după o clipă a văzut iarba de la marginea poienii desfăcându-se. Numa, leul, venea păşind maiestuos.

Ochii lui galben-verzui erau aţintiţi asupra lui Tarzan, şi oprindu-se la o mică distanţă, privi cu invidie vânatul, pentru că lui Numa nu-i mersese bine în seara aceea.

De pe buzele omului izbucni un mârâit puternic de prevenire. Numa a răspuns şi el, dar fără să înainteze, stând locului şi bătând din coadă încet, în timp ce Tarzan, încălecat pe prada sa, îşi tăia o porţie bună din cerb.

Numa îl privea cu o mânie şi furie crescândă, văzându-l cum muşcă cu poftă din carnea caldă. A scos mârâituri sălbatice de ameninţare.

S-a întâmplat ca tocmai acest leu să nu fi venit nicio dată în contact cu Tarzan al maimuţelor, aşa că era buimăcit de ceea ce vedea. Iată o fiinţă care după înfăţişare şi miros, părea a fi om. Numa mai gustase carne de om şi ştia că deşi nu este din cele mai gustoase, totuşi omul este animalul cel mai uşor de ucis.

Dar mârâiturile feroce ale acestei fiinţe îi aminteau de alţi adversari îngrozitori de-ai săi.

Această impresie l-a făcut să se oprească, cu toate că mirosul de carne proaspătă de cerb îi aţâţa pofta până la nebunie.

Tarzan îl pândea necontenit, ghicind ce se petrecea în micul creier al carnivorului şi bine a făcut, deoarece, în cele din urmă Numa nu s-a mai putut stăpâni sa aştepte.

Îşi plezni deodată coada dreapta şi ţeapănă, dar în aceeaşi clipă, omul maimuţelor, ştiind ce înseamnă acest semnal, a apucat între dinţi restul din pulpa de cerb şi a sărit pe creanga copacului din apropiere.

Numa sărise şi el, venind cu o iuţeală asemănătoare cu a unui tren expres.

Retragerea lui Tarzan nu era o indicaţie a vreunui sentiment de frică. Viaţa din junglă este întocmită după alte rânduieli decât ale noastre şi alte criterii domnesc acolo.

Dacă Tarzan ar fi fost flămând, fără îndoială că ar fi stat locului şi ar fi înfruntat atacul leului.

O mai făcuse el şi în alte ocazii, de multe ori, după cum chiar el însuşi atacase lei în trecut. Dar acum pe lângă faptul că nu era flămând, luase cu el mai multă carne crudă decât ar fi putut mânca

Cu toate acestea, privea cu, destulă neplăcere la Numa, care sfâşia carnea animalului ucis de altul.

Acest Numa străin trebuia pedepsit. Tarzan s-a gândit să chinuie fiara.

În apropiere se aflau mai mulţi copaci cu fructe mari, grele şi tari. Tarzan s-a aruncat într-unui din aceştia, cu uşurinţa unei veveriţe.

După aceea, a început un bombardament în toată regula, care l-a făcut pe Numa să scoată nişte răcnete de se cutremura pământul. Tarzan lovea încontinuu leul cu fructele acelea tari.

Era cu neputinţă pentru Numa să poată mânca sub ploaia aceea de fructe tari. Nu putea decât să urle şi să mârâie.

În cele din urmă, ă plecat de lângă cadavrul lui Bara, cerbul.

Porni răcnind şi foarte furios, dar nu a ajuns decât până la marginea poienii unde a amuţit. Tarzan l-a văzut aplecându-şi capul, lungindu-se cu corpul aproape de pământ şi cu coada tremurând.

În poziţia aceasta, fiara s-a furişat spre copacii din partea opusă lui Tarzan.

Tarzan a devenit foarte atent. Şi-a înălţat capul şi a mirosit vântul uşor dinspre pădure.

Ce i-a atras oare atenţia lui Numa, făcându-l să plece tiptil, fără să mai arunce o singură privire spre locul înfrângerii sale?

În timp ce leul dispărea printre copacii din partea cealaltă a poienii, vântul uşor care bătea înspre Tarzan i-a adus dezlegarea acestei enigme privind noua atitudine a leului.

Mirosea a om.

Agăţând de creanga unui copac restul din pulpa cerbului, Tarzan şi-a şters palmele pline de grăsime pe pulpe, pornind în urmărirea lui Numa.

O cărare de elefant, largă şi bine bătătorită, începea chiar din marginea poienii. Numa s-a furişat paralel cu ea, în timp ce deasupra lui mergea Tarzan prin copaci, ca o umbră a răzbunării.

Marea felină sălbatică şi omul sălbatic care o urmărea, au văzut prada aproape în acelaşi timp, deşi amândoi ştiau despre ea că e un om negru, cu mult înainte ca el să fi apărut înaintea ochilor lor.

Nărilor lor sensibile au detectat imediat mirosul, iar Tarzan şi-a dat seama că este mirosul unui băştinaş necunoscut bătrân şi de sex masculin, deoarece rasa, vârsta şi sexul îşi au mirosul lor specific.

Era într-adevăr un bătrân care mergea singur prin jungla întunecoasă, un om de statură medie, zbârcit, tatuat bizar şi îmbrăcat sumar, cu o piele de hienă pe umeri. Capul animalului era împăiat.

Tarzan a recunoscut însemnele unui vrăjitor negru şi a aşteptat cu o plăcere sălbatică ca leul să atace, pentru că lui nu îi plăceau vrăjitorii. În momentul însă când Numa a atacat, Tarzan şi-a adus aminte deodată că leul îi furase vânatul cu câteva minute mai înainte, iar răzbunarea nu trebuia să întârzie.

Negrul nu a observat primejdia decât numai atunci când a auzit trosnetul crengilor sub labele lui Numa. Şi-a întors capul să vadă ce este, dar în clipa în care a zărit leul fioros cu coama neagră, era prea târziu.

În acelaşi moment, Tarzan a sărit de pe creangă drept în spinarea leului, iar în momentul când a

atins leul, i-a şi înfipt cuţitul, până la plăsele, sub umărul stâng. Apoi şi-a pus mâna dreaptă în coama lui stufoasă, dinţii în beregată, iar cu picioarele l-a cuprins de mijloc.

Scoţând un urlet de durere şi furie, fiara s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a trântit pe spate. Dar Tarzan se ţinea bine de coamă, implântând mereu cuţitul între coastele leului.

Numa se rostogolea furios, muşcând şi lovind aerul, urlând şi mârâind îngrozitor, în sălbatica sa încercare de a ajunge până la omul pe care îl avea în spinare.

De mai multe ori Tarzan era cât pe aici să dea drumul leului. Era lovit şi acoperit de sângele lui Numa şi de praful de pe cărare, dar nicio clipă măcar nu şi-a încetat atacul sălbatic şi strânsoarea din spatele adversarului său.

Dacă ar fi încetat lupta pentru o singură clipă, ar fi ajuns imediat în ghearele sau colţii puternici ai leului. Şi am fi asistat la sfârşitul acestei povestiri despre lordul englez crescut în junglă.

Vrăjitorul a rămas locului, acolo unde a căzut sub greutatea leului, sfâşiat şi sângerând. Nefiind în stare să se mişte, se uita la îngrozitoarea luptă dintre aceşti doi stăpâni ai pădurii.

Ochii îi sticleau ciudat, iar buzele zbârcite se mişcau pe gingiile fără dinţi, şoptind rugăciuni stranii către zeii religiei sale.

Un timp oarecare nu a avut nicio îndoială privind rezultatul luptei. Era sigur că străinul cel alb va fi ucis de teribilul animal.

Cine a mai auzit ca un singur om, înarmat numai cu un cuţit, să poată ucide o fiară atât de puternică?

După puţin timp însă, ochii i s-au dilatat şi a început să aibă oarecare bănuieli.

Ce fel de creatură minunată era aceasta care se bate cu un leu şi rezistă acestei puternice fiare?

Mintea lui a început să adune imagini din tinereţea lui care se părea că au dispărut cu totul.

Amintirile s-au derulat încet, până când au dat peste un tablou aproape şters şi îngălbenit de anii care trecuseră.

Tabloul reprezenta un tânăr mlădios cu pielea albă, sărind printre copaci, însoţit de o ceată de maimuţe antropoide enorme.

Bătrânul a clipit repede din ochi, de parcă ar fi vrut să îşi alunge spaima care l-a cuprins, teama superstiţioasă a oamenilor care cred în stafii, în spirite şi în demoni.

În gândurile ce le depăna, a ajuns din nou la rezultatul luptei din fata ochilor săi, dar gândurile sale de la început au suferit o totală schimbare.

Acum ştia că zeul din codru îl va ucide cu siguranţă pe Numa.

De aceea era şi mai îngrozit de soarta ce îl aştepta din partea învingătorului, cu mult mai rea decât moartea sigură şi instantanee din partea leului feroce.

L-a văzut pe leu slăbind din cauza pierderii de sânge. L-a observat cum îi tremurau labele puternice, apoi în sfârşit, a văzut fiara prăbuşindu-se fără să se mai ridice.

Apoi s-a uitat la zeul sau demonul codrului ridicându-se deasupra învinsului şi punându-şi un picior pe cadavrul care se mai zbătea încă. Albul şi-a ridicat fata spre lună şi a scos un strigăt atât de cumplit încât bătrânului negru i-a îngheţat şi puţinul sânge care curgea în vinele vrăjitorului.

CAPITOLUL IV — Vrăjitorul

Tarzan şi-a concentrat acum toată atenţia asupra bătrânului. Nu l-a ucise pe Numa ca să-l salveze pe negru. Nu a făcut altceva decât se răzbunase pe leu, dar acum văzându-l pe bătrân că zace neajutorat şi moare sub privirile sale, ceva care semăna a milă a intrat în inima lui sălbatică.

În tinereţe l-ar fi ucis pe vrăjitor fără cea mai mică ezitare, dar civilizaţia l-a influenţat îmblânzindu-l, după cum se întâmplă cu toate

popoarele şi rasele cu care această civilizaţie vine în contact.

În cazul lui Tarzan, această schimbare nu a mers atât de departe ca să-i insufle sentimentul fricii sau să-l facă slab de înger.

El nu a văzut decât un bătrân suferind şi în pragul morţii. S-a aplecat pipăindu-i rănile şi a încercat să îi oprească sângele care îi curgea din răni.

— Cine eşti tu? a întrebat bătrânul cu o voce tremurândă.

— Eu sunt Tarzan, Tarzan al maimuţelor, a răspuns el cu ceva mai multă mândrie în voce decât dacă ar fi spus: sunt John Clayton, lord de Greystoke.

Vrăjitorul s-a cutremurat şi a închis ochii. Când i-a redeschis, se citea în ei resemnarea faţă de teribila soartă ce îl aştepta din partea acestui demon temut din pădure.

— De ce nu mă ucizi? a întrebat el.

— De ce te-aş ucide? a întrebat la rândul lui, Tarzan. Nu mi-ai făcut niciun rău şi în afară de asta, tot eşti pe moarte. Numa, leul, te-a ucis.

— Nu mă vei omorî?

O mare mirare şi neîncredere se simţea în vocea tremurătoare a bătrânului negru…

— Desigur ca nu, chiar aş vrea să te salvez dacă aş putea, dar nu se poate. Dar de ce crezi că eu te-aş omorî?

Bătrânul a tăcut un moment, iar când a vorbit din nou, se vedea că face efort ca să-şi adune curajul.

— Te cunosc de demult, zise el, din vremea când cutreierai jungla din ţinuturile satului Mong. Eu eram vrăjitorul satului atunci când i-ai ucis pe Long şi pe ceilalţi. Intrai prin colibele noastre şi furai săgeţile otrăvite.

Bătrânul s-a oprit ca să îşi tragă răsuflarea

— La început nu te-am recunoscut, dar pe urmă mi-am adus aminte: erai maimuţa cu pielea albă,

care trăiai cu maimuţele acelea păroase care ne făceau viaţa insuportabilă în satul Mong. Eşti zeul pădurii, Munago-Keewati, căruia îi puneam hrană afară la porţile noastre şi care venea şi o mânca. Spune-mi, a reluat el după o clipă de gândire, eşti om sau drac?

Lui Tarzan îi venea să râdă.

— Sunt om, a răspuns el.

Bătrânul a oftat şi a clătinat din cap.

— Ai încercat să mă salvezi din ghearele lui Numa, a zis el, iar acum te voi răsplăti, pentru că sunt un mare vrăjitor.

S-a uitat la Tarzan cu atenţie, apoi a continuat.

— Ascultă-mă, albule! Văd zile negre înaintea ta. Este scrisă această soartă în propriul meu sânge, cu care mi-am mânjit palma. Un zeu mai mare decât tine se va ridica împotriva ta şi te va învinge. Întoarce-te de unde ai venit, Munago-Keewati! întoarce-te până mai este vreme. Şi înainte şi înapoia ta sunt primejdii, dar mai mare este aceea unde te duci. Văd…

Bătrânul s-a oprit deodată, scoţând un suspin adânc, apoi s-a încolăcit şi a murit. Tarzan s-a oprit şi l-a privit, întrebându-se ce mai văzuse vrăjitorul.

Era foarte târziu când Tarzan s-a întors în tabără, culcându-se din nou printre războinicii lui. Nimeni nu l-a văzut plecând, nimeni nu l-a văzut venind.

S-a gândit, până să adoarmă, la cele ce i-a spus bătrânul vrăjitor şi tot la acest lucru s-a gândit şi după ce s-a sculat, dar nu s-a întors acasă, pentru că nu ştia ce este frica.

Şi totuşi, dacă ar fi ştiut ce o aşteaptă pe aceea pe care o iubea mai mult decât pe oricine pe lume, ar fi zburat prin copaci până la ea, lăsând aurul din Opar să rămână pe veci ascuns.

Tot în dimineaţa aceea, în urma lui, un alb se gândea la ceva ce auzise în timpul nopţii şi era aproape să uite de planul lui, hotărât să se înapoieze de unde a venit.

Era Werper, care auzise în tăcerea nopţii, departe pe drumul ce urma să îl parcurgă, un sunet care i-a umplut sufletul de groază. A fost un sunet cum nu mai auzise nicio dată până atunci, în toată viaţa lui.

Se părea că nu provenea din plămânii vreunei fiinţe create de Dumnezeu.

A auzit strigătul de victorie al maimuţoiului, aşa cum i-a dat drumul Tarzan în faţa lui Goro, luna. Dar belgianul s-a cutremurat, ascunzându-şi faţa în mâini.

Acum chiar, în plina lumină a zilei, a tremurat din nou gândindu-se la acel sunet şi ar fi fugit de primejdia necunoscută pe care părea că o prezice ecoul acelui sunet îngrozitor, dacă n-ar fi avut o groază şi mai mare de Ahmet Zec, stăpânul său.

Tarzan al maimuţelor şi-a continuat drumul către zidurile ruinate ale Oparului, iar Werper se furişa după el, ca un şacal. Numai Dumnezeu ştia ce-i aşteaptă pe amândoi!

Tarzan s-a oprit la marginea acelei văi uitate, de unde se vedeau turnurile aurite şi clădirile din Opar. S-a hotărât ca fiecare pas al expediţiei să se facă cu cea mai mare atenţie, aşa că se va duce mai întâi el singur în recunoaştere, în timpul nopţii, până la camera cu comoara.

A pornit de îndată ce s-a lăsat seara, iar Werper, care urcase stâncile singur în urma cetei lui Tarzan şi a stat ascuns toată ziua după bolovanii mari din vârful muntelui, l-a urmărit pe furiş.

Belgianul a putut să se ascundă şi să-l urmărească pe Tarzan în valea plină de bolovani, până la stânca cea mare de granit din afara oraşului, unde era intrarea în tunelul ce ducea la comoară.

L-a văzut pe Tarzan urcându-se cu uşurinţă pe peretele aproape neted al înaltei stânci. Werper agăţându-se cu frică în timpul acelui urcuş primejdios, transpirând la tot pasul, aproape paralizat de groază, dar împins de lăcomie, şi-a

urmat drumul în sus, până când în cele din urmă, a ajuns în vârful stâncii.

Tarzan nu se vedea niciunde.

Un timp Werper a stat ascuns după una dintre stâncile mai mici, presărate pe muchia peretelui de granit. Nevăzând şi neauzind nicio mişcare din partea englezului, a ieşit şi el din ascunzătoare.

S-a gândit să facă o cercetare sistematică a locului, în speranţa că va putea descoperi unde se află comoara şi va fugi mai înainte ca Tarzan să se întoarcă, din locul de unde dispăruse.

Dorinţa lui imediată era numai să ştie unde se află aurul, astfel că după plecarea lui Tarzan, să vină cu oamenii lui şi să ia cu el atât aur cât vor putea duce.

A găsit deschizătura îngustă ce ducea în jos până în inima stâncii, pe scările uzate ale intrării de granit.

A coborât scările până la gura întunecoasă a tunelului în care dispăreau scările, dar acolo se opri fiindu-i teamă să intre, ca nu cumva să se întâlnească cu Tarzan, dacă acesta s-ar fi înapoiat.

Lordul de Greystoke pipăia peretele de-a lungul trecătoarei stâncoase, până a ajuns la uşa de stejar.

A deschis-o imediat şi a intrat în camera cu comoara, unde cu multe veacuri înainte fuseseră aşezate, în şiruri înalte, preţioasele lingouri pentru căpeteniile acelui mare continent care zace acum inundat în apele Atlanticului.

Niciun zgomot nu întrerupea tăcerea bolţii subterane. Nu era niciun indiciu că altcineva ar mai fi descoperit acea avuţie inutilă, de când Tarzan o vizitase ultima dată.

Satisfăcut, a pornit înapoi spre ieşirea de pe culmea dealului stâncos.

Werper, ascuns după un colţ de stâncă, îl pândea cu încordare. L-a văzut apărând din umbra scărilor, înaintând până la marginea stâncii, cu faţa spre valea de unde Wazirii aşteptau semnalul stăpânului lor.

Werper a ieşit pe furiş din ascunzătoare şi a păşit în întunericul scării. A dispărut pe drumul ce ducea la comoara ascunsă.

Tarzan, oprindu-se la marginea stâncii, a dat drumul unui sunet fioros, asemănător răgetului de leu. Încă de două ori, la intervale regulate, şi-a repetat chemarea, rămânând să asculte câteva minute, după ce ecourile celei de a treia chemări s-au stins în depărtare.

De departe, de dincolo de vale, a ajuns până la el un răspuns, apoi încă o dată, de două ori, de trei ori. Basuli, căpitanul Wazirilor, l-a auzit şi i-a răspuns.

Tarzan s-a întors şi a pornit din nou către camera comorii, ştiind că peste câteva ore vor sosi indigenii, gata să ducă cu ei această avere, în forma ciudată pe care o aveau lingourile de aur din Opar.

Între timp însă, va duce el singur cât va putea mai mult din preţiosul metal, sus pe stâncă.

Şase dramuri a făcut el în cele cinci ore, până când Basuli a ajuns la stâncă, transportând în total un număr de patruzeci şi opt de lingouri până la marginea stâncii.

De fiecare dată ducea o greutate care ar fi doborât alţi doi oameni, dar corpul lui uriaş nu arăta nici cel mai mic semn de oboseală. Mai târziu, i-a ajutat pe războinicii săi, negri ca abanosul, să se ridice pe stâncă cu ajutorul frânghiei pe care au adus-o pentru acest scop.

De şase ori s-a întors Tarzan în camera comorii şi de şase ori Werper, belgianul, s-a ascuns, tremurând în umbra rece, într-un colt al intrării.

Englezul a mai venit şi a şaptea oară, dar de dată aceasta avea cu el cincizeci de luptători, transformaţi în cărăuşi. Pentru nimeni în lume ei nu ar fi ascultat o comandă pentru a căra asemenea greutăţi, în afară de acest alb cu suflet nobil şi muşchi de otel.

Au mai scos cu acest prilej, încă cincizeci şi două de lingouri mari, făcând un total de o sută, pe care Tarzan avea intenţia să le ia cu el.

În timp ce ultimul dintre Waziri ieşea din cameră, Tarzan s-a întors să mai privească o dată fabuloasa avere, în care cele două incursiuni ale sale abia că au lăsat ceva goluri mici.

Înainte de a stinge singura luminare pe care a adus-o pentru a-i lumina calea şi a cărei flacără mică înlătura întunericul de nepătruns în care zăcuse de veacuri această cameră uitată de oameni, gândurile lui au revenit la prima împrejurare care l-a adus în această cameră a comorii. Dăduse din întâmplare peste această cameră, în timp ce fugea din subteranele templului unde fusese ascuns de La, marea preoteasă a celor care se închinau la soare.

Şi-a amintit scena din templu, când zăcea întins pe altarul de sacrificiu. S-a gândit la marea preoteasă La, care ţinea pumnalul ridicat deasupra lui.

Şi-a adus aminte de şirurile de preoţi care aşteptau într-un extaz isteric, plin de fanatism, prima ţâşnire a sângelui cald al victimei, pentru a-şi umple cupele de aur şi să-l bea în gloria „Zeului înflăcărat”.

Brutala şi sângeroasa întrerupere a lui Tha, preotul înnebunit, îi trecu deasemenea pe dinaintea ochilor, ca şi fuga credincioşilor în faţa nebuniei acelei creaturi hidoase. S-a gândit apoi la atacul asupra lui La, precum şi la partea pe care a, avut-o el în tragedia aceea, când se bătuse cu furiosul oparian, lăsându-l mort la picioarele preotesei, pe care el ar fi profanat-o.

Acestea şi multe altele trecură prin mintea lui Tarzan pe când stătea lângă mormanele de metal galben.

Se întreba dacă La mai domneşte în templul cetăţii ruinate ale cărei ziduri dărâmate îşi aveau temeliile în jurul lui.

Fusese ea oare, în cele din urmă, silită să se mărite cu vreunul din urâţii ei preoţi? Era într-adevăr o soartă cumplită pentru o fată frumoasă ca ea!

În sfârşit, Tarzan s-a dus până la luminarea ce pâlpâia într-un colţ şi i-a stinse lumina slabă, pornind către ieşire.

În spatele lui, aşteptându-l să plece, era belgianul. Acum a aflat secretul pentru care venise şi se putea întoarce la oamenii care îl aşteptau. Îi va duce la comoară şi vor lua cu ei tot aurul ce ar fi putut să-l ducă.

Wazirii au ajuns la capătul exterior al tunelului şi urcau scara spre aerul proaspăt şi lumina stelelor de pe muchia stâncoasă a dealului, înainte ca Tarzan să se fi scuturat de gândurile negre care l-au oprit acolo şi să pornească după ei.

Încă odată, poate ultima dată, gândea el, a închis uşa masivă a camerei cu comoara. Dar în întuneric, în urma lui, Werper s-a sculat în picioare, întinzându-şi muşchii amorţiţi.

A întins o mână, mângâind cu drag lingourile de aur din mormanul cel mai apropiat. Ridicând bucata masivă de aur din locul unde stătuse neclintit de veacuri, l-a cântărit în mâinile sale.

Putea să aibă vreo zece sau douăsprezece kilograme, cel puţin, gândi Werper. Apoi l-a strâns la piept într-un extaz de lăcomie.

Tarzan visa acum la fericita primire ce îl aştepta acasă, la acele scumpe braţe în jurul gâtului său şi la un obraz catifelat lipit de al lui. Dar în aceeaşi clipă acest vis frumos a fost alungat de amintirea cuvintelor rostite de bătrânul vrăjitor.

Şi într-adevăr, chiar în acele momente, viaţa celor doi a fost schimbată de soarta necruţătoare.

Unul dintre ei a uitat până şi de lăcomia sa cea mare, în panica de care a fost cuprins. Celălalt a fost aruncat într-o uitare totală a trecutului de izbitura unei bucăţi de piatră, care i-a provocat o tăietură adâncă în cap.

CAPITOLUL V — Altarul „Zeului înflăcărat”[6].

Nenorocirea s-a întâmplat tocmai în momentul când Tarzan, după ce a închis uşa, a vrut să facă primul pas spre lumea din afară. Totul s-a petrecut repede fără să fie cineva prevenit.

Liniştea domnea în jurul lor, când deodată, întreg pământul a început să se clatine. Pereţii din dreapta şi din stânga a trecătorii înguste s-au crăpat şi s-au prăbuşit.

Blocuri întregi de granit dislocate din tavan au căzut, astupând trecătoarea, iar pereţii s-au înclinat spre înăuntru, deasupra dărâmăturilor.

Sub lovitura unui fragment din tavan, Tarzan s-a clătinat, căzând cu spatele pe uşa camerei cu comoara, pe care greutatea lui a împins-o. Uşa s-a deschis, iar corpul i s-a rostogolit înăuntru pe pardoseală.

În sala cea mare unde se afla comoara, pagubele produse de cutremur erau mai mici. Numai câteva lingouri căzuseră de sus de pe mormanele mai înalte, iar din tavan s-a desprins o bucată mare care a căzut, sfărâmându-se de pardoseală.

Zidurile au crăpat, dar au rezistat, rămânând în picioare.

Nu a fost decât o singură zguduitură puternică, fără să mai fie urmată de alta, care să fi mărit pagubele provocate de prima mişcare a pământului.

Werper, aruncat la pământ de violenţa şi forţa mişcărilor pământului, s-a ridicat ameţit. S-a clătinat, dar a văzut că nu este rănit deloc.

Pipăind drumul către capătul celălalt al camerei, a căutat luminarea pe care Tarzan o lăsase lipită în propria ei ceară de unul din lingouri.

După ce a aprins o mulţime de chibrituri, a găsit în cele din urmă, ceea ce căuta. Un moment mai târziu întunericul de mormânt a fost luminat de razele slabe ale luminării, iar Werper a scos un

oftat nervos de uşurare, pentru că întunericul i-a mărit groaza.

După ce ochii i s-au mai deprins cu lumina, şi-a întors privirile către uşă, singurul lui gând fiind acum, să scape din acest mormânt cumplit.

Dar când s-a uitat spre uşă, a văzut corpul uriaşului alb întins pe jos, chiar în dreptul uşii.

S-a dat înapoi, speriat că va fi descoperit, dar o a doua privire l-a asigurat că englezul era mort. Dintr-o rană mare din capul lui a curs un lac de sânge pe pardoseala de piatră.

Belgianul a sărit imediat peste trupul în nesimţire al gazdei sale de acum câteva zile şi fără să se gândească să dea cel mai mic ajutor omului în care poate tot ar mai fi existat viaţă, s-a repezit în trecătoare, spre libertate.

Dar speranţele sale au fost zadarnice. Abia a trecut de uşă şi a văzut că trecătoarea era astupată complet de bolovani şi sfărâmături de stâncă, peste care ar fi fost imposibil să se mai treacă.

S-a întors din nou în camera comorii. Luând luminarea de unde o lăsase, a început o cercetare sistematică a camerei. Imediat a descoperit încă o uşă pe partea opusă celeilalte, o uşă care s-a deschis scârţâind sub apăsarea lui.

Dincolo de această uşă era un alt coridor îngust. Werper a pornit de-a lungul acestui coridor, urcând o scară cu trepte de piatră, până la un alt coridor, la vreo şapte sau opt metri mai sus de nivelul celuilalt.

Şi-a luminat drumul cu flacăra mică a luminării pe care o ţinea în mână, mulţumit că are la îndemână măcar această sursă de lumină, deşi cu câteva ore mai înainte, s-ar fi uitat cu dispreţ la mijlocul acesta primitiv de iluminat şi care acum îi era de mare folos.

A văzut la timp gaura deschisă a unei fântâni în care, după toate posibilităţile, se termina tunelul pe care el l-a traversat.

Înaintea lui era o scobitură circulară. A ţinut lumânarea deasupra acesteia şi s-a uitat în jos. La o adâncime mare, a văzut lumina reflectată de suprafaţa unei ape.

A dat peste o fântână.

Tot ridicând lumânarea mai sus, a încercat să vadă în golul întunecos dinaintea lui şi a constatat că de partea cealaltă a fântânii, tunelul în care se afla îşi continua drumul.

Dar cum putea să treacă peste spaţiul acesta gol?

Şi cum stătea acolo măsurând din ochi distanţa până la partea cealaltă şi întrebându-se dacă ar putea să facă o săritură atât de mare, un strigăt pătrunzător i-a ajuns la urechi, un strigăt care a scăzut treptat în intensitate, până când a sfârşit într-o serie de gemete.

Părea a fi o voce omenească, dar atât de schimbată de parcă ar ieşit din trupul torturat al vreunui suflet pierdut, zvârcolindu-se în focurile iadului.

Belgianul s-a cutremurat din cap până în picioare, uitându-se în sus, deoarece ţipătul părea că vine de deasupra lui. A văzut acolo, departe de tot, o deschizătură şi un crâmpei de cer, cu câteva stele strălucitoare.

Ar fi dorit să strige după ajutor, dar a renunţat imediat ce a auzit strigătul acela înfiorător. Unde putea să existe o asemenea voce, nu puteau să existe şi fiinţe omeneşti!

Nu mai îndrăznea să se arate acum locuitorilor care trăiau acolo, oricine ar fi fost ei.

Îşi blestema ceasul când s-a gândit să plece într-o asemenea acţiune nesăbuită. Ar fi dorit să nu fi fost acolo, ci în siguranţa, în tabăra lui Ahmet Zec, gata să înfrunte orice primejdie.

S-ar fi predat chiar şi autorităţilor militare din Congo, dacă ar fi putut scăpa de situaţia îngrozitoare în care se afla acum.

Aşteptă cu spaima în suflet, ca strigătul să se mai repete. Dar în cele din urmă, împins de

disperare, şi-a luat inima în dinţi şi s-a hotărât să sară peste prăpastia din faţa lui.

S-a dat înapoi vreo douăzeci de paşi înapoi, pentru a avea loc să-şi ia avânt. A alergat până la marginea fântânii, a sărit în sus şi înainte, într-o încercare nebună de a ajunge pe partea cealaltă.

În mână ţinea strâns lumânarea aprinsă, dar când a sărit, curentul de aer produs de săritură i-a stins-o. Spre surprinderea lui a început să zboare prin acel spaţiu, în întunericul cel mai mare.

A încercat să se prindă cu mâinile de ceva, în cazul în care n-ar fi ajuns cu picioarele pe un loc sigur.

S-a izbit cu genunchii de marginea pardoselei de partea opusă, în locul unde se termina tunelul din faţă. A alunecat înapoi, agăţându-se disperat de o bucată de stâncă.

A rămas atârnând în jos, cu jumătate din corp spre abis, dar totuşi era în siguranţă.

Câteva minute nu a îndrăznit să facă nicio mişcare, ţinându-se numai cu o mână de bucata salvatoare din perete.

În cele din urmă s-a tras încet în sus, până a ajuns cu totul în tunel, iar după aceea a mai stat puţin timp întins pe jos, până să-şi poată stăpâni nervii atât de zdruncinaţi.

Când s-a izbit cu genunchii de marginea tunelului, a scăpat lumânarea din mână. După puţin timp, crezând că lumânarea ar fi putut să cadă mai degrabă în tunel, decât în abisul din spatele lui, s-a sculat în patru labe şi a început o cercetare amănunţită a locului unde se afla.

A pipăit locul din jurul lui căutând lumânarea. Acest obiect i se părea cu mult mai preţios decât toată averea fabuloasă a lingourilor de aur din Opar.

Când a găsit în sfârşit lumânarea, a strâns-o la piept şi a căzut pe podea suspinând, extenuat de atâta încordare.

A rămas aşa câteva minute, tremurând din toate încheieturile, apoi s-a ridicat. A scos un chibrit din buzunar şi a aprins din nou capătul de luminare ce i-a mai rămas.

Având lumină, i-a fost mai uşor să-şi stăpânească nervii, aşa că, după puţin timp, a pornit din nou de-a lungul tunelului, în căutarea unui drum de scăpare.

Memoria sunetului oribil ce ajunsese până la el de sus, de pe coşul cel înalt, tot îl mai urmarea. Tremura de groază până şi la zgomotul paşilor săi.

Nu a apucat să meargă decât câţiva paşi, când spre dezamăgirea lui, a dat peste un perete care i-a împiedicat orice înaintare, închizând tunelul complet, de sus până jos şi dintr-o parte în cealaltă.

Ce-ar fi putut însemna aceasta?

Werper era un om instruit şi inteligent. Educaţia sa militară l-a ajutat să-şi pună la contribuţie cunoştinţele primite, pentru atingerea scopului pe care îl urmărea.

Un tunel înfundat era o anomalie. Desigur că se continua dincolo de zid.

Cineva, într-un timp oarecare, probabil că l-a astupat cu vreun scop oarecare.

A început la lumina slabă a luminării să examineze zidăria şi a rămas încântat descoperind că blocurile subţiri de piatră cioplită, din care era construit zidul, erau aşezate fără tencuială sau ciment.

A început să tragă de una din ele şi mare i-a fost bucuria văzând că poate fi scoasă de acolo cu uşurinţă! A scos una după alta multe blocuri de piatră, până când a ajuns să aibă o deschizătură destul de largă pentru a trece pe acolo. A trecut imediat într-o cameră spaţioasă şi joasă.

De partea cealaltă a acestei camere era o uşă care îi oprea trecerea, dar nici aceasta nu a rezistat încercărilor sale, nefiind închisă cu vreo cheie sau zăvor.

În faţa lui se deschidea un coridor lung şi întunecos, dar până să fi ajuns la capătul lui, lumânarea i-a ars până la degete. Cu o înjurătură din cauza arsurii, a aruncat restul de ceară la pământ, unde aceasta a pâlpâit puţin, apoi s-a stins.

Se afla acum cu totul în întuneric şi groaza l-a cuprins din nou. Ce obstacole şi primejdii se mai aflau în calea lui, nu putea şti.

Dar că se afla încă departe de libertate era sigur, atât de cumplită era lipsa de lumină în locurile acestea necunoscute.

A început să înainteze încet, pipăind cu mâna pereţii reci ai tunelului şi trăgându-şi picioarele, cu băgare de seamă pe pardoseală, până să păşească din nou.

Cât timp s-a chinuit în acest mod nu a avut de unde să ştie. Dar în cele din urmă, părându-i-se că lungimea tunelului este exagerată şi zdrobit de eforturile făcute, de spaimă şi de nesomn, s-a hotărât să se aşeze şi să se odihnească înainte de a merge mai departe.

Când s-a trezit nu a intervenit nicio schimbare în întunericul din jur. Probabil că a dormit foarte puţin sau o zi întreagă, nu avea cum să ştie. Dar faptul că dormise câtva timp o dovedea starea lui. Se simţea mai proaspăt şi îi era foame.

A început să înainteze din nou pe pipăite, ca şi mai înainte, dar nu a mers mult şi a ajuns până la o cameră care primea lumină printr-o deschizătură din tavan, de unde un şir de scări coborau în gol.

Pe deschizătura aceasta de deasupra, Werper putea să vadă lumina soarelui reflectată de coloane masive pe care crescuse iederă.

S-a oprit să asculte, dar nu a auzit decât freamătul vântului printre crengile înfrunzite, strigăte răguşite de păsări şi urlete slabe de maimuţe

Adunându-şi tot curajul, s-a urcat pe scară şi a ieşit într-o curte rotundă. În faţa lui se afla un altar de piatră plin de pete de un roşu închis.

În momentul acela, el nu s-a gândit să dea o explicaţie petelor din jur. Mai târziu însă şi-a dat prea bine seama de adevărata lor originea.

Pe lângă deschizătura de jos de lângă altar, prin care a intrat el în curte din camera subterană, belgianul a descoperit mai multe uşi în zidul curţii, la nivelul podelei.

Deasupra acestora şi în jurul curţii era un şir de balcoane deschise. Printre ruinele pustii săreau de colo până colo maimuţe mici, iar printre coloanele şi galeriile de deasupra, zburau păsări cu pene viu colorate.

Totul părea pustiu, nesimţindu-se deloc prezenţa omului.

Werper a răsuflat uşurat. A oftat ca şi cum i s-ar fi ridicat o mare greutate de pe umeri.

A făcut un pas înainte către o ieşire, dar s-a oprit, cu ochii holbaţi de uimire şi de groază, pentru că aproape în aceeaşi clipă, vreo zece uşi s-au deschis din zidurile curţii şi o ceată de oameni îngrozitori s-a aruncat asupra lui.

Erau preoţii „Zeului înflăcărat” din Opar, aceiaşi oameni mărunţi, păroşi, diformi şi urâţi care o târâseră pe Jane Clayton la altarul de sacrificiu, cu mulţi ani înainte, chiar din locul acela.

Braţele lor lungi, picioarele scurte şi încovoiate, ochii lor mici şi încrucişaţi, precum şi frunţile lor joase, le dădeau un aspect bestial, care îi inspira o spaimă teribilă belgianului cu nervii zdruncinaţi.

A scos un ţipăt şi s-a întors să fugă spre acele locuri îngrozitoare, dar mai uşor de suportat, ale coridoarelor şi camerelor întunecoase de unde tocmai ieşise.

Însă aceşti oameni oribili i-au ghicit intenţiile.

I-au blocat drumul şi l-au prins, deşi Werper le-a căzut în genunchi, implorându-i să-i lase viaţa. L-au legat şi l-au aruncat jos la pământ în curtea rotundă.

Restul nu a fost decât o repetare a scenelor prin care trecuseră Tarzan şi Jane Clayton[7].

Au sosit preotesele şi împreună cu ele marea preoteasă La. Werper a fost ridicat şi dus la altar.

O sudoare rece îi ieşea prin toţi porii, în timp ce La ridica deasupra lui cumplitul cuţit de sacrificiu.

Cântecul de moarte ajungea ca o tortură până la urechile sale, iar ochii nu i se mai dezlipeau de cupele de aur din mâinile credincioşilor, care în curând urmau să-şi potolească setea lor inumană cu sângele lui cald încă.

Tocmai se ruga în sinea lui să-şi piardă cunoştinţa cu o clipă mai repede ca lama ascuţită să i se implânte în piept, când deodată se auzi un răcnet îngrozitor care a răsunat aproape de urechile sale.

Marea preoteasă a lăsat cuţitul în jos. Ochii i s-au dilatat de groază. Preotesele şi credincioşii au început să ţipe şi au fugit speriaţi către ieşiri.

Preoţii au scos urlete de furie şi de spaimă, după temperamentul şi curajul fiecărui.

Werper şi-a întins gâtul cât a putut mai mult pentru a vedea cauza panicii. A rămas încremenit când a văzut un leu enorm în centrul templului, ţinând în gheare o victimă.

Regele animalelor a scos un nou răget, aruncând o privire fioroasă spre altar.

Preoteasa La s-a clătinat pe picioare, s-a aplecat în faţă şi a căzut leşinată peste corpul lui Werper.

CAPITOLUL VI — Atacul arabilor

După ce le-a mai trecut spaima cauzată de zguduitura cutremurului, Basuli şi cu războinicii săi au dat fuga în coridorul subteran, căutându-l pe Tarzan şi pe ceilalţi doi dintre ei care lipseau.

Au găsit drumul astupat cu blocuri de piatră căzute unul peste celălalt.

Două zile au muncit să-şi facă drum până la prietenii lor îngropaţi acolo, dar după o muncă istovitoare, abia au reuşit să disloce câţiva metri din zidul surpat, dând peste cadavrul strivit al unuia dintre cei care l-au ajutat pe Tarzan să care ultimul transport de aur.

Descoperirea aceasta i-a făcut să creadă că Tarzan şi celălalt Waziri sunt şi ei morţi, probabil puţin mai departe, sub masa enormă de stânci sfărâmate. Acolo niciun ajutor nu-i mai putea ajunge şi nici nu le mai putea fi de folos.

În timp ce lucrau, războinicii strigau tot timpul numele stăpânului şi al camaradului lor, fără să primească însă niciun răspuns.

În cele din urmă au renunţat la orice cercetare, aruncând o ultimă privire înlăcrimată asupra mormântului de stânci sfărâmate al stăpânului lor.

Au ridicat apoi pe umeri lingourile grele de aur care va aduce, dacă nu fericire, cel puţin confort stăpânei lor iubite.

Au pornit înapoi peste valea uitată a Oparului, apoi mai departe prin pădurile de dincolo de dealuri, spre îndepărtata lor reşedinţă.

În timp ce mergeau în acea direcţie, nici nu le trecea prin gând ce soarta teribilă îi aştepta în liniştita şi tăcuta lor aşezare.

De la nord venea Ahmet Zec, grăbit de scrisoarea scrisă de locotenentul său. Odată cu el venea întreaga bandă de renegaţi arabi şi de bandiţi, iar cu aceştia un grup de indigeni la fel de ticăloşi, adunaţi de prin cele mai sălbatice şi uitate triburi de canibali, din ţinuturile prin care banditul Ahmet se plimba fără nicio grijă.

Mugambi, acest Hercule de abanos, care a participat la aventurile primejdioase şi la drumurile iubitului său Buana, tocmai din Insula Junglei şi aproape de izvoarele râului Ugambi, a fost primul care a observat apropierea sinistrei caravane.

El era acela pe care Tarzan l-a lăsat ca şef al războinicilor rămaşi să o păzească pe lady Greystoke. Nici nu se putea găsi un paznic mai curajos şi mai devotat în lume.

Uriaş de statură, războinic sălbatic neînfricat, colosul negru avea sufletul şi judecata proporţionale cu trupul şi puterea lui.

Nici măcar un moment nu s-a îndepărtat de fermă, de când plecase stăpânul său. Numai când lady Greystoke avea plăcerea să se plimbe pe câmpia întinsă sau când dorea să întrerupă monotonia singurătăţii prin câte o scurtă expediţie de vânătoare se ducea mai departe de fermă, fără însă să o lase singură.

În asemenea împrejurări, Mugambi călărea pe un splendid cal arab, la doi paşi în urma calului ei.

Bandiţii erau încă departe când ochii ageri ai războinicului i-a descoperit.

A privit mai întâi cu atenţie câteva minute spre ceata care se apropia fără zgomot, apoi s-a întors şi a alergat spre colibele indigene, care erau la câteva sute de metri mai departe de reşedinţă.

Acolo i-a strigat imediat pe războinicii care se odihneau.

Împărţi câteva ordine scurte, în urma cărora războinicii şi-au luat imediat armele şi scuturile.

Unii au alergat să-i cheme pe lucrătorii de pe ogoare şi i-au prevenit pe cei care se ocupau de vite. Majoritatea l-au urmat pe Mugambi înapoi la reşedinţă.

Praful ridicat de caii bandiţilor se vedea încă departe de tot. Mugambi nu ar fi putut afirma precis dacă acel nor de praf ascundea un inamic, dar el mai văzuse cete de oameni venind fără să se ştie.

Mulţi vizitatori au venit cu intenţii paşnice, alteori erau grupuri de oameni cu intenţii de furt şi braconaj. Nu se putea ştii ce doreau străinii care se apropiau.

Cel mai bun lucru era să fie pregătiţi. Lui Mugambi nu îi plăcea graba cu care înaintau acei străini.

Reşedinţa lui Greystoke nu era adaptată unei apărări împotriva unor atacuri armate. Nu avea gard de apărare, pentru că fiind situată în mijlocul Wazirilor săi devotaţi, stăpânul lor nu anticipase

niciun atac cu forţe mari al vreunui duşman oarecare.

La ferestre erau obloane care se puteau închide ca apărare împotriva săgeţilor ostile şi tocmai cu acestea era ocupat Mugambi, închizându-le el singur, când lady Greystoke a apărut pe verandă.

— Ce s-a întâmplat, Mugambi, a exclamat ea, ce eşti atât de grăbit? De ce închizi obloanele?

Mugambi şi-a întins mâna spre câmpie, unde acum se vedeau bine călăreţii îmbrăcaţi în alb.

— Arabi, a explicat el. Şi nu vin cu intenţii bune, ştiind că marele Buana lipseşte.

Dincolo de poieniţa verde şi de tufişurile înflorite din jurul căsuţei sale, Jane Clayton văzu corpurile lucitoare ale Wazirilor.

Soarele lucea pe vârfurile de metal ale suliţelor lor, iar penele viu colorate ale ţinutei lor de război, se reflecta pe pielea lucioasă de pe umerii lor largi.

Jane Clayton se uita la ei, cu sentimente de mândrie şi afecţiune. Ce rău putea să se abată asupra ei cu asemenea războinici curajoşi?

Bandiţii s-au oprit cam la o sută de metri, la marginea câmpiei. Mugambi s-a dus la războinicii lui.

Văzând că arabii s-au oprit, Mugambi a înaintat câţiva metri spre ei, ridicându-şi vocea, atrăgând atenţia străinilor. Ahmet Zec stătea în şa în faţa oamenilor lui, drept ca o statuie.

— Arabule, a strigat Mugambi, ce cauţi aici?

— Am venit în pace, a răspuns Ahmet Zec.

— Atunci întoarce-te şi pleacă în pace, a zis Mugambi. Nu te vrem aici şi nici nu poate fi pace între arabi şi Waziri.

Mugambi, deşi nu era născut Waziri, fusese adoptat de trib. Ţinea foarte mult ca tradiţiile acestui trib să nu moară şi să fie păstrate toate obiceiurile din străbuni.

Ahmet Zec şi-a tras calul mai la o parte din faţa cetei sale, spunând ceva încet oamenilor săi. Un

moment după aceea, o salvă violentă de gloanţe a căzut asupra războinicilor Waziri.

Vreo doi războinici au căzut imediat, iar ceilalţi erau de părere să îi atace pe năvălitori. Însă Mugambi era un conducător tot atât de prudent, pe cât era de curajos.

Şi-a retras forţele în spatele tufişurilor din grădină. Pe unii i-a trimis în alte părţi din jurul reşedinţei, iar vreo şase chiar în reşedinţă, ordonându-le să o reţină pe stăpâna lor înăuntru şi să o apere cu vieţile lor.

Ahmet Zec, adoptând tactica luptătorilor din pustiul de unde venise, şi-a condus oamenii în galop, într-o linie îngustă, formând un cerc mare pe care îl strângea treptat, din ce în ce mai mult, spre curajoşii apărători ai reşedinţei lui Tarzan.

De partea aceea a cercului, care venea mai aproape de Waziri, arabii îşi descărcau necontenit carabinele în tufişurile după care se ascundeau războinicii. Aceştia la rândul lor, trăgeau săgeţile în cei mai apropiaţi dintre duşmani

Wazirii, arcaşi îndemânatici, nimereau călăreţ după călăreţ.

Unul după altul, câte unul din călăreţii arabi ridicând mâinile peste cap cădea din şa.

Totuşi lupta era inegală, numărul arabilor fiind cu mult mai mare decât al Wazirilor, iar gloanţele lor străbăteau tufişurile, găsind ţinta pe care puşcaşii arabi nici măcar nu o vedeau.

După un timp, Ahmet Zec, ajungând cu linia cercului la vreo şapte sau opt sute de metri aproape de reşedinţă, şi-a strâns călăreţii şi a dat atacul decisiv.

Înaintau într-un galop nebun peste câmpie, sărind peste gardurile din drum. S-au repezit către puţinii apărători ai căsuţei în care se baricadase Jane Clayton.

Mugambi i-a văzut venind şi a început să strige războinicilor care au mai rămas, să alerge spre casă ca un ultim loc de rezistenţă.

Arabii se apropiau, strigând şi învârtind lungile lor carabine pe deasupra capetelor.

Au trecut în goana calului pe lângă verandă, descărcând salve ucigătoare asupra Wazirilor îngenunchiaţi, care au dat drumul la un stol de săgeţi de după scuturile lor lungi şi ovale, făcute să reziste săgeţilor duşmane sau să înlăture lovitura unei suliţi, dar care nu puteau opri gloanţele de plumb ale arabilor.

Iar pe sub obloanele ridicate numai de o palmă, alţi arcaşi trimiteau săgeţile lor ucigătoare. După acest atac, Mugambi şi-a retras forţele în interiorul căsuţei.

Arabii au mai atacat de câteva ori, iar în cele din urmă s-au apropiat, formând un semicerc în faţa căsuţei, la o distanţă unde nu îi puteau ajunge săgeţile celor asediaţi.

Din noua lor poziţie, trăgeau cu înverşunare asupra ferestrelor. Wazirii cădeau unul după altul.

Din ce în ce mai puţine erau săgeţile care răspundeau focului ucigător al arabilor, până când Ahmet Zec a simţit că este momentul să ordone atacul decisiv.

Trăgând chiar din fugă, sângeroasa bandă a năvălit spre verandă. Vreo zece dintre ei au căzut loviţi de săgeţile celor care o apărau, dar majoritatea au ajuns până la intrare, unde au început să izbească cu paturile grele ale armelor.

Trosnitură lemnului sfărâmat al uşii s-a amestecat cu pocnetul unei singure arme, când Jane Clayton a tras prin spărtură, asupra duşmanului dezlănţuit.

Cădeau combatanţi de ambele părţi ale uşii, dar în cele din urmă, a căzut şi această barieră atât de fragilă. Când uşa s-a prăbuşit, vreo douăzeci de arabi au năvălit în cameră.

De partea cealaltă a camerei era Jane Clayton, înconjurată de puţinii care au mai rămas dintre curajoşii ei apărători.

În fruntea războinicilor era uriaşul Mugambi.

Arabii au ridicat armele, să tragă ultima salvă care ar fi pus capăt definitiv oricărei rezistenţe, dar Ahmet Zec a dat un ordin, care opri degetele arabilor pe trăgaciul carabinelor.

— Nu împuşcaţi femeia! strigă el. Cine îi va face vreun rău, îl omor. Trebuie să o luăm vie!

Arabii năvăliră asupra Wazirilor, dar aceştia i-au întâmpinat cu suliţele lor grele.

Săbiile au lucit, pistoalele au răpăit, iar moartea era împărţită cu o dărnicie furioasă.

Mugambi şi-a aruncat suliţa în cel mai apropiat dintre agresori, cu atâta forţă încât până şi capătul minerului a ieşit prin spatele arabului. Apoi smucind un pistol din mâna altuia, l-a apucat de ţeava şi a început să îi lovească pe toţi cei care căutau să se apropie de stăpâna lui.

Îmbărbătaţi de exemplul lui, putinii războinici care au mai rămas în viaţă se luptau ca demonii alături de el. Au căzut însă unul câte unul, până când nu a rămas decât Mugambi, ca să apere onoarea şi viaţa soţiei lui Tarzan.

Ahmet Zec stătea lângă uşă, privind rece la această luptă inegală, dând din când în când ordine scurte oamenilor săi.

Într-o mână ţinea carabina lui cu patul de argint. A ridicat-o încet la umăr, aşteptând ca vreo mişcare a lui Mugambi să îl pună în bătaia armei.

Trebuia să tragă fără ca să pună în pericol viaţa femeii sau a vreunuia din arabii săi.

În sfârşit a venit şi momentul când Ahmet Zec a apăsat pe trăgaci.

Fără să scoată un sunet, bravul Mugambi s-a prăbuşit pe podea, la picioarele stăpânei lui.

O clipă mai târziu, Jane a fost înconjurată şi dezarmată. Fără să îi adreseze vreun cuvânt, au târât-o afară.

Un negru uriaş a ridicat-o în şa şi în timp ce alţi bandiţi cotrobăiau peste tot să fure ce puteau, negrul a trecut călare cu ea dincolo de porţi, aşteptând sosirea stăpânului său.

Jane Clayton i-a văzut pe bandiţi scoţând toţi caii din grajduri. Deasemenea, arabii au adunat toate vitele de pe câmp.

Au luat tot ce putea reprezenta valoare în ochii lor, iar la urmă au aruncat torţe. Flăcările au cuprins ce a mai rămas din clădire.

În sfârşit, când bandiţii s-au strâns la un loc, după ce şi-au satisfăcut poftele de înavuţire prin jaf, au pornit cu Jane spre nord. Ea a mai văzut fumul şi flăcările ridicându-se departe spre cer, până când, la o cotitură a drumului, pădurea cea deasă a ascuns privirilor ei acest trist tablou.

În acest timp, în camera unde se desfăşurase ultima luptă, printre limbi lungi de foc care îşi făceau loc printre cadavre, cineva în al cărui trup a mai rămas o fărâmă de viaţă a început să se târască spre exterior.

Era un negru uriaş, care s-a rostogolit pe o parte şi pe alta, uitându-se în jur cu ochii injectaţi de sânge şi plini de durere.

Era Mugambi, pe care arabii îl crezuseră mort, dar care tot mai trăia.

În timp ce se ridica cu multă greutate, pe mâini şi pe genunchi, târându-se încet spre uşă, flăcările lacome şi nemiloase au ajuns până la el.

A căzut de câteva ori pe podea, din cauza slăbiciunii, dar de fiecare dată se ridica din nou, continuându-şi drumul către un loc ferit.

După un timp, care lui i s-a părut că nu mai are sfârşit, când deja flăcările au ajuns un adevărat cuptor de partea cealaltă a camerei, uriaşul negru a izbutit să ajungă la verandă, de unde s-a rostogolit pe trepte în jos.

S-a târât mai încolo pe iarba rece de sub un tufiş înflorit.

Toată noaptea a zăcut acolo, uneori leşinat de dureri, alteori răbdând cu stoicism.

În starea aceasta din urmă, privea cu o ură sălbatică spre flăcările care tot se mai ridicau din magaziile cu cereale şi fin.

Un leu ieşit la vânătoare urlă undeva pe aproape, dar uriaşului negru nu îi era frică.

Acum nu mai rămăsese loc în creierul său sălbatic decât pentru un singur gând: Răzbunare!… Răzbunare!… Răzbunare!…

CAPITOLUL VII — Comoara de pietre preţioase

Tarzan a rămas câtva timp întins acolo unde căzuse, pe pardoseala de piatră a camerei cu lingourile de aur.

Zăcea întins şi nemişcat ca un cadavru, dar nu murise încă.

În cele din urmă, s-a mişcat, iar după câteva clipe, a deschis ochii în întunericul de nepătruns de acolo.

A ridicat o mână şi a dus-o la cap. A văzut că era plină de sânge. Şi-a mirosit degetele aşa cum o fiară şi-ar mirosi sângele de pe o labă rănită.

S-a ridicat încet, trăgând cu urechea, niciun sunet nu ajungea până în adâncimile întunecate ale mormântului său.

A mers clătinându-se pe picioare. A pipăit printre mormanele de lingouri de aur.

Ce se întâmplase? Unde era?

Numai capul îl durea. Nu simţea niciun alt efect mai rău după lovitura care îl trântise la pământ.

Nu-şi mai aducea aminte de accident, precum nu îşi mai amintea de nimic din tot ce se petrecuse până când s-a întâmplat accidentul.

Se pipăi cu mâna, de parcă nu ar fi ştiut cine este. Şi-a pus mâna pe picioare, pe corp şi pe cap. Mai pipăi tolba cu săgeţi şi cuţitul de la şold.

În creierul său era ceva care se zbătea pentru a fi adus la suprafaţă. Ah!…

Ştia acum: îi lipsea ceva!

S-a târât înapoi, căutând cu mâinile obiectul pe care instinctul îi spunea că l-a pierdut.

În sfârşit a găsit suliţa cea grea, care cu mulţi ani înainte, era unul din cele mai importante

obiecte ale vieţii sale zilnice, ba chiar al propriei sale existenţe.

Cunoştea această armă care fusese în legătură cu fiecare acţiune a lui, începând din momentul în care a smuls prima suliţă de la negrul care căzuse victimă dorinţelor sale sălbatice.

Era sigur că mai există o lume cu mult mai frumoasă decât cea mărginită de întunericul celor patru ziduri de piatră care îl înconjurau.

Şi-a continuat cercetările până când în sfârşit a găsit uşa care ducea înăuntru sub cetate şi templu.

A pornit pe acest drum fără nicio frică. A ajuns până la scările de piatră care urcau la nivelul superior. Le urcă, continuându-şi drumul spre fântâna adâncă.

Nimic nu i-a ajutat memoria ca să îşi poată aminti de ceva cunoscut lui din ceea ce era împrejur.

Mergea înainte prin întuneric, de parcă ar fi străbătut o câmpie largă în plină lumină, sub razele soarelui de amiază. Nu dădea importanţă nici unui obstacol, mergând foarte calm, având deplină încredere în instinctele sale animalice.

Ajungând la marginea fântânii, a păşit înainte în gol, prăbuşindu-se în adâncimea întunecoasă.

Cum era cu suliţa în mână, a lovit cu arma apa de sub el, scufundându-se lent.

Din fericire nu s-a rănit deloc în această căderea bruscă şi neaşteptată. Când s-a ridicat la suprafaţă şi-a scuturat apa din ochi şi a observat că putea să vadă.

Lumina zilei străbătea înăuntru pe o deschizătură îndepărtată deasupra capului său, luminând slab pereţii fântânii.

Tarzan s-a uitat în jur şi a văzut la acelaşi nivel cu suprafaţa apei în zidul umed şi alunecos, o deschizătură destul de mare.

A înotat până acolo şi s-a tras în sus. A găsit gura unui tunel întunecos, pe care a pornit fără să mai piardă vremea.

Acum însă mergea cu băgare de seamă pentru că Tarzan al maimuţelor învăţa repede. Prăpastia neaşteptată i-a arătat că trebuie să fie atent când străbate trecători întunecoase. Nu mai avea nevoie de o a doua lecţie.

Tunelul l-a dus câţiva zeci de metri drept înainte. Pe jos era alunecos de parcă apa din fântână s-ar fi revărsat uneori, inundând tunelul.

Această situaţie neplăcută împiedica mersul lui Tarzan, piciorul desprinzându-se din loc cu mare greutate.

A ajuns la o scară de piatră, unde se termina tunelul şi pe care a urcat-o repede.

Era o scară în zigzag. A mers la dreapta şi la stingă, până când a ajuns în sfârşit, într-o cameră mică şi rotundă.

O lumină slabă pătrundea de sus, printr-un coş de vreo doi metri în diametru, care începea din centrul tavanului camerei, ridicându-se pe o lungime de treizeci sau patruzeci de metri, terminându-se cu un grătar de piatră, prin care Tarzan putea să vadă un petic de cer albastru luminat de soare.

Curiozitatea l-a împins să cerceteze peste tot în această încăpere. Aici erau mai multe lăzi mari, strânse cu benzi late de aramă.

Tarzan şi-a plimbat mâinile deasupra lor, pipăind cercurile de aramă trăgând de balamale. În cele din urmă, din întâmplare, a reuşit să ridice capacul uneia din ele.

O exclamaţie de plăcere îi ieşi de pe buze la vederea minunatelor comori pe care le conţinea.

O tavă mare, plină cu pietre strălucitoare, scânteia şi strălucea în lumina palidă a camerei.

Ajuns din cauza accidentului la mintea copilăriei, nu mai era în stare să-şi facă o idee privind fabuloasa valoare a descoperirii sale.

Şi-a înfipt mâinile în mormanul de pietre scumpe şi le-a răsfirat printre degete.

Apoi s-a dus la alte lăzi, în care găsi alte depozite de pietre preţioase. Aproape toate erau frumos şlefuite, iar Tarzan şi-a ales un pumn întreg, umplându-şi punga de piele care îi atârna la şold.

A aruncat înapoi în ladă pe cele care nu străluceau prea frumos.

Fără să vrea, fără să ştie, eroul nostru a nimerit în camera demult uitată, a nestematelor din Opar.

Secole întregi zăcuse această odaie îngropată sub templul „Zeului înflăcărat", în mijlocul uneia din multele trecători subterane pe care descendenţii superstiţioşi ai vechilor locuitori nu au îndrăznit sau nu au avut voie să le exploreze.

Obosit de această distracţie, Tarzan a pornit pe coridorul care ducea din odaia cu nestemate, în sus, pe o pantă foarte înclinată. Tunelul l-a dus din ce în ce mai aproape de suprafaţă, terminându-se în cele din urmă într-o cameră joasă, mai luminată decât toate celelalte peste care dăduse până acum.

O deschizătură în tavan, deasupra lui, la capătul de sus al unui şir de trepte de ciment, i-a arătat o privelişte frumos luminată de soare.

Tarzan privi cu o mare mirare coloanele de piatră îmbrăcate cu plante agăţătoare şi s-a încruntat, în efortul pe care l-a făcut să îşi amintească de ceva asemănător văzut de el mai demult.

Nu era însă sigur de nimic. Era numai o obsesie tulburătoare de care nu putea să scape şi anume că trebuia să ştie o mulţime de lucruri pe care ar fi trebuit să le cunoască.

Gândurile i-au fost întrerupte de un răcnet înfiorător, care se auzi prin deschizătura de sus. Au urmat strigăte şi ţipete de oameni.

A urcat scările, ţinându-şi suliţa şi mai strâns în mână. O privelişte stranie l-a întâmpinat la ieşirea din semiîntunericul din pivniţă, în lumina strălucitoare a templului.

Fiinţele pe care le-a văzut, le-a recunoscut. Acolo erau oameni şi un leu enorm.

Oamenii alergau spre ieşirile laterale ca să scape de fiorosul animal. Leul stătea chiar în mijlocul templului, deasupra corpului unuia care fusese mai puţin norocos decât ceilalţi.

Tarzan a mai văzut în faţa lui o femeie alături de un bloc de piatră, peste care era întins un om legat. În timp ce el se uita la această scenă, a observat cum leul arunca priviri, înfricoşătoare celor două persoane care mai rămăseseră în templu.

Încă un răget tunător a ieşit din pieptul sălbatic al fiarei, la auzul căruia femeia a leşinat, căzând peste corpul omului întins şi nemişcat pe altarul de piatră din faţa ei.

Leul a făcut câţiva paşi şi se pregătea să sară. Vârful cozii sale ondulate se zbătea nervos. Era pe cale să atace când privirile i-au fost atrase de Tarzan.

Werper, legat şi neputincios, l-a văzut pe carnivorul cel mare pregătindu-se să sară asupra lor. A văzut şi schimbarea neaşteptată în expresia fiarei, ai cărei ochi se îndreptaseră către ceva dincolo de altar şi în afara unghiului de vedere al belgianului.

Mai văzu formidabila creatură ridicându-se aproape drept în două picioare. Cineva a trecut precum o săgeată pe lângă Werper.

Un braţ puternic s-a ridicat şi o suliţă mare a fost aruncată spre leu. Aceasta s-a înfipt adânc în pieptul animalului.

Werper a văzut cum leul, acum în patru labe se mişca rupând minerul suliţei şi a mai văzut, minunea minunilor, uriaşul alb, aproape gol care aruncase arma, atacând fiara, numai cu un singur cuţit lung, gata să întâmpine ghearele şi colţii regelui junglei.

Leul s-a ridicat şi el în două labe, să îl întâmpine pe noul său inamic. Fiara mârâia îngrozitor, dar mirarea belgianului a fost şi mai mare când a auzit

mârâituri la fel de sălbatice cu ale leului ieşind de pe buzele omului care atacase fiara.

Dându-se repede un pas înapoi, Tarzan a evitat ghearele leului, care a bătut aerul zadarnic. Repezindu-se apoi în spatele fiarei, i-a sărit în spate, înconjurându-i gâtul cu braţele şi înfigându-şi colţii adânc în carnea gâtului, căutând să ajungă la beregată.

Răcnind şi sărind, rostogolindu-se şi zbătându-se, uriaşa felină a încercat să îl arunce de pe spate pe sălbaticul său adversar, în timp ce o mână puternică, încleştată pe cuţit, îl lovea necruţător.

În timpul acestei lupte, preoteasa La şi-a revenit şi a rămas extaziată de spectacolul din faţa ei.

Părea de necrezut ca o fiinţă omenească să îl poată învinge într-o luptă piept la piept pe regele animalelor, dar cu toate acestea, imposibilul se petrecea sub ochii ei.

În cele din urmă, cuţitul lui Tarzan nimeri în inima leului şi cu o ultimă zvâcnire în ghearele morţii, leul s-a rostogolit mort pe pardoseala de marmură.

Sărind în picioare, învingătorul şi-a pus un picior pe cadavrul animalului ucis şi ridicând faţa către cer, a dat drumul unui strigăt atât de înfiorător încât atât La, cât şi Werper s-au cutremurat.

Apoi, Tarzan s-a întors către ei şi Werper l-a recunoscut pe omul pe care crezuse că l-a lăsat mort în camera cu comoara.

CAPITOLUL VIII — Fuga din Opar

Werper era uimit. Era oare cu putinţă ca acest sălbatic să fie una şi aceeaşi persoană cu acel englez plin de demnitate, care îl primise atât de amabil în luxoasa sa locuinţă africană?

Se putea oare ca această fiară cu expresie animalică, cu ochii aprinşi, să fie în acelaşi timp un om?

Era cu putinţă oare ca acel strigăt îngrozitor de victorie, pe care nici nu-l mai auzise vreodată, să fi

ieşit dintr-un gât omenesc?

Tarzan s-a uitat la bărbatul şi la femeia din faţa lui cu o expresie de nedumerire, fără vreun indiciu că ar înţelege ce se petrece.

Parcă descoperise o specie nouă de fiinţe şi se minuna de ceea ce găsise.

Preoteasa La, la rândul ei, studia trăsăturile lui Tarzan şi încetul cu încetul, ochii ei s-au dilatat.

— Tarzan! a exclamat ea.

Şi a continuat imediat, în limbajul maimuţelor antropoide, care datorită unei continue existenţe comune între locuitorii cetăţii şi maimuţe a devenit limba oparienilor:

— Ai venit înapoi la mine! La mine, care am nesocotit preceptele religiei mele şi te-am aşteptat mereu pe tine, Tarzan. La te-a aşteptat fără să se mărite şi acum ai venit! Spune-mi dar, spune-mi dacă într-adevăr ai venit pentru mine!

Werper asculta acest jargon de neînţeles, uitându-se când spre preoteasă, când spre Tarzan.

— Nu cumva şi el înţelege această limbă ciudată? se întreba el.

Spre marea lui surpriză, îl auzi pe englez răspunzând femeii în aceeaşi limbă.

— Tarzan, repetă el gândindu-se profund. Tarzan! Numele acesta îmi este foarte cunoscut.

— Este numele tău, tu eşti Tarzan! a strigat La.

— Eu sunt Tarzan? a zis el, dând din umeri. A continuat după o scurtă pauză:

— Bine, numele îmi place, nu ştiu să am altul, aşa că îl voi păstra pe acesta. Dar pe tine nu te cunosc şi nici nu am venit aici pentru tine. Nu ştiu nici de unde am venit, nici pentru ce am venit. Poţi să-mi spui?

La a clătinat din cap cu tristeţe.

— Nu am ştiut asta nicio dată, a răspuns ea.

Tarzan s-a întors atunci spre Werper, căruia îi puse aceeaşi întrebare, dar în limba marilor antropoizi.

Belgianul a dat din cap, semn că nu a înţeles nimic.

— Nu înţeleg limba aceasta, a spus el în franceză. Fără niciun efort şi după toate aparenţele, fără să-şi dea seama că a făcut vreo schimbare, Tarzan a repetat întrebarea tot în franceză.

Werper şi-a dat seama imediat de cumplita nenorocire a acestui alb. Acest om îşi pierduse memoria şi nu mai putea să-şi amintească evenimentele din trecut.

Belgianul tocmai a vrut să îi dea lămuririle necesare, când i-a venit deodată ideea că, ţinându-l o vreme oarecare în neştiinţă privind adevărata sa identitate, s-ar putea ca această nenorocire a lui Tarzan să îi fie de folos.

— Nu îţi pot explica de unde vii, a zis Werper, dar uite ce îţi pot spune! Dacă nu ieşim repede din acest loc îngrozitor, vom fi amândoi ucişi pe acest altar.

A continuat apoi uitându-se la marea preoteasă.

— Femeia aceasta era aproape să-şi înfigă cuţitul în pieptul meu, când leul le-a întrerupt diabolica ceremonie. Hai, a mai zis Werper, să căutăm un mijloc de scăpare până nu se liniştesc după spaima prin care au trecut şi se adună din nou aici.

Tarzan s-a întors către La.

— Pentru ce, a întrebat el, ai vrut să-l ucizi pe acest om? Ţi-e foame?

Marea preoteasă a strigat cu dezgust:

— Nu, pentru că noi nu mâncăm carne de om.

— A vrut să te omoare pe d-ta? a continuat Tarzan. Femeia a răspuns negativ şi la această întrebare.

— Atunci de ce doreai să îl omori?

După cum se vede, Tarzan era hotărât să cunoască toate amănuntele problemei.

Preoteasa La a ridicat braţul ei delicat şi a arătat spre soare.

— Voiam să îi ofer sufletul său în dar „Zeului înflăcărat”, a răspuns ea.

Tarzan părea nedumerit. El era din nou acum o simplă maimuţă, iar maimuţele nu înţeleg ce înseamnă suflet şi zei înflăcăraţi.

— Vrei tu să mori? îl întrebă el pe Werper. Belgianul l-a asigurat cu lacrimi în ochi, că nu dorea acest lucru deloc.

— Foarte bine, a zis Tarzan, nu vei muri. Vom pleca de aici, pentru că această femeie te va ucide, iar pe mine mă va păstra pentru ea. Oricum, aici nu este de trăit pentru un mangani. Aş muri în scurtă vreme închis printre zidurile acestea.

S-a întors apoi către La.

— Noi plecăm, i-a mai spus.

La auzul acestor vorbe, La s-a repezit la el şi l-a prins de o mână.

— Nu pleca! s-a rugat ea, căzând în genunchi. Rămâi şi vei fi mare preot. La te iubeşte. Întregul Opar ţi se va supune şi vei fi servit de sclavi. Rămâi, Tarzan al maimuţelor şi dragostea mea îţi va fi recompensa.

Tarzan s-a uitat la femeia îngenunchiată din fata lui şi fără vreun semn de înduioşare a împins-o.

— Tarzan nu te vrea, a zis el simplu.

După aceea, s-a apropiat de Werper şi tăindu-i frânghia, i-a făcut semn să îl urmeze.

Suflând greu, cu faţa congestionată de furie, La a sărit drept în picioare.

— Vei rămâne! a strigat. La nu te va avea şi dacă nu va putea să te aibă viu, te va avea mort!

Ridicându-şi faţa către soare, a scos acelaşi strigăt cumplit pe care Werper îl mai auzise odată, iar Tarzan de atâtea ori.

Ca răspuns la strigătul ei, izbucni din camerele şi coridoarele din jur, un zgomot aproape asurzitor de voci.

— La mine, paznici ai templului! a strigat ea. Necredincioşii au profanat-o pe cea mai sfântă dintre sfinte. Haideţi! Băgaţi groaza în inimile lor,

apăraţi-o pe La, apăraţi altarul ei, spălaţi templul cu sângele acestor profanatori!

Cu toate că Werper nu ştia ce spusese La, a înţeles imediat primejdia care îi ameninţa.

Tarzan, văzând că Werper nu este înarmat, a prins-o pe La de mână şi cu toată împotrivirea ei sălbatică, i-a smuls arma într-o clipă. La întins belgianului lungul ei cuţit de sacrificiu.

— Ia-l, pentru că vei avea nevoie, l-a sfătuit el.

În aceeaşi clipă, în templu năvăli pe fiecare uşă laterală câte o ceată de oameni mărunţi şi urâţi.

Erau înarmaţi cu măciuci şi cuţite. Erau ajutaţi în curajul lor de ură şi fanatism.

Werper a rămas locului îngrozit. Tarzan, drept ca un stejar, îşi privea duşmanii cu mare dispreţ.

Înainta încet către ieşirea pe care şi-o alesese.

Un preot vânjos îi ieşi în cale, în spatele lui fiind încă vreo douăzeci de inşi.

Tarzan îşi învârti sulița ca pe un ciomag şi l-a lovit pe preot, care s-a prăbuşit la pământ cu ţeasta sfărâmată.

Ciomagul improvizat al lui Tarzan se învârtea mereu cu putere deschizându-le drumul spre ieşire. Werper venea în spatele lui uitându-se mereu înapoi, către mulţimea ameninţătoare din spatele lor.

Într-o mână ţinea cuţitul de sacrificiu, gata să lovească pe oricine care s-ar fi apropiat de ei.

La început se întreba cu mirare de ce ei îl atacă doar pe uriaşul alb, pe când asupra lui ezitau să se arunce, când de fapt, el era cu mult mai slab. Ştia bine că dacă s-ar fi năpustit asupra lui, ar fi căzut de la primul atac.

Tarzan a ajuns la uşă, peste cadavrele tuturor celor care i se împotriviseră, mai înainte ca Werper să fi putut ghici cauza imunităţii sale.

Preoţii se fereau de cuţitul de sacrificiu!

Ar fi înfruntat moartea primind-o bucuroşi, dacă îi ajungea în timp ce o apărau pe marea preoteasă

şi altarul ei. Dar era clar că, după credinţa lor, era o deosebire între o moarte şi alta.

Probabil că exista o superstiţie stranie privind acea lamă strălucitoare, de niciun oparian nu îndrăznea să se lase ucis de ea, în timp ce mureau ucişi de suliţă cea grea a lui Tarzan.

Ajunşi afară din curtea templului, Werper i-a spus lui Tarzan despre ciudatul amănunt. Tarzan a zâmbit şi l-a obligat să meargă înainte, învârtind în aer cuţitul sacru încrustat cu aur şi pietre scumpe.

Oamenii din Opar s-au împrăştiat în toate direcţiile, ca frunzele bătute de furtună, iar Tarzan şi belgianul au găsit liberă trecerea prin coridoarele şi camerele vechiului templu.

Ochii belgianului aproape că au ieşit din orbite, când au trecut prin camera cu cei şapte stâlpi de aur masiv. Reuşind cu greu să-şi ascundă uimirea, privea lacom la plăcile din aur masiv aşezate pe pereţii camerelor şi ale unora dintre coridoare.

Pentru Tarzan însă, toată această bogăţie părea că nu înseamnă nimic.

Au mers înainte şi ajutaţi de întâmplare, au ieşit în strada cea lungă, care trecea prin şirul de clădiri pe jumătate ruinate şi zidul interior al cetăţii.

Maimuţe mari le clănţăneau în faţă amenințându-i, dar Tarzan le răspundea în propria lor limbă: insultă pentru insultă, provocare pentru provocare.

Werper a văzut un maimuţoi păros aruncându-se de pe una din coloanele sfărâmate şi înaintând spre uriaşul alb.

Rânjea scoţându-şi colţii enormi şi galbeni, mârâind înfiorător şi amenințător, printre buzele sale groase şi mari care îi atârnau.

Belgianul s-a uitat la însoţitorul lui. Cu groază l-a văzut aplecându-se până când a ajuns să se sprijine de pământ în pumni, exact cum făcea şi antropoidul.

L-a văzut dând ocol cu picioarele ţepene, în jurul celuilalt. Auzi aceleaşi lătrături şi mârâituri

ieşind din gura omului, exact ca cele scoase de fiară.

Daca ar fi stat cu ochii închişi ar fi crezut că nu sunt decât două maimuţe uriaşe care se pregătesc de luptă.

Dar nu a fost nicio luptă. S-a terminat aşa cum se termină multe din asemenea certuri în codru: unul din lăudăroşi îşi pierde răbdarea sau curajul, începând să se intereseze de vreo frunză bătută de vânt, de vreun gândac sau de purecii de pe pântecele său păros.

În cazul de faţă, antropoidul a fost acela care a bătut primul în retragere, cu o demnitate tipică regnului animal, ca să examineze o omidă nefericită pe care a şi devorat-o după câteva clipe.

În primul moment, Tarzan părea dornic să continue distracţia S-a legănat cu putere pe picioare, şi-a umflat pieptul şi a răcnit, apropiindu-se şi mai mult de maimuţoi.

Cu mare greutate Werper a reuşit să îl convingă că trebuie să lase totul la o parte şi să meargă pe drumul care îi va scăpa din oraşul celor care se închină soarelui. Au umblat aproape o oră până să găsească ieşirea îngustă prin zidul interior. De aici drumul până dincolo de fortificaţiile exterioare le era cunoscut şi astfel că au ajuns în valea pustiită a Oparului. După câte putea să observe Werper, Tarzan habar nu avea despre locul unde se afla şi nici de unde venise acolo.

Mergea fără rost, într-o direcţie sau alta, căutându-şi hrana pe care o găsea sub pietre sau ascunsă în umbra vreunuia din micile tufişuri care erau peste tot. Belgianul era îngrozit de meniul lui Tarzan. Gândacii, omizile şi micile rozătoare erau devorate cu mare satisfacţie. Într-adevăr. Tarzan s-a transformat din nou în maimuţă.

În cele din urmă Werper a reuşit să-şi îndrepte însoţitorul spre dealurile din depărtare, care delimitau valea în partea de nord-vest, pornind împreună către reşedinţa lui Greystoke. Era greu

de ghicit planul pe care îl avea belgianul să-şi conducă victima trădării sale înapoi către fosta sa locuinţă. Poate că socotea că fără Tarzan nu se putea primi nicio răscumpărare pentru soţia acestuia.

În prima noapte şi-au construit o mică tabără în valea de dincolo de dealuri. S-au aşezat şi au aprins un foc. Au fript un porc mistreţ, doborât de Tarzan. Uriaşul alb era pierdut în gânduri. Părea că încearcă încontinuu să prindă o imagine oarecare, dar care îi scăpa mereu.

În cele din urmă şi-a deschis punga de piele de la şold şi şi-a turnat în palmă pietrele preţioase luate din cetate.

Lumina focului care pâlpâia deasupra lor a aruncat o mulţime de raze scânteietoare în jur. Belgianul privea fascinat, cu ochii măriţi. Expresia feţei sale arăta că găsise un scop anumit în tovărăşia sălbaticului de lângă el.

CAPITOLUL IX — Furtul pietrelor scumpe

Două zile la rând a căutat Werper micul grup de oameni care l-a însoţit din tabără până la dealurile de la marginea acestor ţinuturi.

Abia pe înserat a doua zi, le-a găsit urma şi aceasta într-o formă atât de dezgustătoare încât s-a cutremurat din creştet până în tălpi de ceea ce a văzut.

Într-o poieniţă a dat peste cadavrele a trei dintre indigeni, mutilaţi îngrozitor. Nu era nevoie de multă putere de înţelegere, ca să se explice uciderea lor.

Din micul grup numai aceştia trei nu fuseseră sclavi. Ceilalţi, ispitiţi de speranţa eliberării din ghearele crudului lor stăpân arab, au profitat de prilejul despărţirii de tabăra principală, ca să îi ucidă pe cei trei reprezentanţi ai puterii pe care o urau şi care îi ţinea în robie.

Apoi au fugit în junglă pentru a li se pierde urma.

O transpiraţie rece a apărut pe fruntea lui Werper când s-a gândit la soarta de care avusese norocul să scape. Dacă ar fi fost şi el acolo când a pornit acel atac şi el ar fi făcut parte dintre victime.

Tarzan nu s-a arătat deloc surprins sau interesat de această descoperire a belgianului. În starea în care se afla îi era indiferent ale cui erau aceste cadavre.

Stratul subţire de comportament civilizat pe care şi l-a dobândit într-o perioadă destul de scurtă din viaţa lui s-a şters datorită recentului său accident. Nu avea în minte decât deprinderile pe care le-a dobândit în copilărie.

Ceea ce învăţase de la Kala, ce a văzut la Ciuk, Tub sau Koz, formau acum temelia fiecărui gând şi a fiecărei acţiuni.

Franceza şi engleza le vorbea în mod mecanic. Când Werper i s-a adresat în franceză a răspuns în aceeaşi limbă fără să observe trecerea de la limba antropoizilor în care a discutat cu La.

Dacă Werper ar fi vorbit engleza rezultatul ar fi fost acelaşi.

În noaptea aceea ca şi în celelalte două precedente, amândoi şedeau lângă focul din tabăra lor improvizată, iar Tarzan se juca cu pietricelele lui strălucitoare.

Werper l-a întrebat ce erau acelea şi unde le-a găsit. Tarzan i-a răspuns că sunt pietre colorate din care el vrea să îşi facă un lănţişor. I-a mai spus că le-a găsit la mare adâncime sub curtea de sacrificiu a templului „Zeului înflăcărat”.

Werper se simţea foarte uşurat când a văzut ignoranta lui Tarzan privind valoarea acelor pietre. În cazul acesta, îi era mult mai uşor să pună stăpânire pe ele.

Se putea ca Tarzan să i le dea la simpla sa cerere.

Werper întinse o mână spre grămada de pietre pe care Tarzan o aranjase pe o bucată de lemn, în faţa sa.

— Să le văd şi eu, l-a rugat belgianul.

Tarzan şi-a pus palma pe comoară şi a început să mârâie. Werper şi-a tras mâna înapoi mai repede decât a întins-o.

Tarzan şi-a reluat jocul cu pietrele, precum şi convorbirea cu Werper, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt nu fusese decât instinctul de apărare al fiarei pentru ceea ce posedă.

Când ucidea vânatul împărţea carnea cu Werper, dar dacă acesta ar fi pus mâna din întâmplare pe porţia lui Tarzan, ar fi stârnit aceeaşi ieşire sălbatică.

Din acel moment în sufletul belgianului s-a născut o spaimă teribilă fată de acest alb sălbatic.

El nu putea să înţeleagă transformarea care s-a produs în Tarzan din cauza loviturii primite. Atribuia acest comportament doar unei forme de amnezie.

Însă neştiind că Tarzan fusese într-o vreme cu adevărat un sălbatic, o fiară de codru, nu îşi putea închipui că acest om a revenit la starea în care şi-a petrecut copilăria şi o parte din tinereţe.

El nu vedea în englez decât un maniac primejdios, pe care cel mai mic accident neaşteptat ar fi putut să îl facă să se arunce asupra lui. Totodată, nici prin minte nu îi trecea că ar fi putut să se apere cu succes contra vreunui atac din partea lui Tarzan.

Singura lui speranţă era să îi poată înşela vigilenţa şi să fugă spre îndepărtata tabără al lui Ahmet Zec. Şi asta cât mai repede! Dar înarmat numai cu cuţitul de sacrificiu, nu îndrăznea să pornească singur prin junglă.

Tarzan constituia o ocrotire care nu era de dispreţuit, chiar şi în faţa carnivorelor mai mari, fapt pe care Werper era silit să îl recunoască, în urma celor văzute în templul din Opar.

Pe lângă aceasta, gândul lui era mai mult la punga cu pietre preţioase. Sufletul său era torturat de spaimă, dar şi de lăcomie.

Dar această lăcomie ardea în pieptul lui cu mult mai multă putere, iar rezultatul a fost că a înfruntat toate primejdiile şi a suportat groaza de a fi cu acela pe care îl considera nebun.

Nu a renunţat la ideea de a pune mâna pe averea pe care o reprezenta conţinutul pungii.

Ahmet Zec nu trebuia să ştie nimic despre aceste pietre. Ele erau numai pentru el şi de îndată ce îşi va realiza planul va porni spre coasta de vest a Africii, de unde îşi va cumpăra bilet spre America.

Acolo va putea să se ascundă sub o nouă identitate şi să se bucure de fructul hoţiei sale.

Deja se gândea că America era atât de provincială şi că nu se găseşte niciunde în lumea nouă un oraş pe care să îl poată compara cu frumosul Bruxelles.

A treia zi de la plecarea lor din Opar urechile agere ale lui Tarzan au perceput un zgomot de oameni în spatele lor.

Werper nu a auzit nimic în afară de bâzâitul de insecte din junglă şi de strigătele maimuţelor mici sau ale păsărilor.

Tarzan a stat un timp nemişcat ca o statuie, ascultând, apoi cu nările lui sensibile dilatate mirosind fiecare adiere trecătoare de vânt.

L-a tras pe Werper la o parte, ascunzându-se amândoi într-un tufiş des, unde au aşteptat.

Nu a trecut multă vreme şi de-a lungul cărării făcute de animale, pe care merseseră Tarzan şi Werper, a apărut un războinic care privea în jur foarte atent.

După el, într-un singur şir, urmau unul după altul încă vreo cincizeci, fiecare încărcat cu câte două lingouri de metal galben legate de spate.

Werper a recunoscut imediat grupul de oameni care îl însoţise pe Tarzan în călătoria sa la Opar.

S-a uitat la acesta, dar în ochii sălbatici şi atenţi ai lui Tarzan nu a văzut niciun indiciu care să îi arate că i-ar recunoaşte pe Basuli sau pe ceilalţi

Waziri credincioşi din ascunzătoare, uitându-se pe cărare după oamenii care trecuseră. Apoi s-a întors spre Werper.

— Să îi urmărim şi să îi ucidem, a zis el.

— De ce? a întrebat belgianul.

— Sunt negri, a explicat Tarzan. Kala a fost ucisă de un negru. Sunt duşmanii tuturor manganilor.

Lui Werper nu îi surâdea ideea de a se angaja într-o luptă cu Basuli şi teribilii săi luptători.

Pe de altă parte s-a bucurat foarte mult că îi văzuse întorcându-se către reşedinţa lui Greystoke, pentru că începuse să se îndoiască de abilitatea lui în a regăsi drumul către ţara Wazirilor.

Despre Tarzan ştia că nu îl interesează în ce direcţie merge.

Ţinându-se la o distanţă scurtă, dar sigură în spatele războinicilor, nu va fi nicio greutate să îi urmărească până acasă la ei.

Ajunşi la reşedinţa lui Tarzan, putea foarte uşor să se întoarcă spre tabăra lui Ahmet Zec.

Mai avea însă un motiv pentru care nu dorea să se amestece în treburile războinicilor Waziri.

Aceştia duceau o preţioasă comoară tocmai în direcţia în care mergea şi el.

Cu cât Waziri duceau mai aproape această comoară de tabăra lui Ahmet Zec, cu atât mai puţin efort urma el să depună la căratul aurului.

Iată de ce s-a împotrivit cu atâta înverşunare împotriva planului lui Tarzan de a-i extermina pe aceşti războinici. L-a convins să meargă liniştit aproape de ei, spunându-i că acesta era singurul mod de a ieşi din junglă, spre un ţinut bogat în vânat.

Au mers astfel mai multe zile, de la cetatea Opar, până la ferma lui Tarzan. Dar iată că a sosit şi momentul în care această ciudată expediţie a ajuns la ultimul deal împădurit, înainte de a intra în ţinutul Wazirilor.

Cam la doi kilometri înainte de ajunge la câmpia unde era ferma, războinicii s-au aşezat într-o frumoasă coloană ordonată.

În jurul lor vedeau tapiri şi zebre care păşteau în linişte. Lângă râu, i-a întâmpinat un bivol sălbatic, care s-a ascuns în nămolul râului.

Tarzan privea această privelişte cunoscută, fără ca în ochii lui să apară vreun semn că ar recunoaşte ceva. Văzând animalele păscând, gura i-a lăsat apă de poftă. Werper îl privea uimit.

Apoi s-a întors spre poiana unde ştia că este ferma şi s-a uitat foarte atent. Însă nu îi venea să-şi creadă ochilor: casa dispăruse, odată cu magaziile şi celelalte depozite. Grajdurile nu se vedea niciunde.

Încetul cu încetul, Werper a găsit explicaţia acestei nenorociri, ale acestor schimbări. Ahmet Zec trecuse pe acolo!

Basuli şi ceilalţi Waziri au observat dezastrul imediat ce au intrat în poiană. Se grăbeau acum să ajungă cât mai aproape de fosta aşezare înfloritoare.

Comentau aprins şi îşi dădeau părerea cu privire la ce s-ar fi putut întâmpla.

Au ajuns în sfârşit la locul unde fusese grădina fermei şi s-au oprit în faţa ruinelor arse ale reşedinţei stăpânului lor. Şi-au dat seama că totul a ars în urma unui atac înarmat, urmat de un jaf crud.

Pe pământ, se aflau resturi de cadavre. Erau rămăşiţele războinicilor, ale căror trupuri au fost devorate de hiene şi alte carnivore care trăiau în jur.

Printre aceste resturi omeneşti, Basuli a văzut arme şi obiecte din îmbrăcămintea lor de război. Şi-a dat seama imediat de lupta care s-a dat şi de întreaga nenorocire care s-a abătut asupra celor pe care i-a lăsat acasă.

Waziri au cercetat fiecare colţişor. În ochii lor se citea ură şi furie. Peste tot întâlneau urme ale

cruzimii atacatorilor, care în lipsa lui Buana au devastat ferma.

— Ce au făcut cu lady!

Aşa o numiseră ei pe Jane Clayton.

— Au luat cu ei toate femeile şi pe ale noastre şi pe ea, a spus Basuli.

Unul dintre războinici şi-a învârtit ameninţător suliţa în aer, scoţând un răcnet furios, plin de ură. Ceilalţi i-au urmat exemplul.

Basuli însă i-a oprit.

— Nu este timp să facem atâta zgomot acum. Marele Buana ne-a învăţat să nu acţionăm cu vorbe, ci cu fapte. Numai aşa putem să ne dovedim curajul. Să ne păstrăm forţele ca să îi urmărim pe aceşti criminali şi să îi pedepsim. Dacă lady şi femeile noastre trăiesc, trebuie să ne grăbim. Războinicii care au plămânii obosiţi de strigăte de război, când nu este necesar să facă atâta tărăboi, nu se pot deplasa repede în jungla deasă

În spatele unor copaci groşi, Tarzan şi Werper îi urmăreau pe războinici. Aceştia s-au apucat să sape un şanţ cu cuţitele şi cu mâinile goale. Aici au îngropat lingourile de aur pe care le-au adus din cetatea Opar.

Au astupat locul cu multă grijă pentru a camufla ascunzătoarea. Werper a trebuit să îi explice lui Tarzan, că ceea ce ascunseseră războinici Waziri nu era de mâncat. Tarzan a pierdut atunci orice interes faţă de comoara ascunsă.

Nu la fel s-a întâmplat însă şi cu Werper. Acesta ar fi dorit să îi aibă pe cei cu care pornise în expediţie, pentru a dezgropa şi a lua comoara, de îndată ce războinicii Waziri vor pleca în urmărirea celor care au devastat ferma lui Tarzan. Războinicii s-au îndepărtat de fermă unde mirosul de cadavre devenise foarte neplăcut şi s-au aşezat să se odihnească, înainte de a pleca în urmărirea arabilor.

S-a lăsat seara. Tarzan şi Werper şedeau pe pământ şi mâncau câteva bucăţi de carne, pe care

le aveau cu ei, dintr-o vânătoare a lui Tarzan care a avut loc cu o zi în urmă.

Belgianul era ocupat cu planurile pe care şi le făcea în legătură cu acţiunile care urmau să aibă loc după plecarea Wazirilor. Bănuia că aceşti războinici vor pleca în urma lui Ahmet Zec, pentru a se răzbuna şi a-şi aduce femeile înapoi.

Ştia că arabii vor avea de înfruntat o forţă teribilă, care nu putea fi deloc desconsiderată. Werper se gândea să se ducă mai repede decât Waziri spre tabăra lui Ahmet Zec, pentru a-l preveni pe conducătorul arabilor în legătură cu acest atac.

Mai dorea să îi spună şi de comoara îngropată. Nu îi păsa ce va face arabul cu lady Greystoke, dacă va vedea că soţul ei este bolnav mintal şi nu îşi mai aduce aminte de nimic.

Pentru el era suficient să ştie că există această comoară, care este îngropată lângă ruinele fermei şi era cu mult mai valoroasă decât orice recompensă ar fi pretins arabul. Iar dacă reuşea să îl convingă pe banditul arab să îi dea şi lui o parte, ar fi fost pe deplin satisfăcut.

Dar cel mai mult aprecia acum comoara de o valoare incalculabilă pe care o reprezenta punga lui Tarzan şi pe care acesta o purta tot timpul la şold. Dorea să pună neapărat mâna pe această comoară!

Era hotărât să obţină cu orice preţ această pungă cu pietre preţioase. S-a uitat la Tarzan şi la punga de care acesta nu se despărţea.

Vedea însă şi un bărbat cu o statură uriaşă, care era puternic şi agil.

Orice încercare care ar fi implicat forţa sau o luptă cu acest alb era exclusă. Într-o confruntare directă, Werper ar fi fost omorât.

S-a întins pe pământ neconsolat. Şi-a rezemat capul pe un braţ, întorcându-şi privirea de la Tarzan. Îl urmărea însă cu coada ochiului.

A stat aşa, în această poziţie mai multă vreme, încercând să se gândească la un plan de a deveni posesorul acelor pietre preţioase. Însă a înlăturat din minte imediat orice plan, dându-şi seama că fără o luptă cu acest alb uriaş, nu putea avea comoara.

Tarzan s-a uitat la Werper întrebător, de parcă în gândurile sale ar fi stat de vorbă cu belgianul. Văzându-se studiat, Werper a închis ochii, a început să respire mai rar, prefăcându-se că a adormit.

Tarzan era nedumerit. Îi văzuse pe Waziri cum au îngropat acele lucruri grele pe care le-au adus cu ei. Werper i-a explicat că ei au vrut să ascundă acele obiecte ca nu acest sistem de păstrare a lucrurilor i-a plăcut foarte mult acestui om redus acum la stadiul gândirii marilor maimuţe antropoide.

De când Werper şi-a exprimat dorinţa de a avea şi el pietricele din acelea colorate din pungă, Tarzan a devenii foarte bănuitor. Acestea nu reprezentau o valoare pentru el, dar erau colorate şi strălucitoare.

A stat aşa, privindu-l pe acest alb, dar în acelaşi timp gândindu-se la ascunderea acestei pungi cu pietre atât de frumoase. Când s-a convins că belgianul a adormit, a scos de la brâu cuţitul său mare de vânătoare şi a început să sape o groapă în faţa lui.

Cu lama cuţitului săpa, iar cu mâinile scotea pământul, până a reuşit să aibă o mică groapă de vreo zece centimetri în diametru şi vreo douăzeci în adâncime. A pus punga în această groapă.

Werper s-a prefăcut că respiră ca unul care doarme adânc, văzând printre gene ce se petrece în faţa lui. Abia a putut să nu exclame de surprindere, dar şi de satisfacţie.

Tarzan s-a întors atunci spre el, pentru că nu mai auzea respiraţia regulată a unui om care doarme. Privea ţintă la belgian şi era încruntat.

Werper a simţit că totul este pierdut. Trebuia să întreprindă ceva foarte repede, altminteri viaţa lui era în pericol.

A scos un oftat şi s-a întors pe partea cealaltă, mormăind ceva de parcă era cuprins de un coşmar. Apoi, după câteva clipe, şi-a reluat respiraţia regulată, semn că adormise din nou.

Acum nu mai putea să îl urmărească pe Tarzan, dar era sigur că uriaşul alb îl urmăreşte foarte atent cum respiră. După câteva minute însă, a auzit cum nişte degete scormoneau pământul, apoi aceleaşi degete au bătătorit pământul uşor, acoperind locul săpat.

A înţeles că punga a fost îngropată în acelaşi loc pe care îl ştia. A aşteptat mai bine de o oră, apoi s-a întors uşor spre Tarzan şi a deschis ochii.

Tarzan dormea într-un somn adânc şi liniştit. Werper şi-a întins mâna spre locul unde Tarzan săpase groapa şi a şi-a întins mâna spre locul unde Tarzan săpase groapa şi a pipăit în jur.

Apoi a mai stat aşa încă un sfert de oră. S-a ridicat apoi fără zgomot, ascultând şi uitându-se tot timpul la cel care dormea lângă el.

A făcut intenţionat mai mult zgomot ca să se asigure că Tarzan doarme adânc. Cu toate aceste zgomote nu a reuşit să îl trezească.

Şi-a scos de la brâu cuţitul de sacrificiu şi l-a înfipt uşor în pământ, în locul unde fusese săpată groapa. Era atent şi la Tarzan, dar acesta nu se mişca.

Belgianul a înfipt cuţitul, până a simţit că a atins punga. Apoi a apăsat pe mâner şi a scos pământul ce acoperea comoara. Pământul s-a ridicat, dar şi punga a apărut în vârful lamei.

Werper a luat repede mica pungă de pietre preţioase şi a pus-o în sân. Apoi a acoperit groapa cu pământul scos şi a bătătorit locul, fără să lase vreo urmă că cineva ar fi luat comoara.

Lăcomia l-a împins la un act necugetat şi imediat şi-a dat seama că fusese foarte norocos că

Tarzan nu l-a auzit săpând în spatele lui. Se şi vedea prins, iar colţii albului înfigându-se în gâtul lui. S-a cutremurat de spaimă.

Mai departe, în poiană, s-a auzit urletul unui leopard, iar apoi a auzit paşii moi ale unei alte feline. Îi era frică de aceşti vânători nocturni, dar frica cea mai mare i-o inspira acest alb sălbatic care dormea liniştit lângă el.

Încet şi cu foarte multă băgare de seamă Werper s-a ridicat de jos. Tarzan nici nu s-a mişcat.

Belgianul a luat-o spre câmpie, făcând câţiva paşi. Apoi s-a oprit, mângâind cuţitul său preţios, pe care îl avea la cingătoare.

Şi-a întors capul spre cel care dormea şi l-a privit îndelung.

— De ce nu? a murmurat. În acest caz, voi fi şi mai în siguranţă.

S-a întors şi s-a aplecat asupra lui Tarzan. În mână ţinea strâns cuţitul de sacrificiu pe care Tarzan l-a luat din templul „Zeului înflăcărat", de la marea preoteasă La.

CAPITOLUL X — Ahmet Zec şi nestematele belgianului

Mugambi, slab şi rănit, se târa pe marginea drumului pe care bandiţii arabi au trecut spre tabăra lor.

Nu putea să meargă mai repede şi trebuia să se odihnească foarte des, însă o ură năprasnică de răzbunare îl împingea mereu înainte.

Zilele treceau şi rănile i se vindecau. Mânca destul de bine. În câteva zile şi-a recăpătat forţa de altădată.

A putut să meargă mai repede, dar arabii mergeau călare, aşa că distanţa dintre ei era încă foarte mare.

Arabii conduşi de Ahmet Zec au ajuns la tabăra lor şi îl aşteptau pe Werper.

Jane Clayton a suferit foarte mult în tot acest timp, din cauza oboselii, dar şi mai mult din cauza gândurilor care o cuprindeau privind soarta ei. Nu

a reuşit să afle de la Ahmet Zec ce avea de gând să facă după ce vor ajunge în tabăra arabilor. Îşi închipuia că arabii vor cere o recompensă pentru ea, în care caz lucrurile s-ar fi rezolvat foarte repede. Dar la fel de bine se putea ca răpitorii ei să aibă alte gânduri.

Auzise ea despre femei albe, care au fost vândute de către bandiţi, ca Ahmet Zec de pildă, unor căpetenii africane, pentru haremurile lor. Sau la fel de bine, putea fi trimisă în nord, unde căpeteniile arabe ar fi cumpărat-o tot pentru haremurile lor. Jane Clayton nu era femeia care să suporte o asemenea viaţă şi era pregătită pentru orice fel de soartă. Când orice mijloc de scăpare se va fi irosit, nu va da înapoi de la moarte ca să îşi apere onoarea.

Atâta timp însă cât Tarzan trăia, avea toate motivele să spere şi să se aştepte la un ajutor, care să o scape din mâinile acestor arabi.

Nu era fiinţă, om sau animal, pe acest continent negru, care să fie atât de puternic şi curajos ca soţul ei. Pentru ea, Tarzan reprezenta întruchiparea forţei, care nu avea duşman pe lume.

Desigur că Tarzan va veni şi ea va fi răzbunată. Era încredinţată de acest lucru, iar întreaga ei viaţă de captivitate îi era mult mai uşor de suportat, având acest gând dătător de speranţă.

Număra chiar zilele care trebuiau să treacă până la întoarcerea expediţiei din cetatea Opar, apoi mai calcula zilele cât ar fi avut nevoie Tarzan să vină până în tabăra lui Ahmet Zec.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că nu o va găsi. Orice urmă, fie ea cât de neînsemnată, era suficientă pentru soţul ei de a găsi drumul până la ea. Iar urmele lăsate de caravana arabilor erau foarte evidente, mai ales că erau călare.

În timp ce ea nutrea aceste speranţe, în tabără a sosit un om. Era îngrozit de drumul pe care l-a făcut prin jungla plină de animale primejdioase.

Era Werper care era fericit că a scăpat viu în drumul lui spre tabăra arabilor. A fost atacat de peste zece ori de carnivorele junglei şi a scăpat ca prin urechile acului, de a nu fi transformat în prânzul unuia dintre stăpânitorii junglei.

Era înarmat numai cu cuţitul de sacrificiul al preotesei din Opar, iar această armă era mult prea puţin periculoasă pentru marile feline ale nopţii africane.

A trebuit să doarmă noaptea în copaci, iar ziua a mers tremurând de spaimă.

Mergea aproape de copaci, iar la primul zgomot se urca să se adăpostească. În cele din urmă a ajuns la gardul care înconjura tabăra lui Ahmet Zec, bucuros că este viu.

Dar în acelaşi timp cu el, a ajuns şi Mugambi în faţa taberei fortificate. Războinicul negru s-a ascuns să vadă ce se întâmplă în tabără, când a apărut un alb, murdar şi zdrenţăros, la câţiva paşi de el.

L-a recunoscut imediat pe oaspetele stăpânului său, care a stat la fermă câteva zile, înainte ca stăpânul lui să fi plecat spre cetatea Opar. Era cât pe aici să îl strige pe belgian, dar s-a oprit la timp. Înainte de a comite această imprudenţă.

Albul se îndrepta spre poarta principală fără niciun fel de teamă.

— Un om în toate minţile, gândea Mugambi, nu se apropie de aşezări de acest fel, din vestul Africii. Nu eşti primit nicio dată cu prietenie de către aceşti locuitori sălbatici, care te ucid înainte de a te întreba ce vrei. Doar dacă nu le eşti foarte cunoscut lor…

Avea o bănuială deja şi aştepta ca evenimentele să se deruleze de la sine, pentru a-şi face o părere.

L-a auzit pe Werper strigând. Porţile s-au deschis imediat, iar belgianului i s-a făcut o primire cordială, de parcă ar fi fost o căpetenie militară.

Mugambi şi-a dat seama că fostul oaspete al lordului de Greystoke era un spion şi un trădător.

Deci el era vinovat pentru atacul dat de aceşti criminali arabi, care au profitat de absenţa lui Buana! La ura împotriva călăreţilor arabi, în sufletul războinicului negru, s-a adăugat şi ura cumplită faţă de acest spion alb.

De îndată ce a intrat în tabăra fortificată, Werper s-a îndreptat spre cortul lui Ahmet Zec. Arabul s-a ridicat la vederea albului şi i-a întins mâna.

Era însă foarte contrariat de starea jalnică a hainelor acestuia.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

Werper i-a povestit toate aventurile sale, cu excepţia episodului cu punga de pietre preţioase, pe care o ţinea legată sub cămaşă.

Ochii arabului luceau de lăcomie, când Werper i-a povestit de enorma cantitate de aur ascunsă de Waziri. Întreaga cantitate era îngropată lângă ruinele fermei familiei Greystoke.

— Acum ne este foarte uşor să mergem acolo şi să dezgropăm această comoară, a spus atunci Ahmet Zec. Mai întâi îi vom aştepta pe Waziri să sosească. Îi vom ucide, iar apoi vom merge să dezgropăm comoara. Nimeni nu ne-o poate lua, pentru că cei care cunosc locul unde este îngropat acest aur, vor muri.

— Cu femeia, ce ai de gând? a întrebat Werper.

— Cu femeia, ce ai de gând? a întrebat Werper.

— Vreau să o vând undeva în nord, a răspuns arabul. Ce să facem cu ea? Sper să primesc un preţ bun pentru ea.

Belgianul a dat afirmativ din cap: Gândurile sale au luat un contur mai precis.

Dacă ar fi putut să îl înduplece pe Ahmet Zec să îi dea comanda micii armate care urma să se deplaseze spre nord, care trebuia să o ia pe lady Greystoke, ar fi avut posibilitatea să scape de acest bandit arab şi de oamenii săi cruzi.

S-ar fi lipsit şi de partea lui din grămada de aur, pentru că era mulţumit de captura de nestemate.

Îl cunoştea prea bine pe acest arab, ca să ştie că odată ce ai intrat în armata sa, nu ieşi viu de sub ordinele sale.

Majoritatea care au dezertat au fost prinşi şi executaţi. Belgianul îşi amintea de desele torturi la care erau supuşi aceşti oameni, înainte de a fi omorâţi.

Werper nu dorea să rişte să fie prins ca dezertor.

— La cine te-ai gândit să meargă cu femeia spre nord, a întrebat el, în timp ce noi vom merge să dezgropăm aurul?

Ahmet Zec s-a gândit un moment. Aurul îngropat avea o valoare cu mult mai mare decât suma pe care o va primi pentru femeia albă.

Era deci bine să scape de ea cât mai repede, dar la fel de repede dorea să aibă şi aurul în tabără. Dintre toţi oamenii lui, singurul care ar fi putut duce o ceată de arabi spre nord era belgianul.

Dacă ar fi plecat un arab, acesta cunoscând partea de nord a Africii, şi-ar fi însuşit banii obţinuţi din vânzarea femeii şi ar fi fugit. Însă Werper nu s-ar fi descurcat într-o ţară unde toţi îi erau ostili şi nu s-ar fi putut strecura prea uşor şi să scape de acolo.

Dacă ar fi avut intenţia să dezerteze, Ahmet Zec era hotărât să îl oprească, trimiţând în nord, numai oameni care nu puteau fi corupţi prea uşor, cel puţin nu majoritatea lor, pentru a permite o fugă a întregii caravane.

După ce a analizat situaţia în gând, arabul a spus:

— Nu cred că este nevoie ca să mergem amândoi după aur. Vei merge în nord cu femeia, ducând şi o scrisoare către un bun prieten al meu, care se pricepe la astfel de tranzacţii. Eu voi merge cu oamenii mei după aur. Ne întâlnim apoi aici, după ce fiecare dintre noi a terminat ce a avut de făcut. Werper abia şi-a putut ascunde bucuria cu

care a primit această hotărâre a arabului, care parcă i-a ghicit gândurile. Dar nu se ştie dacă a reuşit să îşi ascundă atât de bine bucuria fată de un vulpoi atât de viclean cum era Ahmet Zec.

Au discutat apoi o mulţime de amănunte cu privire la cele două expediţii, despre locul exact al comorii şi alte detalii.

Apoi Werper s-a scuzat şi s-a dus până la cortul său, unde dorea să facă o baie şi să se bărbierească, lucruri după care tânjise atâta vreme.

După ce şi-a terminat baia, belgianul a scos o mică oglindă pe care a aşezat-o pe o măsuţă improvizată şi şi-a ras barba, care i-a crescut în multele zile ale călătoriei sale prin cetatea Opar şi sălbatica junglă africană. Pentru orice bărbat căruia îi place să umble curat, una din plăcerile sale este să se simtă cu pielea obrazului, netedă şi curată. Werper care trăise multă vreme într-o societate de oameni bine educaţi, nu făcea excepţie de la această categorie de oameni După ce s-a curăţat şi şi-a mai revenit după oboseala şi spaima călătoriei pe care a întreprins-o, s-a aşezat comod pe un scaun şi şi-a aprins o ţigară. Înainte de a se culca.

Şi-a pus mâna în brâu, unde a simţit punga prinsă de centura de la pantaloni. A tremurat de emoţie, numai la gândul valorii pe care o reprezenta acea pungă decolorată, despre care nu ştia nimeni.

— Oare ce ar spune Ahmet Zec dacă ar şti de existenţa acestei comori? s-a gândit el, zâmbind, l-ar ieşi ochii din orbite, dacă ar vedea aceste pietre strălucitoare!

Niciodată nu a avut timp destul să privească aceste pietre preţioase. Nici măcar nu le-a numărat, ca să îşi dea seama cam cât ar valora.

Şi-a desfăcut cureaua şi a scos punga de la locul ei. Era acum singur, pentru că ceilalţi s-au culcat şi nimeni nu mai avea ce căuta la el în cort atât de târziu.

În cele din urmă, s-a apropiat de masă, unde ardea o luminare şi a vărsat conţinutul pe acea masă. Razele strălucitoare au transformat lumina acelui cort sărăcăcios într-o splendoare de palat regal.

Werper a început să se gândească la sălile luminoase ale localurilor care îşi vor deschide porţile în faţa proprietarului acestei imense averi, care se afla pe acea masă murdară şi scobită.

Se gândea la miile de plăceri pe care le va avea, la confortul şi puterea pe care o asemenea valoare o poate da cuiva.

În timp ce visa cu ochii deschişi, privirea lui s-a ridicat de pe masă spre oglindă. Spre marea lui mirare, văzu figura încruntată a lui Ahmet Zec, printre fâşiile de pânză care serveau drept uşă a cortului.

Şi-a înăbuşit o exclamaţie de ciudă şi nu s-a mai uitat în acea direcţie. Fără nicio grabă şi-a strâns comoara şi a pus-o înapoi la curea.

Şi-a aprins calm o ţigară şi s-a sculat în picioare. Şi-a întins mâinile leneş în sus şi a căscat. S-a întors către intrarea în cort.

Faţa lui Ahmet Zec a dispărut brusc. Să spunem că Werper era îngrozit de ce s-a întâmplat este numai jumătate din cât putea să simtă el acum.

Îşi dădea seama că atât această comoară, cât şi viaţa lui sunt în pericol. Ahmet Zec nu era omul căruia să îi scape o asemenea avere pe care o avea belgianul. Dar nici nu admitea să îl ierte pe Werper pentru că nu i-a spus de existenţa acestor nestemate.

O asemenea comoară trebuia să fie împărţită cu şeful belgianului, altminteri fapta sa trecea drept răzvrătire.

Werper s-a pregătit să se culce.

Dacă cineva l-ar fi urmărit, nu şi-ar fi dat seama cât de nervos şi de furios era, pentru că simţea că cineva îl priveşte şi îşi impunea să pară extrem de calm.

S-a urcat în pat şi a suflat spre lumânarea care se găsea pe masă.

Peste vreo două ore, cârpele care ţineau locul de uşă s-au dat la o parte, în cea mai mare linişte. Un bărbat îmbrăcat într-un costum, de culoare închisă, a trecut prin cort, apropiindu-se de pat.

Umbla cu mare băgare de seamă, având în mână un pumnal lung. A ajuns în cele din urmă la patul pe care îl căuta, pipăind uşor cu degetele.

A simţit o ridicătură în grămada de pături, după care a ridicat braţul cu pumnalul. După o secundă, mâna a coborât repede şi pumnalul s-a înfipt în locul unde atacatorul credea că trebuie să fie Werper.

Asasinul a lovit a doua oară şi a treia oară străpungând tot ce întâlnea în calea armei sale ascuţite. Dar corpul pe care l-a străpuns nu a dat niciun semn că ar fi fost viu.

Cu un tremur nervos, a smucit păturile şi a început să caute acea pungă pe care a văzut-o cu câteva ore mai devreme şi despre care credea că se află asupra victimei sale.

Nu a găsit nici cadavrul belgianului, dar nici punga cu nestemate. S-a ridicat şi a început un şir lung de blesteme.

Era Ahmet Zec, care înjura de se cutremura pământul. În locul adjunctului său, găsise o grămadă de pături şi perne, care erau aşezate în formă de om care doarme.

Albert Werper fugise cu câteva ore mai devreme!

Arabul a ieşit repede din cort, strigându-şi supărat oamenii, care erau demult culcaţi. Au cotrobăit peste tot, dar belgianul nu era în aşezarea lor fortificată.

Spumegând de furie, Ahmet Zec a poruncit ca vreo douăzeci de călăreţi să meargă în pădure şi să îl caute pe fugar, în ciuda întunericului de nepătruns.

În timp ce aceşti arabi se depărtau de satul lor, lăsând poarta principală deschisă, Mugambi s-a furişat din tufişul în care era ascuns, în interiorul satului.

Vreo douăzeci de negri erau îngrămădiţi la intrare, asistând la plecarea călăreţilor. Când ultimul dintre călăreţi a ieşit, aceşti băştinaşi au închis porţile, iar Mugambi le-a dat o mână de ajutor, de parcă întreaga sa viaţă şi-a petrecut-o cu ei în sat.

În întuneric, a trecut drept unul dintre oamenii arabului, iar după ce porţile s-au închis, fiecare s-a dus să se culce în coliba sau în cortul lui. Mugambi s-a ascuns după primul cort de după intrare.

A aşteptat mai mult de o oră, ca să se liniştească locuitorii aşezării, apoi a pornit să cerceteze satul. Dorea să afle locul unde era ţinută prizonieră lady Greystoke.

A văzut o colibă în fata căreia era postată o santinelă, iar acest om înarmat a fost schimbat cu altul. Cel venit a întrebat:

— Prizoniera este în colibă? Totul este în regulă?

— Da, a răspuns santinela, nimeni nu a trecut pragul uşii de când am venit aici la post.

Cel care venise să schimbe santinela s-a aşezat în fata colibei. Cel schimbat s-a îndreptat spre una din colibe unde s-a culcat.

Mugambi s-a apropiat de colibă, până a ajuns la colţul ei. În mână avea o măciucă puternică. Era foarte calm, dar şi bucuros că soţia stăpânului său era acolo şi el era în locul unde trebuia să fie.

Santinela era cu spatele către colţul colibei unde se ascundea uriaşul negru, aşa că nu l-a putut vedea cum se apropie.

Măciuca s-a ridicat şi a coborât repede şi cu putere. S-a auzit o bufnitură surdă, un sunet de oase sfărâmate, după care santinela s-a prăbuşit la pământ fără viaţă.

Peste câteva secunde, Mugambi a intrat în colibă şi a început să o cheme în şoaptă pe stăpâna lui:

— Lady, lady, murmura el.

Insă nimeni nu i-a răspuns, pentru că după o cercetare mai atentă, Mugambi şi-a dat seama că acolo nu era nicio fiinţă. Coliba era goală.

CAPITOLUL XI — Tarzan revine Ia viaţa sălbatică a tinereţii lui

Am întrerupt povestea noastră lăsându-l pe Tarzan dormind, în timp ce Werper ridica teribilul lui cuţit, pentru a-i da lovitura decisivă.

Însă o frică de neînţeles a pus stăpânire pe belgian. Dacă nu îl nimerea în inimă de la prima lovitură? S-a cutremurat la gândul că ar trebui să îi înfrunte pe uriaşul alb, chiar dacă acesta ar fi fost rănit grav.

Dacă s-ar fi trezit, acest om atât de puternic, chiar dacă ar mai fi avut de trăit doar câteva minute, l-ar fi sfâşiat în bucăţi.

Din pădure s-au auzit paşi de animal de pradă, determinându-l pe Werper să se îndepărteze de cel care dormea. Ce rost mai avea să se complice acum cu acest alb, de vreme ce avea asupra lui punga cu pietre preţioase?

Să rămână acolo ar fi însemnat să rişte să fie atacat de Tarzan, sau să fie ucis de una din fiarele junglei, care îşi avea culcuşul prin apropiere.

Tarzan dormea fără să îi pese de frământările omului de lângă el. Unde erau acele forţe protectoare miraculoase, care altădată l-ar fi trezit ca să nu fie surprins?

A redevenit somnorosul şi insensibilul Tarzan, din adolescenţă? Oare lovitura primită de stâncă desprinsă de cutremur din zidul cetăţii Opar să-i fi amorţit temporar simţurile? Cine putea şti!

Dar de el se apropia şi un animal fioros al junglei, care era mai periculos decât belgianul laş, care dorea să îl omoare în somn lovindu-l pe la spate.

La câţiva paşi de bărbatul care dormea adânc, vegetaţia înaltă şi deasă s-a dat la o parte, iar în această deschizătură, a apărut capul unui leu enorm. Fiara a stat câteva clipe, privind cu atenţie în jur.

Şi-a tras picioarele sub burtă, iar din coadă bătea într-o parte şi în alta semn că peste câteva clipe va sări asupra victimei sale. Însă la zgomotul produs de coada felinei, Tarzan s-a trezit brusc.

Fiinţele care trăiesc în junglă nu se trezesc treptat, ca oamenii, ci deodată. Într-o singură secundă ele îşi revin având un control perfect asupra tuturor muşchilor şi fibrelor din corp, iar creierul le funcţionează perfect.

Tarzan a sărit în picioare, a pus mâna pe suliţa grea de lângă el şi s-a pregătit să întâmpine atacul animalului. Era din nou acelaşi Tarzan sălbatic, dar în acelaşi timp vigilent.

Nu se ştie din ce motive, leul s-a răzgândit să îl atace pe acest om. S-a întors cu coada între picioare şi a dispărut în jungla deasă.

Uriaşul alb a ridicat din umeri şi s-a uitat să vadă dacă prietenul lui este pe aproape şi în siguranţă. Werper nu se vedea nicăieri.

La început, Tarzan a crezut că belgianul a fost prins de vreun animal carnivor al pădurii şi transformat în mic dejun, sau cel puţin târât de acolo spre interiorul junglei.

A examinat însă cu mai multă atenţie terenul din jur şi a observat că belgianul a traversat poiana şi a dispărut, plecând pe jos. Tarzan nu ştia ce să creadă despre această dispariţie, dar a tras concluzia că Werper a fugit de groaza leului, pe care l-a văzut apropiindu-se.

Un zâmbet dispreţuitor i-a apărut pe buze, gândindu-se că Werper s-a speriat şi a fugit, fără însă a-l anunţa pe Tarzan de primejdia care se apropia de ei amândoi.

Foarte bine că a plecat! Decât cu un asemenea prieten care te părăseşte la greu, mai bine singur.

Dacă a vrut să plece, să-i fie de bine!

Tarzan nu dorea să ştie ce s-a întâmplat cu Werper, dar nici să îl urmărească nu avea chef.

La o mică distanţă de unde s-a culcat cu câteva ore mai devreme, era un copac mare, care creştea singur, fără niciun alt copac în jur. Tarzan s-a suit în acest copac şi s-a întins leneş pe o creangă, unde a dormit până a doua zi dimineaţa.

Dimineaţa s-a trezit şi a simţit că nu îi este foame. A hotărât să mai doarmă câteva ore.

Mintea lui era la stadiul copilăriei lui şi nu avea alt gând decât să mănânce bine şi să se păzească de animalele care l-ar putea omorî pentru hrană. Deci a dormit până i-a venit foamea, singurul lucru pentru care merita să se deranjeze.

Şi-a deschis ochii şi şi-a întins mâinile, căscând prelung. S-a ridicat şi s-a uitat în jur, prin frunzişul des al copacului care l-a adăpostit.

Prin poiana care a fost mai demult reşedinţa lordului de Greystoke şi a soţiei lui, Jane Clayton, Basuli şi războinicii lui îşi pregăteau ceva de mâncare, înainte de a porni în expediţia de urmărire a celor care atacaseră ferma.

Tarzan îi privea pe aceşti războinici cu multă curiozitate, în creierul lui, ceva îi spunea că această imagine nu îi este complet necunoscută, dar nu putea face nicio legătură între el şi alte lucruri sau fiinţe, de când a ieşit din coridoarele întunecate ale subsolului cetăţii Opar.

Într-o negură deasă îi apărea imaginea unei maimuţe enorme pentru care avea un sentiment cald, de duioşie. Amintirea acestei fiinţe îl durea nespus, dar nu ştia cine este.

Mintea lui era din nou al lui Tarzan care nu era mai în vârstă de zece ani. Imaginea acelui animal drag aparţinea femelei Kala, care i-a fost mamă atâţia ani.

Rând pe rând îi veneau în minte imagini ale unor fiinţe asemănătoare, care îi erau cunoscute şi

le ştia şi numele: Tub, Koz sau Ciuk. Mai era o femelă drăguţă cu care ştia că s-a jucat: Nita.

Aceste imagini îi dominau creierul, reuşind să îşi adune un bagaj suficient de amintiri, care să îl ajute să se identifice. Multe imagini din copilărie i-au revenit în minte, iar odată cu ele dorinţa puternică de a fi din nou în mijlocul lor.

Băştinaşii pe care îi vedea stingând focurile şi pornind la drum nu îi trezeau nicio amintire, deşi nu s-a despărţit de ei decât de vreo două săptămâni. După plecarea Wazirilor, Tarzan a coborât din copacul unde dormise şi a pornit să caute ceva de mâncare.

Nu departe de el, păştea o cireada de ierbivore. S-a îndreptat spre nişte zebre grase, făcând un ocol pentru a fi în direcţia opusă vântului, pentru a nu fi simţit de sensibilele animale.

A făcut această mişcare tactică, fără să se gândească de ce face acel ocol. Instinctul lui animalic i-a comandat să facă aşa.

Tot datorită acestui instinct, se târa sau se arunca pe burtă pentru a nu fi simţit de ierbivore şi de a putea să se apropie mai mult de ele.

Apropiindu-se mai mult de zebre a văzut un exemplar tânăr, o femelă. Lângă această femelă, păştea un mascul puternic şi sprinten. Tarzan a făcut alegerea.

S-a apropiat până aproape de aceste două animale şi s-a ascuns după un tufiş care creştea la numai câţiva metri de victima lui. S-a ridicat într-o clipă şi a aruncat suliţa cea grea. În coastele femelei.

Nu s-a oprit locului, ci a fugit imediat spre pradă, având în mână cuţitul său de vânătoare.

Cele două animale au rămas ca împietrite. Femela a nechezat de durerea produsă de suliţa lui Tarzan şi s-a întors să fugă. Amândouă animalele erau hotărâte să plece din acel loc unde fuseseră atacate.

Însă Tarzan era un vânător iscusit şi sprinten. Zebra nici nu a apucat să facă mai mulţi paşi, că a simţit cum o fiară îi sare în spate.

Animalul şi-a întors capul, pentru a-l muşca pe agresor şi s-a răsucit, încercând să îl lovească cu copitele. Celălalt animal s-a uitat în urmă să vadă de ce nu vine cealaltă zebră, dar apoi a pornit în galop spre restul cirezii, care deja pornise la o fugă nebună de spaimă.

Tarzan era agăţat de gâtul zebrei, izbind puternic în gâtul şi pieptul animalului, cu lungul său cuţit de vânătoare. Rezultatul acestei lupte inegale nu putea să fie pus la îndoială.

Zebra s-a zbătut fără rost câteva secunde, fără nicio speranţă de scăpare. A căzut apoi, cu inima străpunsă.

Tarzan s-a ridicat şi şi-a pus piciorul pe cadavrul femelei de zebră şi a scos strigătul de victorie al masculului din tribul de maimuţe antropoide.

La o depărtare nu prea mare, Basuli s-a oprit în loc la auzul acestui strigăt sălbatic. S-a oprit câteva clipe.

— Maimuţe mari, a spus el războinicilor săi. A trecut multă vreme de când nu au mai fost printre animalele ţinuturilor noastre. Oare ce le-a făcut să vină aici?

Tarzan şi-a dus prada până la copacul care i-a servit ca adăpost. Aici, şi-a tăiat o bucată mare din carnea animalului, mâncând cu poftă carnea caldă şi plină de sânge.

Scurta vânătoare a lui Tarzan a trezit interesul a două hiene, care erau în poiană. Cele două animale de pradă s-au apropiat de Tarzan, oprindu-se la câţiva metri de el şi de restul de zebră

El s-a uitat la ele şi a mârâit ameninţător. Hienele au făcut la fel, ca în semn de salut, apoi s-au aşezat mai departe în poiană. Nu au schiţat niciun semn de atac, ci au păstrat o distanţă, care să nu îl deranjeze pe cel care mânca.

Aşteptau ca omul alb să-şi termine prânzul, pentru ca să se înfrupte şi ele cu ceva resturi. După ce s-a săturat, Tarzan a tăiat câteva bucăţi din vânat, pe care le-a luat cu el spre râu, unde dorea să bea apă, pentru că îi era o sete cumplită după acea masă bogată.

Drumul spre râu, trecea pe lângă hiene, dar el nu şi-a schimbat direcţia de mers, din cauza unor animale. Mergea majestuos ca Numa, leul, regele pădurii, în timp ce hienele au început să mârâie.

Hienele nu aveau de gând să îl atace pe acest om puternic şi s-au dat la o parte mârâind cu blana zbârlită. După ce Tarzan a trecut pe lângă ele ca un prinţ, hienele s-au aruncat asupra restului de zebră, mâncând cu poftă.

Tarzan s-a îndreptat spre apă, trecând prin tufişuri de trestie. Apropierea lui a deranjat o turmă de bivoli sălbatici, care erau gata fie de atac, fie de fugă.

Un mascul puternic l-a văzut pe intrus şi era gata să îl atace pentru a-şi apăra semenii. Însă Tarzan a trecut pe lângă ei, fără să îi bage în seamă.

Mugetul ameninţător al bivolului s-a sfârşit într-un scâncet prelung. Şi-a întors capul şi a alungat roiul de muşte care se aşezase pe spatele său plin de noroi.

Restul turmei i-a urmat exemplul, uitându-se curioşi după Tarzan, care a dispărut după trestia înaltă, care creştea pe malul râului.

Ajuns la apă, a băut pe săturate, apoi s-a gândit să se arunce în râu. După ce a înotat aproape o oră, s-a aşezat la umbra unui copac stufos.

Privirile îi rătăceau pe câmpia din faţa lui, uitându-se cu plăcere la această natură sălbatică. Era stăpânit de o senzaţie de fericire în lumea aceasta, singura pe care o cunoştea.

S-a gândit. Că după ce se va odihni destul, va străbate câmpia intrând în junglă. Nu era nicio grabă, avea suficiente zile de mâine sau poimâine,

când nu avea altceva mai bun de făcut decât să-şi caute hrană şi un loc plăcut pentru somn.

Nu avea niciun regret pentru trecut, pentru că nu îl cunoştea, iar de aspiraţii pentru viitor nu se punea problema. Va sta aşa, cât va avea chef, sau se va sui pe o creangă groasă, unde va dormi cât mai mult.

Putea să stea în copaci cât mai mult, pentru că nu avea nicio grijă. Nu îşi amintea de un alt mod de viaţă decât foarte vag, ca şi cum nişte umbre i-ar fi trecut cu multă vreme în faţa ochilor.

Sălbaticul Tarzan era foarte fericit, în timp ce lordul de Greystoke şi-a încetat existenţa.

Tarzan se legăna de mai multe ore în culcuşul lui de frunze, până când foamea şi setea l-au obligat să se dea jos. A coborât leneş şi a pornit-o spre râu.

Cărarea era bătătorită de animalele care veneau să se adape, de multe sute de ani. Pe mal, crescuseră arbuşti şi plante agăţătoare, formând un zid de vegetaţie încâlcită.

Tarzan era aproape de locul unde cărarea se deschidea în mai multe poteci mai mici, când a văzut că o familie de lei se îndrepta spre râu. Erau şapte: un leu, două leoaice şi patru pui care erau aproape atât de mari ca şi părinţii lor.

Omul alb s-a oprit mârâind, ceea ce i-a făcut pe lei să se oprească. Leul cel mare, a rânjit şi el scoţându-şi colţii, semn de prevenire, dar şi de ameninţare.

Deşi era înarmat cu suliţa sa grea, Tarzan nu dorea să se măsoare cu şapte lei deodată. A rămas totuşi locului, mârâind şi scoţând sunete ameninţătoare. Leii au făcut acelaşi lucru.

Nu făceau altceva decât să se sfideze, încercând fiecare să îşi pună adversarul pe fugă. Niciuna dintre părţi nu dorea să dea înapoi, dar nici să lupte.

Leii erau sătui şi nu doreau să se lupte cu o fiinţă a cărei putere nu o cunoşteau. Tarzan nu

fusese prea încântat nicio dată de carnea de leu, aşa că nu dorea nici el să înfrunte aceste fiinţe.

Leii şi Tarzan stăteau faţă în faţă, scoţând tot felul de sunete ameninţătoare, insultându-se reciproc, conform bunelor obiceiuri din junglă.

Este greu de precizat cât ar fi durat această confruntare sonoră, acest duel fără vărsare de sânge. Dar a apărut ceva, care a pus capăt acestei situaţii fără ieşire.

Atât leii cât şi Tarzan făceau un zgomot asurzitor, încât nu au auzit apropierea unui animal enorm, până când acesta nu a apărut chiar în spatele lui Tarzan.

Simţind totuşi că este ameninţat de la spate, Tarzan s-a întors brusc şi l-a văzut pe Buto, rinocerul. Acesta avea ochi mici şi aprinşi şi se pregătea să îl doboare.

Reflexele lui Tarzan erau însă perfect coordonate şi în clipa când s-a întors şi a văzut primejdia, a aruncat suliţa drept în pieptul animalului care ataca.

Suliţa lui Tarzan era o armă grea, cu vârf de fier, lung şi ascuţit. Forţa cu care a fost aruncată l-a împins în faţă pe Tarzan, care a fost nevoit să sară deasupra animalului, pentru a nu fi străpuns de cornul care era pregătit să îl spintece.

Suliţa grea a intrat prin gâtul rinocerului, pe la încheietura umărului stâng şi a intrat adânc în corp. Rinocerul după ce a văzut că fiinţa albă din faţa sa a dispărut, s-a îndreptat spre leii care şedeau pe aproape.

Tarzan a sărit repede de pe spinarea animalului furios şi s-a adăpostit în spatele peretelui de vegetaţie încâlcită. Unul dintre lei a fost azvârlit în aer, dar ceilalţi şase s-au azvârlit asupra atacatorului, rupându-i bucăţi mari de carne de pe spinare.

La adăpostul unor crengi groase, Tarzan privea acest spectacol interesant. Astfel de confruntări nu

sunt prea dese în junglă, deci ele reprezintă o distracţie pentru cei din jur.

Se părea că Buto va ieşi învingător din această încleştare pe viaţă şi pe moarte.

Patru lei din cei şapte erau deja ucişi, iar ceilalţi trei erau grav răniţi. Însă rinocerul s-a prăbuşit deodată la pământ.

Suliţa lui Tarzan şi-a făcut datoria, dovedind că o armă a omului este cu mult mai puternică decât şapte lei. Deşi carnivorele au luptat eroic, dacă rinocerul nu ar fi pierdut sânge şi nu ar fi murit, soarta lor nu era dintre cele mai plăcute.

Tarzan a coborât din ascunzişul său şi şi-a scos suliţa din corpul rinocerului. În jurul lui, leii răniţi gemeau şi se târau spre pădure.

Sălbaticul alb şi-a tăiat o bucată din carnea rinocerului şi a dispărut în jungla deasă.

Spectacolul a luat sfârşit.

De fapt, nu a fost decât o parte din viaţa junglei. Un muritor de rând ar fi avut ce povesti despre aceste scene, dar această luptă teribilă a dispărut din memoria lui Tarzan, fiind doar a părticică a existenţei dure pe care o ducea, împreună cu fiinţele din jur.

CAPITOLUL XII — La doreşte să se răzbune

Făcând un ocol mare prin pădure, Tarzan s-a înapoiat la râu, unde a băut pe săturate. Apoi s-a întors în pădure pentru a-şi continua viaţa fără griji.

În timp ce pornea din nou la vânătoare, fără să-şi aducă aminte de nimic din trecut şi fără să îl preocupe viitorul, în căutarea lui a pornit una dintre cele mai cumplite expediţii.

Cincizeci de oameni, cu corpuri păroase şi picioare răsucite şi noduroase au plecat pe urmele lui, prin jungla întunecată, prin poieni deschise şi locuri unde păşteau nenumărate ierbivore ale acestui continent misterios.

Erau înarmaţi cu nişte cuţite lungi şi buzdugane grele, iar în fruntea lor mergea o femeie, aproape

goală, dar foarte frumoasă.

Era La din Opar, marea preoteasă a „Zeului înflăcărat”, cu cincizeci de preoţi din templu, care s-au hotărât să caute cuţitul de sacrificiu, furat de cei doi albi.

La nu a ieşit nicio dată din perimetrul ruinelor cetăţii Opar, dar nicio dată nu a fost atât de înverşunată.

Cuţitul de sacrificiu dispăruse!

Trecut din mână în mână de secole, a ajuns la ea ca o moştenire, ca un semn al religiei lor şi al autorităţii supreme. Cuţitul provenea de la strămoşii lor din pierduta şi uitata Atlantida.

Pierderea giuvaierurilor aparţinând coroanei Angliei nu ar fi provocat o mai mare consternare unui rege englez, ca această pierdere a cuţitului sacru de sacrificiu al templului din Opar. Era cuţitul marii preotese La, urmaşa vechii civilizaţii dispărute în adâncul Oceanului Atlantic.

Când cu zeci de secole în urmă, Atlantida s-a scufundat, ducând cu ea puternice cetăţi, câmpii cultivate şi roditoare, un comerţ înfloritor al unei civilizaţii avansate. Au rămas doar câţiva oameni care lucrau în minele de aur din Africa.

Dintre aceşti oameni, de un rang social inferior şi din sclavii care lucrau cu ei, a apărut această populaţie de degeneraţi. Printr-o ciudăţenie a naturii sau printr-o selecţie naturală întâmplătoare, vechiul sânge al atlantizilor a rămas curat şi nealterat la femeile, care descindeau dintr-o singură prinţesă a casei regale, care era pe continent în timpul catastrofei.

Una dintre aceste descendente era marea preoteasă La.

Era plină de ură acum, împotriva lui Tarzan, care a respins-o şi i-a profanat altarul. La era conştientă de frumuseţea ei, nu numai după modelul Atlantidei, dar şi după toate pretenţiile civilizaţiei modeme.

Avea un fizic perfect.

Înainte ca Tarzan să fi venit pentru prima oară în cetatea Opar, ea nu mai văzuse alţi bărbaţi, decât pe degeneraţii ei preoţi. Mai curând sau mai târziu, ea va trebui să se mărite cu unul dintre ei, ca să aibă descendenţi care să slujească mai departe în templu.

Dar ea se putea mărita cu cine dorea, fiind mare preoteasă şi putea să îşi aleagă soţul. Înainte de venirea lui Tarzan, ea nu văzut alte făpturi de sex masculin, decât pe urâţii ei preoţi sau masculii tribului de maimuţe antropoide care trăiau cu ei din timpuri imemorabile.

Printre legendele Oparului, erau unele care povesteau de oameni albi şi arătoşi, frumoşi ca zeii. Mai existau relatări de existenţa unor oameni cu pielea neagră, nu departe de ei, dar aceştia aveau faima de hoţi şi nu erau agreaţi. De fapt, băştinaşii erau priviţi întotdeauna ca duşmani periculoşi, care furau şi omorau.

Deasemenea, printre legendele lor, erau unele care erau pline de speranţa că acel continent din care veneau strămoşii lor, se va ridica din apa mare de la apus, trimiţând din nou spre ei vapoare care să încarce tot ce a rămas acolo, împreună cu oamenii, descendenţii atlantizilor.

Venirea lui Tarzan, a declanşat în sufletul marii preotese această speranţă a venirii urmaşilor strămoşilor lor. Însă, fiind femeie, s-a îndrăgostit de acest bărbat puternic.

În inima ei, nu au avut loc nicio dată vreunul dintre preoţii care slujeau în templu, fiind mici şi respingători.

S-ar fi măritat cu unul dintre ei, conform obiceiului, dar acest soţ nu ar fi beneficiat de dragostea ei. Devenise o femeie rece, urmaşa a sute de femei frumoase şi reci, care nu au cunoscut nicio dată dragostea.

Când l-a văzut pe Tarzan, s-a îndrăgostit nebuneşte de el, iar în ea au izbucnit pasiunile

zăvorite de sute de generaţii. A devenit un vulcan viu, clocotind de pasiune.

Când aceste dorinţi au fost nesocotite de bărbatul alb, înflăcărarea ei s-a transformat în ură şi răzbunare. În această stare sufletească, La a pornit în fruntea micii ei armate, pentru a readuce cuţitul de sacrificiu înapoi în cetatea Opar şi de a se răzbuna pe Tarzan.

Pe Werper îl ignora. Faptul că belgianul a avut cuţitul în mână în timpul luptelor din templu, nu a afectat-o deloc, neavând niciun gând de răzbunare împotriva lui.

Dacă îl vor întâlni şi pe el, îl vor omorî bineînţeles, dar moartea lui nu o va face mai fericită pe La. Plăcerea cea mai mare va fi capturarea lui Tarzan şi supunerea acestuia la torturi îngrozitoare.

Moartea trebuie să vină încet pentru acest alb, pe măsura crimei comise. El a fost acela care a smuls cuţitul din mâna preotesei, el a atins-o şi tot el a fost cel care a profanat altarul şi templul sfânt al soarelui.

Va muri deci, pentru aceste crime, dar şi pentru că a dispreţuit dragostea marii preotese şi a respins-o. Trebuie să moară în cele mai mari dureri.

Expediţia celor cincizeci de oparieni conduşi de La, nu era lipsită de primejdii. Ei nu erau obişnuiţi cu jungla, pentru că foarte rar au ieşit din cetate.

Erau însă mulţi şi bine înarmaţi. În cele din urmă, au dat de urmele vizibile ale celor doi fugari: Werper şi Tarzan. Cei trei antropoizi pe care i-au luat cu ei, au simţit urma fugarilor.

Oparienii au luat cu ei aceste animale, pentru că ştiau că ele au simţuri cu mult mai dezvoltate decât ei. Aceste trei maimuţe erau de mare folos, în întreaga lor deplasare prin junglă.

Comanda generală a expediţiei o avea La. Ea alegea locul de tabără, ora de pornire sau de odihnă. Deşi nu prea avea experienţa deplasărilor

prin junglă, inteligenţa ei nativă o ajuta să se ridice deasupra celorlalţi, oparieni sau maimuţe.

Era o comandantă aspră mai ales pentru că îşi compara supuşii cu Tarzan, în tot ce făceau ei. Se răzbuna pe ei, datorită durerii provocate de respingerea dragostea ei, de către uriaşul alb.

În fiecare seară, oparienii construiau o tabără puternic apărată de un zid de copaci doborâţi, iar toată noaptea ardea un foc mare, care nu avea voie să se stingă. Când La obosea, era dusă pe o targa improvizată de crengi elastice.

Niciunul dintre supuşii ei nu punea la îndoială supremaţia ei şi nici nu contesta dreptul ei de a comanda. De fapt, nici nu se gândeau la aşa ceva.

Pentru ei, marea preoteasă La era o zeiţă, pe care o iubeau toţi, fiecare sperând să fie el alesul ei. Cu acest gând munceau şi îndurau cele mai aspre porunci, precum şi dispreţul ei faţă de urâţenia lor.

Au mers mai multe zile, pe urma pe care o lăsase Tarzan, iar maimuţele erau în faţa micii armate pentru a-i preveni, dacă l-ar fi zărit pe fugar.

În timpul unui popas de prânz, unul dintre maimuţoi s-a ridicat deodată în două labe şi a început să adulmece aerul. Le-a spus celorlalţi să facă linişte, iar el s-a îndreptat tiptil către junglă, în direcţia de unde a simţit că vine mirosul celui pe care îl urmăreau.

La şi preoţii ei au rămas locului şi fiecare a început să îşi verifice armamentul, pipăindu-şi cu nervozitate cuţitele şi buzduganele.

Antropoidul s-a întors şi a pornit-o drept spre La, căreia i-a spus în limba marilor maimuţe, care devenise şi limba degeneraţilor din Opar:

— Marele tarmangani doarme acolo, a zis el arătând în direcţia de unde tocmai venise. Să mergem acolo şi să îl omorâm.

— Să nu îl omorâţi, a poruncit ea, cu o voce dură. Tarmangani cel mare, trebuie prins viu şi

nevătămat. Răzbunarea este a mea, a marii preotese La. Mergeţi la el, dar nu faceţi niciun zgomot! a dat ea poruncă, punând în mişcare întreaga armată de degeneraţi.

Au pornit toţi spre pădure, în urma maimuţei, până când aceasta i-a oprit, ridicând o labă şi arătând ceva, care se găsea mai departe printre copaci.

Au văzut statura uriaşă a lui Tarzan, care era întins pe o creangă groasă şi dormea adânc. Era sătul, cu stomacul plin, visându-i de Numa, leul şi pe Horta, mistreţul, ducându-şi viaţa lor alături de celelalte vieţuitoare din junglă.

Simţurile sale erau şi ele adormite, aşa că nu i-a simţit pe oparieni apropiindu-se. Nu a simţit nici mirosul celor trei maimuţe uriaşe care au sărit lângă el, fără să mişte măcar o frunză.

S-a deşteptat numai după ce a primit o lovitură puternică peste spate din partea uneia dintre maimuţe. A fost trântit de pe creangă, direct pe pământul umed, unde ameţit de lovitură şi căzătură, a trebuit să înfrunte cincizeci de oameni mici şi păroşi.

Lupta s-a înteţit, iar Tarzan a devenit un uragan în plină dezlănţuire. Se lupta cu mult curaj, aşa cum rar se mai luptase, dar numărul duşmanilor săi era prea mare.

L-au copleşit prin numărul lor mare, prin armele lor, care îl loveau necontenit. Niciunul însă dintre atacatori nu a scăpat fără să nu simtă pe propria sa piele greutatea pumnului sau muşcătura colţilor marelui sălbatic alb.

CAPITOLUL XIII — Condamnat la tortură şi la moarte

Marea preoteasă a venit după atacatori şi când a văzut că au intenţia de a-l omorî pe Tarzan, le-a strigat că prizonierul trebuie capturat viu. A observat şi că puterile sălbaticului alb slăbeau din ce în ce mai mult, fiind copleşit de numărul foarte mare al atacatorilor.

După câteva minute, puternica fiinţă din junglă zăcea nemişcată, bine legată de mâini şi de picioare. Tarzan a fost întins la picioarele preotesei.

— Duceţi-l în tabără! a poruncit ea.

Oamenii ei l-au ridicat pe Tarzan pe umerii lor şi l-au dus până în tabăra lor, unde poposiseră cu o seară înainte.

— Să-mi construiţi un adăpost, a continuat ea cu ordinele. Rămânem aici peste noapte, iar mâine, în faţa zeului nostru, La îi va oferi inima acestui profanator al templului nostru.

Oamenii au început să pună întrebări:

— Dar cuţitul sacru? Unde este cuţitul nostru? Cine l-a luat de la el?

Nimeni însă nu a văzut cuţitul de sacrificiu la acest sălbatic şi erau foarte siguri că nu l-a avut la el când l-au atacat.

Prizonierul se uita la aceste fiinţe duşmănoase din jurul lui şi mârâia ameninţător.

Şi-a întors ochii spre La şi a zâmbit. Până şi în faţa morţii nu îi era teamă.

— Unde este cuţitul? l-a întrebat ea.

— Nu ştiu, a răspuns Tarzan. Celălalt om l-a luat cu el în timp ce dormeam şi a fugit cu el.

Văzând dezamăgirea de pe faţa ei frumoasă, a continuat:

— Dacă doreşti atât de mult să îl primeşti înapoi, mă duc bucuros să ţi-l aduc, dacă mă dezlegi. Dar dacă mă vei omorî, nu îl vei mai vedea. La urma urmei, nu este decât un cuţit şi dacă vrei poţi să îţi faci altul. Pentru asta aţi făcut atâta drum? Numai pentru un cuţit? Dă-mi drumul şi mă duc să ţi-l aduc.

Un râs răutăcios a izbucnit din pieptul marii preotese, care ştia în adâncul inimii ei, că greşeala lui Tarzan este cu mult mai mare decât profanarea cuţitului de sacrificiu din Opar.

Totuşi s-a uitat la el, aşa cum zăcea legat şi neputincios şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. S-a

întors pentru a-şi ascunde slăbiciunea.

Era însă neclintită în hotărârea ei de a-l face să plătească. Trebuia să moară după chinuri îngrozitoare, pentru că i-a respins dragostea.

După ce adăpostul a fost terminat, La a poruncit oamenilor ei să îl ducă pe Tarzan acolo.

— Îl voi tortura eu însămi, toată noaptea, a spus ea preoţilor. Mâine de dimineaţa, să începeţi să construiţi altarul pe care inima lui va fi jertfită zeului nostru. Adunaţi lemne cu răşină şi aşezaţi acest altar în mijlocul câmpiei, aşa cum este cel din templul nostru. Zeul nostru trebuie să fie mulţumit de jertfa pe care i-o oferim

Preoţii s-au apucat însă imediat de lucru, fără să mai aştepte venirea dimineţii de a doua zi. În timpul lucrului intonau imnuri ciudate în vechea limbă a acelui continent care zace pe fundul Oceanului Atlantic.

Ei nu ştiau ce înseamnă cuvintele pe care le spuneau, dar repetau aceste versuri care le-au fost transmise de sute de generaţii, pe vremea când în ţara pe care acum o numim Anglia, nu erau decât nişte maimuţe din care a provenit neamul omenesc.

În adăpostul improvizat pentru La şi prizonier, marea preoteasă se plimba supărată, uitându-se din când în când la Tarzan, care se resemnase cu soarta lui. Ştia că muşchii lui puternici nu sunt în stare să rupă funiile de la mâini şi de la glezne, pentru că a făcut de câteva ori efortul de a le încerca rezistenţa.

Nu se aştepta ca cineva să îi sară în ajutor, pentru că în jur erau numai duşmani. Se uita zâmbind la această femeie furioasă, care se plimba în jurul lui.

Ea îşi tot pipăia cuţitul şi murmura câte ceva, dar nu îl lovea cu această armă.

— La noapte, se gândea ea, îl voi tortura.

Se uita la corpul lui perfect proporţionat şi la faţa lui zâmbitoare. S-a întors imediat gândindu-se

cum acest om i-a respins dragostea.

Acest om o profanase pe sfânta sfintelor.

Şi ce este mai grav, de trei ori a furat jertfa de pe altarul zeului lor. Deci de trei ori, acest om l-a supărat pe Dumnezeul strămoşilor ei.

La acest gând, preoteasa La s-a aşezat în genunchi, înaintea lui Tarzan, strângând cuţitul în mână. I-a pus vârful lamei în coastă şi a apăsat uşor.

Tarzan s-a uitat la ea şi a zâmbit.

Ce bărbat frumos era!

La s-a ridicat şi l-a privit din nou drept în ochi. Ce corp perfect avea!

Îl compara pe acest uriaş alb cu piticii noduroşi ai neamului ei, dintre care trebuia să îşi aleagă un soţ şi s-a cutremurat.

S-a lăsat întunericul. Un foc mare a fost aprins în mijlocul taberei. Flăcările luceau pe altarul ridicat pe jumătate, iar marea preoteasă se gândea la spectacolul de a doua zi.

Îl şi vedea pe Tarzan zvârcolindu-se în flăcările rugului de sacrificiu. Îi vedea arzând acest chip zâmbitor, aceste buze frumoase.

Vedea cum îi arde părul acesta negru şi lucios.

La era lângă obiectul uri ei, cu ochii închişi şi cu pumnii încleştaţi. În faţa ochilor ei, treceau imaginile sumbre ale sacrificiului de a doua zi.

Dar ura ei era chiar atât de mare?

Tabăra era acoperită de întunericul nopţii, fiind luminată doar de flăcările focului din mijlocul aşezării. Tarzan era lângă ea, suferind de sete.

Legăturile de la mâini şi de la picioare erau foarte strâns legate şi simţea dureri peste tot. Cu toate acestea, nu se plângea.

Tarzan era o fiară din junglă şi îndura totul asemenea unui animal captiv, care gândeşte cu mintea omului primitiv

Ştia că este pierdut şi că nu mai are nicio şansă de scăpare. Nu cerea îndurare, ci aştepta răbdător,

fiind convins că suferinţele lui nu vor fi de lungă durată.

În întunericul colibei lor, La era aplecată asupra lui, cu un cuţit ascuţit în mână, iar în mintea ei, era hotărâtă ca să înceapă tortura cât mai repede.

O creangă uscată s-a aprins deodată, luminând puternic interiorul adăpostului.

Atunci, ca l-a văzut pe Tarzan în toată perfecţiunea lui, iar inima ei de femeie a fost din nou răscolită de dragoste pentru acest bărbat. Era din nou îndrăgostită de el, cu aceeaşi pasiune pe care a simţit-o la prima lor întâlnire.

Marea preoteasă La s-a ridicat cu privirea plină de ură, deasupra fiinţei care a îndrăznit să o refuze şi să profaneze altarul templului din Opar.

S-a hotărât brusc, că nu are niciun rost să îl tortureze pe acest prizonier. Acest om nu mai are voie să fie pus pe altarul zeului lor.

O singură lovitură de cuţit va fi suficientă, apoi cadavrul va fi aruncat în focul de afară. A ridicat cuţitul, încordându-se pentru această lovitură de graţie, dar s-a prăbuşit fără vlagă, peste corpul bărbatului pe care îl iubea.

A început să îl mângâie peste pielea lui delicată. I-a acoperit fruntea, ochii şi buzele cu sărutări fierbinţi. Înflăcărate. L-a acoperit cu trupul ei, de parcă ar fi vrut să îl protejeze de soarta cumplită pe care ea singură i-a hărăzit-o.

Ore întregi a fost stăpânită de pasiune pentru acest om, până când a căzut leşinată lângă el. Tarzan nu a dat atenţie acestei atitudini pline de dragoste şi a adormit liniştit, cuprins de braţele acestei femei care îl iubea.

Dimineaţa, preoţii din Opar l-au trezit cu cântece religioase. Imnurile lor aveau tonuri joase, iar sunetul la început era slab, crescând în intensitate, pe măsură ce le creştea pofta de sânge.

La a tresărit în somn. Îl strângea încă în braţe pe Tarzan şi zâmbea. Când s-a trezit însă de-a binelea, zâmbetul i-a pierit de pe buze.

Auzea imnurile care precede sacrificiul şi ochii i s-au mărit de groază.

— Iubeşte-mă, Tarzan! a strigat. Iubeşte-mă şi vei fi salvat.

Frânghia îi producea mari dureri şi suferea din cauză că sângele nu mai circula normal în membrele sale înţepenite. A scos un mârâit de supărare şi s-a întors pe partea cealaltă, cu spatele la femeia care stătea lângă el.

Acesta era răspunsul lui.

Marea preoteasă a sărit în picioare. O flacără de ruşine îi ardea faţa. Apoi s-a făcut albă ca varul şi s-a îndreptat spre uşa adăpostului.

— Veniţi şi pregătiţi altarul pentru sacrificiu! a strigat ea cu putere.

Oamenii aceia mici şi urâţi au venit spre ea şi au intrat în adăpost. L-au prins pe Tarzan în braţe şi au pornit spre ieşire, cântând şi legănându-se în ritmul sumbrului lor marş.

Marea preoteasă La venea şi ea după ei, legănându-se în ritmul cântecului. Era trasă la faţă, dar hotărârea ei era neclintită.

Acest nemernic va muri!

Cel care i-a respins dragostea va plăti cu moartea, pe altarul acesta, care îşi aştepta victima.

Preoţii au depus corpul lui Tarzan pe crengile aspre şi ţepoase. S-a uitat la preotul cu cel mai înalt rang. Era urât, gârbovit şi gras.

Acesta este cel cu care se va mărita.

Figura păroasă a acestui preot s-a strâmbat la plăcerea ce va urma şi şi-a strâns palmele căuş pentru a primi sângele pe care urma să îl bea.

Era nectarul roşu care în cetatea Opar era băut din cupele de aur ale templului.

La s-a apropiat de acest rug, cu cuţitul ridicat. Faţa ei era întoarsă acum spre soarele ce strălucea deasupra lor, iar de pe buze îi ieşeau cuvintele unei rugăciuni.

Preotul de lângă ea s-a uitat la marea preoteasă cu ochi întrebători. În mâna lui era o torţă pe care

dorea să o folosească, dând foc rugului de crengi.

Tarzan a închis ochii, în aşteptarea sfârşitului. Ştia că va muri într-o mare suferinţă, pentru că într-un trecut nu prea îndepărtat, a văzut şi el astfel de sacrificii.

Moartea este un element obişnuit al traiului din junglă, toţi locuitorii de aici sunt obişnuiţi cu ameninţarea ei. Tarzan dorea să se gândească la ceva frumos în aceste clipă. I-a venit în minte punga cu acele pietricele frumos colorate.

Şi-a deschis ochii şi a văzut-o pe La deasupra lui. Faţa ei era slăbită, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Tarzan, iubitul meu! plângea ea. Spune-mi că mă iubeşti şi că vrei să vii cu mine în cetatea Opar. Dacă vrei să vii cu mine, vei trăi. Voi înfrunta mânia poporului meu, dar te voi salva. Este ultimul prilej de a mai scăpa cu viaţă. Care îţi este răspunsul?

În sufletul ei, femeia iubitoare a înlocuit-o pe preoteasa cea crudă. Ea nu vedea pe altar sacrificiul închinat zeului crud şi sângeros, ci pe bărbatul pe care ea l-ar fi iubit, împotriva preceptelor poporului ei.

Dar alături de ea, era fanaticul mare preot, care într-o zi, va deveni soţul ei, deşi ea nu va putea găsi un alt bărbat mai puţin respingător. Torţa era aprinsă în mâinile acestui fanatic, care abia aştepta să dea foc rugului.

La era aplecată asupra lui Tarzan, palpitând de emoţie. A mai pus o dată întrebarea urmată de o şoaptă:

— Da sau nu?

De departe, s-a auzit un zgomot prelung, iar ochii lui Tarzan au început să sclipească. A ridicat şi el capul, scoţând nişte sunete nearticulate. La s-a îndepărtat de el cu teamă.

Nerăbdătorul preot, care privea această scenă cu dispreţ, mormăia tot timpul câte ceva. Şi-a apropiat torţa de vreascurile uscate de sub Tarzan.

— Răspunde! a strigat La. Ce răspuns ai pentru preoteasa La din Opar, care îţi oferă dragostea ei?

Sunetul care a atras atenţia lui Tarzan cu câteva secunde mai înainte, s-a auzit acum mai aproape. Erau nişte zgomote ascuţite, scoase de elefanţi furioşi, prin trompele lor subţiri.

Oparienii au auzit şi ei aceste sunete teribile şi şi-au întors capetele, îngroziţi de zgomotul din pădure.

La se uita cu priviri întrebătoare la Tarzan, pentru a-şi putea da seama după faţa lui, dacă viitorul ei va fi fericit sau va fi distrus de răspunsul lui negativ.

Dar pe faţa lui se citea îngrijorare.

Abia atunci ea a ghicit ce a însemnat acel strigăt al lui: chemase elefanţii în ajutor. Sprâncenele ei s-au încruntat şi era foarte furioasă.

— O refuzi pe La? Atunci vei muri! Torţa! Tarzan s-a uitat în ochii ei.

— Vine, Tantor, a spus el îngrijorat, iar eu am crezut că mă recunoaşte şi mă va salva. Dar după vocea lui, îmi dau seama că mă va omorî şi pe mine şi pe toţi pe care îi va întâlni în cale. Este în perioada de împerechere şi vrea să doboare tot ce îi stă în faţă.

La cunoştea şi ea ferocitatea acestui animal în călduri, îşi dădea seama că Tarzan nu a exagerat. Ştia că elefantul îi va urmări pe toţi, fără să obosească până îi va ucide până la unul.

Nu exista nicio cale de scăpare.

— Nu te pot iubi, La, a spus el încet. Şi nu mă înţeleg, pentru că eşti foarte frumoasă. Nu pot concepe să mă duc să trăiesc cu tine în Opar, eu care iubesc jungla şi să mă plimb în voie, pe unde vreau.

S-a oprit un moment pentru ca să audă sunetele elefanţilor, apoi a spus:

— Nu, nu te iubesc, dar nici nu doresc să te văd ucisă de colţii ascuţiţi ai elefantului furios. Taie-mi frânghia, până nu este prea târziu. Vine Tantor şi

este turbat. Uite-l că a intrat în poiană. Grăbeşte-te ca să te pot salva.

O spirală de fum a început să se ridice din rug, semn că preotul dăduse foc vreascurilor. La stătea ca o statuie, privind flăcările care se apropiau de ea şi de Tarzan.

Peste câteva clipe focul îi va cuprinde pe amândoi.

Dinspre junglă s-a auzit un zgomot de copaci răsturnaţi şi de crengi călcate În picioare. Elefantul venea spre ei ca o locomotivă în plină viteză

Un sentiment de nelinişte i-a cuprins pe preoţii din Opar. Se uitau cu îngrijorare când la marea lor preoteasă, când la elefantul care se apropia.

— Fugiţi, a strigat ea.

Apoi s-a aplecat şi a tăiat frânghia de la mâinile şi gleznele lui Tarzan, care a sărit de pe altarul improvizat.

Preoţii au răcnit de furie şi de dezamăgire, iar cel care ţinea torţa în mână s-a îndreptat spre ea.

— Eşti o trădătoare! a strigat el. Pentru ceea ce ai făcut vei muri.

Şi-a ridicat măciuca şi s-a repezit spre ea. Dar Tarzan s-a aruncat imediat asupra lui, i-a apucat arma şi i-a smuls-o din mână.

O mică încăierare a început între el şi preotul fanatic din Opar. Tarzan l-a ridicat pe preotul oparienilor deasupra capului şi l-a aruncat între ceilalţi, care s-au regrupat pentru a se repezi împotriva celui, care cu câteva minute mai înainte, fusese victima lor.

La stătea mândră, în spatele lui Tarzan, gata să se apere cu cuţitul pe care îl avea asupra ei. Nu se vedea nici urmă de frică pe faţa ei frumoasă.

Era stăpânită de dispreţ faţă de aceşti preoţi şi de admiraţie faţă de sălbaticul alb, care lupta pentru ca să o apere.

Deodată toate privirile s-au îndreptat spre locul de unde venea elefantul furios. Acesta s-a hotărât să îi atace pe oamenii din poiană şi venea spre ei

uitându-se cumplit la ei, cu ochii injectaţi de sângele unei furii cumplite.

Preoţii s-au oprit paralizaţi de frică, însă Tarzan a prins-o pe La în braţe şi a alergat cu ea, spre cel mai apropiat copac.

Tantor i-a văzut şi s-a repezit în urma lor.

La se ţinea cu amândouă braţele de gâtul lui Tarzan. A simţit cum a sărit cu ea în aer şi s-a minunat de puterea lui şi de agilitatea deosebită de care a dat dovadă, urcând atât de repede în copac, în ciuda greutăţii pe care o purta.

Tarzan s-a suit până în vârful copacului pentru a fi cât mai departe de trompa puternică a acestui animal furios. Elefantul era furios că nu a reuşit să îi lovească pe aceşti duşmani rapizi şi s-a întors spre preoţii care se uitau cu groază la scena din faţa lor.

După mai multe momente de ezitare, toţi s-au împrăştiat cu groază, în toate direcţiile.

Insă unii din ei, care erau mai lenţi, nu au reuşit să se împrăştie atât de repede şi au fost aruncaţi în lături de colţii puternici ai lui Tantor. Pe unul dintre ei, l-a prins cu trompa şi l-a zdrobit de un copac din apropiere, apoi s-a năpustit spre ceilalţi.

Pe doi dintre ei i-a omorât călcându-i în picioare.

Între timp, ceilalţi au putut să se ascundă în pădure, urcându-se în copaci.

Tantor şi-a întors capul furios spre copacul unde erau ascunşi Tarzan şi La. Lucru ciudat, pentru că între elefanţi şi Tarzan era o prietenie şi o relaţie extrem de caldă, care nu a fost nicio dată întunecată de scene de acest fel.

Niciun elefant din jungla africană nu ar fi dorit să îi facă vreun rău acestui tarmangani. Dar acum, în furia perioadei de împerechere, acest animal nu putea să deosebească duşmanul de prieten.

Tantor era hotărât să îi ucidă pe cei doi, care s-au adăpostit în copacul acela înalt. S-a suit cu

picioarele pe trunchiul gros şi şi-a întins trompa pentru a-i prinde.

Tarzan, prevăzător, s-a urcat cât mai sus posibil, iar elefantul nu îi ajungea chiar dacă se ridica în cele două picioare din spate.

Dar această primă înfrângere l-a întărâtat pe Tantor. Scotea sunete ascuţite pe trompă şi se plimba în jurul copacului, zguduind pământul.

S-a hotărât să doboare copacul unde erau aceşti duşmani. S-a dat câţiva paşi înapoi şi a lovit copacul şubred cu capul lui enorm. Copacul însă nu a cedat.

Atitudinea lui Tarzan era foarte ciudată şi schimbată. Dacă Numa sau Sabor ar fi procedat aşa, ar fi încercat să intervină să se lupte cumva, sau măcar să arunce cu crengi groase în atacator.

Nici măcar nu îi adresa obişnuitele insulte din bogatul repertoriul al pădurii.

Stătea tăcut, iar pe fata lui era o expresie de adâncă tristeţe şi milă, pentru că dintre toate animalele junglei, pe Tantor îl iubea cel mai mult.

Chiar dacă ar fi avut posibilitatea să îl ucidă, nu ar fi făcut aşa ceva, pentru nimic în lume. Singura sa intenţie era să scape de el.

Ştia că dacă îi va trece furia perioadei de împerechere, va putea din nou să încalece pe gâtul lui puternic şi va fi din nou docil şi prietenos.

Tantor însă era cumplit de supărat, văzând că acel copac pe care îl izbea nu vrea să cadă la pământ.

Apoi şi-a schimbat tactica. Şi-a încolăcit trompa în jurul trunchiului şi a încercat să smulgă copacul, care îi adăpostea pe cei doi inamici ai lui.

A început să tragă cu o putere nemaivăzută de trunchiul copacului, care începea să cedeze, spre marea dezamăgire a celor doi.

Pământul se ridica în grămezi în jurul rădăcinii copacului, semn că rezistenţa lemnului va ceda în curând. Tarzan a luat-o pe La în spate şi în momentul când copacul s-a înclinat, poate chiar

pentru ultima oară. S-a aruncat într-un alt copac din apropiere.

Saltul a fost lung şi periculos. La a închis ochii şi s-a cutremurat. Dar când a privit înjur, şi-a dat seama că Tarzan fugea cu o viteză nemaipomenită, depărtându-se de acel animal înnebunit de furie.

Tantor a reuşit în cele din urmă să scoată copacul din rădăcini, dar şi-a dat seama prea târziu că efortul a fost făcut în zadar.

Cei doi pe care îi dorea atât de mult să îi calce în picioare erau departe de el.

S-a hotărât să îi urmărească şi s-a afundat în jungla deasă.

CAPITOLUL XIV — Preoteasă şi femeie

După ce Tarzan a sărit din copac, La şi-a ţinut ochii închişi, cuprinsă de groază. Se ţinea strâns agăţată de el, dar nu a scos niciun sunet.

Apoi, peste câteva minute, şi-a deschis ochii şi a avut curajul să se uite în jurul ei. A continuat să îşi ţină ochii deschişi, ca să vadă pe unde merg.

Se simţea într-o mare siguranţă, pentru că avea încredere în această fiinţă atât de puternică, iar acum soarta ei depindea în întregime de muşchii şi îndemânarea acestui sălbatic alb.

Şi-a ridicat ochii spre soarele care ardea puternic şi a murmurat o rugăciune de mulţumire zeului ei, că nu a lăsat-o să îl omoare pe acest bărbat cu o faţă atât de frumoasă.

Schimbarea care s-a produs în această fiinţă a fost dramatică, de la preoteasa crudă şi însetată de sânge, la femeia plină de tandreţe şi bunătate.

Şi-a pus obrazul pe umărul lui Tarzan şi şi-a întors uşor capul spre trupul său puternic. Şi-a lipit buzele de pielea lui fierbinte. Îl iubea pe acest om şi ar fi murit pentru el.

Acum era foarte iubitoare, uitând că în urmă cu o oră fusese gata să îi înfigă un cuţit în piept şi să îi dea sângele acelor preoţi mici şi cumpliţi.

În locul unde fusese altarul nu mai era nimeni. Unul dintre preoţi şi-a căutat loc unde să se

ascundă, dar elefantul furios l-a urmărit şi l-a strivit cu picioarele.

După ce s-a uitat înjur şi nu a văzut pe nimeni, Tantor s-a îndepărtat supărat spre sud. Scotea sunete teribile pe trompă, zgomot care s-a auzit încă multă vreme în timp ce se îndepărta.

Tarzan a coborât pe pământ din copacul unde şi-a găsit adăpost şi a ajutat-o pe La să vină lângă el.

— Cheamă-ţi oamenii, a spus Tarzan.

— Mă vor omorî, i-a răspuns La.

— Nimeni nu te va omorî nimeni, a replicat el. Nimeni nu se va atinge de tine, atâta vreme cât sunt eu aici. Trebuie să vorbim cu ei.

La a început să scoată sunete stridente, de parcă ar fi suflat într-un flaut, din pădure, s-au auzit strigăte de răspuns, care semănau mai mult a lătrături de câine.

— Venim, venim! s-au auzit strigăte din pădure, din toate direcţiile.

La a repetat strigătul ei de câteva ori, iar preoţii au început să se adune, unul câte unul sau în perechi, oprindu-se la o mică distantă de marea preoteasă şi salvatorul ei.

Erau însă încruntaţi şi aveau o atitudine ameninţătoare. După ce s-au adunat toţi, Tarzan a început să le vorbească.

— La este salvată. Dacă m-ar fi omorât, ar fi fost şi ca moartă acum, ca de altfel mulţi dintre voi. Mergeţi înapoi în cetatea Opar acum, împreună cu ea, iar eu voi rămâne aici în jungla mea. Trebuie să fie pace între Tarzan şi La. Vreau să ştiu răspunsul vostru!

Preoţii erau furioşi şi dădeau din cap. Au început să discute între ei, însă era foarte clar că nu erau nici pe departe de acord cu cele spuse de Tarzan.

Nu doreau să o ia pe La înapoi, iar cu Tarzan aveau aceeaşi intenţie: să îl sacrifice zeului lor.

Tarzan a început să îşi piardă răbdarea. Le-a spus:

— Dacă nu vreţi să faceţi aşa cum v-am spus eu şi să vă duceţi în cetate cu La, voi aduna toate fiarele junglei, care vă vor ucide pe toţi de nu rămâne nimeni care să se întoarcă acasă să povestească ce vi s-a întâmplat. La m-a salvat pe mine, ca să vă pot salva eu pe voi toţi de animalul acela furios. Ce vă făceaţi dacă eram mort şi nu era nimeni care să îl facă pe elefant să se oprească din furia lui. Sper că vă duce mintea atât să vă daţi seama că ar fi mai bine să vă duceţi liniştiţi acasă, împreună cu La.

S-a oprit ca să se uita la ei, apoi a continuat:

— Nu ştiu unde este cuţitul vostru sacru, dar sunt sigur că vă puteţi face altul. Dacă nu l-aş fi luat de la preoteasa voastră, m-aţi fi ucis, dar zeul vostru este mulţumit acum că am putut să vă salvez. Mergeţi sau nu acasă cu ea?

Preoţii s-au strâns din nou, discutând şi argumentând. Se băteau cu pumnii în piept, ridicau capetele şi mâinile spre soare, mârâiau, strigau, până când Tarzan a observat că numai unul nu era de acord cu ce le-a propus.

Era preotul cel mare, care dorea să îi aprindă rugul şi era foarte gelos, pentru că La a recunoscut în faţa celorlalţi că îl iubeşte pe acest străin. Dragostea marii preotese îi aparţinea lui, iar el era cel îndreptăţit să fie soţul ei.

După aproape o oră de discuţii fără rezultat, unul dintre preoţi a ieşit înaintea celorlalţi şi ridicând mâna s-a adresat celor doi.

— Cadj, marele preot, a spus el ceremonios, doreşte să vă sacrifice pe amândoi zeului nostru, dar noi vrem să ne întoarcem în Opar cu regina noastră.

— Sunteţi foarte mulţi contra unui singur om, le-a spus Tarzan. De ce nu vă impuneţi voinţa, împotriva lui. Plecaţi cu La în cetate, iar dacă acest preot vi se opune, omorâţi-l!

Preoţii din Opar au primit această hotărâre cu urale şi bucurie. Aceste cuvinte erau ca o inspiraţie

divină.

De secole ascultau ce le spunea marele preot sau orice altă autoritate religioasă, fără să conteste nicio hotărâre. Dar acum şi-au dat seama că trebuie să îşi impună punctul de vedere.

Erau fericiţi, ca nişte copii cărora li s-au adus jucării noi.

S-au repezit la Cadj, l-au prins de mâini şi au început să îl ameninţe. Şi-au ridicat buzduganele şi cuţitele.

Marele preot a cedat insistenţelor lor, pentru că nu dorea să moară.

Tarzan s-a îndreptat atunci spre el şi i-a spus:

— Să ştii că La se întoarce în cetatea Opar sub ocrotirea preoţilor ei, iar eu vă previn că dacă cineva se va atinge de ea, va muri de mâna mea. Voi veni din nou pe la voi, înainte ca marile ploi să vină, iar dacă i se va întâmpla ceva marii preotese, va fi vai şi amar de tine, Cadj!

Cadj a promis că nu îi va face niciun rău reginei lor.

— Voi trebuie să o apăraţi, a spus apoi Tarzan celorlalţi oparieni. Trebuie să o protejaţi, ca atunci când voi veni din nou pe la voi să o găsesc sănătoasă.

— Te voi aştepta, a spus marea preoteasă. Când vei veni, mă vei găsi acolo. Dar trebuie să ştiu că vei veni!

— Cine ştie, i-a răspuns Tarzan, aruncându-se într-un copac din apropiere, pornind spre răsărit.

Marea preoteasă din Opar a stat câteva clipe fără să schiţeze niciun gest. Suspinând adânc. Apoi s-a întors către supuşii ei şi au pornit spre casă.

Tarzan a mers prin junglă până s-a întunecat. S-a suit într-un copac mai înalt, unde s-a întins şi a adormit. Nu s-a mai gândit nicio clipă la ce s-a întâmplat cu oparienii, iar amintirea preotesei La nu mai era decât o umbră a unui trecut îndepărtat.

La numai câţiva zeci de kilometri mai la nord, lady Greystoke aştepta ziua când puternicul ei

bărbat va descoperi crima lui Ahmet Zec şi va porni într-o goană nebună ca să o salveze şi să se răzbune.

Dar în timp ce în mintea ei era deja zugrăvită scena sosiri lordului de Greystoke şi a salvării ei, Tarzan al maimuţelor, pe jumătate gol, stătea aplecat, scormonind cu degetele murdare prin pământ după vreun gândac gustos sau o rimă zemoasă.

Trecuseră deja două zile de la furtul pietrelor preţioase, fără ca Tarzan să se fi gândit la ele. După câteva ore de căutări prin junglă, i-a venit un chef nebun să se uite la acele pietricele colorate.

Nu avea nimic altceva mai bun de făcut aşa că s-a sculat de pe pământ, unde s-a odihnit câteva ore şi a pornit spre marginea de pădure unde ascunsese punga cu nestemate.

Deşi nu a lăsat niciun semn ca să găsească mai uşor acel loc, Tarzan s-a dus exact acolo unde săpase acea mică groapă pentru punga din piele de capră

Şi-a scos de la brâu cuţitul de vânătoare şi a dat la o parte pământul sub care ar fi trebuit să se afle punga. Dar deşi a săpat mai adânc făcând o gaură cu mult mai mare, nu era nici urmă nici de pungă şi nici de pietre.

Fruntea i s-a încreţit şi ochii i-au lucit de supărare, pentru că fusese jefuit de un om pe care nu îl credea în stare să îl şi fure. Nici nu s-a gândit că altcineva ar fi putut fi făptaşul, deoarece Werper a fost singurul om din jur care ar fi putut lua comoara.

Tarzan era hotărât să pornească pe urmele belgianului şi deşi hoţul a trecut prin acele locuri cu două zile în urmă, Tarzan al maimuţelor mergea exact pe urmele paşilor acestuia.

Niciun om nu ar fi putut urmări un alt om care a trecut prin junglă cu câteva ore mai devreme. Un alb experimentat ar fi pierdut urma după câţiva

paşi, iar un negru, care are o experienţă mare de vânătoare ar fi mers cel mult un kilometru.

Însă Tarzan a fost obligat încă din copilărie să îşi exerseze simţul mirosului. Un om obişnuit simte un miros, ca al usturoiului sau al alcoolului de exemplu, dar acest simţ nu este atât de dezvoltat ca la animale.

Pe locul unde un om a pus piciorul sau un animal o copită, rămâne multe zile un miros pe care un alt animal îl simte. Animalele care vânează sau care sunt vânate simt aceste mirosuri aşa cum noi citim o revistă.

Tarzan însă nu se baza numai pe simţul său dezvoltat al mirosului. Vedea şi auzea cu mult mai bine decât orice alt om normal, pentru că, în primul rând, supravieţuirea sa depindea de perfecta funcţionare a acestor simţuri.

Mergea pe urmele belgianului, însă fără grabă pentru că ştia că distanţa dintre ei este mare, dar că într-o bună zi se vor întâlni, pentru a pune la punct divergenţele dintre ei.

Se ţinea după acea urmă veche, aşa cum ar face un câine, oprindu-se numai pentru a ucide vreun animal pentru a-şi astâmpăra foamea, iar noaptea se urca într-un copac pentru a dormi adânc, fără nicio grijă.

De câteva ori, a observat cete de războinici băştinaşi, însă i-a ocolit, căci nu dorea să se abată de la scopul pentru cate pornise în această urmărire.

Însă aceste cete de războinici erau cei din tribul Waziri, pe care Basuli i-a adunat pentru a forma o mică armată, pentru a porni împotriva acelora care au atacat ferma lordului de Greystoke.

Toţi războinicii mergeau spre un loc comun de întâlnire, fixat cu două zile în urmă, pentru a se pregăti pentru asaltul împotriva fortăreţei lui Ahmet Zec Pentru Tarzan însă, aceşti oameni erau duşmani şi nu ţinea minte să fi avut vreodată un prieten negru.

A ajuns în cele din urmă la marginea satului întărit al banditului arab. Noaptea se lăsase, aşa că s-a hotărât să se urce într-un copac mai înalt pentru a putea observa câte ceva din cele ce se întâmplă în aşezare.

Urma l-a adus până aici, deci hoţul era într-una dintre aceste colibe. Deşi era conştient că este puternic, cunoştea că această putere a sa, supraomenească, are limitele sale.

Ştia că nu va putea înfrunta numărul mare de luptători din acea aşezare, aga că s-a gândit la un plan, cum ar proceda un animal din junglă în această situaţie.

A rămas în copac, rozând un os din piciorul lui Horta, mistreţul, aşteptând prilejul favorabil ca să intre în sat, către care avea acum îndreptate privirile.

Vedea un număr foarte mare de oameni îmbrăcaţi în alb, precum şi negri goi până la brâu, dar nu vedea pe nimeni care ar fi semănat cu hoţul nestematelor.

A aşteptat cu răbdare, până ce aleile s-au golit de locuitori. Doar câteva santinele se mai plimbau prin faţa unor adăposturi.

Tarzan avea la brâu pe lângă acel cuţit de vânătoare şi o funie din piele, o evoluţie firească de la funia împletită din ierburi pe care o folosise în copilărie.

A desfăcut acest colac şi a făcut un ochi larg la un capăt. A aruncat acest ochi de frânghie peste un stâlp, din gard, care se ridica mai mult decât ceilalţi stâlpi ai gardului de apărare.

A smucit frânghia ca să se convingă că această instalaţie de escaladat este sigură. Satisfăcut de soliditatea frânghiei, a urcat uşor pe gard, ţinând strâns între mâini această funie subţire.

Ajungând sus, a strâns din nou colacul şi l-a atârnat de şold, aşa cum era înainte de a urca gardul.

A aruncat o privire spre aşezare şi convins că nimeni nu l-a observat, a coborât uşor pe pământ.

Era acum în sat, iar în faţa lui erau o mulţime de colibe şi corturi. Ca să cerceteze fiecare colibă sau cort implica un risc foarte mare, dar cum primejdiile nu l-au înspăimântat nicio dată, era hotărât să meargă până la capăt în această expediţie de găsire a acelui hoţ.

De fapt, în întreaga sa viaţă a fost atras de riscuri, pentru că viaţa plină de primejdii era cea care îi punea la încercare forţa şi îndemânarea.

Dar nu a avut nevoie să intre în fiecare cort. Era suficient să se apropie de o uşă sau fereastră pentru a simţi mirosul celor dinăuntru. În cele din urmă, a dat peste un cort, unde mirosul pe care îl ştia atât de bine era puternic.

S-a apropiat mai mult de cort şi şi-a lipit urechea pe pânza aspră. Nu se auzea niciun zgomot.

A tăiat o deschizătură şi şi-a băgat capul pentru a se convinge cu ochii de ceea ce simţise cu nasul. Era linişte şi întuneric.

A intrat după ce a lărgit cu cuţitul crăpătura din pânza cortului. Mirosul era puternic, dar nimeni nu era înăuntru. Tarzan a început să examineze interiorul cortului, după ce s-a încredinţat că nu este nicio fiinţă acolo.

Într-un colţ a găsit un morman de pături şi de haine împrăştiate, dar nici urmă de punga cu pietre colorate.

A căutat peste tot şi s-a convins că mica sa comoară nu se afla acolo, unde fusese cu siguranţă hoţul. A observat însă că într-o parte a cortului, legăturile erau slăbite şi şi-a dat seama că Werper a ieşit pe acolo.

A pornit, din nou condus de miros, după hoţul pungii cu nestemate. Şi-a dat seama că belgianul a plecat astfel ca nimeni să nu îl vadă şi a plecat singur.

Tarzan şi-a închipuit că Werper a trebuit să plece într-o misiune şi nu putea să rişte să fie văzut de cineva.

A ajuns lângă o colibă, unde a observat o deschizătură făcută de curând, printre nuielele, care înconjurau acea căsuţă primitivă.

Fără nicio teamă, Tarzan s-a strecurat înăuntru prin această deschizătură.

Aici, nările sale au fost izbite de o mulţime de mirosuri, dar printre acestea, era unul care îi aducea aminte de ceva dintr-un trecut plin doar de nişte umbre: mirosul delicat al unei femei.

În sufletul lui s-a pornit o furtună ciudată. Dorea neapărat să o cunoască pe această femeie, fiind atras spre ea de un instinct foarte puternic şi necunoscut lui.

Mai simţea şi mirosul belgianului, care se amesteca delicat cu acel miros de femeie.

Deodată a fost cuprins de o gelozie furioasă, de neînţeles, deşi memoria lui nu îl ajuta deloc să îi apară în faţă imaginea acelei femei, pe care desigur că o cunoştea.

Ca şi cortul pe care l-a cercetat mai înainte, această colibă era deasemenea goală. După ce s-a încredinţat că nici aici nu se găseşte punga lui, a ieşit pe gaura din peretele colibei, pe acolo pe unde intrase.

A mers pe urmele mirosului lăsat de cei doi, apoi a trecut de gard, intrând adânc în junglă.

CAPITOLUL XV — Fuga lui Werper

După ce Werper a aranjat patul, astfel ca să pară că cineva doarme acolo, s-a strecurat pe sub pânza cortului, pe care a slăbit-o la o margine. A pornit drept spre coliba unde Jane Clayton era ţinută prizonieră.

În faţa colibei şedea un negru, care păzea prizoniera.

Werper s-a apropiat cu îndrăzneală şi i-a şoptit ceva la ureche. Apoi i-a dat un pachet de tutun şi a intrat.

Ca unul dintre oamenii de încredere ai lui Ahmet Zec, putea să meargă oriunde dorea prin aşezarea fortificată sau în afara ei. Santinela nu i-a contestat dreptul de a intra în coliba unde era femeia cea albă, adusă ca şi captivă de stăpânii lui.

Înăuntru, Werper a început să şoptească în limba franceză:

— Lady Greystoke! Sunt eu, domnul Frecoult. Unde eşti? însă nu a primit niciun răspuns. A început să o caute prin colibă, pipăind peste tot cu mâinile întinse.

Nu era nimeni în colibă!

Uimirea lui întrecea orice măsură. Era cât pe aici să întrebe santinela, când ochii lui, deja deprinşi cu întunericul, au descoperit o pată mare neagră la baza peretelui din spatele colibei.

La o examinare mai atentă, a văzut că acea pată era o tăietură în perete.

Tăietura era destul de largă ca să încapă cineva prin ea, aşa că Werper era încredinţat că lady Greystoke a ieşit pe acea deschizătură, ca să poată fugi din sat. Nu a mai stat pe gânduri şi a folosit şi el aceeaşi cale de scăpare.

Viaţa lui depindea acum de iuţeala cu care se putea depărta cât mai departe de Ahmet Zec, până când banditul arab va descoperi lipsa lui.

Din planul de evadare făcea parte şi lady Greystoke, din două motive foarte bine întemeiate.

Mai întâi, dacă o salva, va câştiga stima opiniei publice din Anglia, aşa că perspectivele de extrădare se vor micşora considerabil, dacă cumva i s-ar fi descoperit adevărata identitate şi va fi acuzat de crima comisă asupra superiorului său.

În al doilea rând, ştia foarte bine că există doar o singură direcţie în care putea merge în siguranţă.

Spre vest nu putea merge din cauză că acolo se aflau posesiunile belgiene şi ar fi riscat să fie arestat.

Spre nord, deasemenea era imposibil de mers, din cauză că oamenii lui Ahmet Zec l-ar fi prins

foarte uşor.

Spre sud nu putea risca o plecare din cauza sălbaticului alb, căruia îi furase punga cu pietrele preţioase.

Deci singura direcţie în care putea merge era spre est, către coloniile britanice, unde era o posibilitate de scăpare. Iar însoţit de o aristocrată din Londra, pe care el a scăpat-o din ghearele unor bandiţi arabi, era în deplină siguranţă, mai ales că lady Jane ar fi fost crezută că salvatorul ei este un francez cu numele de Frecoult.

Dar acum că lady Greystoke evadase înainte de a veni el, acest plan a trebuit schimbat, deoarece aristocrata britanică trebuia scoasă din combinaţie.

Pe de altă parte, din momentul când a făcut cunoştinţă cu ea, a simţit o pasiune puternică pentru această frumoasă femeie.

După ce Ahmet Zec i-a descoperit comoara şi a fost nevoit să fugă din aşezarea banditului, s-a gândit că o va convinge pe lady Jane că soţul ei este mort şi folosindu-se de recunoştinţa ei de a fi salvat-o, ar fi avut şanse de a o cuceri.

Ieşind prin spărtura din spatele colibei, a ajuns până la gardul care înconjura satul şi a văzut doi stâlpi care erau aşezaţi oblic pe gard. Era o posibilitate de a trece gardul, destul de instabilă, dar singura.

Şi-a închipuit că şi lady Greystoke s-a folosit de aceşti doi stâlpi în evadarea ei din sat. Nu a stat pe gânduri şi a pornit şi el tot pe acolo.

Odată ajuns în jungla deasă, a pornit-o spre răsărit.

La câţiva kilometri mai spre sud, Jane Clayton era aşezată pe o creangă a unui copac gros, tremurând de emoţie. Se urcase în mare grabă, datorită unei leoaice înfometate care pornise la vânătoare.

Nici nu şi-ar fi închipuit că scăparea din satul bandiţilor arabi va fi atât de simplă. Găsise un cuţit înfipt într-unui dintre stâlpii colibei, probabil uitat

din întâmplare de unul dintre cei care locuiseră acolo înaintea ei.

Nu a avut nevoie decât de câteva secunde ca să traverseze satul, mergând prin spatele colibelor în întunericul serii care se lăsase. Găsise şi acei doi stâlpi, pe care s-a putut urca şi astfel a putut trece gardul înalt de apărare.

A pornit-o spre sud imediat ce a ieşit din sat. Mergând aproape o oră pe o potecă bătătorită de animalele care mergeau fie la vânătoare, fie spre locurile de adăpat.

La auzul unor paşi de felină, s-a urcat imediat într-un copac, ca să vadă ce fel de animal trece pe sub ea. Sau dacă ea este chiar vânatul acelui animal.

Werper a fost mai norocos, mergând fără oprire până în zori. După câteva ore de mers, a auzit tropote de copite în spatele lui şi a văzut un călăreţ arab apropiindu-se de el.

Era unul dintre oamenii lui Ahmet Zec, care au fost trimişi în pădure pentru a-l captura pe belgian.

Fuga prizonierei nu fusese descoperită încă de Ahmet Zec, când şi-a trimis oamenii să îl captureze pe Werper.

Singurul om care îl văzuse pe belgian înainte ca acesta să fi evadat din sat, a fost negrul care a fost postat ca santinelă la uşa colibei unde fusese ţinută prizoniera. Dar această persoană nu mai era în viaţă de multă vreme, pentru că Mugambi l-a lichidat în momentul când a dorit să intre şi el în colibă.

Negrul mituit de Werper a crezut că belgianul a ucis santinela la ieşirea lui din colibă, aşa că nu îndrăznea să spună nimic de această întâmplare, temându-se de răzbunarea arabilor.

El a fost şi cel care a descoperit cadavrul santinelei ucise de Mugambi, când s-a dat prima alarmă, după ce Ahmet Zec a constatat fuga belgianului. Negrul a tras cadavrul celui ucis într-

un cort din apropiere, apoi şi-a reluat postul în faţa colibei, unde mai credea că se află prizoniera albă.

De îndată ce l-a observat pe călăreţul arab, Werper s-a ascuns după nişte tufe dese. Arabul venea pe un drum drept, ca într-un coridor de crengi şi arbuşti.

Când s-a apropiat la numai câţiva metri, Werper s-a dat câţiva paşi înapoi pentru a se pune mai bine la adăpost. În spatele lui ceva s-a mişcat.

Nu era pic de vânt aşa că această mişcare a frunzelor din spatele lui, probabil că au fost provocate de un animal. Belgianul a privit cu mare atenţie tufa care se afla la numai trei metri de el şi care prindea viaţă.

O formă mare şi galbenă s-a ridicat, cu o coamă enormă şi cu doi ochi verzi strălucitori. Werper era cât pe aici să scoată un ţipăt de spaimă, dar din partea cealaltă venea tot o fiinţă care îi dorea moartea.

A rămas locului, paralizat de spaimă.

Arabul era însă deja foarte aproape. Leul şi-a schimbat gândul şi se pregătea să sară acum asupra călăreţului.

Werper a văzut capul enorm al felinei carnivore întorcându-se spre arabul călare, iar inima lui a încetat să îi bată câteva clipe.

Aştepta rezultatul acestei întoarceri de situaţie.

Călăreţul venea fără nicio teamă spre locul unde era Werper şi leul. Dacă animalul nervos pe care îl călărea acest arab se sperie de mirosul leului şi va fugi, Werper era servit ca mic dejun al regelui junglei!

Calul însă era liniştit şi nici nu bănuia prezenţa leului. Se apropia agale cu frâul între dinţi şi cu gâtul încovoiat.

Belgianul s-a întors să vadă reacţiile leului. Călăreţul s-a apropiat acum chiar în faţa leului, dar acesta încă nu era hotărât să atace.

Nu cumva carnivorul aştepta ca aceştia să treacă şi apoi să îl atace pe Werper?

Belgianul s-a cutremurat şi s-a ridicat puţin ca să se mai îndrepte. În aceeaşi clipă, leul a sărit drept în pieptul călăreţului.

Calul a scos un nechezat puternic de spaimă şi a sărit în lături, aproape să îl doboare pe belgian. Leul l-a doborât pe călăreţ, iar calul a sărit din nou pe potecă, pornind într-un galop nebun spre vest.

Dar nu a mers singur. Când s-a apropiat de Werper, acesta a observat imediat că nu mai este nimeni pe spinarea animalului şi a profitat imediat de această ocazie.

Punând o mână pe şa şi cu cealaltă prinzând coama calului, s-a urcat pe animalul speriat.

Peste o jumătate de oră după această întâmplare, un sălbatic alb cu o statură uriaşă, venea azvârlindu-se pe crengile copacilor. S-a oprit şi a adulmecat mirosurile din junglă.

A simţit imediat mirosul de sânge amestecat cu cel al lui Numa şi a început să asculte cu mare atenţie. De la o foarte mică distanţă, dinspre potecă, se auzea foarte bine, zgomotul făcut de leu, care îşi devora prada.

Zgomotul zdrobirii oaselor, înghiţirea unor bucăţi enorme de carne şi mârâitul de satisfacţie arătau că regele animalelor mănâncă prin apropiere, cu multă poftă.

Tarzan s-a apropiat de leu, privindu-l printre crengile copacilor. Nu şi-a dat nicio osteneală pentru a se ascunde şi era convins că Numa l-a simţit.

Leul a început să mârâie, prevenindu-l pe intrusul care îl deranja de la masă.

Tarzan s-a apropiat şi s-a urcat pe o creangă, chiar deasupra locului unde animalul mânca. Vedea ce mânca leul, dar forma aceea era oare omul pe care îl urmărea?

Nu prea îi venea să creadă şi s-a hotărât să se apropie să fie sigur. După miros, belgianul a ajuns aici, deci trebuia să fie sigur că prânzul lui Numa era chiar fiinţa pe care o căuta.

A trecut dincolo de locul unde se ospăta leul, mirosind în jur. Mirosul omului pe care îl urmărea nu trecea de locul unde înfuleca leul.

S-a întors în copac şi a început să examineze de sus, cadavrul sfâşiat de leu, în speranţa că va putea zări punga cu pietricelele colorate. Nu era însă nici urmă de pungă!

A început să strige la leu, încercând să îl gonească. Dar singurul rezultat pe care l-a obţinut cu această tactică a fost să îl înfurie pe leu.

Atunci a încercat să arunce cu crengi îl el, însă Numa nu avea de gând să se ridice de pe prada lui şi să plece.

Tarzan şi-a scos atunci o săgeată, întinzând coarda arcului său subţire până la refuz. A trimis o săgeată ascuţită cu toată forţa armei sale primitive.

Săgeata a pătruns adânc între coastele leului, care a sărit în sus cu un răcnet de furie, amestecat de un urlet de durere din cauza săgeţii înfipte în el.

S-a ridicat furios, ca să se repeadă la Tarzan, dar s-a oprit ca să tragă cu dinţii de săgeata care ieşea din blana sa. Nu a reuşit să o tragă afară şi s-a hotărât să îl atace pe acest om.

A sărit până la mijlocul potecii şi a început să se plimbe furios sub creanga pe care era aşezat cel care a tras cu săgeata. O altă săgeată a pornit din acelaşi arc elastic, oprindu-se în şira spinării.

Leul s-a clătinat şi s-a oprit din mişcările sale nervoase. S-a aplecat de parcă ar fi băut prea mult şi s-a prăbuşit paralizat în praf.

Tarzan a sărit din adăpostul lui, s-a repezit la Numa şi i-a înfipt adânc în piept suliţa sa grea. A scos săgeţile din corpul leului şi s-a apropiat de rămăşiţele mutilate ale omului atacat de leu.

Faţa îi era de nerecunoscut. Îmbrăcămintea nu era niciun indiciu asupra identităţii acestui nenorocit, pentru că belgianul s-ar fi putut îmbrăca în astfel de haine, trăind împreună cu arabi în aşezarea fortificată.

Tarzan era sigur că se află în faţa cadavrului celui care îl prădase, încât a renunţat să mai încerce să se asigure de identitatea celui atacat de Numa. Nici nu şi-a mai folosit mirosul fin, mai ales că locul era plin de miros de sânge şi de leu.

S-a gândit să caute punga, dar aceasta nu se găsea niciunde, nici asupra cadavrului, nici în jur.

Tarzan era foarte dezamăgit, dar nu de pierderea pungii, ci de faptul că Numa l-a privat de plăcerea unei răzbunări. Tot întrebându-se cu mirare ce s-ar fi putut întâmpla cu punga lui, a pornit pe cărare, în direcţia de unde venise.

În creierul lui, concepea un plan de a intra în tabăra arabilor şi de a căuta acolo punga, în fiecare cort sau colibă.

A luat-o spre sud acum, în intenţia de a vâna ceva şi de a-şi potoli foamea, înainte de a se face foarte cald. Apoi se gândea că se va adăposti aproape de tabăra arabilor, unde se va odihni într-un copac înalt şi stufos, unde la fel de bine putea să tragă şi un pui de somn până la lăsarea serii.

De îndată ce Tarzan a dispărut de pe potecă, printre copaci a apărut un războinic negru. Înalt şi voinic, care alerga într-un trap mărunt, mergând spre răsărit.

A observat cadavrul leului şi o expresie de nedumerire a apărut pe faţa sa. De îndată ce a început să examineze rănile care au pricinuit moartea regelui junglei.

Deşi Tarzan scosese săgeţile, pentru Mugambi era clar ce a provocat moartea acestui animal feroce, de parcă ar fi văzut suliţa şi săgeţile încă înfipte în leu.

Mugambi s-a uitat în jur cu multă atenţie. Corpul leului era cald încă şi deci cel care l-a doborât trebuia să fie pe aproape.

Însă nicio fiinţă omenească nu se vedea.

Mugambi a dat din cap foarte îngrijorat şi a mers mai departe, dar de data aceasta cu mai multă atenţie, privind în jur de foarte multe ori.

A mers aşa toată ziua, oprindu-se din când în când, pentru a o striga pe Jane Clayton. Spera că va fi auzit de stăpâna lui, însă în loc de răspuns, a dat peste un alt necaz.

Dinspre nord-est, cu mai multe luni în urmă. Abdul Murak, pornise în căutarea banditului Ahmet Zec, în fruntea unui detaşament de soldaţi indigeni. Ahmet Zec îl jignise pe împăratul Menelik, conducând expediţii de vânătoare de sclavi în interiorul graniţelor conduse de acest împărat puternic.

Tocmai în ziua aceea când s-au întâmplat cele povestite mai sus, Abdul Murak a făcut un scurt popas pe cărarea pe care Werper şi Mugambi au folosit-o în drumul lor spre răsărit.

Nu mult timp după ce călăreţii lui Abdul Murak au descălecat, belgianul, fără să bănuiască ceva, a trecut cu calul chiar prin mijlocul taberei pe care Abdul Murak voia să o ridice.

A fost înconjurat şi dat jos de pe cal. Werper i-a spus lui Abdul Murak că este francez şi că vânează în Africa, dar că a fost atacat de nişte bandiţi necunoscuţi, care i-au ucis întreaga escortă, el fiind singurul supravieţuitor.

După câteva minute de discuţii. Werper şi-a dat seama de adevărata destinaţie a acestei mici armate şi dându-şi seama că are de a face cu inamicii lui Ahmet Zec, inima i-a venit la loc.

Însă de teama de a fi dus din nou în apropierea banditului arab, l-a încredinţat pe Abdul Murak că Ahmet Zec comandă nişte forţe foarte numeroase şi puternic înarmate şi că acum este într-o expediţie spre sud.

Abdul Murak s-a gândit că i-ar trebui cam multă vreme până să îl găsească pe banditul arab, iar într-o confruntare directă, rezultatul nu i-ar fi deloc favorabil, s-a hotărât să-şi aşeze tabăra exact unde erau, iar a doua zi să pornească spre casă.

Spre prânz, cei din tabără au auzit nişte sunete.

— Lady, lady, lady! se auzeau strigăte din pădure.

Soldaţii lui Abdul Murak fiind foarte prudenţi, s-au îndreptat spre junglă în direcţia acelei voci.

S-au întors după o jumătate de oră, târându-l pe Mugambi. Negrul l-a observat imediat pe oaspetele stăpânului său, cel care intrase în tabăra arabilor. Însă a crezut de cuviinţă să nu vorbească despre el sau să arate prin vreun gest că l-a recunoaşte.

I-a spus lui Abdul Murak că locuieşte mai la sud şi că a trecut prin acea pădure pentru a vâna. I-a rugat pe soldaţi să îi dea drumul, pentru a-şi continua drumul spre casă.

Abdul Murak însă a admirat fizicul acestui războinic şi s-a hotărât să îl ia cu el, pentru a-l dărui regelui Menelik. După câteva minute, Werper şi Mugambi au fost puşi sub pază

Cu această ocazie, Werper şi-a dat seama că şi el este prizonier şi nu oaspete în acea tabără de războinici băştinaşi. Zadarnic a început să protesteze, iar când a ridicat vocea, unul dintre soldaţi l-a lovit peste faţă fără milă, spunându-i că îl va împuşca dacă nu termină cu gălăgia.

Mugambi însă nu era deloc îngrijorat, pentru că spera că în lunga expediţie ce va urma, va găsi destule prilejuri de a evada. Dorea ca aceşti soldaţi să îşi facă o impresie bună despre el, punându-le o mulţime de întrebări despre ţara lor şi despre puternicul lor împărat.

Manifesta o dorinţă vie de a ajunge cât mai repede în ţara lor, în capitala lor, Addis Abeba, despre care soldaţii povesteau că este un oraş foarte bogat. Toţi credeau că acest negru nu va încerca să fugă, aşa că paza lui era de fapt inexistentă

Mugambi dorea neapărat să ştie cât mai multe de soarta lui Tarzan şi îl întreba de multe ori pe Werper cam ce ştie despre stăpânul lui sau despre autorii atacului împotriva fermei. Werper era la fel

de convins că identificarea lui de către Mugambi i-ar aduce multe necazuri, însă nu i-a povestit prea multe, lăsându-l pe negru să creadă, că habar nu are de atacul asupra fermei.

Cel puţin aşa credea că Mugambi va fi înşelat în legătură cu faptul că făcuse parte din banda de criminali ai lui Ahmet Zec.

Dar într-una din zile, Mugambi a descoperit ceva care l-a surprins foarte mult.

Detaşamentul de soldaţi şi-a instalat tabăra în apropierea uni râu, într-una dintre cele mai călduroase zile ale acelui anotimp. Apa era limpede de se vedeau toate pietrele de pe fund

În această parte a Africii, crocodilii erau mai puţini, aşa că soldaţii au profitat de această ocazie, pentru a se spăla şi a-şi curăţa echipamentul.

Şi celor doi prizonieri li s-a dat voie să facă baie. Când Werper s-a dezbrăcat, Mugambi a observat grija cu care albul ţinea ceva legat de cămaşă şi mai ales faptul că nu dorea ca acest obiect să fie văzut de cineva.

Tocmai aceste precauţiuni au stârnit curiozitatea lui Mugambi. Deodată, Werper a scăpat acel obiect din mână. Pe pământ a căzut o pungă de piele din care au ieşit câteva pietre preţioase.

Acest războinic negru nu era un sălbatic neştiutor, pentru că fusese cu stăpânul lui în Anglia şi cunoştea valoarea pietrelor preţioase şi a banilor.

Şi-a adus aminte că a stat multe minute în faţa unor vitrine unde a văzut obiecte minunate făcute din astfel de pietricele frumos colorate.

În clipa când a văzut nestematele rostogolindu-se pe malul apei şi-a dat seama că ele reprezintă o valoare imensă Dar în acelaşi timp şi-a dat seama şi de altceva, care i-a atras atenţia.

De zeci de ori a văzut el acea pungă atârnând la şoldul lui Tarzan, în zilele când stăpânul lui dorea să se ducă în junglă şi să îşi amintească de viaţa sălbatică pe care a dus-o atâţia ani.

Atunci, se înconjura de războinicii lui dragi, se dezbrăca de hainele lumii civilizate şi îşi lua echipamentul de vânător sălbatic, mergând să vâneze lei şi leoparzi.

Werper a văzut imediat reacţia negrului, dar s-a aplecat şi şi-a adunat pietrele, punându-le la loc în pungă. S-a uitat la Mugambi cu un aer indiferent, după care s-a dus să facă o baie.

A doua zi, Abdul Murak era foarte furios că războinicul cel voinic pe care dorea să îl ducă în dar împăratului lor, a fugit în timpul nopţii.

Werper era şi el îngrozit şi imediat şi-a pipăit buzunarul în care era punga. Aceasta era acolo, la locul lui, cu conţinutul intact.

CAPITOLUL XVI — Tarzan conducător al manganilor

Ahmet Zec, împreună cu doi oameni de-ai lui, a făcut un mare ocol spre sud pentru a-i tăia belgianului drumul de scăpare. Ceilalţi s-au dispersat în diverse direcţii, astfel că erau răspândiţi pe o arie foarte întinsă pe care o micşorau spre centru.

Ahmet şi cei doi călăreţi s-au oprit pe la amiază să se odihnească puţin. Doreau să stea la umbră câteva ore la marginea unei câmpii.

Şeful bandiţilor era în toane foarte rele. Era furios că a fost întrecut în şiretenie de către un necredincios, dar în acelaşi timp a pierdut şi punga aceea cu multe pietre preţioase, pe care dorea neapărat să o aibă.

Allah avea tot dreptul să fie supărat pe el!

Oricum, mai avea o şansă de a face rost de bani. I-a rămas acea prizonieră, pe care va primi un preţ bun la târgul de sclavi din nord şi apoi era comoara îngropată lângă ferma pe care au prădat-o.

Un zgomot uşor l-a trezit dintre gândurile acestea. A pus mâna pe puşcă, fiind gata să o folosească la nevoie.

Le-a făcut semn oamenilor săi să fie pregătiţi pentru a se apăra şi să facă linişte.

Toţi trei aşteptau cu atenţia încordată să vadă ce va apare de după crengi.

Peste câteva secunde crengile s-au dat la o parte şi a apărut capul unei femei, care privea speriată în dreapta şi în stânga. După câteva clipe, după ce s-a asigurat că nu este niciun pericol, a ieşit în poiană.

Ahmet Zec abia şi-a putut înăbuşi un strigăt de surpriză.

Era prizoniera pe care o credea bine păzită în tabăra lui fortificată.

După toate aparenţele, femeia era singură, dar arabul a aşteptat câteva minute ca să fie sigur. Abia după aceea s-a hotărât să meargă şi să o prindă.

Jane Clayton a pornit să traverseze câmpia. Până atunci, scăpase de două ori de sub urmărirea unor carnivore, dar era hotărâtă să facă toate eforturile pentru a ajunge acasă, la fermă.

Deşi era disperată, şi-a pus în gând că trebuie să ajungă acasă, altminteri o aşteaptă moartea.

În acest timp, arabii o pândeau din spatele unor copaci, iar Ahmet Zec a observat cu satisfacţie că Jane venea drept spre ei.

Însă o altă fiinţă privea la această scenă cu acelaşi interes. Doi ochi o urmăreau cu o privire tulburată de o imagine nedefinită că ar cunoaşte această femeie.

Dinspre pădure a apărut deodată o maimuţă uriaşă, care făcea un zgomot nemaipomenit. Crengile trosneau sub picioarele sale grele şi mârâia ameninţător.

Femeia s-a întors să vadă ce sunt aceste zgomote şi spre groaza ei a văzut maimuţoiul enorm. Un alt exemplar, la fel de mare şi de periculos era în urma primului.

A ţipat şi a început să alerge mai repede în direcţia pe care o avusese mai înainte. Când a ajuns la marginea poienii, a dat peste Ahmet Zec şi cei doi călăreţi ai lui, care au prins-o.

Însă în acelaşi timp, un alb uriaş cu pielea bronzată, sări de pe crengile din apropiere, aproape

gol. S-a îndreptat spre maimuţe şi le-a strigat ceva cu o voce guturală şi fără să aştepte efectul acestor sunete asupra enormelor animale, s-a întors, repezindu-se la arabi.

Femeia se zbătea în braţele atacatorilor ei şi întorcându-şi capul, l-a văzut pe Tarzan. Faţa i s-a luminat de speranţă.

— John, a strigat ea, slavă Domnului că ai sosit la timp!

În spatele lui Tarzan veneau maimuţele, mirate de cele ce se întâmplă, dar supunându-se comenzii omului alb.

Arabii şi-au dat seama că nu mai au vreme să încalece şi să se pregătească de plecare cu captiva lor. Omul alb şi maimuţele puternice erau lângă ei.

Ahmet Zec l-a recunoscut pe albul acesta şi a încercat să se gândească la un plan de a scăpa. Dorea ca acum să îl omoare pe acest om periculos, de care voia să scape de foarte multă vreme.

Le-a strigat oamenilor săi să ia armele şi să pornească la atac împotriva sălbaticului, care venea spre ei.

Cei doi arabi, care îl însoţeau pe Ahmet Zec, au tras aproape simultan asupra atacatorilor. Tarzan şi două dintre maimuţe au căzut cu fata în jos, în iarba deasă.

Zgomotul armelor de foc le-a făcut pe celelalte maimuţe să se oprească şi profitând de această întrerupere a atacului, arabii au încălecat şi au luat-o cu ei şi pe Jane, care era zdrobită de durere, cu toate speranţele pierdute.

Au ajuns din nou în aşezarea lor fortificată, iar lady Greystoke a fost trimisă în coliba bine păzită. De data aceasta însă a fost legată de un stâlp.

Unul câte unul, arabii trimişi după belgian se întorceau cu mâinile goale. Cu fiecare care venea fără un rezultat, furia lui Ahmet Zec creştea, încât niciunul dintre oamenii lui nu mai dorea să dea ochii cu el.

Ameninţa, înjura şi se plimba nervos prin cortul lui. Dar această furie nu îi era de niciun folos.

Werper era dus şi odată cu el şi punga cu nestemate.

După ce arabii au încălecat şi au fugit, maimuţele şi-au îndreptat privirile spre cei care căzură la pământ. Unul era mort, dar celălalt şi maimuţa albă mai respirau.

Maimuţele s-au adunat în jurul celor doi supravieţuitori şi au început să mormăie şi să se agite.

Primul care şi-a revenit a fost Tarzan. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur. Apoi şi-a examinat rana de la umăr din care a curs sânge foarte mult.

Rana era adâncă, iar sângele îi mai curgea. Glontele l-a lovit, însă nu i-a provocat nicio leziune internă gravă.

S-a sculat cu greu în picioare şi şi-a îndreptat privirile spre locul unde dorise să fugă şi să o ia pe acea femelă pentru care simţea ceva foarte interesant şi nefiresc.

— Unde este ea?

— Au luat-o tarmanganii cu ei, a răspuns unul dintre maimuţoii de lângă el.

— Dar tu cine eşti de vorbeşti limba manganilor? a întrebat un alt maimuţoi.

— Eu sunt Tarzan, cel mai mare şi cel mai puternic dintre vânătorii pădurii. Când strig eu, toate fiinţele din junglă tac, tremurând de groază. Sunt Tarzan al maimuţelor. Am fost plecat, dar acum m-am întors la poporul meu.

— Da, a început să vorbească unul dintre maimuţoii bătrâni. Îl cunosc. Este Tarzan, regele pădurii. Bine că te-ai întors. Acum vom avea vânat destul!

Celelalte maimuţe s-au întors spre Tarzan şi au început să îl miroasă. Acesta stătea nemişcat, cu colţii pe jumătate rânjiţi, cu muşchii încordaţi, gata de atac.

Însă nimeni nu i-a contesta dreptul de a fi cu ei. Apoi şi-au îndreptat atenţia spre celălalt supravieţuitor.

Şi acesta nu a fost rănit decât foarte uşor, glontele lovindu-l în cap şi ameţindu-l. După ce şi-a revenit, a pornit după ceilalţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Maimuţele i-au povestit lui Tarzan că au pornit spre răsărit, când deodată au simţit mirosul de femelă tarmangani şi au urmărit-o.

Acum însă doreau să îşi continue drumul, dar Tarzan a spus că doreşte să îi urmărească pe călăreţi şi să le ia femela.

După multe discuţii, în care niciuna din părţi nu a cedat, au ajuns la un compromis, că mai întâi vor pleca să vâneze câteva zile spre est, apoi vor merge în tabăra arabilor pentru a lua femela.

Şi cum timpul nu are mare importanţă la cei care trăiesc în junglă, Tarzan a consimţit să vâneze cu ei câteva zile. Apoi se gândea că rana din umăr trebuie să se vindece înainte de a se putea duce să se lupte cu tarmanganii, care aveau armele lor de foc atât de periculoase.

Şi astfel, pe când Jane Clayton era împinsă în închisoarea ei şi legată strâns de mâini şi de picioare, singurul ei protector şi salvator se plimba liber prin junglă, depărtându-se de ea, în tovărăşia a douăzeci de maimuţoi păroşi.

Era între ei aceeaşi atmosferă prietenească, ca şi acea familiaritate cu care îi înconjura pe prietenii lui de la Londra, din cele mai selecte cluburi de aristocraţi.

Dar în creierul lui circula acum o idee, care începea să prindă rădăcini foarte puternice, ideea că el trebuia să fie altundeva şi printre altfel de creaturi şi nu în mijlocul acestor maimuţe.

Era obsedat şi de gândul de a porni cât mai repede după acei călăreţi, pentru a salva femela răpită de ei. Pentru care avea acele sentimente

ciudate. Dar pentru el era importantă „prinderea” ei, mai degrabă decât „salvarea” ei.

El nu era decât o fiară din junglă şi dorea ca această femelă să fie a lui şi nu a altuia.

Din primul moment când i-a simţit mirosul din luminişul în care arabii au prins-o, a ştiut că a regăsit femela pentru care avea acea pasiune inexplicabilă şi atât de puternică.

Punga cu pietrele colorate îi ocupa doar o mică parte din gânduri. Însă ducându-se în aşezarea arabilor, o va căuta şi o va lua împreună cu femela lui.

În aceeaşi zi, va fi posesorul pungii şi a femelei!

Apoi se va putea întoarce printre maimuţele lui, împreună cu noua lui soţie şi cu jucăriile acelea colorate şi va pleca cu ei la vânătoare, departe de ţinuturile oamenilor.

Dorea să ducă o viaţă liniştită, fără griji, vânând şi luptând cu fiinţele junglei.

Le vorbi maimuţelor despre aceste planuri, încercând să îi convingă să îl însoţească. Au refuzat însă aproape toţi, în afară de doi: Taglu şi Ciule.

Acesta din urmă era tânăr, puternic şi înzestrat cu o inteligenţă superioară celorlalte maimuţe. Avea şi o imaginaţie foarte bogată.

Această expediţie îl atrăgea mult, mai ales prin ineditul ei.

Taglu însă avea un gând ascuns, despre care dacă Tarzan ar fi aflat l-a fi ucis imediat într-un acces de gelozie.

Maimuţoiul acesta nu mai era tânăr. Era însă un exemplar cu o musculatură puternică. Taglu era foarte şiret, dar şi crud, având o experienţă bogată de viaţă de junglă plină de primejdii, la tot pasul.

Mărimea lui excepţională şi greutatea sa cu mult peste media obişnuită a speciei lui, l-a făcut învingător în multele confruntări cu masculi mai tineri şi mai agili.

Avea însă o fire supărăcioasă şi era veşnic încruntat. Fără ca Tarzan să bănuiască, Taglu îl ura cu o înverşunare pe care şi-o ascundea numai pentru că forţa imensă a acestei creaturi albe îi impunea respect şi o teamă inexplicabilă.

Aceştia erau aşadar cei cu care trebuia Tarzan să meargă în satul banditului arab Ahmet Zec. La plecarea celor trei, restul tribului le-a aruncat o ultimă privire lungă, apoi toţi şi-au reluat vechile îndeletniciri, dintre care cea mai importantă era căutarea hranei.

Tarzan a avut multe necazuri ca să menţină mintea maimuţoilor lui concentrată asupra scopului expediţiei lor. Pentru că maimuţele nu se pot concentra multă vreme asupra unui singur obiect sau asupra unui singur gând.

A porni într-o călătorie ca aceasta pe care a intenţionat-o Tarzan şi având o destinaţie precisă era un lucru cu mult mai simplu decât să ai în vedere numai acest scop cel puţin până ajungi acolo unde ai avut intenţia.

Iar ca să distragi atenţia unei maimuţe în junglă este lucrul cel mai simplu!

La început, Ciule a fost de părere să alerge imediat spre satul arabilor, de parcă ar fi fost la o aruncătură de băţ şi nu la o distanţă de câteva zile de mers. Dar la numai câteva minute după ce au pornit, atenţia lui s-a concentrat asupra unor rime care ieşeau de sub un copac căzut nu de multă vreme.

Tarzan, care a observat imediat lipsa lui Ciule s-a întors şi l-a găsit aplecat sub trunchiul putred al copacului doborât, preocupat să sape găuri adânci după râme şi viermi suculenţi. Un astfel de meniu nu trebuie să mire pe nimeni pentru că viermii fac parte din delicatesele hranei din junglă.

Tarzan nu l-a putut dezlipi pe Ciule de lângă trunchiul căzut şi a trebuit să aştepte până maimuţoiul s-a săturat. Nu dorea să se lupte cu el,

pentru că fiecare minut era preţios în această expediţie.

Când Ciule şi-a terminat masa, a pornit cu Tarzan după Taglu. Dar acesta a dispărut în desişul junglei şi nu era nicăieri.

Au mers câteva minute şi l-au văzut distrându-se cu o veveriţă rănită. Bietul animal încerca să se scoale, iar când făcea câţiva paşi, maimuţoiul răutăcios o lovea cu palma, doborând-o din nou la pământ.

S-a jucat aşa câteva minute după care s-a plictisit şi a devorat veveriţa pe care a chinuit-o înainte de a o omorî.

Din cauza atâtor întârzieri, călătoria lui Tarzan spre satul lui Ahmet Zec s-a prelungit foarte mult. Dar el avea răbdare, pentru că în mintea lui şi-a făcut un plan, în care avea nevoie de cei doi maimuţoi puternici.

Iar după cum am mai amintit, nu era uşor să menţii ideea exactă a acestei expediţii în mintea unor maimuţoi primitivi. Ciule era permanent nemulţumit că drumul este prea lung, iar perioadele de odihnă foarte scurte.

Cu plăcere ar fi renunţat la această excursie aventuroasă, dacă Tarzan nu i-ar fi povestit tot timpul despre ademenitoarele depozite de alimente din satul tarmanganilor.

Taglu era copleşit de gândul lui secret şi de multe ori ar fi abandonat şi el expediţia, dacă nu ar fi fost atras de acel lucru minunat la care se gândea mai tot timpul.

Într-o după-amiază fierbinte ale unei zile tropicale toride, simţurile extrem de dezvoltate ale celor trei, le-au dat de ştire că se găsesc în apropierea aşezării arabilor.

Au început să se furişeze încet, la adăpostul vegetaţiei dese.

Înainte mergea uriaşul tarmangani, cu pielea lui netedă şi arsă de soare, lucind din cauza

transpiraţiei provocate de mersul rapid prin jungla fierbinte.

Era urmat de Ciule şi Taglu, care erau simple caricaturi ale staturii semeţe ale conducătorului lor. Mergeau în tăcere, ajungând repede la gardul care înconjura aşezarea. Aici, s-au urcat pe un copac mare, de unde se vedea în interior.

Era un loc ideal pentru a ţine sub observaţie satul fortificat al lui Ahmet Zec.

Un călăreţ, îmbrăcat în alb şi purtând un turban mare a ieşit pe porţile satului. Tarzan le-a şoptit ceva celor doi şi a pornit-o după acest călăreţ.

Arabul călărea în trap uşor, neştiind de fiinţa care s-a hotărât să îl urmărească. Tarzan a făcut un mic ocol şi a mărit viteza deplasării sale printre copaci, ajungând într-o poiană, unde l-a aşteptat pe arab.

La marginea poienii, s-a oprit pe o creangă, care atârna deasupra cărării. Victima se apropia fredonând un cântec popular al ţinuturilor din nord.

Tarzan era hotărât să ucidă. Era aceeaşi persoană care cu câtăva vreme în urmă şi-a ocupat locul în Camera Lorzilor de la Londra, ca un membru respectat şi distins al acestei adunări de aristocraţi onorabili.

Arabul a apărut şi a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan. S-a auzit un foşnet uşor, iar calul a simţit că un alt călăreţ îi sare în spinare.

Arabul a fost prins şi smuls din şa. Tarzan l-a târât printre copaci, iar peste câteva minte s-a înapoiat cu nişte haine în mână. S-a apropiat din nou de cei doi maimuţoi povestindu-le pe scurt ce s-a întâmplat.

Cei doi maimuţoi au pipăit stofa, au mirosit hainele şi le-au dus la urechi ca să le asculte foşnetul. Tarzan însă le-a tăiat cheful de joacă, poruncindu-le să îl urmeze.

S-au îndepărtat puţin de aşezare, unde s-au ascuns din nou şi au aşteptat. Dar după câteva

minute, alţi doi călăreţi, de data aceasta negri lui Ahmet Zec, îmbrăcaţi în haine de arabi, au apărut dinspre junglă, mergând încet spre sat.

Râdeau şi vorbeau zgomotos, dar viaţa lor s-a sfârşit foarte repede, fără să îşi mai termine poveştile. Cele trei fiinţe puternice nu cunoşteau milă pentru oameni.

Tarzan le-a luat hainele şi turbanele şi le-a dus la locul unde ascunsese şi primul rând de haine furat de la călăreţul arab. I-a îmbrăcat pe cei doi maimuţoi în hainele albe şi s-a îmbrăcat şi el la rândul lui.

Păreau ca trei oşteni de-ai lui Ahmet Zec, care se odihneau pe creanga unui copac înalt. Au rămas acolo până s-a întunecat.

Tarzan şi-a concentrat toată atenţia asupra colibelor şi corturilor din sat, pentru a se putea orienta mai bine noaptea. Deasemenea, mai ştia că există şi o colibă unde simţise acel miros de femelă.

A văzut două santinele postate în faţa cortului lui Ahmet Zec şi ceva îi spunea că acolo trebuie să fie punga cu pietricelele colorate.

La început, cei doi maimuţoi au fost încântaţi de hainele lor. Pipăiau stofa şi o miroseau şi se uitau unul la celălalt cu satisfacţie şi admiraţie.

Ciule, care era mai tânăr şi mai jucăuş, şi-a întins braţul păros şi i-a îndesat turbanul lui Taglu. Acesta s-a supărat pentru că nu avea chef de joacă.

Nimeni nu avea dreptul să pună laba pe el, doar dacă dorea să îl caute de purici. Altminteri, acest gest însemna un început de atac.

Iar această apăsare peste ochi a obiectului care mirosea a tarmangani nu semăna nici pe departe cu un căutat de purici. Era atacat! Ciule l-a provocat.

A început să mârâie înfiorător şi a sărit la gâtul celuilalt, fără să îşi mai ridice turbanul şi să vadă unde sare.

Tarzan s-a aşezat între ei doi şi după ce i-a apucai pe amândoi de unde a putut, i-a aruncat de

pe creangă, reuşind să îi despartă.

La strămoşii omului, scuzele nu erau cunoscute, iar explicaţiile inutile şi zadarnice. Tarzan le-a distras atenţia de la motivul încăierării, începând să le expună planul de atac asupra satului.

Maimuţoii sunt obişnuiţi să se bată foarte des între ei. În aceste dispute se pierea mai mult păr decât sânge, aşa că astfel de altercaţii erau repede uitate.

Cei trei s-au aşezat din nou pe o creangă, aşteptând momentul când locuitorii se vor linişti şi vor putea pătrunde în sat.

După ce s-a întunecat, Tarzan le-a făcut semn să coboare şi făcând un mic ocol au pornit spre gardul înalt. Tarzan mergea cu hainele ridicate, pentru a se putea deplasa mai repede. A făcut o mică săritură şi a ajuns până pe vârful gardului. Îi era teamă că maimuţele îşi vor rupe hainele şi i-a rugat să aştepte până se va gândi cum să se urce şi ei pe gard.

Şi-a întins suliţa spre Ciule şi acesta apucând vârful s-a ridicat până sus pe gard. Într-o clipă era lângă Tarzan. La fel s-a urcat şi Taglu.

Apoi au sărit toţi trei în interiorul satului. Tarzan i-a condus până lângă coliba în care era închisă Jane Clayton. Deschizătura din spate fusese reparată, aşa că a căutat un alt loc prin care să se strecoare.

Dar mai întâi a trebuit să miroasă locul, pentru a se încredinţa că ea este acolo. Cei doi maimuţoi au început să miroasă şi ei, împreună cu conducătorul lor

Fiecare dintre cei trei a simţit mirosul femelei din interiorul colibei, dar reacţiile lor au fost diferite, în funcţie de temperament, obiceiuri şi intenţii de moment.

Pe Ciule mirosul nu l-a interesat în mod deosebit. Femela era pentru Tarzan. Tot ce dorea el era să se ducă la depozitele de alimente ale

tarmangani lor şi să mănânce cât mai mult, aşa cum le-a făgăduit Tarzan.

Însă şiretul Taglu şi-a dat seama că este foarte aproape de îndeplinirea vechii sale dorinţi. Este adevărat că în timpul expediţiei, ar fi dorit de multe ori să renunţe la gândul lui mai vechi, dar de fiecare dată Tarzan le aducea aminte de ce merg ei spre satul tarmanganilor şi ce trebuie ei să facă acolo.

Îşi lingea buzele enorme, iar ochii îi erau mici de satisfacţie, că a reuşit să ajungă aici.

Tarzan era mulţumit că a găsit femela pe care o dorea, dar acum s-a îndreptat cu cei doi spre cortul lui Ahmet Zec.

Un arab care trecea pe acolo i-a observat, precum şi vreo doi negri care stăteau de vorbă lângă o colibă. Dar fiind întuneric, iar hainele aveau mâneci lungi, care acopereau labele păroase ale maimuţelor, nu au fost recunoscuţi, mai ales că toţi trei s-au aşezat pe pământ, de parcă ar fi vrut să înceapă o discuţie serioasă.

Apoi, s-au ridicat şi s-au îndreptat spre cortul lui Ahmet Zec. Au trecut în spate şi au început să asculte. Banditul arab vorbea cu mai mulţi dintre soldaţii lui.

Tarzan asculta cu foarte mare atenţie.

CAPITOLUL XVII — Jane este în pericol

Locotenentul Albert Werper era îngrozit de soarta ce îl aştepta la Addis Abeba şi începea să îşi facă planuri de evadare. Dar după fuga lui Mugambi, abisinienii şi-au dublat paza, pentru a-l împiedica pe belgian să urmeze exemplul negrului.

O vreme s-a gândit să îl miruiască pe Abdul Murak cu o parte a conţinutului pungii sale. Dar temându-se ca abisinianul să nu pretindă toate nestematele ca preţ al eliberării, Werper, stăpânit de lăcomie, a căutat o altă modalitate de a ieşi din încurcătură.

În mintea lui începea să ia contur un plan, care putea să aibă sorţi de izbândă, lăsându-l în posesia

pietrelor scumpe, dar satisfăcând în acelaşi timp şi lăcomia africanului, care trebuia convins că belgianului i s-a luat tot ce putea oferi.

Astfel că a doua zi după evadarea lui Mugambi, Werper s-a dus în cortul lui Abdul Murak. Acesta era foarte supărat, iar faţa îi era încruntată.

Werper însă s-a încurajat singur, gândindu-se că acest negru, chiar dacă era supărat, nu s-ar da la o parte să se îmbogăţească fără efort.

Abdul Murak s-a uitat la el şi l-a întrebat scurt:

— Ce vrei?

— Libertatea, a răspuns la fel de scurt belgianul. Negrul a zâmbit şi s-a uitat apoi din nou supărat la el.

Încât acesta a dat un pas înapoi

— Şi pentru asta m-ai deranjat tu acum, ca să îmi spui o asemenea prostie?

— Pot să plătesc, a răspuns Werper Abdul Murak a început să râdă cu poftă

— Să plăteşti? a strigat el. Cu ce? Cu cârpele pe care le porţi? Sau poate ai o mie de kilograme de fildeş sub cămaşă.

S-a ridicat furios şi a continuat:

— Ieşi afară! Eşti un dobitoc! Să nu mai vii la mine cu minciuni din acestea, că te voi biciui!

Dar Werper nu s-a speriat. Dacă nu insista, libertatea sau poate viaţa lui va fi pierdută.

— Ascultă-mă! Dacă vei avea atâta aur cât ar putea căra zece oameni, m-ai duce spre coloniile britanice?

— Aur cât să ducă zece oameni? a repetat uluit Abdul Murak. Eşti nebun! Unde ai tu atâta aur?

— Ştiu unde este ascuns, a continuat Werper. Dacă îmi promiţi să mă ajuţi, te conduc eu acolo. Îţi sunt de ajuns zece încărcături?

Abdul Murak a încetat să mai râdă S-a uitat la belgian cu mai multă atenţie.

Individul din faţa lui părea sănătos la minte, dar totuşi… zece încărcături de aur!

Abisinianul a rămas câteva clipe pe gânduri.

— Bine, te duc unde vrei şi te eliberez. Cât de departe este aurul acesta?

— Este de mers cam o săptămână, spre sud, a explicat Werper.

— Dar dacă nu mai este acolo unde zici tu, îţi dai seama ce te aşteaptă?

— Dacă aurul nu este acolo, mă poţi ucide. Ştiu bine că este acolo, pentru că am fost de faţă când a fost îngropat, însă este o cantitate cu mult mai mare decât ţi-am spus. Este încărcătura pe care au dus-o cincizeci de oameni. Tot acest aur este al tău, dacă îmi promiţi că mă eliberezi şi mă duci autorităţilor britanice.

— Deci îţi dai garanţie viaţa pentru acest aur? a întrebat Abdul Murak.

Werper a dat afirmativ din cap.

— Foarte bine atunci, a zis abisinianul. Îţi promit că dacă voi găsi numai cinci încărcături de aur, tot te voi elibera, însă până când acest aur nu va fi în posesia mea, vei rămâne prizonierul meu.

— Sunt de acord, a spus Werper. Plecăm deci mâine de dimineaţa?

Abdul Murak a dat afirmativ din cap, iar belgianul s-a întors spre locul de unde venise, unde îl aşteptau cei doi soldaţi care îl păzeau.

A doua zi, spre mirarea soldaţilor, s-a dat ordin de deplasare spre sud, în loc să se meargă spre nord-est, spre casă.

Acestea s-au întâmplat în aceeaşi noapte când Tarzan şi cele două maimuţe au intrat în satul bandiţilor lui Ahmet Zec. Tabăra lui Abdul Murak era la numai câţiva zeci de kilometri mai la est.

În timp ce Werper visa la libertate şi se bucura de punga plină cu pietre preţioase, iar Abdul Murak nu mai putea să adoarmă gândindu-se la fabuloasa avere promisă de belgian, Ahmet Zec dădea ordine pentru pregătirea unei mici armate de soldaţi şi cărăuşi, pentru a pleca spre fosta fermă a lordului de Greystoke.

Arabul dorea să dezgroape aurul şi să îl transporte la el în aşezare.

În timpul acestor pregătiri, în spatele cortului său, stătea cineva care asculta cu foarte multă atenţie, aşteptând momentul când să poală intra şi să caute punga cu pietre scumpe. Această idee era înaintea tuturor altor gânduri în mintea lui Tarzan.

În cele din urmă căpeteniile lui Ahmet Zec au părăsit cortul şefului lor, iar acesta a ieşit să fumeze o pipă, cu alţi soldaţi, pentru a mai discuta cele ce vor trebui făcute a doua zi.

Dar de îndată ce a ieşit, lama unui cutii a pătruns prin pânza cortului, cam la doi metri înălţime şi dintr-o singură mişcare, pânza a fost tăiată în lungime, până jos.

Prin această tăietură au intrat Tarzan şi Ciule, iar Taglu a rămas afară să stea de pază. Dar de îndată ce a rămas singur afară, Taglu s-a îndepărtai de cort, mergând spic coliba unde era femela pe care o dorea.

În fata colibei unde Jane era legată strâns, de mâini şi de picioare, şedeau două santinele, care discutau. Înăuntru, tânăra femeie era întinsă pe o rogojină, resemnată de soarta ei tristă, având acum un singur gând: să îşi ia viaţa.

Nici nu se gândise la aşa ceva înainte de întâmplarea din poiană, când arabii l-au doborât pe Tarzan cu armele lor.

O siluetă îmbrăcată în alb, se strecura fără cel mai mic zgomot, ajungând repede în spatele acestei colibe.

Inteligenta lui redusă nu i-a permis nici măcar să îşi dea seama de avantajele pe care le avea cu acele haine, care îi dădeau înfăţişarea unui adevărat luptător arab.

Ar fi putut merge liniştit pe aleile satului, chiar prin fata santinelelor, pentru că în întunericul ce domnea, nimeni nu şi-ar fi dat seama de adevărata identitate a acestei fiinţe.

Ajuns în spatele colibei, s-a uitat de după colţ, să vadă dacă santinelele l-au simţit. Nu dorea să fie observai, pentru că îi era o frică de moarte de acele beţe care fac zgomot şi cu care tarmanganii omoară pe oricine vor ei.

Dorea să se strecoare fără să fie observat, pentru a scăpa de neplăcerea unei lupte cu santinelele. Ar fi dorit, ca deasupra colibei să fi fost un copac de pe care să se strecoare în colibă.

Însă nu vedea nicio posibilitate de a intra în colibă, fără să se lupte cu cei doi tarmangani de la uşă.

S-a hotărât să se suie pe acoperiş şi de acolo să sară asupra negrilor şi să îi răpună cu muşcături adânci, în cea mai mare grabă.

S-a retras în spatele colibei, pentru a sta puţin pe gânduri, înainte de a porni la atac. S-a aruncat pe acoperiş, sărind drept pe vârf. Însă nu a ţinut seama că acel acoperiş era din paie lipite cu lut.

De îndată ce a vrut să mai facă un pas, s-a trezit alunecând printr-o spărtură care se lărgea sub el, cu mult zgomot. După câteva clipe, maimuţoiul era pe podeaua colibei, ameţit de această întorsătură de situaţie.

La auzul acestui zgomot, santinelele au sărit în picioare şi au intrat înăuntru, cu cea mai mare grabă. Jane Clayton era aşezată nu departe de locul unde căzuse maimuţoiul şi a simţit imediat că cineva o apucă de haine trăgând-o de pe locul unde era legată.

Maimuţoiul a tras-o spre el, cuprinzând-o cu labele lui puternice. Jane a simţit că acel cineva era îmbrăcat cu haine şi a sperat, în culmea deznădejdii, că cineva a venit totuşi, să o salveze şi să o scoată din tabăra lui Ahmet Zec.

Cele două santinele, erau deja înăuntru lângă uşă şi nu înţelegeau ce a produs acel zgomot infernal de scânduri rupte şi lut spart. Le era frică şi ezitau să înainteze.

Nu vedeau nimic, pentru că ochii lor nu s-au deprins încă bine cu întunericul colibei, dar nu se mai auzea niciun zgomot, pentru că Taglu stătea liniştit, aşteptând să fie atacat.

S-a hotărât însă că mai bine ar fi să fugă împreună cu prada sa, pentru că nu putea să lupte cu femela în braţe.

A strâns-o pe Jane puternic în braţe şi s-a repezit spre uşă printre cei doi care stăteau nehotărâţi. Forţa lui şi viteza pe care a avut-o în acele momente, i-a doborât pe cei doi soldaţi negri, trecând ca o săgeată şi pe lângă celelalte colibe, fugind spre gardul de întărituri.

Jane Clayton era uimită de puterea şi viteza acestei fiinţe, începând să creadă că Tarzan nu a fost ucis de gloanţele arabilor şi că a venit să o salveze în sfârşit.

Cine mai era în întreaga junglă africană, care ar fi putut duce pe cineva în braţe cu această uşurinţă?

I s-a adresat, spunându-i pe nume, dar nu a primit niciun răspuns.

Totuşi, nu a pierdut nicio speranţă.

După ce a ajuns la gard, maimuţoiul şi-a luat avânt, sărind până sus, pe vârful stâlpilor.

Aici a stat câteva clipe, pentru a-şi restabili echilibrul, apoi a sărit jos cu o agilitate ieşită din comun.

Jane era sigură că fiinţa aceasta este soţul ei, iar când maimuţoiul a început să sară prin copaci, la fel cum făcea Tarzan, a fost convinsă că a fost salvată de acesta.

Taglu a fugit cam la doi kilometri de tabăra lui Ahmet Zec, apoi s-a oprit şi a coborât din copaci.

Aici a pus-o pe Jane pe pământ.

Erau într-o mică poiană, luminată de luna care tocmai ieşise din nori.

Jane era surprinsă doar de faptul că fiinţa aceasta era mai greoaie şi cu braţe mai groase, dar

aceste amănunte nu au deranjat-o, fiind sigură de identitatea salvatorului ei.

I-a spus din nou pe nume, întorcându-se spre faţa lui, dar în aceeaşi clipă, maimuţoiul plictisit de haina tarmanganilor, care îl stânjenea în mişcări, s-a dezbrăcat într-o clipă, smulgându-şi şi turbanul de pe cap.

În faţa femeii a apărut faţa hidoasă şi corpul diform al unei maimuţe antropoide uriaşe.

Cu un ţipăt jalnic de groază, Jane Clayton a leşinat, în timp ce, dintr-un tufiş din apropiere, Numa îi pândea, flămând, lingându-şi botul de plăcere.

De îndată ce a intrat în cort, Tarzan a început să caute punga, cercetând totul cu foarte mare atenţie. A sfâşiat patul, împrăştiind păturile în toate părţile, însă punga nu era niciunde.

Niciun loc, cât de mic, nu a rămas necercetat de către Tarzan, dar era totuşi mulţumit că era acum sigur că acele frumoase pietre nu sunt aici.

S-a hotărât să se ocupe de al doilea plan, adică de capturarea femelei. A ieşit din cort cu multă dezinvoltură, îndreptându-se spre coliba unde Jane era legată.

I-a făcut semn lui Ciule să îl urmeze. Absenţa lui Taglu îl surprindea, dar era sigur că maimuţoiul şi-a găsit ceva care l-a atras şi a uitat de misiunea sa. Nu avea acum nevoie de el, aşa că nu a dat mare importanţă absenţei lui.

S-a apropiat de colibă, dar a observat imediat că acolo erau foarte multe persoane adunate în faţa uşii. Oamenii erau speriaţi şi nervoşi.

Tarzan, temându-se că deghizarea lui Ciule ar putea să îl dea de gol, l-a trimis spre gard, pentru a nu fi descoperit de cineva din acea mulţime, care creştea mereu.

În timp ce Ciule se depărta spre gard, Tarzan s-a apropiat cu mult curaj de colibă. Grupul de oameni era foarte agitat.

Aici, a încercat să îşi facă loc printre arabi şi negri, uitând însă că dintre toţi, numai el avea suliţă, arc şi săgeţi, iar în acest fel se deosebea de ceilalţi luptători.

Îşi făcea loc prin mulţime, până când unul dintre arabi l-a remarcat, punându-i mâna pe umăr.

— Cine eşti tu? a strigat el.

În timp ce punea această întrebare, i-a smuls turbanul din cap.

Tarzan, în timpul vieţii duse printre maimuţe, nu s-a deprins să poarte discuţii cu nimeni. Instinctul de apărare este constituit şi din artificii şi şmecherii, dar discuţia nu îşi are locul în comportamentul antropoizilor, indiferent de situaţie, fie ea chiar foarte periculoasă, ca şi cea în care se găsea el acum.

Nu a pierdut vremea să îi explice arabului ce căuta el acolo, ci l-a prins de gât, strângându-l cu putere. A început să mătură cu el mulţimea din faţa intrării, făcându-şi loc spre colibă.

Servindu-se de arab ca de o armă, a reuşit să îi doboare pe cei care îi stăteau în cale, intrând în colibă.

Într-o singură clipă şi-a dat seama că nu este nimeni înăuntru, dar a simţit imediat că Taglu fusese pe acolo. A început să mârâie furios, scoţând nişte sunete înfiorătoare.

Mulţimea care s-a regrupat în faţa intrării s-a dat la o parte, îngrozită de aceste sunete animalice. Se uitau unul la celălalt cu groază.

Nu văzuseră decât un om, care a intrat acolo, dar din colibă răzbăteau sunete care dovedeau că este vorba de o fiară sălbatică a junglei. Ce să însemne aceste sunete?

Oare a intrat prin spate vreo fiară sălbatică pe care nimeni nu a observat-o?

Era vreun leu sau leopard care s-a strecurat neobservat?

Ochii ageri ai lui Tarzan au descoperit imediat spărtura prin care a căzut Taglu. A înţeles imediat

că maimuţoiul a intrat sau a ieşit pe acea spărtură.

Fără să mai stea mult pe gânduri, a sărit spre tavan, agăţându-se de partea de sus a peretelui. S-a tras până sus ieşind şi el tot prin spărtură.

A sărit pe pământ, în spatele colibei uitându-se atent în jur. Era şi timpul, pentru că arabii prinzând curaj, şi-au adus armele şi au tras zeci de gloate înăuntru, ciuruind întreaga colibă, încât nicio muscă nu ar fi scăpat vie.

Apoi au intrat, dar nu au găsit pe nimeni.

În acest timp, Tarzan a ajuns până la gardul satului. Ciule nu era nicăieri.

Femela i-a fost furată, prietenii l-au părăsit, nici peste pietricelele lui nu a dat şi era foarte supărat.

A sărit gardul pradă unei furii fără seamăn şi a dispărut în întunericul junglei. S-a gândit să amâne căutarea pungii, pentru că acum ar fi fost o sinucidere curată să intre în tabără, unde toţi erau vigilenţi şi bine înarmaţi.

Peste tot prin tabără se auzeau comenzi aspre şi toţi se înarmau de parcă ar fi aşteptat un atac puternic din partea unui inamic extrem de numeros.

Tarzan a încercat să dea de urma lui Taglu, dând ocol pădurii, mirosind peste tot, pe unde credea că maimuţoiul ar fi putut fugi cu femela pe care o dorise el atât de mult şi care acum era în posesia unuia dintre prietenii lui.

Ciule a rămas la postul lui de lângă gard, până când strigătele şi împuşcăturile arabilor i-au umplut sufletul de spaimă. Maimuţelor le este o frică teribilă de beţele tunătoare ale tarmanganilor.

A sărit şi el pe gard. Apoi dintr-un salt a fost în pădure, la adăpost. Mormăia supărat şi a început să îşi rupă hainele care îl incomodau.

În acest timp, Tarzan cutreiera pădurea în căutarea femelei pe care Taglu o furase din tabăra tarmanganilor. Dăduse de urmele lor şi se deplasa cu o viteză care l-a uimit foarte mult, neînţelegând ce forţă îl împinge spre acea femelă.

Într-o poiană mică, sub razele lunii, enorma maimuţă şedea, cu trupul nemişcat al femeii în braţele lui păroase. Fiara rupea cu dinţii frânghia cu care fusese Jane legată de mâini şi de glezne.

A reuşit să rupă aproape toate nodurile şi să îndepărteze frânghia, care o imobilizase pe acea femelă.

Tarzan a trecut pe lângă ei cam la vreo patruzeci de metri şi nu i-a văzut şi nici nu i-a mirosit pentru că vântul bătea spre ei. Şi datorită acestui vânt neprielnic nu l-a mirosit nici pe Numa, leul, care pândea cele două fiinţe care erau în poiană.

Tarzan a trecut la numai câţiva zeci de paşi de locul unde se va desfăşura o mare tragedie, iar Jane a pierdut acum ocazia de a mai fi salvată.

CAPITOLUL XVIII — Lupta sângeroasă pentru comoară

După ce s-a luminat de ziuă, Tarzan şi-a dat seama că a pierdut urma lui Taglu şi a femelei. Dar nu voia să admită acest eşec, ştiind că până la urmă tot îi va găsi pe fugari.

Îi era foame şi dorea să mănânce ceva. Apoi s-a gândit că cel mai bine ar fi fost să doarmă puţin şi abia după aceea să pornesc după Taglu.

Jungla era întinsă şi putea să vâneze unde dorea şi să îşi caute culcuş în oricare dintre copacii din jur. Oricât de departe ar fi fost Taglu, tot îl va putea găsi, chiar dacă va trebui să răscolească toate tufele pădurii.

A simţit mirosul lui Bara, cerbul, găsindu-şi modul de a-şi astâmpăra foamea.

Timp de o jumătate de oră, a urmărit cerbul după miros, mergând spre est. Spre mirarea lui, cerbul a apărut chiar în faţa lui, fugind spre el, desigur din cauza unei spaime mari.

Tarzan, care era foarte atent, s-a dat la o parte, aşa că cerbul nici nu l-a observat. A făcut un ocol, pentru a putea ataca cerbul printr-un salt de pe o creangă înaltă.

Acum se pregătea să sară asupra victimei sale care peste câteva clipe va trece pe sub el. Nu ştia ce putea să sperie cerbul şi să îl facă să fugă îngrozit, fără să se uite în lături.

Se gândea că probabil un leu sau o panteră şi-a ales ca mic dejun acest cerb, dar el era hotărât să nu împartă mâncarea cu nimeni.

Dacă nu ar fi fost ajutat de forţa muşchilor săi, desigur că inteligenţa sa l-ar fi ajutat să iasă din orice încurcătură.

Cerbul se apropia de locul de unde Tarzan dorea să se arunce asupra lui. Vânătorul se pregătea de atac, încordându-se, fiind pregătit să sară. Ştia exact ce va urma.

Şi-a îndoit genunchii sub el, începând să balanseze creanga pentru a putea sări mai bine, folosind şi balansul pe care îl imprima această creangă saltului său.

Asculta cu mare atenţie zgomotul copitelor. Animalul speriat se apropia. Cerbul a trecut pe sub creanga unde era ascuns Tarzan, iar acesta a sărit asupra victimei sale.

Animalul a căzut sub greutatea atacatorului, încercând să se ridice. Însă această încercare era zadarnică, pentru că Tarzan i-a prins coarnele şi cu o smucitură rapidă, i-a întors capul, rupându-i gâtul.

Totul nu a durat decât câteva secunde şi acum Bara era mort. Tarzan nu a apucat să se dezmeticească din această acţiune rapidă, pentru că a auzit zgomote, care desigur erau sursa spaimei cerbului.

A apucat iute animalul şi într-o clipă a fost sus pe creangă, cu cerb cu tot. S-a uitat cu atenţie pe poteca de unde venise Bara.

Peste câteva secunde, a auzit zgomotul făcut de cai care mergeau în galop şi a înţeles de ce era cerbul atât de speriat. A luat vânatul de coame şi s-a suit spre vârful copacului, pentru a nu fi văzut de cei care se apropiau.

Apoi, fără să îi pese de cei care urmau să apară pe potecă, şi-a tăiat o bucată mare din piciorul cerbului şi a începui să mănânce cu poftă, înfigându-şi dinţii în carnea încă aburindă din care curgeau picături mari de sânge.

Între timp se uita cu interes, să vadă dacă va recunoaşte pe cineva dintre cei care urmau să vină pe cărare. A văzut mai mulţi călăreţi dintre care l-a recunoscut imediat pe unul dintre ei.

Era Albert Werper. Dar Tarzan era deprins să stea liniştit, aşa că indiferent cât de surprins a fost de apariţia acestui alb, nu a scos niciun sunet.

De sus din copac, Tarzan l-a examinat cu ochii săi ageri, uitându-se dacă nu cumva acest om are vreo umflătură prin hainele lui, cam de mărimea pungii cu pietrele lui colorate

S-a hotărât să îi urmărească pe aceşti călăreţi, pentru că era curios să vadă unde mergeau, dar mai ales să îl caute pe Werper de punga sa preţioasă. Astfel că abisinienii mai aveau un tovarăş de drum, un alb pe jumătate gol, care îi urmărea la o distantă mică, dar care nu dorea să fie descoperit.

Şi-a luat şi o mare bucată din cerbul vânat mai înainte, pentru că ştia că nu va avea timp să plece la vânătoare, în timpul urmăririi acestor călăreţi.

Nu dorea să se lupte cu aceşti călăreţi, pentru a ajunge la Werper şi era sigur că va avea prilejul să îl întâlnească singur şi să îl întrebe de pungă.

Chiar dacă acum gândea ca o fiară sălbatică, inteligenta sa nativă îl ajuta să nu rişte prea mult pentru a nu-şi pierde viaţa.

Werper şi călăreţii abisinieni îşi continuau drumul lor spre sud, însoţiţi de foarte aproape de Tarzan care mergea în felul lui cel mai obişnuit, adică aruncându-se pe crengile copacilor din junglă.

Au mers în ritm susţinut două zile, ajungând în cele din urmă la o câmpie întinsă, înconjurată de nişte munţi golaşi. Tarzan şi-a dat seama că aceste locuri îi sunt foarte cunoscute, dar imaginile din

mintea lui se încăpăţânau să rămână doar nişte umbre fără contur precis.

Călăreţii au trecut în partea opusă a câmpiei, unde s-au oprit lângă ruinele unei case arse. Tarzan i-a urmat, ascunzându-se după tufe sau ridicături de teren.

Le pândea fiecare mişcare.

Călăreţii au descălecat şi au început să sape. Tarzan s-a apropiat de ei şi s-a întrebat dacă nu caută oare ceva carne pe care să o fi îngropat-o mai înainte.

Apoi şi-a adus aminte că tot pe aici şi-a îngropat şi el punga cu pietricelele colorate, iar acum călăreţii sapă în locul în care negrii au ascuns ceva, cu mai multe zile în urmă.

După câteva minute, călăreţii au scos nişte vase mari şi murdare, de care s-au bucurat cu toţi, în special Werper şi cel care părea să fie căpetenia călăreţilor.

Călăreţii au săpat mai mult, scoţând nişte bucăţi de metal galben, plin de noroi, depozitându-le la o parte de locul săpăturilor, formând o grămadă mare, pe care Abdul Murak o mângâia într-un acces de lăcomie.

Ceva nelămurit îi apărea în mintea lui Tarzan, văzând aceste bucăţi de metal galben. Era sigur că văzuse aceste obiecte undeva.

Ce erau însă aceste obiecte? De ce doreau aceşti tarmangani să le ia şi de fapt ale cui erau aceste bucăţi murdare de metal?

Şi-a amintit de băştinaşii care îngropaseră această încărcătură şi şi-a dat seama că aceştia erau adevăraţii posesori ai metalului. Deci Werper le fura acestora metalul galben, aşa cum i-a furat lui punga.

Ochii au început să îi lucească de furie. Ar fi vrut să meargă să îi găsească pe negri şi să îi aducă aici şi să lupte împreună cu ei împotriva acestor hoţi.

În timp ce mintea lui punea la cale această răzbunare, dinspre partea cealaltă a câmpiei, o altă

ceată de călăreţi se apropia de acelaşi loc unde erau cei care săpaseră cu câteva minute înainte.

Abdul Murak care era întotdeauna foarte vigilent, i-a observat imediat, dar destul de târziu, pentru că distanţa dintre ei nu era prea mare.

A dat ordin oamenilor săi să se pregătească de luptă, pentru că în inima Africii, nu se poate şti dacă cel care se apropie este duşman sau prieten.

Werper a sărit pe cal şi şi-a îndreptat privirea spre cei care veneau spre ei. Alb ca varul s-a întors spre Abdul Murak şi i-a spus:

— Este Ahmet Zec cu armata lui, vin şi ei după aur.

Ahmet Zec s-a apropiat şi a văzut grămada de aur scoasă de călăreţii abisinieni şi şi-a dat seama că a sosit la timp, pentru că dacă ar fi întârziat, comoara ar fi dispărut de sub nasul lui.

Oare cine venise înaintea lui să dezgroape aurul? Arabul turba de furie, pentru că în ultima vreme toate îi mergeau pe dos: a pierdut punga cu nestemate, l-a pierdut pe belgian, iar prizoniera i-a evadat.

Iar acum venise altcineva să îi dezgroape comoara! Nu îi păsa cine sunt cei care au dezgropat aurul, el trebuia să îi înfrângă şi se le ia comoara aceasta, chiar dacă ar fi să îşi piardă în luptă foarte mulţi oameni.

A dat o comandă scurtă şi cu un strigăt războinic, a dat pinteni calului său. S-a repezit asupra soldaţilor abisinieni, urmat de o hoardă de ucigaşi, care veneau înjurând, învârtind deasupra capetelor săbii şi puşti.

Oamenii lui Abdul Murak i-au întâmpinat pe arabi cu o salvă de gloanţe, care a trântit pe mulţi arabi la pământ, dar aceştia s-au repezit imediat spre ei, începând o luptă sângeroasă.

Ahmet Zec l-a observat pe Werper, după câteva minute de la începutul atacului şi şi-a întors calul pentru a-l ataca. Belgianul şi-a întors şi el calul,

fiind îngrozit de soarta ce îl aşteaptă. A fugit repede spre pădure.

Căpetenia arabă i-a strigat unuia dintre locotenenţii lui să preia comanda şi amenințând cu condamnări la moarte, i-a ordonat să îi nimicească pe abisinieni şi să ducă aurul în tabăra lor fortificată. Apoi s-a năpustit pe unele belgianului, pentru că dorea să se răzbune, dar să ia şi punga de nestemate.

În timp ce aceşti doi călăreţi ieşeau din poiană, bătălia s-a încins. Nu se cerea milă şi toţi erau cruzi. Ucigaşii lui Ahmet Zec nu erau mai prejos de cruzii abisinieni ai lui Abdul Murak.

Tarzan s-a ascuns după un tufiş şi urmărea lupta sângeroasă, care acum s-a întins pe întreaga câmpie, neavând niciun loc pe unde să treacă să îl urmărească şi el pe Werper.

Abisinieni au format un cerc de luptători care a înconjurat şi tufişul în care se ascunsese Tarzan, iar în jurul lui galopau călăreţi feroce, răcnind şi luptând cu săbiile lor încovoiate.

Arabii lui Ahmet Zec erau mai numeroşi, iar mica armată a lui Abdul Murak pierdea încet întreg efectivul său de oameni.

Pentru Tarzan, rezultatul acestei lupte nu prezenta nicio importanţă. El avea doar un singur gând: să scape de cercul de luptători furioşi şi să plece după belgian şi să îi ia punga.

De îndată ce l-a zărit pe Werper, cu două zile în urmă, când a început urmărirea abisinienilor, după vânarea cerbului, a început să îl urmărească pe belgian pentru a se convinge că este aceeaşi persoană cu care cutreierase el jungla cu câteva zile în urmă.

Se întreba oare cine fusese atunci cel pe care Numa l-a devorat pe câmpia cu ruine.

După ce i-a urmărit pe oamenii lui Abdul Murak două zile încheiate, aţintindu-şi mereu ochii asupra lui Werper, s-a convins că acesta este omul pe care

îl credea mort şi care în mod sigur i-a luat punga lui preţioasă.

Acum era ascuns între tufele, care cu câteva săptămâni în urmă erau pline cu flori frumos îngrijite şi care au fost mândria soţiei lui, de care nu îşi mai amintea nimic.

Un arab şi un abisinian s-au apropiat unul de celălalt, chiar lângă tufa după care era Tarzan. A început o luptă cu săbiile, în care arabul se părea că are sorţi de izbândă.

Îl împingea pe abisinian, cu cal cu tot, spre pădure şi erau gata să îl calce pe Tarzan în picioare. O lovitură dibace a despărţit capul abisinianului de trup, iar cadavrul a căzut chiar lângă Tarzan.

În momentul când călăreţul mort cădea din şa, Tarzan s-a gândit la o posibilitate de a scăpa din mijlocul acelui loc periculos şi plin de sânge.

Trebuia să prindă calul celui doborât!

Bietul animal nici nu a scăpat bine de călăreţul care îl purta în vârtejul luptei, că a simţit că din nou are pe cineva în spinare, de data aceasta, un alb uriaş şi gol, care l-a apucat de frâu cu o mişcare dibace.

Arabul era uimit de această apariţie neaşteptată, care a răsărit chiar pe calul, pe care îl uşurase de povara sa, cu câteva secunde mai înainte.

Dar acest duşman nu avea sabie, iar armele sale, o suliţă şi un arc, le avea prinse de spate!

Revenit din surpriză, arabul a ridicat sabia şi s-a repezit spre acest om ciudat, cu intenţia de a-l ucide şi pe acest străin care probabil că aparţinea inamicului.

Şi-a îndreptat sabia spre Tarzan, încercând o lovitură care să îl despice în două. Dar sabia a vâjâit în gol, despicând aerul, pentru că Tarzan s-a aplecat, peste gâtul calului, chiar când lovitura pornise.

Dar în aceeaşi clipă înainte ca arabul să îşi dea seama ce se întâmplă, a fost prins de mijloc de un

braţ puternic, smuls din şa şi transformat în scut viu.

Tarzan a trecut în galop chiar prin mijlocul câmpiei unde arabii i-au înconjurat pe abisinieni. După ce a ajuns în mijlocul combatanţilor, Tarzan l-a azvârlit pe arab la pământ, pornind spre pădure într-o goană nebună.

Lupta a mai durat încă vreo oră şi nu s-a terminat până când abisinienii nu au fugit de la locul bătăliei, cel puţin cei care au putut scăpa cu viaţă.

Abdul Murak a scăpat şi el şi acum călărea furios prin pădure, însoţit de cei câţiva supravieţuitori ai armatei lui.

Arabii erau bucuroşi că au învins şi au înconjurat grămada de aur, aşteptând ordine de la şefii lor. Dar bucuria lor nu era foarte mare, pentru că toţi l-au văzut pe albul gol, care s-a depărtat călare spre pădure, după ce l-a aruncat pe unul dintre ai lor la pământ.

Acest arab era în viaţă şi povestind ce s-a întâmplat, exagera puterea lui Tarzan, băgând groaza în soldaţi.

Toţi auziseră de acest arab puternic şi ştiau că acesta nu îi are la inimă, pentru că îi ura pe traficanţii de fildeş şi pe cei care ucid fără rost, fie animale, fie oameni.

Culmea era că li s-a spus că acest alb periculos nu mai este în viaţă şi iată că acum a apărut în mijlocul bătăliei ridicându-l pe unul dintre ai lor ca pe un fulg.

Fiind foarte superstiţioşi, arabii credeau că de fapt acel călăreţ a fost spiritul celui mort şi se uitau cu groază în jur să vadă dacă acest spirit nu vine din nou în poiană.

Ştiau că sunt vinovaţi, pentru că ei au devastat domeniile lui, ei i-au incendiat casa şi i-au furat soţia. Acum discutau în şoaptă că probabil spiritul albului cel crud stă la pândă în pădure şi le

pregăteşte o răzbunare cruntă, pentru că probabil şi aurul era al lui.

Erau foarte speriaţi şi au început să se retragă spre marginea câmpiei unde creşteau nişte tufe foarte dese, care puteau să îi protejeze de spiritul albului.

Însă de la numai câţiva zeci de metri, o ceată de băştinaşi îi urmărea cu mare atenţie. Aceşti negri au auzit zgomotul bătăliei dintre armatele lui Ahmet Zec şi Abdul Murak şi s-au furişat, cu multă precauţie în josul apei.

Au traversat râul şi au înaintat printre trestii, până au ajuns în locul unde puteau să îi urmărească pe soldaţi, fără să fie văzuţi.

Arabii aşteptau întoarcerea lui Ahmet Zec, de mai mult de o jumătate de oră, timp în care spaima lor creştea necontenit. Îşi închipuiau că spiritul albului se va întoarce la ei.

Teama de acest spirit depăşea groaza pe care o aveau fală de Ahmet Zec.

Unul dintre ei, fiind poate mai curajos, a hotărât să plece în căutarea conducătorului lor. La această idee bună, ceilalţi au hotărât să încalece şi să plece.

— După ce i-am omorât şi i-am pus pe fugă pe abisinieni, aurul este în siguranţă aici, a strigat unul dintre ei. Cine să mai ia acum aurul de aici? Mai bine să mergem să îl căutăm toţi pe Ahmet Zec!

După câteva clipe, călăreţii au pornit spre partea opusă a câmpiei, lăsând în urma lor un nor de praf. Dar de după tufe, ceata de negri s-a apropiat de grămada de lingouri de aur şi au început să se sfătuiască.

Între timp, Werper a ajuns la marginea pădurii, luând-o mult înaintea lui Ahmet Zec. Dar calul arabului era mai odihnit, aşa că distanţa dintre ei se micşora vizibil.

Călărind în mare viteză, belgianul îşi îndemna calul ca să alerge mai repede, chiar dacă intraseră

în pădure, iar poteca îngustă împiedica o deplasare mai rapidă

Ahmet Zec s-a apropiat destul de mult de belgian şi i-a strigat să se oprească. Dar belgianul nici nu dorea să facă aşa ceva şi şi-a îndemnat calul să meargă mai departe şi mai repede.

La vreo două sute de metri în faţa lui Werper era un copac doborât, care era chiar de-a curmezişul potecii. Pentru un cal odihnit, nu ar fi fost nicio problemă să sară peste acest obstacol, dar calul lui Werper era foarte obosit.

Calul, după ce a făcut un efort de a depăşi acest copac printr-un salt înalt, s-a împiedicat şi nu şi-a mai putut menţine echilibrul. A căzut pe cărare, doborându-l şi pe călăreţ.

Werper s-a rostogolit câţiva metri pe pământ. Nu s-a lovit aşa că a putut să se ridice repede.

S-a îndreptat imediat spre cal. A apucat frâul şi a început să tragă de cal, ca să îl scoale în picioare.

Dar animalul nu mai era în stare să se mişte. Belgianul a început să înjure şi să lovească bietul animal.

Ahmet Zec a apărut din pădure, cam la o sută de metri de această scenă. Werper şi-a luat carabina, s-a adăpostit după calul căzut şi a tras asupra arabului care venea în galop.

Glontele însă a izbit calul arabului în piept. Cal şi călăreţ s-au prăbuşit la pământ. Ahmet Zec s-a ascuns şi el după calul său doborât, pentru că ştia că belgianul va trage din nou.

Au tras fiecare de câteva ori, înjurându-se reciproc. Tarzan s-a apropiat de arab urmărind cu interes această luptă.

A dat drumul calului pe care l-a luat în bătălie şi a sărit în copaci pentru a-şi face un plan de atac. S-a adăpostit apoi într-un loc de unde putea vedea cum se desfăşoară ostilităţile dintre cei doi.

Fiecare dintre combatanţi se ridica pe rând descărnându-şi arma în direcţia celuilalt, apoi se ascundea după cadavrul calului său.

Werper nu avea decât puţină muniţie pentru că luase arma unui abisinian căzut în luptă şi se gândea cu groază la momentul când va trage şi ultimul cartuş, rămânând la mila arabului, milă pe care ştia că nu o avea acest bandit.

Se gândea ce ar fi mai bine de făcut, dar se afla în faţa pierderii atât a comorii, cât şi a vieţii lui. Însă singura posibilitate de scăpare era să îi lase comoara acestui arab nemilos.

A tras toate cartuşele în afară de ultimul, apoi în timpul unei pauze dintre salvele de gloanţe, i-a strigat arabului:

— Ahmet Zec, numai Dumnezeu ştie care dintre noi doi va muri azi, dacă mai continuăm această luptă prostească. Ştiu că tu vrei pietrele preţioase din punga mea, iar cu doresc să trăiesc şi să fiu liber. Viaţa mea este cu mult mai preţioasă decât aceste pietre. Să aibă deci fiecare dintre noi, ceea ce îşi doreşte şi să plecăm de aici în pace, pentru că drumurile noastre trebuie să se despartă.

S-a oprit puţin, apoi a continuat:

— Voi pune punga pe calul meu mort, ca să o poţi vedea şi tu. Dar şi tu trebuie să îţi pui arma cu patul îndreptat spre mine. După ce eu mă asigur că ai făcut aşa cum doresc, voi pleca de aici. Eu vreau doar să fiu liber şi în viaţă.

Arabul a stat şi el câteva clipe să se gândească. Apoi a vorbit. Răspunsul lui era influenţat şi de faptul că trăsese şi el toate cartuşele.

— Pleacă dacă vrei, a mârâit supărat şi lasă punga pe calul tău să o văd. Uite, îmi pun arma aşa cum ai cerut. Pleacă!

Belgianul şi-a desfăcut punga de la curea. A pipăit-o trist şi a privit-o cu drag.

Măcar dacă ar fi putut scoate câteva să îi rămână şi lui. Dar nu putea face nicio mişcare, pentru că arabul se uita atent la tot ce face.

Cu mult regret, Werper a pus punga pe calul mort, apoi s-a ridicat şi şi-a luat arma. S-a retras

până la o cotitură, unde s-a oprit şi a pândit să vadă ce va face arabul.

Câteva minute Ahmet Zec nu a schiţat nicio mişcare, pentru că se temea că belgianul ar fi putut pune ceva la cale. Bănuielile sale erau întemeiate, pentru că Werper s-a oprit după un copac gros, putând vedea tot ce se petrece în jurul calului care avea punga preţioasă pe pielea sa ciuruită de gloanţe.

Werper şi-a ridicat arma, pregătind să tragă asupra arabului care trebuia să apară şi să îşi ia comoara. Dar Ahmet Zec nu era atât de naiv încât să se expună de bună voie unei primejdii de moarte.

Şi-a luat puşca sa lungă şi a pornit-o pe cărare, însă nu s-a îndreptat spre cal. A ocolit locul, venind dinspre dreapta spre animalul mort.

A ajuns până foarte aproape de cal.

Werper aştepta nerăbdător şi nervos întrebându-se de ce nu mai vine arabul să îşi ia punga. A văzut însă ţeava lungă a armei arabului apărând misterios deasupra calului, la numai câţiva centimetri deasupra pungii.

Mai înainte de a-şi da seama care este rolul armei în acest joc, vârful armei a agăţat punga, trăgând-o repede în sus, dispărând într-un tufiş cu ramuri dese.

Nimic din Ahmet Zec nu a apărut pentru a fi luat drept ţintă de către belgian, iar acesta nu putea să îşi irosească ultimul cartuş, fără să fie sigur că îşi va doborî inamicul.

Râzând în barbă, Ahmet Zec s-a îndepărtat de acel loc, fiind sigur că Werper îl va aştepta ca să îl împuşte. Pândea fiecare mişcare a frunzelor din jur.

Werper însă nu s-a mişcat din loc şi era cu privirea aţintită spre potecă. Dar mai era cineva prin apropiere care a recunoscut punga, cineva care s-a apropiat la fel de încet ca şi Ahmet Zec.

Arabul s-a îndepărtat şi s-a ascuns după nişte tufe mari, dorind să îşi admire prada. Tarzan s-a oprit şi el deasupra capului arabului, la numai câţiva metri.

În mare grabă, Ahmet Zec a desfăcut sforile care legau punga şi şi-a turnat conţinutul în palmă. S-a uitat la pietrele din mâna sa şi a tras o înjurătură. Ochii i s-au micşorat de furie şi a aruncat pietrele cât colo.

A golit întreaga pungă şi s-a uitat la fiecare piatră, aruncându-le supărat pe toate, apoi le-a călcat în picioare cu o furie sălbatică.

Şi-a încleştat pumnii şi a blestemat clipa când s-a hotărât să meargă după această pungă.

Tarzan era şi el curios să vadă ce va face arabul, pentru că dorea să ştie cum se va termina această luptă dintre cei doi. Dorea să ştie ce va face arabul, ca să sară apoi asupra lui şi să îi ia pietrele, care de fapt îi aparţineau lui.

L-a văzut pe Ahmet Zec aruncând punga la pământ şi luându-şi puşca de ţeava, ca pe o măciucă, pornind pe furiş înspre locul unde era ascuns belgianul.

De îndată ce arabul a dispărut, Tarzan a coborât, începând să adune conţinutul pungii de pe pământ. Dar imediat a văzut ce l-a înfuriat pe Ahmet Zec atât de mult.

În loc de pietre frumos colorate şi strălucitoare, punga avea doar nişte pietre obişnuite, de care se găsesc pe malul nurilor.

CAPITOLUL XIX — Jane Clayton şi fiarele junglei

Mugambi, după ce a fugit din tabăra abisinienilor, a avut câteva zile foarte grele. Drumul pe care mergea îi era total necunoscut.

Apa lipsea cu desăvârşire, iar din această cauză şi vânatul era foarte puţin. După câteva zile fără mâncare era foarte slăbit, de abia se mai putea mişca.

Îi era din ce în ce mai greu să îşi construiască seara un adăpost sigur şi solid, iar în timpul zilei deplasarea era foarte anevoioasă pentru că se oprea des pentru a dezgropa ceva rădăcini cu care să se hrănească.

Câteva bălti risipite pe marca întindere pe care o străbătea l-au salvat de la o moarte prin sete.

În cele din urmă, norocul i-a surâs şi a dat peste un râu mare, unde a putut găsi şi fructe proaspete.

A găsit şi vânat, astfel că şi-a revenit din starea jalnică de slăbiciune, din a cărei cauză a trebuit să sufere mai multe zile. Şi-a dat seama că se află foarte departe de ţinutul Wazirilor şi s-a hotărât să rămână acolo câteva zile până se va întări, pentru a putea continua apoi drumul înapoi.

Câteva zile de odihnă, completate cu hrană din belşug, l-au refăcut şi era pregătit pentru drumul greu spre casă. În timpul acestor zile de odihnă, şi-a construit un adăpost solid, din mărăcini şi crengi cu spini, apoi a întărit această construcţie cu lut.

Putea să doarmă în linişte şi siguranţă acum, lucru de care avea foarte multă nevoie pentru zilele care urmau. Ziua mergea la vânătoare, pentru că doar carnea îl putea întări după acele zile de foame şi sete.

Într-una din aceste zile, o fiinţă a început să îl urmărească cu atenţie, din spatele unui trunchi gros de copac. Erau nişte ochi ai unei feţe răutăcioase, ale unui cap păros.

Acesta era Ciule, care îl urmărea pe Mugambi, cum acesta vâna nişte rozătoare cu o măciucă primitivă.

Apoi l-a urmărit pe negru cum se întoarce spre coliba lui şi cum se apucă să îşi pregătească mâncarea. Maimuţa era mai mult curioasă să vadă ce face acest tarmangani, decât să îi facă vreun rău.

Purtase hainele pe care i le-a dat Tarzan şi i-a plăcut foarte mult să fie astfel echipat. Dar acele

haine îl împiedicau să se caţere pe copaci şi a început să le sfâşie.

Însă acest gomangani era îmbrăcat cu nişte haine care îi înlesneau mişcările şi erau şi mai puţine: o vestă de piele peste şolduri, câteva podoabe de aramă şi câteva pene pe cap.

Aşa o îmbrăcăminte uşoară i-ar fi plăcut lui să poarte, care să nu îl împiedice la urcatul pe copaci sau la vânătoare. Apoi i-a plăcut şi punga de la şoldul negrului, care avea şnururi frumoase.

S-a hotărât să stea în preajma colibei aşteptând prilejul să pună laba pe aceste obiecte frumoase, fie prin furt, fie prin forţă.

Prilejul acesta nu a întârziat să apară.

Mugambi se simţea în siguranţă în aşezarea lui plină cu spini şi îi plăcea să se întindă la soare sau la umbră şi să doarmă şi ziua. Îşi făcuse acest obicei, mai ales că îi plăcea să vâneze seara sau chiar noaptea, pe răcoare.

Ciule l-a pândit când s-a întins într-una din după-amiezi, pentru a dormi la umbră. S-a urcat pe un copac, care îşi întindea crengile deasupra colibei lui Mugambi şi s-a lăsat în jos, chiar lângă negrul care adormise.

A început să se uite la el, examinând cu plăcere acele obiecte pe care le-a văzut şi care i-au plăcut atât de mult. Mişcările sale erau lente, rară niciun zgomot.

Oricât de mare ar fi fost puterea sa, ceva îl împiedica să îl trezească pe acest om, pentru a se lupta cu el. În instinctul animalelor din junglă există ceva care le spune că omul le este superior, iar frica de om le stăpâneşte acţiunile şi celor mai puternice fiare din pădure.

Ca să îl dezbrace pe acest om, fără să îl trezească era ceva imposibil. Ceea ce putea lua ar fi fost măciuca lui şi punga, care i s-a desprins de la cingătoare când s-a răsucit în somn.

În cele din urmă, Ciule s-a decis că sunt destule aceste două trofee şi cum nu dorea să plece cu

mâna goală, le-a apucat şi s-a căţărat pe creanga pe care venise.

Tot timpul a fost stăpânit de o spaimă instinctivă, fiind atât de aproape de om. S-a îndepărtat de acele locuri cât a putut mai repede.

Se gândea că i-ar fi plăcut să se lupte, dar singur nu avea curajul să înfrunte omul. Dacă ar mai fi fost careva dintre ai lui, ar fi avut mult mai mult curaj.

Mugambi s-a trezit la scurtă vreme după acest furt şi era mirat de ce acea pungă pe care o purta mereu cu el, a dispărut inexplicabil.

Oare unde putea fi punga lui, de care nu s-a despărţit de atâta vreme?

Era sigur că o avusese la el când s-a culcat, mai ales că ştia că a trebuit să îl aranjeze puţin pentru că l-a incomodat când s-a întins să doarmă.

Era foarte sigur că punga fusese la el cu câteva ore mai devreme şi că aceasta a dispărut de lângă el, când a dormit cele câteva ore.

Fiind foarte superstiţios şi-a închipuit că este vorba de stafii ale duşmanilor sau ale prietenilor, care doreau să îl sperie. Era foarte speriat mai ales că a observat că îi lipseşte şi măciuca, singura lui armă.

Dar fiind curajos, a început să cerceteze pădurea din jurul micii sale aşezări şi a văzut crengi rupte şi urme de labă de maimuţă pe nisip. A pornit după câteva urme, dar a pierdut drumul pentru că maimuţa şireată nu a lăsat prea multe indicii ale faptei sale.

Dacă în locul lui ar fi fost Tarzan, acesta ar fi putut uşor să ia urma maimuţoiului, mai ales după miros, dar Mugambi era doar un războinic negru, foarte înzestrat pentru vânătoare în junglă dar fără a avea acele simţuri supraomeneşti pe care le poseda Tarzan.

Negrul era însă mulţumit că este odihnit şi sătul şi s-a hotărât să pornească cât mai repede spre ţinutul Wazirilor. Şi-a făcut o nouă măciucă, pentru

a avea o armă la îndemână, pentru a se apăra sau pentru a putea doborî vânatul.

A părăsit locul unde s-a simţit atât de bine câteva zile, hotărât să se grăbească acum, pentru a ajunge cât mai repede acasă.

Taglu se căznea să desfacă frânghia cu care fusese legată Jane, iar Numa îi pândea de după tufişul de la marginea câmpiei. S-a hotărât să se apropie de cei doi.

Maimuţoiul era întors cu spatele spre leu. Nu i-a văzut capul enorm acoperit cu o coamă stufoasă. Nici nu avea de unde să ştie că acest leu şi-a strâns labele sub burtă, fiind gata de atac.

Singurul sunet pe care l-a auzit a fost răcnetul pe care l-a scos animalul, când nu s-a mai putut stăpâni, să dea drumul unui urlet înainte de a sări pe prada sa.

Taglu s-a întors brusc şi într-o zecime de secundă s-a ridicat şi a fugit în direcţia opusă locului de unde venea acel sunet teribil, care l-a înspăimântat. A lăsat femela leşinată pe pământ şi s-a grăbit să se ascundă.

Însă leul era foarte aproape încât maimuţoiul nu a putut ajunge prea departe şi s-a trezit cu acesta că îi sare în spinare.

Maimuţoiului nu i-a fost frică şi întorcându-se, a pornit o luptă cu această forţă formidabilă a junglei.

Instinctul lui îl conducea să îşi pună în valoare întreaga forţă şi isteţime, pentru că cea mai puternică lege a naturii, legea conservării, acţiona foarte puternic în acele momente disperate.

A prins leul de coamă şi şi-a înfipt colţii în gâtul puternicului animal, mârâind îngrozitor. A simţit cum în gură îi curge sânge, lucru care l-a întărâtat şi mai mult.

Urletele de durere ale leului şi de furie ale maimuţoiului, răscoleau întreaga junglă, speriind toate animalele care se odihneau pe acolo.

Toate fiinţele pădurii fugeau speriate, dorind să se îndepărteze de acele locuri, unde se dădea o bătălie sângeroasă.

Cei doi combatanţi se rostogoleau în iarbă, cu furie. În cele din urmă, leul şi-a eliberat o labă şi cu ghearele sale puternice i-a sfâşiat pieptul potrivnicului său de la gât până la stomac, cu o tăietură adâncă.

Maimuţoiul s-a cutremurat câteva clipe în spasmul morţii, apoi a încetat să se mai mişte. Numa s-a sculat repede să vadă dacă nu mai sunt şi alţi duşmani prin jur.

Ochii lui ageri au descoperit doar corpul femeii leşinate, nu mai departe de câţiva paşi. Văzând că nu este nicio primejdie, şi-a pus laba pe cadavrul maimuţoiului şi a urlat furios, pentru a-şi anunţa victoria.

A stat aşa câteva clipe, apoi s-a uitat din nou la femeia care era întinsă în iarbă. Un mârâit puternic i-a ieşit din gâtlej. Fălcile îi tremurau, iar ochii nu i se dezlipeau de pe trupul întins pe pământ.

Din poziţia pe care a luat-o când a dat drumul urletului care anunţa victoria asupra maimuţoiului, s-a strâns deodată şi a pornit încet, de parcă ar fi călcat pe nişte ouă.

Faptul că era leşinată a ajutat-o pe Jane să nu vadă monstruozitatea acestor clipe. Eu nu a ştiut că leul s-a apropiat şi a mirosit-o îndelung.

Saliva îi curgea din gura pe jumătate deschisă gata să se înfrupte din această carne, pentru care nu trebuie să lupte. A prins-o uşor cu o labă şi a întors-o de parcă ar fi dorit să ştie dacă mai este în viaţă.

Însă un zgomot care a venit din pădure i-a distras atenţia pentru un moment. S-a răzgândit apoi şi s-a întors spre cadavrul lui Taglu şi a început să mănânce cu poftă.

Jane Clayton şi-a deschis ochii şi a văzut scena ospăţului, unde singurul invitat era regele junglei. Deprinsă cu animalele pădurii, şi-a păstrat sângele

rece. În faţa acestei surprize. Nu numai că nu a scos niciun sunet, dar nici nu s-a mişcat deloc. Privea în tăcere la tot ce se petrecea în jur.

Leul mânca liniştit din maimuţoiul pe care l-a sfâşiat, cam la cincisprezece metri de ea. De mişcat a observat că se poate mişca, pentru că picioarele nu îi erau legate atât de strâns.

S-a hotărât să aştepte, până când Numa va termina masa şi va digera în linişte. Poate că atunci fie că va pleca, fie că o va mânca şi pe ea. Dacă nu se întâmpla aşa, hienele sau leoparzii, la fel de bine puteau veni să o atace.

A încercat să îşi îndepărteze frânghia de la picioare, reuşind până la urmă să se elibereze. Era uimită prin ce minune, această frânghie nu mai era legată atât de strâns.

S-a mişcat uşor, pentru a se convinge că nu era legată strâns. Nu avea de unde să ştie că Taglu i-a ros legăturile, înainte de a fi fost atacat de Numa. În primul moment a simţit o mare bucurie, văzând că este liberă.

Dar la ce îi putea servi această libertate, când o fiară îngrozitoare este lângă ea şi este gata să se înfrupte din ea în orice moment.

Dacă nu ar fi fost acest animal fioros lângă ea, ar fi fost bucuroasă că a scăpat din tabăra arabilor. Dar această libertate nu îi oferea decât foarte puţin.

Dacă ar fi încercat să se scoale şi să se furişeze până la copacii care erau destul de departe, i-ar fi atras atenţia leului, care bineînţeles nu dorea ca această pradă uşoară să îi scape. Dar totuşi mai exista o posibilitate, o şansă care depindea de temperamentul acestui carnivor fioros.

Fiind sătul, leul s-ar fi putut uita cu indiferenţă la fiinţa care pleca de lângă el. O încercare de acest fel era riscantă, dar trebuia verificată. Dar probabilitatea de reuşită exista, deci trebuia să încerce. Jane se uita cu mare atenţie la acest animal feroce. Leul nu îi vedea mişcările fiind pe jumătate întors cu spatele la ea. În această evadare

trebuia să acţioneze şi cu inteligenţă. A început să se rostogolească în direcţia celui mai apropiat copac, apoi s-a oprit într-o poziţie asemănătoare cu cea dinainte, însă cu un metru mai departe de animal.

S-a oprit ca să îşi tragă sufletul şi s-a uitat la leu. Regelui pădurii se părea că nu îi pasă de această fiinţă întinsă pe pământ. Jane s-a rostogolit încă o dată, câştigând încă un metru, apoi s-a oprit din nou. A repetat aceste mişcări de mai multe ori, până a reuşit să se îndepărteze destul de mult de animalul care mânca liniştit şi care nu îşi dădea seama că a doua pradă îi scapă pe nesimţite.

Jane era foarte aproape de copacul care i-ar fi permis să se salveze şi s-a rostogolit încet în direcţia dorită. Se gândea că se va ridica în picioare şi se va urca în cea mai mare grabă în copac.

Şi-a întors privirea spre leu pentru a se asigura că acesta este tot la fel de nepăsător ca şi mai înainte. Tocmai în acea clipă, leul şi-a întors capul uitându-se fix la ea.

Jane a încremenit şi o transpiraţie rece i-a trecut pe şira spinării. Speranţa ei de a scăpa a dispărut şi perspectiva morţii era iminentă.

Câteva secunde nici fiara şi nici femeia nu au schiţat niciun gest. Leul se uita la ea cu ochii aţintiţi asupra ei, de la o distanţă de aproape cincizeci de metri.

Jane abia putea să îşi înăbuşe un ţipăt de disperare. Însă leul şi-a întors capul nepăsător, reluându-şi masa întreruptă pentru câteva clipe, însă cu urechile îndreptate în direcţia femeii care era ţintuită locului de spaimă.

Jane îşi dădea seama că orice mişcare a ei ar fi schimbat atitudinea leului, dar era hotărâtă să încerce toate şansele de a scăpa. Trebuia să rişte să se ridice în picioare şi să fugă până la copacul cel mai apropiat şi să se caţere până când credea că va fi în siguranţă.

Deodată a sărit în picioare cu un efort uriaş, dar în aceeaşi clipă şi leul a sărit de lângă mâncarea sa, răsucindu-se şi scoţând urlete fioroase.

Făcea salturi mari pentru a parcurge distanţa până la prada sa, cât mai repede. Cei care cunosc animalele din Africa probabil că ştiu că leul are o viteză formidabilă în alergare, mai ales când atacă.

Pe distanţe mici, acest animal cu greu poate fi întrecut: Distanţa până la Jane Clayton era relativ scurtă, dar frica de multe ori face minuni. Chiar când leul se pregătea să sară asupra ei, Jane a sărit pe creanga salvatoare, astfel că leul nu a reuşit decât să zgârie cizmuliţele ei.

Animalul s-a lovit de copacul salvator cu un zgomot infernal, apoi a început să se plimbe supărat, mârâind nervos. Jane s-a urcat mai spre vârf respirând greu şi tremurând de emoţie.

Era foarte surescitată şi credea că nu va putea coborî nicio dată din acel copac, în jungla plină de primejdii, deşi drumul până la aşezarea Wazirilor nu era prea lung. Leul şi-a părăsit postul de pândă după câteva ore şi s-a reîntors la prada sa anterioară, care era înconjurată de hiene.

Jane Clayton nu îndrăznea să plece şi aştepta să se întunece. Însă nu a coborât pentru că oboseala a răpus-o şi a încercat să adoarmă într-o poziţie nu prea comodă, ghemuită pe trunchiul copacului salvator.

Nereuşind să adoarmă, a urcat şi mai sus până a găsit două crengi paralele, care erau aproape lipite una de alta, formând un loc tocmai potrivit pentru ea ca să doarmă întinsă la orizontală. Când s-a trezit, soarele era deja spre amiază, iar în poiană nu era urmă nici de leu şi nici de hiene. Doar câteva oase de maimuţă, aruncate în dezordine, au mai rămas dovadă a ospăţului din scara trecută Totul era cufundat în linişte. Jane a simţit că îi este foame şi s-a hotărât să coboare.

Trebuia să îşi ia inima în dinţi dacă nu dorea să moară de foame. A coborât cu mult curaj, fiind

hotărâtă să meargă cât mai repede spre Waziri. Deşi ştia că ferma şi întreg locul, care îi fusese atât de drag, au ars şi probabil sunt doar nişte ruine, spera să îi găsească pe războinicii ei credincioşi şi să refacă aşezarea aşa cum fusese înainte de atacul arabilor.

A mers spre sud cam o jumătate de zi, când pe neaşteptate, a auzit o detunătură de armă, nu prea departe de ea. Apoi au răsunat alte împuşcături.

Ce putea să fie? S-a gândit că arabii s-au reîntors în acele locuri şi se luptă cu Waziri din nou. Dar nu a îndrăznit să se apropie mai mult de locul de unde veneau focurile de armă, de teama că va fi prinsă din nou de cruzii arabi.

După câteva minute de ascultare, s-a convins însă că nu poate fi vorba de o luptă pentru că ambele au tăcut şi totul s-a cufundat în linişte. Totuşi a ezitat să înainteze, pentru că nu dorea să rişte nimic. S-a urcat într-un copac stufos pentru a vedea ce se întâmplă şi să aştepte până ce lucrurile se vor linişti. A auzit şi nişte voci, dar nu înţelegea niciun cuvânt, pentru că din nou au câteva focuri de armă.

Apoi a auzit din nou acele voci, dar de data aceasta clar. Doi oameni vorbeau tare, probabil strigând unul la celălalt. A urmat o tăcere lungă, întreruptă de câţiva paşi. Cineva se apropia de copacul pe care era ca. După câteva clipe, a văzut un bărbat, care venea spre ea, însă cu spatele, ţinând în mână o carabină gata pregătită de tras, privind cu foarte multă atenţie înapoi şi în jur Jane Clayton l-a recunoscut pe domnul Jules Frecoult, care a fost oaspetele fermei lordului de Greystoke cu câteva zile în urmă. A răsuflat de uşurare şi era cât pe aici să îl strige.

Dar l-a văzut sărind la o parte, ascunzându-se într-o tufa deasă de la marginea potecii. Jane s-a hotărât să rămână liniştită, ca nu cumva să atragă atenţia inamicului domnului Frecoult şi să deconspire locul unde acesta era ascuns. Era foarte

clar că cineva îl urmărea pe fostul ei oaspete. Abia a apucat Frecoult să se ascundă, când pe cărare, a apărut un arab înalt, îmbrăcat în alb. Din locul în care s-a ascuns, Jane Clayton putea să îi vadă foarte bine pe cei doi bărbaţi.

L-a recunoscut imediat pe Ahmet Zec, conducătorul bandiţilor arabi, care îi jefuiseră casa şi au luat-o prizonieră în tabăra lor. L-a văzut pe Frecoult ridicând arma şi ochind cu multă atenţie asupra arabului. Inima ei a încetat să bată şi a înălţat o rugă pentru ca această lovitură să îl ajute pe cel pe care ea îl considera prieten.

Ahmet Zec stătea pe cărare şi cerceta din ochi toate tufele. Era o ţintă perfectă pentru cel ascuns după tufa deasă.

S-a auzit o detunătură scurtă şi un nor mare şi albastru a ieşit din ţeava armei belgianului. Ahmet Zec s-a prăbuşit la pământ, cu inima străpunsă de glontele lui Werper. Belgianul a ieşit din ascunzătoare, dar imediat a auzit o voce veselă strigându-l. S-a întors şi a văzut-o pe Jane, care cobora dintr-un copac din apropiere. Lady Jane Greystoke a alergat spre el. Cu braţele deschise, spunându-i cuvinte de felicitare pentru succesul împotriva acestui bandit arab.

CAPITOLUL XX — Din nou prizonieră

Cu toate că avea îmbrăcămintea sfâşiată şi părul neîngrijit, Albert Werper a spus în sinea lui că nu a văzut nicio dată o femeie mai frumoasă. Era un tablou impresionant, pentru că Jane credea că l-a întâlnit pe prietenul de la care se aştepta să îi vină salvarea. Speranţele ei înviaseră şi bucuria îi era fără margini. Werper nu avea nicio îndoială că Jane Clayton nu ştie de faptul că el a fost implicat în atacul împotriva fermei. Era înlăturată orice bănuială, pentru că femeia era sinceră în bucuria şi fericirea ei. I-a povestit belgianului pe scurt, tot ce s-a întâmplat, de când a fost făcută prizonieră, până la tristul incident în care soţul ei a fost ucis.

Ochii îi erau plini de lacrimi pe care nu putea să îi stăpânească.

— Îmi pare rău, a spus Werper, luând un aer de compătimire. Dar tot ce mi-ai spus nu mă surprinde. Acest bandit, a continuat arătând spre cadavrul lui Ahmet Zec, a terorizat întreaga Africă de vest. Războinicii voştri Waziri probabil au fost exterminaţi sau goniţi de pe teritoriile lor. Cu mult mai departe, spre sud. Armata lui ocupă acum câmpia din jurul fostei voastre ferme. În direcţia aceea nu arc niciun rost să mergem. Singura noastră şansă de scăpare din acest ţinut sălbatic este să mergem cât mai repede spre nord şi să ajungem în tabăra bandiţilor arabi, înainte de se afla de moartea conducătorului lor. Trebuie să le cerem o escortă, care să ne însoţească spre nord. Spre drumul caravanelor.

Din nou, Werper s-a oprit pentru a vedea dacă Jane nu cumva se opune ideilor sale.

— Am fost oaspetele acestui arab criminal, dar nu i-am cunoscut perfidia decât mai târziu Cei din tabără mă stimează şi nu ştiu că i-am descoperii toate planurile criminale şi l-am omorât. Trebuie să ne grăbim înainte ca oamenii lui să îi descopere cadavrul şi să dea alarma. Luând o atitudine solemnă a continuat:

— Lady Greystoke trebuie să ai încredere în mine, dacă vrei să scăpăm vii de aici!

S-a întors spre cadavrul lui Ahmet Zec vorbind în timp ce mergea:

— Acest nemernic mi-a furat punga şi vreau să îmi recuperez avutul.

Zicând acestea s-a aplecat peste mort, căutând febril punga cu pietre scumpe. Dar spre marea lui consternare nu a găsit nimic asupra arabului! S-a sculat şi s-a dus spre cărare, în speranţa că va găsi acolo mica lui avere. Din nou, nici aici nu a văzut nimic care să semene cu punga sa valoroasă. A început să examineze întreaga zonă a potecii şi a locului unde a stat Ahmet Zec în timpul luptei lor.

A căutat în jurul calului mort care i-a servit arabului drept pavăză, dar tot nu a găsit nimic. Era foarte mirat şi dezamăgit în acelaşi timp. S-a întors spre Jane Clayton şi i-a spus:

— Nu îmi găsesc punga, dar nu mai pot pierde vremea să îl mai caut. Neapărat trebuie să ajungem în tabăra arabilor, până nu se înapoiază călăreţii.

Jane Clayton nu avea nicio bănuială privind adevăratele intenţii ale lui Werper. Nu a găsit nimic ciudat în „prietenia" acestui om cu banditul arab. S-a agăţat de această speranţă de scăpare şi a fost de acord cu planul de a porni spre tabăra arabilor. Mergeau spre locul unde fusese ţinută prizonieră câteva zile. Abia a doua zi, spre seară, au ajuns la destinaţie, înainte de a intra, Werper i-a spus că va trebui să însceneze o mică poveste, cu care ea trebuia să fie de acord şi să nu se împotrivească la nimic ce va urma.

— Le voi spune, că te-am prins după ce ai fugit din tabără şi te-am dus lui Ahmet Zec. El însă era ocupat într-o bătălie sângeroasă cu Waziri şi m-a trimis înapoi în tabără cu tine, pentru a mi se da o gardă pentru călătoria spre nord. Acolo urma să fii vândută unui agent de-al lor care se ocupă cu astfel de comerţ.

Jane a fost de acord şi s-a lăsat minţită cu bună ştiinţă. Aparenta sinceritate a acestui om a înşelat-o. Erau însă într-o situaţie disperată şi deşi îi tremura inima pentru că trebuia să intre din nou în tabăra arabilor, s-a gândit că Werper a expus un plan foarte bun. Acesta a strigat ceva oamenilor care păzeau poarta, apoi a străbătut poiana cu Jane prinsă de mâna lui puternică. Oamenii din tabără au fost foarte surprinşi văzându-l pe belgianul după care fugise şeful lor şi a ordonat atâtor călăreţi să îl urmărească. Erau şi mai uimiţi văzând-o pe Jane cu el. Răspundeau salutului lui însă cu respect, ştiind că belgianul fusese unul dintre oamenii importanţi ai taberei. Werper l-a căutat pe cel care o păzise pe Jane şi i-a predat

prizoniera. I-a dat câteva explicaţii arabului, iar acesta l-a crezut. Chiar şi unul dintre locotenenţii lui Ahmet Zec, pe nume Mohamed Beid l-a acceptat ca pe unul dintre foştii săi camarazi de arme, deşi cu o jumătate de oră mai înainte l-ar fi ucis, dacă l-ar fi întâlnit în pădure. Aşadar, Jane Clayton a fost din nou dusă în coliba care i-a servit drept închisoare. Era însă convinsă că această situaţie se va schimba şi că este doar o parte a planului lui Frecoult, pentru a câştiga încrederea bandiţilor. A intrat în coliba cu mirosuri urâte cu alte speranţe decât cele pe care le-a nutrit înainte cu câteva zile, tot în acele locuri. Mâinile şi picioarele i-au fost din nou legate strâns, dar nu s-a împotrivit, mai ales că la intrare, Frecoult i-a şoptit câteva cuvinte de îmbărbătare.

Belgianul a pornit apoi spre cortul lui Mohamed Beid, întrebându-se oare câtă vreme va trece până când arabii din ceata lui Ahmet Zec se vor întoarce cu cadavrul conducătorului lor. Se gândea că trebuie să îşi facă prieteni pe care să se sprijine când va avea nevoie. Dacă ar fi fost bănuit de uciderea şefului arabilor ar fi fost pierdut, iar dacă ar fi fugit acum, nu însemna decât să îşi prelungească agonia, pentru că deznodământul fatal tot l-ar fi ajuns din urmă.

Arabii lui Ahmet Zec erau călăreţi curajoşi şi rezistenţi şi ar ii dat peste el, chiar dacă ar fi încercat să se ascundă printre cele mai întunecoase colţuri ale acelei părţi ale continentului negru. Frământat de aceste gânduri, a ajuns până la cortul lui în care şedea Mohamed Beid cu picioarele încrucişate, fumând liniştit. Şi-a ridicat privirile spre cel care se apropia şi l-a întâmpinat vesel.

— Te salut, frate! a spus el.

— Şi eu te salut, frate! a răspuns Werper.

S-a aşternut o mică pauză, însă arabul a rupt tăcerea, punând următoarea întrebare:

— Şi stăpânul meu, Ahmet Zec era bine şi sănătos, când l-ai văzut ultima oară?

— Nicio dată nu a fost mai departe de primejdia morţii, i-a răspuns Werper.

— Mă bucur, a mai spus Mohamed Beid, scoţând un nor albastra de fum de pipă.

Din nou s-a aşternut tăcerea între ei.

— Dar dacă ar fi mort? a întrebat belgianul, hotărât să ajungă cât mai repede la adevăr, încercând să îl câştige pe arab de partea lui.

Mohamed Beid şi-a întors capul, iar ochii i s-au micşorat, uitându-se fix în ochii lui Werper.

— M-am gândit foarte mult, a început el, de când te-ai întors pe neaşteptate în tabăra omului pe care l-ai înşelat şi care te-a căutat cu o ură de moarte. Am trăit alături de Ahmet Zec mulţi ani şi îl cunosc foarte bine. Nici mama lui nu l-a cunoscut atât de bine ca şi mine. Ahmet Zec nu uită nicio dată. Iar în cel care l-a trădat nu mai are încredere. Asta o ştiu foarte bine. Cum i-am spus, m-am gândit foarte mult şi sunt sigur că Ahmet Zec este mort. Altminteri nu ai fi avut curajul să te întorci aici nicio dată, doar dacă nu eşti cu mult mai curajos decât mi-am închipuit. Sau poate ţi-ai pierdui minţile cu totul! Iar dacă raţionamentul meu nu este bun, atunci trebuie să îţi spun că adevărul l-ai rostit cu câteva secunde mai înainte. Nu mi-ai spus că Ahmet Zec nu a fost nicio dată atât de departe de primejdia morţii? Ahmet Zec este mort şi nu trebuie să negi! Dar eu nu i-am fost nici mamă şi nici iubită, deci nu trebuie să te temi că te voi deranja cu bocetele mele.

Arabul s-a uitat fix în ochii belgianului, apoi a reluat:

— Dar trebuie să-mi spui de ce te-ai întors aici. Sau măcar spune-mi, de ce nu vrei să vii cu mine în nord şi vom împărţi nestematele din punga ta, apoi vom vinde şi femeia. Ce zici?

Werper s-a simţit imediat mai uşurat când a observat atitudinea arabului. Calmul cu care acesta a intuit moartea lui Ahmet Zec, i-a ridicat o mare piatră de pe inimă. Însă îl deranja pretenţia acestui

om la jumătate din conţinutul pungii cu nestemate. Dar cum să îi spună că pietrele preţioase nu mai sunt la el. Dacă i-ar fi mărturisit lui Mohamed Beid lipsa acestora, i-ar fi stârnit furia sau bănuiala, încât ar fi putut pune în pericol această fragilă prietenie.

Singura speranţă care i-a mai rămas era să îl încredinţeze pe arab că încă mai este în posesia acelei comori, lăsând lucrurile să curgă de la sine, până când soarta îi va oferi o nouă şansă de scăpare. Dacă vor sta împreună, va putea găsi un mijloc de a scăpa de acesta, în timpul marşului spre nord, înlăturând orice primejdie. Oricum, merita să încerce, mai ales că nu avea niciun alt mijloc care să îi uşureze situaţia.

— Da. Ahmet Zec este mort. A căzut în luptă. L-au atacat nişte călăreţi abisinieni, care mă ţineau şi pe mine prizonier.

S-a uitat la arab ca să vadă dacă acesta îl crede apoi a spus:

— Chiar acum, călăreţii abisinieni vin spre tabără, trimişi de regele lor Menelik. Ca să îi pedepsească pe Ahmet Zec şi pe oamenii lui, pentru incursiunile lor în teritoriile acestui rege puternic, mai ales pentru jefuirea şi incendierea unor sate. Abisinienii au o armată numeroasă şi dacă nu ne grăbim, vom avea toţi soarta lui Ahmet Zec.

Mohamed Beid asculta în tăcere. Nu ştia cât din ce spunea acest necredincios este adevărat, dar pentru că era un motiv plauzibil de a pleca spre nord, nu a mai cerut alte amănunte.

— Deci dacă merg cu tine în nord. Îmi dai jumătate din pietre şi jumătate din preţul femeii? a întrebat scurt.

— Da, a acceptat Werper.

— Bine, atunci merg să dau ordine pentru ca tabăra să se ridice şi să plecăm mâine de dimineaţă.

Zicând acestea, arabul s-a ridicat, vrând să iasă. Werper însă l-a prins de braţ şi l-a oprit.

— Aşteaptă puţin, i-a spus. Mai întâi trebuie să hotărâm câţi vor veni cu noi. Nu este bine să îi luăm pe toţi cu noi mai ales, femeile şi copiii. Am merge foarte încet, iar abisinienii ne vor ajunge din urmă. Eu spun ca noi să mergem cu o mică gardă, dintre cei mai curajoşi luptători pe care îi ai, iar la plecare să le spui că noi plecăm spre apus. Când vor veni abisinienii şi vor întreba unde sunt soldaţii pe care doresc ei să îi extermine, vor fi îndrumaţi pe un drum greşit. Cred că aşa ne vor pierde urma.

— Nici şarpele nu este mai viclean decât tine, Werper, a spus Mohamed Beid, zâmbind mulţumit. Toate vor fi tăcute aşa cum vrei. Vor merge cu noi vreo douăzeci de călăreţi, iar când ieşim de aici o vom apuca spre apus. Pentru a lăsa urme în acea direcţie.

— Bine, a aprobat belgianul. Ne-am înţeles!

A doua zi, devreme, după o noapte de nesomn, Jane Clayton a fost trezită de un vacarm de voci de afară, care răzbăteau prin uşa colibei. Doi arabi şi Frecoult au intrat, au dezlegat-o şi au ridicat-o în picioare. I-au dat o felie de pâine neagră, apoi au condus-o afară, la lumină. Jane s-a uitat întrebătoare la Frecoult, iar într-un moment când arabii erau ocupaţi cu altceva, belgianul s-a aplecat spre ea, şoptindu-i că toate sunt în ordine. Sărmana femeie s-a liniştit şi simţea cum îşi revine după o noapte lungă şi neplăcută în acea colibă care i-a fost de atâtea ori închisoare.

Jane a fost urcată pe un cal şi înconjurată de o gardă de arabi. Au ieşit din sat şi au luat-o spre apus. După o jumătate de oră însă, acest cortegiu şi-a schimbat brusc direcţia de deplasare, cotind spre nord, mergând apoi numai în această direcţie. Belgianul se apropia rar de Jane, dar ea credea că acest om. În care avea atâta încredere, îi amăgeşte pe arabi cu această purtare. Considera că ca trebuie

să pară în continuare prizoniera arabilor pentru a putea scăpa de aceşti călăreţi sălbatici.

Chiar dacă vedea că relaţiile belgianului cu arabii sunt foarte amicale, nu bănuia că acest alb poate avea alte intenţii decât cele prezentate ei cu o zi în urmă. Werper nu s-a apropiat apoi de ea multe ore, însă era cufundat în gândurile sale în legătură cu această femeie. De sute de ori s-a uitat la ea şi a admirat-o. Cu fiecare oră care trecea, patima lui creştea, uitându-se cu pasiune la această femeie frumoasă. Imaginea ei îl copleşea, aducându-l într-o stare apropiată nebuniei.

Dacă Jane Clayton sau Mohamed Beid şi-ar fi închipuit ce îi trece prin cap acestui om, cu siguranţă că ar fi întrerupt relaţiile amicale pe care fiecare în parte le avea cu acest nemernic. Werper nu a reuşit să aibă acelaşi cort cu Mohamed Beid, aşa că planul de a-l ucide în somn pe arab, a trebuit modificat. Gândurile belgianului erau îndreptate acum spre alte posibilităţi de a scăpa de acest arab periculos.

A doua zi, Mohamed Beid şi-a apropiat calul de cel al prizonierei. Până acum, nu a dat nicio atenţie acestei femei, însă acum a începui să o privească cu alţi ochi. Îi admira frumuseţea şi curajul. Şi-a dat scama că această patimă este mai veche, chiar din momentul în care a văzut-o după atacul asupra fermei familiei Greystoke, însă fiind ocupat, nu a avut timp să se gândească la ea. De altfel, Ahmet Zec nu ar fi îngăduit nimănui să se apropie de prizoniera lui.

Dar acum lucrurile s-au schimbat. Ahmet Zec era mort, iar acest belgian nu putea să îl mai oprească. Cât de uşor ar fi pulul să îl ucidă pe acest necredincios şi să îi ia punga cu nestemate şi să plece cu această femeie unde dorea!

Dacă ar fi avut punga, nu ar mai fi fost necesară vânzarea femeii şi era încântat la gândul de a avea o asemenea fiinţă lângă el.

— Da! şi-a spus Mohamed Beid în sinea lui, luând o hotărâre. Îl voi ucide pe Werper şi îi voi lua punga cu nestemate. Apoi o iau şi pe femeia aceasta frumoasă cu mine.

Şi-a întors capul spre Jane şi a admirat-o. Cât este de frumoasă! Pumnul arabului s-a închis apoi s-a deschis. Degetele sale brune, osoase şi puternice, simţeau deja carnea victimei sale care tremură sub strânsoarea sa ucigătoare. Va ucide fără nicio mustrare de conştiinţă. S-a apropiat de Jane Clayton.

— Ştii dumneata, a început el, aplecându-se spre ea, unde te duce omul acesta, acum?

Jane a dat afirmativ din cap.

— Mergi de bunăvoie ca să devii jucăria unui sultan negru sau arab?

Jane s-a întors către arab şi s-a uitat cu dispreţ. Însă nu a răspuns. Se temea ca nu cumva să îl deconspire pe Frecoult şi să trădeze planul lor. Arabul a continuat, văzând că nu primeşte niciun răspuns.

— Dar ai putea scăpa de această soartă nedreaptă, i-a mai spus. Trebuie să ştii însă că numai Mohamed Beid te poate salva.

Zicând aceste cuvinte, şi-a întins mâna şi a prins degetele femeii într-o strânsoare puternică, plină de pasiune. S-a dat de gol cu acest gest, care a valorat mai mult decât câteva zeci de cuvinte. Jane Clayton s-a smucit, încercând să se elibereze.

— Bestie! a strigat ea. Pleacă de aici sau îl chem pe domnul Frecoult!

Mohamed Beid s-a dat înapoi strâmbându-se de furie. Buza de jos i s-a lăsat în jos, dezvelind două rânduri de dinţi albi şi strălucitori.

— Domnul Frecoult? a mârâit el batjocoritor. Nu este nimeni aici cu acest nume. Câinele acela necredincios se numeşte Werper. Este un mincinos, hoţ şi trădător. Şi-a împuşcat căpitanul în Congo şi a fugit de acolo. S-a pus sub protecţia lui Ahmet Zec. El a fost cel care l-a convins pe Ahmet Zec să

vă jefuiască aşezarea. Tot el l-a urmărit pe soţul tău şi a pus la cale furtul aurului. Mi-a spus că îl consideri salvatorul tău, pentru a-ţi câştiga încrederea, dar te va duce spre nord. Acolo te va vinde unui sultan. Trebuie să ştii că singurul care te mai poate scăpa este Mohamed Beid.

Spunând acestea s-a îndepărtat, lăsând-o pe Jane să se gândească la toate câte i-a dezvăluit. A dat nervos pinteni calului, trecând mai aproape de restul călăreţilor înarmaţi.

Jane Clayton nu putea să îşi închipuie câte din aceste vorbe sunt adevărate şi câte din ele au fost spuse pentru a se răzbuna pe albul care îi promisese salvarea. Vorbele arabului însă i-au micşorat speranţele şi a început să se gândească la toate evenimentele din trecut, în legătură cu acest om, care s-a dat drept protectorul ei, în mijlocul unei lumi ostile şi pline de primejdii. În timpul nopţii, i s-a dat un cort, care a fost amplasat între cortul lui Werper şi al lui Mohamed Beid. Cortul ei era păzit cu străşnicie de doi soldaţi, unul la intrare, altul în spate.

Aceste măsuri suplimentare de protecţie au fost luate pentru a o scuti de umilitoarele frânghii din jurul mâinilor şi picioarelor. În seara zilei în care arabul i-a făcut aceste dezvăluiri cutremurătoare, Jane Clayton a rămas mai multă vreme la intrarea în cort, pentru a urmări activitatea din restul taberei. A mâncat cina pe care i-a adus-o un sclav negru: o plăcintă de bostan sălbatic şi o fiertură în care au fost amestecate, fără rost şi fără gust, carne de veveriţă, de maimuţă şi restul de carne dintr-o zebră împuşcată în ziua plecării din tabără.

Cu mai mulţi ani în urmă, nu ar fi mâncat o asemenea cină pentru nimic în lume, sau nici măcar nu şi-ar fi închipuit că cineva poate pregăti şi mânca o asemenea mâncare. Însă acum a mâncat fără să îi pese de gustul şi compoziţia acelei fierturi oribile. Privirile ei treceau de la corturi la oamenii care erau în jur, gălăgioşi şi murdari.

Nu îi păsa de ei şi de nimic din jurul ei. În mintea ei se contura o mică aşezare, cu o grădină de flori în jur. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi a devenit foarte tristă. Vedea un om înalt şi puternic, venind călare pe un cal frumos, iar ea îl aştepta fericită. Ţinea în braţe un buchet mare de flori frumos colorate şi cu parfumuri dintre cele mai fine.

Nimic dintre acele lucruri nu mai existau. Totul a dispărut, măturat de gloanţe şi de flacără, de aceşti oameni îngrozitori. A suspinat şi s-a cutremurat uşor. A intrat în cort, îndreptându-se spre grămada de pături murdare, care îi serveau drept pat. S-a aruncat pe această grămadă de cârpe şi a început să plângă. A plâns până a adormit. Somnul a liniştit-o puţin. Însă în timp ce dormea, o siluetă omenească s-a furişat dintr-un cort.

S-a apropiat de santinela de la intrarea cortului şi i-a şoptit ceva. Acesta a dat afirmativ din cap şi s-a îndepărtat de cort, pornind spre locul unde îşi avea culcuşul, pentru a se culca liniştit. Vizitatorul nocturn s-a dus apoi în spatele cortului, unde era a doua santinelă. Şi acestuia i-a şoptit ceva, care a plecat şi el să se culce.

După ce amândouă santinelele au plecat, omul acesta a dezlegat sfoara care ţinea pânza de cort de la intrare şi a pătruns înăuntru, uşor şi pe nesimţite.

CAPITOLUL XXI — Urmărirea din junglă

Albert Werper nu putea să doarmă şi se gândea la femeia care i-a stârnit atâtea pasiuni, la femeia care era foarte aproape de el, într-un cort de lângă cel al lui. Încă de seara, observase interesul pe care Mohamed Beid l-a arătat acestei frumoase femei. A înţeles imediat de ce s-a schimbat brusc atitudinea acestui arab. În sufletul lui a răsărit o gelozie puternică şi o teamă cumplită că ar putea pierde ocazia de a duce la îndeplinire planul pe care îl avea cu Jane.

În mintea sa, se credea mai degrabă un protector al acestei femei, decât un răufăcător care avea

intenţia să o folosească în scopuri josnice. Se gândea că dacă lordul de Greystoke era mort, ar fi putut să îi ia locul în inima acestei femei frumoase. Spre deosebire de arab, el ar fi avut şansa de a fi acceptat ca soţ, deci era firesc ca Jane să îl respingă pe Mohamed Beid, faţă de care desigur că avea repulsie, încet s-a convins în gândurile sale bolnave că prizoniera s-ar fi îndrăgostit de el, iar atitudinea ei amicală desigur că era o împărtăşire a acestei iubiri.

Atunci a luat o hotărâre de-a dreptul eroică. Şi-a aruncat păturile de pe el şi s-a sculat brusc în picioare. După câteva clipe de gândire, şi-a tras cizmele, şi-a încins revolverul şi s-a dus până la ieşirea din cortul lui. A dat la o parte pânza care servea drept uşă şi a privit afară. Santinela de la uşa cortului unde era ţinută Jane prizonieră a dispărut.

Ce putea să însemne asta? Probabil că providenţa îl ajuta pe cel care nu dorea altceva decât binele acestei femei. A ieşit tiptil din cort şi a mers până în spatele celuilalt cort.

Lipsea şi santinela care în mod obişnuit era în spatele acestui cort. Werper s-a dus atunci cu mult curaj până la intrarea în cort şi a păşit înăuntru, dând la o parte pânza care servea drept uşă. Lumina lunii pătrundea uşor înăuntru luminând slab interiorul cortului. O siluetă se vedea apropiindu-se de fundul cortului, aplecându-se peste grămada de pături. S-a auzit o şoaptă şi o altă formă omenească s-a ridicat, în fata primei siluete. Ochii lui Werper au început să se obişnuiască şi percepea câte ceva din mişcările acestor siluete. Umbra care s-a strecurat încet era un bărbat, iar belgianul l-a recunoscut imediat pe vizitatorul nocturn. A fost cuprins deodată de o gelozie cumplită şi a înaintat spre cele două persoane din cort. A auzit ţipătul de spaimă al femeii care l-a recunoscut pe atacator. Dar în aceeaşi clipă

Mohamed Beid a prins-o de gât, împingând-o înapoi în pat.

Belgianul a văzut roşu în faţa ochilor, simţind că o pierde pe femeia speranţelor sale. Era hotărât să nu o cedeze arabului, pentru că îi aparţine lui, în exclusivitate.

Nu va permite nimănui să îl jefuiască! A mai făcut încă doi paşi şi s-a aruncat în spatele arabului. Acesta surprins de atacul mişelesc, s-a întors mirat. Însă deloc speriat de atacator. Degetele belgianului s-au înfipt în gâtul arabului, dar acesta s-a scuturat şi s-a ridicat pentru a răspunde atacului. Werper i-a tras un pumn zdravăn în falcă. Arabul s-a clătinat de parcă ar fi fost beat şi s-a dat câţiva paşi în spate. Werper nu a profitat însă de această clipă de slăbiciune a arabului. Belgianul a încercat să scoată pistolul, însă arma s-a agăţat de curea, dând posibilitate arabului să îşi revină şi să se arunce din nou asupra belgianului.

Werper l-a izbit din nou, însă de data aceasta arabul s-a dat înapoi şi a ripostat la rândul lui. Se loveau orbeşte, luptând sălbatic. Jane Clayton urmărea această luptă, fără să scoată un cuvânt. Belgianul se căznea să scoată revolverul, lucru care nu îi reuşea. Mohamed Beid, care nici nu s-a gândit că va întâmpina vreo rezistenţă în intenţiile sale josnice, venise neînarmat, având doar un cuţit lung, pe care acum îl trase din teacă.

Stătea pregătit să întâmpine un nou atac al belgianului. Lupta s-a oprit câteva clipe, iar cei doi combatanţi răsuflau din greu.

— Câine de creştin, şopti arabul. Priveşte bine la acest cuţit din mâna lui Mohamed Beid. Uită-te bine la el, păgânule, pentru că este ultimul lucru pe care îl mai vezi sau îl simţi în viaţa ta. Cu acest cuţit, Mohamed Beid va spinteca inima ta neagră. Dacă ai şi tu un Dumnezeu, roagă-te acum la el, pentru că peste un minut vei fi mort

După ce a spus aceste cuvinte, arabul s-a năpustit asupra belgianului, ridicându-şi cuţitul deasupra capului. Werper tot nu reuşea să îşi scoată pistolul, care se încăpăţâna să rămână agăţat de curea, iar din cauza întunericului, nu îşi dădea seama ce agăţa de fapt arma. Văzându-l pe arab că atacă din nou, s-a dat la o parte punându-i piedică. Această stratagemă a reuşit, pentru că arabul s-a năpustit orbeşte asupra victimei sale.

Mohamed Beid, purtat de avântul atacului său decisiv, s-a împiedicat de piciorul belgianului, căzând cât era de lung. S-a ridicat însă imediat, ca fulgerul. S-a răsucit pentru a-şi continua atacul furibund, dar belgianul a reuşit să îşi scoată arma de la centură şi a ridicat mâna pentru a ţinti. Mohamed Beid s-a repezit cu capul înainte spre duşmanul său, dar s-a auzit o detunătură puternică, iar din ţeava pistolului ţinut de Werper, a ţâşnit o flacără albastră, strălucitoare.

Mohamed Beid s-a rostogolit la pământ şi după câteva zvâcniri s-a oprit din ultima sa mişcare din viaţă, chiar lângă patul femeii pe care o atacase cu câteva minute mai înainte. Imediat după acest zgomot puternic, s-au auzit voci şi întreaga tabără s-a trezit din amorţeală Se auzeau strigăte, care cereau lămuriri în legătură cu detunătura de armă. Au pornit cercetări, iar în jur se auzeau paşii celor care căutau locul unde s-a tras cu arma. Jane Clayton s-a ridicat şi observând că arabul este mort. S-a apropiat de Werper, cu mâinile întinse.

— Nu ştiu cum să îţi mulţumesc, prietene, a zis ea. Şi când mă gândesc că azi am fost gata să cred minciunile acestei bestii despre trecutul tău şi despre perfidia cu care acţionezi. Te rog domnule Frecoult, să mă ierţi. Trebuia să îmi dau seama că un alb şi în acelaşi timp un gentleman nu poate fi decât protectorul unei femei din aceeaşi rasă cu el, pe acest pământ plin de primejdii şi oameni răi.

Werper a rămas locului câteva clipe. Se uita lung la Jane Clayton, dar nu îşi putea găsi

cuvintele potrivite pentru această situaţie. Dar nici nu putea să spună nimic despre acuzaţiile aduse de arab, pentru a nu lungi vorba. Iar despre adevăratele sale intenţii nu putea discuta acum, faţă de această femeie care îl credea salvatorul ei. Afară, arabii căutau cortul unde s-a tras cu arma, dar mai ales pe autorul acestei detunături care i-a trezit şi care poate că l-a ucis pe unul dintre ei. Cele două santinele care au fost trimise să se culce şi să nu mai stea lângă cortul prizonierei, s-au trezit şi au propus să se intre în cort, pentru a vedea dacă acolo sunt toate în regulă. Unul dintre ei zicea că femeia ar fi pus mâna pe o armă să se apere şi l-ar fi putut împuşca pe conducătorul lor. Werper i-a auzit apropiindu-se.

Dacă ar fi fost descoperit şi acuzat de uciderea lui Mohamed Beid, ar fi fost condamnat la moarte fără prea multe discuţii. Sălbaticii de arabi l-ar fi sfâşiat în bucăţi pentru uciderea conducătorului lor, mai ales că era creştin. Trebuia să găsească ceva, care să le îndrepte atenţia în altă parte şi nu spre cadavrul lui Mohamed Beid. Şi-a pus revolverul înapoi în toc şi s-a grăbit spre uşa cortului, unde ridicând pânza care servea drept uşă, i-a întâmpinat pe oamenii care s-au adunat acolo pentru a intra în ultimul cort care a rămas necercetat. Străduindu-se să zâmbească cu mult calm, Werper şi-a ridicat mâna, pentru a le opri înaintarea. A spus:

— Femeia creştină s-a opus conducătorului vostru, iar acesta a tras asupra ei. Prizoniera nu este moartă, ci este doar uşor rănită. Mohamed Beid şi cu mine vom avea grijă de ea!

Zicând aceste cuvinte s-a întors foarte liniştit şi a reintrat în cort. Arabii au fost satisfăcuţi de această explicaţie şi s-au întors şi ei la rândul lor în corturi pentru a-şi continua somnul. Ajuns din nou în faţa femeii pe care dorea să o ocrotească, dar numai pentru a-şi rezolva problemele sale foarte încurcate, Werper a simţit că este cuprins de

pasiune pentru Jane. Era şi foarte nervos din pricina micului discurs pe care l-a rostit în faţa arabilor furioşi, care la fel de bine ar fi putut să îl dea la o parte şi să vadă dacă spune adevărul. Această stare de nervozitate i-a transformat pasiunea latentă într-o forţă care îl împingea de la spate spre femeia din faţa sa. Oricât de bine educat ar fi cineva, în anumite momente, instinctele primare îl cuprind şi sunt deasupra tuturor celor învăţate. Iar faptul că Jane a recunoscut că el este totuşi un gentleman, i-a întărit convingerea că ea îl iubeşte şi îl consideră ca un urmaş al soţului ei.

Pentru prima oară se găsea în faţa ei, într-o situaţie în care ea îl considera pe drept cuvânt un protector. Adevăratele sale intenţii erau ascunse de întâmplările de acum câteva minute, iar situaţia era cât se poate de favorabilă. Werper uitase cu desăvârşire că luase parte la elaborarea planului, în urma căruia Jane Clayton şi-a pierdut averea şi soţul. Intenţiile sale criminale au fost imediat date uitării. A început să îşi joace rolul de binefăcător, începând să creadă că acesta este de fapt destinul lui. Dorea neapărat să îndrepte răul care s-a abătut asupra acestei femei atât de frumoase.

Stătea cu spatele la uşa cortului, prefăcându-se că ascultă paşii arabilor care se duceau la culcare. În realitate medita la întreaga situaţie. Jane Clayton s-a apropiat de el.

— Ce este de făcut? a întrebat ea. Werper nu a răspuns imediat.

— Crima va fi sigur descoperită mâine dimineaţa, a spus ea încet, arătând spre cadavrul lui Mohamed Beid. Te vor omorî, dacă te vor găsi aici.

Werper continua să tacă. Deodată s-a întors spre Jane zicând:

— Am un plan, a început el. Dar trebuie să fii foarte curajoasă. Dar sunt sigur că nu te vei pierde cu firea, pentru că mi-am dat seama cât eşti de

curajoasă, în situaţiile grele. Crezi că mai poţi face faţă unor greutăţi?

— Pot să îndur orice, pentru a scăpa de aici, a răspuns ea ferm.

Belgianul a început să îi spună planul pe care îl credea el cel mai bun în aceste clipe.

— Va trebuie să te prefaci moartă. Voi explica santinelelor că ai murit după ce Mohamed Beid te-a împuşcat. Le voi spune că tot conducătorul lor mi-a spus să te arunc undeva în pădure. Le voi mai spune că Mohamed Beid nu doreşte să vadă pe nimeni, pentru că s-a îndrăgostit de tine şi că acum suferă că te-a omorât. Le mai spun că Mohamed Beid doreşte să rămână o vreme singur, pentru că suferă din cauza pierderii femeii iubite.

Jane Clayton a ridicat o mână, vrând să îl oprească Un zâmbet îi flutura pe buze.

— Trebuie să fii nebun domnule Frecoult! Cum crezi că oamenii arabului vor crede o asemenea poveste de adormit copiii?

— Se pare că nu îi cunoşti pe arabi. Deşi par nişte criminali din naştere, fiecare dintre ei este un sentimental, aşa cum nu mai găseşti în toată lumea. Romantismul pe care îl caută ei, îi duce să se adune în asemenea armate şi să lupte, doar de dragul de a ucide. Te rog să mă crezi, că acest plan al meu va reuşi pe deplin.

Jane Clayton a dat din umeri resemnată.

— Nu ne rămâne decât să încercăm, dacă vor crede povestea ta. Dar apoi ce ne vom face?

— Te voi ascunde în junglă, a continuat belgianul, apoi mă voi întoarce să te iau, aducând cu mine şi doi cai.

— Dar cum vei explica moartea lui Mohamed Beid, a întrebat Jane Clayton. Cadavrul va fi descoperit mâine dimineaţa înainte de a te întoarce în tabără.

— Nu voi da nicio explicaţie. Mohamed Beid va avea grijă şi de asta. Explicaţia trebuie să o las pe seama lui. Eşti gata pentru aventura ce urmează?

— Da!

— Aşteaptă-mă puţin aici, să îţi aduc o armă şi câteva cartuşe.

Werper a ieşit din cort, dar s-a întors peste câteva minute, ţinând în mână un revolver şi o cartuşieră.

— Eşti gata? a întrebat.

— Sunt gata! a răspuns Jane.

— Atunci vino să te pun pe umăr şi va trebui să atârni cât mai moale, o sfătui belgianul, lăsându-se pe un genunchi, ca să o ajute. După ce a prins-o de mijloc, s-a ridicat mulţumit zicând:

— Aşa! Acum putem merge. Trebuie să îţi laşi mâinile, capul şi picioarele foarte moi. Nu uita că eşti moartă.

A ieşit apoi din cort, înaintând spre ieşirea din tabără, cu femeia trântită pe umărul drept. În jurul taberei, arabii au construit un zid de apărare din crengi groase şi pline cu ţepi, pentru a împiedica animalele sălbatice să pătrundă până la corturi. La ieşire, erau două santinele care se plimbau în jurul unui foc mare, pe care aveau grijă să îl întreţină, ca să fie văzut de la mare distanţă, dar şi să descurajeze carnivorele mari, care vânau mai ales noaptea.

Cea mai apropiată santinelă, s-a uitat la belgian. Arabul era surprins văzându-l venind, mai ales cu acea povară ciudată. A strigat instinctiv:

— Cine eşti? Ce naiba ai pe umăr?

Werper a ridicat capul pentru a fi mai bine recunoscut şi a spus foarte calm:

— Este cadavrul prizonierei, a început să explice. Mohamed Beid m-a rugat să îi duc trupul mai departe în pădure, pentru că nu a mai putut să îndure să o vadă pe femeia pe care a iubit-o atât de mult şi pe care din nefericire a omorât-o. Acum suferă cumplit şi nimeni nu îl poate consola. Abia am reuşit să îl împiedic să nu se sinucidă.

Pe umărul belgianului, atârnând moale, dar foarte speriată, Jane aştepta răspunsul arabului. Era

sigură că acesta va râde de povestea aceasta incredibilă, descoperind imediat minciuna albului şi amândoi vor fi pierduţi. Începea să se gândească ce va avea de făcut, dacă se va încinge o luptă între Frecoult şi arabi. Însă arabul a întrebat foarte simplu:

— Te duci singur, sau vrei să trezesc pe careva să te ajute?

Tonul arabului nu era deloc schimbat şi nu era mirat că Mohamed Beid a devenit pe neaşteptate atât de romantic. Werper a răspuns:

— Pot merge şi singur!

A trecut de cei doi arabi care păzeau intrarea în tabără, pierzându-se printre copacii groşi ai pădurii. Când a ajuns într-un loc unde era sigur că nu va fi văzut de nimeni din tabără, a lăsat-o pe Jane la pământ, făcându-i semne ca să nu cumva să scoată vreun cuvânt care să îi deconspire.

Au mers în linişte mai departe, oprindu-se câteva minute, timp în care Werper a ajuta-o să îşi încingă centura cu revolverul şi cartuşiera. Apoi a ajutat-o din nou, de această dată să se urce într-un copac stufos.

— Mâine, a şoptit el, de îndată ce voi scăpa de arabi, mă întorc aici. Curaj, lady Greystoke! Avem toate şansele de a scăpa!,

— Îţi mulţumesc, a răspuns femeia şoptind. Ai fost foarte bun cu mine. Eşti un bărbat curajos.

Belgianul nu i-a răspuns, însă întunericul nopţii a ascuns culoare roşie a obrajilor săi, semn de mare ruşine. S-a întors şi a pornit-o înapoi spre tabără. Santinela l-a văzut intrând în cortul lui, dar nu a mai observat că iese prin spatele aceluiaşi cort, târându-se spre cortul unde fusese prizoniera. Werper a ridicat pânza cortul şi s-a furişat înăuntru, apropiindu-se de cadavru. Cu repeziciune a prins mortul de încheietura mâinilor şi l-a săltat în spate, ducându-l până la locul unde a intrat, cu câteva clipe mai înainte. Apoi a ieşit din cort, ridicându-se în picioare.

A început să se uite în jur pentru a fi sigur că nu îl vede nimeni. Apoi s-a aplecat, a ridicat cadavrul şi a traversat în fugă tabăra, ducându-se la cortul în care stătuse mortul. A aşezat mortul pe pământ, rămânând nemişcat câteva secunde, ascultând zgomotele nopţii. Zâmbind mulţumit, că nu l-a văzut nimeni, a intrat în cort, trăgând mortul după el.

A început să caute revolverul lui Mohamed Beid. După ce l-a găsit, a luat toate păturile din cort, înfăşurându-şi mâna cu arma. A ţintit capul arabului şi în timp ce a tras, a tuşit mai tare. Detunătura înfundată a armei nu s-a auzit, sau cel puţin nu a fost mai tare decât tuşitul cuiva, care doarme adânc într-un cort. Werper era pe deplin satisfăcut.

Un zâmbet enigmatic îi flutura pe buze, când a scos revolverul de sub pături şi covoare, aşezându-l cu multă atenţie în mâna dreaptă a mortului, aşezând trei degete în jurul patului armei, iar cel arătător pe trăgaci. A mai stat câteva secunde, pentru a face ordine printre pături şi covoare.

Apoi a ieşit pe unde a intrat, având grijă să lege pânza de la intrare pe dinăuntru. A mers apoi spre cortul prizonierei şi a înlăturat orice urmă, care ar fi putut să îl dea de gol. A ieşit prin spatele cortului, întorcându-se în cortul lui.

S-a aşezat liniştit, s-a acoperit şi a adormit foarte liniştit. A doua zi, a fost trezit de glasul speriat al unui negru, care striga de la intrarea cortului lui Mohamed Beid.

— Veniţi repede, Buana! Veniţi aici, vă rog! Mohamed Beid este mort! S-a omorât singur!

Werper a dat repede la o parte păturile care îl acopereau, mişcându-se cât mai repede. Pe fata lui era întipărită o spaimă firească. Aluzia negrului, că ar fi fost o sinucidere, i-a produs o mare uşurare şi un zâmbet uşor a înlocuit expresia de spaimă.

— Aşteaptă-mă că vin imediat, a strigat el negrului. Şi-a tras cizmele şi a ieşit din cort. Arabii

şi negrii alergau din toate părţile spre cortul conducătorului lor. Când a intrat Werper, o mulţime de arabi erau în jurul cadavrului, care era rece şi ţeapăn. Belgianul şi-a făcut loc printre ei şi s-a oprit în faţa mortului. A privit în tăcere faţa acestuia, apoi s-a întors extrem de furios:

— Cine a făcut asta? Cine l-a ucis pe prietenul meu cel mai bun?

Tonul lui era ameninţător. Însă un cor de voci i-a răspuns, pentru a scăpa de orice acuzaţie.

— Mohamed Beid nu a fost ucis. A murit de propria lui mână. Allah din cer ne este martor. Uitaţi-vă, arma este încă în mâna lui.

Toţi au arătat spre mâna lui Mohamed Beid, care încă mai avea arma ucigătoare. O vreme belgianul s-a prefăcut că nu crede această versiune, dar în cele din urmă s-a lăsat convins. A spus că probabil arabul s-a sinucis, fiind chinuit de remuşcările provocate de moartea frumoasei femei albe, pe care a iubit-o atât de mult, lucru pe care nu l-a dezvăluit nimănui. Werper a înfăşurat singur cadavrul lui Mohamed Beid, având grijă ca rana provocată de glonţul tras de el să nu se observe. A ordonat unor negri să ia cadavrul şi să îl îngroape în poiana care se afla lângă tabăra lor. Corpul lui Mohamed Beid a fost aşezat într-o groapă adâncă doar de câteva palme, săpată în grabă cu iatagane şi cuţite. Când bulgării de pământ au acoperit toate urmele crimei, Albert Werper a scos un suspin de uşurare. Planul său a reuşit cu mult mai bine decât ar fi îndrăznit să spere cu o zi în urmă arabii rămânând fără conducător, au hotărât, după o scurtă adunare, să se înapoieze fiecare la tribul lui. Locurile lor de baştină erau răspândite la nord de tabără. Werper, după ce a auzit ce au hotărât, le-a spus că are intenţia să plece spre răsărit. Arabii, ştiind că nu are nimic preţios asupra sa, l-au lăsat să plece în linişte.

Erau foarte bucuroşi că lucrurile au luat o întorsătură favorabilă şi că nimeni nu a fost acuzat

de moartea conducătorului lor. În timp ce arabii se îndepărtau, Werper s-a uitat după ei cum dispar unul câte unul în sălbăticia acelui ţinut neospitalier. Îi mulţumi lui Dumnezeu că a scăpat din situaţia aceea atât de periculoasă. A aşteptat până nu a mai auzit niciun zgomot făcut de călăreţii care s-au îndepărtat.

Şi-a întors calul şi a intrat în pădure, mergând spre locul unde a lăsat-o pe lady Greystoke. Şi-a oprit calul sub copacul unde a ajutat-o să se adăpostească. S-a uitat în sus şi a strigat cu o voce veselă, plină de speranţe:

— Bună dimineaţa!

De sus însă nu a venit niciun răspuns. S-a uitat în jur, dar nu a văzut pe nimeni şi nicio urmă nu dovedea că Jane s-ar fi dat jos din copac şi că ar fi plecai.

A descălecat şi s-a urcat numaidecât în copac, pentru a vedea cât mai bine întreaga zonă a pădurii. Jane Clayton dispăruse în cele câteva ore cât au durat cele petrecute în tabără.

CAPITOLUL XXII — Tarzan îşi revine din amnezie

După ce Tarzan a aruncat pietrele fără valoare din punga pe care a regăsit-o, gândurile i-au zburat la lingourile din metalul acela galben pentru care arabii şi abisinienii s-au luptat pe viaţă şi pe moarte. Oare ce legătură există între acele grămezi de metal murdar de pământ şi frumoasele lui pietricele, care fuseseră mai demult în pungă? Dar metalul acela ce era de fapt? În mintea lui a încolţit ideea, după un efort al creierului său, că acel metal avea legătură cu trecutul lui sau poate că îi aparţinuse. Imaginile unor persoane îi reveneau mai des în minte. Însă nu putea face încă nicio legătură clară între oameni şi evenimente. Totuşi, imaginea unei femei frumoase îi revenea foarte des în minte, cu mult mai des decât orice altă imagine sau chip. Cine era această femeie? Ce a însemnat ea pentru Tarzan al maimuţelor?

I se părea că o vede lângă groapa unde abisinienii au ascuns grămada de metal galben. Insă împrejurimile nu semănau cu imaginile care îi trecea acum prin faţa ochilor minţii. I se părea că îşi aduce aminte de o clădire sau de mai multe clădiri… Era parcă şi o grădină cu flori multe şi frumoase, garduri şi şanţuri. Tarzan nu înceta să se minuneze de noile amintiri pe care creierul lui i le înfăţişa. Se străduia să înţeleagă tot ce îşi aducea aminte, însă simţea că îi lipsesc mai multe legături între oameni şi fapte, pentru a-şi aduce aminte în totalitate de trecutul său.

O clipă i s-a părut că va putea dezlega misterul, dar totul s-a topit ca într-o ceaţă de dimineaţă, din nou se vedea în mijlocul maimuţelor, luând parte la viaţa lor, dansând şi vânând cu aceste animale păroase. Tarzan şi-a scuturat din nou capul şi a oftat. Ce îl împiedica să îşi aducă aminte de tot ce i s-a întâmplat în viaţă?

De un lucru era însă din ce în ce mai sigur: exista o legătură între grămada de metal galben, locul unde se afla el acum şi mirosul acelei femei pe care o urmărea şi care îi scăpa mereu. Această enigmă trebuia elucidată. Dacă femeia aceea locuise acolo, oare nu era acesta cel mai bun loc unde să o caute sau să o aştepte, pentru a vorbi cu ea şi să fie în stare să îşi recapete memoria? Aceasta era singura rezolvare a tuturor dilemelor! Cel puţin aşa credea el în acele momente.

Şi-a pus punga după cap şi a pornit în direcţia câmpiei. La marginea pădurii, i-a văzut pe arabii care veneau să îl caute pe Ahmet Zec. S-a ascuns şi i-a lăsat să treacă. Apoi a pornit din nou spre ruinele acelea arse pentru a-şi continua planul. În drum, a întâlnit o mică cireada de antilope.

Această întâlnire cu animalele pădurii i-a adus aminte că nu mâncase de multă vreme carne proaspătă. S-a aşezat la pândă, apoi a început să se târască spre un mascul tânăr, care nu prea avea intenţia să fie prânzul nimănui. Însă după o

jumătate de oră. Tarzan se ospăta cu cea mai bună carne de antilopă, apoi s-a hotărât că ar fi bine să bea apă rece din râu S-a îndreptat spre râu pe cărarea cea mai scurtă şi a băut pe săturate. Era deja seră şi Tarzan a pornit să caute un loc unde să doarmă în siguranţă.

S-a hotărât însă că cel mai bine ar fi să doarmă chiar în locul pe care dorea să îl vadă, adică acolo unde era îngropat metalul galben. Aici ar fi putut să o întâlnească pe femeia care îi apărea mereu în minte şi pe care dorea să o întrebe cine este. Era însă obosit şi dorea să doarmă. Era la numai un kilometru de acele locuri, însă cei crescuţi în pădure nu prea au noţiunea timpului şi a unui plan riguros, aşa că Tarzan s-a răzgândit şi s-a culcat pe una din crengile unui copac de la marginea râului. Animalele pădurii nu se grăbesc, decât dacă sunt urmărite sau dacă le este teamă sau foame!

A doua zi, mereu aceeaşi neschimbată zi, care se repeta la infinit, Tarzan a dorit să îşi continue drumul spre locul unde credea că putea să găsească răspunsuri la toate întrebările pe care şi le punea. Înainte de a porni la drum, a coborât din nou la apă, pentru a-şi potoli setea. Aici era însă Numa, leul, care sosise şi el doar cu câteva clipe în urmă. Enorma fiară şi-a ridicat uşor capul şi a mârâit, dorind să arate că este furios şi că trebuie lăsat în pace să bea apă.

Din pieptul felinei, mârâitul venea din ce în ce mai puternic, prevenindu-l pe intrus că dacă nu va pleca în curând, îl aşteaptă o mare primejdie. Însă Tarzan, ca şi oricare alt animal al pădurii, fiind sătul, nu dorea o confruntare inutilă, care i-ar fi răpit timp. A făcut un mic ocol şi s-a îndreptat spre apă, oprindu-se la câţiva metri de animalul care mârâia supărat. Câteva momente animalul a continuat să se uite la om. Dar şi-a reluat adăpatul, iar astfel, om şi animal, îşi alinau setea aproape cot la cot, în aparenţă, frecare ignorând prezenţa vecinului.

Numa a terminat primul de băut. Şi-a ridicat capul şi a stat câteva secunde nemişcat, privind dincolo de râu, într-o stare de aşteptare, atât de caracteristică acestui animal superb. Dacă nu i s-ar fi mişcat coama în bătaia vântului, oricine care l-ar fi văzut, ar fi crezut că este o statuie turnată în bronz, înfăţişând un animal aşteptând.

Dar această atitudine s-a schimbat imediat, animalul apropiindu-se de om, mârâind ameninţător. Mârâitul nu a încetat, nici când majestuosul animal şi-a schimbat gândul şi s-a îndreptat spre cărarea care ducea spre pădure. Tarzan a continuat să bea apă din râu, însă cu coada ochiului urmărea fiecare mişcare a leului, până când regele animalelor a dispărut în junglă. Nu s-a oprit din ascultarea zgomotelor pădurii, decât atunci când a fost pe deplin convins că a trecut orice primejdie de a fi atacat.

Apoi a sărit în apă şi a înotat câteva minute. A ieşit din râu şi a mâncat câteva ouă găsite într-un cuib, după care a privit în susul râului, spre ruinele casei sale, unde se găseau barele acelea de metal. Urmele bătăliei nu s-au şters. Dar spre marea lui consternare, a văzut că groapa era săpată, iar comoara nu era niciunde. Metalul galben dispăruse!

Pământul era călcat în picioare de oameni şi de cai, neputând lua urma celor care furaseră lingourile. Iar mai departe, nu se vedea nici urmă de „ea”. Dacă era vreo legătură între femeia aceea şi metalul galben, atunci nu mai avea niciun rost să mai aştepte aici. Acum totul a devenit şi mai confuz. Toate păreau atât de încurcate: pietrele colorate, metalul galben şi femeia din gândurile sale.

Era foarte deprimat. Mai bine s-ar fi întors în junglă şi l-ar fi căutat pe Ciule. A mai aruncat o privire şi a pornit agale spre pădure. Apoi şi-a mărit ritmul şi a traversat câmpia într-o fugă uşoară, apoi într-un ritm mai alert. Ajungând în

pădure, s-a urcat în primul copac cu agilitatea unei maimuţe puse pe joacă.

Din nou mergea fără nicio ţintă, împins numai de plăcerea de a cutreiera, de a fi liber. Iar speranţa de a-l întâlni pe Ciule, sau de a o vedea pe „ea", au trecut pe un al doilea plan. A petrecut astfel două zile prin jungla sălbatică, ucigând şi mâncând, apoi dormind prin copaci. Abia în a treia zi şi-a întrerupt această hoinăreală fără rost, când a simţit în aer apropierea unui cal şi a unui om. Calul şi călăreţul erau departe, însă Tarzan şi-a dat imediat seama din ce direcţie vin. A luat-o pe nesimţite, prin copaci, în direcţia din care venea mirosul.

Peste câteva minute a zărit un călăreţ singuratic, care mergea spre răsărit. După ce s-a apropiat de călăreţ, şi-a dat seama că nu s-a înşelat; călăreţul era cel care îi furase pietrele lui frumoase. O flacără de furie a izbucnit pe obrazul lui. A coborât din vârful copacului unde s-a postat să îl aştepte pe călăreţ şi a trecut deasupra lui Werper, care nici nu bănuia ce primejdie îl aşteaptă.

A urmat un salt scurt şi precis, iar belgianul a simţit cum cineva, cu o greutate impresionantă, sare în spatele lui, izbindu-se de spatele calului. Animalul s-a speriat şi s-a repezit înainte, de parcă ar fi fost îndemnat de o sută de pinteni. Două braţe puternice l-au prins pe călăreţ şi într-o clipă a fost trântit la pământ. Werper s-a trezit în faţa unui uriaş alb, aproape gol, care îl ţintuia la pământ, cu genunchiul în piept. Imediat l-a recunoscut pe atacator, devenind palid. O culoare nesănătoasă de mort i s-a întins pe faţă. Gâtul i-a fost cuprins de degete puternice, ca de fier.

Belgianul a încercat să îi vorbească, să îl roage să îi lase viaţa, însă strânsoarea îl împiedica să vorbească

— Pietrele mele! a strigat uriaşul de pe pieptul belgianului. Ce ai făcut cu pietrele mele frumoase, cu pietrele lui Tarzan?

Strânsoarea a slăbit puţin, ca să îi permită belgianului să răspundă. Acesta însă nu a putut face altceva decât să tuşească şi să se înece. În cele din urmă a putut vorbi:

— Ahmet Zec, arabul, le-a luat de la mine. M-a obligat să îi dau şi pietrele şi punga.

— Am văzut întreaga scenă, i-a răspuns Tarzan, dar pietrele din pungă nu erau acele pietre frumoase ale lui Tarzan. Erau nişte pietre de pe fundul râului.

Tarzan s-a uitat încruntat la belgian, apoi a continuat:

— Nici arabul nu a avut ce face cu ele şi le-a aruncat furios, după ce a văzut şi el că nu sunt frumoase. Vreau pietrele mele frumoase! Unde le-ai ascuns?

— Nu ştiu, nu ştiu! a strigat Werper. Le-am dat lui Ahmet Zec, pentru că altminteri m-ar fi ucis. M-a urmărit apoi câteva minute, pentru a-mi lua viaţa, cu toate că mi-a promis că mă va lăsa în pace. Eu l-am împuşcat, însă punga nu mai era la el, cu toate că am căutat-o apoi multă vreme.

— Am găsit-o eu, i-a spus Tarzan, mârâind supărat. Dar în pungă erau doar acele pietre pe care şi Ahmet Zec le-a aruncat dezgustat. Eu cred că le-ai ascuns tu undeva. Dacă nu îmi spui unde sunt pietrele mele frumos colorate, te omor!

Zicând aceste cuvinte ameninţătoare, s-a repezit din nou asupra belgianului, ca să îl strângă de gât. Acesta s-a zbătut pentru a-i mai spune uriaşului alb ceva.

— Pentru Dumnezeu, lord de Greystoke, vrei să comiţi o crimă pentru o mână de pietre?

Degetele de la gâtul belgianului au slăbit strânsoarea, în timp ce pe faţa lui Tarzan a apărut o expresie de nedumerire. Privirea nu i-a mai fost atât de fioroasă.

— Lord de Greystoke? Lord de Greystoke? a repetat el. Unde am mai auzit eu de acest nume?

— Dar omule, tu eşti lordul de Greystoke! a strigat belgianul Ai fost lovit şi rănit de căderea unei stânci, atunci când cutremurul a surpat trecătoarea spre camera subterană în care tu şi Wazirii tăi aţi fost după lingourile de aur, pe care doreai să le duci la reşedinţa ta. Lovitura te-a făcut să îţi pierzi memoria. Dar eşti John Clayton, lord de Greystoke! Nu îţi aduci aminte?

— John Clayton? Lord de Greystoke? a repetat Tarzan, rămânând câteva momente tăcut, de parcă ar fi meditat adânc la cele zise de belgian.

Apoi, după câteva clipe, şi-a dus mâna tremurândă la frunte, în timp ce ochii i s-au umplut de o expresie de mirare, dar şi de înţelegere a situaţiei. Numele său, pe care îl uitase, i-a redeşteptat memoria, care s-a luptat atât de mult să îi revină, în ultimele zile. I-a dat drumul belgianului şi a sărit drept în picioare.

— Dumnezeule! a exclamat.

După câteva secunde a strigat:

— Jane!

Deodată s-a repezit la Werper care s-a ridicat şi el.

— Soţia mea! a strigat Tarzan. Ce s-a întâmplat cu ea? Ferma este în ruine, după câte văd. Dar se pare că ştii şi de asta. Probabil că ai fost şi tu amestecat în această afacere murdară. Mai ales că m-ai urmărit până în Opar. Apoi mi-ai furat nestematele. Eşti un hoţ şi un escroc! Nu încerca să negi!

— Este mai rău decât un escroc! s-a auzit o voce în spatele lor.

Tarzan s-a uitat în spate şi a văzut un om înalt, în uniformă, stând pe cărare la câţiva paşi de ei. În spatele lui se adunau nişte soldaţi negri, în uniforma statului Congo.

— Este un ucigaş, domnule, a continuat ofiţerul. Îl urmăresc de multă vreme, ca să îl duc înapoi. Trebuie să fie judecat pentru uciderea superiorului său.

Werper era alb ca varul şi dârdâia de frică. Vedea unde l-a dus întreaga sa aventură în junglă. Instinctiv, a încercat să scape prin fugă, dar Tarzan al maimuţelor a întins o mână puternică şi l-a prins de umăr.

— Aşteaptă! Acest domn vrea să te aresteze, dar şi eu vreau să ştiu câte ceva de la tine. Nu poţi pleca, decât dacă lămurim anumite lucruri! Spune-mi, ce s-a întâmplat cu soţia mea?

Ofiţerul belgian privea cu mare curiozitate la acest uriaş, aproape gol, având arme primitive, vorbind însă o franceză corectă, demnă de înalta societate. Nu ştia unde se termină omul primitiv şi unde începe omul civilizat. Nu putea nici să îşi dea seama de poziţia socială a acestei persoane ciudate, dar ceea ce nu îi plăcea, era siguranţa cu care acest om credea că poate să îl reţină pe prizonierul lui.

— Pardon, a obiectat atunci ofiţerul, păşind înainte şi punându-şi o mână pe umărul lui Werper. Acest om este prizonierul mei şi va veni cu mine.

— Numai după ce voi termina eu discuţia cu el, i-a replicat liniştit Tarzan.

Ofiţerul s-a întors şi le-a făcut semn soldaţilor care stăteau în spatele lui. Întreaga companie de negri în uniformă a făcut un pas înainte, apoi i-a înconjurat pe cei trei albi.

— Atât legea cât şi puterea de a o aplica sunt de partea mea, a spus ofiţerul. Dacă ai ceva împotriva acestui om, poţi veni cu mine şi să îl acuzi în faţa unui tribunal autorizat.

— Nu pun la îndoială drepturile tale, dragă prietene, i-a răspuns Tarzan. Dar un drept de a aplica anumite ordine este numai aparent şi nici pe departe real. În primul rând, ţi-ai permis să calci teritoriul unui englez, teritoriu care de fapt aparţine Marii Britanii. Unde îţi este autorizaţia pentru o asemenea invazie? Unde sunt actele de extrădare care îţi permit să îl arestezi pe acest om? Dar cum de eşti atât de sigur, că nu te voi ataca împreună cu

o armată cu mult mai puternică decât cei câţiva soldaţi pe care îi ai şi cu care vrei să te înapoiezi în Congo?

Ofiţerul belgian şi-a pierdut răbdarea şi sângele rece.

— Nu am chef să discut cu un sălbatic dezbrăcat. Dacă vrei să îţi fie bine, nu te amesteca în treburile mele. Sergent! Arestează-l pe criminal!

Werper şi-a apropiat buzele de urechea lui Tarzan şi i-a şoptit.

— Nu mă lăsa să mă aresteze! Ia-mă cu tine şi îţi voi arăta locul unde am văzut-o pe soţia ta aseară. Este imposibil să fi plecat departe de aici!

Sergentul a dat soldaţilor o comandă scurtă şi aceştia s-au apropiat de Werper. Tarzan însă nu a aşteptat mult şi l-a prins pe belgian de mijloc l-a apucat bine şi a sărit spre soldaţi, încercând să le străpungă rândurile. Cu pumnul drept, l-a izbit pe primul care i-a stat în cale. Soldatul a căzut pe spate, lovind cu arma de cel de lângă el.

Apoi, uriaşul alb şi-a continuat drumul, făcându-şi loc printre soldaţii speriaţi, care se dădeau la o parte din faţa acestui sălbatic periculos şi puternic. Soldaţii nu puteau trage pentru că făcuseră un cerc în jurul albilor şi nu doreau să se împuşte între ei sau să îl rănească pe ofiţerul lor sau pe ceilalţi doi albi. Tarzan era pe punctul de a trece de ultimii soldaţi, când unul dintre ei s-a strecurat în spatele lui şi aplecându-se, l-a prins de picioare, făcându-l să îşi piardă pentru un moment echilibrul. Acest moment de ezitare a fost suficient ca soldaţii să îşi revină din spaimă şi uluială şi să îl doboare. Peste câteva secunde, douăzeci de soldaţi au sărit asupra celor doi fugari, iar peste un minut cei doi erau legaţi cu funii groase şi puşi în imposibilitatea de a se mai mişca liber. După acest succes, ofiţerul belgian era vesel şi dispus să îşi bată joc de prizonierii lui.

De la Tarzan nu a reuşit să scoată niciun cuvânt, însă Werper i-a spus că de fapt, sălbaticul alb este

un lord englez. Ofiţerul a început să râdă de cele spuse de belgian, pe care l-a sfătuit să îşi păstreze părerile pentru judecata la care va fi supus. După o scurtă pauză de odihnă, ofiţerul belgian a dat ordinul de pregătire pentru plecare.

Pe cei doi prizonieri i-a aşezat între patru soldaţi negri şi trupa a pornit spre est, spre graniţa statului Congo. Spre seară, întreaga coloană s-a oprit lângă un râu, unde s-a instalat tabăra pentru noapte. Imediat au început pregătirile pentru cină. La marginea luminişului, o pereche de ochi fioroşi privea cu foarte mare curiozitate întreaga activitate a oamenilor în uniformă. Vedea cum soldaţii îşi construiesc adăposturi pentru noapte, cum aprind focurile şi cum pregătesc mâncarea.

Tarzan şi Werper erau legaţi împreună şi aşezaţi în spatele unei grămezi de raniţe. După ce soldaţii au terminat de mâncat, santinela postată lângă ei le-a ordonat să se scoale şi să treacă lângă foc. Aici li s-au dezlegat mâinile, pentru a putea şi ei să mănânce. Când Tarzan s-a ridicat în picioare, fiara care pândea din junglă a început să mârâie, iar în ochi i-au apărut umbre ce îi aduceau aminte de vremuri grele.

Uriaşul alb s-a oprit să asculte şi a vrut să răspundă semnalului primit din pădure. Însă imediat s-a oprit ca să nu atragă asupra sa atenţia soldaţilor. Deodată a avut o inspiraţie. Şi-a întors capul spre Werper şi i-a şoptit la ureche:

— Îţi voi vorbi tare, într-o limbă necunoscută, pe care nu o înţelegi. Prefă-te că înţelegi ce îţi spun şi mormăie şi tu ceva, de parcă mi-ai răspunde. Probabil că vom reuşi să scăpăm de aici, dacă îmi reuşeşte această stratagemă.

Werper a dat afirmativ din cap, dând de înţeles că a priceput ce are de făcut. De pe buzele lui Tarzan au început să iasă sunete, într-un jargon ciudat, care semăna mai degrabă a lătrat de câine, decât a limbă omenească. Soldaţii care se aflau în apropiere s-au uitat surprinşi la Tarzan. Unii dintre

ei au râs, însă alţii s-au dat la o parte, dând dovadă de o teamă superstiţioasă. Ofiţerul s-a apropiat de prizonieri, în timp ce Tarzan continua să vorbească în acea limbă ciudată. S-a oprit şi a ascultat cu interes sunetele scoase de uriaşul alb.

Dar când şi Werper a răspuns în acelaşi jargon ciudat, curiozitatea ofiţerului a depăşit orice limite şi i-a oprit, întrebându-i ce limbă vorbesc. Tarzan a apreciat corect inteligenţa acestui ofiţer în timpul marşului. Succesul întregii farse depindea acum de acest dialog dintre ei.

— Greaca, a răspuns Tarzan.

— Aşa mi-am închipuit şi eu, i-a răspuns ofiţerul. Sunt foarte mulţi ani de când am studiat şi eu această limbă, de care nu eram sigur că o voi recunoaşte. Însă în viitor vă rog să discutaţi într-o limbă pe care o cunosc şi eu mai bine.

Werper şi-a întors capul spre Tarzan, zâmbind ironic. Apoi a şoptit:

— Adevărat că a fost greaca pentru el, însă şi pentru mine a fost o limbă necunoscută.

Însă unul dintre soldaţii negri a mormăit speriat la urechea vecinului său:

— Eu am mai auzit astfel de sunete. Odată, m-am rătăcit în junglă şi am auzit maimuţele uriaşe şi păroase vorbind în copaci, tot în această limbă. Cuvintele lor semănau cu cele spuse de prizonier.

— Ce poate să fie atunci? l-a întrebat celălalt speriat.

— Nu ştiu, dar foarte mult mi-ar fi plăcut să nu îl luăm cu noi. Mi se pare că nu este om, ci este un duh rău. Ne va aduce ghinion, dacă nu îl lăsăm să scape, a sfârşit soldatul superstiţios, uitându-se cu teamă în jur.

Camaradul lui a râs nervos, ca să se îmbărbăteze singur, apoi s-a îndepărtat. A repetat cele auzite şi altora, bineînţeles cu mici modificări şi îmbunătăţiri, astfel că întreaga poveste sinistră a făcut ocolul micii tabere.

Peste puţină vreme, lui Tarzan i se atribuiau puteri supranaturale, fiind considerat un vrăjitor periculos, care va aduce moartea printre soldaţii negri. În tot acest timp însă, o fiinţă păroasă a urmărit ce se petrece în tabără, apoi a coborât din copac şi s-a îndreptat spre sud, într-o misiune care i-a fost încredinţată de albul care i-a răspuns în aceeaşi limbă.

CAPITOLUL XXIII — O noapte de groază

Jane Clayton a rămas în copac până s-a luminat de ziuă. I s-a părut că noaptea este fără sfârşit. La numai o oră după ce soarele a răsărit, a văzut un călăreţ singuratic care venea pe cărare. Inima i-a tresărit de bucurie, crezând că belgianul a terminat tot ce trebuia să mai facă în tabăra arabilor şi vine să o caute. Mantia lungă, port specific arabilor şi turbanul călăreţului ascundeau faţa acestui personaj.

Jane ştia că această persoană nu poate fi decât Frecoult, pentru că şi belgianul purta aceleaşi haine ca şi arabii din tabără. Imediat a uitat de grijile de peste noapte şi l-a strigat pe călăreţ. Acesta şi-a înălţat capul şi şi-a oprit calul. Jane cu groază a văzut că nu era belgianul pe care îl aştepta, ci un ofiţer abisinian. Era Abdul Murak.

Jane Clayton a încercat să se ascundă după crengile copacului, dar era prea târziu. Abisinianul a văzut-o şi i-a ordonat să coboare. Între timp, soldaţii abisinieni care îl urmau pe conducătorul lor au ajuns şi ei lângă copacul unde era Jane. Ea a refuzat să coboare.

Imediat unul dintre soldaţi a început să se urce în copac, cu intenţia evidentă de a o coborî. Jane Clayton şi-a dat seama că orice împotrivire este zadarnică şi a coborât. S-a oprit în faţa abisinianului şi în numele dreptăţii şi omeniei l-a rugat să o lase să plece. Abdul Murak era încă foarte supărat din cauza înfrângerii şi a pierderii aurului şi a prizonierilor şi nimic nu îl putea îndupleca. Sentimentele pe care le evoca femeia îi

erau însă cu totul străine, astfel că în orice situaţie s-ar fi găsit, tot nu ar fi înţeles la ce apelează această nenorocită şi de ce îl roagă să o lase în pace. În mintea lui era o confuzie şi un amestec de temeri. Fusese trimis într-o expediţie de răzbunare şi a dat greş. Putea fi degradat sau chiar executat pentru insubordonare sau desconsiderarea ordinelor. Nu ştia ce îi va spune regelui Menelik, cum să întoarcă situaţia, ca dintr-o înfrângere ruşinoasă, să iasă cu faţa curată.

Iată însă că acum avea ocazia de a-i duce regelui un dar frumos, o femeie albă, ca o floare, pe care regele ar fi apreciat-o şi ar fi uitat de campania în care îşi trimisese armata. La rugăminţile acestei femei albe, i-a răspuns că poate să-i asigure protecţia contra duşmanilor sau a animalelor din junglă, dar că trebuie să o ia cu el. Jane nu l-a mai întrebat ce are de gând cu ea, pentru că şi-a închipuit imediat că va fi dusă ca o sclavă, la curtea unui conducător local, sau rege al vreunui mic popor din Africa.

S-a resemnat şi s-a lăsat urcată pe un cal, în spatele unui soldat. Întreaga trupă a luat-o spre est, spre locul de unde ea ştia foarte bine că nu va mai scăpa. Abdul Murak neavând nicio călăuză, s-a rătăcit din drumul cel mai scurt care l-ar fi dus acasă şi a făcut un mic ocol spre nord. Dar această deviere, a fost şi intenţionată pentru a scăpa de orice urmăritor, care nu s-ar fi încumetat să pătrundă în jungla deasă, chiar şi pentru a urmări un tâlhar atât de feroce ca abisinianul. Trupa însă era departe de a fi o primejdie pentru cineva, pentru că soldaţii erau foarte deprimaţi, descurajaţi. De mâncat nu prea au avut ce, pentru că în graba lor de a scăpa de arabi, nu aveau timp să vâneze sau să îşi procure alimentele necesare. De băut apă nici atât, pentru că locurile prin care au trecut, erau lipsite de râuri sau de alte surse de apă. După câteva ore de mers, întreaga trupă s-a oprit pentru odihna de noapte.

Mirosul cailor a tras leii din jur, care au început să dea târcoale micii tabere. Mârâituri fioroase au început să se audă înjur, amestecându-se cu nechezatul cailor. Nimeni nu putea dormi în acel vacarm. Santinelele au fost dublate pentru a se putea da alarma în caz de atac din partea unui animal carnivor, care ar fi dorit să se înfrupte din carnea oamenilor sau a cailor. Un foc mare ardea în centrul taberei cu acelaşi scop de a apăra tabăra de fiarele nopţii şi de a alunga orice animal mare care s-ar fi încumetat să intre în tabără. În jurul taberei s-au adunat mărăcini, care puteau împiedica trecerea unor animale mai mici, dar la fel de periculoase.

Trecuse de miezul nopţii, iar Jane Clayton nu reuşea să adoarmă, deşi era foarte obosită după drumul făcut călare prin junglă. Avea impresia unei primejdii iminente care urma să îi schimbe complet cursul vieţii.

Nici ceilalţi din tabără nu erau mai liniştiţi. Zgomotele sinistre ale nopţii îi ţineau pe majoritatea dintre ei fără somn şi într-o stare de tensiune. Abdul Murak s-a sculat de peste zece ori din patul său improvizat, plimbându-se când în cort, când în faţa focului. Prizoniera lui îi vedea statura uriaşă cum trece prin faţa focului şi ghicea din mişcările lui că îi era teamă de ceva, sau de cineva.

Urletele leilor s-au intensificat, iar pământul junglei a început să trepideze de zgomotele furioase din jurul taberei. Caii nechezau nervos şi trăgeau de curelele cu care fuseseră legaţi, într-o încercare disperată de a scăpa din acest infern. Unul dintre soldaţi, mai curajos decât ceilalţi, s-a repezit la cai încercând să liniştească animalele speriate, înnebunite de groază. Un leu furios şi îndrăzneţ, a sărit spre cai, iar umbra sa a devenit enormă la lumina focului din centrul taberei. Una dintre santinele şi-a ridicat arma şi a tras, iar acest glonte a dezlănţuit iadul asupra tuturor care erau în

acea parte a junglei. Glontele a lovit leul în pulpă, provocându-i o rană dureroasă, care a dezlănţuit o furie şi mai mare, în atacul acestei feline. Puterile însă i-au rămas intacte, iar întregul său corp era pregătit să facă ravagii.

Dacă nu ar fi fost rănit, probabil că ar fi abandonat ideea acestui atac asupra unei tabere cu oameni, care mai ales că aveau şi un foc mare în centru. Cu un urlet fioros a sărit peste gardul viu care înconjura tabăra şi într-o clipă a ajuns în mijlocul cailor. Ceea ce fusese mai înainte un zgomot al junglei, care se aude în mod obişnuit noaptea, a devenit un tumult de nedescris. Calul care a fost atacat primul a nechezat într-o agonie fără de scăpare. Câţiva cai au reuşit să îşi rupă curelele şi au fugit care încotro. Oamenii au sărit din locurile unde s-au adăpostit, pregătindu-şi armele pentru apărare sau atac. Mai mulţi au alergat după cai pentru a-i domoli. Ca la un semnal, vreo zece lei care se aflau în apropiere, au alergat spre tabără pentru a ataca.

Felinele veneau zburdând fără niciun fel de teamă. Câţiva lei care au ajuns în tabăra au sărit asupra oamenilor şi cailor. Abisinienii blestemau şi strigau, încercând să scape de aceşti monştri cu ochi galbeni-verzui. Odată cu intrarea primului leu în tabără, Jane Clayton a sărit în picioare, iar acum privea îngrozită sălbatica scenă care se dezlănţuise. Un cal, care încerca să scape din ghearele unei feline a lovit-o, trântind-o la pământ. Leul care urmărea bietul animal a sărit peste femeia căzută, nedându-i nicio atenţie.

Printre detunăturile de armă şi urletele leilor, se auzeau ţipetele de agonie ale oamenilor şi animalelor. Felinele nu făceau nicio deosebire, atacând orice fiinţă care le ieşea în cale. Soldaţii au uitat de prizoniera lor şi fiecare se gândea la modul cel mai rapid de a scăpa cu viaţă din acest infern, în acest timp, Jane încerca să se strecoare printre oameni, cai şi lei. Viaţa îi era ameninţată de leii

care atacau pe cine întâlneau în cale, de caii care alergau călcând totul în picioare şi de oamenii care trăgeau cu armele lor, fără nicio ţintă, fiind îngroziţi de acest atac diavolesc.

Dând dovadă de o inteligenţă ieşită din comun, leii au înconjurat prada, strângând atât oameni, cât şi cai, într-un cerc care se micşora foarte periculos, din când în când, un leu se repezea direct la oameni şi cai, semănând groaza printre cei din centrul taberei. Câţiva cai au reuşit să scape sărind peste victime şi atacatori, dar o asemenea performanţă nu era la îndemâna soldaţilor sau a prizonierei lor. Jane Clayton era întinsă la pământ, iar lângă ea zăcea un cal împuşcat de un glonte rătăcit.

Un leu a sărit în pieptul unui soldat care se afla foarte aproape de ea. Negrul, înarmat cu un ciomag zdravăn, lovi zadarnic animalul, care dintr-un salt l-a trântit cât era de lung. Animalul s-a aşezat apoi pe victima sa care se zbătea fără scăpare, încercând să îndepărteze fălcile felinei care se deschiseseră deasupra lui. Leul nu a dat atenţie acestei inutile mişcări de apărare şi cu o mişcare iute a prins capul negrului. Oasele au trosnit scurt, curmând viaţa celui întins la pământ, fără speranţă. Animalul şi-a prins victima mai bine între dinţi şi a început să tragă de cadavru, peste un morman de oameni şi cai în agonie.

Jane Clayton privea înmărmurită la această scenă oribilă. Vedea cum teribilul animal pleacă cu victima sa în gură, împiedicându-se de cadavre sau muribunzi. Povara era prea mare pentru leu şi în curând s-a plictisit să mai tragă de bietul mort. Şi-a abandonat victima sărind asupra oamenilor sau animalelor vii, asupra cărora şi-a revărsat furia. Dintr-o privire a zărit-o pe femeia care era întinsă pe pământul mânjit cu sânge. Cu un mârâit furios s-a pregătit să atace această nouă fiinţă care i-a apărut în cale.

În tabăra în care Werper şi Tarzan zăceau legaţi, era o linişte de mormânt. Soldaţii dormeau sau se odihneau fiind conştienţi că a doua zi îi aşteaptă un drum lung şi obositor. Două santinele stăteau de pază scrutând cu privirea întunericul nopţii. Ceilalţi dormeau sau încercau să doarmă, toţi, în afară de Tarzan. Acesta trăgea de curelele cu care fusese legat. Muşchii puternici s-au încordat sub pielea bronzată a braţelor şi umerilor săi.

Vinele de la tâmple s-au umflat de efortul ce-l făcea. Una din curele s-a rupt, apoi altul şi altul, până când a izbutit să-şi elibereze o mână. Atunci se auzi din codru un sunet gutural, încet, iar Tarzan a devenit deodată la fel de tăcut şi nemişcat ca o statuie, străduindu-se, cu ochii şi urechile să pătrundă întunericul, din nou s-a auzit sunetul, neînchipuit de straniu, dinspre verdeaţa deasă de dincolo de tabără. O santinelă s-a oprit brusc, încordându-şi ochii în întuneric.

Părul lui creţ s-a făcut măciucă. Soldatul s-a adresat, într-o şoaptă răguşită, camaradului său:

— Ai auzit? a întrebat.

Celălalt s-a apropiat, tremurând de spaimă.

— Ce să aud?

Atunci, sunetul înfiorător s-a repetat, urmat aproape imediat de un sunet similar, ca răspuns, chiar din tabără. Santinelele s-au apropiat una de alta, privind punctul negru de unde părea că vine vocea misterioasă. În acel loc, care era opus lor, atârnau crengile groase ale câtorva copaci.

Cei doi nu îndrăzneau să se apropie de acest loc. Groaza i-a împiedicat să îi trezească din somn pe camarazii lor. Nu erau în stare să facă nimic decât să stea înghеţaţi de spaimă, pentru ca fiinţa pe care o aşteptau din moment în moment să îi atace. N-au avut însă mult de aşteptat. O făptură enormă a sărit cu agilitate în tabără de pe crengile unui copac. Când a văzut-o, una dintre santinele şi-a recâştigat controlul asupra muşchilor şi vocii. Strigând din răsputeri, ca să trezească întreaga tabără, s-a

repezit către foc aruncând repede câteva braţe de vreascuri uscate.

Ofiţerul împreună cu soldaţii negri de sub comanda lui, au sărit din aşternut cu iuţeala obişnuită oamenilor care au trăit printre primejdii. Flăcările focului reaprins s-au ridicat şi mai puternic, luminând întreaga tabără, în timp ce oamenii deşteptaţi din somn se retrăgeau, cuprinşi de o groază superstiţioasă. Peste zece făpturi enorme şi păroase se puteau vedea destul de bine acum, de partea cealaltă a gardului de mărăcini. Uriaşul alb, având o mână liberă, a reuşit să se ridice în genunchi şi i-a chemat pe teribilii vizitatori nocturni, printr-o serie de lătrături şi mârâituri.

Werper, care s-a ridicat şi el, a văzut feţele sălbatice ale antropoizilor care se apropiau şi abia mai ştia dacă trebuie să se sperie sau să se bucure. Mârâind înverşunat, maimuţoii au sărit înainte, spre Tarzan şi Werper. În fruntea lor se găsea Ciule. Ofiţerul belgian a ordonat oamenilor săi să tragă asupra fiarelor, dar soldaţii nu îndrăzneau nici să se mişte, din cauza fricii superstiţioase care îi stăpânea faţă de păroşii oameni ai copacilor şi convinşi că uriaşul alb, care putea să cheme în ajutorul lui fiarele din codru, era mai mult decât o fiinţă omenească.

Scoţându-şi revolverul, ofiţerul a tras a tras, dar Tarzan le-a strigat antropoizilor să se grăbească să-i îndeplinească ordinele. Câteva maimuţe s-au întors şi au fugit la auzul detunăturii, dar Ciule şi alţi şase sau şapte maimuţoi s-au apropiat iute de Tarzan şi ascultând de ordinele lui, l-au ridicat. L-au apucat şi pe Werper, fugind apoi în pădure. Prin ordine scurte şi energice, ofiţerul belgian a reuşit să-i înduplece pe soldaţi să tragă o salvă după maimuţele care se îndreptau spre desişul junglei. Salva a fost însă trasă mai mult în aer, dar totuşi un glonte şi-a nimerit ţinta, pentru că în clipa în care jungla îi înghiţea pe atacatori, Ciule, care îl ducea

pe Werper pe unul din umerii săi puternici, s-a clătinat şi a căzut

Cu toate că s-a ridicat imediat, după mersul nesigur al maimuţoiului, ofiţerul şi-a dat seama că animalul este rănit grav. A rămas cu mult în urma celorlalţi, aşa că au trecut câteva minute ca să îi ajungă din urmă însă nu după mult timp a căzut. Werper a căzut şi el, iar corpul maimuţei a rămas întins peste el. În poziţia aceasta, belgianul a simţit că îl apasă ceva pe mâini, care tot îi mai erau legate la spate.

Era ceva care nu făcea parte din corpul păros al maimuţoiului. A pipăit cu degetele obiectul: era o pungă moale, plină cu obiecte mici tari. A încremenit de mirare la gândul ce îl obseda. I se părea de necrezut şi totuşi, era adevărat! Cuprins de friguri, a încercat să ia punga de la maimuţoi şi să o treacă la el. Curelele cu care era legat îl împiedicau să iasă din strânsoare, dar până la urmă a reuşit să îndese punga preţioasă sub cureaua pantalonilor. Tarzan, la câţiva paşi de el, era ocupat cu dezlegarea mâinilor sale. După ce a reuşit să scape de toate curelele s-a ridicat în picioare şi apropiindu-se de belgian, a îngenunchiat lângă el. Câteva clipe a rămas aşa, examinând maimuţa.

— A murit! a spus. Îmi pare rău… era o creatură utilă. Apoi l-a ajutat şi pe Werper să scape de curelele strânse.

— Fac eu restul, a zis belgianul. Am un briceag pe care nu l-au găsit când m-au percheziţionat, a explicat el.

În felul acesta a reuşit să scape de Tarzan şi a putut să taie sforile lungi ale pungii care treceau peste umărul lui Ciule. A ascuns imediat totul sub cămaşă. După aceea s-a apropiat de Tarzan. Werper nu înţelegea cum a ajuns punga la acest maimuţoi. Probabil că a asistat la lupta lui cu Ahmet Zec şi a luat punga de la acesta. De un lucru însă era sigur şi anume că această pungă

conţinea pietrele scumpe din Opar şi era singurul lucru care îl interesa acum.

— Acum, i-a spus Tarzan, trebuie să îţi ţii promisiunea. Du-mă acolo unde ai spus că ai văzut-o pentru ultima oară pe soţia mea.

Maimuţoii s-au ţinut după cei doi albi câţiva kilometri, dar după un timp interesul lor pentru această activitate a slăbit. S-au oprit şi au rămas la marginea unui luminiş. Werper şi Tarzan şi-au continuat drumul singuri. Nu au apucat să meargă mult prin pădure, de acolo de unde au rămas în urmă maimuţele, când s-au auzit urlete şi răcnete de lei în depărtare. Tarzan nu a dat atenţie acestor sunete cu care era familiarizat, până când nu a auzit din aceeaşi direcţie o împuşcătură, urmată de o serie de împuşcături mai dese, amestecate cu urletele mai multor lei.

— Cineva este în pericol, i-a zis el lui Werper. Trebuie să mă duc să văd… Poate că sunt prietenii mei.

— Poate şi soţia ta este cu ei, a spus belgianul.

În sufletul lui intrase din nou o teamă faţă de Tarzan, iar acum se gândea la un plan pentru a scăpa de acest englez uriaş, care era deopotrivă şi salvatorul şi duşmanul său. La spusele lui Werper, Tarzan a sărit ca ars.

— Dumnezeule! a strigat el. S-ar putea să fie şi ea acolo, iar leii atacă tabăra. Au şi cai acolo. Ai auzit? A fost strigătul unui om în agonie. Stai aici! Mă întorc eu la tine! Acum trebuie să merg eu acolo.

Sărind într-un copac, silueta sprintenă a lui Tarzan s-a pierdut în noapte, înaintând repede şi în tăcere ca o fantomă. Werper a rămas un moment pe loc. Apoi, un zâmbet i-a luminat faţa.

— Să stau aici? s-a întrebat. Să stau aici să te aştept să-mi iei punga? Asta nu se va întâmpla, prietene, nu, nu!

Şi zicând acestea, a pornit imediat spre răsărit dispărând… pentru totdeauna.

CAPITOLUL XXIV — Acasă

Cu cât înainta Tarzan prin copaci, cu atât auzea mai distinct zgomotul luptei abisinienilor cu leii, convingându-se că situaţia era foarte critică. În sfârşit, lumina flăcărilor focului din tabără a ajuns până la el, atât cât permitea frunzişul des al junglei. Ochii lui ageri au cercetat întregul luminiş şi s-au oprit asupra unei femei care stătea încremenită la câţiva paşi de un leu, gata de atac. Numa se găsea aproape de Tarzan care era neînarmat. Totuşi nu a ezitat nicio clipă. Jane uitase de leu, de pericol şi nu îi venea să creadă că cel care sărise din copac era chiar soţul ei. Tarzan! Tarzan al ei trăia! Un strigăt de bucurie a izbucnit de pe buzele ei, dar numai ca să îngheţe de groază, văzând lipsă de apărare a soţului ei. Fiara, revenindu-şi din izbitură, s-a întors împotriva lui Tarzan, într-o furie aprigă de răzbunare.

Jos, la picioarele acestuia, se afla carabina pe care o scăpase abisinianul ucis, al cărui cadavru mutilat zăcea întins acolo unde îl lăsase Numa. Privirea sa ageră care cercetase în grabă tabăra, a descoperit carabina, iar când leul s-a ridicat în două picioare să atace noul venit, patul greu al armei s-a învârtit în aer şi s-a sfărmat în bucăţi de fruntea lată a fiarei. Lovitura dată de Tarzan nu a fost numai o lovitură pe care ar fi putut-o da orice muritor de rând, ci a fost dată cu furia nebuniei unei fiare, ajutată de forţa muşchilor săi. În clipa în care leul s-a prăbuşit fără viaţă la pământ, Jane Clayton s-a aruncat în braţele soţului ei.

Tarzan a prins-o pe Jane de mijloc şi a ridicat-o pe umărul lui puternic. Abisinienii care i-au observat prezenţa au rămas uimiţi, când au văzut că dispare din nou, cu prizoniera lor. Însă erau prea ocupaţi cu propria lor situaţie disperată ca să mai încerce să-i oprească. Astfel, neîmpiedicat de nimeni, Tarzan s-a îndepărtat de tabăra abisinienilor, iar zgomotul luptei de acolo l-a urmărit în adâncul junglei. Cu bucuria în suflet,

înlocuind durerea şi tristeţea care l-a copleşit în ultimele zile, Tarzan a mers până la locul unde l-a lăsat pe Werper, cu hotărârea să îl ierte şi să îl ajute să scape cu bine din ţinuturile acelea.

Dar când a ajuns acolo, nu l-a mai găsit şi cu toate că l-a strigat de câteva ori, nu a primit niciun răspuns. Convins că belgianul a încercat intenţionat scape de el, John Clayton a socotit că nu mai are niciun rost ca să îşi expună soţia la alte primejdii.

— Prin fuga lui şi-a recunoscut vina, dragă Jane, zise el. Să îl lăsăm deci să doarmă aşa cum şi-a aşternut.

Au plecat spre ruinele şi pustiul care a fost nu demult centrul vieţii lor fericite. Aveau intenţia să refacă totul cu ajutorul negrilor, care erau fericiţi că şi-au regăsit stăpânul şi stăpâna pe care îi plângeau. Drumul lor trecea prin dreptul satului lui Ahmet Zec şi au văzut acolo rămăşiţele arse, încă fumegând, ale colibelor indigene, ca dovadă a răzbunării unui inamic puternic.

— Wazirii, explică Tarzan, cu un zâmbet de satisfacţie.

— Dumnezeu să-i binecuvânteze! exclamă Jane Clayton.

— Să ştii că nu sunt departe, a zis Tarzan. Trebuie să fie Basuli cu ceata lui. Jane dragă, aurul şi pietrele scumpe din Opar sunt pierdute; dar ne avem unul pe altul şi pe Wazirii noştri… Avem iubire, credinţă şi prietenie, care valorează mai mult decât tot aurul din lume.

— Numai de-ar fi trăit şi sărmanul Mugambi, a răspuns ea, împreună cu ceilalţi ai lui. Au fost curajoşi şi şi-au sacrificat viaţa în încercarea lor zadarnică de a mă apăra.

Şi-au continuat drumul prin junglă, iar când s-a înserat, Tarzan a auzit din depărtare zgomot de voci.

— Ne apropiem de Waziri, Jane. Îi aud. Suntem aproape de ei. Probabil că se pregătesc să îşi facă o

tabără unde să doarmă.

Într-adevăr, după o jumătate de oră, au dat peste o ceată de războinici negri, pe care Basuli i-a adunat pentru campania de răzbunare împotriva bandiţilor. Împreună cu ei erau şi femeile care le-au fost furate şi pe care le-au găsit în satul lui Ahmet Zec. Printre ei, mai înalt decât toţi, se vedea o figură cunoscută lângă Basuli. Era Magumbi, pe care Jane îl crezuse mort printre ruinele carbonizate ale reşedinţei sale.

Ce întâlnire fericită! Până târziu după miezul nopţii, jungla a răsunat de ecoul cântecelor, râsetelor şi dansurilor Wazirilor. Îşi povesteau unii altora diferitele aventuri, luptele ce le-au avut cu oamenii şi fiarele, până când i-au apucat ziua.

Basuli a trebuit să repete de vreo patruzeci de ori cum el, cu o mână de războinici ascunşi în trestiile de după malul râului, pândiseră bătălia pe care abisinienii lui Abdul Murak au dat-o împotriva bandiţilor lui Ahmet Zec pentru aur. Apoi a mai povestit că după fuga învingătorilor, s-a dus cu oamenii lui şi au luat aurul, îngropându-l într-un loc unde nu mai putea fi găsit de bandiţi. Adunând toate cele spuse, crâmpeie care îl priveau pe belgian, a ieşit la iveală şi adevărul asupra trădării lui Albert Werper. Numai lady Greystoke a mai găsit un cuvânt de laudă, pentru că îi venea foarte greu să pună atâtea fapte rele în faţa dovezilor de cavalerism şi onoare ale belgianului.

— În adâncul sufletului fiecărui om, a zis Tarzan, trebuie să existe sămânţa dreptăţii. Nu starea disperată în care te aflai, ci propria ta virtute a fost aceea care a deşteptat o clipă buna cuviinţă adormită în sufletul acelui degenerat. Şi totuşi, numai prin această faptă bună e cu putinţă ca Dumnezeu să îi ierte toate celelalte păcate.

— Amin! a şoptit cu căldură Jane Porter.

Au trecut luni de zile de la evenimentele de mai sus. Munca Wazirilor şi aurul din Opar au reclădit şi completat din nou locuinţa devastată a familiei

de Greystoke. Viaţa simplă de pe întinsa fermă africană şi-a reluat mersul ei normal, aşa cum a fost înainte de sosirea belgianului şi a arabilor. Uitate erau acum nevoile, durerile şi primejdiile. Pentru prima dată după luni de zile, lordul Greystoke şi-a permis să guste plăcerea unei zile de sărbătoare, organizând o vânătoare, pentru ca şi credincioşii săi Waziri să poată sărbători revenirea la vechiul lor mod de viaţă. Vânătoarea a avut un succes desăvârşit şi a durat zece zile. În a zecea zi, Tarzan a dat ordin de întoarcere acasă. În capul unei coloane de băştinaşi, încărcaţi cu trofee, călăreau lordul şi lady de Greystoke, împreună cu Basuli şi Mugambi, râzând şi vorbind, într-o prietenie sinceră date de interesul comun şi respectul dintre oamenii inteligenţi şi cinstiţi de toate rasele. Deodată calul pe care călărea Jane Clayton s-a speriat de ceva pe jumătate ascuns în iarba înaltă dintr-o poiană prin care treceau. Ochii lui Tarzan au căutat imediat o explicaţie a neaşteptatei atitudini a calului.

— Uitaţi-vă! a strigat el, sărind de pe cal.

Iar după o clipă, toţi s-au adunat în jurul unui craniu omenesc şi a câtorva oase care zăceau sub iarbă. Tarzan s-a aplecat şi a ridicat o pungă de piele, care se găsea între oase. Conţinutul l-a făcut să scoată o exclamaţie de surpriză:

— Pietrele preţioase din Opar! a strigat el, arătând punga tuturor. Iar acestea, a continuat el arătând cu degetul oasele de la picioarele sale, este tot ce a mai rămas din Werper. Magumbi a început să râdă:

— Uită-te Buana să vezi ce fel de comori are belgianul şi pentru ce şi-a pierdut el viaţa.

— De ce râzi? l-a întrebat Tarzan.

— Pentru că eu am umplut punga belgianului cu pietricele de pe malul râului mai înainte de a fugi din tabăra abisinienilor, unde eram amândoi prizonieri. I-am lăsat belgianului nişte pietre fără valoare, luând cu mine nestematele pe care ţi le

furase. Mi-e ruşine să mărturisesc că şi mie mi le-a furat cineva mai târziu.. Totuşi, belgianul nu le-a mai putut folosi… Deschide punga şi vei vedea.

Tarzan a dezlegat curelele cu care era legată punga de piele şi a răsturnat o parte din conţinut în palmă.

— Pietrele mele preţioase din Opar! a exclamat Tarzan. Dar cum au ajuns din nou în mâna lui Werper?

Nimeni nu a putut să răspundă, pentru că atât Ciule cât şi Werper erau morţi şi nimeni altul nu ştia.

— Sărmanul! a zis lordul de Greystoke, încălecând din nou. Până şi mort a trebuit să restituie ceea ce a furat… Dumnezeu să-l ierte!

SFÂRŞIT

TARZAN ŞI POVEŞTILE JUNGLEI

Sau

ADOLESCENŢA LUI TARZAN

1919

CAPITOLUL I — Prima dragoste a lui Tarzan.

Întinsă alene la umbra pădurii tropicale, Tika reprezenta cel mai atrăgător tablou de drăgălăşie feminină. În tot cazul, aşa credea Tarzan al maimuţelor, care se desfăta privind-o de pe creanga joasă a unui copac din apropiere.

Dar şi pe el, să-l fi văzut cocoţat în copacul uriaş secular, pe ramura ce se legăna uşor, cu pielea brună sub reflexul razelor strălucitoare ale unui soare ecuatorial, care pătrundea prin frunzişul de deasupra, cu trupul elegant croit, culcat cu capul puţin întors la o parte, ca absorbit în contemplare, pe când ochii lui vioi devorau visător obiectul adorării sale, l-ai fi luat drept reîncarnarea vreunui semizeu din vechime.

Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că, pe când era mic de tot, a supt la pieptul păros al unei maimuţe mari şi urâte, nici că, de-a lungul existenţei sale înmagazinate în memorie (după moartea părinţilor săi în cabina de pe malul mării, la marginea

junglei), el nu a cunoscut alţi tovarăşi, decât pe maimuţoii fioroşi şi femelele arţăgoase din tribul lui Ciuk, marele antropoid.

Iar, dacă cineva ar fi putut citi gândurile ce treceau prin creierul lui activ şi sănătos, dorul, poftele şi aspiraţiile insuflate la vederea Tikăi, ar fi fost înclinat să nu se încreadă în versiunea adevărată a originii sale. Judecând numai după ceea ce cugeta el, nu ar fi putut întrezări adevărul: el fusese născut de o frumoasă doamnă engleză, iar tatăl său era un nobil englez aparţinând uneia din cele mai vechi şi onorate familii…

Pierdut era pentru Tarzan adevărul asupra originii sale. Nu avea de unde să ştie că el era John Clayton, lord de Greystoke, membru de drept în Camera lorzilor şi chiar de ar fi ştiut, tot nu ar fi înţeles ce înseamnă asta.

Da, Tika era cu adevărat frumoasă! Bineînţeles că şi Kala a fost frumoasă o mamă nu poate fi altfel decât frumoasă — dar Tika avea o frumuseţe a ei, irepetabilă, indescriptibilă pentru Tarzan, ci numai sesizabilă în mod vag, nelămurit.

Tarzan s-a jucat ani întregi cu Tika şi alţi pui de maimuţă, dar ei au început să devină posaci şi arţăgoşi; Tika, deşi de-o vârstă cu ei, a rămas veselă şi a continuat să se joace cu Tarzan. Iar, dacă el s-a gândit mai serios la aceasta, probabil că ataşarea lui crescândă faţă de tânăra femelă a atribuit-o faptului că, dintre toţi tovarăşii lui de joacă de altădată, ea era singura care mai avea plăcerea să se joace ca înainte.

Azi, însă, cum se uita la ea, a observat că este atras atât de frumuseţea corpului, cât şi de cea a figurii ei… fapt pe care niciodată nu l-a constatat până atunci, niciuna din aceste calităţi neavând vreun amestec în uşurinţa ei de a alerga prin copaci, nici în putinţa ei de a se adapta la jocurile pe care creierul lui fecund le inventa. Se scarpină în cap, afundându-şi degetele prin bogatul păr

negru care-i încadra atât de bine figura drăguţă de băiat, se scărpină în ceafă şi oftă.

Frumuseţea de curând descoperită la Tika era şi cauza disperării sale. Invidia blana frumoasă ce acoperea tot corpul ei. Pielea lui netedă, bronzată de arşiţa soarelui, o detesta, ură provenită din dezgust şi dispreţ. Cu câţiva ani mai înainte, nutrise speranţa vană că va fi odată acoperit peste tot cu păr, ca fraţii şi surorile sale. În timpul din urmă, speranţa realizării acestui vis delicios a început să-l părăsească.

Unde mai pui dinţii ei mari ca ai băieţilor, dar destul de puternici şi frumoşi, pe lângă cei albi şi neputincioşi ai lui. Dar sprâncenele ei stufoase, dar nasul gros şi lătăreţ! Dar gura ei! Tarzan a încercat de multe ori să-şi rotunjească gura într-un cerc mic şi apoi, umflându-şi obrajii, să clipească repede din ochi. Dar niciodată nu a reuşit să facă asta atât de drăgălaş şi irezistibil ca Tika.

Pe când se uita la ea nedumerit, observă că un tânăr maimuţoi, care până atunci şi-a căutat hrana când aici, când dincolo, a început să se dea binişor pe lângă Tika. Celelalte maimuţe din tribul lui Ciuk îşi vedeau fiecare de treburile lor, unii în căutarea hranei, alţii odihnindu-se, întinşi alene la umbră.

Din când în când, s-a întâmplat ca unul sau altul să treacă chiar pe lângă Tika, dar Tarzan nu a dat atenţie faptului. De ce, aşadar şi-a încruntat sprâncenele şi şi-a încordat muşchii în clipa când a văzut că Tug s-a oprit lângă tânăra femelă şi s-a aşezat alături de ea?

Lui Tarzan i-a plăcut Tug, întotdeauna. Încă din copilărie, Tug a fost unul din tovarăşii lui nedespărţiţi. Amândoi au făcut tot felul de boroboaţe cu Tug; amândoi l-au necăjit pe Numa, leul. Atunci de ce Tarzan a simţit că i se ridică părul de pe ceafă, pentru simplul motiv că Tug s-a aşezat lângă Tika? Adevărat, Tug nu mai era un pui jucăuş, ca odinioară. Când îşi rânjea colţii şi

mârâia, nimeni nu-şi mai închipuia că ar fi vrut să se joace, ca pe vremea când se tăvălea pe iarba moale, prefăcându-se că se bate cu Tarzan. Azi, Tug era un maimuţoi enorm, tăcut şi impunător, iar cu Tarzan nu se certase niciodată până acum.

Au trecut câteva minute, timp în care Tarzan privea cum Tug se apropie din ce în ce mai mult de Tika. Dar când văzu că maimuţoiul întinde o labă să o mângâie pe Tika pe umăr, Tarzan a sărit ca o pisică din copac şi s-a apropiat de ei.

Pe când venea spre ei, buza de sus i s-a zbârcit într-un rânjet de i se vedeau toţi dinţii, iar din pieptul lui puternic ieşea un mârâit surd şi teribil. Tug îl privi nedumerit, dar în privirile Tikăi se citea mirare şi plăcere. A ghicit ea, oare, cauza tulburării lui Tarzan? Cine poate şti?! În tot cazul, era de sex feminin, aşa că a întins o mână şi l-a scărpinat pe Tug după ureche.

Tarzan observă; şi din clipa când a văzut, Tika a încetat să mai fie pentru el o simplă tovarăşă de joacă, ca acum un ceas-două, ci se metamorfoză într-un lucru minunat — cel mai minunat din lume — pentru deţinerea căruia s-ar fi bătut până la moarte cu Tug şi cu oricine altul care ar fi îndrăznit să-i conteste dreptul la posesie.

Aplecat de mijloc, cu muşchii încordaţi şi cu un umăr întors spre maimuţoi, Tarzan merse tot mai aproape. Ochii lui nu i-au părăsit o clipă pe ai lui Tug, iar mârâiturile se înteţeau, erau tot mai dese şi mai tari. S-a ridicat şi Tug în picioare, cu părul zburlit, cu colţii rânjiţi. A început să dea ocol, ţeapăn de picioare şi mârâind.

— Tika e a lui Tarzan, a zis viitorul Rege al junglei în guturalele surde, limba marilor antropoizi.

— Tika e a lui Tug, a răspuns maimuţoiul.

Alţi maimuţoi, Tac, Nung şi Gunt, tulburaţi de mârâiturile celor doi combatanţi, s-au oprit din treburile lor, privind cu interes. Deşi le era somn, au mirosit o luptă care promitea să întrerupă

monotonia vieţii din junglă. Tarzan avea colac pe umăr, funia sa de iarbă, iar în mână cuţitul de vânătoare al tatălui său, mort demult, tată pe care nu l-a cunoscut niciodată. În creierul mic al lui Tug, exista mare respect pentru lucioasa lamă ascuţită mânuită atât de bine de băiat.

Cu această armă l-a ucis el pe Tug, teribilul lui tată vitreg şi pe Bolgani, gorila cea mare. Acestea toate le ştia bine Tug, aşa că se învârtea cu multă băgare de seamă în jurul lui Tarzan, căutând să-l surprindă (pe când acesta, foarte atent din cauza inferiorităţii armelor lui naturale, urma aceeaşi tactică).

Câtva timp se părea că altercaţia lor se va sfârşi ca cele mai multe din certurile dintre membrii tribului, adică să-i treacă unuia din combatanţi necazul şi să plece pentru a-şi vedea de alte treburi.

Probabil că şi în cazul de faţă sfârşitul certei ar fi fost acelaşi, dacă ar fi fost un *casus belii* de altă natură. Tika, însă, era măgulită de atenţia ce i se dăduse şi de faptul că flăcăii tribului voiau să se bată pentru ea. Aşa ceva nu i se mai întâmplase până acum. Totuşi a văzut lupte între maimuţoi, pentru alte femele, mai în vârstă ca ea, aşa că, în adâncul inimii sale, a aşteptat ziua când iarba pădurii se va înroşi de sângele curs în timpul luptei pe viaţă şi pe moarte, ce s-ar fi dat de hatârul frumuseţii sale.

Şedea rezemată într-un şold, insultând imparţial pe ambii admiratori. Îi aţâţa, acuzându-i şi pe unul şi pe altul de laşitate, ameninţându-i că-l va chema pe Mung să-i bată cu nuiaua…; Mung, care era atât de bătrân, încât nu se mai putea urca în copaci şi care se hrănea mai mult cu fructele găsite pe jos. Celelalte maimuţe spectatoare au început să râdă la auzul vorbelor Tikăi, ceea ce l-a înfuriat pe Tug, ce a sărit deodată asupra lui Tarzan; acesta s-a dat la o parte, evitându-i cu uşurinţă atacul.

Apoi, cu iuţeala unei pisici, a sărit iarăşi spre Tug, cu cuţitul ridicat, ţintind o lovitură puternică în gâtul acestuia. Tug, însă, s-a ferit la timp, aşa că lama ascuţită l-a izbit numai în umăr, făcându-i o rană uşoara. Ţâşnirea sângelui a făcut-o pe Tika să dea un ţipăt de plăcere. „Iată acum ceva la care merită să te uiţi", gândea ea. După aceea a aruncat o privire mândră, în jurul ei, să se asigure dacă au văzut şi alţii această dovadă a valorii sale. Nici Elena a Troiei nu a fost mai mândră, cum se simţea Tika în momentul acesta.

Dacă Tika nu ar fi fost atât de cufundată în propria ei vanitate, ar fi observat foşnetul frunzelor de deasupra ei… foşnet ce nu era pricinuit de vânt, pentru că nu bătea vântul deloc. Iar, dacă s-ar fi uitat în sus, ar fi văzut un corp lung, pitit deasupra ei şi o pereche de ochi galbeni răutăcioşi, care o priveau cu lăcomie, dar Tika nu se uită în sus..

Văzându-se rănit Tug, a început să se retragă mârâind cumplit. Tarzan s-a ţinut după el, ameninţându-l cu cuţitul. A pornit şi Tika de sub copac, căutând să se ţină cât mai aproape de combatanţi. Creanga de deasupra Tikăi s-a îndoit şi s-a clătinat puţin: fiara care pândea acolo s-a întins de-a lungul ei.

Tug s-a oprit acum şi se pregătea de un nou atac. Buzele-i erau pline de spumă, iar de pe fălci îi curgeau bale de furie… Stătea cu capul aplecat, cu braţele întinse, plănuind cum să-l înhaţe pe potrivnicul său, în carnea moale a căruia, când şi-o înfige ghearele, ştia bine de partea cui va fi victoria. El considera modul de luptă al lui Tarzan incorect, pentru că acesta nu se încăiera cu el, ci sărea cu uşurinţă departe de sfera de acţiune a ghearelor şi colţilor antropoidului.

Băiatul nu a mai purtat până atunci o luptă adevărată cu vreun maimuţoi, numai în joacă, aşa că nu prea era sigur dacă ar fi fost bine să-şi pună muşchii la încercare într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Nu că-i era frică, pentru că Tarzan nu cunoştea frica, dar instinctul de conservare îl făcea să fie precaut…; atâta tot. El înfrunta primejdia numai când ar fi fost strict necesar, dar atunci nu ezita faţă de nimic în lume şi socotea felul său de luptă ca pe cel mai potrivit mărimii corpului şi armelor sale. Dinţii lui destul de puternici şi ascuţiţi, nu erau arme de atac, ci foarte nepotriviţi în comparaţie cu colţii puternici ai antropoidului. Sărind deci, în jurul acestuia, la suficientă distanţă de ghearele lui, îi putea pricinui mult mai multe răni cu ajutorul lungului şi ascuţitului său cuţit de vânătoare şi în acelaşi timp să scape de rănile dureroase şi primejdioase pe care cu siguranţă că le-ar fi căpătat, dacă se încăiera cu maimuţoiul.

Tug s-a repezit la atac, mugind ca un taur, dar Tarzan sărea uşor pe lângă el, aţâţându-l cu insultele din jargonul junglei şi înţepându-l, din când în când, cu cuţitul. În cursul luptei, mai aveau şi clipe de repaos, când rămâneau amândoi faţă în faţă suflând din greu, timp în care se concentrau şi-şi adunau forţele pentru un nou atac.

S-a întâmplat ca Tug, în timpul uneia din aceste pauze, să-şi arunce privirile dincolo de adversarul său. Instantaneu s-a schimbat întreaga atitudine a maimuţoiului. Furia de pe trăsăturile sale a dispărut, făcând loc unei expresii de spaimă nemărginită.

Scoţând un strigăt, pe care fiecare din celelalte maimuţe l-a recunoscut şi l-a înţeles, a întors spatele şi a fugit. Ele nu mai aveau nevoie să-l întrebe, nici timp de pierdut pentru aceasta… strigătul lui de prevenire, vestea că sunt pe cale să fie atacaţi de un inamic ereditar.

Tarzan a pornit şi el să se adăpostească după cum au făcut şi ceilalţi membrii ai tribului, dar în momentul acela a auzit strigătul de groază al unei pantere amestecat cu strigătul de groază al unei femei din trib. Tug a auzit şi el ambele strigăte, dar nu şi-a întrerupt fuga, nici măcar să privească

înapoi. Dar nu s-a petrecut acelaşi lucru cu vlăstarul de viţă omenească. El s-a oprit să vadă de nu cumva vreun membru al tribului era încolţit de fiară, iar priveliştea ce i-a întâmpinat privirile l-a făcut să geamă de groază şi durere. Tika a fost cea care a strigat înspăimântată, tocmai când străbătea poiana cea mică, în fuga mare, deoarece după ea, venea repede, în sărituri uşoare şi elegante, Şita, pantera.

Fiara avea aerul că nu se grăbeşte deloc. Hrana îi era asigurată, deoarece, chiar dacă maimuţa ajungea la copaci înainte de a fi prinsă, tot nu ar fi avut timpul necesar să se urce destul de sus, ca să nu mai poată fi prinsă în ghearele ascuţite ale panterei. Tarzan ştia că Tika, va pieri şi că numai o minune cerească ar putea-o salva de moartea sigură ce o aştepta.

Atunci îl chemă în ajutorul femelei pe Tug şi pe ceilalţi maimuţoi, pornind, în acelaşi timp, spre fiară, luându-şi repede de pe umăr funia de iarbă. Ştia el bine de ce erau capabili maimuţoii din trib când se înfuriau. Nu exista nicio fiară în junglă, nici chiar Numa, leul, care să îndrăznească să se măsoare cu ei, iar, dacă numai câţi au fost de faţă atunci ar fi atacat-o pe Şita, aceasta ar fi fugit cu coada între picioare, bucuroasă că scapă cu viaţă.

Tug a auzit chemarea lui Tarzan, după cum au auzit-o şi ceilalţi maimuţoi, dar niciunul nu a sărit să-l ajute pe Tarzan la salvarea Tikăi, în timp ce fiara se apropia tot mai mult de prada ei. Tot alergând după panteră, Tarzan a început să strige, cu gândul de a o abate din drumul ei, sau cel puţin să-i atragă atenţia în altă parte, până când tânăra maimuţică va fi destul de sus, pe crengile unui copac, unde Şita nu ar îndrăzni să se urce.

Pentru a-şi ajunge scopul, i-a strigat panterei tot felul de cuvinte urâte ce-i treceau prin minte. O provoca să stea şi să se bată cu el, un bărbat, nu să alerge după o femelă. Cu toate acestea, Şita părea că nu-l aude şi continua să alerge după deliciosul

articol alimentar din faţa ei, pe care acum aproape că l-a ajuns. Tarzan nu era nici el mult în urmă, dar totuşi distanţa dintre fiară şi femelă era prea mică pentru a spera să mai poată ajunge carnivorul înainte de a o fi sfâşiat pe Tika.

Cu mâna dreaptă şi tot fugind, băiatul învârtea pe deasupra capului funia de iarbă. Singurul lucru ce nu l-ar fi voit era ca tocmai atunci să dea greş, de astă dată distanţa fiind mult mai mare decât a aruncat el vreodată cu arcanul fie chiar în practica sa zilnică. Dar, cu toate că distanţa ce îl despărţea de fiară era tot atât de mare pe cât era şi funia de lungă, vedea bine că nu i-a mai rămas altceva de făcut. Nu mai putea să se apropie de fiară înainte ca aceasta s-o fi ajuns pe Tika. Prin urmare, trebuia să arunce cu arcanul chiar de la distanţa aceea.

Deci, tocmai când Tika sărea să se agaţe de creanga de jos a unui copac uriaş şi tocmai când Şita se ridica în spatele ei s-o prindă, arcanul băiatului spintecă aerul ca fulgerul, rămânând o clipă suspendat în linie dreaptă, în timp ce laţul oscila deasupra capului sălbatic cu fălcile gata deschise. Apoi s-a aşezat aşa de bine pe gâtul galben al fiarei, parcă ar fi fost de când lumea acolo şi smucind repede de capătul din mână, a strâns laţul şi s-a înţepenit pe picioare, ca să reziste opintirii ce avea să vină când Şita se va azvârli să scape din arcan.

Ghearele carnivorului au bătut aerul în gol, câteva degete mai jos de pulpele maimuţei, tocmai în clipa când laţul se strângea de gâtul ei, oprind-o de la săritura ce proiecta s-o facă… şi aceasta cu o forţă care bufni fiara cu spatele de pământ. Şita s-a ridicat mai repede ca fulgerul… cu ochii aprinşi bătându-şi coastele furios cu coada şi fălcile căscate, din care a izbucnit o serie de răcnete hidoase, provocate de furia dezamăgirii.

L-a văzut atunci şi pe băiat: cauza ruşinii suferite era numai la zece-doisprezece metri de ea şi s-a repezit la el. Tika a scăpat. Lui Tarzan i-a

fost suficient să se asigure de aceasta, aruncând numai o privire spre copacul în care s-a refugiat ea. Şita, însă s-a repezit acum asupra lui.

Desigur era de prisos să-şi rişte viaţa într-o luptă inegală şi fără rost, dar cum era să scape ca să nu se bată cu această pisică furioasă? Iar, dacă era nevoit să se lupte cu ea, mai putea spera să rămână cu viaţă? S-a văzut nevoit să admită că situaţia sa nu era nicidecum de invidiat. Copacii erau prea departe pentru a spera să-i ajungă la timp, înaintea fiarei. Nu-i mai rămânea nimic de făcut, decât să stea locului şi să întâmpine atacul aprig al panterei.

În mâna dreaptă ţinea strâns cuţitul de vânătoare: o armă într-adevăr zadarnică, un fleac, pe lângă cele două şiruri de colţi enormi din fălcile puternice ale Şitei şi faţă de unghiile ei lungi şi ascuţite.

Cu toate acestea, tânărul lord Greystoke aştepta atacul fiarei cu aceeaşi resemnare curajoasă, cu care probabil vreunul din strămoşii lui a mers la o înfrângere şi moarte sigură, în lupta de la Senlac Hill pe Hastings.

Din sanctuarele lor de sus, de prin copaci, maimuţele urmăreau scena din poiană, strigând tot felul de insulte panterei şi diferite sfaturi lui Tarzan, deoarece premergătorii omului aveau, după cum era şi firesc, destule caracteristici omeneşti. Tika era foarte speriată. Striga întruna către maimuţoi să sară în ajutorul lui Tarzan, dar ei aveau acum altă treabă, să dea poveţe şi să se strâmbe. În tot cazul, gândeau unii, Tarzan nu era un Mangani de-al lor. Deci, pentru ce şi-ar risca ei vieţile în apărarea lui?

Şita, în ultima ei săritură, aproape că l-a prins pe băiat… dar băiatul nu mai era acolo. Rapidă era marea pisică, dar el era şi mai rapid. A sărit la o parte chiar în clipa când ghearele panterei erau să se înfigă în carnea lui moale; şi pe când Şita s-a prăbuşit bufnindu-se la pământ, Tarzan alerga spre cel mai apropiat copac din marginea poienii.

Pantera îşi veni în fire instantaneu şi răsucindu-se în loc, porni vijelios după prada ei, pe când funia tânărului Tarmangani se târa pe pământ după ea.

În reluarea goanei după Tarzan, Şita trecu pe după un tufiş mic. Era un amănunt fără nicio însemnătate, ce putea întâmpina în drum orice făptură din junglă de mărime şi greutatea Şitei… bineînţeles, dacă nu avea nicio funie atârnându-i în urmă.

Şita, avusese norocul acesta şi când se repezi din nou după Tarzan al maimuţelor, funia înconjură tufişul, se încurcă bine în el şi opri pantera brusc în loc. O clipă după aceea, Tarzan se afla în siguranţă, pe crengile cele mai de sus ale unui copac mic, până unde Şita nu-l putea urmări.

Cocoţat acolo, începea să arunce cu crenguliţe în fiara înfuriată. Îl imitară şi ceilalţi membri ai tribului, începând un bombardament în toată regula, cu crengi uscate sau fructe tari, tot ce le cădea la îndemână, până când Şita, turbată de furie şi muşcând mereu frânghia de iarbă, a reuşit, în cele din urmă, să o rupă în două.

Rămase apoi un moment în nedumerire, uitându-se fioros când la unul când la altul, din cei care o chinuiau, apoi, cu un ultim răcnet de furie, întoarse spatele, dispărând în încâlceala frunzişului din junglă. O jumătate de ceas mai târziu, tribul se afla din nou pe jos prin poiană, căutându-şi hrana, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Tarzan regăsise cea mai mare parte din funia sa şi era foarte ocupat cu împletirea unui laţ nou, iar Tika se aşezase jos lângă el: dovadă vădită că-şi făcuse alegerea. Tug se uita chiorâş la ei. Într-un rând, se apropiase cam mult şi Tika îşi rânjise colţii, mârâind, iar Tarzan îl primi cu aceeaşi atitudine. Tug, însă, nu căută să provoace altă ceartă. Părea că acceptă, după cum era obiceiul neamului, hotărârea femelei: aceea că a fost câştigată în lupta pornită pentru favorurile ei.

Ceva mai târziu, în timpul zilei, după ce-şi repară funia, Tarzan porni prin copaci, ducându-se la vânătoare. Simţea nevoia de carne cu mult mai mult decât tovarăşii săi, aşa că, pe când ei se mulţumeau cu fructe, ierburi şi nuci pe care le puteau obţine fără prea mari eforturi, Tarzan petrecea o bună parte umblând după vânat. Numai carnea acestora putea să îi satisfacă cerinţele stomacului şi să dea tărie şi rezistenţă enormilor săi muşchi, care creşteau zi cu zi pe sub pielea lui bronzată de arşiţa soarelui tropical.

Tug îl văzu plecând. După aceea, ca şi cum ar fi făcut-o din întâmplare, începu să-şi caute hrana tot pe mai aproape de Tika, până ajunse la vreo doi metri de ea. Aruncându-i o privire furişă, o observă că-l cântăreşte. Din ochi şi că nu are nici cea mai mică urmă de mânie în expresia figurii sale.

Îşi umflă doar enormul său piept şi se răsuci pe picioarele lui scurte, scoţând mârâituri ciudate din gât. De asemenea, îşi rânji buzele, făcând să i se vadă colţii.

Ce colţi mari şi frumoşi avea Tug! Nu se putea ca Tika să nu-i bage în seamă. Mai mult, începea chiar să-i admire sprâncenele groase, precum şi gâtul lui scurt, gros şi puternic. Ce fiinţă frumoasă era Tug! Iar el, măgulit de admiraţia vădită din ochii ei, se învârtea pe lângă ea, mândru ca un păun. După puţin, începu a-şi face în gând inventarul calităţilor şi se pomeni că le compară cu acelea ale rivalului său.

A mârâit cu dispreţ deoarece nu încăpea nicio comparaţie. Cine putea compara frumoasa lui blană cu urâţenia pielii goale şi netede a lui Tarzan? Cine mai putea găsi frumuseţe în nasul sărăcăcios al lui Tarmangani, după ce privise o dată nările largi ale lui Tug? Dar ochii lui Tarzan! Ce hidoşi, cu alb mult şi fără un pic de roşu pe margini! Tug ştia că ochii lui injectaţi de sânge erau frumoşi, deoarece îi văzuse reflectaţi în suprafaţa lucie a multor lacuri la care se adăpase.

S-a apropiat şi mai mult de Tika şi în cele din urmă, se aşeză lângă ea. Când Tarzan se întoarse de la vânătoare după câtva timp, o văzu pe Tika scărpinând, mulţumită, spinarea lui Tug. Rămase dezgustat.

Nici Tug nici Tika nu-l văzuseră când ieşise dintre copaci, în marginea poienii. Se opri o vreme acolo să-i privească, apoi, cu faţa întristată, le întoarse spatele, pierzându-se în frunzişul des din care apăruse câteva clipe mai înainte. Dorea acum să fie cât mai departe de cauza durerii sale sufleteşti. Suferea de cea dintâi strângere de inimă a unei iubiri neîmpărtăşite şi nu putea şti exact ce se petrecea cu el. Se gândi că poate era supărat pe Tug, dar atunci nu înţelegea pentru ce fugise, în loc să sară asupra lui şi să se bată până la moarte cu distrugătorul fericirii sale.

Mai credea că poate era supărat pe Tika; totuşi o avea neîncetat înaintea ochilor, tânără şi frumoasă, aşa că nu putea s-o vadă decât prin prisma iubirii sale, deci, ca pe obiectul cel mai de dorit din lume. Băiatul era setos de afecţiune. Încă de pe când era mic de tot şi până când săgeata otrăvită a lui Long străpunse inima ei sălbatică, Kala a fost pentru acest vlăstar de origine engleză, singura fiinţă drăgăstoasă pe care o cunoscuse vreodată.

Kala îşi iubise fiul adoptiv aşa cum ştiuse ea, în felul ei sălbatic şi furios de a iubi, iar Tarzan îi răsplătise iubirea cu o afecţiune reciprocă, deşi nu se manifesta mai mult decât era de aşteptat de la oricare din fiarele din junglă.

Numai după ce o pierduse, îşi dădu seama bietul băiat, cât de adâncă îi fusese dragostea ce nutrise pentru mama lui… căci aşa o considera el pe Kala. Văzuse în Tika, în ultimele câteva ceasuri, o fiinţă care ar fi putut-o substitui pe Kala… cineva pentru care să se bată şi să vâneze… cineva pe care să-l mângâie; dar visele lui erau acum zdruncinate din temelie.

Simţea în pieptul lui ceva care-l doare. Îşi puse mâna pe inimă, întrebându-se ce i s-a întâmplat. În mod vag, începu să atribuie această durere Tikăi. Cu cât se gândea mai mult la ea, aşa cum o văzuse ultima oară mângâindu-l pe Tug, cu atât mai mult îl durea ceea ce avea în piept. Scutură din cap şi mârâi, apoi porni înainte şi tot înainte prin junglă şi cu cât mergea mai departe, cu atât se gândea mai mult la necazurile sale, cu atât tindea mai mult la mizantropie iremediabilă.

Trecuseră două zile de când vâna singur… îi era urât şi se simţea foarte nefericit, dar se hotărâse să nu se mai întoarcă niciodată la tribul său. Nu putea să se împace cu gândul de a-i vedea pe Tug şi Tika mereu împreună. Pe când se legăna să sară de pe o creangă mare pe alta, Numa, leul şi Sabor, leoaica, trecură pe dedesubtul lui şi se făcu că-l muşcă de obraz. Era un fel de mângâiere şi asta. Tarzan a oftat adânc şi a aruncat în ei cu o nucă.

Mai târziu dădu peste mai mulţi războinici negri ai lui Mong. Era pe cale să arunce arcanul de gâtul unuia, care se găsea ceva mai departe de ceilalţi, când îşi încordă atenţia şi prinse interes pentru a ceea ce făceau sălbaticii.

Construiau o cuşcă în mijlocul cărării, acoperind-o cu crenguţele frunzoase. După ce îşi terminară lucrarea, construcţia lor abia se mai putea distinge. Tarzan se miră foarte mult, întrebându-se care va fi fost scopul căruia ar putea servi aceasta, precum şi motivul pentru care negrii, după ce terminaseră lucrarea, plecaseră înapoi spre satul lor.

Trecuse mai multă vreme de când Tarzan nu-i mai vizitase pe negri şi cam de mult nu mai privise el, din adăpostul copacului înalt care atârna peste gardul satului, la îndeletnicirile duşmanilor săi, printre care fusese şi ucigaşul Kalei. Cu toate că-i ura, pentru el era o distracţie să urmărească activitatea zilnică din sat, sau privind în dans

corpurile lor goale, în timpul cât săreau şi se suceau într-un simulacru de război.

Gândul de a privi acest spectacol l-a determinat şi de data aceasta să-i urmeze pe războinici înapoi spre satul lor, dar se înşelă în aşteptările sale, în seara aceea nefiind dans în sat. Totuşi, din ascunzişul său din copac, a văzut mici grupuri de negri aşezaţi în jurul foculeţelor din faţa colibelor, discutând evenimentele zilei.

A mai observat că în diferite colţuri mai întunecate ale satului s-au retras perechi izolate, vorbind şi râzând… şi totdeauna perechile erau formate din câte o tânără negresă şi din câte un războinic tânăr.

Îşi aplecă într-o parte capul şi rămăsese pe gânduri; mai înainte de a se culca în seara aceea, ghemuit în furca marelui copac de la marginea satului, gândurile sale erau numai la Tika şi mai târziu visele sale au fost cu ea… despre ea şi despre tinerii negri glumind şi râzând cu fetele din satul lor.

Tug plecase singur la vânătoare şi s-a îndepărtat de restul tribului. Mergea încet de-a lungul unei cărări de elefant, când descoperi că e blocată de tufişuri dese.

Ajuns acum la maturitate, Tug era o brută, având o fire extrem de violentă. Când i se punea ceva la cale, nu avea decât un singur gând: să învingă prin forţă şi tenacitate. Aşa şi acum: cum văzu că drumul îi este blocat, se năpusti furios asupra piedicii frunzoase din faţă, iar, după câteva clipe, se trezi într-o vizuină ciudată, din care nu mai putu înainta, cu toată străduania lui aprigă.

Muşcând cu colţii şi izbind cu labele în obstacolul din faţa sa, ajunse într-o stare de furie cumplită, vecină cu nebunia, dar totul a fost în zadar şi în cele din urmă, s-a convins şi el că trebuie să pornească înapoi.

Dar când să facă aceasta, necazul lui nu fu mai mic decât întâia oară, descoperind că un alt

obstacol se ridicase în spatele lui, în vremea cât se străduise să-l înlăture pe cel dintâi. Era prins în cursă. S-a zbătut, s-a chinuit şi s-a luptat frenetic să-şi recapete libertatea, până când a căzut sleit de oboseală; totul fusese zadarnic.

În zori de zi, o ceată de negri porni din satul, lui Mong în direcţia cursei construite cu atâta meşteşug în ziua precedentă, iar printre crengile copacilor, pe deasupra lor, un tânăr uriaş gol, plin de curiozitate îi urma să vadă ce se va întâmpla.

Manu, maimuţa cea mică, vocifera, ocărându-l pe Tarzan când trecu prin apropiere şi cu toate că nu se temea de băiat, cunoscându-l de multă vreme, strânse instinctiv lângă el şi mai mult trupul plăpând al tovarăşei vieţii sale.

Tarzan începu să râdă la vederea mişcării speriate a lui Manu, dar râsul lui a fost urmat de crisparea feţei şi de un suspin adânc. Ceva mai încolo, o pasăre cu pene strălucitoare şi viu colorate se păuna sub privirile de admiraţie ale prietenei sale, cu exteriorul mai puţin dotat de natură.

Lui Tarzan i se păru că tot ce există în junglă, complotase a-i aduce aminte că o pierduse pe Tika… deşi în fiecare zi văzuse aceleaşi tablouri, fără a fi reflectat prea mult asupra lor. Când negrii ajunseră la cursa lor, Tug deveni foarte năbădăios. A apucat de gratiile cuştii cu labele lui puternice şi le zgudui îngrozitor, mârâind teribil şi scoţând răcnete ce ar fi îngheţat sângele în venele negrilor, dacă nu s-ar fi ştiut în siguranţă.

Negrii erau încântaţi, pentru că, deşi nu construiseră cursa pentru acest om păros din copaci, totuşi captura era dintre cele mai bune. Tarzan ciuli urechile la auzul vocii maimuţoiului şi făcu numaidecât un ocol până ajunse în josul vântului dinspre cuşcă, adulmecând aerul în căutarea dârei de miros a prizonierului.

Nu a trecut decât de două-trei ori şi nările lui sensibile descoperiră mirosul cunoscut care-i arătă

identitatea captivului cu aceeaşi siguranţă cu care-l văzu pe Tug cu ochii. Da, era Tug şi numai el singur fusese prins. Tarzan rânji când se apropie de cursă, pentru a observa ceea ce vor face negrii prizonierului lor. Fără îndoială că-l vor ucide pe loc. Rânji din nou mulţumit. De acum înainte o va avea pe Tika numai pentru el şi nimeni nu-i va contesta dreptul asupra tinerei femele.

Şi, cum sta şi îi privea pe războinicii negri, îi văzu dând la o parte acoperişul de crengi frunzoase de pe cuşcă, legând-o cu funii şi începând s-o târască pe cărare în jos, spre satul lor.

Îi urmări până ce se pierdură din vedere atât negrii, cât şi cuşca în care se afla rivalul său zguduind gratiile închisorii sale şi răcnind furios tot felul de ameninţări la adresa negrilor, cu toate că ei nu-l înţelegeau. După aceea, tânărul sălbăticit se întoarse şi porni repede prin copaci, în căutarea tribului său şi a Tikăi.

La un moment dat, în timpul drumului, a surprins-o pe Şita cu familia ei într-un tufiş dintr-o poiană în miniatură. Pisica cea mare stătea întinsă pe pământ, pe când tovarăşa ei cu o labă pe faţa stăpânului ei sălbatic îi lingea părul moale de la gât.

Tarzan şi-a mărit pasul, aşa că acum aproape zbura prin codru şi nu a trecut mult până a găsit peste tribul antropoizilor printre care crescuse.

I-a văzut cu mult mai înainte ca ei să-l poată zări.

Pentru că, dintre toate fiinţele din junglă, nimeni nu umbla mai silenţios decât Tarzan al maimuţelor. I-a zărit pe Kama şi pe soţul ei căutându-şi împreună de-ale mâncării, trupurile lor păroase aproape frecându-se unul de altul. A văzut-o pe Tika singurică, dar, de acum încolo, gândi Tarzan, fata nu va mai avea nevoie să-şi caute singură hrana. Dintr-o singură săritură, apăru în mijlocul lor.

Apariţia lui provocă un cor de mârâituri furioase şi de spaimă, deoarece îi luase prin surprindere, dar nu era numai atât: trebuia să mai fi fost şi altceva, care să explice cauza pentru care maimuţoii rămaseră cu părul zburlit încă multă vreme după ce descoperiră identitatea noului venit.

Tarzan a observat faptul, după cum îl observase de multe ori în trecut: venirea lui bruscă printre ei îi punea întotdeauna în stare de agitaţie şi nelinişte un timp destul de mare şi că simţeau nevoia, cu toţii, ca să-l miroasă de câteva ori spre a se încredinţa că e într-adevăr Tarzan, ca să se liniştească.

Trecând printre ei, se îndreptă spre Tika, dar tânăra femelă se dete înapoi, la apropierea lui.

— Tika, zise el, eu sunt Tarzan. Tu aparţii lui Tarzan. Am venit după tine.

Maimuţa s-a apropiat puţin de el, examinându-l cu atenţie şi în cele din urmă, mirosindu-l ca şi cum ar fi vrut să-şi întărească impresia.

— Unde-i Tug? întrebă ea.

— L-au prins Gomanganii, îi răspunse Tarzan. Au să-l omoare.

La aceste cuvinte, văzu în ochii femelei o mare părere de rău. Tika părea a fi foarte tristă de soarta lui Tug, totuşi veni la Tarzan şi se lipi de el, iar tânărul lord de Greystoke îşi trecu un braţ pe după mijlocul ei.

În clipa când făcu aceasta, observă tresărind marea nepotrivire dintre braţul său neted bronzat de arşiţa soarelui şi blana neagră a fiinţei iubite. Îşi aminti, tot în clipa aceea, de laba tovarăşei Şita, pe gâtul soţului… nu exista nicio nepotrivire acolo.

S-a mai gândit la micul Manu, strângându-şi lângă el femeiuşcă… o pereche atât de potrivită, parcă aparţinuseră de când lumea unul altuia. Până şi mândrul păsăroi cu pene strălucitoare avea o mare asemănare cu tovarăşa sa mai puţin gătită ca el. Iar Numa, dacă nu ar fi fost coama lui stufoasă, ar fi semănat leit cu Sabor, leoaica.

Adevărat, era o diferenţă oarecare între fiarele masculine şi feminine de aceeaşi speţă, dar nu o deosebire atât de mare ca aceea care exista între Tarzan şi Tika. Tânărul nostru era foarte nedumerit. Trebuie să fi fost undeva o greşeală. Braţul lui a căzut de pe umărul Tikăi. Se trase încet, încet la o parte. Ea se uită la el curioasă, cu capul aplecat puţin într-o parte. Tarzan se ridică în toată înălţimea corpului său şi se bătu cu pumnul în piept. Ridică şi capul spre cer şi deschise gura. Din adâncul pieptului său s-a înălţat strigătul ciudat şi fioros al maimuţoiului victorios.

Tribul întreg îşi întoarse privirile spre el. El nu ucisese nimic şi nici nu era pe acolo vreun adversar pe care l-ar fi putut provoca cu strigătul său sălbatic.

De fapt, nu era niciun motiv anume pentru ceea ce făcuse Tarzan, aşa că ei îşi reluară fiecare treburile, dar îl pândeau cu coada ochiului, ca să nu fie surprinşi de o nebunie a lui subită. Şi cum maimuţoii îi pândeau fiecare mişcare, l-au văzut sărind într-un copac din apropiere şi dispărând din ochii lor. După aceea au uitat de el cu toţii, până şi Tika.

Ostaşii negri ai lui Mong, gâfâind şi plini de sudoare din cauza muncii lor şi oprindu-se adeseori pentru a se odihni, înaintau foarte încet spre satul lor. De câte ori erau în mişcare, fiara sălbatică din cuşca primitivă, urla şi răcnea, izbind şi scuturând de gratii, până ce făcea spume la gură. Zgomotul său era din cele mai hidoase.

În sfârşit, negrii aproape terminaseră drumul, făcând ultimul popas înainte de a porni mai departe, pentru a nu se opri decât în poiana din jurul satului lor. Nu lipseau decât doar câteva minute până să iasă din pădure şi fără îndoială că, atunci, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat.

O formă omenească trecu fără zgomot prin copaci, pe deasupra lor. O pereche de ochi ageri scrută cuşca şi numără războinicii. O minte atentă

şi îndrăzneaţă calcula şansele de reuşită ale unui plan oarecare, dacă ar fi fost pus în execuţie.

Tarzan îi privea pe negrii care stăteau întinşi la umbră, îi văzu sleiţi de oboseală; mulţi din ei adormiseră. El se apropie şi mai mult de ei fără să foşnească nicio frunză în trecerea lui printre crengi. Aşteptă apoi, cu răbdarea infinită a fiarei de pradă. Nu trecu mult şi numai doi războinici mai rămaseră să nu doarmă şi unul din ei moţăia.

Tarzan se încordă să sară, dar în clipa aceea negrul, care nu dormea, s-a ridicat şi a ocolit cuşca, până în spatele ei. Tarzan îl urmă prin copaci. Tug pândea mişcările războinicului, scoţând mârâituri surde. Lui Tarzan îi era teamă ca nu cumva antropoidul să-i trezească cu mârâiturile sale pe cei care dormeau. Şi atunci, într-o şoaptă pe care urechile negrului nu o putea distinge, Tarzan şopti numele lui Tug, atenţionându-l să păstreze tăcerea. Mârâiturile lui Tug încetară.

Negrul se apropie de spatele cuştii şi examină legăturile de la uşă; dar, tocmai pe când făcea aceasta, omul din copac se aruncă în spinarea lui. În aceeaşi clipă, un rând de degete ca oţelul i se încleştară în gât, înăbuşind strigătul care pornise de pe buzele războinicului. Tot atunci i se înţepeniră în umăr două şiruri de dinţi puternici, pe când o pereche de picioare i se încolăciră de mijloc.

Înnebunit de groază, negrul încercă să se desfacă de fiinţa tăcută din spatele său. Se aruncă pe jos rostogolindu-se de colo până colo, dar cu toate acestea degetele teribile din jurul gâtului îl sugrumau din ce în ce mai mult.

Negrul a deschis gura din care-i atârna limba umflată, iar ochii îi i-au ieşit din orbite, dar degetele nemiloase nu făceau decât să mărească strânsoarea.

Tug, martor ocular al acestei lupte, nu scotea niciun cuvânt. În micul lui creier sălbatic, se întreba fără îndoială care ar fi fost scopul lui

Tarzan de-l atacase pe negru. Nu uitase încă lupta recentă pe care o avusese cu băiatul, precum nici cauza acestei lupte. A văzut că trupul Gomanganului se înmoaie deodată şi după o convulsie, rămâne nemişcat.

Tarzan a sărit de pe victima sa, alergând către uşa cuştii, unde dezlegă cu degetele sale îndemânatice, cât putu mai repede, curelele ce o legau, ţinând-o închisă.

Tug nu ştia cum să-i ajute… nu era în stare să facă altceva decât să stea şi să-l privească pe Tarzan. Acesta împinse, după câteva clipe, uşa în sus şi Tug se strecură afară din cuşcă. La început maimuţoiul a intenţionat să se arunce spre negrii care dormeau, ca să-şi potolească răzbunarea plănuită pe când era închis, dar Tarzan nu-i permise să o facă.

În schimb, a târât cadavrul negrului în cuşcă, unde l-a proptit cu spatele de gratiile din dreapta. După aceea, a coborât uşa la loc, legând curelele aşa cum au fost mai înainte. Un zâmbet de mulţumire însenină trăsăturile băiatului la operaţia aceasta, deoarece una din principalele sale distracţii erau şi farsele făcute negrilor din satul Mong.

El îşi imagina de pe acum groaza pe care o vor resimţi la deşteptare când vor găsi hoitul tovarăşului lor închis în cuşcă în locul maimuţoiului, pe care, cu câteva minute mai înainte, îl ştiuseră acolo.

Tarzan şi Tug au pornit împreună prin copaci, blana păroasă a antropoidului frecându-se de pielea netedă a fiului de lord englez, în drumul ce îl făceau prin pădurea primitivă.

— Du-te înapoi la Tika, zise Tarzan. Este a ta. Tarzan nu o vrea.

— Tarzan şi-a găsit alta? întrebă Tug.

Tânărul englez plictisit dădu din umeri şi răspunse:

— Pentru orice Gomangan se găseşte câte o Gomangană; pentru Numa, leul, există Sabor, leoaica, pentru Şita există o femelă de acelaşi neam cu el; pentru Bara, cerbul; Manu maimuţica, pentru toate fiarele şi păsările din junglă se găseşte câte o tovarăşă de a lor. Numai pentru Tarzan nu există niciuna. Tug este maimuţă, Tika este maimuţă. Du-te la Tika. Tarzan este om. El va rămâne singur.

CAPITOLUL II — Tarzan în robie.

Războinicii negri lucrau în căldura umedă a umbrei înăbuşitoare a junglei. Săpaseră cu suliţele lor de război pământul negru de la suprafaţă, după ce dăduseră la o parte straturile groase de vegetaţie în putrefacţie. Acum aruncară afară din mijlocul cărării pământul săpat, folosindu-se la aceasta cu degetele lor cu unghii mari. Munca le era întreruptă de repetate odihne, în timpul cărora se întindeau pe jos, vorbind şi râzând, la marginea gropii pe care o săpau.

Îşi rezemaseră de trunchiurile copacilor din apropiere atât lungile lor scuturi ovale, de piele groasă de bivol, cât şi suliţele acelora care făcuseră săpătura. Sudoarea lucea pe pielea lor netedă şi neagră ca abanosul, sub care se vedeau muşchii rotunzi şi mlădioşi, în perfecţiunea naturală a sănătăţii robuste.

Un cerb, păşind atent de-a lungul cărării spre apă, se opri în loc la izbucnirea unui râs, care ajunse la urechile sale. A rămas un moment ca o statuie… nemanifestând alt semn de viaţă decât tremurătura nărilor lui delicate, apoi s-a întors şi a fugit, fără zgomot, îngrozit de prezenţa omului.

La o distanţă mai mică de acolo, în adâncul încâlcelii de nepătruns a codrului, Numa, leul, a ridicat uşor capul său masiv. A mâncat bine înainte de a se lumina de ziuă, aşa că era necesar un zgomot destul de mare ca să-l trezească.

Acum, ridicându-şi botul şi mirosind în aer, prinse atât mirosul rânced al cerbului, cât şi

mirosul tare al omului.

Dar, fiind sătul, scoase dezgustat un mârâit surd şi s-a furişat spre alte ascunzişuri.

Din copac în copac zburau ca săgeata păsări cu vocea înţepată şi pene strălucitoare. Maimuţe mici trăncănind şi ocărându-se între ele, săreau din creangă în creangă, pe deasupra războinicilor.

Negrii erau singuri, deoarece jungla, plină de nenumăratele vietăţi de acolo, este ca străzile pline de oameni ale unei capitale, cel mai singuratic loc din univers. Erau ei singuri, însă? Deasupra lor, legănându-se la mare înălţime pe una din crengile frunzoase ale copacului, un tânăr cu ochii căprui le pândea cu cea mai mare atenţie, fiecare mişcare.

Focul urii era stăpânit de dorinţa evidentă a băiatului de a cunoaşte scopul muncii negrilor. Unul dintre aceştia a fost şi acela care a ucis-o pe mult iubita lui mamă adoptivă, Kala. Din partea lor, nu se putea aştepta decât la duşmănie şi totuşi, îi plăcea să-i privească, avid cum era de a şti cât mai multe din obiceiurile oamenilor. A văzut cum creştea adâncimea gropii până când ajunse să fie o gaură mare, căscată cât lărgimea cărării… o gaură în care ar fi putut încăpea, la un moment dat, toţi cei şase inşi care o săpaseră.

Tarzan nu avea de unde să ştie care era scopul acestei munci grele. Când negrii au tăiat ţăruşi lungi, ascuţiţi la un capăt, iar pe celălalt l-au înfipt în pământ, în fundul gropii, mirarea-i crescu şi mai mult, îndeosebi când i-a observat pe negrii, aşezând crengi subţiri peste groapă, pe care le acoperă apoi cu pământul pe care-l scoaseră din groapă şi cu frunze, ascunzând cu totul vederii groapa ce o săpaseră.

După ce au terminat şi-au privit opera cu satisfacţie, ca şi Tarzan. Până şi pentru ochii săi atât de deprinşi, abia că mai rămânea o urmă slabă a faptului că bătrâna cărare de animale fusese scobită drept în mijloc.

Atât de absorbit era în meditaţiile lui asupra acelei gropi acoperite, că-i lăsă pe negrii să plece spre satul lor fără să se mai lege de ei, după cum îi era obiceiul care-l făcuse să devină spaima poporului lui Mong, acordându-i-se astfel şansa răzbunării şi o sursă inepuizabilă de distracţie.

Dar, oricât s-ar fi obosit el, totuşi nu era în stare să rezolve misterul gropii ascunse, multe din obiceiurile negrilor fiindu-i încă necunoscute şi străine. Ei nu au venit în jungla sa numai de câtva timp… fiind cei dintâi din neamul lor care au înlocuit supremaţia de veacuri a fiarelor ce sălăşluiau acolo.

Apucăturile oamenilor erau noi şi necunoscute lui Numa, leul, lui Tantor, elefantul, maimuţelor celor mari şi mici, precum şi tuturor celorlalte nenumărate animale din ţinuturi sălbatice…; ei aveau mult de învăţat de la aceste fiinţe negre, fără păr pe ele, care mergea pe picioarele din spate; învăţau foarte încet şi totdeauna învăţătura era spre nenorocirea lor.

Nu mult după plecarea negrilor, Tarzan a coborât uşor la pământ pe cărare. Mirosind bănuitor, a ocolit marginea gropii. Lăsându-se în genunchi, a scormonit şi a dat la o parte puţin pământ, până s-a văzut una din crengile transversale.

O mirosi şi pe aceasta, o atinse, apoi, aplecându-şi capul la o parte, o contemplă serios câteva minute. După aceea, o acoperi din nou, aranjând pământul tot atât de bine, ca şi negrii. Isprăvind, s-a aruncat din nou printre copaci şi a pornit în căutarea amicilor săi păroşi, marile maimuţe din tribul Ciuk. Într-un rând a trecut pe deasupra lui Numa şi se opri un moment ca să arunce cu un fruct în botul lui rânjit, insultându-l cu epitetele ca „mâncător de stârvuri”, „frate cu Dango”, hiena.

Leul, cu privirile sale aprinse de o ură cruntă, se uită în sus la făptura care dansa pe crengi deasupra lui. Din pieptul său ieşeau mârâituri surde, însă

puternice, iar furia cea mare transmitea ondulatei sale coade o mişcare iute, ca a unui vârf de bici.

Dându-şi seama, după experienţa din trecut, de zădărnicia unei dispute de la distanţă cu Tarzan, îi întoarse spatele, pornind prin vegetaţia încâlcită, care îl scoase din raza ochilor chinuitorului său. Acesta dând drumul unei serii finale de adjective puţin măgulitoare la adresa duşmanului care se depărta, îşi reluă drumul prin pădure.

După vreun alt kilometru şi ceva de mers, o schimbare bruscă de vânt aduse până la nările sale delicate un miros foarte cunoscut, emanând foarte de aproape, iar după câteva clipe a apărut înaintea ochilor săi o masă enormă, cenuşie, care îşi croia drum încet prin pădure.

Tarzan rupse o crenguliţă, iar la auzul acelei trosnituri atât de neaşteptate făptura enormă se opri brusc, ciulind o pereche de urechi cât toate zilele, pe când o trompă lungă şi scurtă fu repezită înainte, bălăbănind în toate părţile, în căutarea mirosului vreunui inamic. În acelaşi timp, doi ochi mici, cu vederea slabă, se uitau bănuitor de jur împrejur, căutându-l inutil pe autorul acelui zgomot care-i tulburase drumul liniştit.

Tarzan a început să râdă cu hohot şi s-a apropiat şi mai mult, până a ajuns chiar deasupra pachidermului.

— Tantor! Tantor! strigă el. Până şi Bara, cerbul, e mai puţin fricos decât tine… Tantor, elefantule, cel mai mare dintre toate animalele din junglă. Tu, care eşti mai tare decât Numa de mai multe ori de câte degete am eu la picioare şi la mâini, tu, Tantor care poţi dezrădăcina copaci mari, începi să tremuri de frică la zgomotul unei crenguţe rupte.

Singurul răspuns a lui Tantor fu un sunet huruit, care putea fi luat ca semn de dispreţ sau de uşurare, mai ales că trompa urechile şi codiţa îşi reluară poziţiile lor normale…; totuşi, ochii tot se mai învârteau în căutarea lui Tarzan.

Pachidermul, însă nu fu lăsat să aştepte mult, căci numai o clipă mai târziu, tânărul sări uşor pe ceafa lată a vechiului său prieten. Apoi, culcându-se de-a lungul spinării animalului, începu să bată toba cu vârful degetelor de la picioare pe pielea groasă, iar cu degetele de la mâini îl scărpina pe sub urechi, vorbindu-i şi povestindu-i ce se mai întâmplase prin junglă, ca şi cum animalul acesta enorm ar fi înţeles fiecare cuvânt rostit.

Mult îl mai putea face Tarzan pe Tantor să înţeleagă! Cu toate acestea, deşi convorbirea animalelor sălbatice era mai presus de această namilă din junglă, totuşi, sta clipind din ochi şi legănându-şi uşor trompa, ca şi cum ar fi sorbit fiecare cuvânt cu cel mai mare interes.

Adevărul era că-i făcea plăcere vocea prietenoasă şi mâinile ce-l mângâiau după urechi, ca şi prezenţa lângă el a aceluia pe care îl purtase pe spate adeseori, pe când Tarzan, copilaş, se apropiase fără teamă de el, presupunând şi din partea elefantului aceeaşi prietenie de care inima lui era plină. La chemarea lui Tarzan, pachidermul ar fi venit de la distanţe mari… de oricât de departe, urechile sale agere ar fi putut distinge ţipătul de chemare al tânărului englez… iar, când Tarzan stătea aşezat pe ceafa lui, Tantor ar fi mers prin junglă în orice direcţie i-ar fi poruncit acesta care-l călărea.

Aceasta nu era decât puterea de dominare a omului asupra animalului şi era tot atât de completă şi cu efect ca şi cum amândoi ar fi înţeles perfect de bine originea ei, cu toate că niciunul nu o înţelegea.

Tarzan rămase pe spinarea lui Tantor mai bine de jumătate de oră. Timpul nu era o noţiune a existenţei lor. Viaţa, după concepţia lor, consta mai mult în a-şi menţine stomacurile pline.

În această privinţă, munca lui Tarzan era cu mult mai uşoară decât a lui Tantor, stomacul băiatului fiind mai mic şi fiind omnivor, putea să-şi

găsească hrana mai repede. Dacă nu găsea un tip de mâncare, erau multe altele la îndemână. Mai mult încă. Nu era atât de cusurgiu la mâncare ca Tantor, care nu ar fi mâncat decât coaja unor anume copaci şi lemnul lor, pe când de la alţii nu-i plăcea decât frunzele, preferinţe acordate ciclului anotimpurilor.

Tantor era nevoit să-şi petreacă cea mai bună parte din viaţă cu ghiftuirea imensului său stomac, pentru satisfacerea cerinţelor puternicilor săi muşchi. Acelaşi lucru se petrece cu toate celelalte ordine inferioare: vieţile lor sunt atât de ocupate, fie în căutarea hranei, fie cu procesul de digerare, că au prea puţină vreme pentru alte consideraţii. Fără îndoială că această piedică i-a ţinut în loc şi nu au progresat atât de repede ca omul. Care a avut mult mai multă vreme pentru cultivarea gândirii.

Totuşi aceste chestii nu prea îl tulburau pe Tarzan iar pe Tantor absolut deloc. Ceea ce ştia băiatul era că se simţea fericit în tovărăşia elefantului. Nu ştia de ce. Nu ştia că fiind o fiinţă omenească — normală şi pe deplin sănătoasă, simţea nevoia unei alte fiinţe vii asupra căreia să-şi reverse simpatia. Colegii de joacă din copilărie, maimuţele lui Ciule, deveniseră acum nişte brute enorme şi posomorâte. Nu simţeau şi nici nu inspirau decât foarte puţină afecţiune. Cu maimuţoii mai tineri, Tarzan se mai juca uneori. Îi iubea chiar în felul său sălbatic, dar ei erau departe de a fi tovarăşi satisfăcători, printre care să se simtă liniştit.

Tantor era un munte mare de calm şi stabilitate. Putea găsi odihnă şi mulţumire întins pe spatele lui şi gemând, în urechile sale mari, speranţe şi aspiraţii mai vagi… în acele urechi pe care animalul le bătea alene, ca şi cum ar fi înţeles totul. Dintre toate animalele din junglă. Tantor acaparase cea mai mare dragoste a lui Tarzan de când Kala dispăruse dintre cei vii. Uneori Tarzan

se întreba cu mirare dacă această simpatie era reciprocă. Era însă un fapt greu de ştiut.

Nu a fost decât chemarea stomacului — cea mai insistentă şi mai impunătoare dintre toate chemările pe care le cunoaşte jungla — care îl făcu pe Tarzan să apuce din nou prin copaci, în căutarea hranei, lăsând pe Tantor să-şi continue într-o direcţie opusă, călătoria întreruptă.

Căutările lui Tarzan durară mai bine de un ceas. Un cuib înalt îi dădu câteva ouă proaspete. Fructe, coacăze şi câteva rădăcini de plante, îşi găsiră locul în meniul său, în ordinea în care au fost găsite, deoarece el nu căuta o astfel de mâncare. Carne, carne, carne! Aceasta era ceea ce vâna Tarzan al maimuţelor întotdeauna, dar uneori carnea îl ocolea, după cum se întâmplase şi azi. Dar, pe când cutreiera jungla, creierul lui activ nu era ocupat nu numai cu vânătoarea, ci şi cu multe alte subiecte. Avea obiceiul să-şi amintească, adeseori, evenimentele petrecute în ziua sau orele precedente.

Retrăi deci, clipele în care a fost împreună cu Tantor, se gândi şi la negrii care săpaseră şi asupra rostului acoperirii gropii şi a părăsirii ei.

Se întreba întruna cu mirare, care să le fi fost scopul. Compara percepţiile şi ajungea la raţionamente. Compara raţionamentele şi ajungea la concluzii nu totdeauna din cele mai exacte, e adevărat aceasta, dar cel puţin îşi întrebuinţa creierul pentru scopul orânduit de Cel de Sus, ceea ce lui îi era mai puţin greu, nefiind împiedicat de raţionamentele altora de mâna a doua şi de obicei, greşite.

Pe când stătea pe gânduri, a apărut deodată pe ecranul minţii sale, o vedenie: o făptură enormă, de culoare cenuşiu închisă, mergând greoi pe cărarea de animale din junglă.

Instantaneu şi-a încordat atenţia. Dar, cum hotărârea şi punerea în execuţie se întâmplau, de regulă, simultan, a pornit printre crengile

copacilor, mai înainte ca rezolvarea misterului groazei să se fi lămurit bine în mintea lui.

Sărind din creangă în creangă, s-ar putea zice că zbura pe terasa mijlocie pe unde copacii creşteau mai apropiaţi unii de alţii. Alteori sărea jos pe pământ, alergând cu uşurinţă pe urme de vegetaţie în putrezire, apoi din nou prin copaci, pe acolo pe unde tufişurile de dedesubt îi împiedicau mersul rapid pe jos.

În graba şi neliniştea lui, îşi pierdu prudenţa. Precauţia inerentă fiarei nu mai exista în faţa impulsivităţii omului, aşa că se şi întâmplă să intre într-o poiană mare, fără să se mai gândească la ce ar putea să fie acolo sau de partea cealaltă.

Aproape pe la jumătatea poienii, în drumul său şi numai la câţiva metri mai încolo, văzu zburând din nişte bălării înalte câteva păsăruici care ciripeau cu îndârjire. Tarzan apucă imediat într-o parte, ştiind prea bine care era animalul a cărui prezenţă o proclamau acele santinele micuţe. Tot în acelaşi timp, însă Butto, rinocerul, se ridică greoi pe scurtele sale picioare şi atacă furios.

Butto atacă întotdeauna la întâmplare. Vederea lui slabă nu-l ajută să distingă decât la distanţe mici şi ar fi greu de spus dacă impetuozităţile lui fără rost sunt datorate panicii sau fricii, când încearcă să scape sau sunt datorate temperamentului violent care i se atribuie în general.

În tot cazul chestia aceasta, ar avea destulă importanţă pentru cel atacat, dacă nu s-ar întâmpla să fie prins şi azvârlit în aer când, cu foarte rare excepţii, nu îl va mai interesa nimic după aceea. Azi se întâmplă ca Butto să pornească în direcţia lui Tarzan ca să străbată cei câţiva metri de iarbă înaltă care-i despărţea. Întâmplarea îl îndrepta spre băiat, apoi când l-a văzut, a pornit furios la atac, însoţit de o serie de sforăituri puternice.

Păsărelele fâlfâiau din aripi, dând ocol uriaşului animal care le procura involuntar o parte din hrana

lor. Printre crengile copacilor de la marginea luminişului, vreo douăzeci şi mai bine de maimuţe clănţăneau şi ocărau, refugiindu-se speriate în vârful copacilor, la auzul sforăiturilor fiarei.

Numai Tarzan părea indiferent.

S-a oprit drept în drumul atacantului. Nu a avut timp să-şi caute adăpost în copacii de partea cealaltă a poienii, dar nici nu-i trecea prin gând să-şi întârzie drumul din cauza lui Butto. A mai avut el de-a face cu acest animal stupid mai înainte, aşa că nutrea pentru el un dispreţ formidabil.

Acum Butto îl şi ajunsese, cu capul aplecat în jos şi cu cornu-i lung şi puternic înclinat pentru opera îngrozitoare pentru care îl crease natura. Însă, când izbi în sus, arma-i zgârie aerul, căci Tarzan se căţărase repede sus, cu o săritură pisicească ce îl duse pe deasupra cornului ameninţător, până pe spatele lat al rinocerului. O altă săritură şi fu jos pe pământ în spatele fiarei, alergând ca o căprioară spre copaci.

Butto, furios şi mistificat de dispariţia ciudată a prăzii sale, se întoarse şi atacă cu furie în altă direcţie, care, de astă dată, se întâmplă să nu fie aceea în care fugise Tarzan. Astfel băiatul putu ajunge fără grijă până la copaci şi să-şi continue drumul prin pădure. La o distanţă oarecare, Tantor înainta hotărât pe cărarea bătătorită, iar în altă direcţie, un războinic întins cu urechea la pământ, asculta cu atenţie în mijlocul cărării.

După puţin, a auzi şi sunetul aşteptat: pârâitul crengilor şi foşnetul care anunţa apropierea unui elefant. Alţi războinici pândeau în dreapta, în stânga şi în alte părţi ale pădurii. Un semnal uşor, trecând de la unul la altul, înştiinţa până şi pe cel mai îndepărtat că vine vânatul. Porniră atunci spre cărare, luând poziţii în copaci, în josul vântului, de la punctul pe unde trebuia să treacă Tantor.

După aceea, aşteptară în tăcere şi nu a trecut mult până ce răbdarea le-a fost răsplătită de

apariţia unui elefant cu colţi mari, a căror cantitate de fildeş le-a făcut inimile să palpite de lăcomie.

De abia trecuse elefantul de posturile unde se cocoţaseră negrii, când aceştia au coborât la pământ. Acum nu mai păstrau tăcere, ci băteau din palme şi strigau cât puteau. Tantor s-a oprit o clipă, cu trompa şi coada ridicată şi cu urechile lui ciulite, apoi a pornit în josul cărării cât putu mai repede, drept către groapa acoperită, în fundul căreia erau înfipţi ţăruşi cu vârful ascuţit în sus.

În urma lui veneau războinicii zbierând şi silindu-l să-şi păstreze ritmul rapid, care nu i-ar fi îngăduit o examinare atentă a terenului din faţa lui Tantor, elefantul, care s-ar fi putut întoarce să-şi împrăştie adversarii dintr-un singur atac, dar, fugea acum ca o căprioară speriată… Iar în spatele tuturor, venea Tarzan, alergând cu iuţeala şi agilitatea unei veveriţe, deoarece a auzit strigătele războinicilor şi le-a interpretat exact. Într-un rând, a scos şi el un strigăt prelung şi pătrunzător, care a făcut să răsune pădurea, dar Tantor, în panica ce-l stăpânea, ori nu auzea ori că, auzind, nu îndrăznea să se oprească, pentru a asculta avertismentul.

Uriaşul pachiderm nu era decât la câţiva metri de moartea ascunsă care-i pândea drumul, iar negrii, siguri de succes, ţipau şi dansau în urma lui, învârtind suliţele pe deasupra capetelor, ca şi cum ar fi celebrat cu anticipaţie câştigul fildeşului splendid al prăzii lor. Fără să mai pomenim de carnea de elefant cu care se vor sătura în noaptea aceea. Atât de intensă le era bucuria, încât niciunul nu a observat trecerea unei alte fiare pe deasupra capetelor lor. Nici Tantor nu a văzut-o şi nici nu a auzit-o, cu toate că Tarzan i-a strigat de câteva ori să se oprească.

Câţiva paşi încă şi Tantor se va prăbuşi în ţăruşii ascuţiţi din groapă. Tarzan aproape că zbura printre copaci, până când a venit în dreptul animalului care fugea, apoi a trecut dincolo de el; iar, pe marginea gropii, băiatul s-a lăsat pe pământ.

În centrul cărării. Tantor aproape că era să-l calce în picioare, când ochii lui slabi au putut distinge şi recunoaşte pe vechiul său prieten.

— Stai! strigă Tarzan.

Animalul uriaş s-a oprit în faţa palmei ridicate a băiatului.

Tarzan s-a întors puţin în loc şi a izbit cu piciorul în pământul ce acoperea groapa, îndepărtând o parte din el. Tantor a văzut şi a înţeles totul într-o clipă.

— La luptă! i-a strigat Tarzan. Uite-i că vin!

Însă Tantor elefantul este un morman de nervi, iar acum era covârşit de spaimă. Înaintea lui se căsca groapa. La dreapta şi la stânga era jungla primitivă, neatinsă de nimeni. Prin urmare, scoţând sunete furioase din trompă, enormul animal s-a întors deodată la stânga, pornind prin vegetaţia încâlcită care ar fi oprit pe oricine, altcineva.

Tarzan a rămas pe marginea gropii şi zâmbea, văzând fuga ruşinoasă a lui Tantor. Dar negrii vor sosi în curând la faţa locului. Deci, cel mai bun lucru era să dispară în arenă.

A întins piciorul drept, să facă un pas dincolo de marginea gropii, dar, cum şi-a lăsat greutatea corpului pe piciorul stâng, pământul s-a scufundat sub el. A făcut un singur efort să se arunce înainte, dar era prea târziu. A pornit pe spate şi în jos, fără să se mai poată opri, spre ţăruşii ascuţiţi din fundul gropii…

Când, după un minut-două, s-au apropiat şi negrii, au văzut de la distanţă că Tantor le-a scăpat, deoarece gaura din acoperământul gropii era prea mică să fi putut trece corpul unui elefant. La început au crezut că prada lor, după ce a pus un picior pe acoperământ, a observat primejdia şi s-a retras, dar când s-au apropiat de marginea gropii şi s-au uitat înăuntru, au rămas cu ochii holbaţi de uimire, pentru că în fundul gropii zăcea în nesimţire un uriaş alb, gol.

Unii au avut prilejul să-l zărească pe acest zeu al pădurii şi s-au dat în lături cu groază, smeriţi faţă de acela de care au crezut că posedă puterile miraculoase ale unui demon, dar ceilalţi care mai erau acolo au trecut în faţă. Gândindu-se numai că au prins un inamic. Tot dintre aceştia au fost şi aceia care au sărit în groapă şi l-au scos pe Tarzan.

Nu era nicio rană pe corpul lui. Niciunul din ţăruşii ascuţiţi nu a intrat în el… numai un locşor umflat la baza craniului arăta natura loviturii sale. Căzând pe spate, s-a lovit de latura unui ţăruş, pierzându-şi cunoştinţa.

Negrii au descoperit aceasta numaidecât şi nu şi-au pierdut vremea, ci s-au grăbit să-l lege de mâini şi de picioare mai înainte ca prizonierul lor să-şi poată veni în fire, deoarece au învăţat să poarte respect acestui om bizar care trăia la un loc cu oamenii păroşi de prin copaci.

Nu au apucat să-l ducă decât o distanţă scurtă, când genele lui Tarzan au început să fluture deschizându-se. În primul moment s-a uitat mirat în jurul lui. Revenindu-şi complet în fire şi-a dat seama de seriozitatea nenorocirii sale. Obişnuit din copilărie să nu depindă decât de propriile sale resurse, nu a căutat nici acum ajutor din exterior, ci şi-a concentrat toată gândirea pentru căutarea posibilităţilor de scăpare care se aflau în limita puterilor sale.

Nu îndrăznea să încerce tăria legăturilor în timpul cât negrii îl duceau pe sus, temându-se ca nu cumva să înceapă a bănui ceva şi apoi să i le întărească. După puţin, au descoperit că şi-a venit în fire. Neavând nicio poftă să poarte pe sus un om atât de greu pe căldura sufocantă din junglă, l-au pus pe picioare silindu-l la drum, prin împunsături de sulițe, deşi toate mişcările lor erau smerenia superstiţioasă pe care le-o inspira.

La descoperirea că împunsăturile lor nu provocau nicio suferinţă, smerenia lor a crescut într-atâta, încât nu i-au mai făcut nimic, crezând pe

jumătate că acest uriaş alb era o fiinţă supranaturală şi imună la dureri. Când s-au mai apropiat de sat, au început să scoată strigătele lor de victorie ale războinicilor învingători, aşa că atunci când au ajuns la poartă, dansând şi mişcându-şi lăncile, o mulţime mare de bărbaţi, femei şi copii s-au adunat acolo, ca să-i întâmpine şi să audă povestea aventurii lor.

Când privirile sătenilor au căzut asupra prizonierului, au rămas cu gura căscată, neputând să-şi creadă ochilor. Luni de zile au trăit într-o groază permanentă de acest demon îngrozitor, pe care puţini din ei au putut să-l vadă şi să mai trăiască după aceea, pentru a-l putea descrie şi altora.

Au dispărut ostaşi de pe drumuri, aproape din ochii întregului sat şi din mijlocul tovarăşilor lor atât de misterios şi de complet, ca şi cum i-ar fi înghiţit pământul, iar mai târziu, în timpul nopţii, cadavrele lor cădeau ca din ceruri, în mijlocul străzii satului. Această creatură înspăimântătoare a apărut noaptea prin colibele din sat, unde a omorât şi a dispărut, lăsând în urma lor printre colibe, alături de morţi, dovezi bizare şi îngrozitoare că posedă un umor de neînchipuit.

Acum îl aveau în mâinile lor. De acum nu-i va mai îngrozi. Încet-încet şi-au dat seama şi de aceasta. Cu un strigăt furios, o femeie s-a repezit şi l-a lovit pe Tarzan în obraz. Încă una o imită şi după aceea alta şi alta, până când Tarzan al maimuţelor a fost înconjurat de o mulţime de indigeni, aproape bătându-se între ei care de care să-l lovească sau să-l zgârie mai mult.

Atunci, Mong, şeful satului, a venit şi a început a-i ciomăgi cu coada suliţei, gonindu-i de lângă victimă.

— Îl vom păstra până la noapte, zise el.

În timpul acesta, Tantor departe de tot în junglă, după ce se linişti de spaima care a tras-o, a rămas

locului cu urechile ciulite şi cu trompa ondulând-o nervos.

Ce trecea oare prin circumvoluţiile creierului său sălbatic? Nu cumva se gândea să-l caute pe Tarzan? Dar era el în stare să-şi amintească şi să măsoare serviciul pe care i l-a făcut tânărul? Despre aceasta nu încăpea nicio îndoială. Simţea el vreo recunoştinţă? Şi-ar fi riscat propria lui viaţă ca să-l scape pe Tarzan, dacă ar fi ştiut primejdia ce-l aştepta pe prietenul său?

Este foarte îndoielnic. Oricine cunoaşte elefanţii se vor îndoi de aceasta. Englezii care au vânat destul de multă vreme cu elefanţi prin India, vor spune că nu au auzit niciodată vreun exemplu în care unul din aceste animale să se fi dus în ajutorul unui om în primejdie, chiar dacă acela i-ar fi arătat întotdeauna prietenie. De aceea, e îndoielnic că Tantor ar fi încercat să-şi învingă frica instinctivă de negri şi să caute a veni în ajutorul lui Tarzan.

Ţipetele negrilor furioşi au ajuns slab şi de departe la urechile sale atât de simţitoare, iar Tantor s-a întors ca şi cum ar fi fost îngrozit şi se gândea să fugă… l-a oprit însă ceva necunoscut. S-a întors din nou şi ridicând trompa, a dat drumul unui sunet pătrunzător. După aceea ascultă cu nerăbdare. În satul îndepărtat unde Mong a făcut ordine, vocea răsunătoare a lui Tantor abia a fost auzită de negri, dar pentru urechile agere ale lui Tarzan acel strigăt avea o semnificaţie aparte.

Aceia care l-au prins îl duceau spre colibă, unde ar fi putut să fie închis şi păzit până la noapte, când avea să înceapă orgia ce-l va duce la moarte prin tortură.

Auzind însă notele îndepărtate ale lui Tantor, Tarzan s-a oprit, înălţându-şi capul şi dând drumul unui răcnet atât de înspăimântător, că prin spinarea negrilor care-l păzeau, fiind atât de superstiţioşi, au trecut fiori de spaimă şi s-au îndepărtat în grabă de el, cu toate că braţele prizonierului erau strâns legate la spate.

S-au oprit în jurul lui, cu suliţele ridicate, gata să-l străpungă, până când a trecut momentul în care el ascultă un răspuns…: din depărtare s-a auzit alt strigăt, iar Tarzan. Satisfăcut, a pornit din nou spre coliba unde trebuia să fie închis provizoriu.

După-amiaza trecea încet de tot. Tarzan auzea zgomotul pregătirilor ce se făceau în satul pentru ospăţ. Pe uşa colibei putea vedea femeile aprinzând focurile şi umplându-şi căldările cu apă… mai presus însă de toate, auzul său era încordat să prindă din junglă zgomotul sosirii lui Tantor. Deşi nu prea credea în venirea lui.

Îl cunoştea el bine. Mai bine decât se cunoştea Tantor însuşi. Ştia ce inimă timidă bate în pieptul acela uriaş. Cunoştea panica pe care mirosul Gomanganilor îl inspira enormului animal, aşa că odată cu apropierea nopţii, a dispărut şi această speranţă din inima lui Tarzan, care cu stoicismul calm al fiarei sălbatice care era, s-a resemnat aşteptându-şi în linişte soarta.

Toată după-amiaza s-a străduit întruna cu legăturile de la încheieturile mâinilor. Tari erau şi strâns le-au legat negrii, dar sub sforţările lui necontenite începeau să slăbească încet.

Va putea deci să-şi elibereze mâinile înainte de a veni să-l ducă la căsăpit şi în această eventualitate şi-a lins buzele cu anticipaţie, zâmbind rece şi posomorât. Avea destulă imaginaţie să-şi închipuie carnea moale prinsă în degetele sale ca oţelul şi cum i s-ar înfunda dinţii în creierul duşmanului. Avea de gând să-i facă să guste din furia lui de mai înainte de a-l putea copleşi ei.

În sfârşit, au venit să-l ia — războinici machiaţi pe faţă şi cu pene în cap — mai urâţi decât a avut intenţia natura să-i facă. Au venit şi l-au împins afară, unde sosirea lui a fost întâmpinată cu strigătele sălbatice ale sătenilor adunaţi în faţa colibei să-l vadă.

După aceea, l-au condus spre stâlpul de tortură: pe când îl împingeau cu brutalitatea care preceda legarea victimei pentru dansul morţii ce în curând avea să înceapă în jurul său. El şi-a încordat puternicii săi muşchi şi cu o singură smucitură puternică, a rupt curelele de la mâini, desfăcute pe jumătate de mai înainte. Ca şi gândul a fost repeziciunea cu care a sărit printre războinicii mai aproape de el. O lovitură şi un negru s-a rostogolit la pământ, iar omul-fiară, mârâind şi scrâşnind, sări în pieptul altuia.

Colţii i s-au înfipt imediat în beregata adversarului, apoi jumătate din negrii au sărit asupra lui, doborându-l la pământ. Izbind, sfâşiind şi muşcând, aşa cum l-a învăţat să se bată lumea sa adoptivă, ca o fiară încolţită. Puterea, agilitatea, curajul şi inteligenţa sa îl făceau egalul a doisprezece negri, în lupta piept la piept… totuşi. Tarzan nu putea spera să-i înfrunte cu succes.

Încet, încet, îl dovedea cu toate că vreo douăzeci din ei sângerau din răni grele, iar doi zăceau nemişcaţi călcaţi în picioare sau dedesubtul combatanţilor care se rostogoleau de dintr-o parte în alta. L-au învins, dar au fost ei în stare să-l ţină aşa până să-l lege? O jumătate de oră de încercări disperate i-a convins că nu o puteau face, aşa că Mong, ca un bun rege ce era, a dat ocol luptei de departe, strigă un ostaş să-l străpungă cu lancea. Ostaşul a pătruns, puţin câte puţin, în învălmăşeala aceea grozavă, apropiindu-se de victima sa. Stătea cu suliţa gata, deasupra capului, aşteptând momentul care va expune o parte vulnerabilă a trupului băiatului, ca să poată da împunsătura fără să primejduiască pe vreun negru.

Ostaşul cu lancea se apropia, urmând mişcările şi răsucelile combatanţilor. Mârâiturile tânărului crescut printre maimuţe făceau să-i treacă fiori reci prin şira spinării, îndemnându-l să aibă grijă, ca nu cumva să nu-l nimerească la prima lovitură, să se

pomenească la îndemâna atacului acelor mâini puternice şi a colţilor nemiloşi.

În sfârşit, a găsit momentul prielnic, ridică suliţa şi-a încordat muşchii sub pielea ca abanosul şi a auzit din junglă chiar de lângă sat, un zgomot puternic de crengi, de parcă s-ar fi apropiat un tanc al armatei modeme, cu iuţeala unui tren accelerat. Mâna cu suliţa s-a oprit în aer, iar negrul a aruncat o privire rapidă spre locul de unde s-a auzit zgomotul, după cum au făcut şi negrii care nu luptau cu uriaşul alb.

La lumina slabă a focurilor, au văzut o masă enormă, mai înaltă decât gardurile satului. Au mai văzut gardul încovoindu-se înăuntru, rupându-se, ca şi cum ar fi fost de trestie şi apărând prin deschizătura produsă de elefant, care venea de zor spre ei. S-au împrăştiat în dreapta şi în stânga, cuprinşi de groază. Unii, care erau mai la marginea câmpului de luptă cu Tarzan, au auzit şi au văzut de ce era vorba şi au putut să scape, dar vreo şapte sau opt erau atât de înfierbântaţi de luptă, că nici idee nu aveau de sosirea şi atacul puternicului elefant.

Tantor s-a repezit asupra lor. S-a oprit chiar deasupra lor şi a întins trompa-i sensibilă printre ei ca un şarpe, căutând până a dat de Tarzan, plin de sânge, dar încă viu.

Un războinic şi-a ridicat privirile. Deasupra lui a apărut trupul pachidermului, ai cărui ochi mici scânteiau reflectând flacăra foculeţelor… ochi răi, înfiorători, teribili. Războinicul scoase un strigăt, iar în clipa aceea trompa elastică îl încercui, l-a ridicat sus de tot, de la pământ şi l-a aruncat departe, după cei care fugeau.

Încă unul şi încă unul smuci Tantor pe deasupra lui Tarzan, aruncându-i în dreapta şi în stânga, unde rămâneau sau gemând greu şi nemişcaţi, după cum şi moartea îi ajungea mai repede sau mai încet.

În depărtare, Mong şi-a strâns războinicii, îmbărbătându-i. Ochii lui lacomi au observat marii colţi de fildeş ai elefantului. Deoarece a trecut prima clipă de panică, acum îşi îndemna oamenii să atace elefantul cu suliţele, dar pe când ei se îndreptară spre atac, Tantor l-a aruncat pe Tarzan pe ceafa lui cea lată, apoi, răsucindu-se în loc, a pornit spre junglă prin ruptura pe care a făcut-o în palisada satului. Vânătorii de elefanţi, poate că au dreptate când susţin că acest animal nu ar fi făcut un asemenea serviciu unui om, dar pentru Tantor, Tarzan nu era om… nu era decât un animal, un tovarăş de junglă. Tantor şi-a plătit obligaţia faţă de Tarzan, cimentând şi mai mult prietenia ce exista între ei încă de când Tarzan, băieţaş cu pielea bronzată de soare, călărea pe spatele enorm al lui Tantor prin jungla luminată de lună, sub stelele ecuatoriale.

CAPITOLUL III — Lupta pentru Balu.

Tika a devenit mamă. Pe Tarzan îl interesa foarte mult faptul, în realitate chiar mai mult decât pe Tug, tatăl.

Tarzan ţinea foarte mult la Tika. Chiar grijile unei maternităţi în perspectivă nu au pus capăt vieţii fără grijă a tinereţii, iar Tika a rămas aceeaşi tovarăşă veselă de joacă de odinioară, chiar la o vârstă în care alte femele din tribul lui Ciuk se învestmântau în demnitatea posomorâtă a vârstei. Tika tot mai simţea plăcere în jocurile primitive „dea ascunselea” şi „de-a prinselea”, pe care mintea fertilă le inventa.

Jocul „de-a prinselea” prin vârful copacilor era tot ce poate fi aţâţător. Tarzan găsea o mare plăcere în acest joc, dar maimuţoii cu care a copilărit au părăsit de mult asemenea ocupaţii copilăreşti. Tikăi însă, i-a făcut plăcere acest joc, până nu i-a sosit puişorul… dar odată cu acest eveniment şi ea se schimbă.

Evidenţa acestei schimbări nu numai că l-a surprins pe Tarzan, dar l-a şi necăjit în mare

măsură. Într-o dimineaţă a văzut-o pe Tika aşezată pe creanga groasă şi joasă a unui copac, strângând ceva la sânul ei păros, ceva micuţ de tot care scâncea şi se frământa într-una. Tarzan s-a apropiat, cuprins de acea curiozitate comună tuturor creaturilor înzestrate cu creier, trecute dincolo de stadiul microscopic.

Tika şi-a întors ochii în direcţia lui şi l-a strâns şi mai tare la piept pe mititelul care scâncea. Tarzan s-a dat mai aproape. Tika s-a îndepărtat, rânjindu-şi colţii. În toate episoadele ce l-a legat de Tika, niciodată nu i s-a întâmplat să-şi rânjească colţii la el. Decât doar în joc. Dar acum ea nu avea nicidecum aerul că s-ar juca.

Tarzan şi-a trecut gânditor degetele prin părul negru şi des şi-a aplecat puţin capul într-o parte şi privea ţintă înainte. Apoi s-a dat mai aproape, întinzându-şi gâtul ca să poată vedea mai bine ceea ce Tika strângea la sân Ea se dădu din nou la o parte, rânjindu-şi buza de sus, într-un mârâit prevenitor. Tarzan însă a întins o mână binişor, ca să atingă obiectul din braţele Tikăi, iar ea cu un mârâit teribil s-a repezit asupra lui.

Colţii ei s-au înfipt adânc în carnea antebraţului său, mai înainte ca Tarzan să-l fi putut trage înapoi şi ea îl urmări o mică distanţă, pe când el se retrăgea printre copaci, dar ea, ducându-şi şi puiul în braţe, nu l-a mai putut ajunge.

La o distanţă oarecare unde era mai în siguranţă, el s-a oprit şi s-a întors, uitându-se cu o mirare vădită la tovarăşa lui de joc de mai înainte. Ce s-a întâmplat oare ca să o schimbe pe delicata şi drăgălaşa Tika într-atât?

Ea a acoperit atât de mult ceea ce ţinea în braţe, că Tarzan nu a fost în stare să vadă ceea ce era, dar acum când ea nu îl mai urmărea, a văzut bine lucrul din braţele ei. Şi atunci a început a zâmbi cu toată durerea şi întristarea sa, pentru că a mai văzut maimuţoaica tânără ajunse mamă. După câteva zile Tika va fi mai puţin bănuitoare în privinţa

atenţiilor lui. Totuşi, Tarzan se simţea jignit, Tika nu trebuia să se teamă de el. Cum nu ştia ea că, pentru nimic în lume, el nu i-ar fi făcut vreun rău şi nici micului ei „balu”!

Şi acum, mai presus de durerea braţului său rănit şi mândria sa mai mult rănită, se ridica dorinţa lui cea mare ca să se apropie şi să-l examineze pe fiul lui Tug. Desigur că, oricine s-ar mira pentru ce Tarzan, luptător cum era, el fugea de o femelă iritată sau mai şovăia să se înapoieze sau nu pentru a-şi satisface curiozitatea când ar fi putut-o învinge cu uşurinţă pe mamă cu forţele slăbite de un pui de curând născut, însă nu-i nimic de mirat în toate acestea.

Explicaţia constă într-aceea că la maimuţe, numai când pe vreuna din ele o apucă nebunia, o ataci, altfel pedepsele bărbaţilor date femelelor sunt foarte blânde. Bineînţeles erau şi cazuri rare. Când se găseau şi printre maimuţoi tipuri de acelea cum există uneori în lumea civilizată, cărora să le facă plăcere să-şi bată soţia, ea fiind mai mică şi mai slabă ca el… sau cazuri când jumătatea lui devenea una şi jumătate. Atrăgându-şi pedeapsa bine meritată.

Tarzan se apropie acum din nou de tânăra mamă… dar cu multă băgare de seamă şi gata de fugă. Ca şi mai înainte Tika mârâi feroce spre el. Tarzan a încercat să-i explice:

— Tarzan al maimuţelor nu va face niciun rău lui „balu” al Tikăi, zise el. Lasă-mă să-l văd şi eu.

— Fugi de aici, îi porunci Tika. Fugi de aici că te omor.

— Lasă-mă să-l văd, insistă Tarzan.

— Fugi de aici! Repetă femela. Uite vine Tug. Are să te facă el să fugi. Tug te va ucide. E „balu” al lui Tug.

Un mârâit sălbatic aproape de spatele lui Tarzan, îl înştiinţă de sosirea lui Tug şi mai ales despre faptul că maimuţoiul a auzit de prevenirea şi ameninţările soţiei sale şi acum venea în ajutorul

ei. Tug, ca şi Tika au fost amici de joacă ai lui Tarzan, pe când maimuţoiul era destul de tânăr ca să mai vrea să se joace. Într-un rând chiar, Tarzan i-a scăpat viaţa lui Tug, dar, memoria maimuţelor nu durează prea mult şi nici recunoştinţa lor nu este mai presus de instinctele părinteşti.

Într-alt rând, Tarzan şi Tug şi-au măsurat forţele şi Tarzan a ieşit victorios din luptă. Se putea prea bine ca Tug să-şi fi amintit de aceasta, dar, chiar aşa, mai curând ar fi înfruntat orice înfrângere pentru puiul său… dacă s-ar fi întâmplat să o ceară situaţia.

După mârâiturile sale hidoase, care se înteţeau din ce în ce în tărie şi volum, Tug părea a fi în toane rele. Lui Tarzan nu-i era frică de Tug şi nici legea nescrisă a junglei nu-i cerea să fugă din luptă, din faţa vreunui maimuţoi, în afară de cazul că îi convenea să o facă din motive personale.

Tarzan îl iubea pe Tug. Nu avea nimic împotriva lui, iar mintea lui de om îi spunea ceea ce mintea unei maimuţe, nu ar fi dedus-o niciodată, că atitudinea lui Tug nu indica nicidecum ură. Nu era decât insistenţa naturală a instinctului soţului de a-şi apăra copilul şi soţia. Tarzan nu avea deloc poftă să se bată cu Tug, nici sângele strămoşilor săi englezi nu fierbea la gândul unei lupte Totuşi, când maimuţoiul atacă, Tarzan a sărit uşor la o parte, iar Tug încurajat de gest, se repezi nebun la atac.

Poate că-l îndemnase şi amintirea înfrângerii de mai de mult suferită de la Tarzan. Poate chiar faptul că Tika, fiind acolo şi uitându-se la el, să-i fi stârnit dorinţa de a-l învinge pe Tarzan sub privirile ei. Nu ar fi fost de mirare, deoarece în pieptul fiecărui animal mascul din junglă zace un egoism foarte mare, care-şi găseşte manifestarea în săvârşirea de acte îndrăzneţe în faţa publicului de sex opus.

La şoldul lui Tarzan atârna lunga funie de iarbă — jucăria de ieri, arma de zi, iar, când Tug atacă a doua oară, Tarzan ridică pe deasupra capului

colacii de funie, scuturând cu îndemânare afară laţul cu nodul arcanului. În acelaşi timp, evită din nou o ciocnire cu maimuţoiul şi mai înainte ca acesta să se fi putut repezi din nou la el, Tarzan s-a şi urcat într-un copac.

Tug, îndârjit la nebunie, l-a urmărit. Tika se uită printre crengi, la ei. Ar fi greu de spus de era interesată şi în ce sens. Tug nu putea să se urce pe crengi atât de repede ca Tarzan, aşa că acesta a ajuns sus de tot, unde maimuţoiul mai greu nu se putea urca. S-a oprit acolo şi se uita în jos, la urmăritorul lui, făcându-i feţe şi strigându-i tot felul de nume ce treceau prin mintea lui fertilă. Când l-a văzut pe Tug, făcând spume la gură de furie şi că aproape dansa pe creanga pe care s-a urcat, Tarzan a repezit mâna în jos ochiul arcanului se lărgi, căzând prin aer, apoi cu o smucitură bruscă, l-a prins pe Tug împrejurul genunchilor, o smucitură care a făcut lanţul să se strângă puternic pe picioarele antropoidului.

Tug, greoi la pricepere şi-a dat seama prea târziu de intenţia celui care-l aţâţase. S-a străduit să scape, dar Tarzan a dat funiei o smucitură atât de puternică, încât îl răsturnă pe Tug de pe creangă, aşa că maimuţoiul, a rămas atârnat cu capul în jos, la zece metri deasupra terenului.

Tarzan legă funia bine de o creangă tare şi s-a coborât aproape de Tug, până la nivelul acestuia.

— Tug, zise el, eşti tot atât de stupid ca şi Butto, rinocerul. Am să te las să stai spânzurat până când are să-ţi mai vină mintea la cap. Stai spânzurat şi priveşte cum mă duc şi vorbesc cu Tika.

Tug a început să bolborosească o mulţime de ameninţări, dar Tarzan i-a rânjit în faţă şi s-a coborât mai jos, unde încercă să se apropie din nou de Tika, dar şi de astă dată a fost primit tot cu colţii rânjiţi şi cu mârâituri ameninţătoare.

A încercat să o împace, insistând asupra intenţiilor sale amicale şi şi-a întins gâtul, să vadă mai bine puişorul Tikăi. Maimuţa nu s-a lăsat

înduplecată de asigurarea lui că nu ar voi să-i facă niciun rău puiului ei. Maternitatea sa era prea nouă ca judecata să poată convinge instinctul.

Văzând zădărnicia încercărilor ei de a prinde şi pedepsi pe Tarzan, a căutat să scape de atenţiile lui prin fugă. A coborât deci la pământ şi a pornit prin poiană, unde erau mai mulţi maimuţoi din trib odihnindu-se sau căutându-şi hrana. Tarzan, la rândul lui, s-a plictisit pentru moment şi o lăsă în pace, nemai căutând să o convingă să-i dea voie să examineze puişorul mai de aproape. Totuşi, i-ar fi făcut mare plăcere să-l ţină şi el puţin în braţe. Vederea acelui pui a stârnit în pieptul său un dor ciudat şi tainic. Ar fi voit să mângâie puiul de maimuţă, mai ales că era al Tikăi, asupra căreia şi-a revărsat odată, toată dragostea.

Acum însă vocea lui Tug i-a atras întreaga atenţie. Ameninţările care păreau că nu mai iau sfârşit în gura maimuţoiului, s-au transformat în rugăminţi. Laţul prea strâns de la picioare îi oprea circulaţia sângelui în acele membre ale corpului… Tug a început să sufere.

Mai multe maimuţe şedeau prin apropierea lui. Foarte curioase de nenorocirea tovarăşului lor. Se exprimau chiar foarte puţin politicos la adresa lui. Pentru că fiecare a avut prilejul să simtă labele şi colţii puternici ai lui Tug. Acum se desfătau, răzbunaţi de toate.

Tika, văzându-l pe Tarzan pornind înapoi spre copaci, se opri şi ea în centrul poienii şi a rămas acolo, strângându-şi în braţe puişorul şi aruncând priviri bănuitoare dintr-o parte în alta.

Odată cu naşterea copilului, viaţa fără grijă a Tikăi s-a populat de foarte mulţi duşmani. Până şi în Tarzan. Care i-a fost întotdeauna cel mai bun prieten, nu vedea decât un duşman neîmpăcat. Chiar şi sărmanul Mong, pe jumătate orb şi ştirb cu totul, care abia îşi mai căuta hrana prin poiană, nu era pentru Tika decât un spirit răuvoitor. Însetat după sângele puilor de maimuţă.

Păzindu-şi puiul cu atâta ardoare faţă de primejdiile închipuite, Tika nu a observ at doi ochi fioroşi galben-verzui, care o priveau ţină în spatele ei dintr-un tufiş de răchită, de partea cealaltă a luminişului. Aproape moartă de foame. Şita se uita cu lăcomie la carnea ispititoare atât de aproape de ea, dar pe care prezenţa maimuţoilor o făcea să fie atât de departe.

— Ah, gândea fiara, de s-ar mai apropia puţin maimuţoaica cu puiul, ce bine ar face!

Desigur, i-ar fi fost de ajuns o săritură bună, ar fi înhăţat puiul şi ar fi dispărut printre tufişurile junglei mai înainte ca să o poată opri maimuţoii.

Vârful cozii sale se mişca în bătăi mici, ca apucată de convulsii, falca inferioară îi atârna în jos, făcând să se vadă o limbă lungă, roşie şi un rând de colţi galbeni Dar Tika nu a văzut toate acestea, după cum niciunul din maimuţoii din jurul ei nu au văzut nimic, nici chiar Tarzan.

Auzind insultele pe care maimuţoii le turnau cu găleata asupra nenorocitului de Tug, s-a urcat repede printre ei. Unul chiar se tot îndesa, întinzându-şi mâna ca să-l înhaţe pe spânzurat.

S-a autosugestionat într-o furie atât de mare. Amintindu-şi de păruiala care a mâncat-o nu de mult de la Tug. Că acum nu-l mai preocupa decât răzbunarea. I-ar fi fost de ajuns să-l poată apuca pe Tug cu laba. Deoarece fălcile nu i-ar mai fi fost atunci departe.

Tarzan a văzut toate acestea şi s-a supărat. Cum lui îi plăcea o luptă dreaptă se revoltă de ceea ce vedea că urmăreşte maimuţoiul De aceea, când o mână păroasă îl înhăţă pe bietul Tug. Tarzan a scos un mârâit de protest şi a sărit pe creangă lângă maimuţoiul care l-a atacat pe spânzurat şi dându-i câteva lovituri, l-a aruncat jos.

Surprins şi înfuriat, maimuţoiul se agăţă cu disperare de creangă dar alunecă pe alături. Totuşi, printr-o mişcare ageră, a reuşit să se prindă de altă creangă de mai jos. Găsi un sprijin solid acolo, se

îndreptă apoi a început să se urce numaidecât, pentru a se răzbuna pe Tarzan.

Acesta însă era ocupat cu altceva şi nu dorea să fie întrerupt. El îi explica lui Tug cât de adâncă îi era ignoranţa, scoţând în relief faptul că cu cât mai mare şi mai puternic era Tarzan decât Tug sau oricare altul din ei.

Da, îi va da drumul lui Tug, dar numai după ce Tug îşi va da seama de inferioritatea lui. În momentul acela maimuţoiul înfuriat, cel trântit de pe creangă, l-a ajuns pe Tarzan gata de luptă, dar Tarzan se transformă într-o clipă, din binevoitor şi glumeţ cum era faţă de Tug, într-o fiară care mârâia fioros, faţă de celălalt maimuţoi.

Părul de pe faţă i s-a ridicat, iar buza de sus i s-a rânjit, lăsând să i se vadă colţii gata de a intra în acţiune. Nici nu aşteptă să îl ajungă maimuţoiul, în a cărui înfăţişare şi voce era ceva care-i stârnea în pieptul său o furie pe care nu şi-o putea stăpâni. Cu un răcnet în care nu era nimic omenesc. A sărit drept în gâtul adversarului său. Forţa acestui act, greutatea şi inerţia corpului l-a trântit pe maimuţoi pe spate, poziţie în care căută să se agaţe de ceva, pentru a se sprijini prin frunzişul copacului.

Mai bine de cinci metri au căzut amândoi, timp în care colţii lui Tarzan erau înfipţi în beregata adversarului, apoi o creangă groasă le-a întrerupt căderea. Maimuţoiul se izbi din plin în moalele capului, atârnă o clipă acolo cu Tarzan pe pieptul lui, apoi s-a rostogolit în jos pe pământ.

Tarzan a simţit relaxarea instantanee a corpului de sub el, aproape în acelaşi timp cu lovitura de creangă, aşa că în momentul când adversarul său s-a rostogolit şi a pornit în jos spre pământ, a întins o mână şi s-a agăţat bine de creangă, tocmai la timp ca să nu cadă şi el, interval în care maimuţoiul cădea ca plumbul la rădăcina copacului.

Tarzan a privit un moment în jos la trupul nemişcat al răposatului său adversar, apoi s-a înălţat cât era de lung şi-a umflat pieptul, s-a izbit

cu pumnul încleştat şi a scos răcnetul înfiorător al maimuţoiului victorios.

Chiar Şita, pantera, pitită, pregătită să sară de la marginea micii poieni, a tresărit neliniştită la răsunetul prin junglă al strigătului acela neînchipuit de fioros. S-a uitat nervoasă la dreapta şi la stânga, ca şi cum ar fi vrut să se asigure dacă i-a mai rămas vreo cale de scăpare.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, se lăuda el, mare vânător, mare luptător! Nimeni din junglă nu este atât de mare ca Tarzan.

După aceea a pornit înapoi spre Tug. Tika s-a uitat la tot ce s-a întâmplat în copac. Ba chiar şi-a lăsat preţiosul ei puişor pe iarbă şi a venit mai aproape, ca să vadă mai bine tot ce se petrecea sus, printre crengile copacilor.

Oare în adâncul inimii sale îl mai stima pe Tarzan, flăcăul cu pielea netedă? Se mai umfla oare de mândrie pieptul ei sălbatic, de victoria lui contra maimuţoiului? Asupra acestor fapte trebuie să o întrebaţi pe Tika.

Şita, pantera, a observ at că tânăra femelă şi-a lăsat puiul singur pe iarbă. Mişcă din nou din vârful cozii, ca şi cum mişcarea aceasta i-ar fi stimulat curajul pierdut.

Mai era încă sub influenţa strigătului teribil al lui Tarzan. Trebuiau să mai treacă încă câteva minute până să se simtă în stare să atace în faţa acestor antropoizi uriaşi.

Şi pe când fiara îşi reculegea forţele, Tarzan a ajuns lângă Tug şi urcându-se până unde era legată funia, o dezlegă şi l-a coborât încet pe maimuţoi, legănându-l până ce acesta a putut să se agaţe cu mâinile mai bine de o creangă.

Maimuţoiul s-a tras apoi sus, numaidecât, desfăcându-şi laţul de după picioare. În inima lui turba de furie nu mai era loc pentru recunoştinţă faţă de Tarzan. Îşi amintea numai faptul că a fost supus la o asemenea înjosire, de Tarzan, o înjosire dureroasă. Avea intenţia să se răzbune, însă în

momentul de faţă picioarele îi erau atât de amorţite şi capul atât de ameţit, că trebuia să-şi amâne dorinţa de a obţine satisfacţia răzbunării.

Tarzan îşi reîncolăcea arcanul, tot dăscălindu-l în privinţa zădărniciei de a-şi măsura micile lui forţe fizice şi intelectuale cu ale altora mai de soi ca el. Tika a venit şi ea până dedesubtul copacului şi privea în sus, la amândoi.

Şita se furişa încet înainte, cu pântecul lipit de pământ, încă un moment şi va ieşi din tufiş, gata pentru un atac fulgerător şi o retragere tot atât de iute, care va sfârşi existenţa scurtă a puişorului Tikăi.

S-a întâmplat ca atunci Tarzan să-şi ridice ochii şi să se uite prin poiană. Imediat a părăsit atitudinea pompoasă de bunăvoinţă pe care o avea. S-a coborât la pământ în tăcere şi iute ca o săgeată. Tika, văzându-l că vine şi se duce din nou spre puiul ei, a început să-şi zburlească şira spinării, pregătindu-se de luptă. Tarzan a trecut repede pe lângă ea, iar când l-a urmărit cu privirile a văzut şi ea cauza coborârii lui repezi şi a lansării sale ca fulgerul prin poiană.

Acolo, în plină vedere, era Şita, înaintând încet spre puişorul care se zvârcolea, scâncind uşor prin iarbă, la câţiva metri mai încolo. Tika a scos un ţipăt de groază şi de alarmă şi a pornit în goană după Tarzan. Şita l-a văzut şi ea pe Tarzan venind. A văzul puişorul femelei în faţa sa şi a crezut că celălalt era intenţiona să-i fure prada.

Atunci, cu un mârâit de furie atacă. Tug, înştiinţat de strigătul Tikăi, s-a dat jos din copac cum a putut mai bine. Câţiva maimuţoi dintre ceilalţi, mârâind şi strigând, au venit spre centrul luminişului, dar erau mult mai departe de „balu” şi de panteră decât era Tarzan al maimuţelor.

Astfel Şita şi cu flăcăul nostru au ajuns aproape simultan lângă micuţul Tikăi şi au rămas câte unul din fiecare parte a lui, rânjindu-şi colţii şi mârâind

sălbatic unul la altul, contestându-şi dreptul asupra puişorului din faţa lor.

Şita se temea să înhaţe puiul, căci ar fi dat în felul acesta lui Tarzan prilej să o atace. La rândul lui, Tarzan ezita din acelaşi motiv să ia puiul de sub nasul panterei, pentru că dacă s-ar fi aplecat să facă aceasta, fiara ar fi sărit într-o clipă asupra lui.

Stăteau nemişcaţi, în timp ce Tika traversa poiana, mergând mai încet pe măsură ce se apropia de panteră, deoarece chiar şi dragostea ei de mamă cu greu putea stăvili groaza instinctivă de inamicul natural al neamului ei.

În spatele ei venea Tug, cu băgare se seamă şi cu multe pauze şi mult zgomot inutil, iar la urmă veneau şi ceilalţi maimuţoi, mârâind cu ferocitate şi scoţând răcnetele lor de provocare. Ochii galbeni-verzui ai Şitei aruncau priviri veninoase către Tarzan, iar dincolo de Tarzan aruncau priviri piezişe la maimuţele lui Ciuk, care înaintau împotriva ei. Precauţia o îndemna să o şteargă de acolo, dar foamea şi faptul că o bucăţică atât de bună era atât de aproape de ea o făcea să rămână.

A întins deci cu lăcomie o labă spre „balu", dar, în clipa când a făcut aceasta, Tarzan s-a şi aruncat asupra ei, cu un mârâit sălbatic. Pantera s-a ridicat pe labele din spate, ca să întâmpine atacul omului. A repezit, în acelaşi timp, o lovitură aprigă spre Tarzan, care i-ar fi smuls faţa din loc, dacă l-ar fi nimerit, dar nu-l nimeri deoarece Tarzan s-a ferit pregătind lungul lui cuţit.

Puiul de maimuţă a fost uitat de Şita. Singurul ei gând era acum. Să-şi sfâşie adversarul în bucăţi cu puternicele ei gheare, să-şi înfigă colţii ei cei mari în carnea moale a flăcăului; dar şi Tarzan s-a mai bătut până acum cu animale cu gheare din junglă.

S-a mai bătut el cu monştri cu colţi mari şi puternici şi totdeauna a ieşit din luptă aproape neatins. A ştiut primejdia în care se arunca, dar Tarzan. Obişnuit să vadă durere şi moarte, nu se ferea de niciuna, pentru că de niciuna nu se temea.

În clipa în care s-a dat pe sub lovitura Şitei, a sărit şi în spatele fiarei, apoi drept în spinarea ei, înfigându-şi adânc dinţii în gâtul ei, încleştându-şi totdeodată degetele unei mâini în blana de la gât. Iar cu cealaltă mână plouând lovituri puternice de cuţit în coastele fiarei.

Şita se rostogoli pe iarba din poiană, de colo până colo, mârâind şi urlând, zgâriind şi muşcând în sec, într-o forţare nebună de a se desface de adversarul ei, sau să poată aduce o parte din corpul acestuia acolo unde l-ar fi putut ajunge cu colţii sau cu ghearele. Când Tarzan a sărit să se încaiere cu pantera, Tika s-a repezit şi-şi înhăţase puiul, retrăgându-se apoi sus pe o creangă, unde îl strângea în braţe, mângâindu-l cum ştia ea mai bine. După câteva clipe i-a îndemnat pe Tug şi pe ceilalţi maimuţoi să ia parte la lupta contra fiarei.

Maimuţoii s-au apropiat mărind zgomotul lor infernal, dar Şita era acum prea ocupată ca să-i mai bage în seamă… nici nu i-a auzit măcar.

La un moment dat, a reuşit să-l desfacă puţin pe Tarzan din spinarea ei. El a alunecat o clipă prin faţa ghearelor fiarei. Acest interval, destul de scurt, a fost suficient ca pantera să-i dea o lovitură, care i-a sfâşiat piciorul de la şold până la genunchi. Probabil că vederea şi mirosul sângelui l-au întărâtat şi mai mult pe maimuţoi, dar, răspunzător de ceea ce a făcut, nu a fost altul decât Tug. El, care cu un moment mai înainte, era plin de ură şi de furie împotriva lui Tarzan, se găsea alături de cei doi combatanţi, cu ochii lui însângeraţi, ţintă la ei.

Ce se petrecea în creierul lui sălbatic? Nu cumva se bucura de situaţia atât de tristă a aceluia de care a fost chinuit mai adineaori? Dorea el s-o vadă pe Şita înfigându-şi colţii adânc în gâtul flăcăului? Ori poate că îşi dădea seama de curajul dezinteresat care l-a împins să alerge cu pericolul vieţii sale, în ajutorul puiului Tikăi… al micului pui a lui Tug? Am putea răspunde la toate acestea,

dacă am fi siguri că recunoştinţa este numai apanajul omului, dar poate că o posedă şi animalele de ordin mai inferior.

Tug a răspuns la aceste chestiuni, odată cu vărsarea sângelui lui Tarzan. S-a aruncat cu toată greutatea corpului său, scrâşnind înfiorător, asupra Şitei. Colţii lui puternici s-au înfipt adânc în gâtul fiarei, iar cu braţele sale enorme a cărat lovitură după lovitură, pe când ghearele i se înfigeau în blana panterei, de făcea să zboare prin poiană numai bucăţi de păr. Ceilalţi maimuţoi i-au urmat exemplul şi au atacat fiara, îngropând-o sub ghearele lor ascuţite şi făcând pădurea să răsune de răcnete.

A fost o privelişte minunată şi ispititoare… această luptă primitivă a strămoşilor omenirii cu inamicul lor de veacuri, Şita, pantera cea fioroasă. Tika, în culmea fericirii, aproape că dansa pe creanga pe care s-a cocoţat şi care se îndoia puternic sub greutatea ei, timp în care îi îndemna pe maimuţoi la luptă. Tot aşa făcea de altfel, Tika, Munga şi Koma şi alte femele din tribul lui Ciuk, mărind cu strigătele lor zgomotul asurzitor din poiana în care se dădea lupta. Muşcată şi muşcând, sfâşiată şi sfâşiind, Şita se lupta acum pe viaţă şi pe moarte, dar cântarul soartei era împotriva ei…

Până şi Numa, leul, ar fi ezitat să atace un număr egal de maimuţoi de-ai lui Ciuk…; iar acum, la vreun kilometru mai încolo, auzind zgomotul acestei lupte teribile, regele animalelor s-a ridicat neliniştit de unde-şi făcea siesta de peste zi şi s-a furişat prin junglă, departe de primejdie.

După un timp, corpul sfâşiat de sânge al panterei încetă sforţările lui titanice. S-a înţepenit în spasme şi a rămas nemişcat; totuşi maimuţoii au continuat să-l sfâşie până l-au făcut numai bucăţi.

În sfârşit, s-au oprit sleiţi de oboseală, iar în mijlocul învălmăşelii s-a ridicat corpul uriaş şi drept ca o săgeată, dar plin de sânge de sus până jos al lui Tarzan. Punând un picior pe cadavrul

panterei şi-a ridicat faţa plină de sânge spre cerul albastru şi senin şi a dat drumul fiorosului răcnet al maimuţoiului victorios.

Unul după unul, camarazii lui păroşi din tribul lui Ciuk i-au urmat exemplul. Au venit apoi şi femelele de pe crengile unde s-au refugiat şi izbind resturile panterei, au început să o blesteme în limbajul lor primitiv. La rândul lor, puii au redat lupta între ei, maimuţărind pe bătrânii lor.

Tika a venit acum chiar lângă Tarzan care, întorcând capul, a văzut-o strângându-şi puişorul la pieptul ei păros. A întins mâinile să-l ia pe „balu" din braţele ei, aşteptându-se, fireşte ca ea să-şi rânjească colţii şi să sară chiar asupra lui. Dar nu se întâmplă aceasta, ci Tika a aşezat binişor puiul în braţele flăcăului şi dându-se mai aproape de el a început să-i lingă rănile.

După puţin, a venit şi Tug, care a scăpat numai cu câteva zgârieturi şi s-a aşezat lângă Tarzan, uitându-se la el aşa cum se găsea cu micuţul „balu", apoi s-a aplecat şi el lângă Tika, ajutându-i la curăţirea şi vindecarea rănilor vlăstarului omenesc.

CAPITOLUL IV — Dumnezeul lui Tarzan.

Printre cărţile răposatului său tată, în cabina cea mică de lângă golfuleţul de pe malul oceanului, Tarzan a găsit o mulţime de obiecte, în privinţa cărora era foarte nedumerit.

După multă muncă şi ajutat de o răbdare infinită, dar fără a-i arăta nimeni, a descoperit rostul micilor semne „gândăcei", cum le zice el, care umpleau paginile tipărite.

A învăţat că în multele combinaţii pe care le găsea, îi vorbeau într-o limbă tăcută, o limbă ciudată, spunându-i multe lucruri minunate, din care unele nu avea, bietul băiat, cum să le înţeleagă pe deplin, dar care îi stârneau curiozitatea. Stimulându-i imaginaţia şi umplându-i sufletul de un dor puternic să înveţe mai mult.

A găsit şi un dicţionar enciclopedic, care a fost pentru el o magazie dintre cele mai minunate de informaţii, după mai mulţi ani de încercări neobosite, a rezolvat misterul şi scopul acestei cărţi, aflând şi modul cum putea fi întrebuinţat. A învăţat să extragă din el un fel de joc, ţinându-se de urma unei noi gândiri, prin labirintul atâtor definiţii pe care fiecare cuvânt nou îi cerea să le consulte. Era întocmai ca şi cum ar fi urmărit un vânat prin junglă… era o vânătoare adevărată, dar de cuvinte, iar Tarzan a fost, este şi va fi un vânător neobosit.

Erau bineînţeles şi unele cuvinte care îi stârneau curiozitatea cu mult mai mult decât altele, cuvinte care. Dintr-un motiv sau altul, îi aţâţau imaginaţia.

Era unul, de exemplu, al cărui înţeles era foarte greu de pătruns. Era cuvântul Dumnezeu. A fost atras de acest cuvânt mai întâi, fiindcă era scris cu literă mare — începea cu „gândăcelul” D, mai mare decât celelalte de care era urmat… un „gândăcel” bărbat (sau masculin) îl numea Tarzan, pentru a-l deosebi de literele mici care, pentru el erau „gândăcei”, femei (sau feminine).

Alt fapt care l-a atras către acest cuvânt a fost şi numărul mare de definiţii, începând toate cu un „gândăcel” masculin: Zeitate supremă. Creator, Atotputernic etc. Desigur, socoti Tarzan, că trebuie să fie un cuvânt foarte important, aşa că trebuia să-l cerceteze mai de aproape, ceea ce a şi făcut, cu toate că după luni întregi de gândire şi de studiu, cuvântul tot îl nedumerea.

Cu toate acestea, nu considera un timp pierdut cel pe care îl consacra expediţiei ciudate de „vânătoare” în domeniile rezervate ştiinţei şi învăţăturii, deoarece fiecare cuvânt şi fiecare definiţie îl duceau în locuri şi mai ciudate. În lumi noi unde de nenumărate ori, întâlnea feţe vechi şi cunoscute. Totdeauna însă, adăuga câte puţin la cunoştinţele sale.

Dar, despre înţelesul cuvântului Dumnezeu era încă în îndoială. Într-un rând. A crezut că îl avea…; Dumnezeu era un mare comandant, rege al tuturor Manganilor. Sigur de tot, însă nu era. Deoarece acest lucru ar fi însemnat că Dumnezeu este mai mare decât Tarzan… ceva ce nu-i convenea flăcăului, care considera că în toată jungla nu există nimeni care să-l poată egala şi nici să-l întreacă. Însă, în toate cărţile pe care le avea acolo, nu găsea nicăieri chipul lui Dumnezeu, cu toate că a găsit multe noţiuni care să-l întărească în credinţa că Dumnezeu trebuie să fi fost o persoană mare. Atotputernică.

A văzut însă gravuri reprezentând locurile unde era slăvit Dumnezeu, dar nici urmă de Dumnezeu. În sfârşit, a început să se întrebe cu mirare de nu cumva Dumnezeu era vreo formă de fiinţă deosebită de el şi în cele din urmă a pornit în căutarea Lui. A început prin a o întreba pe Munga, o maimuţoaica foarte bătrână, care a văzut multe lucruri care mai de care mai ciudate, în lunga ei viaţă, dar Munga, ne fiind decât maimuţă, avea proprietatea de a-şi aminti lucruri neînsemnate. Atunci când Gunt s-a înşelat, punând mâna pe viespe şi crezând-o bună de mâncare, a băgat-o repede în gură, a făcut mai multă impresie asupra lui Munga decât toate manifestările nenumărate ale măreţiei lui Dumnezeu văzute de ea. Dar pe care desigur nu le-a înţeles.

Nung, auzind întrebările lui Tarzan, a reuşit să-şi schimbe câtva timp atenţia de la căutatul puricilor, pentru a emite o părere proprie a lui: cum că puterea care producea fulgerul, ploaia şi tunetul era de la Goro, luna. Spunea că ştie aceasta, pentru că dum-dumul se dansa totdeauna la lumina lui Goro.

Această judecată, deşi perfect satisfăcătoare pentru Nung şi Munga, nu a reuşit să-l convingă pe deplin pe Tarzan. Şi-a procurat o temelie pentru

cercetări într-o nouă direcţie, s-a hotărât, prin urmare, să facă o anchetă în privinţa lunii.

În seara aceea, aşadar, s-a urcat până în vârful celui mai înalt dintre copacii uriaşi ai junglei. Era lună plină, o lună ecuatorială, enormă. În picioare, pe o creangă subţire care se clătina sub el, Tarzan şi-a ridicat faţa pentru satelitul de argint al pământului. Acum, după ce a urcat până la cel mai înalt punct în care putea ajunge, a descoperit, spre marea lui surpriză, că Goro era tot atât de departe de el ca şi când s-a uitat la ea, de jos de pe pământ. A crezut că Goro, încearcă să scape de el.

— Haide, Goro! Strigă el. Tarzan al maimuţelor nu-ţi va face niciun rău.

Luna se ţinea într-una la distanţă.

— Spune-mi, continuă el, dacă tu eşti regele cel puternic care-l trimite pe Ara, fulgerul, care face zgomotul cel mare şi vânturile cele tari şi dă drumul să curgă în jos peste lumea din junglă, când zilele devin reci şi întunecoase. Spune-mi, Goro, dacă tu eşti Dumnezeu!

Bineînţeles că Tarzan nu a pronunţat cuvântul Dumnezeu, aşa cum l-ar pronunţa vreunul din noi, pentru că el nu ştia nimic despre limba engleză vorbită de predecesorii săi. Avea însă un nume după propria lui invenţie, pentru fiecare literă din care se compune alfabetul. Spre deosebire de maimuţe, el nu se mulţumea numai cu o pictură mintală a lucrurilor pe care le ştia, ci trebuia să aibă şi un cuvânt descriptiv pentru fiecare.

Când citea, prindea cu ochii cuvântul în întregimea lui, dar când pronunţa cuvintele pe care le-a învăţat din cărţile tatălui său, le pronunţa pe fiecare conform numelor pe care el le-a dat diverşilor „gândăcei" din aceste cuvinte, dându-le de regulă şi prefixul genului fiecăruia.

Astfel din cuvântul God (Dumnezeu), a făcut un cuvânt cât se poate de impozant. Pronumele personal masculin El, la maimuţe, servind totodată un prefix, este „bu", iar cel care era descris de genul feminin este „Mu", iar litera g era numită de Tarzan La, litera „O" o pronunţa Tu, iar „d" era Mo. Prin urmare, cuvântul God evoluţionă în Bula-Mutu-Mumo într-un cuvânt în traducere liberă, ar fi fost El-g, ea-o, ea-d. În felul acesta, a ajuns la o ortografie a numelui său, atât de ciudată, pe cât de minunată. Cuvântul Tarzan provine din două cuvinte din limba antropoizilor: Tar şi Zan, însemnând Piele-Albă. Acest nume i-a fost dat de mama sa adoptivă, Kala.

Când Tarzan şi-a transpus numele pentru prima oară în limba scrisă a semenilor săi, nu a dat încă nici peste alb nici peste piele în dicţionar. A văzut însă în cartea de citire chipul unui băiat (boy), aşa că şi-a scris numele Bu-mude-muto-muro, sau El-băiat.

Pentru a urmări însă sistemul ciudat de scris al lui Tarzan, ar fi tot atât de ostenitor, pe cât de zadarnic. De aceea ne vom mărgini în viitor, după cum am făcut şi în trecut, să rămânem strict la formele gramaticale învăţate de noi în şcoală.

Ar fi foarte obositor ca cineva să-şi tot amintească că Do însemna b, că Tu însemna O şi Ro însemna Y şi pentru a spune El Boy (băiat), trebuie pus prefixul masculin maimuţesc de „bu” înaintea întregului cuvânt, precum şi prefixul feminin de „mu” înaintea fiecărei litere mici din cuvântul Boy… aceasta v-ar obosi numaidecât.

În sfârşit, pentru a reveni la subiect, Tarzan a încercat să ia interogatoriul lunii, iar când a văzut că Goro nu-i răspunde s-a înfuriat. Şi-a umflat pieptul puternic şi-a rânjit colţii şi aruncă în faţa mortului satelit răcnetul de sfidare al antropoidului.

— Tu nu eşti Bulamutumumo! a strigat el. Nu eşti regele tuturor fiinţelor din junglă. Nu eşti atât de mare ca Tarzan, luptător şi vânător renumit! Nimeni nu-i mai mare decât Tarzan! De-ar exista vreun Bulamutumumo, Tarzan ar fi în stare să-l ucidă. Dă-te jos de-acolo, Goro, laş ce eşti şi te bate cu Tarzan. Am de gând să te ucid, pentru că sunt Tarzan ucigătorul.

Dar luna nu a răspuns laudelor lui, iar când un nor a acoperit faţa lui Goro. Tarzan a crezut că îi era frică de el şi că din această cauză se ascundea. S-a dat deci jos din copac şi l-a sculat pe Nung. Spunându-i cât de mare era Tarzan… cum l-a speriat pe Goro de pe cer şi l-a făcut să tremure. Vorbea despre lună ca despre El. Deoarece tot ce era impunător era masculin pentru poporul lui Ciuk.

Nung nu s-a impresionat deloc. Însă era foarte somnoros, aşa că l-a poftit să plece de acolo şi să-şi lase bătrânii în pace.

— Dar unde am să-l găsesc pe Dumnezeu? insistă Tarzan. Tu eşti foarte bătrân, aşa că dacă există vreun Dumnezeu, tu trebuie să-l fi văzut. Cum arată? Unde stă?

— Eu sunt Dumnezeu! răspunse Nung. Acum du-te de te culcă şi nu mă mai supăra.

Tarzan s-a uitat la Nung câteva minute în şir, cu capul puţin între umeri şi cu bărbia împinsă în afară. Apoi, scoţând un mârâit surd. A sărit asupra bătrânului maimuţoi înfigându-şi colţii în umărul lui.

Numai de două ori l-a scuturat bine. Apoi, dându-i drumul, l-a întrebat:

— Tu eşti Dumnezeu?

— Nu, s-a văicărit Nung, nu sunt decât un maimuţoi bătrân. Lasă-mă în pace. Du-te şi întreabă-i pe Gomangani. Ei sunt fără păr şi foarte înţelepţi, ca şi tine. Ei vor şti ce vrei tu să afli.

Tarzan l-a lăsat în pace pe Nung şi a plecat de acolo. Ideea ca să-i consulte pe negrii a prins rădăcină şi cu toate că relaţiile sale cu poporul şefului Mong, erau antiteza prieteniei, putea cel puţin să-şi spioneze inamicii şi să descopere dacă aveau sau nu relaţii cu Dumnezeu.

În felul acesta, s-a întâmplat ca Tarzan să pornească printre copaci, spre satul negrilor, plin de avânt, faţă de perspectiva Fiinţei Supreme, a Creatorului tuturor lucrurilor. Pe drum, făcea în gând inventarul armamentului pe care-l poseda, situaţia în care se afla cuţitul său de vânătoare, numărul săgeţilor, tăria noii sale coarde de la arc şi pipăind suliţa cea grea de război, care odată a fost mândria unui războinic negru din tribul Mong.

Dacă îl întâlnea cumva pe Dumnezeu, trebuia să fie pregătit. Nu ar fi putut spune care din toate ar fi fost mai eficace contra unui duşman necunoscut: funia de iarbă, suliţa, sau vreo săgeată din cele înveninate.

Tarzan, era destul de mulţumit; dacă Dumnezeul ar fi voit să se bată, flăcăul nu era în nicio îndoială asupra rezultatului luptei. Erau multe întrebările pe care dorea să le pună Creatorului Universului şi se legăna în speranţa ca Dumnezeu să fie un Dumnezeu beligerant. Însă, experienţa vieţii şi apucăturile diferitelor fiinţe l-au învăţat, că orice creatură cu mijloace de atac şi apărare, poate prea

bine să provoace o luptă, dacă o apucă pofta de aşa ceva.

Când a ajuns în satul lui Mong, soarele apusese şi se întunecase bine. Şi-a căutat, tot atât de tăcut ca şi umbra tăcută a nopţii, locul său obişnuit printre crengile copacului cel mare ce atârna peste gard în interiorul satului. Dedesubtul lui, pe strada satului, a văzut un număr de bărbaţi şi femei. Bărbaţii erau vopsiţi în mod ciudat, mai urât ca de obicei. Printre ei circula o figură bizară şi grotescă: o matahală înaltă, care mergea pe două picioare de om şi totuşi, avea capul de bivol sălbatic. La spate îi atârna o coadă până la genunchi, într-o mână avea altă coadă de zebră, iar în cealaltă ţinea strâns un mănunchi de săgeţi mici.

Tarzan era ca şi electrizat. Nu cumva întâmplarea l-a ajutat să aibă atât de curând prilejul de a-l vedea pe Dumnezeu? Vedea bine că fiinţa aceea nu era nici om, nici fiară, aşa că nu putea fi altceva decât Creatorul Universului. Pândea fiecare acţiune şi mişcare a acestei făpturi ciudate, i-a văzut pe negri, atât bărbaţi, cât şi femei, dându-se înapoi în apropierea ei, ca şi cum le-ar fi fost frică de puterile-i misterioase.

După puţin, a descoperit că zeitatea vorbea şi că toţi ascultau în tăcere cuvintele sale. Era sigur că nimeni altul decât Dumnezeu nu ar fi putut inspira atâta smerenie şi evlavie în inimile Gomanganilor, închizându-le gurile atât de bine. Fără a recurge la suliţă sau săgeţi.

De multă vreme îi dispreţuia el pe negri, mai ales din cauza vorbăriei lor. Maimuţele cele mici trăncăneau într-una. Dar fugeau speriate de duşman. Maimuţoii cei mari ai lui Ciuk vorbeau puţin dar se luau la bătaie, la cea mai mică provocare. Numa, leul nu era deloc vorbăreţ, dar din toată jungla, puţini erau aceia care să se fi bătut mai bine decât el.

Ciudate lucruri a mai văzut şi Tarzan în noaptea aceea, dar pe niciunul nu le-a înţeles şi probabil

pentru că erau bizare, a crezut că sunt în legătură cu Dumnezeul pe care el nu-l putea înţelege. A văzut trei tineri care îşi primeau prima lor suliţă de război printr-o ceremonie bizară pe care grotescul vraci se străduia cu succes s-o facă cât se poate de impresionantă şi fioroasă.

Interesat, a privit înţeparea celor trei braţe şi schimbarea sângelui cu Mong, şeful satului, în riturile ceremoniei „frăţiei de sânge". A văzut coada de zebră înmuiată într-o căldare de apă, deasupra căreia vraciul a făcut semne magice, cabalistice, tot dansând şi sărind în sus, stropind, după aceea, frunţile celor trei debutanţi în arta războiului cu aşa-zisul lichid fermecat.

Dacă Tarzan ar fi cunoscut scopul acestui act, care cuprindea intenţia de a-i face pe noii războinici invulnerabili la atacurile inamice şi fără teamă în faţa oricărei primejdii, ar fi sărit imediat în mijlocul străzii satului, însuşindu-şi coada de zebră, precum şi o bună parte din conţinutul căldării. Dar nu ştia, ci se minuna, dar nu numai de ceea ce vedea, ci şi de senzaţiile ciudate pe care le simţea umblându-i în susul şi în josul şirei spinării, senzaţii produse fără îndoială de aceeaşi influenţă hipnotică ce-i ţinea şi pe spectatorii negrii într-o smerenie încordată, gata să se transforme într-o izbucnire isterică.

Cu cât privea mai mult, cu atât Tarzan se încredinţa mai temeinic că se uită chiar la Dumnezeu şi odată cu convingerea s-a născut şi hotărârea să schimbe câteva cuvinte cu această zeitate, iar la Tarzan, a gândi echivala cu a intra în acţiune. Poporul lui Mong era încordat până la cel mai înalt grad de surescitare isterică. Nu le trebuia decât foarte puţin să sloboadă presiunea acumulată a forţei statice nervoase, în care i-a pus maimuţăriile de teroare ale vraciului.

Un leu a răcnit pe neaşteptate şi puternic undeva pe aproape, înafara palisadei satului. Negrii au tresărit nervos, rămânând într-o tăcere din cele mai

mari, în aşteptare să se repete vocea atât de cunoscută, dar totdeauna atât de înfiorătoare. Până şi vraciul s-a oprit în mijlocul paşilor unui dans, rămânând un moment rigid ca o statuie. El însă îşi sonda creierul isteţ, în găsirea unei idei cu care să profite mai bine în situaţia spectatorilor săi şi de această întrerupere atât de nimerită.

Ziua a fost destul de bogată pentru el. Trebuia să primească trei ţapi pentru iniţierea celor trei tineri ca războinici deplini. În afară de aceasta, mai avea de primit o mulţime de cadouri mici: grâne, mărgele şi bucăţi de sârmă şi aramă de la mulţimea admiratoare a spectatorilor. Aşa că voia să le dea şi el ceva în schimb, sub forma de senzaţie.

Răcnetul lui Numa tot se mai repeta asupra nervilor încordaţi, când râsul unei femei strident şi pătrunzător, a întrerupt tăcerea satului. Şi tocmai acest moment era şi acela ales de Tarzan să coboare din copac în strada satului. Stătea fără teamă în mijlocul inamicilor săi, mai înalt cu un cap decât mulţi dintre cei mai înalţi războinici ai lui Mong şi drept ca cele mai drepte săgeţi ale lor… cu muşchi puternici ca ai lui Numa, leul. În clipele cât Tarzan stătea şi se uita ţintă la vraci, privirile tuturor negrilor erau pironite spre el, totuşi nicio mână nu s-a ridicat asupra lui; paralizia groazei l-a ţintuit în loc. Tarzan a întrerupt monotonia momentului şi cu o mişcare din cap, a pornit drept spre urâta înfăţişare a celui de sub capul de bivol sălbatic.

Dar nervii negrilor nu au mai putut suporta tensiunea. De luni întregi de zile i-a stăpânit groaza ce le-o inspira acest zeu alb, din junglă. Săgeţile lor au fost furate chiar din mijlocul satului, războinicii lor au fost ucişi pe tăcute pe cărările din junglă, iar trupurile aruncate misterios, noaptea, în sat, ca şi cum ar fi căzut din cer. Se aflau între ei, unu sau doi care a zărit făptura acestui demon nou, aşa că acum, după descrierea lor, întreg satul l-a recunoscut ca autor al multor

necazuri de-ale lor. În alte împrejurări şi în timpul zilei, fără îndoială că războinicii s-ar fi năpustit asupra lui. Acum însă, în timpul nopţii şi tocmai în noaptea aceasta, când i-a adus într-o stare de groază nervoasă, arta vraciului, stăteau neputincioşi lipsiţi de voinţă.

Au întors spatele aproape cu toţii şi au pornit la fugă, împrăştiindu-se spre colibele lor, pe măsură ce Tarzan înainta. În primul moment, unul dar numai unul singur — şi acesta era vraciul — a rămas să-l înfrunte pe noul sosit. Aproape auto-hipnotizat în a crede în propria sa şarlatanie, voia să împiedice înaintarea demonului care ameninţa să submineze veche şi mănoasa lui profesie.

— Tu eşti Dumnezeu? întrebă Tarzan.

Vraciul, neavând măcar idee de înţelesul cuvintelor celuilalt, a făcut câţiva paşi ciudaţi de dans, a sărit odată sus prin aer, a făcut o piruetă şi a căzut, ca şi cum ar fi căzut jos cu picioarele depărtate şi cu capul înainte spre Tarzan. A rămas în felul acesta o clipă, mai înainte de a ieşi din gura lui un „Buu…” tare de tot, urmărind probabil scopul de a-l speria pe Tarzan, dar în realitate neavând niciun efect asupra flăcăului.

Acesta nu s-a oprit. Şi-a propus să se apropie de Dumnezeu şi să-l examineze, aşa că nimic de pe suprafaţa pământului nu l-ar fi putut opri Vraciul, văzând că gimnastica lui nu are nicio influenţă asupra musafirului, a încercat altă vrăjitorie. Scuipând pe coada de zebră, pe care tot o mai ţinea în mână, descria cercuri pe deasupra ei cu săgeţile din mâna cealaltă, retrăgându-se binişor, între timp, din faţa lui Tarzan şi vorbind confidenţial moţului cozii din mână.

Dar şi această vrăjitorie trebuie să fi fost de calitate proastă şi fără efect, deoarece fiinţa din faţa lui — zeu sau demon ce era — înainta mereu, micşorând distanta care-i despărţea. Cercurile au fost deci puţine şi repezi, iar când le-a terminat, vraciul luă o atitudine de aşa natură ca să inspire

evlavie şi smerenie. Apoi, mişcând coada de zebră, prin faţă lui, a tras o linie imaginară între el şi Tarzan.

— Nu poţi trece peste această linie, deoarece vraja mea este puternică! strigă el. Opreşte-te sau ai să cazi mort îndată ce piciorul ţi se va atinge de acest loc sfinţit de mine. Mama mea a fost vrăjitoare, iar tatăl meu năpârcă. Trăiesc numai cu inimi de leu şi cu bojoci de panteră. La dejun mănânc copii, iar demonii din junglă sunt robii mei. Sunt cel mai puternic vraci din lume. Nu mă tem de nimic deoarece sunt nemuritor. Eu…

Dar mai departe nu apucă să spună, deoarece a întors spatele şi a fugit, de cum l-a văzut pe Tarzan trecând peste linia magică mortală şi tot mai trăind. Văzându-l că fuge Tarzan şi-a pierdut aproape cu totul răbdarea. Aşa ceva nu era îngăduit lui Dumnezeu, cel puţin nu Dumnezeul pe care l-a conceput Tarzan.

— Înapoi! a strigat el. Vino înapoi, Dumnezeule, că nu-ţi fac nimic.

Vraciul însă era acum în plină retragere, drept spre coliba lui, sărind peste tot ce întâlnea în cale, fără să mai aleagă drumul. Frica i-a dat aripi, dar totul era zadarnic: Tarzan venea din urmă cu iuţeala lui Bara, cerbul.

Tocmai la intrarea în colibă, vraciul a simţit o mână grea pe umăr, care l-a înhăţat şi l-a tras înapoi. Tarzan l-a apucat însă de o porţiune a pielii de bivol, scoţându-i vraciului masca urâtă de pe cap. Tarzan a văzut atunci că acela care îi scăpa din mână şi se ascundea în întunericul din colibă nu era decât un biet negru în pielea goală.

Asta era, deci, ceea ce a crezut el că ar putea fi Dumnezeu! Buza de sus i s-a zbârcit într-un rânjet furios, a sărit apoi în colibă după îngrozitul vraci al satului. L-a găsit îndată tremurând, ghemuit într-un colţ, în întuneric şi l-a scos afară, la lumina relativă a unei nopţi cu lună.

Vraciul a căutat să scape, muşcând şi zgâriind, dar câţiva pumni peste cap l-au făcut să-şi dea seama cât de zadarnică îi era orice rezistenţă. La lumina lunii Tarzan îl ţinea de ceafă în picioare, pe negrul tremurând de groază, dăscălindu-l:

— Va să zică, tu eşti Dumnezeu! Dacă tu eşti Dumnezeu, atunci Tarzan este mai mare decât Dumnezeu…

De aceasta era chiar convins flăcăul.

— Eu sunt Tarzan, strigă el în urechea negrului. În jungla întreagă, ori pe deasupra ei, sau în apele ce aleargă, sau în cele ce dorm, nimeni nu-i mai mare decât Tarzan. El este mai mare decât Mangani, mai mare decât Gomangani. A ucis cu mâinile goale lei şi pantere şi nimeni nu-i mai mare decât Tarzan, pentru că Tarzan este mai mare decât Dumnezeu. Uite!…

Şi odată cu acestea, a sucit gâtul negrului până când acesta ţipă de durere, apoi s-a rostogolit leşinat la pământ. Punându-şi piciorul pe vraciul căzut, Tarzan şi-a întors faţa spre lună şi a dat drumul zbieratului lung şi pătrunzător al antropoidului învingător. După aceea s-a aplecat şi smucind coada de zebră din mâna negrului leşinat, a pornit înapoi pe unde a venit, fără a mai arunca în urmă o singură privire.

Din mai multe uşi de colibe îl priveau perechi de ochi îngroziţi. Mong, şeful satului era unul dintre aceia care a văzut ce s-a petrecut în faţa colibei vraciului şi era foarte îngrijorat. Bătrân şi priceput în ocârmuire, el nu a crezut nici pe jumătate în vraci, sau mai bine zis şi-a pierdut credinţa, cu cât înţelepciunea îi creştea, odată cu vârsta. Ca şef, însă, trebuia să fie convins de puterea vraciului, ca braţ al guvernului şi Mong se folosea adeseori de temerile superstiţioase ale poporului său, pentru a-şi ajunge scopurile cu ajutorul presupusului vrăjitor din sat.

A lucrat de multe ori împreună cu acesta împărţind câştigul. Acum însă „trecerea” vraciului

era pierdută, dacă a mai văzut cineva ceea ce a văzut şi Mong; iar generaţia actuală nu va mai avea aceeaşi credinţă oarbă în niciun alt vraci. Trebuia ca Mong să facă ceva care să contracareze influenţa rea a victoriei demonului din junglă asupra vraciului. Şi-a ridicat deci, greaua lui suliţă şi a pornit încet din colibă, pe urma paşilor flăcăului.

Acesta traversa satul prin mijlocul uliţei, tot atât de nepăsător şi cu aceeaşi fermitate ca şi cum nu ar fi fost înconjurat decât de maimuţoii din tribul lui Ciuk, iar nu de un sat întreg de inamici înarmaţi.

Indiferenţa lui era însă numai aparentă, deoarece simţurile bine exercitate erau tot atât de agere şi la pândă ca oricând. Mong, care ştia cum se urmăreşte vânatul ager de ureche din junglă, se apropia aproape fără niciun zgomot. Nici Bara, cerbul, cu urechile lui mari, nu ar fi putut şti după zgomot, că Mong s-a apropiat. Negrul însă, nu-l urmărea acum pe Bara, ci un om aşa că nu căuta decât să evite zgomotul.

Se apropia din ce în ce mai mult de flăcăul care mergea încet spre porţile satului. Şi-a ridicat chiar suliţa, dând mâna dreaptă departe pe spate, pe deasupra umărului său. Acum, o dată pentru totdeauna, se va scăpa atât pe el cât şi pe poporul său, de primejdia acestui inamic cumplit. Şi va ochi bine, nu va greşi lovitura, iar când va repezi suliţa, o va face cu atâta putere că va sfârşi pentru totdeauna cu acest demon.

Dar, cu toată siguranţa şi-a greşit socotelile. Putea el mult şi bine să creadă că-l urmărea un om… nu ştia însă că acest om era dotat cu simţuri aparţinând ordinelor inferioare de animale. Tarzan, când a întors spatele duşmanilor săi şi a pornit să iasă din sat, a notat ceea ce Mong nu s-ar fi gândit niciodată să ia în seamă la o vânătoare de om… adică vântul. Acesta bătea în aceeaşi direcţie în care mergea şi Tarzan, ducând la nările lui delicate mirosurile care se ridicau în urma lui.

Astfel, Tarzan ştia că e urmărit, deoarece chiar în puterea emanată de satele africane, el era în stare să deosebească un miros de altul şi să ştie cu precizie locul de unde emana. Ştia deci că e urmărit de un negru care se apropia, iar raţiunea îl înştiinţa şi despre scopul urmăritorului Prin urmare, când Mong a ajuns la distanţa necesară aruncării cu suliţa, flăcăul s-a întors brusc spre el… atât de brusc. Încât suliţa a pornit cu o fracţiune de secundă mai înainte decât a plănuit Mong.

Tot din acest motiv, suliţa a trecut cu cinci centimetri mai sus, iar Tarzan s-a aplecat lăsând-o să-i treacă pe deasupra capului, apoi a sărit asupra şefului. Mong nu a aşteptat să-l întâmpine, ci s-a întors şi a fugit spre una din colibele din apropiere, strigând războinicilor să sară asupra străinului şi să-l ucidă. Dar putea Mong să strige mult şi bine după ajutor, căci Tarzan tânăr şi iute a străbătut distanţa dintre el şi negru numai din câteva sărituri şi cu iuţeala unui leu când atacă. Mârâi de asemenea, aproape la fel cu Numa.

Mong l-a auzit şi sângele îngheţă în el. Putea chiar să simtă cum i se face părul măciucă şi-i trec fiori reci prin şira spinării. Moartea a sosit să-i mângâie cu degetele ei reci, spinarea. L-au mai auzit şi alţii pe Tarzan, ba chiar l-au şi văzut din interiorul colibelor lor… războinici îndrăzneţi cu toţii, zugrăviţi urât pe faţă şi strângând nervos grelele lor suliţe cu mâna.

Împotriva lui Numa, leul ar fi sărit fără frică la atac. S-ar mai fi repezit pentru apărarea şefului lor, chiar împotriva unui duşman în număr cu mult mai mare ca al lor, dar acest demon ciudat din junglă, le insufla o spaimă nespusă.

Nu era nimic omenesc în mârâiturile bestiale care ieşeau din adâncul său piept, nimic omenesc în colţii lui rânjiţi, precum nici în săriturile sale ca de pisică. Războinicii lui Mong erau îngroziţi… prea îngroziţi ca să renunţe la siguranţa aparentă a

colibelor lor, iar în timpul acesta fiara omenească a sărit în spinarea bătrânului lor căpitan. Mong a căzut la pământ, cu un ţipăt de groază, dar prea îngrozit ca să încerce să se mai apere. A rămas ca paralizat de spaimă, sub trupul adversarului său, ţipând însă, cât îl lua gura.

Tarzan s-a ridicat pe jumătate şi a pus un genunchi pe pieptul negrului. Apoi, a împins cu mâna de bărbia acestuia, făcând să se vadă tot gâtul gol al lui Mong. După aceea şi-a tras din teacă cuţitul… lungul şi ascuţitul lui cuţit de vânătoare, pe care John Clayton, lord Greystoke. L-a adus din Anglia cu mulţi ani în urmă.

L-a ridicat repede deasupra gâtului negrului. Bătrânul a început să tremure. A început chiar să se roage de iertare… dar într-o limbă necunoscută lui Tarzan. Pe care acesta nu o înţelegea. Era pentru prima oară că flăcăul avea prilejul să-l vadă de aproape pe şef. Nu a văzut decât un bătrân, un om foarte bătrân, cu un gât lung şi faţa zbârcită… o faţă uscată ca pergamentul, semănând mai mult cu a micilor maimuţe pe care Tarzan le cunoştea atât de bine.

A mai văzut însă şi groaza din ochii bătrânului… niciodată nu a mai văzut atâta spaimă în ochii vreunui animal, ori o rugăminte atât de jalnică pentru iertare pe figura vreunei fiinţe. Ceva a oprit mâna flăcăului o clipă. Şi s-a întrebat asupra cauzei pentru care a ezitat să-l ucidă, pentru că nu i s-a mai întâmplat o astfel de zăbavă.

Bătrânul părea că se usucă şi scade cât un sac cu oscioare sub ochii lui. Atât de slab, neputincios şi îngrozit părea, că Tarzan a simţit un mare dispreţ pentru el. Totuşi, mai avea şi altă senzaţie… ceva nou pentru Tarzan în ceea ce priveşte duşmanii săi. Era milă… milă faţă de sărmanul bătrân atât de înfricoşat.

S-a ridicat de jos şi a plecat, lăsându-l pe Mong, şeful satului, neatins. Apoi, a trecut prin sat cu capul în sus, s-a aruncat pe crengile copacului care

atârna peste palisadă şi a dispărut din ochii sătenilor. Tot drumul, înapoi până la terenul străbătut de maimuţe, a căutat o explicaţie pentru acea putere ciudată care i-a oprit mâna şi l-a împiedicat să-l ucidă pe Mong. A fost ca şi cum cineva mai mare decât el i-a poruncit să nu ia viaţa bătrânului. Nu putea înţelege cum s-a petrecut faptul, deoarece nu concepea nimic, sau pe nimeni, cu astfel de autoritate ca să-i dicteze ce trebuie să facă sau de la ce trebuie să se abţină.

Era târziu de tot când Tarzan a ajuns şi s-a aşezat să doarmă la bifurcaţia unor crengi dintr-un copac, unde dormeau maimuţele lui Ciuk. Totuşi, era încă absorbit în căutarea soluţiei ciudatei sale probleme, când a adormit.

S-a trezit târziu, după ce soarele a ajuns de trei suliţe pe cer. Maimuţele erau de mult sculate şi erau în căutarea hranei zilnice. Tarzan le privea alene de sus, din copac cum scormoneau în tapetul putred de vegetaţie după gândaci şi altele, sau căutau printre frunzele crengilor cuiburi de ouă sau omizi grase şi gustoase… pentru ele!

O orhidee, atârnând în apropierea capului său şi-a deschis încet, petalele delicate la căldura şi lumina soarelui, care a pătruns cu câteva minute mai înainte în locul retras al florii. Tarzan a fost martor la acest miracol de frumuseţe de mii de ori, dar acum a stârnit în el un interes dintre cele mai vii, deoarece începea acum să-şi pună întrebări despre nenumăratele minunăţii pe care înainte le accepta aşa cum i se prezentau.

Ce făcea oare floarea să se deschidă? Ce-o făcea să crească dintr-un bobocel, într-o floare mare? La urma urmei, care era cauza existenţei ei? Pentru ce exista chiar el? De unde a venit Numa, leul? Cine a plantat primul copac? Cum s-a făcut de a ajuns Goro sus acolo, pe cerul întunecat al nopţii, pentru a risipi prin lumina ei dulce, întunericul grozav al junglei? Dar soarele? Întâmplarea l-a pus sus pe cer? Apoi pentru ce nu erau toate fiinţele din

junglă copaci? Şi de ce copacii nu erau şi ei altceva? De ce se deosebea Tarzan de Tug, de Bara, iar Bara nu era la fel cu Şita, nici cu Butto? În tot cazul de unde şi cum au venit toţi aceştia pe lume: copacii, insectele, florile şi nenumăratele fiinţe din junglă?

Prin capul lui Tarzan, a trecut pe neaşteptate o idee. Urmărind multe sinonime din dicţionar ale definiţiei lui Dumnezeu, a dat şi peste cuvintele „a crea", „a forma ceva din nimic", „a face să aibă existenţă". Tarzan aproape că a înţeles ceva, când un ţipăt îndepărtat l-a făcut să revină din preocupările sale la realitatea prezentului. Ţipătul s-a auzit din junglă, de la o distanţă spre apus de unde se afla el. Era ţipătul unui „balu".

Tarzan l-a recunoscut imediat. Era vocea lui Gazan, puişorul Tikăi. Maimuţele l-au numit Gazan, pentru că părul lui moale avea o culoare neobişnuit de roşie, iar Gazan înseamnă pe limba lor piele roşie. Ţipătul puişorului a fost urmat de un adevărat strigăt de groază, scos din fundul plămânilor. Tarzan, parcă electrizat, s-a pus instantaneu în mişcare. A pornit ca o săgeată din arc, prin copaci în direcţia de unde a auzit ţipătul.

Înaintea lui a auzit a mârâitul sălbatic al unei maimuţe femele. Era Tika. Alerga să-şi salveze puiul. Prin urmare, primejdia trebuia să fie reală. Tarzan putea afirma aceasta după intonaţia de furie şi de frică din vocea maimuţoaicei.

Alergând de-a lungul unor crengi ce se încovoiau, sărind dintr-un copac în altul, flăcăul nostru alerga spre terasa de mijloc, spre sunetul care acum a luat proporţii asurzitoare. Maimuţele lui Ciuk alergau din toate părţile, ca răspuns la apelul mamei micului „balu" şi pe când veneau, jungla răsuna de răcnetele lor.

Tarzan, mai rapid decât marii lui camarazi, i-a întrecut pe toţi. El a fost acela care a ajuns primul la faţa locului. Ceea ce vedea, a făcut, să-i treacă un fior rece prin tot corpul, deoarece inamicul era

cel mai urât şi cel mai dezgustător dintre toate creaturile din junglă.

Histah, şarpele, enorm, greu şi alunecos, era împletit printre crengile unui mare copac, iar în îmbrăţişarea lui mortală era puişorul Tikăi, micul ei „balu” Gazan.

Nimic nu exista în junglă care să inspire în pieptul lui Tarzan ceva ce semăna atât de mult cu teama, ca urâtul Histah. Şi maimuţelor le era scârbă de îngrozitoarea reptilă, de care purtau frică mai mult decât de Şita sau de Numa. Dintre toţi inamicii lor, nu era niciunul căruia să-i dea ocol atât de mare ca acela pe care îl dădea lui Histah, şarpele.

Tarzan ştia că Tika are o groază deosebită de acest duşman tăcut şi atât de respingător, iar când priveliştea i-a izbit ochii, a fost tocmai într-un moment în care acţiunea Tikăi l-a umplut de cea mai mare mirare. A văzut-o repezindu-se asupra corpului lucitor al şarpelui, iar, când colacurile acestuia au înconjurat-o şi pe ea, ca şi pe puiul ei, nu a făcut nicio sforţare să scape, ci numai s-a apucat de capul alunecos şi rece al şarpelui, într-un efort zadarnic pentru a-şi salva puiul.

Tarzan ştia prea bine cât de înrădăcinată era spaima Tikăi de Histah, aşa că abia a putut crede ceea ce vedea, mai ales că a văzut-o alergând de bună voie în îmbrăţişarea mortală a reptilei. Dar nici frica înnăscută a Tikăi nu era cu mult mai mare decât a lui Tarzan, care niciodată nu ar fi atins de bună voie un şarpe. Nu putea spune pentru ce, căci nu admitea frica de nimic; nici frică nu era, ci mai curând o repulsie instinctivă, lăsată lui moştenire de multe generaţii de strămoşi civilizaţi în spatele cărora erau probabil nenumărate milioane de inşi la fel cu Tika, în pieptul căruia sălăşluia aceeaşi groază fără nume faţă de reptile.

Totuşi, Tarzan nu a şovăit o clipă măcar mai mult decât Tika, ci a sărit asupra lui Histah, cu toată iuţeala şi impetuozitatea ce ar fi întrebuinţat-

o dacă ar fi sărit asupra lui Bara, cerbul, când avea nevoie de hrană. Zguduit în felul acesta, şarpele se sucea şi răsucea oribil, dar niciun moment măcar nu şi-a slăbit strânsoarea în care îşi ţinea victimele, mai ales că l-a prins în recea lui îmbrăţişare şi pe flăcăul nostru.

Agăţat de copac, enormul şarpe îi susţinea pe toţi trei, ca şi cum ei ar fi fost fără nicio greutate, căutând însă tot timpul, să zdrobească viaţa din ei. Tarzan şi-a tras cuţitul, pe care l-a înfipt cu repeziciune în corpul inamicului, dar colacii şarpelui păreau că-i vor stinge viaţa mai repede ca el să fi putut da reptilei o lovitură mortală.

Se lupta mereu, fără să încerce să scape de moartea oribilă care îl privea în faţă, singura lui ţintă fiind să-l ucidă pe Histah şi să o elibereze pe Tika împreună cu micul ei „balu”. Fălcile căscate ale pitonului — acesta fiind specia de şarpe atacată de Tarzan — s-au aplecat acum deasupra lui. Gura aceea elastică în care ar fi putut încăpea un iepure de casă, sau un ied cu aceeaşi uşurinţă, s-a căscat acum ca să-i prindă capul cu totul.

Întorcându-şi atenţia asupra lui Tarzan, Histah şi-a întors capul acolo unde l-ar fi putut ajunge şi cuţitul flăcăului. Instantaneu cu mişcarea reptilei, o mână arsă de soare a zburat în sus, prinzând gâtul monstrului, pe când cealaltă mână a înfipt tăişul cuţitului de vânătoare în creierul aceluia.

Histah s-a cutremurat convulsiv şi s-a relaxat… s-a încordat şi s-a relaxat din nou, biciuind şi izbind aerul cu trupul, dar, fără să mai simtă nimic. Erau spasmurile din clipa morţii, dar, chiar aşa mort cum era, ar fi putut să expedieze pe lumea cealaltă, odată cu el vreo şapte-opt maimuţoi.

Tarzan o luă imediat pe Tika şi-o desfăcu de colacii şarpelui, dându-i drumul jos la pământ. După aceea a desprins şi puişorul, aruncându-l mamei lui. Histah tot mai biciuia aerul, atârnat în jurul lui Tarzan şi de o creangă, dar Tarzan după câteva sforţări, a reuşit să se descurce şi a sărit jos

pe pământ, fugind din faţa convulsiilor teribile ale reptilei muribunde.

Câteva maimuţe s-au strâns roată în jurul scenei ce o forma această luptă, dar îndată ce l-au văzut pe Tarzan scăpat de duşman, au pornit în tăcere să-şi reia fiecare ocupaţia ce le-a fost întreruptă. A pornit şi Tika după ei, uitând pe moment de tot şi de toate. În afară de pruncul ei şi de faptul că înainte de această întâmplare, a descoperit un cuib de păsări, ascuns cu ingeniozitate în care se aflau trei ouă proaspete.

Tarzan tot atât de indiferent faţă de o luptă care s-a terminat, a mai aruncat o privire de despărţire trupului, care tot se mai zbătea, al lui Histah şi a pornit spre un locuşor la care se adăpa tribul când se afla prin locurile acestea. Ciudat însă, că nu a scos strigătul de victorie asupra învinsului Histah. El singur nu ar fi putut spune de ce, decât doar că pentru el, Histah nu era un animal. Se deosebea în unele puncte capitale de ceilalţi locuitori ai junglei. Atât ştia Tarzan: îl ura.

Ajuns la lac, a băut până s-a săturat, apoi s-a aşezat pe iarba verde şi moale de la umbra unui copac. Gândurile i s-au întors la lupta purtată cu Histah. I se părea foarte ciudat că Tika a intrat cu atâta uşurinţă în colacii şarpelui. De ce a făcut ea oare aceasta? Dar de ce a făcut-o şi el? Tika nu era a lui, precum nici puiul Tikăi. Amândoi aparţineau lui Tug. Atunci pentru ce s-a implicat în lupta aceasta? Mai ales când monstrul acela oribil nici nu-i folosea ca hrană, fiind ucis.

Când se gândea la toate acestea, avea impresia că nu a avut niciun motiv pe lume ca să fi făcut ceea ce a făcut, dar după puţin şi-a amintit că acţiunea lui a fost aproape involuntară… aşa cum a fost şi aceea când i-a lăsat viaţa bătrânului Gomangani în ajun. Dar ce l-a împins pe el la asemenea gesturi? Trebuie să fi fost cineva mai puternic ca el care îl îndemna uneori, ce să facă.

— „Atotputernic”, se gândea Tarzan. Gândăceii îmi spun că Dumnezeu este atotputernic. El trebuie să mă fi îndemnat la aceste fapte, pe care nu le-am săvârşit niciodată de la mine. Tot el ă făcut-o pe Tika să se arunce asupra şarpelui. Tika nu s-ar fi apropiat de Histah din propria ei voinţă. Dumnezeu a fost acela care mi-a reţinut cuţitul de la gâtul bătrânului Gomangani. Dumnezeu face lucruri ciudate pentru că El este „atotputernic”. Nu-l pot vedea, dar ştiu că Dumnezeu poate să facă asemenea lucruri, niciun Mangani, niciun Gomangani şi niciun Tarmangani nu le-ar putea face.

Dar florile… cine le face să crească? Ah, acum totul se explică! Florile, copacii, luna, soarele şi fiecare creatură, chiar el, Tarzan, au fost făcute de Dumnezeu din nimic; „create”, aşa spun gândăceii. Dar ce era Dumnezeu? Cum arăta el? La aceste două întrebări, Tarzan nu-şi putea răspunde, nu avea nicio concepţie, însă era sigur că tot ce era bun venea de la Dumnezeu: fapta sa cea miloasă care l-a oprit să-l ucidă pe sărmanul bătrân neputincios, iubirea Tikăi care a aruncat-o în acea îmbrăţişare a morţii, devotamentul lui către Tika, care l-a tăcut să-şi pună viaţa în primejdie pentru a o salva pe a ei.

Florile şi copacii erau mari şi frumoşi. Dumnezeu i-a făcut. El a mai făcut şi celelalte fiinţe, aşa ca fiecare din ele să aibă cu ce se hrăni. A făcut-o pe Şita, pantera cu frumoasa ei blană, pe Numa leul cu frumosul lui cap şi coama pletoasă. L-a făcut şi pe Bara, cerbul drăguţ şi elegant.

Da, Tarzan al maimuţelor l-a găsit pe Dumnezeu şi şi-a petrecut toată ziua atribuindu-i Lui, tot ce era bun şi frumos în natură. Era însă un lucru care îl tulbura, un amănunt care nu se împăca deloc cu concepţia lui despre nou-găsitul său Dumnezeu: Cine l-a făcut pe Histah, şarpele?

CAPITOLUL V — Tarzan şi băiatul negru.

Tarzan şedea jos la rădăcina unui copac mare, împletindu-şi o nouă funie de iarbă. Lângă el se găseau resturile cele vechi, rupte şi zdrenţuite de colţii şi ghearele Şitei, pantera.

Abia jumătate din funia originală i-a rămas, restul fiind dus de panteră, sărind prin junglă cu laţul atârnând de gâtul ei sălbatic, iar căpătâiul liber târându-se printre tufişuri. Tarzan a zâmbit când şi-a amintit de furia cea mare a fiarei, de eforturile ei disperate să scape din laţ şi de ţipetele ei de neînchipuit, care erau în parte mânie şi groază. Zâmbea amintindu-şi de păţania inamicului şi anticipând o altă zi, mai adăugă un fir la împletitura funiei.

Acum voia să o facă şi mai tare, cea mai tare funie pe care Tarzan a împletit-o vreodată. I-a trecut prin minte o vedenie: Numa smucindu-se furios şi zadarnic din laţul cel tare de acum şi zâmbea din nou, încântat. Era chiar şi mulţumit pe deplin, deoarece atât creierul cât şi mâinile sale erau ocupate. Mulţumiţi erau, de asemenea şi tovarăşii săi din tribul lui Ciuk, ocupaţi cu căutarea hranei prin poiană sau copacii din jurul ei. Mintea lor nu era încărcată de niciun gând de nedumerire asupra viitorului şi numai rareori aveau şi câte o amintire vagă despre trecut. Ei era stimulaţi spre un fel de mulţumire brutală de munca delicioasă de a-şi umple stomacurile, iar apoi dormeau.

Se poate chiar ca ei să se fi bucurat de viaţa lor mai mult decât noi de a noastră, pentru că cine ar putea spune că fiarele din junglă nu îşi îndeplinesc mai bine scopul pentru care au fost create, decât omul cu multele lui ţinuturi străine şi cu multele contravenţii la legile naturii? Şi ce poate da o satisfacţie mai mare şi o fericire mai deplină decât îndeplinirea unui destin?

Pe când Tarzan lucra la funia sa, Gazan, micuţul pui al Tikăi, se juca pe lângă el, timp în care mama sa îşi căuta de mâncare, de partea cealaltă a

poienii. Acum nici Tika nici Tug nu mai suspectau intenţiile lui Tarzan asupra primului lor născut.

Nu a înfruntat el moartea ca să-l scape pe Gazan al lor din ghearele şi colţii Şitei? Nu-l mângâia pe mititel cu aceeaşi dragoste ca şi propria lui mamă? Temerile lor au dispărut, iar Tarzan era adeseori, în rolul de guvernantă a micului antropoid: sarcină care nu-i displăcea, Gazan fiind o fântână nesecată de surprize şi distracţii.

Puişorul de maimuţă a început să-şi dezvolte acele tendinţe arboreale, care aveau să-i servească destul de mult în anii tinereţii, când o fugă repede şi la timp sus în copaci e de mare importanţă decât valoarea muşchilor săi nedezvoltaţi sau colţii neîncercaţi încă la luptă.

Dându-se înapoi, cinci-şase metri de la trunchiul copacului sub care lucra Tarzan, Gazan dădea fuguliţa şi se căţăra pe trunchi, până la crengile de mai jos. Acolo stătea un moment, mândru de ceea ce a făcut, apoi se cobora din nou la pământ. Câteodată, de fapt destul de des, pentru că nu era o maimuţă, atenţia era distrată şi de alte lucruri: o lăcustă, o omidă, sau un şoricel de câmp şi pornea în urmărirea lor. Omizile le prindea întotdeauna şi uneori reuşea să prindă şi câte o lăcustă, dar şoricei nu a putut încă să prindă.

Acum a descoperit coada funiei la care lucra Tarzan. Apucând-o în una din micuţele sale labe, o luă la fugă. Sărind ca o minge însufleţită şi smucind-o cu totul din mâna lui. Tarzan a sărit în picioare într-o clipită, pornind după Gazan. Dar pe figura sa şi vocea sa nu era nici urmă de supărare când striga ştrengarului de „balu” să dea drumul funiei.

Gazan alerga drept spre mama sa, iar după el venea cu paşi mari, Tarzan. Tika se uită în sus de unde mânca şi în primul moment, nevăzând decât că Gazan fugea urmărit de cineva, s-a zburlit şi şi-a rânjit colţii… Însă cum a observat că acela care îi

urmărea fiul era Tarzan şi-a văzut înainte de treabă.

Flăcăul l-a prins pe „balu” chiar la picioarele ei şi cu toate că puiul ţipa şi se zbătea când îl prindea Tarzan, mama sa nu a făcut altceva decât să se uite puţin într-acolo. Acum nu-i mai era frică că primul ei născut va păţi ceva din partea lui Tarzan. Nu i-a scăpat el viaţa în două rânduri?

Recăpătându-şi funia, Tarzan s-a întors la umbra copacului său, reluându-şi lucrul întrerupt, dar a trebuit să fie tot mereu de pază, din cauza ştrengarului care, acum nu se gândea decât să fure tot ce aparţinea uriaşului său văr cu pielea albă, când acesta nu ar observa. Cu toate aceste greutăţi. Tarzan tot a isprăvit de împletit funia, o armă lungă, elastică, mai tare decât oricare a făcut-o până atunci. Bucata din funia cea veche şi care nu-i mai trebuia, i-a dat-o lui Gazan să se joace cu ea, în intenţia ce o avea pentru a-l iniţia pe puiul Tikăi în cunoştinţele lui când va fi destul de mare şi de puternic ca să profite de învăţătură.

În prezent, însă, aptitudinea înnăscută a puiului de maimuţă ca să imite, era de ajuns ca să-l obişnuiască cu apucăturile şi armele lui Tarzan, aşa că atunci când acesta a pornit prin copaci cu noua lui funie încolăcită pe umăr, micul Gazan sărea prin poiană, târând cu bucurie bucata de funie veche. În drumul său, Tarzan a împărţit căutarea după hrană cu cea după vânat destul de nobil, asupra căruia să-şi încerce noua sa armă. În acelaşi timp, gândurile i se întorceau, adeseori şi la Gazan.

Flăcăul purta o afecţiune puternică pentru puiul Tikăi, mai întâi pentru că aparţinea femelei care a fost obiectul primei sale dragoste şi pentru că puiul era destul de drăgălaş, apoi mai era şi dorul omenesc a lui Tarzan după o fiinţă cu suflet, asupra căreia să-şi reverse afecţiunile naturale ale sufletului său: afecţiuni inerente tuturor membrilor normali ai lui GENUS HOMO.

Tarzan o invidia pe Tika. Adevărat că Gazan dădea dovezi destule, că împărtăşea iubirea lui Tarzan, preferându-l chiar propriul său tată, însă tot la Tika alerga, când îl durea ceva, se speria de ceva, sau când îi era foame. În momentul acela Tarzan se simţea singur de tot pe lume. Era cuprins de un dor cumplit, dorind cu disperare să aibă şi el pe cineva care să alerge la el mai întâi pentru ajutor şi protecţie.

Tug o avea pe Tika, Tika îl avea pe Gazan, iar aproape fiecare maimuţoi sau maimuţă din trib, avea pe cineva, unul sau mai mulţi, ca să-i iubească şi să fie iubiţi. Bineînţeles că Tarzan nu putea formula aceste gânduri precis sub altă formă… el ştia numai că îi este dor de ceva pe care nu putea să-l aibă, de ceva care părea că este reprezentat prin relaţii ca acelea care existau între Tika şi „balu" ei. O invidia pe Tika şi dorea să aibă şi el un „balu", al lui.

A văzut-o pe Şita cu femela acestuia împreună cu mica lor familie de trei, iar mai în interior, spre dealurile stâncoase unde cineva putea să stea în timpul căldurii zilei, în umbra bună a unui tufiş încâlcit, alături de faţa unei stânci reci proiectate în afară, Tarzan a dat şi peste vizuina lui Numa, leul şi a lui Sabor, leoaica. Aici i-a privit el de mai multe ori pe amândoi, jucându-se cu micii lor „balu", ghemuleţele de pufuşor cu pete ca leopardul şi care nu mai isprăveau jucându-se.

În alt rând l-a văzut pe Bara, cerbul, cu delicatul lui pui, apoi pe Butto, rinocerul, cu un pui urât ca şi el. Fiecare creatură din junglă îşi avea pe „ai săi", în afară de Tarzan. Constatarea aceasta îl făcea să se întristeze… era trist şi-i era urât. După puţin, mirosul de vânat a înlăturat din tânăra lui minte orice altă preocupare şi s-a furişat pe creanga copacului, până deasupra cărării care ducea la locul de adăpat al erbivorelor din această lume sălbatică.

De mii de ori, această creangă mare şi bătrână a susţinut greutatea oricărei fiinţe sălbatice sau a unui vânător însetat de sânge proaspăt, în timpul lungilor ani în care ea îşi întindea ramurile în toate părţile, deasupra cărării bătătorite! Tarzan, Şita şi Histah o cunoşteau prea bine.

Ei au fost aceia care i-au lustruit scoarţa pe partea de deasupra. Iar acela care a veni la apă pe cărare spre pândarul de pe creangă, a fost Horta, mistreţul, ai cărui colţi formidabili şi al cărui temperament îndrăcit îl apărau aproape de toţi carnivorii, în afară de cele mai mari din ele. Pentru Tarzan, însă carnea era carne, nimic care era gustos şi de mâncare nu ar fi putut să treacă în pace pe lângă el, când era flămând. Ca şi în luptă, întrecea în ferocitate, când era flămând, pe cei mai îngrozitori locuitori ai junglei.

El nu ştia ce este frica, nici mila, în afară numai de cazurile rare, când o forţă ciudată şi neexplicabilă îi oprea mâna, o forţă inexplicabilă, poate, pentru el din cauza ignoranţei sale în domeniul propriei sale origini şi al tuturor forţelor de omenie şi civilizaţie, moştenire naturală a lui, tocmai din cauza originii sale.

Astfel, astăzi, în loc să se stăpânească până îşi face apariţia vreun vânat mai puţin formidabil decât Horta, a aruncat arcanul în gâtul mistreţului. Era şi o încercare excelentă, pentru tăria funiei sale în acelaşi timp. Horta, înfuriat, a sărit încoace şi încolo, dar de flecare dată funia cea nouă îl ţinea în loc. Tarzan a legat-o pentru mai multă siguranţă, sus de trunchiul copacului în care se găsea când a aruncat arcanul.

Mistreţul a atacat şi grohăia. Sfâşiind bătrânul copac din junglă, cu colţii lui puternici până când coaja acestuia a început să zboare în toate direcţiile. Tarzan s-a coborât la pământ în spatele fiarei. Ţinea în mână lungul şi ascuţitul lui cuţit, care i-a fost întotdeauna constant din ziua aceea de demult, când întâmplarea a îndreptat vârful armei

spre inima lui Bolgani, gorila, salvându-l în felul acesta pe băiat de la o moarte sigură.

Tarzan a mers spre Horta, care s-a întors acum cu faţa către inamicul său. Puternic şi musculos era flăcăul nostru, dar ar fi fost nebunie curată să înfrunte o creatură atât de formidabilă ca Horta, înarmat numai cu un biet cuţit de vânătoare. Aşa i s-ar fi părut cuiva care l-ar fi cunoscut pe Horta cât de puţin, iar pe Tarzan deloc. Horta a rămas un moment nemişcat, uitându-se la Tarzan. Ochii lui răi, în fundul capului, scăpărau scântei de furie. Apoi a scuturat din capul pe care-l ţinea aplecat pentru atac.

— Mâncător de nămol! îi strigă Tarzan. Tăvălitule prin gunoaie! Până şi carnea îţi miroase, dar este suculentă şi-l întăreşte pe Tarzan. Azi, am să-ţi mănânc inima, domn al colţaţilor, inimă care o să mi-o facă pe a mea şi mai sălbatică.

Horta, neînţelegând nimic din ce îi spunea Tarzan, nu era mai puţin furios. Înaintea lui nu vedea decât un om gol, fără păr şi neputincios, care încerca să înfrunte sălbăticia lui neînvinsă. De aceea s-a şi repezit furios la atac.

Tarzan a aşteptat până când aruncătura în sus a râtului cu colţi puternici i-ar fi sfâşiat pulpa până la os, apoi a făcut o mişcare… puţin la o parte, dar atât de repede că fulgerul se părea, încet în comparaţie cu ea, iar în timpul cât a făcut această mişcare, s-a aplecat în jos şi cu întreaga putere ce o avea în braţul drept, a înfipt lunga lamă a cuţitului de vânătoare, rămas de la tatăl său, în pieptul lui Horta, mistreţul.

O săritură rapidă la o parte, l-a scos din zona spasmurilor de moarte ale victimei sale, iar după câteva clipe ţinea în mână inima lui Horta, caldă încă, din care mai picura sânge. După ce şi-a potolit foamea, nu a mai căutat un loc de dormit, după cum făcea uneori, ci a continuat să meargă prin junglă după aventuri, fără a simţi nevoia de odihnă. Astfel s-a întâmplat să-şi îndrepte paşii

spre satul lui Mong, şeful negrilor pe al cărui popor l-a batjocorit fără remuşcare din ziua de când Long, fiul şefului, a ucis-o pe Kala.

Un râu curgea prin apropierea satului negrilor. Tarzan s-a apropiat de el într-un loc ceva mai jos de luminişul în care se aflau colibele de stuf ale negrilor. Viaţa de râu, întotdeauna l-a fascinat pe Tarzan. Găsea plăceri să privească mişcările stângace ale lui Duro, hipopotamul, precum şi în sportul de a-l sâcâi pe neîndemânaticul Gimla, crocodilul, pe când se prăjea afară la soare.

Apoi mai erau şi femeile împreună cu copiii Gomanganilor, pe care-i speria, femeile cu puţinele lor rufe la spălat şi copiii cu jucăriile lor primitive. Azi, a nimerit peste o femeie cu un băieţaş, care se aflau mai departe, în josul râului, ca de obicei. Cea dintâi era în căutarea unui fel de scoici care se găseau în nămolul de pe marginea apei. Era o negresă tânără de vreo treizeci de ani.

Avea dinţii piliţi ascuţit, deoarece neamul ei mânca şi carne de om. Buza de jos o avea spintecată, ca să poată atârna de ea o bucată de aramă, pe care a purtat-o atâţia ani, că i s-a lăsat lungă în jos, făcând să i se vadă până şi gingiile fălcii inferioare. Şi nasul îi era spintecat, iar prin spintecătură era băgată o aşchie lustruită de lemn. De urechi îi atârnau găteli de metal, iar pe frunte, pe obraji, pe bărbie şi pe vârful nasului era tatuată în culori pe care timpul le-a mai schimbat.

Era cu totul goală, doar o ghirlandă de iarbă îi atârna de mijloc, până aproape de genunchi. După aprecierea ei, era o femeie destul de frumoasă, ba chiar şi după aprecierea bărbaţilor din tribul Mong, deşi ea era din alt trib: un trofeu de război, prinsă de fetiţă de către un ostaş de-al lui Mong.

Copilul ei era un băiat de vreo zece ani, ager, bine făcut şi ca negru, destul de frumos. Tarzan îi privea pe amândoi din ascunzişul unui tufiş din apropiere. Era cât pe aici să le sară înainte şi să scoată un strigăt înfiorător, ca să poată petrece la

spectacolul groazei lor şi a fugii însoţită de căzături şi ţipete. O idee nouă i-a trecut prin minte.

Avea în faţa lui un „balu" după forma şi asemănarea sa proprie. Bineînţeles că pielea îi era neagră, dar ce era cu asta? Tarzan nu a mai văzut niciodată un alb. Pe cât putea să ştie, el era singurul reprezentant al acestei forme ciudate de viaţă. Băiatul negru ar fi putut să fie pentru Tarzan, un „balu" excelent, pentru că el nu avea niciun „balu". Îl va îngriji bine, îl va hrăni bine şi-l va apăra aşa cum numai Tarzan şi-ar putea apăra pe ai lui. Îl mai învăţa din domeniul cunoştinţelor sale pe jumătate omeneşti şi pe jumătate de fiară, toate tainele junglei de le rădăcina copacilor până la vârful înalt al acestora.

Şi-a desfăcut arcanul şi a scuturat laţul să se desfacă. Cei doi din faţa lui nici măcar nu visau de apropierea lui, ci şi-au continuat preocuparea, căutând scoicile pe care le scoteau la iveală, din nămol, folosindu-se fiecare pentru aceasta de un băţ scurt. Tarzan a ieşit din junglă în spatele lor, cu lanţul arcanului întins pe pământ, lângă el. A făcut o mişcare rapidă cu mâna dreaptă şi laţul s-a ridicat elegant în aer, plutind o clipă pe deasupra capului băiatului, apoi s-a aşezat. Iar când a cuprins corpul în dreptul braţelor băiatului, Tarzan a tras repede la capătul funiei pe care îl avea în mână, legându-i braţele pe lângă coaste.

Un ţipăt de groază a izbucnit din pieptul tânărului negru, iar când mama sa s-a întors, speriată de strigătul lui l-a văzut târât repede spre un uriaş alb, care stătea sub umbra unui copac din apropiere, la zece, doisprezece metri de ea. Cu un strigăt groaznic de teroare şi de furie, s-a repezit fără frică asupra lui Tarzan. Acesta a văzut în atitudinea femeii hotărârea şi curajul care nu s-ar da la o parte nici chiar din faţa morţii. Negresa era urâtă şi înspăimântătoare, chiar când figura ei era lină, dar crispată de pasiune, expresia ei avea ceva diabolic. Până şi Tarzan s-a retras din fata ei, dar

mai mult de dezgust, iar nu de frică… căci frica nu o cunoştea.

Băiatul negru muşca şi se zbătea din răsputeri. Tarzan însă, l-a pus la subţioară şi a dispărut printre crengile copacului, tocmai când furioasa negresă s-a repezit să se bată cu el, pentru fiul ei. Şi pe când se topea în adâncul junglei, el medita asupra posibilităţilor care ar exista în valoarea Gomanganilor, dacă şi ei ar fi tot atât de formidabili ca şi femeile. Ajuns odată departe de mama frustrată în acest fel, acolo de unde nu-i mai putea auzi ţipetele şi ameninţările, s-a oprit să-şi examineze prada, care acum era tot atât de înfricoşată, încât a încetat orice ţipete şi încercări de scăpare.

Bietul copil speriat şi-a întors ochii cu groază spre acela care l-a prins, până nu i s-a mai văzut decât albul ochilor.

— Eu sunt Tarzan al maimuţelor, i-a zis Tarzan în graiul antropoizilor. Nu-ţi voi face niciun rău. Tu vei fi „balu” a lui Tarzan, iar Tarzan te va apăra şi te va hrăni. Tot ce-i mai bun în junglă va fi pentru „balu” a lui Tarzan, pentru că Tarzan este un mare vânător. Nu trebuie să te temi de nimic, nici chiar de Numa, pentru că Tarzan este un mare luptător. Nimeni nu-i atât de mare ca Tarzan, fiul Kalei. Nu ai teamă!

Copilul însă scâncea şi tremura, pentru că nu înţelegea limba maimuţelor, iar vocea lui Tarzan i se părea ca şi lătratul şi mârâitul unei fiare. În afară de aceasta a mai auzit o mulţime de poveşti despre acest zeu răutăcios din pădure.

El a fost acela care l-a ucis pe Long şi pe alţi războinici ai lui Mong. El era acela care intra noaptea hoţeşte în sat cu vrăji, ca să fure suliţele şi săgeţile otrăvite şi să sperie femeile şi copiii şi chiar pe războinici. Nu încăpea nicio îndoială că acest zeu ticălos se hrănea cu băieţaşi. Oare nu i-a spus aşa mama lui când nu asculta? Nu l-a

amenințat că o să-l dea zeului cel alb din junglă, dacă nu se poartă bine? Micul Tib tremura.

— Ţi-e frig, Go-bu-balu? a întrebat Tarzan întrebuinţând echivalentul maimuţesc pentru „bebe”-ul negru, în locul unui alt nume mai bun. De ce tremuri? Nu vezi că arde soarele?

Tib nu putea să înţeleagă, dar plângea după mama sa şi se ruga de acest zeu mare, alb, să-i dea drumul promiţând că de acum încolo, va fi băiat cuminte, dacă i se împlineşte rugămintea. Tarzan clătină din cap. Nici el nu putea să înţeleagă ce spunea băiatul. Aceasta era o barieră stingheritoare. Trebuia să-l înveţe pe „Go-bu-balu” o limbă care să semene a vorbire. Tarzan era cât se poate de sigur că ce spunea Go-bu-balu nu era vorbire deloc. Nu suna oare ca un fel de trăncăneală fără niciun sens, ca a unor păsări?

Cel mai bun lucru, cugetă Tarzan, ar fi să-l ducă numaidecât în tribul lui Ciuk, unde ar putea să audă cum vorbesc Manganii între ei. În felul acesta băiatul va învăţa repede o formă de înţeles a graiului.

Tarzan s-a ridicat în picioare, pe creanga pe care s-a oprit sus de tot de la pământ şi i-a făcut semn băiatului să-l urmeze. Tib însă s-a prins şi mai tare de trunchiul copacului şi începu să plângă Fiind băiat şi mai ales indigen din Africa, s-a urcat, bineînţeles de nenumărate ori prin copaci, iar ideea să alerge prin pădure, sărind dintr-o creangă pe alta, după cum, spre marea lui groază, a făcut acela care l-a furat de lângă mama sa, umplea de spaimă inima lui de copil.

Tarzan oftă adânc. Noul său „balu” avea după cum se vede, multe de învăţat. Era de plâns ca un băiat de mărimea şi puterea lui să fie atât de înapoiat. A încercat să-l ademenească ca să-l urmeze, dar Tib nu îndrăznea să se mişte. Atunci, Tarzan l-a luat pe sus şi a pornit cu el în spate. Tib nu mai mişca şi nici nu mai zgâria. Orice scăpare i se părea acum imposibilă. Ştia bine că de i s-ar fi

dat acum drumul jos pe pământ, ar fi avut cea mai mare greutate să găsească drumul înapoi la satul lui Mong. Dar chiar dacă ar fi fost în stare să o facă, mai erau leii, leoparzii şi hienele, pe care le-ar fi putut întâlni în drum, dar Tib ştia bine că fiecare fiară de aceasta iubea foarte mult carnea micilor băieţi de negru.

Până acum, însă, teribilul zeu alb nu a căutat să-i facă niciun rău. De la monştri cu ochii galbeni-verzui, care mâncau oameni, nu se putea aştepta nici la atâta. Deci, dintre două rele cel mai mic ar fi fost să-l lase pe zeul alb să-l ducă, fără ca el, băiatul să încerce să-l muşte sau zgâria, după cum a făcut la început.

Şi pe când Tarzan trecea cu iuţeală prin copaci, aruncându-se din creangă în creangă, micul Tib a închis ochii îngrozit, în loc să se uite sub abisul ce se deschidea dedesubtul lui. Niciodată, în toată viaţa lui nu a mai fost atât de speriat, totuşi, pe când uriaşul alb alerga cu el prin junglă, copilul a început să fie cuprins de o senzaţie inexplicabilă de siguranţă, văzând cât de precise erau săriturile lui Tarzan şi cât de fără greş se prindea de crengi. În afară de aceasta printre crengile copacilor, erau apăraţi de primejdia fiarelor care mişunau pe jos.

În sfârşit, Tarzan a ajuns şi în poiana unde se găsea tribul, căutându-şi de-ale mâncării. S-a coborât printre maimuţe cu noul său „balu” ţinându-se strâns de umerii lui. Era aproape în mijlocul lor înainte ca Tib să fi observat pe vreunul din păroşii din jur, sau mai înainte ca vreo maimuţă să fi observat că Tarzan nu a venit singur. Când l-au văzut pe micul Gomangani din spatele lui Tarzan, câţiva maimuţoi s-au apropiat din curiozitate, dar mârâind şi cu colţii rânjiţi.

Acum vreun ceas, Tib ar fi putut spune că cunoştea până şi cele mai mari adâncimi ale fricii. Acum însă când era înconjurat de aceste fiare grozave şi-a dat seama că teroarea prin care a trecut mai înainte era nimic în comparaţie cu

momentele de faţă. Dar pentru ce stătea aici atât de nepăsător marele uriaş alb? Pentru ce nu fugea mai înainte ca aceşti oameni păroşi din copaci să fi sărit asupra lui să-l sfâşie în bucăţi?

Tib şi-a amintit atunci în mod vag despre ceva. De altfel nu era decât un zvon pe care l-a auzit trecând din gură în gură, cu groază, de poporul lui Mong: că acest demon alb din junglă nu ar fi nimic altceva decât o maimuţă fără păr, nu a fost el oare văzut în tovărăşia acestora? Tib nu putea să privească decât cu ochii holbaţi de groază la maimuţoii care se apropiau. Le-a văzut sprâncenele stufoase, colţii cei mari şi ochii fioroşi. A mai observat şi muşchii lor puternici sub blana lor păroasă. Fiecare mişcare şi expresie din atitudinea lor erau o ameninţare.

Tarzan a văzut şi el toate acestea, aşa că l-a strâns pe Tib la pieptul său.

— Acesta este „Go-bu-balu" lui Tarzan, i-a vestit el. Nu vă atingeţi de el căci mă supăraţi, iar Tarzan ucide.

Şi zicând acestea, Tarzan şi-a rânjit colţii, scrâşnind spre maimuţoiul care se găsea mai aproape.

— Nu-i decât un Gomangani, a răspuns maimuţoiul. Să-l ucidem. Este Gomangani. Gomanganii sunt duşmanii noştri. Hai să-l ucidem!

— Pleacă de aici, a scrâşnit Tarzan din nou. Nu înţelegi, Gunt ce îţi spun? Este „balu" a lui Tarzan. Du-te de aici dacă nu vrei să te ucid! A sfârşit, flăcăul făcând un pas ameninţător spre Gunt.

Acesta s-a dat la o parte foarte ţeapăn şi îndărătnic, după cum face un câine când întâlneşte un altul şi este prea fricos ca să se bată şi prea mândru ca să-i întoarcă spatele şi să fugă. După aceea a venit şi Tika, împinsă de curiozitate. Alături de ea, mergea micul Gazan. Se mirau amândoi ca şi ceilalţi, dar Tika nu şi-a rânjit colţii. A observai şi Tarzan aceasta şi i-a făcut semn să se apropie.

— Tarzan are un „balu” acum, zise el. O să se joace cu „balu” al Tikăi.

— Asta-i Gomangani curat, răspunse Tika. O să-mi ucidă puiul. Du-l de aici, Tarzan!

— Nu-i în stare să se atingă nici măcar de un şoricel, a spus Tarzan râzând. Nu-i decât un copilaş. Lasă-l să se joace cu Gazan!

Tika tot mai purta frică, deoarece cu toată ferocitatea lor cea mare, antropoizii sunt animale timide. În cele din urmă, încurajată de încrederea pe care i-o arăta Tarzan, l-a împins pe Gazan spre băiatul de negru. Mica maimuţă, condusă de instinct s-a tras înapoi spre mama sa, rânjii micii ei colţi şi ţipă speriată şi furioasă.

De asemenea nici Tib nu dădea niciun semn că dorea să facă cunoştinţă mai de aproape cu Gazan, aşa că Tarzan nu a mai insistat în ideea lui. În timpul săptămânii ce a urmat, Tarzan era foarte ocupat. „Balu” pe care îl avea acum îi dădea o răspundere mai mare decât s-a aşteptat. Nu îndrăznea să îl lase singur niciun moment, pentru că, din tot tribul numai în Tika putea avea încredere că nu îl va ucide pe negru, dacă nu ar fi stat el în permanentă pază.

Când pleca la vânătoare, trebuia să-l ducă şi pe „Go-bu-balu” cu el. Nu numai că era lucru plicticos, dar micul negru i se părea atât de stupid şi de fricos! Era cu totul neputincios şi faţă de cele mai mici creaturi din junglă. Tarzan s-a întrebat cu mirare cum de a mai putut trăi băiatul până acum. A încercat să îl înveţe şi a întrezărit o rază de speranţă în faptul că „Go-bu-balu” a prins câteva vorbe din limbajul antropoizilor şi că putea să se agaţe de o creangă şi mai înaltă, fără să-şi spargă plămânii ţipând de spaimă.

Totuşi, băiatul avea ceva care îl îngrijora foarte mult pe Tarzan, mai ales când făcea o comparaţie cu ceea ce a văzut în sat, pe când stătea şi-i privea pe negrii. Copiii lor se jucau adeseori şi în majoritatea cazurilor, râdeau între ei. Însă micul

„Go-bu-balu” nu râdea niciodată. Zâmbea uneori posomorât, dar era ca şi străin râsului. Altfel, socotea Tarzan ar fi trebuit să râdă, deoarece şi Gomanganii râdeau.

A mai văzut, de asemenea, că băiatul a refuzat adeseori mâncarea şi slăbea văzând cu ochii. Uneori l-a surprins plângând în tăcere. A încercat atunci să-l mângâie, după cum a fost şi el mângâiat de fioroasa Kala, dar nu i-a ajutat la nimic. „Go-bu-balu” a ajuns să nu se mai teamă de Tarzan… dar atâta numai. Îi era frică însă, de altă vietate din junglă, îi era frică de zilele din junglă cu lungile lor excursii pe înălţimile ameţitoare din vârful copacilor. Îi era frică de nopţile din junglă cu culcuşurile primejdioase, prea sus deasupra pământului şi pe sub care umblau tuşind şi mârâind carnivorele mari.

Tarzan nu ştia ce să facă. Sângele englez din venele sale îl împiedica de să se gândească măcar să-şi părăsească proiectul, cu toate că se vedea nevoit să admită că micul său „balu” nu era ceea ce a sperat.

Cu toate că era credincios sarcinii pe care şi-a impus-o singur, ba chiar a observat că a început să ţină mult la „Go-bu-balu”, nu putea să se înşele şi să creadă că simţea pentru băiatul negru aceeaşi afecţiune pasionată pe care Tika o arăta faţă de Gazan sau pe care negresa mamă o a arătat-o pentru „Go-bu-balu”. Băiatul a trecut gradat faţă de Tarzan, de la cea mai mare groază la deplină încredere şi admiraţie. Nu a avut decât bunătate din partea acestui demon alb şi totuşi, a văzut că acela care l-a prins putea fi de o ferocitate extremă faţă de alţii.

L-a văzut o dată sărind asupra unui maimuţoi care insista în încercările sale de a ucide şi a-l prinde pe „Go-bu-balu”. A văzut dinţii lui Tarzan înfigându-se în beregata adversarului său, iar muşchii încordaţi de luptă. A Auzit şi mârâiturile şi scrâşnetele sălbatice din timpul încăierării şi şi-a

dat seama cutremurându-se, că nu ar fi putut să se deosebească cele ale bunului său gardian de ale părosului maimuţoi. L-a mai văzut pe Tarzan doborând un cerb, tot cum ar fi făcut şi Numa, leul sărind în spatele ierbivorului şi încleştându-şi dinţii în beregată.

Tib s-a cutremurat la această privelişte, dar în acelaşi timp i-a şi plăcut şi pentru prima oară, a trecut prin mintea lui greoaie de negru o dorinţă vagă să-l imite pe tatăl său adoptiv. Dar Tib, băiat negru nu poseda scânteia divină care i-a permis lui Tarzan, băiatul alb, să se folosească de apucăturile din junglă.

Imaginaţia era ceea ce-i lipsea negrului, ea fiind un alt nume pentru suprainteligenţă. Imaginaţia este aceea care construieşte podurile, oraşele şi imperiile. Animalele nu o cunosc, negrii au numai o idee slabă despre ea, iar unuia dintr-o sută de mii, i s-a dat ca un dar ceresc, pentru ca omul să nu piară de pe suprafaţa pământului.

Pe când Tarzan studia problema viitorului băiatului negru, soarta se pregătea să ia din mâinile lui întreaga preocupare. Mome, mama lui Tib, zdrobită de durere din cauza pierderii fiului ei, a consultat vraciul din trib, dar fără niciun rezultat. Vrăjile făcute de el nu au fost bune, deoarece, deşi a plătit două capre pentru ele, totuşi nu i l-au adus pe Tib înapoi, nici nu i-a indicat măcar unde ar fi putut să-l caute cu o scânteie de speranţă, că l-ar putea găsi.

Fiind fire nervoasă şi aparţinând altui trib, Mome avea foarte puţin respect pentru vraciul din tribul soţului ei, aşa că, atunci când el a emis ideea că o plată adiţională de doi ţapi graşi, pentru o vrajă mai puternică, muierea a dat drumul limbii sale cu atâta efect, că vraciul a fost bucuros să scape de acolo cu coada-i de zebră şi cu oala de vrăji.

După plecarea vraciului, Mome a reuşit să se mai stăpânească puţin şi a început să se frământe,

cum a mai făcut de atâtea ori de când i-a fost luat Tib, cu speranţa că va da în cele din urmă, peste vreun mijloc ca să-l găsească, sau să se asigure cel puţin dacă este viu sau mort. Negrii ştiau cu toţii că Tarzan nu mănâncă niciodată carne de om, deoarece a omorât destui negrii şi nu a gustat din carnea nici unuia. De asemenea, cadavrele au fost găsite întotdeauna, uneori căzute ca din ceruri, tocmai în centrul satului. Corpul lui Tib, nefiind găsit, Mome a socotit că băiatul trebuie să fie încă în viaţă. Dar unde?

Atunci şi-a amintit de ceva uitat, de Mucava, leprosul, care locuia într-o peşteră din dealurile stâncoase de la nord şi despre care ştia bine că trăieşte cu dracii la un loc, în vizuina sa. Puţini erau aceia, dacă se mai găsea cumva vreunul, care să aibă curajul de a-l vizita pe bătrânul Mucava: mai întâi de frica vrăjitorilor lui şi a celor două hiene de care era nedespărţit şi care erau socotite ca diavoli deghizaţi, al doilea din cauza bolii dezgustătoare care l-a făcut să fugă din sat: o boală care-i mânca încet toată faţa.

Negresa a început să-şi facă socoteala, cu destulă isteţime, că dacă ar exista cineva care să ştie pe unde se află Tib, acela nu putea fi decât Mucava, prieten cu demonii şi zeii, deoarece şi acela care i-a răpit băiatul era un zeu sau un demon. Însă, cu toată iubirea ei maternă, îi venea foarte greu să pornească prin junglă spre nord, către dealurile îndepărtate unde se găsea locuinţa leprosului Mucava şi a demonilor săi.

Iubirea de mamă este una din pasiunile omeneşti care se înalţă în demnitatea ei cu forţe irezistibile. Ea împinge muşchii delicaţi ai unei femei slabe la fapte de natură eroică. Mome nu era nici delicată, nici slabă, dar nu era decât o femeie, o negresă ignorantă şi superstiţioasă din Africa. Credea în draci, în leacuri şi vrăjitorii. Jungla era locuită după cum credea Mome, de făpturi cu mult mai îngrozitoare ca leii şi leoparzii… de făpturi

îngrozitoare fără nume, care posedau puterea de a face mult rău sub diferite forme inofensive.

Mama lui Tib a aflat de la un războinic din sat, care a dat peste culcuşul lui Mucava, drumul pe care să apuce ca să ajungă până acolo… lângă un izvor de apă ce pornea dintr-un capăt de trecătoare stâncoasă între două dealuri, din care cel dinspre răsărit se putea recunoaşte uşor după un bolovan enorm de granit, de sus de pe muche. Dealul dinspre apus era mai scund decât celălalt şi aproape lipsit de vegetaţie, purtând doar povara unui copac de mimoză, care creştea ceva mai jos de culmea acestui deal.

Ambele dealuri, aşa i-a spus negrul, puteau fi văzute de la o distanţă constituiau călăuza sigură până la destinaţie. Totuşi, o sfătuia să renunţe la această aventură nebună şi primejdioasă, explicându-i, ceea ce ştia şi ea destul de bine, că, dacă scăpa cumva din ghearele demonilor lui Mucava, se putea prea bine să nu fie atât de norocoasă în ceea ce priveşte carnivorele din jungla pe care trebuia să o străbată şi dus şi întors.

Mai mult încă, negrul s-a dus şi a comunicat totul soţului negresei, care, avea prea puţină autoritate asupra năpârcii pe care alese de soţia lui, s-a dus la Mong, şeful satului. Acesta a chemat-o pe Mome şi a ameninţat-o cu pedeapsă corporali dacă va îndrăzni să plece într-o astfel de călătorie nepermisă.

Interesul bătrânului şef în această afacere era legat de vechea alianţă care există între biserică şi stat. Vraciul local, cunoscându-şi propriile leacuri mai bine decât le-ar fi cunoscut oricare altul, era gelos pe toţi pretendenţii la vrăjitorie. El a auzit de mult despre puterea lui Mucava şi se temea ca nu cumva acela să reuşească a reda negresei copilul şi astfel o bună parte din clientela şi beneficiile din sat să ia drumul leprosului. Şi fiindcă, Mong, ca şef, primea oarecare cotă din plata vraciului, însă de la Mucava nu se putea aştepta la nimic, era

firesc ca atât raţiunea, cât şi sufletul său să fie adânc legate de biserica din satul său.

Dar, dacă Mome se putea gândi cu tot curajul la o asemenea excursie prin junglă, precum şi la o vizită a temutului sălaş al lui Mucava, bineînţeles că nu ameninţările lui Mong, pe care îl ura în secret, aveau să o oprească din drum. Totuşi s-a prefăcut că se supune ordinelor lui şi s-a înapoiat liniştită în colibă.

Ar fi preferat să pornească la drum în timpul zilei dar despre aceasta nu mai putea fi vorba, acuma, deoarece trebuia să ia cu ea hrană pe mai multă vreme, precum şi vreo armă oarecare, lucruri cu care nu putea să iasă din sat ziua, fără să nu provoace priviri şi întrebări curioase şi ca vestea să nu ajungă imediat la urechile lui Mong.

Prin urmare, a trebuit să aştepte până se va înnopta şi să se strecoare, cu puţin înainte de a se închide, pe porţile satului, în întunericul din junglă. Îi era frică straşnic, dar se îndreptă cu hotărâre spre nord şi cu toate că se oprea adesea să asculte, fără să răsufle măcar, de nu se apropia de ea vreuna din pisicile cele mari, cea mai mare spaimă a ei deocamdată, totuşi a continuat să meargă mai multe ceasuri în şir, până când o miorlăitură surdă ceva mai în urmă şi mai spre dreapta, a făcut-o să se oprească brusc.

Negresa aştepta cu inima palpitând, abia îndrăznind să respire, apoi foarte slab şi foarte clar pentru urechile ei agere, s-a auzit trosnetul crenguţelor şi al ierbii uscate sub mersul unor labe moi. De jur împrejur, creşteau copacii uriaşi ai junglei tropicale, îmbâcsiţi cu muşchi şi iederă. S-a agăţat de cel mai aproape şi a început să se caţere ca maimuţele spre crengile de sus. Dar tocmai în acest timp un corp enorm s-a repezit în urma ei, răsună un răcnet de s-a cutremurat pădurea, apoi ceva greu s-a izbit prin iedera de care s-a agăţat ea… ceva mai jos.

Mome s-a tras în sus, în adăpostul sigur oferit de crengile copacului şi mulţumi prevederii care a făcut-o să ia cu ea urechea uscată de om, care îi atârna de o sfoară, la gât. A ştiut ea de mult că vraja aceea era bună. I-a fost dată de când era fată de vraciul din propriul trib şi nu semăna deloc cu vrăjile proaste şi fără efect ale vraciului lui Mong.

Toată noaptea a stat agăţată de creangă. Deşi leul a plecat de acolo în căutarea altei prăzi, Mome nu a îndrăznit să coboare şi să meargă înainte prin întuneric, de teamă să nu dea peste alt leu. Cum s-a luminat de ziuă, a coborât, reluându-şi calea spre Mucava.

Tarzan, s-a convins că „balu" al său nu înceta să dea dovezi de spaimă în prezenţa maimuţelor din trib şi că majoritatea adulţilor erau o primejdie constantă pentru viaţa lui „Go-bu-balu". Nu îndrăznea să-l lase singur niciun moment cu ei. A început să vâneze din ce în ce mai departe de locurile pe care maimuţoii le frecventau, luându-l pe tânărul negru cu el.

Puţin câte puţin, absenţele lui din trib s-au prelungit, tot depărtându-se de ei, până când, într-o bună zi, s-a îndepărtat mai mult decât o făcuse vreodată. Însă aflându-se pe acolo destulă apă şi vânat din abundenţă nu avea niciun motiv care să-l facă să se întoarcă numaidecât la tribul lui Ciuk.

Micul „Go-bu-balu" manifesta un interes ce varia în proporţie directă cu distanţa la care se găsea de antropoizi. Acum alerga bucuros după Tarzan, când acesta găsea de cuviinţă să meargă pe jos. Iar prin copaci se silea din toate puterile să-l imite şi să-l urmeze pe tatăl său adoptiv. Băiatul încă mai era trist şi suferea de dor.

Corpul lui subţire şi delicat slăbise şi mai mult de când a venit printre maimuţe pentru că, deşi canibal, la începutul carierei şi aderent al dietei ciudate, nu găsea pe placul său hrana care îi satisfăceau poftele. Ochii lui mari şi negrii păreau

acum cu mult mai mari. Obrajii i-au intrat în fălci, iar coastele îi puteau fi numărate. Probabil că starea lui fizică se datora tot atât de mult fricii constante, cât şi a hrănii nepotrivite. Tarzan a observat această schimbare şi era îngrijorat. A sperat să-l vadă pe „balu" crescând puternic şi gras, aşa că dezamăgirea sa era destul de mare.

Numai într-o singură privinţă părea „Go-bu-balu" că face progrese: învăţa repede limbajul maimuţelor. Acum putea întreţine cu Tarzan un dialog destul de satisfăcător, completând vorbirea săracă a antropoizilor cu semne. Însă cea mai mare parte din timp „Go-bu-balu" nu vorbea, mărginindu-se să răspundă întrebărilor ce i se puneau.

Marea lui durere era prea proaspătă şi prea adâncă pentru a putea fi înlăturată, măcar temporar. Îi era dor întruna de Mome…; oricât de urâtă şi repulsivă ni s-ar fi părut nouă, pentru Tib era mama lui, întruparea acelei iubiri care nu cunoaşte egoismul şi care nu se consumă niciodată de propriul foc. În timp ce vânau amândoi, sau mai bine zis pe când vâna Tarzan, iar „Go-bu-balu" se ţinea după el, flăcăul nostru observă multe lucruri, care i-au dat destule subiecte de meditaţie.

Odată au dat peste Sabor gemând adânc printre ierburile înalte de lângă o poiană. În jurul ei se jucau două ghemuleţe de blană, dar ochii ei mari erau aţintiţi asupra aceluia care se afla între labele ei din faţă dar care nu se juca: acela care nu se va mai juca niciodată. Tarzan a înţeles exact durerea şi suferinţa pisicii mame. A avut intenţia să o chinuiască puţin. În acest scop, a dat un ocol prin copac ajungând aproape în dreptul ei, deasupra, dar s-a oprit — fără să ştie cum — îndată ce a văzut leoaica plângându-şi puişorul mort.

Odată cu achiziţia lui „Go-bu-balu", Tarzan a început să-şi dea seama de răspunderea şi grijile paternităţii, dar fără bucuriile acestui sentiment. A simţit că i se rupe inima pentru Sabor, fapt ce nu i

s-ar fi întâmplat cu câteva săptămâni mai înainte. Cum stătea şi se uita la carnivor, s-a ridicat nepoftită, înaintea sa o vedenie: Mome cu aşchia de lemn prin nările nasului, cu buza inferioară atârnând ca un pendul de greutatea care o trăgea în jos, Tarzan nu i-a văzut urâţenia, ci numai aceeaşi durere ca şi la Sabor şi a tresărit.

Apoi acea funcţionare stranie a minţii, care uneori este numită asociaţie de idei, i-a adus brusc pe Tika şi pe Gazan pe ecranul său mintal. Ce ar fi dacă ar veni cineva să-l ia pe Gazan de la Tika? Tarzan a scos un mârâit surd şi înfiorător, ca şi cum Gazan ar fi fost propriul său fiu. „Go-bu-balu" se uita îngrijorat încoace şi încolo, crezând că Tarzan a descoperit vreun inamic.

Sabor, la rândul ei, a sărit în picioare, cu ochii galbeni-verzui scăpărând, dând puternic din coadă, ciulindu-şi urechile şi ridicându-şi botul în aer să miroasă primejdia. Cei doi puişori care s-au jucat până atunci, au alergat lângă ea şi ascunzându-se sub trupul ei, se uitau curioşi printre picioarele ei din faţă, cu urechile în sus şi cu capetele aplecate când într-o parte, când într-alta.

Tarzan, clătinând dezamăgit şi nedumerit din cap şi-a reluat vânătoarea, pornind în altă direcţie. Toată ziua însă se ridicau unul după altul, peste pragul minţii sale obiective, tablouri evocatoare, cu Sabor, cu Mome şi cu Tika: o leoaică, o canibală şi o femelă antropoidă. Totuşi, pentru el, toate trei erau identice: erau mame.

Tocmai a treia zi pe la amiază, a ajuns şi Mome să vadă peştera lui Mucava, contaminatul. Bătrânul vraci şi-a construit o poartă de nuiele împletite, pentru a închide peştera, ferindu-se astfel de fiarele de pradă. Acum era deschisă, iar caverna întunecoasă de dincolo de ea se căsca misterioasă şi respingătoare.

Mome s-a cutremurat, ca şi cum ar fi ajuns-o vântul rece din sezonul ploios. Niciun semn de

viaţă nu se vedea prin peşteră. Totuşi a avut senzaţia ciudată că nişte ochi nevăzuţi o privesc cu răutate. S-a cutremurat din nou. A încercat să-şi silească picioarele înainte, spre peşteră, când a auzit din adâncul grotei, un sunet de neînchipuit care nu era nici de animal, nici de om… un sunet bizar ce semăna a râs hodorogit, fără pic de veselie în el.

A scos un ţipăt înăbuşit, s-a întors şi a fugit înapoi în pădure. A fugit mai bine de o sută de metri, până a putut să-şi stăpânească spaima. După aceea s-a oprit şi a ascultat. Cum, după toată osteneala ei şi toate grozăviile şi primejdiile prin care a trecut, să se aleagă cu nimic?

S-a convins să se întoarcă la peşteră, dar frica a cuprins-o din nou. Atunci, întristată şi descurajată şi-a îndreptat din nou paşii pe cărarea care ducea spre satul lui Mong. Tinerii ei umeri, drepţi, până mai adineaori, erau acum aplecaţi în jos, ca aceia ai unei bătrâne care duce povara grea a multor ani, împreună cu durerile şi grijile lor la un loc. Mergea acum cu paşi obosiţi, tărăgănaţi. Spiritul tinereţii o părăsea.

A mai mers astfel încă vreo sută de metri, în tristul ei drum, cu creierii paralizaţi de groază şi suferinţă mută. Apoi, deodată i-a revenit în minte un tablou, reprezentând un copilaş care a supt nu de mult la sânul ei. Şi imediat, s-a mai gândit şi la un băieţaş care alerga, jucându-se şi râzând în jurul ei… dar amândoi aceştia erau Tib. Da! Tib al ei!

Şi-a îndreptat umerii şi-a scuturat capul ei sălbatic, parcă gonind şovăirea. Apoi s-a întors şi a pornit cu îndrăzneală înapoi, spre peştera lui Mucava, a lui Mucava, vraciul, încă o dată a mai auzit din interiorul peşterii râsul acela înspăimântător. De astă dată, Mome l-a recunoscut drept ceea ce era într-adevăr: strigătul bizar al unei hiene. Acum negresa nu s-a mai cutremură, ci şi-a ţinut suliţa gata de apărare, strigându-l tare pe Mucava să iasă afară.

În locul lui Mucava, a apărut capul respingător al unei hiene. Mome l-a pocnit cu suliţa şi fiara urâcioasă s-a dat înapoi, mârâind. Mome l-a strigat din nou pe Mucava şi de astă dată a primit răspuns nişte mormăituri ceva mai omeneşti ca acelea ale fiarei.

— Cine îl caută pe Mucava? întrebă o voce.

— Mome, răspunse negresa, Mome din satul şefului Mong.

— Şi ce vrei?

— Vreau un leac bun, un leac mai bun ca acela pe care îl face vraciul Mong, răspunse Mome. Zeul cel mare alb din junglă, mi l-a furat pe Tib şi vreau să vrăjeşti ceva care să mi-l aducă înapoi, ori să aflu unde este ascuns, să mă duc să-l iau.

— Cine-i Tib? întrebă Mucava.

Mome i-a spus.

— Vrăjile lui Mucava sunt foarte tari, se auzi vocea. Cinci capre şi o rogojină nouă abia dacă ajung pentru a plăti o vrajă de-a lui Mucava.

— Două capre sunt destul, răspunse Mome, deoarece spiritul tocmelii este foarte puternic la negri.

Plăcerea de a se târgui asupra preţului a avut destulă putere de atracţie ca să-l aducă pe Mucava până la intrarea peşterii. Lui Mome, i-a părut rău când a văzut că vraciul nu a rămas înăuntru. Sunt unele lucruri prea oribile, prea urâte, prea repulsive pentru a fi descrise… iar faţa lui Mucava era unul dintre aceştia. Când Mome l-a văzut, a înţeles pentru ce vraciul abia putea vorbi. Lângă el erau cele două hiene, despre care s-a zvonit că sunt singurii şi nedespărţiţii lui tovarăşi. Făceau împreună un trio excelent…; cele mai odioase fiare cu cea mai respingătoare fiinţă omenească.

— Cinci capre şi o rogojină nouă, mormăi Mucava.

— Două capre grase şi o rogojină, a început Mome, mai lăsând puţin din tocmeală.

Dar Mucava a rămas neînduplecat. Vraciul nu voia să ştie decât de cinci capre şi de o rogojină, prelungind tocmeala mai bine de o jumătate de oră, în timp ce hienele mârâiau la picioarele lui. Mome era hotărâtă să-i dea tot ce ar fi pretins, dacă nu reuşea să-l convingă să accepte mai puţin, dar tocmitul este o a doua natură pentru negri. Astfel, după o oră de ciorovăială, a avut satisfacţia să ajungă la un compromis: trei capre grase, o rogojină nouă şi o bucată de sârmă de aramă.

— Întoarce-te la noapte, zise Mucava, la două ceasuri după răsăritul lunii. Am să-ţi fac atunci o vrajă puternică prin junglă; trei capre, o rogojină, iar firul de aramă să aibă lungimea antebraţului unui om mare, nu uita!

— Nu pot să le aduc, răspunse Mome. Trebuie să vii tu după ele. După ce mi-l vei aduce pe Tib, le vei primi pe toate în satul lui Mong.

Mucava dădea din cap supărat.

— Nu fac nicio vrajă până nu primesc caprele, rogojina şi bucata de sârmă de aramă.

Mome s-a rugat, a ameninţat, dar totul în zadar. În sfârşit, s-a întors şi a pornit prin junglă, spre satul lui Mong. Cum putea scoate din sat, apoi să treacă prin junglă până la peştera lui Mucava trei capre şi o rogojină, ea singură nu ştia, dar era sigură că, într-un fel sau altul va reuşi să o facă…; ori va reuşi, ori va muri încercând să reuşească. Îşi dorea copilul cu orice preţ!

Tarzan, trecând alene prin junglă împreună cu micul „Go-bu-balu”, a prins din aer mirosul lui Bara, cerbul. Îi era dor de carne de cerb. Nimic nu i se părea mai delicios, dar ca să-l urmărească pe Bara cu „Go-bu-balu” după el nu era posibil. L-a ascuns pe băiat în bifurcaţia unui copac, unde era apărat de frunzişul cel des, apoi a plecat repede, fără zgomot după urmele lăsate de Bara.

Tib, rămas singur, era mai îngrozit decât era printre maimuţe. Primejdii reale şi vizibile sunt mai puţin deconcertante decât acelea pe care ni le

închipuim şi numai Dumnezeul poporului său ştia cât de multe lucruri putea să-şi închipuie Tib.

Nu a stat decât puţin în ascunzătoarea în care l-a lăsat Tarzan, când a auzit că se apropie ceva din junglă. S-a pitit şi mai mult de creangă şi s-a rugat ca protectorul lui să se întoarcă mai repede. Ochii mari ai băiatului cercetau desişul junglei în direcţia de unde se auzea zgomotul.

Ce-ar fi fost dacă era vreun leopard care l-a mirosit? Ar fi sărit într-un minut asupra lui. Lacrimi fierbinţi au început să curgă din ochii mari ai lui Tib. Perdeaua grea de ierburi din junglă a foşnit din nou, aproape de tot. Fiara nu era decât la câţiva paşi de copac. Ochii bietului Tib aproape că au ieşit din orbite, tot privind să vadă cum apare fiinţa temută care, în câteva clipe îşi va îndrepta către el faţa zbârcită de printre iederă şi buruieni.

Perdeaua de ierburi s-a desfăcut deodată şi a apărut o femeie. Tib, cu un suspin de uşurare şi de mare surpriză, a sărit din copac şi a alergat spre ea. Mome a făcut un pas brusc înapoi şi ridică suliţa, dar după o clipă o aruncă la o parte şi a prins băiatul în braţele ei puternice. Strângându-l la sân, plângea şi râdea în acelaşi timp, iar lacrimile ei amestecate cu lacrimile lui Tib curgeau în jos, pe dunga dintre sâni.

Tulburat de un zgomot atât de apropiat, Numa, leul, s-a trezit din somn, într-un tufiş vecin. Uitându-se printre buruienele încâlcite din jur, a văzut o negresă cu băiatul ei. Şi-a lins buzele şi a măsurat distanţa până la ei. Un atac scurt şi o săritură bună vor fi de ajuns să-i înhaţe pe amândoi. Pleznea din vârful cozii şi ofta adânc. O adiere îndărătnică de vânt s-a schimbat în altă direcţie, ducând mirosul lui Tarzan până la nările sensibile ale lui Bara Nu a fost decât o încordare rapidă de muşchi, o ciulire de urechi, o pornire rapidă în galop… şi Tarzan a rămas fără prânzul aşteptat.

Supărat, a scuturat din cap şi a pornit spre locul unde îl lăsase pe „Go-bu-balu”. Venea încet aşa cum obişnuia, când nimic nu îl silea să se grăbească. Înainte de a ajunge acolo, a auzit sunete ciudate, vocea unei femei plângând şi a unei femei râzând, ambele ale aceleaşi persoane. Aceste sunete erau amestecate cu suspinele convulsive ale unui băiat.

Tarzan a început să se grăbească; iar când Tarzan era grăbit, numai păsările şi vântul mergeau mai repede ca el. Tot apropiindu-se, a mai auzit ceva: un oftat adânc. Mome nu l-a auzit, nici Tib, însă urechile lui Tarzan erau tot atât de agere, ca şi ale lui Bara. El a auzit oftatul şi a ştiut ce este. Şi-a desprins suliţa de la spate.

Numa, leul nu a pornit nebuneşte la atac. A mai stat o clipă să chibzuiască, iar judecata i-a spuse că prada era ca şi a lui. Şi-a trecut, deci, marele său trup prin frunziş şi stătea să se uite la hrana lui sigură, cu priviri fixe şi lacome.

Mome l-a văzut şi a scos un ţipăt, strângându-l şi mai mult pe Tib la piept. Ce îngrozitor! Să-şi găsească fiul şi să-l piardă, în acelaşi moment! Şi-a ridicat suliţa, dând mâna dreaptă cât a putut mai mult pe spate. Numa răcnea şi păşea încet înainte. Mome şi-a aruncat arma, dar nu a atins decât umărul fiarei, făcându-i o rană uşoară, în carne, care a stârnit toată bestialitatea teribilă a carnivorului. În aceeaşi clipă s-a repezit asupra negresei.

Mome a încercat să închidă ochii, dar nu a putut. A văzut iuţeala fulgerătoare a enormei maşini de distrugere ce venea asupra ei, dar a mai văzut şi altceva: un alb gol, puternic, căzând ca din cer în drumul leului. A văzut muşchii unui braţ uriaş, încordându-se în lumina soarelui ecuatorial ale cărui raze pătrundeau prin frunzişul de deasupra. A mai observat şi suliţa grea de vânătoare repezită în aer să întâmpine fiara în momentul săriturii.

Numa, trântit la pământ, pe şolduri, răcnea teribil şi izbea cu laba coada suliţei, ieşită aproape de un cot din pieptul lui. Loviturile lui puternice au îndoit şi aproape au rupt arma. Tarzan, pe pitite, aplecat de mijloc în jos, cu cuţitul său de vânătoare în mână, dădea fiarei înnebunite ocol cu multă atenţie. Mome, cu ochii holbaţi, a rămas ţintuită locului, privind ca fermecată scena ce se desfăşura înaintea ei.

Numa, într-un ceas brusc de furie, s-a aruncat asupra lui Tarzan, dar flăcăul ager a evitat atacul prostesc al leului, păşind la o parte cu iuţeală, ca în clipa următoare să se arunce asupra fiarei. De două ori lama cuţitului luci prin aer. De două ori nimeri în spatele lui Numa, care a început să se înmoaie din cauza rănilor provocate de suliţă atât de aproape de inima lui. A doua lovitură de cuţit a pătruns adânc prin şira spinării fiarei care cu o ultimă opintire a labelor dinainte, într-o încercare de a-şi ajunge adversarul, s-a prăvălit la pământ, paralizat şi pe moarte.

Între timp Mucava, de teamă să nu piardă orice recompensă din partea negresei care l-a vizitat, a pornit după Mome cu iuţeală, dorind s-o convingă să-i lase ca amanet ornamentele de aramă şi de fier, până îi va aduce plata pentru vrajă. Mucava, ca şi unii avocaţi, cunoştea prea bine valoarea vrăjilor sale şi ştia că este bine să încaseze cât mai mult înainte… căci — ce-i în mână nu-i minciună.

Vraciul a ajuns la faţa locului tocmai în momentul când Tarzan a sărit să întâmpine atacul leului. A văzut tot şi s-a minunat, ghicind imediat că acesta trebuie să fie ciudatul demon alb în privinţa căruia a auzit nişte zvonuri vagi, înainte ca Mome să fi venit după vrăjile sale.

Mome, acum când leul nu-i mai putea face niciun rău, nici ei nici fiului ei, privea cu groază la Tarzan. El a fost acela care l-a furat pe Tib. Fără îndoială că va încerca să-l fure din nou. Mome şi-a strâns băiatul şi mai tare la sân. De astă dată era

hotărâtă să moară ca să-l împiedice să i-l ia pe Tib. Tarzan îi privea în tăcere. Priveliştea băiatului agăţându-se suspinând de mama sa, a stârnit în pieptul lui sălbatic un dor melancolic. Nu era nimeni care să se agaţe şi de Tarzan, de Tarzan care ardea după iubirea cuiva, sau a ceva.

În sfârşit, Tib, simţind tăcerea junglei, s-a uitat în jur şi l-a văzut pe Tarzan.

— Curios lucru, gândi Mome. Tib nu se teme de demonul alb.

— Tarzan, a început băiatul cu voce rugătoare şi exprimându-se în limbajul marilor antropoizi, nu mă mai lua de la Mome, mama mea. Nu mă mai duce pe la oamenii păroşi de prin copaci. Mi-e frică de Tug şi de Gunt. Lasă-mă cu Mome!

Şi, pentru că Tarzan nu a răspuns imediat, „Go-bu-balu" a continuat:

— O, Tarzan, mare zeu din junglă! Lasă-mă să rămân cu Mome, mama mea şi te vom binecuvânta până în ultimele momente ale zilelor noastre. Vom pune mâncare la porţile satului lui Mong, ca să nu fi niciodată flămând.

Tarzan a oftat din adâncul sufletului.

— Du-te, a zis el, înapoi în satul lui Mong. Tarzan însă, te va urma, să vadă că nu ţi s-a întâmplat nimic până acolo.

Tib, a tradus aceste cuvinte mamei sale şi amândoi au întors spatele lui Tarzan, pornind spre casă. În inima lui Mome se cuibărise o mare frică, dar şi multă mândrie, deoarece niciodată nu a umblat însoţită de Dumnezeu şi niciodată nu a fost atât de fericită. L-a strâns pe Tib ceva mai mult lângă ea, mângâindu-l pe obraji. Tarzan a văzut gestul şi oftă din nou:

— Pentru Tika, este un „balu" al Tikăi, a început să se dăscălească el singur. Pentru Sabor sunt puişorii ei, ca şi pentru Gomangana aceasta, pentru Bara, pentru Manu şi pentru toţi. Numai pentru Tarzan nu este nimeni… nicio femelă, niciun

„balu”. Tarzan al maimuţelor este om şi probabil că oamenii trebuie să umble singuri pe lume.

Mucava i-a văzut plecând şi a început să mormăie prin faţa-i mâncată de boală, făcând un mare jurământ: ca tot să-şi capete cele trei capre grase, rogojina cea nouă şi bucata de sârmă de aramă.

CAPITOLUL VI — Vraciul aleargă după răzbunare.

Lordul Greystoke vâna, sau ca să fim mai exacţi, împuşca fazani la Chamston-Hedding. Lord Greystoke era îmbrăcat modem, după toate cerinţele… era la modă, până la cel mai mic amănunt. Desigur, era aşezat în rândul din faţă, nefiind considerat puşcaş în lumea sportivă. Îi lipsea în îndemânarea, dar a ştiut să o completeze cu alte avantaje.

După vânătoare li se vor atribui destule păsări, deoarece avea două puşti şi era om iute la încărcat… poate mai multe păsări decât ar putea să mănânce într-un an dacă ar fi fost flămând chiar, ceea ce nu era, pentru că abia s-a ridicat de la masă după un dejun copios.

Hăitaşii — în număr de douăzeci şi trei, toţi în jachete albe — tocmai au alungat păsările într-un petic de pârloagă şi acum le dădeau ocol pe partea cealaltă, ca să le îndrepte spre puşcaşi. Lord Greystoke era destul de aţâţat, atât pe cât îndrăznea să se arate că este. Era o oarecare plăcere în acest sport, plăcere ce nu se putea tăgădui. Simţea că îl furnică sângele prin vene pe măsură ce hăitaşii se apropiau din ce în ce mai mult cu păsările.

Simţea într-un mod nelămurit şi stupid, după cum a simţit întotdeauna în asemenea ocazii, o senzaţie care semăna cu o întoarcere la tipul preistoric: cum prin vene îi curge sângele unui strămoş din trecut, un strămoş pe jumătate gol, trăind numai prin vânătoare.

Iar, departe de tot, într-o junglă deasă, ecuatorială, vâna alt lord Greystoke, dar adevăratul lord Greystoke. Conform criteriilor cunoscute lui, era şi el la modă… identic strămoşului său primitiv înaintea primei goniri din rai. Ziua fiind înăbuşitoare, pielea de leopard a fost lăsată (să mai răsufle) pe creanga unui arbore.

Adevăratul lord Greystoke nu avea două puşti. De fapt, nu avea niciuna şi nici om rapid la încărcat nu avea. Însă avea ceva infinit mai eficace decât puşti sau oameni la încărcat, ba chiar şi decât cei douăzeci şi trei de hăitaşi în jachete albe: avea o poftă de mâncare bună, cunoştinţe miraculoase despre pădure, precum şi muşchi de oţel.

În seara aceleiaşi zile, în Anglia, un lord Greystoke mânca cu belşug din ceva care nu a fost vânat de el şi bea din altceva care a fost în sticle înfundate, însoţite de zgomot lung. Îşi tampona buzele cu un şervet de olandă, ca zăpada, pentru a şterge urmele slabe ale cinei sale, fără să ştie că adevăratul posesor al nobilului său titlu îşi sfârşea şi el cina în Africa îndepărtată.

Acesta însă nu întrebuinţa olandă ca zăpada. El trecea dosul antebraţului său ars de soare peste gură şi-şi ştergea de pulpe degetele-i pline de sânge. După aceea pornea încet prin junglă, spre un vad cu apă, unde, pe brânci, bea ca şi ceilalţi tovarăşi ai săi, fiarele din junglă.

În timpul cât îşi potolea setea, un alt locuitor al junglei posomorâte se apropia de pârâu, pe cărare, în urma flăcăului. Era Numa, leul, roşcat la trup şi cu coama neagră, încruntat şi sinistru, scoţând mârâituri surde. Tarzan l-a auzit cu mult înainte de a-l vedea, dar continuă să bea apă până se sătură. După aceea s-a ridicat încet, cu uşurinţa şi graţia unei fiinţe din sălbăticie şi cu toată demnitatea la care avea drept prin naştere.

Numa s-a oprit la vederea unui om care stătea tocmai în locul unde el, regele, a venit să bea. Stătea cu fălcile deschise şi privirile aprinse. Apoi,

mârâi şi a început să înainteze încet. Omul, a mârâit şi el dându-se încet înapoi şi pândind nu faţa leului, ci coada lui. Dacă începea coada să se mişte într-o parte şi alta, în mişcări repezi şi nervoase, nu strica să fie cineva atent, iar dacă se înţepenea deodată, dreaptă, una din două: ori o fugă grabnică, ori o luptă cu fiara. Nu s-a întâmplat niciuna nici alta, aşa că Tarzan a continuat să se retragă, pe măsură ce leul venea la apă, unde a început să bea numai la douăzeci de metri de locul unde se afla flăcăul. Mâine, însă, se putea prea bine să sară unul la gâtul celuilalt… dar exista una din acele pauze ciudate şi inexplicabile care se văd adeseori prin fiarele din junglă.

Mai înainte ca Numa să fi sfârşit de băut, Tarzan a dispărut în pădure, mergând prin copaci, în direcţia satului lui Mong, şeful canibalilor. A trecut cel puţin o lună de zile de când nu i-a mai vizitat pe Gomangani, de atunci de când a avut mărinimia să-l redea pe Tib mamei sale. Incidentul cu adoptarea unui „balu” era un capitol închis din viaţa lui. A căutat să găsească ceva asupra cui să-şi reverse iubirea, după cum făcea Tika cu puiul ei, dar scurta experienţă cu băiatul negru i-a arătat lămurit că nu pot exista asemenea sentimente între ei.

Faptul că l-a tratat un timp pe negru ca şi cum şi-ar fi tratat propriul său „balu” nu a schimbat cu nimic sentimentele de răzbunare pe care le nutrea împotriva ucigaşilor Kalei. Gomanganii erau inamicii lui de moarte şi nu puteau fi altceva. Azi se aştepta să aibă o oarecare uşurare a monotoniei existenţei sale, în surescitarea pe care ar fi putut-o naşte din hărţuiala negrilor. Încă nu se întunecase când a ajuns aproape de sat, reluându-şi locul în copacul cel mare ale cărui crengi atârnau până dincolo de palisada satului.

De jos, din interiorul unei colibe din apropiere, se auzeau bocetele unei femei. Zgomotul a atins neplăcut urechile lui Tarzan… era iritant, zgâria.

Neplăcându-i, s-a hotărât să plece, cu speranţa că va înceta după un timp oarecare; cu toate că a fost plecat vreo două trei ore, vaietele erau în continuare când s-a întors. Cu intenţia de a pune un sfârşit violent acestor sunete plictisitoare, alunecă fără zgomot din copac, în umbra de dedesubtul acestuia. Apoi, furişându-se binişor şi ţinându-se tot în dreptul colibelor, s-a apropiat şi de aceea din care se auzeau bocetele. La intrare, ardea un foc viu, de altfel, ardea în faţa tuturor celorlalte colibe din sat. Câteva negrese şedeau jos, în jurul focului, adăugând câte un bocet la acelea ale artistului dinăuntru.

Un zâmbet uşor s-a răspândit pe figura lui Tarzan la gândul consternării ce va urma după săritura sa ca fulgerul, care îl va duce printre femei, în plina lumină a focului După aceea în timpul panicii acelora se va repezi în colibă, îl va sugruma pe şeful bocitorilor şi o va şterge în junglă, înainte să-şi poată aduna negrii şi curajul necesar pentru atac.

De multe ori s-a purtat el în felul acesta în satul canibalului Mong. Misterioasele şi neaşteptatele sale apariţii umpleau totdeauna sufletele sărmanilor negri superstiţioşi de teroare. Se părea că niciodată nu s-ar obişnui cu vederea lui; groaza lor era ceea ce dădea oarecare savoare aventurilor şi distracţiei căutate de mintea omenească a lui Tarzan. A ucide pur şi simplu nu era de ajuns. Obişnuit cu priveliştea morţii, nu mai găsea plăcere în ea. Era mut de când a răzbunat moartea Kalei, dar făcând aceasta a descoperit aţâţarea şi plăcerea ce puteau deriva din hărţuiala negrilor şi de jocul acesta nu obosea niciodată.

Tocmai când era să facă săritura, însoţită de un răcnet sălbatic, a apărut în uşa colibei o făptură. Era a celui care se bocea şi pe căruia el a vrut să-i închidă gura: o femeie tânără cu o aşchie de lemn prin zgârciul nasului, cu un ornament greu de metal atârnând de buza inferioară tatuată pe frunte,

obraji şi piept, iar pe cap având o coafură de sârmă lipită cu noroi.

Fâlfâiala unei flăcări vii a scos puternic în relief figura grotească a femeii, iar Tarzan a recunoscut-o imediat pe Mome. Mama lui Tib. Flacăra a mai trimis câteva raze şi spre umbra unde se găsea Tarzan, arătându-l şi pe el clar de tot în ochii celor de lângă foc. Mome l-a văzut şi l-a recunoscut. Scoţând un ţipăt ascuţit, a sărit înaintea lui Tarzan, care se apropia de ea. Celelalte femei, uitându-se acolo, l-au văzut şi ele, dar nu s-au apropiat de el. Din contră s-au ridicat şi ţipând, au fugit. Mome s-a aruncat la picioarele lui Tarzan, ridicând spre el mâini rugătoare şi scoţând printre buzele ei mutilate o adevărată cascadă de vorbe, din care Tarzan nu înţeles nimic.

S-a uitat un moment în jos la figura înfricoşată a femeii. A venit să ucidă dar discursul acela torenţial l-a umplut de consternare şi de temeri. S-a uitat îngrijorat în jur, apoi din nou la negresă. O schimbare de sentiment a început să-l stăpânească. Nu putea s-o ucidă pe mama micului Tib şi nici nu putea să rabde avalanşa verbală a femeii. Făcând un gest rapid de nerăbdare, înciudat că i s-a stricat petrecerea din seara aceea, s-a întors şi a dispărut în întuneric. După câteva clipe alerga prin copacii junglei, urmărit de bocetele din ce în ce mai slabe ale negresei din sat.

Răsuflă uşurat când a ajuns într-un loc de unde nu le mai putea auzi. A găsit o creangă comodă sus de tot, printre copaci, s-a instalat să doarmă un somn fără vise, deşi pe sub el miorlăia şi tuşea un leu; departe, în Anglia, celălalt lord Greystoke se dezbrăcă cu ajutorul unui valet şi se băga între cearceafuri fără pată, iritat că o pisicuţă miorlăia pe la fereastră. A doua zi de dimineaţă, pe când se ţinea după urma proaspătă a lui Horta, mistreţul, a dat şi de urmele a doi Gomangani, unul mare şi altul mic. Obişnuit să cerceteze mai de aproape tot ce cădea în preajma simţurilor sale, se opri să

citească povestea scrisă în pământul moale al cărării din pădure. Erau nenumărate amprente una peste alta, într-o confuzie de nedescris. Pentru Tarzan, însă, fiecare îşi avea povestea sa. Tantor, elefantul, a trecut pe acolo de aproape trei zile. Numa a vânat noaptea trecută, iar Horta mistreţul, a mers încet pe cărare cu vreun ceas mai înainte.

Ceea ce însă îi ţinea atenţia încordată lui Tarzan era ceea ce-i spuneau urmele Gomanganilor. Cu o zi înainte, un bătrân a mers spre nord, cu un băieţel însoţit şi de două hiene. Tarzan se scărpină în cap nedumerit şi cu neîncredere. Putea să vadă bine după suprapunerea urmelor că cele două fiare nu i-a urmărit pe Gomangani, deoarece când una era înainte şi alta înapoi, când amândouă înainte, sau amândouă în urmă.

Era foarte ciudat şi destul de inexplicabil, mai ales că urmele arătau că hienele, pe unde cărarea era mai largă, au mers una de o parte şi alta de partea cealaltă a perechii omeneşti şi chiar alături de ei. Apoi, Tarzan a citit în urmele micuţului Gomangani o mare fereală de fiara de lângă el, în timp ce în urmele bătrânului nu vedea că acestuia i-ar fi fost frică. La început, a fost preocupat numai de juxtapunerea exactă a urmelor lui Dango şi ale Gomanganilor. Acum însă, privirile lui agere au descoperit ceva în urmele micului Gomangani. Care l-a făcut să se oprească brusc.

— „Go-bu-balu”! exclamă Tarzan.

Numaidecât apăru pe ecranul amintirilor sale atitudinea rugătoare a Momei, când s-a aruncat la picioarele lui, în seara precedentă, în satul Lui Mong. Totul se explică instantaneu… bocetele şi ruga negresei mame, precum şi vaietele de simpatie ale femeilor de pe lângă foc. Micul „Go-bu-balu” a fost furat din nou, de astă dată de altcineva decât Tarzan. Fără îndoială că mama a crezut că el se află din nou în mâinile lui Tarzan şi de aceea l-a rugat în genunchi să-i dea înapoi copilaşul.

Da, totul era acum clar ca lumina zilei; dar cine a putut oare să-l fure pe „Go-bu-balu” de data aceasta? Tarzan se întreba cu mirare, după cum se mai mira şi de prezenţa lui Dango. Trebuia negreşit să facă o anchetă. Urma era acolo de o zi şi mergea spre nord. Tarzan a pornit după ea.

În unele locuri era ştearsă cu totul de trecerea multor animale, iar pe unde era drumul stâncos, până şi Tarzan era încurcat. Totuşi a mai rămas puţină emanaţie a urmelor omeneşti, pe care numai simţurile prea deprinse ale lui Tarzan o mai putea distinge.

Totul i s-a întâmplat lui Tib fulgerător şi pe neaşteptate, în urmă cu două zile. Mai întâi, a venit Mucava, vraciul… Mucava, leprosul, cu ciotul lui de nas. Care tot mai atârna de faţa în putrefacţie. A venit singur în timpul zilei pe malul râului, acolo unde Mome mergea zilnic să se scalde şi să-l spele pe micul ei Tib. A apărut, deodată, de după un tufiş din apropierea Momei, speriindu-l pe Tib, astfel că băiatul a alergat, ţipând, în braţele mamei sale.

Mome, deşi destul de speriată, s-a întors să înfrunte fiinţa îngrozitoare cu toată ferocitatea sălbatică a unei tigroaice încolţite. Când a văzut însă cine era, a scos un suspin de uşurare, deşi pe Tib tot îl mai ţinea în braţe.

— Am venit, a început Mucava fără preliminarii, după cele trei capre grase, rogojina cea nouă şi o bucată de sârmă de aramă, lungă cât braţul unui om înalt.

— Nu am capre pentru tine, izbucni Mome cu o voce ca biciul. Nu am nici rogojină, nici sârmă. Nu mi-ai făcut nicio vrajă. Zeul cel alb din junglă mi l-a dat înapoi pe Tib… Tu nu ai avut niciun amestec în aceasta.

— Ba da, mormăi Mucava printre fălcile lui lipsite de came. Eu i-am comandat zeului alb din junglă să ţi-l dea înapoi pe Tib.

— Mincinosule! i-a strigat Mome, râzând batjocoritor. Du-te înapoi la puturoasa ta vizuină şi

la hienele tale. Du-te şi-ţi ascunde faţa împuţită în burta dealului, ca să nu o vadă soarele şi să se ascundă după un nor.

— Am venit, a început Mucava din nou, după cele trei capre grase, o rogojină nouă şi o bucată de sârmă de aramă, lungă cât braţul unui om înalt, pe care trebuie să mi le plăteşti pentru înapoierea lui Tib.

— Sârma era să fie numai de lungimea antebraţului unui om, l-a corectat Mome, dar nu ai să capeţi nimic, hoţ bătrân! Nu ai vrut să-mi faci vraja până nu-ţi plăteam înainte, dar, pe când m-am întors în sat, marele zeu alb din junglă mi l-a înapoiat pe Tib… mi l-a dat salvându-l din colţii lui Numa. Vrăjile lui sunt adevărate vrăji… ale tale sunt mincinoase, ca ale unui moş cu o gaură în loc de nas.

— Am venit, a reînceput Mucava cu răbdare, după cele trei…

Dar Mome nu a mai aşteptat să audă încă o dată ceea ce ştia pe de rost. Strigându-l pe Tib lângă ea, l-a luat de mână şi au pornit repede spre satul întărit al lui Mong, şeful canibal. Iar a doua zi pe când Mome lucra în ogoare, împreună cu alte femei din trib, iar micul Tib se juca pe lângă marginea pădurii, aruncând în ţintă cu o suliţă mică, în anticiparea zilei încă departe, când va fi războinic în toată regula, Mucava s-a întors din nou.

Tib a văzut o veveriţă urcându-se repede pe trunchiul unui copac mare din apropiere. În mintea lui copilărească, o transformă în făptura ameninţătoare a unui războinic inamic. Şi-a ridicat suliţa lui, cu inima cuprinsă de pofta sângeroasă a rasei sale, zugrăvindu-şi orgia nocturnă când va dansa în jurul omului ucis de el, iar femeile din trib vor prepara carnea pentru ospăţul ce va urma.

Când a aruncat cu suliţa, nu a nimerit nici veveriţa, nici măcar copacul, pierzându-şi arma în tufişurile încâlcite ale junglei. Totuşi nu putea să fi

ajuns numai la câţiva paşi mai încolo în labirintul „interzis”. Femeile erau toate pe ogor. Dintre războinici nu era în apropiere niciunul pe care să-l fi strigat, aşa că şi micul Tib a pornit curajos în junglă.

Chiar în spatele ecranului de iederă şi a covorului de frunziş, stăteau ascunse trei figuri oribile: un om bătrân de tot, negru ca tăciunele, cu faţa mâncată pe jumătate de lepră, cu dinţii de canibal piliţi ascuţit şi reieşind galbeni, dezgustători prin gaura unde au fost o dată nasul şi gura. Iar lângă el, tot atât de hidoase, erau două hiene puternice…; mâncătorii de stârvuri întovărăşeau stârvul. Tib nu i-a văzut până când, cu capul aplecat şi-a făcut drum vreo doi metri printre ierburi, în căutarea suliţei sale… dar atunci a fost prea târziu. Când a ridicat ochii şi a zărit faţa lui Mucava, bătrânul vraci l-a şi înhăţat, înăbuşindu-i strigătele cu palma, Tib s-a zbătut voiniceşte, dar în zadar.

După câteva clipe, s-a trezit dus prin jungla întunecată şi teribilă, bătrânul urât înăbuşindu-i ţipetele, iar cele două hiene mergeau pe lângă ei, când alături, când înainte, mârâind mereu, dând să muşte şi ceea ce era mai rău, râzând fioros. Pentru micul Tib, care în scurta lui existenţă, a trecut prin experienţe mai puţin comune, călătoria spre nord a fost un adevărat coşmar. Se gândea acum la timpul cât a fost cu marele zeu alb din junglă şi se ruga, din tot sufleţelul său, ca să poată fi din nou cu acel uriaş alb, care trăia cu oamenii lui păroşi din copaci. Speriat a fost el atunci dar împrejurările acelea nu au fost nimic în comparaţie cu ceea ce îndura el acum.

Bătrânul i se adresa foarte rar, cu toate că ziulica întreagă îşi mormăi necontenit. Tib a prins câteva cuvinte care se refereau la copac, rogojină şi sârmă de aramă.

— Zece capre grase, zece capre grase, îşi mormăia bătrânul negru întruna.

Micul Tib a înţeles că preţul răscumpărării lui s-a ridicat. Zece capre grase? De unde avea să găsească mama sa zece capre grase, sau chiar slabe ca să-şi recapete copilul? Mong nu i le-ar fi dat niciodată, iar despre tatăl său Tib ştia foarte bine că nu a avut niciodată mai mult de trei capre.

Zece capre? Tib a început să plângă. Acum ştia bine că moşneagul îl va ucide şi îl va mânca, deoarece caprele nu le va căpăta niciodată. Mucava îi va arunca oasele la hiene. Micul negru se cutremură şi l-a cuprins un acces aşa de mare de slăbiciune, că aproape a căzut din picioare. Mucava i-a dat vreo două după ceafa şi l-a împins înainte. După un timp care i-a părut lui Tib o eternitate, au ajuns la intrarea unei peşteri dintre două dealuri stâncoase. Deschizătura era joasă şi îngustă. O targă de nuiele legate între ele cu piele crudă, închidea intrarea de fiare de pradă.

Mucava a împins la o parte poarta primitivă şi l-a introdus pe Tib înăuntru. Hienele, mârâind, au trecut în goană pe lângă el, pierzându-se în întunericul din interior. Mucava a aşezat uşa la loc şi apucându-l pe Tib cu brutalitate de braţ, l-a tras de-a lungul unui pavaj îngust şi stâncos. Podeaua era relativ netedă, deoarece gunoiul gros de pe ea a fost călcat în picioare şi bătătorit până când nu au mai rămas decât puţine inegalităţi.

Trecătoarea avea multe cotituri, foarte întunecoase, iar pereţii era aspri şi stâncoşi. Tib căpătă o mulţime de lovituri dureroase şi de zgârieturi în timpul parcursului. Mucava mergea tot atât de repede prin întuneric cum altcineva ar traversa în timpul zilei o cărare cunoscută. Ştia fiecare colţ şi întorsătură, după cum o mamă cunoaşte trăsăturile copilului ei şi părea grăbit. Îl smucea pe sărmanul Tib, probabil puţin mai aspru decât era nevoie, chiar şi faţă de iuţeala paşilor săi, dar bătrânul vraci, gonit de societatea omenească, bolnav, ocolit, urât şi temut, era departe de a poseda o fire îngerească. Natura i-a dat puţine din

caracteristicile bune ale omului, iar soarta i le-a luat cu totul şi pe acestea. Isteţ, şiret, crud şi răzbunător era Mucava, vraciul.

Se şopteau poveşti îngrozitoare, despre torturile crude, la care îşi supunea victimele. Copiii erau speriaţi şi îndemnaţi să fie cuminţi prin simpla evocare a numelui său. Tib a fost speriat în felul acesta de multe ori şi acum secera recolta de groază, ale cărei seminţe le-a semănat mama sa destul de inocent. Întunericul, prezenţa temutului vraci, durerea loviturilor de pereţi, o presimţire urâtă asupra viitorului şi spaima de hiene, toate se amestecau, aşa încât băiatul era paralizat. Se împiedica şi se clătina, până când, în cele din urmă, Mucava aproape că îl târa, în loc să-l mai conducă.

În sfârşit, Tib a văzut o lumină slabă înaintea lor şi după puţin au intrat într-o încăpere aproape rotundă, în care lumina pătrundea pe o crăpătură din tavanul stâncos. Hienele erau acolo, înaintea lor, aşteptându-i. Când Mucava a intrat cu Tib, fiarele s-au furişat spre ei, rânjindu-şi galbenii lor colţi. Erau flămânde. Veneau mai ales spre Tib şi una a vrut să-l muşte de picior.

Mucava a înhăţat o bâtă noduroasă de pe pardoseală şi a început să izbească fiara cu furie, mormăind în acelaşi timp o serie de înjurături. Hiena s-a ferit, fugind în partea cealaltă a încăperii, unde s-a oprit mârâind. Mucava a făcut un pas spre fiară. Aceasta s-a zburlit de furie la apropierea lui, iar din ochii ei răutăcioşi ieşeau scântei de ură şi spaimă. Din fericire pentru Mucava, frica era sentimentul predominant. Văzându-se neobservată, a doua fiară a dat năvală spre Tib. Copilul a ţipat şi a alergat spre vraci, care şi-a întors atenţia asupra celei de a doua hiene, pe care a ajuns-o cu bâta, izbind-o de câteva ori şi gonind-o lângă zid. Ajunse acolo, mâncătoarele de stârvuri au început să dea ocol încăperii, în timp ce stârvul de om, stăpânul lor, cuprins de furie

drăcească, alerga încoace şi încolo căutând să le ajungă, izbindu-le cu bâta şi biciuindu-le cu limba. Le blestema invocând asupra lor răzbunarea şi descriind, în cuvinte scârboase, ruşine strămoşilor lor.

De mai multe ori, când una, când cealaltă fiară se oprea să-l înfrunte pe vraci şi atunci Tib îşi ţinea răsuflarea de groază, pentru că niciodată, în scurta sa viaţă, nu a văzut atâta ură aprigă zugrăvită pe figura vreunui animal sau fiară, întotdeauna frica învingea ura sălbaticelor creaturi, aşa că îşi reluau fuga mârâind, cu colţii rânjiţi, tocmai în momentul când Tib era convins că vor sări la gâtul lui Mucava.

În sfârşit, vraciul s-a obosit de goana lui zadarnică. Scrâşnind o dată tot atât de bestial ca şi fiarele, s-a întors spre Tib.

— Mă duc să încasez cele zece capre grase, două rogojini şi două bucăţi de sârmă de aramă, ce mi le va plăti mama ta pentru vraja ce o voi face să te aduc înapoi la ea, a zis el. Tu ai să stai aici, iar acolo am să las hienele. De cauţi să scapi, au să te mănânce.

Vraciul a aruncat băţul apoi şi-a chemat fiarele. Au venit amândouă, mârâind supuse, cu capul în jos şi cu coada între picioare. Mucava le-a condus până lângă pavajul îngust, unde l-a împins înăuntru. Apoi a închis intrarea cu portiţa de nuiele şi a ieşit din cameră.

— Asta, zise el, arătând şubreda despărţitură de nuiele, le va opri până mă întorc eu. Iar, dacă nu primesc cele zece capre grase cu restul lucrurilor, vor avea şi ele câteva oase de-ale tale, după ce mă voi sătura eu.

Zicând acestea a plecat lăsându-l pe băiat să se gândească la înţelesul prea sugestivelor lui cuvinte. După ce a plecat vraciul, Tib s-a aruncat pe pământul gol, izbucnind în suspine de copil îngrozit şi singur. Ştia că mama sa nu avea de unde să dea zece capre grase, aşa că Mucava

întorcându-se în peşteră, îl va ucide şi-l va mânca. Cât timp a stat întins pe jos, nu avea cum să ştie, dar l-a trezit din starea lui mârâitul hienelor. S-au întors prin trecătoare şi acum se holbau la el dincolo de portiţă. Putea să le vadă bine ochii galbeni scânteind prin întuneric. Uite-le, se ridicau în două labe şi rodeau bariera!

Tib s-a înfiorat şi s-a retras tocmai în partea opusă a încăperii. A văzut portiţa de nuiele clătinându-se şi îndoindu-se la atacul fiarelor. Se aştepta din moment în moment să cadă gardul şi să fie atacat de hiene. Orele îngrozitoare treceau încet şi cu greu. A sosit şi noaptea iar Tib a dormit o bucată de vreme, însă fiarele flămânde păreau lipsite de somn. Nu făceau altceva decât să stea dincolo de portiţă, mârâind şi lătrând necontenit.

Pe deschizătura îngustă a tavanului stâncos de deasupra lui Tib, se puteau zări câteva stele, iar după un timp a trecut şi luna pe deasupra. În sfârşit, a venit şi dimineaţa. Tib era foarte flămând şi i s-au uscat buzele de sete, deoarece nu a pus nimic în gură, din dimineaţa trecută, decât puţină apă, din care vraciul l-a lăsat să bea în timpul drumului. Cu toate acestea, atât foamea, cât şi setea au fost ignorate în comparaţie cu grozăvia situaţiei.

Numai după ce s-a luminat de ziuă, băiatul a descoperit o a doua deschizătură în zidurile acelei încăperi subterane, aproape opusă aceleia la care stăteau hienele, uitându-se flămânde la el. Nu era decât o crăpătură îngustă în peretele de stâncă. Se putea să nu aibă decât câţiva metri lungime, dar aceasta putea să-l ducă spre libertate! Tib s-a apropiat de ea şi s-a uitat înăuntru. Nu a putut vedea nimic. A întins braţul în întuneric, dar mai departe nu a îndrăznit să se aventureze. Mucava nu ar fi lăsat niciodată deschisă vreo cale de scăpare, s-a gândit Tib. Prin urmare, trecătoarea aceasta ori nu ducea nicăieri, ori ducea la vreo primejdie şi mai mare.

La spaima băiatului de primejdiile ce îl amenințau — cele două hiene ale lui Mucava — superstiția mai adăugă alte nenumărate şi tot atât de oribile chiar rostite. Pentru negrii, prin penumbra junglei şi ororile negre ale nopții de junglă, zboară forme ciudate şi fantastice, populând pădurile, deja ticsite de figuri amenințătoare: lei, pantere, şerpi, hiene şi nenumărate insecte veninoase ca şi cum bestiile nu ar fi fost de ajuns să bage groaza în inimile sărmanelor ființe atât de simple pe care soarta le-a aruncat în cel mai îngrozitor loc de pe suprafața pământului..

De aceea micul Tib se temea nu numai de primejdii reale, dar şi de cele închipuite. Îi era frică să încerce un drum prin care ar fi putut scăpa de teamă ca Mucava să nu ar fi lăsat acolo cumva de pază vreun demon îngrozitor din junglă. Totuşi primejdiile reale le-au gonit pe cele imaginare din mintea băiatului, pentru că, odată cu sosirea zilei, hienele aproape moarte de foame şi-au reînnoit forța în scopul de a rupe bariera, care le împiedica să ajungă la prada lor. Ridicându-se pe picioarele din spate, muşcau din uşă şi se izbeau de ea. Tib le-a văzut cu priviri aproape încremenite, cum se clatină şi se îndoaie înăuntru, de mijloc. Ştia bine că ea nu va rezista prea multă vreme atacurilor acestor fiare puternice şi hotărâte.

Iată, un colț a şi ieşit de după unghiul de piatră de la intrare în care se sprijinea portița. O labă păroasă pătrunse în cameră. Tib tremura ca în friguri, ştiind acum, că sfârşitul îi este aproape. S-a retras lipit cu spatele de peretele opus, cât a putut să ajungă mai departe de fiare. A văzut corpul uneia pătrunzând dincolo de portiță, cu botul rânjit şi fălcile deschise spre el. Încă o clipă două şi şubreda portiță va cădea, iar cele două fiare vor sări asupra lui, sfâşiindu-i carnea, rozând până şi oasele şi bătându-se între ele care să-i mănânce măruntaiele.

Mucava a dat peste Mome dincolo de bariera din satul lui Mong, lângă palisadă. La vederea lui, negresa s-a retras cu scârbă, apoi s-a repezit la el să-l înşface în gheare, dar Mucava ameninţând-o cu suliţa, a ţinut-o la distanţă.

— Unde-mi este copilaşul? strigă ea. Unde e micul meu Tib?

Mucava a deschis ochii mari, simulând mirare.

— Copilaşul tău? exclamă el. De unde vrei să ştiu eu unde se află? Eu atâta ştiu că ţi l-am scăpat de demonul alb din junglă şi că încă nu mi-am primit plata. Am venit să-mi dai caprele, rogojina şi o bucată de sârmă de aramă cât braţul unui om înalt, de la umăr până la vârful degetelor.

— Stârv pentru hiene! strigă Mome. Copilul meu a fost furat din nou, iar tu, rămăşiţă puturoasă de om, tu eşti acela care l-ai luat. Dă-mi-l înapoi ori îţi scot ochii şi-ţi dau inima la porcii sălbatici să o mănânce!

Mucava ridică pur şi simplu din umeri.

— Ce pot şti eu de copilul tău? întrebă el.

Apoi după o pauză scurtă:

— Nu l-am luat eu. Dacă-i furat din nou. Mucava nu a avut niciun amestec. Tot Mucava l-a luat şi înainte? Ţi l-a furat demonul alb din junglă şi dacă l-a furat o dată, l-a mai furat şi a doua oară. Pe mine nu mă priveşte nimic. Eu ţi l-am înapoiat o dată şi acum vin după plată. Dar, dacă este dus din nou şi vrei să îl recapeţi, Mucava poate face o vrajă care să îl aducă înapoi… pentru zece capre grase, două rogojini noi şi două fire de aramă. Învoieşte-te şi Mucava te iartă de plata cealaltă pentru prima vrajă.

— Zece capre grase! ţipă Mome. Nu aş putea să-ţi dau în zece ani atâtea capre. De ce să iei neapărat zece capre grase?

— Acesta este preţul, repetă Mucava. Zece capre grase, două rogojini noi şi două bucăţi de…

Mome îl opri cu un gest de nerăbdare.

— Stai! îi strigă ea. Nu am capre. Îţi strici gura degeaba. Aşteaptă puţin aici să-l chem pe bărbatul meu. Adevărat că nu are decât trei capre, totuşi s-ar putea face ceva. Aşteaptă!

Mucava s-a aşezat la umbra unui copac. Acum era mulţumit, ştiind că va avea ori plată, ori răzbunare. Nu se temea de niciun rău din partea acestui trib, cu toate că era convins că îl urau tot atât pe cât se temeau de el. Era de ajuns lepra lui ca să-i oprească să se atingă de el, iar pe de altă parte reputaţia lui de vraci, îl făcea de două ori imun atacurilor lor. Acum plănuia cum să-i silească să mâne ei singuri turma de zece capre grase până la intrarea în peştera sa. Întoarcerea lui Mome i-a întrerupt gândurile. Odată cu Mome, au venit şi trei războinici: Mong, şeful, Rabi Keg, vraciul satului şi Ibet, tatăl lui Tib. Nu erau oameni frumoşi nici în împrejurări obişnuite, dar acum, cu feţele schimonosite de supărare, ar fi inspirat groază oricui. Însă, dacă Mucava s-a speriat cumva şi-a ascuns bine frica.

El i-a întâmpinat pe toţi cu o privire insolentă, în intenţia de a le impune. Ei s-au aşezat jos în semicerc, la o distanţă mică de bătrânul vraci.

— Unde-i fiul lui Ibet? întrebă Mong.

— De unde să ştiu eu? a răspuns Mucava. Sigur că l-a luat din nou demonul cel alb. Dacă mă plătiţi vă voi face o vrajă bună şi vom şti unde este fiul lui Ibet şi-l veţi putea aduce înapoi. Tot vrăjile mele l-au adus şi rândul trecut înapoi, dar nu am fost plătit încă.

— Am propriul vraci pentru întocmirea vrăjilor, a răspuns Mong cu demnitate.

Mucava se rânji fioros şi se ridică în picioare.

— Foarte bine, zise el. Să-şi facă vraja şi să vedem dacă îl aduce înapoi pe fiul lui Ibet.

A făcut câţiva paşi, îndepărtându-se de ei, apoi s-a întors mânios înapoi.

— Vraja lui nu va aduce copilul înapoi… asta o ştiu eu bine şi mai ştiu că, atunci când îl veţi găsi,

va fi prea târziu pentru orice vrajă, pentru că va fi mort. Uite, acum am aflat aceasta. Stafia surorii tatălui meu s-a apropiat de mine şi mi-a spus.

Acum Mong şi Rabi Keg nu prea puneau temei pe vrăjile lor, iar în privinţa vrăjilor altuia, chiar erau cam sceptici. Totuşi, se putea să fie „ceva" şi adevărat, mai ales că nu era vraja lor. Nu se ştia, oare, în toată lumea că Mucava vorbeşte cu demonii şi că doi din ei trăiau cu el în peşteră, sub formă de hiene? Nu trebuiau să accepte imediat propunerea lui. Mai trebuia luat în seamă şi preţul, iar Mong nu prea avea de gând să se despartă atât de uşor de zece capre în schimbul unui singur băieţaş care putea să moară de pojar, cu mult mai repede de a ajunge în vârstă.

— Aşteaptă, zise Mong. Arată-ne mai întâi ceva din magia ta, să vedem dacă sunt bune vrăjile. După aceea vom discuta şi plata. Va face şi Rabi Keg puţină magie. Vom vedea atunci care face mai bine. Şezi jos, Mucava.

— Vraja mea costă zece capre… capre grase, două rogojini noi şi două fire de aramă cât braţul unui războinic, de la umăr până la vârful degetelor. Plata înainte şi caprele duse până la peşteră. Atunci vă fac o vrajă tare şi se va întoarce la mama sa a doua zi. Nu se poate mai repede, pentru că asemenea vrăji iau vreme mai multă.

— Fă-ne acum o vrajă, zise Mong. Să vedem ce ştii să faci.

— Aduceţi-mi foc, răspunse Mucava şi am să vă fac magie.

Mome a fost trimisă după foc şi în timp ce ea era dusă, Mong se tocmi cu Mucava asupra preţului vrăjii. Zece capre, argumenta Mong, este un preţ prea mare, chiar pentru un războinic, darmite pentru un copil. I-a mai atras atenţia lui Mucava că el, Mong, e sărac şi poporul său foarte sărac şi că zece capre sunt cu opt mai mult decât se cuvenea, fără a mai socoti rogojinile şi sârmele de aramă.

Mucava însă, a rămas neclintit. Susţinea că vrăjile lui sunt foarte costisitoare şi că cel puţin cinci capre trebuie să le dea zeului care îl ajută la vrajă. Erau în pline negocieri când s-a întors Mome cu jăratecul. Mucava a răsturnat câţiva cărbuni aprinşi pe pământ în faţa lui, apoi a presărat pe deasupra, cât intra între două burice de degete, nişte praf pe care l-a scos dintr-o pungă de la brâu. Un noruleţ de fum alb s-a înălţat după un mic „Puff!" A închis ochii şi se legăna înainte şi înapoi. Apoi a făcut câteva figuri cu mâna prin aer şi s-a prefăcut că leşină. Mong şi ceilalţi erau foarte impresionaţi.

Rabi Keg a devenit nervos. Vedea cu ochii că i se ducea reputaţia. În vasul în care Mome a adus jăratecul au mai rămas câţiva tăciuni. A aruncat imediat deasupra o mână de frunze uscate într-un moment când nimeni nu se uită la el, după care a scos un ţipăt puternic, atrăgând atenţia celor prezenţi, asupra lui.

S-a întâmplat că şi pe Mucava îl trezi în mod miraculos din leşin, dar când bătrânul vraci a văzut care era cauza tulburării, a recăzut în nesimţire, mai înainte ca cineva să-i fi observat greşeala. Rabi Keg, văzând că se bucură de atenţia lui Mong, a lui Ibet şi a Momei, a început să sufle în vasul de pământ, iar rezultatul a fost că frunzele au început să ia foc şi să iasă un fum gros pe gura ulciorului. Rabi Keg avea grijă să îl ţină în aşa fel, încât nimeni să nu vadă frunzele uscate.

Ochii tuturor s-au deschis larg, la o demonstraţie atât de adevărată a puterilor vraciului satului. Acesta, încântat de reuşită şi-a dat drumul. A început să strige, să sară în sus şi în jos, în strâmbături oribile. După aceea şi-a lipit faţa de gura vasului, având aparenţa că comunică cu spiritele dinăuntru. Tocmai când era ocupat în felul acesta şi-a venit şi Mucava în fire, nemaiputând să reziste curiozităţii de care era cuprins. Nimeni însă nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Clipi de

câteva ori mânios din singurul său ochi pe care îl avea apoi a scos un răcnet îngrozitor.

Cum s-a asigurat că Mong şi-a întors privirea spre el, s-a înţepenit deodată şi a făcut câteva mişcări, ca apucat de spasmuri, cu mâinile şi cu picioarele.

— Îl văd, strigă el, îl văd! Este departe. Nu l-a luat demonul alb. Este singur şi în mare primejdie. Dar, adăugă el repede, dacă mi se plătesc cele zece capre grase şi celelalte lucruri, tot mai este timp să-l scăpăm.

Rabi Keg s-a oprit să asculte. Mong se uită la el nedumerit. Nu ştia ale cui vrăji sunt mai bune.

— Ţie ce îţi spune magia? îl întrebă el pe Rabi Keg.

— Şi eu îl văd, ţipă Rabi Keg. Dar nu este acolo unde spune Mucava că ar fi. Este mort în fundul râului.

La auzul acestora, pe Mome o cuprinse disperarea şi începu să plângă.

Tarzan s-a ţinut de urma bătrânului, a celor două hiene şi de a micului negru până la gura peşterii din trecătoarea stâncoasă dintre cele două dealuri. Acolo s-a oprit un moment înaintea barierei de nuiele făcute de Mucava, ascultând la mârâiturile şi scrâşnetele ce se auzeau slab din adâncul cavernei. După puţin însă, amestecat cu ţipetele fiarelor, a ajuns la urechile agere ale lui Tarzan şi geamătul de agonie al unui copil. Nu a mai stat atunci pe gânduri. Cu o singură smucitură a împins uşa cât colo şi a intrat în întunericul cavernei. Strâmt şi întunecos era coridorul, dar s-a servit prea mult de ochii săi, obişnuiţi cu întunericul cumplit al nopţilor din junglă. Mergea repede şi cu mare atenţie; era întuneric şi nu cunoştea locul în care se afla. Însă cu cât înainta, cu atât auzea mai tare mârâiturile celor două hiene, amestecate cu râcâiturile şi zgârieturile ghearelor lor pe lemn.

Gemetele copilului au crescut în volum şi Tarzan a recunoscut în ele vocea micuţului „balu”

al său. Nu era nicio grabă isterică în înaintarea lui. Era prea obişnuit cu moartea din junglă, ca să se emoţioneze în faţa morţii unui cunoscut, dar pofta de luptă îl silea să meargă mai repede. Nu era decât o fiară sălbatică, iar inima lui de fiară, bătea puternic, anticipând conflictul.

În încăperea stâncoasă din centrul dealului, micul Tib s-a ghemuit lângă zid, cât a putut mai departe de fiarele înnebunite de foame. A văzut gărduţul de nuiele slăbind sub atacurile lor disperate. Ştia că în câteva minute viaţa i se va stinge, într-o moarte oribilă sfâşiat de colţii galbeni ale acestor animale dezgustătoare. La impulsurile puternice ale celor două corpuri grele, portiţa s-a îndoit înăuntru, până când s-a rupt trosnind, dând drumul ambelor carnivore asupra băiatului. Tib aruncă spre ele o ultimă privire de spaimă, apoi a închis ochii, îngropându-şi faţa în mâini şi plângând de ţi se rupea inima.

În primul moment, hienele s-au oprit, ţinute în loc de prudenţă şi laşitate. După ce au stat puţin astfel, privindu-şi prada, au început să înainteze pe furiş spre băiat, pitindu-se pe brânci. În poziţia aceasta a dat Tarzan peste ele când a pătruns în cameră rapid şi fără zgomot… ca urechile agere ale fiarelor să nu fi înregistrat sosirea lui. S-au întors de la Tib şi cu mârâituri furioase, au sărit asupra lui Tarzan, care mergea spre ele zâmbind.

Repezindu-se la fiară, a apucat-o de ceafă tocmai când voia să scape trecând pe lângă el şi a aruncat-o dincolo de cavernă, lângă tovarăşa ei. Apoi, Tarzan l-a ridicat pe Tib de jos, iar când copilul a simţit mâini omeneşti pe el, în loc de labele şi colţii hienelor, a deschis ochii şi s-a uitat în sus, surprins şi neîncrezător. Când a constatat că lângă el este Tarzan, din pieptul lui de copil a ieşit un suspin de uşurare şi s-a agăţat cu mâinile de salvatorul său, ca şi cum demonul cel alb nu ar fi fost cea mai temută creatură din junglă.

Când Tarzan a ajuns la ieşirea din peşteră, hienele nu se mai vedeau nicăieri. Şi atunci, după ce l-a lăsat pe Tib să bea apă de la un izvor din apropiere, până se sătură, l-a luat pe umeri şi a pornit cu el prin junglă, în trap, hotărât să o liniştească pe Mome cât mai repede, deoarece a ghicit că lipsa mititelului ei era cauza atâtor bocete ale negresei.

— E mort în fundul râului! Ha! Ha! îl batjocori Mucava pe vraciul satului. Ce ştie omul acesta despre secretele magiei? Şi mai întâi, cine este el care să îndrăznească a spune că vrăjile lui Mucava nu sunt bune? Mucava îl vede pe fiul Momei. Este departe, singur, în mare primejdie. Grăbiţi-vă cu cele zece capre grase, căci altfel…

Dar nu a mers mai departe. A venit o întrerupere de sus, chiar din crengile copacului sub care stăteau s-a auzit un zgomot, iar când cei cinci negri s-au uitat în sus, aproape că au leşinat de spaimă văzându-l pe marele zeu alb uitându-se în jos la ei. Mai înainte de a avea timp să fugă, au mai văzut şi altă faţă, aceea a micului Tib, vesel şi fericit.

Tarzan a sărit fără frică în mijlocul lor, cu băiatul în spinare, depunându-l la picioarele mamei sale. Mome, Ibet, Rabi Keg şi Mong s-au îngrămădit toţi în jurul băiatului, încercând să-i pună cu toţii întrebări, deodată. Apoi, deodată, Mome s-a repezit cu ferocitate să-l sfâşie pe Mucava, deoarece băiatul i-a spus tot ce a suferit din partea crudului bătrân. Mucava însă, nu mai era acolo. Nu i-a trebuit să mai recurgă la vrăjitorie, ca să se încredinţeze că pe aproape de Mome, nu era tocmai sănătos să mai stea, după ce Tib şi-ar fi spus povestea. Aşa că alerga acum prin junglă, pe cât de iute îl duceau picioarele sale bătrâne, îndreptându-se spre îndepărtata lui vizuină unde ştia că negrii nu vor îndrăzni să-l urmărească.

Tarzan a dispărut şi el, după cum avea obiceiul să facă, spre completa mistificare a negrilor. Privirile Momei au alunecat apoi spre Rabi Keg.

Vraciul satului a văzut în ochii negresei ceva care nu anunţa nimic bun şi s-a dat înapoi.

— Aşa, hai? Tib al meu e mort în fundul râului? A început să strige negresa. E departe, singur şi mare primejdie, nu-i aşa? Vrajă! Ptiu!

Dispreţul pe care Mome îl îngrămădi în acest singur cuvânt ar fi făcut onoare şi celui mai mare actor mondial.

— Vrajă, da, vrajă! ţipă ea. Stai să-ţi arăt eu o vrajă de-a mea!

Şi, zicând acestea, a pus mâna pe un băţ şi a început să-l croiască pe Rabi Keg pe spate şi în cap. Bietul vraci a încercat să fugă scoţând ţipete de durere. Mome îl urmări lovindu-l din când în când, până la porţile satului, apoi pe toată lungimea potecii, până când negrul s-a ascuns în coliba sa… spre marele haz al războinicilor, al femeilor şi copiilor. Aşa s-a întâmplat că Tarzan a mai câştigat doi duşmani.

Cele mai grozave planuri de răzbunare ale lor se prăbuşeau în faţa fricii şi a smereniei ce o simţeau, numai gândindu-se la acest alb puternic şi misterios. Tânărul lord Greystoke nu ştia că ei plănuiesc împotriva lui, dar, chiar dacă ar fi ştiut, nu s-ar fi sinchisit. Dormi bine în noaptea aceea, după cum a mai dormit şi în alte nopţi şi cu toate că nu avea niciun acoperiş deasupra şi nici uşi a dormit cu mult mai bine decât nobila sa rudă din Anglia, care a mâncat în seara aceea cam mult „homar” şi a băut la cină puţin vin tare.

CAPITOLUL VII — Moartea lui Mucava.

Pe când nu era decât un flăcău, Tarzan a învăţat, printre alte lucruri, să împletească funii din iarba fibroasă de prin pădure şi junglă.

Erau tari şi rezistente funiile împletite de Tarzan, micul Tarmangani. Chiar tatăl său vitreg, Tub, ar fi putut să jure, ba ar fi putut spune şi multe altele; ar fi fost destul să încerci să-l mituieşti cu o mână plină de amide grase şi şi-ar fi dezlegat limba îndeajuns să povestească câteva

istorioare despre multele necazuri pe care Tarzan i le-a făcut cu funia lui. E drept însă, că în momentele acelea îl apuca o furie atât de mare — numai gândindu-se mai mult la funie sau la Tarzan — că nu ar fi fost tocmai bine să se afle cineva prin apropierea lui, ca să-l audă ce avea de spus.

Laţul, ca un şarpe al arcanului, a căzut de atâtea ori pe neaşteptate peste capul lui Tub, făcându-l să se poticnească dureros, fără să se mai poată ridica, tocmai atunci când se aştepta mai puţin, că nu-i de mirare că în inima lui sălbatică nu mai era loc de iubire pentru fiul său vitreg cu pielea albă şi netedă, sau simpatie pentru născocirile nesfârşite ale acestuia.

Se mai întâmpla ca Tub, să spânzure neputincios în aer, laţul arcanul strângându-i-se de gât şi moartea privindu-l în faţă, în timp ce micul Tarzan juca de bucurie pe vreo creangă din apropiere, aţâţându-l cu diverse expresii şi strâmbându-se la el.

A mai fost şi altă împrejurare când funia a jucat un rol din cele mai însemnate: singura împrejurare, de altfel, despre care Tub îşi amintea cu plăcere. Tarzan, tot atât de activ la creier ca şi la corp. Inventa întruna diferite jocuri, deoarece în copilăria lui a învăţat foarte multe prin intermediul jocurilor. În acea zi a mai învăţat ceva, iar faptul că nu şi-a pierdut viaţa pe când a învăţat era o mare surpriză pentru el, iar pentru Tub un izvor de plăcere şi de amintiri dulci.

Băiatul, aruncând cu arcanul după un tovarăş de joc care se găsea într-un copac, nu a nimerit, dar laţul s-a prins de o creangă mare şi încercând să o recupereze, s-a strâns şi mai tare. Atunci a început să se urce pe ea, ca să o poată dezlega de creangă. Pe când era la jumătatea drumului, un pui de maimuţă mai jucăuş ca ceilalţi, a apucat capătul de funie ce atârna şi a fugit cu el până unde a putut să ajungă lungimea acestuia. Tarzan i-a strigat să se oprească şi maimuţoiul dând drumul funiei puţin o

smuci repede spre el, îndărătnic, nevoind să asculte de ceea ce îi spunea Tarzan.

Aceasta a generat o mişcare de balans a corpului care i-a distrat atât pe maimuţă, cât şi pe băiat. Atunci Tarzan a insistat ca maimuţa să continue mişcarea, legănându-l în toate părţile. Distanţa, nefiind prea mare, deoarece creanga nu era prea sus de la pământ, nu putea să dea băiatului fiorii necesari care fac parte din petrecerile noastre din copilărie.

S-a urcat deci, pe creanga unde s-a încurcat laţul, l-a desfăcut şi a trecut pe o creangă mare şi groasă, mult mai departe de pământ decât prima. Acolo a legat bine laţul, apoi luând în mână celălalt capăt al funiei, a coborât în aer printre crengi, atât cât i-a permis lungimea funiei de jos, apoi a început să se legene, sucindu-şi şi răsucindu-şi corpul ca un pendul, la vreo zece metri deasupra ierbii din poiană.

Ah, ce plăcut era! Un joc neînchipuit de frumos. Tarzan era ca fermecat. A mai descoperit că, după câteva minute, torsionându-şi corpul la timpul potrivit şi aşa cum trebuia, putea să micşoreze sau să accelereze oscilaţia după dorinţă. Deci, nefiind decât un băiat fără griji, a preferat, firește, să mărească oscilaţia. După puţin se legăna puternic înainte şi înapoi, pe când în poiană, maimuţele din tribul lui Ciuk se uitau la el aproape uimite.

Dacă legănându-se de capul funiei, ar fi fost oricare alt copil normal în locul lui Tarzan, nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat cu el, deoarece niciun alt copil nu s-ar fi legănat atâta timp, cât să înlesnească acea întâmplare.

Tarzan se simţea aproape tot atât de bine legănându-se atârnat de mâini, ca şi cum ar fi stat în picioare pe teren solid. În tot cazul, el nu s-a simţi obosit decât mult mai târziu, când altui copil i-ar fi amorţit mâinile de tot, de încordare fizică. Aceasta a fost spre nenorocirea lui Tarzan.

Tub îl privea împreună cu ceilalţi membrii ai tribului. Dintre toate fiinţele din junglă nu era niciuna pe care Tub să o fi urât din toată inima, aşa cum ura această caricatură de maimuţă: o fiinţă fără păr, cu pielea albă, netedă, fiinţă hidoasă sub toate aparenţele.

Dacă nu ar fi fost agerimea lui Tarzan şi paza neîncetată a dragostei materne a sălbaticei Kala, Tub s-ar fi scăpat de multă vreme de această pată pe blazonul familiei sale. A trecut atâta timp de când Tarzan a devenit membru al tribului, că Tub a uitat împrejurările intrării orfanului din junglă în familia sa, iar acum Tub îl credea pe Tarzan fiul său, ceea ce îi amplifica ciuda.

Tarzan se legăna cât putea mai tare, până când tocmai când a ajuns pe punctul cel mai înalt al arcului descris de funie, acesta rozându-se repede de scoarţa aspră a copacului, s-a rupt pe neaşteptate. Toate maimuţele care îl priveau, l-au văzut pe Tarzan zburând înainte şi în sus, apoi în jos, ca o bucată de plumb. Tub a sărit în aer, emiţând ceea ce, la o fiinţă omenească ar fi fost o exclamaţie de deliciu. Acum se va sfârşi cu Tarzan şi cu mai multe din necazurile lui Tub.

De acum încolo putea să-şi trăiască restul vieţii în linişte şi siguranţă.

Tarzan a căzut de la o înălţime de vreo cincisprezece metri, întins pe spate, într-un tufiş. Kala a ajuns prima lângă el…; ferocea, urâta şi iubitoarea Kala. A mai văzut ea o dată, cu mulţi ani înainte, stingându-se viaţa micului ei „balu” tocmai printr-o astfel de cădere.

Era oare dat să-l piardă şi pe acesta tot aşa? L-a găsit pe Tarzan zăcând nemişcat şi înfundat adânc în tufiş. I-a trebuit bietei femele câteva minute până să-l poată descurca şi scoate de acolo, dar băiatul nu a murit din cauza căzăturii. Nu a fost nici chiar grav rănit.

Crengile de mai sus ale tufişului au atenuat forţa căderii, dar la ceafa avea o tăietură care arăta că s-

a izbit de tulpina groasă a răchitei, explicând, în felul acesta şi pierderea cunoştinţei. După un sfert de oră, însă era tot atât de activ ca şi înainte. Tub era furios şi în furia lui, a vrut să-l muşte pe un tovarăş, fără să se uite mai întâi cine era, aşa că mâncă o bătaie zdravănă pentru că a ales să-şi răcorească necazul tocmai pe un maimuţoi tânăr, în plina vigoare a vârstei.

Tarzan a învăţat ceva nou şi anume că frecarea continuă poate roade firele funiei sale. Totuşi, au trecut mulţi ani până să aibă prilejul să se folosească de această experienţă la altceva decât ca pe un avertisment în jocul cu funia. A sosit însă şi ziua când acelaşi fapt, care aproape că l-a ucis să devină mijlocul de salvare a vieţii sale.

Nu mai era copil, ci flăcău în toată puterea cuvântului. Acum nu mai era nimeni care să vegheze cu grijă asupra lui, dar nici nu avea nevoie de aşa ceva. Kala a murit ca şi Tub. Odată însă, cu moartea Kalei a pierdut-o pe singura fiinţă de care a fost iubit cu adevărat până atunci, pe câtă vreme moartea lui Tub a lăsat în urmă destui maimuţoi care să îl urască.

Tarzan nu era mai crud sau mai sălbatic decât inamicii săi, deşi putea fi tot atât de crud şi de sălbatic după cum erau şi fiarele care îl însoţeau, însă, adeseori putea fi şi duios, ceea ce ei nu erau niciodată. Nu, nu acesta era motivul care l-a făcut să piardă iubirea mai multor maimuţoi din trib ci faptul că poseda şi practica o caracteristică pe care ei nu numai că nu o înţelegeau, dar nici nu ar fi putut să o înţeleagă, chiar dacă ar fi vrut… era latura de umor inerentă fiinţei omeneşti.

Posibil, însă ca la Tarzan să fi fost puţin mai dezvoltată manifestându-se prin glume dureroase şi brutale asupra prietenilor săi şi hărţuieli ale inamicilor. Însă duşmănia lui Mucava nu o datora nici unuia din aceste motive. Mucava, vraciul, vrăjitorul, locuia într-o peşteră între două dealuri, departe de satul şefului Mong. Vraciul era gelos pe

Tarzan şi nefiind om care să uite uşor, era cât pe-aci să fie cauza pieirii Iui.

Au trecut luni întregi de zile de când Mucava trăia numai cu ură iar răzbunarea i se părea atât de departe, încât nu avea să se mai întâmple niciodată, Tarzan trăind prin alte părţi ale junglei, despărţite de mulţi kilometri de vizuina lui Mucava. Numai o dată a avut prilejul să-l vadă pe demonul alb, cum îi ziceau adesea flăcăului negrii şi tocmai atunci, Tarzan l-a frustrat de o plată grasă, făcându-l şi mincinos, ba chiar arătând că vrăjitoriile lui nu au nicio valoare.

Aceste lucruri nu le putea uita Mucava, cu toate că i se părea că nu va mai avea niciodată ocazia să se răzbune. Şi totuşi, prilejul acesta s-a ivit într-o bună zi, pe neaşteptate.

Tarzan era la vânătoare, departe, spre nord. S-a depărtat de trib după cum făcea din ce în ce mai des, pe măsură ce se apropia de maturitate, ca să vâneze singur câteva zile.

În copilărie s-a distrat foarte mult alergând şi jucându-se cu puii de maimuţă, dar aceşti amici de joacă s-au transformat acum în nişte brute posomorâte, nervoase, bănuitoare şi arţăgoase peste măsură.

În timp ce vâna, cerul începea să se înnoreze. Norii rupţi în bucăţi şi mânaţi de un vânt puternic, treceau repede pe deasupra vârfurilor copacilor, amintindu-i lui Tarzan de antilopele speriate de atacul unui leu flămând. Dar, cu toate că norii alergau atât de repede pe bolta cerească, pădurea era nemişcată nicio frunză nu tremura, iar liniştea apăsa ca o greutate insuportabilă. Până şi insectele păreau că au amorţit în aşteptarea îngrijorătoare a unui eveniment îngrozitor, iar fiinţele mai mari din junglă nu scoteau niciun sunet.

Tot aşa trebuie să fi fost şi jungla la început, în era neînchipuit de îndepărtată, mai înainte ca Dumnezeu să fi populat lumea cu vietăţi, iar pe deasupra mai domnea şi o lumină palidă, gălbuie,

prin care se strecurau norii, alergând odată cu vântul care îi împingea din urmă.

Tarzan a văzut aceste stări atmosferice de mai multe ori, dar niciodată nu a putut să se scuture de un sentiment ciudat care îl cuprindea de fiecare dată în asemenea împrejurări. Nu cunoştea ce este frica, dar faţă de manifestarea elementelor cu puteri nemăsurate şi nemiloase ale Naturii, se simţea foarte mic şi singur. Din depărtare se auzea un geamăt surd.

— Leii îşi caută prada, murmură el, uitându-se sus, la norii veşnic în mişcare.

Geamătul crescu în volum şi în forţă aproape un adevărat muget de data aceasta.

— Iată-i că vin, a zis Tarzan, căutând un adăpost sub frunzişul des al unui copac.

Deodată copacii şi-au încovoiat simultan vârfurile ca şi cum Dumnezeu ar fi întins o mână din ceruri, apăsându-şi palma în jos asupra lumii.

— Iată-i că trec! Trec leii! îşi şopti Tarzan.

După aceea s-au pornit flăcările vii ale fulgerelor, urmate de tunete asurzitoare.

— Au sărit leii, strigă Tarzan şi acum răcnesc pe cadavrele victimelor lor!

Copacii se clătinau acum sălbatic în toate direcţiile, în timp ce un vânt îndrăcit bătea fără milă prin pădure. În mijlocul acestuia a sosit şi ploaia… nu aşa cum vine peste noi în ţinuturile nordice, ci subit, un potop înăbuşitor, orbitor.

— Sângele celor ucişi, interpretă Tarzan fenomenul, lipindu-se şi mai tare de trunchiul copacului sub care se adăpostea.

Nu era însă departe de marginea pădurii şi cu puţin înainte de a începe vijelia a văzut în apropiere două dealuri, dar acum nu mai putea vedea nimic.

Se distra privind cum cade ploaia, căutând cu ochii cele două dealuri. Îşi închipuia că ploaia va înceta curând, că soarele va ieşi din nou şi că totul va fi cum a fost mai înainte, în afară de câteva crengi căzute ici-colea, sau că vreunul din bătrânii copaci din junglă, putred, să se fi prăbuşit, îngrăşând pământul din care s-a hrănit de secole întregi.

Peste tot în jurul lui, văzduhul era plin de crengi şi frunze care cădeau la pământ, smulse din rădăcină de furia vântului şi de greutatea apei care le izbea.

Un copac s-a clătinat şi a căzut la câţiva metri de el, dar el era ferit de toate aceste primejdii de crengile întinse ale unui copac tânăr şi solid sub care l-a îndreptat instinctul fiarei din junglă. Aici nu era decât într-o singură primejdie şi aceasta foarte îndepărtată. S-a nimerit să fie, pentru că stejarul care l-a ocrotit a fost trăsnit pe neaşteptate, iar când a apărut soarele din nou, Tarzan zăcea întins cu faţa în jos, printre sfărâmăturile uriaşului care l-ar fi ocrotit.

Mucava a ieşit la intrarea peşterii sale, după ce au trecut furtuna şi ploaia şi a privit scena din faţa lui. Putea să vadă bine cu singurul său ochi teafăr… însă chiar dacă ar fi avut mai mulţi ochi, tot nu ar fi putut considera că aspectul junglei este frumos. Faţă de asemenea amănunte, din punctul

de vedere al firii sale, creierul său nu ar fi reacţionat. Chiar dacă ar mai fi posedat nasul, pe care de mulţi ani nu îl mai avea, tot nu ar fi simţit plăcere în aerul de curând spălat.

De fiecare parte a leprosului se afla câte unul din tovarăşii lui nedespărţiţi: cele două hiene care miroseau cu botul în sus prin aer. Una a scos un mârâit surd, apoi, cu capul în jos, a pornit repede spre junglă, urmată imediat şi de cealaltă. Mucava, curios de atitudinea fiarelor, a pornit după ele, ţinând în mână noduroasa lui bâtă.

Hienele s-au oprit la câţiva metri de trupul lui Tarzan întins pe jos, mirosind şi mârâind. Apoi a sosit şi Mucava, neputând să creadă ceea ce vedea cu proprii săi ochi.

Când s-a dezmeticit şi a văzut că era, într-adevăr, demonul, furia sa nu a mai cunoscut margini, în convingerea că e mort, iar el Mucava, frustrat de răzbunarea la care visa de atâta vreme. Hienele s-au apropiat de Tarzan cu colţii rânjiţi. Scoţând un ţipăt de neînţeles, Mucava s-a năpustit asupra lor izbind cu putere în dreapta şi în stânga, în speranţa vagă că ar mai fi rămas puţină viaţă în corpul pe care toate aparenţele îl arătau fără viaţă.

Fiarele, căutând să-l muşte şi mârâind răguşit de furie, aproape că au sărit să-l sfâşie, dar frica infiltrată în ele de atâta vreme le-a reţinut şi de data aceasta departe de gâtul în putrefacţie al aceluia care le chinuia. S-au retras câţiva metri mai încolo, aşezându-se pe şoldurile din spate, cu ochii scăpărând de ură şi de foame pe care nu şi-au putut-o potoli.

Mucava s-a aplecat şi şi-a aplecat urechea în dreptul inimii lui Tarzan. Bătea încă. Atunci în sluţenia lui s-a ivit, pe cât era posibil aceasta, o urmă de plăcere. Lângă Tarzan se găsea lunga sa funie de iarbă Mucava l-a făcut imediat prizonier, legându-i braţele la spate, apoi l-a ridicat pe umăr, deoarece, deşi bătrân şi plin de răni, i-a mai rămas destulă putere.

S-a îndreptat spre peşteră, iar hienele au pornit lângă el, urmându-l prin coridorul întunecos. Negrul continua să-şi ducă sarcina, clătinându-se sub greutatea ei, spre fundul dealului, trecând prin camere subterane, legate între ele prin coridoare întortocheate, până când, la o cotitură bruscă, a ajuns într-o încăpere rotundă unde pătrundea lumina zilei.

S-a oprit acolo, adânc de tot în malul dealului, în ceea ce părea a fi fost craterul unui vulcan vechi, unul din acelea care nu ajung niciodată la demnitatea de munte şi nu sunt decât nişte scobituri adânci, încadrate de lavă, mult mai apropiate de suprafaţa pământului decât un adevărat vulcan.

Cavitatea aceasta era încadrată între pereţi drepţi şi prăpăstioşi. Singura ieşire era trecătoarea prin care a intrat Mucava. Pe fundul stâncos al craterului, au răsărit pe vremuri doi-trei copaci piperniciţi, dar, la vreo patruzeci de metri în sus se puteau vedea marginile dinţate ale acestei gropi moarte, reci şi infernale.

Mucava l-a proptit pe Tarzan de trunchiul unui copac, legându-l cu propria sa funie de iarbă dar cu toate că i-a lăsat mâinile libere, a făcut nodurile în aşa fel că Tarzan nu ar fi putut ajunge până la ele. Hienele se învârteau încoace şi încolo, mârâind fioros. Mucava le ura din tot sufletul, dar şi ele îl urau pe el. Vraciul ştia că ele nu aşteaptă decât momentul când el va deveni neputincios, sau până când ura lor va ajunge să depăşească teama ce o simţeau faţă de el.

În adâncul inimii sale se temea şi el foarte mult de aceste fiare, aşa că avea întotdeauna grijă să fie bine hrănite. Vâna adeseori pentru ele, atunci când căutările lor după hrană nu dădeau rezultate satisfăcătoare. Totuşi era foarte crud cu ele, manifestând cruzimea unui creier îngust, bolnav, bestial şi primitiv.

După ce l-a legat pe Tarzan s-a dus din nou în coridor, gonind şi hienele înaintea lui. Apoi aşează transversal cu intrarea, o portiţă de crengi împletite, care închidea intrarea din coridor în crater în timpul nopţii, astfel ca Mucava să doarmă liniştit; în acest mod hienele erau izolate ca nu cumva să sară asupra vraciului pe când dormea.

Mucava a ieşit din peşteră a umplut un vas cu apă de la izvorul ce se prelingea dintr-o stâncă din apropiere şi s-a întors în crater. Hienele se uitau cu lăcomie printre gratiile portiţei, la Tarzan. Au mai fost ele hrănite în felul acesta şi altă dată. Vraciul s-a apropiat cu apă de Tarzan, aruncându-i în faţă o parte din conţinutul vasului. Observă o fluturare a pleoapelor, iar apoi, Tarzan a deschis ochii şi s-a uitat în jurul lui.

— Demone! strigă Mucava. Eu sunt cel mai mare vraci.

Vrăjile mele sunt puternice. Ale tale sunt slabe. Dacă nu ar fi aşa, ai sta tu oare legat ca un ied, când este pus să atragă leii?

Tarzan nu a înţeles nimic din ce a spus vraciul, aşa că nu a răspuns, ci se uita ţintă la el cu o privire rece, pătrunzătoare. În timpul acesta hienele s-au apropiat de Tarzan pe la spate. Le-a auzit mârâitul, dar nici nu a întors capul măcar. Era şi el tot o fiară, însă cu creier de om. Fiara din el refuza să arate frica în faţa unei morţi pe care mintea lui umană o considera inevitabilă.

Mucava, nefiind pregătit să-şi predea victima hienelor, s-a repezit cu bâta la ele. A fost o mică învălmăşeală în detrimentul fiarelor, după cum se întâmpla de regulă.

Când a văzut scena, Tarzan şi-a dat seama de ura ce exista între cele două animale şi hidosul simulacru de om care le stăpânea.

După ce hienele au fost stăpânite, Mucava s-a întors pentru a-l batjocori mai departe pe Tarzan, dar, văzând că nu înţelege nimic din ce îi spune, renunţă la sportul acesta. S-a retras în coridorul pe

care l-a închis cu portiţa de crengi împletite. Apoi şi-a aşternut o rogojină alături, dincolo de portiţă, ca să poată şedea întins şi să privească derularea savuroasei scene.

Hienele se apropiau câte puţin, pe furiş, dând ocol flăcăului. Tarzan întinse o clipă de legăturile sale, dar a înţeles imediat că funia pe care a împletit-o el să-l ţină pe Numa, îl putea susţine şi pe el tot atât de bine.

Nu voia să moară, însă putea să privească şi acum moartea în faţă după cum a făcut-o de atâtea ori, fără să clipească măcar.

În clipa când a întins o funie, a simţit-o frecându-se de scoarţa copacului pipernicit pe după care era trecută. Instantaneu, s-au zugrăvit în memoria vizuală a flăcăului amănuntele unei scene din viaţa sa de copil. S-a văzut cum era cu câţiva ani în urmă suspendat în aer de capătul unei funii. A văzut o mulţime de maimuţoi privindu-l de jos, apoi funia rupându-se şi băiatul prăbuşindu-se la pământ.

Tarzan a început să zâmbească, dar odată cu aceasta, a început să tragă repede de funie, încoace şi încolo, strâns de coaja aspră a copacului. Hienele căpătând curaj, s-au apropiat şi mai mult. Acum îl miroseau pe la picioare, dar când el plezni cu mâinile libere, s-au retras din nou. Tarzan ştia că odată ce vor deveni flămânde, îl vor şi ataca.

De aceea, rece, metodic şi fără grabă şi-a frecat funia de scoarţa zgrunţuroasă a copacului de care era legat. Mucava a adormit la intrarea în crater, dincolo de uşa de nuiele care îl apăra de hiene.

S-a gândit că va trece un timp până ce hienele vor flămânzi, ca să aibă destul curaj să-l atace pe demonul legat şi neputincios din faţa lor. Atunci mârâiturile lor şi strigătele victimei îl vor deştepta. Între timp nu strica să doarmă, ceea ce a şi făcut. Astfel ziua trecea, hienele, nefiind flămânde, iar funia cu care era legat Tarzan era mai tare decât

cea din copilărie. Totuşi, pe măsură ce foamea punea stăpânire pe fiare, firele funiei se slăbeau.

În timpul acesta. Mucava dormea dus. Era târziu, după-amiază, când una din fiare, iritată de dorinţa de a se hrăni, s-a repezit mârâind la Tarzan. Zgomotul fiarei l-a deşteptat pe Mucava. Ridicându-se, privea la ceea ce se petrecea în grotă.

A văzut una din hienele flămânde atacându-l pe flăcău şi repezindu-se la gâtul lui gol. A mai văzut însă, că prizonierul întinde o mână şi prinde fiara, care mârâia groaznic.

A văzut a doua hienă sărind în umărul „demonului". Apoi, s-au încordat în noduri sub pielea lui… flăcăul s-a împins înainte cu toată puterea, legăturile s-au rupt şi toate trei fiarele s-au rostogolit pe podeaua craterului, mârâind, muşcând şi scâncind.

Mucava a sărit în picioare. Era oare cu putinţă ca „demonul" să iasă biruitor în lupta cu fiarele? Imposibil!

Fiinţa aceasta era neînarmată şi s-au rostogolit pe jos cu două hiene deasupra lui. Mucava nu îl cunoştea pe Tarzan.

Flăcăul şi-a încleştat degetele în beregata unei hiene şi s-a ridicat într-un genunchi, cu toate că fiara cealaltă se căznea din răsputeri să-l doboare. Ţinând-o pe una din ele în frâu cu o singură mână Tarzan a întins şi mâna cealaltă şi a tras spre el fiara a doua.

Atunci, Mucava, văzând că lupta se întoarce împotriva forţelor sale, alergă în cavernă cu bâta ridicată; Tarzan l-a văzut venind şi ridicându-se în picioare, cu câte o hienă în fiecare mână a aruncat una în capul vraciului, rostogolindu-se amândoi pe pardoseală.

A aruncat şi a doua fiară într-un colţ al craterului, pe când prima muşca din faţa putredă a stăpânului ei. Faptul însă nu era pe placul flăcăului, care izbind fiara cu piciorul, a trimis-o

după tovarăşa ei. S-a aplecat, l-a prins pe Mucava de umăr şi l-a smucit în picioare.

Vraciul, conştient încă, a citit în ochii flăcăului moartea rapidă şi teribilă care îl aştepta, aşa că s-a întors asupra lui cu dinţii şi unghiile, ca o fiară încolţită. Flăcăul s-a cutremurat la apropierea acestei figuri de a sa. Hienele, sătule de ce au păţit, au dispărut din coridorul care ducea afară din peşteră.

Tarzan nu a întâmpinat nicio dificultate să-l stăpânească şi să-l lege pe Mucava. După aceea, l-a dus până la copacul de care l-a legat pe el, dar a avut grijă ca Mucava să nu mai poată scăpa aşa cum a scăpat el… apoi, l-a părăsit.

Când a trecut prin coridorul întortocheat al acestui apartament subteran, folosit de Mucava, nu a văzut hienele nicăieri, dar nu s-a mirat.

— Se vor întoarce şi-a zis.

În crater, între pereţii înalţi ai acestuia, îngheţat de spaimă şi tremurând ca de friguri, şedea Mucava legat de copac, gândindu-se la răzbunarea sa!

— Se vor întoarce! a mai strigat Tarzan, referindu-se la hiene.

Da, s-au întors la Mucava.

CAPITOLUL VIII — Leul şi pielea de leu.

Numa, leul, s-a pitit după un tufiş de mărăcini, aproape de o cotitură a râului. Aici era un vad mare, iar de o parte şi de alta a apei malurile erau adânc săpate de un drum bătătorit, destul de larg la marginea apei, unde, de nenumărate secole, animalele sălbatice din junglă şi din câmpie, veneau să se adape; carnivorele cu îndrăzneală şi mândrie, erbivorele timide şi ezitând.

Numa, leul. Era flămând… chiar foarte flămând, aşa că aştepta în adâncă tăcere. În drumul său către vad, gemând, mârâind şi răcnind destul, dar pe măsură ce se apropia de locul unde l-a pândit pe Bara, cerbul, sau Horta, mistreţul, sau pe oricare altul din animalele cu carnea fragedă şi gustoasă

care veneau să se adape, devenea tot mai tăcut. Această tăcere posomorâtă şi teribilă o dezminţeau numai privirile lui feroce şi zvâcniturile nervoase din vârful cozii.

Pacco, zebra a fost prima care a sosit la vad, iar Numa, abia şi-a putut reţine un răcnet de furie, pentru că dintre toate erbivorele din câmpie, niciunul nu-i atât de sensibil ca Pacco, zebra. În spatele acestui armăsar vărgat, venea o mică herghelie de vreo treizeci-patruzeci din aceste animale mici, atât de asemănătoare calului. Conducătorul lor, apropiindu-se de râu, ciulindu-şi urechile şi ridicându-şi botul, a mirosit adierea uşoară care îi putea da de veste despre apropierea carnivorelor.

Numa, devenind puţin nervos, a făcut o mişcare uşoară, trăgându-şi sub el picioarele din spate, pregătindu-se astfel pentru săritura bruscă primul pas al atacului său sălbatic. Ochii îi aruncau scântei, iar muşchii săi enormi tremurau de excitarea momentului. Pacco a făcut câţiva paşi mai aproape, s-a oprit, sforăi şi o luă la goană. S-a auzit apoi un ropot de copite şi întreaga herghelie a dispărut. Numa însă nu s-a mişcat. Ştia prea bine că Pacco se va întoarce, cu toate că o va lua la fugă de mai multe ori, până va avea destul curaj ca să-şi conducă haremul şi vlăstarii săi la adăpat.

Se putea prea bine ca Pacco să se sperie serios. Numa a mai văzut şi în alte dăţi întâmplându-se aceasta, aşa că s-a înţepenit ca un lemn, de teamă ca nu cumva să fie tocmai el acela care i-ar fi trimis înapoi la câmpie.

Pacco şi familia lui s-au întors, s-au întors de mai multe ori la rând la apă şi tot de atâtea ori au tras şi o goană rapidă înapoi. De fiecare dată, însă veneau tot mai aproape de apă, până când, în cele din urmă, botul moale ca şi catifeaua al grăsuţului armăsar se afundă uşor în apa rece şi limpede a râului.

Celelalte zebre i-au urmat exemplul şi s-au apropiat de apă, păşind cu multă băgare de seamă până alături de conducătorul lor. Numa şi-a ales o mânză grasă la care se uita cu lăcomie, deoarece nimic nu-i place lui Numa mai mult, decât carnea lui Pacco. Probabil că dintre toţi carnivorii, zebrele sunt cele mai greu de vânat de carnivori.

Leul s-a ridicat încet, o idee numai, ca să sară, dar în clipa aceea trosni o crenguliţă sub apăsarea uneia din enormele labe ale fiarei. Atunci, ca şi un proiectil dintr-un turn, leul s-a năpustit asupra mânzei, dar şi crenguţa care s-a frânt a fost destul să-i sperie fricosul vânat, aşa că, în acelaşi timp cu atacul lui Numa, vânatul a pornit-o să fugă.

Armăsarul a rămas cel din urmă, iar leul, făcând o săritură disperată, s-a aruncat prin aer ca să îl prindă. Crenguţa l-a frustrat pe Numa de prânzul lui, pentru că cu toate ghearele lui puternice au lăsat câteva dungi roşii pe frumoasa blană a zebrei. Numa s-a îndepărtat atunci de râu, intrând în pădure furios, flămând şi mai primejdios ca oricând pentru tot ce ar fi întâlnit în cale. Până şi Dango, hiena, nu ar fi avut norocul să fie curăţată acum. În aceste toane era Numa când dădu peste maimuţele din tribul lui Ciuk.

În junglă, nimeni nu se aşteaptă să se întâlnească decât foarte rar cu Numa, aşa de devreme dimineaţa. De regulă el doarme sătul într-un tufiş alături chiar de resturile vânatului de peste noapte. Numa însă, nu a vânat nimic în noaptea trecută, aşa că era acum tot la vânătoare, mai flămând ca oricând.

Antropoizii îşi pierdeau vremea prin poiană, după ce şi-au satisfăcut dorinţa matinală a stomacului lor flămânzit. Numa i-a mirosit cu mult mai înainte de a-i vedea. De obicei, s-ar fi îndepărtat de ei, ducându-se în căutarea altui vânat, pentru că şi Numa avea respect faţă de muşchii puternici, de colţii cei mari şi de ghearele teribile ale maimuţoilor din tribul lui Ciuk. A

pornit drept spre ei, cu botul rânjit într-un mârâit puternic şi sălbatic.

Fără nicio clipă de şovăire, atacă din momentul când a ajuns într-un loc de unde maimuţele i-au venit în raza ochilor. Se aflau într-o poieniţă mai bine de o duzină din aceste fiinţe păroase, care semănau cu omul.

Pe creanga unui copac, la câţiva paşi de maimuţoi, se afla un tânăr cu pielea bronzată de arşiţa soarelui. El a văzut atacul impetuos al leului, a văzut şi maimuţele luând-o la goană, maimuţoii călcând în fuga lor pe puişori. Numai una singură a rămas să înfrunte atacul, o femelă tânără sub suflul noii ei maternităţi, pentru a face sacrificiul suprem ca micul ei „balu” să poată scăpa.

Tarzan a sărit jos de pe creangă zbierând şi ocărându-i pe maimuţoii care fugeau şi pe aceia care se găseau la adăpost prin copaci. Dacă maimuţoii ar fi arătat împotrivire, Numa nu şi-ar fi terminat atacul, decât dacă era împins de cea mai cumplită foame. Dar chiar atunci nu ar fi scăpat neatins, dacă se întâmpla să scape.

Nu se ştie dacă maimuţoii l-au auzit pe Tarzan. În tot cazul, de l-au auzit cumva, au fost foarte domoli în răspunsul lor, pentru că leul a prins-o pe tânăra mamă şi a târât-o în desişul pădurii mai repede ca bărbaţii adulţi din trib să se reculeagă îndeajuns pentru a-şi aduna curajul de a-şi apăra prietena.

Supărarea din vocea lui Tarzan a izbutit să stârnească în pieptul lor, un sentiment asemănător. Mârâind puternic, au pornit să-l urmărească pe Numa. În labirintul de frunze unde fiara căuta să se ascundă de ei. Flăcăul era în frunte, mergând repede, dar şi cu mare grijă, bizuindu-se pe auz şi miros, mai mult decât pe ochi, ca să îl găsească pe Numa.

Urma însă, era uşor de ţinut, deoarece corpul victimei, dus târâş, a lăsat urme clare de sânge pe unde a trecut, pe lângă mirosul puternic al fiarei…

ca un fir de aţă albă. Pentru Tarzan, urma lui Numa era tot atât de distinctă, ca şi trotuarul străzilor din oraşe pentru noi. Tarzan a ştiut că se apropie de carnivor, cu mult înainte de a-i auzi mârâiturile furioase de prevenire.

Strigând maimuţelor să facă ca el, s-a urcat repede într-un copac, după câteva clipe, Numa era înconjurat de un cerc de fiare aţâţate, destul de sus ca el să nu le poată ajunge cu ghearele, dar în plina lui vedere.

Carnivorul stătea pitit cu labele din faţă pe pieptul victimei. Tarzan putea să vadă că era moartă, dar ceva din forul său interior îl îndemna să-i salveze cadavrul din ghearele fiarei, ca o pedepsire a ei. Strigând în cor tot felul de insulte, care mai de care mai teribile, au rupt crengi din jurul lor, aruncându-le asupra leului… acesta, bineînţeles, în urma exemplului dat de Tarzan, ca iniţiator al bombardamentului.

Numa a început să răcnească cu furie. Era flămând, dar în condiţiile acestea nu se putea hrăni.

Maimuţele dacă ar fi fost lăsate în voia lor s-ar fi plictisit în curând şi l-ar fi lăsat pe leu să se bucure de tovarăşa lor moartă. Ele tot nu mai puteau să o învie, aruncând cu beţe în Numa şi deci, se foloseau pierzându-şi timpul în care fiecare şi-ar fi putut căuta liniştit de hrană?

Tarzan avea cu totul altă concepţie. El socotea că Numa trebuia pedepsit şi gonit de acolo. Trebuia să i se administreze lecţia că nu are voie să mănânce un Mangani, chiar dacă a reuşit să îl ucidă.

Mintea lui omenească îmbrăţişa şi viitorul, pe când maimuţoii nu puteau zări decât prezentul imediat. Ei se mulţumeau să scape azi de primejdia lui Numa, pe când Tarzan vedea nevoia, precum şi mijloacele, de a fi apăraţi şi în zilele ce vor mai urma.

De aceea a insistat ca antropoizii să îşi continue atacul, astfel că ploaia de proiectile îl făcea pe Numa să-şi ferească necontenit capul şi să răcnească întruna. Totuşi, de flămând ce era, nu se îndura să-şi părăsească prada.

Tarzan însă şi-a dat seama în curând, că crengile aruncate de Numa nu-i pricinuiau fiarei nicio rană, nici nu o dureau prea tare, când se întâmpla să o nimerească, aşa că se uită prin jur după proiectile mai cu efect. Nu i-a trebuit multă vreme să găsească ceea ce îi trebuia. La vreo treizeci de metri de Numa ieşeau din pământ câteva vârfuri de stâncă de un granit descompus în bucăţi mari şi mici, insuflând flăcăului ideea unui fel de muniţii mai eficace.

Comunicând maimuţoilor ca să-l observe bine, s-a lăsat jos din copac şi adună un braţ întreg de pietre de toate dimensiunile, atâtea cât putea duce cu el. Ştia că îndată ce maimuţoii îl vor vedea ce face, îl vor imita imediat, înţelegând chiar ceea ce aveau de făcut, mai repede decât le-ar fi dat instrucţiile necesare în această privinţă.

De altfel, dacă le-ar fi cerut să facă ceea ce au făcut după câteva minute, s-ar fi putut prea bine ca maimuţoii să nu-l asculte, pentru că Tarzan nu a ajuns încă regele tribului Ciuk. Aceasta a fost câţiva ani mai târziu. Deocamdată nu era decât un tânăr, care a reuşit să capete un loc de onoare în consiliile acestor fiare sălbatice, printre care o soartă ciudată l-a aruncat. Maimuţoii, posomorâţi din generaţia mai veche, tot îl urau, după cum fiarele îi urăsc pe toţi aceia în care nu au încredere şi al căror miros le este străin.

Maimuţoii mai tineri, aceia care au crescut din copilărie odată cu el, s-au obişnuit cu mirosul lui ca şi acela al oricărui membru de trib. Ei nu aveau în el mai puţină încredere ca în oricare altul din camarazii lor. Totuşi, nu îl iubeau pentru că în afară de sezonul împerecherii, nu iubeau pe nimeni, iar animozităţile iscate între maimuţoi în

timpul acestui sezon durau de multe ori tot anul, până în sezonul următor. Nu erau decât o bandă de fiare posomorâte şi uşor iritabile.

Într-adevăr, se găsea printre ei şi câte unul în care să încolţească primele seminţe ale omenirii… un fel de rememorare a omului care a făcut primii paşi spre umanism, atunci când a început să umble mai mult şi mai des pe picioarele din spate şi a descoperit că se mai poate servi şi la altceva de labele anterioare.

De aceea şi Tarzan le-a arătat prin exemple ceea ce voia el să facă ei şi nu avea încă dreptul să le comande. El a descoperit de mult înclinarea maimuţelor spre imitaţie şi a învăţat că se poate folosi de ea. Prin urmare, umflându-şi braţele cu fragmente de granit, s-a urcat din nou în copac şi a rămas satisfăcut când a văzut că maimuţoii îi urmează imediat exemplul.

În timpul scurtei pauze acordate leului, interval în care maimuţoii şi-au adunat muniţii, el s-a pregătit să mănânce, dar abia a apucat să-şi întindă prada pentru ospăţ şi să ia o poziţie mai comodă, că a şi fost izbit în obraz de o piatră colţuroasă pe care mâna experimentală a flăcăului a aruncat-o cu putere. Răcnetul lui brusc de durere şi de furie, aproape că a fost înăbuşit de o salvă de pietroaie din partea maimuţelor care au văzut actul lui Tarzan. Numa şi-a scuturat capul său masiv şi se uita furios în sus la aceia care îl chinuiau.

Mai bine de jumătate de oră l-au urmărit cu pietre şi beţe rupte din pomi, dar, cu toate că leul şi-a târât prada până în cele mai dese tufişuri, era descoperit mereu şi proiectilele găseau drum până la el, fără să-i dea răgaz să se hrănească gonindu-l înainte. Maimuţa aceea albă şi fără păr, care mirosea a om, era cea mai rea dintre toate, pentru că a ajuns cu îndrăzneala până acolo că venea aproape de regele animalelor, pentru a arunca cu mai multă precizie fragmentele colţuroase de granit şi bucăţile grele de lemn.

Numa s-a repezit la el de câteva ori — atacuri bruşte, îngrozitoare — dar agera fiinţă care îl chinuia a fost întotdeauna în stare să-l evite, cu o uşurinţă insolentă, încât leul uita de foamea lui în locul furiei ce-l consuma, lăsându-şi prada singură de multe ori, minute întregi, în efortul zadarnic pe care îl făcea să-şi prindă inamicul.

Maimuţele şi Tarzan l-au urmărit până la o poiană mai mare, unde Numa s-a hotărât să se opună pentru ultima dată, aşezându-se în centrul poienii, destul de departe de oricare copac, pentru a fi imun la aruncările neîndemânatice ale maimuţelor. Tarzan îl nimerea acum mult mai des şi cu mai bun efect. Distanţa nu îi prea convenea lui Tarzan, pentru că Numa suferea izbiturile ocazionale numai cu câte o mârâitură şi s-a şi instalat la dejunul întârziat atât de mult.

Tarzan se scărpina în ceafă, gândindu-se la o metodă mai eficace de atac, fiind hotărât să-l împiedice cu orice preţ pe Numa de a se alege cu vreun profit în urma atacului asupra tribului. Mintea lui de om se gândea la viitor, pe când păroasele maimuţe nu se gândeau decât la ura lor din prezent împotriva inamicului secular… Tarzan înţelegea că dacă Numa găseşte că este uşor să fure, când îi este foame, pe când unul din tribul lui Ciuk, nu va trece mult şi existenţa maimuţelor va fi un coşmar necontenit.

Numa deci, trebuia să capete lecţia că uciderea unei maimuţe aduce după sine o pedeapsă imediată şi nicio recompensă. Nu era nevoie decât de câteva lecţii din acestea şi siguranţa de odinioară a tribului era pentru totdeauna asigurată.

Probabil că leul acesta era vreun leu bătrân, ale cărui forţe şi agilitate fiind în descreştere, l-au silit să se agaţe de prima pradă pe care a putut-o prinde. Era de ajuns un singur leu, de era lăsat în voia lui să extermine tribul, sau cel puţin să-i facă existenţa atât de precară şi de îngrozită ca să nu mai fie de trăit.

— Să vâneze pe Gomangani, reflectă Tarzan. Ei sunt pradă şi mai uşoară. Dar trebuie învăţat că printre Mangani nu are voie să vâneze.

Prima chestiune pe care o avea de rezolvat era cum să smulgă corpul victimei din ghearele fiarei. A găsit, în cele din urmă un plan. Oricărei alte persoane, în afară de Tarzan, acest plan i s-ar fi părut foarte riscant. Poate chiar şi lui Tarzan i s-a părut astfel, dar lui tocmai, îi plăceau foarte mult situaţiile care conţineau şi primejdii. În tot cazul, e de presupus că niciunul din noi nu am fi ales un astfel de plan pentru a juca o festă leului acela furios şi flămând.

Tarzan avea nevoie de ajutor pentru ducerea la îndeplinire a planului pe care l-a conceput, iar asistentul lui trebuia să fie tot atât de curajos şi aproape tot atât de ager ca şi el.

Privirile flăcăului au căzut asupra lui Tug, tovarăşul său de joc din copilărie, rivalul primei sale iubiri, care acum dintre toţi maimuţoii din trib, era singurul despre care putea crede că poate nutri în creierul lui sălbatic, pentru Tarzan, un sentiment identic cu acela pe care noi, oamenii îl descriem cu cuvântul „prietenie”. Tarzan ştia că Tug este curajos, agil şi tânăr, cu o musculatură minunată.

— Tug! strigă Tarzan.

Marele maimuţoi şi-a întors privirea de pe o creangă groasă pe care încerca să o rupă şi se uită la Tarzan.

— Tug, du-te mai aproape de Numa şi necăjeşte-l, adăugă Tarzan. Necăjeşte-l până se dă la tine. După aceea fugi în partea cealaltă, aşa ca el luându-se după tine să se îndepărteze cât mai mult de corpul Mukăi. Ţine-l aşa, dacă poţi mai multă vreme.

Tug, a dat afirmativ din cap şi a pornit, făcând ocolul poienii prin copaci, până de partea opusă lui Tarzan. Înainte de a coborî, a rupt o creangă groasă şi înainta spre Numa ocărându-l cum îi venea la gură.

Leul, destul de supărat până acum, s-a uitat prima dată la Tug, apoi se ridică în picioare. Tot în acelaşi timp, coada i s-a înălţat dreaptă, întărindu-se ca băţul, iar Tug a pornit la fugă cunoscând prea bine semnalul de prevenire ce preceda atacul.

Tarzan a alergat spre locul unde zăcea Muka. Numa, cu ochii ţintă la Tug, nu a avut cum să îl vadă pe Tarzan, aşa că a pornit după maimuţoiul care a luat-o la fugă, tocmai la timp, pentru că a ajuns la cel mai apropiat copac cu vreo doi metri înaintea demonului de care era urmărit. Bietul antropoid, cu toată greutatea lui, s-a urcat de astă dată ca pisicile, pe trunchiul sanctuarului său. Câţiva centimetri erau suficienţi să-l ajungă ghearele lui Numa.

Leul s-a oprit un moment sub copac, privind cu furie spre Tug şi scoţând răcnete de se cutremura pământul. După puţin, a vrut să se întoarcă la prada lui şi făcând aceasta coada ţeapănă i-a zvâcnit din nou şi a atacat cu mai multă atenţie ca şi până acum Ceea ce a văzut el, flăcăul care alerga spre copacii opuşi, ducând pe umărul lui uriaş cadavrul prăzii lui Numa.

Maimuţele spectatori de prin copaci ai acestei întreceri pe viaţă şi pe moarte, ţipau cât le ţinea gura, insulte la adresa leului şi avertismente pentru Tarzan. Soarele, fierbinte şi strălucitor, cădea ca un reflector puternic asupra actorilor din poiană scoţându-i în relief faţă de spectatorii din umbra copacilor din jur. Se vedea bine corpul brun al tânărului, aproape ascuns de corpul păros, plin de sânge, al maimuţei ucise. După el venea leul îngrozitor cu coama neagră cu capul aplecat, cu coada întinsă, cursar de rasă din junglă alergând prin poiana luminată de soare.

Ah, asta este viaţa! Cu moartea la câţiva paşi în urmă Tarzan gusta plăcerea unui astfel de trai în toată splendoarea lui. Va ajunge el la copaci înaintea morţii care îl gonea?

Gunt, atârnat de o creangă s-a aplecat în faţa lui strigând sfaturile ce se pricepea să le dea.

— Prinde-mă! striga Tarzan, sărind cu sarcina din spinare cu tot, spre maimuţoiul care atârna acolo de picioare şi de o labă. Gunt l-a prins — atât pe Tarzan, cât şi cadavrul femelei ucise — i-a prins cu o labă mare şi păroasă făcându-le vânt în sus, unde şi degetele lui Tarzan s-au încleştat de o altă creangă din apropiere.

Sub ei, Numa a făcut o săritură enormă, dar Gunt greu şi neîndemânatic în aparenţă, era tot atât de rapid ca şi Manu, maimuţa cea mică, aşa că ghearele leului abia l-au atins, lăsând în urma lor o dâră de sânge, sub unul din braţele păroase ale maimuţoiului.

Tarzan a dus cadavrul Mukăi până la furca unei crengi înalte, unde nici Şita. Pantera, nu l-ar fi putut ajunge. Numa păşea înfuriat încoace şi încolo, pe sub copac, răcnind îngrozitor. A fost frustrat atât de pradă, cât şi de răzbunare.

Era, într-adevăr, sălbatic de tot, dar şi aceia care i-au luat prada de sub nas erau sus de tot, unde nu-i putea ajunge Maimuţele, după ce au mai aruncat cu câte ceva în fiară, s-au îndepărtat prin copaci dispărând din ochii ei.

Tarzan s-a gândit mult la mica aventură din seara aceea. El a prevăzut ce s-ar putea întâmpla dacă marii carnivori din junglă, ar da o atenţie serioasă tribului lui Ciuk… dar s-a mai gândit şi la spaima şi la fuga rapidă a maimuţelor, când leul s-a repezit asupra lor, la început.

În junglă domnea foarte puţin umor şi atunci când se întâmpla să fie era de natură posomorâtă, aproape fioros. Fiarele ori nu au, ori au un simţ prea dezvoltat al umorului, dar tânărul vlăstar englez vedea cu haz multe lucruri care tovarăşilor săi, nu le păreau deloc hazlii. Încă din fragedă copilărie a căutat, cum s-a priceput mai bine, să scoată în evidenţă partea glumeaţă a lucrurilor, ba

încă să o şi născocească de multe ori, spre marele necaz al maimuţelor din trib.

De aceea şi acum a găsit prilej de râs, în marea spaimă a maimuţelor, precum şi în furia dezamăgitului Numa… chiar în această aventură tristă în care Muka şi-a pierdut viaţa, punând în primejdie şi alţi membrii ai tribului în acelaşi timp. Nu au trecut decât câteva săptămâni de când Şita, repezindu-se, deodată printre membrii tribului, a prins un „balu" de pe creanga unui copac, unde l-a lăsat mama lui ca să-şi caute hrana mai încolo. Şita s-a depărtat neatinsă de nimeni, cu mica sa pradă în fălci. Gândurile acestea îl indispuneau mult pe Tarzan. A vorbit cu maimuţele, explicându-le uşurinţa cu care Numa şi Şita, într-o singură lună, au ucis pe doi membrii ai tribului.

— Ne vor mânca pe toţi, striga el. Noi vânăm prin junglă după voie, fără grijă de inamicii care se apropie de noi. Nici Manu nu face asta. Doi sau trei din tribul lui sunt totdeauna de pază. Tot aşa şi Pacco, zebra şi Wapi, antilopa: au paznici în jurul hergheliei sau cirezii, în timp ce restul este la păscut. Numai noi, Manganii, îi lăsăm pe Numa, Sabor şi pe Şita să vină să fure, ducând cu ei pe oricare din noi, mai ales pe micii „balu".

— Gr-r-r-r, începu Nung iritat de sugestivul tablou.

— Dar ce putem face? a întrebat Tug, mai inteligent.

— Să avem şi noi paznicii noştri, doi, trei, care să semnaleze apropierea lui Numa sau a Şitei, prevenindu-i astfel pe acei care şi-ar căuta hrana atunci în linişte. Nici Histah nu ar putea să se strecoare, cu toate că vine ascuns prin iarbă.

Iată, deci că maimuţele lui Ciuk, au început să pună santinele în jurul tribului, care să-i păzească pe când ceilalţi îşi căutau hrana, mai grupaţi acum. Tarzan însă, a pornit singur prin junglă, pentru că era om şi căuta să se distreze sau să guste din aventurile pe care jungla posomorâtă şi groaznică

le oferea celor care o cunoşteau şi cărora nu le era frică de ea… cu umor fantastic, cu ochi aprinşi şi plini de sânge de multe ori.

Astfel, pe când alţii căutau de mâncare, Tarzan căuta să îşi petreacă în acelaşi timp. Se amuza sărind de pe o creangă de-a supra satului lui Mong, canibalul din jungla primitivă L-a văzut, după cum l-a văzut de atâtea ori pe vraciul Rabi Keg, cu capul băgat şi acoperit în pielea lui Gorgo, bivolul. Spectacolul acesta nu i-a sugerat nimic, până ce nu a văzut şi o blană de leu, cu cap cu tot, întinsă pe unul din pereţii aplecaţi ai colibei lui Mong. Atunci un zâmbet de mare satisfacţie s-a răspândit pe frumoasa faţă a flăcăului din junglă.

După aceea a pornit înapoi prin junglă, până când, întâmplarea, agilitatea, puterea şi isteţimea lui, sprijinite de puterea minunată de percepţie a simţurilor sale, i-au procurat o cină bună. Dacă simţea că lumea îi datorează mijloacele de trai. Îşi dădea seama că era numai de datoria lui să le încaseze, dar nici nu a existat vreodată un încasator mai bun decât acest fiu al unui lord englez, care ştia mai puţin despre apucăturile strămoşilor lui decât pe ei înşişi, ceea ce echivala cu nimic.

S-a întunecat bine de tot când s-a întors în satul lui Mong, reluându-şi locul de pe creanga lustruită care atârna asupra palisadei, în partea de apus a acestui sat bine întărit. Cum nu era nimic important la ordinea zilei, satul era liniştit şi foarte puţină lume frecventa uliţa principală a satului. Numai câte o orgie de carne sau de bere indigenă îi putea atrage afară din colibe, noaptea, pe oamenii lui Mong. Acum, majoritatea lor dormeau, doar câţiva bătrâni stăteau la taifas pe lângă foculeţele din faţa colibelor, pe când cei mai tineri dispăreau, perechi, perechi, prin umbră.

Tarzan a coborât uşor din copac şi furişându-se prin umbra colibelor, s-a apropiat de coliba şefului, unde a găsit imediat ceea ce căuta.

Prin apropiere, se aflau câţiva războinici, dar niciunul nu ştia că temutul demon cu pielea albă s-a furişat atât de aproape de ei, nici că a pus în stăpânire ceea ce a vrut să aibă, aşa că nu l-au simţit nici când s-a depărtat de acolo, tot atât de discret precum a venit.

Ceva mai târziu, tot în noaptea aceea, pe când se ghemuia să doarmă la furca unui copac, a rămas mai multă vreme cu ochii deschişi, fără să îl cuprindă somnul, uitându-se la stelele sclipitoare, la planetele de pe cer, la lună şi zâmbi. Şi-a amintit cât au fost de caraghioşi maimuţoii când au luat-o la fugă, o fugă nebună spre adăpostul sigur ce îl ofereau copacii, în ziua când Numa a apărut printre ei şi a prins-o pe Muka.

Îi ştia, totuşi, fioroşi şi foarte curajoşi. De fapt, prima impresie a surprizei a fost aceea care le-a creat panică dar şi-a dat bine seama de acest amănunt. A adormit cu faţa înseninată de un zâmbet. Manu, maimuţa cea mică l-a deşteptat dimineaţa, aruncându-i în faţă boabele uscate din păstaia unei plante, de pe o creangă mai înaltă ca şi aceea unde dormea. Flăcăul s-a uitat în sus şi a zâmbit din nou, pentru că în felul acesta a mai fost trezit din somn, de multe ori de această maimuţă neastâmpărată, Manu.

Erau prieteni buni, o prietenie întemeiată pe reciprocitate. Uneori Manu venea repede, de dimineaţă şi îl trezea, spunându-i că Bara este prin apropiere, sau că Horta doarme într-o groapă cu nămol, nu prea departe. În schimb. Tarzan îi spărgea nucile prea tari, sau îi speria pe Şita şi pe Histah, gonindu-i din apropierea micului său prieten.

Soarele era de câteva suliţe pe cer, iar tribul lui Ciuk a pornit de mult în căutarea hrănii. Manu, i-a indicat lui Tarzan, făcând din mână şi scoţând câteva sunete ascuţite din vocea lui subţire, direcţia urmată de maimuţele mari.

— Hai cu mine, Manu, i-a zis Tarzan. Haide să vezi ceva care te va face să leşini de râs. Vino cu mine, dacă vrei să petreci bine azi.

Cu aceste cuvinte, a pornit în direcţia indicată de Manu, care sărea uşurel din creangă în creangă, pe deasupra flăcăului, trăncănind întruna. Tarzan avea peste umeri blana de leu pe care a furat-o în ajun din satul lui Mong. Tribul îşi vedea de treburi în pădure, prin jurul poienii în care Tug, Gunt şi Tarzan l-au chinuit în aşa hal pe Numa încât i-au smuls din gheare fructul vânătorii.

Unele maimuţe se aflau chiar în poiană. Se hrăneau toate liniştite şi mulţumite, deoarece erau păzite de câteva santinele. Tarzan le-a învăţat aceasta, dar cu toate că el lipsea de mai multe zile, fiind dus singur la vânătoare după cum făcea adesea — sau poate că era dus să viziteze mica lui colibă de la malul mării — maimuţele nu au uitat încă nimic. Mai mult încă de mai continuau câteva zile să tot pună santinele, ar fi devenit un obicei al tribului, perpetuându-se la infinit.

Tarzan, care-i cunoştea mai bine decât se cunoşteau ei pe ei, avea toată convingerea că au încetat să mai pună paznici, imediat cum a plecat el. A plănuit să se distreze acum, pe socoteala lor dându-le, în acelaşi timp, o lecţie în ceea ce priveşte pregătirea, care este o chestiune destul de vitală atât în junglă cât şi oriunde. Faptul că noi existăm azi nu poate fi datorat decât „pregătirii” vreunuia din antropoizii erei oligocene. Desigur, maimuţele lui Ciuk erau totdeauna bine pregătite, din punctul lor de vedere.

Gunt stătea în partea de nord a poienii. Şedea în furca unui copac de unde putea să vadă o bună distanţă din junglă. El a fost acela care a descoperit inamicul. Un foşnet prin tufişuri i-a atras atenţia, iar după puţin a văzut o parte din coama stufoasă şi spatele roşcat al fiarei. Numai în treacăt a zărit, prin frunzişul de sub el, dar a fost destul ca să scoată din adâncul plămânilor un „Va-a-arda!”,

care în limba maimuţelor înseamnă: „fiţi atenţi”, sau „primejdie”.

Imediat membrii tribului au început să strige unul după altul „Vaaarda” până când maimuţele s-au înghesuit sus în copaci, iar maimuţoii cei mari au alergat în direcţia lui Gunt. Tot atunci a apărut în poiană şi Numa, leul, păşind maiestuos şi încrezut — din al cărui piept s-a auzit pe rând o tuse, un geamăt prelung şi un răcnet atât de grozav că a făcut să se zburlească părul pe toată lungimea spinărilor păroşilor maimuţoi. Numa s-a oprit aproape de mijlocul poienii, iar în clipa aceea a căzut deasupra lui, din copacii din faţă, o adevărată ploaie de pietre şi beţe. A fost lovit de vreo zece ori, poate şi mai mult în cursul bombardamentului, apoi maimuţoii s-au coborât repede din copaci şi adunând alte pietre au continuat să-l bombardeze fără milă.

Numa căuta atunci să fugă dar drumul i-a fost împiedicat de altă salvă de proiectile, iar când aproape să iasă din poiană, Tug l-a întâmpinat cu un pietroi mare.

Regele animalelor a căzut sub lovitura ameţitoare a bolovanului colţuros. Cu strigăte şi răcnete de furie, maimuţele din tribul lui Ciuk s-au repezit asupra leului doborât. În labele lor din faţă aveau ciomege şi pietre cu care să-l lovească. Încă câteva clipe şi înainte de a-şi veni în fire, Numa va fi ciomăgit şi sfâşiat până când nu va mai rămâne decât o masă de carne şi oase sfărâmate, amestecate cu păr şi bucăţele de blană, din ceea ce a fost cu puţin înainte una din cele mai temute fiinţe din junglă.

Când ciomegele s-au ridicat să-l izbească şi pietrele să-l zdrobească, iar colţii erau gata să-l sfâşie. În momentul acela s-a repezit ca glonţul de sus din copaci, un Manu bătrân, cu laba lungă şi faţa zbârcită. S-a coborât pe corpul lui Numa, iar odată acolo începu să danseze şi să ţipe, ameninţându-i pe marii maimuţoi ai lui Ciuk.

Aceştia s-au oprit în primul moment, ca şi paralizaţi de minunea ce o vedeau înaintea ochilor.

Cum, Manu, maimuţa cea mică? Manu, fricosul şi laşul, îndrăznea să înfrunte furia şi ferocitatea Manganilor! Manu dansând pe corpul în nesimţire a lui Numa, leul şi amenințându-i pe maimuţoii lui Ciuk, să nu se mai atingă de leu.

Era ceva de necrezut! Iar când maimuţele s-au oprit, Manu s-a aplecat şi l-a apucat pe Numa de o ureche, începând să-l tragă şi să-l smucească de cap până când acesta a căzut de partea cealaltă ca o mască legată, scoţând la iveală părul negru, ciufulit şi profilul delicat a lui Tarzan.

Câteva maimuţe au declarat însă că trebuie, mai ales în cazul de faţă, să termine ceea ce au început, dar Tug, posomorâtul şi puternicul Tug, a sărit imediat lângă flăcăul maimuţelor şi stând deasupra peste trupul în nesimţire al acestuia; îi goni pe aceia care s-ar fi atins de prietenul său din copilărie.

Tika soţia lui, a venit şi ea luând loc alături de Tug, cu colţii rânjiţi şi mârâind. Au mai fost şi alţii care le-au urmat exemplul, până când, după câteva minute. Tarzan a fost înconjurat de un cerc de camarazi, care nu ar fi permis nimănui, nici în ruptul capului să se apropie de el.

Iar când Tarzan a deschis ochii după vreo cinci minute, dezmeticindu-se din leşin, avea un aer foarte surprins, simţind totuşi, bine durerea loviturilor primite. Se uită în jurul lui precum şi la maimuţele de care era înconjurat şi atunci a înţeles tot ce s-a petrecut. Încet-încet, un zâmbet îi însenină figura.

Loviturile primite erau multe şi unele din ele îl dureau, dar rezultatul bun al aventurii sale merita tot ce l-a costat. A descoperit, de exemplu, că maimuţele lui Ciuk au ascultat de învăţătura lui şi mai află că are prieteni printre aceste fiare arţăgoase pe care le-a socotit lipsite de orice sentiment. Mai află că micul şi fricosul Manu şi-a

riscat viaţa în apărarea lui. Îi părea bine de aceste constatări, dar se roşea ca bujorul când se gândea şi la lecţia pe care a primit-o.

El totdeauna a fost glumeţ… singura persoană glumeaţă printre posomorâţii lui prieteni, dar acum când era întins, pe jumătate mort, de loviturile primite, a făcut un jurământ solemn: să se lase pentru totdeauna de glume pe seama altora.

CAPITOLUL IX — Un vis ciudat.

Negrii din satul lui Mong, şeful, se ospătau, în timp ce deasupra lor, într-un copac mare, stătea Tarzan… posomorât, îngrozitor, flămând şi invidios. Ziua aceea a fost foarte săracă în vânat, pentru că până şi pentru cel mai mare vânător din junglă, există zile slabe ca şi zile abundente.

De multe ori se întâmpla ca Tarzan să umble flămând câte douăzeci şi patru de ore în şir. Mai mult, a avut chiar săptămâni întregi în care abia a fost în stare să gonească foametea de la uşă. Dar, împrejurări din acestea erau şi vremelnice şi destul de rare.

Într-un timp a venit o molimă peste ierbivore, încât câmpiile au rămas aproape fără vânat câţiva ani în şir, pe lângă aceasta numărul marilor pisici a crescut atât de repede, de mişunau prin partea locului, iar prada lor ca şi a lui Tarzan bineînţeles, a fost speriată de acolo pentru multă vreme.

Totuşi, în majoritatea cazurilor era bine hrănit mai întotdeauna. Acum a rămas flămând datorită unor împrejurări nefericite care s-au succedat cu o iuţeală tot atât de mare pe cât de repede a fost el în stare să dea de urma vânatului. Aşa că acum pe când stătea cocoţat în copac, simţea toate junghiurile foamei, iar ura contra veşnicilor lui duşmani, clocotea şi mai puternic în pieptul lui.

Părea într-adevăr, chinurile lui Tantal, să stea acolo flămând, pe când Gomanganii aceia să se îndoape de mâncare până când stomacurile lor erau gata să crape… şi încă cu friptură de elefant.

Adevărat că Tarzan şi Tantor erau cei mai buni prieteni şi că el nu a gustat, până acum carne de elefant, dar evident că Gomanganii au omorât vreunul şi acum se ospătau din carnea vânatului lor, niciun cod moral nu l-ar fi putut opri pe Tarzan să facă la fel ca ei, dacă ar fi avut prilejul.

Însă dacă ar fi ştiut că elefantul acesta a murit de boală acum câteva zile, înainte să-i descopere negrii cadavrul, nu ar fi fost atât de pofticios să ia parte la ospăţ, pentru că Tarzan nu mânca stârvuri. Foamea, însă ar putea amorţi gusturile cele mai epicuriene, iar Tarzan nu era tocmai un epicur în felul lui.

În momentul acesta nu era nimic altceva decât o fiară flămândă pe care numai prudenţa îl ţinea în frâu, pentru că căldarea cea mare de gătit din mijlocul satului era înconjurată de mulţi războinici negri, printre care nici Tarzan nu putea spera că o să treacă neatins.

Prin urmare ar fi fost necesar pentru el, să stea acolo flămând până când negrii se vor sătura încât să cadă în amorţire. Apoi de ar mai fi rămas ceva firimituri, să se sature cum va putea cu ele. Însă, nerăbdătorului Tarzan i se părea că lacomii negri ar crăpa mai curând decât să părăsească ospăţul înainte de a fi devorat până şi ultima bucată de came.

După un timp au întrerupt monotonia mâncării, pentru a executa părţi din dansurile de vânătoare, o manevră care le stimula digestia îndeajuns ca să poată reveni la mâncare cu forţe noi, dar după ce au consumat o cantitate de speriat de carne de elefant şi de bere indigenă, au început să fie prea grei şi incapabili pentru un efort fizic, unii ajungând atât de rău încât nu se mai puteau ridica de jos, ci stăteau întinşi comod, lângă căldare, îndopându-se până-şi pierdeau cunoştinţa.

Trecuse demult de miezul nopţii, când Tarzan a fost, în sfârşit, în măsură să întrezărească sfârşitul orgiei. Negrii adormeau acum repede, unul după

altul, numai câţiva mai rezistau. Faţă de starea în care se aflau acum, Tarzan ar fi putut să intre cu uşurinţă în sat şi să fure o mână de carne de sub nasul lor, dar o mână de carne nu era ceea ce voia el. Nimic mai puţin decât o burtă plină ar fi putut potoli golul ce îl simţea în el.

Prin urmare, trebuia să aibă timp destul ca să poată lua câtă carne va vrea. În sfârşit nu a mai rămas decât un singur războinic credincios idealurilor sale: un bătrân a cărui burtă încreţită de vârstă s-a făcut acum netedă şi întinsă ca pielea de pe tobă. Dând dovezi că nu îi este bine, ba chiar că are şi dureri, se târa până la căldare, apoi se ridica cu mare greutate în genunchi, poziţie din care întindea mâna şi înhăţa o bucată de came.

După aceea se rostogolea pe spate şi gemea greu, rămânând întins, vârând în acelaşi timp carnea printre dinţi, apoi silind-o să coboare în stomacul lui încărcat.

Tarzan s-a gândit că bătrânul va mânca până va muri sau până ce nu va mai rămâne carne în căldare. Gândul acesta l-a făcut să clatine din cap dezgustat. Ce fiinţe murdare mai erau şi Gomanganii aceştia!

Cu toate acestea ei erau singurii din întreaga junglă, care semănau mai aproape cu el la chip şi la timp. Tarzan era om, aşa că şi ei trebuie să fi fost tot un fel de oameni, după cum micile şi marile maimuţe împreună cu Bolgani, gorila, evident că erau din aceeaşi familie mare, cu toate că se deosebeau în mărime, în înfăţişare şi în obiceiuri.

Lui Tarzan a început să-i fie ruşine, pentru că dintre toate fiarele din junglă, omul era atunci cel mai dezgustător, omul şi Dango, hiena.

Tarzan l-a văzut o dată pe Dango mâncând din stârvul unui elefant, până a pătruns înăuntru, apoi continuă să mănânce atât de mult, că nu a mai fost în stare să iasă pe gaura pe care a intrat în stârv.

Acum ar fi putut crede cu uşurinţă că dacă i s-ar da şi omului prilejul acesta, ar face la fel. Omul mai era de asemenea, cea mai urâtă fiinţă, cu picioarele lui subţiri, cu stomacul lui mare, dinţii piliţi şi buzele groase şi roşii. Omul era dezgustător, iar privirile lui Tarzan erau aţintite în momentul acela asupra războinicului care se tăvălea prin murdăria din preajma căldării.

Iată-l! Se căznea acum să se ridice din nou în genunchi, ca să ia altă bucată de carne. Gemea cât putea de tare de durere şi totuşi, căuta să mănânce, să mănânce, să mănânce întruna. Tarzan nu mai putea să rabde nici de foame, nici să suporte dezgustul de care era cuprins. A coborât la pământ încetişor, aşa ca trunchiul copacului să fie între el şi negrul care tot mai mânca.

Individul era încă în genunchi, îndoit de mijloc, de durere, în faţa căldării. Era întors cu spatele spre Tarzan, care se apropia repede şi fără zgomot. Nici când degetele sale ca oţelul au încercuit gâtul negrului, nu s-a auzit niciun zgomot. Lupta a fost scurtă, pentru că negrul era bătrân şi pe jumătate în nesimţire de efectele îndopării cu bere.

Tarzan a dat drumul masei inerte din mâinile sale şi căutând prin oală a scos mai multe bucăţi mari de carne… destul pentru a satisface foame lui cea grozavă apoi a ridicat stârvul negrului şi l-a înfundat în căldare.

— Când negrii ceilalţi se vor trezi, vor avea la ce să mediteze! Şi-a spus rânjind.

Iar când a fost să pornească spre copac, cu carnea luată, a pus mâna şi pe un vas cu bere, pe care l-a dus la buze, dar de la primele picături pe care le-a gustat, a scuipat scârbit şi a aruncat departe de el vasul primitiv.

Era sigur că nici Dango nu ar bea o băutură cu un gust şi miros atât de murdar, iar dispreţul lui pentru om a crescut odată cu această convingere.

A pornit prin junglă şi umblă un kilometru şi mai bine înainte să se oprească să mănânce ceea ce

a furat de la negri.

A observat că acea carne avea un miros ciudat şi neplăcut, dar a presupus că aceasta se datora faptului că a stat într-un vas cu apă deasupra focului. Bineînţeles că Tarzan nu era obişnuit cu carne gătită.

Nu-i plăcea dar era foarte flămând şi a apucat să mănânce o parte bună din carne, până când să-şi dea seama cât era de scârboasă. I-a trebuit cu mult mai mult decât şi-a închipuit el că va fi necesar ca să-i potolească foamea.

Aruncând restul jos, s-a ghemuit între crengile unui copac, căutând să doarmă, dar somnul părea că îi va veni greu. De regulă adormea tot atât de repede ca şi un câine după ce se face colac în faţa focului din sobă.

Acum, însă, se sucea şi se răsucea, pentru că în adâncul stomacului său, simţea ceva ciudat care semăna cu o încercare din partea fragmentelor de carne de elefant de acolo, să iasă în căutarea elefantului, dar Tarzan era neînduplecat, scrâşnea din dinţi şi le ţinea în el. Doar nu era el să fie frustrat de ceea ce a mâncat, tocmai acum după ce a aşteptat atâta timp ca să poată pune mâna pe acea mâncare.

A reuşit să aţipească, însă răcnetul unui leu l-a trezit din somn. S-a ridicat şi a văzut că era ziuă în toată regula. S-a frecat la ochi. Nu cumva a dormit cu adevărat? Nu se simţea încă destul de odihnit.

Un zgomot i-a atras atenţia şi uitându-se în jos, a văzut un leu la rădăcina copacului, privindu-l cu lăcomie. Se strâmbă în faţa regelui animalelor şi atunci Numa, spre marea lui mirare, a început să se urce în copac spre el.

Acum Tarzan nu a mai văzut lei să se caţere în copaci, ştia că nu se poate, dar totuşi, dintr-un motiv neexplicabil, nu era chiar atât de surprins ca tocmai acest leu să procedeze astfel.

Pe măsură ce leul se urca încet spre el, Tarzan îşi căuta refugiu în crengile de mai sus, dar spre

necazul lui a descoperit că nu se mai putea urca decât cu cea mai mare greutate.

Aluneca mereu, pierzând distanţa pe care a câştigat-o, în timp ce leul înainta într-una, apropiindu-se din ce în ce mai mult de el.

Tarzan putea să vadă bine acum scânteierea flămândă din ochii galbeni-verzui ai fiarei. Mai putea să vadă cum îi curgeau balele de pe fălcile căscate, precum şi colţii cei mari gata să-l sfâşie şi să-l distrugă.

În sfârşit, după mare efort, băiatul a reuşit să câştige puţin din distanţă, faţă de urmăritorul lui. A ajuns acum pe crengi mai subţiri, sus de tot, unde ştia bine că leul nu va putea ajunge şi totuşi, diavolul de Numa se urca mereu după el. Era ceva de necrezut dar vedea cu ochii că este adevărat.

Ceea ce îl mira şi mai mult era că deşi îşi dădea seama de imposibilitatea fenomenului, îl accepta ca ceva normal, mai întâi ca un leu să se poată urca în copaci şi al doilea ca să poată ajunge atât de sus unde nici Şita, pantera, animal mai uşor, nu îndrăznea să se aventureze. Tarzan s-a străduit să ajungă în vârful copacului, dar Numa venea după el gemând şi scâncind că trebuie să tot urce.

În sfârşit Tarzan a ajuns sus de tot deasupra pădurii, în vârful copacului pe o creangă care se tot clătina şi încovoia sub greutatea lui. Mai departe nu putea să meargă. Sub el, leul se urca mereu, iar Tarzan s-a convins că i-a sosit sfârşitul.

Nu se putea bate cu Numa pe o creangă atât de subţire, mai ales cu un astfel de Numa, pentru care crengile de la şaptezeci de metri înălţime erau un teren tot atât de bun de mers ca şi pământul de jos.

Leul se apropia acum din ce în ce mai mult încă o clipă şi va putea întinde labele sale enorme, trăgându-l în fălcile lui îngrozitoare.

Un zgomot huruitor deasupra capului său l-a făcut pe Tarzan să se uite îngrijorat în sus. O pasăre mare dădea ocol în zbor pe deasupra lui. Nu a mai văzut până acum în toată viaţa lui, o pasăre

atât de mare ca aceea şi totuşi, o recunoscu imediat.

Nu a văzut-o el de atâtea ori într-una din cărţile din cabana de lângă golful înconjurat de pământ… cabana pe care a crescut muşchi şi al cărui conţinut era singura moştenire rămasă de la răposatul şi necunoscutul lui tată?

În cartea ilustrată, pasărea era arătată că zboară departe de pământ cu un copilaş în ghearele sale, pe când pe pământ, o mamă disperată stă cu mâinile în sus.

Leul a întins laba lui cu gheare să-l înhaţe, când pasărea a coborât repede şi şi-a înfipt în spatele lui Tarzan un rând de gheare tot atât de formidabile ca şi ale leului.

Durerea a fost amorţitoare, totuşi, Tarzan a simţit o mare uşurare când a fost smucit din ghearele teribile ale lui Numa Cu un fâlfâit puternic din aripi, pasărea s-a ridicat repede, până când pădurea a rămas departe în jos.

Tarzan s-a simţit rău şi i-a venit ameţeală uitându-se în jos de la o înălţime atât de mare, aşa că a închis ochii strâns, reţinându-şi răsuflarea.

Pasărea enormă care îl ţinea în gheare se urca din ce în ce mai sus. Tarzan a deschis ochii, jungla era atât de departe că abia putea să o mai vadă ca pe ceva nelămurit, de culoare verde, dar deasupra lui şi foarte aproape era soarele.

A întins mâinile la soare, să se încălzească simţindu-le reci şi atunci l-a apucat pe neaşteptate un acces de furie faţă de situaţia în care se găsea. Unde îl ducea oare pasărea? Trebuia el să se lase atât de liniştit, în voia poftei unei fiinţe înaripate, oricât de enormă ar fi fost ea? Trebuia oare, ca el, Tarzan luptător puternic, să moară fără să dea măcar o singură lovitură pentru propria lui apărare?

Niciodată!

A scos din teacă lungul lui cuţit de vânătoare şi l-a înfipt de două on deasupra, în pieptul păsării

Puternicele aripi îi mai fâlfăiră spasmodic de câteva ori, strânsoarea ghearelor ei slăbi, iar Tarzan s-a simţit căzând prin spaţiu în jos, spre jungla atât de îndepărtată.

I s-a părut flăcăului că nu mai termină de căzut, că au trecut nenumărate minute până când a ajuns să se izbească de vârful copacilor.

Crengile mai subţiri s-au rupt sub greutatea lui, dar i-au încetinit căderea, aşa că a ajuns să se oprească o clipă, chiar pe creanga pe care s-a culcat aseară.

În primul moment s-a oprit acolo, căutând cu disperare să îşi restabilească echilibrul, dar nu a reuşit şi şi-a continuat căderea, dar întinzând rapid mâinile apucă o creangă şi s-a lăsat atârnat de ea.

A deschis încă o dată ochii, pentru că i-a închis la momentul căderii. Cu agilitate a urcat înapoi, în furca de unde s-a rostogolit.

Un leu răcni sub el şi uitându-se în jos, Tarzan a văzut ochii galben-verzui ai fiarei, strălucind în lumina lunii, uitându-se lacom în sus la el, prin întunericul nopţii din junglă Tarzan a deschis gura după aer, să răsufle adânc. O sudoare rece îi ieşea din toţi porii, iar în stomac simţea o durere mare… Tarzan a visat primul său vis.

A stat mai multă vreme să se uite la Numa, aşteptându-l să se urce în copac după el şi ascultând să audă zgomotul aripilor făcute de pasărea de sus, pentru că pentru Tarzan, visul era realitate.

Nu-i venea să creadă ceea ce a văzut şi totuşi, văzând acele lucruri de necrezut, nu putea să nu creadă dovezilor propriilor sale simţiri. Niciodată în toată viaţa lui nu l-au înşelat simţurile sale atât de rău, aşa că era firesc să aibă încredere în ele.

Fiecare simţire care a fost transmisă până acum creierului său a fost întotdeauna cu toată varietatea, o simţire adevărată. El nu putea concepe posibilitatea ca să treci, numai în

aparenţă, printr-o aventură, atât de ciudată, în care să nu fie niciun pic de adevăr.

Un stomac deranjat de carne veche de elefant, un leu răcnind în junglă, o carte cu poze şi somnul ar fi putut să zugrăvească, cu atâta exactitate, până şi cele mai mici amănunte, a ceea ce, după toate aparenţele, i s-a întâmplat.

Ştia bine că Numa nu se poate urca în copac, ştia că nu există în junglă nicio pasăre ca aceea pe care a văzut-o şi mai ştia că nu ar fi putut să cadă nicio parte din distanţa de la care i-a dat drumul pasărea şi să mai trăiască după aceea.

Ca să încheiem, Tarzan era într-o stare de mare nedumerire, când s-a instalat încă o dată să doarmă… o persoană foarte nedumerită, e drept, dar care simţea şi o greaţă mare. Şi cum se gândea adânc asupra întâmplărilor ciudate de peste noapte, mai asistă şi la o altă întâmplare remarcabilă.

Era într-adevăr de neînchipuit şi totuşi a văzut cu proprii lui ochi, nici mai mult nici mai puţin decât pe Histah, şarpele, târându-se încolăcit, cu trupul lui alunecos, în sus pe trunchiul copacului…

Un Histah cu capul bătrânului pe care Tarzan l-a îndesat în căldare cu capul şi cu burta lui rotundă, neagră, întinsă ca pe tobă.

Când figura îngrozitoare a bătrânului, cu ochii peste cap ficşi şi sticloşi, a ajuns aproape de Tarzan şi şi-a deschis fălcile să îl prindă.

Flăcăul a lovit cu furie în faţa aceea hidoasă, iar în clipa când a izbit-o, umbra a dispărut Tarzan s-a ridicat în picioare tremurând din fiecare mădular, cu ochii holbaţi şi gâfâind.

S-a uitat de jur-împrejur cu ochii lui ageri, dar nu a văzut nici urmă de bătrân cu corpul lui Histah, şarpele. A văzut numai o omidă pe pulpa lui goală căzută de pe o creangă de deasupra lui. Făcând o strâmbătură, a pleznit-o cu degetul şi a văzut-o căzând în întunericul de jos.

În felul acesta a trecut noaptea: vis după vis, coşmar după coşmar, până când bietul Tarzan a

ajuns să tresară, ca o căprioară speriată, până şi de foşnetul frunzelor din copac, sau să sară în picioare, când râsul spart al vreunei hiene întrerupea tăcerea junglei.

În sfârşit, a venit şi dimineaţa, care părea că nu mai vine, iar Tarzan bolnav şi cu febră, a pornit abătut prin desişul junglei să caute apă de băut. I se părea că întregul său corp e în flăcări şi că i se usucă gâtul ca scoarţa unui copac.

A văzut pe o cărare o încâlceală de tufişuri aproape de nepătruns şi se strecură acolo, pentru a muri singur şi nevăzut, ferit de atacurile carnivorilor.

Dar nu a murit. A dorit el destulă vreme să moară însă după un timp natura şi un stomac ultragiat s-au uşurat după propriul lui sistem de terapie, iar Tarzan a avut un şoc, apoi a căzut într-un somn normal şi netulburat, care a durat până târziu, după-amiază. Când s-a trezit nu mai era bolnav, dar se simţea foarte slăbit.

Iarăşi căută apă şi după ce a băut bine, a pornit încet spre cabina de lângă mare. A luat de mult obiceiul, ca în momente de singurătate sau când era necăjit, să caute acolo liniştea şi odihna pe care nu le găsea nicăieri.

Când a ajuns lângă cabină şi a ridicat veriga elementară pe care a făcut-o tatăl său cu atâţia ani în urmă, doi ochi mici injectaţi de sânge, au început să îl pândească din ascunzişul unui tufiş de la marginea junglei.

Îl priveau cu răutate, pe sub sprâncene groase şi stufoase şi încă cu cea mai mare curiozitate. El a intrat, în timpul acesta, în cabină, închizând uşa.

Aici, departe de toată lumea, putea visa fără teamă că va fi întrerupt. Se putea ghemui sus pe masă şi să se uite la chipurile din acele lucruri ciudate care erau cărţi Mai avea şi putinţa să dezlege înţelesul cuvintelor tipărite pe care a învăţat acum să le citească, fără să cunoască limba vorbită pe care o reprezentau.

În felul acesta putea să trăiască într-o lume minunată, despre care nu avea altă idee decât că era cuprinsă între scoarţele iubitelor sale cărţi.

Numa şi Sabor puteau să cutreiere mult şi bine în apropierea lui, elementele naturii puteau bântui în toată furia lor, dar aici Tarzan putea să nu mai fie în pază ci într-o delicioasă discordare, care îi reda toate facultăţile pentru urmărirea neîntreruptă a uneia din cele mai mari plăceri ale sale.

A răsfoit până a ajuns la chipul acelei păsări mari care îl ducea în gheare pe micul Tarmangani. Şi examinând poza tipărită din faţa lui şi-a încreţit fruntea.

Da, era chiar pasărea care a zburat cu el, cu o zi înainte… pentru că visul a fost pentru Tarzan o realitate în toată puterea cuvântului, la care el tot se mai gândea, deşi a trecut o zi şi o noapte de când a dormit în copacul acela.

Dar, cu cât se gândea mai mult la această chestie cu atât pierdea din certitudinea în adevărul aventurii prin care a trecut… dar nu era nicidecum în stare să determine unde înceta realul şi unde începea irealul.

A fost el oare sau nu în satul negrilor, l-a ucis sau nu pe bătrânul Gomangani, a mâncat sau nu a mâncat carne de elefant, a fost sau nu bolnav?

Tarzan s-a scărpinat în părul lui negru şi s-a minunat de toate pentru că erau foarte ciudate. A ştiut, totuşi, că nu l-a văzut niciodată pe Numa urcându-se în copaci, precum nici pe Histah cu capul şi burta unui negru bătrân ucis de el mai înainte. În cele din urmă a scos un oftat şi a renunţat. Nu a mai încercat să afle ceea ce nu putea afla. Cu toate acestea, în adâncul inimii lui ştia bine că i s-a întâmplat ceva despre care nu a mai avut experienţă până atunci… o altă viaţă care exista când dormea şi despre care putea să-şi amintească şi după ce se trezea din somn.

Şi atunci, a început să se întrebe cu uimire, dacă vreuna din acele creaturi ciudate, pe care le

întâlnea în somn, nu l-ar ucide cumva. În momentele acelea, Tarzan părea să fie alt Tarzan, timid, neîndemânatic şi molatic. Dorind să fugă de duşmani, după cum fugea Bara cel mai fricos dintre animale.

Astfel, odată cu visul a venit şi prima nuanţă uşoară de frică, ceva ce Tarzan nu a mai simţit niciodată când era treaz, dar poate că trecea acum prin ceea ce au trecut şi premergătorii lui la începutul omenirii şi pe care ei au transmis-o posterităţii, mai întâi sub formă de superstiţie, iar mai târziu ca religie. Şi aceasta pentru că în ei Tarzan a văzut noaptea, în somn. Lucruri pe care nu şi le putea explica după criteriile simţirilor şi judecăţii din timpul zilei.

Astfel, au găsit pentru ei o explicaţie ciudată. În care se cuprindeau forme groteşti, posedând puteri ciudate şi de neînchipuit şi cărora le-au atribuit, în cele din urmă. Toate fenomenele inexplicabile ale naturii care îi umpleau de smerenie, de uimire şi de groază.

Pe când Tarzan şi-a concentrat mintea asupra „gândăceilor” de pe paginile tipărite din faţa lui, reamintirea activă a ciudatelor aven tun. A început să se contopească cu textul pe care îl citea: o povestire despre Bolgani, gorila, în captivitate.

Avea în faţa lui o ilustraţie în culori, mai mult sau mai puţin aproape de realitate, a unui Bolgani într-o cuşcă, iar o mulţime de Tarmangani rezemaţi de o balustradă, se uitau curioşi la fiara care le mârâia în faţă.

Tarzan se mira destul de mult, după cum, de altfel, o făcea întotdeauna, despre penele colorate, atât de curioase şi fără rost cu care aceşti Tarmangani erau acoperiţi de sus până jos. Îi venea întotdeauna să zâmbească când se uita la aceste fiinţe ciudate. Se întreba dacă ei îşi acopereau corpul de ruşine că sunt fără păr. Sau pentru că credeau că aceste lucruri ciudate măresc frumuseţea înfăţişării lor.

Îl distrau în special gătelile ciudate de pe capul persoanelor din ilustraţii. Se mira cum de izbuteau unele femele să le poată ţine drepte pe cap… dar când a privit la caraghioasele lucruri mici şi rotunde pe care bărbaţii le aveau pe cap, a fost aproape să izbucnească într-un hohot de râs, cum nu a mai râs vreodată.

Continua să dezlege încet înţelesul diferitelor combinaţii de litere de pe acea pagină, dar în timp ce citea gândăceii. Pentru că întotdeauna socotise ca atare literele, au început să alerge prin faţa lui foarte confuz. Încurcându-i vederea şi gândurile.

De două ori s-a frecat apăsat pe ochi cu dosul palmei, dar nu a fost în stare să-i aducă pe gândăcei înapoi la o formă coerentă şi inteligibilă decât numai câteva clipe de fiecare dată.

A dormit rău cu o noapte înainte şi acum era istovit de nesomn, de boală şi de febra uşoară ce-l scuturase, aşa că i-a fost din ce în ce mai greu să-şi fixeze atenţia sau să îşi ţină ochii deschişi.

Şi-a dat seama că adoarme, dar tocmai pe când se lămurea de aceasta şi se decidea să se supună înclinării care acum a luat proporţia unei dureri fizice, a fost deşteptat de zgomotul deschiderii uşii cabanei.

Întorcând repede capul într-acolo. A rămas uimit pentru un moment, văzând cât era uşa de mare trupul enorm şi păros al unui Bolgani, gorilă fioroasă.

Dacă era vreun locuitor al junglei cu care nu ar fi vrut să fie în încăperea cea mică a cabanei, acela era Bolgani.

Totuşi, nu îi era frică, deşi privirile lui agere au descoperit că fiara era în covulsiunele acelei nebunii de junglă care se abate asupra atâtor maimuţoi fioroşi.

De obicei, gorilele evită conflictul, se ascund de alte animale din junglă şi în general sunt cei mai buni vecini. Când, însă, sunt atacaţi, sau când îi apucă nebunia, nu există fiinţă în junglă suficient

de îndrăzneaţă şi de feroce ca să caute de bună voie ceartă între ele.

Tarzan însă nu avea cum să evite aceasta. Bolganii îl priveau în ochii lui răutăcioşi, injectaţi de sânge. Nu va trece nicio clipă şi se va năpusti asupra flăcăului, pentru a-l înhăţa.

Tarzan a întins mâna după cuţitul de vânătoare aflat pe masă, lângă el, dar cum degetele lui nu au găsit imediat arma, îşi roti privirea în căutarea cuţitului.

Făcând acesta, privirile i-au căzut asupra ilustraţiei cu Bolgani. Îşi găsi cuţitul dar nu a făcut altceva decât să-l pipăie alene, zâmbind în direcţia fiarei care înainta spre el.

Nu va mai fi el înşelat din nou de lucruri goale care veneau pe când dormea! Fără îndoială că, după o clipă, Bolgani se va transforma în Pambo, şobolanul, cu capul lui Tantor, elefantul.

Tarzan a avut destule halucinaţii în zilele de febră, pentru a avea o idee la ce s-ar putea aştepta. De data aceasta, Bolgani nu şi-a schimbat forma, ci venea încet spre el. Deşi era puţin cam nedumerit, Tarzan nu simţea dorinţa să alerge după vreun loc de adăpost, după cum a fost senzaţia cea mai certă în celelalte aventuri ale lui atât de noi şi stranii. Se simţea acum acelaşi ca întotdeauna, gata să se bată la nevoie… dar era convins că în faţa lui nu se află o gorilă în carne şi oase.

Socoti că era timpul ca apariţia să se fi topit în aerul curat, sau să se fi schimbat până acum în altceva. Dimpotrivă, însă, era tot acolo, distinctă ca şi Bolgani în persoană, în blana lui neagră magnifică, lucind vie în lumina unei raze de soare cum se răsfrângea în cabană pe fereastra de la spatele lordului Greystoke.

Aceasta era cea mai reală din aventurile somnului său, gândi Tarzan, aşteptând impasibil incidentul amuzant ce credea că va urma.

Gorila s-a repezit la atac. Două mâini puternice cu pielea îngroşată, îl înhăţară pe flăcău, din

pieptul adânc al fiarei ieşi un mârâit hidos, iar pe obraji, Tarzan îi simţi răsuflarea fierbinte. Şi totuşi, a rămas zâmbind.

O dată sau de două ori putea fi înşelat Tarzan, dar nu de atâtea ori consecutiv! Era convins că acest Bolgani nu e o gorilă reală pentru că dacă ar fi fost, nu ar fi putut intra niciodată în cabană deoarece numai el, Tarzan, ştia cum să umble cu clanţa aceea.

La rândul ei, gorila era nedumerită de pasivitatea ciudată a acestei maimuţe fără păr. Se opri o clipă cu fălcile deschise şi cu colţii rânjiţi aproape de beregata flăcăului, apoi părea că a ajuns, deodată, la o hotărâre.

L-a aruncat pe Tarzan pe unul din umerii lui păroşi şi a pornit, ieşind pe uşă, spre copacii mai mari din apropiere.

Tarzan şi acum era sigur că totul era o aventură din somn, aşa că zâmbea cu poftă când gorila ucigaşă îl ducea de acolo fără să întâmpine nicio rezistenţă.

Peste puţin timp, considera Tarzan, se va trezi şi se va vedea înapoi în cabană acolo unde a adormit. A privit înapoi şi a crezut că a văzut că uşa cabanei a rămas deschisă.

Asta nu îi convenea! El a avut grijă să o închidă întotdeauna, ca nu cumva să intre cineva acolo. Manu, maimuţa cea mică i-ar răvăşi grozav comorile, dacă s-ar întâmpla să intre acolo măcar pentru câteva minute.

Acest gând l-a încurcat. Unde se sfârşea aventura somnului şi unde începea realitatea? Tot ce vedea în jurul lui era destul de normal… nimic din exagerarea grotescă a aventurilor din somn.

În acest caz, ar fi fost mai bine să ştie că lucrurile sunt cum trebuie, să se asigure că uşa cabanei este într-adevăr închisă nu ar fi stricat aceasta, chiar dacă totul părea că se întâmplă sau se întâmpla real.

A încercat să se dea jos de pe umărul lui Bolgani, dar fiara nu a făcut decât să mârâie înfiorător şi să-l ţină şi mai strâns. Făcând un efort puternic, Tarzan a reuşit să se desfacă din strânsoare, dar cum a ajuns jos pe pământ, gorila s-a repezit furioasă spre el, înhăţându-l din nou şi înfigându-şi colţii în umărul lui pârlit de soare.

Zâmbetul de umor a dispărut de pe buzele lui Tarzan când durerea şi sângele fierbinte au deşteptat în el instinctele de luptă.

Adormit sau treaz, afacerea aceasta nu mai era o glumă! Muşcând, sfâşiind şi mârâind. Amândoi se rostogoliră pe jos pe pământ. Gorila era cuprinsă de înverşunarea unei furii nebune.

Mereu îşi slăbea colţii din umărul flăcăului. Încercând să-i încleşteze în beregata lui. Dar şi Tarzan s-a mai bătut cu fiinţe care ţintesc în locul fatal, aşa că se ferea de fiecare dată într-o parte, căutând el să-şi înhaţe adversarul de gât. A reuşit.

Puternicii lui muşchi s-au încordat şi s-au înnodat sub pielea lui netedă, străduindu-se să scuture de pe el corpul păros al fiarei.

În timp ce îl sugruma pe Bolgani şi-l împingea cu greu la o parte, strecura încet mâna cealaltă printre ei. Până când vârful cuţitului de vânătoare ajunse în dreptul inimii sălbatice a fiarei…

A fost suficientă o mişcare rapidă a pumnului de oţel, cu lama ascuţită să pătrundă până la ţintă. Bolgani, gorila, nu scoase decât un singur răcnet, după care se desfăcu din strânsoarea lui Tarzan, se ridică în picioare, făcu câţiva paşi clătinându-se, apoi a căzut întinsă.

După câteva mişcări în spasmele morţii, a rămas ţeapănă.

Tarzan stătea şi privea fiara pe care tocmai a răpus-o, tot trecând degetele, nedumerit prin părul lui negru După puţin, s-a aplecat şi a atins cadavrul.

Sângele gorilei i-a murdărit degetele. Le-a ridicat până la nas şi le mirosi. Apoi clătină din cap

şi porni spre cabană. Uşa era lot deschisă.

A închis-o şi a tras zăvorul de lemn. S-a întors apoi la cadavrul gorilei, s-a oprit şi s-a scărpinat în ceafă. Dacă aceasta era o aventură din somn, atunci care era realitatea? Cum să le distingă una de cealaltă?

Cât de real şi cât de ireal era tot ce i s-a întâmplat până acum în toată viaţa lui? A pus atunci un picior pe corpul întins jos şi nemişcat al adversarului lui şi întorcându-şi faţa spre ceruri, a lansat strigătului pe care obişnuia să-l folosească atunci când ucidea.

Un leu i-a răspuns de departe de tot. Era ceva foarte real şi totuşi, nu era sigur. Nedumerit, porni înainte prin junglă.

Nu. Nu ştia ce este şi ce nu este real, dar un lucru ştia bine de tot: că niciodată nu va mai mânca din carnea lui Tantor, elefantul.

CAPITOLUL X — Lupta cu cartuşele.

Era o zi senină, ideală. O adiere răcoroasă tempera căldura soarelui ecuatorial. În trib domnise pacea de săptămâni întregi şi niciun duşman nu a pătruns de afară în locurile lui rezervate.

Toate acestea, în mintea maimuţelor erau o dovadă că şi viitorul va fi identic cu trecutul apropiat. Santinelele, devenite acum. Dintr-o simplă regulă un obicei definitiv al tribului, ori îşi neglijau vigilenţa, ori dezertau cu totul de la posturi, după cum le venea pofta.

Tribul era foarte împrăştiat în căutarea hranei. Aşa pot submina pacea şi prosperitatea, siguranţa celei mai primitive comunităţi ca şi pe cea a celei civilizate.

Până şi persoanele deosebite devin mai puţin prudente şi slăbesc paza, aşa că cineva ar fi socotit că Numai, Sabor şi Şita au uitat cu totul de ei.

Femelele şi puii alergau ne păziţi prin jungla posomorâtă, în timp ce maimuţoii lacomi, le-au luat-o cu mult înainte. Aşa se întâmplă că Tika şi

Gazan, micul ei „balu”, să vâneze în marginea extremă a tribului fără să se afle niciun maimuţoi prin apropiere.

Cu mult mai la sud. Trecea prin junglă o făptură sinistră:

Un maimuţoi antropoid enorm, aproape nebun din cauza singurătăţii şi a înfrângerii recent suferite.

Cu o săptămână înainte a intrat în dispută pentru domnia unui trib îndepărtat şi acum, bătut bine şi îndurerat, rătăcea prin junglă alungat din trib.

S-ar fi putut întoarce mai târziu în propriul trib şi să se supună voinţei brutei păroase pe care a încercat să o detroneze. În momentul de faţă, însă, nu îndrăznea să o facă, pentru că, nu numai că a umblat după coroana aceluia, ci şi după nevestele lui.

Va trebui să treacă cel puţin o lună până să fie uitat şi iertat de acela în faţa căruia a greşit. Din această cauză, Meg rătăcea prin junglă singur, furios şi plin de ură.

În această stare sufletească se afla el când a dat, pe neaşteptate peste o femelă tânără căutându-şi singură hrana prin junglă: o femelă străină, mlădioasă, voinică şi incomparabil de frumoasă.

Meg, fără să sufle măcar, se furişă de o parte a cărării, unde frunzişul des al tufişurilor tropicale îl ascundea de Tika, fără însă să-l poată împiedica să-şi desfete ochii la drăgălăşenia ei.

Dar privirile lui nu se ocupau numai de Tika în momentul acela, ci cercetau şi prin jur, ca nu cumva să fie pe acolo vreun „balu” mai mare, sau mai ales, maimuţoi adulţi din tribul ei.

Când cineva râvneşte la o femelă dintr-un trib străin, trebuie să ţină seamă şi de gardienii fioroşi şi puternici ai femelelor, care foarte rar se întâmplă să fie departe de ele şi care s-ar bate cu un străin până la moarte, în apărarea soţiei sau a puiului unui camarad.

Meg nu vedea nici urmă de altă maimuţă, doar această femelă străină şi un „balu” mic jucându-se prin apropiere. Tot uitându-se la femelă, ochii lui răi şi injectaţi s-au închis pe jumătate, cât despre „balu”, o muşcătură a fălcilor lui puternice în mica lui ceafă îl va reduce la cea mai deplină tăcere.

Meg, era un maimuţoi frumos şi mare, semănând mult cu Tug, soţul Tikăi. Amândoi erau în floarea vârstei, amândoi cu musculatura perfectă, colţi mari şi tot atât de feroce, aşa cum ar dori să fie cea mai pretenţioasă femelă.

Dacă Meg ar fi fost din tribul ei, Tika ar fi cedat tot atât de uşor ca şi lui Tug, când i-ar fi fost timpul de împerechere… acum, însă, îi aparţinea lui Tug şi niciun alt maimuţoi nu ar fi putut avea pretenţii asupra ei mai înainte să îl învingă pe Tug în luptă piept la piept.

În cazul acesta, Tika avea dreptul să se hotărască. Dacă nu favoriza de pretendent, putea lua parte la luptă alături de soţul ei şi să-şi facă datoria, descurajându-l pe acela care o doreşte.

Pentru aceasta putea fi de ajutor soţului ei, pentru că deşi avea ghearele şi colţii mai mici ca ai unui maimuţoi adult, se putea servi de ele cu foarte mult efect. Chiar în momentele acestea era ocupată în neobosita căutare a unor lăcuste, uitând de toate.

Nici nu observase cât de mult s-a îndepărtat, împreună cu puiul ei, Gazan, de restul tribului şi nici simţurile ei nu erau în gardă, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Lunile de siguranţă şi linişte sub paza protectoare a santinelelor, le-a infiltrase tuturor un sentiment de siguranţă paşnică, întemeiată pe ideea greşită, care a distrus multe comunităţi luminate în trecut şi va continua să distrugă şi altele în viitor, că, dacă nu au fost atacaţi până acum, nu vor mai fi niciodată.

Meg, convingându-se că numai femela şi puiul ei se aflau prin preajmă, ieşi hoţeşte la iveală. Tika

era cu spatele întors spre el, când el a dat năvală asupra ei.

Simţurile ei s-au deşteptat până la urmă, vestind-o de primejdie şi se întoarse să-l întâmpine pe maimuţoiul străin, cu câteva clipe mai repede ca el să o fi ajuns.

Meg se opri la câţiva paşi de ea. Mânia i-a dispărut faţă de farmecul feminin aşa de seducător al străinei.

A făcut câteva zgomote prietenoase — o serie de plescăituri, cu buzele sale mari şi groase — care nu erau departe de a semăna cu acelea care ar fi fost produse de o sărutare în aer.

Tika însă. Nu i-a răspuns decât printr-o rânjire a buzelor şi un mârâit de prevenire. Micul Gazan a început să alerge spre mama sa. Dar ea îl preveni printr-un „Kriiig" să nu se apropie, poruncindu-i să se urce într-un copac înalt.

Evident că Tika nu a fost impresionată favorabil de noul ei admirator. Meg şi-a dat seama de aceasta, aşa că îşi schimbă procedeele.

Îşi umflă pieptul uriaş şi se bătu în el cu pumnii noduroşi, legănându-se încoace şi încolo.

— Eu sunt Meg, se lăudă el. Uită-te la colţii mei. Uită-te la braţele mele cât sunt de mari şi ce picioare puternice am. Cu o singură muşcătură, aş putea ucide pe cel mai mare dintre maimuţoii voştri. Singur am ucis-o pe Şita. Eu sunt Meg. Meg te vrea pe tine.

Apoi aşteptă să vadă efectul vorbelor sale, dar nu a avut mult de aşteptat. Tika se răsuci cu o iuţeală care dezminţi greutatea ei şi a plecat în direcţie opusă.

Scoţând un mârâit de supărare, Meg a urmărit-o, dar femela mai mică şi mai uşoară, era prea rapidă pentru el. O goni câteva zecimi de metri, apoi făcând spume la gură, se opri şi începu să bată cu pumnii în pământ.

Micul Gazan privea de sus din copac şi asista la supărarea maimuţoiului străin. Fiind prea tânăr şi

văzându-se în siguranţă, mai sus decât unde ar fi putut ajunge maimuţoiul, aruncă, ţipând o insultă, aceluia care îl necăjea. Meg s-a uitat spre el.

Tika s-a oprit la o mică distanţă…; nu putea să se îndepărteze prea mult de puiul ei. Meg repede şi-a dat seama de acest lucru şi s-a hotărât să profite de ocazie. A observat că pomul în care s-a urcat Gazan era izolat şi puiul nu ar fi putut trece în altul fără să nu se dea jos din acesta.

Meg o va obţine aşadar, pe mamă prin dragostea acesteia pentru puiul ei. Maimuţoiul se aruncă în crengile de jos ale copacului.

Micul Gazan încetă să-l mai insulte; expresia ştrengărească de pe figura lui se schimbă în una de îngrijorare, care a fost repede urmată de frică îndată ce Meg a început să urce spre el.

Tika îi striga să se urce mai sus şi micul „balu" alergă sus printre crengile subţirele, care nu ar fi suportat greutatea marelui maimuţoi.

Cu toate acestea, Meg a continuat să se urce. Tikăi nu-i era frică. Ştia că Meg nu putea să urce destul de sus ca să-l ajungă pe Gazan, aşa că stătea la oarecare distanţă de copac şi-i striga maimuţoiului toate ocările din junglă. Fiind de sex feminin nu încape îndoială că era neîntrecută în această artă.

Ea însă nu cunoştea isteţimea la rele a micului creier din ţeasta lui Meg. Era convinsă că maimuţoiul se va urca cât mai sus după Gazan. Apoi, văzând că nu-l va putea ajunge, va relua goana după ea, despre care ştia că va fi de asemenea fără rezultat.

Era atât de convinsă de siguranţa puiului ei şi capacitatea de a-şi purta de grijă că nu mai scoase strigătul de ajutor care ar fi adus imediat pe ceilalţi membri ai tribului în ajutor.

Meg a mers încet, până unde îndrăznea să rişte să se urce cu greutatea lui cea mare pe crengile cele subţiri. Gazan, însă era cu patru-cinci metru mai sus decât el. Maimuţoiul se înţepeni pe

picioare, apucă în mâinile lui vânjoase creanga principală din mijloc — partea de sus a trunchiului copacului — se încordă şi a început să o scuture cu violenţă. Tika se îngrozi A înţeles imediat ce şi-a pus Meg în gând.

Gazan se atârnase de vârful unei crengi lungi. De la prima scuturătură şi-a pierdut echilibrul. Nu a căzut însă ci se ţinea agăţat, cu toate cele patru mâini ale lui. Meg îşi îndoi sforţările, iar în urma zguduiturilor sale teribile creanga de care atârna puiul se frânse cu o trosnitură puternică.

Tika a văzut prea bine care era rezultatul şi uitând de propria ei primejdie, împinsă de iubirea de mamă, alerga să se urce în copac şi să se bată cu acea creatură îngrozitoare care ameninţa viaţa mititelului ei.

Înainte de a ajunge la trunchiul copacului, Meg reuşise cu zguduituri violente, să-l desprindă pe Gazan de creangă. Puiul de maimuţă dând un strigăt de spaimă porni să cadă printre crengile înfrunzite, căutând zadarnic să se agaţe din nou de altă creangă.

Fără să reuşească în încercarea lui disperată a căzut cu o bufnitură surdă la picioarele mamei sale, unde a rămas nemişcat. Tika s-a aplecat să ridice în braţele ei trupul care nu mai dădea semne de viaţă, dar tot în acelaşi timp, Meg a sărit asupra ei.

Zbătându-se şi muşcând, se luptă să scape, dar muşchii ei nu se puteau împotrivi prea mult muşchilor uriaşi ai acelui maimuţoi enorm. Meg, o lovea întruna înăbuşind-o, până când, în cele din urmă, pe jumătate în nesimţire, femela a căzut într-o quasi-supunere. Meg o aruncă atunci pe umăr şi porni pe cărare, spre sud, de unde a venit.

Întins jos pe pământ zăcea micul Gazan, nemişcat. Nu gemea, nu se mişca. Soarele se ridica încet spre meridian. O fiară scârboasă ridicând din când în când botul să miroasă adierea de vânt, din

junglă, se strecura prin tufişurile dese de sub copaci. Era Dango, hiena.

După puţin, urâciosul ei cap a pătruns prin frunziş şi ochii ei cruzi s-au oprit asupra lui Gazan.

În aceeaşi zi, de dimineaţă Tarzan s-a dus la cabana lui de pe malul mării, unde îşi petrecea câteva ceasuri din zi, mai ales când tribul se afla prin vecinătate.

Pe podeaua camerei era întins un schelet de om — tot ce a mai rămas din fostul lord Greystoke — zăcea aşa cum a căzut, acum vreo douăzeci de ani când Ciuk, maimuţoiul cel mare l-a aruncat la podea, luându-i viaţa.

De multă vreme oasele lui bine făcute de englez au fost curăţite până şi de cea mai mică bucăţică de carne de pe ele. De ani de zile, Tarzan vedea acest schelet, dar fără să-i dea prea multă atenţie decât a acordat nenumăratelor mii de oase împrăştiate în toate părţile prin junglă.

Pe pat se odihnea un alt schelet, mai mic; iar tânărul îl ignora şi pe acesta, după cum l-a ignorat şi pe celălalt. De unde putea el să ştie că unul a fost tatăl lui iar celălalt mama sa?

Grămăjoara de oase din tabăra primitivă făcut cu atâta dragoste de fostul lord Greystoke, nu însemna nimic pentru el…; dar într-o zi ţeasta aceea mititică va fi dovada dreptului său la un titlu mândru.

Pentru Tarzan nu erau decât oase. Nu-i trebuiau, pentru că nu a mai rămas carne pe ele şi nici nu erau în drumul lui, pentru că nu cunoştea nevoia unui pat, iar peste scheletul de pe pardoseală putea păşi cu uşurinţă.

Acum se simţea neliniştit. A răsfoit paginile unei cărţi, apoi pe ale alteia. S-a uitat la ilustratele pe care le ştia pe de rost, apoi le aruncă la o parte.

După aceea a cotrobăit a mia oară prin dulap. A scos de acolo un săculeţ care conţinea mai multe piese mici, rotunde, de metal. S-a jucat de multe ori cu ele, în decursul anilor, dar întotdeauna le-a

pus la loc în pungă, iar punga în dulap, pe raftul unde o descoperise la început.

Ciudat mai era şi modul cum se manifesta ereditatea lui Tarzan. Născut dintr-o rasă ordonată, el fiind o persoană ordonată, fără să ştie pentru ce.

Maimuţele lăsau de multe ori să le cadă din mână lucrurile când îşi pierdeau interesul pentru ele… le dădeau drumul în iarbă sau din crengile înalte ale copacilor. Uneori le găseau din întâmplare, dar cu Tarzan nu era tot aşa.

Printre puţinele lucruri ce îi aparţineau avea un loc şi punea înapoi fiecare obiect, după ce termina ce avea de făcut cu el. Bucăţile rotunde, de metal din pungă îl interesau întotdeauna. De fiecare parte a lor erau în relief figuri al căror înţeles el nu îl putea cuprinde.

Piesele erau curate şi luceau. Se distra alcătuindu-le la diferite figuri de masă. S-a jucat cu ele în felul acesta de sute de ori. Acum însă, pe când se juca a scăpat o bucată drăguţă şi galbenă — o liră sterlină de aur — care a alunecat sub patul în care zăcea tot ce a fost muritor din frumoasa lady Alice de odinioară.

Potrivit obiceiului, Tarzan s-a lăsat imediat pe brânci, căutând sub pat piesa de aur pe care a pierdut-o. O găsi, dar a mai găsit şi altceva: o cutie mică de lemn şi un capac care se ridica cu totul.

Le-a scos pe amândouă, după ce a pus lira la loc în punguliţă şi punguliţa pe raft în dulap, a început să cerceteze cutia. Conţinea un număr de bucăţi cilindrice, de metal sub formă de con la un capăt şi late la celălalt, nişte cartuşe de armă de vânătoare aproape ieşite din uz. Erau verzi de tot. Nelustruite, acoperite de rugina depusă pe ele de ani de zile. Tarzan luă din cutie câteva şi le examină.

Frecându-le una de alta. Descoperi că verdele se ia, lăsând o suprafaţă lucitoare pe două treimi din lungime şi un gri închis în partea conică. A luat

atunci un beţişor şi a frecat între ele cilindrele, pentru a se convinge pe deplin.

La şold îi atârna o pungă, pe care a luat-o de la unul din numeroşii războinici negri ucişi de el. A pus în ea vreo două duzini din noile lui jucării, cu gândul să le lustruiască în voie când va avea chef să o facă.

După aceea a pus cutia la loc sub pat şi nemaigăsind nimic care să îl distreze, a ieşit din cabină pornind înapoi în direcţia tribului.

Cu puţin mai înainte de a ajunge de acolo, a auzit un freamăt, ţipete de femele şi de „balu", precum şi mârâituri sălbatice de adulţi. Imediat şi-a iuţit paşii pentru că „Kriiig"-urile pe care le auzea, l-au înştiinţat că se întâmpla ceva grav. Mai înainte, când Tarzan era ocupat cu lucrurile din cabana tatălui lui, Tug, puternicul soţ al Tikăi, vâna cam la doi kilometri mai la nord de trib. După ce şi-a potolit foamea, a pornit alene, înapoi spre poiană, unde a lăsat tribul cu un ceas două înainte.

După puţin timp, s-a întâlnit cu membrii tribului, împrăştiaţi câte unul sau doi. Trei la un loc. Nu o vedea însă pe Tika. Nici pe Gazan. Aşa că a început să-i întrebe despre ei. Nimeni însă, nu i-a văzut de mai multă vreme.

Tot ce ştia el era că vrea să o găsească pe Tika. Ca să-l scarpine în spate, pe când îşi digera dejunul. Dar cu toate că o strigă o căută şi i-a întrebat pe toţi pe care i-a întâlnit, nu a putut da de nicio urmă. A început să se supere şi aproape s-a hotărât să o pedepsească pe Tika, pentru că s-a îndepărtat atât de mult de trib, tocmai atunci când el avea nevoie de ea. A apucat pe o cărare care mergea la sud. Iar, când a ajuns într-o poiană mică prin care trecea poiana, o observă de partea cealaltă pe Dango, hiena. Fiara mâncătoare de stârvuri nu l-a văzut pe Tug, pentru că nu mai avea ochi pentru nimic altceva, decât pentru ceea ce se găsea în faţa ei, în iarba de sub un copac ceva de

care se apropia pe furiş, după cum era obiceiul fiarelor din junglă.

Tug, precaut ca întotdeauna, după cum se şi cuvine acelor care cutreieră jungla şi doresc să trăiască mai mult, s-a urcat fără zgomot într-un copac, putând în felul acesta să vadă mai bine ce se petrecea în poiană. Nu îi era frică de Dango. Dar dorea să vadă ce pândea hiena. De fapt, Tug era împins mai mult de curiozitate decât de precauţie.

Ajungând într-un loc printre crengi de unde putea vedea fără nicio piedică, o zări pe Dango mirosind ceva jos în iarbă… ceva ce Tug a recunoscut imediat că este micul său Gazan, nemişcat şi fără viaţă. Scoţând un strigăt atât de bestial şi de îngrozitor că orice mişcare a hienei a fost paralizată pentru câteva clipe, iar maimuţoiul se aruncă asupra fiarei Aceasta, surprinsă de atacul neaşteptat al lui Tug. S-a întors scrâşnind şi mârâind, asupra lui ca să-l sfâşie, dar era ca şi cum o v rabie ar ataca un uliu.

Degetele noduroase ale lui Tug s-au şi înfipt în gâtul hienei, apoi numai dintr-o singură muşcătură a fălcilor lui puternice, i-a rupt beregata şi-i aruncă la o parte cadavrul, cu dispreţ. Ridicându-se în picioare a scos strigătul de chemare a maimuţoiului către femela sa. Neprimind niciun răspuns s-a aplecat din nou, cu capul în iarbă mirosind corpul lui Gazan. În pieptul acestei fiare sălbatice şi urâte bătea o inimă care era mişcată cât de puţin, de aceleaşi emoţii de iubire paternă.

Chiar dacă nu avea nicio dovadă despre aceasta, trebuie să ne închipuim că există deoarece numai astfel se poate explica supravieţuirea rasei umane, în care gelozia şi egoismul masculilor ar fi distrus puii în primele stadii ale rasei, tot aşa de repede cum erau aduşi pe lume, dacă Dumnezeu nu ar fi sădit în pieptul lor acea dragoste paternă care se arată destul de puternică prin instinctul protector al masculului. Iar Tug, s-a dezvoltat nu numai în

instinctul protector într-un grad înalt, dar şi iubirea pentru vlăstarul lui. Aceasta, din cauză că Tug era un specimen neobişnuit de inteligent, printre maimuţele acelea mari, antropoide, despre care localnicii din ţinutul Gabiei vorbesc numai în şoapte, dar pe care niciun alb nu le-a văzut vreodată sau dacă le-a văzut nu a apucat să trăiască şi să ne spună şi nouă despre ele, până la venirea lui Tarzan printre ele.

De aceea şi Tug s-a întristat, după cum s-ar fi întristat oricare alt tată când îşi pierde copilul.

Tug, mirosi câteva clipe trupul inert al fiului său. După aceea a început să-l mângâie şi să-i netezească părul ciufulit cu botul şi limba. De pe buzele lui sălbatice ieşi un geamăt surd, dar imediat durerea lui a fost urmată de o dorinţă mistuitoare de răzbunare. Sărind în picioare, a dat drumul unei salve de „Kriiig”-uri, printre care intercala şi strigătul maimuţoiului înfuriat, Tug nemaifiind acum decât un antropoid predominat de răzbunare şi de pofta de a vărsa sânge. La strigătele lui, s-au asociat strigătele celorlalţi membri ai tribului, care alergau prin copaci.

Acestea au fost strigătele pe care le-a auzit Tarzan, când se întorcea în cabana lui. Imediat şi-a ridicat vocea şi a dat răspunsul necesar, alergând, în acelaşi timp acolo, cu o repeziciune uimitoare. Când a ajuns, în cele din urmă, în locul unde se afla tribul, i-a văzut aproape pe toţi membrii acestuia strânşi în jurul lui Tug şi a încă ceva care zăcea întins pe pământ. Coborând printre ei, Tarzan s-a apropiat până în mijlocul cetei de maimuţoi.

Tug tot mai răcnea, dar, cum l-a văzut pe Tarzan, încetă şi aplecându-se, îl ridică pe Gazan în braţele sale, întinzându-l să-l vadă şi el. Dintre toţi maimuţoii din trib, numai pe Tarzan îl iubea Tug, iar Tarzan avea încredere, socotindu-l mai înţelept şi mai isteţ. Tot lui i s-a adresat şi acum.

Cum a văzut trupul nemişcat în braţele lui Tug, de pe buzele lui Tarzan a ieşit un mârâit surd de durere.

— Cine a făcut asta? întrebă el. Unde este Tika?

— Nu ştiu, răspunse Tug. L-am găsit întins aici şi Dango era să-l mănânce, dar nu a fost Dango acela care i-a făcut aceasta…; nu văd urme de colţi.

Tarzan s-a apropiat şi şi-a lipit urechea de pieptul lui Gazan.

— Nu-i mort, a zis. Poate că nu o să moară.

Cu aceste cuvinte, a trecut printre maimuţoi şi a făcu de două ori ocolul cetei, examinând terenul pas cu pas. Deodată, s-a oprit, mirosind cu patos, apoi a sărit în picioare şi a scos un strigăt ciudat, la auzul căruia Tug şi ceilalţi maimuţoi s-au apropiat de el, pentru că au înţeles că vânătorul a dat de urma vânatului.

— Un maimuţoi străin a fost pe aici, a zis Tarzan. L-a bătut pe Gazan şi a furat-o pe Tika.

Atunci Tug şi ceilalţi adulţi din trib au începu să răcnească şi să-l amenințe pe hoţ, dar nu au mai făcut nimic altceva. Dacă maimuţoiul străin ar fi fost pe undeva, pe aproape, în ochii lor, l-ar fi rupt în bucăţi, dar niciunul nu s-a gândit să îl urmărească.

— Dacă santinelele ar fi păzit teritoriul tribului, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat, îi dojeni Tarzan. Dar aşa o să se întâmple mereu, atâta timp cât nu ţineţi sentinele să vă păzească de inamici. Jungla este plină de duşmani şi totuşi, voi vă lăsaţi femelele şi puii să umble după hrană pe unde vor ei. Tarzan se duce acum, continuă el după o mică pauză, să o găsească pe Tika şi să o aducă înapoi în tribul ei.

Această idee le plăcu şi celorlalţi maimuţoi.

— Mergem şi noi cu toţii! au strigat ei.

— Nu se poate, a răspuns Tarzan. Să mergem cu toţii. Nu putem lua cu noi femelele şi puii, când plecăm la vânătoare şi la luptă. Trebuie să

rămâneţi să le păziţi, pentru că altfel, îi pierdem pe toţi.

Maimuţoii se scărpinară gânditori în ceafă. Începeau să priceapă acest sfat înţelept, dar la început au fost încântaţi de ideea cea nouă, ideea de a urmări un inamic, de a-l prinde şi a-l pedepsi. Instinctul comunităţii a fost înrădăcinat în firea lor de veacuri întregi de datină.

În timpuri grele, instinctul comunităţii, îi trimitea grămadă, aşa că maimuţoii, prin unirea forţelor şi ferocitatea lor, se puteau apăra foarte bine de duşmani. Dar ideea de a se despărţi pentru a se război cu duşmanul nu le-a trecut încă prin minte… era cu totul străină obiceiului, prea departe de interesele comunităţii.

Simţurile lui îi spuneau că atacul asupra Tikăi nu a fost făcut decât de un singur maimuţoi. Deci pentru un singur inamic nu era nevoie de tot tribul ca să-l pedepsească. Doi maimuţoi l-ar fi ajuns repede, salvând-o pe Tika. În trecut nimeni nu s-a gândit să pornească în căutarea femelelor furate, uneori, din trib. Dacă se întâmpla ca Numa, Sabor sau Şita, sau chiar vreun maimuţoi străin, să ducă vreo fată sau femelă din trib, fără să fi observat cineva, afacerea era terminată: femela era pierdută pentru ei, nimic mai mult.

Soţul păgubit, în cazul când victima avea soţ. Mormăia supărat o zi-două. Apoi dacă era destul de voinic îşi lua altă tovarăşă din trib, sau pornea prin junglă cu gândul să poată fura şi el una din femelele altor triburi. Tarzan s-a învoit în trecut cu aceste obiceiuri, din cauză că cei furaţi nu au prezentat niciun interes pentru el. Acum însă, era altceva. Tika a fost prima lui dragoste, iar pe Gazan, puiul Tikăi, îl iubea tot atât de mult ca şi cum ar fi fost al lui.

S-a mai întâmplat odată mai de mult, ca Tarzan să fi intenţionat să pornească în căutarea cuiva pentru a se răzbuna. Aceasta a fost atunci, de mult, când fiul lui Mong, Long o ucise pe Kala. Singur a

pornit atunci în urmărire şi s-a răzbunat. Acum, deşi într-un grad mai mic, era îndemnat de aceeaşi pasiune.

Însufleţit de aceste gânduri, i-a vorbit astfel lui Tug:

— Lasă-l pe Gazan cu Muga. E bătrână, cu colţii rupţi şi nu mai este bună de nimic, dar îl va îngriji bine pe Gazan, până ne înapoiem cu Tika.

Apoi s-a adresat Mugăi:

— Să ştii că te ucid, dacă îl găsim cumva pe Gazan mort când ne întoarcem.

— Unde mergem? întrebă Tug.

— Ne ducem să o aducem pe Tika, a răspuns el, apoi să-l ucidem pe maimuţoiul care a furat-o. Haide!

Şi a pornit imediat pe urma maimuţoiului străin — urmă pe care el o vedea destul de bine — a pornit fără să se uite dacă Tug îl urmează sau nu. Acesta îl depuse pe Gazan în braţele Mugăi, zicându-i:

— Dacă moare, Tarzan te va ucide!

Apoi se luă după tovarăşul lui, care în timpul acesta alerga de-a lungul cărării din junglă.

Niciun maimuţoi din tribul lui Ciuk nu era în stare să urmărească vânatul cu atâta îndemânare ca Tarzan, ale cărui simţuri dezvoltate erau ajutate de o inteligenţă deosebită. Raţiunea i-a arătat drumul pe care l-a urmat, iar urmele lăsate de Meg erau distincte pentru el.

Maimuţoiul enorm şi păros a urmat de aproape silueta elegantă a flăcăului. Mergeau în tăcere, ca două umbre, printre numeroasele umbre din junglă. Urma era proaspătă, iar acum, după ce au trecut de locul unde mirosul tribului era mai tare, îi era foarte uşor să-l urmărească pe Meg şi pe Tika după miros.

Mirosul Tikăi, binecunoscut lui Tarzan şi lui Tug, le spuneau amândurora că sunt pe urmele ei. În curând şi mirosul lui Meg le deveni tot atât de cunoscut. Înaintau destul de repede, când cerul se

acoperi pe neaşteptate cu nori. Tarzan se grăbi. Acum aproape că zbura pe cărarea din junglă sau printre copaci. Îl urmărea cu îndemânare, ca o veveriţă, pe drumul cotit printre crengi, sărind din copac în copac, după cum a făcut şi Meg cu puţin înaintea lor… Înaintau mult mai repede decât Meg, pentru că ei nu erau împiedicaţi de o sarcină ca a aceluia.

Tarzan se gândi că trebuie să fie foarte aproape de acela pe care îl urmărea şi că, din moment în moment, avea să dea peste el, mirosul devenind din ce în ce mai pronunţat. Deodată, însă jungla a fost străbătută de fulgere, după care au urmat imediat zgomotul asurzitor al tunetului, răsunând prin ceruri şi pădure, de se cutremura întreg pământul. După aceea a început să plouă.

Ploaia a făcut tocmai ceea ce Tarzan ştia bine că va face: a înlăturat orice urmă a vânatului de pe faţa pământului. Torentele de apă au căzut într-una mai bine de o jumătate de oră, apoi soarele a apărut din nou, împodobind pădurea cu milioanele de pietre scumpe, strălucitoare, dar Tarzan, deşi întotdeauna sensibil la minunăţiile variate ale junglei, astăzi nu mai avea ochi pentru ele. Numai la un singur lucru se mai gândea acum: ploaia a şters orice urmă a Tikăi şi a răpitorului ei.

Până şi printre crengi există cărări bătătorite, întocmai ca cele de jos, de pe pământ, dar cele de prin copaci se bifurcă şi se întretaie cu mult mai des decât cele de jos, drumul fiind mai deschis decât printre tufişurile dese de sub copaci. După ce a încetat ploaia, Tarzan şi Tug şi-au urmat drumul pe una din aceste cărări, presupunând că era drumul urmat de hoţ; ajunşi la prima răspântie, s-au găsit în mare încurcătură, pentru că nu ştiau pe unde să apuce.

S-au oprit aici, iar Tarzan a început să examineze fiecare copac şi frunză care ar fi putut fi atinsă în trecere de maimuţoiul fugar. A mirosit chiar şi trunchiul copacului, pe când ochii lui ageri

cercetau coaja pentru a găsi cel mai mic indiciu de urma vânatului. Era o lucrare înceată şi anevoioasă, iar Tarzan ştia că în timpul pierdut de el, maimuţoiul din tribul străin se îndepărta într-una cu prada, câştigând poate timpul necesar să ajungă undeva, la loc sigur, înainte de a putea fi prins.

În sfârşit, după vreo jumătate de oră de căutări, din partea amândurora, nasul ager al lui Tarzan a prins mirosul lui Meg, slab de tot şi aproape imperceptibil, sub o frunză unde umărul păros al duşmanului s-a atins în trecerea lui, de crengi. Au pornit deci, încă o dată la drum, dar încet şi cu multe pauze, care îi descurajau, pentru că în unele locuri urma părea pierdută. După aceste indicii şi după altele, Tarzan a înţeles că hoţul tot o mai ducea cu el pe Tika. Adâncimea urmelor picioarelor arăta că acela care le-a făcut ducea o sarcină, în plus, se sprijinea numai într-un singur pumn, mâna cealaltă fiind ocupată cu altă treabă: aceea de a-şi ţine prizoniera pe umăr.

În unele locuri, Tarzan a putut observa chiar schimbarea sarcinii de pe un umăr pe celălalt, indicată prin adâncimea urmei de partea greutăţii şi schimbarea urmei pumnului dintr-o parte în alta a cărării. Pe distanţe destul de mari se putea observa că maimuţoiul a mers drept, numai pe picioarele din spate, aşa cum merge un om. Însă aceste urme ar fi putut fi făcute de orice alt antropoid de specia aceea, pentru că spre deosebire de cimpanzei şi gorile, indivizii acelei specii umblau cu uşurinţă, fără ajutorul mâinilor.

Amănuntele de felul acesta le serveau lui Tug şi lui Tarzan la identificarea hoţului, iar mirosul caracteristic al acestuia, întipărit în memoria lor, le înlesnea să-l recunoască imediat ce ar fi dat peste el, chiar dacă ar fi lăsat-o pe Tika undeva. L-ar fi recunoscut mai repede şi mai sigur decât toate fotografiile şi tot sistemul Bertillon prin care

detectivii moderni, recunosc pe cei din lumea civilizată care fug azi de justiţie.

Dar cu toate simţurile lor atât de acute, cei doi membri din tribul lui Ciuk: Tarzan vlăstar omenesc şi Tug maimuţoiul, au avut destul necaz şi destule pauze să se ţină de urma lui Meg, aşa că nici a doua zi pe la amiază nu au prins hoţul. Acum însă, mirosul acestuia era puternic, pentru că a fost lăsat după ploaie, iar Tarzan ştia că nu va trece mult şi-l va ajunge pe fugar cu prada lui.

Pe deasupra lor, pe când se furişau înainte prin junglă, erau o mulţime de Manu pălăvrăgind între ei. Mai erau şi mii de păsări cu pene strălucitoare, ciripind sau ţipând prin frunziş, în timp ce nenumărate insecte bâzâiau şi zbârnâiau prin iarbă şi prin aer.

Un Manu cu barbă albă, îi văzu trecând şi se opri din ocara ce i-o făcea femelei sale. După ce i-a privit câteva clipe, a pornit prin copaci cu o iuţeală ce te făcea să bănuieşti că ar fi urmărit de Şita… În aparenţă, Manu nu era decât o maimuţică foarte speriată fugind să-şi salveze viaţa… nu se vedea nimic suspect în acţiunea lui.

Dar Tika ce a făcut în tot timpul acesta?

Se resemnase, oare şi-l însoţea pe noul ei soţ cu toată umilinţa şi dragostea unei soţii supuse? O singură privire ar fi dat răspunsul cel mai satisfăcător. Tika era zgâriată şi plină de sânge, din cauza multelor răni făcute de furiosul Meg, în sforţările lui zadarnice de a o aduce la supunere. Dar şi el era destul de zgâriat şi muşcat. Cu o ferocitate încăpăţânată Meg nu slăbea din mână prada lui nefolositoare.

Îşi făcea drum prin junglă, în direcţia terenului ce aparţinea tribului său în nădejdea că regele îi va uita trădarea iar de nu era hotărât să se resemneze, orice soartă era mai bună faţă de suferinţa de a fi singur în junglă cu această femelă îngrozitoare. În afară de aceasta se gândea să-şi arate tovarăşilor

lui captiva şi dacă i-ar fi cu putinţă să-şi înduplece regele să o primească în dar.

În sfârşit, a ajuns într-un loc unde a văzut doi maimuţoi din tribul său. Era o poiană frumoasă, cu copaci răzleţi, tufişuri şi bolovani enormi, întocmai ca un parc, însă un parc natural, bolovanii şi urmele gheţarilor preistorici fiind mărturia mută, pe aici pe unde un soare arzător îşi aruncă razele asupra unei jungle tropicale. Ambii maimuţoi, văzând de la distanţă apropierea lui Meg şi-au rânjit colţii puternici, zburlindu-şi părul de pe şira spinării. Meg, însă, recunoscându-i, le strigă:

— Este Meg. Meg care aduce o femelă nouă.

Maimuţoii au aşteptat până când Meg a venit aproape de ei. Tika s-a întors să-i privească, cu colţii rânjiţi şi mârâind. Nu era nicidecum plăcută la vedere şi totuşi cu tot sângele de pe ea şi cu toată expresia de ură de pe figura ei, maimuţoii şuşoteau, în semn că Tika e frumoasă şi au invidiat norocul lui Meg… dar, din nefericire nu ştiau cu cine îşi făceau de lucru.

Şi cum stăteau şi se uitau unii la alţii, înainte de a vorbi ceva, au văzut venind spre ei un maimuţoi din neamul lui Manu, foarte agitat, care se opri pe o creangă deasupra lor.

— Vin doi maimuţoi străini, anunţă el; unul este un Mangani şi celălalt este un antropoid urât, fără păr pe el. Se ţineau de urmele lui Meg. L-am văzut cu ochii mei!

— Haide, îl sfătui unul din tovarăşii lui Meg, să aşteptăm sosirea străinilor, ascunşi în tufişul des de acolo, de la marginea poienii.

Au pornit să traverseze poiana. Maimuţa cea mică nu îşi mai putea stăpâni bucuria. Sărea înfierbântată, în sus şi în jos, printre crengi. Cea mai de seamă petrecere din viaţa ei era să provoace lupte sângeroase între locuitorii mai mari din junglă, timp în care stătea sus la adăpost, să privească spectacolul.

Da, Manu era lacom după bătăi, oricât de sângeroase ar fi fost, atâta vreme cât se băteau alţii; iar nu el… maimuţoiul acesta gri, cu barba lungă, era un adevărat fanatic după asemenea spectacole. Maimuţoii s-au ascuns în tufişul de lângă cărarea pe unde trebuiau să treacă cei doi maimuţoi străini.

Tika tremura de agitată ce era. Auzise şi ea vestea lui Manu şi ştia că maimuţoiul fără păr nu putea fi altul decât Tarzan şi fără îndoială, că celălalt era Tug. Nu s-a aşteptat la un ajutor de felul acesta, nici nu a îndrăznit să prevadă o astfel de eventualitate. Singurul gând a fost să scape şi să fugă înapoi la tribul lui Ciuk, dar chiar această eventualitate i se părea absolut imposibilă, atât de straşnic o păzea Meg.

Când Tug şi Tarzan au ajuns în poiana în care Meg şi-a găsit prietenii, mirosul de maimuţă a devenit atât de pătrunzător, că amândoi au ştiut că străinul trebuie să fie pe undeva prin apropiere. Înaintau cu mai multă atenţie, dorind să se apropie de hoţ pe la spate şi dacă era cu putinţă să-l atace înainte ca el să le simtă prezenţa.

Nu ştiau că maimuţica cu barbă le-a luat-o înainte şi nici că trei perechi de ochi sălbatici le pândeau mişcările, aşteptându-i să ajungă la îndemâna ghearelor şi colţilor lor. Astfel, au trecut înainte prin poiană, apucând pe cărarea ce ducea spre desişul de partea cealaltă când au auzit deodată de foarte aproape, strigătul cunoscut „Kriiig” şi au recunoscut vocea Tikăi. Meg şi tovarăşii lui, slabi la minte, nu au prevăzut că Tika i-ar fi putut trăda, aşa că au izbucnit în accese de furie. Meg a lovit-o, apoi toţi trei s-au repezit să se bată cu Tarzan şi cu Tug. În timpul acesta, Manu dansa sus pe crenguţa ei, ţipând de bucurie. Într-adevăr, avea pentru ce să se bucure, pentru că lupta era una dintre cele mai frumoase.

Cei patru maimuţoi împreună cu Tarzan au intrat în luptă. S-au rostogolit pe jos, pe cărare, prin

iarbă. Se muşcau, se izbeau şi se zgâriau întruna, însoţind scena cu mârâituri şi răcnete. După cinci minute de luptă toţi cinci erau plini de sânge, iar cel cu barba gri din copac era aproape să cadă jos, de atâta emoţie. Ţipa cât îl ţinea gura, strigându-le „bravo” în limba lui, când unuia, când altuia.

Manu voia să vadă un antropoid ucis. Nu-i păsa dacă îi era prieten sau duşman. Sânge voia el, sânge… şi moarte. Tug a fost atacat de Meg şi de unul din tovarăşii săi, iar Tarzan de unul dintre maimuţoii din urmă… o brută enormă cu o putere de taur. Acela care s-a năpustit asupra lui Tarzan nu a mai avut niciodată prilejul să se lupte cu o fiinţă atât de ciudată ca această maimuţă alunecoasă, fără păr.

Corpul brun al lui Tarzan era plin de sânge şi de sudoare. A scăpat de nenumărate ori din ghearele marelui maimuţoi, tot încercând mereu să-şi scoată cuţitul din teacă, unde s-a înţepenit, el singur nu ştia cum. Dar a reuşit…; o mână brună, rapidă ca fulgerul, a prins fiara de gât pe când cealaltă era pregătită pe mânerul cuţitului. Nu a fost nevoie decât de trei lovituri repezi, puternice şi maimuţoiul a scos un geamăt adânc şi a căzut în nesimţire sub adversarul lui.

Tarzan s-a desfăcut imediat din ghearele maimuţoiului mort şi a sărit în ajutorul lui Tug. Meg îl văzuse venind şi s-a repezit să-l întâmpine. Din cauza forţei cu care s-au izbit, Tarzan a scăpat cuţitul şi aşa fără armă a continuat atacul asupra fiarei. Lupta era acum egală — doi contra doi — iar Tika, care şi-a venit în fire din lovitura ce a trântit-o la pământ, căuta cum să-şi ajute prietenii. A văzut cuţitul lui Tarzan şi ridicându-l de jos, se uită puţin speriată la el, pentru că ea nu a folosit niciodată aşa ceva, dar ştia cum îl folosea Tarzan. Întotdeauna i-a fost frică de acest obiect care răspândea moartea.

Mai văzu punga de la şoldul lui Tarzan, ruptă şi căzută în iarbă şi cuprinsă de curiozitatea înnăscută a maimuţelor — curiozitate pe care nici primejdia, nici lupta nu o puteau potoli — a ridicat şi punga.

Maimuţoii erau acum faţă în faţă… un armistiţiu de un moment. De pe coastele lor, de pe piept, de pe faţă, le curgea sângele şiroaie. Iar sus în copac,

Manu era fascinată; uitase să mai sară şi să mai strige, ci stătea înlemnită de plăcerea pe care o gusta din acest spectacol.

Tarzan şi Tug şi-au forţat adversarii să se retragă străbătând poiana până în marginea ei. Tika îi urma încet, de aproape. Abia dacă ştia ce trebuie să facă. Şchiopăta, o dureau rănile şi se simţea cu puterile aproape sleite, după chinurile grozave prin care a trecut. Avea încredere în forţa şi îndemânarea soţului ei, precum şi a lui Tarzan… Ei nu aveau nevoie de ajutorul unei femele în lupta cu aceşti doi maimuţoi străini, aşa cugeta Tika.

Răcnetele şi urletele combatanţilor răsunau prin jungla întreagă, până în depărtare. Din gâtul adversarului lui Tarzan ieşeau o serie de „Kriiiguri" şi acum se auzi în urma lor, răspunsul la care maimuţoiul se aşteptase, iar în poiană, răcnind şi mârâind. Au sosit vreo douăzeci de maimuţoi enormi… luptători din tribul lui Meg. Tika a fost aceea care i-a văzut prima şi cu un strigăt anume îi preveni pe Tarzan şi pe Tug. Apoi, a fugit pe lângă ei, tocmai de partea cealaltă a poienii, pentru că în primul moment, a fost cuprinsă de frică…

Spre ei veneau maimuţoii cei mari. După un moment, Tarzan şi Tug vor urma să fie făcuţi bucăţi, ca apoi să servească ca „articol principal" al orgiei dum-dumului. Tika se întoarse şi a privit înapoi. A constatat care era soarta ce-i aştepta pe apărătorii ei, iar în pieptul ei sălbatic s-a aprins scânteia martirului.

Dând un strigăt prelung şi pătrunzător, se repezi spre combatanţi, care acum se rostogoleau într-o masă compactă, lângă una din stâncile mari ce împestriţau poiana. Nu a putut să se folosească de cuţit, din cauza puterii sale mai slabe… ce ar fi putu să facă?

L-a văzut pe Tarzan aruncând cu pietre şi alte obiecte vârtoase şi a învăţat de la el cum să arunce cu ea. Acest gând o făcu să caute ceva cu care să

poată arunca cu efect în dușmanii ei. Degetele ei s-au atins de obiectele tari. Din punga ce a căzut de la șoldul lui Tarzan.

Deschizând punga, a scos o mână din acele cilindre înguste, lucitoare și grele… destul de grele pentru mărimea lor și bune de aruncat cu ele. Apoi le aruncă din toate puterile în maimuțele care se băteau lângă bolovanul de granit. Rezultatul acestui act o surprinse pe Tika tot atât de mult ca și pe maimuțoi. Se auzi o detunătură puternică, ce aproape îi asurzi pe luptători și se văzu un noruleț de fum, cu miros urât și înecăcios.

Niciunul nu a mai auzit până atunci un astfel de zgomot. Țipând de groază, maimuțoii străini au sărit în picioare, fugind spre poiana lor obișnuită, iar Tug și Tarzan s-au dezmeticit cu încetul și s-au ridicat șchiopătând și sângerând. Ar fi fugit și ei, dacă nu ar fi văzut-o pe Tika stând înaintea lor cu cuțitul într-o mână și cu punga în cealaltă.

— Ce a fost asta? întrebă Tarzan.

Tika a dat din cap în semn că nu înțelege.

— Am aruncat cu astea în maimuțoii ceilalți, explică ea, arătându-le încă un pumn din acele cilindre conice din metal.

Tarzan s-a uitat la ele și s-a scărpinat nedumerit în ceafa.

— Ce sunt acestea? întrebă Tug.

— Nu știu, a răspuns Tarzan. Le-am găsit și eu.

Manu, mica maimuță cu barba gri, s-a oprit printre crengi, la vreo doi kilometri, îngrozit cu desăvârșire.

Nu știa ticălosul de Manu că răposatul tată al lui Tarzan a întins o mână din mormânt după douăzeci de ani pentru a scăpa viața fiului lui. Dar nici Tarzan, lord de Greystoke, nu știa aceasta…

CAPITOLUL XI — O glumă cu efect.

Foarte rar se întâmpla ca Tarzan să se plictisească. Chiar acolo unde faptele se asemănau, tot nu putea fi monotonie, când cea mai mare parte din această similaritate consta în a evita moartea.

Acum era în floarea tinereţii, avea graţia unui zeu grec din mitologie şi muşchii unui taur. De asemenea, după toate rânduielile antropoide, ar fi trebuit să fie posomorât şi răutăcios, dar nu era.

Firea lui părea că nu îmbătrâneşte deloc. Era tot copilul jucăuş, spre marele necaz al, celorlalte maimuţe care nu-l puteau înţelege. Ajunseseră la maturitate, uitau repede de copilărie şi de petrecerile din timpul ei. Dar nici Tarzan nu putea să înţeleagă. I se părea foarte ciudat, de exemplu, că Tug, cu care s-a jucat şi s-a trântit acum câteva luni de zile, nu mai voia să ştie azi de glumele lui şi se repezea supărat la el, ori de câte ori încerca să îl provoace la joc.

Bineînţeles că şi Tarzan îi evita atacul, iar mânia lui Tug dispărea repede, fără să fie înlocuită cu veselia şi pofta de joc de mai înainte. Tarzan a înţeles atunci, că Tug nu era nici încântat de glumele sale, nici nu mai ştia să-i distreze pe alţii. Se părea că maimuţoiul îşi pierduse tot simţul umorului. Cu un mormăit de neplăcere, tânărul lord Greystoke şi-a îndreptat atenţia spre ceva mai interesant.

O şuviţă de păr negru îi căzu peste ochi. Această întâmplare îi sugeră o idee, aşa că s-a dus după tolba cu săgeţi pe care a ascuns-o în scorbura unui copac trăsnit. Scoţând săgeţile din tolbă, a întors-o cu gura în jos şi din ea a căzut micul său tezaur. Printre acestea se aflau o bucată de piatră lată şi o scoică pe care le adunase de pe plaja de lângă cabana tatălui său.

A început cu multă grijă să frece marginea scoicii de piatră, până când o ascuţi bine. Lucrarea lui se potrivea cu aceea a bărbierului când îşi ascute briciul pe piatră.

Fără să-i fi arătat cineva, a inventat un mijloc prin care să subţieze scoica; a încercat-o pe vârful degetului cel mare, iar, când a fost destul de ascuţită a prins între degetul arătător şi cel mare de la mâna stângă şuviţele de păr ce îi cădeau în ochi

şi frecă ascuţişul scoicii până tăie toate firele de păr din şuviţă.

A făcut această operaţie de jur împrejurul frunţii, până pe după urechi, apoi îl tăie cum putu şi de la ceafă, tunzându-se în felul acesta destul de neregulat, dar cu scurt breton în frunte. Nu prea îi păsa lui de aspectul părului său. Tot ce voia, era siguranţă şi confort. O singură şuviţă de păr, dacă i-ar fi căzut pe ochi, la un moment nepotrivit, ar fi însemnat o mare tragedie. Tot aşa şi cu şuviţele de la spate, care erau destul de incomode, mai ales când se udau de ploaie sau de transpiraţie.

În timp ce se chinuia tăindu-şi părul, mintea lui activă mai era ocupată cu multe alte probleme. Îşi aminti de lupta sa recentă cu Bolgani, gorila şi de rănile care abia s-au vindecat. Mai cugetă şi la aventurile ciudate din somnul cu primele sale vise şi a zâmbit, amintindu-şi durerosul rezultat al farsei ce a vrut să o joace tribului când, îmbrăcat în pielea lui Numa, năvălise urlând asupra lor, iar ei, maimuţoii pe care el i-a învăţat cum să se apere de un atac al duşmanului, au sărit asupra lui şi aproape l-au ucis în bătaie.

În sfârşit, terminând cu tunsul şi văzând că nu are nicio posibilitate să se distreze în trib, porni alene prin copaci, spre cabană. Pe la jumătatea drumului, atenţia i-a fost atrasă de un miros puternic ce venea dinspre nord de el. Era miros de Gomangani. Curiozitatea, sentiment dezvoltat atât la om cât şi la maimuţă, l-a îndemnat pe Tarzan întotdeauna să facă cercetări, mai ales când era vorba de Gomangani.

Era ceva la ei care întotdeauna îi punea imaginaţia în mişcare, probabil din cauza varietăţii activităţii şi interesele lor.

Maimuţele trăiau ca să mănânce, să doarmă şi să se înmulţească… după cum făceau toate celelalte vietăţi din junglă, exceptând Gomanganii.

Aceşti indivizi negri dansau şi cântau, scormoneau pământul defrişat, observau cum cresc

plantele, iar când acestea se coceau, le tăiau şi le păstrau în colibe. Ei făceau suliţe, arcuri cu săgeţi, precum şi otravă pentru acestea. Confecţionau oale şi obiecte din metal, cu care se împodobeau.

Dacă nu ar fi fost feţele lor negre şi figurile lor desfigurate atât de urât, precum şi faptul că unul dintre ei o ucisese pe Kala, poate că Tarzan ar fi dorit să fie şi el unul de-al lor. Cel puţin aşa se gândea el uneori, dar la acest gând simţea întotdeauna o scârbă ciudată pe care nu căuta nici să o înţeleagă, nici să-i afle cauza. Atât ştia, că-i urăşte pe Gomangani şi că mai curând ar fi preferat să fie Histah. Şarpele, decât vreunul din aceştia.

Obiceiurile lor erau însă foarte interesante, iar Tarzan nu se plictisea niciodată spionându-i cu toate că scopul său principal era să găsească mijloace noi pentru a le face viaţa insuportabilă.

A observat că negrii sunt foarte aproape de el şi în număr mare. Şi-a continuat drumul cu multă atenţie. Mergea spre negrii, trecând (ară zgomot prin iarba fină şi moale din poieni, iar pe unde pădurea era deasă, zbura din creangă în creangă, ori sărea uşor peste copacii căzuţi şi peste tufişuri.

Astfel, după puţin, i-a văzut pe războinicii negri ai lui Mong. Erau ocupaţi cu o lucrare pe care Tarzan o cunoştea puţin, pentru că i-a mai văzut şi altă dată la această îndeletnicire.

Aşezau o capcană pentru Numa, leul. Cursa consta dintr-o cuşcă mare pe roate, în care au legat un ied, în aşa fel că atunci când leul înhăţa prada, uşa cuştii cădea în spatele lui, prinzându-l. Aceste amănunte le-au învăţat în fosta lor locuinţă, înainte de a se fi refugiat prin jungla de nepătruns până la satul lor.

Înainte au locuit în Congo-ul belgian, până când cruzimile opresorilor fără inimă i-au gonit ca să-şi caute liniştea şi siguranţa în singurătăţile neexplorate de dincolo de domeniile lui Leopold. Pe atunci, au prins în cursă, adeseori, tot felul de

animale pentru agenţii negustorilor europeni şi au învăţat de la ei oarecare stratageme, ca aceea cu ajutorul căreia puteau să-l prindă de viu pe Numa, fără să-i pricinuiască vreo rană şi să-l transporte fără primejdie, până în satul lor.

Acum însă, nu mai aveau cui să vândă vânatul. Mai întâi erau împinşi la aceasta, de nevoia de a curăţi jungla de carnivorii mâncători de oameni şi numai după un număr mare de prădăciuni din partea acestor fiare, se organiza câte o vânătoare de leu.

Pe lângă aceasta voiau o justificare pentru orgia unei celebrări a succesului vânătorii, mai ales că asemenea sărbători erau mult mai plăcute dacă prada era prinsă de vie şi ucisă încet, prin tortură.

Tarzan a avut mai de mult prilejul să vadă unele din aceste rituri crude. Fiind mai sălbatic, decât sălbaticii războinici ai Gomanganilor, nu prea era emoţionat de cruzimea acestora, cum ar fi trebuit să fie. El nu putea să înţeleagă acest sentiment ciudat de dezgust care-l stăpânea în asemenea momente. Nu ţinea deloc la Numa, leul, dar tremura de furie când negrii se năpusteau asupra fiarei cu acea cruzime pe care numai mintea unuia, făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu o poate concepe.

L-a scăpat pe Numa de două ori din cursă, mai înainte ca negrii să se fi întors pentru a se convinge de reuşita sau nereuşita încercării lor. Va face şi azi acelaşi lucru… aşa a hotărât imediat ce şi-a dat seama de natura intenţiilor negrilor.

Războinicii, lăsând capcana în mijlocul cărării largi de elefant, în apropiere de lacul unde se adăpau fiarele, au pornit înapoi spre satul lor. A doua zi, dimineaţa sau mai târziu, aveau să se întoarcă din nou. Tarzan s-a uitat după ei cu un zâmbet imperceptibil de batjocură, o moştenire a castei pe care nu o cunoştea îi văzu pe negri înşirându-se pe cărare, atingând cu umerii lor ca abanosul de flori încântătoare pe care natura a

găsit de cuviinţă să le răspândească din belşug cât mai departe de ochiul omului.

În timp ce Tarzan privea printre genele întredeschise cum războinicii dispar până la unul pe după o cotitură, întreaga lui expresie s-a schimbat, sub îndemnul unui gând nou. Un zâmbet strâmb a apărut pe buzele lui. A privit spre bietul ied care behăia, anunţându-şi prezenţa şi neputinţa de a scăpa.

Sărind la pământ, Tarzan s-a apropiat de cuşcă şi a intrat în ea. Apoi, fără să mişte coarda care declanşa căderea uşii la timpul cuvenit, a dezlegat iedul, l-a luat sub braţ şi a ieşit. După aceea, a tras cuţitul de vânătoare din teacă şi a liniştit animalul, tăindu-i beregata. Apoi, l-a târât pe cărare până la locul de adăpat, cu figura lui serioasă, iluminată de zâmbetul acela crud. S-a oprit la marginea apei, a spintecat iedul şi i-a scos intestinele. Deoarece nu mânca această parte a corpului animalului, o îngropă într-o groapă săpată cu cuţitul şi aruncând carnea pe umăr, a pornit din nou prin copaci.

A mers o bucată de drum pe urma negrilor, apoi a coborât să îngroape carnea într-un loc unde ştia că va fi ferită de căutările lui Dango, hiena şi de-ale altor fiare sau păsări mâncătoare de carne din junglă. Era şi el flămând. Dacă nu ar fi fost decât o fiară, s-ar fi apucat să mănânce, dar mintea lui de om putea să se plece unei nevoi mai mari ca acelea ale stomacului, iar acum era stăpânit de ideea ce-i aducea zâmbetul pe buze şi-i făcea ochii să strălucească. Era o idee care îl făcea să uite aproape cu totul că era flămând.

După ce şi-a ascuns carnea bine, a pornit repede pe cărarea de elefant după Gomangani. I-a ajuns la vreo cinci kilometri mai încolo, după care apucă prin copaci, ţinându-se după ei, când la spate, când înaintea lor, pândind prilejul oportun. Printre aceşti negri era şi Rabi Keg, vraciul. Tarzan îi ura pe toţi, dar pe Rabi Keg îl ura nespus.

Pe când negrii înaintau pe cărarea şerpuită, Rabi Keg, fiind leneş, a rămas în urmă. Tarzan a observat aceasta şi l-a cuprins o mare satisfacţie…; întregul lui trup radia de mulţumire. Acum plana pe deasupra negrului. Rabi Keg, ştiind că satul nu este decât la o mică distanţă, s-a aşezat pe iarbă, să se odihnească. Odihneşte-te bine, Rabi Keg! E pentru ultima oară!

Tarzan s-a strecurat pe furiş printre crengile copacului de deasupra vraciului cel satisfăcut de sine. Nu a făcut însă niciun zgomot pe care urechile omeneşti l-ar fi putut distinge de fâşâitul frunzelor, produs la adierea uşoară de vânt, care bătea; când a ajuns aproape deasupra negrului, s-a oprit bine ascuns de creanga frumoasă pe care s-a aşezat.

Rabi Keg, stătea rezemat cu spatele de trunchiul copacului, chiar în faţa lui Tarzan. Poziţia lui, nu era însă aceea pe care ar fi dorit-o o fiară de pradă, aşa că, cu răbdarea nesfârşită a vânătorului, Tarzan a aşteptat nemişcat şi tăcut, ca un chip sculptat, până când fructul a fost bun de cules. O insectă otrăvitoare s-a ivit, zbârnâind supărată. Zbura, dându-i târcoale spre figura lui Tarzan.

El o văzu şi o şi recunoscu. Puterea înţepăturii sale însemna moartea pentru multe fiinţe mai mici ca el… iar pentru el ar fi însemnat zile întregi de dureri grozave. Totuşi, nu a făcut nicio mişcare. Ochii lui strălucitori, după ce l-au observat pe ucigaşul înaripat, au rămas fixaţi asupra lui Rabi Keg. Auzea şi urmărea mişcările insectei, numai cu urechile-i agere, apoi o simţi că i se pune pe frunte. Niciun muşchi nu i se mişcă, deoarece muşchii unuia ca el sunt supuşi creierului.

Musca îngrozitoare a coborât peste faţa lui… peste nas, buze şi bărbie. S-a oprit pe gât, apoi a pornit încet înapoi, cam tot pe unde a venit. Tarzan îl privea pe Rabi Keg. Nici ochii măcar nu îi mai mişca. Atât de nemişcat stătea, încât numai moartea l-a fi putut aduce în această stare. Insecta

mergea acum în sus spre obraz şi s-a oprit atingându-se cu antenele ei lungi, de geana pleoapei de jos.

Dacă insecta ar fi păşit chiar pe pupila ochiului lui Tarzan, e de crezut că el ar fi rămas şi atunci cu ochiul deschis şi ţeapăn, dar insecta nu a făcut aceasta. A rămas câteva clipe lângă pleoapa de jos, apoi şi-a luat zborul. Drumul ei a dus-o zbârnâind spre Rabi Keg. Negru a auzit-o, a lovit-o şi a fost înţepat în obraz înainte să o ucidă.

S-a ridicat dintr-o săritură, a scos un răcnet de durere şi de mânie şi a vrut să pornească pe cărarea ce ducea spre satul lui Mong. În clipa aceea a întors spatele său lat spre fiinţa tăcută şi nemişcată care pândea deasupra. Iar când a pornit i-a sărit de sus, din frunziş, o făptură ageră drept în spate. Forţa izbiturii l-a trântit la pământ.

În jurul gâtului a simţit un şir de degete ca otelul şi falei puternice muşcându-l de beregată. Puternicul negru s-a zbătut să scape, dar în mâinile adversarului, acesta era ca un copil. După puţin, Tarzan a dat drumul gâtului negrului, dar de câte ori Rabi Keg, a încercat să ţipe, degetele crude îl înăbuşeau dureros.

Tarzan s-a ridicat puţin şi a pus un genunchi în spatele victimei sale, iar, când Rabi Keg s-a zbătut să se ridice din nou, Tarzan l-a împins cu faţa în jos, în praful de pe cărare. După aceea a legat mâinile negrului bine, la spate, cu bucata de funie cu care a fost legat iedul. Apoi îşi ridică prizonierul în picioare, îl întoarse cu faţa în jos pe cărare, după care l-a împins înainte.

Abia după ce s-a ridicat în picioare, a putut şi Rabi Keg să-l vadă pe agresor. Şi când a văzut că este „demonul alb” inima i s-a făcut cât un purice şi genunchii au început să-i tremure. Totuşi, pe când mergea pe cărare, înaintea aceluia care l-a făcut prizonier, văzând că nu-i mai face nimic şi că nu e rănit defel, a începu să mai prindă puţină inimă.

Se putea, gândea el, ca demonul alb, după toate acelea să nu-l ucidă. Nu l-a avut în puterea lui, zile întregi pe Tib, fără să-i facă niciun rău? Nu a lăsat-o el în viaţă pe Mome, mama lui Tib, când putea prea bine să o ucidă? Au ajuns în sfârşit până la cuşca pe care Rabi Keg şi războinicii din satul lui Mong au întocmit-o pentru Numa. Rabi Keg, a văzut că iedul nu mai e acolo, cu toate că nu era niciun leu în cuşcă şi nici uşa nu a căzut să o închidă.

A văzut aceasta şi l-a cuprins atât mirarea cât şi o îngrijorare mare. În creierul lui îngust a pătruns priceperea, că această asociaţie de împrejurări are legătură cu aflarea lui aici ca prizonier al „demonului alb”. Şi nu greşea deloc. Tarzan l-a împins cu cruzime în cuşcă şi după câteva clipe, vraciul a înţeles totul.

Din fiecare por al corpului său au ieşit broboane de sudoare… tremura acum ca apucat de friguri, deoarece Tarzan l-a legat bine chiar în locul unde a fost iedul înainte. Vraciul şarlatan, s-a rugat mai întâi, să fie lăsat cu viaţă, apoi pentru o moarte mai puţin crudă, dar apoi a considerat că este mai bine să-şi păstreze rugăciunile pentru Numa, mai ales că nici acum nu le făcea decât tot către o fiară, care nu-i înţelegea nici măcar un cuvânt.

Trăncăneala lui necontenită nu numai că îl plictisea pe Tarzan. Care-şi făcea treaba în tăcere, dar îi insuflă ideea că negrul ar putea să strige după ajutor. Aşa că a ieşit din cuşcă, a adunat o mână de iarbă, a rupt o bucată de creangă şi întorcându-se în cuşcă, a îndesat iarba în gura lui Rabi Keg, iar băţul i l-a pus ca un căluş între dinţi. Acum vraciul nu mai putea face nimic altceva decât să-şi rostogolească ochii. În năduşelile care îl treceau, iar Tarzan l-a lăsat acolo.

S-a întors acolo unde a îngropat carnea de ied. Dezgropând-o, s-a urcat într-un copac Să-şi potolească foamea. Ceea ce i-a mai rămas a îngropat-o din nou, apoi a pornit printre copaci

până la vadul de adăpat de le pârâu. Acolo a căutat un loc unde apa se strecura limpede şi a băut cu sete. Alte fiare ar fi intrat cu picioarele în apă şi ar fi băut de acolo chiar apă stătută, dar pe Tarzan l-ar fi dezgustat una ca asta.

În multe privinţe, Tarzan avea obiceiul de care cu greu s-ar fi dezbărat. De exemplu, după ce a băut bine, a început să-şi bălăcească mâinile în apă şi să le frece până când a dispărut şi cea mai mică urmă de miros de Gomangani. După aceea îşi spălă faţa de sângele din carnea de ied. Ridicându-se în picioare, s-a întins alene, cum ar face un motan mare, apoi s-a adăpostit între crengile unui copac şi a adormit.

Când s-a trezit era întuneric, cu toate că la orizontul de apus se zărea o dâră îngustă de lumină. Un leu a gemut şi a tuşit, în drumul lui prin junglă spre apă. Se apropia de locul de adăpat. Tarzan a zâmbit cu cruzime şi-a schimbat poziţia şi a adormit din nou.

Când negrii lui Mong, au ajuns în sat, au descoperit că Rabi Keg nu era printre ei. După ce au trecut câteva ceasuri, s-au gândit că trebuie să i se fi întâmplat ceva, iar speranţa celor mai mulţi din trib era ca tocmai din acest impas să nu mai poată scăpa. Negrii nu-l iubeau pe vraci. Iubirea şi teama foarte rar fac sat împreună, dar un războinic este tot războinic, aşa că Mong a organizat un grup care să meargă în căutarea vraciului.

Dar, cum durerea lui nu era de neconsolat, că a rămas acasă şi s-a culcat. Tinerii războinici au rămas credincioşi scopului lor mai bine de o jumătate de oră, când, din nenorocire pentru Rabi Keg — adesea de câte un lucru neînsemnat depinde soarta unui om — o pasăre numită pasărea mierei. A atras atenţia cercetaşilor, conducându-i aiurea la depozitul delicios pe care ea l-a găsit şi în acest mod s-a pecetluit şi soarta lui Rabi Keg.

Când cercetaşii s-au întors cu mâinile goale, Mong s-a înfuriat, dar când a văzut cantitatea

aceea de miere pe care au adus-o cu ei, îi mai trecu supărarea. De altfel, se şi prepara succesiunea, căci în timpul acesta tânărul Tabi, ager şi drăcos cu faţa vopsită urât, făcea descântece unui copil bolnav, în speranţa că va urma în funcţia lui Rabi şi îl va moşteni. În noaptea aceasta femeile din familia vraciului îl vor plânge şi se vor necăji. A doua zi va fi uitat.

A doua zi după dispariţia lui Rabi Keg, războinicii au pornit împreună cu Mong, să verifice cursa destinată lui Numa. Cu mult mai înainte de a ajunge la cuşcă au auzit răcnetele unui leu mare şi au înţeles că încercarea lor a reuşit. S-au apropiat cu strigăte de locul unde trebuiau să-şi găsească captivul. Da! Iată-l, un specimen măreţ… un leu enorm cu coama neagră.

Războinicii au fost cuprinşi de un deliciu extraordinar. Săreau în sus scoţând strigăte sălbatice de victorie. Însă strigătele le-au amuţit pe buze şi ochii li s-au deschis mari, lăsând să se vadă tot albul din jurul luminilor, iar buzele de jos le atârnau lungi de tot, semnul propriu celei mai mari dezamăgiri la acest popor.

S-au retras cu groază din faţa cadavrului mutilat al celui care a fost ieri Rabi Keg, vraciul. Leul, prins în cuşcă, a fost prea înverşunat şi prea speriat ca să se hrănească din ceea ce a ucis, dar şi-a revărsat asupra cadavrului o mare parte din furie, până când acesta a ajuns să prezinte îngrozitoarea privelişte pe care au văzut-o negrii.

De pe creanga unui copac de pe care s-a cocoţat, Tarzan — Lord de Greystoke, pe drept — se uita la războinicii negrii şi râdea. Încă o dată s-a dovedit credinţa lui că a fost un adevărat farsor. Pofta lui de farse, în amorţire un timp, în urma bătăii primite de la maimuţele lui Ciuk când, îmbrăcat în pielea lui Numa a vrut să le sperie, dar de data aceasta, repurtase un adevărat succes.

După câteva minute, în care au stat stăpâniţi de o groază nespusă, negrii s-au apropiat de cuşcă, cu

frica înlocuită de furie… şi de curiozitate. Cum s-a întâmplat, oare, de Rabi Keg a ajuns în cuşcă? Unde era iedul? Nu se vedea nici cea mai mică urmă. S-au uitat mai de aproape şi au văzut spre noua lor groază, că cel ucis a fost legat în cuşcă chiar cu funia cu care ei au legat iedul.

Cine ar fi putut face aceasta? S-au uitat unul la altul nedumeriţi. Primul care a luat cuvântul a fost Tabi. El a venit împreună cu războinicii, nutrind în suflet o mare speranţă. Trebuia să dea undeva peste dovezi certe despre moartea lui Rabi. Acum, după ce le-a găsit, a dat şi explicaţia pe care o credea necesară.

— Demonul cel alb, şopti el. Aici este mâna demonului alb din junglă.

Nimeni nu l-a contrazis, pentru că cine altul putea fi? Cine le putea inspira frica? Astfel, ura lor pentru Tarzan a crescut pe măsură ce creştea teama de el. În timpul acesta, Tarzan şedea sus în copac şi-şi strângea mâinile, felicitându-se.

Niciunul din negrii care erau prezenţi nu simţea vreun regret pentru moartea lui Rabi, dar fiecare a simţit o teamă instinctivă de moartea ingenioasă care putea găsi pentru fiecare din ei. O moarte tot atât de oribilă ca aceea a vraciului. Deci, în ceata care târa cuşca cu leul spre sat nu erau decât oameni tăcuţi, posomorâţi şi cu frica în sân.

Când au ajuns la destinaţie, au scos cu toţii un oftat de uşurare şi nu s-au simţit siguri decât după ce au închis porţile satului în urma lor. Fiecare a avut senzaţia că i se spionează toate mişcările din momentul plecării cu cuşca din locul unde a fost prins leul… cu toate acestea nimeni nu a auzit sau văzut ceva care să le dea motiv vădit de temere.

La vederea corpului din cuşca cu leul, femeile şi copiii din sat s-au pornit pe nişte văicăreli îngrozitoare, montându-se încet într-o stare de veselie isterică, ce întrecea cu mult mulţumirea meschină a semenilor lor mai civilizaţi, care par că

nu au altceva mai bun de făcut decât să-şi împartă timpul între cinematograf şi funerarii.

Dintr-un copac, ale cărui crengi atârnau până peste gard, Tarzan pândea tot ce se petrecea în sat. Le-a văzut pe femeile nebune de necaz şi de bucurie, înnebunindu-l la rândul lor pe leu, cu înţepături de beţe lungi şi pietre. Cruzimea negrilor faţă de captivii lor, îl îndârjea întotdeauna împotriva Gomanganilor, făcându-l să-i şi dispreţuiască.

Dacă ar fi încercat să analizeze acest sentiment, ar fi fost o încercare grea, deoarece toată viaţa sa a fost obişnuit cu spectacolul cruzimii şi al suferinţei. El însuşi era crud. Toate fiarele din junglă erau crude, dar cruzimea negrilor era de altă natură. Era cruzimea torturii laşe faţă de cel fără apărare, pe când cruzimea lui Tarzan şi a celorlalte fiare din junglă era cruzimea necesităţii şi a pasiunii.

Poate că, dacă ar fi ştiut aceasta, ar fi pus pe seama eredităţii acest sentiment de repulsie, la vederea suferinţei inutile… sau pe seama simţului de dreptate al englezului, lăsat lui moştenire de către tatăl şi mama sa. Nu ştia aceasta şi tot mai credea că mama lui a fost Kala, femela antropoidă.

Pe măsură ce îi creştea ura pentru Gomangani, simpatia sa trecea de partea lui Numa leul, pentru că deşi Numa era duşmanul întregii sale vieţi, nu era nici ură, nici dispreţ în sentimentele lui Tarzan faţă de această fiară. În mintea lui s-a născut hotărârea de a-i frustra pe negri şi a elibera leul… Trebuia să o facă în aşa fel, încât să le pricinuiască Gomanganilor o mare supărare şi descurajare.

Şi cum stătea sus pe creangă, privind la cele ce se petreceau sub el, văzu din nou războinicii punând mâna pe cuşcă şi împingând-o la o parte, între două colibe. El ştia că ea va rămâne acolo până seara, că negrii plănuiau un ospăţ şi o orgie pentru celebrarea vânătorii lor reuşite. Cum a văzut lângă cuşcă postaţi doi războinici gonind

femeile şi copiii care, evident, l-ar fi torturat pe Numa până la moarte şi-a dat seama că leul va fi în siguranţă până când negrii vor avea nevoie de el pentru petrecerea de seară, petrecere în timpul căreia fiara va fi torturată cu tot mai multă cruzime şi meşteşug, în instruirea întregului grup.

Tarzan prefera să-şi bată joc de ei printr-o înscenare teatrală generată de imaginaţia lui fertilă ar fi putut să o născocească. Avea în cap o concepţie vagă asupra temerilor lor superstiţioase şi a spaimei lor nocturne, aşa că se hotărî să aştepte până se va întuneca şi ei se vor aţâţa bine, dansând şi executând riturile lor şi numai atunci să încerce să-l elibereze pe Numa.

Spera că între timp îi va veni o idee potrivită împrejurărilor ce le-ar aduce diferiţii factori în joc. Şi într-adevăr că nu a avut mult de aşteptat până i-a venit această idee. A pornit prin junglă după hrană când i-a venit ideea. La început l-a făcut să zâmbească puţin, apoi să stea la îndoială, pentru că tot mai avea o amintire vie despre nefastul rezultat obţinut când a aplicat o altă manieră minunată identică cu aceasta.

După câteva clipe uitând până şi de hrană, zbura din creangă în creangă cu mare repeziciune spre tribul lui Ciuk. După cum îi era obiceiul a sărit în mijlocul cetei de maimuţoi, fără să-şi anunţe apropierea decât printr-un ţipăt puternic, în momentul când apărea printre crengi. Fericite sunt maimuţele lui Ciuk că neamul lor nu este supus atacului de inimă, pentru că metodele lui Tarzan îi supuneau la lovituri aspre una după alta, dar nici nu puteau să se obişnuiască în felul ciudat de a glumi a lui Tarzan.

Acum, după ce au văzut cine era, s-au mulţumit să mârâie supăraţi o clipă, apoi şi-au continuat ocupaţiile respective pe care el le-a întrerupt. Satisfăcut că i-a reuşit gluma, s-a dus la scorbura unui copac unde îşi păstra obiectele preţioase din comoara sa, ascunse bine de privirile curioase şi de

degetele amicilor săi, precum şi de drăcosul de Manu, maimuţa cea mică.

A scos din scorbură o piele strâns împachetată, o piele de leul cu cap cu tot. Tăbăcită şi montată primitiv, dar cu multă îndemânare şi care a fost proprietatea vraciului Rabi, până când Tarzan a găsit de cuviinţă să i-o fure din sat. Luând pielea cu el a pornit din nou în junglă spre satul negrilor, oprindu-se în drum să vâneze şi să mănânce, ba chiar să şi fure un somn de vreun ceas, după ce mânca. Astfel, când a ajuns lângă copacul ale cărui crengi atârnau peste palisada satului, s-a şi întunecat.

De pe creanga pe care era urcat, putea vedea bine în tot satul. Observă că Numa era încă viu şi că negrii de gardă moţăiau lângă cuşcă. Un leu nu este mare noutate pentru un negru care trăieşte în ţara leilor, aşa că după ce i-a trecut puţin pofta pentru a-l necăji, sătenii nu-i mai dădeau atenţie, preferând să aştepte marele eveniment de seara. Şi nici nu a trecut mult până s-a întunecat, ca să-i înceapă sărbătoarea.

Un singur războinic în bătaia tam-tam-urilor, e pitit, pe jumătate îndoit de mijloc şi a sărit în lumina focurilor în mijlocul cercului format de ceilalţi războinici, în spatele cărora s-au aşezat femeile şi copiii din sat. Dansatorul era vopsit şi înarmat ca pentru vânătoare, iar mişcările şi gesturile sale îţi dădeau impresia că este în căutarea vânatului. Îndoindu-se de mijloc, uneori odihnindu-se câte o clipă pe câte un genunchi, cerceta terenul să dea de urme, după aceea poza ca o statuie, stând să asculte.

Războinicul era tânăr, ager, cu forme elegante. Avea muşchii bine dezvoltaţi şi era drept ca bradul. Lumina focului se răsfrângea pe corpul lui negru ca abanosul, scoţând bine în relief desenele groteşti de pe faţă, piept şi abdomen. După un timp s-a aplecat la pământ, apoi a sărit în sus, în aer.

Fiecare trăsătură a figurii lui arăta că a dat de urma vânatului.

Imediat a sărit spre cercul de războinici din jurul lui. Vorbindu-le despre ceea de a găsit. Totul se petrecea în pantomimă, dar atât de bine redat, că Tarzan putea urmări totul până la cel mai mic amănunt. Îi văzu pe ceilalţi războinici punând mâna pe suliţele lor şi luând parte la acel „dans al pândei” executat cu multă precizie de negrii. Era foarte interesant, dar Tarzan şi-a dat seama că, dacă dorea să-şi ducă planul la îndeplinire, trebuia să intre cât mai curând în acţiune. A mai văzut dansuri de felul acesta. Ştia deci, că după pândă, vine jocul „încolţirii”, iar după aceea uciderea, în timpul cărora Numa va fi înconjurat de războinici şi deci, fără chip să se mai apropie altcineva de el.

Şi atunci, ţinând pielea de leu la subţioară, a sărit la pământ în umbra deasă a copacului. Apoi a luat-o pe după colibe, până a ajuns în spatele cuştii în care Numa păşea nervos de colo până colo. Cuşca era acum nepăzită. Ajuns în spatele cuştii, Tarzan s-a îmbrăcat cu pielea leului întocmai cum a făcut şi cu acea ocazie neuitată, când maimuţele lui Ciuk, neputând să-i pătrundă deghizarea, au tăbărât pe el să îl omoare.

După aceea pornind pe brânci, s-a strecurat înainte, ieşind dintre cele două colibe şi oprindu-se la câţiva paşi în spatele negrilor a căror întreagă atenţie era concentrată asupra dansatorilor din faţa lor. I-a văzut pe negri ajunşi acum în culmea agitaţiei şi gata să o isprăvească cu leul. După o clipă, cercul spectatorilor se va desface, undeva mai aproape de cuşcă iar victima va fi transportată în centrul cercului.

Acesta era momentul pe care îl aştepta Tarzan. La un semnal dat de Mong, şeful, femeile şi copiii din dreptul lui Tarzan s-au ridicat în picioare şi s-au dat la o parte, lăsând un drum larg pentru războinici spre cuşca leului. În acelaşi moment, Tarzan a scos un răcnet răguşit de leu înfuriat şi a

pornit încet cu capul în jos, prin deschizătură, spre dansatorii îngheţaţi locului. O femeie l-a văzut şi a scos un ţipăt de groază. Numaidecât a izbucnit o panică în vecinătatea imediată a voinicului nostru. Lumina flăcării puternice a focului cădea asupra capului leului, iar negrii au conchis, după cum şi Tarzan ştia că vor face. Că captivul lor a scăpat din cuşcă.

Dând un alt răcnet, el a pornit înainte. Războinicii care dansau s-au oprit numai o clipă. Au vânat un leu bine legat într-o cuşcă tare. Iar acum, când era liber printre ei, chestia lua cu totul altă înfăţişare pentru ei. Nervii lor nu erau în stare să reziste unor astfel de împrejurări. Copiii şi femeile au căutat să se ascundă în refugiul lor problematic al colibelor din apropiere şi nu le trebui mult nici războinicilor ca să le urmeze exemplul, aşa că după puţin Tarzan a fost lăsat în stăpânirea străzii satului.

Nu însă, pentru multă vreme. Căci nu voia să fie lăsat singur în felul acesta. Nu s-ar fi potrivit deloc cu planurile sale. După puţin a apărut un cap în uşa colibei din apropiere, apoi altul şi altul, până când au fost mai bine de douăzeci de războinici care îl priveau. În aşteptarea celor ce va face, întrebându-se dacă leul va ataca sau va încerca să scape din sat. Stăteau gata cu suliţele în mână, fie împotriva unui eventual atac, fie faţă de o încercare pentru libertate… şi iată că leul se ridică pe picioarele din spate, blana galbenă roşcată alunecă jos de pe el, iar în lumina focurilor, negrii au avut înaintea ochilor făptura tânără dreaptă şi înaltă a „demonului alb”. Numai o clipă au rămas negrii atât de încremeniţi de frică încât le-a fost cu neputinţă să facă vreo mişcare ostilă. Se temeau de această apariţie mai mult decât de Numa şi totuşi, l-ar fi ucis bucuros pe Tarzan, dacă ar fi putut numai să-şi vină destul de repede în fire. Frica însă, superstiţia şi o elaborare lentă a raţionamentelor, firească neamului lor, i-a ţinut

paralizaţi în timpul cât Tarzan se apleca şi-şi lua de jos pielea de leu.

L-au văzut apoi întorcându-se şi plecând în umbra de partea cealaltă a satului, opusă porţii. Abia atunci şi-au făcut puţin curaj ca să-l poată urmări, dar când au venit cu toţii mişcându-şi suliţele pe deasupra capului, vânatul lor a şi dispărut, nicio clipă nu a rămas Tarzan în copac. Aruncând pielea de leu pe o creangă, a sărit înapoi în sat, pe partea unde era cuşca leului. Acolo, a sărit deasupra şi a tras de coarda ce ridica uşa. Nu i-a trebuit leului decât o singură clipă ca să-şi reia libertatea, un leu mare, în toată vigoarea tinereţii, sări din cuşcă în sat.

Războinicii, întorcându-se din căutarea zadarnică a lui Tarzan, l-au văzut păşind majestuos în lumina focului.

— Ah! Uite-l!

— Iar a venit demonul cel alb cu farsele sale! Nu cumva crede el că poate prosti de două ori pe rând aşa de repede, pe oamenii lui Mong? Lasă că îi arătăm noi!

De mult aşteptau ei prilejul acesta să se scape pentru totdeauna de îngrozitorul demon alb. Alergau ca unul singur, cu suliţele ridicate. Femeile şi copiii au ieşit în faţa colibelor să asiste la spectacolul uciderii demonului.

Leul se uita la ei cu priviri aprinse, apoi s-a întors către războinicii care înaintau spre el. Scoţând strigăte de bucurie sălbatică şi de triumf, veneau cu toţii spre leu, ameninţându-l cu suliţele. Al lor era acum demonul cel alb! Şi atunci, cu un răcnet îngrozitor, Numa leul, atacă ceata negrilor. Oamenii lui Mong îl întâmpinară pe Numa cu suliţele gata şi cu ţipete de batjocură. Îi aşteptau sosirea într-o masă compactă de muşchi şi totuşi, sub exteriorul lor curajos, dăinuia o frică ascunsă de acest demon… o teamă că în cele din urmă rezultatul nu va fi favorabil… că această făptură putea prea bine să fie invulnerabilă faţă de armele

lor şi să aplice o mare pedeapsă pentru îndrăzneala ce o arătau.

Prea părea normal leul care i-a atacat… au văzut aceasta din primul moment al atacului, dar ştiau că sub blana lui roşcată, se ascunde carnea moale a albului, carne care nu putea rezista atâtor suliţe de război. În fruntea lor se afla un războinic tânăr, de o statură enormă, cu toată aroganţa puterii şi tinereţii sale.

Îi era frică? Nu lui, altora poate. Începu să râdă când Numa s-a repezit la el, a râs şi şi-a pregătit lancea, aşezându-i vârful aşa ca să vină în pieptul puternic al fiarei. Dar chiar atunci, leul a sărit asupra lui. Cu una din labele lui enorme, aruncă suliţa cât colo sfărâmând-o. Încă o lovitură şi negrul a căzut întins la pământ, cu craniul sfărâmat în bucăţi. În clipa următoare, leul a fost în mijlocul războinicilor, zgâriind şi sfâşiind în dreapta şi în stânga.

Negrii nu au rezistat mult, dar vreo duzină din ei tot au fost răniţi până ce ceilalţi să poată scăpa de acele gheare cumplite şi colţi teribili. Sătenii fugeau îngroziţi pe unde apucau. Colibele nu mai erau un refugiu sigur când în interiorul palisadei se găsea un Numa furios. Negrii fugeau plini de groază de la o colibă la alta, în timp ce Numa stătea în mijlocul satului, mârâind deasupra cadavrelor.

În sfârşit, un sătean a deschis porţile satului, căutând adăpost printre crengile copacilor, din pădurea de dincolo de porţi. Ceilalţi l-au urmat ca oile, până când leul a rămas singur în sat. Oamenii lui Mong, aceia care se aflau prin copacii mai apropiaţi, au văzut un leul aplecându-şi capul şi înhăţând de umăr una din victimele sale. L-au mai văzut apoi, pornind agale spre poarta satului, dispărând în pădure.

Au văzut toate acestea şi s-au cutremurat adânc, iar din alt copac, Tarzan admira spectacolul şi zâmbea. A trecut mai bine de o oră de la dispariţia

leului în pădure cu dejunul lui, până când negrii să aibă curajul să se coboare din copaci şi să se întoarcă în sat. Privirile lor dilatate se întorceau când într-o parte când în alta, iar pielea şi carnea de pe corpul lor gol, se încreţea mai mult de îngheţul spaimei decât din cauza răcarii nopţii.

— El a fost, murmură un negru. De la început până la sfârşit nu a fost altul decât demonul alb din junglă.

— S-a schimbat un leu în om şi după aceea, din om în leu, şopti altul.

— Şi l-a luat pe Mez cu el în junglă, unde îl mănâncă, zise al treilea înfiorându-se.

— Nu mai suntem în siguranţă aici, se văicărea un al patrulea. Mai bine să ne luăm ce avem şi să ne căutăm alt sat, departe de locurile acestui demon îngrozitor.

Odată cu dimineaţa, însă, le reveni curajul, aşa că păţania de peste noapte nu a avut alt efect decât accentuarea urii împotriva lui Tarzan şi întărirea convingerii asupra obârşiei lui supranaturale. Şi aşa s-a întins faima şi puterea lui Tarzan prin ţinuturile misterioase ale junglei în care domnea el, ca rege al lor, cea mai puternică dintre fiarele de acolo, pentru că poseda un creier omenesc, care îi conducea muşchii puternici şi curajul fără seamăn.

CAPITOLUL XII — Luna şi… salvarea ei.

Luna strălucea pe un cer fără nori, o lună mare, umflată, care părea atât de aproape de pământ, că te mirai cum de nu se atinge de vârfurile copacilor. Era noapte, iar Tarzan a pornit prin junglă… Tarzan mare luptător, mare vânător.

Pentru ce se arunca din creangă în creangă, prin umbra întunecoasă a junglei, nici el singur nu ar fi putut-o spune. Nu o făcea pentru că îi era foame, a mâncat bine de cu ziuă, iar într-un loc ascuns se afla restul vânatului său, gata oricând i-ar fi venit poftă să mănânce. Poate că a fost împins să cutreiere pădurea numai de dragul de a se simţi în acţiune. Vigoarea lui îl făcea să-şi măsoare

muşchii şi simţurile cu noaptea din junglă… În afară de aceasta mai era şi dorinţa lui necurmată de a asimila tot mai multe cunoştinţe.

Jungla peste care domneşte Kudu, soarele, este o junglă cu totul deosebită, decât aceea a lui Goro, luna Jungla de zi are alt aspect, luminile şi umbrele sale anumite, păsările, florile şi fiarele sale, zgomotele, sunt zgomotele zilei. Umbrele şi luminile junglei de noapte sunt atât de variate cum ne-am putea închipui de deosebite luminile şi umbrele dintr-o altă lume în comparaţie cu cel din lumea noastră: fiarele, florile şi păsările ei nu sunt ale junglei Kudu, soarele.

Din cauza acestor deosebiri, lui Tarzan îi plăcea să cerceteze jungla şi în timpul nopţii. Nu numai că viaţa era o altă viaţă, dar era mai bogată în număr şi mai romantică era mai bogată în primejdii chiar, iar pentru Tarzan, primejdia era miezul vieţii.

Zgomotele junglei în noapte, răcnetul leului, urletul leopardului, râsul hidos a lui Dango, erau o melodie pentru urechile lui Tarzan. Paşii moi ai atâtor picioare ce nu se puteau vedea, foşnetul frunzelor şi al ierbii la trecerea fiarelor sălbatice, luciul ochilor, ca opalul în întuneric, milioanele de sunete care dovedeau prezenţa vietăţilor ce se puteau simţi şi auzi, dar rareori să se vadă, constituiau tot ce ispitea plimbarea nocturnă a lui Tarzan.

În noaptea aceasta a făcut un ocol mare… mai întâi spre răsărit, apoi spre miazăzi şi acum se întorcea înapoi spre miazănoapte. Ochii, urechile şi mirosul lui ager, erau tot timpul în gardă. Amestecate cu sunetele pe care le cunoştea el, mai erau alte sunete ciudate… sunete pe care nu le auzea niciodată până când Kudu nu intra în culcuşul său dincolo de apa cea mare… sunete care aparţineau lui Goro, luna şi a intervalului misterios al supremaţiei lui Goro. Aceste sunete îl îndemnau adeseori pe Tarzan la meditări profunde.

Îl nedumereau pentru că el credea că îşi cunoaşte jungla atât de bine, încât nimic nu-i era acolo necunoscut.

Uneori considera că după cum culorile şi formele par că se deosebesc în timpul nopţii de aspectul lor obişnuit de peste zi, tot aşa se schimbă şi sunetele odată cu apusul soarelui şi răsăritul lunii… iar aceste gânduri îi stârneau în suflet o propunere vagă că Goro şi Kudu influenţează aceste schimbări Deci. Ce era mai firesc ca să ajungă eventual, să atribuie lunii şi soarelui personalităţi tot atât de reale ca şi a lui? Soarele era o făptură vie care domnea în timpul zilei. Luna înzestrată cu creier şi puteri miraculoase, domnea în timpul nopţii. Astfel funcţiona mintea aceea omenească neîncercată dibuind prin întunericul beznei ignoranţei pentru o lămurire a lucrurilor pe care nu le putea atinge, mirosi sau auzi şi despre forţele mari şi necunoscute ale naturii pe care nu o putea vedea.

Plecând spre nord, în ocolul pe care l-a făcut Tarzan a simţit miros de Gomangani amestecat cu mirosul iute de fum. A pornit repede în direcţia de unde mirosul era adus spre el de o adiere uşoară a vântului de noapte. Nu a trecut mult şi a zărit strecurându-se prin frunzişul din faţa lui, lumina puternică a unui foc mare şi oprindu-se într-un copac mare din apropiere, a văzut o ceată de războinici negri tolăniţi aproape de focurile lor.

Evident că era o echipă de vânătoare din satul lui Mong, rămasă în pădure după ce s-a înnoptat. Împrejurul lor, în formă de cerc şi destul de rudimentar au construit un gard de mărăcini, despre care sperau că împreună cu focul, vor descuraja şi vor opri înaintarea carnivorelor mari. Dar cum această speranţă nu era o convingere, se cunoştea bine după groaza vădită cu care s-au ghemuit, tremurând lângă foc, pentru că se auzeau Numa şi Sabor prin junglă făcându-şi drum spre ei.

Mai erau şi alte fiinţe în întunericul de dincolo de lumina focului. Tarzan putea să le vadă ochii strălucind în întuneric. Au văzut şi negrii şi s-au cutremurat. Unul din ei s-a aplecat şi luând o creangă aprinsă din foc, o aruncă cu putere spre ochii aceia care au dispărut imediat. După aceea negrul s-a aşezat din nou lângă foc.

Tarzan a observat urmările şi a văzut că au trecut câteva minute până ochii să reapară în întuneric câte doi şi câte patru deodată.

După aceea, a sosit Numa, leul şi Sabor, soţia sa. Ceilalţi ochi s-au răspândit la dreapta şi la stânga, faţă de mârâiturile ameninţătoare ale marilor pisici şi din întuneric nu au mai lucit decât orbitele celor doi mâncători de carne omenească.

Câţiva negri s-au trântit, gemând cu feţele la pământ, dar acela care a azvârlit creanga aprinsă, aruncă acum altă creangă chiar în faţa leilor flămânzi, care au dispărut după cum au dispărut şi fiarele mici înaintea lor.

Tarzan era foarte interesat. A mai văzut un motiv pentru care negrii aprindeau focurile noaptea, unul nou pe lângă acelea cu lumina, căldura şi posibilitatea gătitului. Fiarele din junglă se temeau de foc, astfel, focul era într-o măsură, ca un scut pentru negri. Chiar Tarzan avea respect pentru foc. O dată, a vrut să cerceteze un foc abandonat din satul negrilor şi a luat în mână un cărbune aprins. De atunci s-a ţinut la distanţă respectuoasă de toate focurile pe care le-a mai văzut. I-a fost de ajuns o singură experienţă.

Au trecut câteva minute de când negrul a aruncat tăciunele aprins, până să-i apară ochii din nou. Tarzan însă auzea tot timpul zgomotul labelor moi de jur împrejurul lui. Apoi a văzut cele două puncte gemene de foc, care însemnau întoarcerea regelui animalelor, iar după o clipă, la câteva degete mai jos, au apărut şi a lui Sabor leoaica.

Un timp au rămas nemişcate, imobile — o constelaţie de stele fioroase în noaptea din junglă,

apoi leul a înaintat încet spre gard, unde toţi negrii, excluzându-l pe unul singur, şedeau ghemuiţi lângă foc, tremurând de groază. Când singurul paznic dintre ei l-a văzut pe Numa apropiindu-se din nou, aruncă în el cu un alt tăciune aprins, iar Numa, ca şi mai înainte, s-a retras împreună cu Sabor, de astă dată însă nu atât de departe şi nici pentru atâta vreme îndelungată ca prima oară.

Aproape imediat, după ce s-au dat înapoi, s-au întors şi au început să dea ocol gardului, cu privirile îndreptate necontenit spre lumina focului, pe când din gâtlejul lor ieşeau mârâituri surde, manifestând o ciudă în creştere. Dincolo de lei, străluceau ochii înflăcăraţi ai sateliţilor mai mici, înmulţindu-se din ce în ce, până când întunericul din junglă a fost împestriţat cu puncte mici de foc.

Războinicul negru arunca întruna, la mici intervale, cu tăciuni întregi aprinşi, în cele două pisici, dar Tarzan observă că Numa dădea acestor atacuri prea puţină atenţie, ba chiar deloc. El cunoştea după vocea lui Numa că e flămând şi în mod firesc, a presupus că leul s-a hotărât să se hrănească cu carne de Gomangani. Va îndrăzni el oare să vină atât de aproape de flăcările acestea atât de temute? Dar, chiar pe când acest gând trecea prin mintea lui Tarzan, Numa s-a oprit din mersul lui neliniştit şi a rămas cu privirea aţintită spre *bomă.*

A stat astfel vreo jumătate de minut… nemişcat, în afară că şi-a îndoit nervos coada de sus. După aceea a pornit hotărât înainte, în timp ce leoaica păşea fără odihnă, în locul unde a fost lăsată.

Negrul a strigat camarazilor lui că se apropie leul, dar erau prea îngroziţi ca să mai facă altceva decât să se ghemuiască lângă foc şi să geamă şi mai tare decât înainte. Războinicul a luat o ramură aprinsă şi a aruncat-o în faţa lui. S-a auzit un răcnet de furie, urmat de atacul imediat al fiarei.

Carnivorul înfuriat a trecut dintr-o singură săritură, peste gardul de mărăcini, interval în care,

cu o agilitate aproape egală cu a fiarei, negrul a sărit de partea opusă şi preferând primejdiile probabile care îl pândeau în întuneric, a fugit spre copacul cel mai apropiat.

Numa a ieşit dintre mărăcini, aproape tot atât de repede cum a intrat, dar la plecare, când a sărit înapoi peste gard, a luat cu sine un negru care urla cât îl ţinea gura.

Târându-şi victima pe pământ, a mers măreţ spre Sabor, care îl întâmpină, după care amândoi s-au pierdut în întuneric. Nu s-au mai auzit câteva minute decât mârâiturile lor sălbatice, amestecate cu ţipetele pătrunzătoare ale negrului condamnat să piară de o moarte fioroasă.

La o anumită distanţă de gardul de mărăcini, leii s-au oprit, mârâiturile lor s-au înteţit şi după câteva clipe, în urma unui răcnet puternic al fiarei, au încetat şi gemetele negrului pe vecie.

După puţin, leul s-a întors din nou în lumina focului. A mai sărit o dată în gard şi tragedia fioroasă de mai înainte s-a repetat cu altă victimă omenească. Tarzan s-a ridicat în picioare pe creanga lui şi s-a întins alene. Spectacolul începea să-l plictisească. Căscă şi porni liniştit spre poiana în care dormeau liniştiţi maimuţoii din tribul lui Ciuk.

Însă, chiar după ce şi-a găsit locul lui obişnuit în copac şi se aşeză să doarmă, somnul tot nu-l cuprindea. A stat deci multă vreme, cu ochii deschişi, pe jumătate gândindu-se şi pe jumătate visând. Uitându-se în sus pe cer, a văzut luna şi stelele şi s-a întrebat cu mirare: ce erau acestea şi ce putere le ţinea acolo să nu cadă?

El avea o minte iscoditoare. Era întotdeauna copleşit de întrebări asupra a tot ce se petrecea în jurul lui, dar nu avea pe nimeni care să-i dea răspuns la întrebările sale.

Încă din copilărie a vrut să afle şi fiindcă îi era răpită aproape orice posibilitate de a asimila cunoştinţe, era chiar acum când a crescut mare,

cuprins de o curiozitate nesatisfăcută a unui copil. El nu era mulţumit niciodată numai cu constatarea că lucrurile se întâmplă… dorea să ştie de ce se întâmplau. Dorea să ştie şi cauza acestor întâmplări, cine sau ce forţă le îndeplinea.

Taina vieţii îl interesa imens de mult. Nu putea măsura deloc miracolul morţii. În nenumărate rânduri a examinat mecanismul intern al celor ucişi de el şi o dată sau de două ori, a deschis pieptul victimei la timp, ca să vadă inima încă bătând.

A învăţat din experienţă că o împunsătură de cuţit prin acest organ, producea o moarte imediată la nouă din zece, pe câtă vreme îşi putea împunge adversarul de nenumărate ori în alte locuri, fără măcar să-l scoată din luptă.

Astfel, a ajuns să creadă că inima, sau „lucrul roşu care răsuflă", cum îi zicea el, este centrul şi originea vieţii. Despre creier şi funcţionarea lui nu înţelegea nimic. Cum percepţiile sale erau transmise la creier şi aici lămurite, clasificate şi etichetate, era ceva mai presus de putinţa lui de pricepere. El credea că degetele sale ştiu când ating ceva, că ochii ştiu când văd, urechile când aud şi nasul când miroase.

Considera gâtul, epiderma şi părul capului ca cele trei centre principale ale emoţiei. Când a fost ucisă Kala, simţea în gât o senzaţie ciudată de înecăciune, contactul cu Histah, şarpele, dădea pielii sale de pe tot corpul o senzaţie neplăcută, iar apropierea unui duşman făcea ca perii de pe ceafa să-i stea drept.

Închipuiţi-vă, dacă vă este posibil, un copil plin de minunăţiile naturii, nemai contenind cu întrebările şi înconjurat numai de fiarele junglei, cărora chestiunile sale le sunt tot atât de străine ca limba chineză. Dacă l-ar fi întrebat cumva pe Gunt despre proveniența ploii, bătrânul antropoid nu ar fi făcut altceva decât să-l privească mut de uimire,

o clipă, apoi să-şi reia ocupaţia, destul de interesantă, a căutării puricilor.

Iar, dacă ar fi întrebat-o pe Munga, care era foarte bătrână şi ar fi trebuit să fie înţeleaptă, despre unele flori care se închideau după ce Kudu dispărea de pe cer, iar altele se deschideau în timpul nopţii, ar fi rămas surprins să vadă că Muga nu a observat niciodată aceste fenomene interesante, cu toate că ea ar fi putut spune cu precizie, până la un centimetru, unde se află ascuns vreun gândac gras sub crengi sau butuci căzuţi.

Pentru Tarzan, aceste lucruri erau adevărate minuni. Ele îi puneau în jos intelectul şi imaginaţia. Vedea florile că se închid şi se deschid, vedea unele sucindu-se mereu cu faţa către soare, vedea cum se mişcă frunzele când nu bate nici cea mai mică adiere de vânt, vedea vrejii plantelor agăţătoare pornind ca nişte lucruri vii peste trunchiurile şi peste crengile copacilor, iar pentru Tarzan florile, viţele şi copacii erau făpturi vii. Şi le vorbea adeseori după cum îi vorbea lui Goro, luna şi lui Kudu, soarele şi întotdeauna rămânea dezamăgit că nu-i răspundeau.

Le punea întrebări, dar nu-i puteau răspunde, cu toate că ştia că şoaptele frunzelor sunt limba frunzelor. Vântul îl atribuia copacilor şi ierbii. Credea că acestea se mişcă într-o parte şi în alta, dând fiinţă vântului. Nu a găsit alt chip prin care să îşi dea seama de acest fenomen.

În sfârşit, ploaia o atribuia stelelor, lunii şi soarelui, dar ipoteza lui nu era deloc poetică şi delicată. Şi cum stătea acum pe creanga copacului, meditând, imaginaţia lui bogată a găsit o explicaţie şi pentru stele şi pentru lună. În apropierea lui, pe o altă creangă, dormea Tug, iar Tarzan s-a dus repede acolo.

— Tug! strigă el.

Maimuţoiul se trezi imediat, zburlindu-se, deoarece simţea primejdie în această chemare nocturnă.

— Uită-te, Tug! exclamă Tarzan, arătând spre stele. Uite ochii lui Numa, a lui Sabor, ai Şitei şi ai lui Dango. L-au înconjurat pe Goro şi aşteaptă să sară asupra ei şi să o ucidă. Uite ochii, nasul şi gura lui Goro. Lumina care străluceşte pe faţa ei este lumina focului cel mare pe care l-a făcut ca să-l sperie pe Numa, Dango, Şita şi Sabor. De jur împrejurul ei sunt numai ochi, Tug, îi vezi şi tu! Dar nu se apropie de foc… vezi, sunt puţini ochi aproape de Goro. Le e frică de foc! Numai focul o scapă pe Goro de Numa. Îi vezi Tug? Într-o noapte Numa va fi flămând şi furios şi atunci va sări peste gardul de mărăcini din jurul lui Goro şi nu vom mai avea lumină, după ce Kudu intră în culcuşul său… noaptea va fi neagră ca atunci când Goro este leneşă şi doarme până târziu, sau când rătăceşte ziua prin cer, uitând de jungla ei.

Tug, se uită stupid la cer, apoi la Tarzan. În clipa aceea a căzut un meteor, trăgând o urmă luminoasă pe cer.

— Uite! strigă Tarzan. Goro a aruncat cu o creangă aprinsă în Numa.

Tug începu să mormăie.

— Numa este jos, zise el. Numa nu vânează pe sus pe deasupra copacilor.

Totuşi, privea curios şi cu teamă la stelele luminoase de deasupra lui, ca şi cum le-ar fi văzut pentru prima dată. De fapt, era pentru prima dată când Tug vedea stelele, cu toate că au fost tot timpul pe cer. Pentru Tug, stelele erau ca şi florile cele mai frumoase…; neputându-le mânca, nici nu voia să ştie de ele. A rămas acum neliniştit şi nervos. O bună parte din noapte s-a zbătut în insomnie, uitându-se la stele… la ochii înflăcăraţi ai fiarelor de pradă care-l pândeau pe Goro, la a cărei lumină dansau maimuţele, bătând în tobele lor de pământ.

Dacă Goro va fi mâncat de Numa, nu vor mai putea fi dum-dum-uri. Pe Tug îl copleşi gândul acesta. Se uită cu teamă la Tarzan. De ce era oare

prietenul lui atât de deosebit de ceilalţi din trib? Nimeni dintre toţi pe care i-a cunoscut Tug nu a avut niciodată gânduri atât de ciudate ca ale lui Tarzan. Se scărpină în ceafa şi se întrebă nedumerit dacă Tarzan nu are cumva un duşman primejdios. Apoi îşi aminti încet, printr-o anevoioasă muncă mintală, că Tarzan l-a ajutat mai mult decât oricare altă maimuţă, mai bine chiar decât cei mai puternici şi mai deştepţi maimuţoi din trib.

Tarzan a fost acela care l-a eliberat de la negri, tocmai când el, Tug, credea că Tarzan o vrea pe Tika. Tarzan a fost acela care a salvat viaţa micului „balu". Tot Tarzan a fost acela care a conceput şi a dus la îndeplinire planul de a-l urmări pe răpitorul Tikăi şi a o salva.

Tarzan s-a luptat şi i-a curs sângele de atâtea ori ajutându-l pe Tug, încât acestuia, deşi era numai un maimuţoi brutal, i se întipărise în minte un devotament neţărmurit, pe care nimic nu l-ar fi putut clinti. Prietenia lui pentru Tarzan a devenit un obicei, aproape o tradiţie care avea să dureze, atâta timp cât ar fi trăit şi Tug.

Faţă în faţă însă, nu arăta niciun semn de afecţiune… mârâia la Tarzan după cum mârâia la oricare alt maimuţoi care se apropia prea mult de el când mânca: totuşi, ar fi murit pentru Tarzan.

De data aceasta, Tug era foarte neliniştit şi a adormit, gândindu-se la cuvintele prietenului lui. A doua zi s-a gândit din nou la ele şi apoi fără nicio intenţie de trădare împotriva lui Tarzan. Îi pomeni lui Gunt despre ceea ce-i sugerase în privinţa ochilor care îl înconjurau pe Goro. I-a mâi povestit şi despre posibilitatea că, mai repede sau mai târziu, Numa va ataca luna şi o va devora.

La maimuţe, toate lucrurile mai mari din natură sunt de sex masculin, aşa că şi Goro, fiind cea mai mare făptură nocturnă de pe cer, era pentru ei de sex masculin… Gunt şi-a smuls cu colţii un ghimpe dintr-un deget şi aminti de faptul că Tarzan

a afirmat că copacii vorbesc unii cu alţii. Mai aminti şi despre Goz, care a povestit că l-a văzut dansând singur cu Şita, pantera, la lumina lunii.

Ei nu ştiau că Tarzan a prins fiara cu arcanul şi că a legat-o de un copac, înainte de a coborî şi ţinea să o incite cu săriturile ce le făcea în jurul ei. Alţii au mai declarat că l-au văzut călărind pe ceafa lui Tantor, elefantul.

Au mai amintit şi de faptul că au adus în trib un băiat negru, apoi despre lucrurile misterioase pe care le făcea în ciudata lui vizuină de pe malul mării.

Ei nu au înţeles niciodată rostul cărţilor lui: iar după ce le-a arătat la unul sau doi din trib şi a văzut că nici gravurile de acolo nu-i impresionează, a renunţat să le mai arate ceva.

— Tarzan nu este maimuţă, conchise Gunt. Îl va aduce pe Numa să ne mănânce, după cum îl aduce pe Numa s-o mănânce pe Goro. Să-l omoram mai bine.

— Să-l omorâţi pe Tarzan? Mai întâi trebuie să mă omorâţi pe mine, a zis el ameninţător şi a pornit în căutarea hranei.

Au mai venit şi alţi maimuţoi să mărească numărul acelora care complotau. S-au gândit la multe lucruri pe care le-a făcut Tarzan… lucruri pe care maimuţele nu puteau şi nici nu aveau cum să le înţeleagă.

Gunt şi-a exprimat din nou opinia că Tarmangani, maimuţa cea albă, trebuie ucisă, iar ceilalţi, cuprinşi de groază din cauza poveştilor pe care le-au auzit şi socotind că Tarzan plănuieşte să o ucidă pe Goro, au primit propunerea cu mârâituri de aprobare.

Printre ei era şi Tika, ascultând cu amândouă urechile, dar nu ridică vocea să aprobe acest plan, nici să-l combată. Se zburli numai şi-şi rânji colţii, după care porni să-l caute pe Tarzan. Dar nu l-a putut găsi, pentru că el cutreiera jungla prea departe de trib.

L-a găsit pe Tug, căruia i-a povestit ce plănuiesc ceilalţi, iar marele maimuţoi a început să bată pământul furios cu picioarele şi să răcnească îngrozitor de ciudă. Ochii lui injectaţi de sânge străluceau de mânie, buza de sus i s-a rânjit teribil, lăsând să se vadă colţii fioroşi, iar părul de pe şira spinării îi stătea ţeapăn.

Un iepuraş trecu repede prin luminiş, iar Tug s-a repezit după el. Părea că a uitat într-o clipă totul şi că i-a trecut supărarea împotriva duşmanilor prietenului său… Câţiva kilometri mai departe, Tarzan se legăna pe ceafa lată a lui Tantor, elefantul. Îl scărpina uşor pe sub una din urechile lui mari, cu vârful unui băţ şi-i vorbea enormului pachiderm despre tot ce-i trecea prin cap.

Tantor înţelegea foarte puţin, poate chiar nimic din tot ce-i spunea, însă ştia să asculte. Se legăna într-o parte şi în alta, petrecând în compania prietenului său, prieten pe care îl iubea.

Numa a prins din aer mirosul de om şi pândea cu îndemânare până a ajuns să-şi vadă prada pe ceafa enormului animal cu colţii de fildeş. Le-a întors atunci spetele mârâind şi a pornit în căutarea altei prăzi, prin locuri mai potrivite.

Elefantul a simţit şi el mirosul de leu, adus până la nările sale de adierea unui vânt şi ridicându-şi trompa a scos câteva note puternice de protestare. Tarzan s-a întins alene pe spate, în toată lungimea lui pe pielea groasă care-l fascina. Muştele îi mişunau în jurul feţei, dar el le arunca cu o crenguţă stufoasă.

— Tantor, îi zice el, ce bine e să trăieşti! Ce bine este să stai la umbra răcoroasă! Ce bine este să priveşti verdeaţa copacilor şi culorile luminoase ale florilor… să priveşti la tot ce Dumnezeu a pus în lume pentru noi. El e foarte bun cu noi, Tantor! El ţi-a dat frunze şi coajă fragedă şi iarba, suculentă de mâncat, mie mi l-a dat pe Bara, pe Horta şi pe Pisah, fructele, nucile şi rădăcinile. El prevede şi procură fiecăruia hrana care îi place mai

mult. Tot ceea ce ne cere este să fim destul de tari şi de isteţi să o putem lua de unde este. Da, Tantor, e bine să trăieşti. Nu mi-ar plăcea să mor.

Tantor a scos un sunet uşor din gâtul lui şi şi-a întors trompa în sus, ca să poată mângâia obrazul omului din.. Spinarea lui cu vârful lungului său nas.

— Tantor, zise Tarzan după puţină vreme. Întoarce-te şi caută-ţi hrana în direcţia tribului lui Ciuk, maimuţoiul cel mare, aşa ca Tarzan să poată merge acasă călare pe ceafa ta groasă, fără să se ostenească.

Colosul s-a întors şi a pornit încet de-a lungul unei cărări late pe sub o boltă de crengi de copaci, oprindu-se uneori să culeagă vreo crenguţă fragedă, sau să jupoaie coaja de pe vreun copac din drumul său.

Tarzan s-a întins cu faţa în jos pe spatele animalului, cu câte un picior atârnând de fiecare parte, capul sprijinit în palme şi coatele rezemate de ceafa groasă a pachidermului. Şi-au continuat în felul acesta, încet, drumul către poiana în care se aduna tribul.

Tocmai când ajungeau la trib dinspre nord, o altă făptură ajungea acolo dinspre sud: un războinic negru vânjos şi bine făcut, care păşea cu grijă prin junglă, cu fiecare simţ încordat împotriva multelor primejdii ce l-ar fi putut ameninţa în drum. Totuşi, trecu pe lângă santinela cea mai de la sud, care s-a postat într-un copac înalt, de unde putea să vadă departe în lungul cărării.

Maimuţoiul l-a lăsat pe Gomangani să treacă neatins, pentru că l-a văzut singur, dar îndată ce războinicul a pătruns în poiană, s-a auzit din urma lui un „Kriiig”, urmat imediat de un cor de strigăte din toate direcţiile, ca răspuns la alarma dată de camaradul lor.

Negrul s-a oprit de la primul strigăt şi s-a uitat în jurul lui. Nu a putut vedea pe nimeni, dar a recunoscut vocea oamenilor păroşi din copaci, de

care el şi neamul lui se fereau, nu numai din cauza puterii şi ferocităţii acestor fiinţe sălbatice, dar şi din cauza unei groaze superstiţioase produsă de înfăţişarea aproape omenească a acestor maimuţe.

Dar Bant nu era laş. Le auzi pe maimuţe peste tot în jurul său şi ştiu, că scăparea este probabil, imposibilă. Totuşi, s-a oprit cu suliţa pregătită în mână iar pe buze îi tremură un strigăt de război. Îşi va vinde scump viaţa, Bant!

Tarzan şi Tantor erau la o distanţă foarte mică când răsună în tăcerea junglei primul strigăt al maimuţelor.

Voinicul nostru a sărit ca fulgerul din spinarea elefantului într-un copac din apropiere, pornind în direcţia luminişului înainte de a se fi stins ecoul primului „Kriiig". Cum a ajuns acolo, a văzut vreo zece maimuţoi dând ocol unui singur Gomangani.

Scoţând un strigăt ce ţi-ar fi îngheţat sângele, Tarzan s-a repezit la atac. Îi ura pe negri mai mult decât pe maimuţe şi acum avea prilej să ucidă piept la piept. Dar ce a făcut oare acest Gomangani? A ucis pe cineva din trib? Îl întrebă pe cel mai aproape maimuţoi.

— Nu, a răspuns acesta. Gomangani nu a făcut rău nimănui. Goz, fiind de pază l-a văzut trecând prin junglă şi a înştiinţat tribul… atâta tot.

Tarzan a trecut prin cercul de maimuţoi; dintre care niciunul nu s-a montat îndeajuns pentru atac şi a ajuns destul de aproape ca să-l poată vedea bine pe negru. L-a recunoscut imediat.

Abia în noaptea precedentă l-a văzut înfruntând ochii din întuneric, pe când tovarăşii lui se tăvăleau la pământ, prea îngroziţi ca să se apere măcar. Iată deci, un om curajos, iar Tarzan avea o mare admiraţie pentru temerari.

Nici chiar ura sa faţă de negri nu era o pasiune atât de covârşitoare ca admiraţia sa pentru curaj.

Ar fi avut o mare plăcere să se lupte cu vreun războinic negru, oricând, dar pe acesta nu voia să-l omoare… simţea în mod vag, că omul acesta şi-a

câştigat dreptul la viaţă prin apărarea din noaptea trecută…; dar, nici primejdia înfruntată de acest războinic singuratic nu-i scăpă din vedere lui Tarzan. S-a întors către maimuţe şi le-a zis:

— Întoarceţi-vă la hrana voastră. Lăsaţi-l pe acest Gomangani să-şi vadă de drum în pace! El nu ne-a făcut niciun rău, iar noaptea trecută l-am văzut luptându-se singur în junglă cu Sabor şi Numa, servindu-se doar de foc. Este un om curajos. Pentru ce să ucidem pe cineva care este brav şi nu ne-a făcut niciun rău? Lăsaţi-l în pace!

Maimuţele mormăită. Nu le plăcea deloc planul lui Tarzan.

— Ucide-l pe Gomangani! strigă una.

— Da, răcni alta, să-i ucidem pe Gomangani şi pe Tarmangani deodată!

— Ucide-ţi maimuţa albă! ţipă Goz. Nu-i deloc maimuţă ci tot un Gomangani cu pielea albă.

— Ucideţi-l pe Tarzan! răcnea Gunt. Ucide! Ucide! Ucide!

Maimuţoii, erau incitaţi acum până la nebunia de a ucide, dar mai mult contra lui Tarzan decât a negrului. Atunci o matahală păroasă a trecut printre ei. Îmbrâncindu-i pe aceia cu care a venit în contact, după cum un om mare ar împrăştia nişte copii. Era Tug… enormul şi sălbaticul Tug.

— Cine spune „Ucideţi pe Tarzan”? întrebă el. Cine îl ucide pe Tarzan, trebuie să-l ucidă şi pe Tug. Cine îl poate ucide pe Tug? Tug îi va sfâşia intestinele şi le va da de mâncare lui Dango.

— Vă putem ucide pe toţi, răspunse Gunt. Noi suntem mai mulţi şi voi mai puţini.

Avea dreptate. Tarzan ştia că Gunt are dreptate. Acest lucru îl ştia şi Tug, dar niciunul nu voia să admită o asemenea posibilitate. Nu intra în obiceiul maimuţoilor.

— Eu sunt Tarzan! strigă voinicul nostru. Sunt Tarzan. Mare vânător, mare luptător. În toată jungla nu există altul mai mare decât Tarzan.

Atunci, unul câte unul, maimuţoii adversari au povestit virtuţile şi vitejia lor. În timpul acesta combatanţii se apropiau tot mai mult unii de alţii. Aşa se incită maimuţoii până ajung să poată începe lupta pe viaţă şi pe moarte.

Gunt a venit ţeapăn pe picioare până aproape de Tarzan şi l-a mirosit cu colţii rânjiţi. Tarzan a scos un mormăit, surd, ameninţător. Ei ar fi repetat această tactică de zece-douăsprezece ori, dar mai curând sau mai târziu un maimuţoi s-ar fi încăierat cu altul, după care întreaga ceată ar fi început sfâşierea prăzii.

Bant, negrul, a rămas cu ochii mari, minunându-se, când l-a văzut pe Tarzan apropiindu-se printre maimuţe. A auzit destule despre acest demon care umbla cu oamenii păroşi din copaci, dar nu l-a văzut niciodată la lumina zilei. Îl cunoştea destul de bine după descrierea acelor care l-au văzut şi pentru că l-au zărit de câteva ori cu prilejul intrării lui în satul negrilor, noaptea numai, când le făcea una dintre afurisitele lui farse.

Desigur că Bant nu putea înţelege nimic din ceea ce se discuta între Tarzan şi maimuţe, dar l-a văzut împreună cu unul dintre cei mai mari maimuţoi, certându-se parcă cu restul tribului.

I-a văzut pe amândoi stând cu spatele între el şi ceilalţi maimuţoi, aşa că îşi închipui, cu toate că i se părea de necrezut, că ei l-ar fi apărat. Ştia că Tarzan l-a lăsat într-un rând în viaţă pe Mong şi că i-a ajutat pe Tib şi pe Mome, mama acestuia.

Deci, nu era imposibil să-l ajute şi pe Bant, dar cum era să facă aceasta, Bant nu avea nici cea mai mică idee, iar de fapt Tarzan nu avea idee despre aceasta, deoarece forţele ce i se opuneau erau prea mari ca să i le poată dovedi, nici chiar el însuşi nu putea găsi o soluţie.

Gunt şi ceilalţi îi împingeau încet pe Tug şi pe Tarzan înapoi spre Bant. Voinicul nostru şi-a amintit de vorbele pe care le-a spus lui Tantor cu puţin mai înainte:

— Da, Tantor, e bine să trăieşti. Mi-ar părea rău să mor!

Şi acum ştia că nu avea mult până să moară, deoarece furia maimuţelor creştea repede contra lui. Cei mai mulţi l-au urât întotdeauna şi toţi, fără excepţie, se fereau de el. Îl ştiau că este altfel.

Tarzan era conştient de aceasta şi se bucura că este altfel, că este OM, a învăţat aceasta din cartea lui cu gravuri şi se simţea mândru de această distincţie. După puţin, va fi totuşi, om mort.

Gunt se pregătea de atac. Tarzan cunoştea semnele. Ştia că restul tribului va ataca odată cu Gunt şi atunci totul se va termina repede. În verdeaţă pe partea cealaltă a poienii, se mişca ceva.

Tarzan a văzut mişcarea tocmai în clipa în care Gunt, cu un răcnet sălbatic, sărea înainte. Tarzan a scos din buze un sunet ciudat şi s-a încordat ca să întâmpine atacul.

Tug se încordă şi el, iar Bant, încredinţat acum că aceştia doi se luptau pentru el, îşi pregăti suliţa şi a sărit între amândoi, ca să primească şi el izbirea primului atac al inamicului.

În acelaşi timp a apărut în poiană, în spatele maimuţoilor, un colos elefant, care, cu trompa în sus, scotea sunete îngrozitoare, la auzul cărora maimuţoii s-au răspândit ca puii de potârniche, căutându-şi scăparea prin copacii din jur. Tug a fugit cu ei.

Numai Tarzan şi Bant au rămas în loc. Acesta din urmă îşi părăsi poziţia, pentru că au văzut că nici demonul nu a fugit şi pentru că avea curajul să înfrunte o moarte sigură şi îngrozitoare, alături de acela care, după toate aparenţele, a înfruntat moartea pentru el.

Dar a rămas foarte surprins, când a văzut puternicul elefant oprindu-se brusc în faţa omului şi mângâindu-l cu trompa lui cea lungă. Tarzan s-a întors spre negru.

— Du-te! i-a zis în limba maimuţelor, arătând cu mâna în direcţia satului lui Mong.

Bant, deşi nu i-a înţeles vorba, a priceput gestul şi nu a pierdut vreme multă ca să asculte de ceea ce i s-a poruncit. Tarzan s-a uitat după el până a dispărut. Ştia că maimuţele nu îl vor urmări. După aceea s-a adresat elefantului:

— Ridică-mă! Tarzan se duce la culcuşul său de lângă apa cea mare! strigă el adresându-se maimuţelor din copaci. Sunteţi toţi, în afară de Tug şi de Tika, mai proşti decât Manu. Tug şi Tika pot veni să mă vadă, dar ceilalţi să nu cumva să îndrăznească! Tarzan a isprăvit cu tribul lui Ciuk.

După aceea l-a împins la drum, cu călcâiul, pe Tantor, iar animalul docil, a traversat câmpia sub privirile maimuţoilor, până ce a dispărut în desişul junglei.

Înainte de a se înnopta, în aceeaşi zi, Tug l-a ucis pe Gunt, provocând o ceartă cu el din cauza atacului asupra lui Tarzan.

O lună de zile tribul nu mai văzu şi nu mai auzi nimic despre Tarzan. Probabil că mulţi nici nu se mai gândeau la el, dar erau printre ei care îi simţeau lipsa mai mult decât îşi închipuia Tarzan. Adeseori, Tug şi Tika doreau ca el să vină înapoi, iar Tug s-a hotărât de zece ori să se ducă să-l viziteze la vizuina lui de lângă mare, dar era împiedicat când de o împrejurare, când de alta.

Într-o noapte, pe când Tug stătea întins, fără să doarmă şi se uita la cerul înstelat şi-a amintit lucrurile ciudate ce i le-a spus Tarzan: că punctele luminoase erau ochii mâncătorilor de oameni, aşteptând în întunericul junglei, de pe cer, să sară asupra lui Goro, luna şi să o devoreze. Cu cât se gândea mai mult la aceasta, cu atât neliniştea îi sporea. Şi atunci s-a petrecut un fapt foarte ciudat.

Chiar pe când Tug se uita la Goro, a văzut că dispare o bucăţică din marginea acesteia, ca şi cum cineva ar fi ros din ea.

Tot mai largă şi mai largă devenea gaura din coastele lui Goro. Tug a sărit în picioare, lansând un răcnet puternic. Apoi „Kriiig”-urile sale disperate i-a adus spre el pe maimuţoii îngroziţi şi clănţănind din dinţi.

— Priviţi! Le-a strigat Tug, arătându-le luna. Priviţi! S-a întâmplat după cum a spus Tarzan. Numa a sărit printre copaci şi acum o devorează pe Goro. Voi l-aţi ocărât şi l-aţi gonit din trib, dar abia acum vedeţi cât de înţelept a fost. Să se ducă unul dintre aceia care îl urau pe Tarzan. S-o ajute pe Goro. Vedeţi ochii prin junglă, peste tot, în jurul lui Goro? Este în mare primejdie şi nimeni dintre voi nu o poate scăpa… nimeni, numai Tarzan. Goro va fi în curând devorată de Numa şi nu vom mai avea lumină după ce Kudu se culcă. Cum vom mai putea dansa dum-dum fără lumina lui Goro?

Maimuţoii tremurau şi scânceau. Oricare manifestare a puterilor naturii îi umplea de groază, pentru că nu puteau să o înţeleagă.

— Duceţi-vă şi aduceţi-l pe Tarzan! strigă unul.

— Tarzan, aduceţi-l pe Tarzan! Au începu să strige cu toţii.

— Da, da, Tarzan! El o va scăpa pe Goro. Dar cine se va duce noaptea prin întuneric să îl aducă?

— Eu mă voi duce, se oferi Tug.

Şi, zicând acestea, curajosul maimuţoi porni prin întunericul aproape de nepătruns al junglei, spre cabina cea mică de lângă golf.

În acest timp, tribul aştepta, urmărind devorarea înceată a lunii. Numa a mâncat până acum o mare bucată semicirculară. Desigur că Goro va fi mâncat cu totul înainte de a se întoarce Kudu.

Maimuţele se cutremurau la gândul că noaptea vor fi totdeauna în întuneric. Nici nu puteau să doarmă de aceste gânduri. Se mişcau fără odihnă de colo până colo, printre crengile copacilor, privind la Numa de pe cer şi la ospăţul sinistru al acestuia şi trăgând cu urechea, să audă întoarcerea lui Tug. Împreună cu Tarzan.

Goro era aproape mâncat cu totul când maimuţoii au auzit trosnind crengile copacilor pe unde soseau cei doi inşi atât de aşteptaţi. După puţin au apărut amândoi.

Voinicul nostru nu şi-a pierdut vremea cu vorbe zadarnice. Într-o mână ţinea arcul, iar la spate îi atârna tolba cu săgeţi… săgeţi otrăvite furate din satul negrilor, odată cu arcul.

S-a urcat imediat într-unul din cei mai înalţi copaci, sus de tot. Aproape de vârf, până acolo unde crengile abia îi mai susţineau greutatea. De aici avea o imagine limpede a cerului.

A văzut-o pe Goro şi bucata cea mare mâncată de Numa. Ridicându-şi faţa spre lună, a lansat cel mai înfricoşător strigăt de provocare pe care l-a scos vreodată. Slab şi foarte de departe se auzi răcnetele unui leu răspunzându-i. Maimuţoii s-au cutremurat. Numa din cer i-a răspuns lui Tarzan.

Tarzan a pus o săgeată în arc şi întinzând coarda, a tras în inima lui Numa, acolo unde acesta se afla, în cer, devorând-o pe Goro. S-a auzit un zbârnâit puternic când săgeata a fost slobozită spre cerul întunecos.

Tarzan a aruncat una după alta mai multe săgeţi, răcnind de fiecare dată. În timp ce maimuţoii din tribul lui Ciuk şedeau ghem la un loc, tremurând de groază. În sfârşit se auzi un strigăt din partea lui Tug.

— Uite! Uite! strigă el. Numa este ucis. Tarzan l-a ucis pe Numa. Vedeţi? Goro iese din stomacul lui Numa.

Şi chiar aşa, luna începea să iasă gradat din ceea ce ar fi mâncat-o: fie Numa. Leul, fie umbra pământului. Dar, dacă ar fi încercat cineva să convingă vreo maimuţă din tribul lui Ciuk că a fost altcineva şi nu Numa, acela care aproape devorase cu totul pe Goro, sau că altceva, nu Tarzan, l-a salvat de la moarte pe acest zeu strălucitor al riturilor lor misterioase, ar fi avut destul de

îndurat… poate chiar o luptă cu maimuţa respectivă.

Iată cum s-a întors Tarzan la maimuţele din tribul Ciuk, iar prin reîntoarcerea lui a făcut un pas mare către conducerea tribului pe care, în cele din urmă şi-a asumat-o. Maimuţele privindu-l, de acum încolo, ca pe o fiinţă cu mult superioară lor. Însă în tot tribul, exista o singură făptură care nu credea deloc în legenda salvării atât de miraculos a lui Goro. Această făptură oricât de curios ar părea, era Tarzan.

Am văzut apoi, apărând în calea vieţii lui Tarzan pe frumoasa Jane Porter şi am fost martori la peripeţiile prin care au trecut datorită puternicului sentiment de iubire pe care-l simţea pentru ea.

Iar, dacă astăzi mai trăieşte şi vom găsi vrednice de povestit episoadele cărora le-a fost erou, o vom face, mai târziu, din dorinţa de a produce plăcere admiratorilor lui.

SFÂRŞIT

TARZAN NEÎMBLÂNZITUL

Sau

SALONUL NEBUNIEI

1920

CAPITOLUL I — Jaf şi omor

Printr-o pădure întunecoasă din Africa de Sud-Est, înainta anevoios o trupă de soldaţi negri al căror comandant, căpitanul Schneider, abia mergea de oboseală; iar din cauza căldurii, broboanele de sudoare de pe frunte i se prelingeau pe obraji şi gât.

Alături de căpitan păşea un locotenent, iar sublocotenentul Von Goss venea din urmă, cu o mână de soldaţi, forţele principale, grăbind la drum un grup de cărăuşi, care, deşi aproape morţi de osteneală, erau loviţi necontenit, când cu patul carabinelor, când cu vârful ascuţit al baionetelor. Negăsindu-se niciun cărăuş în apropierea căpitanului, acesta îşi răcorea furia pe soldaţi, dar cu multă atenţie, fiindcă ei erau înarmaţi, iar cei

trei ofiţeri albi se găseau singuri cu atâţia negri în inima Africii.

Mai bine de jumătate din companie mergea înaintea căpitanului şi a locotenentului său; iar restul în urma lor.

Astfel, găsindu-se la mijloc, cei doi ofiţeri micşoraseră primejdiile acelei jungle sălbatice.

În fruntea coloanei, legaţi împreună de gât cu un lanţ gros, se aflau doi negri sălbatici, aproape goi. Erau călăuzele indigene, impuse în serviciul zisei „Kultur" germane, ale cărei urme se vedeau cu prisosinţă în numeroasele răni şi vânătăi de pe corpul lor.

Astfel, până şi în întunecimea Africii, lumina civilizaţiei germane începea să se reflecte asupra sărmanilor indigeni, după cum, cam tot pe aceeaşi vreme, în toamna anului 1914, se revărsase cu atâta strălucire asupra blândei Belgii.

E adevărat, călăuzele s-au rătăcit împreună cu toată compania, dar acest lucru se întâmpla mai tuturor călăuzelor africane. Pentru căpitanul Schneider, însă, nu avea nicio importanţă faptul că pierderea drumului a survenit în urma relei-voinţe a călăuzelor sau din neştiinţa lor. Îi era destul să ştie că s-a rătăcit în sălbăticiile Africii şi că avea la îndemână fiinţe omeneşti, mai slabe decât el, pe care le putea supune diferitelor torturi.

Faptul că nu i-a omorât imediat se datora, în parte, unei urme de speranţă că vor găsi drumul, scoţându-i din jungla în care se găseau acum, iar, pe de altă parte, faptului că, atâta timp cât mai trăiau, avea prilejul să-i pedepsească.

Sărmanele fiinţe, sperând că vor da din întâmplare peste drumul adevărat, susţineau din toate puterile că ştiu drumul şi nu se rătăciseră, aşa că ei continuau să meargă pe o cărare veche, scobită de uzul a nenumărate animale, probabil în curs de secole.

Pe aici era drumul lui Tantor, elefantul, când se ducea să se adape. Tot pe aici umbla şi Buto,

rinocerul, în timp ce noaptea, animalele de pradă păşeau uşor, aproape fără zgomot, pe dedesubtul ghirlandelor făcute de crengile încolăcite ale copacilor dintr-o parte în alta, ducându-se spre câmpia întinsă din marginea junglei, unde găseau prada mai uşor.

Iar, când călăuzele au ajuns la marginea acestei câmpii, care s-a ivit pe neaşteptate înaintea lor, căpitanul scoase un suspin adânc de uşurare, pentru că, după atâtea zile de rătăcire fără nădejde printr-o junglă aproape de nepătruns, priveliştea întinsă de ierburi clătinate de vânt, împestriţată în unele locuri de câte un copac sau doi, iar la distanţă o linie verde şerpuind printre tufişuri, ce indicau o apă curgătoare, îi părea europeanului un adevărat paradis.

Un zâmbet de satisfacţie a apărut pe buzele neamţului şi, ducând binoclul la ochi, a cercetat întreaga câmpie cu minuţiozitate, până când s-a oprit deasupra unor clădiri de pe lângă marginea înverzită a râului.

— Avem noroc, zise Schneider tovarăşului său. Vezi ce-i acolo?

Locotenentul, care privea şi el cu binoclul, a îndreptat lentilele în direcţia arătată, până când a văzut şi el priveliştea ce a atras atenţia superiorului.

— Da, zise el. Văd o fermă engleză. Trebuie să fie a lui Greystoke, pentru că alta nu mai este în această parte a Africii engleze de răsărit. Ne-a ajutat Dumnezeu, domnule căpitan.

— Eu cred că l-am descoperit cu mult mai repede ca el să fi aflat că ţara lui şi a noastră sunt în război. Acum o să simtă şi el mâna de fier a Germaniei.

— Să sperăm că este acasă, a zis locotenentul, ca să-l putem lua cu noi, când vom raporta lui Kraut la Nairobi, iar căpitanul Fritz Schneider va fi recompensat când îl va aduce pe faimosul Tarzan.

Schneider îşi umflă pieptul de mândrie.

— Ai dreptate, prietene, zise el. Ba încă la amândoi o să ne meargă bine; numai că va trebui să alergăm după generalul Kraut până să-l ajungem, atât de repede se retrag englezii cu armata lor caraghioasă.

În sfârşit, mica trupă de soldaţi negri cu cei trei ofiţeri albi ai lor, au pornit veseli la drum, spre reşedinţa lui John Clayton, lord de Greystoke, dar pe căpitan îl aştepta o dezamăgire, pentru că nici Tarzan, nici fiul său nu erau acasă.

Lady Jane, neştiind că Germania şi Anglia sunt în război, i-a primit cât se poate de ospitalier pe ofiţeri, dând dispoziţii credincioşilor ei Waziri să prepare o cină dintre cele mai festive şi bogate pentru soldaţii inamici.

Din partea de răsărit, de la o distanţă foarte mare, Tarzan venea cu mare viteză dinspre Nairobi către ferma sa. A aflat acolo despre izbucnirea războiului mondial şi, gândindu-se la o posibilă invazie a Africii engleze de Est de către germani, se grăbea să ajungă mai curând acasă pentru a îşi putea transporta soţia într-un loc unde ar fi fost în mai multă siguranţă.

Avea cu el şi vreo douăzeci de războinici negri ca abanosul, dar i se părea că ei merg prea încet prin junglă, cu toată obişnuinţa unor astfel de călătorii.

De multe ori, când era nevoie, se dezbrăca tot atât de uşor de pojghiţa subţire de civilizaţie, ca şi de hainele sale, simbolul acestei civilizaţii putând să se transforme, într-o clipă, din englezul nobil, civilizat şi cu maniere distinse, în sălbaticul aproape gol de mai înainte, care cutreiera pădurile africane.

Soţia lui era în primejdie!? Iată singurul gând care îl stăpânea. Ea nu mai era pentru el acum lady Jane Greystoke, ci mai curând femeia pe care o câştigase prin forţa muşchilor săi de oţel şi pe care trebuia să o ţină şi să o apere cu ajutorul aceluiaşi armament de luptă.

Iar acela care sărea repede din creangă în creangă prin pădurea încâlcită, sau alerga cu paşi repezi prin poienile ce le întâlnea în cale, nu mai arăta acum ca un membru al Camerei lorzilor, ci, mai degrabă ca o maimuţă dintre cele mai mari, antropoide. Avea numai un scop, care-i înăbuşea orice gând de oboseală sau primejdie.

Manu, maimuţa mică din vârful copacilor, l-a văzut trecând şi a început să vorbească în limba ei. De mult nu l-a mai văzut Manu pe marele Tarmangani trecând gol prin junglă. Acum Manu era bătrân, cu părul cărunt şi barba lungă, dar în ochii lui aproape stinşi a lucit flacăra amintirii vremurilor când Tarzan domnea ca suprem, stăpânitor al junglei peste toate vietăţile care călcau iarba crescută printre copacii seculari.

Chiar Numa, leul, ascuns în timpul zilei lângă prada pe care a reuşit s-o prindă cu o noapte mai înainte, a clipit din ochii săi galbeni şi a zvâcnit din vârful cozii sale, când l-a ajuns mirosul vechiului său duşman.

Dar şi Tarzan a simţit mirosul lui Numa şi a lui Manu, ca şi a oricărei alte fiare din junglă, cu toată graba lui în drumul său către apus. Timpul scurt pe care l-a petrecut în societatea engleză nu i-a alterat nici cea mai mică părticică din minunatele facultăţi ale simţurilor sale. Nările l-au avertizat despre prezenţa lui Numa, cu mult mai înainte ca regele animalelor să-şi fi dat seama că Tarzan trece pe acolo.

L-a auzit nu numai pe zgomotosul Manu, ci chiar şi foşnetul tufişului prin care a trecut Sita, leopardul, înainte ca aceste animale atât de agere să îi fi simţit prezenţa.

Dar, oricât de acute erau simţurile lui Tarzan, oricât de repede înainta prin ţara sălbatică pe care o considera ca o patrie, oricât de puternici îi erau muşchii ce îl purtau, totuşi, nu era decât un muritor ca toată lumea… Timpul şi spaţiul îl apăsau cu puterile lor inexorabile; dar nici Tarzan nu era

omul care să nu-şi dea seama perfect de toate acestea. Singurul necaz ce-l avea era că nu poate călători cu viteza gândului şi kilometri lungi şi obositori care se întindeau înaintea lui necesitau ore de eforturi fără odihnă, până când să sară de pe ultima creangă de la marginea junglei în câmpia deschisă de unde se vedea ţinta pe care o căuta.

Zile întregi au fost necesare ca să parcurgă acest drum, chiar dacă noaptea nu se odihnea decât numai câteva ore, iar căutarea hranei a lăsat-o în sarcina norocului. Dacă Wappi, antilopa, sau Horta, mistreţul, se întâmpla să îi iasă înainte când era flămând mânca şi el, zăbovind numai cât era necesar pentru uciderea pradei şi tăierea unei bucăţi de carne din ea.

În cele din urmă, lunga lui călătorie s-a apropiat de sfârşit, ajungând la ultima şuviţă de pădure deasă ce mărginea moşia sa spre răsărit. După ce a străbătut-o şi pe aceasta şi a ajuns la marginea câmpiei, şi-a îndreptat privirile peste ţinuturile sale întinse, spre casă.

Dar de la prima privire ochii i s-au îngustat şi muşchii i s-au încordat. Chiar de la această distanţă enormă el a putut să vadă că lucrurile nu sunt în deplină ordine. Un fir subţire de fum s-a ridicat din dreapta locuinţei, din locul unde au fost hambarele. Acum acestea nu mai existau, iar de pe hornul locuinţei, de unde ar fi trebuit să iasă fum, nu mai ieşea nimic.

Tarzan a pornit atunci la drum din nou, de astă dată cu o viteză şi mai mare, împins de o teamă neânţeleasă, produsă mai mult de intuiţie, decât de judecată. Întocmai ca fiarele, Tarzan, părea că posedă al şaselea simţ. Cu mult înainte de a fi ajuns la conacul moşiei, şi-a zugrăvit exact în minte priveliştea care avea să-i întâmpine ochii.

Frumoasa sa locuinţă era acum tăcută şi pustie. Mormane de ruine fumegânde arătau numai locul unde au fost hambarele mari ale moşiei. Din colibele de lut acoperite cu stuf ale muncitorilor

săi nu se vedea nicio urmă. Din unele locuri, se înălţa câte un vultur, zburând în cercuri mari pe deasupra stârvurilor de animale şi oameni.

În cele din urmă, pătruns de o groază cum nu a mai avut prilejul să o simtă până atunci, a făcut un efort şi a intrat în casă. Priveliştea care i-a întâmpinat ochii a făcut să explodeze negura urii şi răzbunării, deoarece, crucificat pe zidul odăii de primire, era Wasimbu, fiul uriaş al credinciosului Muviro, care de mai mult de un an a fost protectorul lady-ei Jane.

Mobila odăii răsturnată şi sfărâmată, lacurile de sânge uscat de pe pardoseală, precum şi urmele lăsate pe ziduri şi uşi de mâini însângerate, arătau destul de limpede lupta crâncenă ce trebuie să se fi desfăşurat în încăperea îngustă a acelui apartament. Răsturnat peste pian, zăcea cadavrul unui alt războinic negru, în timp ce, la uşa budoarului lady-ei Jane, mai zăceau ucişi alţi trei din grupul credincioşilor lordului de Greystoke.

Uşa acestei odăi era închisă. Tarzan, cu privirea vagă, cu umerii lăsaţi în jos, stătea nemişcat şi mut, privind cadrul neanimat al uşii, care-i ascundea un secret oribil, pe care nici nu îndrăznea să şi-l închipuie.

Încet, cu picioarele ca plumbul, a înaintat până la uşă. A întins mâna căutând o clanţă. Aici a mai stat un timp neclinitit. Apoi, cu un gest de răzvrătire, şi-a îndreptat uriaşa statură şi cu umerii lăsaţi pe spate, cu capul sus, fără frică, a împins uşa şi a păşit peste pragul odăii care ascundea amintirile celor mai scumpe momente din viaţa sa. Iar, după ce a traversat-o, nicio schimbare nu s-a ivit în expresia posomorâtă a figurii sale, când, s-a oprit lângă pat, în faţa trupului neânsufleţit al femeii ce zăcea acolo, cu faţa în jos, nemişcată şi tăcută acum, dar pe care el a lăsat-o plină de viaţă, tinereţe şi iubire.

Nicio lacrimă nu a apărut sub genele lui Tarzan, dar numai Dumnezeu ar fi putut să ştie gândurile

care treceau prin creierul lui încă sălbatic. Multă vreme a rămas acolo, cu ochii aţintiţi asupra cadavrului carbonizat în aşa mod încât nu mai era de recunoscut. În cele din urmă, însă, s-a aplecat şi l-a ridicat în braţe şi când l-a întors pe partea cealalată a văzut cât de oribilă i-a fost moartea, simţind în clipa aceea cea mai profundă durere amestecată cu ură.

Nu a avut nevoie nici de dovada unei arme germane sfărâmate pe care a găsit-o în odaia din afară, nici de şapca soldăţească plină de sânge aruncată pe jos, ca să ştie cine au fost cei care au comis acea crimă îngrozitoare şi inutilă.

A avut şi un momet de speranţă zadarnică, îndoiala că identitatea cadavrului nu ar fi a soţiei sale, dar, după ce a descoperit inelele de pe degetele ei, s-a stins şi ultima rază de nădejde ce i-a licărit o clipă.

Dar, fără a-şi manifesta durerea într-un alt mod decât prin tăcere şi veneraţie, a îngropat trupul carbonizat în grădina de trandafiri, mândria lady-ei Jane Clayton, iar alături pe războinicii negri care şi-au dat viaţa atât de zadarnic pentru apărarea stăpânei lor.

În altă parte a curţii, a descoperit mai multe gropi şi s-a decis imediat să caute acolo proba decisivă a identităţii adevăraţilor înfăptuitori ai atrocităţilor comise în lipsa lui.

A dezgropat, deci, cadavrele a vreo doisprezece ascaris germani şi a găsit pe uniformele lor semnalmentele companiei şi ale regimentului cărora aparţineau. Era destul pentru el, sigur că, înarmat cu aceste indicii, îi va descoperi cu uşurinţă pe ofiţerii albi ce i-au condus pe negri.

S-a întors în grădina de trandafiri, unde iarba şi florile erau călcate în picioare de huni şi vandali şi s-a oprit cu capul aplecat lângă mormântul aceleia care i-a fost mai dragă decât orice pe lume, luându-şi astfel de la ea un ultim adio. Când soarele a început să coboare la orizont, în spatele

pădurilor gigante de la apus, a plecat pe urmele încă distincte lăsate de Hauptmann Fritz Schneider şi compania sa.

Suferinţa lui, o suferinţă mută, nu era prin aceasta mai puţin sfâşietoare. La început, durerea intensă i-a amorţit orice altă facultate a gândirii… Creierul său a fost copleşit, în aşa măsură de această calamitate, încât nu mai reacţiona decât la o singură idee, care îl obseda: E moartă! E moartă! E moartă! Fraza aceea izbea ca un ciocan în creierul său, cu o monotonie care îi producea o durere surdă… Cu toate acestea, picioarele îl duceau mecanic pe urma ucigaşilor, în timp ce, în subconştient, fiecare simţ îi era încordat pentru preântâmpinarea primejdiilor mereu prezente ale junglei ecuatoriale.

Dar, puţin câte puţin, chinurile sale s-au manifestat printr-o emoţie, atât de reală şi de tangibilă, încât părea un tovarăş care mergea alături de el. Era „Ura” — ce i-a adus, într-o măsură oarecare alinare, pentru că era o ură sublimă, care îl înnobila… ura atâtor milioane de oameni din lumea întreagă faţă de nemţi şi ţara lor.

Bineânţeles, ura lui se concentra numai asupra ucigaşilor soţiei sale, dar cuprindea tot ce era german, fie însufleţit, fie neânsufleţit. Iar, când gândul acesta a ajuns să-l stăpânească cu totul, şi-a întors faţa spre Goro, luna, şi cu mâna ridicată i-a blestemat pe autorii crimei îngrozitoare care s-a comis în absenţa lui de la fermă; i-a mai blestemat, în acelaşi timp, pe toţi ai lor, împreună cu toate neamurile, făcând în sufletul său un jurământ solemn: se va lupta cu ei fără cruţare, până îl va ajunge moartea.

Imediat după aceea, a simţit o uşurare în suflet, pentru că, până acum, viitorul, care i s-a părut gol şi fără niciun rost, era plin de posibilităţi la care numai când se gândea, se revărsa în el un sentiment de fericire; de acum acest viitor consta

în încetarea absolută a chinurilor şi în îndeplinirea unei opere care îi va preocupa tot timpul.

Dezbrăcat nu numai de toate semnele exterioare ale civilizatiei, Tarzan a revenit acum, din toate punctele de vedere şi la starea de fiară sălbatică în care a fost crescut. Niciodată gradul lui de civilizaţie nu a fost altceva decât o pojghiţă subţire: un lustru pe care-l accepta de dragul iubitei sale soţii, crezând că ea era mai fericită văzându-l astfel. În realitate, el a purtat întotdeauna un mare dispreţ manifestărilor exterioare ale aşa-zisei culturi.

Civilizaţia nu însemna pentru Tarzan decât o stânjenire a libertăţii sub toate aspectele ei: libertatea de acţiune, de cugetare, de iubire şi de ură. Hainele îi erau nesuferite, neconfortabile, urâcioase şi stingheritoare, obiecte care îi aminteau de încătuşarea pe veci în care trăiau sărmanele fiinţe omeneşti din Londra şi Paris. Hainele nu erau decât emblema ipocriziei care însemna civilizaţie… pretext că purtătorii lor s-ar ruşina de ceea ce acopereau hainele, de făptura omenească făcută după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

Tarzan ştia cât de ridicol şi caraghios, în acelaşi timp, arătau animalele de ordin inferior când erau îmbrăcate, deoarece a văzut, în diferite circuri din Europa, animale costumate. Mai ştia, de asemenea, ce înfăţişare ridicolă, deşi legată de un sentiment de mizericordie, are chiar omul, când îşi acoperă corpul cu haine potrivit cerinţelor civilizaţiei, deoarece el până la vârsta de douăzeci de ani nu a văzut decât sălbatici goi ca şi el.

Tarzan admira peste măsură un corp bine proporţionat şi musculos, fie al unui om, fie al unei antilope sau al unui leu. Totdeauna a fost mai presus de înţelegerea lui cauza pentru care hainele sunt considerate mai frumoase decât o piele sănătoasă şi curată sau pentru ce pantalonii şi hainele ar fi mai plăcute decât rotunjimea muşchilor jucând sub o piete flexibilă.

În lumea civilizată, a descoperit cu mult mai multă lăcomie, cruzime şi egoism decât a văzut vreodată, în jungla sălbatică pe care a cunoscut-o şi cu toate că în lumea civilizată şi-a găsit tovarăşa vieţii şi câţiva prieteni pe care îi iubea şi admira, niciodată nu a ajuns să accepte această lume aşa cum am face oricare dintre noi care nu am cunoscut altă viaţă.

De aceea, a simţit o mare uşurare când a părăsit definitiv orice urmă exterioară a civilizaţiei şi a pornit din nou prin junglă, numai cu o blană pe şolduri.

Era înarmat cu cuţitul de vânătoare al tatălui său, atârnat la şoldul stâng; arcul cu tolba de săgeţi peste umeri, iar peste piept, peste unul din umeri şi pe dedesubtul celuilalt avea încolăcită o funie lungă din fire de iarbă, fără de care s-ar fi simţit tot atât de gol ca oricare din noi, dacă ne-am găsi deodată pe stradă numai în flanelă.

Mai avea şi o suliţă mare şi grea, pe care uneori, o ducea în mână, iar alteori peste umăr, atârnată de o curea lungă. Îi lipsea, însă, medalionul bătut în diamante, în care păstra fotografiile tatălui şi mamei sale şi pe care l-a purtat totdeauna până când i l-a dat soţiei sale, ca semn al celui mai adânc devotament, înainte de a se căsători.

De atunci, ea l-a purtat neâncetat, dar Tarzan nu a găsit medalionul nicăieri, nici asupra corpului ei carbonizat, nici în budoar, aşa că răzbunarea spre care tindea mai avea un scop: găsirea giuvaerului furat

Abia spre miezul nopţii a început şi el să simtă oboseala lungilor ore de drum şi să-şi dea seama că până şi muşchi ca ai lui îşi au limita lor de rezistenţă

Urmărirea ucigaşilor nu s-a caracterizat printr-o viteză excesivă, ci mai curând în armonie cu procesul lui mintal, care se rezuma într-o hotărâre neclintită de a pretinde de la nemţi mai mult decât ochi pentru ochi şi mai mult decât dinte pentru

dinte, pentru că noţiunea de timp nu ocupa decât prea puţin loc în socotelile lui.

Atăt în exterior cât şi în sinea lui, a devenit din nou o fiară; iar în viaţa fiarelor, timpul, sub aspectul unei măsuri de durată, nu are niciun înţeles.

Animalul e interesat numai în „acum" şi pentru că totdeauna este „acum", după cum va fi în veci, are la dispoziţie o eternitate de timp pentru îndeplinirea scopurilor sale. Fireşte că Tarzan îşi dădea seama ceva mai mult despre dimensiunea timpului; totuşi, ca şi fiarele, înainta într-o chibzuinţă majestuoasă, deoarece nu era nicio nevoie de acţiune rapidă.

Odată ce şi-a consacrat viaţa răzbunării, ea a devenit o stare naturală; prin urmare, nu era o necesitate urgentă, aşa că nu se grăbea deloc în urmărirea lui.

Lipsa de odihnă şi preocuparea de gândurile năpastei sale şi de proiectele de răzbunare, începeau să îşi spună cuvântul. Acum însă şi-a dat seama că este obosit, aşa că a început să caute un copac unde s-a mai adăpostit şi alte daţi în timpul nopţii.

Faţa luminoasă a lui Goro era întunecată din când în când şi din ce în ce mai des de norii ce umblau repede pe cer, iar Tarzan a înţeles că se apropia o furtună. Umbra produsă de nori făcea ca întunericul din adâncul junglei să fie şi mai mare: un întuneric pe care aproape puteai să-l simţi şi care oricui, în afară de Tarzan, i-ar fi inspirat teroare, mai ales că era însoţit de foşnetul frunzelor, de trosnetul crengilor şi de intervalele şi mai sugestive de tăcerea completă, în timpul cărora şi cea mai simplă imaginaţie ar fi văzut numai fiare gata să atace. Tarzan însă, trecea prin toate acestea fără să îi pese, cu toate că veghea necontenit.

Uneori se arunca uşor pe crengile de jos ale copacilor, urmându-şi drumul pe acolo, îndată ce

simţea că pe cărare, înaintea lui, se află Numa mâncându-şi prada, Alteori, sărea repede la o parte, când Buto, rinocerul, venea agale spre el, de-a lungul cărării roase adânc de atâta umblet de animale. Ca întotdeauna, Tarzan încerca să înlăture certuri sau încăierări inutile, cu toate că era pregătit de luptă la cel mai mic pretext, când nevoia o cerea.

În sfârşit, a ajuns şi la copacul pe care l-a căutat. În timpul acesta luna a fost cu totul acoperită de nori, iar vârfurile copacilor se legănau violent, sub bătaie necurmată a vântului, al cărui muget acoperea celelalte zgomote mai mici din junglă.

Tarzan a început să urce copacul, spre bifurcaţia a două crengi puternice, unde şi-a făcut el, într-o vreme, o mică platformă de crengi. Acum s-a întunecat cu totul. Era cu mult mai întuneric decât înainte, deoarece tot cerul a fost acoperit de nori groşi şi negri.

Deodată, Tarzan s-a oprit în urcuşul său, iar nările lui sensibile s-au dilatat, mirosind aerul din jurul său. O clipă numai a rămas în atitudinea aceasta, pentru ca imediat după aceea să sară cu energia şi agilitatea unei pisici departe de tot, spre capătul unei crengi; apoi să se salte în sus, prin întuneric, spre a se prinde de o altă creangă, pe care să se ridice, iar de acolo pe alta şi mai sus.

Dar ce l-a determinat pe el, ca din urcuşul încet pe trunchiul copacului, să treacă deodată la un ocol atât de rapid printre crengile copacilor?

Oricare dintre noi, ceilalţi muritori, nu am fi putut vedea nimic: nici chiar platforma care, cu un moment mai înainte, a fost chiar deasupra capului său, dar care acum a rămas ceva mai jos de el; în timp ce el ocolea, am fi putut auzi un mârâit fioros şi apoi am fi văzut, când luna a ieşit o clipă din nori, atât platforma cât şi o mogâldeaţă în care, după ce ochii s-ar mai fi obişnuit cu întunericul, am fi recunoscut-o pe Sita, pantera fioroasă.

Ca răspuns la mârâitul acestei feline, din pieptul puternic al lui Tarzan a ieşit un mârâit surd, tot atât de fioros ca şi al fiarei, dar un mârâit prin care pantera era înştiinţată că a nimerit în culcuşul altuia. Sita era însă în toane rele, aşa că, în loc să părăsească platforma, îl privea rânjind pe omul de pe creanga de mai sus de ea.

Atunci, Tarzan s-a apropiat încet de-a lungul crengii înspre trunchiul copacului, până când ajunse exact deasupra panterei. A tras din teacă cuţitul de vânătoare al tatălui său: arma care i-a dat de la început o adevărată ascendenţă asupra fiarelor junglei, dar de care spera că nu va fi nevoit să se folosească acum, ştiind bine că cele mai multe dintre disputele de junglă se rezolvă mai des prin mârâituri ameninţătoare decât prin luptă, legea vicleniei fiind tot atât de mult în vigoare în junglă ca orişiunde aiurea; fiarele măricele numai în chestiuni de dragoste şi de hrană, se încaieră cu ghearele şi cu colţii.

Tarzan s-a sprijinit de trunchiul copacului şi s-a aplecat înainte, mai aproape de Sita.

— Hoţ de copii! a strigat el.

Pantera s-a ridicat şi s-a aşezat pe şoldurle din spate rânjindu-şi colţii la câteva palme distanţă de faţa batjocoritoare a lui Tarzan. Acesta a mârâit fioros şi a izbit pantera peste bot cu latul cuţitului.

— Eu sunt Tarzan! a răcnit el. Aici este culcuşul lui Tarzan. Pleacă de aici ori te ucid!

Cu toate că i-a vorbit în limba marilor maimuţe din junglă, nu este de crezut că Sita i-ar fi înţeles cuvintele deşi pricepea destul de bine că acea maimuţă fără păr vroia s-o intimideze, ca să plece din culcuşul ce şi l-a ales şi pe lângă unde se aştepta să treacă, în timpul nopţii, destule animale potrivite pentru mâncare.

Înfuriată, pantera a sărit în sus ca fulgerul şi a izbit spre Tarzan cu ghiarele ei puternice, o lovitură care i-ar fi sfâşiat faţa pe loc dacă l-ar fi

ajuns; dar nu a fost aşa; Tarzan a fost mai rapid decât Sita.

După ce pantera a recăzut în cele patru labe pe mica platformă, Tarzan şi-a luat de pe umăr suliţa cea grea şi a început să împungă spre faţa cu colţii rânjiţi ai fiarei, în timp ce aceasta para loviturile, când cu o labă, când cu cealaltă; amândoi continuau duetul de urlete şi mârâituri, astfel încât ar fi îngheţat şi sângele în vinele oricui le-ar fi auzit.

Îndârjită până la paroxism, fiara s-a hotărât să urce mai sus, după acela care îi tulbura pacea, dar, cum încerca să sară pe creanga unde se afla Tarzan, găsea totdeauna vârful ascuţit al suliţei drept în faţa sa şi de fiecare dată când cădea înapoi pe platformă, era împunsă fără milă în părţile cele mai dureroase ale corpului.

În cele din urmă, însă, orbită de furie şi pierzând orice raţiune, s-a repezit în sus pe trunchiul copacului, până a ajuns la creanga care-l susţinea pe Tarzan.

De astă dată, se găseau amândoi faţă în faţă la acelaşi nivel, împrejurare ce a făcut-o pe Sita să creadă că se va răzbuna şi, totodată va avea o cină dintre cele mai suculente, deoarece, fiinţa din faţa ei cu ghearele şi colţii ei atât de neputincioşi, nu mai putea nutri acum nicio speranţă de scăpare.

Creanga cea groasă se îndoia sub greutatea celor două fiare, în timpul cât Sita înainta cu mare atenţie spre vârf, iar Tarzan se retrăgea încet mârâind.

Vântul a luat acum proporţiile unui adevărat uragan, aşa că până şi cei mai mari mari dintre copacii uriaşi ai junglei se încovoiau, gemând, sub forţa lui, iar creanga pe care cei doi adversari erau faţă în faţă se ridica în aer şi se cobora că puntea unui vas pe valurile unei mări bântuite de furtună.

Goro nu se mai vedea de nori, dar lumina vie a fulgerelor lumina jungla la intervale scurte,

arătând sinistrul tablou al manifestării unei pasiuni primitive sus pe creanga legănată de uragan.

Tarzan se retrăgea din ce în ce mai mult, atrăgând după el pantera, tot mai înspre vârful crengii, acolo unde ştia că spijinul piciorului ei nu va mai fi atât de solid; iar Sita, aţâţată de durerea rănilor provocate de împunsăturile de suliţă, a trecut de mult de orice margine a prudenţei.

A ajuns apoi pe vârful crengii, la o depărtare unde nu mai putea face altceva decât să se menţină pe picioare şi tocmai acest moment a fost ales de Tarzan ca să o atace.

Cu un răcnet amestecat cu bubuitul tunetului de sus. A sărit spre panteră, care nu a fost în stare decât să dea zadarnic cu o labă prin aer, pe când cu celelalte trei se susţinea de creangă să nu cadă… dar Tarzan nu a ajuns până în curba de distrugere a labei panterei.

Săritura pe care a făcut-o l-a dus mai sus de ghearele ameninţătoare ale acesteia şi, făcând o întorsătură în aer, a căzut drept în spinarea fiarei şi a înfipt cuţitul adânc în blana ei ruginie.

Sita, turbată de furie şi durere, a făcut în agonia ei, un efort suprem să-l înhaţe pe Tarzan în gheare. Astfel, şi-a pierdut sprijinul de pe creanga bătută de furtună, prăbuşindu-se amândoi prin crengile ce se rupeau, troznind în drumul lor. Tarzan nu a slăbit nici măcar o clipă încleştarea mortală în care îşi ţinea adversarul. Intrase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte şi fidel instinctelor primitive ale vieţii sălbatice, legea nescrisă a junglei, unul din ei sau amândoi, trebuia să moară mai înainte ca lupta să se fi terminat.

Pantera, ca toate pisicile, a căzut şi ea exact în picoare, însă greutatea omului din spatele ei a lăţit-o la pământ, în timp ce cuţitul i s-a înfipt din nou între coaste.

O singură dată a mai încercat Sita să se ridice, dar numai ca să cadă din nou întinsă la pământ.

Tarzan a simţit cum se înmoaie muşchii puternici ai fiarei de sub el: Sita era moartă.

Ridicându-se de jos, Tarzan a pus un picior pe cadavrul duşmanului său învins şi întorcându-şi faţa către cerul plin de tunete şi fulgere, în timp ce o ploaie torenţială s-a dezlănţuit asupra lui, a dat drumul strigătului sălbatic de victorie al maimuţelor printre care a crescut.

În sfârşit, satisfăcut că atinsese scopul de a-şi goni inamicul din culcuş, a adunat un braţ de frunze late şi s-a urcat în platforma din copac.

Acolo, a aşternut o parte din frunze ca să se culce pe ele, iar cu restul s-a acoperit cum a putut mai bine ca să se apere de ploaie. După aceea a adormit imediat, cu toate tunetele şi cu tot geamătul vântului.

CAPITOLUL II Peştera leului

Ploaia a ţinut douăzecişipatru de ore în şir, plouând torenţial mai tot timpul, astfel că, după ce a încetat, urmele după care s-a luat Tarzan s-au şters cu totul; iar el, supărat peste măsură de această întorsătură a planurilor sale, precum şi de frigul pe care îl simţea, a pornit vijelios înainte prin pădurea umedă şi încâlcită. Sus, în copacii încă uzi, mica maimuţă Manu clănţănind din dinţi a fugit să se ascundă când a simţit apropierea lui Tarzan. Chiar leii şi panterele l-au lăsat să treacă fără să îl supere.

Dar a doua zi de dimineaţă, soarele a început din nou să strălucească şi Tarzan, ajungând într-o câmpie întinsă care începea de la marginea junglei, s-a încălzit la razele puternice ale lui Kudu, revenindu-i buna dispoziţie. A rămas numai cu încruntarea de la început, produsă de gândurile asupra scopului propus.

În această stare a mers în direcţie sudică în speranţa că va putea regăsi mai departe urme lăsate de germanii pe care îi urmărea.

Se găsea acum în Africa germană de răsărit şi a luat hotărârea să treacă pe lângă munţii din apusul

Kilimanjarului, apoi spre înspre răsărit, pe marginea de sud a dealurilor, până la calea ferată care duce la Tanga, pentru că, din experienţele pe care le-a avut printre oameni, deducea, cu o oarecare precizie, că trupele germane vor căuta să se unească unele cu altele la punctul acesta.

Două zile mai târziu, pe când se găsea pe dealurile de la sud de Kilimanjaro, a auzit un bubuit de tunuri departe de tot, spre răsărit. Era după-amiază şi o vreme închisă, noroasă; când Tarzan a trecut printr-un defileu îngust, a simţit câteva picături de ploaie căzând pe umerii lui goi.

A scuturat din cap şi a mârâit supărat, iar după aceea s-a uitat prin împrejururimi după un adăpost, sătul de atâta pribegie în umezeală şi frig dorind, în acelaşi timp, să-şi continue drumul în direcţia de unde s-a auzit bubuitul de tun, în siguranţa că acolo trebuie să fie nemţii în luptă cu englezii.

La gândul că şi el este englez pieptul i s-a umflat de mândrie, dar numai pentru o clipă, deoarece imediat după aceea a clătinat din cap murmurând:

— Nu! Tarzan nu-i englez, pentru că englezii sunt oameni, iar Tarzan e „Tarmangani”.

Totuşi, nici durerea cea mare din sufletul lui, nici ura împotriva neamului omenesc în general nu-l puteau împiedica să simtă o satisfacţie destul de mare că adversarii nemţilor sunt englezii. Atât numai, regreta că englezii sunt fiinţe omeneşti şi nu „maimuţe mari albe”, după cum se considera el.

— Mâine, şi-a zis, voi merge acolo şi îi voi găsi pe nemţi.

Satisfăcut pentru un moment în această privinţă, a început să caute un loc unde se poate adăposti în timpul furtunii. După puţin, a descoperit intrarea joasă şi îngustă a ceea ce părea a fi o peşteră la baza stâncilor din partea de nord a trecătorii.

Şi-a tras cuţitul şi s-a apropiat cu atenţie, ştiind că, dacă este cumva o peşteră acolo, trebuie să fie, fără îndoială, vizuina unei fiare. În faţa intrării

erau împrăştiate în jur o mulţime de bucăţi de piatră de diferite mărimi, ca şi acelea căzute la poalele stâncilor.

Când le-a văzut, şi-a propus ca, în cazul în care va găsi peştera neocupată, să baricadeze intrarea cu ele, asigurându-şi, astfel, o noapte liniştită de odihnă în interiorul adăpostului. Va fi în siguranţă chiar dacă va bate vântul, va tuna sau va fulgera. Tarzan va sta înăuntru, în linişte şi fără să fie udat, până când elementele naturii se vor linişti.

Din interiorul peşterii curgea în afară un pârâiaş, mai mult un firicel de apă, dar apă rece şi limpede ca cristalul.

Ajungând lângă peşteră, Tarzan s-a lăsat în genunchi şi a mirosit în dreapta şi în stânga. Un mârâit surd i-a ieşit din piept imediat după această operaţie, în timp ce buza de sus i s-a rânjit lăsând să i se vadă colţii.

— Numa! a murmurat el.

Această descoperire nu l-a oprit. Poate că Numa nu era acasă… Trebuia însă să se asigure de aceasta, făcând mai întâi o cercetare.

Intrarea era atât de joasă, încât Tarzan a fost nevoit să se întindă pe jos pentru a putea să-şi introducă doar capul prin deschizătură; dar mai înainte de a face aceasta, a privit, a mirosit în toate direcţiile, mai ales în urma sa, nefiindu-i deloc plăcut să fie luat prin surprindere din partea aceea.

La prima privire pe care a aruncat-o în peşteră, a descoperit un tunel îngust; la capătul opus se zărea o lumină. Interiorul tunelului nu era atât de întunecos încât Tarzan să nu poată observa cu uşurinţă că în acel moment nu este ocupat.

Înaintând cu mare atenţie, s-a târât spre extremitatea cealaltă, intuind ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi intrat pe neaşteptate în tunel, apărând în faţa lui. Numa însă nu a apărut astfel că Tarzan a ajuns cu bine în partea celaltă, ridicându-se numaidecât în picioare.

Se afla într-o deschizătură stâncoasă, ai cărei pereţi prăpăstioşi se ridicau aproape perpendicular de toate părţile. Tunelul din defileu străbătând stânca, forma un fel de trecătoare dinspre lumea din afară la un tip de înfundătură sau prăpastie închisă din toate părţile de maluri înalte de stâncă. În afară de acel tunel îngust, nu mai era nicio intrare în fundătură, aceasta având vreo patruzeci de metri lungime şi vreo douăzecişicinci lăţime, şi lăsând impresia că ar fi fost roasă din malul stâncos de căderea şi scurgerea apelor, în timp de secole întregi.

Un fir de apă din vârful veşnic acoperit de zăpadă a muntelui Kijimanjaro, se prelingea în jos pe marginea stâncoasă a peretelui opus tunelului, formând la baza stâncii un lac mic de câţiva metri pătraţi din care izvora pârâiaşul îngust ce trecea mai departe prin tunel.

Aproape în centrul deschizăturii a crescut un copac cu crengi groase, iar în unele locuri, printre stâncile şi pietrişul de pe fundul peşterii, au răsărit câteva tufişuri şi o iarbă bătoasă. Împrăştiate de jur-imprejurul părţii interioare a tunelului, se vedea o mulţime de oase de animale mai mari şi mai mici, precum şi câteva cranii de om. Tarzan a ridicat din sprâncene.

— Hm, a murmurat el, un mâncător de oameni şi, după cum se vede, domneşte de multă vreme pe aici. Astă seară însă, Tarzan va dormi pe locul mâncătorului de oameni, iar Numa poate să răcnească şi să urle afară oricât de mult.

În timpul acesta, tot cercetând, a înaintat în interiorul înfundăturii până aproape de copac şi fiind mulţumit că tunelul îi va fi un adăpost uscat şi liniştit peste noapte, a pornit să se reântoarcă spre intrarea din exteriorul acestuia, ca să o poată baricada cu bolovani de piatră şi, în modul acela, să oprească intrarea lui Numa

De la prima sa mişcare, însă, a auzit un zgomot uşor, care l-a făcut să rămână nemişcat ca o statuie

şi cu ochii aţintiţi pe intrarea tunelului.

O clipă după aceea, a apărut în deschizătură capul unui leu enorm, încadrat într-o coamă neagră şi stufoasă. Ochii galbeni-verzui, rotunzi şi fără să clipească, îl priveau fix pe acest Tarmangani ce a îndrăznit să intre în ţinuturile sale. Un mârâit surd a răsunat din pieptul puternic al fiarei, în timp ce buzele i s-au zbârcit într-un rânjet urât dezgolindu-i un rând de colţi fioroşi.

— Frate cu Dango! a strigat Tarzan înfuriat că întoarcerea lui Numa s-a produs astfel, încât să îl frusteze de noaptea confortabilă pe care şi-a imaginat-o. Nu ştii că eu sunt Tarzan? a continuat el plin de furie. Pleacă acum, pentru că la noapte eu dorm aici, nu tu! Numa însă nu a plecat, ci a scos un răcnet ameninţător, făcând câţiva paşi în direcţia lui Tarzan. Acesta s-a aplecat, a luat o piatra mai mare de jos şi a azvârlit-o drept în nasul fiarei.

Când trebuie să te confrunţi cu leii nu poţi să ştii niciodată ce se poate întâmpla la un moment dat. Acesta putea foarte bine să se întoarcă şi să fugă la prima ameninţare; Tarzan a mai intimidat mulţi lei în trecut, dar de data aceasta nu a reuşit.

Piatra l-a izbit pe Numa exact în bot, partea cea mai sensibilă din anatomia unei feline, dar, în loc să îl provoace la fugă, l-a transformat într-o maşină de ură şi distrugere.

Coada i s-a înţepenit în sus şi scoţând o serie de răcnete îngrozitoare, s-a repezit asupra lui Tarzan cu viteza unui tren expres.

Tarzan abia a avut timp să ajungă la copac şi să se agate de una din crengile lui mai joase, de pe care a aruncat tot felul de insulte regelui animalelor, în timp ce acesta ocolea de mai multe ori copacul, mârâind şi urlând de furie.

Acum a început să plouă intens, mărindu-se lipsa de confort şi supărarea lui Tarzan. Şi într-adevăr era înfuriat: dar, deoarece nu a intrat niciodată în luptă cu vreun leu numai împins de

cea mai aprigă necesitate şi, ştiind că, dacă ar face aceasta acum, nu s-ar bizui decât pe agerimea lui şi pe noroc. Nu s-a gândit nici măcar pentru o secundă să înceapă un duel împotriva unor muşchi atât de puternici şi a unor colţi şi ghiare atât de teribile, un duel atât de inegal şi de inutil, numai pentru simpla recompensă a unui loc confortabil.

A rămas, deci, acolo sus, în copacul în care s-a urcat în timp ce ploaia curgea necontenit, iar leul stătea lângă copac aruncându-i priviri îngrozitoare la fiecare doi-trei paşi pe care îi făcea.

Tarzan a privit în jur cercetând amănunţit pereţii prăpastiei, în speranţa că va găsi o şansă de scăpare. Erau atât de drepţi, încât oricare muritor ar fi renunţat imediat la ideea de a-i urca, dar cum Tarzan era obişnuit cu urcuşurile, a văzut mai multe locuri unde considera că piciorul ar putea găsi un sprijin, nesigur fără îndoială, dar destul ca să-l asigure pe el până la un punct oarecare, că ar putea scăpa de Numa, numai să poată ajunge o clipă de partea cealaltă a fundăturii.

Numa, însă, cu toată ploaia măruntă, nu dădea niciun semn că ar avea intenţia să-şi părăsească postul, aşa că Tarzan a început să gândească serios dacă nu ar fi mai bine să rişte o luptă cu leul decât să mai stea înfrigurat, ud şi umilit, în copac.

Dar, tocmai în timp ce cântărea în minte aceste probabilităţi, Numa a pornit deodată, vertiginos, spre tunel, fără să mai arunce nicio privire înapoi.

În momentul când leul a dispărut, Tarzan a coborât pe partea cealaltă a copacului şi a fugit din toate puterile spre peretele stâncos al prăpastiei.

Dar abia a reuşit leul să intre în tunel că imediat a şi ieşit înapoi, s-a răsucit ca o sfârleză şi a pornit într-un adevărat atac asupra lui Tarzan, care a zburat în fuga lui. Tarzan a înaintat foarte mult şi nu dorea decât să poată găsi un sprijin unde să pună piciorul sau mâna pentru a fi fost în siguranţă; dar dacă se întâmpla să alunece de pe stâncile ude, soarta i-ar fi fost pecetluită, deoarece

ar fi căzut direct în ghearele lui Numa, unde, până şi marele Tarmangani ar fi fost fără speranţă de scăpare.

Cu agilitatea unei pisici, Tarzan a alergat în sus pe mal vreo zece înainte de a se opri, şi acolo a găsit un loc sigur unde să îşi pună piciorul; s-a oprit şi a privit în jos spre Numa care acum, ajuns la baza stâncii, sărea mereu în sus într-o încercare, atât de sălbatică, dar atât de zadarnică, de a se urca pe malul stâncos al prăpastiei.

Ajungea el până la cinci-şase şi chiar şapte metri de la pământ în sus, dar cădea înapoi învins şi descurajat.

După ce l-a privit dispreţuitor câteva clipe, Tarzan a început să urce încet şi cu multă grijă spre muchia dealului. De mai multe ori abia reuşea să găsească câte un punct de sprijin, dar în cele din urmă s-a tras uşor pe muchie, s-a ridicat în picioare şi, luând de jos un pietroi, l-a aruncat în Numa, iar apoi a pornit la drum.

A găsit, după câteva minute, un loc pe unde putea să coboare destul de uşor până în defileul prin care a trecut munţii, şi era pregătit să-şi reia drumul în direcţia de unde se auzeau bubuiturile de tun când, deodată, s-a oprit şi a început să zâmbească la ideea care îi trecuse prin cap.

S-a întors şi a mers repede până la intrarea din afară a tunelului. Aici a ascultat un moment, apoi a început să adune repede pietre şi bolovani pe care i-a îngrămădit în gura tunelului.

Aproape a închis cu totul deschizătura, când leul a apărut de partea cealaltă, foarte supărat şi feroce, străduindu-se cu labele şi cu colţii să îndepărteze bolovanii de piatră şi scoţând răcnete puternice.

Răcnetele de leu nu-l speriau însă pe Tarzan care, încă de când era copil şi adormea la pieptul păros al Kalei, maimuţa mare, s-a obişnuit cu corul sălbatic al răcnetelor de leu; şi, cum aproape toată viaţa şi-a petrecut-o în junglă, cu greu se întâmpla să treacă vreo zi sau vreo noapte în care să nu audă

răcnete de lei flămânzi, înfuriaţi sau în căutare de leoaice.

Sunetele de felul acesta aveau asupra lui Tarzan aceeaşi influenţă ca şi goarna unui automobil asupra noastră, când ne atenţionează să ne ferim din faţa lui; iar dacă nu suntem în faţa lui, nu îi acordăm nicio atenţie. Astfel, în momentul de faţă, ca să folosim o figură de stil, Tarzan nu se afla în faţa automobilului. Ştia că Numa nu-l putea ajunge, aşa că a executat în linişte baricadarea intrării în tunel, până când nu i-a mai rămas leului nicio posibilitate de ieşire.

După ce a terminat, a schiţat un gest strâmb leului închis după pietroaie şi a pornit spre răsărit.

— Iată, un mâncător de oameni, şi-a zis Tarzan, care nu va mai mânca alţi oameni!

În noaptea aceea, Tarzan s-a odihnit sub o scobitură a stâncii, iar a doua zi de dimineaţă şi-a reluat drumul, oprindu-se numai când avea nevoie să prindă vreun animal pentru a îşi potoli foamea.

Celelalte animale sălbatice dorm de obicei după ce mănâncă, dar Tarzan nu permitea stomacului să se amestece în planurile sale. Aceasta era una dintre deosebirile esenţiale dintre Tarzan şi restul fiarelor din junglă.

Canonada de care el se apropia se înteţea uneori, iar alteori mai slăbea în timpul zilei. A observat că imediat după apus, precum şi în zori de zi, era mai puternică, iar noaptea înceta aproape cu totul.

Cam după-amiază, în ziua a doua, a observat câteva trupe mergând spre front. Din faptul că trupa conducea un grup de indigeni încărcaţi cu grâne şi hrană şi că aveau cu ei o mulţime de capre şi vaci, a dedus că erau trupe însărcinate cu rechiziţia, şi că au fost în interior.

A mai observat că indigenii cărăuşi erau legaţi de gât cu lanţuri, iar trupele se compuneau mai mult din soldaţi indigeni în uniforme germane. Ofiţerii erau oameni albi.

Nimeni, însă, nu l-a văzut pe Tarzan, cu toate că a fost când într-o parte, când în alta, pe lângă ei şi printre ei, mai mult de două ore. Le-a examinat semnele de pe uniforme şi, văzând că nu semănau cu acelea pe care le-a luat de la soldaţii îngropaţi la moşia lui, a trecut înaintea lor prin tufişurile dese, fără să fie văzut sau simţit.

După cum vedem, i-a găsit pe nemţi, dar nu a omorât niciunul dintre ei, pentru că Tarzan considera că uciderea lor în masă nu era motivul principal al existenţei sale. Acum nu dorea decât să îl descopere pe acela care i-a omorât soţia.

După ce se va răzbuna pe acesta se va ocupa şi de mica afacere de a-i ucide pe toţi nemţii cu care se va întâlni. Intenţiona, de altfel, să întâlnească cât mai mulţi.

Pe când se apropia de liniile de front, trupele deveneau tot mai numeroase. Se vedeau autocamioane, care cu boi şi tot ce ar aparţine unei armate mici; iar răniţii, fie că mergeau singuri, fie transportaţi, erau mereu în spatele său.

A traversat linia ferată, la o oarecare distanţă mai în urmă, şi a dedus că răniţii erau duşi în direcţia aceea pentru a fi transportaţi la spitalul central, sau poate, chiar până la Tanga, pe coasta mării.

Era pe înserat când a ajuns într-o tabără mare, ascunsă între dealurile munţilor Para; iar, cum el venea din spatele taberei, a văzut că aceasta era foarte slab păzită în direcţia aceea, iar puţinele santinele impuse de stricta rânduială nu erau atât de vigilente, cum ar fi fost în partea opusă. După ce s-a înnoptat, Tarzan a intrat în tabără fără nicio dificultate. A început să umble dintr-o parte în alta, ascultând în spatele corurilor şi căutând neâncetat să găsească vreun indiciu care să-l pună pe urmele ucigaşului soţiei sale.

La un moment dat, s-a oprit lângă un cort în uşa căruia şedeau mai mulţi indigeni, şi a auzit câteva

cuvinte. În limba lor natală, care i-au atras atenţia imediat.

— Wazirii s-au luptat ca nişte demoni, dar noi fiind războinici mai buni, i-am ucis pe toţi. După ce am executat ordinele, a intrat şi căpitanul ce a ucis femeia. Până atunci el a stat afară, strigând din răsputeri să îi ucidem pe toţi. Locotenentul Von Goss este mai viteaz. El a intrat cu noi şi a stat lângă uşă, dându-ne el ordine răstite şi spunându-ne să răstignim pe zid pe unul din Waziri care era numai rănit.. După aceea a râs în hohote, pentru că cel răstignit se zvârcolea în chinuri. A fost atât de hazliu, încât nu ne-am abţinut să nu râdem cu toţii.

Tarzan, tăcut şi teribil, stătea ca o fiară de pradă, pitit alături de cort.

Ce gânduri treceau oare prin creierul lui sălbatic? Cine ar fi putut spune?

Expresia frumoasei sale figuri nu arăta niciun semn de violenţă; ochii săi căprui, reci ca oţelul, nu denotau decât o atenţie deosebit de încordată.

În cele din urmă, soldatul, pe care Tarzan l-a auzit mai întâi, s-a ridicat şi spunându-le celorlalţi „noapte bună”, s-a îndepărtat în întuneric, trecând la o distanţă mică de locul unde se afla Tarzan şi îndreptându-se spre spatele taberei.

Tarzan l-a urmărit şi l-a ajuns tocmai când soldatul trecea prin umbra unui copac.

Nu s-a auzit niciun zgomot, nimic, când Tarzan a sărit exact în spatele victimei sale, trântind-o la pământ. În aceeaşi clipă, degetele lui de oţel s-au strâns de beregata soldatului, înăbuşindu-i orice strigăt şi, astfel, ţinându-l de gât l-a târât într-un loc ascuns de un tufiş.

— Să nu strigi! a şoptit el în ureche pe limba negrului, desfăcându-şi în acelaşi timp degetele de pe gâtul lui.

Soldatul a răsuflat adânc, încordându-şi privirile în sus, ca să vadă ce fel de fiinţă era aceea în ale cărei gheare a căzut. Din cauza întunericului însă, nu a văzut decât corpul unui om bronzat de arşiţa

soarelui, aplecat asupra lui; dar nu a uitat teribila forţă a muşchilor puternici care i s-au încleştat de beregată şi l-au târât în tufiş ca pe un copilaş. Şi, dacă i-a trecut prin cap gândul de a opune rezistenţă, desigur că l-a înlăturat imediat, căci nu a mai făcut nicio mişcare.

— Cum îl cheamă pe ofiţerul care a ucis femeia de la ferma unde v-aţi luptat cu Wizirii? a întrebat Tarzan.

— Hauptmann Schneider, a răspuns negrul îndată ce şi-a putut regăsi vocea.

— Unde se află acum? a mai întrebat Tarzan.

— Aici. Poate pe la comandament. Mai toţi ofiţerii se duc seara acolo să primească ordine.

— Du-mă şi pe mine acolo, a poruncit Tarzan; iar, dacă sunt descoperit, să ştii că te ucid pe loc. Ridică-te!

Negrul s-a ridicat şi l-a condus prin tabără, ocolind multe locuri. De câteva ori au fost nevoiţi să se ascundă de soldaţii care treceau. În cele din urmă, ajungând lângă o căpiţă mare de fân, negrul s-a oprit şi arătându-i, undeva la distanţă, o clădire cu două etaje, i-a zis:

— Acolo este comandamentul. Mai departe nu putem merge fără să nu fim văzuţi. Circulaţia soldaţilor este prea mare.

Tarzan şi-a dat şi el seama că nu ar mai putea să înainteze însoţit de soldat. A întors capul şi l-a privit un moment, ca şi când ar fi reflectat cum să dispună de el.

— Ai participat la uciderea lui Wasimbu, Wazirul cel mare, aşa-i? l-a acuzat el, vorbindu-i cu voce joasă, dar destul de teribilă.

Negrul a început să tremure din toate încheieturile, înmuindu-i-se genunchii.

— Aşa am primit ordin! s-a apărat el.

— Cine v-a dat ordinul?

— Locotenentul Van Goss, a răspuns soldatul. Este şi el aici.

— Îl voi găsi cu siguranţă. Dar şi tu te distrai când el s-a zvârcolit în chinuri şi suferinţe.

Soldatul a încremenit. Din cuvintele de acuzare pe care le-a auzit, a înţeles că i s-a rostit sentinţa la moarte.

Fără să mai spună ceva, Tarzan l-a prins din nou de gât ca şi înainte, fără ca negrul să mai poată scoate un sunet.

Muşchii uriaşi s-au încordat. Braţele i s-au ridicat cu energie şi împreună cu ele trupul negrului, descriind un cerc prin aer… o dată, de două ori, de trei ori, ca apoi să fie aruncat în lături, în timp ce Tarzan a pornit în direcţia comandamentului generalului Kraut.

Numai o singură santinelă, în spatele clădirii, i-a împiedicat drumul. Tarzan s-a târât pe pământ, pitindu-se cu aceeaşi facilitate şi succes cu care numai fiarele din junglă pot să o facă.

Când privirile santinelei erau îndreptate în direcţia lui, Tarzan se lăţea la pământ, rămânând nemişcat ca o piatră; iar când santinela privea în altă parte, înainta spre ea în mare viteză.

A ajuns, în sfârşit, la distanţa potrivită de atac, şi a aşteptat până când santinela s-a întors încă o dată cu spatele, s-a ridicat şi s-a năpustit asupra ei fără să producă niciun zgomot.

Ca şi mai înainte, afacerea s-a încheiat în deplină linişte, şi Tarzan şi-a transportat noua victimă până lângă zid, unde a lăsat-o moartă în umbra clădirii.

Etajul de jos era luminat, iar cel de sus era cufundat în întuneric Tarzan a privit prin fereastră şi a văzut o cameră mare pe care a considerat-o principală, şi a zărit una mai mică alături de ea. În încăperea principală erau mai mulţi ofiţeri, dintre care unii stăteau pe la mese, scriind, iar alţii umblau, vorbind între ei.

Cum ferestrele erau deschise. Tarzan a reuşit să desluşească o mare parte din convorbire, dar nu era nimic care să îi trezească interesul. Ofiţerii

discutau mai mult despre succesele nemţilor în Africa, făcând, în acelaşi timp, presupuneri asupra datei când vor intra trupele lor din Europa în Paris. Unii spuneau că împăratul se şi afla acolo, şi blestemau Belgia care le-a pus atâtea piedici.

În încăperea cea mică de alături, şedea la o masă un om mare, spătos, cu faţa roşcată, iar în spatele lui, pe scaune, alţi câţiva ofiţeri, iar alţi doi dintre ei stăteau drept în faţa generalului care le punea întrebări.

În timpul când vorbea, generalul se juca cu o lampă elegantă de petrol, din mijlocul mesei. După puţin, s-a auzit o bătaie la uşă şi a intrat un aghiotant care, după ce a salutat, a adus următorul raport scurt:

— A sosit domnişoara Kircher, să trăiţi, domnule general!

— Să poftească! a comandat generalul.

Apoi, a făcut semn celor doi ofiţeri din faţa lui că discuţia lor s-a încheiat.

Ofiţerii au ieşit, tocmai când domnişara a intrat, iar ceilalţi ofiţeri din cameră s-au ridicat şi au salutat-o. D-ra Kircher a răspuns cu o înclinare şi un zâmbet uşor.

Era o fată foarte drăguţă, amănunt care reieşea bine, cu tot costumul de călărie prăfuit şi cu tot praful de pe faţă. Pe lângă aceasta, era şi foarte tânără: nu se putea să fi avut nici douăzeci de ani.

Ea a înaintat până la masa la care şedea generalul, a scos dintr-un buzunar din interiorul taiorului o hârtie îndoită în patru, şi i-a întins-o comandantului.

— Şedeţi, vă rog, d-ră! a invitat-o acesta.

Un alt ofiţer i-a oferit numaidecât un scaun. Niciunul nu a vorbit în timpul cât generalul a citit hârtia adusă de d-ra Kircher.

Tarzan a observat cu atenţie diferitele persoane din cameră. Se întreba care dintre ei ar fi Hauptmann Schneider, deoarece trei ofiţeri erau căpitani. Despre fată şi-a făcut impresia că trebuie

să fie de la serviciul de informaţii o spioană, cu alte cuvinte.

Frumuseţea ei nu l-a atras deloc: i-ar fi sucit gâtul acela frumos, fără nicio ezitare. Nu era decât o nemţoaică, nimic mai mult, dar acum avea de făcut altceva mai important. Îl vroia pe căpitanul Schneider.

În sfârşit, generalul a terminat de citit.

— Bun, a zis el fetei.

Apoi adresându-se către ofiţer, a ordonat;

— Trimite după maiorul Schneider.

La aceste cuvinte Tarzan a simţit că i se zburleşte părul pe ceafă.

Maiorul Schneider! a gândit el. Deci l-au şi avansat la gradul de maior pe monstrul care i-a ucis soţia…: şi se prea poate să fi fost avansat în mod special pentru această crimă!

Ofiţerul trimis a ieşit din cameră, iar între ceilalţi a început o discuţie generală, din care Tarzan a înţeles numaidecât că forţele germane din Africa de răsărit erau în superioritate numerică faţă de cele engleze, iar acestea din urmă au suferit înfrângeri grele.

Stând acum într-un tufiş, putea să observe tot ce se petrecea în odaie, fără să fie văzut de cei din interior. Ascunzătoarea lui îl ferea, de asemenea, de oricine ar fi trecut, din întâmplare, pe lângă postul santinelei ucise.

Se mai aştepta ca din moment în moment, să apară o patrulă sau schimbul acesteia şi să descopere lipsa santinelei. Ştia că, atunci, se va face imediat o cercetare minuţioasă.

A aşteptat, deci, cu răbdare sosirea omului pe care îl căuta şi aşteptarea i-a fost răsplătită prin înapoierea ofiţerului trimis de general, împreună cu un alt ofiţer de talie mijlocie, cu mustaţa răsucită în sus.

Noul sosit a înaintat până la masa generalului şi a salutat, făcând raportul obişnuit. Generalul a răspuns salutului şi s-a întors spre fată.

— D-ră Kircher, a zis el, vă recomand pe maiorul Schneider.

Atât i-a trebuit lui Tarzan să audă. Punând o palmă pe pragul ferestrei, a sărit în cameră, în mijlocul încremeniţilor ofiţeri ai Kaizerului.

Din doi paşi a ajuns la masă şi cu o izbitură a mâinii a răsturnat lampa drept în burta mare a generalului care, într-o mişcare nebună să nu ia foc, a căzut pe spate pe podea.

Doi ofiţeri au sărit să-l oprească pe Tarzan, dar acesta l-a smucit pe primul şi l-a azvârlit peste al doilea, rostogolindu-se amândoi la pământ, în timp ce ofiţerii ceilalţi strigau să vină garda, iar fata, sărind de pe scaun, s-a lipit de zid.

Tarzan, însă, nu a avut ochi decât pentru o singură persoană. În clipa în care a scăpat de atacul celor doi ofiţeri, l-a smucit pe maiorul Schneider, l-a aruncat peste umăr şi a sărit afară pe fereastră atât de repede, încât restul ofiţerilor abia au putut remarca ceea ce s-a întâmplat.

De la prima privire în jurul său. Tarzan a văzut că postul santinelei ucise era încă liber, aşa că, după câteva clipe, s-a pierdut în umbra grămezii de fân de lângă comandament.

În tot timpul acesta, maiorul Schneider nu a scos niciun cuvânt, niciun strigăt, din simplul motiv că beregata îi era strânsă ca într-un cleşte. Acum, Tarzan şi-a descleştat puţin mâinile doar pentru ca să îi dea voie omului să răsufle.

— Dacă scoţi vreun sunet, să ştii că te strâng din nou de gât! l-a ameninţat el. Acum, mişcă!

Cu multă grijă şi cu răbdare nesfârşită, Tarzan a reuşit să treacă şi de ultimul post. Forţându-şi prizonierul să meargă înainte, a mers spre apus până când, târziu după miezul nopţii, a traversat din nou calea ferată şi abia atunci s-a simţit oarecum în siguranţă.

Neamţul înjura, mormăia, ameninţa şi punea tot timpul întrebări; dar singurul răspuns pe care-l primea era o înţepătură cu suliţa ascuţită a lui

Tarzan care, îl împingea ca pe un porc, cu singura deosebire că, pentru acesta din urmă, ar fi avut, desigur, mai multă consideraţie.

Până acum nu s-a gândit aproape deloc la amănuntele răzbunării sale. Acum stătea şi întreba ce formă să dea pedepsei ce o va aplica neamţului.

Numai de un singur lucru era sigur: că pedeapsa trebuia să ia sfârşit prin moartea prizonierului.

Ca toţi oamenii demni, era firesc ca Tarzan să fie foarte puţin înclinat spre tortură. Dar, de data aceasta, era un caz cu un caracter unic în felul său. Un simţ inerent justiţiei ar fi cerut ochi pentru ochi, iar jurământul său recent cerea şi mai mult decât atăt.

Da, acest om trebuia să sufere după cum şi el a făcut-o pe Jane Clayton să sufere. Totuşi, Tarzan nu credea că va putea să îi pricinuiască o suferinţă identică cu cea din sufletul lui, pentru că suferinţele fizice nu pot să fie niciodată atât de rafinate ca tortura sufletească.

Toată noaptea aceea, l-a grăbit la drum pe neamţ care, pe lângă faptul că era aproape sfârşit de oboseală, a ajuns să fie dominat şi de o spaimă neţărmurită. Ceea ce-l exaspera mai mult era tăcerea aceea cumplită a persoanei în mâinile căreia se afla.

— Doamne, dacă ar vorbi măcar! a gândit cu disperare maiorul Schneider.

A încercat, de nenumărate ori, să îl silească sau să îl înduplece să scoată doar un cuvânt. Dar rezultatul era întodeauna acelaşi: tăcere neîntreruptă şi o împunsătură dureroasă cu vârful suliţei. Schneider sângera şi rănile îl dureau. Era atât de obosit, se clătina la fiecare pas şi chiar a căzut de câteva ori, dar tot de atâtea ori a trebuit să se ridice în urma înţepăturilor îngrozitoare şi fără milă ale suliţei.

Abia după ce s-a făcut ziuă a ajuns şi Tarzan la o hotărâre care i-a venit ca o inspiraţie de sus. Un zâmbet uşor i-a apărut pe buze, şi imediat a căutat

un loc potrivit pentru odihnă, dorind ca prizonierul său să fie destul de voinic pentru ceea ce i-a pregătit.

Undeva mai departe curgea un pârâiaş pe care l-a trecut Tarzan cu o zi înainte; acolo a văzut un vad ce servea şi ca loc de adăpost al animalelor, şi unde, desigur, s-ar fi putut vâna ceva.

Făcând neamţului semn ca să păstreze linişte deplină, s-au apropiat amândoi încet de pârâiaş şi au văzut în jos, pe cărare, un cerb pregătit să plece după ce s-a adăpat.

Tarzan, l-a împins atunci pe Schneider într-un tufiş din marginea cărării, şi ghemuindu-se alături de el, a aşteptat cerbul, în timp ce neamţul îl privea tăcut şi speriat pe uriaşul de lângă el.

Abia acum, după ce s-a luminat de ziuă, a putut şi el să-l privească mai atent pe acela care l-a prins, dar, dacă în timpul nopţii a fost destul de speriat şi nu a ştiut lângă cine se află, emoţiile acelea nu erau nimic în comparaţie cu ceea ce simţea acum.

Cine sau ce putea fi acel sălbatic uriaş fără îmbrăcăminte pe el?

Nu l-a auzit vorbind decât o singură dată; atunci când i-a poruncit să nu strige; dar i-a vorbit într-o nemţească excelentă şi cu intonaţia corectă a omului inteligent.

Îl privea acum ca o broască hipnotizată privind şarpele care o va devora. A văzut formele graţioase şi corpul simetric nemişcat ca o statuie, pitit în ascunzişul frunzelor dese ale stufişului. A văzut cerbul venind încet şi nebănuitor de-a lungul cărării. Un cerb bătrân, urmat de unul tânăr şi gras, la câţiva paşi mai în urmă; iar, când acesta a ajuns în dreptul uriaşului din tufiş, ochii lui Schneider s-au dilatat deodată, şi un strigăt aproape ieşit din piept. Omul ager de lângă el a sărit spre gâtul cerbului, scoţând, în acelaşi timp, un răcnet fioros ca şi fiarele din junglă.

Dar agilitatea lui Tarzan a procurat carne proaspătă atât pentru Schneider, cât pentru el însuşi. El a preferat să o mănânce crudă, iar neamţului i-a dat voie să facă foc şi să frigă carnea.

Amândoi au rămas acolo să se odihnească până târziu după-amiază, când au pornit din nou la drum; un drum dintre cele mai îngrozitoare pentru Schneider. Necunoscând destinaţia, şi de mai multe ori căzând în genunchi în faţa lui Tarzan, rugându-l să se înduplece şi să-i lămurească situaţia.

Acesta însă tăcea, mergând înainte: în locul oricărui răspuns îl împungea cu suliţa pe bietul neamţ.

În sfârşit, a treia zi, pe la amiază, au ajuns şi la destinaţie. După ce au urcat o colină înaltă, stâncoasă, au mers aproximativ o sută de metri şi s-au oprit la marginea unei prăpăstii adânci, în adâncimea căreia Schneider a văzut numai un copac singuratic, un pârâiaş îngust şi puţină iarbă care creştea printre bolovanii presăraţi în toate părţile.

Tarzan i-a făcut semn să coboare, dar neamţul a făcut un pas înapoi, îngrozit. Tarzan l-a prins de guler şi l-a împins cu asprime spre marginea prăpastiei.

— Coboară! i-a poruncit el.

Era a doua oară că-i vorbea, în timpul celor trei zile, şi probabil că numai această tăcere a vârât în sufletul neamţului o spaimă mai cumplită chiar decât aceea pe care i-o insufla vârful suliţei gata de acţiune în fiecare moment.

Schneider a privit cu groază peste marginea adâncimii şi era pregătit să înceapă să coboare când Tarzan l-a oprit cu un gest.

— Sunt lordul de Greytokc, i-a spus el. Soţia mea a fost aceea pe care ai omorât-o în ţinuturile Wazirilor. Înţelegi, cred, pentru ce am venit după tine. Coboară acum!

Neamţul a căzut în genunchi.

— Nu ţi-am ucis soţia! a strigat el. Fie-ţi milă! Nu ţi-am ucis soţia şi nu ştiu nimic despre…

— Coboară! s-a răstit Tarzan, ridicând ameninţător vârful suliţei, în credinţa că acest om minţea şi, nefiind surprins de aceasta.

Un om care ucide ar minţi oricând, fără jenă.

Schneider tot mai ezita şi se ruga. Tarzan l-a izbit cu suliţa, iar neamţul a început să coboare încet şi cu frică însoţit şi ajutat de Tarzan pe unde era mai dificil, până au ajuns numai la câţiva metri de fundătura prăpastiei.

— Fără zgomot acum! l-a avertizat Tarzan.

Şi, arătându-i deschizătura pe unde se intra în tunel, tocmai de partea cealaltă a fundăturii, a adăugat:

— Acolo, înăuntru, este un leu flămând. Dacă poţi să ajungi de aici până la copac înainte să te simtă, mai ai câteva zile în care să te bucuri de viată; pe urmă, când vei fi prea slab ca să te mai poţi ţine de crengile copacului, Numa îşi va astâmpăra şi el foamea pentru ultima oară. Şterge-o acum! a sfârşit Tarzan, împingându-l pe neamţ, în jos, de unde i s-au sprijinit călcâiele.

Nemţul, tremurând de frică, a pornit spre copacul la care aproape a ajuns când, din urma lui, la intrarea tunelului, a izbucnit un răcnet îngrozitor şi în aceeaşi clipă, a apărut un leu mare, înnebunit de foame.

Schneider nu mai avea decât vreo doi metri de făcut, dar şi leul zbura, nu altceva, ca să îl ajungă înainte de a se urca în copac, în timp ce Tarzan urmărea zâmbitor această întrecere.

Cursa a câştigat-o neamţul cu o diferenţă de câţiva paşi.

Tarzan a început atunci să urce muchia prăpăstioasă, iar de jos, ajungeau până la urechile sale mârâiturile leului înşelat, precum şi vibrarea unei voci omeneşti, mai înfiorătoare decât a fiarei.

Ajungând înapoi pe culme, Tarzan s-a oprit să privească jos în prăpastie. Sus, aproape de vârful copacului, stătea agăţat neamţul, ţinându-se de o creangă cu amândouă braţele. Jos, la tulpina copacului aştepta Numa.

Tarzan şi-a întors faţa spre Kudu, soarele, iar din pieptul său puternic s-a ridicat strigătul de victorie al maimuţoiului, când îşi ucide duşmanul.

CAPITOLUL III În tabără

Tarzan nu se simţea pe deplin răzbunat. Au mai rămas încă milioane de nemţi în viaţă, destui ca să-i dea o ocupaţie pe tot restul vieţii; dar nu ar fi fost niciodată suficient, chiar dacă i-ar fi ucis pe toţi, ca să compenseze pierderea suferită… Chiar moartea atâtor milioane de germani nu i-ar fi putut-o reda pe mult iubita lui soţie.

Pe când era în tabăra germană de pe dealurile munţilor Pare, aşezaţi la răsăritul trotuarului dintre Africa germană de răsărit şi cea engleză, a auzit destule lucruri care să-l convingă că englezii erau aproape înfrânţi în luptele din Africa împotriva nemţilor.

La început, nu a acordat mare importanţă acestor ştiri, deoarece, după moartea soţiei sale singura sa legătură cu civilizaţia, a renunţat la orice amestec cu omenirea, fără să se mai considere om, ci maimuţă.

După ce i-a pregătit sfârşitul lui Schneider, aşa cum s-a priceput mai bine, a pornit să înconjoare Kilimanjaro şi să vâneze pe colinele de la nordul acestor munţi puternici, deoarece a descoperit că în apropierea armatelor nu era nimic de vânat.

Din când în când, îşi amintea de neamţul pe care l-a lăsat în copacul singuratic din prăpastia înfundată unde era închis leul flămând şi îşi imagina scena care se petrecea, zâmbind cu satisfacţie. Pe de altă parte, gândindu-se la durerile sufleteşti prin care trecea victima sa, slăbit de foame şi înnebunit de sete, dorea să cadă cât mai curând în ghearele lui Numa.

Se întreba: ce s-ar întâmpla dacă Schneider ar vrea să coboare până la râuleţ după apă, tocmai când leul ar intra în tunel? Îşi închipuia atunci goana nebună până la copac, când leul s-ar repezi să-şi înhaţe prada: fapt care, mai târziu, cu siguranţă că va reuşi s-o facă, neamţul neîndemânatic neputând să coboare până la râuleţ, fără să nu fi făcut nici măcar un zgomot, oricât de mic, care să atragă atenţia lui Numa.

Cu timpul, însă, plăcerea care deriva din aceste închipuiri a început să nu mai aibă niciun farmec şi Tarzan s-a trezit de mai multe ori gândindu-se la soldaţii englezi care luptau cu atâtea greutăţi şi, mai ales, la faptul că germanii îi secerau pe toate cărările.

Gândul acesta l-a făcut să lase capul în jos şi să mârâie straşnic, fiindu-i ciudă, într-un fel, că nu poate să uite uşor că este englez, tocmai atunci când nu dorea să fie decât o maimuţă.

A sosit, în cele din urmă, timpul când nu a mai putut să îndure gândul că nemţii ucid englezi, în timp ce el vânează liniştit şi la adăpost, deşi nu tocmai departe de ei.

S-a hotărât să pornească în direcţia taberelor germane, neavând niciun plan format dinainte dar cu ideea generală că, odată lângă câmpul lor de operaţii va găsi şi prilejul să provoace destule greutăţi comandamentului german.

Drumul ales de el ducea prin trecătoarea lângă care se găsea prăpastia din fundătură unde l-a lăsat pe Schneider şi lăsându-se cuprins de o curiozitate destul de firească, a mers până la marginea de sus a prăpastiei.

Copacul era gol şi nu se vedea nicio urmă de leu. Apucând un bolovan mare de piatră, l-a azvârlit în prăpastie, bolovan care s-a rostogolit până la ieşirea din tunel.

Nu a trecut decât o clipă şi capul enorm al leului s-a încadrat în deschizătură. Dar câtă deosebire era între leul acesta şi cel pe care Tarzan l-a închis

acolo cu două săptămâni înainte! Acum era slab şi amărât, iar când umbla, se clătina pe picioare.

— Unde-i neamţul? a strigat Tarzan. A fost o masă consistentă sau doar un rând de ciolane goale când a căzut din pom?

Numa a scos o mârâitură puternică.

— Eşti flămând, Numa, a continuat Tarzan, trebuie să-ţi fi fost grozav de foame, dacă ai mâncat până şi iarba de pe jos şi scoarţa copacului până unde ai putut ajunge. Nu ai vrea să-ţi mai aduc un neamţ? a adăugat el zâmbind şi plecând de acolo.

Ceva mai târziu, a găsit pe neaşteptate urmele lui Bara, cerbul, adormit sub un copac şi, cum era flămând, l-a ucis numaidecât şi, aşezându-se pe genunchi acolo, la umbra copacului, a început să mănânce cu poftă.

În timp ce rodea o ultimă bucăţică de carne de pe os, a auzit zgomotul făcut de paşii unui animal care se furişa spre el; şi-a întors capul şi l-a văzut pe Dango care se apropia pe nesimţite. Apucând o creangă care a căzut, Tarzan, mârâind ameninţător, a aruncat-o asupra fiarei.

— Pleacă de-aici, mâncător de stârvuri! a strigat el.

Dar Dango era flămând şi, fiind mare şi puternic, a început să mârâie şi el dând, în acelaşi timp, târcoale ca şi cum ar fi pândit prilejul să poată ataca.

Tarzan îl cunoştea pe Dango mai bine decât acesta se conoştea el însuşi. Ştia că bestia, sălbatică de foame, şi-a adunat curajul ca să atace şi că, probabil, era obişnuită cu oamenii, aşa că nu prea îi era teamă de el.

Şi-a desfăcut suliţa grea de pe umăr şi a pus-o lângă el la îndemână, continuând să mănânce, urmărind orice mişcare a hienei.

Nu îi era frică, pentru că era de mult obişnuit cu primejdiile junglei, ba încă le privea ca simple întâmplări din viaţa zilnică, aşa după cum am

ajuns noi să privim primejdiile tot atât de reale ale vieţii de fermă sau ale vieţii de oraş de pe străzile cu multă circulaţie.

A fost născut şi crescut în junglă şi era gata să-şi apere prada de oricine ar fi râvnit la ea, bineînţeles în marginile posibile ale îngrijirii de sine.

În condiţii favorabile l-ar fi înfruntat chiar şi pe Numa, iar dacă ar fi fost silit să scape cu fuga, ar fi făcut-o fără cea mai mică ruşine.

În aceste ţinuturi sălbatice, nu exista nicio fiinţă mai curajoasă decât el dar, în acelaşi timp, nu exista niciuna mai înţeleaptă, şi aceşti factori au fost aceia care i-au îngăduit să poată rezista şi să supravieţuiască diferitelor greutăţi.

Dango ar fi atacat mult mai curând, dar în faţa mârâiturilor lui Tarzan, stătea la îndoială, fiindu-i teamă. Această hienă a mai atacat femei şi copii în ţinuturile lor. I-a speriat până şi pe bărbaţi în jurul focurilor lor de noapte; dar nu a mai văzut până acum o fiinţă umană care să scoată asemenea sunete, care semănau mai mult cu ale lui Numa când era înfuriat, decât cu ale unui om speriat.

Terminând de mâncat, Tarzan era pregătit să arunce hienii osul care îl avea în mână, lăsându-i şi restul cerbului; dar, venindu-i o idee nouă, s-a aplecat, a ridicat hoitul cerbului pe umăr şi a pornit în direcţia tunelului în care a închis leul.

Dango, după ce l-a urmat câţiva paşi, şi-a dat seama că este frustat şi că nu va avea parte nici măcar să guste dintr-o carne atât de apetisantă.

Pierzându-şi răbdarea, s-a repezit să-l atace pe Tarzan. Dar, ca şi cum natura i-ar fi pus şi în ceafă o pereche de ochi, Tarzan a simţit într-o clipă primejdia şi lăsând jos corpul lui Bara. S-a răsucit în călcâie, cu suliţa ridicată.

Şi-a lăsat mai întâi mâna dreaptă pe spate, apoi a repezit-o cu o viteză fulgerătoare şi cu toată forţa muşchilor săi uriaşi.

Suliţa, fiind aruncată la momentul potrivit, a zburat exact spre Dango, nimerindu-l între gât şi

şoldul din faţă, astfel că i-a trecut prin corp până în partea cealaltă.

După ce şi-a scos arma din cadavrul hienei, Tarzan a luat în spate amândouă hoiturile, pornind din nou la drum spre prăpastia unde se afla leul.

Acolo, l-a văzut pe Numa jos la umbra copacului. La strigătul lui Tarzan s-a ridicat clătinându-se pe picioare, dar cu toată slăbiciunea lui, a mârâit cu destulă sălbăticie, încercând chiar să răcnească în momentul în care şi-a văzut duşmanul.

Tarzan a lăsat cadavrele să se rostogolească în jos spre leu, strigându-i:

— Mănâncă, Numa, şi întăreşte-te! Poate că o să mai am nevoie de tine.

A observat că leul, însufleţit numai când a văzut carnea, s-a şi repezit la trupul inert al cerbului şi a început să smulgă bucăţi mari. Atunci a zâmbit mulţumit şi a pornit din nou pe drumul pe care a venit.

A doua zi, înainte de amiază a ajuns în apropierea trupelor germane. De pe o ruptură de deal din marginea unei păduri, putea observa tot flancul stâng al inamicului, iar undeva mai departe, trupele engleze.

Din înălţimea unde se găsea, avea avantajul să vadă câmpul de luptă, aproape aşa cum l-ar fi văzut dintr-un aeroplan; astfel a putut să observe, cu privirea lui ageră, o mulţime de amănunte care ar fi scăpat cu uşurinţă altui om ale cărui simţuri nu ar fi avut deprinderea perfectă a simţurilor cu care era înzestrat Tarzan.

A observat, în unele locuri, posturi de maşini-puşcă, foarte bine ascunse de ochii englezilor, precum şi posturi telefonice departe de tot, spre liniile engleze.

Mutându-şi privirile dintr-o parte în alta, de la un punct interesant la altul, a auzit din partea de jos a colinei pe care se afla el, pocnetul rar al unei

singure arme, zgomot deosebit de bubuiturile tunurilor şi împuşcăturile trupelor.

Toată atenţia i-a fost imediat concentrată asupra acestui punct, unde era sigur că se află ascuns un ţintaş. A aşteptat cu răbdare să audă o nouă împuşcătură, care îi va indica şi mai precis locul unde este ascunzătoarea, iar, după ce a auzit-o, a plecat în partea aceea coborând repede dealul, dar pe furiş şi fără zgomot ca şi o panteră.

După toate aparenţele nici nu se uita unde calcă; totuşi, nicio pietricică nu se rostogolea de pe locul unde călca şi nicio crenguţă nu troznea sub paşii lui; era ca şi cum ar fi văzut cu picioarele.

După puţin, trecând printre tufişuri, a ajuns la marginea unei râpe joase şi, la câţiva metri mai jos de el, sub râpă a văzut un soldat întins în spatele unui mic parapet construit din pietre adunate din împrejurimi, în care a înfipt mai multe crengi cu verdeaţă, aşa că era ascuns în întregime de vizorul trupelor engleze.

Trebuie să fi fost un ochitor excelent, pentru că era destul de departe în spatele liniilor germane, trăgând pe deasupra capetelor camarazilor săi.

Arma pe care o întrebuinţa era echipată cu un telescop pentru ochit; soldatul mai avea şi un binoclu cu care, în mometul când l-a descoperit pe Tarzan, a examinat terenul să vadă, probabil, efectul împuşcăturii sau poate ca să descopere o nouă ţintă.

Tarzan a privit spre locul pe care îl cerceta soldatul cu binoclul şi, cu ochii lui ageri, a descoperit multe ţinte bune pentru un trăgător aşezat atât de sus deasupra tranşeelor.

Evident că neamţul a fost satisfăcut de observaţiile sale căci, luând puşca din nou, a aşezat-o cu patul în umăr şi-a început să ţintească cu atenţie; tot în clipa aceea un corp bronzat de arşiţa soarelui, a sărit asupra lui de pe malul de mai sus de el.

Nu s-a auzit niciun zgomot şi probabil că nici neamţul nu a mai avut cum să ştie ce fel de vieţuitoare a fost aceea care i-a sărit în spate, pentru că, în clipa ciocnirii, degetele ca oţelul ale lui Tarzan s-au încleştat în gâtul păros al neamţului care, după un moment de împotrivire zadarnică, a trecut în rândul celor care nu mai simt nimic…

Întinzându-se la pământ în dosul parapetului improvizat de neamţ. Tarzan a examinat cu minuţiozitate taberele şi tranşeele germane care se găseau în apropiera lui.

A văzut destui ofiţeri şi soldaţi umblând prin tranşee. La câteva sute de metri în faţa lui, a observat o maşină-puşcă, foarte bine ascunsă, care bătea în cruciş peste terenul neutru din faţa trupelor engleze, secerând inamicul dintr-o astfel de direcţie, încât englezilor le era deosebit de dificil să o descopere.

Tarzan privea toate acestea, jucându-se alene cu puşca neamţului pe care l-a ucis. După puţin timp a început să cerceteze mecanismul armei. A privit după aceea din nou spre tranşeele germane şi a schimbat poziţia înălţătorului, apoi a dus puşca la umăr şi a ochit cu atenţie.

Era un ţintaş excelent. A vânat de multe ori animale mari, împreună cu prietenii lui din lumea civilizată, folosindu-se de armele lor şi, cu toate că nu a ucis niciodată decât pentru hrană sau pentru a se apăra, s-a distrat foarte mult, trăgând în ţinte mobile neânsufleţite, perfecţionându-se în folosirea armelor de foc, fără ca el să realizeze aceasta.

De astă dată, într-adevăr, va vâna o pradă dintre cele mai mari. Un zâmbet uşor i-a fluturat pe buze, în timp ce îşi apăsa degetul pe trăgaci. Împuşcătura a pornit şi un neamţ, din grupul celor care se aflau în jurul maşinii-puşti, s-a prăbuşit sa pământ.

În trei minute. Tarzan a curăţat întreaga echipă a acelei maşini-puşti. După aceea, a văzut un ofiţer ieşind dintr-un „dugaut” şi l-a pocnit şi pe el

împreună cu cei trei soldaţi care l-au urmat în şanţ. Avea grijă să nu rămână în viaţă vreunul, care ar putea cerceta şi afla cum se poate ca germanii să fie împuşcaţi chiar în tranşeele lor când sunt feriţi cu totul de inamic.

Aşezând înălţătorul pentru o distanţă mai mare, Tarzan, a ochit spre echipa unei alte maşini-puşti care era aşezată ceva mai departe spre drepata sa şi i-a curăţat pe toţi, unul după altul. Cu asta a secerat două echipe. A mai văzut şi oameni umblând prin tranşee şi a împuşcat câţiva dintre ei.

Acum, nemţii au început să-şi dea seama că ceva nu este în regulă. Aveau impresia că cineva se află într-un loc potrivit de unde să vadă bine sectorul acela al tranşeelor.

La început, au căutat să îi descopere locul în spaţiul dintre trupe, în faţa frontului, dar când un ofiţer, care privea cu periscopul peste parapet, a fost izbit în ceafă de un glonte şi s-a prăbuşit în şanţ, au înţeles că trebuie să caute dincolo de parados şi nu dincolo de parapet.

Un soldat a luat de jos glontele care ieşise prin fruntea ofiţerului ucis şi examinându-l, a descoperit că este de provenienţă germană. Agitaţia lor a crescut peste măsură şi s-au lipit cu spatele de parados, iar câţiva dintre ei s-au furişat să ducă vestea în partea de sus şi de jos a tranşeelor.

Nu a trecut mult timp şi mai multe periscoape şi-au făcut apariţia deasupra şanţurilor, căutând să descopere locul unde se află trădătorul, pe care probabil că l-au şi găsit numaidecât, deoarece, Tarzan i-a văzut pe nemţi îndreptând o maşină-puşcă spre el.

Dar, până ce maşina să poată intra în acţiune, soldaţii din echipa care trebuia s-o mânuiască, zăceau morţi lângă arma care le-a fost încredinţată.

Mai erau însă destui soldaţi care să ocupe locul acesta, involuntar, probabil, dar, siliţi de ofiţerii lor, trebuiau să intre în acţiune. În afară de aceasta,

încă alte două maşini-puşcă erau acum îndreptate spre Tarzan, gata să fie puse în funcţiune.

Dându-şi seama că afacerea s-a încheiat, Tarzan a mai tras o împuşcătură de adio şi apoi, lăsând puşca la o parte, a dispărut printre stâncile din spatele său. Câteva minute după aceea, a auzit pocniturile repezi ale armelor al căror foc era concentrat pe locul abia părăsit de el şi a început să zâmbească, gândindu-se la risipa de muniţie nemţească.

— Au plătit scump pentru Wasimbu, Wazirul meu, pe care l-au răstignit, şi pentru cei pe care mi i-au ucis, a murmurat el. Dar pentru Jane nu vor fi în stare să plătească niciodată, chiar dacă i-aş ucide pe toţi.

În aceeaşi zi, pe înserat, a ocolit flancurile ambelor armate şi trecând pe lângă posturile de pază ale englezilor, a pătruns adânc în interiorul taberei acestora. Nimeni nu l-a văzut venind şi nimeni nu ştia că el este acolo.

Comandamentul regimentului al doilea din Rhodesia se găsea aşezat într-un loc adăpostit, cu mult în spatele frontului, aşa că era ferit de ochiul ianamicului; lămpile aprinse nu erau interzise.

Colonelul Capell şedea în faţa unei mese de campanie, pe care era întinsă o hartă militară şi vorbea cu mulţi ofiţeri.

Masa era aşezată sub crengile stufoase şi lungi ale unui copac mare, o lampă lumina feţele celor din jurul mesei iar mai încolo ardea un foculeţ.

Inamicul nu avea aeroplane, şi niciun alt observator din partea lui nu ar fi putut descoperi lumina lămpii şi a focului atât de departe unde se găseau liniile germanilor.

Ofiţerii discutau avantajul numeric al inamicului şi neputinţa englezilor de a face mai mult decât să menţină poziţia pe care o ocupau acum. Au avut destule pierderi grele în timpul din urmă şi la fiecare atac au fost împinşi înapoi, copleşiţi de forţele mai numeroase ale nemţilor.

Se mai găseau, discutau ei, şi maşini-puşti ascunse bine: fapt de care colonelul era foarte necăjit, ceea ce dovedea că revenea întruna asupra lor, în timpul convorbirii.

— Azi după-amiază s-a întâmplat ceva care i-a liniştit o vreme, a luat cuvântul un ofiţer mai tânăr. Făceam observaţii în timpul acela şi nu am putut să aflu precis cauza. Totuşi, am văzut că s-au ciocnit de un mare necaz într-un sector de tranşee, în stânga lor. La un moment dat, am avut impresia hotărâtă că erau atacaţi pe la spate, deoarece, au început să tragă în muchia dealului din spatele lor. Am văzut zburând praful din locul acela dar nu aş putea spune care a fost pricina.

S-a auzit atunci un foşnet uşor în copac, printre crengile de deasupra lor şi în acelaşi timp a apărut, căzând de sus în mijlocul lor, un om aproape gol, cu corpul bronzat de arşiţa soarelui.

Ofiţerii au dus repede mâna la revolvere. Aceasta a fost însă, singura lor mişcare. Mai întâi, l-au privit uimiţi pe uriaşul din faţa lor, i-au observat îmbrăcămintea tot atât de primitivă ca şi armele pe care le purta; după aceea toate privirile lor s-au îndreptat spre colonel.

— Dar d-ta de unde naiba ai răsărit şi cine eşti? Spune! se răsti colonelul.

— Sunt Tarzan, a răspuns noul sosit.

— A! Greystoke? a strigat un maior, păşind înainte cu mâna întinsă.

— Preswick! a exclamat Tarzan, strângând mâna care i-a fost întinsă.

— Nu te-am recunoscut la început, s-a scuzat maiorul. Ultima dată când ne-am văzut, erai la Londra, îmbrăcat în frac. E o mare diferenţă, pe onoarea mea! Este o discrepanţă pe care cred că o recunoşti şi d-ta.

Tarzan a zâmbit şi apoi s-a adresat colonelului.

— Am auzit aproape toată convorbirea dv. Abia am sosit din spatele frontului german. Am posibilitatea să vă ajut.

Colonelul l-a privit întrebător pe maiorul Preswick care a înţeles imediat şi a făcut repede prezentările cuvenite. Recomandându-l pe Tarzan comandantului său şi celorlalţi ofiţeri prezenţi. Tarzan le-a povestit pe scurt motivul care l-a determinat să pornească împotriva nemţilor.

— Şi-acum, veniţi să vă înrolaţi cu noi? a întrebat colonelul.

Tarzan a dat din cap negativ.

— Nu în mod regulat, a răspuns el. Trebuie să mă răzbun după sistemul meu; totuşi, vă pot ajuta şi pe dv. Pot să intru în tabăra nemţilor oricând aş vrea.

Capell a zâmbit clătinând din cap.

— Nu e tocmai atât de uşor după cum îţi închipui, a zis el. Săptămâna trecută am pierdut doi ofiţeri care au încercat acest lucru. Amândoi erau oameni cu experienţă în biroul informaţii.

— Este mai dificil decât a intra în lagărul englez? a întrebat Tarzan.

Colonelul era gata să răspundă, când i-a trecut prin minte o idee nouă şi l-a privit curios pe Tarzan.

— Dar pe d-ta cine te-a adus aici? a întrebat el. Cine te-a trecut prin posturile exterioare?

— Am venit singur, trecând printre liniile germane şi engleze şi am intrat în tabăra dv. Dacă nu mă credeţi trimiteţi pe cineva să cerceteze şi vă veţi convinge.

— Dar cine te-a însoţit? a insistat Capell.

— Nimeni, a răspuns Tarzan.

Apoi, stând drept cât era de înalt, a spus cu mândrie:

— Voi, cei din lumea civilizată, când ajungeţi în junglă, vă pierdeţi cu totul. Până şi maimuţele cele mai mici sunt mai deştepte în această privinţă. Eu mă mir cum de mai existaţi; numai numărul mare, numai armele pe care le aveţi şi numai puterea de judecată ce o posedaţi vă scapă cu viaţă.

Văzând privirile mirate ale ofiţerilor din jurul său, Tarzan a continuat:

— Dacă aş avea numai câteva sute de maimuţe din acelea mari… dotate cu judecata pe care o aveţi dv., aş putea să-i resping pe nemţi până la ocean, tot atât de repede pe cât ar putea să-i ducă picioarele pe aceia care ar mai fi în viaţă. Din nefericire, pentru dv, bietele maimuţe nu pot să plănuiască împreună. Altminteri, în Africa, nu ar mai exista picior de om. Dar să lăsăm aceasta. Vreţi să vă ajut? Nu v-ar plăcea să ştiţi locul unde sunt acuma câteva maşini-puşcă ale nemţilor?

Colonelul l-a asigurat că le-ar fi de mare folos să ştie aceasta. Atunci, Tarzan s-a apropiat de harta din faţa colonelului şi i-a arătat locul unde se aflau trei maşini-puşcă, care provocau multe încurcături englezilor.

— Uite, aici, a zis el punând degetul pe hartă, este un loc mai slab apărat de negri dar maşinile-puşcă din faţa frontului sunt coordonate de albi. Dacă… un moment, vă rog! Am un plan bun prin care puteţi să umpleţi tranşeul acesta cu oamenii dv. Şi apoi să trageţi în tranşeele din dreapta lui cu propriile lor maşini-puşti.

Colonelul Capell a zâmbit şi a clătinat uşor din cap:

— Vi se pare un lucru simplu, d-le!

— Pentru mine este uşor, a răspuns Tarzan. Pot să golesc porţiunea aceasta de tranşee fără să trag o singură împuşcătură. Eu am fost crescut în junglă, cunosc fiinţele din junglă, pe Gomangani, tot atât de bine ca şi pe celelalte. Aşteptaţi aici poimâine seară, a spus el, întorcându-se să plece.

— Aşteaptă! a zis colonelul. Stai, să-ţi dau un ofiţer să te conducă printre posturi.

Tarzan a zâmbit şi a plecat Când s-a îndepărtat de grupul ofiţerilor a trecut pe lângă unul de statură măruntă, cu gulerul de la manta ridicat şi viziera chipiului trasă în jos pe ochi. În momentul acela, flacăra focului lumină o clipă faţa ofiţerului,

care i s-a părut oarecum cunoscută lui Tarzan. Acesta, însă, şi-a închipuit că putea să fie un tânăr pe care l-a cunoscut la Londra, aşa că nu s-a mai gândit la acest amănunt şi a plecat mai departe, printre liniile engleze, fără să fie simţit de nimeni.

Toată noaptea aceea a mers înainte, traversând dealurile sudice ale munţilor Kilimanjaro, urmând instinctiv o cale nouă, necunoscută, dându-şi seama că ceea ce căuta nu putea să se găsească decât undeva, pe vreo coastă împădurită şi mai înaltă decât acela peste care a trecut în ultimele sale drumuri prin aceste ţinuturi încă necunoscute lui.

Cu trei ceasuri mai înainte de răsăritul zorilor, nările lui simţitoare l-au avertizat că undeva, în vecinătate, va găsi ceea ce căuta şi, atunci, s-a urcat într-un copac înalt unde s-a aşezat, cum a putut mai bine, ca să guste câteva ore de somn.

CAPITOLUL IV Golirea tranşeelor

Kudu, soarele, era de trei suliţe pe cer când s-a trezit Tarzan. Mai târziu şi-a întins mâinile şi picioarele uriaşe, şi-a trecut degetele prin părul negru şi des, iar după aceea a sărit uşor la pământ.

A pornit apoi, numaidecât, în căutarea celui pentru care a venit şi a mers, luându-se după miros, în partea de jos a unei râpe adânci.

După puţin timp nările l-au înştiinţat că vânatul este în apropiere, aşa că a mers şi el cu mai multă atenţie. La un moment dat, s-a oprit în spatele unui tufiş de măcieş, iar la câţiva metri mai încolo l-a văzut pe Horta, mistreţul, împreună cu o mulţime din semenii săi.

Desfăcându-şi arcul de pe umăr, a ales o săgeată din tolbă şi a ochit cu grijă în cel mai mare dintre porcii mistreţi.

Mai ţinea în gură vreo trei-patru săgeţi, astfel că abia a pornit cea dintâi cu iuţeala fulgerului, că a doua i-a luat locul şi a pornit după ea.

Imediat s-a ivit o învălmăşeală mare printre mistreţi, neştiind de unde îi ameninţă primejdia. La

început au stat o clipă în loc ca şi tâmpiţi; apoi au început să se învârtească, pisând pământul, până când şase din ei au fost morţi sau răniţi.

Neştiind ce să facă, au guiţat cu toţii în cor şi au pornit speriaţi în goană, aşa că, după câteva clipe, au dispărut în tufişurile dese care cresc pe sub copacii mari ai junglei.

Tarzan a ieşit din ascunzătoare, i-a ucis pe aceia care nu muriseră încă şi a început să-i jupoaie de piele.

Pe când lucra repede şi cu multă îndemânare nu îngâna vreun cântec, nici nu fluiera, cum fac mulţi lucrători din lumea civilizată.

În lucruri mici ca acestea, dar foarte multe din ele, Tarzan se deosebea de ceilalţi oameni, dar probabil că totul se datora copilăriei petrecute în junglă.

Fiarele din junglă, printre care a crescut, aveau dispoziţia de a se juca numai până la maturitate şi foarte rar după aceea. Maimuţele lui, mai ales cele de partea bărbătască, deveneau nişte indivizi fioroşi şi arţăgoşi, cu cât înaintau în vârstă.

Pentru ei viaţa era o chestiune foarte serioasă, mai ales în anotimpurile slabe… Trebuia să te baţi cu alţii ca să-ţi asiguri partea ta de hrană; obiceiul, odată format, devenea o a două natură.

A vâna pentru hrană era munca de toate zilele, de care depindea viaţa celor născuţi în junglă, iar munca este un fapt care nu trebuie privit cu uşurinţă şi nici îndeplinit fără foarte multă atenţie.

De aceea, la orice acţiune Tarzan era serios, cu toate că a reţinut ceea ce pierd alte fiare din junglă odată cu vârsta: umorul, căruia îi dădea curs atunci când îi venea la socoteală. Era un umor cam trist şi, uneori, destul de fioros, dar pe el îl satisfăcea.

De asemenea, dacă cineva ar începe să fredoneze sau să fluiere în timp ce lucrează, i-ar fi imposibil să se concentreze asupra lucrului său; Tarzan era în stare să-şi concentreze fiecare din cele cinci simţuri asupra unui subiect diferit.

Acum lucra la jupuitul celor şase mistreţi, aşa că degetele şi ochii îi erau ocupaţi cu această activitate, ca şi cum nu ar fi existat nimic altceva pe lume; totuşi, urechile lui şi nasul erau complet ocupate cu altceva: primele să prindă orice zgomot, cât de mic, din orice parte a pădurii, iar nasul simţea orice adiere de vânt, oricât de uşoară ar fi fost.

Astfel, cu ajutorul nasului a descoperit apropierea lui Sabor, leoaica, în momentul când vântul şi-a schimbat pentru o clipă adierea.

Tot atât de lămurit ca şi cum ar fi văzut-o cu ochii, Tarzan a ştiut că leoaica a dat peste mirosul de carne proaspătă şi că a pornit imediat spre locul unde se afla vânatul.

Mai ştia, după tăria mirosului şi a vântului, distanţa exactă la care se afla fiara, precum şi faptul că venea din spatele lui. Tocmai a isprăvit de jupuit ultimul porc, aşa că nu se grăbea. Avea la îndemână celelalte cinci piei, a avut grijă să le aşeze grămadă lângă el, iar pe deasupra capului său se întindeau crengile groase ale unui copac mare.

Nici măcar capul nu şi l-a întors, ştiind că leoaica este încă departe; dar şi-a încordat atenţia ca să prindă cel mai mic zgomot care ar arăta să s-a apropiat.

Cum a isprăvit şi cu ultima piele, s-a ridicat. Acum a auzit-o pe Sabor, în tufişul vecin, dar nu tocmai aşa de aproape. Fără să se grăbească, a luat de jos pieile şi unul din ciolanele de mistreţi şi s-a aruncat pe crengile de sus, tocmai în momentul când leoaica a apărut la câţiva metri.

Urcat acolo, a atârnat pieile întinse pe o creangă şi s-a aşezat liniştit cu spatele către trunchiul copacului, mâncând cu poftă din pulpa pe care a luat-o cu el. Sabor a ieşit mârâind, din tufiş, s-a uitat câteva clipe în sus la Tarzan, apoi a început să mănânce din mistreţul de lângă copac.

Tarzan a privit-o şi a zâmbit, amintindu-şi de o discuţie pe care a avut-o odată cu un vânător faimos şi care a susţinut că leul, regele mândru al animalelor, nu mănâncă decât ceea ce îşi ucide singur. Tarzan ştia însă, mai bine rosturile, pentru că i-a văzut pe Numa şi pe Sabor mâncând chiar stârvuri.

După ce a mâncat, Tarzan a început să lucreze pieile: toate şase erau mari şi solide. Mai întâi a tăiat din ele fâşii lungi şi înguste cam de un centimetru, atât cât a crezut că este suficient. După aceea, a cusut două piei la un loc, iar pe marginea lor, de jur împrejur, a făcut găuri la patru-cinci centimetri, prin care a trecut o fâşie lungă de piele, formând astfel, o pungă mare cu curele. Tot în felul acesta a mai croit încă patru pungi, puţin mai mici însă, având grijă să îi mai rămână câteva fâşii înguste.

După ce a terminat şi această lucrare, a cules un fruct mare şi zemos cu care a aruncat în Sabor şi în zgomotul mârâiturilor acesteia, a pornit printre copaci din creangă în creangă spre sud-est ducând cu el cele cinci pungi pe care le-a confecţionat.

Direcţia în care s-a îndreptat era peştera unde a închis leul şi nu a trecut mult până să ajungă la muchia de sus a prăpastiei, de care s-a apropiat cu multă atenţie şi a privit în jos. Numa nu era nicăieri.

Tarzan a mirosit aerul şi a ascultat. Nu a putut să audă nimic şi totuşi, ştia că Numa trebuie să fie undeva în tunel. Avea speranţa că poate dormea, deoarece aproape tot planul său depindea de faptul ca Numa să nu îl descopere. S-a lăsat uşor şi cu prudenţă peste marginea prăpastiei şi a început să coboare, fără să facă niciun zgomot. Adeseori se oprea, privind spre intrarea tunelului, la vreo patruzeci de metri de partea cealaltă a prăpastiei.

Cu cât înainta şi se apropia de fund, cu atât creştea şi primejdia. Dacă ar fi putut să ajungă jos şi să meargă măcar până la jumătatea distanţei care

separa malul de copacul din centru, ar fi fost oarecum în siguranţă pentru că atunci, chiar dacă leul ar fi ieşit din tunel, Tarzan ar fi mers înainte sau înapoi, spre mal sau spre copac.

Pentru a urca primii zece metri din mal şi încă destul de repede ca să scape de fiara care ar fi sărit după el, trebuia să fie un loc de cel puţin şapte-opt metri, deoarece aproape de fundul prăpastiei malul era foarte neted şi nu avea loc să poată să-şi sprijine nici mâna şi nici piciorul. Data trecută când a scăpat de Numa, a trebuit să urce în fugă primii opt-zece metri, aşa cum ar urca o veveriţă în copac.

Nu dorea sub nicio formă să mai încerce operaţia aceasta din nou, decât dacă şi condiţiile ar fi fost cel puţin tot atât de favorabile, pentru că prima dată a scăpat de ghearele tăioase ale lui Numa doar la o distanţă de câţiva centimetri.

În sfârşit, a ajuns jos de tot şi a început să se apropie de copac, tăcut ca o fantomă.

A ajuns acum la jumătatea distanţei şi Numa tot nu dădea semne de viaţă.

A ajuns lângă copacul cu scoarţa jupuită de leul înebunit de foame şi totuşi, acesta nu se înfăţişa.

După ce Tarzan s-a căţărat pe una din crengile copacului a început să se întrebe dacă fiara se mai afla totuşi în peşteră. Nu cumva a reuşit să forţeze bariera de pietroaie cu care Tarzan a înfundat tunelul şi a scăpat în acest fel?

Dar dacă Numa este mort?

Totuşi, se îndoia de această posibilitate, deoarece nu au trecut decât câteva zile de când i-a adus un cerb întreg şi o hienă… deci, nu a putut să moară de foame într-un timp atât de scurt, mai ales că firul de apă ce se scurgea din prăpastie, prin tunel afară, era suficientă ca să-i potolească setea.

Era gata să coboare din copac pentru a cerceta terenul, când i-a trecut prin minte că ar putea să-l determine mai bine pe Numa să iasă decât să meargă el în cavernă.

Şi-a transformat imediat gândul în acţiune şi a fost răsplătit numaidecât prin zgomotul care s-a auzit din interiorul tunelului, iar după o clipă-două leul, cu privirile sălbatice, a ieşit fioros, pregătit să îl mănânce şi pe dracu, dacă acesta ar fi fost bun de mâncare.

Când l-a văzut pe Tarzan gras şi rotunjor, sus în copac, a devenit imediat întruchiparea celei mai aprige furii.

Atât nasul cât şi ochii l-au încredinţat că aceasta este fiinţa care l-a adus în starea în care se afla, dar tot nasul şi ochii îi spuneau şi altceva: că făptura din faţa lui era comestibilă.

A încercat frenetic să se caţere pe trunchiul copacului dar nu a reuşit. A sărit de două ori, atât de sus, încât s-a agăţat de una dintre crengile de mai jos ale copacului. În ambele rânduri însă, nu s-a putut menţine şi a căzut cu spatele la pământ; iar de fiecare dată devenea din ce în ce mai fioros.

Mârâiturile, scrâşniturile şi răcnetele lui se auzeau neâncetat, iar Tarzan îl aţâţa tot mai mult, jignindu-l cu vocabularul junglei şi bătându-şi joc de el pentru neputinţa de a ajunge sus. Pe de altă parte, se bucura că Numa îşi sleia puterile şi ultimele forţe care i-au mai rămas.

În sfârşit, Tarzan s-a ridicat în picioare şi şi-a desprins arcul de pe umeri. A aranjat funia, cu grijă, colac în mâna stângă şi ochiul în mâna dreaptă; după aceea, s-a aşezat cu un picior pe o creangă şi cu celălalt pe altă creangă şi cu spatele bine sprijinit de trunchiul copacului.

Văzând că Numa nu sare imediat în sus, a început să mârâie; drept rezultat, fiara s-a ridicat în două picioare şi, în aceeaşi clipă, laţul a căzut ca fulgerul de gâtul ei. Cu o smucitură, Tarzan a strâns laţul şi Numa a rămas spânzurat, abia atingând pământul cu labele din spate.

Înaintând încet spre vârful celor două crengi pe care stătea cu picioarele, Tarzan l-a tras şi pe Numa acolo, aşa ca să nu mai ajungă cu ghearele

la trunchiul copacului. A legat bine funia, după ce l-a ridicat pe leu de la pământ şi aruncând jos cele cinci săculeţe de piele de mistreţ, a sărit şi el din copac.

Numa lovea din toate puterile cu labele din faţă în funia de iarbă a lui Tarzan, iar acesta s-a gândit că trebuie să lucreze repede, dacă nu dorea ca leul să i-o rupă din moment în moment.

Mai întâi, a pus peste capul leului punga cea mare şi a legat-o bine de gâtul acestuia cu curelele ei; apoi, a reuşit, deşi cu mare dificultate, abia scăpând, de câteva ori, să nu fie sfâşiat de ghearele fiarei, să-l împiedice pe Numa, legându-i la un loc toate picioarele cu fâşiile de piele pe care le mai avea.

Între timp, smuciturile leului au încetat aproape cu totul: evident că strâns de gât cum era, se sufoca cu încetul, fapt ce nu i-a convenit însă lui Tarzan, aşa că s-a aruncat din nou în copac, a dezlegat funia şi l-a lăsat pe Numa jos la pământ, coborând după el şi scoţându-i laţul de la gât.

După aceea, a luat cuţitul de vânătoare şi a tăiat două găuri în dreptul ochilor leului cu scopul de a-i lăsa loc pe unde să intre aer şi loc pe unde să poată vedea.

Sfârşindu-şi opera, s-a ocupat cu încălţarea leului, adică să îi pună fiecare labă în câte una din celelalte pungi. Pe cele de la picioarele din spate nu numai că le-a legat strângând curelele pungilor, dar a învârtit curelele de câteva ori pe de-asupra genunchilor cât a putut de strâns, făcând aceeaşi operaţie şi la picioarele din spate.

După ce a terminat, a stat o clipă şi şi-a privit opera zâmbind, deoarece Numa, leul, era acum tot atât de inofensiv ca şi Bara, cerbul cel plăpând.

În sfârşit, Numa a început să dea semne de viaţă. A răsuflat adânc şi s-a zbătut, dar curelele de piele de mistreţ cu care i-au fost legate picioarele erau prea multe şi prea tari ca să le poată rupe.

Tarzan era aproape sigur că legăturile vor rezista; totuşi, muşchii leului erau puternici şi se putea, din întâmplare, ca vreo legătură să alunece şi fiara să reuşească astfel, să se dezlege. Totul depindea de tăria curelelor pungilor şi de felul cum le-a legat Tarzan

După ce Numa a fost în stare să răsufle din nou ca şi mai înainte, a început să scoată o serie de răcnete puternice, iar smuciturile au luat proporţii titanice.

Cum, însă, rezistenţa unui leu nu este nicidecum în proporţie cu mărimea şi puterea lui, s-a mai zbătut puţin, a mai mârâit şi a mai răcnit câteodată, dar în definitiv era ca şi învins, deoarece a fost silit unei noi înjosiri. Tarzan l-a legat de gât cu funia, dar nu cu un ochi de laţ ca să se strângă şi să-l sugrume ca înainte, ci cu un nod solid, care nu mai aluneca atunci când trăgea de funie.

Celălalt capăt al funiei l-a legat bine de trunchiul copacului iar după aceea a tăiat repede curelele cu care l-a legat pe leu de picioare şi s-a ferit repede, în clipa în care fiara a sărit în picioare dintr-o singură mişcare.

Leul a stat un moment locului, cu picioarele desfăcute, apoi a ridicat o labă, pe urmă alta şi alta, scuturându-le pe rând cu putere, căutând în felul acesta să desfacă încălţămintea ciudată pe care i-a pus-o Tarzan.

În cele din urmă, a început să îndepărteze cu labele punga care o avea pe cap, în timp ce Tarzan îl privea cu suliţa ridicată, pregătit de atac.

Vor ţine legăturile? Va fi oare toată munca în zadar?

Văzând că ceea ce avea pe cap şi în picioare a rezistat tuturor încercărilor sale de ale scoate, Numa şi-a dezlănţuit atunci toată sălbăticia de care era capabil. S-a rostogolit pe pământ, izbindu-se în toate părţile, zbătându-se, muşcând, zgâriind şi urlând; s-a ridicat în picioare şi a sărit în aer; s-a

repezit să-l atace pe Tarzan, dar a fost oprit pe loc de funia cu care era legat de copac.

Atunci, Tarzan a intervenit şi l-a lovit peste cap cu coada suliţei. Leul s-a ridicat pe labele din spate şi a izbit în aer spre Tarzan, dar în schimb a primit un pumn în ureche azvârlindu-l cât colo.

Repezindu-se să atace din nou, a mai primit o lovitură zdravănă, rostogolindu-l. Abia la a patra încercare, s-a făcut lumină în creierul regelui animalelor, dându-şi seama că şi-a subapreciat adversarul.

Atunci şi-a aplecat smerit capul, şi-a luat coada între picioare, iar, când Tarzan s-a apropiat de el, s-a retras încet şi mârâind, dar fără să se gândească să atace.

Lăsându-l pe Numa legat de copac, Tarzan a intrat în tunel şi a îndepărtat bariera de la ieşire, după care s-a întors în prăpastie, mergând direct spre copac.

Numa i s-a pus în drum, mârâind ameninţător, dar Tarzan l-a lovit de două ori, l-a îndepărtat şi a dezlegat funia de la copac. Ceea ce a urmat a fost o luptă de o jumătate de oră cu îndărătnicia leului, care nu a acceptat sub nicio formă să fie împins din spate. În cele din urmă, după ce a folosit fără milă vârful suliţei, a reuşit să-l determine să pornească înaintea lui şi după o altă încercare, să intre în tunel.

Odată aici, problema s-a simplificat, Tarzan, înţepându-l mereu de la spate cu vârful suliţei: cel mai bun mijloc ca să-l pună în mişcare.

Dacă Numa ezita să înainteze, era înţepat, iar dacă se retrăgea, rezultatul era din cele mai dureroase.

De aceea, fiind un leu înţelept, care se adapta repede, s-a hotărât să meargă tot înainte, până a ajuns la capătul tunelui.

Ieşind la aer, a simţit că e liber şi ridicând capul, şi-a adus coada pe spate şi a început să fugă.

Tarzan era încă în spatele lui urmând şi el să iasă din tunel când, luat pe neaşteptate, a fost târât vreo sută de metri peste terenul presărat cu pietre, până când Numa s-a oprit de bună voie.

Când s-a ridicat, avea destule zgârieturi şi era destul de supărat, dar, cum el rareori se lăsa condus de necaz fără să nu judece mai întâi, a renunţat le ideea încolţită în primul moment: de a-l pedepsi pe Numa pentru ceea ce i-a făcut.

Acum, după ce l-a învăţat să accepte să fie condus din spate, a pornit să facă una dintre cele mai ciudate călătorii pe care ar conţine-o istoria nescrisă a junglei.

Leul, care la început s-a răzvrătit împotriva lui Tarzan, care trecuse prin diferite încercări de rezistenţă înăpăţânată şi de ascultare în silă, a ajuns acum la o perfectă supunere.

Când s-a lăsat noaptea, leul era cât se poate de obosit, flămând şi însetat, dar nici în seara aceea, nici a doua zi, Tarzan nu i-a dat nimic să mănânce, neândrăznind să-i scoată punga de pe cap.

A mai tăiat o gaură în săculeţul de pe capul leului, ca să-şi poată potoli setea. După aceea, l-a legat de un copac şi s-a întins sus, între crengile copacului, să poată dormi câteva

A doua zi, dis-de-dimineaţă, au pornit din nou la drum trecând peste dealurile mărunte ale munţilor din spatele lui şi înaintând spre răsărit.

Toate fiarele din junglă fugeau în momentul în care îi zăreau. O privire era suficientă ca să le inspire teamă îngrozitoare.

Desigur, numai mirosul lui Numa ar fi fost suficient să alunge animalele mai mici, dar şi această apariţie stranie, care mirosea a leu, avea un aspect nemaivăzut; pe lângă aceasta leul era condus prin junglă de un Tarmangani uriaş; era chiar prea mult pentru locuitorii cei mai formidabili ai junglei.

Sabor, leoaica, recunoscând de la distanţă mirosul stăpânului său amestecat cu acela al unui

Tarmangani şi cu mirosul de piele de mistreţ, a pornit la trap printre tufişurile junglei ca să cerceteze.

Tarzan şi Numa au auzit-o venind, pentru că ea scotea miorlăituri întrebătoare, deoarece amestecul de mirosuri i-a stârnit atât curiozitatea cât şi teama, (leii, oricât de teribili ar părea, suferă adeseori de o timiditate excesivă), dar la Sobor, fiind de sex slab, era firesc ca să predomine curiozitatea.

Tarzan şi-a luat suliţa de pe spinare, ştiind că se putea foarte bine să fie nevoit să lupte pentru păstrarea animalului. Numa s-a oprit în loc, întorcându-şi capul, aşa împodobit cum era cu punga de piele de porc de mistreţ, să privească în direcţia de unde se apropia femela, scoţând şi un mârâit uşor, care semăna mai mult cu un tors de pisică.

Tarzan era pregătit să îl întâmpine cu vârful suliţei, când leoaica a apărut dintr-un tufiş, iar în spatele ei era ceva care l-a făcut să se oprească în loc: patru lei în floarea vârstei o urmau pe leoaică.

Acum, dacă l-ar fi silit pe Numa să pornească la drum şi acesta ar fi rezistat, rezultatul, mai mult ca sigur, ar fi fost că întreaga ceată ar fi năvălit asupra lui. Era deci mai bine să aştepte, să vadă mai întâi care era atitudinea lor.

Nu se gândea de altfel, să elibereze leul fără a se lupta pentru el; dar, cunoscând bine leii, ştia că nu poate preciza nimic din ceea ce urma să facă noii sosiţi.

Leoaica s-a oprit la vreo treizeci de metri de Tarzan, iar leii au trecut pe lângă ea, oprindu-se cu un metru-doi mai aproape decât ea, ţinându-şi urechile drept în sus şi privind cu multă curiozitate.

Pentru nimic în lume Tarzan nu ar fi putut ghici care le-ar fi fost mişcarea următoare. Leul de lângă el era întors cu totul spre noii veniţi, privindu-i tăcut şi în aşteptare ca şi stăpânul său.

Deodată, leoaica, a scos un ţipăt uşor; când l-a auzit, leul lui Tarzan a răcnit odată puternic şi a sărit drept spre leul cu coama neagră.

Imaginea acestei făpturi înspăimântătoare a fost prea mult pentru leul asupra căruia s-a avântat, trăgându-l şi pe Tarzan după el; leul, mârâind, a întors spatele şi a fugit, iar după el s-au luat şi ceilalţi trei, împreună cu leoaica.

Numa a încercat să îi urmeze, dar a fost reţinut de funia cu care l-a legat Tarzan. Furios, s-a întors asupra lui să se răzbune, dar a primit o lovitură puternică peste cap, cu coada suliţei.

Scuturând din cap şi mârâind, leul a pornit, în cele din urmă, din nou în direcţia iniţială.

Era foarte flămând, pe jumătate mort de foame şi prin urmare, îi era teamă de Tarzan, mergând alături de stăpânul său ca un câine credincios.

S-a întunecat bine când a ajuns lângă flancul drept al taberei engleze, după ce au trebuit să facă un ocol pentru a evita o patrulă germană.

La o mică distantă de primele posturi de santinelă, Tarzan l-a legat pe Numa de un copac, apoi a continuat drumul singur. A scăpat de prima santinelă, a scăpat de a doua şi, ocolind mereu, ascunzându-se cum putea când era nevoie, a ajuns până la comandamentul colonelului Capell, unde a apărut înaintea ofiţerilor adunaţi acolo ca un spirit materializat din aer curat.

Au zâmbit cu toţii când l-au văzut pe Tarzan, recunoscându-l dar surprinzându-i modul în care acesta a sosit.

— Ar trebui să împuşc vreo doi-trei pentru o asemenea neglijentă, a zis el. La ce bun să mai ţin posturile mărginaşe, când un om poate să se strecoare printre ele când vrea şi când îi place?

Tarzan a zâmbit şi a răspuns;

— Nu e vina lor, domnule colonel. Eu nu sunt om, ci un Tarmangani. Credeţi-mă că orice Mangani poate, dacă vrea, să intre oricând în

tabăra dv., dar dacă ar fi ei santinele, absolut nimeni nu ar putea să treacă fără ca ei să nu ştie.

— Cine sunt Manganii? a întrebat colonelul. Am putea să înrolăm vreo câţiva dintre ei.

Tarzan a înclinat din cap în semn negativ.

— Mangani sunt maimuţele mari, a explicat el; este poporul peste care domnesc eu, dar nu îi putem întrebuinţa, pentru că nu se pot concentra timp suficient asupra unei singure idei. Dacă le-aş spune despre acestea, vor fi foarte interesaţi un timp oarecare, poate chiar destul de lung până să ajung cu ei aici şi să explic atribuţiile fiecăruia. Dar după aceea, vor pierde orice interes asupra celor ce le-am spus, iar când vei avea nevoie de ei, îi vei găsi prin pădure, căutând gândaci şi omizi, în loc să fie la posturile lor. Mintea lor esta ca şi a copiilor, de aceea au rămas ceea ce sunt astăzi.

— Văd că lor le zici „Mangani". Iar ţie îţi spui „Tarmangani". Care este diferenţa? a intrebat colonelul.

—" Tar" înseamnă alb, a răspuns Tarzan. Iar „Mangani" înseamnă maimuţe mari. Numele meu, nume care mi s-a dat în tribul lui Ciuk, înseamnă piele albă. Probabil, aşa cred, că pielea mea, când eram copil mic, arăta foarte albă faţă de blana neagră a mamei mele adoptive Kala, aşa că mi-au zis Tarzan şi Tarmangani. Şi d-tale ţi-ar zice tot Tarmangani, a încheiat el zâmbind.

Colonelul Capell a zâmbit la rândul său.

— Nu e nimic jignitor în toate acestea, Greystoke, ba chiar ar fi demn de apreciat. Dar, te rog, expune-mi planul pe care l-ai hotărât Tot mai crezi că poţi goli tranşeul din faţa sectorului nostru?

— De cine este ocupat: tot de Gomangani?

— Cine sunt Gomanganii? a întrebat colonelul. Este ocupat tot de trupele indigene, dacă de aceştia întrebi.

— Da, Gomanganii sunt maimuţele mari negre: oamenii negri, cum s-ar zice.

— Bine! Ce ai de gând să faci şi ce ajutor doreşti să îţi dăm?

Tarzan s-a apropiat de masă şi a pus un deget pe hartă.

— Aici este un post de ascultare, a zis el. Au şi o maşină-puşcă acolo. Postul este legat printr-un tunel cu tranşeul de aici.

— În timp ce vorbea şi explica, degetul său se mişca pe hartă dintr-un loc în altul.

— Daţi-mi o bombă, a continuat el şi când o veţi auzi izbucnind în postul de asculatare să daţi drumul oamenilor dv. Să pornească încet până acolo. După puţin timp, vor auzi o comoţie mare în tranşeul inamic, dar nu trebuie să se grăbească. Să le mai spuneţi, vă rog, că şi eu voi fi în tranşeu şi că nu aş vrea nici să fiu împuşcat, nici să fiu găurit cu baioneta.

Colonelul Capell, după ce a ordonat unui ofiţer să îi aducă o grenadă de mână lui Tarzan, a întrebat:

— Asta este tot? Vei goli tranşeul d-ta singur?

— Nu tocmai singur, a răspuns Tarzan zâmbind, dar îl voi goli. Încă ceva: oamenii vor putea trece chiar prin tranşeu dacă vor dori. Într-o jumătate de oră, totul este gata, a mai adăugat el.

Şi a plecat.

Trecând prin tabără, a apărut deodată pe ecranul amintirilor sale reprodusă, fără îndoială, de vreo coincidenţă cu vizita sa de mai înainte la comandament, imaginea ofiţerului pe lângă care a trecut când a plecat data trecută şi simultan cu aceasta, a recunoscut şi faţa pe care lumina focului i-a arătat-o.

A scuturat din cap cu îndoială. Nu, nu se putea aceasta şi totuşi, trăsăturile tânărului ofiţer erau identice cu ale d-rei Kircher, spioana nemţoaică, pe care a văzut-o la comandamentul german în noaptea când l-a luat cu el pe maiorul Schneider de sub nasul generalului neamţ şi al statului său major.

Trecând de ultima linie de santinele, a pornit repede în direcţia în care l-a lăsat pe Numa. Fiara s-a întins jos lângă copac; dar la sosirea lui Tarzan, s-a sculat în ridicat în picioare şi un răcnet uşor i-a scăpat de pe buze.

Auzindu-l, Tarzan a zâmbit, recunoscând în vocea leului o notă aproape de rugă: semăna mai mult cu plânsetul unui câine când îşi cerşeşte hrana, decât cu vocea mândrului rege al animalelor.

— Vei ucide în curând şi vei avea ocazia să mănânci foarte mult, a murmurat Tarzan în limba marilor maimuţe.

Cu multă atenţie, amândouă fiarele au pornit spre postul de ascultare al nemţilor. Tarzan ţinea într-o mână bomba dată de englezi, iar în celalaltă ţinea colac funia de care era legat leul.

În sfârşit, a ajuns la un loc de unde putea să vadă că locul pe care îl căuta era la numai câţiva metri mai încolo. Ochii lui ageri au distins capul şi umerii santinelei de gardă.

Atunci, a prins bine bomba în mâna dreaptă, a măsurat distanţa din ochi şi a strâns picioarele sub el. Apoi, dintr-o singură mişcare, ca şi cum ar fi fost pe arcuri, s-a ridicat şi a aruncat bomba. Imediat după aceea s-a lipit de pământ.

După cinci secunde s-a auzit o detunătură îngrozitoare chiar în mijlocul postului de asculatare. Numa a tresărit nervos şi a încercat să fugă; dar Tarzan l-a ţinut şi, sărind în picioare, a alergat înainte trăgând leul după el.

Ajungând la marginea postului, a privit în jos şi a găsit prea puţine dovezi că poziţia ar fi fost ocupată de cineva, deoarece nu au mai rămas decât câteva fragmente de carne ruptă şi sfâşiată. Singurul lucru care nu a fost distrus era maşina-puşcă, deoarece a fost apărată de saci cu nisip.

Nu avea însă, niciun moment de pierdut. În fiecare clipă putea să sosească, prin tunelul de comunicaţie, vreo patrulă inamică, deoarece pentru

santinelele din tranşeele nemţeşti era clar că postul de ascultare a fost distrus.

Numa ezita să-l urmeze pe Tarzan în şanţul postului, dar acesta nu mai avea timp de gândit şi l-a smucit de funie, asfel încât acesta a sărit în groapă.

Înaintea lor se vedea gaura neagră a tunelului care ducea spre tranşeele germane Tarzan l-a împins pe Numa înainte, până ce capul acestuia a fost aproape tot în tunel; dar, aducându-şi aminte de ceva, s-a întors repede şi a tras maşina-puşcă de pe parapet, să îi fie la îndemână.

După aceea, s-a întors spre leu, tăindu-i repede legăturile de la pungile picioarelor din faţă şi mai înainte ca leul să-şi dea seama că această parte a corpului este liberă din nou. Tarzan a dezlegat funia de la gâtul leului şi a tăiat curelele care ţineau punga pe capul lui Numa. Apoi, l-a prins pe acesta de spate şi l-a împins aproape jumătate în tunel.

Numa a încercat să se retragă, dar a nimerit în vârful ascuţit al cuţitului lui Tarzan, care l-a înţepat dureros în şoldurile din spate.

Silindu-l mereu, omul junglei a reuşit să-l împingă destul de mult ca să nu mai aibă cum să scape, decât ori să pornească înainte, ori să se înfingă de bună voie în cuţitul ascuţit din spatele său.

Tarzan a mai tăiat şi legăturile de la picioarele din spate şi punând umărul şi vârful cuţitului în dosul leului, şi-a înfipt călcâiele în pământul surpat de explozia bombei şi a a împins cu putere.

Centimetru cu centimentru, Numa înainta prin tunel. Mârâia acum puternic şi, după puţin timp, a început să răcnească. Deodată, după o clipă de ezitare, a sărit înapoi şi atunci, Tarzan a ştiut că a simţit miros de carne de om.

Trăgând maşina-puşcă după el, Tarzan a alergat în urma leului, ale cărui răcnete le auzea foarte bine, amestecat cu ţipete de oameni înspăimântaţi.

Încă odată un zâmbet rece şi nemilos a apărut pe buzele lui.

— Mi-au ucis Wazirii, a murmurat el. L-au răstignit pe Wasimbu, fiul lui Muviro. Aşa le trebuie!

Reuşind să treacă prin tunel şi apărând în tranşeu, nu a văzut nicio urmă de om în despărţitura aceea, nici în cea următoare, nici chiar în a treia despărţitura prin care a trecut, în fuga lui spre centrul german.

Abia în a patra despărţitura a văzut vreo zece-cinci-sprezece oameni îngrămădiţi în colţul unei traverse de la capăt, în timp ce Numa, întruchiparea feroce a foamei şi a furiei, sărea asupra lor, sfâşiindu-i cu ghearele şi cu colţii.

În sfârşit, ceea ce îi împiedica pe oameni în fuga lor a slăbit şi s-a rupt şi atunci, a început o luptă nebună între ei, pentru a scăpa mai întâi de făptura îngrozitoare de care au învăţat să le fie teamă aproape de când erau în faşă.

Au reuşit, deci, să fugă din nou, unii dintre ei sărind afară din tranşeu peste parados, alţii ieşind peste parapet, preferând să înfrunte mai bine inamicul decât primejdia din spate.

Englezii, care înaintau încet către tranşeele germane, au întâlnit mai întâi, rând pe rând, o sumedenie de negri îngroziţi, care alergau înspre ei, predându-se de bună voie.

Faptul că s-a declanşat o grozăvie în tranşeele nemţeşti, era destul de clar soldaţilor englezi nu numai după înfăţişarea dezertorilor, dar şi după strigătele şi blestemele oamenilor din tranşee, care ajungeau până la urechile lor. Dar mai era un sunet pe care nu îl puteau recepţiona prea bine şi care nu semăna cu nimic altceva decât cu mârâiturile unui leu înfuriat.

Iar, când au ajuns, în cele din urmă, la tranşee, cei din faţă, dinspre stânga, au văzut un leu enorm, sărind peste paradosul tranşeului nemţesc şi

ducând, în fălcile lui puternice, un soldat german, care ţipa cât îl ţinea gura.

În acelaşi timp, Tarzan, aşezat pe o traversă, în stânga lor, mânuia o maşină-puşcă cu care mătura tranşeele germane în toată lungimea lor.

Dar rhodesienii aflaţi mai în faţă au mai văzut ceva: un ofiţer german, de statură enormă, ieşind dintr-un tufiş chiar la spatele lui Tarzan. L-au văzut punând mâna pe o armă cu baioneta pusă, armă lăsată de vreun soldat în fuga lui şi s-a furişat spre Tarzan; acesta părea străin de primejdia care îl ameninţa.

Englezii au fugit în partea aceea, strigând din răsputeri, ca să îi poată atrage atenţia lui Tarzan, dar strigătele lor nu au ajuns până la el…; strigătele nu au reuşit să iasă prin iadul de zgomot care s-a dezlănţuit în tranşeul german.

Neamţul a urcat parapetul la spatele lui Tarzan; cu mâinile lui groase şi grase, a ridicat patul armei, gata să repeadă baioneta pentru a străpunge duşmanul pe la spate, dintr-o parte în alta, dar mişcarea lui Tarzan a fost tot atât de rapidă ca şi cea a lui Ara, fulgerul.

Nu a fost om acela care a sărit în spatele ofiţerului german, izbind la o parte baioneta ascuţită ca pe un beţişor în mâna unui copil, ci a fost o fiară sălbatică, de pe ale cărui buze a izbucnit un răcnet ca al unei fiare.

Aceasta pentru că Tarzan, înştiinţat de simţul ce îl posedă la fel cu celelalte făpturi din junglă, din întinsele sale domenii sălbatice… înştiinţat de primejdia din spate, s-a răsucit să întâmpine atacul, şi a văzut în acelaşi timp, insigna companiei şi a regimentului de pe bluza inamicului. Erau aceleaşi pe care le-au avut ucigaşii soţiei lui şi ai oamenilor pe care i-a lăsat s-o apere, era insigna acelora care i-au jefuit casa şi i-au distrus fericirea.

Da, s-a repezit ca o fiară, înfingându-şi dinţii în umărul neamţului… şi, ca o fiară, a cuprins cu ghearele gâtul gros al victimei.

Atunci soldaţii regimentului al doilea din Rhodesia au văzut ceea ce le va rămâne pentru totdeauna întipărit în memorie.

L-au văzut pe uriaşul lor prieten ridicându-l de jos pe neamţ şi scuturându-l după cum scutură buldogul un şoarece… sau cum Sabor, leoaica, îşi scutură, uneori, prada.

Au văzut ochii neamţului ieşind de groază, din orbite, izbind zadarnic cu mâinile peste capul şi umerii masivi ai aceluia pe care, cu un moment mai înainte, a vrut să-l ucidă mişeleşte, pe la spate. L-au mai văzut pe Tarzan, răsucind deodată, în loc pe neamţ, punându-i un genunchi în spate, un braţ pe după gât şi apoi, începând să-l îndoaie încet pe spate. Picioarele neamţului s-au înmuiat şi el s-a lăsat pe genunchi; dar acea forţă irezistibilă îl îndoia mai departe. În agonia durerii, neamţul a răcnit o dată… dar atunci s-a rupt ceva, iar Tarzan a aruncat la o parte corpul moleşit şi fără viaţă al neamţului.

Soldaţii regimentului de Rhodesia au pornit înainte cu un „ura” pe buzele lor… un „ura” care nu a fost pronunţat niciodată, un „ura” ce le-a îngheţat pe buze deoarece, în momentul acela Tarzan a pus un picior peste corpul celui pe care l-a ucis şi ridicând faţa spre cer, a dat drumul strigătului îngrozitor de victorie obişnuit de maimuţoii printre care a crescut.

Sublocotenentul Von Goss era şi el mort.

Şi fără a mai arunca o privire înapoi către soldaţii englezi uluiţi de ce au văzut. Tarzan a sărit din tranşee, dispărând în negura nopţii.

CAPITOLUL V Medalionul de aur

Mica armată engleză din Africa de răsărit, după ce a suferit destule înfrângeri de la forţele inamice cu mult superioare lor din punct de vedere numeric, şi-au revenit într-un fel în timpul din urmă.

Ofensiva germană a fost zdrobită, iar nemţii se retrăgeau acum încet, rezistând cu încăpăţânare, în lungul căii ferate Tanga.

Ruperea liniilor germane a urmat imediat după capturarea sectorului stâng de tranşee, când soldaţii indigeni au fost izgoniţi de Tarzan cu Numa, în noaptea neuitată de englezi când omul junglei a asmuţit un leu flămând asupra superstiţioşilor negri încremeniţi de groază.

Al doilea regiment de arhodesia a intrat imediat în posesia tranşeului şi din această poziţie, măturând secţiunile vecine ale liniilor germane şi făcând posibil un atac de noapte al restului trupelor engleze.

De atunci au trecut câteva săptămâni. Nemţii disputau englezilor fiecare kilometru din terenul acela fără apă şi acoperit de mărăcini, căutând cu disperare să îşi menţină poziţiile în lungul căii ferate.

Ofiţerii englezi nu au mai auzit nimic despre Tarzan, încă de pe când l-a ucis pe sublocotenentul Van Goss şi a dispărut, luând o direcţie spre

centrul taberei germane. Unii dintre ofiţeri considerau că putea să fie omorât în timp ce încerca să treacă printre liniile lor.

— Posibil să-l fi omorât, a zis colonelul Capell, dar nu mi-aş putea închipui că l-ar fi putut prinde viu.

Într-adevăr, nemţii nu l-au prins pe Tarzan şi nici nu l-au omorât. El a petrecut aceste două săptămâni în mod plăcut şi cu destul profit, adunând un bagaj de cunoştinţe destul de mare asupra situaţiei şi rezistenţei trupelor germane, a metodelor lor de război şi diferitelor căi prin care un singur Tarmangani poate să hărţuiască o armată şi să-i slăbească moralul.

În momentul de faţă, dorea să-şi ducă la îndeplinire o dorinţă deosebită.

Era vorba de o oarecare spioană nemţoaică, pe care dorea să o prindă şi să o predea vie, englezilor.

Când s-a dus prima dată la comandamentul german a văzut-o pe tânăra aceea predând generalului o hârtie, iar ceva mai târziu a văzut-o în tabăra englezilor, deghizată în uniforma unui ofiţer englez. Concluzia era destul de limpede: acea femeie era spioană.

Astfel, Tarzan a umblat tot pe lângă comandamentul nemţilor, noapte de noapte, cu speranţa că o va vedea din nou sau va putea da peste vreun indiciu cu ajutorul căruia să-i găsească urma. În acelaşi timp, se îndeletnicea cu o mulţime de activităţi bizare care ar fi putut incita groaza în inimile germanilor.

Dovada că reuşea o avea din crâmpeiele de convorbiri pe care putea să le audă când se furişa prin tabăra nemţilor.

Într-o seară, când era ascuns într-un tufiş apropiat de comandament, a ascultat convorbirea mai multor ofiţeri.

Unul a adus vorba despre cele ce povesteau soldaţii indigeni în legătură cu gonirea lor prin

tranşeu de către un leu — cu câteva săptămâni în urmă— şi apariţia simultană a unui om alb, de statură uriaşă, fără haine pe el, despre care erau convinşi că trebuie să fie un demon din junglă.

— Trebuie să fie acelaşi individ care a sărit pe fereastră în biroul generalului şi a luat cu el pe maiorul Schneider. A spus hotărât altul dintre ei.

— Eu mă mir, a început al treilea, cum de l-a ales dintre toţi pe maior. Se zice că l-ar fi interesat numai Schneider. A pus mai întâi mâna pe von Kelter şi ar fi putut să-l ia chiar pe general, dar nu căuta pe nimeni altcineva decât pe Schneider. Pe el l-a urmărit prin cameră şi pe el l-a smucit şi l-a dus. Dumnezeu singur ştie care i-a fost soarta.

— Căpitanul Fritz Schneider are şi el o teorie proprie, a intervenit altul. Mi-a spus acum vreo zece zile că el ar şti pentru ce a fost luat fratele lui şi că a fost un caz de greşeală a identităţii.

— Da, a început altul, mi-a spus şi mie că nu a fost sigur depre aceasta până nu a fost ucis şi Von Goss, după toate aparanţele, de aceeaşi făptură, în noaptea când leul a intrat în tranşee. Von Goss făcea parte din comapania lui Schneider. De asemenea, în noaptea când a fost luat maiorul, s-a găsit un soldat de-al lui Schneider cu gâtul rupt şi căpitanul crede că dracul se ţine de el şi de compania lui… că în noaptea aceea a venit după el şi l-a luat pe fratele lui din greşeală. Kraut i-a spus că nu a pronunţat bine numele maiorului când l-a recomandat domnişoarei Kircher şi sălbaticul a sărit pe fereastră, repezindu-se la maior.

Deodată micul grup de ofiţeri a înţepenit în loc, ascultând.

— Ce a fost asta? a izbucnit unul, privind spre tufişul din care s-au auzit sunete de groază.

Nu erau alte sunete decât mârâiturile scoase de Tarzan, aflând că, din greşeala lui, a rămas în viaţă acela care a comis crima oribilă de la moşia sa, că ucigaşul soţiei sale se plimba nepedepsit.

Un minut întreg, care li s-a părut o veşnicie, ofiţerii au stat atenţi, cu nervii încordaţi şi cu ochii aţintiţi asupra tufişului de unde a ieşit acel sunet înfricoşător.

Fiecare şi-a amintit de recentele dispariţii misterioase atât din inima taberei, cât şi de pe la margine. Fiecare s-a gândit la cei pe care i-a văzut ucişi, aproape în văzul şi în auzul camarazilor lor, de către o făptură nevăzută.

S-au mai gândit şi la semnele pe care le-au găsit pe gâtul victimelor, semne care păreau a fi făcute de gheare sau de degete enorme, dar nu puteau spune exact care, precum şi la semnele de pe umăr sau de la beregată, muşcături adânci făcute de dinţi puternici.

Aşteptau, deci, atenţi cu revolverele pregătite.

La un momemt dat, tufişul s-a mişcat aproape imperceptibil; iar în clipa următoare, un ofiţer a tras, deodată, în tufiş; Tarzan, însă, nu mai era acolo.

În intervalul care a trecut de la mişcarea tufişului până la descărcarea revolverului, Tarzan s-a topit în întunericul nopţii. După vreo zece minute, a ajuns în partea aceea a taberei unde era cortul soldaţilor negri din compania indigenă comandată de Hauptmann Fritz Schneider.

Oamenii erau întinşi pe pământul gol, fără corturi; s-au ridicat doar câteva pentru ofiţeri şi el a început să se furişeze în partea aceea.

Era, într-adevăr, o lucrare migăloasă şi primejdioasă, pentru că acum nemţii erau foarte atenţi, în scopul de a descoperi duşmanul înverşunat care s-a furişat până în taberele lor, noaptea, pentru a se răzbuna. Totuşi, Tarzan a trecut neobservat pe lângă santinelele lor, precum şi pe lângă paznicii din interior, ajungând în cele din urmă, la spatele liniei ofiţerilor.

Aici s-a lipit de pământ, alături de cel mai apropiat cort şi a ascultat. Din interior se auzea

răsuflarea regulată a unui om care dormea. Tarzan a fost mulţumit.

A scos cuţitul, a tăiat sforile pânzei din spate şi a intrat.

Nu a făcut niciun zgomot. Nici umbra unei frunze, căzând uşor la pământ într-o zi liniştită, nu ar fi făcut mai puţin zgomot. S-a târât încet până lângă cel care dormea şi s-a aplecat deasupra lui.

Nu avea cum să ştie, dacă era Schneider sau altul, pentru că pe acesta nu-l văzuse niciodată; avea, însă, intenţia să afle atât acest lucru, cât şi altele.

L-a scuturat binişor de umeri pe neamţ iar acesta s-a mişcat cu greu mormăind sunete neânţelese.

— Tăcere! i-a poruncit Tarzan în şoaptă. Tăcere… altfel, ucid.

Neamţul a deschis ochii. În semiobscuritatea din cort a văzut un om uriaş aplecat asupra lui. În acelaşi moment, o mână puternică i s-a înfipt în umăr, în timp ce alta i-a înconjurat uşor gâtul.

— Să nu strigi! Răspunde în şoaptă la întrebările mele. Cum te cheamă?

— Luberg, a răspuns ofiţerul. Ce doreşti?

Bietul om tremura. Prezenţa fantastică a acestui uriaş, fără haine pe el, i-a dat o senzaţie de răcoare. Ca şi alţii, şi-a amintit şi el de oamenii asasinaţi atât de misterios în tăcerea nopţii din tabără.

— Unde este căpitanul Schneider? În care cort? a întrebat Tarzan.

— Nu este aici, a răspuns Luberg; a fost trimis de ieri la Wilhelmstal.

— Pe tine nu te voi ucide… acum, a zis Tarzan. Mai întâi merg să aflu dacă m-ai minţit sau nu; iar dacă m-ai minţit, moartea îţi va fi cumplită. Ştii cum a murit maiorul Schneider?

Neamţul a dat din cap.

— Eu însă ştiu, a continuat Tarzan, şi crede-mă că nu a fost o moarte tocmai uşoară… nici chiar pentru un blestemat de neamţ ca el. Acum,

întoarce-te cu faţa în jos şi închide ochii. Să nu strigi şi să nu faci zgomot.

Neamţul a făcut după cum i s-a poruncit; iar în clipa când a pus mâna la ochi, Tarzan s-a furişat din cort.

Nu i-a trebuit mult ca să iasă din tabăra germană. La o oră după ce l-a lăsat pe german încremenit în cort, era pe drum spre orăşelul de munte Wilhelmstal, reşedinţa de vară a guvernatorului Africii germane de est.

D-ra Bertha Kircher s-a rătăcit, cauză pentru care s-a simţit tot atât de umilită pe cât era de supărată, mai ales că nu i-ar fi plăcut să admită, că tocmai ea, care s-a lăudat că ştie bine rosturile pădurilor, a pierdut acum drumul cu desăvârşire, într-un petic de pământ destul de cunoscut: fâşia care se întindea între râul Pangani şi linia ferată Tanga.

Ştia ea bine că Wilhelmstal era la vreo optzeci-nouăzeci de kilometri înspre sud-est, dar, printr-o îmbinare de împrejurări contrarii, nu mai era acum în stare să spună în ce direcţie ar fi sud-estul.

Când a pornit de la comandamentul german, a mers pe un drum bine cunoscut, întrebuinţat şi de trupe şi a avut tot dreptul să îşi închipuie că nu se va abate din drum până nu va ajunge la Wilhelmstal.

Mai târziu, însă, fiind avertizată că o patrulă puternică engleză, care a venit pe malul stâng al râului Pangani, a trecut pe la sud de ea şi înainta acum pe linia ferată spre Tonda, a fost şi ea nevoită să se abată din drum. Intenţiona ca, după ce va merge o bucată bună de drum spre vest, să se îndrepte spre sud şi să treacă, fără nicio piedică prin spatele patrulei engleze.

Totuşi, după ce a părăsit drumul principal, s-a pomenit într-o pădure deasă şi, cum cerul era foarte înnorat, a trebuit să recurgă la ajutorul

busolei ca să se poată orienta. A avut însă o nouă dezamăgire, descoperind că nu luase busola cu ea.

Simţindu-se, însă, foarte sigură pe cunoştinţele ei despre pădure, şi-a continuat drumul fără grijă, în direcţia pe care a considerat-o că ducea spre vest şi nu a avut nici cea mai mică bănuială că ar fi pierdut drumul, numai dacă într-un târziu, când potrivit calculelor ei, a tăiat pădurea spre est, departe de tot, la sud de patrula engleză.

A trecut multă vreme de la amiază, fiind acum aproape de înserat, iar ea ar fi trebuit să dea de mult peste drumul principal ceva mai la sud de Tonda… dar drumul parcă a intrat în pământ şi fata a început să se cam îngrijoreze.

A călărit calul toată ziua, fără să-i fi dat să mănânce sau să-l adape. Acum, noaptea s-a apropiat, iar ea şi-a dat bine seama că s-a rătăcit cu siguranţă într-un ţinut sălbatic de neumblat, dar destul de reputat pentru musca Tsetse (o muscă mult mai veninoasă decât musca columbacă din România) şi mulţimea fiarelor.

Era o situaţie la care numai gândindu-te, îţi venea să înnebuneşti: să te ştii rătăcit şi fără cea mai mică noţiune despre direcţia în care călătoreşti, fiind cu plutinţă să înaintezi chiar în direcţie contrară, depărtându-te necontenit de ţinta călătoriei şi afundându-te tot mai adânc în junglă. Cu toate acestea, era imposibil să se oprească: trebuia să meargă tot înainte.

Bertha Kircher nu era o laşă. Oricâte altei defecte i-ar fi putut găsi lumea, pe acesta nu îl avea. Totuşi, odată cu apropierea nopţii nu şi-a putut scoate din minte grozăviile orelor atât de lungi pe care va trebui să le petreacă până când soarele va împrăştia întunericul de nepătruns al junglei: noaptea îngrozitoare fără lună, care invita toate fiarele pădurii să iasă în căutarea hranei.

Cu câteva momente mai înainte de a se întuneca cu totul, a găsit o poieniţă, în mijlocul căreia

creşteau vreo trei arbuşti şi s-a hotărât să rămână acolo peste noapte.

Iarba era înaltă şi deasă, astfel că se putea hrăni calul iar ea putea să-şi facă un aşternut destul de moale. Pe lângă aceasta mai erau atâtea crengi şi crenguţe uscate şi căzute, că ar fi suficiente pentru a putea să facă un foc destul de mare, pe care să îl întreţină toată noaptea.

Luând de pe cal şaua şi scoţându-i frâul, le-a aşezat jos, lăngă un arbust de care a legat calul, dându-i destulă funie pentru ca animalul să poată mânca în voie. După aceea a început să adune uscături, iar când s-a întunecat de tot avea un foc mare şi suficiente lemne ca să-i ajungă toată noaptea.

Şi-a luat mâncarea rece pe care o avea iar din bidonaşul de apă a luat o înghiţitură. Atât îndrăznea să bea: numai o înghiţitură, neştiind cât timp va trece până va mai găsi apă.

Îi părea rău că pe cal trebuia să îl lase fără apă. Chiar şi spionii germani au inimă, iar acest spion era foarte tânăr şi, mai mult decât atât, era femeie.

Acum în toată jungla domnea un întuneric profund. Era o noapte fără lună şi fără stele, iar focul făcut de d-ra Kircher nu făcea altceva decât să accentueze întunericul din jur.

Atât reuşea ea să vadă: iarba din jurul ei şi trunchiul copacilor, al căror relief se vedea puternic pe fondul de nepătruns al junglei… iar mai departe de flăcările focului nu mai exista nimic.

Pădurea părea că a amuţit. Era o tăcere înfiorătoare. Atât mai auzea ea, de la o depărtare mare: ecoul slab al unor bubuituri de tun, dar nu ar fi putut spune din care direcţie veneau. Şi-a încordat auzul şi toţi nervii astfel încât tensiunea lor i-a devenit insuportabilă; totuşi, direcţia de unde se auzeau bubuiturile de tun, a rămas pentru ea un mister: un mister care o dezola, neştiind în

acest fel în ce direcţie să meargă în dimineaţa următoare.

Dimineaţa următoare! Va mai fi oare ea în viaţă când va răsări soarele?

Şi-a îndreptat umerii şi s-a scuturat pentru a înlătura gândurile care o deprimau. Ca să-şi facă puţin curaj, a început să fredoneze o melodie militară, aducându-şi şaua lângă foc şi smulgând mai multă iarbă pentru a avea un aşternut mai moale. Peste cal a întins pătura de sub şa şi, pentru că s-a făcut destul de frig, ea s-a îmbrăcat cu o manta soldăţească.

Aşezându-se în aşa fel încât să poată sta rezemată de şa, se pregătea să petreacă o noapte de veghe: o noapte fără niciun pic de somn.

Mai mult de o oră, tăcerea nu a fost întreruptă decât de bubuiturile din ce în ce mai rare, care se auzeau din depărtare şi de zgomotul făcut de cal, rupând şi ronţăind iarba din poiană, când, deodată, a izbucnit la doi-trei kilometri distantă, sunetul detunător al răcnetului unui leu.

Fata a tresărit puternic şi a pus mâna imediat pe carabina de lângă ea. Un fior uşor a străbătut întreaga ei făptură delicată, pe când corpul i se făcea ca pielea de gâscă.

Răcnetul s-a repetat îngrozitor, de mai multe ori; de fiecare dată i se părea că se aude din ce în ce mai aproape. Dacă de direcţia bubuiturii tunurilor nu era sigură, de sensul din care se apropia leul era ferm convinsă: era mult mai aproape decât trupele. Leul se afla în partea de sus a adierii vântului, deci nu i-a simţit mirosul, deşi, după toate probabilităţile, se apropia să cerceteze lumina focului, care desigur se putea vedea de la o distanţă mare.

A mai trecut o oră: oră plină de groază, în timpul căreia fata a stat cu ochii şi urechile încordate spre golul întunecos de dincolo de sălaşul ei luminos.

În timpul acestei ore, leul nu a mai răcnit, dar ea avea senzaţia, de care nu se mai putea scutura, că fiara se furişează asupra ei. Din când în când, tresărea puternic, întorcând capul şi căutând să străbată cu privirea întunericul din spate, din dreapta sau din stânga, partea de unde i se părea că aude zgomotul labelor moi ale carnivorului.

Agitată peste măsură, cu nervii la ultima limită de încordare, îşi ţinea carabina cu cocoşul ridicat pe genunchi.

Calul a ridicat deodată capul şi a nechezat. Fata a scos un mic strigăt de groază şi a sărit în picioare. Animalul a venit repede spre ea, până ce a fost oprit de funia cu care era priponit, apoi s-a întors la loc şi, cu toate simţuirle încordate la maxim, studia întunericul nopţii. Fata nu vedea şi nu auzea nimic.

În felul acesta a mai trecut o oră de groază, în timpul căreia calul ridica, adeseori, capul să privească lung şi cercetător în întuneric. Fata reâmprospăta focul din când în când. După un timp, a simţit cum somnul îi apăsa pleoapele făcându-le să cadă ca plumbul peste ochi, dar nu îndrăznea să doarmă.

Temându-se ca nu cumva să o cuprindă somnul de care se simţea din ce în ce mai copleşită, s-a ridicat şi a început să se plimbe, dintr-o parte în alta, prin faţa focului, unde mai arunca din când în când câteva vreascuri. La un momet dat s-a oprit în faţa calului şi l-a mângâiat pe ochi şi pe frunte. După aceea s-a întors din nou la aşternutul ei.

Rezemându-se de şa, a început să se preocupe de planuri şi calcule pentru a doua zi, dar probabil că, după un timp, a aţipit.

S-a trezit tresărind puternic şi sărind în picioare. Era ziuă; iar noaptea hidoasă, cu grozăviile ei de nedescris, era acum un amănunt al trecutului ce nu se mai întoarce.

Abia a putut să îşi revină. Trebuie să fi dormit ceasuri întregi; s-a stins în intervalul acesta, dar ea, împreună cu calul, erau vii şi nevătămaţi şi nu era niciun semn de fiare sălbatice în jur.

Ceea ce o bucura însă cel mai mult, era soarele care strălucea cu putere spre răsărit, arătându-i direcţia ca şi cum s-ar fi deschis o şosea dreaptă înaintea ei.

Fără să mai întârzie mănâncând din proviziile pe care le-a păstrat cu atâta grijă, a pus şaua pe cal, a încălecat şi a pornit la drum, satisfăcută ca şi cum ar fi ajuns la Wilhemstal.

Fără îndoială că şi-ar fi schimbat părerile, dacă ar fi putut vedea cele două perechi de ochi ce îi pândeau cu atenţie toate mişcările, din două puncte deosebite, dintre copacii care mărgineau poiana.

Satisfăcută, deci, şi fără nicio bănuială, ea a traversat poiana ca să se afunde în pădure, în timp ce, în drumul ei, doi ochi galbeni-verzui o priveau fix, o coadă lungă se zbătea nervos şi două labe mari se strângeau sub pântece, pregătit pentru o săritură puternică.

Calul a ajuns la doi paşi de linia copacilor când Numa, leul, s-a azvârlit prin aer din marginea tufişului. S-a izbit de umărul drept al animalului care, îngrozit, s-a ridicat cu picioarele înainte pentru a se răsuci, în loc să fugă.

Forţa izbiturii l-a trântit la pământ cu atât energie, încât fata nu a mai putut să sară într-o parte, ci a căzut jos odată cu calul iar un picior i-a rămas sub cal.

Aproape paralizată de spaimă, l-a văzut pe regele animalelor deschizându-şi fălcile puternice şi smucind de ceafă calul, care necheza jalnic.

Fălcile mari ale leului s-au închis: a urmat un momet de luptă zadarnică, în timp ce Numa îşi scutura prada. Fata a auzit troznind vertebrele credinciosului ei animal sub strânsoarea colţilor puternici ai fiarei şi, în acelaşi timp, a simţit

muşchii animalului muribund relaxându-se, odată cu ultima lui suflare.

Numa stătea întins pe prada lui. Ohii lui îngrozitori s-au întors acum asupra fetei… îi simţea pe obraz suflarea caldă, al cărei miros puturos a ameţit-o.

Au rămas astfel, privindu-se reciproc, un timp care fetei i s-a părut o veşnicie, după care leul a scos un mârâit amenințător.

Bertha Kircher nu a mai fost atât de îngrozită niciodată. Niciodată, până atunci, nu a mai avut un asemenea motiv de groază. Purta la şold un revolver: o armă formidabilă cu care să întâmpine un om, dar un obiect neînsemnat pentru a o apăra de o fiară ca cea din faţa ei. Ştia că rezultatul cel mai bun pe care îl poate obţine, trăgând în fiară cu revolverul era acela de a reuşi să o înfurie; şi, cu toate acestea, era hotărâtă să-şi vândă scump viaţa, dacă tot trebuia să moară.

Niciun ajutor omenesc nu putea să îi fie de folos acum, chiar dacă s-ar fi ivit vreunul în clipa aceea. Şi-a smuls privirea, în sfârşit, de la priveliştea amenințătoare a acelei feţe îngrozitoare, ca să poată rosti, în gând, o scurtă şi ultimă rugăciune către Atotputernicul. Nu a cerut însă ajutor… ci numai ca sfârşitul să vină mai repede şi cu cât mai puţină durere.

Nimeni nu poate să prezică ce anume va face un leu în anumite împrejurări. Acesta a privit furios mârâind câteva clipe în faţa fetei, iar după aceea a început să mănânce din calul ucis.

Domnişoara Kircher a rămas uimită o clipă-două, după care a încercat să-şi tragă uşor piciorul de sub cal; a văzut numaidecât că nu-l poate mişca deloc. A mărit, atunci, puţin forţa, ceea ce l-a determinat pe Numa să ridice capul de pe pradă şi să mârâie prevenitor. A fost nevoită, deci, să renunţe la orice încercare în acest sens.

Spera acum că, după ce leul se va sătura, se va da la o parte să se odihnească; totuşi, nu îi venea să

creadă că o va lăsa în viaţă. Fără îndoială că va târâ rămăşiţele prăzii într-un tufiş din apropiere, ca să le păstreze pentru mai târziu; desigur, o considera şi pe ea ca o parte din acea pradă, urmând să o ucidă şi să aibă şi ea aceeaşi soartă.

Numa se hrănea liniştit. Nervii fetei erau atât de încordaţi, încât ar fi pleznit dintr-o clipă în alta. Se mira cum de nu a leşinat de atâta spaimă.

Şi-a amintit că de mai multe ori a dorit să poată vedea cât mai aproape un leu ce ucide şi îşi mănâncă prada. Oh, Doamne! Câtă realitate în împlinirea dorinţei sale.!

A început să se gândească din nou la revolverul de la şold. În cădere, tocul a alunecat în jurul cingătoarei, aşa că arma se afla acum sub ea. Încet de tot, pe cât a putut mai încet, a întins mâna să îl prindă, dar a fost nevoită să îşi ridice puţin corpul de la pământ.

Această mişcare a stârnit şi mişcarea fulgerătoare a leului, care a întins o labă peste corpul inert al calului, cu care a ţintuit-o la pământ, scrâşnind şi mârâind. Furia încarnată nu ar fi fost mai îngrozitoare la vedere decât figura acelei fiare.

O clipă s-au privit reciproc, fără să facă vreo mişcare. Şi, tocmai când fata a crezut că este pierdută, a auzit la spate o voce omenească scoţând sunete bestiale, de neânţeles.

Numa a ridicat imediat privirea de pe figura fetei, uitându-se spre cel care îl tulbura. Mârâiturile lui s-au transformat în răcnete, dar s-a retras şi cu această mişcare a sfâşiat de sus până jos bluza fetei, lăsând să se vadă pieptul ei alb ca laptele scăpat neatins de ghearele ascuţite ale fiarei, ca printr-o minune.

Tarzan, a fost martor ocular la tot ceea ce s-a întâmplat din momentul în care Numa a sărit asupra prăzii sale. A pândit-o şi el pe fată, câtva timp, mai înainte de aceasta, iar după ce o atacase

leul, a avut intenţia să-l lase pe Numa să facă cu ea ce dorea.

Pentru că, în definitiv, ce era ea mai mult decât o nemţoaică urâcioasă şi o spioană? A văzut-o la comandamentul generalului Kraut, sfătuindu-se cu ofiţerii germani de stat major, iar după aceea a mai văzut-o în tabăra englezilor, travestită în ofiţer englez.

Numai gândul acesta din urmă l-a făcut să intervină. Fără îndoială că generalul Jan Smuts va fi foarte bucuros să o aibă în mână şi să o poată cerceta. Exista chiar probabilitatea ca sub presiune, înainte de a fi împuşcată, să divulge secrete de mare importanţă comandantului englez.

Tarzan nu a recunoscut-o numai pe fată, ci şi pe leu. Pentru noi, muritorii de rând, toţi leii au aceeaşi înfăţişare, dar nu este acelaşi lucru şi cu conlocuitorii lui din junglă.

Fiecare leu are caracteristicile lui personale, atât ca figură, cât şi ca formă şi ca mers, tot atât de deosebite ca cele ale indivizilor din marea familie umană.

Pe lângă toate acestea, oricare dintre fiinţele din junglă mai are un mijloc de recunoaşere: mirosul. Orice fiinţă din lume, fie om, fie fiară, emană un miros particular, după care fiarele din junglă, înzestrate cu puteri miraculoase în domeniul simţului olfactiv, se recunosc unele pe altele.

Aceasta este dovada finală. Aţi văzut-o, cred, demonstrată de mai multe ori: un câine vă recunoaşte vocea şi vă priveşte. Vă ştie figura şi înfăţişarea şi nu are nicio îndoială în minte că sunteţi dv. Cu adevărat. Totuşi, nu este satisfăcut… nu, domnule, până când nu vine şi miroase, pentru că toate celelalte simţuri ale lui se pot înşela, dar simţul mirosului nu se înşală niciodată, ci face dovada pozitivă că, într-adevăr, sunteţi persoana care îi este stăpână.

Tot astfel Tarzan l-a recunoscut pe Numa pe leul căruia i-a pus botniţă din pielea lui Horta,

mistreţul… leul pe care l-a târât cu funia de gât două zile în şir, până când l-a împins printre soldaţii negri care păzeau tranşeele nemţilor.

Mai ştia că Numa l-a recunoscut… şi că îşi amintea de suliţa ascuţită cu care l-a silit să se spună şi să îl asculte. Tarzan spera că leul nu a uitat încă lecţia primită, aşa că a înaintat încet spre Numa, vorbindu-i în limba marilor maimuţe, dându-i ordin să se îndepărteze de fată. E cert că se naşte întrebarea dacă Numa, leul, îl înţelegea sau nu. Însă cu siguranţă înţelegea ameninţarea suliţei grele pe care acest Tarmangani o ţinea pregătită în mâna dreaptă.

Numai astfel se explică de ce leul a început să se retragă, cu toate că mârâia puternic şi scutura din cap, ca şi cum ar fi căutat să-şi limpezească în creier hotărârea de a fugi sau de a ataca.

Şi, în timp ce Numa se tot retrăgea, ca împins de o forţă nevăzută, Tarzan înainta fără a se opri, exact spre leu.

— Pleacă de acolo, Numa, i-a strigat el, dacă nu vrei ca Tarzan să te lege din nou şi să te ducă flămând prin junglă. O vezi pe Arad, suliţa mea? Adu-ţi aminte cum te împungeam cu vârful ei şi cum te plezneam peste bot cu coada ei. Pleacă odată, Numa! Nu vezi că eu sunt Tarzan, omul junglei?

Numa a mârâit, a răcnit, a scrâşnit şi a mârâit din nou, zbârcindu-şi faţa în atâtea cute încât nu i se mai vedeau ochii; iar când vârful suliţei a ajuns în cele din urmă, până aproape de el, a izbit în ea furios, cu laba lui enormă… dar a făcut un pas-doi înapoi… paşi cărora le-au urmat alţii. În acest timp Tarzan înainta după el, păşind pe deasupra calului mort, iar fata, care a rămas întinsă în urmă, privea cu ochii dilataţi de uimire această figură măreaţă care îşi impunea voinţa, gonind un leu furios de lângă prada din care se hrănea.

După ce s-a retras câţiva metri, Tarzan i-a strigat fetei într-o nemţească perfectă:

— Eşti rănită rău?

— Nu, a răspuns fata, dar nu îmi pot scoate piciorul de sub cal.

— Încearcă din nou! i-a poruncit el. Nu ştiu câtă vreme îl voi putea ţine pe Numa astfel.

Fata a încercat din toate puterile să-şi tragă piciorul; dar, în cele din urmă, s-a lăsat ostenită într-un cot.

— Îmi este imposibil să-l mişc, i-a spus ea.

Atunci Tarzan a păşit încet înapoi, până a ajuns din nou lângă cal. S-a aplecat puţin, a întins mâna în jos şi a prins puternic de chinga care a rămas intactă şi a ridicat de jos rămăşiţa calului. Fata şi-a tras piciorul numaidecât.

— Poţi să umbli? a întrebat Tarzan.

— Da, a zis ea. Piciorul mi-a amorţit, dar nu văd să fi suferit şi altceva.

— Bun! a hotărât Tarzan. Rămâi în spatele meu… Să nu faci nicio mişcare bruscă. Cred că nu ne va ataca.

Cu cea mai mare chibzuinţă, amândoi au păşit înapoi spre marginea poienii. Numa a stat locului un moment, a mârâit, apoi a înaintat după ei, încet, pas cu pas.

Tarzan şi-a pus întrebarea dacă leul, ajuns odată lângă prada lui, se va opri acolo sau va trece înainte. Dacă l-ar urma dincolo de cal, s-ar fi putut aştepta la un atac, în acest caz se putea întâmpla ca unul din ei, el sau fata, să cadă victimă fiarei întărâtate.

Cum a ajuns leul lângă oasele calului, Tarzan s-a oprit şi Numa a făcut la fel, ceea ce şi Tarzan a bănuit că va face, aşa că acum aştepta să vadă ce va urma.

Leul i-a privit pe amândoi câteva clipe, mârâind îngrozitor; după aceea a privit în jos spre vânatul care îl atrăgea. După puţin, s-a aşezat pe şolduri şi a început să ronţăie cu multă poftă carnea de cal.

Fata a scos un suspin adânc de uşurare continuând să se retragă încet împreună cu Tarzan; leul, le-a aruncat doar câte o privire din când în când, până când aceştia au ajuns la copacii din marginea poienii, în al căror desiş s-au pierdut.

Atunci fata a simţit, pe neaşteptate, o ameţeală puternică şi ar fi căzut, dacă Tarzan nu ar fi sprijinit-o la timp. Numai o clipă a durat ameţeala, revenindu-şi numaidecât în fire.

— Nu m-am putut stăpâni, a zis ea, ca şi cum s-ar fi scuzat. Am fost atât de aproape de moarte — şi ce moarte îngrozitoare! — încât mi-am pierdut toţi nervii o clipă, dar acum mă simt bine din nou. Şi, a continuat ea, văzându-l pe Tarzan că o priveşte tăcut, nu sunt în stare să îţi mulţumesc. Ai fost atât de minunat: ţie nu ţi-a fost frică absolut deloc de fiara aceea îngrozitoare; dimpotrivă, ei i-a fost frică de tine. Cine eşti tu?

— Mă cunoaşte, a răspuns Tarzan apăsat şi întunecat la faţă; de aceea îi era frică de mine.

Stătea acum drept în faţa fetei, privind-o de sus până jos şi era pentru prima dată când avea prilejul să o vadă atât de aproape. Era frumoasă cu adevărat… nu încăpea îndoială asupra acestui punct; dar Tarzan îi aprecia frumuseţea doar aşa, obiectiv.

Această însuşire a ei era superficială… nu îi putea înălţa sufletul, care trebuia să fi fost negru ca păcatul. Nu era decât o nemţoaică… o spioană a nemţilor. O ura şi nu dorea decât să o distrugă; dar pentru aceasta se gândea să aleagă modalitatea prin care să poată să aducă inamicului cât mai mult rău.

Privind-o atent, i-a văzut sânii goi de pe care Numa a sfâşiat bluza ce-i acoperea şi-a mai văzut pe pielea ei albă şi moale un obiect care l-a făcut să scoată o exclamaţie de surpriză şi furie totodată: medalionul de aur, încrustat cu diamante, pe care el le-a avut în tinereţe, simbolul iubirii dăruit soţiei

sale, de la al cărei piept a fost furat de Schneider, neamţul.

Fata a văzut grimasa de furie de pe faţa lui Tarzan, dar nu a avut cum să ştie adevărata cauză şi s-a speriat destul de tare, căci Tarzan a prins-o de braţ cu brutalitate.

— De unde ai asta? a întrebat el, smucindu-i giuvaerul de la gât.

Fata s-a înălţat atunci în faţa lui, indignată.

— Ia-ţi mâna de pe mine, i-a spus cu ton aproape poruncitor.

Dar Tarzan, fără să ia seama la vorbele ei, a strâns-o şi mai tare de braţ.

— Răspunde-mi la întrebare! a izbucnit el cu o voce care suna ca pleznitura unui bici. De unde ai asta?

— De ce te interesează? a temporizat ea.

— Este al meu, a răspuns el. Spune-mi cine ţi l-a dat, dacă nu vrei să te arunc înapoi pradă leului.

— Ai face asta?

— De ce nu? Nu eşti decât o spioană, iar spionii trebuie să moară când sunt prinşi.

— Aveai deci intenţia să mă ucizi?

— Aveam intenţia să te duc la comandament. Acolo aveau ei grijă de tine, dar şi Numa poate să o facă tot atât de bine. Pe care din cele două variante o preferi?

— Hauptmann Fritz Schneider mi l-a dat, a zis ea.

— Atunci mergem la comandament, răspunse Tarzan. Haide!

Şi fata a pornit prin junglă, alături de el, în timp ce creierul ei lucra cu iuţeală. Mergeau spre răsărit, ceea ce îi convenea şi, atâta timp cât continuau să meargă în direcţia aceea, era mulţumită să fie sub scutul acestui sălbatic atât de mare şi de puternic.

Se mai gândea mult şi la faptul că încă mai avea atârnat la şold revolverul ei. Omul acesta trebuia să fie nebun să fi lăsat o asemenea armă în posesia ei.

— Ce te face să crezi că aş fi spioană? a rupt ea tăcerea după un timp.

— Te-am văzut la comandamentul german, iar după aceea în tabăra englezilor.

Nu, se gândea ea, nu putea să-l lase să o ducă acolo, pentru că trebuia să ajungă fără întârziere la Wilhelmstal. Fapt ce era hotărâtă să îl facă, chiar dacă ar trebui să recurgă la revolver.

A aruncat o privire la dreapta, spre uriaşul de lângă ea. Ce fiinţă magnifică! Totuşi, nu era decât o brută care ar fi ucis-o sau ar fi pus să o ucidă, dacă nu se grăbea să o facă ea înainte.

Dar medalionul? Trebuia neapărat să aibă medalionul! Fără el nu avea ce căuta la Wilhemstal.

Tarzan era acum la un pas-doi înaintea ei, cărarea fiind foarte îngustă. Fata a scos încet revolverul din toc. Ar fi fost suficient un singur glonţ, mai ales că el era atât de aproape, încât nu se putea să nu îl nimerească în timp ce îşi făcea aceste planuri, privirile ei erau îndreptate pe pielea lui arsă de razele soarelui, la muşchii lui puternici, la picioarele şi mâinile lui perfect proporţionate şi la ţinuta lui măreaţă, pe care şi un rege din vechime ar fi invidiat-o.

I s-a făcut rău numai la gândul că trebuia să-l ucidă. Nu, asta nu o putea face! Totuşi, trebuia să intre în posesia medalionului. Atunci, aproape orbeşte, a ridicat mâna şi cu patul revolverului l-a izbit pe Tarzan chiar în moalele capului; iar el, fără nici cel mai mic sunet, s-a prăbuşit greu, la pământ.

CAPITOLUL VI Milă şi răzbunare

0 oră mai târziu după ce spioana nemţilor l-a lăsat pe Tarzan întins ca mort în praful de pe cărarea singuratică din junglă, Sita, pantera, fiind plecată la vânătoare, a privit din întâmplare în sus, spre albastrul cerului.

Ceea ce a văzut acolo a făcut-o să se oprească în loc, privind foarte atentă, cu ochii ei galbeni-

verzui, mai bine de un minut, până ce s-a convins că realitatea concorda cu prima ei impresie.

Atenţia i-a fost atrasă de Ska, vulturul, care zbura în cercuri deasupra unui tufiş cu copaci mărunţi, cam la doi kilometri depărtare, în partea de jos a vântului; iar Sita a dedus din acest fapt ceea ce niciun muritor de rând nu şi-ar fi putut închipui.

A considerat, deci, că jos pe pământ, în dreptul evoluţiilor făcute de Ska, trebuie să fi fost o fiinţă în carne şi oase… ori vreo fiară care se hrănea din prada ce a făcut-o, sau vreun animal în agonie, pe care Ska nu îndrăznea să îl atace încă.

În orice caz, se putea prea bine ca Sita să găsească acolo de mâncare, aşa că a pornit pe furiş să facă un ocol mare, călcând uşor cu labele ei moi care nu făceau niciun zgomot, până când, atât vulturul, cât şi prada lui în perspectivă se găseau în partea de sus a adierii vântului.

După aceea Sita, pantera, a înaintat cu multă atenţie, adulmecând fiecare adiere de vânt, iar după puţin, fără a fi parcurs cine ştie ce distanţă mare, toată osteneala ei de până atunci a fost răsplătită de mirosul care a ajuns la nările sale; miros de om, mirosul unui Tarmangani.

S-a oprit în loc. Nu era încă obişnuită cu carnea de om pentru că nu a avut ocazia până atunci să vâneze vreun om. Era tânără, în floarea vârstei… dar până în prezent a evitat orice împrejurare care i-ar fi adus omul în cale.

Într-adevăr că, în timpul din urmă, s-a obişnuit mult cu prezenţa omului, din cauza nenumăraţilor soldaţi care străbăteau necontenit terenurile pe unde s-a învăţat ea să vâneze. Şi cum aceştia au speriat o mare parte din vânatul care îi plăcea ei, a trecut prin zile negre de lipsuri şi acum era flămândă.

Zborul ciudat al vulturului îi indica precis că acest Tarmangani este neputincios şi în pragul

morţii, altfel Ska. Nu s-ar fi interesat de el şi era, deci, o pradă uşoară pentru Sita.

Sub impulsul acestui gând, fiara şi-a reluat mersul ei furişat şi după puţin, a pătruns printr-un tufiş des şi privirile ei pofticioase s-au oprit asupra unui Tarmangani. Aproape gol, care zăcea cu faţa în jos, în praful de pe cărarea îngustă a junglei.

După ce Numa s-a săturat mâncând din carnea calului Berthei Kircher, s-a ridicat de pe bucata de ciolan care a mai rămas din el şi apucând-o între fălcile sale puternice, a târât-o într-un tufiş din apropiere, după care a pornit spre răsărit, către locul unde şi-a lăsat partenera de viaţă.

Deoarece a mâncat prea mult, mai mult decât i-ar fi fost deajuns, se simţea somnoros şi nicidecum înclinat spre această luptă. Călca încet, alene şi majestuos, fără să caute să se ascundă: regele animalelor nu se temea să treacă prin junglă.

Aruncând din când în când câte o privire regală în dreapta sau în stânga, înainta de-a lungul unei cărări bătătorită de animale, până când la o cotitură a ei s-a oprit brusc, având înainteo privelişte neaşteptată: Sita, pantera, apropiindu-se pe furiş de corpul aproape gol al unui Tarmangani care zăcea cu faţa în jos în praful de pe cărare.

Numa a privit un moment cu atenţie trupul nemişcat al omului din praf şi l-a recunoscut. Era Tarmangani „al lui”! Atunci un mârâit surd de prevenire a ieşit din pieptul său puternic, iar Sita, care şi-a pus o labă pe spatele lui Tarzan, s-a oprit, întorcându-se impetuos să privească cine oare o tulbura.

Ce se petrecea oare în creierul ei sălbatic? Nimeni nu ar putea să spună. Avea, însă, aerul că dezbate în mintea ei dacă este înţelept sau să îşi apere sau nu hrana pe care a găsit-o, deoarece mârâia îngrozitor, ca şi cum l-ar fi prevenit pe Numa să plece de acolo.

Dar Numa? Erau oare gândurile sale dominate de ideea dreptului de proprietate sau nu? Era acest Tarmangani al lui sau el era al acestui Tarmangani de care a fost înfrânt şi stăpânit şi care, pe deasupra l-a hrănit?

Şi-a amitit de teama pe care a simţit-o faţă de acest om şi de suliţa lui nemiloasă, dar în creierul fiarelor frica sădeşte mai curând respect decât ură, aşa că Numa a descoperit că respectă această fiinţă care l-a subjugat şi l-a stăpânit… Şi iată că acum Sita, animalul pe care l-a dispreţuit întotdeauna, îndrăznea să îl supere pe stăpânul unui leu!

Numai singure gelozia şi lăcomia ar fi fost suficiente ca să o determine pe Numa să o gonească pe Sita de acolo, chiar acum când leul nu mai era flămând ca să devoreze carnea pe care o smulse de la vărul ei mai mic… dar, pe lângă aceasta, mai exista în creierul mic din acel cap masiv un simţ de loialitate şi probabil că aceasta a fost şi cauza care l-a făcut să se repeadă ca fulgerul mârâind spre panteră.

Aceasta s-a gândit un moment să reziste şi a rămas locului, cu spatele încovoiat, scrâşnind şi scuipând, arătând astfel ca un motan enorm încolţit de vreun câine.

Numa nu a fost deloc dispus să se lupte, dar când a văzut atitudinea îndrăzneaţă şi provocatoare a Sitei, care încerca să îi conteste drepturile de rege al animalelor, o furie cumplită s-a dezlănţuit în creierul lui feroce. Din ochii rotunzi şi galbeni-verzui au izbucnit fulgere; a pleznit din coadă, întinzând-o drept ca un băţ, scoţând un răcnet puternic şi s-a aruncat asupra presupusului său vasal. Atacul a fost atât de violent şi de la o distanţă atât de mică, încât Sita nu a mai avut timp să întoarcă spatele şi să fugă, aşa că a întâmpinat atacul cu armele cu care o dotase natura: gheare puternice şi colţi mari, ascuţiţi; dar împrejurările erau împotriva ei.

Pe lângă colţii mai mari şi fălcile mult mai puternice ale adversarului ei, mai erau şi ghearele lui grozav de lungi, precum şi greutatea covârşitoare.

De la prima ciocnire, Sita a fost zdrobită şi cu toate că s-a lăsat pe spate intenţionat, trăgându-şi în sus labele din spate, sub Numa, ca să îi poată sfâşia pântecele dintr-o singură împinsătură, leul a fost mai energic. Înfingându-i teribilii colţi în beregată.

Totul s-a sfârşit în câteva clipe. Leul s-a ridicat în picioare, s-a scuturat şi a pus o labă deasupra corpului sfâşiat şi mutilat al duşmanului. Avea şi el destule zgârieturi din care curgea sânge şi care, deşi uşoare, erau destul de dureroase ca să îl provoace. A privit o clipă în jos spre pantera moartă şi într-un ceas de furie, a prins-o în fălci, a scuturat-o puternic, apoi i-a dat drumul, ridicând sfidător capul, a scos un răcnet puternic şi s-a întors spre Tarzan.

Apropiindu-se de corpul nemişcat al acestuia, l-a mirosit întâi de la cap la picioare, apoi a pus o labă dedesubt şi l-a întors cu faţa în sus.

A început, apoi, să-l miroasă din nou peste tot, până ce a ajuns la faţa lui, pe care a început să o lingă cu limba lui aspră. Tarzan a deschis ochii.

Deasupra lui se afla un leu enorm, a cărui respiraţie caldă o simţea pe faţă şi a cărui limbă aspră, o simţea pe obraz. A văzut de multe ori moartea cu ochii, dar niciodată nu a fost atât de aproape ca acum, când era convins că moartea nu este decât o chestiune de câteva secunde cel mult.

Creierul îi mai era încă amorţit de efectul loviturii primite şi în urma căreia a căzut ameţit, aşa că nu a putut să realizeze în primul moment că leul care stătea peste el era acelaşi cu care s-a întâlnit acum câteva ore.

După puţin timp însă, şi-a dat seama de aceasta, şi, fapt uimitor, Numa nu părea înclinat să îl devoreze… cel puţin nu în clipa aceea.

Situaţia lui Tarzan era dintre cele mai delicate. Leul stătea călare pe el, cu labele din faţă una în dreapta şi alta în stânga. Prin urmare, nu se putea ridica până când nu îl împingea pe leu la o parte… dar nu putea să ştie dacă Numa va permite să fie împins la o parte sau nu.

De asemenea, se putea prea bine ca fiara să-l fi considerat mort, altfel cea mai mică mişcare care i-ar fi indicat contrariul nu ar fi avut niciun rezultat decât, după toate probabilităţile, să îi stârnească instinctul de ucidere.

Tarzan s-a plictisit curând de această situaţie. Nu era deloc dispus să stea acolo cât lumea, mai ales când se gândea că spioană care a încercat să îi spargă capul era acum pe drum, căutând să scape cât mai repede din locurile acelea.

În clipa aceea, Numa l-a privit în ochi. Era clar că leul ştia acum că omul trăieşte. După câtva timp, leul şi-a aplecat puţin capul şi a scos un răcnet uşor.

Tarzan cunoştea fondul acestui scâncet, pe care nici furia, nici foamea nu l-a produs, aşa că s-a hotărât să rişte totul, încurajat de acel scâncet.

— Dă-te la o parte, Numa! i-a ordonat el, punând o palmă pe umărul fiarei şi împingându-l în lături.

Apoi, s-a ridicat de jos şi ţinând în mână cuţitul de vânătoare a aşteptat să vadă ce va urma.

Abia atunci a avut prilejul să o vadă pe Sita moartă, sfâşiată. Privind de la pisica moartă la cea vie, a zărit urmele încăierării care s-a desfăşurat şi a înţeles numaidecât ce s-a întâmplat acolo: Numa îi salvase viaţa din ghearele crude ale panterei.

Părea un fapt de necrezut şi totuşi, dovezile confirmau realitatea. Atunci s-a apropiat fără nicio teamă de leu şi îngenunchind lângă el, i-a examinat rănile, în timp ce Numa îşi freca o ureche de umărul stăpânului său.

Constatând că rănile sunt uşoare, superficiale, Tarzan a mângâiat capul enorm al fiarei, s-a

ridicat, şi-a luat suliţa de unde a căzut şi a început să caute urmele fetei. Le-a găsit curând şi a pornit după ele spre răsărit, dar în aceeaşi clipă s-a pipăit instinctiv, să vadă dacă mai are medalionul. Nu îl mai avea!

Pe figura lui nu a apărut niciun semn de furie; atâta doar că a încleştat puţin din fălci. A dus gânditor mâna la ceafă, simţind o durere în locul unde l-a izbit fata cu revolverul.

Un început de zâmbet îi flutura pe buze. El nu putea să nu admită că fata l-a înşelat cum nu se poate mai bine şi că, pe lângă aceasta, a avut nevoie de foarte mult curaj ca să facă ceea ce a făcut, mai ales că a plecat să traverseze atâta spaţiu al junglei, neumblat de nimeni până atunci, înarmată doar cu un revolver, pentru a ajunge la Wilhemstal.

Tarzan i-a admirat curajul. Era destul de mare astfel încât să-l recunoască şi să-l admire chiar descoperit la o spioană germană.

Mai constata şi altceva: curajul fetei, mărind resursele ei, o făcea şi mai primejdioasă şi prin urmare, necesitatea de a o înlătura devenea acum supremă.

Sperând că va putea să o ajungă înainte ca ea să fi ajuns la Wilhelmstal, a pornit în urmărirea ei, mergând cu paşi mărunţi, ritm pe care îl putea menţine câteva ore în şir, fără întrerupere şi fără aparenţa oboselii.

După toate probabilităţile, fata ştia bine că nu va putea ajunge pe jos în oraş în mai puţin de două zile, distanţa până acolo fiind de peste şaizeci de kilometri şi o bună parte parcurgând dealuri şi văi.

Dar, pe când Tarzan dezbătea în gând această posibilitate, a auzit dinspre răsărit fluieratul unei locomotive.

Dacă trenul acesta mergea spre sud, sigur fata ar da un semnal de oprire, în cazul în care ar fi ajuns la timp până la linia ferată. Tarzan a auzit scârţâitul frânelor pe roate şi după câteva clipe, a auzit şi

semnalul de slăbire al frânelor. Prin urmare trenul s-a oprit şi a pornit din nou, iar acum, după ce şi-a mărit viteza şi s-a mai îndepărtat, Tarzan a reuşit să distingă, după sunet şi direcţia în care mergea trenul, adică spre sud.

Şi-a grăbit şi el pasul după urma lăsată de spioană, iar când a ajuns în partea de apus a liniei ferate, urma se termina brusc, arătând că fata s-a urcat în tren, după cum a presupus.

Acum nu îi mai rămânea de făcut decât să îşi continue drumul până la Wilhelmstal, unde spera să-l găsească atât pe căpitanul Fritz Schneider, cât şi pe fată ca să îşi recupereze medalionul bătut în diamante.

Când a ajuns în apropierea micului oraş de munte, a început să se întunece. A pierdut puţină vreme încercând să se orienteze şi gândindu-se cum ar putea un alb, aproape gol, să exploreze orăşelul fără să trezească bănuielile cuiva.

Soldaţii mişunau în toate părţile, iar orăşelul era transformat în garnizoană, fapt dovedit de santinela care se plimba dintr-o parte în alta prin faţa postului ei, abia la vreo sută de metri de Tarzan.

Nu i-ar fi fost foarte greu să treacă pe lângă santinelă; dar ca să intre în orăşel şi să îl întoarcă pe dos era, desigur, o noţiune identică cu imposibilul, mai ales „îmbrăcat”, ori mai bine zis „dezbrăcat”, cum era el.

Dar nici să renunţe fără să încerce, nu concepea. A pomit, deci, încet, târându-se mai mult pe burtă şi folosindu-se până şi de cel mai mic adăpost care l-ar fi putut feri, rămânând de atâtea ori întins şi nemişcat de câte ori santinela era cu faţa întoarsă spre el. În sfârşit, a ajuns la umbra unei case… cea mai în margine, dar, totuşi, în interiorul liniilor de pază.

De aici a pornit înainte, furişându-se de la o clădire la alta, până când a fost descoperit de un

câine mare, în spatele unei vile pe lângă care a trecut.

Animalul venea încet spre el, mârâind. Tarzan s-a oprit şi stătea nemişcat lângă un copac, privea spre vilă, prin ale cărei ferestre se vedeau oameni în uniformă trecând dintr-o parte în alta. Ar fi fost de dorit, gândea Tarzan, să nu latre câinele.

Într-adevăr, câinele nu a lătrat, dar mârâia din ce în ce mai sălbatic; iar după un moment-două un om, deschizând uşa din spatele vilei şi ieşind un om, câinele a atacat.

Era un câine mare, tot atât de mare ca şi Dango, hiena; iar atacul l-a executat cu furia şi viteza lui Numa, leul.

La apropierea lui, Tarzan s-a lăsat pe genunchi şi câinele a sărit prin aer chiar la gâtul omului, dar acum nu mai avea în faţă un muritor de rând, deoarece viteza sa a fost întrecută de a lui Tarzan.

Dinţii câinelui nu au atins carnea moale a omului, pentru că degetele puternice, tari ca oţelul, l-au prins de gât în zbor, iar bietul câine nu a mai reuşit decât să scoată un schelălăit înăbuşit şi să bată aerul, zadarnic, cu labele.

Odată cu încleştarea degetelor în jurul gâtului câinelui, Tarzan s-a ridicat de jos, a smucit o dată în sus şi a aruncat la o parte corpul inert al animalului, tocmai când, din uşa deschisă a vilei, s-a auzit o voce de bărbat strigând:

— Simba! (aceasta în dialectul negrilor de acolo înseamnă „leu”, deci omul din uşă a strigat numele câinelui: „Leu!”)

Nu a primit niciun răspuns.

Strigând din nou, omul din uşă a coborât scările şi a înaintat spre copac.

În lumina din uşă, Tarzan a văzut că omul era înalt, cu umerii largi şi purta uniformă de ofiţer german. S-a retras din umbra proiectată de trunchiului copacului.

Ofiţerul german s-a apropiat din ce în ce mai mult de copac, strigând mereu numele câinelui…

fără să observe fiara care îl aştepta pitită în umbră.

Când a ajuns la vreo trei metri de Tarmangani, acesta a sărit aupra lui cu aceaşi furie cu care sare Sabor asupra prăzii sale.

Viteza şi greutatea corpului său l-a trântit pe neamţ la pământ; iar ca să nu strige, gâtul i-a fost încleştat de zece degete puternice. Neamţul s-a zbătut încercând să se lupte, dar zadarnic, căci, după câteva clipe, zăcea mort, alături de cadavrul câinelui său.

Tarzan a stat o clipă să privească spre amândouă victimele sale… cu un singur regret: că nu putea risca să emită strigătul lui de victorie.

Uniforma cu care era îmbrăcat ofiţerul german i-a arătat şi mijlocul prin care ar fi putut să meargă prin târg, fără să fie observat şi descoperit decât cu multă dificultate.

După zece minute, un ofiţer înalt, cu umeri largi şi puternici, a ieşit din curtea vilei, lăsând în urma lui două cadavre: al unui câine şi al unui om fără haine pe el.

A mers pe stradă cu mult curaj, iar cei pe care îi întâlnea în drum nu ar fi putut să îşi închipuie că sub uniforma imperială germană se afla o inimă care bătea sălbatic, o inimă plină de ură neâmpăcată împotriva a tot ceea ce era german.

Prima grijă a lui Tarzan a fost să afle unde este hotelul orăşelului, închipuindu-şi că numai acolo ar putea să o găsească pe fată; iar unde se afla fata trebuia să fie şi Schneider… fie în calitate de confederent sau ca iubit al ei, fie chiar amândouă şi bineânţeles că la ea se afla şi medalionul.

În sfârşit, a găsit hotelul: o clădire joasă, cu două etaje şi o terasă aproape de jur-împrejur. O mare parte din carnere, atât la etajul de sus, cât şi la cel de jos, erau luminate şi puteai să vezi în interior.

În primul moment Tarzan s-a gândit să intre în hotel şi să întrebe despre cei pe care îi căuta; dar,

judecând mai bine, s-a hotărât că ar fi mai bine ca să facă mai întâi o recunoaştere.

În scopul acesta, a trecut de la fereastră la fereastră, în jurul etajului întâi, uitându-se în toate carnerele care erau luminate; dar, nevăzând pe niciunul dintre ei, s-a aruncat uşor pe acoperişul terasei şi a continuat cercetările, privind şi pe ferestrele etajului al doilea.

La un colţ al hotelului, într-o odaie a găsit jaluzelele trase, dar din interior se auzeau voci, iar la un moment dat i s-a părut că vede silueta unei femei proiectându-se pe jaluzea, cu toate că a dispărut atât de repede încât nu ar fi putut preciza.

S-a lipit de fereastră încercând să desluşească ce se vorbea. Da, în cameră se aflau un bărbat şi o femeie… le auzea foarte bine vocile, deşi nu putea să distingă şi cuvintele pe care aceştia le rosteau. Probabil că vorbesc în şoaptă, s-a gândit el.

Camera de alături era cufundată în întuneric. A încercat fereastra acesteia şi a descoperit că era închisă, dar fără a fi prinsă în cârlige. Din interior nu se auzea niciun zgomot şi nicio mişcare. A împins-o uşor şi a deschis-o… tot tăcere!

Punând un picior peste pervazul ferestrei, a sărit uşurel înăuntru şi a aruncat o privire repede în jurul camerei. Era goală. A străbătut-o până la uşă. A deshis-o şi s-a uitat în sală. Nici aici nu era nimeni. A ieşit atunci, din odaie şi s-a apropiat de uşa celeilalte de alături, unde se aflau bărbatul şi femeia.

Lipindu-se de uşă, a ascultat cu atenţie. Acum putea, într-adevăr, să distingă cuvintele pe care aceştia le rosteau, deoarece amândoi au ridicat puţin tonul vocii ca şi cum ar fi vorbit ceva cu înflăcărare.

Mai întâi a auzit vocea femeii:

— Am adus medalionul, zicea ea, după cum a fost înţelegerea între tine şi generalul Kraut, ca să îmi dovedească identificarea. Alte dovezi nu mai am. Atâta trebuie să fie suficient. Acum nu mai ai

altceva de făcut, decât să îmi dai hârtiile ca să pot pleca.

Bărbatul a răspuns cu o voce atât de joasă încât Tarzan nu a putut să recepţioneze cuvintele, dar a auzit vocea femeii cu puţin dispreţ şi chiar cu puţină teamă.

— Nu cred că vei îndrăzni, Hauptmann Schneider, a zis ea.

Apoi a adăugat supărată:

— Nu mă atinge! Ia-ţi manile de pe mine! În clipa aceea, Tarzan a deschis uşa.

Un ofiţer german, gras, înalt, puternic, a apucat cu un braţ, de după mijloc, pe d-ra Bertha Kircher, pe când cu cealaltă îi împingea capul pe spate, căutând să o sărute pe gură.

Fata se zbătea, luptându-se cu bruta de ofiţer, dar eforturile ei erau zadarnice. Buzele individului se apropiau încet-încet de ale ei şi tot aşa, pas cu pas, tot veneau înapoi, spre patul din cameră.

Schneider a auzit zgomotul uşii, deschizându-se şi a întors capul. Văzându-l pe ofiţerul străin, a eliberat fata, şi-a îndreptat statura, a privit o clipă epoleţii celuilalt şi a întrebat răstindu-se:

— Ce înseamnă aceasta, locotenente, să intri neanunţat? Ieşi imediat afară!

Tarzan nu i-a dat dat niciun răspuns inteligibil; tot ce au auzit ceilalţi doi din cameră a fost un mârâit surd, un mârâit care a făcut să treacă un fior prin corpul fetei, iar figura roşie a neamţului să devină palidă.

În aceeaşi clipă, neamţul a dus mâna la şold să scoată revolverul, dar abia a apucat să-l scoată din toc că i-a şi fost smucit din mână şi aruncat departe, pe fereastră.

Apoi Tarzan a făcut doi paşi înapoi spre uşă şi a dezbrăcat tunica uniformei pe care o purta.

— D-ta eşti căpitanul Fritz Schneider? a întrebat el în nemţeşte.

— Şi ce este cu asta? s-a răstit celălalt.

— Eu sunt Tarzan, omul junglei, a răspuns lordul. Acum cred că ştii de ce am venit neanunţat.

Atât fata cât şi Schneider au văzut că e gol după ce şi-a scos tunica pe care a aruncat-o jos. Acum îl vedeau că îşi scoate şi pantalonii, rămânând în faţa lor numai cu tunicuţa lui de peste şolduri.

În sfârşit, fata l-a recunoscut şi ea.

— Ia-ţi mâna de acolo! i-a strigat Tarzan, văzând-o că vrea să scoată revolverul.

Fata a lăsat mâna în jos, pe lângă corp.

— Acum vino aici! a adăugat Tarzan.

Fata s-a apropiat, el i-a luat pistolul şi l-a aruncat în curte lângă celălalt.

Tarzan a observat paloarea care s-a răspândit pe faţa neamţului când a auzit numele lui. În sfârşit, l-a găsit pe adevăratul vinovat. Soţia sa va fi răzbunată în sfârşit… parţial numai, deoarece nu va fi răzbunată niciodată pe deplin. Firul vieţii era prea scurt, faţă de mulţimea nemţilor din lume.

— Şi ce vrei de la mine? a întrebat Schneider.

— Să plăteşti pentru crima pe care ai comis-o la ferma mea din ţara Wazirilor, a răspuns prompt Tarzan.

Când a auzit această acuzare, aroganţa neamţului a dispărut şi el a început să se roage:

— Am soţie şi copii acasă… Nu am făcut nimic. Eu…

— Văd că vrei să mori cum obişnuieşte neamul tău: cu mâinile pline de sânge şi cu minciuna pe buze, a zis Tarzan.

În acel moment a pornit să străbată încăperea spre Schneider; acesta la rândul lui era şi el robust, puternic, de aceeaşi înălţime cu a lui Tarzan şi cu mult mai greu decât acesta.

Văzând că nici ameninţările şi nici rugăminţile nu îi folosesc, s-a pregătit de luptă, cum un şobolan încolţit se luptă să-şi salveze viaţa, cu o furie de maniac, cu şiretenia şi ferociatea pe care cea dintâi lege a naturii o dăruieşte animalelor, fiarelor mici şi mari.

Aplecându-şi în jos capul mare ca de bivol, s-a repezit la Tarzan şi, amândoi s-au încăierat în mijlocul camerei. Au stat un moment înlănţuiţi, până când Tarzan şi-a forţat adversarul pe spate, peste o masă care s-a prăbuşit la pământ, în bucăţi, sub greutatea celor două trupuri.

Fata a rămas cu privirile aţintite, privind cu ochi dilataţi lupta care se desfăşura între viaţă şi moarte.

I-a văzut pe cei doi rostogolindu-se dintr-o parte în alta a podelei. A auzit cu groază mârâiturile surde care ieşeau de pe buzele uriaşului alb.

Schneider a încercat acum să ajungă cu degetele la gâtul duşmanului său, în timp ce Bertha Kircher vedea grozăvia grozăviilor: celălalt încerca să-şi înfingă dinţii în beregata neamţului.

Probabil că şi Schneider îşi dădea seama de aceasta, pentru că şi-a îndoit forţele ca să scape şi în cele din urmă, a reuşit să ajungă deasupra lui Tarzan şi să se desprindă de el.

Sărind în picioare, a alergat spre fereastră, dar Tarzan a fost prea energic pentru el, deoarece l-a prins înainte ca acesta să ajungă unde şi-a propus.

Punând-i o mână grea pe umăr, l-a smucit înapoi şi l-a azvârlit până în perete, de cealaltă parte a camerei. A sărit după el şi s-au încăierat din nou, dându-şi unul altuia lovituri groaznice, până când neamţul a ţipat din adâncul sufletului:

— Kamerad! Kamerad!

Atunci Tarzan l-a prins de gât cu o mână, iar cu cealaltă a scos din teacă cuţitul de vânătoare

Schneider stătea rezemat cu spatele de zid, dar genunchii îi tremurau atât de tare, încât Tarzan a trebuit să îl sprijine cu mâna cu care îl ţinea de gât. Apoi, a aplicat vârful cuţitului jos, în abdomenul neamţului.

— Aşa mi-ai ucis soţia, a scrâşnit el cu o voce teribilă; aşa vei muri şi tu!

Clătinându-se, fata a făcut doi paşi spre spre el, strigând:

— Oh, Dumnezeule, nu! Numai asta nu! Eşti un om prea brav ca să fii şi o astfel de fiară!

Tarzan a întors capul spre ea şi a privit-o.

— Ai dreptate, a zis. Nu pot să fac una ca asta. Eu nu sunt neamţ.

Ridicând cuţitul, l-a înfipt adânc în pieptul neamţului, punând capăt vieţii acestuia ca şi frazelor lui incoerente:

— Nu eu am făcut aceasta! Ea nu este… au fost ultimele cuvinte ale lui Schneider.

După aceea, Tarzan s-a întors către fată şi a întins mâna.

— Dă-mi medalionul! a cerut el.

— Este la el, a răspuns ea, arătând spre mort. Tarzan l-a scotocit pe neamţ şi a luat giuvaerul.

— Acum dă-mi şi hârtiile, a mai spus el fetei care, fără să spună un cuvânt, i-a întins un document îndoit în patru.

El a privit-o un timp, apoi a vorbit:

— Te căutam şi pe tine. Cum mi-ar fi fost dificil să te aduc aici, aveam intenţia să te omor, după cum am jurat să îi ucid pe toţi din acelaşi neam cu tine. Dar ai avut dreptate când ai spus că nu pot să fiu fiară ca şi acest ucigaş de femei. Nu l-am putut ucide în felul în care mi-a ucis el soţia, şi nici pe tine nu te pot ucide, fiind femeie.

După câteva clipe a dispărut pe fereastră, iar d-ra Bertha Kircher s-a apropiat repede de cadavru, i-a scotocit hainele şi a luat un pachet de hârtii.

Apoi s-a dus la fereastră şi a strigat după ajutor.

CAPITOLUL VII Aventurile din pustiu

Tarzan era dezgustat. A avut-o în mână pe spioana germană Bertha Kircher şi totuşi, a lăsat-o neatinsă.

E adevărat că l-a ucis pe căpitanul Schneider, că sublocotenentul Van Goss şi-a găsit moartea în mâinile sale şi că aproape a distrus compania de negri, soldaţi germani din Africa, soldaţi care erau cu ofiţeri albi, când aceştia au ordonat jaful şi

măcelul de la reşedinţa lui Tarzan din ţara Wazirilor.

A mai rămas un ofiţer căruia nu i-a rostit încă sentinţa, dar pe acela nu îl putea găsi. Era sublocotenetul Obergatz, pe care l-a mai căutat în zadar, pentru că, în cele din urmă, a aflat că acesta a fost trimis într-o misiune specială, dar informatorul lui Tarzan nu a fost în stare să îi spună dacă misiunea era tot în Africa sau era în Europa.

Îl rodea faptul că a dat voie sentimentelor să-i oprească mâna când i-a fost uşor, în noaptea aceea, la hotelul din Wilhelmstal, să pună capăt zilelor Berthei Kircher.

Îi era ruşine de slăbiciune sa şi cu toate că înmânase colonelului Capell documentul luat de la spioană, ceea ce i-a ajutat pe englezi să îi poată frustra pe nemţi de efectele unui atac de flanc, totuşi, era mulţumit de el însuşi.

Probabil că, sub nemulţumirea aceasta, se afla şi faptul că îşi dădea perfect seama de un adevăr; chiar dacă i s-ar oferi din nou prilejul, tot nu ar putea ucide o femeie, după cum nu a putut să facă acest lucru nici atunci, la Wilhelmstal.

Această slăbiciune o atribuia, după o oarecare reflexie, numai izvorului de îmblânzire a firii, pe care lumea civilizată a exercitat-o asupra lui.

Era şi firesc să creadă aceasta, pentru că, în adâncul inimii sale sălbatice, a avut întotdeauna un mare dispreţ atât pentru ceea ce numim noi civilizaţie, cât şi pentru reprezentanţii ei, adică bărbaţii şi femeile din ţările civilizate.

Obişnuia adeseori să compare slăbiciunile acestora; modulaţiile glasului lor, ipocriziile, precum şi micile lor vanităţi, cu felul deschis şi primitiv de a fi al fiarelor din junglă, totdeauna în defavoarea celor dintâi. În pieptul său se dădea o luptă mare între aceste forţe şi altele mai puternice, adică dragostea şi loialitatea sa faţă de prietenii pe care îi are în lumea civilizată.

Deoarece a fost crescut de către şi printre fiare sălbatice, îşi făcea prieteni cu mare dificultate. Avea multe cunoştinţe, dar prieteni foarte puţini.

Pentru prietenii săi, oricât de puţini ar fi fost, şi-ar fi jertfit bucuros viaţa, după cum, fără îndoială şi ei şi-ar fi jertfit-o pe a lor pentru el, dar niciunul dintre ei nu era cu armata engleză din Africa-de-Est.

Aşa că şi el, plictisit şi dezgustat de acest război crunt şi inuman, s-a hotărât să asculte de neîncetata chemare a junglei sale din copilărie, atât de departe de el acum, mai ales că germanii au fost alungaţi şi războiul din Africa-de-Est era pe sfârşite, nemaifiind nevoie de serviciile sale.

Pentru că nu a fost înrolat după toate regulile în serviciul regelui şi patriei, nu avea nicio obligaţie să mai rămână, acum când obligaţia morală nu mai exista. Deci a dispărut din tabăra englezilor tot atât de misterios cum a apărut cu câteva luni înainte.

A revenit la viaţa primitivă de mai multe ori, dar întotdeauna s-a întors la civilizaţie numai datorită marii iubiri pe care o nutrea pentru soţia sa. De data aceasta, însă, pentru că ea nu mai exista, simţea că este timpul să părăsească pentru totdeauna locurile umblate de oameni şi să-şi reia viaţa din copilărie, trăind peste fiarele junglei şi murind acolo unde s-a născut.

Între locul în care se afla acum şi destinaţia pe care şi-a pus-o în gând, intervenea un ţinut de o întindere nemărginită, fără drumuri şi de o sălbăticie primitivă. Probabil în unele părţi nu a mai călcat niciodată piciorul unui alt om decât al lui.

Amănuntul acesta nu îl descuraja pe Tarzan, era pentru el mai degrabă un impuls şi o atracţie, deoarece în vinele sale curgea din sângele acela nobil care a făcut cea mai mare parte a lumii să poată fi locuită de fiinţa omenească.

De asemenea, nici chestiunea apei şi a hranei, care în mintea oricărui alt om, ar fi ocupat locul de

frunte, nu îl îngrijora deloc.

Ţinuturile sălbatice erau locurile lui obişnuite, iar traiul de pădure şi cunoştinţele pe care le avea despre acest sistem de viaţă îi erau tot atât de inerente ca şi răsuflarea.

Ca şi oricare dintre animalele din junglă, el putea să miroasă apa de la o distanţă mare şi acolo unde alt om ar fi pierit de sete, Tarzan ar fi ales exact, fără cea mai mică greşeală, locul unde trebuia să sape pentru a găsi apă.

A pornit la drum, străbătând mai întâi, câteva zile în şir un ţinut foarte bogat în vânaturi şi în apă. Înainta încet, când vânând, când pescuind… uneori fraternizând cu unii dintre locuitorii junglei, sau certându-se cu alţii mai sălbatici.

Uite, de exemplu, Manu, mica maimuţă, îndată ce îl vedea se urca în vârful copacului şi începea să îl dojenească de acolo de sus, iar în mijlocul dojenelor se întrerupea, pentru a-l înştiinţa că ceva mai în faţă, pe cărare, se află colac Histah, şarpele cel mare.

Tot pe Manu îl întreba dacă ştie ceva despre maimuţele mari, Manganii, iar mica maimuţă îi răspundea că foarte puţine locuiau prin părţile acelea ale codrului, iar acum acestea vânau departe de tot, spre nord.

— Poţi să îl găseşti însă, pe Bolgani, a adăugat Manu. Nu vrei să îl vezi pe Bolgani?

În vocea lui Manu se simţea puţină batjocură datorită, Tarzan ştia aceasta, faptului că toate fiinţele se temeau de Bolgani, gorila.

Tarzan şi-a umflat puternicul său piept şi izbindu-se cu pumnul, a început:

— Eu sunt Tarzan care, de când era copil încă, a ucis un Bolgani. Tarzan îi caută pe Mangani, fraţii lui şi nu pe Bolgani, care ar fi bine să nu îi stea în drum.

Manu, maimuţica din vârful copacilor, a rămas foarte impresionată de cuvintele lui Tarzan, deoarece în junglă aşa este regula: ca unele din

laudele de sine ale unuia din ei să fie crezute, aşa că s-a decis să îl creadă pe Tarzan şi să îi dea şi alte lămuriri despre Mangani.

— Ei merg pe aici, pe acolo şi pe dincolo, a zis el, făcând cu mâna un cerc mare spre nord, apoi spre vest şi la urmă spre sud. Pentru că acolo, a continuat el arătând spre vest, se găseşte mult vânat. Dar până acolo se află un ţinut uscat, unde nu există nici apă şi nici vânat, aşa că trebuie să meargă întâi pe acolo, a sfârşit Manu, indicând cu mâna ocolul mare pe care trebuia să îl facă maimuţoii pe la nord ca să ajungă în ţinuturile de apus.

Acest ocol se potrivea de minune cu firea leneşă a Manganilor, cărora nu le păsa dacă merg repede sau încet; dar lui Tarzan nu i-ar fi surâs decât un drum drept, fără ocol.

Va străbate deci ţinutul cel uscat şi va ajunge în cel abundent în a treia parte de timp cât i-ar fi luat să facă ocolul cel mare, pe la nord. Şi-a continuat, deci, drumul spre vest şi după ce a trecut un şir de munţi nu tocmai înalţi, a ajuns în marginea unui platou întins, format numai de stânci şi fără urme de vegetaţie.

Departe, se vedea alt şir de munţi, în spatele cărora era sigur că trebuie să fie şi locurile bogate de vânat pe care le cutreierau Manganii.

Ajungând acolo, ar fi putut să se unească cu ei şi să stea acolo un timp oarecare, mai înainte de a-şi continua drumul spre coastă, până la cabana clădită de tatăl său lângă golful de la marginea junglei.

Tarzan şi-a făcut o mulţime de planuri.

Mai întâi, se gândea el, va reface şi va mări cabana în care s-a născut. După aceea, va construi magazii şi le va învăţa pe maimuţe să îşi pună prada acolo la păstrare, ca să aibă ce să mănânce în perioadele de lipsă; lucru pe care maimuţoii nu au visat niciodată să-l facă.

În felul acesta, tribul va rămâne aproape totdeauna în aceeaşi localitate, iar el va domni din nou peste ei ca şi în trecut.

De asemenea el va încerca să îi înveţe lucruri folositoare, pe care şi el le-a învăţat de la oameni; totuşi, se temea ca ostenelile sale să nu fie zadarnice, întrucât cunoştea bine mintea nestatornică a antropoizilor.

S-a gândit că platoul pe care vroia să îl traverseze era unul dintre cele mai părăginite ţinuturi peste care a dat el vreodată. Era întretăiat de numeroase văi adânci şi abrupte a căror trecere necesita ore întregi de efort.

Vegetaţia aproape că nu exista şi puţinele plante care au răsărit acolo, dintre stânci, erau gălbejite de arşiţa soarelui, dând priveliştii un aspect şi mai trist.

În toate părţile, atât cât se putea vedea cu ochii, era presărat cu bolovani enormi, înfipţi parcă intenţionat într-un praf fin, care se ridica în nori în jurul lui, la fiecare pas.

Şi tot timpul acesta, razele nemiloase ale soarelui cădeau perpendicular, dintr-un cer fără nori.

O zi întreagă a mers Tarzan în felul acesta, iar când soarele a asfinţit, a constatat că munţii îndepărtaţi dinspre apus, păreau a fi tot atât de departe ca şi dimineaţa.

În tot acest timp nu a văzut nicio urmă de vietate, decât acele ale lui Ska, această pasăre prevestitoare de rău, care l-a urmat fără să obosească, de când a păşit în pustiul acesta uscat.

Pe înserat s-a oprit, întinzându-se pe piatra arsă de soare ca să se odihnească, era şi flămând şi însetat, pentru că în tot drumul nu a găsit nici măcar o râmă sau vreun gândac ca să îşi astâmpere foamea.

Şi cum noaptea era răcoare, s-a hotărât să îşi continue drumul, dându-şi seama că şi rezistenţa lui avea unele limite; unde nu se găseşte nimic de

mâncat, nimeni nu poate să mănânce şi unde nu este apă deloc, nu putea să o găsească.

Era o experinţă cu totul nouă pentru Tarzan, să găsească un ţinut atât de gol şi atât de uscat, în iubita lui Africă. Până şi pustiul Saharei îşi avea oazele sale, dar această parte îngrozitoare a lumii nu dădea nici cel mai mic indiciu că ar conţine un metru pătrat ospitalier.

Cu toate acestea, nu se îngrijora mult, fiind sigur că va putea să străbată până şi ţinuturile minunate despre care i-a povestit Manu, deşi, pentru a ajunge acolo, va trebui să rămână numai cu oasele şi pielea pe el.

A mers tot timpul înainte, până dimineaţa, când a simţit din nou nevoia să se odihnească.

A ajuns acum la marginea unei văi abrupte, a opta, pe care trebuia să o treacă acum şi ale cărei maluri prăpăstioase ar fi necesitat până la ultima picătură toată rezistenţa unui om odihnit, a unui om întărit de hrană şi băutură.

Atunci, pentru prima dată, când s-a uitat la abisul care se deschidea la picioarele sale şi a privit spre malul opus pe care trebuia să-l urce, s-a simţit cuprins de o oarecare îngrijorare.

De moarte nu îi era frică… mai ales de când a murit soţia sa, adeseori aproape că a căutat moartea; cu toate acestea, instinctul de conservare era încă puternic în el… acea forţă a vieţii care îl ţinea în luptă constantă cu secera morţii, până când, nemaiputând să lupte, ar fi fost copleşit de o forţă superioară.

Umbra a trecut încet pe pământ alături de el. Privind în sus, l-a văzut pe Ska, vulturul, sus de tot, zburând într-un cerc larg pe deasupra capului său.

Persistenţa acestei păsări îngrozitoare a trezit în el o nouă hotărâre. S-a ridicat şi întorcându-se cu faţa spre pasărea de pradă, care îi dădea ocol, a răcnit în pustiu strigătul de provocare al maimuţoiului antropoid:

— Eu sunt Tarzan, omul junglei. Tarzan nu este pentru Ska, mâncător de stârvuri. Du-te la locul lui Dango şi te satură din ce rămâne de la hiene, pentru că Tarzan nu-şi va lăsa oasele în acest pustiu ca să le ciugulească Ska.

A început apoi să coboare; dar mai înainte de a ajunge în fundătură, a fost nevoit să conceapă că puterea lui cea mare era deja pe sfârşite, iar când a ajuns jos, sfârşit de oboseală şi privind malul opus pe care trebuia să îl urce, a rânjit arătându-şi colţii şi mârâind ca o fiară, de furie.

A rămas astfel întins la umbra răcoroasă a stâncilor din fundul văii mai bine de o oră. Peste tot în jurul lui, domnea o tăcere adâncă… tăcere ca într-un mormânt.

Nici fâlfâit de aripi de păsări, nici bâzâit de insecte, nici hârşâit de şopârle, nimic nu întrerupea tăcerea completă de acolo.

Într-adevăr că aici era valea morţii! Simţindu-se copleşit de influenţa deprimată a acestui loc oribil, s-a ridicat clătinându-se, în picioare, scuturându-se cum se scutură un leu puternic… căci oare nu era el Tarzan, puternicul om al junglei?

— Da, şi tot Tarzan cel puternic va rămâne până la ultima bătaie a inimii sale sălbatice.

În timp ce traversa fundul prăpastiei a văzut, aproape de malul opus de care s-a apropiat, ceva care era peste aşteptările sale care, totuşi, părea să fie în armonie cu decorul sobru din jurul său.

Dar pentru ca impresia să fie şi mai puternică, razele nemiloase ale strălucitorului Kudu, soarele, au trecut peste muchia de răsărit a văii şi au luminat, ca un reflector puternic, tocmai locul acela, scoţând şi mai în relief ceea ce a văzut Tarzan.

Ajungând mai aproape, a văzut ţeasta şi oasele înălbite ale unei fiinţe omeneşti, în jurul cărora mai existau încă rămăşiţele de îmbrăcăminte şi de echipament ale acesteia; când le-a examinat, a fost cuprins de o curiozitate atât de mare încât a uitat

de situaţia lui precară, gândindu-se la remarcabila istorie sugerată de aceste dovezi mute ale unei tragedii petrecute în timpuri îndepărtate.

Oasele erau într-o stare bună de conservare şi din împrejurarea că niciunul din ele nu era sfărâmat şi nici deplasat, se dovedea că vulturii au ciugulit carnea de pe ele… însă, rămăşiţele de echipament, arătau aproape limpede, cât de mult timp trebuie să fi trecut de când zăcea acolo.

În acest loc, protejat de intemperii, unde nu erau îngheţuri şi probabil că plouă foarte rar, oasele ar fi putut să rămână veacuri întregi, fără să se descompună, pentru că alte forţe nu existau care să le poată împrăştia de la locul lor.

Alături de schelet se afla o cască de bronz bătut cu ciocanul şi o zale ruginită de oţel; iar mai la o parte era o sabie lungă şi dreaptă în teaca ei, lângă o muschetă.

Oasele erau ale unui om mare… un om de o putere minunată şi vitalitate aproape nesfârşită, s-a gândit Tarzan, ca să poată să pătrundă atât de departe prin primejdiile Africii, încărcat cu un armament atât de greu şi atât de nefolositor.

O admiraţie adâncă s-a ivit în sufletul lui pentru acest aventurier fără nume ale unor zile pierdute în veacuri. Ce om trebuie să fi fost şi acesta la timpul său! Ce povestiri glorioase de bătălii şi de peripeţii diverse trebuie să fi zăcut în creierul care a fost în ţeasta aceea!

Tarzan s-a aplecat să examineze obiectele care mai erau pe lângă oase. Fiecare bucăţică de piele sau curea a dispărut, mâncată, fără îndoială, de Ska. Nici cizmele nu mai erau, dacă cumva a purtat cizme. Însă se vedea… în unele locuri câte o cataramă care arăta că o mare parte din echipament a fost susţinut de curele.

Tarzan a mai descoperit ceva. Lângă oasele unei mâini, a văzut un cilindru de vreo douăzeci de centimetri lungime şi vreo cinci centimetri în diametru.

Pe acest obiect a fost aplicat un lac gros care a rezistat ravagiilor vremii atât de bine încât era acum într-o stare aproape tot atât de bună ca şi atunci când posesorul lui l-a scăpat jos cu câteva secole în urmă, în momentul adormirii sale pe veci.

Examinându-l mai de aproape, Tarzan a descoperit că era închis la un capăt cu un capac pe care, după puţin efort, l-a desfăcut şi a găsit înăuntru un rulou de pergament.

A scos ruloul din cilindru şi desfăcându-l, a descoperit câteva foi îngălbenite de vreme şi scrise mărunt şi des într-o limbă care, bănuia el, era spaniola.

Pe ultima pagină era schiţată o mapă rudimentară, cu explicaţii numeroase asupra unor puncte însemnate pe ea… totul de neânţeles pentru Tarzan care, după o scurtă examinare a foilor de pergament, le-a pus la loc în cutia lor cilindrică de metal.

În momentul în care era gata să arunce cutia jos de unde a ridicat-o, o urmă de curiozitate nesatisfăcută l-a oprit, determinându-l să pună cilindrul în tolba lui de săgeţi, iar pe figura lui s-a zugrăvit un zâmbet trist, la gândul că se putea prea bine ca, după alte câteva secole, să găsească cineva cilindrul lângă oasele sale albite de vremuri.

După aceea, aruncând o privire de adio vechiului schelet, a început să urce malul de apus al văii prăpăstioase.

Încet de tot şi cu multe opriri să poată să se odihnească, îşi trăgea în sus corpul slăbit. De multe ori a alunecat înapoi pentru că nu era în stare să se sprijine şi doar norocul l-a ajutat să nu cadă în fundul prăpastiei.

Cât timp i-a trebuit să urce versantul îngrozitor nu ar fi putut să spună; iar când, în cele din urmă a ajuns, sus pe culme, a rămas nemişcat şi suflând greu, nemaifiind în stare să se ridice de jos sau să se mişte măcar o palmă de la marginea prăpastiei.

În sfârşit, s-a ridicat foarte încet şi cu multă greutate, mai întâi în genunchi şi apoi, clătinându-se, pe picioare; totuşi, voinţa lui s-a arătat neînfrântă, reuşind astfel să-şi îndrepte umerii şi să scuture din cap cu energie.

A pornit înainte ca un om beat, cu picioarele nesigure, reluându-şi lupta curajoasă pentru a supravieţui împrejurărilor.

S-a oprit o clipă să cerceteze terenul cu privirea ca nu cumva să mai fie o altă vale în drum; ar fi însemnat pentru el un sfârşit inevitabil.

Munţii de la răsărit se ridicau acum cu mult mai aproape, deşi nu păreau să fie reali, aceştia dansând în lumina soarelui ca şi cum şi-ar fi bătut joc de el cu apropierea lor tocmai în momentul când, sfârşit de oboseală, nu ar mai fi putut să ajungă acolo.

Ştia că dincolo de munţi trebuie să fie terenurile fertile despre care i-a vorbit Manu.

Chiar dacă până acolo nu ar mai fi dat de nicio vale, tot nu credea că ar fi fost în stare să treacă peste dealurile de lângă pustiu, dacă ar putea să ajungă până acolo. Însă dacă mai întâlnea o vale, era pierdut.

Pe deasupra capului său, Ska, dădea întruna târcoale şi i se părea acum că această pasăre prevestitoare venea din ce în ce mai aproape, ca şi cum ar fi dedus, după mersul lui nesigur, că se apropie de sfârşit… Tarzan a scos printre buzele sale pleznite de sete, un mârâit surd de sfidare.

A parcurs, astfel, încet kilometru după kilometru, împins numai de forţa voinţei sale de fier, în timp ce un alt om s-ar fi întins pe jos să moara spre a-şi odihni, în felul acesta, pentru totdeauna, muşchii obosiţi, a căror mişcare, oricât de mică, era o adevărată agonie. Dar mai la urmă, înaintarea sa a devenit cu totul mecanică… mergea clătinându-se, cu mintea zăpăcită, care reacţiona în amorţire, numai la o singură idee: înainte, înainte, înainte!

Dealurile i se păreau obiecte nelămurite, vagi, departe… Uneori uita că sunt dealuri, iar după aceea se mira, neştiind pentru ce trebuie să meargă mereu înainte ca să ajungă la ele, la acele dealuri iluzorii care zburau din faţa lui.

După un timp, a început să le urască şi atunci, în creierul său, pe jumătate în delir, a avut halucinaţia că sunt dealuri nemţeşti şi că a ucis pe cineva care i-a fost atât de drag, de care nu îşi mai putea aminti, dar că aleargă după ele ca să le ucidă.

Această idee, luând proporţii, părea că îi dă putere, era un scop nou care îl întărea, aşa că, un timp oarecare nu se mai clătina în mers, ci înainta întruna, cu capul drept.

La un moment dat s-a împiedicat şi a căzut, iar când a încercat să se ridice, a văzut că nu mai poate să o facă. A simţit că forţele îi sunt atât de sfârşite încât nu mai putea decât să se târască pe brânci câţiva metri, pentru ca apoi să se întindă jos, pentru a se odihni.

În timpul uneia dintre aceste perioade dese de sfârşeală extremă, a auzit bătaia lugubră a unor aripi foarte aproape, chiar deasupra lui.

Cu ultima rămăşiţă de putere care i-a mai rămas, s-a întors pe spate, numai ca să îl vadă pe Ska zburând repede în sus. Odată cu această mişcare şi datorită priveliştii pe care a văzut-o, mintea i s-a luminat pentru puţin timp.

— Să fie oare sfârşitul atât de aproape? s-a gândit el. Ştie Ska, oare, că sunt atât de istovit încât îndrăzneşte să coboare chiar peste mine?

Şi atunci, a apărut pe buzele lui un zâmbet întunecat, iar în creierul lui sălbatic a răsărit o idee neaşteptată… isteţimea fiarei sălbatice încolţite.

Închizând ochii, a aruncat un braţ deasupra lor, acoperindu-i ca să poată să se apere de ciocul puternic al lui Ska; iar după acea, a rămas nemişcat cu totul, aşteptând.

Era dulce şi înviorător să stea astfel, mai ales că soarele era acum acoperit de nori, iar Tarzan era

foarte obosit.

Se temea ca nu cumva să adoarmă. Era ceva care îi şoptea, încredinţându-l că dacă va adonni, nu se va mai trezi niciodată, aşa că toată voinţa care i-a mai rămas a concentrat-o asupra unui singur gând: să rămână treaz.

Nu i se mişca niciun muşchi… iar vulturul, care dădea ocol deasupra lui, s-a convins că i-a sosit sfârşitul… că va fi, în cele din urmă, răsplătit şi el pentru lunga sa stare de veghe.

Zbura acum în cercuri din ce în ce mai mici şi tot mai aproape de omul muribund culcat la pământ.

De ce nu se mişca oare Tarzan?

L-a copleşit oare somnul istovirii sau Ska avea dreptate: moartea a pus stăpânire şi pe acest corp puternic?

Să fi fost adevărat că inima aceea sălbatică nu mai bătea deloc?

Era de necrezut.

Ska, plin de bănuială, dădea ocol cu multă atenţie. De două ori, aproape că a aterizat cu ghiarele sale, pe pieptul acela mare şi gol; dar a zburat ca fulgerul, din nou, în sus. A treia oară însă, ghiarele sale au atins pielea arsă de soare a omului de jos.

A fost întocmai ca şi cum contactul acesta ar fi făcut legătura unui circuit electric, care a dat instantaneu viaţă acelei grămezi de carne care a stat nemişcată atâta timp.

O mână brună a zburat ca fulgerul de pe frunte şi mai înainte ca Ska să poată mişca o aripă, să zboare, s-a trezit el singur în ghiarele aceluia pe care şi-a propus să îl transforme într-o victimă.

Ska s-a zbătut, s-a luptat puternic, dar nu îşi putea măsura puterile cu cele ale unui Tarzan muribund, aşa că, după câteva clipe, dinţii acestuia s-au înfipt în carnea mâncătorului de stâvuri.

Era tare carnea lui Ska, aţoasă, fără gust şi cu un miros neplăcut; dar totuşi, era hrană, iar sângele lui

a fost pentru Tarzan băutura cu care şi-a alinat setea… Tarzan, în clipele acelea, nu mai era decât un maimuţoi mort de foame şi de sete.

Oricât de slăbit ar fi fost Tarzan, era destul de stăpân pe poftele sale, aşa că nu a mâncat din carnea lui Ska decât cu economie, păstrând restul pentru mai târziu.

După aceea, ştiind că poate să doarmă fără grijă, s-a întors pe o parte şi a adormit adânc. S-a trezit la un moment dat, simţind pe faţă şi pe corp picăturile mari şi reci ale unei ploi torenţiale.

S-a ridicat pe şolduri, şi-a unit palmele şi a sorbit cu sete lichidul preţios pe care îl putea strânge în acest fel. Numai câte puţin putea să strângă, dar era oricum, mai mult decât nimic.

Cele câteva bucăţi pe care le-a mâncat din Ska şi sângele pe care l-a băut, împreună cu apa de ploaie şi somnul, l-au refăcut îndeajuns, punând forţe noi în muşchii lui obosiţi.

Acum, putea să distingă mai bine dealurile, ce erau destul de aproape, mai aproape decât şi-a închipuit, aşa că, deşi soarele era acoperit de nori, lumea i s-a părut veselă şi luminoasă. Tarzan ştia acum că este salvat.

Pasărea care a încercat, aproape reuşind, să îl devoreze, precum şi ploaia povidenţială, l-au salvat în ultimul moment, atunci când moartea începea să i se pară inevitabilă.

Liniştit aşadar, a stat să mai mănânce puţin din carnea fără gust a lui Ska, apoi s-a ridicat şi a pornit, îmbărbătat, la drum, spre dealurile făgăduinţei, care se ridicau atrăgătoare în faţa lui.

Întunericul s-a lăsat înainte ca el să ajungă până acolo, dar nu s-a oprit, ci a mers mai departe, până când a simţit panta în urcare a terenului de sub picioarele sale, ceea ce însemna că a ajuns la poalele munţilor.

Aici s-a culcat aşteptând sosirea dimineţii, odată cu care credea că va găsi un loc mai uşor de trecut.

În acest fel a reuşit să treacă munţii, ieşind din valea morţii şi intrând într-un ţinut frumos ca o grădină şi cu vânat din belşug.

Înaintea ochilor lui se întindea o luncă mare, prin mijlocul căreia trecea un râu, al cărui curs întortocheat se vedea bine după vegetaţia bogată care a crescut pe malurile sale.

Dincolo de acest râu şi pe o întindere de kilometri întregi, era o pădure primitivă, care se vedea în zare, până sus pe piepturile unor alţi munţi înalţi ale căror piscuri erau albe de zăpadă.

Prin aceste locuri Tarzan nu a mai fost niciodată şi deci, nu le cunoştea, nici nu a auzit vorbindu-se despre ele. Probabil că nici piciorul vreunui alt om alb nu a mai călcat pe acolo, decât numai dacă, acum câteva secole, nu ar fi trecut pe acolo aventurierul ale cărui oase înălbeau nisipul de pe fundul prăpastiei din pustiu.

CAPITOLUL VIII Tarzan şi antropoizii

Tarzan a stat acolo trei zile în şir, timp în care s-a odihnit şi şi-a revenit fizic, hrănindu-se cu fructe, nuci şi mici animale, pe care le vâna cu multă uşurinţă.

În a patra zi a pornit la drum, să exploreze lunca şi pădurea, dominat în acelaşi timp de dorinţa de a găsi maimuţele mari.

Pentru el, timpul era un factor neglijabil în ecuţia vieţii:

îi era indiferent dacă ajungea la coasta de apus a Africii într-o lună, într-un an sau în trei ani. Avea la dispozitie tot timpul şi Africa întreagă.

Mai avea acum şi libertate absolută. Ultima legătură care l-a mai ţinut legat de civilizaţie şi obiceiurile ei era ruptă acum. Era singur şi cu toate acestea, nu se simţea izolat: nu se plictisea sub nicio formă.

Cea mai mare parte din viaţă şi-a petrecut-o în acest mod şi cu toate că nu mai era nimeni pe acolo din semenii săi, era totuşi înconjurat de numeroasele animale din junglă, faţă de care, deşi

nu le cunoştea bine, nu avea în sufletul lui nicio urmă de dispreţ.

Îl interesa până şi cel mai mic dintre ele; cu unele împrietenindu-se uşor, iar altele, rămânând duşmanii lui ereditari. Prezenţa acestora mai dădea un oarecare gust vieţii lui care, de altfel, ar fi devenit prea monotonă cu timpul.

Aşadar, Tarzan a plecat în a patra zi, să exploreze lunca şi să-şi caute antropoizii cu care a crescut din copilărie.

A pornit mai întâi spre sud… după cum a crezut el că este mai bine; după ce a mers o bucată bună de drum, a simţit deodată, un miros puternic de om… de Gomangani, omul negru. Erau mulţi, chiar foarte mulţi… şi amestecat cu mirosul lor, era şi acela al unei Tarmangane.

Luând-o prin copaci, s-a apropiat de cei de la care proveneau aceste mirosuri tulburătoare.

Se îndrepta încet, cu multă atenţie; nu dădea nicio importanţă vântului, ştiind că simţurile tocite ale omului nu ar fi putut să perceapă sosirea lui decât numai cu ajutorul ochilor şi al urechilor, şi aceasta numai când s-ar fi apropiat foarte mult.

Dacă l-ar fi urmărit pe Numa sau pe Sita, ar fi ocolit mult până când să ajungă în partea de sus a adierii vântului şi luându-şi toate măsurile să nu fie simţit, până când nu ar fi ajuns la o distanţă de la care să poată fi văzut sau auzit.

În urmărirea omului însă nu ţinea cont de toate acestea, aşa că toată jungla ştia că el trece pe acolo numai oamenii pe care îi urmărea nu ştiau şi nu bănuiau nimic.

Le-a ieşit înainte şi îi observa cum trec: o grămadă de negri zdrenţuroşi, unii îmbrăcaţi în uniforma trupelor indigene din Africa de răsărit, alţii purtând numai câte o singură bucată de uniformă, pe când cea mai mare parte dintre ei au revenit la costumul naţional, adică erau aproape goi.

Erau cu toţii înarmaţi cu puşti germane şi echipaţi cu cartuşiere şi muniţii tot germane.

Mai erau însoţiţi de mai multe femei de rasa lor, care râdeau şi glumeau între ele, tot mergând la pas cu bărbaţii.

Între două dintre femeile negre mergea o fată albă. Era fără pălărie, cu îmbrăcămintea sfâşiată în dezordine, haine care păreau că mai înaite ar fi fost un costum de călărie. Nu mai avea nici jachetă; iar bluza îi era aproape ruptă în întregime de pe corp.

Din când în când şi fără nicio provocare aparentă, când una, când cealaltă negresă, o lovea şi o împingea înainte cu asprime.

Tarzan privea această scenă cu ochii pe jumătate închişi. Primul său impuls a fost să se repeadă printre ei şi să scape fata din ghearele lor. Dar a recunoscut-o imediat şi stătea acum să se gândească asupra deciziei pe care urma să o ia.

De ce să îi pese lui de soarta spioanei germane?

El nu a putut să o ucidă din cauza acelei slăbiciuni inerente care nu îi permitea să se atingă de nicio femeie… acestea toate nu aveau însă, nicio legătură cu ceea ce puteau să îi facă alţii.

Era un lucru sigur că soarta ei va fi mult mai cumplită decât moartea uşoară şi rapidă pe care i-ar fi oferit-o Tarzan, dar pe el nu îl interesa decât faptul că nemţoaica îşi va primi pedeapsa meritată.

I-a lăsat deci, pe negri să treacă înainte, ducând-o în mijlocul lor pe d-ra Bertha Kircher… dar numai până când a trecut şi cel din urmă războinic răsleţit.

Când l-a văzut pe acesta, i-a trecut prin minte să îşi bată puţin joc de negri: distracţie în care a prins multă îndemânare, încă de mult timp, din vremea când Long, fiul lui Mong, a avut nenorocirea să arunce suliţa în Kala, mama adoptivă a lui Tarzan.

Ultimul negru, care trebuia să se fi oprit, pentru un scop oarecare, a rămas cam la trei sute de metri în spatele celorlalţi.

Alerga să-i ajungă, când a fost zărit de Tarzan; iar, când a trecut pe sub copacul din marginea cărării, în care acesta s-a urcat, un laţ a căzut fără zgomot pe gâtul lui.

La strigătele lui de groază, camarazii lui şi-au întors capul şi i-a văzut corpul ridicându-se în aer ca şi cum ar fi fost vrăjit şi dispărând în frunzişul de deasupra.

Au rămas un moment împietriţi de uimire şi de spaimă, dar, după puţin timp, Usanga, un negru uriaş, care le era sergent şi îi conducea, a pornit înapoi în fugă pe cărare, strigând celorlalţi să îl urmeze.

Încercându-şi armele, negrii au alergat în ajutorul colegului lor, iar la comanda lui Usanga, s-au împrăştiat în tiraliori, înconjurând copacul în care le-a dispărut camaradul.

Usanga l-a strigat pe nume, dar neprimind niciun răspuns, s-a apropiat încet, pregătit să tragă cu arma şi a privit în copac.

Nu se vedea nimeni, nu se vedea nimic.

Cercul tiraliorilor s-a strâns până când vreo cincizeci de negri s-au adunat sub copac, privind în sus, printre crengile lui.

Ce s-a întâmplat oare cu colegul lor?

Au văzut bine când acesta s-a ridicat în copac şi de atunci, toate privirile lor au fost îndreptate către acel punct. El nu era acolo.

Unul, mai curajos decât ceilalţi, a avut ideea să se urce în copac, să cerceteze, dar nu a stat acolo nici două minute, deoarece a coborât imediat, jurându-se pe toate neamurile că nu era nimeni în copac.

Foarte încurcaţi şi uluiţi, au părăsit locul acela, îndepărtându-se şi aruncând mereu priviri speriate în urma lor.

Şi-au continuat călătoria, dar fără veselia pe care au avut-o înainte de întâmplarea aceea ciudată.

După ce au mers vreo doi kilometri, cei din capul coloanei l-au văzut pe camaradul lor

dispărut, privindu-i de după un copac, puţin mai înaite, pe cărare.

În strigăte de bucurie că l-au găsit, i-au înştiinţat şi pe cei din urmă, care au alergat spre locul indicat.

Însă, aceia care au ajuns mai întâi la copac s-au oprit, dându-se speriaţi înapoi şi privind cu ochii holbaţi, când în dreapta, când în stânga, ca şi cum ar fi aşteptat să sară asupra lor cine ştie ce dihanie fără nume.

Groaza lor era destul de mare şi de justificată, pentru că, înfipt într-o cracă ruptă, capul colegului lor era proptit de copac în aşa fel încât acesta părea că se uită la ei de partea cealaltă a trunchiului.

Cea mai mare parte dintre ei nu au mai vrut atunci să meargă mai departe, în credinţa că au supărat vreun zeu al pădurii, trecând pe acolo fără voia lui.

Usanga, nu dorea să îi asculte, explicându-le în termeni înfricoşători, chinurile şi moartea care le erau pregătite de foştii lor stăpâni, nemţii.

În cele din urmă, sfaturile sale au reuşit să-i calmeze şi au pornit din nou îngrămădiţi ca o turmă de oi, fără să mai rămână vreunul prea mult în spate.

Rasa neagră are o caracteristică fericită: la fel ca şi copii mici, aceştia nu rămân multă vreme deprimaţi dacă dispare cauza imediată a deprimării; aşa că, abia a trecut o jumătate de oră şi negri au început să se relaxeze şi să râdă între ei ca şi mai înainte.

Spaima lor a dispărut; deodată, la o cotitură a cărării, s-au ciocnit brusc de corpul decapitat al camaradului lor întins drept în mijlocul cărării; şi de data aceasta, spaima lor nu a mai cunoscut margini.

Atât de inexplicabilă şi atât de ciudată a fost toată întâmplarea, încât le-a pierit tot curajul de a mai înainta în jungla aceea întunecoasă şi fioroasă. Ceea ce s-a întâmplat unuia dintre ei se putea prea

bine să i se întâmple oricui. Şi dacă, în timpul zilei, se puteau întâmpla lucruri de acest gen, cine ştie la ce se puteau aştepta în timpul nopţii! Numai gândindu-se la aceasta era suficient să tremure din toate încheieturile.

Nici fata albă, care era cu ei, nu era mai puţin buimăcită decât ei de ceea ce a văzut; totuşi, era cu mult mai nepăsătoare de tot ce ar mai fi putut să se întâmple. O moarte bruscă era tot ce mai aştepta de la mila soartei.

Adevărat este că până în acel moment nu a fost expusă la nimic mai rău decât la cruzimile trecătoare ale femeilor, dar pe de altă parte, numai prezenţa acestor femei au scăpat-o de un tratament mai josnic din partea bărbaţilor… mai ales din partea brutalului sergent Usanga.

Printre negrese se afla şi propria lui soţie, o adevărată uriaşă, o furie de clasa întâi; ea era, probabil, singurul lucru pe lume de care ştia de frică chiar şi Usanga.

Deşi această femeie a fost cu deosebire crudă cu tânăra albă, fata era sigură că negresa era singurul scut pe care îl avea faţă de degeneratul tiran negru.

Cu puţin înainte de a se însera, grupul negrilor a ajuns la marginea unui sat întărit cu garduri înalte şi rezistente, ale cărui colibe acoperite cu stuf, se aflau într-o poiană mai mărişoară din junglă, lângă apa liniştită a unui râu.

La apropierea lor, sătenii au ieşit înarmaţi la porţile satului. Dar Usanga s-a apropiat însoţit numai de doi războinici dintre ai lui, pentru a negocia cu şeful.

Întâmplările din cursul zilei au zguduit atât de mult nervii sergentului negru, încât era gata, acum, să intre în tratative cu aceşti străini, în loc să ia satul cu forţa armelor, cum ar fi preferat să o facă în alte împrejurări.

Acum era influenţat de o convingere vagă că părţile acestea ale junglei erau păzite de un demon

înzestrat cu puterea miraculoasă de a îi pedepsi pe aceia care îl jigneau.

Usanga dorea să afle mai întâi situaţia acestor săteni faţă de zeul sălbatic din junglă şi dacă descoperea că ei se bucură de bunăvoinţa lui, avea intenţia să îi trateze cu respect.

În cursul discuţiilor cu şeful, se relevă faptul că acesta avea hrană, capre şi păsări pe care le-ar fi dat bucuros în schimbul unei plăţi oarecare. Dar cum această plată ar fi însemnat ca oamenii să se priveze de armele şi muniţiile lor preţioase sau chiar de o parte din îmbrăcăminte, Usanga a început să se gândească dacă nu ar fi fost mai bine, la urma urmei, să înceapă război pentru a obţine hrană.

Unul din oamenii săi a avut însă o idee fericită, care a rezolvat întreaga afacere; a doua zi soldaţii să meargă să vâneze pentru săteni şi să le dea carne proaspătă în schimbul ospitalităţii.

La aceasta s-a învoit şi şeful, hotărând ce fel de vânat şi în ce cantitate să primească în schimbul făinii, caprelor, păsărilor şi al celor câteva colibe care trebuiau predate oaspeţilor.

Deoarece aranjarea amănuntelor acestui târg a mai răpit mai mult de o oră de tocmeală, s-a înserat bine când noii sosiţi au intrat în sat şi au fost consemnaţi în colibele lor.

Bertha Kircher era singură într-o colibă mică, aproape lipită de gardul satului, tocmai la capătul din spate al străzii principale.

Cu toate că nu era nici legată, nici păzită, Usanga a avut grijă să o avertizeze că nu putea să fugă din sat fără să dea de o moarte sigură în jungla unde, aşa cum l-au asigurat sătenii, mişunau lei de o mărime şi de o ferocitate rară.

— Dacă vei fi drăguţă cu Usanga, a încheiat el, nu ţi se va întâmpla niciun rău. E mai bine să fim prieteni!

Când această brută s-a îndepărtat de ea, un fior convulsiv a cutremurat întreaga ei făptură, căzând

îngrozită pe podeaua de lut a colibei şi îngropându-şi faţa în mâini.

Abia acum îşi dădea seama de ce femeile nu au mai fost lăsate să o păzească. Nu era decât manopera vicleniei lui Usanga.

Dar soţia lui nu va bănui, oare, nimic despre intenţiile pe care el le avea?

Proastă nu era; iar pe de altă parte suferea şi de o gelozie nebună, care o făcea să caute întotdeauna nod în papură soţului ei, pe această temă.

Bertha Kircher era sigură că numai ea ar fi putut să o salveze, dacă ar fi reuşit să o anunţe.

Dar cum să facă?

Lăsată singură şi departe de privirile celor care au prins-o cu câteva zile în urmă, a profitat imediat de acest prilej ca să se asigure dacă hârtiile pe care le-a luat din haina lui Hauptmann Fritz Schneider mai erau în siguranţă, cusute bine în interiorul combinezonului.

Oh, Doamne! Ce valoare mai aveau aceste hârtii acum pentru iubita ei ţară?

Dar obiceiul şi loialitatea erau atât de tari în sufletul ei, încât tot mai păstra o rază de speranţă că poate va avea vreodată prilejul să predea pacheţelul şefului ei.

Indigenii păreau că au uitat de existenţa ei… niciunul nu a venit pe lângă colibă, nici măcar să îi aducă ceva de mâncare. Îi auzea râzând şi strigând, tocmai de partea cealaltă a satului: probabil că petreceau, mâncând şi bând, căci aveau bere indigenă la dispoziţie.

Însă ideea că negrii fac chef îi mărea teama. Nu este puţin lucru să fii prizonieră într-un sat de sălbatici din inima unui ţinut neexplorat încă, din Africa centrală şi totodată, să fii singura femeie albă într-un grup de negri îmbătaţi. Numai la gândul acesta o apuca groaza.

Şi totuşi, faptul că nu au supărat-o până acum, îi influenţa speranţa că poate au uitat-o cu adevărat şi

că nu va mai trece mult până când negri vor fi atât de beţi, încât să nu se mai gândească la ea.

A trecut mult până când s-a întunecat şi tot nu venea nimeni. Fata se întreba dacă ar fi bine să plece acum în căutarea lui Naratu, soţia lui Usanga, deoarece se putea întâmpla ca acesta să nu uite că i-a comunicat că se va întoarce.

Ieşind din colibă şi nevăzând pe nimeni prin apropiere, a pornit spre partea acea a satului, unde se aflau negri care petreceau în jurul unui foc mare.

Ajungând mai aproape de ei, i-a văzut, atât pe săteni cât şi pe oaspeţii lor, stând turceşte în jurul flăcărilor, iar în faţa lor, vreo şase războinici dansau un dans grotesc, sărind în sus, îndoindu-se de mijloc şi bătând pământul cu picioarele goale.

Publicul ce privea acest spectacol era tratat necontenit cu mâncare servită în oale şi cu vase de bere care treceau din mână în mână în jurul focului.

Mâini murdare se înfingeau energic în oalele cu mâncare, iar bucăţile de carne extrase astfel erau devorate cu o lăcomie excesivă, încât părea că până atunci mesenii au fost pe cale să moară de foame.

Vasele de bere le ţineau la gură până când berea începea să curgă pe alături, pe obraji şi pe gât sau până când vasul le era smucit de la gură de altul mai lacom.

Băutura a început acum să aibă un efect clar asupra multora, cu rezultatul că o parte dintre ei au început să recurgă la un desfrâu fără margini.

Când fata a ajuns ceva mai aproape, ţinându-se tot de umbra colibelor şi căutând-o din priviri pe Naratu, a fost zărită pe neaşteptate de una din femeile care se găseau mai în marginea mulţimii: o negresă uriaşă, care s-a ridicat şi a venit spre ea.

După atitudinea pe care o avea negresa, fata se aştepta ca femeia aceea să o sfâşie în bucăţi. Cu atâta laşitate a fost făcut atacul şi atât de lipsit de

orice provocare, încât fata a fost surprinsă fără să se mai poată apăra, nici măcar să fugă. Nu se ştie ce s-ar mai fi întâmplat, dacă nu intervenea la timp un războinic din apropiere…

Usanga, văzând incidentul care a întrerupt petrecerea, a venit, clătinându-se, la faţa locului, ca să iscodească fata.

— Ce vrei, mâncare şi băutură? Haide cu mine să îţi dau, i-a zis el, strângând-o cu braţul de mijloc şi trăgând-o spre cercul de oameni de lângă foc.

— Lasă-mă! a strigat ea, o caut pe Naratu! Unde este Naratu?

Aceste vorbe l-au dezmeticit puţin pe negru, care se părea că a uitat vremelnic de jumătatea lui oficială.

Speriat s-a uitat repede în jurul său şi convins probabil că Naratu nu a observat nimic, a poruncit războinicului, care abia o mai ţinea în frâu pe negresa înfuriată, ca să o conducă pe fată la coliba ei şi să rămână acolo de pază

Luând apoi un vas plin cu bere ca să îl aibă în timpul postului de santinelă, negrul i-a făcut semn fetei să meargă înainte şi păzită în felul acesta, s-a întors la colibă, unde negrul s-a aşezat ocupat acum, pentru puţină vreme, cu berea.

Bertha Kircher s-a dus să se aşeze jos în capătul colibei, aşteptându-şi soarta.

Îi era imposibil să adoarmă, atât de preocupată de planuri de evadare, pe care le înlătura, unul după altul, ca inutile.

După aproape o jumătate de oră de la întoarcere în colibă, războinicul care o păzea s-a ridicat şi a intrat, încercând să închege o convorbire cu ea.

Dibuindu-şi drumul în interior, şi-a rezemat suliţa cu mânerul scurt şi s-a aşezat jos lângă ea şi în timp ce vorbea se apropia din ce în ce mai mult de ea, până când a putut să o ajungă cu mâna.

Fata s-a ferit repede şi s-a tras la o parte.

— Să nu te atingi de mine! a strigat ea. Te spun lui Usanga şi ştii foarte bine ce îţi va face dacă nu

mă laşi în pace.

Negrul, însă, a început să râdă prosteşte ca omul beat şi întinzând mâna repede, a prins-o de braţ, începând să o tragă spre el. Fata s-a zbătut din toate puterile, strigându-l pe Usanga, iar în clipa aceea a apărut în deschizătura colibei silueta unui bărbat.

— Ce este asta? a strigat noul sosit cu o voce groasă, pe care fata a recunoscut-o imediat că este a sergentului negru.

Aşadar a venit, dar soarta ei va fi oare, acum mai bună? Ştia foarte bine că nu, dacă nu putea să îl oprească cu spaima acestuia faţă de soţia lui.

Când a văzut ce s-a petrecut, Usanga a dat vreo doi pumni războinicului şi împingându-l din colibă, l-a gonit de acolo; după ce acela a dispărut, sergentul a început să se apropie de fată.

Era atât de beat, încât fata a fost de câteva ori în stare să-l ocolească, iar de două ori a reuşit să-l îmbrâncească atât de tare, încât negrul şi-a pierdut echilibrul şi a căzut.

În cele din urmă, el s-a înfuriat, a dat năvală asupra fetei, pe care a prins-o în braţele lui lungi ca ale unui urangutan.

Fata a încercat să se apere şi să se desprindă, izbindu-l în obraz, cu pumnii încleştaţi.

Apoi l-a ameninţat că îl va spune lui Naratu, a cărei furie Usanga o cunoştea destul de bine.

Când a auzit această ameninţare, negrul a schimbat tactica şi a început să pledeze cauza; iar în timp ce el se ruga, promiţându-i ocrotire şi o probabilă libertate, războinicul gonit din colibă a pornit pe două cărări să o găsească pe Naratu.

Usanga, văzând că rugăminţile şi făgăduielile au tot atât de puţin efect asupra fetei ca şi ameninţările, şi-a pierdut şi răbdarea şi capul, a smucit-o pe fată cu grosolănie, dar în aceeaşi clipă a pătruns în colibă demonul înfuriat al geloziei.

Sosise Naratu.

Strigând, izbind, zgâriind şi muşcând, l-a pus numaidecât pe fugă pe îngrozitorul Usanga… dar atât de obsedată a fost ideea pedepsirii necredinciosului soţ, încât a uitat cu totul de fată.

Bertha Kircher a auzit-o îndepărtându-se ţipând după Usanga şi s-a cutremurat la gândul celor care o aşteptau şi pe ea, de la aceşti doi sălbatici ştiind bine că, cel mai târziu a doua zi, Naratu îşi va răcori asupra ei tot năduful geloziei, după trecerea primei furii, ale cărei efecte le-a înfruntat Usanga.

Dar nu au trecut nici câteva minute de la plecarea grăbită a fericitei perechi, când războinicul de santinelă s-a întors. S-a uitat în colibă şi a intrat.

— Nimeni nu va putea să mă oprească acum, albo! a mormăit el, apropiindu-se repede de ea.

Tarzan al maimuţelor, după ce a mâncat dintr-o pulpă suculentă de cerb, a simţit în mod vag o oarecare neliniște.

Ar fi trebuit să fie împăcat atât cu el însuşi, cât şi cu restul lumii, fiind acum, în propriul element, cu vânat din belşug şi sătul.

Era, însă, obsedat de un tablou reprezentând o fată albă, delicată, pe care câteva negrese o împingeau înainte, brutalizând-o, iar în imaginaţia lui şi-o închipuia trăind în lagărul improvizat într-un ţinut atât de sălbatic ca prizonieră a unor negri degeneraţi.

Pentru ce îi era atât de greu să-şi amintească de faptul că ea nu era decât o spioană nemţoaică? De ce faptul că era femeie albă prepondera asupra gândurilor sale?

Ştia bine că o urăşte, după cum îi ura pe cei din acelaşi neam cu ea, că soarta pe care o va avea nu era mai teribilă decât o merita oricare altul din neamul ei, şi totuşi…

A făcut un efort şi a înlăturat gândurile acestea, pentru a medita la alte lucruri. Tabloul cu fata,

însă, persista… nu dorea să piară, ci revenea cu toate amănuntele lui, mărindu-i amărăciunea.

A început să întrebe ce aveau de gând negri să îi facă fetei şi unde o duceau: întrebări la care, desigur, nu putea să răspundă.

L-a apucat, în acelaşi timp, o mare ruşine de el însuşi, tot aşa cum s-a ruşinat în urma slăbiciunii pe care a avut-o la Wilhelmstal, când a lăsat-o în viaţă. Cum? Are intenţia să fie încă o dată tot atât de slab? Nu se poate!

Când s-a înnoptat, s-a aşezat comod în furca unui copac mare, ca să se odihnească până dimineaţa; dar nu a fost în stare să adoarmă.

Înaintea ochilor săi, în întuneric, apărea tabloul viu şi nemişcat cu fata maltratată de negrese, apoi decorul se schimba, ducându-l în altă parte, în capătul acelei jungle întunecoase, cu fata la discreţia războinicilor negri.

Mârâind de supărare şi aproape dispreţuindu-se, s-a ridicat, s-a scuturat fioros ca un leu şi a pornit, din creangă în creangă, pe urmele lăsate de trupa lui Usanga, cu câteva ore în urmă.

Urmărirea negrilor a fost uşoară, fiindcă au mers pe un drum bătătorit. Astfel, pe la miezul nopţii a simţit mirosul puturos emanat de un sat indigen şi numaidecât a înţeles că s-a apropiat de ţintă şi că, după puţin timp, va găsi ceea ce căuta.

Strecurându-se tiptil, aşa cum se strecoară Numa, leul, când urmăreşte o pradă greu de acaparat, a mers fără zgomot în jurul întăriturii satului, ascultând şi mirosind.

În partea de răsărit a satului a dat peste un copac mare, ale cărui crengi se întindeau în interior, peste gard. Nu i-au trebuit decât două minute ca să urce în copac şi să coboare uşor de partea cealaltă, în sat.

După aceea a pornit din colibă în colibă, căutând să descopere, atât cu ajutorul urechilor, cât şi al nărilor, vreo dovadă care să îl încredinţeze despre prezenţa fetei. Slab şi copleşit aproape de

mirosul de Gomangani a găsit, în sfârşit, dovada în jurul unei colibe mici: mirosul subtil al fetei, ca o dâră uşoară de aburi.

Satul s-a liniştit acum, căci negrii, după ce au terminat mâncarea şi băutura, s-au dus aproape morţi de beţi în colibele lor, unde au adormit. Cu toate acestea, Tarzan nu făcea nici atâta zgomot cât ar fi putut să audă un om treaz care ar fi vegheat.

Ocolind pe după colibă, s-a oprit la intrarea acesteia, ascultând.

Din interior nu se auzea niciun zgomot, nici măcar respiraţia uşoară a cuiva care nu ar dormi; dar era sigur că fata a fost acolo şi posibil să mai fie. A intrat deci şi el în colibă, uşurel ca o fantomă.

Nu a făcut decât doi paşi înăuntru, când s-a oprit nemişcat ca o statuie, ascultând cu atenţie. Acum era absolut sigur că acolo nu era nimeni. Totuşi, a simţit ceva care l-a făcut să mai cerceteze.

Cu cât ochii lui se obişnuiau mai mult cu întunericul din interiorul colibei, cu atât putea să distingă mai bine obiectele din jurul lui, aşa că, după puţin timp, a văzut un corp omenesc întins jos pe podea.

S-a apropiat, aplecându-se deasupra, ca să îl cerceteze: era corpul unui războinic mort, cu pieptul străpuns de o suliţă scurtă.

După aceea a cercetat cu atenţie fiecare palmă de loc din restul podelei, întorcându-se, în cele din urmă, tot la mortul peste care s-a aplecat, mirosind mânerul armei cu care a fost ucis.

Un zâmbet uşor i-a fluturat pe buze… precum şi o mişcare uşoară din cap, care arăta că a înţeles totul.

După ce a căutat repede prin tot restul satului, s-a încredinţat că fata a scăpat şi s-a simţit cuprins de o mare uşurare că nu i s-a întâmplat niciun rău.

Faptul că viaţa ei ar fi fost tot atât de mult în primejdie şi în jungla sălbatică în care a găsit un refugiu nu făcea asupra lui aceeaşi impresie cum o

făcea asupra altcuiva, deoarece pentru el jungla nu era un loc primejdios… el se considera în mai multă siguranţă acolo decât noaptea în Paris sau în Londra.

A sărit din nou din copacul de lângă gardul satului, continuându-şi acum drumul prin copaci, în căutarea unui loc potrivit de odihnă, când a auzit din depărtare un sunet foarte slab dar foarte cunoscut.

Legănându-se cu uşurinţă pe o crenagă mare care se clătina sub greutatea lui, nemişcat ca statuia unui zeu al pădurii, a ascultat cu încordare, să se mai repete o dată sunetul auzit înainte.

Probabil că a mai auzit ceva, căci, după un minut-două, i-a izbucnit de pe buze strigătul lung şi înfiorător prin care antropoidul îşi cheamă semenii.

Ecoul acestui strigăt nu s-a stins încă în depărtare, când Tarzan a pornit în direcţia de unde a auzit bătaia tobelor de pământ ale marilor maimuţe. Dar în urma sa a rămas un sat întreg de negri îngroziţi, pe care strigătul lui i-a trezit din beţie şi care, a doua zi s-au gândit că neapărat trebuie să fi fost o legătură între acel strigăt îngrozitor, dispariţia fetei albe şi uciderea camaradului lor negru.

Bertha Kircher mergea grăbită prin junglă, de-a lungul unei cărări de animale, cu singurul gând de a pune cât mai multă distanţă între ea şi sat înainte de a se lumina de ziuă, când negri ar fi putut să o urmărească. Nu ştia nici măcar unde mergea, nici nu îi mai păsa acum de aceasta, sigură fiind că tot va ajunge moartea mai curând sau mai târziu.

Norocul a favorizat-o foarte mult până atunci, deoarece a trecut neatinsă printr-un ţinut în care leii mişunau mai mult decât în oricare altă parte a Africii.

Era un adevărat parc natural de vânătoare, pe care omul alb nu-l descoperise încă, unde existau

în număr mare antilope, zebre, girafe, elefanţi, rinoceri şi alte animale ierbivore din Africa centrală, trăind nesupărate de nimeni, decât de inamicii lor fireşti din rasa felină care, atraşi aici de pradă uşoară şi de lipsa gloanţelor de carabină ale vânătorilor, s-au înmulţit în toată voia

Fata a alergat înainte pe cărare, când a simţit, deodată, zgomotul produs de animalele mari când trec prin codru: mormăieli şi mârâituri surde.

Fiind convinsă că a străbătut o distanţă destul de mare pentru ca a doua zi dimineaţa negrii nu o vor ajunge numaidecât şi temându-se, în acelaşi timp, de animalele al căror zgomot l-a auzit în apropiere, s-a urcat într-un copac mare, cu intenţia să petreacă restul nopţii acolo.

Dar abia a ajuns sus pe o creangă mai mare, când a descoperit că acest copac se găsea la marginea a ceea ce putea observa de tufişurile dese de jos.

În acelaşi timp, a descoperit şi identitatea zgomotelor auzite cu puţin înainte.

În centrul luminişului, aproape sub ea şi foarte vizibil în lumina strălucitoare a lunii, a văzut vreo douăzeci de maimuţe antropoide enorme: indivizi mari şi păroşi, care mergeau pe picioarele din spate, ajutându-se doar puţin de pumnii labelor din faţă.

Lumina lunii bătea în blănile lor linse, făcând ca numeroasele fire de păr din vârf să răsfrângă o astfel de strălucire încât, aceste creaturi urâte păreau să aibă o înfăţişare aproape frumoasă.

Abia a reuşit fata să le privească vreo două minute, când, lângă ceata din poiană s-au mai adăugat şi alţii, venind câte unul sau câte doi odată, până când s-au strâns mai mult de cincizeci de inşi în acea poiană luminată de o lună tropicală.

Printre ei se aflau şi unii mai tineri, precum şi alţi câţiva mici de tot, care se ţineau strâns agăţaţi de umerii păroşi ai mamelor lor.

După puţin, întreaga ceată s-a strâns într-un cerc în jurul unui muşuroi de pământ cu vârful lăţit din mijlocul luminişului.

Jos, alături de acest muşuroi, stăteau două femele înarmate cu câte un baston scurt, dar greu, cu care izbeau în suprafaţa lăţită a muşuroiului, din care ieşea o bubuitură surdă.

Imediat după ce femelele au început să bată în această tobă de pământ, au început şi maimuţoii să se mişte dintr-o parte în alta, fără rost, unindu-se unii cu alţii, când în exteriorul, când în interiorul cercului.

La început, bătaia tobei urma într-o cadenţă înceată şi greoaie, dar după puţin s-a transformat într-un ritm hotărât, căruia maimuţele îi ţineau tactul cu paşi măsuraţi şi prin legănarea corpurilor.

După un timp, ceata s-a desfăcut, formând două cercuri, cel din afară compus din femele şi din pui, care s-a aşezat pe brânci, fiecare rămânând la locul său; cercul din interior, compus din maimuţoii mai în vârstă, tot mai continua dansul, în bătaia tobei de pământ.

Atunci a ajuns la urechile fetei un sunet slab din depărtare, dinspre satul din care ea a fugit nu cu mult timp în urmă: era un strigăt ciudat şi strident.

Efectul pe care acesta l-a avut asupra maimuţelor a fost ca un curent electric: s-au oprit din dans, rămânând un moment într-o atitudine dintre cele mai atente, în aşteptare.

Apoi, un maimuţoi mai înalt şi mai mare decât colegii săi, şi-a întors faţa către cer şi cu o voce care a făcut să treacă prin corpul fetei un fior de spaimă, a răspuns strigătului auzit din depărtare.

După aceea, au început din nou bătăile în tobă, maimuţoii continuându-şi încet dansul.

Această ceremonie sălbatică avea ceva fascinant pentru fată şi, după toate aparenţele, nefiind în primejdie de a fi descoperită, a hotărât că ar putea să rămână până dimineaţa în acel copac, ca apoi să-şi reia fuga, în siguranţa oferită de lumina zilei.

Încredinţându-se că pachetul cu documente este la adăpost, a încercat să se aşeze cât mai comod printre crengi, după care a continuat să privească spre ciudăţeniile care se petreceau sub ea, în luminiş.

A mai trecut astfel o jumătate de oră; cadenţa bătăilor în toba de pământ era din ce în ce mai repezită.

Maimuţoiul cel mare, care a răspuns strigătului auzit din depărtare, a început să danseze singur în mijlocul dansatorilor, sărind, pitindu-se şi sărind din nou, acompaniindu-şi ritmul dansului cu mârâituri şi cu strigăte; iar din când în când se oprea, ca să ridice faţa spre Goro, luna, şi să se bată cu pumnii încleştaţi în pieptul său păros, scoţând apoi un răcnet dintre cele mai înfiorătoare: răcnetul de sfidare şi provocare al maimuţoilor din tribul său.

După ce a răcnit acel sunet neânchipuit, a rămas câtva timp nemişcat, în plina lumină a lunii, formând, împreună cu celelalte maimuţe care se învârteau în jurul lui, un tablou al sălbăticiei şi forţei primitive…; un Hercule atotputernic din primele zile ale lumii.

În urma unui răcnet de acest gen, pe când fata se uita ca fermecată la priveliştea dinaintea ochilor ei, s-a auzit nu departe, un alt răcnet ca răspuns; iar după câteva clipe a văzut un om alb, aproape gol, sărind în poiană, de sus de pe creanga unui copac mare.

Subit, ca şi cum ar fi fost atinse de un curent electric, maimuţele s-au transformat într-o ceată de fiare înfuriate, mârâind şi scrâşnind din dinţi.

Bertha Kircher a încremenit cu totul.

Ce fel de maniac trebuie să fi fost şi acesta care îndrăznea să se apropie de atâtea creaturi înfiorătoare în propriul lor domeniu… el singur contra a cincizeci?

L-a văzut acum, cu pielea lui brună de arşiţa soarelui scăldată de lumina lunii, mergând drept

către maimuţele care mârâiau neâncetat.

A mai observat simetria şi frumuseţea acelui corp perfect, forţa, mlădierea şi minunata lui proporţie. L-a recunoscut.

Era aceeaşi fiinţă pe care a văzut-o când a fost răpit Schneider, chiar de la comandamentul generalului Kraut…; era acelaşi om care a salvat-o de Numa, leul, acelaşi pe care ea l-a doborât cu o lovitură a revolverului, scăpând atunci când el intenţiona să o ducă înapoi la duşmanii ei, acelaşi care l-a ucis pe căpitanul Fritz Schneider în noaptea memorabilă de la Wilhelmstal, dar care pe ea a lăsat-o în viaţă.

Cuprinsă de spaimă şi fascinată în acelaşi timp de ceea ce vedea, îl privea cum se apropia de maimuţe.

A mai auzit ieşind din gura lui un fel de sunete, sunete identice cu acelea pe care le-au scos maimuţele, dar cu toate că abia putea să creadă dovezile care se înfăţişau în proprii ei ochi, ştia totuşi, că acea făptură dumnezeiască vorbea cu fiarele în limba lor.

Tarzan s-a oprit lângă cercul format de femele şi de pui.

— Sunt Tarzan! a strigat el. Nu mă cunoaşteţi, pentru că sunt din alt trib, dar eu vin ori în pace, ori să lupt…; care din două doriţi? Tarzan va vorbi cu regele vostru, a continuat el după o clipă.

Şi zicând acestea, s-a înfipt drept printre femele şi pui, care s-au dat la o parte, lăsând o cărare îngustă ca el să poată să treacă până la cercul din interior.

Aici a fost întâmpinat de colţi puternici rânjind la el şi de figurile hidos contractate în mârâituri puternice ale maimuţelor.

— Eu sunt Tarzan, a repetat el. Tarzan vine să danseze dum-dumul cu fraţii săi. Unde este regele vostru?

Din nou şi-a făcut loc printre maimuţoi, iar fata din copac s-a izbit cu palmele peste faţă, privindu-l

cu ochii dilataţi pe nebunul care se ducea la o moarte cumplită.

Acum, desigur, vor sări toţi asupra lui, sfâşiindu-l în bucăţi; totuşi, cercul s-a desfăcut din nou şi, cu toate că maimuţoii mârâiau ameninţător, nu l-au atacat; în cele din urmă, el s-a pomenit în mijlocul tuturor, lângă toba de pământ, în faţa regelui tribului.

Atunci a vorbit din nou:

— Eu sunt Tarzan al maimuţelor… Am venit să trăiesc împreună cu fraţii mei. Am venit în pace, dar la nevoie voi ucide, pentru că, dacă am venit, am de gând să rămân, oricare din două ar fi… Poate Tarzan să danseze în pace cu fraţii săi, ori trebuie să ucidă mai întâi?

— Şi eu sunt Go-lat, regele maimuţelor! a răcnit deodată maimuţoiul cel mare. Eu ucid! Ucid! Ucid! a mai adăugat el.

Şi scoţând un răcnet puternic, l-a atacat cu furie pe Tarmangani.

Fetei i s-a părut că Tarzan a fost luat pe neaşteptate, nefiind nicidecum pregătit pentru un asemenea atac furios, aşa că s-a aşteptat să îl vadă trântit la pământ şi ucis de prima năvală a maimuţoiului.

Într-adevăr, maimuţoiul aproape a ajuns cu labele lui enorme întinse ca să-l înhaţe, mai înainte ca Tarzan să fi făcut vreo mişcare de apărare, dar şi când acesta a făcut mişcarea, a executat-o cu o viteză de care, până şi Ara, fulgerul, ar fi fost mândru.

Mai mult decât fulgerătoare a fost mişcarea mânii stângi a lui Tarzan când a repezit-o înainte, înhăţând-o pe cea stângă a adversarului, de la încheietură.

A urmat o răsucire vertiginoasă şi braţul drept al maimuţoiului a fost încleştat sub braţul drept al duşmanului, într-o stânsoare de Jiu-Jitsu, pe care Tarzan a învăţat-o printre oamenii civilizaţi… o

strânsoare cu care ar fi rupt oasele mari ale fiarei, o strânsoare care îl făcea pe maimuţoi neputincios.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, a strigat el. Va dansa Tarzan în pace sau va trebui să ucidă?

— Eu ucid! Ucid! Ucid! a strigat Go-lat, în loc de răspuns.

Cu iuţeala unei pisici, Tarzan l-a azvârlit pe maimuţoiul rege peste un şold şi l-a răsturnat pe iarba din poiană, rostogolindu-l.

— Sunt Tarzan, rege al tuturor maimuţelor. Vrei să trăim în pace?

Go-lat, înfuriat, a sărit în picioare şi a atacat din nou, strigând întruna:

— Eu ucid! Ucid! Ucid!

Tarzan l-a întâmpinat din nou cu aceeaşi mişcare energică şi neaşteptată pe care maimuţoiul stupid, necunoscând-o, nu a avut cum să o ocolească… o strânsoare şi o aruncătură care le-a făcut pe maimuţele-spectatori să scoată un strigăt de plăcere, făcând-o pe fată să se îndoiască de nebunia albului, care era în destulă siguranţă printre maimuţe, văzându-l că l-a aruncat pe Go-lat în spatele său şi de acolo l-a azvârlit prin aer, peste umăr. Maimuţoiul-rege a căzut în cap, rămânând nemişcat.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, a strigat noul sosit, şi am venit să dansez dum-dumul cu fraţii mei.

Făcând după aceea un semn toboşăriţelor, acestea au luat cadenţa bătăilor în tobă de acolo de unde s-au întrerupt ca să-l privească pe regele lor ucigându-l pe nebunul de Tarmangani.

Atunci, Go-lat a ridicat puţin capul, încercând să se ridice în picioare. Tarzan s-a apropiat repede de el.

— Sunt Tarzan al maimuţelor, a repetat el. Vrei ca Tarzan să danseze cu fraţii săi sau să ucidă mai întâi?

Go-lat şi-a întors faţa şi a privit în ochii lui Tarzan.

— Kagoda, a strigat el, Tarzan al maimuţelor va dansa dum-dumul cu fraţii săi şi Go-lat va dansa cu el.

Atunci fata din copac l-a văzut pe albul sălbatic sărind, pitindu-se şi bătând pământul ca maimuţele, celebrând ritualurile stranii ale acestor fiare.

Răcnetele şi mârâiturile sale erau cu mult mai bestiale decât ale celorlalte animale. Frumoasa lui faţă era schimonosită de o ferocitate sălbatică. Se lovea cu pumnul în pieptul lui mare şi scotea strigătul de sfidare, frecându-şi, totodată, corpul cel brun şi neted de blănurile păroase ale camarazilor săi..

Era ceva fantastic, ceva ieşit din comun de minunat şi în sălbăticia ei primitivă, s-ar putea zice chiar frumos… această scenă pe care probabil nicio altă fiinţă omenească nu a mai văzut-o şi care, era atât de oribilă.

În timp ce privea, concentrată la maximum, o mişcare uşoară în spatele ei, a determinat-o să privească în acel loc; a zărit doi ochi mari, galbeni-verzui, în care se reflecta lumina lunii. Era Sita, pantera.

Fiara era atât de aproape încât ar fi putut să o înhaţe, întinzând numai laba cea mare cu ghearele ascuţite şi puternice.

Fata nu a avut timp să se gândească, nu a mai avut timp să-şi cântărească şansele şi să aleagă alternativele. Nu mai era călăuzită decât de impulsul groazei care a pus-o în faţa unui fapt împlinit, scoţând un ţipăt ascuţit, a sărit din copac exact în poiană.

Maimuţele înnebunite acum de efectul dansului şi de lumina lunii, au privit ţintă spre locul unde aşteptau să vadă cauza întreruperii, dar nu au văzut decât o Tarmangană singură şi neputincioasă şi s-au repezit la ea.

Sita, pantera, ştiind că nici chiar Numa, leul, poate doar dacă ar fi fost înnebunit de foame, nu ar

fi îndrăznit să le atace pe aceste maimuţe mari în timpul dansului, a dispărut fără zgomot în întunericul nopţii, căutându-şi o pradă în altă parte.

Tarzan, privind şi el odată cu ceilalţi ca să vadă cauza întreruperii ceremoniei, a recunoscut-o pe fată şi şi-a dat seama de primejdia în care aceasta se afla.

Iat-o din nou, în situaţia de a fi ucisă. Tarzan ştia prea bine că o va ajuta şi de data aceasta, cu toate că gândul acesta l-a determinat să îi fie ruşine de el şi de slăbiciunile lui.

Femelele din fruntea cetei erau aproape pregătite să o prindă pe fată, când Tarzan s-a repezit printre ele, împrăştiindu-le cu lovituri puternice în dreapta şi în stânga.

Atunci maimuţoii s-au apropiat să participe şi ei la uciderea pe care credeau că o va săvârşi noul sosit şi cu gândul ca nu cumva acesta să fure toată carnea pentru el; dar l-au găsit întâmpinându-i cu un braţ trecut pe după mijlocul albei ca şi cum ar fi apărat-o.

— Este femela lui Tarzan, a zis el. Să nu vă atingeţi de ea.

Era singurul motiv prin care ar fi reuşit să îi determine pe maimuţoi să înţeleagă că nu trebuia să o omoare şi îi părea bine că ea nu îi putea înţelege cuvintele. A fost destul de umilitor pentru el ca să facă maimuţelor o asemenea declaraţie despre duşmanca ţării sale.

Astfel, încă o dată, Tarzan al maimuţelor a fost nevoit să apere un neamţ. Mârâind de supărare, a mormăit o scuză:

— E femeie, iar eu nu sunt neamţ, deci nu putea fi altfel

CAPITOLUL IX Căzut din ceruri

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, din serviciul aviaţiei, a plecat în recunoaştere. La comandamentul englez din Africa germană de răsărit a sosit un vapor sau, mai bine zis, s-a zvonit că inamicul a debarcat cu forţe mari pe coasta de

apus şi că acum traversa continentul negru pentru a reântări trupele coloniale.

De fapt, se presupunea că noua armată a ajuns atât de aproape, încât nu se afla acum decât la o distanţă de câteva zile de marş forţat, venind dinspre apus.

Desigur, era ridicol… de necrezut… dar în război se întâmpla adeseori astfel de lucruri de necrezut. De asemenea, nu se putea ca un general bun să lase necercetat cel mai mic zvon despre activitatea inamicului.

Prin urmare, locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick zbura înspre apus, păstrând o înălţime mică şi cercetând, cu ochii pătrunzători, să găsească un semn al armatei nemţeşti.

Dedesubtul său, pe pământ, se desfăşurau păduri nesfârşite, în care s-ar fi putut ascunde corpuri întregi de armată germană, atât de des era frunzişul marilor copaci ai codrului.

Munţi, lunci şi lacuri se perindau, formând o privelişte variată şi drăguţă; dar tânărul locotenent nu a văzut nicio urmă de soldat inamic.

Gândindu-se şi sperând că poate va descoperi vreun semn lăsat în trecerea lor, vreo căruţă stricată şi părăsită sau o rămăşiţă de-a ei sau chiar locul unei tabere temporare, locotenentul continua să zboare tot mai departe în sus, până când se afla deasupra unei câmpii cu copaci şi prin mijlocul căreia curgea un râu întortocheat, s-a hotărât să se înapoieze în tabăra englezilor.

Dar ca să ajungă până acolo înainte de a se întuneca, ar fi trebuit să zboare în linie dreaptă şi cu toată viteza, dar pentru că avea destulă benzină şi o maşină bună, nu se îndoia nicidecum că nu şi-ar putea atinge ţinta.

Tocmai atunci a avut o pană la motor.

Deoarece zbura prea jos, nu ar fi putut face altceva decât să aterizeze şi asta cât mai repede posibil, cât timp se mai găseau locuri deschise,

pentru că, în drumul său spre răsărit, se întindea, pe cât putea să vadă, o pădure.

Dacă ar fi ajuns deasupra acestei păduri înainte de a ateriza cu motorul în pană s-ar prăbuşi, aşa că a aterizat într-o poiană, la marginea râului, începând imediat să cerceteze motorul.

În timp ce lucra fredona o melodie lăsând impesia că lucrează în siguranţă, la un aerodrom englez, înconjurat de camarazii săi şi nu în inima unui ţinut sălbatic şi neexplorat din Africa.

Era un semn caracteristic acestui tânăr, ca să fie absolut indiferent faţă de tot ce îl înconjura, deşi, după înfăţişare, nu ai fi crezut că este prea curajos.

Locotenetul Harold Percy Smith-Oldwick era blond, cu ochii albaştri şi delicat la făptură. Avea o faţă rumenă, mai mult de copil… faţă care s-a modelat probabil în urma unui trai uşor şi îmbelşugat şi nu din cauza solicitărilor unei vieţi grele.

Dar tânărul locotenent nu era, numai în aparenţă fără grijă de ceea ce îl înconjura sau de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla din moment în moment, ci era aşa în realitate. Nu se sinchisea deloc de faptul că tot ţinutul acela poate mişuna tot felul de duşmani.

Era cât se poate de ocupat şi lucra să ajusteze un mic aparat, care a făcut ca motorul să se oprească, fără să fi aruncat nici măcar o privire din curiozitate în jurul său.

Pădurea dinspre răsărit, precum şi jungla mai îndepărtată pe lângă care curgea râul, ar fi putut conţine o armată întreagă de sălbatici setoşi de sânge, dar niciunul nu ar fi putut să atragă din partea locotenentului nici măcar o urmă de interes trecător.

Dar chiar dacă el s-ar fi uitat în partea aceea, tot nu ar fi putut să vadă grupul de vreo douăzeci de inşi pitiţi după adăpostul oferit de tufişurile din marginea pădurii.

Există fiinţe înzestrate cu ceea ce numim, uneori, al şaselea simţ, un fel de intuiţie care ne

avertizează despre prezenţa unei primejdii oarecare.

La asemenea persoane, privirea concentrată a unei alte fiinţe, pe care nu o văd, provoacă o senzaţie prevenitoare de nelinişte nervoasă; cu toate că acum, douăzeci de perechi de ochi sălbatici îl priveau ţintă pe locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick, faptul acesta nu a stârnit în pieptul său liniştit nicio senzaţie care să îl atenţioneze de primejdia care îl ameninţa.

Locotenentul fredona liniştit şi îndată ce a terminat ajustarea necesară, a încercat motorul un minut-două, l-a oprit şi a coborât la pământ, cu intenţia de a îşi dezmorţi picioarele, fumând o ţigară, înainte de a-şi fi reluat zborul înapoi spre tabără.

Pentru prima dată a privit în jurul său şi a rămas foarte impresionat de sălbăticia şi frumuseţea priveliştii din faţa lui.

Din anumite puncte de vedere, lunca aceea colorată de copaci îi amintea de un parc frumos de vânătoare din Anglia, aşa că numai la fiare şi la animale sălbatice nu se gândea el acum.

A văzut astfel, de la o distanţă oarecare de maşină, un arbust înflorit, ale cărui flori i-au atras atenţia şi a pornit spre acel loc fumându-şi ţigara, cu gândul de a examina aceste flori mai de aproape.

Probabil că se afla acum la vreo sută de metri depărtare de aeroplan; iar în clipa când s-a aplecat asupra florilor, a fost şi momentul ales de Numabo, şeful satului Wamabo, ca să iasă din ascunzişul său şi să îşi conducă războinicii la o năvală neaşteptată asupra albului din poiană.

Primul semn de primejdie a englezului a fost un cor de strigăte sălbatice ieşind în junglă, din spatele său. Întorcându-şi capul spre acel loc, a văzut un grup de vreo douăzeci de războinici negri şi goi înaintând cu viteză spre el.

Veneau în masă compactă şi pe măsură ce se apropiau de el, viteza lor se micşora văzând cu ochii.

Locotenentul Smith-Oldwick şi-a dat seama dintr-o singură privire, că direcţia din care veneau, precum şi apropierea la care se găseau acum i-au tăiat toate posibilităţile de a se retrage la timp până la aeroplan, observându-le atitudinea războinică şi ameninţătoare.

A observat că sunt înarmaţi cu suliţe, arcuri şi săgeţi şi s-a convins că, deşi el era înarmat cu un revolver, ei îl pot doborî la primul asalt.

Ceea ce nu ştia, însă, era tactica lor de război; nu ştia că faţă de cea mai mică mişcare de împotrivire, ar fi fugit înapoi şi că numai după numeroase înaintări şi retrageri, în timpul cărora îşi vor aduna destul curaj şi se vor incita destul cu strigăte şi sărituri, vor ajunge la acel grad de voinicie ca să dea un atac în regulă

Numabo păşea în fruntea negrilor şi fiind cu mult mai înalt şi mai gras decât ceilalţi şi mai ameninţător în aparenţă era, deci, indicat ca ţinta cea mai sigură în care englezul să descarce primul foc de revolver.

Odată cu uciderea şefului, ceilalţi desigur, se vor împrăştia fără să se mai întoarcă gândea tânărul englez.

Glonţul a trecut pe lângă Numabo, înfingându-se în pieptul unui războinic din spatele lui, iar cum a căzut negrul scoţând un ţipăt în agonie, ceilalţi s-au răsucit pe călcâie şi s-au retras.

Însă în ciuda locotenentului, negrii au alergat în direcţia aeroplanului, în loc să pornească înapoi spre pădure, aşa că nici acum nu avea posibilitate de a ajunge la maşină.

După câteva clipe, negrii s-au oprit din fugă, întorcându-se din nou cu faţa spre el.

Vorbeau între ei cu voce tare, gesticulând puternic; după un moment-două, unul a sărit în aer,

scuturând şi învârtind suliţa deasupra capului şi scoţând strigăte sălbatice de război.

Aceste strigăte şi-au făcut numaidecât efectul dorit asupra camarazilor care, după puţin timp, au participat cu toţii la acest act de sălbăticie, care le va da curajul necesar să poată porni un atac nou.

Al doilea asalt, i-a adus şi mai aproape de englez şi cu toate că el a mai trântit unul la pământ cu un glonţ de revolver, nu le-a luat mult după aceea până să dea o nouă năvală; iar aceasta a fost şi mai ordonată decât celelalte două, pentru că s-au împărţit în trei grupe, aproape înconjurându-l şi venind asupra lui simultan din trei părţi, astfel că el, deşi şi-a descărcat revolverul cu succes la fiecare împuşcătură, tot a fost ajuns în cele din urmă.

Sălbaticii se comportau ca şi când ar fi ştiut că el şi-a epuizat muniţiile; astfel îl înconjurau la câţiva paşi numai, cu intenţia clară de a-l prinde. Puteau foarte uşor şi fără nicio teamă să îl străpungă cu suliţele lor ascuţite.

După ce s-au mai învârtit de câteva ori în jurul lui, negrii, la un semn al lui Numabo, s-au repezit deodată asupra lui. Deşi tânărul locotenent a izbit în dreapta şi în stânga, a fost copleşit repede şi lovit puternic cu cozile suliţelor.

Negri l-au smucit cu brutalitate de picioare, i-au legat mâinile la spate şi l-au împins să meargă spre junglă.

În timp ce paznicul din urma lui îl înţepa cu coada suliţei să meargă mai repede, locotenentul Smith-Oldwick încerca să descopere misterul motivului care i-a determinat pe negri să îl prindă viu.

Ştia bine că este prea departe în interiorul pădurilor ca uniforma lui să fi trezit interesul acestui trib până la care, probabil, vestea războiului mondial încă nu a ajuns. Astfel nu putea decât să îşi închipuie că întâmplarea l-a făcut să cadă în mâinile războinicilor unui mare domnitor

al negrilor şi că soarta lui va atârna de capriciul aceluia.

Au mers astfel poate vreo jumătate de oră, când englezul a văzut înaintea lor un luminiş pe malul râului, un sat cu colibe acoperite cu stuf şi după puţin timp a fost condus pe poarta satului în strada principală, de fapt, unica lui stradă.

Imediat a fost înconjurat de un grup de copii, femei şi războinici, devenind centrul atenţiei într-o mulţime aprinsă, a cărei intenţie părea că nu e alta decât să îl termine cât mai repede.

Femeile erau mai veninoase decât bărbaţii, izbindu-l şi zgâriindu-l ori de câte ori puteau să îl ajungă, până când, în cele din urmă, Numabo, şeful, a fost nevoit să intervină ca să îl scoată din ghearele lor, păstrându-l, bineânţeles, pentru un alt scop.

În timp ce războinicii încercau să împrăştie mulţimea, pentru a croi un drum până la o colibă, Smith-Oldwick a văzut venind spre el, din partea opusă a satului, un număr de negri care purtau părţi de uniformă germană.

A rămas destul de surprins şi primul gând care l-a avut a fost acela că tocmai a intrat în contact cu o parte din armata despre care auzea că ar înainta dinspre coasta de apus şi în căutarea căreia a pornit el cu aeroplanul.

Un zâmbet trist i-a fluturat pe buze, gândindu-se la împrejurările nefericite în care a făcut această descoperire, pentru că, deşi nu şi-a pierdut cu totul speranţa, îşi dădea seama că numai printr-o minune ar fi putut scăpa de aceşti oameni.

Printre negri îmbrăcaţi numai cu o parte a uniformei germane era şi un individ înalt, într-o tunică cu galoane de sergent; dar cum l-a zărit pe ofiţerul englez un strigăt de triumfi a izbucnit de pe buze şi imediat după aceea, semenii lui au repetat strigătul, apropiindu-se de prizonier.

— Unde l-aţi prins pe englez? a întrebat Usanga, sergentul cel negru, pe şeful Numabo.

Mai erau şi alţii cu el?

— A coborât din cer, a răspuns şeful, într-un obiect ciudat care zboară ca o pasăre şi care la început ne-a provocat teamă; dar am stat şi l-am studiat mai mult timp şi am văzut că nu era viu. După ce albul acesta a coborât din el, a continuat să explice şeful, noi l-am atacat şi l-am prins cu toate că mai întâi mi-a ucis câţiva războinici; dar şi noi suntem oameni curajoşi şi mari războinici.

— A zburat prin cer până aici? a întrebat Usanga, cu ochii holbaţi de mirare.

— Da, după cum ţi-am spus, într-un obiect mai mare care semăna cu o pasăre. Obiectul acela a rămas acolo unde a coborât, ştii, după cotitura a doua a râului. Noi l-am lăsat acolo, neştiind ce este şi fiindu-ne frică să ne atingem de el. Poate că este tot acolo, dacă nu o fi zburat până acum.

— Nu poate să zboare acum, a zis Usanga, dacă nu este şi omul acesta înăuntru.

— Dar ce este aceea?

— Este un lucru teribil, care ne-a îngrozit soldaţii, pentru că zbura noaptea spre taberele noastre şi arunca cu bombe în noi. Bine că l-aţi prins, deoarece v-ar fi făcut şi vouă la fel, ucigându-vă pe toţi. Englezii aceştia sunt nişte oameni foarte răi.

— De acum nu o să mai zboare, a zis Numabo. Nu este dat oamenilor să zboare prin aer. Numai dracii fac lucruri de acest fel.

Cu acestea, şeful satului l-a împins cu brutalitate pe tânărul ofiţer spre o colibă din mijlocul celorlalte, unde l-a lăsat în paza a doi războinici puternici.

A trecut mai mult de o oră, timp în care prizonierul a rămas singur cu propriile lui proiecte, care nu erau decât încercări neobosite dar şi zadarnice, ca să desfacă legăturile cu care a fost legat de încheieturile mâinilor.

Mai târziu, încercările i-au fost întrerupte de sosirea sergentului negru Usanga, care a intrat în

colibă şi s-a apropiat de el.

— Ce au intenţia să facă cu mine? a întrebat englezul. Apoi a continuat cu puţină speranţă în glas:

— Ţara mea nu este în război cu acest trib. Văd că d-ta ştii limba lor. Spune-le că nu le sunt duşman, că poporul meu este prietenul negrilor şi să mă lase să plec în pace.

Usanga a râs batjocoritor:

— Ei nu pot să facă vreo deosebire între un englez şi un german, a răspuns el. Lor le este indiferent din ce neam eşti. Ei atâta ştiu: că eşti alb şi prin urmare le eşti duşman.

— Atunci de ce m-au prins viu şi nu m-au omorât? a întrebat locotenentul.

— Vino aici! l-a poftit Usanga, conducându-l până la uşa colibei. Priveşte acolo, a adăugat el, arătându-i cu degetul marginea satului unde a fost lăsat un spaţiu mai mare între colibe, ca un fel de piaţă.

Locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick a văzut acolo un număr mare de negrese, unele ocupate să adune uscături şi lemne în jurul unui stâlp, iar altele pregătind focuri dedesubtul unor oale de gătit aşezate pe câteva pietroaie.

Ceea ce indica această privelişte sinistră era destul de lămurit pentru englez.

Usanga îl privea, în timpul acesta, cu multă atenţie, dar dacă se aştepta să fie răsplătit cu gesturi care să îi trădeze teama, se înşela amarnic, căci tânărul locotenent nu a făcut decât să ridice din umeri şi să îi spună calm:

— Aşadar, doriţi cu orice preţ să mă mâncaţi?

— Eu nu, şi nici oamenii mei, a răspuns Usanga. Noi nu mâncăm carne de om. Sătenii sunt aceia care te vor mânca, dar şi noi îi vom ajuta, când te vor ucide, englezule.

Locotenentul s-a oprit în uşa colibei, ca spectator interesat al organizărilor pentru teroarea

ce avea să urmeze şi care să pună capăt existenţei sale pământeşti într-un mod îngrozitor.

Cu greu şi-ar fi putut imagina cineva că un sentiment de teamă l-a scuturat din temelie, teamă care, chiar dacă ar fi avut-o, o ascundea foarte bine sub o mască de indiferenţă imperturbabilă.

Până şi brutalul Usanga a fost impresionat de curajul victimei sale; deşi a venit cu intenţia să-şi bată joc şi să-l tortureze pe prizonier, nu a făcut niciuna nici alta. S-a mulţumit doar să vorbească despre rasa albă cu cea mai mare răutate, în special despre englezi, pentru groaza pe care aviatorii acestora au insuflat-o în trupele indigene germane din Africa de răsărit.

— De acum, a încheiat el, nu vei mai zbura cu pasărea aceea mare, aruncând cu bombe asupra noastră din cer… voi avea eu grijă de aceasta.

Apoi s-a apropiat de un grup format din soldaţii lui care s-au adunat lângă un stâlp, unde glumeau şi râdeau cu femeile.

După câteva minute, englezul i-a văzut ieşind pe poarta satului şi gândurile sale s-au îndreptat din nou către planurile de evadare care îl obsedau.

La o distanţă de câţiva kilometri mai la nord de sat, pe o mică ridicătură de pământ şi foarte aproape de malul râului, acolo unde jungla, oprindu-se la poalele unei movile, a lăsat liber câteva părţi de teren, un bărbat şi o fată erau foarte ocupaţi cu construcţia unei mici căsuţe în centrul căreia au clădit, cu un timp înainte, o colibă de stuf, lipită cu lut.

Lucrau amândoi aproape fără să schimbe vreun cuvânt, cerându-şi doar câte o explicaţie, sau punându-şi câte o întrebare ocazională.

Bărbatul, era aproape gol; avea doar o tunică aruncată ca un şal peste şolduri. Avea pielea netedă, bronzată de arşiţa soarelui. Mişcările sale aveau o graţie deosebită, iar când ridica un obiect greu, părea că nu face mai mult efort decât dacă ar fi ridicat mâinile goale.

El o privea destul de rar; fata însă îl privea mai insistent pe bărbatul de lângă ea, zugrăvindu-i-se pe chip o expresie de nedumerire, ca şi cum el ar fi fost o enigmă pe care ea nu o putea rezolva.

Adevărul este că, în ceea ce simţea ea faţă de el, era şi o nuanţă de respect, deoarece, în timpul scurt cât au fost împreună, a descoperit la acest om de statură uriaşă şi cu o înfăţişare aproape dumnezeiască, multe calităţi de supraom, amestecate cu apucături de fiară. La început, nu a simţit decât groaza inconştientă a femeii pe care i-o inspira situaţia în care se afla.

Era groaznic numai faptul că se afla singură în mijlocul unei jungle necunoscute şi neexplorate din Africa centrală, cu un om sălbatic; dar să mai ştie şi că acest om este un duşman care o ura pe ea şi pe toţi cei care făceau parte din neamul ei, însemna să nu îi mai rămână nicio urmă de speranţă că i-ar fi acordat cea mai mică atenţie de consideraţie.

L-a văzut pentru prima oară acum câteva luni, când el a intrat în localul înaltului comandament german din Africa-de-Est şi l-a răpit pe nefericitul maior Schneider, despre a cărui soartă nu s-a mai putut afla nimic.

L-a mai văzut încă o dată când a salvat-o din ghearele leului şi după ce i-a mărturisit că a recunoscut-o în tabăra englezilor, a luat-o ca prizonieră.

Ea însă, profitând de un moment de neatenţie din partea lui, l-a doborât cu o lovitură de revolver în moalele capului, reuşind astfel să se elibereze. Vedea însă bine că el nici acum nu căuta să se răzbune personal pentru gestul ei necugetat, după cum acesta a dovedit-o şi în noaptea aceea la Wilhelmstal, când l-a ucis pe căpitanul Fritz Schneider iar pe ea a lăsat-o în viaţă.

Nu, nu era în stare să îl pătrundă. O ura, dar în acelaşi timp o proteja. Iar acest lucru era cert. O dovadă mult mai recentă a fost momentul când a

oprit maimuţele înainte să o sfâşie în bucăţi, după ce ea a reuşit să fugă din satul Wamabo în care Usanga, sergentul negru, a adus-o ca prizonieră.

Dar care era motivul pentru care el o salva tot timpul când era în primejdie?

Cu ce scop sinistru o proteja acest inamic sălbatic din primejdia celorlalţi locuitori din această junglă furioasă?

Căuta să înlăture gândul la probabila soartă care o aştepta, dar tocmai acest gând persista deasupra celorlalte gânduri ale ei, cu toate că trebuia să admită că în comportamentul acestui om faţă de ea, nu exista nimic care să îi arate că teama ei era justificată.

Probabil că şi ea făcea greşeala să-l judece după criteriul celorlalţi oameni şi fiindcă îl considera ca pe o fiinţă sălbatică.

Credea, de asemenea, că nu se putea aştepta la mai mult cavalerism de la el decât ar fi găsit la ceilalţi oameni civilizaţi pe care i-a cunoscut.

Domnişoara Bertha Kircher era din principiu o bună şi veselă camaradă. Nu se lăsa niciodată copleşită cu uşurinţă de gânduri negre şi mai mult ca toate, îi plăcea să meargă în lume, unde avea prilejul să schimbe idei, să converseze, ceea ce însemna adevărata deosebire dintre om şi alte animale.

Pe de altă parte, Tarzan se mulţumea cu el singur.

Anii mulţi pe care i-a petrecut în semisingurătate, printre fiinţe a căror putere de expresie orală era extrem de limitată, l-au obişnuit să nu fie sclavul convorbirii altora.

Mintea lui activă nu era niciodată în repaus, dar pentru că ceilalţi camarazi din junglă nu puteau să urmeze ideile lui şi nici să priceapă imaginile vii pe care mintea lui de om le expunea, a învăţat de mult timp să le păstreze doar pentru el, aşa că nici acum nu a simţit nevoia să se împărtăşească altora.

Acest fapt, pe lângă antipatia pe care o nutrea pentru fată, era suficient să-i pecetluiască buzele dincolo de dialogul strict necesar. Din acest motiv lucrau amândoi, aproape fără să îşi vorbească.

Bertha Kircher nu putea să-şi dezmintă firea ei de femeie, aşa că a descoperit destul de repede cât este de plictisitor să ai lângă tine pe cineva căruia să îi poţi vorbi, dar care să nu aibă niciun chef să ţină pasul unui dialog.

Teama de acest om a dispărut încet-încet şi acum era cuprinsă de nenumărate curiozităţi nesatisfăcute, fie la planurile lui de viitor în ceea ce o privea pe ea, fie relativ la chestiuni mai personale în ceea ce îl privea pe el însuşi.

Era chiar firesc ca ea să se întrebe cu uimire, şi interes, care au fost antecedentele vieţii lui singuratice şi atât de ciudate în junglă şi cum a ajuns să lege o prietenie cu antropoizii care nu îi inspirau nicio infimă de teamă.

Odată cu dispariţia fricii care a stăpânit-o un timp destul de îndelungat, fata a devenit atât de îndrăzneaţă încât a reuşit să îi mai adreseze câte o întrebare.

— Ce ai de gând să faci după ce coliba şi gardul vor fi terminate?

— Mă voi duce pe coasta de apus unde m-am născut, a răspuns Tarzan.

Dar văzând nedumerirea din ochii fetei, a adăugat:

— Nu ştiu când voi porni. Am timp toată viaţa să o fac şi nu văd niciun motiv să mă grăbesc. Noi nu alergăm tot timpul dintr-un loc în altul cât mai repede posibil cum faceţi voi, în lumea civilizată. După ce voi sta destul aici, voi pleca spre apus, dar voi avea mai întâi grijă să îţi las un loc unde să poţi dormi în siguranţă şi să înveţi cum să te aprovizionezi cu cele necesare pentru a putea să trăieşti. Oare va fi necesar mult timp pentru aceasta?

— Cum? Vrei să pleci şi să mă laşi singură aici? a exclamat fata, cu o voce care îi trăda groaza insuflată de o asemenea perspectivă.

Şi văzând că el nu răspunde, a continuat:

— Vrei să mă laşi singură în jungla asta înfiorătoare, pradă fiarelor şi oamenilor sălbatici, la sute de kilometri distanţă de orice aşezare a albilor, într-un ţinut în care ştii bine că nu a călcat încă niciun picior de om civilizat?

— De ce nu? a obiectat Tarzan flegmatic. În primul rând că nu eu te-am adus aici şi în al doilea rând, crezi că ar proceda oare altfel bărbaţii din rasa ta cu o femeie care aparţine inamicului?

— Da! a exclamat fata. Bineânţeles. Niciun bărbat din ţara mea nu ar părăsi o femeie albă ştiind că rămâne singură în aceste locuri oribile, pline de groază.

Tarzan a ridicat, plictisit, din umeri. Toată discuţia i se părea fără niciun rost şi, în altă ordine de idei, îi era dezagreabilă pentru că vorbea nemţeşte; era o limbă pe care o detesta la fel de mult ca şi poporul care o folosea.

Ar fi dorit ca şi fata să ştie engleza, dar chiar o dată cu acest gând şi-a amintit că a văzut-o o dată travestită în ofiţer în tabăra englezilor, unde continua să spioneze în favoarea nemţilor… deci, probabil, ştia şi această limbă.

— Ştii limba engleză? a întrebat-o el.

— Desigur că ştiu, a răspuns, dar nu aş fi crezut că o ştii şi tu.

Tarzan a privit-o aproape uimit când fata a remarcat aceasta, dar nu a scos niciun cuvânt. S-a întrebat numai care era motivul pentru care fata se îndoia de facultatea unui englez de a îşi vorbi limba.

Şi-a dat imediat seama că ea l-a considerat o fiară din junglă care a învăţat întâmplător limba germană, umblând des prin ţinuturile colonizate de nemţi.

Şi, într-adevăr, că numai prin acele locuri a avut ocazia să îl vadă, aşa că nu avea de unde să ştie că el era englez şi că şi locuinţa sa era într-un ţinut de sub dominaţia engleză.

— E bine şi aşa, a realizat el, ca fata să ştie cât mai puţin despre mine, deoarece cu atât pot eu mai mult să aflu despre activitatea ei în folosul germanilor, precum şi despre sistemul de spionaj german, al cărui reprezentant este ea.

S-a gândit, deci, să îi lase părerea care şi-a făcut-o despre el, adică să creadă tot ce îi arătau aparenţele: un locuitor sălbatic al junglei, care nu avea nici rasă şi nici ţară şi care îi ura pe toţi albii.

În această privinţă nu se înşela pentru că, într-adevăr, tocmai aceste lucruri şi le închipuia fata despre el, ceea ce de fapt nu era decât o explicaţie plauzibilă a atacurilor asupra maiorului Schneider şi a fratelui acestuia, căpitanul Fritz.

Au lucrat, deci, aşa în tăcere la căsuţă şi la împrejmuirea care acum era aproape sfârşită, fata ajutându-l cum putea mai bine.

El nu putea să observe acest fapt decât cu oarecare ciudă, deşi în sufletul său aproba impulsul pe care ea îl manifesta atât de des oferindu-i o mână de ajutor în munca destul de anevoioasă a culesului şi aranjatului tufişelor ghimpoase care ar fi constituit apărarea lor provizorie împotriva nenumăratelor carnivore de acolo.

Mâinile şi braţele ei însângerate erau dovezi clare ale numeroaselor vârfuri ascuţite ale ghimpilor în care s-a înţepat şi s-a zgâriat, aşa că, deşi o considera o duşmancă, totuşi, se simţea jenat să o lase să facă o astfel de muncă, aşa că i-a spus răspicat să înceteze.

— De ce? a întrebat ea. Nu mă doare mai mult decât te doare pe tine şi pe de altă parte, împrejmuirea o faci mai mult pentru mine, pentru apărarea mea, aşa că nu văd motivul pentru care nu aş lucra şi eu.

— Tu eşti femeie, a răspuns Tarzan, şi acest gen de muncă nu este pentru femei. Dacă ţii neapărat să faci ceva atunci ia vasele acelea şi mergi să le umpli cu apă din râu. S-ar putea să ai nevoie de apă când eu nu voi fi aci.

— Când nu vei fi aici? a repetat ea. Chiar ai de gând să pleci atât de curând?

— Imediat ce am terminat căsuţa, merg să vânez ceva ca să putem mânca, a răspuns el; iar mâine, merg din nou şi o să te iau cu mine ca să îţi arăt cum poţi vâna singură, după ce voi pleca definitiv.

Fata, fără să mai spună un cuvânt, a luat vasele pe care Tarzan a avut grijă să le aducă şi a pornit cu ele spre râu.

În timp ce le umplea cu apă, nu putea să nu se gândească cu multă îngrijorare la viitor, ştiind acum că Tarzan, după cele ce i-a spus, nu a făcut altceva decât să îi pronunţe sentinţa de moarte.

Da, pentru că din momentul când avea el de gând să plece, moartea ei era mai mult ca sigură, nemaiputând fi atunci, decât o chestiune de timp foarte scurt, până când jungla o va privi ca pe o pradă.

Şi ca să dea o şi mai mare convingere cugetului său şi-a pus întrebarea: cum ar putea o femeie singură să spere că ar fi capabilă să combată forţele sălbatice de distrugere, forţe care constituiau cea mai mare parte a existenţei din junglă.

Era atât de preocupată de problemele acestea încât nu mai vedea şi nici nu mai auzea nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei.

A umplut vasele cu apă cu un gest mecanic şi luându-le de jos s-a întors încet spre căsuţă, dar a scos imediat un ţipăt înăbuşit şi a făcut un pas în spate, deoarece în faţa ei se înălţa ca un munte, tăindu-i calea spre colibă, o figură ameninţătoare.

Go-lat, regele tribului de maimuţe, fiind la vânătoare, s-a îndepărtat puţin de tribul său şi a

văzut-o când mergea spre râu, iar acum stătea, oprind-o din drum.

Go-lat nu era o fiinţă frumoasă, dacă l-am fi judecat după criteriile omenirii civilizate. Toate femelele din tribul său însă şi chiar Go-lat însuşi, susţineau că blana lui neagră ca lutrul şi cu fire argintii, braţele lui enorme atârnând până la genunchi, capul lui ca o ghiulea înfiptă între umeri, erau semne de o rară frumuseţe.

Dar nici nu putea să creadă altfel, când ochii lui fioroşi şi injectaţi de sânge, gura lui enormă şi colţii puternici, nu făceau decât să mărească adorarea din partea tuturor femelelor pentru acest Adonis al junglei.

Fără îndoială că în minusculul său creier sălbatic s-a născut convingerea că şi această femelă străină, care aparţinea lui Tarmangani, trebuia să privească cu aceeaşi admiraţie această creatură atât de frumoasă ca el; căci cine s-ar fi putut îndoi de faptul că frumuseţea lui o întrecea pe cea a maimuţei albe care nici măcar nu avea păr pe corp.

Bertha Kircher nu a văzut în el decât o fiară urâtă, o caricatură de om, îngrozitoare şi teribilă.

Dacă ar fi ştiut Go-lat ce îi trecea ei prin minte, s-ar fi întristat şi cu siguranţă ar fi atribuit această calificare unei lipse complete de discernământ estetic din partea ei.

Tarzan a auzit însă strigătul fetei şi uitându-se spre acel loc a văzut imediat cauza care a îngrozit-o.

Sărind dintr-o mişcare, a alergat spre ea, în timp ce Go-lat s-a apropiat de fată, arătându-i sentimentele prin sunete surde care, deşi nu erau în realitate decât vorbe amicale, fetei i se părea că sunt mârâiturile unei bestii furioase.

Când Tarzan a ajuns mai aproape de ei, a strigat ceva maimuţoiului şi fata a auzit atunci, de pe buzele lui omeneşti, sunete identice cu cele care ieşeau de pe buzele antropoidului.

— Nu îi fac niciun rău, a răspuns Go-lat.

— Ştiu asta, dar ea nu ştie. Ea este ca şi Numa sau Sita, care nu pricep limbajul nostru. Crede că ai venit să îi faci vreun rău.

În timpul acesta, Tarzan a ajuns lângă fată.

— Nu îţi face nimic, a zis el. Să nu îţi fie frică. Maimuţoiul acesta s-a săturat de lecţia pe care i-am dat-o. Ştie acum cine este Tarzan. Nu se va atinge de ceea ce este a lui Tarzan.

Fata a aruncat repede o privire spre faţa lui şi a observat că fraza pe care a rostit-o nu însemna nimic pentru el şi că dreptul de proprietate pe care şi l-a asumat asupra ei era ca şi asupra căsuţei, de exemplu: un nou mijloc de a o ocroti.

— Dar îmi este tare frică de el, a articulat fata.

— Să nu îţi trădezi frica. Vei fi de multe ori înconjurată de maimuţe. Să ştii că în mometele acelea eşti mai în siguranţă decât oricând.

Şi văzând uimirea din ochii ei, a continuat să îi explice ceea ce credea el că ar fi necesar în această privinţă.

— Înainte să plec, îţi voi da mijloacele cu care să te poţi apăra dacă vreunul din ei ar vrea să încerce să fie împotriva ta. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să fiu cât mai mult în preajma lor. În junglă există puţine animale care ar îndrăzni să atace aceste maimuţe, mai ales când sunt mai multe împreună. Dacă le dai ocazia să vadă că îţi este frică de ele, nu va trece mult şi vor căuta să profite de această slăbiciune a ta, iar viaţa îţi va fi atunci ameninţată necontenit. În primul rând

femelele te vor ataca. Eu le voi spune că poţi să te aperi şi că eşti capabilă să le ucizi. Îţi voi arăta cum să faci asta la momentul potrivit şi atunci te vor respecta şi se vor teme de tine.

— Voi încerca, a zis fata cu resemnare, dar mă tem că va fi ceva foarte dificil; iar acest animal este cea mai îngrozitoare creatură pe care am întâlnit-o vreodată.

Tarzan a zâmbit şi îi spuse un mare adevăr:

— Fără îndoială că şi el crede acelaşi lucru despre tine. În acest timp au venit şi celelalte animale în luminiş, aşa că Tarzan şi fata erau acum în centrul unui grup destul de mare de maimuţoi cu femelele lor bătrâne şi tinere şi cu puii, unii de gâtul mamelor, alţii jucându-se pe lângă picioarele lor.

Cu toate că au văzut-o pe fată în noaptea dansului, când Sita a provocat-o să sară din ascunzişul ei în arena în care maimuţele dansau, totuşi, mai arătau o mare curiozitate, acum după ce au revăzut-o.

Unele dintre femele s-au apropiat foarte mult şi prinzând hainele ei între degete, făceau o mişcare ca şi cum ar smulge fire de păr comentând în această privinţă una cu alta, în limba lor ciudată. Fata, făcând un efort a întregii sale voinţe de care era capabilă, a reuşit să treacă prin această încercare fără să arate nicio urmă de frică şi nici dezgustul de care era cuprinsă.

Tarzan o privea cu un zâmbet oarecum batjocoritor.

El nu s-a îndepărtat atât de mult de contactul pe care l-a avut cu lumea civilizată încât să nu realizeze tortura pe care fata o suferea, dar nu îi era deloc milă de această femeie din neamul duşmanilor cruzi şi care, fără îndoială, merita suferinţe cât mai năprasnice.

Dar cu toate aceste sentimente pe care le avea pentru ea, era nevoit să admire minunata ei desfăşurare de curaj.

La un momet dat, s-a întors spre maimuţe spunându-le:

— Tarzan merge să vâneze pentru el şi pentru femela lui. Ea va rămâne singură aici, în colibă. Aveţi grijă ca niciunul din trib să nu îi facă vreun rău. Aţi înţeles?

Maimuţele au dat afirmativ din cap.

— Nimeni nu se va atinge de ea, a zis Go-lat.

— Desigur că nu, a zis Tarzan. Pentru că altfel Tarzan vă va ucide.

După aceea s-a adresat fetei:

— Eu mă duc la vânătoare. Tu să stai în colibă. Maimuţele mi-au promis că nu se vor atinge de tine. Îţi las, totuşi, suliţa mea. Este cea mai bună armă pe care o poţi folosi când e nevoie să te aperi, dar nu cred că vei fi în primejdie, în scurtul timp cât voi lipsi.

A condus-o până la căsuţa pe care au construit-o şi după ce fata a intrat, a închis dechizătura cu crengi ghimpate şi a pornit spre pădure.

Fata l-a privit cum traversează poiana, observând mişcările lui elegante, care se armonizau atât de bine cu perfecţiunea corpului său.

La marginea pădurii, el s-a aruncat uşor într-un copac şi a dispărut din ochii ei iar ea, nefiind decât femeie, a intrat în colibă şi trântindu-se jos, a izbucnit în plânsete.

CAPITOLUL X Prins de sălbatici

Tarzan îl căuta pe Bara, cerbul sau pe Horta, mistreţul, pentru că din toate animalele din junglă carnea acestor două i s-ar fi părut mai gustoasă femeii pentru care a plecat să vâneze.

Dar cu toate că nările lui sensibile erau concentrate în căutarea acestui vânat şi cu toate că a mers o distanţă destul de mare, nu a fost răsplătit nici cu cea mai mică urmă de miros a unuia dintre aceste animale.

Mergând tot pe lângă râu, unde spera să îl găsească mai uşor pe Bara sau pe Horta, a simţit la

un moment dat un miros puternic care emana din satul Wamabo.

Cum Tarzan era întotdeauna pregătit să facă o vizită nepoftită inamicilor lui ereditari, Gomanganii, a făcut un ocol şi a ajuns în partea din spatele satului.

Aici, dintr-un copac ale cărui crengi atârnau peste gard, a început să observe ceea ce se petrecea în sat şi a văzut pregătirile care se făceau. După experienţa sa, a recunoscut imediat că acestea erau destinate uneia dintre'acele petreceri îngrozitoare, în care predomina consumul de carne de om.

Una dintre distracţiile lui principale era aceea de a juca negrilor farse diverse, simţind astfel o plăcere nebună şi o distracţie deosebită de cea pe care i-ar fi oferit-o jungla. Se amuza necăjindu-i şi îngrozindu-i pe săteni.

Şi acum chiar, dacă ar fi putut să îi frusteze de obiectul petrecerii lor, ar fi gustat o bucurie excesivă. Astfel, a cercetat satul din priviri ca să găsească vreun indiciu despre locul unde se afla prizonierul. Imaginea sa era însă împiedicată de frunzişul des al copacului în care stătea, aşa că, pentru a obţine o vedere mai bună, s-a strecurat uşor spre vârful crengii.

Cunoştiinţele lui despre pădure atingeau perfecţiunea, dar cu toată minunăţia simţurilor sale nu ar fi putut să fie infailibil.

Creanga pe care înainta acum, îndepărtându-se de trunchiul copacului, nu era mai subţire decât altele care i-au susţinut greutatea de nenumărate ori.

În ansamblu părea destul de sănătoasă; era înfrunzită de la un capăt la celălalt, iar Tarzan nici măcar nu a bănuit că la cotorul acestei crengi un gândac a reuşit să găurească lemnul, mâncând aproape jumătate din partea solidă a acestuia pe dedesubtul cojii.

Astfel, ajungând mai aproape de vârf, creanga a pleznit dintr-o dată de lângă trunchi, fără ca el să fi

fost cât de cât prevenit.

Mai jos de această creangă nu mai era niciuna de care ar fi putut să se agaţe, iar când a pornit să cadă, piciorul i s-a împiedicat de o plantă parazită care l-a făcut să se rostogolească peste cap şi să cadă lat pe spate în mijlocul străzii satului.

Negrii speriaţi de troznetul crengii când aceasta s-a rupt şi de zgomotul produs de trecerea corpului său printre crengi, au ieşit în fugă din colibe pentru a se înarma; iar când cei mai curajoşi dintre ei au ieşit, au văzut un corp omenesc, alb şi aproape gol, zăcând întins şi nemişcat acolo unde a căzut.

Împinşi de faptul că nu se mişca, s-au apropiat şi nemaivăzând pe altcineva care să îl fi însoţit, vreo doisprezece dintre ei au venit în fugă şi l-au înconjurat cu suliţele pregătite să îl străpungă, la orice semn de împotrivire.

La început, au crezut că a murit din cauza căzăturii, dar după ce l-au examinat mai de aproape, au descoperit că nu este decât ameţit.

Un războinic a propus să îi pună capăt zilelor printr-o împunsătură de suliţă, dar Numabo a intervenit, oprindu-i.

— Legaţi-l! a poruncit el. În seara aceasta ne vom hrăni cu toţii din belşug.

L-au legat deci de mâini şi de picioare cu curele tari, transportându-l în coliba în care locotenetul Smith-Oldwick îşi aştepta sfârşitul.

Englezul a fost şi el legat, cu puţin timp înainte, de mâini şi de picioare, de teamă ca nu cumva să scape în ultimul moment şi astfel să fie frustaţi de petrecerea lor.

Între timp, o mulţime de negri s-a strâns în jurul colibei ca să poată să îl vadă şi ei pe noul prizonier, dar Numabo a dublat numărul paznicilor de la intrarea în colibă, temându-se ca nu cumva vreun sătean, ameţit de bucurie să o ia înaintea celorlalţi şi astfel, să fie lipsiţi de plăcerile dansului morţii, care preceda uciderea victimelor.

Tânărul englez a auzit şi el zgomotul când Tarzan a căzut printre crengile copacului, precum şi învălmăşeala din sat care a urmat imediat după aceea. Aşa cum stătea cu spatele rezemat de peretele colibei, îl privea pe colegul lui de închisoare, adus de negri. Pe faţa lui se observa clar un sentiment de surprindere şi milă.

A observat imediat că nu a mai întâlnit niciodată un specimen mai perfect din rasa umană decât acela care zăcea fără cunoştinţă în faţa lui şi se întreba căror împrejurări nefericite se datora căderea lui în mâinile negrilor.

Evident, după toate aparenţele, noul prizonier era şi el tot atât de sălbatic ca şi cei care l-au prins, dacă îmbrăcămintea şi armele ar fi fost un criteriu just după care să poţi judeca.

Dar tot atât de clar era şi faptul că, după forma bine făcută a capului şi a trăsăturilor sale regulate, nu părea să fie nicidecum unul dintre acei tâmpiţi care revin la sălbăticie chiar în mijlocul satelor sau orăşelelor civilizate.

A mai observat după un timp, că pleoapele noului venit se mişcau. Încet-încet, fluturând din când în când din pleoape, străinul a deschis ochii, privind nedumerit în jurul său.

Dar odată cu revenirea sa, privirile lui şi-au reluat expresia unei inteligenţe vii şi după câteva clipe, făcând un efort, s-a întors pe o parte, ridicându-se de la şolduri.

Acum stătea în faţa englezului şi văzându-i mâinile şi picioarele strâns legate, a zâmbit cu amărăciune.

— Îşi vor umple bine burţile în seara aceasta, a zis el. Englezul a zâmbit şi el la rândul lui.

— După gălăgia pe care o fac, trebuie să fie grozav de flămânzi. Vroiau să mă mănânce viu de când m-au adus aici. Dar pe tine cum te-au prins?

Tarzan a dat descurajat din umeri:

— Din greşeala mea, a răspuns el. Merit să fiu mâncat. M-am întins prea mult la vârful unei

crengi care nu mă putea susţine, iar când s-a rupt, în loc să cad în picioare, m-am împiedicat şi am căzut în cap. Altfel nu m-ar fi prins de viu.

— Nu este nicio şansă de evadare? a întrebat englezul.

— Am mai scăpat o dată, a zis Tarzan şi i-am văzut şi pe alţii care au reuşit să fugă. Am văzut un om luat chiar de lângă par, după ce i-a fost străpuns corpul de vreo zece suliţe şi s-a aprins chiar focul de la picioarele sale.

Locotenentul Smith-Oldwick s-a cutremurat din cap până în picioare.

— Dumnezeule! a exclamat el. Sper să nu fiu supus acestei torturi. Pot rezista la orice, numai de foc îmi este frică. Şi m-aş dispreţui pe mine însumi dacă ar fi să cedez măcar o clipă, în ultimul moment, în faţa acestor demoni.

— Nu te îngrijora, a zis Tarzan. Nu durează mult. Nu este nici pe jumătate atât de rău pe cât se pare. Ai numai un moment-două, de durere înainte să îţi pierzi cunoştinţa. La urma urmei, a continuat el după o clipă de gândire, este o moarte ca oricare alta. Tot o să murim o dată. Ce deosebire este dacă va fi deseară sau peste un an, atâta timp cât am trăit deja o bună parte din viaţă! Şi crede-mă că am trăit!

— Cred că filosofia ta este foarte bună, prietene, dar nu pot să spun că este şi satisfăcătoare.

Tarzan a râs cu poftă.

— Mai bine rostogoleşte-te până aici ca să pot să ajung cu dinţii până la legăturile tale.

Englezul a făcut după cum i-a spus Tarzan şi acesta a început să îi roadă curelele.

Le simţea cum se desfăceau sub efortul său. Încă puţine clipe şi se vor desface şi atunci, va fi mai simplu pentru englez ca să îl dezlege şi pe el.

Dar tocmai în momentul acela a intrat în colibă o santinelă care, văzând ceea ce făcea noul prizonier, l-a lovit puternic în cap cu coada suliţei.

După aceea a chemat şi celelalte santinele şi au năvălit pe nenorociţii de prizonieri, bătându-i fără milă şi legându-i mai zdravăn decât au fost, câte unul de fiecare perete al colibei, faţă în faţă.

La plecarea lor, Tarzan l-a privit, dând din cap, pe colegul său de suferinţă.

— Cât mai avem viaţă trebuie să avem şi speranţă, a zis el, dar fără curajul cu care pronunţa altădată vechea lui deviză.

Locotentul Harold Percy Smith-Oldwick a zâmbit cu tristeţe.

— Văd însă că ni s-a scuturat de tot şi una şi alta, a zis el. Îmi pare rău că nu mai este mult până la cină.

Zu-tag vâna singur undeva mai departe de restul maimuţelor lui Go-lat. Zu-tag era un maimuţoi tânăr, ajuns de foarte scurt timp la maturitate.

Era mare, puternic şi feroce, iar în acelaşi timp era cu mult mai inteligent decât restul semenilor, fapt pe care şi fruntea lui mai plină şi mai puţin lăsată pe spate îl marcau.

Go-lat vedea de pe acum în acest maimuţoi tânăr un pretendent posibil la laurii domniei sale, aşa că îl privea cu gelozie şi răutate.

Probabil că, pentru acelaşi motiv ca şi pentru oricare altul, Zu-tag prefera să vâneze adeseori singur. Iar faptul că se îndepărta mai mult decât ar fi trebuit de ocrotirea maimuţelor, demonstra lipsa lui totală de teamă în faţa unor primejdii care puteau să îl întâmpine.

Unul din rezultatele acestui obicei a fost şi acela că putea să depindă de el însuşi mai mult decât camarazii săi şi că inteligenţa îi creştea necontenit, împletindu-se cu spiritul de observaţie.

Azi a fost la vânătoare spre sud şi se întorcea de-a lungul râului, pe o cărare pe care mergea de multe ori; folosea acest drum deoarece, îndeletnicirile ciudate, maimuţăreşti chiar şi

obiceiurile de trai ale Gomanganilor, i-au stârnit atât curiozitatea cât şi interesul.

Astfel, după cum a făcut de nenumărate ori, s-a aşezat într-un copac de la marginea satului, de unde putea să vadă mai bine în interior şi a început să îi observe pe negri, care erau ocupaţi cu diverse treburi de-ale lor.

Dar nu a reuşit bine să se aşeze în copac, când odată cu negri, a fost şi el speriat de căderea corpului lui Tarzan printre crengile altui copac uriaş al junglei.

I-a văzut atunci pe negri adunându-se în jurul corpului nemişcat din stradă şi după puţin timp, ducându-l într-o colibă.

În aceeaşi clipă, Zu-tag s-a ridicat în toată înălţimea lui pe creanga copacului pe care a stat. Şi-a îndreptat apoi faţa spre cer ca să răcnească protestul său sălbatic, deoarece a recunoscut în omul legat pe străinul Tarmangani, care a venit ca prieten în mijlocul lor cu o noapte-două în urmă; era acelaşi om care a demonstrat cu câtă uşurinţă poate el să îl învingă pe cel mai puternic dintre ei câştigând, în acest fel, respectul şi admiraţia maimuţoilor tineri.

Dar ferocitate lui Zu-tag a fost imediat temperată de un vicleşug înnăscut.

Înainte de a da drumul vocii s-a şi născut în mintea lui gândul că ar fi bine să o poată elibera pe această maimuţă albă atât de minunată, din mâinile inamicului lor comun: Gomangani.

Nu a scos deci niciun răcnet, convingându-se de înţelepciunea ideii că mult mai mult se poate îndeplini în secret şi pe furiş decât cu forţa muşchilor şi a colţilor.

Bineânţeles că la început s-a gândit să intre singur în sat şi să îl răpească pe Tarmangani, dar când a văzut cât de numeroşi erau războinicii din sat şi mai ales că foarte mulţi păzeau chiar intrarea în colibă, a realizat că aici nu putea să facă faţă singur. Atunci, tot atât de tăcut precum a venit, s-a

îndepărtat prin frunzele copacilor, mergând spre nord.

Tribul îşi pierdea vremea prin poiana în care se afla coliba construită de Tarzan şi de Bertha Kircher. Unele maimuţe căutau alene hrană printre copacii de la marginea pădurii, iar alţii s-au întins pe jos la umbra copacilor răzleţi din poiană.

Fata, după ce a depăşit starea de nervi şi şi-a şters lacrimile, a ieşit din colibă şi a privit îngrijorată spre junglă, în partea de sud, pe unde a dispărut Tarzan.

Din când în când, arunca priviri bănuitoare în direcţia enormilor şi păroşilor antropoizi din jurul ei.

Cât de uşor, se gândea ea, i-ar fi oricăreia dintre aceste fiare să intre în colibă şi să o ucidă.

Îşi dădea foarte bine seama cât de neputincioasă era ea, chiar înarmată cu suliţa care i-a lăsat-o Tarzan, observând poate, pentru a mia oară, umerii lor masivi, gâturile lor ca de taur şi muşchii lor puternici alunecând atât de uşor sub blana care lucea pe ei.

Era sigură că niciodată nu a mai văzut până atunci o personificare atât de perfectă a forţei brute ca la aceşti maimuţoi îngrozitori.

Cu labele lor puternice i-ar smuci şi i-ar rupe suliţa din mână cu aceeaşi uşurinţă cu care ar rupe ea un băţ de chibrit, iar una din loviturile lor cele mai uşoare ar fi fost suficientă să o doboare şi să o zdrobească şi poate chiar să o ucidă.

Şi tocmai pe când era copleşită de aceste gânduri care o deprimau, s-a întâmplat să sară în poiană, pe neaşteptate, din copacii de la sud, un maimuţoi tânăr, dar enorm de mare.

Până atunci toate maimuţele aveau acelaşi aspect şi înfăţişare pentru Bertha Kircher şi abia cu mult mai târziu a fost în stare să îşi dea seama că fiecare se deosebea de ceilalţi prin câteva

caracteristici, aşa cum se deosebesc şi persoanele din rasa umană.

Şi totuşi, chiar în timp ce fiara se apropia, fata nu a putut să nu observe forţa şi agilitatea ei şi să îi admire blana de lutru.

Era clar că noul sosit era deosebit de agitat astfel încât cu greu se putea stăpâni. Purtarea şi atitudinea lui trădau din depărtare acest lucru.

Dar nu era numai fata care să observe aceasta ci şi întregul trib, deoarece mai multe maimuţe s-au ridicat să iasă înainte cu coama zbârlită şi mârâind de îndată ce l-au văzut venind spre ei.

Go-lat a fost printre primii, apropiindu-se de el, ţeapăn pe picioare, scoţând mârâituri surde şi rânjindu-i colţii cei puternici, în timp ce părul de pe ceafă şi de pe gât stătea ridicat, niciunul dintre ei nu aveau cum să ştie dacă Zu-tag vine liniştit sau speriat.

Bătrânul rege a mai văzut el în zilele sale şi alţi maimuţoi tineri venind în felul acesta, cuprinşi de o hotărâre neaşteptată ca să îi smulgă domnia.

A mai văzut chiar şi alţi maimuţoi pe punctul de a înnebuni, venind în acest fel din junglă şi năvălind printre membrii tribului. Aşadar, el nu dorea să fie luat prin surprindere.

Dacă Zu-tag s-ar fi apropiat paşnic, căutând în drumul său câte ceva de mâncare, ar fi putut ajunge în mijlocul tribului fără să stârnească nicio bănuială şi poate chiar fără ca cineva să îl simtă.

Când cineva vine însă aşa, deodată, manifestând toate dovezile unei emoţii neobişnuite, maimuţele trebuie să fie foarte atente!

S-a întâmplat însă şi acum ca şi în alte nenumărate rânduri să se manifeste în mod ciudat, ocolindu-se reciproc, ţepeni pe picioare, cu coama zbârlită, timp în care mârâiturile lor cumplite să nu lipsească, până să se afle că nici unii şi nici alţii nu au intenţia să înceapă un atac.

Zu-tag i-a povestit lui Go-lat ceea ce a văzut acolo unde se afla satul Gomanganilor.

Go-lat şi-a arătat dezgustul său printr-o mârâitură şi s-a îndepărtat, trădându-şi indiferenţa prin cuvintele:

— Maimuţa albă să îşi poarte singură de grijă.

— Este o maimuţă mare, a zis Zu-tag, care a venit să trăiască în pace cu tribul Go-lat. Haide mai bine să îl eliberăm din mâinile Gomanganilor!

Go-lat a mârâit din nou şi a continuat să se îndepărteze.

— Atunci Zu-tag se va duce singur să îl ia de acolo, a stigat maimuţoiul tânăr, dacă lui Go-lat îi este frică de Gomangani.

Regele tribului s-a răsucit în călcâie, mârâind de furie şi bătându-se cu pumnul în piept:

— Lui Go-lat nu îi este frică, dar nu vrea să meargă, pentru că maimuţa albă nu face parte din tribul său. Du-te tu şi ia pe femela lui Tarmangani cu tine, dacă vrei atât de mult să îl scapi de acolo.

— Da, a strigat celălalt. Zu-tag va merge, luând cu el pe Tarmangană şi pe toţi maimuţoii lui Go-lat care nu sunt laşi.

Şi zicând acestea şi-a aruncat întrebător privirile de jur-împrejur spre ceilalţi maimuţoi.

— Cine vrea să meargă cu Zu-tag ca să îi bată pe Gomangani şi să îl salveze pe fratele nostru? a întrebat el.

La propunerea lui au păşit în faţă şi i s-au alăturat opt maimuţoi mai tineri, toţi în floarea vârstei şi a puterilor, pe când maimuţoii mai bătrâni, pe care anii i-au făcut mai conservatori şi mai circumspecţi, au clătinat din cap şi l-au urmat pe Go-lat.

— Bun, a mai strigat Zu-tag. Nu ne trebuie femele bătrâne să meargă la luptă cu Gonmangani, pentru că aceasta este o afacere ce îi priveşte doar pe adevăraţii lupătători ai tribului.

Maimuţoii bătrâni nu au acordat nicio atenţie acestor cuvinte de laudă, dar cei opt care s-au oferit de bună voie ca să îl însoţească erau atât de plini de mândrie încât, stând în jurul lui Zu-tag, se

loveau cu pumnii în piept, mârâind şi scoţând de mai multe ori răcnete de provocare, făcând întreaga junglă să răsune de ecoul acestor sunete cumplite.

În tot acest timp, Berta Kircher a fost o spectatoare încremenită a ceea ce ea credea că nu poate lua sfârşit decât printr-o luptă teribilă între aceste fiare îngrozitoare.

Dar, când Zu-tag şi cei care s-au oferit să îl urmeze au început să răcnească provocările lor, biata fată a început să tremure de groază, pentru că dintre toate sunetele din junglă, nu exista niciunul care să înfricoşeze mai mult decât răcnetele maimuţelor celor mari, mai ales acelea de provocare la luptă.

Dar, dacă până atunci a fost numai îngrozită, acum a rămas paralizată de spaimă, văzându-l pe Zu-tag şi pe cei opt maimuţoi pornind spre căsuţă şi apropiindu-se de ea.

Zu-tag a sărit deasupra gardului protector cu agilitatea unei pisici şi s-a oprit în faţa ei.

Fata, cu un curaj nemaimpomenit ţinea suliţa întinsă înaintea ei, cu vârful spre pieptul fiarei.

Maimuţoiul a început să bolborosească şi să gesticuleze, iar fata, deşi nu ştia nimic despre apucăturile maimuţelor, a înţeles că nu era ameninţată, pentru că nici nu mârâia, nici nu scrâşnea din dinţi; întreaga lui atitudine şi expresie arătau numai că doreşte să explice o problemă grea.

În cele din urmă şi-a pierdut, probabil, răbdarea, căci, cu o singură lovitură a labei sale enorme, i-a azvârlit suliţa din mână şi venind mai aproape, a prins-o de un braţ, fără brutalitate.

Ea s-a ferit de el, dându-se îngrozită la o parte şi totuşi, parcă îi spunea cu o voce internă că nu era nicio primejdie din partea acelei fiare.

Zu-tag bolborosea şi mai tare acum, arătând întruna cu mâna spre junglă, pornind spre acel loc,

trăgând-o şi pe ea după el, părea aproape disperat în efortul pe care îl făcea să îi exlice ceva.

Arăta mai întâi spre căsuţă, apoi către ea, pe urmă spre pădure; în cele din urmă, ca sub o inspiraţie subită, s-a aplecat, a luat suliţa de jos şi arătând-o mereu cu degetul arătător, a arătat din nou spre sud.

Deodată, ca şi cum i s-a luminat în faţa ochilor, fata a înţeles că maimuţoiul încearcă să îi spună ceva desprea albul a cărui proprietate credeau ei că este ea.

Probabil că protectorul ei atât de ciudat a dat peste un necaz mare. La acest gând, care a prins imediat rădăcini în mintea ei, nu s-a mai ferit de maimuţoi, ci a pornit imediat, exprimându-şi cu aceasta intenţia că vrea să îl însoţească.

Ajungând lângă căsuţă, acolo unde Tarzan a blocat intrarea, a început să tragă la o parte mărăcinii pentru a face loc de ieşire.

Văzând ce face fata, Zu-tag a început să o ajute, aşa că după un minut-două, a avut o deschizătură suficientă pe unde să poată să iasă şi el şi ea

Imediat după aceea, Zu-tag şi cei opt maimuţoi au pornit repede spre junglă… atât de repede, încât Bertha a trebuit să alerge cât o ţineau picioarele să ţină pasul cu ei.

Dar, după câteva clipe, s-a convins că nu este în stare să o facă şi a fost silită să rămână în urmă, în ciuda lui Zu-tag care se înapoia mereu insistând ca ea să vină mai repede.

La un moment dat, a prins-o de braţ, provocând-o să alerge alături de el. Toate protestele ei nu au dat niciun rezultat, deoarece nici fiara nu avea cum să ştie că ea protestează. Aşa că nu i-a dat drumul, până când ea nu s-a împiedicat de un smoc de iarbă mai tare, căzând la pământ.

Atunci Zu-tag s-a înfuriat şi a început să mârâie.

Între timp, maimuţoii săi, ajunşi la marginea junglei îl aşteptau acolo ca să îi conducă mai departe.

Cu toată supărarea lui, Zu-tag a reuşit să înţeleagă în cele din urmă, că femela aceasta era prea slabă ca să ţină pasul cu ei; iar, dacă ei şi-ar fi încetinit puţin pasul şi ar fi continuat să meargă tot atât de încet ca şi ea ar ajunge poate prea târziu ca ajutorul lor să mai fie util pentru Tarmangani.

Astfel, uriaşul antropoid, a smucit-o pe Bertha Kircher şi a urcat-o ca pe o pană în spatele său. Cum braţele ei erau pe după gâtul lui, a prins-o de mâini într-una din labele sale şi a pornit repede să-i ajungă pe camarazii săi.

Îmbrăcată cum era în costum de călărie, fetei nu i-a fost dificil să se prindă de gâtul puternicului maimuţoi, iar când, după un timp, acesta a pornit printre copaci, printre crengile de mai jos ale acestora, ea a închis ochii, încolăcindu-şi braţele şi mai strâns de gâtul maimuţoiului, de teama ca nu cumva să cadă la pământ.

Călătoria aceasta prin copacii unei păduri primitive, împreună cu cele două maimuţe, va dăinui în amintirea Berthei Kircher pentru tot restul vieţii sale… tot atât de limpede şi de vie ca şi momentul când s-a petrecut.

După ce a trecut primul val de teamă copleşitoare, a deschis şi ea ochii, privind cu un mare interes ceea ce era în jurul ei.

Nu a trecut mult şi senzaţia de groază a fost înlocuită cu altele: mai întâi, o siguranţă aproape completă când a văzut cu câtă uşurinţă şi siguranţă înaintau aceste fiare printre copaci; iar, mai târziu, nu s-a putut abţine să nu îl admire pe acest maimuţoi, care, deşi încărcat cu o greutate în plus, mergea tot atât de repede ca şi camarazii săi, fără a arăta vreun semn de oboseală.

Nici măcar o singură dată nu s-a oprit Zu-tag, până a ajuns între crengile unui copac uriaş la o mică distanţă de sat.

De acolo se putea auzi mai bine zgomotul vieţii din interiorul curţii, râsul şi strigătele negrilor, precum şi lătratul câinilor… şi cu tot frunzişul des

al copacului fata a reuşit să privească şi să recunoască satul din care atât de recent a fugit şi ea.

S-a cutremurat la gândul eventualităţii de a fi nevoită să se înapoieze acolo. Se întreba cu ce scop a adus-o Zu-tag până aici.

Maimuţele înaintau acum foarte încet şi cu mare atenţie, nefăcând nici măcar atâta zgomot, cât ar fi făcut o veveriţă, până au ajuns la un punct de unde puteau să vadă mai bine în sat toată lungimea străzii.

Zu-tag s-a aşezat pe o creangă mare, lângă trunchiul copacului şi eliberând braţele fetei, i-a arătat că trebuie să găsească un loc unde să-şi pună piciorul; iar, după ce ea a făcut cum i s-a indicat, maimuţoiul s-a întors spre ea, arătându-i cu mâna uşa deschisă a unei colibe, de partea cealaltă a străzii.

Prin gesturile lui repetate, părea că încearcă să-i explice ceva, şi nu a trecut mult fiindcă fata a prins firul ideii care îl stăpânea: albul, bărbatul ei, era prizonier în acea colibă.

Ea a mai văzut că sub crengile copacului în care se aflau, era o colibă pe al cărei acoperiş ar fi putut să sară cu uşurinţă… dar ce urma să facă după ce va intra în sat, era mai presus de puterea şi de închipuirea sa.

A început să se întunece. Negresele au aprins focul de sub oalele lor de gătit.

Fata a văzut stâlpul ridicat în mijlocul străzii satului şi a ghicit, cuprinsă de groază, ce însemnau aceste pregătiri odioase ale negrilor.

— Vai! a suspinat ea fără voie.

Dacă ar avea măcar o armă oarecare cu ea, armă care să îi dea o speranţă cât de slabă că ar putea cumva să îi intimideze pe negrii!…

Nu ar fi stat niciun momet la îndoială să intre în sat, încercând să îl salveze pe omul care, la rândul lui, a salvat-o de trei ori.

Ştia bine că o ura şi cu toate acestea, în pieptul ei ardea cu tărie simţul datoriei pe care îl avea faţă de el.

Nu se simţea în stare să îl pătrundă. În toată viaţa ei nu a văzut încă un bărbat atât de paradoxal în comportament şi de care să depindă atât de mult.

În multe apucături ale lui era mai sălbatic chiar decât fiarele cu care s-a asociat şi pe de altă parte era tot atât de cavaler, ca şi cavalerii din vechime.

A locuit cu el câteva zile în şir, pierdută în junglă şi absolut la discreţia lui şi în ciuda acestora a ajuns să creadă cu desăvârşire în onoarea lui; şi orice teamă pe care o simţea faţă de el dispărea repede.

Pe de altă parte, el putea să fie şi de o cruzime fără margini, iar dovada era faptul că intenţiona să o lase singură în mijlocul atâtor primejdii îngrozitoare de care era ameninţată şi ziua şi noaptea.

Acum Zu-tag, probabil că aştepta să se întunece înainte de a pune în aplicare planurile care existau în mintea lui sălbatică, deoarece şedea liniştit în copac, împreună cu ceilalţi, privind pregătirile negrilor.

După puţin timp, între negri a început o ceartă oarecare, pentru că mai mult de douăzeci de inşi s-au adunat în jurul unuia care, se părea, era şeful lor şi vorbeau cu toţii, gesticulând înflăcăraţi.

Discuţia dintre ei a durat cam cinci-zece minute, când deodată, grupul de negri s-a desfăcut şi doi războinici au alergat de partea cealaltă a satului, de unde s-au întors numaidecât cu un par lung şi gros, îngropându-l cu un capăt în pământ, alături de celălalt.

Fata s-a întrebat mirată care ar fi fost scopul celui de al doilea par, dar nu a trecut mult pentru a primi şi explicaţia cuvenită.

Între timp s-a întunecat bine, iar satul era luminat de flăcările a numeroase focuri mai mici.

Fata a văzut un număr de războinici intrând în coliba pe care o avea Zu-tag sub observaţie.

O clipă mai târziu, a ieşit de acolo, târând în mijlocul lor doi prizonieri, dintre care unul a fost imediat recunoscut de fată ca fiind protectorul ei; iar despre celălalt fata şi-a spus că ar fi un englez în uniformă de aviaţie.

Acesta era aşadar secretul celui de-al doilea stâlp…

Ridicându-se repede în picioare, a pus o mână pe umărul lui Zu-tag şi arătându-i cu cealaltă spre sat, i-a zis:

— Haide!

Aceasta, ca şi cum s-ar fi adresat unuia din propria ei rasă…; îndată ce i-a ieşit cuvântul din gură, a sărit uşor pe acoperişul colibei de jos.

De aici până la pământ nu era decât o distanţă foarte mică, pe care a parcurs-o cu uşurinţă. A mers, ocolind după colibă, în partea pe unde era mai departe de focurile negreselor şi orientându-se pe unde era umbra mai mare, ca să nu poată fi descoperită cu uşurinţă.

0 dată numai, a întors capul să vadă dacă Zu-tag venea după ea şi l-a văzut chiar în urma ei; în spatele acestuia se mai vedea unul din cei opt antropoizi.

Fără îndoială că au urmat-o cu toţii şi gândul acesta o făcea să se simtă mai în siguranţă şi să spere mult mai mult decât a făcut-o până acum.

Trecând prin spatele unei colibe de la marginea străzii, a scos puţin capul, privind cu mare atenţie după colţul construcţiei.

La câteva palme de ea, se afla uşa deschisă a colibei; negrii erau mai departe, spre partea de jos a străzii satului şi s-au strâns cu toţii în jurul prizonierilor legaţi de stâlpi.

Privirile tuturor, erau aţintite asupra victimelor, aşa că numai printr-un mare noroc ar fi putut să fie descoperiţi, atât ea cât şi însoţitorii ei, înainte să ajungă aproape de negri.

Dorea din tot sufletul să fi avut asupra ei vreo armă oarecare, cu care să poată conduce atacul, neavând de unde să ştie sigur dacă maimuţele o vor urma sau nu mai departe.

Sperând că va găsi ceva în interiorul colibei, s-a strecurat repede pe uşa din interior, iar după ea a intrat, unul după altul şi cei nouă maimuţoi.

Căutând la repezeală prin interior, a dat în cele din urmă, peste o suliţă mare şi înarmată cu aceasta, a intenţionat să iasă, dar s-a oprit la un moment dat la uşa construcţiei.

Tarzan şi locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick erau strâns legaţi, fiecare de parul lui. Niciunul din ei nu a rostit un cuvânt de mult timp.

Englezul a întors capul, astfel încât să-l poată vedea pe colegul său de suferinţă.

Tarzan stătea drept ca şi parul de care era legat. Figura lui era lipsită de orice expresie de teamă sau de furie.

Atitudinea lui arăta indiferenţa plictiselii, cu toate că amândoi bărbaţii ştiau că după câteva clipe, va începe tortura.

— Adio, prietene! a şoptit tânărul locotenent. Tarzan a întors capul în direcţia celuilalt şi a zâmbit.

— Adio! a răspuns el. Dacă vrei să scapi rapid, inhalează fumul şi flăcările cât poţi mai repede.

— Mulţumesc, a zis aviatorul.

A făcut apoi o strâmbătură, s-a ridicat pe lângă par, îndreptându-şi umerii.

Femeile şi copiii s-au aşezat în cerc larg în jurul victimelor, în timp ce războinicii, cu feţele oribil zugrăvite, se adunau încet ca să înceapă dansul morţii.

Tarzan s-a întors din nou către englez.

— Dacă vrei să le strici cheful, l-a sfătuit el, să nu te manifeşti în niciun fel, oricât de mult ai suferi. Dacă poţi să o duci până la sfârşit, fără să îţi schimbi expresia feţei şi să scoţi doar un singur

geamăt, să ştii că îi privezi de toată plăcerea acestei părţi a petrecerii lor. Adio şi noroc!

Tânărul englez nu a răspuns, dar era clar, după felul cum şi-a încleştat fălcile, că negrii vor găsi prea puţină plăcere de la el, prin tortura la care îl vor supune.

Războinicii ocoleau victimele de la stâlp.

După puţin, Numabo avea să facă să curgă primele picături de sânge cu vârful ascuţit al suliţei sale, care va fi semnalul începerii torturii şi aprinderea vreascurilor de la picioarele victimelor.

Mai aproape şi tot mai aproape de ei, dansa îngrozitorul şef al satului, ai cărui dinţi galbeni şi ascuţiţi cu pila se vedeau rânjiţi la lumina focurilor, între cele două buze cărnoase ale lui.

Când se îndoia de mijloc, când bătea furios cu tălpile în pământ, când sărea în aer: acesta era dansul lui, într-un cerc care se tot restrângea, până când ar fi ajuns atât de aproape ca să poată atinge cu suliţa pe unul din cei doi legaţi de stâlp.

Iar când, în cele din urmă, suliţa a fost repezită, l-a atins în piept pe Tarzan, după care a început să curgă pe pielea lui netedă şi bronzată de arşiţa soarelui, un fir îngust de sânge.

Aproape simultan a izbucnit, la oarecare distanţă, aproape de periferia satului, strigătul unei femei, care părea a fi semnalul unei serii de ţipete îngrozitoare, de mârâituri puternice, de lătrături şi a unei mari mişcări şi dezordini din exteriorul cercului războinicilor.

Victimele de la stâlp nu puteau să descopere cauza acestei tulburări, dar Tarzan, fără să vadă, a recunoscut vocile maimuţelor provocatoare de dezordine.

Se mira numai ce anume i-a adus aici şi care era scopul atacului lor, mintea lui refuzând să creadă că au venit să-l salveze pe el.

Numabo şi războinicii săi au întrerupt imediat dansul şi au văzut-o pătrunzând, printre rândurile sătenilor înspăimântaţi, chiar pe fata care a scăpat

din sat cu câteva seri înainte; iar în urma ei era un grup de fiinţe enorme, păroase, din junglă, pe care întotdeauna le-au privit cu spaimă.

Izbind în dreapta şi în stânga cu pumnii lui puternici şi sfâşiind cu colţii mari, venea Zu-tag, iar, pas la pas după el, stimulati de exemplul acestuia, restul trupei de maimuţe.

Acum, trecuţi dincolo de bătrâni, femei şi copii, erau conduşi de fată, exact spre Numabo şi războinicii săi.

Abia atunci au putut să fie văzuţi de Tarzan, care cu greu şi-a putut stăpâni marea surprindere, văzând-o pe aceea care a adus maimuţele să-l salveze.

Acesta i-a strigat numaidecât lui Zu-tag:

— Săriţi pe Gomangani până când ea mă dezleagă pe mine!

Iar Berthei Kircher i-a spus:

— Repede! Taie-mi legăturile! Maimuţele vor avea grijă de negri.

Fata a alergat numaidecât spre el. Nu avea cuţit şi legăturile erau strânse foarte tare, dar ea a început să le dezlege cu degetele, lucrând foarte repede şi cu sânge rece, aşa că, până să se încaiere Zu-tag cu războinicii, a reuşit să desfacă legăturile lui Tarzan suficient ca el să-şi elibereze mâinile şi după o jumătate de minut, să fie dezlegat cu totul.

— Acum dezleagă-l şi pe englez! a strigat el.

S-a repezit înainte să îi dea ajutor lui Zu-tag şi semenilor acestuia în crunta bătălie împotriva negrilor.

Între timp, Numabo cu războinicii lui, dându-şi seama de numărul relativ mic al maimuţelor de care au fost atacaţi, s-au oprit, hotărâţi să îi distrugă cu suliţele şi cu celelalte arme pe năvălitori.

Trei maimuţe au căzut ucise, când Tarazan şi-a dat seama că rezultatul nu putea fi altfel decât în defavoarea maimuţelor, dacă nu găsea repede un mijloc de a distruge moralul negrilor. Atunci a

privit înjur, căutând ceva cu care să îşi poată îndeplini scopul.

Privirile sale s-au oprit asupra unui număr de arme, cu care ştia bine că va putea ajunge la rezultatul scontat.

Pe buzele sale a fluturat un zâmbet sinistru, când a smucit o căldare de apă clocotită de deasupra unuia din focuri şi a azvârlit-o exact în faţa negrilor, opărindu-i.

Urlând de groază şi de durere, aceştia s-au retras, cu toate insistenţele lui Numabo de a-i împinge la atac.

Dar abia a vărsat asupra negrilor căldarea cu apă fiartă, când Tarzan a aruncat-o şi pe a doua; nu a mai fost nevoie să o folosească şi pe a treia, căci negrii s-au îndepărtat în toate direcţiile ţipând şi urlând.

În timpul acesta, fata l-a dezlegat şi pe englez, iar Tarzan regăsindu-şi armele, le-a făcut semn să plece toţi trei, urmaţi de cele şase maimuţe care au mai rămas, spre porţile satului. Aviatorul s-a înarmat şi el cu o suliţă aruncată de unul dintre războinici în fugă şi astfel, au dispărut în întuneric.

Numabo nu a mai reuşit să îşi readune la timp războinicii şi să le alunge spaima care a intrat în sufletele lor. Nu a putut nici să le aline durerile pricinuite de apa care i-a opărit, astfel că cei eliberaţi au reuşit să se îndepărteze, fără să mai fie împiedicaţi de cineva.

Tarzan păşea în tăcere prin junglă.

În urma lui mergea Zu-tag, maimuţoiul şi după ei antropoizii care au supravieţuit luptei, urmaţi de Bertha şi de locotenentul Smith-Oldwick; acesta din urmă era complet uimit şi mistificat.

În toată viaţa lui, Tarzan a fost nevoit să se simtă obligat altora de prea puţine ori.

El şi-a croit drumul vieţii într-o lume sălbatică, prin forţa muşchilor săi, prin agerimea celor cinci simţuri ale sale şi prin puterea de judecată, darul de la Dumnezeu.

Dar acum cea mai mare obligaţie din lume i-a fost pusă pe umeri: viaţa i-a fost salvată de altcineva!

A scuturat furios din cap şi a mârâit ca fiarele, pentru că a fost scos din ghearele morţii chiar de aceea pe care o ura mai mult ca pe oricare altul.

CAPITOLUL XI Fuga şi aeroplanul

Tarzan al maimuţelor, întorcându-se de la o vânătoare cu succes, de unde aducea pe umerii săi puternici un cerb întreg, s-a oprit printre crengile unui copac mare de la marginea poienii şi a privit cu tristeţe spre cele două persoane care mergeau spre râu, către coliba împrejmuită din interiorul colibei de mărăcini, aflată la o mică distanţă mai încolo.

Tarzan şi-a scuturat pletele şi a oftat, îndreptându-şi privirile spre apus şi lăsând gândurile să îi rătăcească la cabana îndepărtată de lângă golfuleţul oceanului, ale cărui valuri mângâiau nisipul plajei unde se afla locuinţa copilăriei sale. Se gândea la cabana tatălui său mort de atâta vreme, cabană spre care îl atrăgeau amintirile şi comorile unei copilării fericite.

De când şi-a pierdut soţia, era stăpânit de dorul nemărginit de a se întoarce la locurile acelea, în jungla sălbatică şi neumblată unde a trăit viaţa pe care o iubea, cu mult timp înainte ca omul să îi fi invadat terenul străbătut de el.

Spera ca, reluându-şi viaţa de mai înainte, în aceleaşi condiţii, să poată simţi o uşurare sufletească a unei inimi nemângâiate şi dacă ar fi fost cu putinţă, să găsească într-o oarecare măsură şi uitarea.

Dar cabana şi golfuleţul erau departe, trebuind să facă marşuri multe şi obositoare până acolo şi pe deasupra mai era şi împiedicat de datoria pe care simţea că o are faţă de cele două persoane care mergeau prin poiană în faţa ochilor săi.

Una dintre ele era într-o uniformă zdrenţuită a forţelor aeriene engleze… cealaltă, o tânără

îmbrăcată şi mai zdrenţuros, în ceea ce a mai rămas din costumul ei elegant de călărie.

Un capriciu ciudat al destinului omenesc a aruncat împreună aceste trei fiinţe atât de deosebite una de alta: una sălbatică, aproape o fiară, a doua, un ofiţer din armata engleză, iar cea de-a treia o femeie, o nemţoaică spioană, pe care el o ura atât de mult.

Tarzan nu putea să îşi facă niciun plan ca lumea pentru a scăpa de ei… numai dacă nu i-ar fi însoţit tot drumul nemărginit de lung până înapoi la coasta de răsărit a Africii: un drum care l-ar fi silit din nou la acea cale lungă şi obositoare pe care a parcurs-o până acum spre ţinta lui.

Dar ce mai putea să facă în afară de aceasta?

Niciuna dintre cele două persoane nu putea şi nu avea nici forţele necesare, nici puterea de rezistenţă şi nici nu cunoşteau suficient pădurea ca să îl poată însoţi prin ţinuturi cu totul necunoscute până la coasta de apus; dar nici nu dorea să-i aibă cu el.

Poate că pe bărbat l-ar fi tolerat într-o oarecare măsură, dar în ceea ce priveşte posibila prezenţă a acelei femei în cabana lui care, prin amintiri, îi devenise un lucru sacru, nu putea să se gândească la aceasta fără ca o mârâitură de furie să nu îi iasă de pe buze.

Dar, pentru că nu putea nici să îi lase acolo în voie, nu îi rămânea decât o singură soluţie.

Se credea nevoit să se înapoieze în marşuri scurte şi obositoare, pe drumul pe care l-a mai făcut o dată, spre coasta de răsărit sau până va da de primele aşezăminte de albi în direcţia aceea.

E adevărat că la început a avut intenţia să o lase pe fată în grija soartei, dar aceasta a fost mai înainte ca ea să fi fost actorul principal în eliberarea lui din mâinile sătenilor negri.

Obligaţia spre care l-a îndreptat episodul îl supăra, dar nu putea nici să nu recunoască acest fapt; aşa că, în timp ce îi privea, s-a zugrăvit pe

faţa lui acea expresie de tristeţe, luminată puţin de unul dintre zâmbetele sale, la ideea neputinţei în care se aflau cei doi.

Cât de mic era, într-adevăr, omul!

Cât de prost echipat era să poată combate forţele naturii!

Chiar şi puii mici din tribul Go-lat aveau mai multe perspective de suportat greutăţile vieţii decât aceştia, pentru că puiul acela putea cel puţin să scape din primejdia numeroaselor fiare care îi ameninţau viaţa.

Da! Niciuna dintre vietăţi nu umbla atât de încet ca sărmanul om, slab şi neputincios; poate doar Kata, broasca ţestoasă, să îl fi putut întrece în încetineala mişcărilor.

Fără Tarzan, cei doi ar fi putut foarte bine să moară de foame şi de sete în mijlocul unui ţinut dintre cele mai stranii dacă, prin cine ştie ce minune, ar scăpa de celelalte forţe de distrugere de care erau ameninţaţi necontenit.

În dimineaţa aceea Tarzan le-a adus fructe, nuci şi banane, iar acum le aducea carnea vânatului ucis, în timp ce ei nu puteau face altceva mai bun decât să aducă apă de la râu.

Nici acum, când traversau poiana spre colibă, nu simţeau prezenţa lui Tarzan prin apropiere.

Nu ştiau că sunt urmăriţi de ochii lui ageri, dar prietenoşi, după cum nu ştiau că altă pereche de ochi, mai puţin prietenoşi, îi priveau insistent dintr-un tufiş de răchită, din apropierea intrării în colibă.

Nu ştiau nimic din toate acestea; dar Tarzan ştia.

Deşi, la fel ca şi ei, nu putea să vadă fiinţa care era ascunsă de frunzele dese ale tufişului, ştia, totuşi, că este acolo, ba chiar şi ce anume era, după cum îi ştia cu precizie şi intenţiile, ca şi cum nu ar fi fost acoperită cu absolut nimic, aflându-se în imaginea tuturor.

O mişcare uşoară a frunzelor din vârful unei singure tulpine a fost suficientă să îl înştiinţeze de

prezenţa fiarei acolo. Era convins de aceasta, deorece mişcarea provenea din presiunea făcută la rădăcina tulpinei, iar frunzele scoteau alt sunet când mişcarea lor era provocată de vânt. Oricine ar fi trăit o viaţă întreagă în junglă ar fi făcut această diferenţă subtilă.

A trecut totuşi şi o boare de vânt, care a adus până la nările sale delicate şi dovada indiscutabilă a faptului că Sita, pantera aştepta, ascunsă acolo, cele două fiinţe care se întorceau acum de la râu.

Ei au reuşit să meargă cam jumate din distanţa de la râu până la intrarea în căsuţă, când Tarzan le-a strigat să se oprească.

Privind miraţi în direcţia de unde s-a auzit strigătul lui, l-au văzut sărind cu uşurinţă din copac la pământ şi înaintând spre ei.

— Veniţi încet spre mine! a strigat el. Să nu alergaţi pentru că dacă o veţi face, Sita o să vă atace îndată.

Au făcut aşa cum li s-a spus, mergând spre el, cu uimirea zugrăvită pe feţele lor…

— Ce vrei să zici? Şi cine este Sita? a întrebat englezul. Dar în locul oricărui răspuns, Tarzan a aruncat la pământ trupul lui Bara, cerbul, şi a pornit în fugă spre ei, cu privirile aţintite spre ceva ce se afla în spatele lor.

Atunci au întors şi ei capul, convingându-se de identitatea Sitei, pentru că din spatele lor venea în viteză pantera, cu faţa încruntată şi întruchipând parcă furia, repezindu-se să atace.

Bănuiala şi furia panterei s-au stârnit în momentul în care l-a văzut pe Tarzan sărind din copac şi apropiindu-se de aceia pe care ea îi pândise.

Experienţa, desprinsă din viaţă, sprijinită de instinctul ei, i-a spus că Tarmangani este pregătit să o frusteze de prada ei şi fiind flămândă, nu era deloc dispusă să renunţe la carnea pe care o considera a ei.

Fata şi-a stăpânit un strigăt involuntar văzând cât de aproape se află fiara cu colţi şi gheare, care a năvălit asupra lor.

S-a lipit de bărbatul de lângă ea, agăţându-se de el; iar englezul neânarmat şi fără niciun fel de apărare, nu a ezitat niciun moment să o împingă la spate şi acoperind-o cu corpul său, s-a oprit să întâmpine atacul panterei.

Tarzan, oricât de obişnuit era cu acte de curaj, nu a putut să nu simtă trecându-i un fior prin vine, când a văzut scena de curaj zadarnic şi fără nicio aparenţă a englezului.

Pantera, în atacul ei, înainta cu viteză şi nici distanţa, dintre tufişul în care a fost ascunsă şi victimele către care aspira, nu era prea mare.

În intervalul necesar unei persoane oarecare să citească inteligent o duzină de cuvinte, pisica aceasta enormă şi agilă ar fi putut parcurge toată distanţa şi să ucidă prada atacată.

Dar, dacă Sita era energică, Tarzan era şi mai dinamic.

Locotenentul englez l-a văzut pe Tarzan trecând ca o săgeată pe lângă el. A văzut pantera oprindu-se din atacul ei ca şi cum ar fi intenţioant să facă loc sălbaticului ce năvălise asupra ei…

Locotenentul Smith-Oldwick a văzut cu uimire, pe lângă toate acestea, că şi Tarzan face o mişcare într-o parte şi în acelaşi timp, o săritură asupra fiarei, ca un jucător asupra celui în mâinile căruia se află mingea.

Tot atunci două braţe puternice au înlănţuit corpul carnivorului: braţul stâng pe dinaintea umărului stâng al fiarei şi braţul drept pe sub piciorul drept din faţă; iar odată cu ciocnirea, amândoi s-au rostogolit de câteva ori pe iarba poienii.

Englezul a mai auzit şi scrâşniturile, amestecate cu mârâituri, ale timpul luptei cumplite, dar groaza pe care o simţea nu i s-a atenuat când şi-a dat

seama că sunetele care ieşeau din gâtul acestui om abia se deosebeau de cele ale fiarei.

Trecându-le spaima din primul moment, fata s-a desprins de braţul englezului spunându-i:

— Nu putem să facem şi noi ceva? Să îl ajutăm până nu îl ucide fiara!

Englezul s-a uitat prin jur după un pietroi sau o creangă groasă cu care să atace pantera. Fata, însă, a scos o exclamaţie şi a început să alerge spre colibă.

— Aşteaptă-mă aici! i-a strigat ea din fugă, peste umăr. Voi aduce suliţa pe care mi-a lăsat-o.

Smith-Oldwik a văzut pantera încercând să ajungă cu ghearele ei ascuţite la carnea lui Tarzan şi pe acesta l-a văzut încordându-şi fiecare muşchi, întrebuinţând toate mijloacele pe care le avea la îndemână ca să îşi ţină corpul departe de ghearele ei.

Muşchii braţelor sale păreau nişte otgoane groase, înnodate sub pielea brună. Vinele i s-au umflat pe gât şi pe frunte, odată cu forţa care creştea neâncetat şi cu care se străduia să zdrobească pantera.

Dinţii lui erau înfipţi în ceafa fiarei şi acum a reuşit să înlănţuie trupul cu picioarele pe care le-a încrucişat pe sub burta ei.

Sita, sărind în sus, a încercat să se desprindă din strânsoarea lui Tarzan, trântindu-se la pământ şi rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

S-a ridicat în picioarele din spate, dar fiinţa sălbatică din spatele ei a rămas neclintită la locul ei, ţinându-se agăţată de ea cu tenacitate, în timp ce braţele ei puternice se strângeau din ce în ce mai tare de pieptul fiarei.

Atunci a sosit fata, răsuflând greu şi aducând suliţa pe care Tarzan i-a lăsat-o ca armă de apărare.

Dar nu a pierdut vremea să o mai dea englezului care a ieşit înaintea ei să o ia, ci, trecând repede pe lângă el s-a repezit la grămada de blană galbenă şi la pielea netedă şi înnegrită de soare.

De mai multe ori a încercat să înfigă suliţa în inima fiarei, dar tot de atâtea ori a trebuit să renunţe de teamă să nu rănească Tarzan.

În cele din urmă, însă, când amândoi combatanţii au rămas un moment nemişcaţi, timp în care carnivorul a încercat să răsufle o clipă de oboseala teribilă a luptei, Bertha Kircher a străpuns pantera dintr-o parte în alta, ucigând-o pe loc.

Tarzan s-a ridicat de pe trupul mort al Sitei şi s-a scuturat, aşa cum se scutură fiarele care sunt acoperite peste tot corpul cu păr.

Ca şi alte apucături ale sale, aceasta nu era altceva decât rezultatul influenţei traiului din junglă, nicidecum ceva ereditar sau o reântoarcere la starea primitivă a omului. Astfel, deşi era om, atât fata cât şi englezul au rămas impresionaţi de originalitatea actului său.

A fost întocmai ca şi cum Numa, ieşind victorios dintr-o luptă, s-ar fi scuturat să îşi îndrepte coama ciufulită şi totuşi, impresia era foarte nefirească, după cum erau şi mârâiturile hidoase care ieşeau de pe buzele sale.

Tarzan a privit-o pe fată cu o expresie ciudată.

Bertha i-a făcut din nou o favoare şi Tarzan nu dorea să aibă nicio obligaţie faţă de o spioană nemţoaică.

Cu toate acestea nu se putea ca în inima sa cinstită să nu încolţească o oarecare admiraţie pentru curajul ei: fapt care întotdeauna îl impresiona adânc, el însuşi fiind personificarea curajului.

— Uite şi vânatul, a zis el, luând de jos cerbul pe care l-a adus. Probabil că doriţi să frigeţi partea voastră de carne, dar Tarzan nu îşi va strica la foc partea lui de carne.

L-au urmat amândoi în interiorul căsuţei unde a tăiat mai multe bucăţi de carne pentru ei, reţinându-şi o bucată de pulpă.

Tânărul locotenent a aprins un foc, iar fata a participat la operaţiile culinare ale simplului lor prânz.

Pe când era ocupată cu această îndeletnicire, cei doi bărbaţi o priveau de la o oarecare distanţă, în aşteptarea rezultatului.

— Minunată fată, nu este aşa? a întrebat locotenentul englez.

— Nu este decât o nemţoaică şi, mai mult decât atât, este o spioană, a răspuns Tarzan.

Englezul s-a întors repede spre aceasta.

— Ce vrei să spui? a exclamat el.

— Exact ceea ce am spus; nu este decât o nemţoiacă şi o spioană.

— Nu cred, a obiectat ofiţerul.

— Cum vrei; îmi este indiferent dacă crezi sau nu. Am văzut-o pentru prima dată în tabăra germanilor conferind cu generalul lor şi cu ofiţerii statului major. Pe urmă, am văzut-o travestită, dar în tabăra englezilor; iar după aceea am văzut-o din nou, aducând ştiri unui ofiţer german la Wilhelmstal. Deşi, după cum ţi-am spus, este nemţoiacă, fiindcă este femeie mi-a fost cu neputinţă să o distrug.

— Şi eşti convins că ceea ce spui este adevărat? a întrebat locotenentul. Dumnezeule! Numai una ca asta nu pot să cred, când este atât de dulce, bună şi curajoasă.

Tarzan a ridicat indiferent din umeri.

— Dar până şi Pamba, şobolanul, trebuie să aibă vreo calitate. Totuşi, ea este ceea ce ţi-am spus că este, prin urmare o urăsc şi ar trebui să o urăşti şi tu.

Locotenetul Harold Percy şi-a îngropat faţa în mâini.

— Dumnezeu să mă ierte, a zis în cele din urmă, dar nu pot să o urăsc.

Tarzan a aruncat o privire dispreţuitoare camaradului său şi s-a ridicat.

— Plec din nou la vânătoare, a spus el. Acum aveţi mâncare suficientă pentru două zile. Până atunci mă întorc.

Amândoi au privit în urma lui, până când acesta a dispărut în frunzişul copacilor, de partea cealaltă a poienii.

Şi cum nu l-au mai văzut, fata a început să simtă o nelinişte vagă pe care, în prezenţa lui Tarzan nu o simţea.

Primejdiile invizibile care o pândeau din codrul întunecos păreau şi mai rele şi cu mult mai eminente acum, când Tarzan nu mai era de faţă.

Când el era acolo, vorbind cu ei, căsuţa lor din mărăcini i se părea unul dintre cele mai sigure locuri din lume.

Acum dorea ca el să fi rămas cu ei…; două zile întregi i se păreau o eternitate: două zile de frică neâncetată, două zile cu fiecare moment plin de primejdie.

S-a întors spre locotenent, zicându-i:

— Aş fi dorit să mai rămână. Mă simt întotdeauna mai în siguranţă când el este aici. Într-adevăr, este întunecat şi teribil, totuşi, simt că sunt mai în siguranţă cu el, decât cu oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată. Are aerul că i-aş fi antipatică, dar, cu toate acestea, nu ar permite nimănui să îmi facă vreun rău. Nu pot să îl înţeleg deloc.

— Nici eu nu prea pot să îl înţeleg, a răspuns englezul; dar ştiu bine un lucru: că prezenţa noastră aici îi stinghereşte planurile. Ar vrea să scape de noi şi chiar mă cuprinde gândul că speră să nu ne mai găsească aici când vine, fie că am sucombat sau nu vreuneia din primejdiile de care suntem necontenit înconjuraţi în aceste ţinuturi sălbatice.

Mai cred, a continuat englezul, după oarecare reflexe, că ar trebui să încercăm să ne întoarcem la locuinţele albilor din această regiune. Acest om nu ne vrea aici şi nici nu ne-am putea închipui că ar fi

posibil de trăit multă vreme în sălbăticia care ne înconjoară. Am călătorit şi am vânat în multe părţi ale Africii, dar nu am văzut şi nici nu am auzit vreodată de o singură localitate măcar, în care să mişune atâtea fiare sălbatice ca în regiunea aceasta.

Dacă pornim imediat spre coasta de răsărit, vom face drumul înconjuraţi de aceleaşi primejdii pe care le avem şi aici şi dacă putem supravieţui unui marş de o zi, cred că vom găsi mijloacele să ajungem la coastă numai în câteva ore, pentru că aeroplanul meu trebuie să fie tot acolo unde am aterizat în ziua când m-au prins negri.

Sunt sigur că nu se găseşte niciunul printre ei capabil să îl piloteze şi nici nu văd vreun motiv ca ei să îl fi distrus până acum. De fapt, indigenii nu pot să fie stăpâniţi decât de frică în faţa unui obiect atât de ciudat, pe care nu îl pot pricepe, aşa că nu ar îndrăzni să se apropie de el.

Da, a încheiat el, trebuie să fie tot acolo unde l-am lăsat, pregătit să ne ducă în siguranţă la destinaţia noastră.

— Dar nu putem pleca, zise fata, până nu se întoarce şi el. Cum o să plecăm aşa, fără să îi mulţumim sau să ne luăm rămas bun de la el? Suntem prea obligaţi faţă de el ca să procedăm astfel.

Locotenentul a privit-o câteva clipe în tăcere. Se întreba dacă ea cunoştea sentimentele lui Tarzan faţă de ea şi a început el singur să se îndoiască de adevărul acuzaţiilor care acesta i le aducea fetei.

Cu cât o privea mai mult pe fată, cu atât îi venea mai greu să accepte ideea că ar fi putut fi o spioană inamică.

Era tentat să o întrebe fără menajamente despre acest subiect, dar nu a avut inima să o facă, aşa că, în cele din urmă, s-a hotărât să aştepte ca timpul şi un studiu mai îndelungat, să-i dezvăluie adevărul sau netemeinicia acuzaţiilor.

— Cred, a continuat el ca, şi cum nu ar fi fost nicio pauză în convorbirea lor, că omul acesta va fi mai mult decât fericit să ne găsească plecaţi când se va înapoia. Nu este nevoie de a ne pune încă două zile viaţa în pericol pentru a-i mulţumi, oricât de mult am aprecia serviciile care ni le-a făcut. Tu te-ai achitat suficient de obigaţia pe care o aveai; iar după cele ce mi-a spus el mie despre tine, cred că tu ai cele mai puţine motive să rămâi aici.

Fata l-a privit mirată, spunându-i:

— Nu înţeleg ce vrei să zici!

— Îmi este greu să îţi explic, a răspuns englezul, scormonind nervos prin iarbă cu vârful băţului pe care îl ţinea în mână, dar îţi dau cuvântul meu de onoare că ar dori să nu ne mai vadă aici.

— Te rog, spune-mi ce a spus despre mine, a insistat fata. Am şi eu dreptul să ştiu.

Locotenentul Smith-Oldwick şi-a îndreptat umerii, a prins curaj din această mişcare şi a privit fix în ochii fetei.

— A spus că te urăşte şi că nu te-a ajutat decât pentru faptul că eşti femeie, simţind în asta o datorie.

Fata s-a îngălbenit când a auzit aceste cuvinte, apoi faţa i s-a înroşit.

— Atunci plecăm, a zis ea. Într-un minut sunt gata. Numai să iau ceva din carnea pe care ne-a lăsat-o. Nu se ştie dacă mai putem găsi alta pe drum şi foarte curând.

Şi iată cum cei doi au pornit la drum spre sud, mergând în jos pe malul râului.

Au luat cu ei şi suliţa pe care Tarzan i-a lăsat-o ca armă de apărare.

Înainte de a pleca, fata a insistat ca englezul să îi lase lui Tarzan un semn prin care să îşi ia adio de la el şi să îi mulţumească de grija pe care le-a purtat-o. Apoi a înfipt răvaşul în peretele colibei cu o aşchie.

Din acest moment ei trebuiau să îşi concentreze atenţia pentru că nu puteau să ştie ce îi aştepta

după fiecare cotitură.

Trebuia să fie atenţi ca nu cumva să se trezească cu un războinic negru de-a lui Numabo, pentru că satul era exact în drumul lor şi din acest motiv au fost nevoiţi să ocolească terenul la o distanţă destul de mare, pentru a nu fi descoperiţi.

Fata a spus englezului:

— Nu-mi este atât de frică de negri din sat cât, îmi este de Usanga şi de oamenii lui. Ei au făcut parte dintr-un regiment german de trupe indigene şi m-au luat cu ei când au dezertat, fie cu intenţia de a mă răscumpăra, fie ca să mă vândă vreunui sultan negru din nord. După cum vezi, Usanga inspiră mai multă teamă decât Numabo, pentru că are avantajele dobândite în serviciul militar şi este înarmat cu muniţii şi arme cu mult mai moderne decât ale lui Numabo.

— Norocul meu, a spus englezul, că s-a nimerit să fiu descoperit de Numabo şi nu de deşteptul de Usanga; acestuia nu i-ar fi fost teamă de aeroplanul meu şi ar fi ştiut prea bine cum să îl disturgă.

— Să dea Dumnezeu să nu îl fi descoperit până acum, a remarcat fata.

Astfel au mers pe cărare până la un punct situat la un kilometru şi ceva distanţă de sat, prin interiorul junglei, după care şi-au continuat drumul prin pădurea neumblată.

Cu mari dificultăţi au reuşit să se strecoare prin verdeaţa deasă şi încâlcită şi printre copacii căzuţi.

Dar nu s-au lăsat învinşi. Cu tenacitatea pe care ţi-o insuflă deznădejdea au străbătut această parte a pădurii alcătuită din tulpinile plantelor parazite încolăcite de crengile vii sau moarte ale copacilor din junglă.

La sud de ei, într-o poiană, un număr de războinici s-au strâns în jurul unui obiect care le-au stârnit interesul.

Erau îmbrăcaţi în fragmente din ceea ce a fost uniforma frumoasă a unui regiment german.

Acum aceştia arătau mai îngrozitor decât cerşetorii, atât erau de zdrenţuroşi, iar cu mult mai respingător în înfăţişare era sergentul Usanga.

Obiectul interesului şi curiozităţii lor era un aeroplan englez.

Imediat după ce locotenentul a fost dus în satul lui Numabo, Usanga a plecat în căutarea maşinii atât din curioziotate cât şi cu intenţia de a o distruge.

După ce, însă, a descoperit-o şi-a dat seama că ar fi mai bine să îşi amâne planul legat de acest obiect. Ştiind destul de bine că aeroplanul avea o valoare destul de mare, s-a gândit că nu ar fi rău să câştige ceva bani din această afacere.

De atunci şi-a făcut un obicei mergând să îl vadă în fiecare zi şi cu toate că la început i se părea destul de ciudat, cu timpul s-a obişnuit cu el considerându-se singurul proprietar al acestui obiect.

S-a obişnuit să urce în el, la volanul acestuia, ajungând să constate cât de mult ar dori să ştie şi să îl conducă, pentru a reuşi să zboare cu el.

Se gândea că nu era prea dificil să poţi zbura ca o pasăre, sus de tot, pe deasupra celor mai înalţi copaci ai junglei.

Cât de încremeniţi ar rămâne camarazii lui şi cu câtă admiraţie l-ar privi apoi!

Dacă ar fi reuşit să zboare s-ar fi bucurat de respectul tuturor sătenilor din acele locuri, din satele împrăştiate prin interiorul Africii.

Nici nu se putea altfel decât să îl considere un semizeu, poate chiar şi mai mult.

Usanga şi-a frecat satisfăcut palmele şi a pleznit din buzele sale negre şi groase, ca şi cum ar fi gustat din plăcerea presupusă.

Desigur că se va îmbogăţi atunci, pentru că toate satele îi vor plăti tribut şi îmbogăţindu-se, ar fi putut să aibă chiar o duzină de neveste.

Însă, odată cu acest gând, i s-a prezentat în faţa ochilor chipul lui Naratu, furia vieţii sale, care îl guverna cu o mână de fier.

S-a strâmbat şi a uitat îndată de cele douăsprezece neveste deosebite, dar ideea era atât de atrăgătoare încât persista atât de mult determinându-l ca după puţin timp să judece logic, că un zeu nu poate să fie zeu fără să nu aibă cel puţin două duzini de neveste.

A început să atingă cu degetele aparatele cu speranţa de a nimeri mecanismul cu care să pună în mişcare aeroplanul. Simultan era stăpânit de o senzaţie puternică de teamă.

De multe ori a privit el de jos aviatorii englezi zburând pe deasupra trenşeelor germane şi i s-a părut atât de simplu, încât era cât se poate de sigur că ar putea să zboare şi el dacă ar avea pe cineva care să îl iniţieze măcar o singură dată.

I-a rămas desigur şi speranţa că se putea prea bine să îi cadă cumva în mâini albul care a venit cu aeroplanul şi care a scăpat din satul lui Numabo şi atunci desigur că ar avea posibilitatea să îl înveţe cum să zboare.

În speranţa acestei eventualităţi, Usanga îşi pierdea mai tot timpul în preajma aeroplanului gândindu-se că albul s-ar putea întoarce cândva în căutarea maşinii.

Aşteptarea i-a fost în cele din urmă răsplătită, pentru că într-o zi, când tocmai a plecat de lângă maşină şi a intrat în pădure cu oamenii lui, a auzit o voce din nord, ceea ce i-a determinat pe toţi să se ascundă de o parte şi de alta a cărării.

După câteva clipe, nu îşi mai putea stăpâni bucuria, pentru că înaintea lui, la o mică distanţă de cărare, a apărut ofiţerul englez cu fata la care sergentul negru a aspirat atât de mult şi care i-a scăpat din mână.

Când i-a văzut, a reuşit cu greu să îşi înghită un strigăt de bucurie, căci nu a sperat ca vreodată soarta să îi fie atât de favorabilă, aducându-i pe cei

de care avea mare nevoie, fără ca el să facă vreun efort.

Venind încet pe cărare, fără să presimtă primejdia care îl ameninţa, englezul explica fetei cât sunt de aproape de locul unde acesta aterizase cu câteva zile în urmă cu aeroplanul.

Acum toată atenţia lor era îndreptată spre cărare, înaintea lor, aşteptând, din moment în moment, să ajungă în poiana de lângă râu, unde cu siguranţă vor vedea aeroplanul care însemna pentru ei viaţă şi libertate.

Cărarea devenind mai lată, puteau să meargă acum alături; la vreo doi metri de la o cotitură bruscă, le-a apărut înaintea ochilor acea poiană pe care ofiţerul a asemănat-o cu un parc din ţara sa, iar puţin mai încolo au deosebit şi conturul aeroplanului pe care îl căutau.

În clipa aceea, au izbucnit în exclamaţii de bucurie şi mulţumire, iar Usanga şi războinicii săi s-au ridicat în jurul lor din tufişurile în care fuseseră ascunşi.

CAPITOLUL XII Aviatorul negru

Fata a fost aproape zdrobită de groază şi deznădejde.

Să te vezi atât de aproape de salvare şi apoi să ţi se smulgă şi ultima speranţă, printr-o cruntă lovitură a sorţii, era o nenorocire care, cu mare greu, ai fi putut să o suporţi.

Însoţitorul ei se simţea şi el deznădăjduit, dar, mai presus de toate, era foarte furios.

Observând rămăşiţele de uniformă care îi mai acopereau pe negri, i-a întrebat imediat unde se află ofiţerii lor.

— Nu pot să te înţeleagă, a zis fata; dar le voi explica eu.

Şi în limba aceea bastardă care este mijlocul de comunicare între germanii şi negrii din colonia lor, le-a repetat întrebările englezului.

Usanga a rânjit:

— Tu ştii bine unde sunt ei, albo, a răspuns el. Sunt morţi cu toţii; iar, dacă albul acesta nu va face ce voi vrea eu, va fi şi el un om mort, în curând.

— Ce vreţi de la el? a întrebat fata.

— Vreau să mă înveţe cum se zboară cu o pasăre, a răspuns hotărât Usanga.

Bertha Kircher îl privea pe negru cu nedumerire; totuşi, a repetat locotenentului ceea ce el solicita.

Englezul a meditat profund, un timp îndelungat.

— Vrea să zboare? a repetat el. Întreabă-l dacă ne va pune în libertate după ce îl învăţ să zboare.

Fata a pus întrebarea lui Usanga care, degenerat, şiret şi cu totul lipsit de scrupule, era întotdeauna pregătit să promită orice, fie că avea sau nu intenţia să îşi ţină făgăduiala, aşa că a admis propunerea locotenteului.

— Să mă înveţe albul să zbor şi după aceea vă voi duce până la cel mai apropiat loc unde trăiesc oamenii albi; însă, în schimbul acestei favori, voi păstra eu pasărea aceea mare, a zis negrul, indicând aeroplanul.

Bertha Kircher, a repetat aviatorului propunerea negrului. Acesta a dat din umeri, luând o înfăţişare posomorâtă şi în cele din urmă, a acceptat.

— Văd bine că nu se poate altfel, a zis el. În orice caz aeroplanul este pierdut pentru guvernul englez. Dacă refuz cererea acestei canalii negre, sigur îmi va lua viaţa, iar rezultatul va fi că maşina tot va rămâne aici, până va putrezi. Dacă îi primesc oferta, va fi cel puţin un mijloc de a-ţi asigura reîntoarcerea în lumea civilizată, ceea ce, a adăugat el, are mai multă valoare pentru mine decât toate aeroplanurile din lume.

Fata l-a privit uimită.

Acestea erau primele cuvinte cu care i-a indicat că sentimentele care le nutrea pentru ea erau mai mult decât ale unui coleg de nenorociri.

Regreta, însă, că el i-a vorbit în acest fel, aproape în aceaşi clipă, văzând umbra de tristeţe

care a trecut peste figura ei. Şi-a dat seama că fără să vrea, a participat şi el la greutăţile situaţiei ei aproape insuportabile.

— Iartă-mă, a zis el numaidecât. Te rog să uiţi ce am spus. Îţi promit că nu voi mai greşi, dacă aceasta te jigneşte, până când nu vom ieşi amândoi din încurcătura în care ne aflăm.

Ea a zâmbit în semn de mulţumire, dar cuvintele pronunţate şi nu mai puteau fi retrase; Bertha ştia că tânărul englez o iubea. Simţea asta cu mai multă siguranţă decât dacă el ar fi căzut în genunchi în faţa ei şi i-ar fi jurat dragoste eternă.

Părerea lui Usanga era ca prima sa lecţie în domeniul aviaţiei să înceapă imediat.

Englezul a încercat să îl convingă de contrariul ideii, dar negrul a luat imediat o atitudine ameninţătoare, deoarece, ca toţi cei ignoraţi, îi bănuia întotdeauna pe toţi ceilalţi oameni de intenţii ascunse, dacă manifestările lor nu coincideau cu dorinţele sale.

— Bine, moşule, a murmurat englezul, îţi voi da o lecţie să o ţii minte toată viaţa.

Apoi, întorcându-se spre fată, a zis:

— Convinge-l, dacă poţi, să te lase să ne însoţeşti. Mă tem să te las aici cu aceste canalii blestemate.

Dar, când ea a făcut această propunere lui Usanga, negrul a bănuit imediat că la mijloc este ceva care nu se potrivea, un plan care să îl înşele: poate să îl ducă de exemplu, înapoi la germani, de unde dezertase ca un trădător.

Privind-o sălbatic pe fată, a refuzat cu încăpăţânare să reflecte măcar un minut asupra acestei propuneri.

— Alba va rămâne aici cu oamenii mei, a zis el energic. Niciunul nu se va atinge de ea, decât numai dacă nu mă vei aduce înapoi viu şi nevătămat.

— Spune-i, a zis englezul, că, dacă nu vei fi în poiană, în aşa fel încât să te văd, nu voi ateriza şi

am să îl duc în lagărul englez ca să-l spânzure acolo.

Usanga a promis că fata va fi în câmpul lui vizual la înapoierea lor, după care a luat numaidecât măsurile necesare pentru a-i face pe războinici să înţeleagă că îi aşteaptă pedeapsa cu moartea, dacă se vor atinge de ea.

Apoi, urmat de ceilalţi membri ai rasei sale şi împreună cu englezul, a străbătut poiana, spre aeroplan.

Imediat ce s-a aşezat în obiectul pe care îl considera ca o parte a posesiilor sale, curajul începu să îi dispară, iar, după ce a fost pornit motorul şi elicea a început să se învârtă, a ţipat englezului să oprească maşina şi să îl lase să coboare; dar aviatorul, din cauza zgomotului elicei nu a auzit rugămintea negrului.

În timpul acesta, aeroplanul a început să înainteze pe pământ, iar Usanga era pregătit să sară jos, dar a fost împiedicat de curelele cu care era legat de mijloc.

După o clipă-două, aeroplanul s-a ridicat de la pământ, zburând cu eleganţă într-un cerc larg, până ce a ajuns mai sus de vârful celor mai înalţi copaci.

Sergentul negru era într-o stare de groază care l-a încremenit. A văzut pământul îndepărtându-se sub el. A văzut copacii, râul şi la o distanţă mai mică, luminişul în care se afla satul de colibe al lui Numabo.

A încercat cu toată puterea voinţei sale să nu se gândească la o cădere neaşteptată pe pământul care se îndepărta atât de repede.

Se străduia să-şi concentreze gândul numai la cele douăzeci şi patru de neveste pe care această pasăre enormă i le va pune, cu siguranţă, la dispoziţie.

Dar maşina s-a ridicat în acest timp de la pământ tot mai sus, desenând un cerc mare deasupra pădurii, râului şi a poienii, iar, după un timp, spre marea sa surpriză, Usanga a descoperit

că spaima care l-a stăpânit dispărea treptat. Astfel, nu a durat mult timp şi s-a simţit în cea mai mare siguranţă, după care a început să observe modul de pilotare al aeroplanului.

După o jumătate de oră de manevrare îndemânatică, englezul s-a ridicat rapid la o mare înălţime, unde deodată, fără cel mai mic avertisment, s-a învârtit peste cap şi a zburat câteva secunde cu aeroplanul pe spate.

— Am spus eu că o să îi dau o lecţie să nu mă uite, a murmurat el satisfăcut, auzind, cu tot zgomotul produs de elice, urletele negrului înspăimântat.

Un moment mai târziu, şi-a îndreptat maşina, începând să coboare cu viteză spre pământ. Ocolind de vreo două ori pe deasupra poienii, până când s-a asigurat că Bertha Kircher era acolo vie şi nevătămată, a coborât uşor la pământ, aşa că maşina s-a oprit la o mică distantă de locul unde se găsea fata aşteptându-i împreună cu războinicii lui Usanga.

Când acesta a coborât din aeroplan, era livid la fată Şi tremura din toate încheieturile, pentru că nervii îi erau încă neliniştiţi de încercarea îngrozitoare prin care au trecut când aeroplanul s-a dat peste cap.

Cu toate acestea, simţindu-se încă o dată pe pământ solid, şi-a revenit repede în fire, reluându-şi vechiul tupeu.

Umflându-se în pene şi radiind de o mândrie prostească, a încercat să-i impresioneze pe colegii lui pozând neânsemnătatea faptului de a zbura ca o pasăre la mii de metri pe deasupra junglei.

Astfel, şi-a luat timp pentru a se convinge pe sine însuşi, autosugestionându-se, că fiecare clipă din zborul făcut a fost o plăcere pentru el şi că a avansat în arta aviaţiei.

Era atât de mândru de jucăria lui de curând găsită, încât nu a mai dorit să se întoarcă în satul lui Numabo, insistând să se stabilească tabăra în

apropierea aeroplanului, ca nu cumva, cine ştie în ce mod, să îi fie furat de cineva.

Astfel, două zile în şir, a rămas cu lagărul în punctul acela, cât era ziua de mare, nu făcea altceva decât să-l sileascâ pe locotenent să îl înveţe să piloteze.

Lui Smith-Oldwick, gândindu-se la lunile lungi şi obositoare prin care a trecut el până să fie considerat îndemânatic şi să i se încredinţeze un aeroplan, îi venea să râdă acum, auzindu-l pe acest negru încrezut că cere, după două zile, să fie lăsat să zboare singur.

— Dacă nu m-aş teme că îmi pierd maşina, a explicat el fetei, l-aş lăsa pe măgarul asta să-şi rupă gâtul, pentru că i-ar trebui doar două minute.

Totuşi, l-a sfătuit pe Usanga să mai aştepte câteva zile, ca în timp să înveţe şi mai bine.

Dar mentalitatea bănuitoare a negrului era tot mai mult stăpânită de convingerea că sfatul albului porneşte dintr-un motiv ascuns.

Usanga credea că motivul invocat nu ar fi fost echivalent speranţei albilor de a fugi cu maşina, în timpul nopţii şi de aceea refuzase solicitarea lui, încercând să-l convingă că nu este încă destul de îndemânatic pentru a conduce singur aeroplanul şi că, pentru aceasta, mai are nevoie de timp ca să mai înveţe… în creierul negrului s-a născut ideea de a fi mai deştept decât albul.

Ispita celor douăzeci şi patru de neveste era un impuls extrem de puternic… dar la aceasta se adăuga acum şi aspiraţia spre fata pe care hotărâse de mult să pună stăpânire.

Încărcat de aceste gânduri, a încercat să adoarmă, visând la fericirile care îl aşteptau în viitor.

Avea necontenit neplăcerea de a nu reuşi să alunge din gând imagmea soţiei şi a furiilor ei, imagini care vătămau mult plăcutele lui închipuiri.

Ah, dacă ar putea numai să scape de ea!

Gândul acesta a prins rădăcini în mintea lui, dar fără să aibă încă tărie de manifestare, fiind potolit de frica pe care sergentul negru o simţea faţă de soţia lui…; de fapt, îi era atât de frică de ea, încât nu ar fi îndrăznit să îi facă vreun rău, decât doar în secret, în timp ce ea dormea.

Totuşi, odată cu marile dorinţi care îl mistuiau şi îl împingeau să alcătuiască planuri după planuri, i-a venit în cele din urmă o idee, pe care a simţit-o ca forţa unei lovituri puternice şi care l-a determinat să se ridice brusc.

Dimineaţa, aştepta de nerăbdare momentul când să-şi pună planul în aplicare, aşa că după ce a mâncat, i-a chemat la o parte pe câţiva dintre camarazii săi şi le-a vorbit un timp.

Englezul, care s-a obişnuit să urmărească fiecare mişcare a negrului, l-a văzut explicând ceva războinicilor săi, iar după gesturile şi atitudinea sa, era clar că le explica un plan nou, dându-le în acelaşi timp instrucţiuni asupra a ceea ce aveau de făcut.

De asemenea, a observat, de mai multe ori, că privirile negrilor erau îndreptate spre el, iar o dată s-au întors şi spre fată.

Deşi această coincidenţă ar fi putut să nu reprezinte nimic, totuşi în mintea englezului s-au trezit unele bănuieli asupra unor eventuale fapte care numai favorabile lui şi fetei nu erau.

Această idee a ajuns să îl stăpânească cu totul, aşa că a continuat să îl studieze pe negru, deşi se vedea silit să admită că nu avea nicio putere să înlăture soarta care i se pregătea.

Într-adevăr, i s-a luat până şi suliţa pe care o avea când a fost prins şi acum era neânarmat şi la absoluta discreţie a sergentului negru şi a camarazilor lui.

Locotenetul Harold Percy nu a avut mult de aşteptat până a reuşit să afle o parte din planul lui Usanga, pentru că imediat, după ce sergentul a

sfârşit cu instrucţiunile sale, câţiva războinici s-au apropiat de englez, iar alţi trei au pornit spre fată.

Fără să îi adreseze niciun cuvânt explicativ, războinicii l-au smucit pe tânărul englez şi l-au trântit la pământ, cu faţa în jos. El s-a împotrivit atât cât i-a fost cu putinţă, reuşind să aplice lovituri destul de zdravene, dar numărul negrilor era prea mare ca să poată spera altceva decât doar întârzierea acţiunii negrilor de a-l lega de mâini şi de picioare.

După ce au îndeplinit această acţiune l-au întors pe o parte. Din această poziţie a observat că şi Bertha a fost legată ca şi el. Smith-Oldwick a fost pus într-o astfel de poziţie încât putea să vadă aproape întreaga suprafaţă a luncii, precum şi aeroplanul.

Usanga vorbea acum cu fata. Ea făcea mereu mişcări energice din cap în sens negativ.

— Ce mai vrea acum? a întrebat englezul.

— Vrea să mă ia cu el în aeroplan, a răspuns fata. Vrea să mă ducă mai departe în interior, în altă ţară, unde spune că va fi rege, iar eu una dintre soţiile sale.

Apoi, spre marea surpriză a englezului, s-a întors spre el cu faţa zâmbitoare continuând:

— Dar nu te îngrijora, pentru că nu este nicio primejdie să îşi realizeze această dorinţă. Peste câteva minute vom fi amândoi morţi. Lasă-l numai să pornească maşina şi dacă poate să se ridice de la pământ cincezeci de metri, apoi nu va mai trebui să îmi fie frică de el.

— Dumnezeule! a strigat englezul. Nu este niciun mijloc prin care să-îl influenţezi să renunţe? Promite-i orice! Tot ce va vrea el. Am bani destui, mai mult decât îşi poate închipui că ar exista în lumea întreagă. Îşi va putea cumpăra tot ce se poate cumpăra cu bani: îmbrăcăminte, hrană şi femei, oricâte va vrea. Spune-i toate acestea şi mai spune-i că, dacă te va lăsa în pace, îi dau cuvântul

meu de onoare că îi voi aduce aici toţi banii pe care îi va vrea.

Fata a clătinat din cap şi a rostit descurajată:

— Este zadarnic. În primul rând că nu va înţelege şi chiar dacă pricepe, nu va avea încredere în tine. Negrii sunt atât de lipsiţi de scrupule, încât nu îşi pot închipui că ar exista la alţii aşa ceva ca principiile de onoare, de exemplu, şi mai ales la englezi, în care aceşti negri nu au nici cea mai mică încredere, deoarece nemţii i-au învăţat că englezii sunt oamenii cei mai mişei şi mai ticăloşi dintre toate popoarele.

Lasă, a continuat fata, văzând descurajarea care s-a zugrăvit pe faţa englezului, lasă că este mai bine aşa. Îmi pare rău că nu poţi să fi şi tu cu noi, pentru că dacă se urcă destul de sus moartea mea va fi sigură dar cu mult mai uşoară decât cea care probabil te aşteaptă aici pe tine.

În acest timp, Usanga a întrerupt mica lor convorbire încercând să determine fata să îi comunice şi lui ceeea ce vorbeau, temându-se ca nu cumva să plănuiască ceva care să fie împotiva planurilor lui. Fata a fost nevoită să îi explice, liniştindu-l că englezul îşi lua doar rămas bun de la ea şi îi dorea succes. Dar în urma unei idei care i-a venit pe neaşteptate, s-a întors repede către negru şi i-a spus:

— Vrei să faci ceva pentru mine, a întrebat ea, dacă merg de bună voie cu tine?

— Ce mai vrei? a întrebat el.

— Spune oamenilor tăi să îl elibereze pe alb, imediat ce plecăm noi. El tot nu ne mai poate ajunge. Asta este tot ce îţi cer. Dacă îi dăruieşti viaţa şi libertatea, merg de bună voie cu tine, oriunde vei vrea.

— În tot cazul vei merge cu mine, nu mă interesează dacă o vei face de bună voie sau nu. Eu voi ajunge un rege puternic, iar tu vei face tot ce îţi voi impune eu.

Negrul se gândea că trebuie să fie dur de la început cu această femeie, pentru a nu i se mai repeta experienţa teribilă care i-a provocat-o Naratu. Nevasta aceasta nouă împreună cu celelalte douăzeci şi trei pe care le va alege cu grijă, vor fi educate după propriul lui plac. De acum înainte, Usanga va fi el însuşi stăpân în casa lui!

Bertha Kircher a văzut zădărnicia solicitărilor prin rugăminţi umilitoare pentru cruţare din partea acestei brute. Era clar că pe tânărul englez îl aştepta un sfârşit îngrozitor. În sufletul ei se năştea un sentiment sincer de regret pentru tânărul care, cu puţin timp în urmă, i-a mărturisit iubirea.

A întors privirile spre englez. Chipul ei era livid dar pe buze i-a apărut un zâmbet plin de curaj.

— Adio! a strigat ea.

— Adio! Dumnezeu să te binecuvânteze, a răspuns el cu o voce moale.

Apoi a continuat:

— Ceea ce doream să îţi spun, vrei să îţi spun acum când suntem atât de aproape de moarte?

Buzele ei s-au mişcat, dar dacă a consimţit sau nu dorinţa lui, locotenentul nu a avut cum să ştie, deoarece vorbele ei au fost acoperite de zgomotul elicei aeroplanului.

Negrul şi-a învăţat destul de bine lecţiile astfel, încât a pornit motorul fără nicio dificultate, iar aeroplanul a înaintat spre poiană.

Un geamăt surd a izbucnit de pe buzele descurajatului ofiţer când a văzut că fata pe care o iubea este îndreptată spre moarte sigură.

A văzut aeroplanul pornind cu botul în sus… Era o pornire bună… tot atât de bună ca şi cum ar fi făcut-o el însuşi, dar a ştiut că numai întâmplarea l-a ajutat pe negru.

În orice clipă, aeroplanul ar fi putut să cadă la pământ şi chiar dacă negrul ar reuşi prin cine ştie ce mijloc să se ridice deasupra copacilor şi să execute un zbor corect, nu rămânea decât o singură

şansă dintr-o sută de mii pentru o aterizare fără distrugerea aeroplanului, căzând în braţele morţii împreună cu frumoasa fată de lângă el.

Dar ce a fost asta? Ofiţerul a încremenit. Până şi bătăile inimii i s-au oprit pentru o clipă.

CAPITOLUL XIII Răsplata lui Usanga

Două zile Tarzan a vânat în libertate spre nord şi acum, făcând un ocol mare pe la răsărit, a ajuns din nou la o mică distanţă de poiana în care i-a lăsat pe Bertha şi pe tânărul ofiţer.

Peste noapte a adormit într-un copac mare, ale cărui crengi atârnau pe deasupra râului, numai la o distanţă mică de luminiş.

Iar acum, când s-a luminat de ziuă stătea întins la marginea apei, aşteptând momentul pentru a-l prinde pe Pisah, peştele, cu gândul să îl ducă la colibă unde fata l-ar fi putut găti pentru ea şi amicul ei de acolo.

Nemişcat ca o statuie de bronz stătea vicleanul Tarzan, ştiind cât de atent era peştele Pisah.

Cel mai mic foşnet l-ar speria imediat şi numai printr-o răbdare nemărginită ar putea fi prins.

Tarzan, pe de altă parte, se baza pe energia lui şi pe un atac realizat pe neaşteptate.

Ceea ce ştia el despre obiceiurile vieţuitoarelor din apă îl făcea să cunoască cu toată previziunea locul unde trebuia să-l aştepte pe Pisah.

Aşteptarea lui ar fi putut să dureze numai un minut, dar era posibil să treacă şi o oră până când peştele să înoate în ochiul de apă deasupra căruia pândea Tarzan, dar, mai repede sau mai târziu, tot trebuia să vină o dată. Acest lucru Tarzan îl ştia foarte bine, aşa că şi-a aşteptat vânatul cu răbdarea unei fiare.

În cele din urmă, a văzut o sclipire uşoară de solzi lucitori. Pisah se apropia! După o clipă-două va fi destul de aproape… şi atunci două mâni puternice se vor scufunda în apă cu o mişcare fulgerătoare şi îl vor prinde cu cea mai mare precizie.

Dar tocmai în mometul când peştele a ieşit la suprafaţă, s-a auzit o troznitură puternică în tufişul din spatele lui Tarzan.

Pisah a dispărut mai repede decât ai clipi din ochi, iar Tarzan, mârâind furios s-a întors repede ca să întâmpine fiinţa care l-a tulburat, oricare ar fi fost ea.

A rămas uimit când a văzut că cel care a provocat zgomotul nu era altul decât Zu-tag.

— Ce vrea Zu-tag? a întrebat Tarzan.

— Nimic. Zu-tag vine să adape, a răspuns antropoidul enorm.

— Unde este tribul? a mai întrebat Tarzan.

— Culege nuci şi banane undeva în urma mea, în pădure.

— Dar Tarmangana şi colegul ei? Nu li s-a întâmplat nimic?

— Au plecat, a răspuns Zu-tag. Kudu a ieşit de două ori din culcuşul său de când au plecat amândoi.

— Nu cumva i-au gonit cineva din trib?

— Nu, nici nu i-am văzut când au plecat. Nimeni dintre noi nu ştie de ce au plecat.

Tarzan s-a aruncat repede în copaci şi a pornit spre luminiş.

A găsit căsuţa aşa cum a lăsat-o; dar nu se vedea nicio urmă de bărbat sau de femeie pe acolo.

Traversând luminişul, a intrat în curtea împrejmuită şi după aceea în colibă. Amândouă erau goale, iar după mirosul înţepător s-a convins că, într-adevăr, au plecat cel puţin de două zile.

Când să iasă din colibă a văzut o hârtie, prinsă de perete cu aşchioară din lemn şi luând-o de acolo, a citit următoarele:

În urma celor ce mi-ai spus despre d-ra Kircher şi ştiind câtă antipatie îi nutreşti, m-am gândit că nu este drept, nici pentru tine şi nici pentru ea, să te mai supărăm cu prezenţa noastră, care ştim că te împiedică să îţi continui călătoria spre coasta de apus; am considerat că este mai bine pentru noi să

pornim la drum fără să te mai deranjăm, îţi mulţumim pentru bunătatea şi ocrotirea care ne-ai împărtăşit-o şi ne-am simţi foarte fericiţi, dacă ar fi un mijloc prin care se te putem răsplăti.

Scrisoarea era semnată de locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick.

Tarzan a ridicat pasiv din umeri, mototolind hârtia şi-apoi aruncând-o la întâmplare. Simţea că sufletul i s-a uşurat de răspunderea pe care a avut-o şi îi părea bine că l-au ajutat să evite această situaţie.

Acum erau plecaţi şi îi va uita; dar simţea foarte bine în adâncul sufletului său că nu va putea să îi uite. A ieşit nehotărât din căsuţă, oprindu-se în mijlocul poienii; îl stăpânea groaza, se simţea îngrijorat şi neliniştit.

La un moment dat a pornit spre nord împins de o hotărâre neaşteptată ca să îşi continue drumul spre apus.

Pentru aceasta nu trebuia decât să urmeze cursul şerpuit al râului pe o distanţă de câţiva kilometri spre nord, unde el cotea spre apus şi de acolo înainte să îşi continue drumul către izvorul râului prin pădure, peste dealuri şi urcând coasta munţilor.

Ajuns de partea cealaltă a munţilor, va căuta să găsească un alt pârâu curgând spre coasta de apus şi în felul acesta, urmând cursul râurilor, va fi sigur nu îi va lipsi vânatul şi apa.

A plecat, dar nu a mers mult timp. Abia a făcut poate vreo douăzeci de paşi, când s-a oprit pe loc.

— El este englez, iar ea nu este decât femeie. Nu vor putea ajunge niciodată, fără ajutorul meu, în locurile unde se găsesc oamenii albi. Ce să fac? s-a întrebat el, continuându-şi monologul. Când am vrut să o ucid cu mâna mea, nu am fost în stare să o fac, iar dacă îi las să meargă singuri, este acelaşi lucru ca şi cum aş fi omorât-o eu vârându-i un cuţit în piept!

Şi scuturând din cap, s-a apostrofat singur:

— Tarzan este un prost, o muiere bătrână şi slabă! Şi cu acestea s-a întors, pornind spre sud.

Manu, maimuţa cea mică din vârful copacilor, i-a văzut pe cei doi Tarmangani trecând pe acolo cu două zile mai înainte.

Clănţănind din gură şi gesticulând puternic, i-a povestit lui Tarzan tot ce ştia în această privinţă… cu toate că nu avea cine ştie ce informaţii grozave de împărtăşit.

I-a văzut cu proprii săi ochi mergând în direcţia satului Gomanganilor, atât ştia Manu, aşa că Tarzan l-a lăsat să povestească singur şi s-a avântat prin junglă după cei doi fugari.

Deşi nu făcea cine ştie ce eforturi pentru a se ţine de urma lor, a dat peste câteva dovezi numeroase că ei au trecut pe acolo; de exemplu, o urmă uşoară de miros tot mai atârna de o frunză sau de o creangă pe care unul sau altul s-a întâmplat să o atingă în treacăt… sau în pământul cărării pe care au călcat ei şi pe unde, în drumul lor, pădurea a fost umedă, tot se mai vedea, din când în când, câte o urmă de picior imprimată în vegetaţia putredă şi udă de jos.

Tarzan era împins să meargă din ce în ce mai repede de un fel de stăruinţă a cărei origine nu şi-o putea explica.

Era aceeaşi voce internă care l-a învinuit că şi-a neglijat companionii şi care acum îi şoptea întruna că ei au cea mai mare nevoie de ajutorul său.

Tarzan a început să-şi facă mustrări de conştiinţă, ceea ce explică şi motivul pentru care s-a comparat singur cu o muiere bătrână şi slabă, pentru că lui, care era crescut în sălbăticie şi împietrit faţă de orice alte greutăţi şi cruzimi, nu îi plăcea să admită că ar poseda una din trăsăturile unei firi delicate.

Urma după care mergea a făcut un ocol mare pe la răsărit de satul negrilor, apoi revenea la cărarea largă de elefant care se continua pe lângă râu, kilometri întregi spre sud.

Nu a trecut mult după ce a ajuns aici, când a auzit, deodată, un zbârnâit puternic ce semăna la început cu vâjâitul unui zmeu.

Oprindu-se, şi-a concentrat auzul şi a ascultat un moment cu mare atenţie:

— Un aeroplan! a exclamat el, începând să alerge în direcţia de unde se auzea zgomotul elicei.

Când, în sfârşit, a ajuns la marginea poienii în care a coborât Smith-Oldwick acum câteva zile cu aeroplanul Tarzan a cuprins întreaga scenă şi dintr-o singură privire a înţeles situaţia, deşi nu îi venea să creadă ceea ce vedea.

Jos, pe iarbă, într-o parte a poienii, se afla englezul legat bine, iar în jurul lui, păzindu-l, mai mulţi negri dezertori din armata germană.

Spre el, prin poiană, venea un aeroplan condus de negrul Usanga, iar pe scaunul din spatele pilotului se afla Bertha Kircher.

Cum a ajuns sălbaticul acela să conducă aeroplanul, era un mister pentru Tarzan, dar nu avea timp să se gândească acum la acest fapt.

Ceea ce ştia el despre Usanga şi situaţia în care se găsea albul, îi spuneau destul de limpede că sergentul negru încerca să o ducă pe fată cu el.

Era un mister şi faptul pentru care negrul făcea aceasta; fata era în stăpânirea lui iar singura fiinţă din junglă care o mai putea apăra, era prizonieră. Tarzan nu putea să ştie nimic despre cele douăzeci şi patru de neveste care îl tentau pe Usanga, precum nici despre spaima negrului de furia lui Naratu, actuala lui soţie.

Nu avea cum să ştie că Usanga era hotărât să zboare cu fata ca să nu se mai întoarcă, singura grijă fiindu-i să pună cât mai multă distanţă între el şi Naratu, ca aceasta să nu îl mai poată găsi… dar proprii săi războinici nu bănuiau nimic din ceea ce era în mintea negrului.

Lor li s-a spus că o va duce pe albă la un sultan din nord, unde va obţine un preţ mare pe ea şi când se va înapoia, fiecare îşi va lua partea lui de câştig.

Niciunul dintre aceste amănunte nu le ştia Tarzan.

Ceea ce ştia era ceea ce vedea: un negru încercând să zboare cu o fată albă.

Maşina a început acum să se ridice de la pământ. Peste câteva clipe avea să se ridice rapid şi nu va mai putea fi ajunsă.

La început, Tarzan s-a gândit să pună săgeata în arc şi să îl ucidă pe Usanga, dar a renunţat imediat la această idee, ştiind că, fără pilot, maşina s-ar izbi de copaci, ucigând-o şi pe fată.

Nu îi rămânea decât un singur mijloc prin care spera să o mai poată ajuta şi care, dacă nu îi reuşea, l-ar fi trimis pe el la o moarte sigură. Dar nu a stat la îndoială nici măcar o clipă. Trebuia să acţioneze cât mai repede.

Usanga nu l-a văzut, ocupat fiind cu îndatoririle de pilot pe care nu era încă destul de stăpân. Războinicii lui, însă, l-au văzut şi imediat au alergat să îl oprească din drum, scoţând în acelaşi timp, strigăte sălbatice şi învârtind armele pe deasupra capetelor.

Dar nu au avut timp să întreprindă vreo mişcare, căci scena la care au fost martori s-a desfăşurat senzaţional de rapid.

Negrii au văzut sărind în poiană, din crengile unui copac mare, un alb de statură uriaşă, care a alergat în întâmpinarea aeroplanului.

L-au mai văzut luând, în timp ce fugea, de pe umerii săi, o funie lungă împletită din iarbă. În aceeaşi clipă, au văzut funia ondulând într-un cerc mare pe deasupra capului… iar privirile fetei, îndreptate spre pământ, s-au ciocnit de statura lui Tarzan.

La şase-şapte metri deasupra lui Tarzan zbura aeroplanul. Ochiul deschis al funiei a fost repezit ca fulgerul spre el; iar fata, ghicind parcă intenţiile lui Tarzan, a întins mâna, a prins funia de ochi şi încordându-şi muşchii o ţinea strâns cu amândouă mâinile.

Tot atunci Tarzan a fost smuls de la pământ, iar aeroplanul s-a aplecat într-o parte, sub noua greutate care atârna de el.

Usanga s-a încleştat, disperat cu mâinile de volan; maşina s-a îndreptat şi a pornit în sus, aproape perpendicular… în timp ce de capătul funiei atârna Tarzan, legănându-se ca pendula unui ceasornic enorm.

Englezul, din locul de unde zăcea pe pământ, a urmărit cu respiraţia tăiată ceea ce se întâmpla în aer.

Inima a încetat să îi mai bată în clipa când a văzut corpul lui Tarzan repezit prin aer, spre vârfurile copacilor de care, inevitabil, trebuia să se zdrobească… dar aeroplanul s-a înălţat repede, Tarzan trecând deasupra copacilor. Atunci a început să urce funia spre motor.

Fata, ţinându-se cu disperare de ochiul funiei, şi-a încordat până şi ultimele ei forţe pentru a susţine greutatea mare care atârna de capătul de jos al funiei.

Usanga, fără să aibă nici cea mai mică bănuială despre ceea ce se petrecea în spatele său, conducea aeroplanul din ce în ce mai sus în spaţiu.

Tarzan a aruncat o privire în jos. Pădurea şi râul rămâneau în spate; iar între el şi moartea sigură care îl aştepta la sute de metri mai jos nu a rămas decât o funie subţire şi muşchii delicaţi ai fetei tinere.

Bertha Kircher nu îşi mai simţea degetele de la mâini. Amorţeala începea să se urce acum în sus spre coate. Nu îşi mai putea controla forţa. Nu ar fi putut să spună câte clipe ar mai avea putere să susţină funia.

I se părea că degetele ei, lipsite de orice viaţă, au scăpat deja de mult timp ochiul funiei; dar, tocmai atunci, când şi-a pierdut orice speranţă, a văzut că se întinde în sus o mână puternică, agăţându-se de marginea aeroplanului.

Imediat a dispărut şi greutatea care atârna de funie şi un moment mai târziu, Tarzan s-a ridicat peste margini şi a sărit lângă fată.

A aruncat mai întâi o privire scurtă spre Usanga, apoi aplecându-se la urechea fetei a strigat:

— Ai pilotat vreodată un aeroplan? Fata a dat din cap afirmativ.

— Ai curajul să te urci lângă negru şi să prinzi volanul, în timp ce eu mă voi ocupa de el?

Fata l-a privit pe Usanga şi s-a cutremurat.

— Da, a răspuns ea, dar îmi sunt picioarele legate. Tarzan a scos atunci din teacă cuţitul său de vânătoare şi a tăiat curelele cu care fata era legată de glezne. După aceea ea a desfăcut şi cureaua care o ţinea de scaunul ei.

Apucând-o de braţ, Tarzan a sprijinit-o, târându-se amândoi încet şi cu atenţie, peste puţinul loc care despărţea scaunul ei de al negrului. În momentul acela, cea mai mică înclinare a aeroplanului i-ar fi prăbuşit pe amândoi în viaţa eternă.

Tarzan şi-a dat însă foarte bine seama că numai printr-o minune a destinului ar fi putut ajunge la Usanga şi să realizeze schimbul de piloţi. Mai ştia, însă, că acesta era singurul lucru care l-ar fi putut face, deoarece, din mometul când a văzut aeroplanul zburând, înţelegea că negrul era lipsit cu desăvârşire de experienţa unui pilot. Astfel, era convins că moartea îi aştepta, inevitabilă, dacă sergentul negru ar fi rămas la volan.

Primul semn pe care l-a simţit Usanga că ceva nu este în regulă, a fost abia atunci când fata a alunecat pe neaşteptate lângă el şi i-a pus cu fermitate amândouă mâinile pe aparatul de control.. În acelaşi timp însă, un rând de degete tari ca oţelul l-au smucit pe negru de gât, în timp ce o mână cu un cuţit ascuţit, a pornit în jos, tăind cureaua care îl ţinea legat, de mijloc, în scaun.

Restul s-a petrecut fulgerător. Usanga s-a simţit ridicat din scaun ca o pană: a început să strige şi să

dea disperat din mâini; mişcări şi gesturi inutile, deoarece era neputincios ca un copil.

Cei din poiană au văzut aeroplanul clătinându-se puternic, pentru că, odată cu schimbarea de control, acesta a pornit repede cu botul în jos, apoi l-au văzut îndreptându-se şi făcând un ocol mare, s-a întors spre ei, dar era atât de departe şi lumina soarelui atât de puternică încât nu se putea desluşi nimic din ceea ce se petrecea acolo sus, în aer.

După câteva clipe, locotenentul Smith-Oldwick a scos o exclamaţie de groază văzând un corp care se rostogolea prin aer, apropiindu-se de pământ cu o viteză din ce în ce mai mare.

Cu o bufnitură surdă, oribilă, corpul s-a izbit de pământ, lăţindu-se pe iarbă, aproape de mijlocul poienii; iar când englezul a avut, în cele din urmă, curajul să privească din nou spre acel loc, a răsuflat uşurat, deoarece masa informă care zăcea pe iarba plină de sânge era acoperită cu o piele neagră. Usanga şi-a primit răsplata.

Aeroplanul a făcut câteva viraje deasupra poienii. Negrii, care la început, au încremenit la moartea conducătorului lor, au fost cuprinşi după aceea de o furie nebună şi de o hotărâre nestrămutată să se răzbune.

Tarzan şi fata i-au văzut din aeroplan strângându-se grămadă la un loc, în jurul corpului celui căzut.

I-au mai văzut pe negri, făcându-le semne disperate cu pumnul şi învârtind armele ameninţător pe deasupra capetelor, în timp ce treceau peste poiană.

Tarzan s-a aşezat în scaunul din spatele pilotului.

Apucându-se bine de structura aeroplanului, s-a întins până a ajuns cu capul lângă cel al Berthei Kircher. Apoi a încercat să îi dea câteva instrucţiuni despre ceea ce dorea să facă ea. Dar, pentru aceasta, trebuia să strige acoperind zgomotul elicei şi al motorului.

Când fata a perceput cuvintele lui, s-a făcut albă ca varul, dar a strâns buzele puternic, iar ochii îi străluceau de focul unei hotărâri puternice.

A coborât aeroplanul până la aproximativ un metru de pământ, tocmai în partea opusă a poienii unde stăteau semenii lui Usanga; apoi a pornit cu toată viteza asupra lor.

Atât de repede i-a ajuns aeroplanul. Încât nu au mai avut timp să scape când şi-au dat seama de primejdie.

Atingând pământul, maşina a izbit printre crengi, secerându-i ca o adevărată morişcă de distrugere.

După ce s-a oprit la marginea pădurii, Tarzan a sărit imediat din aeroplan, alergând spre tânărul locotenent.

Dar între timp a privit spre locul unde au fost războinicii mai înainte pregătiţi să se apere la nevoie. Aici nu a mai văzut pe nimeni care să îi opună forţă, negri zăcând morţi sau răniţi, împrăştiaţi în toate părţile, pe iarba verde a poienii.

Până când să îl dezlege Tarzan pe ofiţer, fata a venit lângă ei şi prima ei preocupare a fost să îi mulţumească lui Tarzan. Acesta a oprit-o cu un gest.

— Te-ai salvat singură, a insistat el. Dacă nu ştiai să pilotezi aeroplanul, nu aş fi putut nici eu să te ajut. Acum, a adăugat el după câteva clipe, aveţi cu ce să vă întoarceţi acasă. Este încă devreme. Puteţi să parcurgeţi cu uşurinţă întreaga distanţă în câteva ore, dacă aveţi combustibil suficient.

Şi zicând acestea, l-a privit întrebător pe aviator. Smith-Oldwick a dat afirmativ din cap.

— Am suficient, a zis el.

— Atunci plecaţi numaidecât, a replicat Tarzan. Niciunul din voi doi nu-şi are locul în junglă, a sfârşit el, fluturându-i pe buze un zâmbet uşor.

Fata şi englezul au zâmbit şi ei.

— Într-adevăr, a recunoscut englezul, jungla nu este pentru noi; dar nici pentru oricare alt alb. De

ce nu vrei să vii cu noi în lumea civilizată?

— Mai bine rămân aici în junglă, a răspuns Tarzan. Aviatorul şi-a înfipt călcâiul în pământ, răsucindu-l în groapa care a făcut-o, apoi a bolborisit ceva, care era evident că îi era jenă să spună.

— Dacă este vorba de existenţă dragă prietene, începu el, eu… ă… bani… ştii tu.

Tarzan a început să râdă.

— Nu, nu este vorba despre asta. Ştiu ce vrei să spui. Eu, însă, am fost născut în junglă şi aici mi-am trăit viaţa toată, aşa că vreau să mor tot în mijlocul ei. Nu vreau să locuiesc şi nici să mor în altă parte.

Fata şi tânărul au clătinat din cap descurajaţi. Le era imposibil să-l înţeleagă.

— Mai bine plecaţi, a reluat Tarzan; cu cât o veţi face mai repede, cu atât veţi ajunge mai curând acasă.

Au pornit atunci spre aeroplan. Smith-Oldvick a strâns mâna lui Tarzan şi s-a aşezat pe scaunul pilotului.

— Adio! a zis fata. Întinzându-i mâna lui Tarzan. Dar, înainte să plec, nu vrei să îmi spui că nu mă mai urăşti?

Faţa lui Tarzan s-a întunecat; a evitat răspunsul, ajunând-o să se ridice în scaunul din spatele aviatorului.

O expresie de tristeţe nerostită s-a răspândit pe figura Berthei Kircher.

Dar motorul a pornit şi după o jumătate de minut cei doi tineri erau în drum spre răsărit.

În centrul poienii a rămas Tarzan, privindu-i cum se îndepărtau.

— Îmi pare rău că este nemţoaică şi mai ales spioană, deoarece este foarte greu să o poţi urî.

CAPITOLUL XIV Leul cu coama neagră

Numa, leul era flămând. A venit din pustiu şi a nimerit în ţinutul acela abundent, dar, deşi era tânăr şi puternic, ierbivorele au reuşit până acum

să scape de ghearele lui cumplite ori de câte ori a crezut el că o va ucide pe una dintre ele.

Numa era foarte flămând şi foarte furios. Nu a mâncat nimic de două zile şi acum vâna în cele mai rele toane.

Azi nu mai făcea ca altădată, nu mai răcnea să ştie toată lumea despre prezenţa lui în apropiere. Acum mergea tăcut, călcând uşor, aşa încât nici crengile uscate nu mai trozneau sub labele sale şi se furişa urmărindu-şi subtil prada.

Prin junglă adia un vânt uşor care a adus până la nările carnivorului mirosul lăsat în urma lui de un cerb, sporindu-i senzaţia de foame, astfel încât simţea dureri crâncene în stomac.

Cu toate acestea, nu s-a lăsat pradă dorinţei de a încerca un atac prematur, după cum a mai făcut când i-a scăpat de sub nas carnea delicioasă a lui Pacco, zebra.

Mărindu-şi în mică măsură paşii, a mers înainte pe cărarea întortocheată pe care o urma, până când la o cotitură a ei, pe după trunchiul unui copac mare, a zărit un cerb tânăr mergând încet înaintea lui.

A măsurat din ochi distanţa. Ochii lui străluceau acum ca două globuri de foc galben aşezate în faţa lui zbârcită de rânjetul colţilor săi fioroşi.

Da, de data asta era sigur: prada nu îi va mai scăpa.

Va scoate mai întâi un răcnet îngrozitor, care va paraliza biata fiinţă din faţa lui şi pe urmă o va ataca fulgerător.

Coada lui elastică, ondulând încet moţul de la vârf, a pleznit deodată, dreaptă ca o lumânare.

Acesta era semnalul de atac, iar corzile sale vocale erau încordate pentru răcnetul strident când, ca şi cum ar fi fulgerat din senin, Sita, pantera, a sărit pe neaşteptate în cărare, exact între cerb şi Numa.

Atacul Sitei a fost cât se poate de stângaci, pentru că de la prima troznitură a crengilor de la

marginea cărării printre care a trecut corpul în săritura sa, cerbul a aruncat o singură privire speriată înapoi şi a dispărut într-o clipă.

Răcnetul, a cărui scop a fost paralizia cerbului, a izbucnit îngrozitor din gâtul adânc al marii pisici: un răcnet de furie împotriva Sitei, care a intervenit şi l-a frustrat de prada lui sigură; iar atacul împotriva lui Bara a fost pornit în direcţia panterei.

Dar şi aici Numa a fost condamant să sufere o dezamăgire, căci de la primele note ale răcnetului său Sita, ştiind foarte bine în care parte se afla puterea, a sărit numaidecât într-un copac din apropiere.

La vreo jumătate de oră după această întâmplare atât de nefastă pentru Numa, el, tot atât de furios ca şi în primele momente ale dezamăgirii sale, a simţit pe neaşteptate un miros de om.

Până aici regele junglei a detestat şi a dispreţuit carnea fiinţei omeneşti. Acest fel de carne era bun numai pentru bătrânii fără dinţi şi neputincioşi, care nu mai puteau vâna ierbivorele repezi de picior.

Cei tineri, însă, îndemânatici şi puternici, nu se puteau mulţumi decât cu carne de Bara, cerbul, de Horta, mistreţul, sau de Pacco, zebra, cea mai plăcută dintre toate, dar şi cel mai greu de vânat.

Dar Numa era flămând… mai flămând decât a fost vreodată în tot timpul celor cinci ani pe care îi avea.

Ei, şi? Chiar dacă era fiară tânără, puternică, iscusită şi feroce, în faţa foamei, marele nivelator, rămânea tot bătrân, fără dinţi şi neputincios. Stomacul lui striga îndurerat.

Zebră, cerb sau om, nu mai avea acum nicio importanţă, atâta timp cât era carne din care ar ţâşni sângele cald. Până şi Dango, hiena, mâncătoarea de stârvuri şi excremente, carnea s-ar fi părut în acele momente gustoasă şi delicioasă.

Marele leu cunoştea foarte bine obiceiurile omului cât şi slăbiciunea lui, cu toate că, până

acum, nu a mai fost nevoie să îl vâneze pentru hrană.

Ştia că Gomanganii, pe care îi dispreţuia atât de mult, erau cei mai încetinei, cei mai nesimţitori şi cei mai neputincioşi dintre toate fiinţele din junglă

Pentru a îl vâna pe om nu era necesar nici de isteţime şi nici de mişcări subtile, nici de alte eforturi din partea lui Numa.

Furia de care era cuprins acum s-a transformat într-o pasiune care îl consuma tot atât de mult ca şi foamea de care suferea. Astfel, îndată ce nările l-au avertizat de trecerea recentă a omului, şi-a aplecat în jos capul, a scos un răcnet puternic şi a pornit în viteză pe urmele prăzii, fără a se mai gândi la zgomotul care îl făcea.

Majestuos şi teribil, cu o indiferenţă totală faţă de tot ce îl înconjura, regele animalelor păşea repede în jurul unei cărări bătătorite… deoarece l-a părăsit până şi acea precauţie naturală inerentă tuturor creaturilor din pustietate.

Şi de ce anume să se teamă el, stăpânul pădurilor? Şi la ce i-ar fi servit prudenţa, când nu vâna nimic altceva decât om? Astfel, un alt Numa mai circumspect decât acesta, ar fi descoperit imediat primejdia care îl aştepta. Dar, fiind prea sigur, nu a simţit-o numai după ce, în zgomotul trozniturilor de crengi şi a pământului care cădea, s-a trezit precipitat într-o groapă, isteţ plănuită, pe care sătenii lui Numabo au săpat-o, special în acest scop, exact în mijlocul cărării.

Tarzan s-a oprit în mijlocul poienii, urmărind aeroplanul care se micşora treptat, până când s-a redus la proporţiile unei jucării.

Din pieptul său puternic a ieşit un suspin de uşurare când l-a văzut ridicându-se şi pornind spre răsărit cu aviatorul englez la volan şi cu Bertha Kircher în scaunul din spatele pilotului.

Se simţea eliberat, pentru că de săptămâni întregi a simţit povara răspunderii care îi stătea pe

umeri pentru existenţa lor în acele ţinuturi sălbatice, ţinuturi în care ei erau neputincioşi, ameninţaţi să cadă ca pradă uşoară, carnivorelor sălbatice ori cruzimilor negrilor din împrejurimi.

Tarzan iubea libertatea… o libertate nestânjenită. De aceea, acum, când niciunul din cei doi nu mai erau în grija lui, a pornit din nou în călătoria pe care a întrerupt-o, spre coasta de apus şi cabana răposatului său tată, rămasă de atâta vreme goală.

Aşadar, cum stătea el acolo şi privea punctuleţul care se pierdea în zare, la răsărit, un alt oftat i-a umplut pieptul, dar de data aceasta nu mai era un oftat de uşurare ci era mai curând rezulatul unei senzaţii pe care nu s-a aşteptat să o mai simtă vreodată şi existenţa căreia nu i-ar fi plăcut să o admită nici măcar el însuşi.

Nu, nu era cu putinţă ca el, născut şi crescut în junglă şi care a renunţat pentru totdeauna la orice asociaţie cu oamenii, numai ca să se înapoieze la animalele sale iubite din sălbăticiile africane, să mai simtă ceva asemănător unui regret în urma plecării celor doi cu aeroplanul, sau să se fi simţit câtuşi de puţin singur, acum, după ce ei au plecat.

A ţinut, într-adevăr, foarte mult la locotenetul englez Smith-Oldwick, dar pe fată a urât-o. A cunoscut-o ca spioană germană, cu toate că nu a avut inima să o ucidă, după cum a jurat să facă cu toţi nemţii.

Această slăbiciune o atribuia faptului că ea era femeie, deşi a fost destul de tulburat de inconsecvenţa atitudinilor sale faţă de ea: ura care i-a purtat-o şi ajutorul care i l-a acordat ea de atâtea ori la nevoie.

Iritat, a scuturat puternic din cap şi s-a răsucit deodată, în călcâie, pornind spre apus ca şi cum întorcând spatele aeroplanului care dispărea ar fi putut alunga din memorie şi gândul la pasagerii acestuia.

La marginea cărării s-a oprit; un copac uriaş s-a ridicat năprasnic în faţa sa. Atunci, ca şi cum ar fi fost pus în mişcare de impulsul unei forţe subite şi irezistibile, a sărit în crengile copacului şi s-a căţărat din creangă în creangă, cu o agilitate de maimuţă, până în vârful copacului, care ar fi putut să îi susţină greutatea.

Aici, legănându-se uşor pe una dintre ramurile care se clătinau, a privit spre orizontul de la răsărit, încercând să desluşească punctuleţul care ar fi fost aeroplanul englez şi care îi ducea cu el pe ultimii din rasa lui. Se aştepta totuşi să îi revadă vreodată.

În sfârşit, ochii lui ageri au descoperit departe, spre răsărit, maşina care zbura la o înălţime considerabilă.

Dar, nu au trecut decât câteva clipe de când o privea cum se îndepărtează în zborul ei aproape orizontal când, spre marea lui groază, a văzut-o îndreptându-se brusc în jos, spre pământ.

Căderea i s-a părut că va fi nesfârşită; dar numai în felul acesta şi-a putut da seama cât de mare trebuie să fi fost altitudinea atinsă de aeroplan, înainte de a începe să cadă.

Cu o clipă înainte să dispară acesta din ochii lui, viteza atinsă în cădere părea că s-a micşorat, deodată; dar tot cădea, repede şi destul de înclinat, când a dispărut, în cele din urmă, în spatele unor dealuri îndepărtate.

Tarzan a mai rămas în copac aproape un minut, timp în care a localizat mintal râpele din depărtare pe care el credea că ar fi în vecinătatea aeroplanului căzut.

S-a gândit un moment la atitudinea pe care ar fi trebuit să o ia. A ajuns, în cele din urmă la concluzia că trebuie să plece numaidecât în direcţia aceea. Simţul datoriei şi-a spus din nou cuvântul, în momentul când acesta a realizat că cei doi amici ai săi sunt, cu siguranţă, în pericol. Astfel, şi-a neglijat din nou propriile proiecte.

După calculele pe care şi le făcea în privinţa locului unde s-ar afla acum aeroplanul, se temea ca maşina să nu fi căzut printre văile prăpăstioase şi aproape de ne trecut ale ţinutului arid, dincolo de localitatea fertilă de care era despărţit prin munţii de la răsărit de el.

Această localitate a mai străbătut-o o dată şi ştia din propria lui experienţă că alt om, mai puţin rezistent, nu ar putea scăpa cu viaţă de acolo, dacă se găsea cumva la vreo distanţă mai mare de marginea pustiului.

Şi-a reamintit repede, ca şi cum ar fi fost acolo, de oasele albe ale războinicului mort de mult timp, în fundătura acelei râpe adânci.

A revăzut, în imaginaţie, casca de aramă şi armura de oţel ruginită, precum şi sabia lungă şi dreaptă din teaca ei, muscheta: mărturii mute ale trupului puternic şi spiritul războinicului care cu toate că a fost înarmat în mare măsură a pătruns totuşi, până în centrul sălbăticiei şi bătrânei Africi.

Dar, în acelaşi timp, l-a mai văzut acolo şi pe tânărul englez atât de delicat, alături de o fată şi mai delicată, amândoi aruncaţi în capcana nemiloasă din care uriaşul din vechime nu a fost în stare să scape; aruncaţi acolo probabil răniţi, dacă nu chiar morţi.

Ultima variantă era mai posibilă dintre toate, dar mai exista o şansă, într-un procent de unu la mie, ca ei să fi aterizat fără să se fi rănit fatal.

A pornit, deci, cu această speranţă atât de mică în suflet, să facă un drum pe care îl ştia că va fi unul dintre cele mai grele, plin de primejdii.

A reuşit să meargă numai vreo doi kilometri, când urechile lui agere au înregistrat zgomotul unor paşi rapizi în faţa lui, pe cărare.

Zgomotul, înteţindu-se din ce în ce mai mult, i-a indicat cu precizie că, oricine ar fi fost acela se apropia în viteză spre el.

Dar nu a trecut mult până când simţurile sale să îl convingă că paşii pe care îi auzea erau ai lui

Bara, cerbul, paşi făcuţi în fugă.

În firea lui Tarzan, erau amestecate apucăturile omeneşti cu acelea ale fiarelor.

O experienţă îndelungată l-a învăţat că acela care loveşte bine şi călăreşte repede, poate să-şi amâne temporar cele mai urgente treburi, pentru a profita de ocazia de a ucide un animal din carnea căruia să mănânce. Aceasta era o trăsătură specifică fiarelor.

Transformarea sa dintr-un nobil englez, pătruns de motivele cele mai umane, într-o fiară din junglă, pregătită să sară asupra prăzii, a fost instantanee.

Graba cu care Bara venea pe cărare şi groaza care l-a stăpânit, când a scăpat din ghearele lui Numa şi ale lui Sita, excludeau orice posibilitate de a-l simţi şi pe cel de al treilea inamic, care era tot atât de formidabil ca şi pe ceilalţi doi.

Cerbul a ajuns acum în dreptul lui Tarzan; un corp brun şi mlădios a sărit fulgerător din verdeaţa tufişului care l-a ascuns, două braţe puternice s-au încleştat de gâtul neted şi alunecos al animalului, iar în carnea moale a pulpei din faţă s-au înfipt adânc dinţi puternici.

Amândouă fiarele s-au rostogolit până aproape de cărare, iar după aceea Tarzan s-a ridicat şi punând un picior pe corpul cerbului ucis, a lansat strigătul de victorie al antropoidului.

Dar, ca un răspuns la provocarea lui, a ajuns la urechile lui, răcnetul bubuitor al unui leu exagerat de furios, dar în care el a crezut că distinge o notă de mirare şi de spaimă.

În pieptul animalelor sălbatice din junglă, ca în pieptul semenilor din rasa omenească, simţul curiozităţii este bine dezvoltat.

Natural, nici lui Tarzan nu îi putea lipsi acest cusur. Nota aceea ciudată din răcnetul inamicului său ereditar a stârnit în el dorinţa de a cerceta lucrurile mai de aproape.

Aruncând, deci, pe umăr cadavrul lui Bara, a pornit printre crengile de jos ale copacilor în direcţia din care a auzit strigătul, tocmai cărarea ce o urmase iniţial.

Cu cât se micşora distanţa, răcnetele leului se înteţeau tot mai puternic, ceea ce arăta că se apropie de un leu înfuriat.

După puţin timp, în locul unde un copac gigantic îşi întindea crengile peste cărarea pe care mii de cornute şi de feline au săpat-o ca pe o brazdă adâncă de plug, probabil în veacuri, Tarzan a văzut groapa pentru lei a negrilor.

Sărind zadarnic în sus pentru obţinerea libertăţii pierdute, se afla un leu, aşa cum el însuşi nu a mai avut prilej să vadă până atunci.

De jos, din groapă, îl privea cu ochi sticloşi, o fiară dintre cele mai măreţe, puternică şi tânără, având o coamă neagră, enormă şi cu o blană cu mult mai închisă decât a altor lei şi care, în adâcul gropii, părea aproape neagră: era un leu negru!

Tarzan, iniţial tentat să-şi bată joc de duşmanul său aflat în captivitate, a rămas uimit, admirând sincer frumuseţea acestei fiare.

Ce făptură splendidă! Ce mici şi neânsemnaţi păreau leii obişnuiţi din pădure faţă de acesta!

Iată aici, într-adevăr, unul care merita să fie supranumit regele animalelor!

De la prima vedere a acestei pisici enorme, s-a convins că nu a auzit nicio notă de spaimă în primul răcnet al leului. Trebuie să fi fost, fără îndoială, o notă de surpriză; corzile vocale ale acestui gât puternic nefiind influenţate niciodată de senzaţia spaimei.

Odată cu admiraţia a simţit milă sinceră faţă de acest animal care se afla într-o situaţie tristă, o fiară enormă care acum era atât de neputincioasă din cauza mârşavelor intenţii ale Gomaganilor.

Oricât de duşman i-ar fi fost Numa, tot îl preţuia mai mult decât pe negrii care i-au întins cursa; Tarzan avea destui amici buni şi credincioşi printre

triburile africane, erau însă şi altele cu un temperament atât de josnic, cu obiceiuri atât de bestiale încât le ura din toate puterile… iar unele foloseau ca hrană şi carnea de om, de pildă, negrii din satul lui Numabo.

Pentru un moment, leul a aruncat priviri feroce spre omul de pe creanga copacului de deasupra lui.

Ochii galbeni-verzui au privit fără să clipească în ochii limpezi şi luminoşi ai lui Tarzan, dar, când nările lui sensibile au prins mirosul de carne proaspătă de cerb şi a văzut bucata mare de carne de pe umărul brun al omului, din adâncul cavernos al gâtului său sălbatic, a ieşit din nou un scâncet uşor.

Un zâmbet a fluturat pe buzele lui Tarzan. Tot atât de limpede, ca şi cum i-ar fi vorbit o voce omenească, leul i-a spus:

— Mi-e foame; mai mult chiar: sunt mort de foame! Şi, de aceea Tarzan, privind leul din groapă, a zâmbit ciudat, luând în acelaşi timp cerbul de pe umeri şi punându-l pe o creangă lângă el.

După aceea, luând din teacă lungul cuţit de vânătoare, care odinioară a fost al tatălui său, a tăiat de la încheietura şoldului întregul picior din spate al cerbului, a şters apoi cuţitul de sânge pe pielea lui Bara şi l-a vârât din nou în teacă.

Numa a început să saliveze privind carnea care îl ispitea şi a scâncit din nou. Atunci Tarzan, cu zâmbetul pe buze, a dus carnea la gură, înfingându-şi dinţii adânc în ea.

Leul a scâncit pentru a treia oară: un scâncet prelung şi rugător, la auzul căruia Tarzan a dat dezgustat din cap şi luând în mâini restul cărnii de cerb, a aruncat-o fiarei flămânzite.

— Babă! a murmurat el. Tarzan a ajuns slab ca o babă. În curând va vărsa lacrimi pentru că l-a ucis pe Bara ca să se hrănească. Uite, nu îl poate vedea pe Numa, duşmanul lui, rămânând flămând. Şi de ce? Pentru că inima lui Tarzan s-a înmuiat ca ceara

de când a fost în contact cu fiinţele slabe din lumea civilizată.

Dar, cu toată dojana pe care şi-a adresat-o, Tarzan nu a încetat să zâmbească. Şi nici nu îi părea rău că a cedat unui impuls al sentimentului uman.

Sfâşiind în dinţi porţia de carne, nu pierdea niciun amănunt din scena care se desfăşura în groapa leului.

A observat mai întâi aviditatea cu care Numa devora bucata de carne, apoi a notat cu mare admiraţie calităţile fine ale fiarei precum şi isteţimea cu care a fost construită groapa.

Gropile obişnuite de prins lei, acelea pe care le cunoştea Tarzan, aveau ţăruşi ţintuiţi în aşa mod încât vârfurile lor ascuţite să fie îndreptate în sus şi în care leul, căzând, să se înfigă ca în nişte suliţe. Această groapă, însă, era cu totul altfel construită.

Aici ţăruşii erau înfipţi la intervale de cincisprezece-douăzeci de centimentri unul de celălalt, însă în jurul gropii, astfel încât vârfurile lor ascuţite erau înclinate în jos.

În acest fel, leul cădea în cursă fără să se rănească, dar fără să mai aibă posibilitatea de a ieşi, pentru că, ori de câte ori ar fi încercat să facă asta se lovea cu capul de vârfurile ascuţite ale ţăruşilor.

Era evident că, în cazul acesta, scopul negrilor a fost să îl prindă pe Numa viu.

Dar, pentru că tribul acesta nu avea niciun contact cu oamenii albi, motivul lor pentru aceasta se datora, fără nicio îndoială, dorinţei de a tortura fiara până la moarte, ca să poată petrece în faţa ultimelor ei momente de agonie.

După ce a hrănit leul, Tarzan s-a gândit că fapta sa rămâne zadarnică, dacă va lăsa animalul acolo, la discreţia negrilor.

De asemenea, i-a mai trecut prin minte că mai multă plăcere ar simţi el dacă le-ar juca negrilor o farsă, decât dacă l-ar lăsa pe Numa în voia soartei.

Dar cum să îl elibereze?

Scoţând doi ţăruşi de pe marginea gropii, s-ar fi făcut destul loc pentru ca leul să poată sări cu uşurinţă afară.

Totuşi, Tarzan nu putea să fie sigur că Numa nu va sări afară, îndată ce el îi va deschide drumul spre libertate, înainte ca el, Tarzan, să reuşească să se urce într-un copac din apropiere?

Indiferent de faptul că nu îi era frică de lei, aşa cum ne-ar fi nouă, de exemplu, totuşi era pătruns de acea circumspecţie naturală care este atât de necesară făpturilor din junglă, dacă vor să trăiască mai mult.

Bineînţeles, că la nevoie, putea să lupte cu Numa, dar nu era atât de naiv, încât să creadă că putea învinge un leu în floarea vârstei într-o luptă mortală, altfel decât din întâmplare sau folosindu-se de isteţimea minţii sale.

Dar să se expună fără rost la o moarte probabilă era un lucru pe care îl considera tot atât de ruşinos, ca şi cum ar fi fugit de o primejdie, când trebuia să o înfrunte; totuşi, dacă îşi punea în gând să facă ceva, găsea întotdeauna şi mijlocul de a îl realiza.

Acum era absolut hotărât să îl elibereze pe Numa şi o dată ce s-a hotărât, trebuia să o facă chiar dacă risca să se expună unei primejdii.

Ştia, de asemenea că leul va fi preocupat un timp cu hrana care a primit-o, dar tocmai pentru aceasta va resimţi şi mai mult orice amestec din afară.

Prin urmare, Tarzan trebuia să lucreze repede şi cu foarte multă atenţie.

Coborând din copac lângă marginea gropii, a început să examineze ţăruşii şi a rămas surprins că în tot acest timp, Numa nu a manifestat niciun semn de furie la apropierea sa.

Numai o singură dată a aruncat o privire cercetătoare spre el, dar după un moment şi-a întors din nou atenţia spre carnea lui Bara.

Tarzan a încercat rezistenţa ţăruşilor cu greutatea corpului său. După aceea a încercat să-i smulgă din pământ, cu toată forţa muşchilor săi. Ţăruşii erau bine înţepeniţi.

Dar şi Tarzan a observat că, dacă i-ar mişca de mai multe ori când la dreapta, când la stânga, ar reuşi după un timp să îi scoată din ioc.

Odată cu acest gând l-a străfulgerat şi o altă idee: un plan prin care să îl poată elibera pe Numa şi fără riscul de a se expune primejdiei.

A început imediat să sape cu cuţitul deasupra unui ţăruş, în dreptul locului unde acesta a fost înfipt.

Pământul nu era tare şi se scobea aproape cu uşurinţă, aşa că nu a trecut mult până ce toată partea îngropată a unui ţăruş să fie expusă vederii.

Lăsând nescobit numai atât cât era necesar ca ţăruşul să se menţină drept şi să nu cadă în groapă, a început să lucreze la al doilea şi după ce a treminat cu aceasta, a trecut la al treilea.

Terminând această parte a lucrării, a luat funia de pe umerii săi şi a prins bine cei trei ţăruşi în ochiul funiei.

Apoi s-a urcat repede în copac, a prins de capătul liber al funiei, s-a proptit bine în trunchiul copacului şi a început să tragă încet, în sus.

Ţăruşii au început şi ei să se ridice încet de unde erau înfipţi, dar, odată cu această mişcare, s-au stârnit şi bănuielile lui Numa, care a început să mârâie.

Ce mai era şi asta? Vreo nouă încălcare a drepturilor şi libertăţii sale?

Era foarte nedumerit şi având, ca toţi leii, un temperament violent, s-a aprins.

Atâta timp cât Tarmangani a stat pe marginea gropii şi l-a privit, puţin îi păsa de aceasta, neaşteptându-se la niciun rău de la cel care l-a hrănit cu câteva momente înainte.

Dar acum se petrecea cu totul altceva, aşa că şi bănuielile fiarei erau trezite şi mârâia ameninţător.

Privind, însă, în continuare mişcarea ţăruşilor, a văzut că ele se ridică până ajung într-o poziţie verticală, apoi se răstoarnă cu vârfurile peste cap pe pământul de deasupra şi dispar cu totul.

Leul era învăluit de eventualităţile oferite de această situaţie şi probabil că a înţeles chiar faptul că, acelaşi omul care l-a hrănit, îi deschidea acum, cu voinţă, un drum de ieşire.

Prinzând, deci, între fălci resturile de carne, a sărit cu uşurinţă din groapa făcută de negri, iar Tarzan l-a văzut dispărând în tufişurile junglei.

Acum Tarzan s-a gândit să-şi urmeze călătoria în care pornise cu scopul de a îi ajuta pe englez şi pe fata care îl însoţea.

Pe suprafaţa pământului şi printre crengile care se legănau, urma lăsată în trecere fie de om, fie de vreo altă fiară, era pentru Tarzan o carte deschisă; dar, oricât de acute i-ar fi fost simţurile, erau cu totul insuficiente, faţă de drumul fără nicio urmă a aeroplanului.

În ce măsură se putea el servi de ochi, urechi şi miros, în urmărirea unui obiect a cărui cale era pe deasupra, prin aerul veşnic mişcător şi la mii de urme înălţime?

Numai de simţul direcţiei mai putea să depindă acum Tarzan, în căutarea aeroplanului căzut.

Nu putea nici chiar să judece exact la ce distanţă se găsea el şi ştia că, din momentul când acesta a dispărut după dealuri, ar fi putut să zboare cine ştie ce distanţă, virând chiar din drum, înainte de a se prăbuşi la pământ.

Dacă cei din aeroplan au fost ucişi sau răniţi grav, Tarzan ar fi putut să caute zadarnic multă vreme prin apropierea lor până să reuşească să îi găsească.

Nu avea decât un singur lucru de făcut, acela de a merge până la un punct cât mai apropiat de locul unde credea el că a aterizat aeroplanul, iar după aceea să caute, ocolind terenuri mari, din ce în ce mai largi, până va descoperi urmele mirosului lor.

A procedat întocmai după cum a calculat. Înainte de a ieşi din valea aceea, a ucis câteva animale, a ales bucăţile bune şi le-a luat cu el, lăsând în urmă oasele nefolositoare.

Vegetaţia puternică a junglei se sfârşea jos, la poalele urcuşului de apus al munţilor, rărindu-se tot mai mult şi devenind din ce în ce mai sărăcăcioasă, cu cât se apropia de culme, dincolo de care începea pustiul, cu câteva tufe pipernicite şi puţină iarbă arsă de soare, care a mai rezistat pe la margini, capriciilor unei existenţe aproape fără apă.

Ajuns la muchia dealurilor, a cercetat cu privirea sa ageră întregul întins al terenului arid care se desfăşura înaintea sa.

Chiar de la distanta aceea, se putea distinge linia şerpuitoare a cursului acelor văi râpoase care întretăiau pustiul la intervale destul de dese: acele prăpăstii îngrozitoare unde a fost atât de aproape şi-a pierdut viaţa, ca pedeapsă pentru îndrăzneala de a fi încercat să invadeze sanctitatea vechii lor singurătăţi

Două zile în şir a căutat zadarnic vreo urmă oarecare a maşini sau a celor care au fost în ea, având grijă, în acest timp, să ascundă câte puţin din proviziile sale în mai multe locuri, însemnând ascunzătorile cu mormane de pietre.

De asemenea, a mai străbătut şi prima vale adâncă, făcând, totodată, un ocol mare după ea.

Din când în când se oprea, strigând numele acelora pe care îi căuta, ascultând după aceea vreun răspuns, dar nu se alegea decât cu tăcerea: o tăcere sinistră pe care strigătele sale o accentuau şi mai mult în cea de-a doua zi. Aproape de înserat, a ajuns la neuitata prăpastie în care zăceau oasele vechiului aventurier, şi unde, pentru prima dată, Ska, vulturul, l-a descoperit şi l-a urmărit. Apariţia acestei păsări prevestitoare de rău, l-a ambiţionat şi mai mult şi întorcând faţa în sus spre Ska, i-a strigat cu voce batjocoritoare:

— Zadarnic vii de data asta, Ska, pentru că Tarzan este acum cu adevărat Tarzan. L-ai mai urmărit tu şi altădată, când era numai umbra de el şi tot ai pierdut partida. Nu îţi mai pierde timpul acum, pentru că Tarzan este plin de viaţă şi putere.

Dar Ska, vulturul, nu a încetat să îi dea târcoale, în zbor, aşa că Tarzan, cu toate aprecierile sale, a simţit trecându-i prin corp un fior de îngnjorare.

Şi tot atunci, parcă i-ar fi şoptit cineva în ureche, îi venea să repete întruna, în gând, două cuvinte: „Ştie Ska! Ştie Ska! Ştie Ska!", până când, furios, a luat o piatră de jos şi a azvârlit-o cu putere în pasărea aceea, a cărei prezenţă îl provoca peste măsură.

A început după aceea să coboare în fundătura văii lângă care se găsea. Întâmplarea l-a dus tocmai pe acolo pe unde a urcat malul acela cu câteva săptămâni înainte şi a văzut jos, aşa cum l-a lăsat şi cum probabil a stat timp de secole întregi, scheletul aventurierului din vechime.

Aşa cum stătea şi privea rămăşiţele acelea triste ale unui alt om puternic care a sucombat în faţa forţelor crude ale pustietăţii, a tresărit, deodată, la detunătura unei arme, al cărui sunet venea din adâncul prăpastiei, la sud de el, desfăşurându-se în lungul malurilor înalte ale răpei.

CAPITOLUL XV Urme misterioase de picioare

În timp ce aeroplanul condus de Smith-Oldwick s-a ridicat deasupra codrului sălbatic, unde Bertha Kircher a fost de atâtea ori aproape să îşi piardă viaţa, înaintând acum cu viteză spre răsărit, fata a simţit, deodată, o contracţie neaşteptată a muşchilor gâtului. Înghiţea în sec.

I se părea cât se poate de ciudat să mai simtă vreun regret după acele primejdii urâte pe care le-a lăsat în urmă şi totuşi, vedea bine că aşa era, pentru că pe lângă primejdiile care au ameninţat-o, mai lăsa ceva în urma ei: o figură unică, figură care a intrat în viaţa ei şi pentru care simţea o atracţie pe care nu o înţelegea…

În faţa ei, pe scaunul pilotului, şedea un ofiţer englez, un cavaler în adevăratul sens al cuvântului, despre care ştia că o iubeşte şi totuşi, îndrăznea, în compania lui să mai simtă regretul că a părăsit locurile umblate de o „fiară sălbatică”!

În ceea ce îl privea pe locotenent se poate spune că acesta era stăpânit de fericire.

Acum, intrat din nou în posesia iubitei sale aeronave, zbura în viteză, la datorie, acolo unde se aflau camarazii lui; pe lângă acest fapt o mai avea alături de el şi pe femeia pe care o iubea.

Însă ceea ce făcea să i se micşoreze cu mult plăcerea, era acuzaţia pe care Tarzan a adus-o fetei.

Acela a afirmat că este nemţoiacă şi pe lângă acest fapt şi spioană. Astfel, deşi se afla în culmea fericirii, ofiţerul englez cobora uneori în adâncul disperării, când se gândea la ceea ce inevitabil ar urma, dacă învinuirile lui Tarzan s-ar dovedi întemeiate.

Sufletul lui era acum sfâşiat între sentimentul dragostei şi cel al onoarei.

El nu ar fi putut sub nicio formă să o predea pe femeia pe care o iubea unei soarte care, cu siguranţă o aştepta, dacă, într-adevăr, era inamică şi spioană.

În altă ordine de idei însă, îi era tot atât de imposibil, ca englez şi ofiţer în acelaşi timp, să îi ofere ajutor sau protecţie.

Deci, bietul tânăr a trebuit să se mulţumească cu dezminţiri mintale repetate în privinţa vinovăţiei fetei.

A încercat să se convingă singur că Tarzan s-a înşelat, iar, când îşi imagina pe ecranul amintirilor figura fetei din scaunul din spatele lui, devenea şi mai convins că trăsăturile ei atât de dulci şi fine, ochii aceia clari şi oneşti nu puteau aparţine uneia din poporul acela pe care aproape întrega omenire îl ura în timpul războiului mondial.

În acest fel înaintau amândoi spre răsărit, fiecare învăluit de propriile gânduri.

Vedeau acum sub ei, pe pământ, vegetaţia bogată a junglei făcând loc unei vegetaţii mai sărace de pe coasta dealurilor, iar înaintea lor întinzându-se o mare suprafaţă de teren pustiu, sfâşiat la intervale de văi râpoase, înguste şi adânci, pe unde, în vremuri îndepărtate şi uitate, trebuie să fi curs râuri care au pierit de mult.

Nu mult după ce au trecut şi peste culmea lanţului de munţi care formau hotarul între ţinutul pustiu şi cel fertil, Ska, vulturul, zburând la o înălţime feerică, a zărit altă pasăre, necunoscută, ciudată şi de proporţii uriaşe, încălcând domeniul său aerian.

Fie că împins chiar de intenţia de a începe o luptă cu îndrăzneţul străin, fie că numai sub impulsul curiozităţii, Ska s-a ridicat deodată, ca să întâmpine aeroplanul.

Fără îndoială, însă, a greşit când a calculat viteza păsării de oţel… dar, oricum, l-a atins vârful aripii elicei şi simultan cu aceasta, s-au întâmplat mai multe evenimente.

Corpul fără viaţă al lui Ska, sfâşiat şi sângerând, a căzut ca plumbul la pământ; o aşchie ruptă din elice, a zburat înapoi, izbind pilotul în frunte; aeroplanul s-a cutremurat şi s-a clătinat; în timp ce locotenentul Smith-Oldwick rămânea într-o stare de nesimţire momentană, aeronava a pornit cu vârful în jos, spre pământ.

Numai o clipă a rămas pilotul în nesimţire, acea clipă suficientă pentru pierirea lor.

Când şi-a revenit şi a realizat primejdia, a mai observat că motorul s-a oprit.

Aeroplanul a atins în căderea lui o viteză vertiginoasă, iar pământul era atât de aproape, încât locotenetul nu mai putea să spere că va putea să mai controleze zborul aeroplanului, astfel încât să aterizeze în condiţii normale.

Jos, se afla o spintecătură adâncă, în platou; era o trecătoare îngustă cu o fundătură nivelată şi totodată, acoperită cu nisip.

În acel moment atât de scurt, în care el trebuia să ia o decizie; planul cel mai sigur părea a fi încercarea de aterizare în fundătura văii, ceea ce a şi făcut, dar nu fără să aducă destule avarii aeroplanului, iar lui şi domnişoarei Bertha Kircher o zdruncinare dintre cele mai zguduitoare.

Din fericire, niciunul dintre ei nu a fost rănit, dar situaţia lor părea cu adevărat lipsită de speranţe.

Se mai năştea întrebarea dacă el ar fi putut repara aeroplanul şi să îşi continue călătoria; dar tot atât de dificilă părea şi abilitatea lor de a porni de jos până la coastă sau de a se înapoia în ţinutul de unde abia plecaseră.

Englezul era convins de imposibilitatea traversării cu piciorul pustiul spre răsărit, din cauza foamei şi a setei de care vor suferi. În acelaşi timp şi reântoarcerea la locul de unde au plecat le oferea destule primejdii din partea animalelor carnivore şi a negrilor sălbatici.

După oprirea atât de neaşteptată şi cu un rezultat atât de dezastruos al aeroplanului. Smith-Oldwick s-a întors să observe efectele accidentului asupra fetei.

Era palidă ca ceara, dar cu un zâmbet pe buze. Au rămas, aşadar, privindu-se în tăcere, câteva secunde în şir.

— Iată şi sfârşitul, nu? a întrebat fata.

Englezul a dat din cap, ca şi cum ar fi dorit să îi contrazică părerea, dar a răspuns:

— Este sfârşitul… primei etape, în orice caz.

— Nu cred că îţi va fi cu putinţă să execuţi aici toate reparaţiile necesare, a zis fata cu îndoială.

— Nu le-aş putea face, a răspuns el, dacă ar fi prea complicate. Totuşi aş putea să îl repar în unele locuri. Mai întâi, însă, trebuie să îi fac o examinare

amănunţită. Să sperăm că nu este nimic grav, pentru că mai avem un drum lung până acasă.

— Fără aeroplan, nu vom ajunge departe, a zis fata cu o voce care trăda disperarea. Lipsiţi de orice fel de armă, ar fi o minune, dacă am putea parcurge măcar o parte din distanţă.

— Dar nu suntem chiar atât de neajutoraţi. Uite, mai am un revolver pe care canaliile de negri nu l-au găsit.

Zicând acestea a ridicat capacul unei cutii din care a scos la iveală un automatic.

Bertha Kircher s-a lăsat pe spate şi a început să râdă zgomotos; era un râs silit, aproape isteric.

— Puşca aia de şoc! a exclamat ea. Dar ce poţi să faci cu ea decât, doar să înfurii şi mai rău fiara pe care, doar din întâmplare, s-ar putea să o răneşti?

Smith-Oldwick o privea aproape încremenit.

— Totuşi, este o armă, a obiectat el. Aceasta nu o poţi nega, precum nici faptul că pot cu siguranţă să ucid un om cu ea.

— Dacă se întâmplă să îl nimereşti, da, a zis fata, sau dacă jucăria nu se înfundă. Crede-mă că nu prea am încredere în automatice. Le-am întrebuinţat şi eu.

— Da, desigur, a început cu ironie locotenentul, ne-ar trebui poate un tun, căci cine ştie dacă nu va năvăli peste noi vreo cireada de elefanţi.

Fata a înţeles că l-a supărat şi i-a părut rău, pentru că îşi dădea seama că el şi-ar risca viaţa pentru a o apăra şi totodată, realiza că nu era vina lui că era înarmat atât de prost.

De asemenea, nu încăpea nicio îndoială că şi el era convins de inutilitatea armei şi că, dacă i-a arătat-o, a făcut-o numai în speranţa că îi va alunga senzaţia de teamă.

— Iartă-mă, a articulat ea cu o voce blândă Nu am vrut să fiu răutăcioasă, dar accidentul acesta a pus capăt la toate. Am impresia că am îndurat atât cât mi-a fost posibil. Cu toate că nu am ezitat să

îmi sacrific viaţa servindu-mi patria, nu mi-am închipuit vreodată ca agonia morţii mele să tărăgănească atât de mult, deoarece îmi dau seama că mor latent de câteva săptămâni.

— Nu te înţelg, a exclamat el. Ce vrei să zici cu asta? Vrei să insinuezi că eşti muribundă? Eu văd că nu ai nimic.

— Nu aşa, a răspuns ea. Nu asta am vrut să spun. Ceea ce am intenţionat să scot în evidenţă este faptul că, din momentul în care sergentul negru împreună cu renegaţii lui soldaţi m-au prins şi m-au adus cu ei în interior, mi s-a semnat condamnarea la moarte.

Uneori mi s-a părut, continuă ea, că mi s-a acordat o amânare. Alteori speram să fiu pe calea de a primi iertarea completă, dar nu totdeauna, am simţit, în adâncul inimii mele, că nu voi trăi atât cât să mai văd lumea civilizată.

Mi-am făcut datoria faţă de ţară şi cu toate că nu a fost prea mult, pot pleca mulţumită că am făcut tot posibilul pentru ceea ce am crezut eu că e mai bine. Tot ce mai pot spera acum, tot ce mai cer, este o îndeplinire cât mai rapidă a sentinţei mele la moarte.

Nu vreau, a mărturisit ea în continuare cu dezgust, să mai rămân în viaţă şi să am de întâmpinat şi de suferit orori şi îngrijorări. Până şi tortura corporală ar fi mai preferabilă decât suferinţele sufleteşti prin care am trecut.

Apoi Bertha Kircher, a făcut o pauză şi a continuat privindu-l fix în ochi:

— Nu mă îndoiesc că mă consideri ca pe o femeie energică, dar pot să îţi spun că teroarea mea a fost nemărginită. La strigătele şi urletele carnivorelor în timpul nopţii, mă cuprinde o spaimă atât de concretă, încât simt că mă doare. Simt ghearele lor ascuţite înfipte adânc în carnea mea şi cruzii lor colţi sfărmându-mi oasele… simt atât de real aceasta, de parcă aş îndura cu adevărat grozăviile unei asemenea morţi. Nu ştiu, însă, dacă mă înţelegi: bărbaţii au o mentalitate atât de diferită de a noastră.

— Da, zise el, cred că te înţeleg şi tocmai pentru că te înţeleg, pot să apreciez, mai mult decât îţi poţi închipui, eroismul de care ai dat dovadă, îndurând toate prin care ai trecut. Acolo unde nu este frică, nu poate exista şi curaj. Un copil inconştient ar intra fix în cuşca unui leu, dar este nevoie de unul dintre cei mai curajoşi dintre oamnei ca să îl salveze.

— Mulţumesc, a zis ea, dar te asigur că nu sunt deloc curajoasă şi-acum îmi este grozav de ruşine că nu m-am gândit şi la sentimentele tale. Voi încerca să mă înbărbătez din nou şi să sperăm împreună că totul se va termina cu bine. Aş putea chiar să te ajut, dacă vrei să îmi spui ceea ce trebuie să fac.

— Prima dată, zise el, trebuie să descoperim cât de mari sunt avariile şi abia pe urmă să vedem ce ar trebui făcut ca să le reparăm.

După două zile în şir, Smith-Oldwick s-a ocupat neâncetat de aeroplan, ciocănind câte puţin în unele locuri… două zile în şir, cu toate că şi-a dat

seama de la început, că avariile sunt imposibil de reparat.

În cele din urmă i-a comunicat fetei concluzia sa.

— Am ştiut, a răspuns ea, dar am crezut că simt la fel ca tine; că oricât de zadarnice ar putea fi eforturile noastre aici, ar fi cu mult mai periculos să tindem la întoarcerea în jungla pe care abia am părăsit-o, sau să pornim spre coasta de răsărit.

Ştiu, după cum ştii şi tu, a continuat ea cu convingere, că nu putem ajunge pe jos până la calea ferată Tanga. Vom muri de foame şi de sete, înainte să parcurgem o jumătate din distanţă, iar, dacă ne întoarcem în junglă, presupunând că vom ajunge acolo printr-o minune, am avea de întâmpinat o soartă identică, deşi sub altă formă.

— Atunci să stăm aici şi să aşteptăm moartea, fără a mai uza inutil energia pentru atingerea unui scop pe care îl ştim zadarnic, nu e adevărat? a întrebat el.

— Nu, răspunse fata. Niciodată nu mi-aş pierde speranţa în felul acesta. Am vrut să specific că ar fi cu totul nefolositoare orice încercare de a ajunge la vreunul dintre locurile despre care vorbim, aşa că ar trebui să mergem în cu totul altă direcţie.

Undeva, în această sălbăticie, trebuie să existe apă şi dacă cumva este, singura noastră perspectivă de a o găsi ar fi să pornim în josul acestei prăpăstii, urmându-i cursul. Deocamdată avem destulă apă şi mâncare ca să ne ajungă vreo două zile cu economie; iar în intervalul acesta se poate întâmpla să dăm peste un izvor, ba chiar să ajungem în locurile fertile din partea de sud.

Când m-a dus Usanga până la satul lui Numabo, povestea fata, a luat-o pe un drum pe la sud, pe unde se găsea destulă apă şi vânat din belşug. Numai după ce ne-am apropiat bine de tot, au început să se vadă lei şi alte carnivore în număr mai mare. De aceea putem spera că, dacă ajungem

cu bine în ţinuturile fertile de la sud, vom fi în stare să ajungem de acolo şi la coastă.

Englezul a dat din cap cu îndoială.

— În orice caz, putem încerca, a zis cu optimism. Nici mie nu îmi convine să rămân aici şi să aştept moartea stăpânit de indiferenţă.

În timp ce vorbea, Smith-Oldwick stătea rezemat de aeroplan, privind cu tristeţe în jos, la picioarele sale; iar fata privea lung spre sud, în josul văii, în direcţia singurei lor speranţe.

— Uite! a şoptit ea deodată, atingându-i braţul cu degetele.

Aviatorul a ridicat repede ochii şi a privit în direcţia în care erau îndreptate privirile ei şi a văzut… capul enorm al unui leu mare, care îi privea de după o scobitură a stâncii, lângă prima cotitură a văii.

— Pfui! a exclamat el, aceşti ticăloşi se găsesc pretutindeni.

— Ei nu prea se îndepărtează de apă, nu-i aşa? a întrebat fata cu o oarecare speranţă.

— Cred că nu, a răspuns ofiţerul. Leul nu are o forţă de îndurare prea mare, după câte ştiu eu.

— Atunci este un prevestitor al speranţei, a exclamat fata aproape cu bucurie.

Smith-Oldwick a început să râdă cu cinism:

— Drăguţ prevestitor al speranţei!

Surprinsă fata şi-a îndreptat privirea spre el, rostind:

— Nu spune prostii. Puţin îmi pasă dacă râzi chiar. Pe mine mă umple de speranţă.

— Sentimentul acesta probabil că este mutual, a răspuns locotenentul, căci fără îndoială că imaginea noastră îl umple şi pe el cu speranţe.

Leul satisfăcut, după câte se observa, în privinţa naturii fiinţelor pe care le privea, a pornit încet în direcţia lor.

— Vino să ne urcăm în avion, a zis locotenentul, ajutând-o pe fată să urce în aeroplan.

— Aici nu ne poate ajunge.

— Ba da. Cred că va reuşi să ajungă.

— Ai un mare talent în încurajări! a remarcat ofiţeul.

— Se poate, dar nu pe mine însămi.

Zicând acestea, Smith-Oldwick a scos revolverul din buzunar.

— În numele cerului, a strigat fata, nu trage în el cu aşa ceva.

— Nici nu mă gândesc să trag în el, dar aş putea reuşi să îl determin să se sperie şi să fugă, dacă va încerca să vină până aici sus la noi. Nu ai văzut niciodată cum lucrează un dresor cu leii? Are cu el o jucărie de armă cu cartuşe oarbe. Cu ajutorul ei şi cu un simplu scaun de bucătărie, supune voinţei sale pe cele mai feroce dintre fiare.

— Bine, dar tu nu ai aici, după cum ai precizat, un simplu scaun de bucătărie.

— Este adevărat că nu am, a răspuns el: dar aceasta este vina guvernului care întotdeauna încurcă lucrurile. Eu am susţinut mult timp ideea că aeroplanele trebuie să fie echipate şi cu câte un scaun de bucătărie, a rostit el încercând să pară cât mai serios.

Bertha Kircher a început să râdă. Era un râs firesc, sonor şi fără cea mai mică urmă de isterie, ca şi cum s-ar fi aflat la un „five o'cloak tea" şi asculta o poveste cu mult haz.

Numa înainta mereu spre ei.

Atitudinea lui exprima mai mult curiozitatea decât duşmănia: iar, când a ajuns lângă aeronavă, s-a oprit liniştit şi îi privea de jos.

— Ce fiinţă măreaţă! a exclamat englezul.

— N-am văzut niciodată un animal mai frumos decât acesta, a răspuns fata. Şi nici lei cu o blană atât de închisă la culoare, a adăugat ea. Priveşte! Este aproape neagră!

Sunetul vocilor lor părea că nu l-a impresionat pe leu, pentru că imediat faţa lui plină de cute adânci s-a brăzdat de rânjetul colţilor şi buzele îi tremurau într-un mârâit prelung de furie.

Aproape simultan cu această schimbare a feţei sale, s-a şi pregătit să sară, dar Smith-Olwick a descărcat imediat revolverul în pământ, în faţa leului.

Acest zgomot neaşteptat a avut asupra leului un efect de nervozitate care l-a determinat să scoată un răcnet îngrozitor, sărind simultan cu gândul de a-l distruge pe cel care a provocat sunetul care i-a zgâriat sistemul auditiv.

În clipa aceea, însă, locotenentul Smith-Oldwick a sărit cu îndemânare din scaunul de la volan tocmai de partea cealaltă a aeroplanului, strigând fetei să imite mişcarea lui.

Fata, realizând imprudenţa care ar fi făcut-o dacă sărea jos la pământ, a ales singura soluţie care i-a mai rămas, adică să urce sus de tot, deasupra aeroplanului.

Numa, neobişnuit cu construcţia aeroplanului, construcţia ciudată a unei maşini de zburat, punând stăpânire pe scaunul de la volan, a rămas pe loc, privind-o ţintă pe fată cum urca acolo unde nu mai putea să o ajungă, temporar cel puţin, fără să încerce să o oprească.

Odată cu stăpânirea aeroplanului chiar şi furia parcă l-a mai părăsit, aşa încât a rămas pe loc, fără să îl urmărească pe locotenent.

Fata, simţindu-se într-o siguranţă relativă în punctul unde se afla, s-a târât până la marginea din exterior a aripii, strigând bărbatului de jos să se urce şi el, cât mai repede posibil, la capătul celălalt al părţii de sus a aeroplanului.

Tocmai asupra acestei scene au căzut şi privirile lui Tarzan când a observat, după o cotitură, aeroplanul, după atenţia care i-a atras-o detunătura revolverului.

Fata era atât de atentă la eforturile ofiţerului de a ajunge sus, iar acesta era atât de preocupat cu urcarea, încât niciunul nu a observat apropierea fără zgomot a lui Tarzan.

Tot Numa a fost primul care a simţit apropierea unei alte persoane.

Indignarea care i-a pricinuit-o această nouă întrerupere şi-a manifestat-o numaidecât, întorcând spre el faţa lui plină de cute de furie şi scoţând o serie de mârâituri fioroase de prevenire.

Incidentul a atras atenţia celor doi de pe aeroplan. Abia în acel moment l-au observat şi ei pe noul sosit; fata a scăpat un „Slavă Domnului!" călduros, deşi nu îi venea să creadă că într-adevăr a sosit sălbaticul a cărui prezentă însemna totdeauna siguranţă şi a cărui sosire era atât de providenţială şi la timpul potrivit.

Dar, aproape imediat, amândoi au fost cuprinşi de groază, văzându-l pe Numa sărind de pe volan şi pornind spre Tarzan.

Acesta, ţinând în mână suliţa, pregătit pentru orice împrejurare, venea cu hotărâre în întâmpinarea carnivorului, pe care l-a recunoscut, fiind leul din groapa negrilor lui Numabo.

A ştiut, de asemenea, din felul cum se apropia, un fapt pe care nici Bertha Kircher şi nici Smith-Oldwick nu puteau să îl ştie: atitudinea leului era era mai mult un gest de curiozitate, decât efectul unor sentimente războinice.

Se întreba deci, dacă în capul acela mare, ar mai fi putut exista vreo urmă de recunoştinţă pentru bunătatea pe care i-a arătat-o cu puţin timp în urmă.

El nu se îndoia câtuşi de puţin că Numa l-a recunoscut, cunoscându-şi prea bine semenii din junglă. Deşi acesta uita, adeseori, unele impresii mai repede decât omul, existau alte senzaţii care rămân întipărite în memoria lor ani întregi.

De exemplu, se putea întâmpla ca mirosul cuiva, bine simţit o dată de vreo fiară, să nu fie uitat toată viaţa ei scurtă, dacă a fost simţit în împrejurări neobişnuite.

De aceea Tarzan era pe deplin convins că simţul olfactiv al lui Numa i-a reamintit acestuia de toate

împrejurările în care l-a cunoscut prima dată.

Intuiţia şi aventurile sunt trăsături inerente rasei anglo-saxone. Astfel, în clipa aceasta, nu mai era Tarzan al maimuţelor, ci mai curând John Clayton, lord de Greystoke. A zâmbit, intuind până unde merge recunoştinţa lui Numa.

Smith-Oldwick şi fata au văzut amândouă fiarele apropiindu-se din ce în ce mai mult una spre cealaltă. Primul a înjurat printre dinţi, pipăind nervos arma inutilă din buzunarul său.

Fata şi-a apăsat palmele deschise pe obraji, aplecându-se înainte şi privind cu ochii sticloşi şi încremenită de groază.

Deşi avea cea mai mare încredere în curajul acestei fiinţe dumnezeieşti care îndrăznea cu atâta putere să îl întâmpine pe regele animalelor, nu avea nicio concepţie falsă despre ceea ce trebuia cu siguranţă să se întâmple când acestea se vor încaiera.

A avut prilejul să îl vadă pe Tarzan în luptă cu Sita, pantera. De atunci şi-a dat seama că, oricât de puternic ar fi fost acest om, numai datorită agilităţii şi inteligenţei sale, precum şi norocului, s-ar fi putut egala într-o oarecare măsură cu adversarii săi sălbatici. De asemenea, ştia foarte bine că dintre cei trei factori în favoarea sa, norocul era totuşi acela care juca rolul cel mai important.

L-a văzut acum atât pe om cât şi pe leu oprindu-se în aceeaşi clipă, la un metru distanţă unul de altul. A mai văzut coada fiarei zbătându-se nervos dintr-o parte în alta… auzind, în acelaşi timp, mârâiturile adânci huruind din pieptul lui puternic, dar nu putea să tălmăcească exact nici mişcările cozii, nici notele mârâiturilor.

Pentru ea toate acestea nu arătau decât o furie bestială, în timp ce pentru Tarzan, gesturile leului erau conciliatorii şi de asigurare până la extrem.

Dar fata l-a văzut pe Numa pornind deodată înainte, până când nasul lui s-a apropiat de piciorul

gol al omului; atunci, a închis ochii, acoperindu-i cu palmele.

A aşteptat un timp, care i s-a părut o eternitate, să audă zgomotul îngrozitor al ciocnirii, care considera că trebuie să urmeze, dar tot ce a auzit a fost explozia unui oftat de uşurare scos de Smith-Oldwick şi vocea acestuia, pe jumătate isterică exclamând:

— Extraordinar! De necrezut!

A îndrăznit şi ea să îşi ridice privirea, dar ce a văzut?

Leul îşi freca părosul lui cap de şoldul lui Tarzan, pe când acesta, cu mâna liberă înfiptă adânc în coama cea neagră, îl mângâia pe Numa.

Se întâmplă adeseori ca între animalele de specii deosebite să se nască prietenii inexplicabile, dar cu mult mai rar se întâmplă aceasta între om şi carnivorele sălbatice, datorită unui sentiment de teamă cumplită al celui dintâi de pisicile mari ale junglei.

Dar, după cum au văzut, în cazul de faţă, prietenia începută… atât de neaşteptat între Tarzan şi leul negru, nu este, la urma urmei, atât de inexplicabilă.

În timp ce Tarzan se apropia de aeroplan, Numa mergea alături de el, iar, când acesta s-a oprit şi a privit în sus spre fată, s-a oprit şi Numa odată cu el.

— Am pierdut orice speranţă că o să pot să vă mai găsesc, dar cred că am făcut-o exact la timp.

— Dar de unde ai ştiu că ni s-a întâmplat ceva? a întrebat tânărul ofiţer.

— Am văzut aeroplanul căzând. M-am urcat într-un copac mare de la marginea poienii şi priveam cum vă îndepărtaţi. V-aş fi găsit mai repede, dar nu aveam niciun indiciu decât direcţia generală. Observ că aţi planat pe o distanţă destul de mare spre sud, după ce aţi dispărut din ochii mei pe după dealuri. Eu v-am căutat cu mult spre nord şi eram pregătit să mă întorc, dacă nu auzeam

detunătura de revolver. Dar… maşina nu se mai poate repara?

— Nu. Nu mai este nicio speranţă.

— Atunci care sunt planurile voastre? Ce intenţionaţi să faceţi?

Tarzan a adresat aceste întrebări fetei.

— Dorim să ajungem până la coastă, a răspuns ea, dar acum pare că este cu neputinţă.

— Tot aşa aş fi crezut şi eu acum un sfert de oră, a zis Tarzan. Însă faptul că Numa este aici mă încredinţează că trebuie să fie apă pe undeva, nu tocmai departe de aici. Pe leul acesta îl cunosc. L-am găsit acum două zile într-o groapă-capcană făcută de negri şi l-am eliberat de acolo. Aşadar, ca să poată ajunge până aici, trebuie să fi venit pe vreun drum necunoscut mie… eu, cel puţin, din clipa în care am trecut dealurile şi am ieşit din ţinutul fertil, nu am dat peste nicio cărare de animale, precum nici de urma vreuneia din ele. Din ce direcţie a venit asupra voastră?

— Dinspre sud, a răspuns fata. Şi noi am crezut că trebuie să fie apă în acea direcţie.

— Să mergem să vedem, a propus Tarzan.

— Dar cum rămâne cu leul? a întrebat Smith-Oldwick.

— Rămâne şi aceasta de văzut, a răspuns Tarzan, dar până nu coborâţi de acolo, nu avem cum să ştim.

Ofiţerul englez a ridicat din umeri. Fata şi-a întors privirea spre el, să observe efectul cuvintelor lui Tarzan.

Englezul a devenit deodată alb ca varul, însă, fără să spună o singură vorbă şi cu un zâmbet pe buze, a alunecat jos pe marginea aripii aeroplanului, la vreo doi metri în spatele lui Tarzan.

Bertha Kircher ştia bine că englezului îi este frică, dar nu putea fi dojenit pentru asta. În acelaşi timp însă, îi admira curajul remarcabil pe care l-a

arătat, expunându-se unei primejdii destul de reale pentru el.

Numa, stând lângă Tarzan, a ridicat uşor capul şi l-a fixat cu privirile sale pe englez; apoi a scos un mârâit surd şi l-a privit pe Tarzan. Acesta, a început să vorbească leului în limba maimuţelor antropoide.

Atât fetei, cât şi lui Smith-Oldwick, li se părea extraordinar de straniu să audă ieşind de pe buze omeneşti acele mârâituri guturale; dar, indiferent dacă Numa le înţelegea sau nu, păreau că au efectul dorit asupra lui, deoarece a încetat să mai mârâie, iar când Tarzan s-a îndreptat spre Smith-Oldwick, Numa l-a însoţit fără însă să încerce să îi facă vreun rău ofiţerului.

— Ce ai spus? a întrebat fata.

Tarzan a răspuns zâmbind:

— I-am spus cine sunt; Tarzan al maimuţelor, mare vânător, ucigător de fiare şi că voi sunteţi prietenii mei.

— Extraordinar! a murmurat locotenetul.

— De ce? I-am vorbit în limba Manganilor, cu toate că nu am fost niciodată sigur că o mai înţeleg şi alte animale. Manu însă, maimuţa aceea mică, vorbeşte o limbă aproape identică cu aceasta, iar despre Tantor, elefantul, sunt sigur că pricepe tot ce îi spun.

Noi, cei din junglă, a continuat Tarzan relatarea, suntem nişte fiinţe tare lăudăroase. În vorbire, în atitudine şi în fiecare amănunt cât de mic în comportarea noastră trebuie să îi impresionăm pe alţii asupra puterii şi ferocităţii noastre. De aceea mârâim noi în faţa duşmanilor, spunându-le atunci, să aibă grijă că ne vom repezi la ei şi îi vom sfâşia în bucăţi. Probabil că Numa nu înţelege cuvintele pe care le întrebuinţez, dar cred că tonul şi purtarea mea lasă asupra lui impresia pe care vreau să o aibă şi cuvintele.

Şi acum, a zis el adresându-i-se fetei, coboară de acolo să te recomand.

Fetei i-a trebuit mult curaj să coboare la îndemâna ghearelor şi colţilor ascuţiţi ai fiarei nedomesticite încă.

Totuşi, a făcut-o şi pe asta, dar leul nu a făcut mai mult decât să rânjească puţin colţii, fără a mârâi măcar, când a venit să se aşeze lângă Tarzan.

— Cred, a început Tarzan, că sunteţi în deplină siguranţă atâta timp cât sunt şi eu de faţă. Cel mai bun lucru este să îl ignoraţi cu desăvârşie. Nu îi faceţi avansuri; dar feriţi-vă de a îi arăta cel mai mic semn de frică şi pe cât vă este posibil, încercaţi să mă ţineţi întotdeauna între el şi voi. Sunt sigur că nu va trece mult până va pleca şi se prea poate să nu-l mai vedem vreodată.

La ideea emisă de Tarzan, Smith-Oldwick a luat din aeroplan proviziile de apă şi carne pe care le mai aveau acolo şi după ce au împărţit sarcina între ei trei, au pornit spre sud.

Numa nu i-a mai urmat, ci a stat pe loc privind cum aceştia se îndepărtează, până când au dispărut din ochii lui pe după o cotitură a văii.

Tarzan a continuat drumul după urmele lăsate de Numa, cu intenţia de a îl călăuzi spre sud, convins că urmele îi vor conduce spre apă.

Pe nisipul de pe fundul văii, urmele se distingeau foarte bine şi erau, deci, uşor de urmărit.

La început nu se vedeau decât cele proaspete lăsate de Numa, dar mai târziu în timpul zilei, Tarzan a descoperit altele şi mai vechi, ale altor lei; iar la un moment dat, când nu mai era mult până să se însereze, s-a oprit brusc şi evident surprins.

Amicii lui îl priveau întrebător şi ca un răspuns la întrebarea lor mută, le-a indicat un petec de pământ, exact în faţa lui

— Uitaţi-vă aici! a exclamat el.

La început, nici Smith Oldvick, nici fata nu au văzut altceva decât o adevărată încâlceală de imprimări de labe moi pe nisip, dar după puţin

timp fata a descoperit şi ea ceea ce a văzut Tarzan, scoţând o exclamaţie uşoară de surpriză.

— Urme de picior de om, a strigat ea. Tarzan a confirmat printr-o înclinare a capului.

— Dar nu au degete deloc, a remarcat ea.

— Au fost încălţate cu un tip de sandale moi de tot, a explicat Tarzan.

— Atunci trebuie să fie un sat indigen undeva prin apropiere, şi-a spus părerea locotenentul.

— Da, dar nu este locuit de acest fel de indigeni pe care ne-am aşteptat să îi întâlnim prin părţile acestea ale Africii; aceştia umblă neâncălţaţi, excluzându-i pe câţiva dezertori, din trupele locale germane, cum ar fi de exemplu oamenii lui Usanga, dar care poartă ghete cu talpa groasă.

Nu ştiu, a continuat el, ce puteţi să observaţi şi voi, dar pentru mine este cert că piciorul din sandala care a lăsat urme nu a fost picior de om negru. Dacă examinaţi cu atenţie aceste urme, veţi vedea că imprimarea atât a călcâiului, cât şi a podului tălpii sunt bine marcate chiar prin sandală… însă în urma lăsată de piciorul negrului, greutatea corpului cade mult mai aproape de centru decât acestea.

— Atunci, crezi tu că urmele sunt făcute de un alb?

— Aşa se vede. A răspuns Tarzan.

Şi deodată, spre marea surpriză a fetei şi a locotenentului, s-a lăsat pe burtă şi a mirosit urmele, folosindu-se din nou de simţurile infailibile ale fiarelor.

A cercetat toate amănuntele cu ajutorul nărilor sale, atât de simţitoare, o suprafaţă de câţiva metri pătraţi, ca să descopere identitatea acelora care au făcut urmele pe nisip.

În cel din urmă, s-a ridicat din nou în picioare.

— Aceste urme, a declarat el, nu sunt făcute de Gomangani, dar nici nu seamănă cu acelea pe care le-ar face un alb. Trei oameni au umblat pe aici:

toţi trei erau bărbaţi, dar nu ştiu cărei rase pot să aparţină.

Au pornit, aşadar, înainte, fără ca în natura văii să se observe vreo schimbare aparentă, decât o adâncire din ce în ce mai mare, pe măsură ce ei înaintau spre sud; de la un timp abia se mai zăreau muchiile de sus ale malurilor prăpăstioase.

În diferite locuri, probabil roase de căderea apelor în timpul unor veacuri uitate de mult, se vedea câte o peşteră scobită în stânca malului, uneori mai jos, alteori destul de sus de fundătura văii.

Ajungând în apropierea unei asemenea cavităţi, care apărea ca o tavernă mare, cu tavanul boltit şi cu pardoseala acoperită cu nisip fin, moale şi fiind aproape de nivelul pământului. Tarzan le-a făcut un semn cu mâna.

— Aici ne vom instala tabăra pentru noaptea asta, a zis el.

S-au aşezat la gura peşterii şi au cinat din puţinul pe care îl aveau ei. După ce au terminat, Tarzan a condus-o pe Bertha în peşteră.

— Tu vei dormi înăuntru, a zis el. Locotenentul şi cu mine vom dormi la intrare.

CAPITOLUL XVI Atacul nocturn

Când fata a dorit, după vreo două minute, să le spună „bună seara”, i s-a părul că zăreşte o umbră mişcându-se în întunericul de dincolo de ei şi, în aceaşi clipă, s-a convins că a auzit zgomotul unei mişcări subtile în direcţia aceea.

— Ce este asta? a şoptit ea. Acolo, în întuneric este ceva care se mişcă.

— Da, a răspuns Tarzan. Este un leu. Este de mai mult timp acolo. Nu l-aţi simţit până acum?

— Ah, a exclamat fala cu un suspin de uşurare, trebuie să fie leul nostru, desigur!

— Nu, nu este leul nostru, a zis Tarzan. Este altul care a ieşit la vânătoare.

— Ne pândeşte pe noi? a întrebat ca.

— Negreşit, răspunse Tarzan. Smith-Oldwick şi-a pipăit revolverul de la şold. Tarzan a văzut mişcarea involuntară a acestuia şi a dat iritat din cap.

— Lasă jucăria aceea, locotenente, acolo unde este. Ofiţerul a râs nervos.

— Fără să vreau, te pun în siguranţă, a zis el. Nu ştii? Instinctul de conservare inerent, etc. Etc.

— Care ar deveni instinctul distrugerii noastre, a replicat Tarzan. Aveţi vreo idee, a continuat el, că ne urmăresc acum trei lei ieşiţi cu toţii la vânătoare? Dacă am avea aici un foc bun sau dacă ar fi lună, i-am putea vedea foarte bine. Se poate întâmpla să nu treacă mult şi să ne atace, dar tot atât de bine s-ar putea să plece şi să ne lase în pace.

Dacă ţii mult să ne atace, s-a adresat Tarzan locotenentului, trage cu revolverul şi nimereşte-l pe unul dintre ei.

— Dar dacă ne atacă, a întrebat fata, nu mai avem niciun mjloc de scăpare?

— Dacă ne atacă, a zis Tarzan, desigur că va trebui să ne luptăm cu ei.

— Ce şanse am avea noi trei contra lor? a întrebat fata cu un ton descurajat.

Tarzan a ridicat din umeri şi a răspuns:

— De murit, tot trebuie să murim cândva. Probabil că ţie ti se pare ceva teribil o astfel de moarte; dar Tarzan s-a aşteptat întotdeauna să moară cam în felul acesta. Puţini dintre noi mor de bătrâneţe în junglă, aşa că nu îmi pasă dacă voi muri într-o luptă cu fiarele în mijlocul cărora am trăit. Odată şi odată mă va răpune ori Numa, ori Sita, ori vreun războinic negru, ori aceştia, ori alţii probabil. Ce deosebire este cum mori: iar dacă ne ajunge moartea astă seară sau la anul, ori în zece ani de acum înainte, nu este acelaşi lucru odată ce s-a sfârşit cu noi?

Fata s-a cutremurat.

— Da, a răspuns ea cu o voce în care nu mai exista niciun strop de speranţă, este acelaşi lucru odată ce s-a terminat cu noi.

După aceea a intrat în peşteră şi s-a întins pe nisip, iar Smith-Oldwick a rămas jos la intrare, rezemat cu spatele de stâncă. Tarzan şedea şi el în partea opusă a intrării.

— Pot să fumez? a întrebat ofiţerul. Am păstrat câteva ţigări şi dacă nu i-ar atrage pe ticăloşii aceia, aş vrea să mai trag un fum înainte să mă duc. Fumezi? l-a întrebat pe Tarzan, oferindu-i o ţigară.

— Nu, mulţumesc, a răspuns acesta; dar tu poţi să fumezi. Nici unui animal sălbatic nu îi place fumul de tutun, aşa că nici pe leii care ne pândesc nu îi va determina să se apropie mai mult

Englezul şi-a aprins ţigara şi a început să tragă încet din ea. I-a oferit şi fetei una, dar a fost refuzat, aşa că acum şedeau toţi trei în tăcere.

După o vreme oarecare, interval în care liniştea nopţii nu era întreruptă decât rar de foşnetul labelor pe nisipul moale al văii, Smith-Oldwick a rupt tăcerea.

— Am impresia că sunt nişte lei neobişnuit de tăcuţi, a constatat el.

— Nicidecum, a răspuns Tarzan. Leul care umblă răcnind prin junglă nu face asta ca să atragă prada. De obicei, sunt foarte liniştiţi când urmăresc vânatul.

— Aş vrea să urle, a zis ofiţerul. Să facă orice, chiar să ne atace. Mă enervează cumplit să ştiu că sunt acolo şi că îi văd, din când în când, mişcându-se în umbră. Tot ce sper este să nu ne atace toţi trei deodată.

— Toţi trei? Sunt şapte lei acolo acum, a specificat Tarzan.

— Dumnezeule! a exclamat Smith-Oldwick.

— Nu putem să facem un foc mare şi să îi speriem în felul acesta? a întrebat fata.

— Nu ştiu dacă ne-ar folosi la ceva, a zis Tarzan. Am impresia că leii aceştia se deosebesc, totuşi, de leii pe care îi cunoaştem noi. Mă refer la docilitatea aparentă, în prezenţa omului, a leului care a fost astăzi cu noi. Acum este şi un om cu ei.

— Imposibil! a exclamat englezul. L-ar sfâşia numaidecât în bucăţi.

— Ce te face să crezi că este şi un om cu ei? a întrebat fata.

Tarzan a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Mi-e teamă că nu mă veţi înţelege, a replicat el. Este foarte greu de înţeles ceva care este mai presus de propriile noastre puteri.

— Ce vrei să insinuezi?

— Uite, a zis Tarzan: dacă te-ai fi născut, de exemplu, fără ochi nu ai putea să înţelegi impresiile pe care ochii altora le transmit creierului lor… deci, fiindcă amândoi v-aţi născut aproape cu totul lipsiţi de simţul mirosului, mă tem că nu veţi pricepe cum pot eu să ştiu că se află acolo şi un om.

— Vrei să spui că simţi şi deosebeşti mirosul de om? a articulat fata nedumerită.

Tarzan a răspuns cu înclinarea capului în semn afirmativ.

— Şi tot aşa ştii şi numărul leilor de acolo? a întrebat englezul la fel de uimit ca şi fata.

— Desigur, pentru că nu există doi lei care să semene sau care să aibă acelaşi miros.

Tânărul englez a dat şi el din cap cu aceeaşi nedumerire.

— Ai dreptate, a zis el, nu pot să înţeleg.

— Altceva, a reluat Tarzan. Mă îndoiesc mult că leii şi omul au venit cu scopul special de a ne ataca, deoarece nimic nu i-a împiedicat să o facă deja demult, dacă ar fi dorit. Am o teorie, dar este cu totul incredibilă.

— Şi anume? s-a grăbit fata să întrebe.

— Cred că au venit să ne împiedice să mergem într-un loc unde ei nu vor să mergem. Cu alte

cuvinte, suntem acum numai sub supravegherea lor şi este cu putinţă că, atâta timp cât nu mergem acolo unde ei nu ne vor să nu ne facă nimic.

— Dar cum putem noi să ştim unde nu doresc ei să mergem? a întrebat surprins Smith-Oldwick.

— Nu avem cum să ştim, dar se poate prea bine ca tocmai locul pe care îl căutăm noi să fie acela pe care ei ne împiedică să îl traversăm.

— Adică apa, nu-i aşa?

— Da, a răspuns Tarzan.

După aceea, nu au mai vorbit un timp şi nu se mai auzea, decât rareori câte o mişcare din partea fiarelor ascunse în întuneric.

Trebuie să fi trecut mai mult de o oră, când Tarzan s-a trezit liniştit şi a tras din teacă lungul cuţit de vânătoare.

Smith-Oldwick a adormit, rezemat cu spatele de zidul stâncos de la intrarea peşterii; iar fata, epuizată de agitaţia şi de oboseala din timpul zilei, a căzut într-un somn adânc.

Nu a trecut nicio clipă după ce Tarzan s-a ridicat şi atât englezul cât şi fata au fost treziţi de un cor de răcnete tunătoare şi de zgomotul unei mulţimi de paşi grăbiţi.

Tarzan stătea în faţa intrării în cavernă, ţinând cuţitul în mână şi aşteptând atacul. Nu se aştepta la o acţiune ca aceea la care au apelat acum aceia care îi pândiseră din timpul serii precedente.

A ştiut, cu toate acestea, că numărul oamenilor de acolo a crescut; iar, dacă s-a ridicat în picioare a fost numai pentru că ştia că atât oamenii cât şi leii înaintau cu prudenţă spre el şi amicii lui.

Ar fi fost cu mult mai inteligent dacă ar fi încercat să fugă, pentru că ştia că în faţa numărului duşmanului, el însuşi ar fi fost neputincios… totuşi, a rămas pe loc, cu toate că se îndoia că ar fi putut preciza de ce o făcea.

Fetei care dormea în cavernă nu îi datora nimic, nici din punct de vedere al obligaţiei, nici în ce priveşte amiciţia…

Totuşi, exista o forţă pe care, în momentul acela, nu putea să o explice prea bine. Era o forţă care îl ţinea pe loc şi îl împingea la un sacrificiu pe care acesta îl considera zadarnic.

Marele Tarmangani nu a avut nici măcar satisfacţia de a da o singură lovitură în apărarea sa. O adevărată avalanşă de fiare sălbatice s-au rostogolit peste el, trântindu-l la pământ. În cădere, s-a atins cu capul de marginea stâncii şi lovitura l-a ameţit.

Când şi-a revenit, era deja ziuă. Mintea lui abia începea să se trezească şi prima impresie vagă care l-a stăpânit a fost o amestecătură de zgomote sălbatice. Latent, aceste zgomote au început să ia forma unor mârâituri puternice de lei…; puţin câte puţin. Tarzan şi-a amintit ce s-a întâmplat până în momentul când lovitura l-a făcut să cadă în nesimţire.

Nările sale erau pline de mirosul puternic al lui Numa, iar una din pulpele sale cărnoase simţea că atinge blana unui animal.

Tarzan a deschis ochii încet. Cum era lungit pe o parte, a privit în jos în lungul corpului său şi a văzut deasupra lui, aproape călare, un leu mare, care mârâia furios la ceva ce Tarzan nu putea să vadă.

Odată ce a fost stăpân pe toate simţurile sale, nasul l-a avertizat că fiara care stătea deasupra lui era Numa pe care l-a eliberat din groapa negrilor.

Încurajat de aceasta, a vorbit leului, făcând în acelaşi timp o mişcare care marca încercarea de a se ridica. Imediat, Numa a păşit la o parte, eliberându-i mişcările.

În timp ce Tarzan se ridica de jos, a observat că se afla tot în locul unde căzuse, în faţa peşterii unde a dormit fata. A mai înţeles că Numa, în spatele căruia se ridica malul înalt de piatră al prăpastiei, l-a apărat până atunci de alţi doi lei, care păşeau într-o parte şi în alta, la o mică distanţă de presupusa lor victimă.

Atunci Tarzan a privit în interiorul peşterii. Nici fata şi nici englezul nu mai erau acolo A realizat cu regret că toate sacrificiile şi eforturile sale au fost zadarnice, fără niciun efect.

Scuturând supărat din cap, i-a privit din nou pe cei doi lei, care continuau să păşească dintr-o parte în alta, la câţiva metri de el.

Numa îl privea întrebător, frecându-şi nasul de şoldul lui: apoi a început să mârâie, rânjindu-şi colţii spre ceilalţi doi lei.

— Eu cred, i-a zis Tarzan lui Numa, că, dacă ne vom uni forţele, vom putea înfrunta aceste fiare.

A vorbit într-o limbă pe care desigur că Numa nu o înţelegea; totuşi, accentul lui Tarzan trebuie să fi reprezentat un semn de asigurare, deoarece leul a scos un sunet ciudat, în urma căruia a început să păşească nerăbdător, învârtindu-se în paralel cu adversarii săi.

— Haide! i-a zis Tarzan deodată.

Prinzând cu o mână coama leului, au înaintat alături spre ceilalţi doi lei, care s-au retras până când s-au despărţit, unul trecând la stânga, celălalt la dreapta.

Tarzan a trecut printre ei împreună cu Numa. Dar atât el cât şi marele leu, cu coama neagră nu a încetat o clipă să privească atent fiara care se afla pe partea fiecăruia. Au aşteptat câteva clipe în această poziţie, până când, exact ca la un semnal convenit din timp, adversarii au sărit asupra lor şi dintr-o parte şi din alta.

Tarzan a întâmpinat atacul adversarului său după sistemul de luptă folosit în toate ciocnirile cu Site şi Numa.

Încercarea de a întâmpina întreaga forţă a izbiturii unui leu când atacă, nu ar fi fost pentru el altceva decât o încercare de sinucidere. Astfel, el a recurs la mijlocul de agilitate şi isteţime pentru că, oricât de energice erau aceste pisici mari, tot mai repezi erau mişcările lui Tarzan.

Numa, cu ghearele scoase şi cu colţii rânjiţi, a sărit exact spre pieptul gol al lui Tarzan. Acesta, ridicând braţul stâng, aşa cum ar proceda un boxeur ca să evite o lovitură, a izbit în sus pe sub braţul stâng din faţă al leului, repezindu-se tot atunci cu umărul sub corpul fiarei, înfingând adânc cuţitul între coastele ei.

Leul a scos un urlet înfiorător de durere şi s-a răsucit din nou, devenind o personificare a furiei bestiale. Acum, într-adevăr că îl va ucide pe acest îndrăzneţ care credea că se poate opune regelui animalelor.

Dar, când s-a răsucit din nou, presupusa lui victimă s-a răsucit şi ea odată cu el, cu degetele puternic încleştate în coama leului, în timp ce lama tăioasă s-a înfipt din nou adânc sub umărul stâng al fiarei.

Atunci Numa a înnebunit de durere, ură şi furie, dar în aceeaşi clipă Tarzan i-a sărit în spate.

De mai multe ori, Tarzan şi-a încleştat cu uşurinţă picioarele pe sub stomacul unui leu, agăţându-se de lunga lui coamă şi împungându-l cu cuţitul până ce vârful acestuia îi ajungea la inimă.

În acele momente, totul i se părea atât de simplu, iar acum simţea o mare dezamăgire că nu a reuşit să execute mişcările la fel de corect şi cu aceeaşi precizie. În situaţia actuală era împiedicat de mişcările repezi ale leului, care, în ciuda lui Tarzan, îl zvârlea şi într-o parte şi în alta. Astfel era inevitabil să ajungă sub ghearele ascuţite ale fiarei.

Făcând un ultim efort, s-a aruncat într-o parte din spinarea leului, încercând ca prin agilitatea lui, să poată evita fiara turbată măcar o fracţiune de secundă, timp care i-ar permite să se ridice în picioare şi să întâmpine din nou animalul, cu mai multe şanse.

Dar, de data aceasta Numa a fost mult mai dinamic decât el. Tarzan reuşind să se ridice doar

pe jumătate, când una dintre enormele labe ale leului l-a izbit peste ureche, trântindu-l la pământ.

În clipa căderii sale, a văzut o dungă neagră sfâşiind aerul deasupra sa şi alt leu încăierându-se cu adversarul lui.

Rostogolindu-se la o parte de sub cei doi combatanţi, s-a ridicat în picioare, deşi era încă pe jumătate ameţit, clătinându-se în urma loviturii puternice pe care a primit-o.

În spatele lui a văzut, întins fără viaţă, un leu sfâşiat şi sângerând pe nisip, iar în faţa lui, Numa, leul pe care Tarzan l-a salvat din groapa leilor, îl stâşia plin de energie pe cel de-al doilea leu.

Numa, leul pe care Tarzan îl considera un adevărat prieten acum, era cu mult mai puternic şi mai feroce decât bestia cu care se lupta. Fiarele au făcut mai întâi câteva figuri de atac şi de apărare una spre alta, iar, după o clipă, cel mai mare a reuşit să îşi înfigă colţii în gâtul celuilalt şi să îl scuture cum o pisică ar scutura un şoarece… Când adversarul său muribund a încercat, cu un ultim efort, să alunece pe sub el şi să îi strângă labele din faţă pentru a putea să sfâşie de sus până jos burta adversarului învingător, leul cu coama neagră a fost mai dinamic şi după o clipă, lupta a luat sfârşit.

Când Numa s-a ridicat şi de pe a doua victimă şi s-a scuturat. Tarzan nu s-a putut abţine să nu admire proporţiile minunate şi simetria acestei fiare. Şi leii care i-au atacat erau specimene splendide. În blana lor, Tarzan a observat o nuanţă uşoară de negru, care era, de altfel, o trăsătură distinctivă a leului eliberat din capacană. Coamele lor erau doar cu o idee mai negre, dar restul corpului era cărămiziu deschis, aproape galben.

Tarzan era convins că aparţineau unei specii diferite de cele întâlnite de el până atunci. Probabil că erau rezulatul unei încrucişări a leilor obişnuiţi de pădure pe care îi ştia şi el, cu o rasă al cărei tip

ar fi putut foarte bine să fie reprezentat de Numa, amicul său.

Acum, când prima primejdie a trecut, singurul gând care l-a străfulgerat a fost să îi găsească pe camarazii lui, fata şi locotenentul pentru a afla ce li s-a întâmplat.

S-a simţit deodată deosebit de flămând şi în timp ce căuta de jur-împrejur, pe terenul nisipos al văii, să găsească printre miile de urme de acolo şi pe cele ale camarazilor săi, i-a ieşit de pe buze, involuntar, scâncetul de foame al unei fiare sălbatice.

Numa, care stătea şi îl privea de la câţiva paşi distanţă, a reacţionat instantaneu când a auzit sunetul, a aruncat o privire lungă lui Tarzan, apoi a răspuns cu acelaşi scâncet de foame şi a pornit în viteză spre sud oprindu-se, din când în când, să se convingă că Tarzan îl urmează.

Acesta a înţeles că fiara îl conducea acolo unde se găsea hrană, fapt pentru care a urmat-o cu încredere. În acelaşi timp, ochii lui ageri şi nările lui sensibile căutau neâncetat semne care să îi indice direcţia în care au mers fata şi ofiţerul englez.

Nu a trecut mult timp şi a putut să distingă, printre numeroasele urme de leu, pe acelea făcute de picioare de om încălţate cu sandale, precum şi mirosul membrelor acelei rase ciudate care, în seara precedentă, a fost împreună cu leii.

Iar, dintre toate acesea, la început uşor de tot, a distins şi mirosul fetei şi puţin după aceea, pe ale locotenentului Smith-Oldwick. La câteva minute după această descoperire, urmele de lei şi de oameni s-au împuţinat, pe când ale fetei şi ale englezului deveneau tot mai pronunţate.

Amândoi au mers alături unul de celălalt, fiind înconjuraţi de lei şi oameni din toate părţile. Tarzan era nedumerit asupra posibilităţilor sugerate de urmele oamenilor şi ale fiarelor… dar, în limitele oricăreia dintre experienţele sale

anterioare, nu reuşea sub nicio formă să-şi explice satisfăcător ceea ce i se indica prin urmele pe care le-a descoperit.

A observat în forma acestei văi prăpăstioase ceva deosebit. Ea îşi urma drumul ei sucit printre malurile înalte, stâncoase.

În unele locuri se lărgea, iar în altele se strâmta foarte mult, dar se adâncea mereu, cu cât înaintau mai mult spre sud. La un moment dat fundătura văii a început să coboare abrupt. Prin unele locuri se vedeau urmele din trecut ale unor torente de munte şi ale unor căderi de apă. Drumul se îngreuna, dar se distingea bine în ciuda vechimii evidente, în unele locuri se observau semne ale îmbunătăţirilor aduse de mâini omeneşti.

Tarzan şi Numa au mers în ritmul acesta nu prea mult când, la o cotitură a trecătorii, Tarzan a văzut o vale tăiată adânc în stânca vie a cojii pământului, cu munţi înalţi care se ridicau în partea de sud. Cât de departe se întindea spre apus şi spre răsărit nu putea să vadă; însă după toate aparentele, nu putea să fie mai lată de cinci şase-kilometri de la nord la sud.

Faptul că era o vale suficient de umedă era indicat de bogăţia de vegetaţie care acoperea ca un covor verde, fundătura acestei văi de la marginea stâncilor nordice până la munţii din sud.

De la marginea stâncii de unde Tarzan privea în vale, pornea o scară săpată în stâncă, scară care ducea până jos la poalele acesteia. A coborât împreună cu leul în valea care începea chiar de acolo să fie împădurită cu copaci mari.

În faţa lui, drumul început în stâncă mergea şerpuind prin pădure, înaintând spre centrul văii. Printre crengile copacilor se auzeau ţipetele seci ale unor păsări cu pene strălucitoare, în timp ce nenumăratele maimuţe din cele mici vociferau deasupra lui.

Pădurea părea plină de viaţă şi totuşi, Tarzan a fost cuprins deodată de un sentiment insuportabil,

o senzaţie pe care niciodată nu a simtit-o până atunci în jungla pe care o cunoştea şi o iubea.

Simţea că în tot ce se găseşte în jurul lui, există o lipsă de realităţi… chiar în valea aceea, ascunsă şi uitată în mijlocul unei întinderi vaste de teren arid şi pustiu.

Până şi păsările şi maimuţele, care semănau din multe puncte de vedere cu cele cunoscute de el, nu erau identice cu niciuna dintre speciile acelea. Chiar şi plantele aveau curiozităţile lor.

Era ca şi cum ar fi fost transportat pe neaşteptate într-o altă lume şi simţea o nelinişte ciudată, care putea fi considerată, fără prea multă şovăială ca presimţirea unei mari primejdii.

A văzut mulţi copaci în jurul său, încărcaţi cu fructe, iar Manu, maimuţa cea mică, mâncând unele din ele. Fiindu-i foame, a sărit pe crengile de jos ale unui copac şi în zgomotul şi mârâitul maimuţelor, a început să mănânce din fructele acelea din care le-a văzut pe ele mâncând cu mare grijă.

După ce şi-a astâmpărat foamea într-o oarecare măsură, a privit în jurul său după Numa cel pe care l-a ajutat la nevoie, dar nu l-a mai văzut. După un timp s-a convins că acesta a dispărut.

CAPITOLUL XVII Oraşul cu ziduri înalte

Coborând din nou la pământ. Tarzan a regăsit cu mare uşurinţă urma fetei şi a celor care au prins-o. A urmărit aceste semne pe un drum destul de bine bătătorit.

Nu a trecut mult timp şi a ajuns la un pârâiaş, cu apa căruia şi-a potolit setea, iar după aceea a observat că drumul continua în direcţia pârâului care curgea spre sud-vest.

În unele locuri erau şi alte drumuri mai înguste care se încrucişau cu primul, dar pe toate erau nenumărate urme şi mirosul puternic al pisicilor mari, ale lui Numa leul, şi ale Sitei, leopardul.

Tarzan a observat, după un timp că, în afară de câteva aimale mici din familia rozătoarelor, nu

exista în toată valea aceea fertilă niciun alt fel de animal sălbatic Nu se vedea nicio urmă de Bara, cerbul, Horta, mistreţul sau de Gorgo, bivolul sălbatic sau de Buto, Tantor şi Duro Era însă Histac, şarpele. Tarzan a văzut prin copacii aceia mai mulţi şerpi decât a văzut el vreodată, iar, la un moment dat, lângă un lac cu papură, a simţit şi mirosul lui Gimla, crocodilul Tarzan nu avea niciun chef să mănânce astfel de vietăţi.

El dorea carne şi cum nu putea să găsească, şi-a întors atenţia spre păsările care zburau deasupra lui, prin copaci.

Cei care i-au atacat în noaptea precedentă nu l-au dezarmat. Fie din cauza întunericului, fie al atacului grăbit al leilor, oamenii care au însoţit fiarele l-au scăpat din vedere, sau probabil l-au considerat mort. Dar oricare ar fi fost cauza, cert rămâne faptul că el îşi avea armele intacte, atât sulița cât şi cuţitul de vânătoare, precum şi arcul cu săgeţi şi funia de iarbă.

Punând o săgeată în arc, a aşteptat ocazia să tragă într-una dintre păsările mari, iar când aceasta s-a ivit, a tras şi a nimerit ţinta cu repeziciunea lui obişnuită.

Când pasărea cu pene strălucitoare a căzut fâlfâind la pământ, toate celelalte păsări, precum şi micile maimuţe de acolo au izbucnit într-un cor teribil de văicăreli şi de ţipete de protest. Întreaga pădure a devenit, deodată, ecoul nesfârşit al ţipetelor, vaietelor şi plânsetelor lor.

Tarzan nu ar fi fost deloc surprins, dacă vreuna dintre ele ar fi ţipat în momentul când zburau, îngrozite de moartea subită a uneia dintre ele: dar ca toată vietatea din acea pădure să se pornească, deodată, pe un protest atât de înfricoşător, era un fapt care îl umplea de dezgust.

S-a întors supărat şi a privit un moment păsările şi maimuţele, cuprins de o poftă nebună să îşi manifeste neplăcerea, dându-le totodată şi un răspuns gestului lor pe care îl considera ca o

directă provocare. Astfel, pădurea aceea a răsunat de la un capăt la altul de răcnetul asurzitor de victorie şi provocare al marilor antropoizi din Africa.

Efectul acestui sunet asupra creaturilor din copaci a fost instantaneu. Dacă puţin timp mai înainte, tot aerul vibra de zgomotul asurzitor al vocilor lor, acum domnea o tăcere profundă şi după câteva clipe Tarzan a rămas singur cu pasărea pe care a vânat-o.

Tăcerea care a urmat atât de repede tumultului de mai înainte, i-a insuflat o senzaţie sinistră, care a avut efectul să îl supere şi mai mult. A ridicat pasărea de unde a căzut; a scos săgeata şi a înfipt-o din nou în tolbă. După aceea a tras cuţitul din teacă şi a început să o jupoaie, aşa cum se afla, cu pene cu tot.

A început să mânânce supărat şi mârâind, ca şi cum ar fi fost ameninţat cu adevărat de vreun duşman din apropiere. Dar o mare parte dintre mârâiturile proveneau de la faptul că Tarzan nu prea avea apetit la carnea de pasăre.

Totuşi era mai bine decât nimic, deoarece, după cum îl avertizau simţurile sale, nu prea se afla în împrejurimi carnea care îi plăcea lui cel mai mult.

Ah! Cum ar fi muşcat el dintr-o bucată de carne suculentă de Pacco, zebra sau dintr-un muşchi de Gorgo, bivolul sălbatic. Numai gândindu-se la ele, îi creştea sentimentul de indignare împotriva acestei păduri seci în care nu se găseau vânaturi delicioase.

Nu a reuşit însă să mănânce decât o bucată din vânatul său când, deodată, a simţit o mişcare într-un tufiş nu tocmai departe de el, în direcţia în care bătea vântul. Iar după câteva clipe l-a învăluit un miros de Numa din partea diametral opusă aceleia de unde a simţit mişcarea.

Tot atunci a auzit şi din partea dreaptă şi din stânga un zgomot de paşi moi pe verdeaţă şi foşnetul unor corpuri mari în trecerea prin tufişuri.

A început să zâmbească.

— Atât de prost mă consideră ei, s-a întrebat el, încât să cad victima unor vânători atât de neândemânatici?

Zgomotul şi mirosul îi arătau că leii veneau încet, din toate părţile, asupra lui… Avea senzaţia că se afla în centrul unui cerc de fiare care se restrângea necontenit.

Simţea clar că ei erau atât de siguri de prada lor, încât nu făceau nicio încercare să îşi mascheze apropierea, deoarece el a auzit destul de bine troznetul crengilor uscate sub labele lor şi sunetul produs de frecarea corpurilor lor de vegetaţia deasă prin care treceau spre el.

Se mira care ar fi fost cauza sosirii lor… Se întreba ce îi aducea acolo pe toţi, aşa, deodată.

I se părea că nu ar fi deloc logic să creadă că au venit în urma strigătelor maimuţelor şi ţipetelor păsărilor şi totuşi, dacă nu era aşa, coincidenţa era însă destul de ciudată.

Judecata lui sănătoasă îi spunea că moartea unei singure păsări din această pădure, unde păsările sunt într-un număr atât de mare, nu ar fi putut avea atâta importanţă, încât să producă acest efect. Cu toate acestea, chiar ajutat de judecata şi experienţa sa din trecut, era deosebit de nedumerit.

Stătea acum în dreptul cărării, aşteptând sosirea leilor şi întrebându-se care va fi tactica lor ofensivă, dacă, într-adevăr, aveau de gând să atace.

După puţin timp, un leu cu coamă neagră a apărut pe cărarea din faţa lui… Când l-a zărit, leul s-a oprit. Era identic cu aceia care l-au atacat cu o seară înainte, ceva mai mari şi mai închişi la culoare decât leii obişnuiţi, dar nici atât de mari şi nici atât de negri ca leul său pe care l-a eliberat din groapa-capcană.

Nu a trecut mult şi a distins conturul altor lei în tufişurile de pe dealuri: mai mulţi erau printre copacii din apropiere. Fiecare, în momentul în care

i se încrucişau privirile cu ale lui Tarzan, rămânea pe loc, privindu-l în tăcere.

Tarzan îi privea şi el, întrebându-se cât timp va mai trece până când îl vor ataca şi în timp ce calcula acest fapt, continua să mănânce, deşi era cu fiecare simţ încordat.

Unul câte unul, leii s-au aşezat pe jos, cu faţa întoarsă spre el şi cu ochii aţintiţi asupra lui. Nici nu au mârâit, nici nu au răcnit… au format liniştiţi şi în mod paşnic un cerc în jurul lui Tarzan şi aşteptau.

Toate aceste gesturi erau atât de stranii! Nu se potriveau deloc cu ceea ce era obişnuit Tarzan să vadă încât aproape îl aduceau într-o stare de nervi; aşa că, îndată ce şi-a terminat masa, a început să le adreseze cuvinte de batjocură şi de insultă, când unuia, când altuia, după obiceiul pe care l-a adoptat de la maimuţele din copilăria sa.

— Dango, le zicea el, mâncători de stârvuri!

După aceea îi compara cât mai defavorabil cu Histah, cea mai urâcioasă şi mai respingătoare creatură din junglă.

În cele din urmă, a luat praf în pumni, bulgăraşi de pământ şi crengi de jos şi a aruncat în ei. Dar atunci şi leii au început să mârâie, rânjindu-şi colţii, dar niciunul nu s-a mişcat din loc.

— Laşilor! încerca Tarzan să îi provoace. Numa cu inimă de Bara!

Apoi a început să le spună cine este el şi după obiceiul poporului din junglă, să îşi laude proiectele, dar leii stăteau nepăsători, privindu-l fix, lăsând impresia că ar fi nişte statui reci.

Trebuie să fi trecut o jumătate de oră după sosirea lor, când a auzit de la distanţă, pe cărare, un zgomot de paşi apropiindu-se. Erau paşii unei fiinţe care mergea pe două picioare şi chiar dacă nu simţea niciun miros era sigur că se apropia un om.

Şi nici nu a avut mult de aşteptat până când presupunerea lui să prindă viaţă deoarece, pe

cărare a apărut un om exact prin locul pe unde a venit primul leu.

Era de o statură puternică, cu tenul ca pielea tăbăcită… aşa ca un pergament îngălbenit de vremuri. Părul, negru ca şi cărbunele, nu prea lung, care creştea aproape oblic pe pielea capului. Ochii parcă îi avea undeva în fundul capului, iar irisul negru era atât de contractat, încât se vedea mai mult albul ochilor.

Faţa îi era netedă, excluzând câteva fire rare, rătăcite parcă, pe barba şi pe buza de sus. Avea însă un nas acvilin şi fin, dar părul de pe frunte creştea atât de jos, încât îţi lăsa impresia unui tip brutal şi josnic. Buza de sus era bine făcută, însă cea de jos era cărnoasă, cu tendinţa de a atârna peste bărbie.

În general, figura lui îţi făcea impresia unei fete care înainte ar fi avut trăsături regulate şi frumoase, acum schimbată cu totul de violenţe fizice sau gânduri şi apucături josnice. Braţele lui erau lungi, deşi nu anormale, iar picioarele îi erau scurte şi drepte.

Era îmbrăcat cu pantaloni strâmţi şi cu o tunică largă, croită dintr-un material ţesut, fără mâneci, care îi ajungeau până mai jos de şolduri, iar picioarele îi erau încălţate cu sandale cu talpa moale, ale căror şireturi erau petrecute peste pulpă şi gleznă, până aproape de genunchi.

În mâna stângă ducea o suliţă scurtă cu un format ciudat, iar la şold îi atârna o armă. Când privirile lui Tarzan s-au oprit pe acea armă, a rămas atât de uimit încât abia putea să creadă în ceea ce vedea: era o sabie grea, într-o teacă de piele.

El a observat imediat indiferenţa totală cu care acest om s-a apropiat de lei, precum şi aceeaşi indiferenţă a acestora faţă de el. Individul s-a oprit la un moment dat, măsurându-l pe Tarzan din cap până în picioare, apoi a trecut înainte printre lei, atingându-se de ei în trecere.

S-a oprit la cinci-şase metri de Tarzan, adresându-i-se într-un jargon atât de străin încât marele Tarmangani nu a înţeles nicio silabă.

Gesturile individului indicau că s-a referit de mai multe ori la leii din jurul lor; o dată a atins suliţa cu degetul arătător şi de două ori s-a bătut cu palma peste sabia de la şold.

În timp ce vorbea, Tarzan îl studia cu mare atenţie, ajungând la rezultatul că o idee a pus stăpânire pe el, idee de a cărei temeinicie s-a şi convins după câteva clipe: că omul care îi vorbea era ceea ce ar fi putut fi descris cu epitetul de „maniac raţional”.

Odată cu acest gând, Tarzan a început să zâmbească, atât de paradoxală i se părea această presupunere.

Şi totuşi, după un studiu mai apropiat al trăsăturilor aceluia, al ţinutei sale şi al conturului capului, era imposibil să nu te convingi că este nebun… în timp ce accentul vocii sale, precum şi gesturile păreau a fi acelea ale unui muritor în toate minţile şi inteligent.

În sfârşit, după puţin timp, individul şi-a terminat discursul şi se părea că aşteaptă răspunsul lui Tarzan. Acesta îi vorbi la rândul lui, mai întâi în limba antropoizilor, dar văzând că vorbele lui nu au niciun efect asupra aceluia care îl asculta, încercând pe rând diferitele dialecte locale, dar cu acelaşi rezulatat zadarnic. După aceea, au urmat limbile europene cunoscute de Tarzan, dar nici pe acestea fiinţa ciudată nu le înţelegea.

Dar în timpul acesta, Tarzan a început să-şi piardă răbdarea. A stat suficient timp în locul acela şi deoarece nu a depins niciodată de discursuri pentru îndeplinirea planurilor sale, a ridicat suliţa şi a început ameninţarea spre celălalt.

Era clar că limbajul războiului era cunoscut de amândoi căci şi străinul acela şi-a ridicat imediat suliţa, dar în acelaşi timp au izbucnit de pe buzele

sale un sunet uşor, care a declanşat mişcările leilor, care până acum au stat liniştiţi.

O salvă de răcnete puternice a răsunat în tăcerea mortală a pădurii şi tot în clipa aceea, leii au sărit în picioare, apropiindu-se în viteză de vânatul lor. Individul care le-a dat semnalul, a păşit înapoi, cu dinţii dezveliţi de un rânjet care nu avea niciun pic de veselie în el.

Abia atunci a avut şi Tarzan ocazia să vadă că dinţii canini ai individului erau neobişnuit de lungi şi foarte ascuţiţi. Nu a fost însă decât o remarcă în treacăt, în clipa când a sărit de la pământ şi atât spre consternarea leilor, cât şi a stăpânului lor, a dispărut în frunzişul de sus al crengilor copacilor uriaşi. În timp ce se îndepărta, a răcnit spre ei:

— Eu sunt Tarzan, luptător şi mare vânător! Nu este nimeni în junglă mai puternic şi mai isteţ decât Tarzan!

La o mică distanţă de locul unde a fost înconjurat de lei, a ajuns din nou pe cărare, unde încerca să găsească din nou urma lui Smith-Oldwick şi a fetei. A găsit-o, într-adevăr, după câteva clipe şi a mers după ea de-a lungul cărării, până când, deodată, cărarea a ieşit din pădure, cotind pe un loc deschis.

Ajuns aici, Tarzan a rămas încremenit la imaginea turlelor, cupolelor şi minaretelor unei cetăţi cu ziduri foarte înalte.

În faţa lui, în zidul cel mai apropiat, a văzut o poartă boltită, la care ducea un drum îngust dar bine bătătorit şi care se desprindea din acela pe care l-a urmat el până atunci.

În spaţiul deschis dintre pădure şi zidurile oraşului, se întindeau straturile unei grădini, iar în faţa lui, chiar la picioarele sale, printr-un şanţ făcut de mâni de om, curgea un pârâu.

Plantele din grădină erau aşezate în rânduri simetrice şi spaţioase şi după toate aparenţele, li s-a dat cea mai mare atenţie în ce priveşte cultivarea lor.

De la canalul principal de lângă el, porneau o mulţime de jgheaburi, prin care se strecurau dâre subţiri de apă, irigând terenul. La o oarecare distanţă, spre dreapta, se putea vedea un număr de oameni lucrând printre brazde.

Zidul oraşului, măsurat din priviri, indica, de la distanţa aceea, că ar fi de vreo zece metri înălţime, iar tencuiala din exterior era bine întreţinută, neobservându-se decât mici crăpături.

Dincolo de zid, se ridicau cupolele câtorva construcţii, pe când o mulţime de turnuleţe colorau fondul priveliştii. Cea mai mare cupolă din centru, părea a fi fost aurită, iar altele erau roşii, albastre sau galbene.

Ahitectura zidului era de o simplicitate fără seamăn. Era de o culoare deschisă, aproape ca varul, ca şi când ar fi fost tencuit şi vopsit. La baza lui era un rând de tufişuri bine întreţinute, iar la o oarecare distantă, spre marginea de răsărit, era acoperit până sus de plante agăţătoare puternice.

În timp ce stătea în umbra copacului de la marginea cărării, ochii lui ageri înregistrau fiecare amănunt al tabloului care se desfăşura în fata lui. Tot atunci a auzit apropiindu-se cineva din urmă şi mirosul l-a avertizat că este acelaşi om şi aceiaşi lei de care a reuşit să scape cu puţin timp înainte.

Urcându-se în copaci a mers o distantă mică spre apus, apoi găsind un loc comod, de unde putea să privească drumul care ducea în oraş, a aşteptat sosirea acelora în mâna cărora ar fi putut să cadă victimă.

Nu a trecut mult şi a apărut: acel om atât de ciudat, urmat de o turmă mare de lei ca nişte câini după stăpânul lor.

Ajuns în fata porţii, omul a bătut în ea cu coada suliţei, iar când poarta s-a deschis ca un răspuns al semnalului din exterior, acesta a intrat împreună cu fiarele.

Tarzan nu a putut să vadă decât numai în treacăt ceea ce se petrecea dincolo de porţile deschise ale

oraşului mai înainte ca acestea să se fi închis din nou, dar suficient ca să se convingă că şi alte fiinţe omeneşti trăiesc acolo.

Ştia acum că, tot pe poarta aceea, au fost duşi în cetate fata şi englezul, camarazii lui, în căutarea cărora a pornit.

Ce soartă îi aştepta acolo sau dacă au întâmpinat-o deja, nu putea să bănuiască, precum nici locul precis în care au fost închişi în acel oraş de nepătruns.

De un lucru era, însă, sigur: nu le-ar fi fost de niciun ajutor, atâta timp cât el era în spatele zidului. Trebuia negreşit să intre mai întâi în cetate, fiind convins că, odată aflat în interiorul oraşului, simţurile lui ascuţite îl vor ajuta să depisteze locul unde se găsesc aceia pe care îi căuta.

Soarele, aproape de asfinţit, făcea ca umbrele zidului oraşului să se întindă peste grădini, iar cei care lucrau acolo au început să îşi strângă uneltele, pentru a reintra în cetate.

În acelaşi timp au sosit şi alţi lucrători de pe alte din partea de răsărit a cetăţii.

Primul care a sosit s-a oprit la capătul de sus al şanţului unde, prin ajutorul unui mecanism simplu, a coborât porţile canalului, întrerupând în acest fel, apa care curgea pe jgheaburile dintre brazdele grădinii.

În urma lui veneau alţi oameni, purtând pe umeri vegetale proaspete, în coşuri împletite. Tarzan nu a observat la început că ar fi putut să fie atât de mulţi oameni care să lucreze pământul, aşa că, această activitate domestică la care nu s-a aşteptat, l-a lăsat perplex.

Şi atunci, pentru a avea o imagine mai bună, s-a urcat în vârful unui copac dintre cei mai înalţi de acolo, de unde a putut să vadă peste zidul cel mai apropiat.

Din acest punct de observaţie, a văzut că oraşul este lung şi îngust şi că, deşi zidurile exterioare

formează un dreptunghi perfect, străzile din interior sunt întortocheate. În centrul oraşului, se zărea o clădire albă, joasă. În jurul căreia s-au construit alte clădiri mai înalte şi aici, în întunericul care se lăsa destul de repede, Tarzan a avut impresia că a văzut, între două clădiri, luciul unei ape; dar nu putea să fie sigur de la distanţa aceea.

În conformitate cu experienţa sa legată de civilizaţie, era înclinat să creadă că acest arc central nu era decât piaţa în jurul căreia erau grupate clădirile cele mai mari. A ajuns la concluzia că acolo era cel mai indicat să îşi caute camarazii.

Soarele a apus. Întunericul a cuprins tot oraşul. Luminile artificiale care au început să apară la mai multe dintre ferestrele clădirilor nu avantajau deloc imaginea vizuală a lui Tarzan.

A observat că acoperişurile celor mai multe dintre clădiri sunt orizontale, cu puţine exepţii, pe care el le-a considerat a fi clădirile publice, mai pretenţioase, într-un fel, decât celelalte.

Se întreba cum s-a făcut că există un asemenea oraş în această parte uitată şi neexplorată a Africii; dar era mai presus de concepţia lui.

Mai bine decât oricine altul, îşi dădea seama într-o oarecare măsură despre misterele marelui continent negru: întinderi enorme de terenuri, încă neatinse de piciorul omului civilizat.

Şi cu toate acestea, abia îi venea să creadă că un oraş de o asemenea mărime şi după toate aparenţele atât de bine construit, ar fi putut dăinui un timp îndelungat, după cum bine se vedea, fără să comunice deloc cu lumea civilizată.

Tarzan nu îşi putea imagina cum a fost cu putinţă ca generaţie după generaţie să se fi născut acolo şi să fi murit acolo, fără să încerce să lămurească misterele lumii din exteriorul lumii care mărginea mica lor vale.

Şi totuşi, iat-o înaintea ochilor săi, în mijlocul unui pustiu de nepătruns: o cetate înconjurată de terenuri muncite de poporul care locuia între zidurile sale.

Odată cu sosirea nopţii, au început să se audă din junglă urletele pisiscilor mari, ale lui Sobor, amestecate cu acelea ale Sitei, precum şi răcnetele tunătoare ale lui Numa, care făceau să răsune pădurea de la un capăt la altul şi să se cutremure pământul, în timp ce din interiorul oraşului răspundeau alte urlete şi răcnete de lei.

Tarzan a născocit un plan foarte simplu pentru a intra în oraş şi acum, după ce s-a înnoptat, s-a străduit să îl pună în aplicare.

Succesul lui atârna foarte mult de consistenţa tare a viţelor plantelor agăţătoare care acopereau cu totul suprafaţa zidului dinspre răsărit.

A pornit în direcţia aceea, pe când în urma lui, în pădure, răcnetele fiarelor creşteau în volum şi în intensitate.

Între zidul oraşului şi marginea pădurii, se intercala o distanţă de vreo cinci sute de metri; jumătate de kilometru de teren cultivat, fără măcar un singur copac.

Tarzan realiza foarte bine limita până unde i se putea întinde îndrăzneala, ştiind că ar fi însemnat o moarte sigură dacă ar fi fost ajuns cumva, în acest spaţiu deschis, de unul dintre leii negri şi mari din această pădure. Acum era ferm convins că Numa, leul pe care el l-a eliberat din „prizonierat”, făcea parte din aceeaşi rasă cu cei care se aflau în acel oraş.

Totul depindea, prin urmare, numai şi numai de isteţimea şi de energia lui, precum şi de norocul ca viţele acelor plante să fie destul de tari pentru a îl suporta.

Mergea acum prin partea de mijloc a copacilor pe unde drumul era întotdeauna mai uşor, până când a ajuns la un loc drept, în faţa porţiunii de zid acoperită cu plantele agăţătoare. Acolo, a aşteptat

concentrându-şi auzul şi mirosul până când s-ar fi putut asigura că nu există prin apropiere niciun leu sau cel puţin niciunul care să îl fi urmărit.

Îndată ce s-a convins pe deplin că Numa nu este prin apropiere, nici în junglă şi nici în spaţiul deschis până la zid, a sărit uşor la pământ, pornind cât a putut mai repede şi fără niciun zgomot să traverseze distanţa până la zid.

Luna, care a răsărit între timp, a apărut acum pe deasupra stâncilor de la răsărit, luminând cu razele ei argintii spaţiul deschis de grădină, de la zid, în jos, spre pădure. Scotea în relief, pentru privirile curioase îndreptate întâmplător în acea direcţie, silueta înaltă a lui Tarzan în timpul cât traversa grădina.

Astfel, bineânţeles că tot din întâmplare, a fost zărit de un leu mare, care vâna la marginea pădurii, tocmai când a ajuns la jumătatea drumului. În urechile sale a izbucnit pe neaşteptate un sunet ameninţător.

Nu era însă răcnetul unui leu flămând ci al unui leu înfuriat şi privind în direcţia de unde venea sunetul a văzut o fiară enormă apărând din umbra pădurii şi venind spre el.

Cu toată lumina slabă a lunii şi distanţa la care se afla, a văzut că leul este de dimensiuni enorme; într-adevăr, era încă unul dintre acei monştri cu coamă neagră, identică cu cea a leului pe care l-a salvat.

În primul moment a fost tentat să rămână pe loc şi să se înfrunte cu leul, dar şi-a amintit de fiinţele fără ajutor, închise între zidurile cetăţii şi fără o clipă de ezitare s-a întors şi a fugit. Tot atunci a pornit şi Numa la atac.

Numa, leul, poate să alerge foarte repede distante scurte, dar îi lipseşte rezistenta. Distanţa unui atac obişnuit o poate parcurge cu o viteză care o întrece pe a oricărei vietăţi din lume. În schimb, Tarzan era apt să alerge pe distante lungi, nu însă cu viteza lui Numa, când acesta ataca.

Întrebarea era deci, dacă îl putea evita pe Numa câteva secunde şi în caz afirmativ, dacă Numa mai avea destulă putere de a îl urmări, chiar mai încet, restul distanţei până la zid.

Probabil că niciodată nu s-a mai întâmplat, până atunci, să însceneze o întrecere mai emoţionantă decât aceasta, care se făcea numai sub privirile lunii şi ale stelelor.

Singuri şi în cea mai mare tăcere, ambele fiare alergau pe terenul luminat de lună.

Numa câştiga din distanţă cu o viteză de necrezut, dar la fiecare pas, Tarzan se apropia şi mai mult de zidul salvator.

La un moment dat, a privit în spate. Numa era atât de aproape de el încât părea inevitabil să îl trântească la pământ odată cu săritura următoare: era atât de aproape încât Tarzan şi-a scos cuţitul din fugă pentru ca, în ultimele momente ale sale, să se achite cu curaj de datoria pe care o avea.

Numa, însă, ajuns la limita vitezei şi a forţei de rezistenţă, a început să rămână în urmă câte puţin, fără însă să renunţe la urmărire. Abia acum îşi dădea seama Tarzan cât de mult depindea de rezistenţa viţelor pe care nu le-a încercat încă.

Dacă la început această întrecere a fost supravegheată doar de Goro şi de alţi aştri, nu a mai fost acelaşi lucru şi la sfârşitul cursei, deoarece dintr-un zimţ al zidului mai priveau şi alţi doi ochi, vârâţi în fundul capului.

Tarzan era la numai zece metri de Numa când a ajuns la zid. Acum nu mai avea timp să stea să aleagă viţele cele mai solide pe care s-ar putea urca fără grijă.

Soarta lui atârna de o întâmplare şi dându-şi seama de aceasta, a pornit ca o pisică, escaladând zidul printre viţe, căutând cu mâinile ceva care l-ar putea susţine. Jos, sub el, Numa sărea şi el în sus după prada pe care a urmărit-o atâta timp şi cu atâta înflăcărare.

CAPITOLUL XVIII Printre nebuni

Când leii s-au năpustit asupra apărătorilor ei, Bertha Kircher s-a ghemuit într-un colţ al peşterii, paralizată de spaima prin care a trecut pe neaşteptate, după încordarea teribilă a nervilor săi din ultimele zile.

A auzit printre strigătele leilor şi voci omeneşti, iar după puţină vreme, cu toată confuzia şi învălmăşeala, a simţit lângă ea o fiinţă omenească, iar după aceea două mâini care au smucit-o.

În întunericul care domnea în peşteră, nu putea să distingă nimic, nici măcar un fapt care să îi arate că englezul şi Tarzan sunt cumva pe acolo sau dacă sunt în viaţă.

Omul care a prins-o o apăra de lei, gonindu-i de lângă ea cu ajutorul suliţei sale, cu a cărei coadă îi bătea întruna.

După un timp, individul a târât-o afară din peşteră şi a început să strige, i s-a părut ei că sunt ordine şi instrucţiuni pentru lei.

Afară, în lumina slabă de pe nisipul din fundătura văii, obiectele au început să se distingă mai bine şi atunci a văzut acolo mai mulţi oameni. Iar doi dintre ei duceau un al treilea, pe care l-a recunoscut imediat. Era ofiţerul englez, Smith-Oldwick.

Un timp oarecare, leii făceau eforturi teribile să ajungă până la cei doi captivi, dar oamenii au reuşit să îi gonească înainte de a face vreun rău.

Păreau neânfricaţi faţă de aceste fiare enorme care mârâiau, scrâşneau şi săreau în jurul lor, fiind în stare să le coordoneze bestiilor toate mişcările.

Au pornit la drum, pe albia râului care a curs odată pe acolo, iar, când în zare, a început să apară lumina slabă care precede răsăritul soarelui, s-au oprit un moment pe muchia unui mal înclinat. În lumina slabă a dimineţii fata a avut impresia că se află pe marginea unui abis fără fund. După ce s-a mai luminat, iar cei care au prins-o au pornit din nou, a observat că se coboară spre o pădure întinsă şi deasă.

Când au ajuns sub copacii ale căror crengi se împreunau deasupra, întunericul a devenit tot atât de mare ca şi în timpul unei nopţi dintre cele mai stranii, un întuneric care, abia după ce a răsărit soarele, a început să dispară latent făcându-se destulă lumină ca să poată vedea că toţi mergeau pe un drum bătătorit prin inima pădurii.

Terenul era neobişnuit de uscat pentru o pădure africană, iar tufişurile care creşteau pe dedesubt, deşi erau destul de înfrunzite, erau cu mult mai rare decât acelea pe care le-a văzut ea prin alte păduri din Africa.

Era ca şi cum pădurea şi tufişurile au crescut într-un ţinut fără apă şi nici nu exista acolo mirosul de mucegai al vegetaţiei intrată în putrefacţie, sau miliardele de insecte mari care se reproduc şi trăiesc în părţile umede.

În timp ce ei înaintau, soarele s-a ridicat pe cer în toată splendoarea lui. Acum se auzea zgomotul vieţii arboreale de junglă: ciripitul păsărilor, precum şi notele discordante ale unui număr infinit de maimuţe care săreau necontenit din creangă în creangă, printre păsări cu pene strălucitoare.

Bertha Kircher i-a observat pe cei care o conduceau, aruncând priviri îngrijorate spre păsări. A mai văzut, de asemenea, că de câteva ori le-au vorbit chiar.

Apoi s-a întâmplat ceva; a fost un incident ce a lăsat asupra ei o impresie adâncă. În faţa ei mergea un individ de statură herculeană, care, totuşi, a căzut în genunchi şi şi-a acoperit faţa cu mâinile, aplecându-se până a atins pământul cu fruntea, numai pentru că un papagal de culori strălucitoare s-a abătut din zbor spre el.

O parte dintre camarazii lui l-au privit şi au început să râdă nervos. După un timp, individul din genunchi s-a uitat în sus şi realizând că pasărea nu mai este, s-a ridicat şi a pornit din nou alături de ceilalţi.

Cu prilejul acestei opriri scurte, Smith-Oldwick a fost adus lângă fată. A fost atacat în mare parte de un leu, dar acum considera că este capabil să meargă singur, cu toate că simţea o slăbiciune în corp, în urma unei mari pierderi de sânge precum şi a emoţiilor suferite.

— Vezi în ce hal m-au adus? a zis el cu un zâmbet silit, arătându-şi starea sângerândă în care se afla.

— Teribil, a zis fata. Sper că nu suferi prea mult.

— Nu atât cât mă aşteptam; dar mă simt foarte slăbit. Dar ce fel de oameni mai sunt şi aceştia?

— Nu ştiu, a răspuns fata. Este ceva neânchipuit de oribil în toată înfăţişarea lor.

Englezul l-a privit scrutător pe unul dintre paznicii lui: apoi, s-a întors spre fată şi a întrebat-o:

— Ai vizitat vreodată un balamuc?

Bertha l-a privit ca şi cum ar fi înţeles fără dificultate: în privirile ei se remarca o expresie de groază.

— Asta este! a strigat ea.

— Au toate semnele caracteristice, a zis el. Albul ochilor atât de pronunţat; părul care le creşte drept pe cap şi în jos pe frunte; până şi gesturile şi ţinuta lor aparţin unor maniaci.

Fata s-a cutremurat din cap până în picioare.

— Încă ceva ciudat, a continuat locotenentul: frica lor de papagali şi lipsa de orice teamă faţă de lei.

— Da, a continuat fata. Cred că ai observat că nici păsărilor nu le este frică de ei… lasă chiar impresia că i-ar dispreţui. Ai vreo idee despre limba pe care o vorbesc?

— Nu. Am încercat să o ghicesc, dar nu seamănă cu niciunul dintre puţinele dialecte locale pe care le cunosc eu.

— Nu sună deloc ca o limbă locală, a zis fata. Dar pare a fi ceva cunoscut din limba lor. Ştii, din când în când am impresia că sunt pe aproape de a

înţelege ce spun sau că le-am mai auzit undeva limba înainte, dar nu pot să precizez sub nicio formă.

— Mă îndoiesc că ai auzit vorbindu-se limba lor vreodată, a răspuns englezul. Cred că oamenii aceştia trăiesc de veacuri întregi în această vale uitată şi chiar dacă s-ar fi reţinut intactă limba strămoşească, ceea ce mă îndoiesc, trebuie să fie vreo limbă care nu mai există azi nicăieri pe faţa pământului.

Ajungând într-un loc unde drumul lor trecea peste un râuleţ, oamenii s-au oprit să bea apă, adăpându-se şi leii în acelaşi timp.

Au făcut un semn şi prizonierilor să bea apă; dar în timp ce Bertha Kircher şi Smith-Oldwick, lungiţi pe pământ, beau din apa cristalină şi rece a pârâiaşului s-a auzit, deodată, o serie de răcnete tunătoare ale unui leu, undeva în apropierea lor.

Imediat leii, care erau cu ei, au răspuns printr-un cor de alte răcnete fioroase păşind neliniştiţi, cu ochii aţintiţi ori spre locul de unde s-a auzit primul răcnet, ori spre stăpânii lor, pe lângă care s-au retras.

Oamenii şi-au tras pe jumătate săbiile din teacă, arme care au stârnit curiozitatea lui Smith-Oldwick tot atât de mult ca şi a lui Tarzan. Necunoscuţii şi-au pregătit în acelaşi timp şi suliţele de atac.

Vocea puternică a noului sosit a avut un efect cu totul invers asupra acestor oameni care nu se temeau de leii de care erau însoţiţi, deşi păreau cu mult mai îngroziţi decât fiarele de lângă ei.

Cu toate acestea niciunul nu arăta nici cel mai mic impuls spre fugă; dimpotrivă, au înaintat cu toţii în direcţia răcnetelor ameninţătoare unde, în scurt timp, a apărut un leu negru de proporţii uriaşe.

Lui Smith-Oldwick şi fetei i s-a părut că era leul pe care l-a întâlnit lângă aeroplan şi de care au fost salvaţi. Nu era, însă, Numa din groapă, deşi semăna foarte mult cu acela.

Fiara cu coama neagră s-a oprit exact în mijlocul drumului, lovind din coadă şi mârâind ameninţător spre grupul de oameni care se apropiau de el.

Ei au început să îşi împingă propriile lor fiare, care mârâiau fără curaj şi ezitau să atace. Noul sosit însă, pierzându-şi răbdarea şi ferm convins de atotputernicia lui, a ridicat ţeapăn lunga lui coadă şi s-a repezit la ei.

Câţiva, în poziţia unor apărători, au făcut o încercare timidă ca să împiedice trecerea lui, dar puteau tot atât de bine să se expună în faţa unui tren expres, deoarece fiara aceea enormă i-a izbit într-o parte, sărind cu precizie asupra unuia dintre oameni.

Zece suliţe au fost aruncate în el şi zece săbii ascuţite ca briciul au strălucit, trase din teacă, în razele soarelui… dar toate au fost încercări zadarnice în faţa gestului năprasnic al fiarei care i-a atacat.

Este adevărat că două suliţe s-au înfipt în corpul lui, dar aceasta nu a făcut decât să îl înfurie şi mai tare. Scoţând sunete demonice, a sărit asupra nenorocitului pe care l-a fixat ca pradă.

Abia s-a oprit o clipă din atacul lui, smulgând victima de umăr, apoi s-a întors la dreapta, a sărit în desişul care mărginea drumul şi a dispărut, ducându-şi prada cu el.

Atât de repede s-a petrecut totul, încât linia de formaţie a întregului grup aproape că nu s-a schimbat deloc. Nu au avut nici măcar prilejul să fugă, chiar dacă s-ar fi gândit cumva la o astfel de încercare; iar acum, după ce leul a plecat cu prada lui, niciun om nu a pornit în urmărirea lui. Nu s-au oprit decât să cheme vreo doi-trei lei dintre cei care s-au împrăştiat, după care şi-au reluat drumul.

— Parcă ar fi o întâmplare obişnuită, dacă judecăm după efectul care l-a avut asupra lor, a remarcat Smith-Oldwick.

— Da, a răspuns fata. Nu par a fi nici surprinşi, nici deconcertaţi şi după toate aparenţele, sunt siguri că leul, odată ce şi-a recăpătat ce dorea, nu le-ar mai pricinui necazuri din acel moment.

— Am crezut, a zis englezul, că leii din ţinuturile Wamabilor sunt cele mai feroce fiare, dar văd că nu sunt decât nişte motani, în comparaţie cu leii negri din această zonă. Ai văzut vreodată ceva mai interesant decât atacul la care am asistat acum câteva clipe?

Un timp oarecare, mergând alături unul de altul, gândurile lor s-au concentrat asupra acestei întâmplări când, la o cotitură, tocmai când ieşeau din pădure, s-au trezit în faţa unui oraş cu ziduri înalte şi a unui teren deschis şi cultivat.

Niciunul nu şi-a putut stăpâni o exclamaţie de surpiză:

— Oh, dar zidul acesta este o adevărată operă de artă! a început englezul.

— Priveşte cupolele şi turlele de dincolo de zid, în oraş! a strigat şi fata. Cu siguranţă că sunt oameni civilizaţi acolo. Poate că a fost norocul nostru să cădem în mâinile lor.

Smith-Oldwick a ridicat neâncrezător din umeri.

— Să sperăm că aşa este, cu toate că nu putem să avem prea multă încredere în oamenii care se înţeleg atât de bine cu leii şi se tem de papagali. Trebuie să fie ceva inexplicabil în existenţa lor.

Grupul de oameni şi de lei şi-a continuat drumul, traversând terenurile, până au ajuns la o poartă boltită, care s-a deschis la semnalul; o bătaie în poartă cu mânerul suliţei.

Dincolo de aceasta, apărea o altă poartă îngustă, care părea o continuare a drumului care se continua dincolo de zid.

Atât de o parte cât şi de alta a străzii erau clădiri, marea majoritate cu două etaje, etajul de sus aliniat cu strada, pe când cel de jos era îngropat cu vreo doi metri; iar o serie de coloane simple şi bolte sprijineau partea din faţă a etajului

de sus, formând o arcadă şi de-o parte şi de alta a acestei străzi înguste şi sucite.

Drumul din mijlocul străzii era nepavat, dar podeaua arcadei era din pietre de diferite mărimi şi forme, aşezate una lângă alta, fiind fixate cu mare atenţie.

Această podea părea că aparţine unui trecut îndepărtat deoarece, prin mijlocul ei se vedea o mare depresiune, ca şi cum piatra ar fi fost tocită de paşii a milioane de picioare care au trecut pe acolo de-a lungul vremii, din momentul în care a fost construită.

La această oră matinală, era foarte puţină lume pe stradă, dar toţi aparţineau aceleiaşi rase ca şi cei care i-au prins pe cei doi captivi. La început, nu au văzut decât bărbaţi, dar, înaintând mai mult în oraş, au întâlnit şi câţiva copii goi, care se jucau în drum.

Mulţi dintre cei pe lângă care au trecut au manifestat o mare surpriză faţă de prizonieri şi împinşi de curiozitate, au solicitat lămuriri celor care îi însoţeau. De asemenea, erau şi mulţi trecători lipsiţi de urme de interes în privinţa prezenţei celor doi străini.

— Aş vrea să pot înţelege afurisita lor limbă, a exclamat Smith-Oldwick.

— Şi eu, a zis fata; pentru că aş dori să întreb ce intenţii au cu noi.

— Ar fi interesant. M-am întrebat şi cu acest lucru.

— Nu îmi place deloc cum le sunt piliţi dinţii canini, a remarcat fata. Asta îmi aminteşte de unii canibali, pe care am avut prilejul să îi văd.

— Nu cumva crezi că sunt canibali? Crezi că ar fi posibil ca oamenii albi să fie canibali?

— Dar oamenii aceştia sunt albi?

— Dar nici negri nu sunt. Pielea lor, deşi pare galbenă, nu seamănă cu cea de chinez. Şi pe lângă acest fapt, nu au nici trăsăturile caracteristice celor din rasa chinezilor.

Dialogul lor a fost întrerupt, în momentul acesta, de apariţia unei femei; prima pe care au avut până atunci ocazia să o vadă în oraş.

Semăna cu bărbaţii din toate punctele de vedere, numai că era mai mică de statură şi corpul îl avea cu mult mai proporţionat decât al lor. Figura ei era şi mai respingătoare decât a bărbaţilor. Forma ciudată a ochilor, a buzei care atârna în jos, a colţilor ascuţiţi, erau mai accentuate. Părul lor era mai lung şi mai tare decât al bărbaţilor şi astfel, atârnând pe spate, lăsa impresia unei încâlcituri de sârmă. Şuviţele de pe frunte şi de la tâmple era împletite.

Îmbrăcămintea ei consta dintr-o singură bucată de material. Părea un batic lung, dintr-o ţesătură subţire, înfăşurat strâns în jurul corpului, începând de sub braţe, lăsându-i pieptul gol şi terminându-se puţin mai sus de glezne, unde era prins cu un obiect pentru a nu se desface.

Nu purta niciun fel de bijuterii. Numai îmbrăcămintea şi boneta de pe cap erau împodobite cu bucăţele mici de metal strălucitor care semăna într-un fel cu aurul.

Braţele ei goale erau delicate. Atât mâinile cât şi picioarele erau bine proporţionate şi simetrice.

Când i-a văzut pe cei care îi conduceau pe captivi, femeia, s-a apropiat şi a făcut câţiva paşi alături de ei, punându-le probabil mai multe întrebări. Ei însă nu i-au dat nicio atenţie, aşa că după puţin timp, femeia s-a îndepărtat; totuşi, prizonierii au avut ocazia cea mai bună să o observe de la o distanţă foarte mică.

— Corpul unei zâne, cu figura unei imbecile, a remarcat Smith-Oldwick.

Strada urmată de ei era întretăiată la intervale neregulate de alte străzi tot atât de sucite ca şi cea pe care erau conduşi.

Casele aproape că nu se deosebeau între ele în privinţa arhitecturii, dar existau semnele unor

tentative de realizare a distincţiei cu ajutorul ornamentelor.

Prin ferestrele şi uşile deschise se putea observa că zidurile caselor erau foarte groase şi că toate deschizăturile erau foarte mici: era limpede că prima grijă a acelora care le-au construit a fost aceea să se apere de o căldură extremă, dându-şi foarte bine seama cât de necesar era valea îngropată adânc în pustiul african.

Din când în când, puteau să zărească undeva mai departe în drumul lor, clădiri mai mari, iar când au ajuns aproape de ele au văzut că se aflau, după toate aparenţele, într-o secţiune din cartierul comercial al oraşului.

Erau o mulţime de ateliere şi magazine amestecate printre casele de locuit, iar deasupra uşilor atârnau firme pictate cu slove care aminteau foarte mult originea greacă. Dar, atât fata, cât şi englezul erau ferm convinşi că acestea nu erau greceşti.

Pe Smith-Oldwick au început să îl doară rănile şi se simţea foarte slăbit. Din când în când se clătina aproape să cadă, aşa că fata, văzându-i starea deplorabilă, i-a oferit braţul ca sprijin.

— Nu, nu! a exclamat el; ai trecut şi tu prin destule griji şi emoţii ca să mai duci acum şi o altă greutate.

Dar cu toate eforturile lui eroice de a ţine pasul cu paznicii lui, rămânea, uneori, în urmă. La un moment dat, au manifestat şi aceştia, pentru prima dată, o oarecare dispoziţie de a îl brutaliza.

În stânga lui mergea un individ înalt şi puternic. De câteva ori acesta l-a prins de braţ şi l-a sprijinit, împingându-l înainte destul de delicat. Însă, când rănitul a rămas încă o dată şi încă o dată în urmă, individul din stânga a izbucnit deodată şi fără nicio provocare aparentă, într-o adevărată furie de turbat.

Sărind asupra englezului, a început să îl trateze cu pumni şi trântindu-l la pământ, l-a prins de gât

cu mâna stângă în timp ce cu drepta a tras repede din teacă lunga şi ascuţita sa sabie.

Scoţând ţipete îngrozitoare, învârtea sabia deasupra capului, pregătit să străpungă victima. Ceilalţi semeni s-au oprit, privind nepăsători scena îngrozitoare din faţa lor. Păreau că îl aşteaptă pe unul dintre ei care s-a oprit să îşi lege cureaua de la sandale şi pe urmă să pornească din nou.

Dar dacă paznicii erau indiferenţi de soarta rănitului nu tot aşa era şi cazul Berthei Kircher.

Deşi ochii holbaţi ai nebunului, figura lui strâmbă, rânjită şi ţipatele lui înspăimântătoare au umplut-o de groază, atacul brutal şi laş asupra unui om rănit a deşteptat în sufletul ei spiritul de ocrotire al celor slabi, care este inerent tuturor femeilor.

Astfel, uitând de toată lumea, concentrându-se asupra faptului că în faţa ei era ucis, cu brutalitate, un om slab care nu se poate apăra, a pierdut orice prudenţă şi repezindu-se în ajutorul locotenentului, a prins cu amândouă mâinile sabia ridicată a dementului care urla deasupra englezului întins la pământ.

S-a agăţat de paznic cu disperare, folosindu-şi toată forţa şi greutatea ei, iar rezultatul a fost că nebunul şi-a pierdut echilibrul şi s-a rostogolit pe spate, în praful de pe stradă.

În eforturile făcute să scape şi să nu cadă, a trebuit să lase sabia din mână, dar fata a ridicat-o.

Stând dreaptă lângă bietul englez întins în mijlocul drumului şi ţinând sabia cu putere în mână, Berta Kircher îi privea cu ochi scânteietori pe indivizii care i-au adus aici.

Era o imagine impresionantă. Nici hainele ei zdrenţuite şi murdare, nici părul ei ciufulit, nu micşorau cu nimic înfăţişarea ei eroică.

Dementul pe care ea l-a trântit la pământ s-a ridicat imediat în picioare, dar, odată cu această mişcare, s-a schimbat şi întreaga sa atitudine. Din furia diabolică de la început, a trecut acum la un

râs isteric, convulsiv. Totuşi, fata nu putea să realizeze care dintre cele două stări era mai primejdioasă.

Semenii lui priveau cu figurile rânjite, pe când acela pe care fata l-a dezarmat sărea în sus şi în jos, în hohote de râs.

Dacă Bertha Kircher ar mai fi avut nevoie şi de alte dovezi ca să se asigure că se aflau în mâinile unor oameni cu mintea dezordonată, faptele actuale ale acestuia ar fi fost suficiente ca să o convingă definitiv.

Acea furie neaşteptată lipsită de motiv, urmată imediat de un râs sec şi deplasat, nu făcea decât să scoată şi mai mult în relief caracteristicile idioţeniei de pe figura acelui individ.

Dându-şi seama cât de neputincioasă ar fi fost ea în cazul în care aceşti oameni ar fi dorit să o răpună, a simţit un dezgust puternic faţă de întreaga situaţie şi într-un moment de disperare, a azvârlit sabia din mână, la picioarele nebunului, care râdea, iar ea a îngenunchiat lângă englez.

— Cât de admirabilă ai fost! a zis el. Dar nu trebuia să faci asta. Nu încerca să îi contrariezi. Eu cred că sunt nebuni şi ştii ce se spune: nebunului să îi faci întotdeauna pe plac.

— Nu aş fi putut să văd că te omoară, a zis fata. Ochii englezului au strălucit de o lumină vie şi întinzând mâna fetei, îi strânse degetele în ale sale.

— Deci tot îţi pasă de mine? Nu s-ar putea, oare, să mă iubeşti? a întrebat el.

Fata a dat din cap cu tristeţe, dar fără să îşi retragă mâna dintr-a lui.

— Te rog! a zis ea încet. Îmi pare rău… îmi eşti foarte simpatic, dar până la iubire…

Strălucirea vie din ochii rănitului s-a stins, iar degetele sale au slăbit strânsoarea în care ţinuse mâna fetei.

— Te rog să mă ierţi, a murmurat el. Aveam intenţia să aştept până ieşim din acesta încurcătură şi să te ştiu în siguranţă printre semenii tăi.

Probabil că emoţia sau slăbiciunea mea, ori faptul că te-am văzut luându-mi apărarea cu atâta curaj m-au determinat să nu rezist impulsului. În orice caz, acum nu mai are nicio importanţă, e adevărat?

— Cum? Ce vrei să zici? a întrebat ea precipitat. Tânărul a ridicat uşor din umeri şi a zâmbit cu tristeţe.

— Nu cred să mai scap în viaţă din oraşul acesta. Nu ţi-aş spune-o, dacă nu aş bănui că îţi dai seama de acest fapt tot atât de bine ca şi mine. Leul m-a sfâşiat destul de rău, iar individului acesta nu i-a lipsit mult să îmi grăbească sfârşitul. Dacă ne aflam printre oameni civilizaţi poate că mai aveam speranţe; dar ce ajutor putem avea de la aceste fiinţe groaznice, chiar dacă s-ar comporta cu noi prieteneşte?

Bertha Kircher ştia că el spune adevărul deşi nu putea să se convingă pe ea însăşi că Smith-Oldwick va muri. Îi plăcea foarte mult de el. Cel mai mare regret al ei era că nu îl iubea…; ştia bine aceasta pentru că şi-a cercetat foarte atent inima cu un timp în urmă.

Pe de altă parte, i se părea normal ca orice fată să se îndrăgostească de locotenentul Harold Percy Smith-Oldwick. Ofiţer englez, cavaler, vlăstar a unei familii vechi şi nobile, el însuşi cu destulă avere, tânăr, frumos şi simpatic. Ce ar mai fi putut să ceară o fată mai mult pe lume, decât să fie iubită de un astfel de om?

Dar oare ea, Bertha Kircher, nu era sigură că poseda întreaga dragoste a lui Smith-Oldwick?

Suspina la acest gând; apoi, punându-şi impulsiv mâna pe fruntea lui, i-a şoptit:

— Nu îţi pierde speranţa, dragul meu. Străduieşte-te să trăieşti, cel puţin pentru mine şi îţi promit că voi încerca să te iubesc şi eu.

Efectul vorbelor ei a fost instantaneu; a fost ca şi cum i-ar fi injectat în vine, o nouă doză de viaţă. Figura lui s-a luminat ca prin farmec şi folosindu-şi forţele de care bănuia că mai dispune, s-a ridicat

încet în picioare, clătinându-se. Fata l-a ajutat, sprijinându-l de braţ.

Uitaseră ce era în jurul lor. Privindu-i însă pe aceia în mâinile cărora căzuseră, au constatat că erau stăpâniţi de indiferenţa lor obişnuită şi stupidă; iar la un gest al unuia au pornit din nou, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În Bertha Kircher s-a petrecut, deodată o reacţie subită din exaltarea momentană pricinuită de făgăduiala făcută englezului.

Ştia că a vorbit mai mult pentru el decât pentru ea, dar acum, după ce faptul a fost împlinit, îşi dădea seama, ca şi cu o clipă-două înainte de a fi vorbit, că nu îl va iubi niciodată aşa cum îşi dorea el.

Dar, în definitiv, ce i-a promis? Nimic altceva decât că va încerca să îl iubească şi ea.

— Şi acum? s-a întrebat ea.

Vedea bine că nu puteau să îşi facă prea mari speranţe în legătură cu înapoierea lor în lumea civilizată.

Chiar dacă se întâmpla ca oamenii aceştia să îi trateze cu bunăvoinţă şi ar fi de acord cu plecarea lor de acolo, cum puteau să mai găsească drumul înapoi până la coastă?

Cine putea să îi mai conducă acum, când Tarzan era mort? Ea era convinsă de lucrul acesta, pentru că l-a văzut inert, la intrarea în peşteră, atunci când a fost scoasă cu forţa de nebunii care umblau cu leii după ei.

Atât de mult însemna pierderea lui pentru ei încât, de când au fost prinşi, aproape nu au vorbit deloc despre Tarzan.

Şi-au spus unul altuia, ce ştiau despre el din clipele atacului final până la capturarea lor şi s-au convins că se potriveau perfect.

Mai mult: Smith-Oldwick a văzut doi lei sărind deodată asupra lui Tarzan şi trântindu-l la pământ. După aceea, cu tot întunericul care domnea, a fost

capabil să vadă că nu s-a mai mişcat din locul de unde a căzut sub atacul fiarelor.

De aceea, cu toate că şi altă dată, în timpul ultimelor săptămâni, Bertha Kircher a crezut că situaţia ei este aproape deznădăjduită, de data asta însă era gata să admită că şi pentru ea s-a stins orice spreranţă.

Străzile începeau să fie din ce în ce mai populate de locuitorii acestui oraş straniu.

Uneori, câte un trecător le acorda atenţie. Alteori, şi aceasta în marea majoritate a cazurilor, treceau cu toţii înainte, cu privirile în gol, inconştienţi de ceea ce era în jurul lor, lipsindu-i pe prizonieri de orice atenţie.

La un moment dat, au auzit câteva ţipete disperate într-o stradă de alături. Privind în direcţia aceea au văzut un om cuprins de aceeaşi furie nebună ca şi individul care îl atacase pe englez cu puţin timp înainte.

Această creatură îşi manifesta starea dementă asupra unui copil pe care îl lovea şi îl muşca întruna, oprindu-se adeseori numai atâta timp cât îi trebuia ca să emită răcnetele lui scârboase.

În cele din urmă, nebunul a ridicat deasupra capului corpul în nesimţire al copilului şi l-a izbit cu toată puterea de piatra trotuarului; apoi, urlând în disperare, s-a răsucit şi a fugit pe strada întortocheată, pierzându-se în spaţiu.

Acest atac nemilos nu a rămas fără martori. Două femei şi mai mulţi bărbaţi, au privit în permanenţă scena de groază care li se înfăţişa. Europenii se aflau la o distanţă prea mare de prizonieri, pentru ca ei să poată să desluşească dacă expresiile de pe feţele lor arătau milă sau furie. În orice caz, niciunul dintre cei de faţă nu a sărit în ajutorul copilului.

Câţiva paşi mai încolo, o femeie urâtă de tot s-a atârnat, aproape să cadă, peste pervazul unei ferestre de la etajul al doilea al unei case. Râdea, vocifera şi se strâmba la toţi trecătorii de pe stradă.

Alţi trecători îşi continuau drumul, mergând, după toate aparenţele, la treburile lor, tot atât de serioşi şi liniştiţi ca locuitorii oricărui oraş civilizat.

— Dumnezeule, a murmurat Smith-Oldwick, ce loc îngrozitor!

Fata s-a întors deodată spre el, spunând cu voce grăbită:

— Mai ai revolverul?

— Da, a răspuns el. L-am ascuns în cămaşă. Nu m-au căutat şi era prea întuneric ca să vadă dacă aveam sau nu vreo armă. De aceea l-am şi ascuns, cu speranţa că va trece neobservat.

Bertha s-a apropiat de el prinzându-l de mână.

— Păstrează ultimul glonţ pentru mine, te rog! Smith-Oldwick a privit-o fix şi a început să clipească des. O umezeală neobişnuită, i-a apărut pe sub pleoape.

El, era convins că situaţia lor este disperată, dar până acum avusese impresia că îl privea numai pe el, că nu ar fi fost posibil ca cineva să facă vreun rău acestei fete atrăgătoare.

Ea trebuia să fie nimicită: răpusă chiar de el însuşi. Era prea îngrozitor! De necrezut, de neânchipuit! Dacă până acum nu a fost cuprins de o îngrijorare prea mare. De data aceasta a rămas tulburat până în adâncul sufletului.

— Nu cred că voi putea să o fac, Bertha. A zis el.

— Nici chiar să mă scapi de o soartă mai cumplită? a întrebat fata.

Tânărul englez a dat din cap descurajat.

— Niciodată nu aş fi în stare.

Strada pe care mergeau s-a terminat într-o piaţă largă, iar în faţa lor se întindea un lac mare şi frumos, pe a cărui suprafaţă liniştită se oglindea albastrul limpede al cerului.

Aici s-a schimbat aspectul general a ceea ce îi înconjura. Clădirile erau mult mai înalte şi cu mult mai pretenţioase ca desen şi ornament. Chiar

trotuarul străzilor era făcut din mozaic, cu un desen barbar, dar ameţitor de frumos.

În ornamentarea clădirilor, predomina un ansamblu de culori şi în unele părţi, o poleială de aur. În toate decorurile s-au întrebuinţat, sub diferite combinaţii, forma convenţională a papagalului, a leului şi a maimuţei, dar acestea din urmă cu mult mai puţin.

Gardienii i-au condus o oarecare distanţă pe marginea lacului, apoi au trecut pe sub o poartă boltită intrând într-una din clădirile din piaţă.

Aici, chiar la intrare, se deschidea o cameră largă, mobilată cu bănci şi cu mese masive, majoritatea sculptate cu formele inevitabilului papagal, cu chipuri de lei şi de maimuţe. Imaginea perfectă a papagalului predomina şi aici, ca şi în exteriorul clădirii.

La o masă şedea un bărbat. Prizonierii au observat că acesta nu se deosebeşte prin nimic de bărbaţii care i-au condus până acolo.

Aceştia s-au oprit, însă, în faţa lui, iar unul a început să îi vorbească, ca şi cum i-ar fi făcut un raport oral referitor la ceea ce s-a petrecut.

Prizonierii nu aveau cum să ştie dacă se aflau în faţa unui judecător sau a unui demnitar civil ori militar…; evident însă, că era o persoană cu autoritate, deoarece, după ce a ascultat ceea ce i s-a comunicat, interval în care îi privea încruntat pe prizonieri, a făcut o încercare zadarnică, pentru a dialoga cu ei. Apoi a dat câteva ordine scurte celui care a făcut raportul.

Imediat doi oameni s-au apropiat de Bertha Kircher făcându-i semn să-i însoţească. Englezul porni după ea, dar a fost oprit de gardian.

Fata s-a oprit atunci pe loc şi privindu-l pe omul de la masă, a început să gesticuleze, încercând să-i explice acestuia că doreşte ca partenerul ei să rămână împreună cu ea. Individul a dat însă negativ din cap, făcând paznicilor un semn poruncitor să o ducă.

Englezul a încercat din nou s-o urmeze, dar şi de data aceasta a fost oprit. Era prea slab ca să opună rezistenţă.

S-a gândit atunci la revolverul ascuns în sân, dar tot în clipa aceea şi-a dat seama şi de ineficienta încercării de a căuta să învingă un oraş întreg numai cu cele două-trei rânduri de cartuşe pe care le avea.

Până acum, înlăturând atacul asupra lui, nu a avut niciun motiv să creadă că vor fi trataţi cuviincios de aceşti străini. De acea s-a gândit că ar fi mult mai indicat să nu fie în controverse cu ei, până când nu se convingea că intenţiile lor sunt cu adevărat pline de venin.

Privea îndurerat în urma fetei. În clipa când urma să dispară din ochii lui, ea s-a întors spre el, făcându-i un semn de adio cu mâna.

— Mult noroc, prietene! a strigat ea.

Leii, intraţi în clădire odată cu oamenii, au fost alungaţi din acea încăpere, în timp ce prizonierii erau examinaţi de omul de la masă.

Tot spre uşa ce se deschidea în spatele mesei, pe unde ieşiseră leii, a fost condus şi Smith-Oldwick de doi indivizi; trecând într-un coridor lung din care, dintr-o parte şi din alta, se deschideau mai multe uşi ducând, probabil, în alte apartamente ale clădirii.

În capătul coridorului se zărea un grilaj puternic, dincolo de care părea a fi o curte deschisă. Prizonierul fu condus în această curte; iar, după ce a intrat acolo, cu cei doi paznici, se afla într-un spaţiu liber, dar mărginit de zidurile interioare ale clădirii.

Era un fel de grădină, în care au crescut mulţi copaci şi câteva tufişuri înflorite. Sub câţiva copaci erau bănci de piatră, iar lângă zidul dinspre sud era altă bancă.

Ceea ce i-a atras, cu deosebire şi imediat, atenţia a fost faptul că leii care au contribuit la prinderea lor şi care i-au însoţit tot drumul până în oraş

stăteau întinşi pe pământ sau se plimbau dintr-o parte în alta.

Gardienii s-au oprit chiar lângă poartă. După aceea au schimbat câteva cuvinte între ei şi s-au retras repede în coridor, închizând poarta în urma lor.

Englezul a rămas îngrozit, realizând situaţia îngrozitoare în care se afla. S-a repezit şi a zguduit porţile coridorului. Acestea fiind bine închise, au rezistat eforturilor sale. Apoi a strigat după paznicii care se îndepărtau.

Singurul răspuns pe care l-a avut a fost râsul ascuţit şi idiot al celor doi nebuni, care se îndepărtau fără să privească măcar o singură dată spre victima lor.

CAPITOLUL XIX Povestea reginei

În acest timp Bertha Kircher era condusă de cealaltă parte a pieţei şi unde se găsea cea mai mare clădire. Acest edificiu acoperea aproape întreaga întindere a uneia dintre laturile pieţei. Era înaltă de vreo patru etaje şi până la intrarea ei principală se deschidea o scară largă, cu trepte de piatră. La piciorul acestei scări, de o parte şi de alta. Păzeau doi lei enormi din piatră, iar sus, în dreapta şi în stânga intrării, două piedestale înalte cât uşa susţineau reproduceri din piatră ale papagalilor.

Când fata s-a apropiat de acestea, a observat că partea de sus a coloanelor este cioplită în forma unei calote omeneşti pe care erau cocoţaţi papagalii.

Deasupra uşii boltite, precum şi pe zidurile clădirii erau chipurile altor papagali, lei şi maimuţe. Unele erau sculptate în basorelief, altele desenate în mozaic, în timp ce o altă parte părea numai pictată pe suprafaţa zidului.

Coloritul acestora din urmă părea şters de trecerea anilor. Ca impresie generală, era o privelişte frumoasă şi plăcută. Lucrările în mozaic şi sculpturile erau executate cu fineţe, dând dovadă

de o înaltă îndemânare artistică. Această clădire, spre deosebire de cea în care a fost condusă prima dată Berta Kircher, avea intrarea închisă de două uşi groase.

În scobiturile formate de coloanele care susţineau capetele bolţii uşii, precum şi în diferite alte locuri de pe scara cea largă de piatră, stăteau alene mai bine de douăzeci de oameni înarmaţi, ale căror tunici erau de un galben aprins, iar pe piept şi pe spate, aveau brodat câte un papagal.

În timp ce fata şi paznicii urcau scara, unul dintre aceşti soldaţi cu tunică galbenă a ieşit înainte, oprindu-i sus pe ultima treaptă.

Au schimbat câteva cuvinte şi fata a observat că acela care i-a oprit, precum şi ceilalţi colegi ai lui pe care putea să îi vadă, păreau inferiori acelora care i-au prins.

Părul lor aspru şi ţepos creştea atât de jos pe frunţile lor, încât, în unele cazuri, aproape ajungea până la sprâncene. De asemenea şi irisul ochilor le era mai mic, lăsând să se vadă şi mai bine albul ochilor.

După o scurtă discuţie, soldatul care avea paza porţii, s-a întors şi a izbit cu mânerul suliţei în poartă, chemând câţiva colegi să execute ordinul.

La câteva clipe după bătaia în poartă, cele două părţi ale uşii au început să se mişte încet din balamale, deschizându-se spre interior; când s-au despărţit de tot, fata a văzut forţa ce manipula această poartă masivă: de fiecare parte a uşii se aflau şase negri.

În momentul când au intrat, locul celor doi paznici a fost ocupat de şase soldaţi cu tunici galbene, care au condus-o înăuntru pe poarta pe care negrii, trăgând de nişte lanţuri mari şi grele, au închis-o încet. În acest interval de timp, fata a observat cu groază că sărmanii robi erau legaţi în lanţuri de gât şi de uşă.

În faţa ei se deschidea un coridor spaţios, în centrul căruia era un mic bazin cu apă limpede.

Aici se repetau din nou, atât pe podea cât şi pe pereţi, în desene şi combinaţii noi, imaginile papagalilor, leilor şi maimuţelor, iar multe dintre ele păreau din aur pur.

Zidurile coridorului constau într-o serie de bolţi deschise, prin care se putea vedea, şi de o parte şi de alta, alte apartamente imense. Coridorul nu era mobilat cu absolut niciun obiect, însă camerele conţineau mese şi bănci.

Fata a văzut că o parte dintre pereţii acestor încăperi erau acoperiţi cu draperii dintr-o ţesătură colorată, iar pe podea erau aşternute covoare groase cu desene barbare, precum şi piei de lei şi de leoparzi bine întreţinute.

Prima cameră din dreapta intrării era plină de soldaţi îmbrăcaţi în tunici galbene ca şi noii ei paznici, iar pe pereţi atârnau numeroase săbii şi suliţe.

La celălalt capăt al coridorului era o scară joasă cu câteva trepte de piatră care duceau în altă încăpere închisă. Garda ei a fost oprită din nou. Un paznic de la uşă, după ce a primit raportul unuia dintre cei care o însoţeau, a intrat pe uşă, lăsându-i pe toţi să aştepte afară.

A trecut însă mai bine de cincisprezece minute până la întoarcerea lui, după ce garda a fost schimbată din nou şi fata a fost condusă în camera de dincolo de uşă.

După aceea, a trecut prin alte trei camere şi alte trei uşi masive, iar, la fiecare uşă, garda care o conducea era schimbată.

În cele din urmă, a fost introdusă într-o cameră, relativ mică faţă de celelalte, în care de la un capăt la altul se plimba, cu mâinile la spate, un bărbat într-o tunică stacojie, cu câte un papagal mare brodat cu fir şi în faţă şi în spate. Acest om mai avea un fel de pălărie ornamentală, deasupra căreia era înfipt un papagal împăiat.

Pereţii acetei odăi erau cu totul acoperiţi de draperii brodate cu sute şi mii de papagali de aur,

iar pe tavan, atât de des pe cât era posibil, erau pictaţi papagalii în culorile cele mai vii, cu aripile întinse în zbor.

Bărbatul din odaie era mai înalt decât toţi cei pe care i-a văzut ea în oraş. Pielea lui era zbârcită ca şi pergamentul, zbârcită de bătrâneţe şi era cu mult mai gras decât toţi ceilalţi.

Braţele, pe care le purta goale, erau dovada unei forţe aproape supraomeneşti. Expresia figurii sale denota o imbecilitate completă şi era cea mai scârboasă creatură pe care a întâlnit-o Bertha până atunci, în toată viaţa ei.

Câteva minute în şir, după ce fata a fost adusă înaintea lui, individul lăsa impresia că nu ştie nimic despre prezenţa ei acolo şi continua să păşească dintr-o parte în alta a camerei.

Deodată, fără cel mai mic avertisment şi când tocmai era în partea cealaltă a camerei, s-a răsucit pe călcâie şi s-a repezit la ea ca un nebun în apogeul crizei.

Fata a reacţionat involuntar, făcând un pas înapoi şi întinzând palma deschisă, ca şi cum ar fi intenţionat să păstreze distantă… însă de fiecare parte a ei era câte un soldat, care au prins-o de mâini şi au ţinut-o pe loc.

Individul cu tunica stacojie, cu toate că s-a repezit cu violenţă spre ea, s-a oprit la câţiva paşi, fără să o atingă.

A privit fix, cu ochii holbaţi, faţa ei, după care a izbucnit într-un râs isteric.

Râsul acesta fără motiv a răsunat în încăpere mai mult decât ar fi fost firesc, apoi a încetat subit, iar individul a început din nou să îşi examineze atent prizoniera.

I-a pipăit părul, pielea, ţesătura hainelor şi după aceea, cu ajutorul semnelor, a făcut-o să înţeleagă că trebuie să îşi deschidă gura. De acest fapt s-a interesat mai mult decât de toate celelalte amănunte şi a atras atenţia unui paznic asupra conformaţiei caninilor fetei, arătând în acelaşi timp

colţii lui ascuţiţi, pentru a îi oferi prizonierei posibilitatea de a-i vedea.

Şi-a reluat mişcarea dintr-o parte în alta a camerei, cufundat în gânduri. A trecut o eternitate parcă, până când individul a început să dea primele semne că şi-a amintit de prezenţa fetei, dar şi atunci a făcut-o doar pentru a da un ordin scurt gardienilor, care au condus-o pe fată afară din încăpere.

După aceea, i-au îndrumat paşii printr-o serie de coridoare şi apartamente, până la o scară îngustă de piatră, care ducea la un etaj mai sus oprindu-se, în cele din urmă, în faţa unei uşi mici, unde stătea un negru gol, înarmat cu o suliţă.

La un cuvânt al unui gardian, negrul a deschis uşa şi au intrat cu toţii într-un apartament cu tavanul scund şi ale cărui ferestre au atras atenţia fetei cu gratiile lor groase de fier.

Era mobilată identic cu celelealte văzute în alte părţi ale clădirii: aceleaşi mese şi bănci sculptate, aceleaşi covoare pe podea, aceleaşi decoruri pe pereţi, dar erau, din toate punctele de vedere, mai simple decât toate câte le-a văzut la etajul de jos.

Într-un colţ al camerei era un fotoliu înalt peste care era întins un covor la fel cu acela de pe podea cu diferenţa că era dintr-o ţesătură mai uşoară. În acel fotoliu şedea o femeie.

Când privirile Berthei Kircher s-au oprit asupra femeii din încăpere aproape că a ţipat de uimire, realizând că se află în faţa unei fiinţe cu mult mai aproape de rasa ei decât oricare alta din acest oraş blestemat.

Cea care o privea părea că asupra ei vârsta îşi spunea cuvântul. Ochii ei erau de un albastru spălăcit de vremuri şi adânciţi într-o faţă zbârcită, fără dinţi. Aceşti ochi erau, însă, ai unei fiinţe inteligente şi cu mintea întreagă, iar faţa, chiar plină de riduri, evidenţia rasa căreia îi aparţinea. Era o femeie albă.

Când privirile li s-au intersectat, femeia a încercat să o întâmpine…; mersul îi era atât de slăbit şi de nesigur, încât a avut nevoie să se sprijine într-un baston pe care îl ţinea cu ambele mâini.

Un paznic a adresat câteva cuvinte bătrânei, după care soldaţii au ieşit din apartament. Fata s-a oprit aproape de uşă, aşteptând în tăcere ce urma să se mai întâmple cu ea.

Bătrâna a traversat încet camera şi s-a oprit în faţa ei, ridicându-şi ochii ei slabi şi şterşi, pentru a putea să privească mai bine figura tânără şi plină de viaţă a străinei.

După aceea, a cercetat-o cu privirea, din cap până în picoare. Apoi privirile i s-au oprit din nou pe figura fetei. La rândul ei, Bertha Kircher o studia tot atât de subtil pe micuţa bătrână din faţa ei.

Aceasta din urmă a rupt tăcerea şi a început să vorbească cu o voce subţire, şovăitoare, nesigură, ca şi cum ar fi întrebuinţat cuvinte pe care nu le cunoştea bine şi s-ar fi exprimat într-o limbă străină.

— Eşti din lumea din exterior? a întrebat ea în engleză, îndură-se Domnul să cunoşti această limbă!

— Engleza? a întrebat fata surprinsă. Da, desigur, cunosc această limbă.

— Slavă Domnului! a strigat neputincioasa bătrână. Eu nu credeam că voi mai reuşi să o vorbesc, astfel încât să mă poată înţelege cineva. De şaizeci de ani nu vorbesc decât limbajul lor afurisit. De şaizeci de ani nu am mai auzit niciun cuvânt în limba maternă. Sărmană fiinţă! Sărmană fiinţă! mormăia bătrâna. Ce soartă blestemată te-a aruncat în mâinile lor?

— Eşti englezoaică! a întrebat Berta Kircher. Am înţeles eu bine oare că eşti englezoaică şi că te afli aici de şaizeci de ani?

Bătrâna a înclinat capul în semn afirmativ.

— De şaizeci de ani nu am mai ieşit din acest palat. Dar vino, să stăm în fotoliu. Sunt foarte bătrână şi slabă şi nu pot să stau mult în picioare.

Şi luând-o pe bătrână de mână, fata a sprijinit-o până în partea opusă a camerei, unde a aşezat-o binişor în fotoliu, aşezându-se lângă ea.

— Sărmană copilă! Sărmană copilă! a început să o compătimească bătrâna. Era cu mult mai bine să fi murit, decât să te laşi adusă aici. Dar ce vorbesc? Eu însămi am vrut, de multe ori să îmi pun capăt zilelor, dar am sperat întotdeauna că va veni cineva să mă salveze. Nu a venit nimeni. Spune-mi te rog şi mie, cum s-a întâmplat că ai căzut în mâinile lor?

Fata a povestit cât mai sumar punctele principale ale prinderii ei de către fiinţele oribile care locuiau în acel oraş.

— Deci este şi un bărbat aici în oraş cu tine? a întrebat bătrâna.

— Da, a zis fata, dar nu mai ştiu unde este şi nu cunosc nici care sunt intenţiile lor faţă de mine.

— Nu este cu putinţă nici să ni le închipuim măcar, a răspuns bătrâna. Nici ei nu-şi cunosc gândurile de la un moment la altul, dar poţi să fii sigură că nu-ţi vei mai vedea prietenul niciodată.

— Văd că pe d-ta nu te-au ucis şi după cum spui, te-au ţinut captivă aici timp de şaizeci de ani.

— Aşa este, a răspuns colaboratoarea sa, nu m-au omorât, şi nici pe tine nu te vor omorî, cu toate că numai Dumnezeu ştie cât te vei ruga de ei să te omoare şi o vei face până nu trece multă vreme de existenţă în acest loc.

— Dar cine sunt ei? a întrebat Bertha Kircher, ce fel de popor sunt? Văd că nu seamănă deloc cu niciunul dintre popoarele pe care le-am cunoscut eu. Şi te rog spune-mi şi mie cum ai ajuns aici?

— E mult de atunci, a început bătrâna, legănându-se în scaun. A trecut atâta vreme! Oh, Doamne, câtă vreme a mai trecut de atunci!

Apoi, după o tăcere profundă care îi marca durerea, bătrâna a început să îşi depene povestea.

— Nu eram mai mare de douăzeci de ani. Gândeşte-te şi tu, copilă, la acest lucru şi apoi priveşte-mă. Nu am oglindă doar apa din baia mea şi nu pot să văd cum arăt, dar am degetele cu care pot să îmi pipăi faţa bătrână şi zbârcită, ochii din fundul capului şi buzele care îmi stau întinse peste gingii fără dinţi. Sunt bătrână şi încovoiată, urâtă, dar am fost şi eu tânără, iar ei spuneau că sunt frumoasă. Fără să mint şi fără să fiu ipocrită, renunţ puţin la modestie şi îţi mărturisesc că am fost, într-adevăr, frumoasă; oglinda pe care o aveam, înainte de a sosi aici, îmi spunea asta destul de limpede.

Tata, a fost misionar în interior, pentru convertirea negrilor. Într-o zi, a sosit un grup de arabi, vânzători de sclavi. Au luat cu ei oameni şi femei din micul sat indigen de acolo, m-au luat şi pe mine.

Arabii, a continuat bătrâna, nu prea cunoşteau această parte a ţării aşa că au fost nevoiţi să recurgă la călăuzirea care le-o puteau oferi prizonierii luaţi din satul nostru. Mie mi-au spus că nu au fost niciodată atât de departe de sud şi că au auzit că există un ţinut bogat în sclavi şi în fildeş, undeva mai la apus de noi. Intenţionau să ne ducă mai întâi acolo şi apoi să se îndrepte spre nord, unde eu trebuia să fiu vândută unui sultan negru, pentru harem.

De multe ori discutau despre preţul pe care doreau să îl primească la vânzarea mea. Dar, pentru ca acest preţ să nu se micşoreze, mă păzeau bine unul de altul, aşa că această călătorie a fost pentru mine foarte puţin obositoare. Mi se dădea hrana cea mai bună pe care o aveau şi nimeni nu se atingea de mine.

Bătrâna a scos un oftat, retrăind momentele cu mare intensitate, apoi a continuat:

— Dar, după un timp, după ce am ajuns la hotarele ţinuturilor cunoscute de oamenii din satul nostru, am intrat într-un pustiu întins, arid şi părăsit. Atunci arabii şi-au dat seama că suntem pierduţi. Cu toate acestea şi-au continuat drumul spre apus, traversând trecători oribile şi mergând peste un teren care ardea sub razele nemiloase ale soarelui.

Sărmanii robi au fost siliţi să ducă tot echipamentul şi materialul furat al arabilor şi aşa, încărcaţi cum erau cu sarcini grele, aproape nemâncaţi şi fără niciun strop de apă, au început în curând să moară ca muştele.

Nu eram de multă vreme în pustiu, când arabii s-au văzut nevoiţi să înceapă să ucidă caii pentru hrana zilnică, iar când au ajuns la prima vale râpoasă peste care ar fi fost cu neputinţă de transportat animale, au fost ucişi şi restul cailor, iar carnea acestora a mărit povara sărmanilor negri. Au mai mers în felul acesta încă două zile. Numărul negrilor s-a înpuţinat considerabil, iar arabii au început şi ei să cedeze în faţa foamei, a setei şi a căldurii insuportabile din pustiu.

Atât cât se putea vedea cu ochiul liber în urma noastră, în direcţia ţinuturilor de unde veneam, drumul pe care l-am parcurs ieşea în evidenţă, fiind marcat de vulturii care se învârteau în zbor, pe deasupra corpurilor celor care zăceau lipsiţi de viaţă.

Fildeşul a fost abandonat, bucată cu bucată, pe măsură ce negrii se sfârşeau; iar lungul drum al morţii era presărat cu echipamentele de tabără ale unui grup, care la început a avut un efectiv de peste o sută de oameni, precum şi de hamaşamentele cailor.

O expresie de dezgust şi de tristeţe profundă se putea citi clar pe faţa femeii care povestea fetei tragedia vieţii sale; apoi a continuat, privind în gol:

— Din unele motive, şeful arab mi-a acordat favorurile sale până în ultimul moment, probabil în

ideea că, dintre toate tezaurele sale, eu eram singura care puteam fi transportată mai uşor, fiind tânără şi voinică. După ce caii au fost ucişi eu am fost nevoită să merg pe jos, pas la pas cu cei mai buni oameni. Ştii că noi, englezii, suntem obişnuiţi de mici cu drumurile pe jos, în timp ce arabii nu mai merg pe jos de la vârsta când devin apţi ca să încalece un cal.

Nu pot să specific exact cât timp am mai mers aşa, dar, în cele din urmă, cu puterile aproape sleite, am ajuns, câţi am mai supravieţuit, până în fundătura unei văi. Era exclus să putem urca malul opus, aşa că am pornit pe nisipul care trebuie să fi format odată albia unui râu antic, până când am ajuns la un punct de unde puteam să vedem o vale verde, frumoasă, în care eram siguri că trebuie să găsim atât apă, cât şi vânat din belşug.

Dar în acele momente am mai rămas doar doi: eu şi şeful arabilor. Cred că nu e nevoie să-ţi mai spun ce fel de vale era aceea, deoarece cred că şi tu ai găsit-o tot ca şi mine. Am fost atât de repede prinşi încât, la început, mi s-a părut că ne aşteptau. Mai târziu am aflat că, de fapt, exact aşa a fost: ne-au aşteptat cum v-au aşteptat şi pe voi.

Cred că ai văzut în timp ce treceai prin pădure, maimuţele şi papagalii de acolo; iar, după ce ai intrat în palat, poate că ai observat cât de mult sunt întrebuinţate chipurile acestor animale în decorurile lor. Acasă eram destul de obişnuiţi cu papagalii vorbitori, care repetau cuvintele învăţate, dar papagalii de aici vorbesc aceeaşi limbă cu locuitorii acestui oraş.

Se spune că maimuţele vorbesc papagalilor, care zboară în oraş, comunicând locuitorilor cele transmise de maimuţe. Cu toate că pare ceva de necrezut, am aflat că este adevărat, deoarece am trăit aici cu ei, timp de şaizeci de ani, în palatul regelui.

M-au adus şi pe mine aşa cum te-au adus pe tine, direct la palat. Şeful arab a fost dus în alte

părţi. Nicodată nu am putut să aflu ce s-a întâmplat cu el. Pe atunci, domnea Ago al XXV-lea. De la el încoace am văzut destui regi. El era un om teribil; dar, de altfel, toţi sunt teribili.

— Dar ce au? a întrebat fata.

— Sunt o rasă de smintiţi, a răspuns bătrâna. Nu ai observat acest fapt? Există, printre ei meseriaşi excelenţi, precum şi buni agricultori. De asemenea, aşa cum îi vezi, există ordine şi o oarecare legalitate. Adoră toate păsările, dar papagalul este zeitatea lor principală. Aici, în palat, este unul pe care îl ţin într-un apartament dintre cele mai frumoase. El este Dumnezeul tuturor Dumnezeilor celorlalţi. Este o pasăre foarte bătrână. Dacă ceea ce Ago mi-a spus este adevărat, atunci papagalul acesta trebuie să aibă vreo trei sute de ani. Ritualurile lor religioase sunt extrem de revoltătoare şi cred că practicarea acestora, secol după secol, a adus această rasă de oameni în starea de imbecilitate în care se află acum.

Şi cu toate acestea, după cum am mai spus, nu le lipsesc unele calităţi care să compenseze defectele lor. Legendele spun că strămoşii lor au găsit aici numai vale goală şi pustie.

Eu însămi ştiu că pe aici plouă foarte rar; totuşi, ai văzut la marginea cetăţii o pădure mare şi o vegetaţie bogată, care se continuă şi în interiorul zidurilor. Acest miracol a fost realizat de strămoşii lor, care au utilizat izvoarele naturale pe care le-au dezvoltat şi le-au îmbunătăţit în aşa fel, încât întreaga vale primeşte un grad potrivit de umezeală, tot timpul.

Ago mi-a spus că, în trecutul îndepărtat, pădurea a fost irigată prin schimbarea cursului râurilor care aduceau apa de izvor în oraş, dar după ce rădăcinile copacilor au pătruns destul de mult în pământ ca să numai aibă nevoie de umezeală artificială, s-a schimbat din nou cursul râului şi s-au plantat alţi copaci. În acest fel, a crescut până în ziua de azi, pădurea care acoperă întreaga vale, în

afară de spaţiul deschis în care se află oraşul. Nu pot să ştiu dacă este adevărat sau nu. Poate că pădurea a fost acolo de când e lumea, dar ceea ce ţi-am spus este una dintre legendele lor, sprijinită de faptul că pe aici plouă rar şi insuficient ca să se poată menţine vegetaţia existentă acum.

Ei sunt nişte oameni foarte ciudaţi din multe puncte de vedere, a continuat bătrâna să îşi expună impresiile. Aceasta, nu numai din cauza divinităţilor în care cred sau a riturilor religioase, ci şi prin faptul că se ocupă de creşterea leilor aşa cum alţi oameni cresc vite. Ai văzut, probabil, în ce scopuri îi folosesc, dar în majoritatea cazurilor ei îi cresc pentru a-şi asigura hrana.

Îmi închipui că la început mâncau carne de leu, ca o parte a ceremoniei lor religioase, dar, după mai multe generaţii, aceasta a devenit alimentul lor favorit, aşa că acum nu mai mănâncă aproape nimic altceva decât carne de leu.

Desigur, ar prefera să moară, decât să mănâce carne de pasăre. Dar nici carne de maimuţă nu folosesc. Animalele ierbivore le cresc numai pentru laptele lor, iar pieile şi carnea o dau leilor să o mănânce.

În partea de sud a oraşului sunt grajdurile şi păşunile unde se cresc ierbivorele. Porcii, cerbii şi căprioarele sunt păstrate special pentru lei, iar caprele le ţin pentru laptele pe care îl beau locuitorii din oraş.

— Şi ai trăit d-ta atât de mult timp, a întrebat fata cu uimire, fără să mai vezi vreodată pe cineva din lumea civilizată?

Bătrâna a dat afirmativ din cap.

— Ai trăit aici şaizeci de ani, a continuat Berta Kircher, şi nu ţi-au făcut nici cel mai mic rău?

— Nu am spus că nu mi-au făcut niciun rău, a răspuns bătrâna. Am spus că nu m-au omorât, asta este tot.

— Lartă-mă că te întreb, dar atunci care a fost situaţia ta printre ei? Poate nu îţi face plăcere să

îmi spui, dar aş vrea să ştiu pentru că, oricare ar fi fost situaţia ta, cu siguranţă că a mea va fi la fel.

— Da, a răspuns bătrâna, nu se va deosebi de a mea, dacă te vor putea feri de femei.

— Şi pentru ce adică?

— Mi nu mi s-a dat voie în aceşti şaizeci de ani să mă apropii de vreo femeie de-a lor. Ele m-ar omorî şi acum, dacă ar putea să ajungă până la mine; într-adevăr, bărbaţii inspiră foarte multă spaimă; numai bunul Dumnezeu ştie cât sunt de îngrozitori. Dar să te ferească cerul de femei!

— Te înţeleg eu oare bine? a întrebat fata. Vrei să zici că bărbaţii nu îmi vor face nimic?

— Ago al XXV-lea m-a făcut regina lui, a răspuns bătrâna, cu toate că a mai avut alte regine şi nu toate erau fiinţe omeneşti. El a fost ucis abia zece ani mai târziu, după ce am fost adusă aici. Urmaşul lui m-a luat şi el de regină şi de atunci totul a continuat la fel. Eu sunt acum cea mai bătrână regină.

Crede-mă, a continuat bătrâna, că foarte puţine dintre femeile de aici trăiesc până la bătrâneţe. Nu numai că sunt expuse asasinării, dar, datorită mentalităţii lor anormale, sunt prada unor perioade de deprimare în timpul cărora cele mai multe se sinucid.

Bătrâna a întors capul şi a arătat spre ferestrele zăbrelite ale încăperii.

— Vezi camera aceasta, cu eunucul din afară? Oriunde vei vedea unul, să ştii că sunt femei acolo, pentru că, excluzând cazurile excepţionale, sunt toată viaţa captive. Ele sunt considerate elemente primejdioase şi de aceea, sunt cu mult mai violente decât bărbaţii.

După aceste explicaţii ale bătrânei, amândouă au rămas tăcute câteva clipe. După aceea, Bertha s-a adresat din nou bătrânei:

— Şi nu există niciun mijloc de scăpare?

Bătrâna a arătat din nou spre zăbrele, apoi spre uşă şi a spus:

— Acolo este un eunuc înarmat. Chiar dacă ai trece de el cum ai ajunge în stradă? Şi chiar dacă printr-o minune, ai ajunge şi în stradă cum vei putea să străbaţi oraşul până la zidul din exterior? Dacă şi acest lucru îl vei putea realiza ajungând până la porţile oraşului şi apoi, printr-o altă minune, să poţi ieşi din oraş, poţi oare să speri că vei putea străbate pădurea, unde mişună leii cei negri care se hrănesc cu oameni?

Nu, a rostit femeia, răspunzând la propriile ei întrebări. Nu există niciun mijloc de scăpare, pentru că, dacă cineva ar reuşi să scape din palat, din oraş şi din pădure, nu ar face decât să se ciocnească de un alt fel de moarte în pustiul îngrozitor de dincolo de pădure.

De şaizeci de ani, de când sunt aici, a continuat bătrâna cu durere, tu eşti prima care ai nimerit în această cetate îngropată în pustiu. De o mie de ani niciun un locuitor de aici nu a părăsit oraşul. Nici în legendele lor nu se pomeneşte de nimeni că ar fi venit pe aici înaintea mea. Cu excepţia unui singur războinic de statură uriaşă, a cărui poveste a fost transmisă până în zilele de azi din tată în fiu. Eu cred că, după descrierea care i se face, trebuie să fi fost un spaniol, un om uriaş, îmbrăcat cu zale de oţel, care a reuşit să treacă prin pădure până la porţile oraşului, apărându-se cu sabia de cei ieşiţi pentru a-l prinde şi a-l aduce aici.

Apoi, după ce s-a hrănit cu vegetale din grădină, fructe din copacii pădurii şi a băut apă din izvoarele de pe vale, a pornit înapoi, a trecut prin pădure şi a ajuns la intrarea trecătorii din margine. Cu toate că a scăpat de cei din oraş şi de primejdiile pădurii, nu a scăpat de deşert. Legenda ne spune că regele, temându-se să nu aducă ajutoare şi să atace cetatea, a trimis în căutarea lui un grup mare de războinici.

L-au căutat fără să-l găsească trei săptămâni întregi, deoarece au mers într-o direcţie greşită. În cele din urmă, au găsit trupul său curăţat până la

oase de vulturi, la o zi depărtare de aici, în trecătoare prăpăstioasă prin care şi eu şi tu am trecut. Nu ştiu, însă, a încheiat bătrâna, dacă este adevărat, dar aşa sună legenda lor.

— Da, este adevărat, a zis fata. Sunt sigură că este adevărat, pentru că am văzut cu ochii mei scheletul şi armura ruginită a acelui uriaş.

La acest punct al convorbirii lor, uşa s-a deschis fără multă ceremonie şi a intrat un negru care aducea două vase mari în care erau alte câteva mici. După ce le-a aşezat pe una dintre mese, în apropierea celor două femei, a întors spatele şi a ieşit fără să spună niciun cuvânt.

Un miros delicios de mâncare gătită i-a amintit fetei cât de puternică era senzaţia de foame, iar când bătrâna a invitat-o, s-a apropitat de masă şi a examinat mâncarea.

Vasele mari, care le conţineau pe cele mai mici, erau din pământ, iar cele mici din aur pur. Spre marea ei surpriză, fata a găsit, aşezate lângă vasele mai mici, câte o furculiţă şi o lingură care, deşi aveau o formă originală, le putea folosi tot atât de bine ca şi pe oricare altele văzute în lumea civilizată. Dinţii furculiţelor păreau de fier sau de oţel, dar mânerul şi lingurile erau din acelaşi material cu vasele mici.

Într-un vas se afla un fel de tocană de carne şi vegetale, într-unul fructe proaspete şi altul era plin cu lapte dulce. Cel de-al patrulea conţinea un amestec care părea a fi marmeladă.

Atât de flămândă era fata, încât nici nu a mai aşteptat să vină şi bătrâna la masă; a început să mănânce, putând să jure că în viaţa ei nu a mai savurat o mâncare atât de gustoasă.

Bătrâna s-a apropiat încet de masă şi s-a aşezat pe o bancă din faţa fetei. În timp ce îşi aranja vasul în faţă, s-a oprit un moment, timp în care o privea pe fată cu ce poftă mânca, apoi a zâmbit, spunându-i:

— Foamea este un mare bucătar!

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat fata.

— Nu aş putea să spun că acum câteva săptămâni ţi-ar fi fost greaţă să mănânci aşa ceva: carne de pisică.

— Pisică! a exclamat fata.

— Da, a zis bătrâna, în definitiv care este diferenţa? Şi leul tot pisică este.

— Adică acum eu mănânc carne de leu?

— Desigur. Dar, după cum o prepară ei, este foarte gustoasă. Cu timpul, vei ajunge să-ţi placă foarte mult.

Bertha Kircher a zâmbit, într-un fel, cu îndoială.

— Nu aş putea să mă pronunţ, pentru că este tot atât de gustos. Leii aceştia sunt bine îngrijiţi şi hrăniţi cu multă atenţie; iar carnea lor este preparată cu multă pricepere, aşa că, în ceea ce priveşte gustul, ar putea fi orice, numai leu nu.

Iată, deci, cum s-a întâmplat ca Bertha Kircher, care nu mâncase de aproape douăzeci şi patru de ore, a avut prilejul să se sature cu fructe străine, carne de leu şi lapte de capră.

Abia au terminat de mâncat, când uşa s-a deschis din nou şi a intrat un soldat cu tunica galbenă, i-a adresat bătrânei câteva cuvinte, după care a ieşit.

— Regele, îi explică fetei, a dat ordin să fii aranjată şi dusă înaintea lui. Vei locui în aceleaşi apartamente cu mine. Ştie că nu eşti la fel cu celelalte femei ale lui. El nu ar fi îndrăznit să te plaseze la niciuna dintre ele.

Herog al XVI-lea are uneori şi momente lucide. Probabil, i-ai fost prezentată într-unul din aceste momente. Ca şi toţi ceilalaţi crede că, din tot oraşul, numai el este cu mintea întreagă. Cu toate acestea, am avut impresia de nenumărate ori că atât regele, cât şi diverşii bărbaţi cu care am venit în contact, mă consideră pe mine mai puţin nebună decât ceilalţi. Însă, crede-mă, nici eu nu-mi dau seama cum s-a întâmplat să rămân în depline facultăţi mintale.

— Dar ce înseamnă „aranjată”? a întrebat Bertha. Parcă aşa ai menţionat: că regele a ordonat să fiu aranjată şi dusă înaintea lui.

— Vei face o baie şi ţi se va da o rochie identică cu cea pe care o port eu.

— Nu există niciun mod de scăpare? Niciun mijloc prin care să mă sinucid? a întrebat fata precipitat.

Bătrâna a luat furculiţa de pe masă şi i-a arătat-o.

— Iată singurul mijloc, a zis ea, dar după cum vezi, dinţii sunt prea scurţi şi aproape fără vârf.

La aceste cuvinte fata s-a cutremurat, dar bărâna i-a pus uşor mâna pe umăr, zicându-i:

— Se poate întâmpla să te privească numai şi să te trimită după aceea înapoi. Aşa a făcut Ago al XXV-lea când i-am fost eu prezentată. Văzând că nu ne putem înţelege, a dat ordin să învăţ limba lor şi pe urmă m-a dat uitării şi m-a neglijat cu desăvârşire, mai mult de un an de zile. Câteodată nu îl văd pe rege luni întregi. Odată, a domnit unul cinci ani fără ca eu să îl fi văzut măcar o singură dată. Totdeauna există o speranţă. Chiar eu, care sunt de atâta amar de vreme aici, între zidurile acestea, tot mai sper, cu toate că nimeni nu cunoaşte mai bine decât mine zădărnicia speranţelor mele.

A condus-o apoi pe Bertha într-o cameră alăturată, în mijlocul căreia se afla un bazin de apă. Fata s-a îmbăiat, iar apoi i s-a adus una dintre rochiile pe care le purtau localnicele, rochie ajustată pe corpul ei. Materialul din care era confecţionată era atât de moale, încât accentua şi mai mult rotunjimile plăcute ale formelor ei de fecioară.

— Gata, a zis bătrâna, bătând-o uşor pe spate; acum eşti cu adevărat regină.

Fata şi-a privit pieptul ei gol şi restul corpului ei numai pe jumătate acoperit şi a trecut-o un fior de groază.

— Au de gând să mă ducă în halul acestea în faţa bărbaţilor?

Bătrâna i-a adresat din nou un zâmbet încurajator.

— Nu este nimic, a rostit ea. Te vei obişnui cum m-am obişnuit şi eu, deşi eu am fost crescută într-o casă de preot unde era considerată o crimă când o femeie îşi expunea vederii chiar şi glezna. În sfârşit, lucrul care te înspăimântă acum că nu are nicio importanţă, faţă de ceea ce ai să vezi şi faţă de ceea ce ţi se va impune să faci.

Fata a început să se plimbe în sus şi în jos prin camere, în aşteptarea notificării finale, pentru a se prezenta regelui.

Timpul trecea cu o încetineală de neânchipuit, având impresia că trec ore întregi, când, de fapt, nu erau decât minute.

Totuşi, a trebuit să aştepte până s-a întunecat, iar în palat s-au aprins lămpi cu ulei, un fel de sfeşnice mari.

Atunci au apărut doi trimişi regali cu ordinul că Herog cere să i se prezinte fata, împreună cu bătrâna, căreia aceştia îi spuneau Xanila.

Fata a simţit o uşurare sufletească la ideea că o va avea lângă ea pe noua ei prietenă, oricât de neputincioasă era ca să îi dea vreun ajutor la nevoie.

Trimişii regelui le-au condus pe amândouă într-un mic apartament, la un etaj mai jos. Xanila a explicat fetei că este una dintre anticamerele sălii principale a tronului, unde regele obişnuia să ţină consilii cu întregul personal oficial al palatului.

Câţiva soldaţi îmbrăcaţi în tunici galbene şedeau pe bănci, în diverse părţi ale încăperii. Cei mai mulţi dintre ei stăteau cu privirile aţintite în pământ, iar atitudinea lor era cea a unor oameni abătuţi. La intrarea celor două femei, câţiva le-au privit cu indiferenţă; majoritatea nici nu le-au dat atenţie.

În timp ce ele aşteptau în anticameră a intrat acolo, dintr-un alt apartament, un tânăr îmbrăcat într-o uniformă identică cu a celorlalţi, cu diferenţa că avea pe cap o bandă lată de aur, în faţa căreia se ridica drept, de pe fruntea lui, o singură pană de papagal. În clipa când a apărut în cameră, toţi ceilalţi soldaţi s-au ridicat în picioare.

— Acesta este Metac, unul din fiii regelui, a şoptit Xanila fetei.

În timp ce prinţul traveresa camera spre sala de audienţă, s-a întâmplat ca privirile lui să cadă asupra Berthei. S-a oprit înmărmurit pe loc, rămânând aşa mai mult de un minut, privind-o fără a vorbi.

Fata, jenată de privirea lui îndrăzneaţă, precum şi de îmbrăcămintea ei atât de sumară, s-a înroşit, şi-a aplecat ochii şi a întors capul.

Metac a început dintr-o dată să tremure din cap până în picioare; apoi, pe neaşteptate, scoţând doar un ţipăt răguşit de emoţie, s-a repezit şi a smucit-o pe fată în braţele sale.

Imediat după acest moment, s-a stârnit o învălmăşeală cumplită.

Cei doi trimişi regali, aceia în grija cărora ea era încredinţată pentru a fi dusă regelui, au început să strige şi să sară în jurul prinţului, dând din mâini şi gesticulând violent, ca şi cum ar fi dorit să îl determine să elibereze fata, dar nu au îndrăznit să se atingă de o fiinţă regală.

Ceilalţi gardieni, ca şi cum ar fi suferit de aceeaşi nebunie ca şi prinţul lor, s-au repezit cu săbiile trase, pregătiţi, probabil, să-i dea ajutor la nevoie.

Fata s-a zbătut să scape din îmbrăţişarea dezgustătoare a smintitului; el, însă, o ţinea cu braţul stâng de mijloc, cu uşurinţa cu care ar fi ţinut o păpuşă. În acelaşi timp, şi-a tras sabia din teacă, izbind cu furie în cei care se aflau mai aproape.

Unul dintre trimişii regali a fost primul care a simţit vârful ascuţit al săbiei lui Metac. Dintr-o singură lovitură, sabia a trecut prin gâtul victimei, până jos spre mijlocul pieptului, aproape despicându-l în două.

Rănitul, lansând un ţipăt mai puternic decât toate răcnetele gardienilor din sala tronului, s-a prăbuşit la pământ; făcând un efort să se ridice, a căzut din nou, murind într-o baltă de sânge.

Metac a început să se retragă spre uşa opusă aceleia pe care intrase. Când au văzut sângele, doi gardieni au dat drumul săbiilor şi într-un acces de nebunie au sărit unul la altul, cu unghiile şi cu colţii. Câţiva s-au repezit să împiedice fuga prinţului, timp în care alţii au sărit în apărarea lui.

Într-un colţ al încăperii, un alt râdea cu hohote privind scena din faţa lui, iar, tocmai când Metac a reuşit să iasă pe uşă cu fata în braţe, Bertha a avut impresia că vede un soldat îngenunchiat, întinzându-şi colţii în cadavrul trimisului regelui.

În aceste orgii de nebunie, Xanila a stat mereu în preajma fetei, dar când să iasă şi ea pe uşă împreună cu cel care o ducea pe Bertha, Metac s-a repezit să o taie cu sabia.

Din fericire a izbit în pragul de sus al uşii şi Xanila, condusă de experienţa ei tristă în asemenea împrejurări, a fugit în jos, pe coridor, atât de repede pe cât o puteau duce bietele ei picioare bătrâne.

Metac, ajuns afară din anticamera tronului şi închizând uşa, şi-a pus sabia în teacă, a ridicat în braţe fata şi a pornit cu ea într-o direcţie opusă aceleia pe care a pornit Xanila.

CAPITOLUL XX Reapariţia lui Tarzan

În seara când se petreceau toate acestea în cetatea nebunilor, cu puţin timp înainte de înnoptat, un aviator, aproape sfârşit de oboseală, a intrat, salutând, la comandamentul colonelului Capell, regimentul al doilea de Rhodesia.

— Thompson, a început superiorul său, spune te rog ce rezultat ai avut? Toţi ceilalţi s-au înapoiat şi nu au văzut nicio urmă a aeroplanului lui Smith-Oldwick. Am intenţia să încetez toate cerecetările, în cazul în care tu nu ai fost cumva mai plin de noroc.

— Am fost, a răspuns ofiţerul. Am găsit aeroplanul.

— Nu mai spune! a exclamat colonelul Capell. Unde era? Ce semne ai descoperit despre Oldwick?

— L-am găsit în cel mai afurisit loc care ar putea exista: undeva mai departe de interior. O vale îngustă, adâncă şi prăpăstioasă. Am văzut aeroplanul, dar nu am putut să ajung la el. Un leu mare şi agitat se tot învârtea pe acolo. A aterizat pe muchia prăpastiei. Intenţionam să cobor în prăpastie să examinez maşina, dar leul nu se îndepărta sub nicio formă, aşa că, după o oră de aşteptare, am venit înapoi să raportez.

— Nu a fost posibil oare ca Oldwick să fi fost mâncat de leu?

— Nu cred, a răspuns locotenetul Thompson, pentru că nu era niciun indiciu că leul s-ar fi hrănit prin apropierea aeroplanului. Eu, după ce am văzut că nu este nimic acolo, am pornit în recunoaştere în jurul văii.

La câţiva kilometri mai la sud, a continuat locotenentul, am ajuns la o vale întinsă şi împădurită, în centrul căreia este o adevărată cetate cu străzi, cu clădiri, o piaţă centrală cu un lac în mijloc. Clădirile cetăţii sunt destul de mari, au cupole şi turle impunătoare. Vă rog foarte mult, domnule, să nu credeţi cumva că sunt nebun!

Ofiţerul l-a privit cu milă pe inferiorul său.

— Eşti enervat şi obosit, Thompson, a spus el. Încearcă să dormi puţin. Da, desigur, de atâtea ore de când eşti în cercetare, nervii trebuie să îţi fie foarte agitaţi.

Tânărul ofiţer a clătinat din cap contrariat şi puţin iritat.

— Pardon, domnule colonel, a ripostat el. Eu nu spun decât adevărul. Nu mă înşel deloc. Am ocolit de câteva ori oraşul. Este posibil ca Oldwick să fie acolo… sau poate a fost prins de locuitorii acelui oraş.

— Erau şi oameni în oraşul acela?

— Da, i-am văzut pe străzi.

— Cavaleria ar putea ajunge până acolo, ce crezi?

— Imposibil pentru cavalerie, a răspuns Thompson, întregul ţinut este întretăiat de văi adânci. Chiar pentru infanterie ar fi foarte greu de ajuns până acolo, deoarece este vorba de un drum de două zile de mers pe jos şi nu există apă deloc.

În momentul acela, s-a oprit în faţa clădirii comandamentului regimentului al doilea de Rhodesia, un mare automobil Wauxhall, iar din el a coborât generalul Smuth, care a intrat în cabinetul colonelului Capell. Acesta s-a ridicat în picioare salutându-şi superiorul.

— Tocmai treceam pe aici, a zis generalul şi m-am gândit să mă opresc puţin. Dar, apropo: cum merg cercetările în privinţa lui Smith-Oldwick? Ştiam că şi locotenentul Thompson a fost detaşat cu căutarea lui, nu?

— Da, a răspuns colonelul şi este cel din urmă care s-a întors după ce a găsit aeroplanul locotenentului.

După aceea a repetat generalului tot ceea ce i-a raportat Thompson.

Generalul s-a aşezat la masa colonelului Capell făcându-i un semn să se aşeze şi el; apoi, amândoi ofiţerii, lămuriţi de aviator, au însemnat pe hartă, cât mai exact, locul unde s-ar fi aflat cetatea despre care Thompson a raportat că a descoperit-o.

— Este un ţinut foarte greu de străbătut, a remarcat Smuth, dar nu putem să lăsăm nicio piatră nerăsturnată în căutarea sărmanului băiat,

până nu vom epuiza orice resursă din cele pe care le avem. Vom trimite, aşadar, o forţă nu tocmai mare, ci una mai mică, având posibilitatea de a reuşi acolo unde una mare nu ar avea loc să acţioneze. O companie sau cel mult două, ar fi tocmai ce ne trebuie, d-le colonel, însoţite de autocamioane pentru transportul hranei şi apei.

Pune-i pe toţi, continuă hotărât generalul, sub comanda unui ofiţer bun, care să înfiinţeze o bază spre apus, acolo unde pot să ajungă autocamioanele. Poţi să laşi acolo o companie, iar pe cealaltă o trimiţi în faţă.

Eu cred că îţi poţi instala baza de operaţii cam la o zi distanţă de oraşul acela şi atunci oamenii pe care îi trimiţi în faţă nu au cum să sufere de lipsă de apă deoarece, odată ajunşi în valea unde se află oraşul, trebuie să fie apă acolo.

Trimite şi vreo două aeroplane în recunoaştere, îşi încheie generalul planul, care să facă şi serviciul de informaţie. Astfel, baza va fi tot timpul în legătură cu oamenii ceilalţi. Când pot să fie toate pregătite?

— Putem să încărcăm în această seară autocamioanele şi să pornească după miezul nopţii, a răspuns Capell.

— Bun, a aprobat generalul. Ţine-mă şi pe mine la curent cu tot ce se întâmplă.

Şi, zicând acestea, a răspuns salutului celorlalţi şi a plecat de la comandament.

Când Tarzan a sărit să se agate de viţele plantelor care au crescut pe zidul cetăţii, şi-a dat seama că leul era atât de aproape de el, încât viaţa lui nu atârna decât de rezistenţa viţelor de care s-a agăţat.

Spre imensa lui uşurare, tulpina pe care a pus mâna era tot atât de groasă, cât putea el să prindă cu degetele, iar, fibrele ei s-au înţepenit atât de bine în zid, încât cu toată greutatea lui aproape că nu s-au mişcat din loc…

Numa, alunecând în jos după săritura care a făcut-o să îl smulgă, a scos un răcnet de dezamăgire. Tarzan s-a urcat repede şi cu îndemânare sus, pe creasta zidului.

La un metru şi ceva mai jos de el se afla acoperişul orizontal al clădirii de lângă zid, iar când a sărit pe acoperişul acela, a trebuit să fie cu spatele la zid aşa că nu a avut cum să îl vadă pe omul ascuns în meterezul zidului din spatele său.

Dar, dacă nu a putut să-l vadă, nu a trecut mult timp până când a fost ferm convins că nu era singur acolo. A realizat, abia când a atins acoperişul cu picioarele şi când un corp greu a sărit asupra lui din spate. A simţit braţe puternice prinzându-l de mijloc.

Luat prin surprindere, într-o poziţie atât de puţin avantajoasă pentru el, s-a simţit în acel moment cu totul neputincios.

Se părea că fiinţa care l-a stăpânit avea un plan bine schiţat în capul ei, deoarece înainta spre marginea acoperişului, aşa că Tarzan a presimţit imediat că urma să fie aruncat jos pe trotuarul străzii… ceea ce nu era, de altfel, decât un mijloc din cele mai eficace pentru a te elibera de un intrus.

Era sigur că din căzătura aceea va rămâne ori mort pe loc, ori destul de anchilozat, încât să nu mai poată să opună nicio imfimă de rezistenţă atunci când urma să fie ucis.

Dar, chiar în aceste împrejurări, Tarzan nu avea intenţia să îl lase pe adversarul lui să îşi ducă planul la îndeplinire…

Mâinile şi picioarele lui erau libere, dar nu putea să se folosească de ele cu un rezulat satisfăcător. Singura lui speranţă era ca advesarul Iui să-şi piardă echilibrul. În acest scop s-a lăsat cu toată greutatea asupra aceluia care l-a prins, apoi s-a legănat cu putere.

Rezultatul a fost satisfăcător. Corpul mare al lui Tarzan a pornit violent în afară, determinându-l şi

pe celălalt să vină după el. Tarzan a fost eliberat în momentul în care adversarul său a încercat să evite căderea.

Acesta, ager ca o pisică, abia a atins acoperişul şi în aceeaşi clipă s-a ridicat în picioare în faţa inamicului său: un om aproape tot atât de robust ca el, înarmat cu o sabie pe care a tras-o din teacă.

Lui Tarzan nici prin gând nu i-a trecut să-l lase pe adversar să se folosească de o armă atât de periculoasă. Din acest motiv s-a aplecat rapid spre picioarele celuilalt.

Această mişcare, îndemânatic realizată, a avut un efect deosebit. Adversarul lui Tarzan a fost trântit cu forţă de acoperişul casei.

Înainte să cadă, Tarzan i-a înfipt o mână în gât, iar cu cealaltă l-a prins de încheietura mâinii în care ţinea sabia. Până acum individul s-a luptat în tăcere, însă, din clipa în care degetele lui Tarzan i-au atins beregata, a scos un ţipăt pătrunzător: unul singur, deoarece degetele de oţel ale lui Tarzan i-au stins orice altă încercare de a striga. Individul s-a zbătut să scape din braţele în care a fost încătuşat… dar mişcarea a avut efectul pe care l-ar fi avut, dacă ar fi încercat să scape din ghearele şi fălcile lui Numa, leul.

Treptat, energia i-a slăbit, ochii i-au ieşit din orbite, dându-se îngrozitor peste cap; iar, din gura plină de spume, a ieşit o limbă umflată.

După ce a văzut că adversarul său nu mai mişcă, Tarzan s-a ridicat şi punând un picior peste trupul celui ucis, a intenţionat să scoată obişnuitul răcnet de victorie al antropoizilor; dar s-a oprit, ştiind că această acţiune cerea cea mai mare prudenţă. Astfel, gândul acesta i-a închis buzele.

Mergând până la marginea acoperişului acelei case, a privit în lungul străzii atât de întortocheate din faţa lui. La oarecare intervale, în intersecţia străzilor, erau aprinse lumini, flăcări slabe, care fâlfâiau dintr-un fel de opaiţe speciale cu ulei,

aşezate într-o scobitură a zidului, la o înălţime puţin mai mare decât a unui om.

Mai în toată lungimea lor, străzile sucite ale oraşului zăceau într-un întuneric deplin chiar în vecinătatea opaiţelor, flăcările acestora erau departe de a da o lumină strălucitoare, în spaţiul restrâns cât putea să-l vadă de acolo, a observat că pe străzile oraşului încă mai umblau oameni.

Pentru a putea continua căutarea tânărului ofiţer şi a fetei, ar fi trebuit să meargă prin oraş liber şi neâmpiedicat de nimeni şi cât mai mult timp. Ştia, însă, că nu ar fi reuşit să treacă pe lângă una dintre luminile străzilor, aşa cum era, gol şi cu o înfăţişare cu totul alta decât a locuitorilor din oraş, fără a fi observat timp. În timp ce aceste gânduri îi treceau prin minte şi alcătuia un plan de acţiune cu probabilităţi de îndeplinire, privirile i-au căzut pe cadavrul din apropierea lui, realizând avantajele utilizării hainelor adversarului său.

Nu i-au trebuit decât câteva clipe să îmbrace echipamentul cadavrului: pantaloni, tunică galbenă cu blazoane în formă de papagali şi sandalele.

În jurul talei şi-a înfăşurat centura cu care era legată sabia; pe sub tunică, însă, şi-a păstrat cuţitul de vânătoare al tatălui său. Nici la celelalte arme nu putea să renunţe cu uşurinţă, dar, în speranţa că le va regăsi, le-a dus la marginea zidului şi le-a aruncat în frunzişul de la baza exterioară a acestuia.

Cu toate acestea, în ultimul moment, a fost aproape cu neputinţă să se despartă de funia pe care întotdeauna a folosit-o cu succes.

A găsit, în cele din urmă, un mijloc prin care putea să păstreze funia, încolăcind-o peste mijloc, ca un brâu, dar pe sub tunică, în aşa fel încât să nu fie observată decât la o lumină destul de puternică.

În sfârşit, transformat satisfăcător, a început să caute un loc pe unde să coboare în stradă.

Nu i-ar fi fost dificil să sară de pe acoperiş, dar se temea ca nu cumva să atragă, în felul acesta,

atenţia vreunui trecător şi să fie descoperit.

Acoperişurile clădirilor difereau în înălţime, dar, cum majoritatea lor erau mai mult drepte, a reuşit să înainteze cu uşurinţă peste case, până când a zărit câteva figuri omeneşti, la o mică distanţă în faţa lui, aplecate peste marginea acoperişului în contemplarea străzii.

A observat că aproape în toate acoperişurile existau intrări deschise, care precis duceau în apartamentele de jos.

Văzând că acum drumul îi este întretăiat de cei din faţa lui, s-a hotărât să descopere o ieşire în stradă trecând prin interiorul clădirii.

Apropiindu-se de una dintre aceste uşi, s-a aplecat cu capul în interiorul uneia dintre ele şi a ascultat cu atenţie, să audă dacă există cumva vreo mişcare acolo. Nici urechile şi nici nasul nu au simţit cea mai mică dovadă că în apropiere s-ar afla fiinţe omeneşti.

Fără să mai stea la îndoială s-a strecurat prin deschizătură şi împiedicându-se de treapta unei scări, a profitat de ea imediat pentru a coborî până la podeaua încăperii.

Aici, totul era cufundat în întuneric şi a fost nevoie de câteva clipe până când ochii lui s-au obişnuit cu interiorul.

Totuşi, întunericul era oarecum micşorat de lumina unui sfeşnic îndepărtat, a cărui flacără intermitentă fâlfâia printre ferestre înguste.

În sfârşit, convins că acolo nu era nimeni, a căutat scara care ducea la etajul de jos. A găsit-o, după puţin timp, într-un coridor îngust şi întunecos; era un rând de scări de piatră care duceau direct în stradă.

A avut norocul să ajungă în felul acesta până sub arcadele din exterior fără să se ciocnească de unul dintre cei care locuiau în casă.

Când a ajuns în stradă, a ştiut exact direcţia în care trebuia să meargă, pentru că i-a urmărit pe cei doi europeni până la intrarea de la porţile oraşului,

singurul loc, evident, pe unde a fost posibil să fie duşi în cetate.

Posedând simţul orientării în spaţiu destul de dezvoltat, a localizat cu multă precizie unde ar putea să găsească urmele acelora pe care îi căuta.

Primul pas pe care trebuia să îl facă era să depisteze o stradă pe care ar fi putut merge în direcţia porţilor oraşului.

Realizând că singura speranţă de izbândă atârna de îndrăzneala acţiunii sale, a pornit hotărât, fără nicio încercare de a se ascunde, decât aceea de a rămâne în umbra arcadei clădirilor.

Astfel, era convins că nu va atrage atenţia nimănui, într-adevăr, puţinii care au trecut pe lângă el nu l-au remarcat.

Când a ajuns la prima intersecţie de străzi, a văzut mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi cu tunici galbene, identice cu aceea pe care el o purta.

Veneau spre el; Tarzan a calculat atunci că, dacă şi-ar continua drumul, ar risca să se întânească cu ei exact la intersecţia celor două străzi, în plina lumină a sfeşnicului mare din apropiere.

Primul său gând a fost să înainteze cu curaj. Amintindu-şi de prizoniera fără speranţă din mâinile lor, s-a gândit că ar fi mult mai indicat să întrebuinţeze un plan de acţiune mai puţin primejdios decât cel iniţial.

Astfel, când bărbaţii s-au apropiat de el, a pus un genunchi la pământ, prefăcându-se că îşi leagă curelele de la sandale.

Aceştia au trecut pe lângă el fără să-i acorde vreo atenţie. Tarzan şi-a continuat liniştit drumul.

Strada pe care mergea Tarzan acum era atât de cotită, încât lumina de la colţuri nu mai ajuta la nimic, iar el a fost nevoit, de multe ori, să pipăie drumul pe sub arcadă.

La un moment dat, strada a început să devină mai puţin dreaptă, iar sub lumina unui sfeşnic de la intersecţia străzii, a văzut venind încet, prin

mijlocul drumului, în direcţia sa unul din leii din oraş.

0 femeie şi un copil au trecut prin faţa leului, fără să îl evite, dar nici leul nu le-a dat importanţă.

Tarzan a zâmbit şi a trecut numaidecât de partea cealaltă a străzii. Dacă ar fi rămas de partea străzii pe unde mergea carnivorul, acesta i-ar fi simţit negreşit mirosul.

Tarzan cunoştea destul de bine jungla, ca să fie sigur că înfăţişarea schimbată pe care i-o ofereau hainele soldatului pe care l-a ucis putea să înşele ochiul omului, dar nu şi nările sensibile ale unei fiare, care ar fi ştiut imediat că are în faţă o fiinţă neobişnuită pentru oraşul respectiv. Numa a trecut pe lângă el aruncându-i doar o privire trecătoare.

A parcurs în acest timp o distanţă destul de mare şi după părerea lui, a ajuns aproape de locul unde se afla strada care ducea la porţile oraşului.

Atunci, la o intersecţie de drumuri a simţit, pe neaşteptate, mirosul vag şi delicat al fetei. L-a deosebit dintr-un adevărat labirint de mirosuri de oameni şi animale, iar, după câteva clipe, a simţit şi urma lui Smith-Oldwick.

Pentru a ajunge la acest rezultat, a trebuit ca o mare parte din drum să meargă cu capul aplecat, la fiecare intersecţie.

Înaintând în lungul străzii pe care, în cursul zilei, au fost conduşi cei doi prizonieri, Tarzan a observat schimbarea aspectului oraşului cu cât se apropia mai mult de cartierul comercial, ocupat de ateliere şi de magazine..

Aici numărul sfeşnicelor erau amplasate nu numai la intersecţiile străzilor, ci şi între aceste spaţii. De asemenea, era şi mai multă lume

Magazinele erau deschise şi bine luminate. Leii, în număr mult mai mare, mişunau liberi pe toate străzile. Tarzan a constatat pentru prima dată semnele de demenţă ale acestui popor.

La un moment dat, a fost aproape răsturnat de un om care alerga dezbrăcat pe stradă, strigând din

răsputeri. După aceea era să cadă împiedicându-se de o femeie care mergea prin umbra arcadei, târându-se pe pământ. La început, aceasta i-a lăsat impresia că ea căuta ceva pe jos şi s-a oprit un moment să o privească.

Atunci a observat că nu căuta nimic, ci era pur şi simplu un mod de plimbare. Mai departe, a văzut doi inşi bătându-se pe marginea unui acoperiş.

La un moment dat, unul a reuşit să-l îmbrâncească pe celălalt, prăbuşindu-l în drum, unde a rămas în nesimţire, învingătorul a privit în jos, apoi a scos un strigăt pătrunzător şi a sărit după celălalt cu capul în jos.

Un leu a ieşit din umbra unei arcade apropiindu-se de corpurile fără viaţă şi pline de sânge din mijlocul drumului.

Tarzan era curios să vadă ce efect va avea mirosul sângelui asupra fiarei, dar a fost surprins când a observat că animalul s-a mulţumit să adulmece mirosul cadavrelor însângerate, apoi să se aşeze lângă ele.

Abia s-a îndepărtat puţin de leu, când a observat un om care cobora cu mare greutate de pe acoperişul unei clădiri. Curiozitatea lui Tarzan a fost imediat declanşată.

CAPITOLUL XXI Salonul nebunei

Când Smith-Oldwick şi-a dat seama că a rămas singur şi lipsit de orice apărare, într-o curte în care mişunau leii, slăbit de oboseală şi de pierderea mare de sânge, a fost cuprins de o groază aproape isterică.

Agăţându-se pentru sprijin de una dintre gratiile porţii, nici nu îndrăznea să-şi întoarcă privirea spre fiarele din spatele lui.

După puţin timp a simţit că i se înmoaie genunchii. I se părea că în capul lui există ceva care se învârte repede, provocându-i o ameţeală atât de cumplită; o pânză neagră i s-a şternut în

faţa ochilor şi a căzut grămadă lângă gratiile porţilor.

După ce a trecut printr-o stare de semiconştienţă, a avut impresia că este întins pe un pat, într-o încăpere luminoasă şi veselă.

A văzut în apropierea lui o fereastră deschisă, prin care se simţea adierea unui vânt de vară, bătând dintr-o livadă plină de soare.

— Doamne, a zis bietul ofiţer, prin ce vis îngrozitor am mai trecut!

Atunci a simţit o mână care îl mângâia; era o mână moale şi delicată, care îndulcea amintirile sale tulburate. A rămas astfel în linişte şi mulţumire câteva minute care ar fi dorit să nu aibă sfârşit.

A deschis ochii, privind exact în ochii unui leu enorm care îi lingea obrajii ofiliţi de necazuri. În cele din urmă locotenentul a realizat că tabloul contemplat nu fusese decât un vis.

Atunci a izbucnit din ochii lui un torent de lacrimi. A stat un timp nemişcat, prefăcându-se că e mort. Sunt unele momente şi unele locuri în care este mai preferabilă moartea.

Astfel şi englezul, că ar fi mult mai bine să moară, decât să rămână în această situaţie îngrozitoare, pericolul de a înnebuni, sub încordarea nervoasă în care se afla. S-a ridicat de jos, încet, sprijinindu-se de gratiile porţii.

La prima lui mişcare, leul a mârâit, iar, când ofiţerul s-a ridicat în picioare, leul s-a îndepărtat cu indiferenţă.

Atunci a îndrăznit şi englezul să întoarcă ochii şi să privească în jurul lui. A observat că la umbra copacilor se odihneau câţiva lei, iar doi se plimbau în interiorul curţii.

Faţă de aceştia din urmă locotenentul a simţit o senzaţie puternică de teamă, dar când şi ei au trecut cu indiferenţă pe lângă el, inima a început să îi bată din nou.

Cu toate acestea, nu îndrăznea să facă nicio mişcare de lângă gratii. A început să examineze închisoarea în care se afla.

A observat după o vreme, că crengile unui copac de lângă zidul din faţa lui se întindeau până aproape de o fereastră deschisă.

Dacă i-ar fi rămas suficiente foţe să ajungă lângă copac, nu ar fi fost prea dificil să urce în el şi să evadeze de acolo. Dar, pentru a ajunge la copac, trebuia să traverseze integral lungimea curţii; iar lângă trunchiul copacului pe care trebuia să urce dormeau doi lei.

Aviatorul englez a privit cu durere singura cale de evadare. În cele din a pornit hotărât spre centru, sfidând împrejurările periculoase în care se afla.

Unul dintre leii care nu dormeau a pornit şi el în aceaşi clipă, oprindu-se în faţa ofiţerului. Acesta mergea ferm, împins de singura lui şansă, ignorând prezenţa fiarei.

Leul a păşit atunci alături de el, mirosindu-l şi începând să mârâie şi să-şi rânjească colţii.

Smith-Oldwick a scos revolverul.

— Dacă se decide să sară asupra mea, şi-a zis el, nu văd ce deosebire va fi dacă îl voi înfuria sau nu cu gloanţele mele. Mai mult decât să mă ucidă nu va putea face în orice caz, aşa că…

A văzut însă că leul, odată cu mişcarea pe care a făcut-o pentru a scoate revolverul, şi-a schimbat atitudinea pe neaşteptate şi cu toate că mai mârâia încă, a sărit la o parte, s-a îndepărtat şi s-a ghemuit lângă zidul din stânga.

Englezul a ajuns în cele din urmă lângă copac, dar între el şi succesul gestului său era întins un leu mare, care dormea.

Deasupra era o creangă la care ar fi putut ajunge cu uşurinţă în alte condiţii, dar slăbit din cauza rănilor nu mai era sigur că va putea să facă aceasta.

Exista o singură şansă: creanga cea mai joasă creştea din copac tocmai la înălţimea unui om. Pentru a ajunge însă până acolo, trebuia neapărat să treacă pe lângă corpul leului.

Răsuflând adânc, a pus un picior între cele două labe ale leului din faţa lui; apoi l-a ridicat uşor şi pe celălalt ca să îl pună în cealaltă parte a fiarei.

— Ce ar fi, se gândea Smith-Oldwick, dacă s-ar trezi ticălosul acesta tocmai acum?

Gândindu-se la acest moment care ar putea să îi fie fatal, i-a trecut un fior prin tot corpul, însă nu a ezitat, continuându-şi mişcările. S-a văzut, în sfârşit, dincolo de leul care continua să doarmă.

Smith-Oldwick era atât de marcat de greutăţile prin care a trecut, totuşi a simţit că situaţia i-a insuflat o energie şi o agilitate supremă.

Viaţa lui depindea acum de reuşita eforturilor sale…; astfel, s-a aruncat repede pe crengile copacilor şi s-a căţărat până unde a considerat că leii nu îl vor putea ajunge.

Mişcările şi zgomotul printre crengile copacului a trezit leii. Ei au ridicat capetele privindu-l pentru o clipă. Apoi s-au întins, adormind din nou.

Englezul a reuşit să facă totul cu atâta uşurinţă, încât a început să se întrebe dacă fusese în primejdie reală. Dar el se simţea cu adevărat eliberat de o povară, abia acum când leii nu îl mai puteau opri.

La câţiva paşi în faţa lui era o fereastră deschisă. Fiind chiar la acelaşi nivel, putea să privească în interior. Fereastra deschidea imaginea unei camere care, după toate aparenţele, era neocupată.

Smith-Oldwick a înaintat pe creangă, până a ajuns în dreptul ferestrei, de unde nu îi era greu să se prindă de pervaz şi să sară în interiorul camerei.

Ajunsese într-un apartament destul de spaţios, a cărui podea era acoperită cu covoare, iar puţina mobilă de acolo era identică cu cea văzută în camera de la etajul de jos, în care el şi Bertha Kircher fuseseră conduşi pentru prima dată de la intrarea lor în cetate.

La un capăt al încăperii era o despărţitura care părea un dormitor despărţit prin draperii atât de grele şi groase încât ascundea cu desăvârşire ceea ce se afla în interior.

Peretele din partea opusă ferestrei avea o uşă închisă, care, după toate aparenţele, constituia singura posibilitate de ieşire de acolo.

A obervat că lumina care venea din exterior începea să se micşoreze, semn că noaptea se apropia. A stat câteva clipe la îndoială pentru a se decide dacă era mai bine să aştepte până se va înopta sau să pornească imediat în căutarea unei ieşiri.

În sfârşit, s-a hotărât că nu ar fi rău dacă ar încerca să vadă ce este dincolo de camera aceea pentru a fi mai în siguranţă după ce se va înnopta.

Urmărind acest scop, a pornit să traverseze încăperea spre uşa din faţă, dar abia a reuşit să facă

vreo trei paşi, când draperiile dormitorului s-au desfăcut şi a apărut în faţa sa o femeie.

Era tânără şi avea forme admirabile; fâşia lungă de stofă înfăşurată în jurul corpului, de la piept în jos, scotea în relief până şi cel mai mic amănunt al liniilor ei simetrice; dar avea figura unei imbecile.

Când a văzut-o, locotenentul s-a oprit pe loc aşteptându-se ca prezenţa lui acolo să o determine să strige după ajutor.

Lucrurile s-au petrecut însă altfel. Femeia a venit spre el zâmbind şi când a ajuns lângă el, i-a întins mâna fină şi delicată, pipăind mâneca bluzei sale.

Apoi, continuând să zâmbească, l-a examinat integral, observând cu mirare fiecare amănunt al îmbrăcăminţii sale.

După puţin, i s-a adresat cu o voce dulce, constantă, o voce în contrast cu cele mai izbitoare trăsături ale ei. Vocea şi trupul de copilă armonizau perfect, lăsând impresia că aparţin una alteia, în timp ce capul şi faţa păreau ale unei alte fiinţe.

Smith-Oldwick nu putea să înţeleagă niciun cuvânt din ceea ce zicea ea. Totuşi, i-a răspuns în limba lui bine pronunţată, ceea ce, evident, a avut asupra ei un efect satisfăcător.

El i-a ghicit intenţiile; ea l-a înlănţuit cu amândouă braţele de gât şi l-a sărutat în completă uitare de sine.

Englezul a încercat să se elibereze de dezmierdările ei atât de surprinzătoare. Ea, însă, s-a agăţat şi mai tare de el.

Atunci, amintindu-şi că întotdeauna trebuie să intri în voia nebunului şi gândindu-se că ea ar putea să îl ajute să evadeze, ofiţerul a închis ochii răspunzând îmbrăţişărilor.

Tocmai în momentul acela s-a deschis brusc uşa şi a intrat un bărbat. Smith Oldwick a deschis ochii şi cu toate că a încercat să se desprindă de fată, a ştiut că noul sosit a remarcat situaţia lor compromiţătoare.

Fata, întoarsă fiind cu spatele spre uşă, nu avea cum să vadă imediat prezenţa unei alte persoane; dar, când şi-a întors capul, o singură privire aruncată de faţa schimonosită de furie a omului a fost suficientă ca ea să scoată un ţipăt de spaimă şi să fugă, ascunzându-se într-un salon.

Englezul, încurcat, a rămas pe loc. A înţeles cât de zadarnică ar fi fost orice încercare de a da explicaţii, remarcând atitudinea ameninţătoare a acelui om, în care l-a recunoscut pe funcţionarul înalt de care fusese primit la intrarea în oraş.

Muşchii feţei individului, livid de furie nebună şi probabil, de gelozie, tresăreau violent pe sub piele accentuând şi mai mult expresia de maniac pe care o avea de obicei.

În primele clipe părea paralizat de furie; apoi a scos un ţipăt ascuţit, care a sfârşit într-un sunet prelung şi de neânchipuit. În acelaşi timp, a tras sabia încovoiată şi a sărit asupra englezului.

Pentru Smith-Oldwick părea că nu mai există nici cea mai mică speranţă de scăpare de arma ascuţită din mâinile nebunului.

Fiind capabil să prevadă moartea rapidă şi teribilă care îl aştepta, a apelat la singurul mijloc pe care îl mai avea; a scos revolverul şi a tras exact în pieptul omului aflat la numai la trei paşi de el.

Acesta, fără să scoată măcar un geamăt, a căzut pe podea, fiind ucis instantaneu de cartuşul care l-a străpuns.

Au trecut câteva secunde, în timpul cărora a domnit o tăcere totală în apartament.

Englezul, stând drept lângă corpul inert întins pe jos, păzea uşa cu arma, pregătit în orice moment să audă zgomotul paşilor care sigur vor alerga imediat pentru a cerceta cauza detunăturii.

De jos, însă, nu s-a auzit niciun zgomot care să indice că cineva de acolo ar fi auzit. După puţin timp, atenţia i-a fost atrasă de uşa de la salon, printre draperiile cărora a apărut din nou figura femeii.

Ochii ei erau dilataţi, iar falca inferioară lăsată în jos, într-o expresie de uimire şi de respect, în acelaşi timp.

Privirile ei erau aţintite spre corpul întins la podea, iar după câteva clipe a intrat pe furiş în cameră şi s-a apropiat de cadavru în vârful picioarelor.

Atitudinea ei lăsa impresia că în fiecare moment urma să fugă, iar când a ajuns aproape de cadavru, s-a oprit şi l-a privit pe Smith-Oldwick, punându-i întrebări pe care evident că acesta nu le înţelegea

După aceea a venit lângă corpul celui ucis, a îngenunchiat lângă el şi a început să-l pipăie peste tot.

După un timp, a început să scuture puternic de umeri corpul şi folosind o forţă nebănuită în formele ei delicate şi copilăreşti, a întors capul cadavrului pe partea cealaltă, cu faţa în sus.

Dacă până atunci a mai avut vreo îndoială că se afla în faţa unui mort, acum i-a fost suficientă o singură privire spre trăsăturile urâte ale cadavrului de lângă ea ca să se convingă de acest lucru.

În momentul în care a priceput totul, a izbucnit de pe buzele ei un hohot de râs isteric, în timp ce cu mâinile ei delicate pălmuia neâncetat corpul inert.

Era o privelişte dezgustătoare, o privelişte atât de oribilă încât englezul şi-a spus că asemenea tablouri nu se pot vedea decât într-o casă de nebuni sau în oraşul acela îngrozitor.

În mijlocul acestei bucurii nebune pricinuite de moartea acelui bărbat, femeia s-a oprit brusc din atacurile ei zadarnice asupra corpului neânsufleţit şi sărind în picioare, a alergat spre uşă; a încuiat-o cu un zăvor mare de lemn, înlăturând în felul acesta orice amestec din exterior.

După aceea a revenit la mijlocul odăii, unde s-a oprit, începând să vorbească englezului cu repeziciune, făcând din când în când gesturi spre corpul celui ucis.

Văzând, probabil, că el nu o înţelege, s-a înfuriat şi s-a repezit ca o isterică spre pilotul englez, ca şi cum ar fi avut intenţia să îl bată.

Acesta a făcut repede trei paşi înapoi, întinzând revolverul spre pieptul ei. Însă, aşa nebună cum era, nu a ajuns totuşi cu nebunia până acolo, încât să nu facă legătura între arma aceea, detunătura şi moartea bărbatului în a cărui casă locuia; toanele de ucigaşă care au apucat-o atât de subit, au părăsit-o tot atât de repede când a văzut arma îndreptată spre ea.

Pe figura ei a apărut acelaşi zâmbet imbecil care nu spunea, de fapt, nimic; iar tonul aspru din vocea ei a dispărut, făcând loc accentelor moi cu care i s-a adresat la început.

Acum a încercat prin semne să îl facă să înţeleagă ce dorea de la el. Făcându-i semn să o urmeze, a mers până la draperii şi îndepărtându-le, a lăsat să se vadă dormitorul. Dar acesta era mai mult decât un dormitor; era o cameră destul de spaţioasă, încărcată cu covoare, cu draperii şi fotolii moi cu perne multe… un adevărat salon regal.

Femeia a arătat după aceea spre cadavrul de pe podeaua camerei alăturate; apoi, ridicând pătura de pe fotoliu, s-a lăsat în genunchi, lângă deschizătura de sub aceasta. Indicându-i-se cu degetul spaţiul acela, englezul a înţeles destul de bine că femeia dorea să ascundă acolo cadavrul celui ucis.

Dar, dacă el tot mai avea o urmă de îndoială, fata a încercat să i-o împrăştie, prinzându-l de mânecă şi trăgându-l spre corpul care zăcea pe podea.

Ridicându-l apoi amândoi, l-au transportat repede în salonul acela, unde cu greutate au reuşit să îl împingă sub fotoliu. Englezul a fost din nou impresionat de brutalitatea femeii.

În centrul camerei rămăsese covorul plin de sânge. Nebuna s-a dus repede şi l-a luat de acolo,

aşezându-l peste o mobilă oarecare, astfel încât pata nu se mai vedea deloc.

Apoi a aranjat celelalte covoare şi a mai adus unul din salon; a refăcut ordinea, astfel încât nu se mai cunoştea nimic din tragedia desfăşurată în încăperea aceea

După ce a aranjat toate acestea şi a tras înapoi pătura de pe fotoliu ca să ascundă cu totul grozăvia de acolo, şi-a aruncat din nou braţele în jurul gâtului englezului, trăgându-l uşor pe pernele moi ale divanului de deasupra mortului.

Conştient de grozăvia situaţiei, dezgustat şi plin de oroare, cu simţul decenţei ultragiat până la extrem, locotenentul Smith-Oldwick era stăpânit, însă, de instinctul conservării de sine.

Se credea îndreptăţit pe deplin să îşi răscumpere viaţa cu aproape orice preţ, dar era şi o limită peste care firea lui atât de fină nu îi îngăduia să treacă.

S-a întâmplat ca tocmai în acele momente să se audă mai multe ciocănituri puternice în uşa celeilalte încăperi.

Sărind din fotoliu, fata l-a prins pe englez de braţ trăgându-l după ea până la zidul din capătul salonului. Acolo a îndepărtat draperia, scoţând la iveală o mică încăpere, în care l-a împins pe englez, lăsând apoi draperia la loc.

Locotenentul englez a auzit-o trăgând zăvorul şi apoi vocea unui om amestecată cu cea a fetei.

Tonurile celor doi păreau fireşti, era ca şi cum ar fi asculat un dialog într-o limbă străină.

Dar, după experienţa urâtă pe care din ziua aceea, ştia că nu se putea aştepta la altceva decât, din clipă în clipă, la o nouă izbucnire de nebunie a celor doi de dincolo de draperiile care îi mascau prezenţa.

După zgomotul pe care îl auzea, a considerat că fata şi noul sosit au intrat în salon.

Atunci, împins de dorinţa de a afla ce fel de om era acela cu care, probabil, se va înfrunta, a desfăcut puţin draperia după care era ascuns şi

privind dincolo de ea, i-a văzut pe amândoi şezând îmbrăţişaţi pe divan, fata având acelaşi zâmbet lipsit de expresie cu care îl întâmpinase şi pe el.

După câteva clipe, englezul a constatat că putea să aranjeze cutele draperiilor în aşa fel, încât să poată să vadă tot ce se petrece în salon fără a fi observat şi fără a declanşa primejdia unei descoperiri.

A văzut-o pe fată într-un moment de mare dăruire a sărutărilor pe care le acorda noului sosit, care era un bărbat cu mult mai tânăr decât cel ucis de englez.

După puţin timp însă, fata s-a desfăcut din îmbrăţişările iubitului ei, ca şi cum şi-ar fi adus aminte brusc de ceva.

Fruntea i s-a încreţit în semn de adâncă întristare; apoi, tresărind puternic, a aruncat o privire spre cămăruţa în care stătea ascuns englezul.

În aceeaşi clipă a început să şoptească ceva partenerului ei ca şi cum i-ar fi comunicat un secret în grabă, arătând uneori spre direcţia cămăruţei înclinând capul şi de câteva ori făcând un gest straniu cu mâna şi cu degetul arărător, gest pe care Smith-Oldwick nu l-a putut interpreta decât drept o încercare de a descrie revolverul şi întrebuinţarea lui.

Era clar că ea îl trăda şi fără să mai piardă vremea, englezul a început să facă o examinare rapidă a locului unde era ascuns.

În salon, bărbatul şi femeia au continuat să şoptească; apoi, el s-a ridicat încet, trăgându-şi cu mare atenţie sabia din teacă.

După aceea, s-a apropiat în vârful picioarelor de draperii, iar fata a venit alături de el până acolo.

Acum nu mai vorbeau; fata nu mai făcea nici cel mai mic zgomot când a păşit în faţa draperiilor şi indicând cu mâna un loc cam la înălţimea pieptului unui om.

După aceea s-a dat la o parte, lăsând loc liber bărbatului.

Acesta ridicându-şi sabia într-o poziţie orizontală, a repezit-o deodată înainte cu toată puterea de care era capabil, înfingând-o în draperii şi în firida pe care o ascundeau ele.

Bertha Kircher, văzând că se zbate zadarnic şi înţelegând că ar face mai bine să-şi păstreze forţele pentru alt prilej mai important în eliberarea sa, a încetat orice efort pentru a se desface din braţele prinţului Metac care fugea cu ea prin coridoarele slab luminate ale palatului.

Prinţul a trecut cu fata printr-o mulţime de camere şi de coridoare. Fata ştia foarte bine că, deşi răpitorul ei era fiul regelui era şi el expus pedepsei pentru fapta sa: ghicea aceasta din dorinţa lui de a se îndepărta cât mai mult de locul de unde a comis fapta.

Fata a mai înţeles, în acelaşi timp, că pedeapsa care îl aştepta pe prinţ, când va fi prins, era îngrozitoare şi rapid aplicată; altfel nu se puteau explica privirile speriate pe care le arunca în spatele lui şi faptul că privea cu bănuială spre fiecare colţ pe lângă care trecea.

După drumul parcurs, fata avea impresia că a mai trecut de câteva ori prin acele locuri, deşi şi-a pierdut cu totul noţiunea direcţiei.

Nu ştia că şi prinţul era tot atât de dezorientat ca şi ea şi că nu făcea altceva decât să alerge zăpăcit şi fără rost, din cameră în cameră, sperând să găsească din întâmplare un refugiu oarecare.

Cu toate acestea nu era de mirare că acest vlăstar al unor nebuni să întâmpine greutăţi în orientarea sa prin labirintul acela de încăperi desenat de nebuni pentru un rege, poate, mai nebun decât ei.

Un coridor era gradat şi ducea aproape imperceptibil într-o altă direcţie, altul se ramifica în două şi pe urmă se încrucişa cu el însuşi.

Prin unele locuri podeaua se înălţa treptat până la nivelul unui alt etaj, ca să se ajungă apoi într-o scară în formă de spirală care cobora la acelaşi etaj iniţial.

Metac nu ar fi putut să spună la ce etaj se afla sau în care parte a palatului.

Deodată însă, s-a oprit în faţa unei uşi închise, iar, după o clipă de ezitare a deschis-o, păşind într-o cameră mare, bine luminată şi plină de războinici înarmaţi.

La un capăt al acest încăperi, şedea regele pe un tron mare; lângă acesta, spre marea ei surpriză, fata a văzut că pe un alt tron era aşezată o leoaică enormă.

Acest amănunt i-a amintit de cuvintele Xanilei care, în timp ce le-a ascultat nu au impresionat-o prea mult: „Dar, a mai avut şi alte regine şi nu toate au fost fiinţe omeneşti”.

În momentul când l-a văzut pe prinţ şi pe fată, regele s-a ridicat de pe tron şi a pornit să traverseze camera cuprins de o violenţă neânfrântă care a făcut să dispară şi cea mai mică urmă de demnitate regească din înfăţişarea lui.

Metac, abia apucase să deschidă cu atâta imprudenţă uşa acestui stup de albine că, dându-şi imediat seama de primejdie, a întors spatele şi a fugit într-o nouă direcţie.

De data aceasta erau mai mulţi de o sută de oameni înarmaţi care alergau după el, râzând, ţipând şi poate chiar blestemând, cine poate şti.

Prinţul s-a sucit într-o parte, s-a sucit în alta, reuşind să rămână tot înaintea lor câteva minute.

La un moment dat, după ce a alergat de-a lungul unui coridor care înclina de la etajul de sus până la cele de jos, a pătruns, subit, într-o încăpere subterană, luminată de un număr mare de făclii. În centrul acestei încăperi se afla un bazin cu apă, aparent, destul de adânc.

Urmăritorii prinţului au intrat în acea cameră exact la timp pentru a reuşi să îl vadă pe prinţul

Metac sărind şi dispărând în adâncimea apei ducând fata cu el.

Dar, cu toate că ei au aşteptat agitaţi câteva minute la marginea bazinului, nici Metac şi nici fata nu au mai apărut la suprafaţă.

Când Smith-Oldwick s-a întors să cerceteze terenul unde era ascuns, a avut norocul ca, pipăind peretele din spate, să vină în contact cu o uşă de lemn şi să depisteze un zăvor, identic celui cu care nebuna încuiase uşa din faţă.

L-a tras cu mare grijă, fără zgomot, şi apoi a împins uşor uşa care, din fericire, se deschidea în exterior. A păşit după aceea înainte, străduindu-se să se obişnuiască cu întunericul, închizând uşa în urma lui.

Pipăind în jurul lui, a descoperit că se află într-un coridor îngust, pe care a înaintat cu cea mai mare atenţie o distanţă de câţiva metri, când s-a împiedicat pe neaşteptate de un obiect care părea o scară aşezată în drumul lui.

Ca să se asigure, a pipăit peste tot şi a constatat că, într-adevăr, avea înaintea lui o scară, dincolo de care era un zid cu care se sfârşea coridorul.

Nu putea să înainteze fiindcă baza scării era pe podeaua pe care stătea el. Nu îi convenea nici ideea de a se înapoia; astfel a urcat scara, ţinându-şi revolverul pregătit în buzunarul drept al bluzei.

Nu a reuşit, însă, să urce decât trei-patru trepte, când s-a izbit cu capul, destul de puternic, de o suprafaţă tare.

Pipăind cu o mână peste capul lui, a descoperit că acest obstacol era capacul unei deschizături în tavan. Cu puţin efort, a reuşit să-l ridice puţin şi a văzut, prin crăpătură, cerul limpede şi înstelat al nopţii africane

Bietul englez a scos un suspin lung de uşurare, fără să fie mai puţin prudent, a împins încet capacul într-o parte, pentru a-şi putea ridica ochii puţin mai sus de nivelul acoperişului.

O privire aruncată la repezeală l-a convins că nu este nimeni în acea zonă şi nici mai încolo. Nu exista nicio piedică.

S-a ridicat repede prin dechizătură şi a aşezat capacul la loc, după care s-a oprit, încercând să se orienteze în spaţiu.

Acoperişul pe care stătea era mărginit spre sud de o clădire cu mult mai înaltă, care se ridica cu încă două etaje.

Spre apus, putea să vadă luminile fălfâitoare ale sfeşnicelor unei străzi îndreptându-se spre acel loc.

Ajungând la marginea acoperişului, a privit pentru prima dată activităţile de noapte ale acestui oraş de nebuni. A văzut o mulţime de oameni, femei şi copii precum şi o mulţime de lei, ajungând la concluzia că numai leii erau cu mintea întreagă.

Cu ajutorul stelelor, şi-a stabilit cu uşurinţă punctele cardinale şi, reânprospătându-şi în memorie drumul pe care l-a parcurs prin oraş, trecerea prin prima clădire şi ieşirea de acum, a realizat că strada spre care privea era cea pe care Bertha şi el au fost conduşi ca prizonieri cu câteva ore în urmă.

Dacă ar putea să coboare în stradă, se gândea el, ar putea să ajungă, prin umbra arcadelor, până la poarta cetăţii.

La ideea de a căuta fata pentru a o salva, a renunţat de mult timp ca la un lucru zadarnic, fiind ferm convins că singur şi numai cu puţinele cartuşe care i-au mai rămas nu ar fi putut face nimic în faţa acestui oraş plin de soldaţi înarmaţi.

Se îndoia chiar dacă va putea trece valea, unde mişunau leii. Era covins că, dacă va ajunge printr-o minune oarecare în pustiul de dincolo de pădure, nu va mai fi posibil să iasă vreodată de acolo.

Cu toate aceste gânduri, era mistuit de o singură dorinţă: să lase cât mai în urma lui această cetate îngrozitoare de smintiţi.

A observat că spre nord acoperişurile zidurilor vecine sunt la acelaşi nivel, până la o nouă intersecţie a străzii. Jos lumina un sfeşnic, iar el ştia că, pentru a coborî neobservat în stradă, trebuia să găsească un loc cât mai întunecos.

A pornit, deci, pe marginea acoperişului pentru a găsi locul potrivit unei coborâri subtile.

De câte ori încerca să alunece de pe acoperiş pe coloana arcadei, auzea paşi apropiindu-se în direcţia aceea, până când a ajuns la convingerea că trebuie să aştepte până va dormi întregul oraş.

În cele din urmă, a sosit un moment pe care l-a considerat oportun şi a început să coboare, foarte calm în aparenţă, în timp ce inima îi bătea zvâcnind în piept cu putere.

Când, în sfârşit, a ajuns jos sub arcadă, s-a felicitat de reuşita încercărilor; dar, în acelaşi timp, a auzit un zgomot uşor în spatele lui; întorcându-şi capul, a văzut un soldat înalt cu tunică galbenă privindu-l cu mare atenţie.

CAPITOLUL XXII Vocea din zid

Numa, leul, a mârâit zadarnic, mânios şi dezamăgit când a alunecat înapoi la pământ în săritura zadarnică pe care a făcut-o să-l prindă pe Tarzan.

S-a încordat pentru a doua săritură după prada pe care o simţea scăpându-i din gheare. Dar, în momentul acela, nările sale au simţit ceva deosebit în mirosul urmei lăsată de prada spre care a aspirat.

Mirosind terenul pe care Tarzan abia l-a atins, mârâitul lui Numa s-a schimbat într-un scâncet uşor: a recunoscut mirosul omului care l-a salvat din groapa negrilor.

Ce gânduri treceau oare prin capul lui masiv? Nimeni nu ar fi putut să o spună.

Acum leul nu mai era stăpânit de nicio urmă de furie; a pornit maiestuos spre răsărit, pe lângă zidul oraşului.

La marginea de răsărit a oraşului, a luat-o spre sud, continuându-şi drumul pe lângă zidul acesta, de partea căruia se aflau grajdurile şi coteţele în care erau îngrăşate animalele ierbivore pentru hrana leilor domesticiţi din oraş.

Leii din pădurea învecinată se hrăneau cu aceeaşi imparţialitate şi cu carnea ierbivorelor şi cu cea de om. Ca şi Numa din groapă, făceau ieşiri ocazionale până dincolo de deşert, în valea fertilă a Wamabilor.

Dar de obicei se hrăneau din cirezile oraşului nebunilor. Uneori, chiar supuşii mai lipsiţi de noroc din acest oraş cădeau pradă leilor înfometaţi.

Numa, pe care Tarzan l-a eliberat din groapă, făcea, din anumite puncte de vedere, excepţii de la regula generală după care se orientau semenii săi din junglă.

Aceasta se datora faptului că el a fost prins, încă de când era doar un pui şi dus în oraş, unde a fost păstrat pentru perpetuarea speciei, evadând când aproape avea doi ani.

Nebunii din oraş au încercat să-l înveţe că nu trebuie să mănânce carne de om şi au reuşit până la un punct; Numa nu ar fi atacat oameni, decât în furiile cele mai mari, sau numai când ar fi fost împins de o foame cumplită, cum s-a întâmplat atunci când a căzut în groapa-capcană.

Grajdurile animalelor maniacilor din oraş erau apărate de un zid exterior format din stâlpi înfipţi în pământ, unul lângă altul, legaţi între ei, cu bucăţi groase de lemn.

Din loc în loc, în acest gard atât de solid erau porţi şi portiţe prin care ieşeau vitele în timpul zilei la păşunat. De acest moment profitau şi leii pentru a se hrăni, deoarece foarte rar se întâmpla să intre vreunul noaptea prin grajduri.

Numa, însă, când a simţit mirosul binefăcătorului său, a fost din nou cuprins de dorinţa de a intra în cetate. Împins de această idee, s-a furişat încet pe lângă partea din exteriorul

gardului încercând cu laba fiecare poartă şi portiţă, până când a găsit una care nu părea a fi bine închisă.

Aplecându-şi capul lui mare şi puternic, a început să împingă poarta cu toată greutatea corpului său enorm şi forţa de care erau capabili muşchii săi neântrecuţi; de fapt, nu a făcut decât o singură forţare a porţii, una extrem de puternică. Iar după aceea a intrat în grajd.

Aici era o turmă de capre care, simţind prezenţa carnivorului, au început să se agite fugind dintr-o parte în alta, lipindu-se de zid. Atunci Numa s-a îndreptat spre uşa din zidul cetăţii, pe unde obişnuia să intre păstorul în ţarc.

Pentru a ajunge la portiţa aceea, trebuia să treacă exact prin turma care s-a îngrămădit speriată la zid. De aceea, ropotul de copite al caprelor s-a auzit încă o dată, ele fugind în partea cealaltă, iar Numa a venit numaidecât la portiţă.

Evenimentul care a urmat lăsa impresia că a fost planificat cu iscusinţă; uşa s-a deschis ivindu-se capul păstorului.

Imediat după aceea, dintr-o parte s-a ridicat o labă cu care a dat o lovitură atât de puternică, încât aproape a despărţit capul de trup; păstorul a murit aproape în clipa în care a intrat cu capul pe poartă. După aceea Numa a trecut dincolo de zidul cetăţii, pe străzile slab luminate.

Primul gând al lui Smith-Oldwick a fost să împuşte omul în tunică galbenă care l-a oprit din drum, iar după aceea să fugă din vale pe strada ce ducea spre porţile oraşului.

Dacă dorea să facă aceasta, era pentru că a fi oprit din drum de un locuitor al acelui oraş era acelaşi lucru cu reintrarea în prizonierat. Mai ales că niciun locuitor al acestui oraş bizar nu putea să recunoască în el decât un străin.

Ar fi fost simplu să-l împuşte, trăgând direct din buzunarul în care avea revolverul pregătit, fără a

mai pierde vremea să îl scoată de acolo.

Pentru realizarea acestui gând fulgerător, a dus mâna la buzunarul bluzei. Dar a simţit puterea unei mâini de fier la încheietura mâinii sale, şoptindu-i-se în limbajul cunoscut:

— Stai, locotenente! Sunt eu, Tarzan!

Senzaţia de fericire simţită în secunda aceea, după atâta încordare nervoasă, l-a slăbit atât de mult, încât a fost nevoit să se prindă de braţul lui Tarzan pentru a evita căderea, iar când şi-a regăsit vocea, nu a putut să rostească mai mult decât:

— Tu? Tu? Am crezut că eşti mort!

— Nu încă, a răspuns Tarzan. Văd că nici tu nu ai intrat pe drumul acesta. Dar cu fata ce s-a întâmplat?

— Nu am mai văzut-o de când ne-au adus aici, a zis englezul. Am fost duşi amândoi într-o clădire din faţa pieţei unde ne-au separat. Pe ea nu am mai văzut-o de atunci.

— Tu cum ai scăpat? a întrebat Tarzan, plin de curiozitate.

— Deşi am fost înconjurat de lei, am reuşit să fug, deoarece aceştia nu prea mi-au acordat mare atenţie. Apoi, după ce am ieşit de acolo, a trebuit să înfrunt un individ şi apoi am fost ascuns de o femeie într-o crăpătură a zidului.

Mai târziu, a continuat englezul să povestească aventura prin care a trecut, nebuna m-a trădat unui alt ticălos care venise la ea, dar am înţeles repede mişcarea şi am fugit la timp, ieşind sus pe acoperiş, unde am stat destul de mult timp până am găsit momentul să cobor în linişte fără să risc să fiu observat. Asta este tot ce ştiu şi nu am nici cea mai mică idee unde ar putea fi Bertha.

— Unde te duceai acum? a întrebat Tarzan. Smith-Oldwick a ezitat o clipă până să îi răspundă.

— Nereuşind să fac nimic singur aici, intenţionam să ajung la armata engleză de unde să aduc ajutoare.

— Nu ai fi putut s-o faci, a replicat Tarzan, deoarece, chiar dacă ai fi izbutit să treci teafăr pădurea, nu se putea să străbaţi pustiul fără hrană şi fără apă.

— Atunci ce se poate face? a întrebat descurajat englezul.

— Să vedem dacă putem să o găsim pe fată, a răspuns Tarzan.

După aceea, ca şi cum ar fi uitat complet că şi englezul se află acolo, a început să argumenteze ca să se convingă pe el însuşi:

— Chiar dacă este nemţoiacă şi mai presus şi spioană, mai întâi de toate este femeie şi nu pot să o las aici.

— Dar cum vei proceda să o găseşti? a întrebat aviatorul.

— Am fost în stare să nu-i pierd urma până aici şi nu mă înşel dacă susţin că o voi putea urmări în continuare.

— Eu nu te voi putea însoţi în hainele acestea. Ar fi ca şi cum amândoi ne-am expune direct primejdiei, a murmurat cu regret, Smith-Oldwick.

— Atunci să îţi găsim şi ţie haine ca ale mele, a propus Tarzan, ca şi cum acesta ar fi fost unul dintre cele mai simple lucruri.

— Cum? a întrebat englezul.

— Vrei să ştii? Mergi pe acoperişul casei de lângă zid, pe unde am intrat eu şi întreabă-l pe mortul de acolo de unde am eu aceste haine.

Smith-Oldwick l-a privit fix pe cel din faţa lui.

— Am găsit, a zis el. Eu ştiu unde se găseşte un individ care nu mai are nevoie de haine. Dacă putem să urcăm înapoi pe acoperiş, cred că îl voi găsi cu uşurinţă şi să îi iau hainele fără ca acesta să opună rezistenţă. Nu mai este nimeni acolo, doar o fată şi un tânăr pe care îl putem surprinde şi învinge cu uşurinţă.

— De unde ştii?

— Cum să nu ştiu? Ţi-am spus că am fost nevoit să înfrunt un bărbat pe care l-am ucis destul de

simplu, a răspuns încântat ofiţerul.

— Aha! Am înţeles, a exclamat Tarzan. Eu cred că este un mijloc mult mai indicat decât să ne încurcăm cu unul dintre aceştia de pe stradă, unde am putea fi întrerupţi în orice moment.

— Bine, dar cum ajungem acolo pe acoperiş?

— Tot aşa cum ai reuşit şi să cobori. Acoperişul acesta nu este înalt, iar la capătul fiecărei coloane există o margine îngustă care poate servi ca sprijin. Am observat aceasta în timp ce coborai de acolo. Alte clădiri nu ar fi fost atât de uşor de urcat.

Smith-Oldwick a privit în sus spre streaşină acoperişului remarcând:

— Nu este prea înalt, dar mă tem că nu voi putea să urc până acolo. Am să încerc, însă mă simt foarte slăbit deoarece am fost destul de rău sfâşiat de un leu. Pe lângă acest fapt nu am mâncat nimic de ieri dimineaţă.

Tarzan a rămas un timp pe gânduri, apoi a hotărât:

— Trebuie să mergi cu mine. Nu pot să te las aici. Singura soluţie de scăpare o ai prin mine, iar eu nu pot să plec până nu o găsesc pe fată.

— Şi eu vreau să merg cu tine, a răspuns ofiţerul. Nu prea prezint o mare garanţie, dar oricum, doi oameni înseamnă mai mult decât unul singur.

— Foarte bine. Atunci să mergem. Haide, atunci! a spus Tarzan.

Ofiţerul, fără să bănuiască intenţiile camaradului său, s-a simţit brusc prins de mijloc şi aruncat pe umărul lui.

— Ţine-te bine! a şoptit el.

Imediat a început, cu o energie uimitoare, să urce ca o maimuţă până sus pe acoperiş.

Atât de repede şi de uşor a fost efectuată mişcarea, încât englezul nici nu a avut timp să-şi dea seama bine de ceea ce s-a întâmplat, când Tarzan l-a depus în deplină siguranţă pe acoprişul

de pe care s-a străduit nu cu mult timp în urmă să coboare.

— Gata! a zis Tarzan. Acum condu-mă la locul unde mi-ai promis.

Smith-Oldwick nu a întâmpinat greutăţi în descoperirea deschizăturii exacte din acoperişul, prin care a ieşit el. A ridicat capacul, Tarzan s-a aplecat cu capul în jos, mirosind şi ascultând.

— Haide, a zis el după un moment de cercetare.

A coborât jos în coridor, urmat de englez şi amândoi au înaintat prin întuneric spre uşa din zidul din spatele crăpăturii în zid în care englezul a fost ascuns de fată.

Au găsit uşa deschisă, iar când au îndepărtat-o, Tarzan a văzut o rază de lumină pătrunzând prin draperiile care separau salonul nebunei de crăpătura aceea.

Privind cu un ochi prin deschizătură, a văzut-o pe nebună şezând împreună cu un bărbat mai tânăr, faţă în faţă, la o masă pe care erau aşezate mai multe feluri de mâncare.

Amândoi erau serviţi de un negru uriaş pe care Tarzan îl privea cu mare atenţie.

Familiarizat cum era cu particularităţile unui mare număr de triburi africane ce locuiau pe o întindere considerabilă din continentul negru, Tammangani considera că putea să spună cu precizie din ce parte a Africii era acest rob şi de asemenea, ce dialect foloseau ei în ţinuturile lor.

Evident că s-ar fi putut întâmpla ca acest negru să fi fost prins din copilărie şi din cauza lipsei întrebuinţării limbii sale natale în timpul unui lung şir de ani, să o fi uitat cu desăvârşire.

Nu este mai puţin adevărat nici faptul că, în toată viaţa sa, Tarzan a constatat că întâmplarea a avut rolul ei important.

De aceea, Tărzan a aşteptat cu răbdare până când negrul s-a aplecat deasupra măsuţei care se afla lângă nişa unde stăteau ascunşi cei doi.

Din poziţia aceea, negrul a auzit o voce din zid, şoptindu-i în limba propriului popor:

— Dacă vrei să te întorci cât mai curând în ţara Wamabilor nu spune nimic şi fă aşa cum îţi voi spune eu!

Negrul a privit speriat spre draperiile de lângă el.

Tarzan a remarcat cum acesta a fost scuturat ca de un curent electric şi în primul moment s-a temut ca nu cumva, stăpânit de groază, negrul să trădeze prezenţa lui acolo.

— Nu te speria, a continuat el. Suntem prietenii tăi.

În sfârşit, negrul a vorbit tot în şoaptă, dar atât de încet, încât Tarzan abia a putut să perceapă mesajul:

— Ce poate să facă bietul Otobu pentru zeul care vorbeşte cu el prin ziduri de piatră?

— Uite cum este, a răspuns Tarzan încurajat. Suntem doi oameni şi vom apărea în această odaie. Ajută-ne să-i impiedicăm pe femeia aceea şi bărbatul de lângă ea să ne scape, pentru a nu putea să alerge să-i alarmeze pe alţii pentru ajutor.

— Voi făcea asta, a răspuns negrul mai puţin emoţionat. De strigătele lor să nu vă fie teamă, pentru că prin aceste ziduri sunetul nu poată să pătrundă şi chiar dacă s-ar auzi până afară, tot nu s-ar întâmpla nimic, deoarece satul lor este plin de strigăte. Nimeni nu le va da atenţie. Eu voi face tot ce îmi spuneţi.

Tarzan l-a văzut apropiindu-se şi punând mâncarea pe masa celor pe care îi servea.

După aceea s-a aşezat în spatele bărbatului, ridicându-şi privirile spre locul din perete de unde a venit vocea ca şi cum ar fi dorit să spună:

— Stăpâne, eu sunt pregătit!

Fără să mai întârzie, Tarzan a dat la o parte draperiile şi a păşit în odaie.

În clipa aceea, tânărul s-a ridicat de la masă, dar a fost imediat smucit de la spate de negrul care i-a

servit.

Nebuna, a cărei spate era întors spre Tarzan şi colegul său, nu a avut cum să observe de la început sosirea lor; dar a văzut atacul robului asupra iubitului ei şi scoţând un strigăt puternic a sărit în ajutorul lui. Tarzan însă, s-a repezit la ea apucând-o de braţ şi oprind-o mai înainte ca ea să se poată amesteca în acţiunea lui Otobu.

La început, când şi-a întors privirea pentru prima dată spre Tarzan, figura ei a reflectat o ură aprigă, dar, aproape instantaneu, expresia feţei i s-a schimbat într-un zâmbet languros.

A început să îl pipăie uşor pe noul sosit, dar în acelaşi moment l-a remarcat şi pe Smith-Oldwick. Pe figura ei nu a apărut nici cea mai mică urmă de uimire sau furie.

Cu siguranţă că sărmana nebună nu cunoştea decât două stări, trecând de la una la alta exagerat de repede.

— Fii atent la ea până îl dezarmez eu pe ăsta, a zis Tarzan englezului.

Apoi, trecând lângă nebunul pe care Otobu îl ţinea de frâu, Tarzan îl lipsi de sabie.

— Spune-le, dacă cumva ştii limba lor, că nu le vom face niciun rău, dacă ei ne lasă să plecăm nestânjeniţi.

Negrul îl privea pe Tarzan cu ochii dilataţi şi nu putea să priceapă cum este posibil să apară un zeu într-o formă atât de materială, cu vocea unui Buana alb şi îmbrăcat în uniforma unui războinic din acest oraş din care era absolut sigur că nu făcea parte.

Totuşi, având încredere în vocea care i-a oferit libertatea, a urmat indicaţiile lui Tarzan.

— Vor să ştie ce doreşti, a zis Otobu, după ce a vorbit puţin cu fata şi cu iubitul ei.

— Spune-le că mai întâi vrem mâncare, iar după aceea, vom lua ceva care ştim că se găseşte în această încăpere. Otobu, ia de acolo, de lângă zid, suliţa acestui om; iar tu, locotenente, ia sabia.

Apoi, s-a adresat din nou lui Otobu:

— Eu îl voi păzi până vei merge să iei ceea ce se află sub fotoliul de acolo de lângă perete.

Otobu, disciplinat să asculte, a făcut întocmai cum i s-a impus, urmat atât de privirile fetei, cât şi de ale amicului ei.

Când acesta a ridicat pătura de pe fotoliu şi a scos cadavrul omului ucis de Smith-Oldwick, tânărul nebun a scos un strigăt puternic şi a încercat să alerge spre corpul acela inert.

Tarzan a reuşit să îl împiedice, apucându-l puternic de braţ. Atunci, nebunul a sărit asupra lui cu dinţii şi cu unghiile.

A fost destul de dificil până a reuşit să îi înmoaie forţele… iar în timpul acesta, Otobu încerca să dezbrace cadavrul.

Tarzan a încercat să afle de ce s-a emoţionat nebunul.

— Pot să spun eu, Buana, a răspuns Otobu. Mortul este tatăl lui.

— Dar fetei ce îi tot spune?

— O întreabă dacă ştia ceva despre cadavrul tatălui. Ea îl asigură că nu a ştiut nimic până acum.

Tarzan a repetat englezului dialogul şi acesta a spus zâmbind:

— Dacă ar fi văzut-o el cum înlătura orice urmă a crimei şi cum aranja păturile de pe fotoliu să nu se mai vadă corpul după ce am ajutat-o să îl ducă până acolo, nu ar mai avea nicio îndoială dacă ea ştie ceva sau nu.

Vezi covorul de acolo de pe banca din colţ? Este aranjat de mâinile ei astfel încât să nu se vadă urme de sânge pe el… într-un fel, nu sunt tocmai atât de nebuni după cum par a fi.

Negrul a dezbrăcat corpul inert, iar Smith-Oldwick a început să îmbrace hainele mortului cât putea mai repede.

— Acum, a zis Tarzan, să mâncăm şi noi ceva. Nu se pot face lucruri mari cu stomacul gol.

În timp ce mâncau, Tarzan a încercat să lege o convorbire cu cei doi maniaci, prin intermediul lui Otobu.

A aflat în felul acesta că se află în palatul mortului de lângă ei. Acesta avea o slujbă înaltă de stat, aparţinând unei clase dominante, dar nu erau membri ai curţii regale.

Când Tarzan l-a întrebat despre Bertha Kircher, tânărul a răspuns că a fost dusă la palatul regelui; când a fost întrebat care a fost motivul, a răspuns:

— Pentru rege, desigur.

În tot timpul convorbirii, atât bărbatul, cât şi fata păreau destul de raţionali, punând chiar câteva întrebări despre originea ţării de unde proveneau musafirii lor nepoftiţi.

De asemenea erau foarte surprinşi când aflau că dincolo de oraşul lor este un pustiu fără apă, pustiul fiind limitat pe o întindere relativ mică faţă de restul globului pământesc.

Când Otobu l-a întrebat pe nebun, în urma propunerii lui Tarzan, dacă cunoştea interiorul palatului regal, aceala a răspuns afirmativ, adăugând că este bun prieten cu prinţul Metac, unul din fii regelui, că vizitează adeseori palatul, după cum şi Metac vine de multe ori în palatul tatălui său.

În timpul mesei, Tarzan se străduia să alcătuiască un plan prin care să se poată folosi de ceea ce ştia acest tânăr pentru a intra în palatul regal; dar nu a putut să ajungă la nimic consistent care s-a fi putut îndeplini mai uşor.

În acelaşi timp, gândurile sale au fost întrerupte de ciocănituri puternice în uşa încăperii.

Timp de câteva secunde, niciunul nu a vorbit, dar după aceea nebunul a ridicat vocea, începând să strige ceva celor din exteriorul încăperii.

Imediat, Otobu a sărit în spatele lui încercând să îi înăbuşe cuvintele, punându-i mâna pe gură.

— Ce spune? a întrebat Tarzan.

— Le spune celorlalţi să spargă uşa şi să-l elibereze, căci doi străini care au intrat aici şi i-au făcut pe amândoi prizonieri.

— Spune-i repede, a zis Tarzan, că, dacă nu încetează, îl ucid.

Otobu a făcut după cum i s-a spus, iar nebunul a încetat să mai strige, dar se strâmba întruna, fără să scoată niciun sunet.

Tarzan a străbătut salonul şi a intrat în odaia din faţă pentru a vedea efectul asaltului.

Smith-Oldwick l-a urmat câţiva paşi, lăsându-l pe Otobu să păzească prizonierii.

Tarzan a văzut numaidecât că uşa nu va rezista multă vreme loviturilor puternice ce le dădeau cei de afară.

— Aş fi dorit să mă folosesc de individul acesta, i-a zis el lui Smith-Oldwick, dar mă tem că va trebui să ieşim de aici tot pe unde am venit. Nu putem face nimic, dacă aşteptăm să ne luptăm cu aceştia, după ce vor intra în cameră.

După zgomotul pe care îl fac, trebuie să fie cel puţin vreo zece-doisprezece. Haide, a zis el, treci înainte şi te vom urma.

Dar când s-au înapoiat în salon, priveliştea care le-a întâmpinat privirile a fost cu totul alta decât cea căreia i-au întors spatele cu câteva momente înainte.

Negrul zăcea întins pe podea, după toate aparenţele lipsit de viaţă, iar cei doi prizonieri ai lor dispăruseră cu desăvârşire.

CAPITOLUL XXIII Fuga din ţara nebunilor

În timp ce Metak o ducea pe Bertha spre marginea bazinului, ea nu avea cum să îşi închipuie nimic despre intenţiile lui.

A ghicit adevărul, cu toată grozăvia lui, îndată ce l-a văzut că se apropie de bazin fără a încetini din alergarea sa.

În momentul când nebunul a sărit în apă cu capul în jos, fata a închis ochii repetând în gând o rugăciune scurtă, în convingerea că el nu a sărit în

apă cu alt scop decât cu acela de a se îneca amândoi.

În ciuda acetui fapt, atât de puternică este prima lege a naturii, instinctul conservării speciei, încât chiar în faţa morţii sigure, fapt de care era mai mult decât convinsă, totuşi s-a menţinut cu tenacitate în viaţă.

Astfel, tot zbătându-se să se elibereze de braţele puternice ale nebunului, şi-a reţinut răsuflarea, încercând să întârzie în felul acesta momentul când apa i-a năvălit în plămâni. A rămas stăpână pe situaţie, cu toate emoţiile prin care a trecut în ultimul timp.

Prinţul a înotat spre capătul bazinului după care s-a ridicat la suprafaţă. Fata, simţind că este din nou cu capul la suprafaţa apei, a deshis ochii şi a văzut că se află într-un coridor slab luminat prin deschizături zăbrelite în tavan: un coridor cu multe cotituri, plin cu apă de la un perete la altul.

Acum el înota cu mişcări uşoare şi puternice în lungul acestui canal, ţinând în acelaşi timp şi obrazul ei la suprafaţa apei. A înotat în felul acest vreo zece minute fără să se oprească, când fata l-a auzit vorbind.

Bertha însă, nu înţelegea nimic din cuvintele care îi erau adresate; el a realizat aceasta şi a schimbat într-un fel modul în care o ţinea, astfel încât mâna să ajungă la nasul şi gura ei.

Fata a avut o idee vagă despre ceea ce dorea el să îi transmită, aşa că a făcut cum a crezut că este mai bine inhalând în plămâni o cantitate cât mai mare de aer. În aceeaşi clipă, nebunul s-a scufundat din nou, trăgând-o şi pe ea după el, apoi a înotat din nou vreo opt-zece metri pe sub apă.

Cum au ieşit din nou la suprafaţă, Bertha a observat că se afla într-un lac mare, artificial, şi că deasupra lor străluceau stelele.

De asemenea, de o parte şi de alta a lacului, se înălţau clădirile înalte cu cupole şi turle al căror

contur se vedea pe fondul albastru al cerului luminat de stele.

Metac a înotat spre partea de nord a lacului, unde, cu ajutorul unei scări aflate acolo, au ieşit la mal. Era destulă lume în jur, prin piaţă, dar nimeni nu a dat vreo atenţie acestor două fiinţe ude până la piele.

În timp ce prinţul nebun traversa drumul cu paşi repezi, Bertha Kircher mergea alături de el, închipuindu-şi intenţiile lui faţă de ea.

Vedea că nu este niciun mijloc de scăpare, aşa că mergea înainte, docilă, sperând, împotriva tuturor aşteptărilor, că se va ivi vreo ocazie prielnică de a îşi recăpăta libertatea şi viaţa.

Metac a condus-o spre o clădire în care, după ce au intrat, ea a recunoscut imediat că este aceeaşi clădire în care a fost condusă împreună cu locotenentul Smith-Oldwick, prima dată când au fost aduşi în cetate.

Acum nu se mai afla nimeni în spatele mesei mari, dar în cameră erau vreo doisprezece războinici în uniforma acelui palat: tunica albă cu un leu roşu în spate şi în faţă.

Când Metac a intrat acolo, oamenii l-au recunoscut şi s-au ridicat în picioare. Apoi, răspunzând la o întrebare a lui au indicat cu mâna o uşă mare, boltită, din capătul camerei.

Metac a condus fata în direcţia aceea dar, după un moment, ca şi cum ar fi fost cuprins de o bănuială neaşteptată, i s-a ivit în ochi o privire vicleană şi întorcându-se spre soldaţi, a dat un ordin în urma căruia toţi au ieşit din încăpere pe uşa aceea împreună cu el şi fata, apoi urcând pe o scară care începea undeva mai încolo de uşă.

Scara, împreună cu coridorul de sus erau luminate de câteva sfeşnice care ajutau să se vadă o serie de uşi în peretele din faţă. Soldaţii l-au condus pe prinţ în faţa uneia dintre aceste uşi.

Bertha Kircher i-a văzut bătând în uşă şi o voce, care abia se auzea, a răspuns la semnalul lor.

Efectul pe care l-a avut vocea asupra oamenilor din jurul ei a fost ca al unui curent electric.

Au fost cuprinşi instantaneu de o mare agitaţie şi ca răspuns la ordinele prinţului au început să izbească cu putere în uşă şi să se arunce cu umerii în ea încercând, alternativ, să cioplească cu săbiile unde se afla zăvorul uşii.

Fata privea încremenită, întrebându-se care ar fi putut să fie motivul acestei porniri agitate a paznicilor ei.

A observat uşa care se deschidea câte puţin la fiecare asalt, dar ceea ce nu a văzut, a fost tocmai imaginea celor doi, singurii din lume care ar fi putut să o salveze şi care, cu o clipă înainte ca uşa să cadă sfărâmată, s-au strecurat după draperiile salonului în crăpătura din zid, dispărând în coridorul întunecos din spatele acesteia.

După ce au spart uşa, soldaţii au intrat în apartament, urmaţi fiind de prinţul Metac. O furie nebună l-a cuprins imediat ce a constatat că încăperile sunt goale.

Nu existau decât cadavrul proprietarului palatului şi corpul nemişcat al robului negru, Otobu; aceştia zăceau întinşi pe podeaua salonului.

Prinţul a alergat la toate ferestrele privind afară, dar pentru că imaginea din apartament ducea în grădina împrejmuită a leilor, de unde prinţul era sigur că nu aveau cale de ieşire, nedumerirea lui a crescut şi mai mult.

A cercetat după aceea încăperea din faţa salonului, dar, pentru că nu a descoperit crăpătura din zid care se afla după draperii, nu a putut să găsească niciun indiciu despre persoanele care, după cum credea el, au ocupat interiorul camerei cu câteva momente înainte.

Prinţul, cu nestatornicia nebuniei, a obosit în curând să cerceteze şi întorcându-se către soldaţii care i-au întovărăşit până acum, le-a făcut semn să plece.

Aceştia au părăsit apartamentul, iar Metac şi-a întors atenţia spre fată; s-a apropiat de ea cu faţa deformată de un rânjet scârbos, toate elementele figurii contractându-se de trăsături spasmodice.

Fata, care stătea în picioare la intrarea în salon a păşit în spate, îngrozită. Apoi, pas cu pas, a continuat să se retragă, în timp ce nebunul, aplecat de mijloc, păşea într-un mod straniu spre ea, cu ghearele pregătite, anticipând momentul când va sări asupra ei.

Fata a trecut peste corpul negrului şi a simţit că atinge cu piciorul din dreapta un obstacol. Privind în jos a văzut suliţa cu care Otobu a încercat să îi păzească pe cei doi nebuni.

Cu o mişcare fulgerătoare, fata s-a aplecat şi a smucit de jos arma, îndreptând-o cu vârful spre pieptul nebunului.

Efectul pe care l-a avut această mişcare asupra prinţului a fost electric.

A renunţat la poziţia stupidă de până atunci şi izbucnind într-un hohot de râs prelug şi zguduitor, a tras sabia şi a început să danseze dintr-o parte în alta, în faţa fetei.

Cu toate acestea, în orice direcţie se îndrepta, găsea vârful suliţei îndreptat spre pieptul lui.

Fata a observat că în accentul strigătelor acestui disperat se producea treptat o schimbare reflectată în schimbarea expresiei de pe figura lui dezgustătoare.

Râsul lui isteric se transforma treptat în răcnete de furie, în timp ce zâmbetul lui prostesc era înlocuit de un rânjet fioros care descoperea un rând de colţi lungi şi ascuţiţi.

Făcea mişcări fantastice: când alerga spre vârful suliţei, de unde făcea o săritură înapoi, când făcea paşi repezi la dreapta şi la stânga, încercând să treacă pe după vârful armei din faţa lui.

În tot acest timp izbea în suliţă cu sabia atât de violent, încât fetei îi era deosebit de dificil să se menţină în gardă.

A fost nevoită să-şi facă loc, retrăgându-se cu un pas, până a ajuns să stea exact lângă fotoliul din salon.

Atunci, Metac, cu o mişcare neânchipuit de rapidă, s-a aplecat şi luând de jos un scăunel, l-a aruncat din toată puterea în capul fetei.

Fata a ridicat suliţa să se apere, dar mişcarea ei fu lipsită de succes, deoarece forţa izbiturii monstrului din faţa ei a trântit-o pe spate, peste fotoliu; instantaneu, Matec a năvălit asupra ei.

Tarzan şi Smith-Oldwick nu au rămas să vadă în ce direcţie au mers celelalte două persoane care au fost cu ei în cameră.

Atâta timp cât nu mai erau acolo, amicilor noştri le era indiferent dacă nu se mai întorceau acolo.

Singura dorinţă care îl stăpânea cum pe Tarzan era să ajungă din nou şi cât mai repede în stradă unde, aşa cum erau ei îmbrăcaţi, spera că vor avea destulă putere să-şi continue în deplină siguranţă cercetările în privinţa fetei, chiar în palatul regal.

Englezul mergea pe coridor înaintea lui Tarzan, iar, când au ajuns la scara de la capătul lui, s-a urcat până la tavan ca să ridice capacul deschizăturii.

S-a străduit un moment-două. Apoi s-a întors spre Tarzan zicând:

— Am pus noi capacul la loc când am intrat aici? Eu nu îmi amintesc să o fi făcut.

— L-am lăsat deschis, a răspuns Tarzan.

— Aşa am crezut şi eu, dar acum este închis. Nu pot să îl mişc din loc. Poate vei reuşi tu.

Forţa uriaşă nu i-a folosit lui Tarzan decât să rupă treapta pe care şi-a pus piciorul să se sprijine, fiind aproape să cadă. S-a odihnit un moment înainte de a face o nouă încercare.

Cum stătea însă cu capul aproape de capacul deschizăturii, a auzit vocile mai multor persoane de pe acoperiş.

A coborât de pe scară şi i-a comunicat englezului ce a auzit.

— Mai bine să căutăm altă ieşire.

Au pornit amândoi spre salonul de unde au venit.

Tarzan era acum în fată şi deschizând uşa din crăpătura zidului a tresărit puternic. În momentul când a auzit vocea femeii care spunea cu un ton îngrozit:

— Oh, Doamne, ai milă!

Vocea venea de lângă draperii. Acum nu mai avea timp de cercetări prudente. Tarzan nu a avut nici măcar atâta răbdare să înlăture normal draperiile.

Dintr-o singură mişcare a mâinii sale puternice, le-a smucit cu totul din loc şi a sărit din zid, exact în mijlocul salonului.

La zgomotul provocat de intrarea subită, nebunul a ridicat privirile şi văzând la început numai un om în uniforma soldaţilor tatălui său, i-a strigat imediat un ordin.

La a doua privire a observat, însă, figura noului sosit.

A sărit în picioare de pe corpul victimei sale şi uitând de sabia lăsată jos, lângă fotoliu, în momentul când s-a năpustit asupra fetei, s-a repezit şi a încercat să-şi încolăcească adeversarul cu mâinile, în intenţia de a-i înfige în beregată dinţii ascuţiţi.

Metac, fiul regelui Herog, nu era deloc o stârpitură. Dimpotrivă. Puternic de la natură, forţele i s-au mărit odată cu atacul de nebunie acută, în ghearele căruia a căzut.

Era un adversar de care chiar şi Tarzan s-ar fi temut, mai ales că la avantajul pe care i-l dădea nebunia s-a adăugat faptul că Tarzan, făcând un pas înapoi, s-a împiedicat de cadavrul celui ucis de Oldwick şi a căzut pe spate, cu Metac pe pieptul său.

Cu viteza unei pisici, nebunul a încercat să îşi înfigă colţii în gâtul lui Tarzan, dar şi acesta, cu o mişcare fulgerătoare, s-a răsucit într-o parte. Astfel, dinţii lui Metac nu s-au înfipt decât în umăr.

Se ţinea cu putere, încercând să-şi prindă adversarul de gât cu amândouă mâinile; Tarzan a presimţit că va fi învins, deoarece a strigat englezului să ia fata cu el şi să găsească repede o ieşire de acolo.

Englezul a privit-o întrebător pe Bertha Kircher care s-a ridicat de pe fotoliu, tremurând din toate încheieturile.

Fata a citit întrebarea din ochii englezului.

O flacără vie a apărut însă în privirile ei şi stăpânindu-şi tremurul corpului, s-a ridicat dreaptă ca o tulpină de brad.

— Nu se poate! a strigat ea. Dacă el moare aici, voi muri şi eu alături de el. Mergi singur, dacă vrei. Tu nu poţi să faci nimic aici. Eu… nu pot să plec.

Tarzan a reuşit în acest timp să se ridice în picioare, dar nebunul se ţinea strâns agăţat de el. Fata s-a adresat englezului:

— Revolverul! a strigat el. De ce nu îl împuşti? Ofiţerul a scos arma din buzunar şi s-a apropiat de cei doi antagonişti. Dar ei au început să se învârtă rapid dintr-o parte în alta. În felul acesta englezul nu găsea ocazia să tragă, fără riscul de a îl nimeri pe Tarzan.

În acelaşi timp, se învârtea şi Bertha pe lângă ei, înarmată cu sabia ascuţită, dar nici ea nu putea să găsească un moment prielnic pentru a lovi cu efectul dorit.

Lupta era îngozitoare. Amândoi adversarii erau când jos pe podea, când în picioare.

În cele din urmă, Tarzan a reuşit să-l prindă pe nebun de gât, fapt pe care acesta a încercat tot timpul să îl împiedice.

Pe măsură ce degetele de oţel ale lui Tarmangani se strângeau ca o menghină puternică, ochii nebunului ieşeau din orbite, faţa lui devenea lividă şi fălcile i s-au deschis, dând drumul umărului lui Tarzan.

Acesta, într-un acces subit de dezgust şi de furie, a ridicat corpul prinţului peste capul lui şi apoi, din toată puterea braţelor sale, l-a târât pe toată lungimea camerei şi l-a aruncat pe fereastră, tocmai în curtea leilor, unde a căzut producând un zgomot ciudat.

Când şi-a întors din nou privirile spre camarazii săi, a văzut-o pe fată cu sabia în mână. Faţa ei avea o expresie pe pe care Tarzan nu i-a mai văzut-o niciodată până atunci.

Ochii ei erau larg deschişi şi plini de lacrimi, care nu curgeau, pe când buzele ei sensibile tremurau, ca şi cum ea ar fi fost pe cale de a ceda unei emoţii stăpânite.

— Dacă vreţi să ieşim de aici, a zis el, nu avem nicio clipă de pierdut. În sfârşit suntem împreună şi nu avem nimic de câştigat, dacă mai rămânem aici pe gânduri. Întrebarea este cum putem să o facem în deplină siguranţă.

Perechea pe care am scăpat-o din mână a plecat fără îndoială, pe ieşirea de pe acoperiş închizând capacul, astfel încât noi nu mai putem ieşi.

Deci fuga ne este imposibilă pe acolo. Dar, a adăugat el adresându-i-se fetei, cum se prezintă lucrurile jos? Tu ai venit pe acolo şi trebuie să ştii.

— Jos, la scară, explica ea, este o cameră plină de oameni înarmaţi. Nu cred că putem să trecem pe acolo.

În momentul acela, Otobu s-a ridicat pe şolduri.

— Deci tot nu ai murit! a exclamat Tarzan. Spune repede: eşti rănit rău?

Negrul s-a ridicat în picioare, şi-a mişcat braţele şi apoi, s-a pipăit la cap.

— Otobu simte că nu e rănit rău, Buana, a răspuns negrul. Numai că are o mare durere la cap.

— Bun. Vrei să te întorci în ţara Wamabilor?

— Da, Buana!

— Condu-ne atunci afară din oraş, pe drumul cel mai sigur.

— Nu există un drum sigur, a răspuns negrul. Chiar dacă vom ajunge la porţi, va trebui să avem acolo o luptă. Din clădirea asta pot să vă scot într-o clădire lăturalnică fără riscul de a ne observa cineva.

După aceea va fi cum ne va ajuta întâmplarea! A continuat Otobu. Fiind îmbrăcaţi ca nebunii din oraş poate că o să trecem pe străzi fără să atragem atenţia. La poartă va fi cu totul altfel, deoarece nimeni nu are voie să părăsească oraşul noaptea.

— Foarte bine, a răspuns Tarzan. La drum!

Otobu i-a scos de acolo pe uşa sfărâmată de soldaţi şi după câţiva paşi prin coridor, au intrat cu toţii într-un apartament la dreapta.

L-au traversat şi pe acesta şi au trecut într-o sală lungă şi îngustă. Apoi din cameră în cameră şi din coridor în coridor coborând un rând de scări, au ajuns, în sfârşit, în faţa unei uşi care ieşea exact în stradă, în spatele palatului.

Doi bărbaţi, o femeie şi un rob negru nu era chiar o apariţie stranie pe străzile oraşului pentru a stârni curiozitatea cuiva.

Când au trecut pe lângă luminile unei străzi europenii au avut grijă să aleagă momentul când nu erau trecători prin apropiere.

Pe sub arcade, însă, era aproape întuneric şi primejdia de a fi descoperiţi era destul de mică.

Cam trei sferturi din distanţă au străbătut-o fără să întâmpine nicio împotrivire, iar la un moment dat au auzit în urma lor, din partea centrală, un vuiet mare.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat Tarzan pe Otobu, văzându-l că începe să tremure din toate încheieturile.

— Stăpâne, a răspuns el, au descoperit ceea ce s-a întâmplat în palatul lui Veza, primarul oraşului.

Desigur că fiul lui şi fata cu care a fugit au chemat soldaţi în ajutor şi cred că au descoperit cadavrul primarului.

— Nu mă miră, a zis Tarzan. Poate l-au descoperit şi pe acela pe care l-am aruncat pe fereastră.

Bertha Kircher, care înţelegea destul de bine dialectul negrului ca să le poată urmări convorbirea, l-a întrebat pe Tarzan dacă ştie că omul pe care l-a aruncat pe fereastră era fiul regelui.

Tarzan a început să râdă.

— Desigur că nu aveam de unde să ştiu, a zis el. Acest fapt firește, va complica situaţia… bineânţeles, dacă îl vor găsi.

Deodată, mai presus de zgomotul din urma lor, s-a auzit sunetul strident al unei trompete. Otobu a început să grăbească pasul.

— Grăbiţi-vă, stăpâne! a strigat el; este cu mult mai rău decât am crezut la început.

— Şi ce anume?

— Nu ştiu pentru care motiv fac aceasta, dar au sunat alarma pentru armata regală şi pentru leii regelui. Mă tem, Buana, că nu vom reuşi să fugim. Nu înţeleg de ce ar suna această alarmă pentru noi.

Era adevărat că Otobu nu avea de unde să ştie, dar Tarzan îşi închipuia că ei trebuie să fi găsit cadavrul fiului regelui.

După un timp, sunetul trompetei s-a auzit din nou, clar şi răsunător, în aerul nopţii.

— Mai cheamă şi alţi lei? a întrebat Tarzan.

— Acum cheamă papagalii, a răspuns Otobu.

Au mers după aceea repede şi fără zgomot, câteva minute, când atenţia le-a fost atrasă pe neaşteptate de fâlfâitul unor aripi de pasăre.

Privind în sus, au văzut un papagal mare învârtindu-se peste capetele lor.

— Lată şi papagalii, Otobu, a zis Tarzan batjocoritor. Nu cumva vor să ne omoare cu papagalii?

Negrul a gemut prelung de groază, văzând pasărea pornind ca o săgeată înaintea lor, în direcţia porţii.

— Stăpâne! a stigat el. Acum suntem cu adevărat pierduţi. Pasărea care ne-a văzut, a zburat spre poartă pentru a anunţa corpul de gardă.

— Haide, Otobu, ce tot vorbeşti? a exclamat Tarzan iritat. Ai stat oare atât de mult printre aceşti lunatici încât ai înnebunit şi tu?

— Nu sunt nebun, stăpâne, a răspuns Otobu. Aceste păsări teribile sunt ca şi nişte fiinţe omeneşti lipsite de inimă şi suflet. Vorbesc limba poporului din acest oraş şi dacă sunt în număr suficient, ne-ar putea ataca, chiar ucide. Sunt adevăraţi demoni!

— Mai este mult până la poartă? a întrebat Tarzan.

— Aproape că am ajuns, a răspuns negrul. Ieşirea se află la cotitura care se vede la dreapta, numai la câţiva paşi. Dar pasărea a ajuns înaintea noastră şi i-a anunţat pe gardieni.

Aprecierile lui Otobu au fost justificate aproape imediat, deoarece s-au auzit voci dinspre poartă.

În acelaşi timp, auzeau în urma lor ţipete şi răcnete de lei: dovezi că urmăritorii se apropiau.

Înainte de a ajunge la cotitură, în stânga lor se ivea o străduţă; când au trecut prin dreptul ei, din umbră, a apărut un leu mare şi puternic.

Otobu s-a oprit pe loc lipindu-se de Tarzan.

— Priveşte, stăpâne, aproape a scâncit negrul, un leu mare ca şi cei negri care se află în junglă!

Tarzan a scos sabia pe care o avea şi a rostit:

— Înapoi nu mai putem să mergem. Acum, fie lei, fie papagali sau oameni, este acelaşi lucru. Înainte!

Şi zicând aceasta, a pornit fără şovăire spre poartă. Adierea de vânt care se simţea pe străzile oraşului venea de la Tarzan spre leu.

Când a ajuns la numai câţiva metri de carnivor, Tarzan, în loc să audă răcnetul obişnuit

premergător atacului, a auzit din gâtul fiarei un scâncet uşor, prelung.

El a simţit prin toţi porii săi o uşurare cum de mult nu a mai avut prilejul să simtă.

— Nu vă fie teamă, a zis el. Leul acesta nu ne va face niciun rău. Este un vechi prieten de-al meu.

Numa a înaintat până la Tarzan, apoi a pornit alături de el, însoţindu-l.

Ajungând la cotitura din dreapta, au văzut şi porţile oraşului, unde, sub lumina câtorva sfeşnice, se afla un grup de cel puţin douăzeci de indivizi, pregătiţi să îi atace în timp ce, în partea cealaltă, din spate, se auzeau foarte aproape răcnetele leilor, strigătele nebunilor şi ţipetele papagalilor care au ajuns să se învârtă peste capetele lor.

Tarzan i-a oprit pe toţi, apoi s-a adresat aviatorului:

— Ce muniţii mai ai?

— Şapte cartuşe în revolver şi vreo douăsprezece în buzunar, a răspuns englezul.

— Mă voi arunca asupra lor, a zis Tarzan… Tu, Oldwick, stai la stânga mea, căci noi doi vom fi în faţă. Tu, Otobu, stai lângă femeie, înţelegi? Lui Numa cred că nu este nevoie să îi mai spun ce să facă.

Într-adevăr, leul şi-a rânjit colţii puternici, mârâind cu ferocitate spre paznicii porţilor, care păreau acum foarte nervoşi în faţa fiarei, de care le era frică mai mult decât de orice.

— După ce pornim, trage un foc. Poate că se vor speria: dar după aceea să nu mai tragi, decât atunci când va fi nevoie. Gata? Înainte! a preluat Tarzan comanda, pornind în viteză spre poartă.

Aproape în acelaşi moment, Smith-Oldwick a descărcat un foc şi unul dintre soldaţii în tunică galbenă a scos un ţipăt şi s-a prăbuşit la pământ.

Mai mult de un minut, colegii celui împuşcat au manifestat semne de panică, dar unul, care părea să fie comandantul lor, a reuşit să îi îmbărbăteze.

— Acum, a zis Tarzan, cu toţii împreună!

Cu aceste cuvinte a pornit în fugă spre poartă. În acelaşi moment, leul a simţit, probabil, scopul lui Tarmangani şi a sărit şi el să atace garda de la poartă.

Paznicii, încremeniţi din cauza detunăturii armei necunoscute, au rupt acum rândurile în faţa asaltului furios al fiarei.

Zadarnic a încercat ofiţerul să îi stăpânească cu o serie de comenzi repezi, deoarece, chiar faţă de furia lor nebună, soldaţii s-au supus primei legi a naturii, care, accentuată de spaima obişnuită în faţa monştrilor cu coama neagră, îi făcea să se împrăştie în drepata şi în stânga, încercând să se elibereze.

Numa a cotit la dreapta, izbind cu ghearele lui îngozitoare, intrând în grupul mic de oameni îngroziţi, care încercau să scape… şi tot atunci Tarzan şi Smith-Oldwick s-au încăierat cu ceilalaţi.

În primul moment, adversarul cel mai puternic a fost ofiţerul paznicilor.

L-a înfruntat pe Tarzan, mânuindu-şi sabia încovoiată cum numai un maestru de arme ar fi putut să o facă. În timp ce adversarul lui, deşi înarmat la fel, era cât se poate de neîndemânatic cu arma străină pe care o avea în mână.

Smith-Oldwick ar fi vrut să tragă, dar se temea să nu îl nimerească pe Tarzan.

Deodată, aproape că a înlemnit de spaimă, văzând sabia zburând din mâna lui Tarzan, care a rămas astfel dezarmat.

Acesta, cu un ţipăt strident de satisfacţie, a ridicat sabia pentru lovitura de gratie, care ar fi încheiat cariera de pământ a lui Tarzan.

Spre uimirea amândurora, atât a lui Tarzan cât şi a englezului, nebunul s-a înţepenit deodată, arma i-a căzut din degetele fără nervi, şi-a dat ochii peste cap şi a făcut spume la gură.

Apoi, străduind-se să respire greu, ca şi cum cineva îl strângea de gât, s-a prăbuşit la picioarele lui Tarzan. Acesta s-a aplecat, a luat sabia mortului, apoi şi-a întors faţa spre Smith-Oldwick, zâmbind.

— Este un epileptic, a zis englezul. Cred că cei mai mulţi dintre ei sunt la fel. În orice caz, văd că boala lor are şi punctele ei bune; un om normal te-ar fi ucis.

Ceilalaţi paznici ai porţii păreau cu totul demoralizaţi de pierderea şefului lor.

S-au îngrămădit de cealalată parte a străzii, în stânga porţii, ţipând şi strigând de li se rupeau plămânii şi privind în direcţia din care se auzeau zgomotele sosirii ajutoarelor.

Mai erau şase paznici, care au rămas cu spatele lipit de poartă lăsând impresia că sunt răstigniţi acolo, învârtind frenetic săbiile care luceau în lumina sfeşnicelor, iar pe feţele lor ca pergamentul se putea citi bine atât groaza cât şi furia, cu toate strâmbăturile lor de maniaci.

Numa a urmărit doi războinici pe o srăduţă care mergea în paralel cu zidul. Tarzan s-a adresat lui Smith-Oldwick:

— Acum este momentul să foloseşti revolverul. Îi vom ataca pe cei de la poartă. Trebuie să ieşim imediat.

Îndată ce englezul a început să tragă. Tarzan s-a repezit asupra paznicilor, ca şi cum nu ar fi ştiut că nu îşi poate măsura puterile cu niciunul dintre ei, în mânuirea săbiei.

Doi nebuni au căzut la primele focuri ale englezului, apoi al treilea glonţ a mers în gol.

Atunci, cei patru supravieţuitori s-au împărţit în două grupe, doi sărind asupra lui Tarzan, doi asupra englezului.

Cu intenţia de a ajunge piept la piept cu unul din adversari, Tarzan s-a repezit în aşa fel, încât acesta să nu se mai poată folosi de sabie.

Aviatorul l-a ucis pe adversar, cu un glonţ trimis exact în piept, dar când a tras şi în celălalt, cocoşul revolverului a izbit zadarnic în gol.

Cartuşele din armă s-au epuizat, iar nebunul a ridicat sabia ascuţită ca briciul peste capul englezului.

Tarzan a ridicat sabia numai odată şi atunci pentru a opri lovitura teribilă care îl ameninţa. Apoi şi-a smucit adversarul, mai înainte ca acesta să poată sări în spate, după ce a dat lovitura.

Apucându-l de gât şi de picioare, l-a ridicat şi s-a întors repede, tocmai când celălalt adversar cu sabia ridicată, s-a apropiat să îi dea o lovitură subtilă pe la spate.

Mişcarea lui Tarzan a fost atât de energică şi atât de potrivită, încât aproape că a tăiat în două pieptul războinicului din braţele sale, care nu reuşi decât să scoată un singur ţipăt.

După aceea Tarzan a azvârlit cadavrul în faţa ultimului său adversar, trântindu-l cu putere la pământ.

Smith-Oldwick, încolţit de aproape şi fără niciun alt mijloc de apărare, a fost lipsit de orice speranţă din clipa în care a văzut că revolverul lui este gol.

Dar în ultimul moment, ca un trăsnet viu, a trecut fulgerător pe lângă el o coamă neagră, izbind cu ferocitate în pieptul adversarului.

Nebunul s-a prăbuşit la pământ, cu faţa smulsă dintr-o singură muşcătură a puternicelor fălci ale leului eliberat de Tarzan din groapa negrilor.

În cele câteva secunde care au trecut în desfăşurarea acestor evenimente fulgerătoare, Otobu, ducând-o pe Bertha Kircher de mână, a ajuns la poartă şi a deschis-o.

Atunci, odată cu căderea ultimului gardian dintre cei care s-au mai opus, au ieşit cu toţii din curtea nebunilor, trecând în întunericul de nepătruns al văii împădurite.

În acelaşi moment, au apărut vreo opt lei la colţul străzii de lângă poartă. Văzându-i, Numa, s-a întors şi a atacat.

Un singur moment leii din oraş au încercat să se împotrivească, dar, mai înainte ca Numa să îi fi ajuns, s-au întors şi au fugit în direcţie opusă.

În acest timp, Tarzan şi camarazii lui înaintau repede prin întuneric, spre pădurea de dincolo de grădină.

— Oare ne vor urmări şi în afară de cetate? a întrebat Tarzan.

— Nu în timpul nopţii, a răspuns negrul. Cinci ani de zile am fost rob aici, dar nu am auzit niciodată să se fi întâmplat ca oamenii din acest oraş să iasă noaptea.

Dacă trebuie să meargă undeva în timpul zilei şi nu au timp să se înapoieze decât seara, aşteaptă întotdeauna până se face ziuă, deoarece se tem să treacă noaptea prin pădurea cu lei negri.

În noaptea asta nu ne vor urmări, a continuat negrul, dar mâine o vor face şi ne vor prinde cu siguranţă pe toţi sau pe aceia pe care vor mai rămâne, pentru că cel puţin unul dintre noi va fi tributul pe care îl vom plăti leilor negri pentru că am trecut prin pădurea lor.

În timp ce traversau grădina, Smith-Oldwick şi-a încărcat revolverul. Fata mergea tăcută între Tarzan şi aviator.

Tarzan, fără să îi atenţioneze, s-a oprit deodată şi s-a întors cu faţa spre zidurile cetăţii din care au ieşit.

Făptura lui puternică, în tunica lui Herog era strident conturată în lumina uşoară a stelelor de pe cer.

L-au văzut ridicând capul, iar de pe buzele sale a auzit scâncetul leului când îşi cheamă semenii. Smith-Oldwick a simţit că se cutremură, iar Otobu, rostogolindu-şi albul ochilor, ca pătruns de groază nespusă, a căzut, tremurând, în genunchi.

Numai fata avea un fior plăcut, dar ciudat în acelaşi timp. S-a apropiat de Tarzan şi involuntar i-a atins braţul cu umărul ei reuşind cu greu să nu îşi trădeze impulsul firesc.

Totuşi ştia că, dacă Tarzan ar fi observat mişcarea ei, nu ar fi fost absolut deloc încântat.

De dincolo de poarta rămasă încă deschisă a oraşului nebunilor s-a auzit până la ei strigătul unui leu care a răspuns chemării.

Micul grup al fugarilor a rămas acolo unde se afla şi, după puţin timp, au văzut ivindu-se statura maiestoasă a unui leu negru care a pornit pe cărare spre ei.

Când i-a ajuns, Tarzan şi-a încleştat o mână în coama lui neagră şi au pornit din nou spre pădure.

În spatele lor se ridica un iad de strigăte oribile, urlete de lei amestecate cu ţipetele sparte ale papagalilor şi strigătele nebune ale maniacilor. Iar când au intrat în întunericul junglei, fata s-a lipit din nou de Tarzan.

Deşi el nu ştia ce este frica, totuşi remarca groaza care a cuprins-o pe fată.

Mişcat de un impuls subit de bunătate, a prins-o de mână, încurajând-o să meargă alături de el.

Şi-au continuat în acest fel drumul prin întunericul junglei, urmându-l cu destulă dificultate spre valea prăpăstioasă pe care au venit în cetatea nebunilor.

Leii din pădure puteau foarte uşor să îi atace dacă nu ar fi fost Numa care cu mârâiturile lui puternice să ţină fiarele la distanţă.

De asemenea, de câteva ori au fost nevoiţi să se oprească, pentru a se odihni, Smith-Oldwick fiind mereu pe punctul de a se prăbuşi.

Spre dimineaţă, Tarzan s-a simţit nevoit să îl ducă aproape pe sus, când au ajuns să urce albia înclinată a văii.

La un moment dat, Tarzan l-a întrebat pe Otobu:

— Şi cum se numesc ei între ei, aceşti oameni?

— Se numesc Haihui, iar cetăţii i se spune Haihuia.

CAPITOLUL XXIV Vin soldaţii…

Au reuşit să intre în trecătoare râpoasă, când soarele a răsărit, luminând adâncul văii.

Erau extrem de obosiţi, în afară de Tarzan, dar au realizat că trebuie să-şi continue drumul cu orice preţ, până vor găsi un loc unde să poată urca dealul prăpăstios al văii până la nivelul platoului de sus.

Tarzan şi Otobu erau convinşi că Haihuii nu-i vor mai urmări dincolo de trecătoare.

Deşi au cercetat cu minuţiozitate fiecare metru pătrat al suprafeţei malurilor şi de o parte şi de alta, a sosit amiaza, iar ei tot nu au găsit vreun drum de ieşire, nici în dreapta şi nici în stânga.

Erau, într-adevăr, locuri pe unde Tarzan, dacă ar fi fost singur, ar fi reuşit să urce până sus, dar nu era niciun loc pe unde ceilalţi ar fi putut spera să ajungă până la platoul de sus.

Nu exista nici măcar un loc pe unde Tarzan, puternic şi agil cum era, să se fi putut încumeta să îi ducă pe fiecare sus, unul câte unul.

În tot timpul acestei jumătăţi de zi, a trebuit să îl ajute pe Smith-Oldwick, sprijinindu-l şi uneori chiar ducându-l pe sus; iar acum, spre marea lui întristare, a văzut că fata începea şi ea să se clatine.

A fost sincer marcat de suferinţa prin care a trecut. Ştia cât de mult trebuie să-i fi ruinat vitalitatea primejdiile şi oboseala ultimelor săptămâni.

Îi observa curajul cu care ea încerca să se menţină pe picioare dar şi cât de des se împiedica şi se clătina, înaintând din greu peste pietrişul şi nisipul albiei trecătorii. Nu s-a putut, însă, stăpâni să nu îi admire tăria, eforturile pe care le făcea ca să poată continua drumul.

Englezul a trebuit şi el să observe starea în care se afla fata, doarece, la un moment dat, s-a oprit brusc şi s-a aşezat pe nisip, articulând cu greu:

— E zadarnic. Nu pot să merg mai departe. Bertha slăbeşte din ce în ce mai mult. Va trebui să mergeţi fără mine.

— Nici într-un caz, s-a grăbit fata să îl întrerupă. Ştii bine că nu putem s-o facem. Am trecut prin atâtea împreună; iar şansele noastre de salvare sunt tot atât de îndepărtate.

Vom rămâne alături, orice s-ar întâmpla. Asta numai în cazul în care, a început ea privindu-l pe Tarzan, tu, care ai făcut atâtea pentru noi fără să ai vreo obligaţie, nu vrei să îţi continui drumul fără noi. Din partea mea, poţi să o faci liniştit. Nu te vom condamna.

Cred că te-ai convins, a continuat ea, aşa cum şi noi ne-am convins, că nu poţi să ne salvezi, deoarece, deşi ai izbutit până acum să ne smulgi din ghearele răpitorilor noştri, ştiu că nici puterea şi nici rezistenţa pe care o posezi nu vor fi suficiente să îl poţi duce în spate nici măcar pe unul dintre noi, până dincolo de pustiul acesta.

Simţind privirile serioase ale fetei, Tarzan a răspuns cu un zâmbet care îl caracteriza.

— Nu eşti moartă, nu? i-a zis el. După cum nu e nici locotenentul, nici Otobu şi nici eu. Cineva nu poate fi decât ori mort, ori în viaţă; iar, până când nu suntem morţi, trebuie să ne gândim cum facem pentru a trăi mai departe.

Dacă ne oprim aici să ne odihnim, nu înseamnă că trebuie să şi murim. Într-adevăr, a continuat Tarzan cu regret, nu pot să vă duc pe amândoi în ţinutul Wamabilor, care este cel mai apropiat loc unde putem spera să găsim apă şi vânat, dar acesta nu este un motiv să ne pierdem speranţa.

Mai bine sau mai rău, am reuşit, totuşi, să ajungem până aici. Să luăm lucrurile aşa cum sunt ele şi să nu devenim brusc atât de sceptici. Acum să ne odihnim, pentru că, atât tu cât şi locotenentul Smith-Oldwick, aveţi nevoie de odihnă. După ce vă veţi recupera forţele vom continua drumul.

— Dar Haihuii…? a întrebat ea. Nu ne vor urmări până aici?

— Ba da, a zis el, probabil că ne vor urmări. Dar ce motiv avem să ne gândim la acest fapt, până nu îi vedem venind?

— Aş vrea, a mai zis fata, să pot avea şi eu filosofia ta, dar mă tem că mă depăşeşte.

— Tu nu ai fost crescută de fiare şi nici nu ai trăit printre ele în junglă, pentru că atunci ai poseda ca şi mine simţul real al junglei.

În urma acestei discuţii, au mai mers câţiva paşi până au ajuns lângă un colţ de stâncă ieşit în afară, care făcea puţină umbră şi s-au aşezat acolo pe nisipul fierbinte pentru a se odihni.

Numa, după ce a stat întins un timp lângă Tarzan, s-a ridicat şi a pornit în partea de sus a văii, pierzându-se din vedere la prima cotitură.

A trecut mai mult timp de când se odihneau, când Tarzan s-a ridicat deodată şi făcând semn celorlalţi să păstreze tăcerea, şi-a ascuţit auzul.

A rămas aşa nemişcat cu atenţia încordată la zgomotul atât de slab şi de îndepărtat, încât niciunul dintre ceilalţi nu ar fi putut să simtă cea mai mică perturbare a tăcerii profunde care domnea acolo în vale. În cele din urmă, s-a întors spre ei.

— Ce este? a întrebat fata.

— Sosesc, a răspuns el. Sunt încă la o anumită distantă, dar nu prea departe; sandalele oamenilor şi labele moi ale leilor fac foarte puţin zgomot pe nisipul moale.

— Ce să facem acum? Să mergem înainte? a întrebat Smith-Oldwick. Cred că aş putea să rezist o distantă oarecare. Dar tu ce simţi, Bertha?

— Eu? Mă simt mult mai întărită decât înainte. Da, desigur, pot să merg şi eu.

Tarzan ştia că niciunul dintre ei nu spune adevărul şi că nimeni nu poate să se refacă într-un timp atât de scurt dintr-o sfârşeală ca a lor

Cu toate acestea, nu era o altă ieşire. Pe lângă aceasta aveau şi speranţa că poate dincolo de prima cotitură vor găsi un loc pe unde să iasă din vale.

— Otobu, a zis Tarzan, adresându-i-se negrului, tu să îl ajuţi pe locotenent, iar eu o voi duce pe d-ra Bertha.

Cu toate protestele acesteia, ca el să nu îşi consume puţina energie pe care o mai avea, el nu a ascultat-o şi a ridicat-o cu uşurinţă în braţe, apoi a pornit în sus pe albia prăpastiei, urmat de Otobu şi de englez.

Nu au reuşit însă să parcurgă cine ştie ce distantă când şi ceilalaţi au auzit zgomotul făcut de urmăritorii lor, deoarece leii au început să scâncească, ca şi cum ar fi adulmecat mirosul proaspăt al vânatului lor.

— Aş vrea ca Numa al tău să se întoarcă, a zis fata.

— Şi eu aş vrea, a răspuns Tarzan, dar acum va trebui să facem cum vom putea şi fără el. Aş vrea, dacă este cu putinţă, să găsim un loc unde să ne putem baricada împotriva unui atac din toate părţile. Poate atunci vom fi în stare să îi respingem.

Smith-Oldwick îşi foloseşte revolverul cu multă îndemânare, iar, dacă nu sunt prea mulţi oameni, ar putea să ne salveze pe toţi, bineânţeles dacă îl atacă unul câte unul.

De lei nu prea mă tem, a continuat ferm Tarzan. Uneori sunt animale stupide, iar pe aceştia care depind de stăpânii lor, sunt sigur că îi vom putea înfrunta cu uşurinţă, odată ce ne eliberăm de războinici.

— Atunci crezi că mai este vreo speranţă? a întrebat încurajată fata.

— Suntem încă în viaţă, a fost singurul răspuns. După ce a cercetat din priviri, terenul din jurul lor, Tarzan a continuat:

— Uite-l! Tocmai la locul acesta mă gândeam.

În timpul acela, le-a indicat cu mâna un fragment căzut din vârful stâncii care, în căderea lui, s-a îngropat în nisip, la câţiva paşi de baza malului stâncos.

Bolovanul acesta era înalt de vreo trei metri şi mai mult, lăsând între el şi stâncă o deschizătură foarte îngustă.

Şi-au îndreptat paşii spre acel loc şi cum au ajuns, au văzut că spaţiul nu era larg decât de vreo jumătate de metru şi lung de mai bine de trei metri. Era deschis, într-adevăr, la ambele capete. Totuşi, nu mai puteau fi atacaţi acum, din toate părţile deodată.

Abia s-au ascuns acolo, când Tarzan, a auzit un zgomot uşor, în sus pe suprafaţa stâncii, unde a zărit o maimuţă mică pe o ieşitură a stâncii; un maimuţoi urât care i-a privit un minut şi apoi şi a fugit în direcţia de unde se apropiau urmăritorii lor.

Otobu a văzut şi el maimuţa.

— Uite-l! a zis el. Acum se duce să comunice papagalilor unde ne-a văzut, iar papagali vor transmite mai departe mesajul, Haihuilor.

— Îmi este indiferent, a răspuns Tarzan, pentru că oricum ne-ar fi găsit leii. Nu am fi avut cum să ne ascundem de ei.

L-a aşezat pe aviator cu revolverul în partea de nord a retragerii lor şi l-a instruit pe Otobu să stea pregătit cu suliţa, umăr la umăr cu englezul. El se pregătea să păzească intrarea din sud. Fetei i-a spus să se aşeze pe nisip între ei.

— Vei fi mai în siguranţă aşa, în cazul în care se vor folosi de suliţe, i-a spus el.

Minutele, care au trecut după aceea, au fost adevărate eternităţi pentru Bertha Kircher. În cele din urmă, ştiu că au fost găsiţi şi a răsuflat, parcă şi mai uşurată, auzind răcnetele leilor şi strigătele nebunilor.

Aceştia s-au oprit, cercetând din toate părţile locul unde vânatul lor s-a ascuns. Fata le auzea

paşii şi spre nord şi spre sud; apoi, de acolo de unde şedea, a văzut un leu năvălind asupra lui Tarzan.

A mai văzut şi braţul uriaş al acestuia ridicându-se cu sabia încovoiată pe care a luat-o din Haihuia. Acesta a repezit ascuţita armă cu o forţă şi o precizie uimitoare, despicând până la umeri capul leului, în clipa în care fiara s-a ridicat pe labele din spate pentru a se încăiera cu el.

Apoi, a auzit un ropot de paşi spre englez şi după o clipă, detunătura de revolver urmată de un ţipăt şi de zgomotul căderii unui corp.

Era clar că, descurajaţi de efectul negativ al primei încercări, nebunii care au atacat, s-au retras, dar numai pentru scurt timp. Au venit din nou, dar de data asta împotriva lui Tarzan s-a repezit un om, iar un leu s-a năpustit asupra lui Smith-Oldwick.

Otobu a întâmpinat leul cu suliţa din Haihuia. Leul a fost ucis dar nu înainte de a provoca răni îngrozitoare englezului şi negrului. Iar cadavrul celui care l-a înfruntat pe Tarzan zăcea peste cel al leului ucis. Inamicul s-a retras din nou. Pe urmă leii s-au reunit cu oamenii, aşteptând semnalul să atace.

— Acesta este sfârşitul, nu? a întrebat fata.

— Nu este adevărat! a strigat Tarzan. Nu vezi că suntem încă în viată?

Abia i-au ieşit aceste cuvinte de pe buze, când războinicii care au mai rămas au început să arunce cu suliţe, simultan din ambele părţi. Încercând să o apere pe fată, Tarzan a fost lovit de o sabie, trântindu-l la pământ. Acum Otobu a rămas singur în faţa duşmanului.

Englezul a căzut în nesimţire pe nisip, pierzându-şi cunoştinţa. În momentul prăbuşirii i-a căzut revolverul din mână, dar fata l-a luat repede de jos.

Tarzan se străduia să se ridice şi aproape a reuşit, când un războinic i-a sărit în spate, răsturnându-l din nou. În strigăte demonice, a

ridicat suliţa ca să o poată înfige cu putere în pieptul omului întins din faţa lui. Însă, până să dea lovitura fatală, Bertha Kircher a întins pistolul englezului şi a tras exact în faţa nebunului, zburându-i creierii.

Tot în clipa aceea, spre uimirea completă, atât a celor atacaţi, cât şi a Haihuilor, s-a auzit o salvă de împuşcături din partea de sus a văii.

Europenii au auzit comenzile aspre ale unui subofiţer englez, a cărui voce li s-a părut mai dulce decât a unui înger coborât din cer să îi salveze.

Chiar şi Tarzan şi-a pierdut orice speranţă de supravieţuire. Ce dulce era sunetul vocii care răsuna în jurul lor, acoperind parcă toate răcnetele leilor şi ţipetele nebunilor!

Respingând cadavrul care se afla pe el, s-a ridicat în picioare, cu suliţa înfiptă adânc în umăr. S-a ridicat şi fata apropiindu-se de el.

Îngrozitorul conflict s-a sfârşit. O bună parte din lei au scăpat, dar Haihuii au fost ucişi până la cel din urmă.

Când Tarzan şi fata au ajuns în faţa trupei, un soldat şi-a îndreptat arma spre Tarzan. Văzând mişcarea soldatului, fata a realizat că de fapt tunica cu care era îmbrăcat constituia justificarea gestului soldatului şi atunci s-a aşezat repede între ei strigând:

— Nu trageţi, suntem de-ai voştri… nu trage!

— Sus mâinile! a comandat soldatul, adresându-i-se lui Tarzan. Nu risc în faţa unor ticăloşi!

Între timp s-a apropiat şi sergentul englez. Când Tarzan şi fata au explicat în engleză rolul îmbrăcăminţii lor, acesta i-a crezut, remarcând şi el că nu sunt din aceeaşi rasă cu fiinţele care zăceau moarte în jurul lor.

Zece minute mai târziu, a apărut şi corpul principal al expediţiei trimise de colonelul Capell; atunci au spălat şi au legat rănile aviatorului şi ale lui Tarzan, iar după o jumătate de oră erau pe drum spre tabăra rezervelor trupelor expediţionare.

Au stabilit în seara aceea ca a doua zi de dimineaţă, atât Bertha Kircher cât şi locotenentul să fie transportaţi cu aeroplanul, la comadamentul englez lângă coastă pentru care scop au fost rechiziţionate amândouă avioanele detaşate să acompanieze infanteriştii.

Tarzan şi Otobu au refuzat să primească oferta căpitanului comandant de a se întoarce cu trupele spre răsărit. Tarzan şi-a justificat refuzul motivând că locuinţa lui se află spre apus, ca şi a lui Otobu.

— Voi merge împreună cu Otobu până în ţara Wamabilor, iar de acolo îmi voi continua drumul singur.

— Cum, nu mergeţi cu noi? a întrebat fata.

— Desigur că nu, a răspuns Tarzan. Am intenţia să îmi continui drumul spre coasta de apus unde locuiesc eu.

Fata i-a aruncat o privire plină de rugăminţi.

— Mergi, aşadar, înapoi în jungla aceea teribilă? a întrebat ea. Şi nu te vom mai vedea niciodată?

Tarzan a privit-o un moment lung.

— Niciodată, a zis el.

Şi fără să mai adauge nici măcar un cuvânt, a întors spatele şi s-a îndepărtat.

A doua zi a sosit colonelul Capell în unul dintre aeroplanele care trebuiau să transporte fata şi ofiţerul englez.

Tarzan se afla lângă maşină când a aterizat şi a avut ocazia să îl vadă pe colonel răspunzând la salutul ofiţerului care comanda detaşamentul.

După aceea, s-a întors spre Bertha Kircher, care stătea la câţiva paşi în spatele căpitanului.

El se întreba cum se simte o spioană nemţoaică în situaţia de faţă, mai ales când trebuia să ştie că nu se află nimeni acolo care să îi cunoască adevăratul ei rost.

Dar a rămas încremenit când l-a văzut pe colonel că merge spre ea cu mâna întinsă şi faţa zâmbitoare; apoi cu toate că nu auzea cuvintele, a

înţeles prea bine că întâlnirea a fost cât se poate de cordială şi de prietenoasă.

Tarzan s-a îndepărtat încruntat şi mârâind surd. El ştia bine că ţara lui este în război cu Germania. Nu numai datoria pentru patria strămoşilor, ci şi ura personală pentru duşman îi cerea să trădeze perfidia fetei.

Cu toate acestea a ezitat o clipă şi din cauza acestei şovăiri, a început să mârâie nervos. Nu erau sunete care să exprime ura şi sfidarea lui pentru Bertha Kircher, ci prin ele încerca să-şi alunge slăbiciunea care îl stăpânea.

Pe fată nu a mai văzut-o din momentul în care ea s-a aşezat în aeroplanul care pleca. De la Smith-Oldwick şi-a luat însă rămas bun, primind din nou atât de des repetatele lui mulţumiri.

După aceea a rămas să-l vadă şi pe el străbătând aerul în pasărea cu aripi de oţel, până când a dispărut, devenind un punct la orizontul de răsărit.

Soldaţii erau pregătiţi să pornească înapoi spre coastă. Colonelul Capell, împins de curiozitatea de a studia personal terenul care se întindea de acolo până la marginea pădurii, a hotărât să meargă pe jos împreună cu trupele.

Acum, când totul era pregătit, s-a întors spre Tarzan, zicându-i:

— Aş vrea să vii înapoi cu noi, Greystoke; iar, dacă apelul meu nu are niciun ecou în sufletul tău, poate că va avea acela a lui Smith-Oldwick sau al Berthei. M-au rugat să insist să te întorci în lumea civiliaztă.

— Nu pot, a răspuns Tarzan. Trebuie să îmi continui drumul pe care l-am început. Sunt sigur, de altfel, că atât locotenentul Smith-Oldwick, cât şi Fräulein Bertha Kircher au fost împinşi numai de un sentiment de recunoştinţă când s-au gândit la situaţia mea.

— Fräulein Kircher? a exclamat nedumerit, colonelul Capell.

Apoi, imediat, a început să râdă strident. Tarzan l-a privit pe colonel în tăcere. Mintea lui refuza să creadă că un ofiţer englez poate să vorbească cu atâta indiferenţă despre o spioană nemţoaică, oferindu-i acesteia, în acelaşi timp, libertatea.

— Da, a răspuns el, am ştiut de mult că Bertha Kircher, este spioană germană.

— Doar atât ştii? a întrebat Capell.

— Nu este suficient? a replicat Tarzan.

— Ascultă atunci, a zis Capell. Ea este onorabila Patricia de Canby, unul dintre cei mai importanţi membri ai serviciului de recunoaştere ataşat forţelor din Africa de răsărit. Am luptat în India împreună cu tatăl ei şi o cunosc de când s-a născut.

Priveşte, mi-a dat chiar un pachet cu acte pe care l-a luat de la un ofiţer german şi pe care l-a păstrat la ea tot timpul… cu un singur gând: de a-şi îndeplini datoria.

Nici nu l-am examinat încă, dar, după cum vezi, conţine o hartă, câteva ziare şi raportul lui Hauptmann Fritz Schneider.

— Raportul lui Fritz Schneider? a exlamat Tarzan cu o voce emoţionată. Dă-mi voie să îl văd şi eu, Capell. El este omul care a ucis-o pe lady Greystoke.

Englezul i l-a dat. Tarzan l-a luat şi l-a cercetat răsfoindui foile cu nerăbdare, căutând locul unde neamţul a descris atrocităţile comise la o anumită dată… După ce l-a găsit, a scos o exclamaţie de neâncredere.

— Dumnezeule, e cu putinţă oare? Ascultă!

Şi a citit un pasaj cu o voce care îi trăda emoţia:

I-am făcut o surpriză măgarului de englez. Când se va înapoia acasă, va găsi în salonul soţiei sale, un corp ars, pe care îl va crede al acesteia. De fapt, eu însămi, am substituit corpul unei negrese ars de tot, căreia i-am pus în mână inelele doamnei de Greystoke…; în viaţă ea are mult mai multă valoare pentru înaltul comandament decât moartă.

— Trăieşte!! a strigat Tarzan.

— Salvă Domnului! a exclamat Capell. Acum ce faci?

— Nu mai este nicio îndoială că mă voi întoarce cu voi. Ce nedreptate i-am făcut d-rei Canby, dar de unde era să ştiu? I-am spus chiar şi lui Smith-Oldwick, care o iubeşte, că este spioană germană. Nu numai că trebuie să mă întorc să-mi caut soţia, dar trebuie să îndrept şi imprudenţa pe care am comis-o.

— Nu îţi face probleme de asta, l-a liniştit Capell. Fără îndoială, ea a reuşit să-l convingă că nu este spioană, deoarece, un moment mai înainte de a pleca, azi-dimineaţă, a acceptat cererea în căsătorie a lui Smith-Oldwick.

SFÂRŞIT

TERIBILUL TARZAN

Sau

PALUDON TĂRÂMUL UITĂRII

1921

CAPITOLUL I — Omul cu coadă.

Era miezul nopţii. Printr-o pădure deasă din Africa meridională, se strecura o fiară enormă, cu ochii galben-verzui şi cu capul aplecat în pământ, iar fiecare muşchi al ei vibra, sub încordarea plăcerii de a vâna. În drumul ei se ivea, din când în când, câte o poiană scăldată de razele lunii, dar fiara avea grijă să ocolească această lumină pentru, a nu-şi trăda prezenţa, căci atât de subtil îi era mersul, încât nu făcea niciun zgomot pe care l-ar fi putut distinge auzul omenesc, cu toate că trecea, printr-o vegetaţie foarte, deasă, călcând peste un covor cu frunze căzute şi rămurele uscate.

Prada urmărită de leu trecea, după toate aparenţele, cu mai puţină grijă prin junglă. Se afla numai la vreo sută de paşi înaintea carnivorului roşcat, mergând tot fără zgomot ca şi el, dar, în loc să ocolească luminişurile naturale în care lumina lunii pătrundea în toată splendoarea ei, le căuta

intenţionat tocmai pe acestea, după cum se vedea bine, chiar în zig-zag-urile ce le făcea în drum.

Era şi necesar să caute drumul care îi era mai uşor, pentru că nu semăna câtuşi de puţin cu fiara care îl urmărea; cel urmărit mergea drept, în două picioare şi nu avea păr deloc pe corp, numai pe cap. Braţele lui erau bine formate şi erau musculoase; mâinile puternice şi delicate cu degetele lungi, iar degetul mare de la ambele mâini ajungea în lungime până aproape de vârful celui arătător. Picioarele la fel, cu mâinile, erau şi ele bine (acute, dar se deosebeau de acelea ale oricărei alte rase omeneşti, excluzând poate rasele inferioare, prin faptul că degetele mari de la fiecare picior creştea în afară, formând un unghi drept cu restul degetelor.

Oprindu-se o clipă într-una dintre poienile din drumul său, această fiinţă ciudată a întors capul şi a ascultat cu atenţie în urma ei. Cu acest prilej se puteau distinge bine trăsăturile feţei sale, sub razele unei luni pline. Avea o figură cu trăsături fine, regulate, care ar fi putut să atragă atenţia, ca frumuseţe masculină, în oricare dintre oraşele mari din lume. Om să fi fost oare această creatură?

Ar fi fost greu de precizat, pentru că pe sub tunica de blană neagră care îi acoperea şoldurile, atârna în afară, în spatele lui, o coadă lungă, fără pic de păr pe ea. Această fiinţă ciudată, pe care o avem în subiect, purta într-o mână o ghioagă puternică; de o curea trasă peste umăr, atârna un cuţit scurt, cu teaca lui; de o altă curea, încrucişată cu prima, avea suspendat pe şoldul drept o pungă de piele.

Ca să-şi poată să ţine tunica, purta o cingătoare lată care strălucea în lumina lunii, ca şi cum ar fi fost încrustată cu aur. Cingătoarea se închidea cu o cataramă mare, împodobită cu un desen care scânteia ca şi pietrele preţioase.

Numa, fiorosul leu african, se apropia din ce în ce mai mult de victima pe care o pândea. Dar nici

aceasta nu era nepăsătoare. Se observa bine din faptul că privea tot mai des în urma lui, dându-şi seama de primejdia care se apropia.

Totuşi, nu a început să fugă, nici nu a grăbit pasul. Atâta doar că a scos pe jumătate cuţitul din teacă, îşi ţinea ghioaga pregătită şi pe unde îi permiteau locurile mai deschise, făcea paşi mari, repezi.

Străbătând, în sfârşit, o ultimă fâşie de junglă, această fiinţă care semăna a om, a dat peste un teren de o întindere mare, aproape fără copaci.

În primul moment a stat la îndoială, aruncând o privire aspră în spatele lui, apoi o alta în sus, spre adăpostul oferit de crengile mari ale copacilor înalţi de la marginea pădurii.

Probabil, însă, că era împins la drum de o nevoie cu mult mai mare decât influenţa pe care teama sau precauţiunea o aveau asupra lui, pentru că a pornit înainte, să traverseze câmpia, lăsând în urma lui siguranţa oferită de copacii ospitalieri.

Câmpia era, într-adevăr, împestriţată, din distanţă în distanţă, cu câte un copac singuratic, aşa că şi el şi-a continuat drumul de la unul la altul, ceea ce arăta că nu i-a pierit orice grijă cu totul. Dar, după ce a trecut şi de cel de-al doilea copac, distanţa până la al treilea era considerabilă şi Numa, ieşind în momentul acela din tufişul de la marginea junglei, văzându-şi vânatul fără niciun mijloc de salvare, s-a repezit asupra lui.

Au trecut două luni de zile: luni lungi şi obositoare, în care foamea, setea, greutăţile şi mai ales o durere arzătoare sufletească l-au chinuit pe Tarzan, din ziua când a aflat din jurnalul căpitanului german pe care l-a omorât, că soţia sa trăieşte încă.

După toată ancheta în care a fost ajutat de biroul de informaţii al trupelor engleze din Africa de Sud-Est, a descoperit că nemţii încearcă să o ţină pe lady Jane ascunsă în interiorul ţării, dar motivele

acestei dispoziţii nu le ştia decât înaltul comandament al armatei germane de acolo.

Ea a fost trimisă peste hotare, în statul liber Congo, în grija locotenentului Obeigatz, cu un detaşament de trupe germane indigene. Plecând singur în căutarea ei, Tarzan a reuşit să găsească satul în care a fost încarcerată, dar acolo a aflat că a fugit de câteva luni de zile şi că ofiţerul german a luat călăuze şi a plecat să o caute împreună cu tot detaşamentul.

De aici încolo, toate informaţiile de la şefi, de la călăuze şi de pe la ostaşii pe care îi silea la mărturisiri erau vagi şi adeseori se băteau cap în cap. Unele călăuze susţineau că li s-a dat drumul şi au fost trimişi înapoi; altele că au dezertat şi s-au întors înapoi în sat pentru că au fost siliţi să meargă prin locuri prea îndepărtate de ţara lor.

Astfel, Tarzan. Punând bucată cu bucată, crâmpeie de informaţii, nu putea să-şi formeze decât o idee foarte vagă şi numai despre direcţia în care soldaţii au putut să meargă.

Plecând din sat, a mers spre Sud-Vest, să treacă munţii, la care însă, a ajuns numai după ce a trecut prin cele mai mari greutăţi. A avut mai întâi de străbătut o stepă întinsă, aproape fără niciun strop de apă şi acoperită, aproape integral, de mărăcini, deşi, de unde a trecut într-un ţinut în care, probabil, nu mai trecuse până atunci picior de om alb şi care nu era cunoscut decât din legendele triburilor care îl mărgineau Aici s-a aflat în faţa unor munţi prăpăstioşi, a unor platouri pline cu verdeaţă, câmpii întinse şi mlaştini nemărginite. Dar, ca să ajungă până la munţi, platouri sau câmpii, trebuia neapărat să treacă în primul rând peste mlaştini.

După săptămâni de trudă a găsit, în cele din urmă, un drum pe unde să poată străbate mlaştinile, care nu erau decât o întindere de pământ oribilă, plină de şerpi veninoşi şi alte reptile primejdioase. De câteva ori a avut ocazia să

găsească la distanţe mari, sau noaptea, animale care ar fi putut fi considerate monştri titanici din clasa reptilelor. Cum însă erau pe acolo şi elefanţi numeroşi, rinoceri şi hipopotami, atât prin apă cât şi în afară, Tarzan nu putea să fie sigur dacă formele enorme ale acestora nu erau ale celor din urmă.

În sfârşit, după ce a traversat mlaştinile, a ajuns să pună din nou piciorul pe teren solid şi abia atunci şi-a dat seama pentru ce acest teren sfidase, de nenumărate secole, atât curajul, cât şi osteneala raselor eroice din lumea din exterior, care, după numeroase înfrângeri şi suferinţe de necrezut, au străbătut pământul în toate direcţiile de la pol la pol.

Faţă de abundenţa şi varietatea vânatului, s-ar fi putut deduce că fiecare specie cunoscută de păsări, animale sau reptile, a căutat acolo un refugiu, unde să poată opune ultima rezistenţă mulţimii cotropitoare a oamenilor, care se răspândeşte neîncetat pe suprafaţa pământului, răpind terenul ordinelor de animale inferioare, din clipa în care prima maimuţă şi-a lepădat părul şi a încetat de a se mai sprijini în pumni în mersul ei. Până şi speciile, pe care Tarzan le cunoştea foarte bine, vedeau aici, în unele cazuri, rezultatele unei linii deosebite de evoluţie sau se prezentau sub o formă nealterată, care a fost transmisă, fără nicio schimbare, de secole întregi.

De asemenea, mai erau şi o mulţime de specii provenite prin încrucişarea lor, dintre care un leu galben, vărgat cu negru, l-a interesat foarte mult pe Tarzan.

Era ceva mai mic decât leii cu care era obişnuit, dar totuşi era una dintre cele mai primejdioase fiare, pentru că, pe lângă o pereche de colţi lungi şi ascuţiţi ca sabia, mai era şi de o răutate îndrăcită. Tarzan a considerat că aceasta nu este decât o dovadă că pe vremuri se găseau şi tigri; aceştia puteau fi chiar din specia preistorică, cu colţi

uriaşi, animale care s-au încrucişat în pădurile africane cu leii, dând naştere groaznicului specimen cu care a avut prilejul să se întâlnească azi. Adevăraţii lei ai acestei lumi noi, nu se deosebeau mult de cei pe care îi ştia el. În mărime şi conformaţie, erau aproape identici; atâta doar că petele, pe care le aveau de mici ca leoparzii, nu le mai dispăreau odată cu vârsta, ci le rămâneau astfel încât îi făceau să semene cu leoparzii.

După două luni de osteneală, nu avea încă nici cea mai mică dovadă că aceea pe care o căuta a ajuns şi ea în aceste ţinuturi atât de frumoase, dar în care era atât de greu de pătruns. Totuşi, s-a convins, în urma cercetărilor pe care le-a făcut, atât prin satele canibalilor, cât şi pe la triburile din vecinătate, că, dacă lady Jane mai trăia cumva, trebuia să o caute numai în direcţia aceea, deoarece, printr-un proces de eliminare, a redus toate celelalte posibilităţi.

Despre felul cum a reuşit să treacă mlaştinile, nu îşi mai pierdea vremea să se gândească, dar se convingea tot mai mult că soţia lui a găsit posibilitatea să le străbată, astfel că, dacă era şi acum în viaţă, numai aici trebuia căutată.

Dar acest ţinut sălbatic, necunoscut şi nestrăbătut de nimeni, era o întindere imensă. În calea lui se ridicau munţi înalţi şi greu de trecut; torente care se rostogoleau de pe stânci aproape drepte îl opreau din drum, fiind nevoit, aproape la fiecare pas, să-şi măsoare muşchii şi agerimea minţii cu carnivorele mari pentru a-şi putea procura hrana.

De nenumărate ori s-a întâmplat ca Numa să urmărească acelaşi vânat şi când unul, când altul, să o ia înaintea celuilalt. Cu toate acestea, foarte rar s-a întâmplat ca Tarzan să rămână flămând, pentru că vânatul exista în mare cantitate, pe lângă fructele gustoase şi diversele vegetale, pe care, cineva crescut în junglă, ştia unde şi cum să le găsească, la nevoie. După câteva zile de căutare, a

reuşit în cele din urmă să găsească o trecătoare printre munţi. Coborând de partea cealaltă, a ajuns într-un ţinut care nu se deosebea cu nimic de primul. Era şi aici destul vânat, iar la un vad al unui pârâiaş, chiar la poalele munţilor de unde începea o câmpie acoperită cu o pădure deasă, a avut şi prilejul să ucidă o căprioară. Era tocmai pe înserat. Din diferite părţi ale junglei, mai ales dinspre dealuri, au început să se audă răcnetele şi urletele fiarelor mari de pradă.

Deoarece copacii de pe dealul unde se afla nu erau destul de mari ca să îi ofere un refugiu, Tarzan a aruncat căprioara pe umeri şi a pornit spre pădurea care acoperea aproape întinderea toată a câmpiei. Din înălţimea unde se afla la început, a văzut că la o distanţă oarecare nu tocmai mare, pădurea se termina spre stânga printr-o fâşie de teren în care nu au crescut decât doi copaci singuratici. Tarzan a ales unul dintre aceştia, care se potrivea pentru scopurile sale şi s-a îndreptat spre el. Ajuns acolo, s-a hrănit cu carnea lui Bara şi după ce s-a săturat, a luat restul şi l-a atârnat sus în copac, de partea opusă locului pe care şi l-a ales pentru odihnă.

Pe urmă, a venit şi s-a aşezat într-o poziţie cât mai convenabilă pentru a se putea odihni, în furca dintre două crengi; iar după câteva clipe dormea atât de adânc, încât răcnetele şi urletele leilor ajungeau acum, fără niciun efort, până la urechile sale. Zgomotele obişnuite ale junglei nu îi tulburau deloc somnul ci, dimpotrivă, îi dădeau siguranţa lucrului obişnuit. Un zgomot neobişnuit însă, fie el cât de mic, chiar atât de mic, încât abia îl putea auzi un om care nu dormea, rareori se întâmpla să nu îl trezească pe Tarzan, oricât de profund i-ar fi fost somnul.

Aşa se explică de ce, după un timp, când luna s-a ridicat pe cer, el s-a trezit în zgomotul unor paşi repezi pe covorul de verdeaţă, din apropierea

copacului. În aceeaşi clipă a fost pregătit pentru orice fel de activitate.

Tarzan nu s-a trezit din somn aşa cum unul dintre noi ar face-o, cu toropeala somnului pe ochi şi creier, pentru că, dacă fiinţele din junglă s-ar trezi în felul acesta, puţine dimineţi ar mai vedea în viaţă.

În momentul când ochii lui s-au deschis clari şi strălucitori, tot atât de clar şi strălucitor s-au înregistrat în aceeaşi clipă, pe centrele nervoase ale creierului său, diversele percepţiuni transmise de toate simţurile împreună.

A observat la numai câţiva metri alergând spre copac ceva ce la prima vedere părea a fi un alb aproape gol… şi cu toate acestea, în scurta clipă a acestei constatări nu i-a scăpat din vedere nici coada cea lungă care atârna la spatele acelei fiinţe. În urma acelui care fugea, atât de aproape ca să excludă orice posibilitate de scăpare, venea Numa, leul, cu toată viteza atacului pe care a fost capabil să îl facă.

Mută era prada, mut era şi ucigaşul, amândoi ca două spirite într-o lume moartă, alergând cu iuţeală către momentul culminant al tragediei care avea să pună capăt acestei întreceri oribile.

Tarzan, în momentul când a deschis ochii şi a cuprins cu privirea scena de sub el… în acea clipă a constatărilor lui, judecata şi hotărârea urmând rapid una după cealaltă, păreau că, tot în clipa deşteptării sale, s-au găsit zburând prin aer şi numai pentru că a văzut o fiinţă cu pielea albă în formă de om, urmărită de inamicul ereditar.

Atât de aproape era leul de cel care fugea, încât Tarzan nu a mai avut timp să îşi aleagă modul atacului. Astfel, după cum sare un înotător de sus de pe trambulină cu capul înainte în apa de jos… tot aşa a sărit şi Tarzan spre Numa. În mână îi strălucea lungul cuţit de vânătoare al tatălui său, care de atâtea ori a făcut să curgă sânge de leu.

Una dintre ghearele teribile ale leului a atins şoldul drept al lui Tarzan, rănindu-l… o rană lungă şi adâncă, dar şi el s-a prins de spatele lui Numa, înfigându-şi de câteva ori cuţitul între coastele fiarei. Dar nici fiinţa cu chip de om, care s-a oprit în loc nu stătea cu mâinile în sân. Fiind ea însăşi o creatură a sălbăticiei, a înţeles imediat adevărul asupra minunii prin care a fost salvat. De aceea s-a întors repede cu buzduganul ridicat, sărind în ajutorul lui Tarzan pentru nimicirea lui Numa.

A fost suficientă o singură lovitură dată cu o forţă năprasnică, exact în fruntea lată a leului, pentru a fi culcat în nesimţire, după care cuţitul lui Tarzan a nimerit inima fiarei, ale cărei tremurături convulsive l-au încredinţat de moartea leului. Sărind după aceea în picioare, a pus un picior pe cadavrul leului şi ridicând faţa spre Goro, luna, a lăsat să se audă strigătul de victorie al maimuţoiului când ucide. În clipa când acest strigăt ciudat a izbucnit de pe buzele lui Tarzan, cealaltă fiinţă în formă de om s-a ferit într-o parte înmărmurit; dar, când l-a văzut pe Tarzan punându-şi cuţitul la loc în teacă şi întorcându-se spre el, a considerat că Tarzan mai avea niciun motiv să fie îngrijorat.

S-au cântărit amândoi din priviri câteva momente, după care noul sosit a început să vorbească. Tarzan a înţeles că fiinţa din faţa lui doreşte, prin sunetele articulate, să exprime cuvinte care, deşi rostite într-o limbă necunoscută, concretizau gândurile unui om ce poseda până la un punct oarecare aceeaşi putere de judecată ca şi el.

Cu alte cuvinte, deşi această creatură avea coadă, iar degetele cele mari de la mâini şi de la picioare semănau cu ale maimuţelor, era din toate celelalte puncte de vedere, om ca toţi oamenii. Sângele care curgea acum din plin din şoldul lui Tarzan a atras atenţia acelei fiinţe.

A scos de la brâu o punguliţă şi apropiindu-se de Tarzan, îi arătă prin semne că doreşte să se întindă jos pentru a-l putea îngriji, tratându-i rana, unde a presărat pe carnea crudă puţin din praful pe care îl conţinea punguliţă.

Durerea rănii a fost nimic pe lângă tortura cumplită a leacului, dar, obişnuit cu dureri fizice, Tarzan a rezistat cu nepăsare; iar după câteva clipe a încetat şi curgerea sângelui şi durerea. Ca răspuns la vocea melodioasă destul de plăcută a celuilalt, Tarzan a vorbit şi el în diferite dialecte ale tribului din interior, precum şi în limba maimuţelor mari, dar era clar că străinul nu cunoştea niciunul dintre ele.

Văzând că nu pot să se înţeleagă reciproc, Pithec-Antropul a înaintat spre Tarzan şi punându-şi mâna stângă la piept, aplică palma dreaptă pe pieptul lui Tarzan.

Acesta a considerat semnul său ca o manifestare de prietenie şi fiind versat în obiceiurile raselor necivilizate, a răspuns la fel îndată ce a înţeles că aceasta a fost şi intenţia celuilalt. Acţiunea lui părea că satisface noua lui cunoştinţă, care a reînceput imediat să vorbească, mirosind totodată prin aer, cu capul întors spre copac; iar după puţin timp a arătat spre carnea de cerb de acolo, ducând şi mâna la stomac în acelaşi timp, ceea ce însemna foarte lămurit că îi este foame şi sete.

Făcând un semn generos cu mâna Tarzan şi-a invitat musafirul să se servească din carnea de cerb; iar acela a urcat atât de repede în copac şi atât de uşor, ca o maimuţă, ajutându-se în acelaşi timp şi de coada cea lungă pe care o avea. Pithec-Antropul a mâncat în tăcere, tăind fâşii înguste de carne din şoldul cerbului cu cuţitul pe care l-a avut atârnat la şold.

De pe o creangă mare alăturată. Tarzan îşi privea camaradul, examinând preponderenţa atributelor omeneşti care, fără îndoială, erau

scoase în relief de paradoxala coadă şi degetele mari de la mâini şi de la picioare.

Se întreba cu uimire dacă această creatură nu ar reprezenta cumva vreo rasă ciudată, sau nu era decât rezultatul unui atavism oarecare.

Ambele presupuneri ar fi de necrezut, dacă nu ar fi avut în faţa ochilor săi dovada clară a existenţei unei astfel de fiinţe. Iată, deci, un om cu coadă, mâini şi picioare arboreale. Curelele şi cingătoarele bătute în aur şi pietre scumpe nu ar fi putut să fie lucrate decât de un meşteşugar iscusit, deşi Tarzan nu avea cum să ştie dacă era opera acestui individ sau a altora din rasa lui, ori luate de la cineva de o rasă cu totul deosebită.

După ce a terminat de mâncat, noul sosit s-a şters pe gură şi pe degete cu frunze pe care le-a rupt de pe o creangă din apropiere; apoi l-a privit pe Tarzan cu un zâmbet plăcut, arătându-şi o dantură albă puternică, deşi caninii săi nu erau mai lungi decât ai lui Tarzan.

Odată cu privirea lui prietenoasă, a mai vorbit câteva cuvinte pe care Tarzan le-a considerat ca o exprimare politicoasă de mulţumire, pentru că, imediat după aceea. L-a văzut aşezându-se la furca unei crengi ca să doarmă; l-a imitat şi el. Când s-a trezit, pământul era umbrit de întunericul care precede zorile. Deşteptarea i-a fost pricinuită de o scuturătură puternică a copacului în care şi-a găsit odihna în noapte.

Deschizând ochii a văzut imediat că şi noul său coleg s-a trezit ca să cerceteze cauza tulburării somnului lor, rămânând uimit de priveliştea care i se înfăţişa.

Abia distingându-se în întuneric, a văzut chiar lângă copac silueta unui animal colosal, iar scuturătura copacului se datora acestui corp enorm care se scărpina cu gâtul de o creangă mare. Odată cu mirarea de care a fost cuprins, Tarzan a mai simţit şi ciuda că un animal uriaş ca acesta a putut să se apropie atât de mult fără ca el să simtă.

La început, din cauza întunericului, a crezut că este un elefant, dar ar fi trebuit să fie atunci unul cu mult mai mare decât toţi aceia pe care i-a mai văzut până atunci.

Însă, îndată ce forma animalului a început să se distingă mai bine, a văzut la nivelul ochilor săi, la vreo şapte metri de la pământ, conturul unui spate crestat care, i-a dat impresia că acestei creaturi i-a crescut câte un corn puternic din fiecare încheietură a şirei spinării.

Numai o parte a spinării era în sfera ochilor lui Tarzan, restul pierzându-se în jos în umbra copacului, de unde s-a auzit acum zgomotul a două fălci puternice sfărâmând carnea cu oase cu tot.

După mirosul care se înălţa de jos spre nările sale sensibile şi-a dat seama numaidecât că lângă copac se afla o reptilă enormă, de natură preistorică, hrănindu-se cu carnea leului pe care Tarzan l-a ucis mai devreme.

În timp ce Tarzan, cu firea lui curioasă, se străduia să pătrundă întunericul, a simţit că îl atinge cineva uşor pe umăr şi întorcând capul îl văzu pe colegul său că încearcă să îi atragă atenţia, punând degetul arătător pe buze în semn că trebuie să păstreze tăcerea şi trăgându-l de mânecă pentru a-i arăta că trebuie să plece de acolo cât mai repede.

Realizând faptul că se află într-o ţară stranie, unde mişună monştri uriaşi, de ale căror obiceiuri şi putere era străin cu totul, Tarzan s-a lăsat dus de acolo.

Pithec-Antropul a coborât din copac cu cea mai mare atenţie, ţinându-se de partea opusă vizitatorului nocturn şi urmat la centimetru de Tarzan. A pornit fără zgomot prin câmpie pierzându-se în beznă.

Odată cu răsăritul soarelui, care a împrăştiat întunericul nopţii, Tarzan s-a aflat din nou la marginea unei păduri întinse, în care cel din faţa sa a intrat fără multă ceremonie, mergând printre

crengile copacilor, pe unde înainta cu uşurinţa unei lungi obişnuinţe şi a instinctului său ereditar.

Dar, cu toate că se ajuta în drumul său atât de coadă, cât şi de formaţia specială a degetelor sale, totuşi nu a înaintat mai repede şi cu mai multă siguranţă decât Tarzan.

În timpul acestei călătorii acesta, îşi aminti şi de rana pe care i-a făcut-o la şold ghearele ascuţite ale lui Numa cu o seară înainte.

Oprindu-se un moment să o examineze, a rămas extrem de surprins să vadă că, pe lângă lipsa totală a oricărei dureri, a început chiar să se vindece; iar pe margini nu exista niciun fel de inflamaţie… probabil datorită prafului antiseptic pe care noul său coleg de drum i l-a presărat pe rană.

Au mers în felul acesta trei-patru kilometri, când. Deodată, colegul lui Tarzan a coborât la pământ, oprindu-se sub un copac mare care a crescut pe malul ierbos al unui pârâu.

Aici, amândoi şi-au potolit setea iar, Tarzan a descoperit că apa era curată, proaspătă şi rece ca gheaţa, ceea ce dovedea pe deplin că îşi are izvorul sus de tot, în vârful munţilor, de unde curgea cu repeziciunea unui torent.

Dezbrăcându-se de tunica de pe şolduri, Tarzan a intrat în apă, unde s-a răcorit câteva momente, după care a ieşit mai dinamic şi cu o poftă nebună de mâncare.

În timp ce ieşea din apă, a observat că amicul său îl priveşte cu o expresie de mare nedumerire.

Prinzându-l pe Tarzan de umăr, îl răsuci pe loc în aşa fel încât să fie cu spatele către el… apoi, atingându-i cu degetul capătul de jos al spinării, şi-a ridicat propria lui coadă până peste umăr şi răsucindu-l pe Tarzan din nou cu faţa spre el, indică cu degetul spre Tarzan şi apoi spre coadă, vorbind precipitat în limba lui ciudată.

Atunci Tarzan a început să înţeleagă că tovarăşul său abia acum a descoperit că el este fără coadă de la natură şi nu din cauza vreunui

accident; i-a atras atenţia şi asupra nepotrivirii degetelor mari de la picioare şi mâini, ca să îl facă să înţeleagă şi mai bine că ei aparţin unei rase de oameni cu totul diferite.

Noul prieten al lui Tarzan a dat din cap cu îndoială, ca şi cum i-ar fi fost absolut cu neputinţă să desluşească de ce Tarzan s-ar deosebi de el, dar în cele din urmă, având aerul că renunţă la problema aceasta, cu o simplă ridicare din umeri, s-a dezbrăcat şi a intrat şi el în apă.

După ce şi-a terminat baia şi-a luat simpla îmbrăcăminte, s-a aşezat la tulpina copacului, făcându-i semn lui Tarzan să stea lângă el… pe urmă a dezlegat săculeţul ce îl purta la şoldul din dreapta din care a scos câteva felii de carne uscată şi vreo doi pumni de nuci cu coaja foarte subţire, fructe pe care Tarzan nu le-a mai văzut până atunci.

Văzând că străinul le sparge în dinţi şi mănâncă miezul, Tarzan l-a imitat imediat în gest. Descoperind că miezul e destul de bogat şi foarte gustos.

Nici carnea cea uscată nu era lipsită de gust, cu toate că a fost conservată fără sare, un articol probabil destul de greu de găsit prin părţile acelea.

În timpul mesei, străinul indică nucile, carnea şi multe alte obiecte diverse din jur, articulând odată cu mişcarea şi un sunet pe care Tarzan l-a înţeles numaidecât că trebuie să fie denumirea obiectului în propria limbă a acestei fiinţe.

Evident că nu a putut decât să zâmbească la dorinţa înflăcărată a noii sale cunoştinţe de a-i oferi datele necesare prin care amândoi ar putea ajunge la un anumit schimb de idei.

Şi, fiindcă până acum a fost capabil să înveţe mai multe limbi, precum şi un număr de dialecte, a considerat că nu îi va fi greu să mai înveţe încă una, deşi părea că nu se înrudeşte cu niciuna din limbile pe care le ştia.

Erau atât de ocupaţi cu mâncarea şi cu lecţiile de conversaţie între ei, încât niciunul nu a observat cei doi ochi care îi fixau din vârful copacului de lângă ei.

Tarzan nu a simţit apropierea primejdiei până în clipa în care un corp mare şi păros s-a aruncat de pe crengile copacului exact în spinarea camaradului său.

CAPITOLUL II — Spre cetatea luminii.

Tot în clipa aceasta, Tarzan a observat că fiinţa care a atacat era identică cu cel atacat, atât la formă cât şi la mărime, cu deosebirea că trupul primului era cu totul acoperit de un păr negru care îi acoperea şi faţa, deşi îmbrăcămintea şi armele erau la fel cu ale celui atacat.

Înainte ca Tarzan să îl fi putut împiedica, agresorul a dat albului, cu coada, o lovitură de ciomag în cap, izbitură care l-a trântit la pământ, lăsându-l în nesimţire; dar până să mai poată face ceva, Tarzan s-a şi încăierat cu el.

Imediat şi-a dat seama că a intrat într-o luptă cu o fiinţă ale cărei puteri erau supraomeneşti.

Degetele îndemânatice ale unei mâini puternice încercau să îl prindă de gât, în timp ce cu mâna cealaltă ţinea ciomagul ridicat peste capul lui.

Dar, dacă puterea părosului său adversar era mare, mare era şi puterea lui Tarzan.

Repezindu-i o lovitură straşnică, cu pumnul încleştat, în bărbie, prin care a făcut ca adversarul său să se clatine o clipă, i-a şi pus o palmă în gâtul păros, iar cu cealaltă mână l-a prins de încheietura braţului cu care ţinea ciomagul.

În acelaşi timp şi cu aceeaşi energie, punându-şi piciorul drept în spatele adversarului, îşi repezi toată greutatea corpului său înainte, determinând ca păroasa fiară să cadă la pământ, trântindu-se şi el deasupra pieptului ei.

Din cauza izbiturii puternice de pământ, ciomagul a scăpat din mâna brutei, dar s-a desfăcut şi strânsoarea lui Tarzan de la gâtul acesteia.

Instantaneu, s-au înlănţuit amândoi cu braţele într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Deşi adversarul a început să îl muşte, Tarzan a observat numaidecât că nu acesta era mijlocul de atac şi de apărare de care să se teamă cel mai mult, colţii acestuia nefiind mai dezvoltaţi decât ai lui.

De alt lucru însă trebuia să se ferească mai mult: coada lungă şi elastică a adversarului, pe care acesta încerca tot timpul să o înfăşoare în jurul gâtului lui Tarzan.

Zbătându-se, mârâind şi scrâşnind, amândoi s-au rostogolit pe iarba verde din jurul copacului, când unul când celălalt deasupra, dar fiecare se străduia să îşi apere gâtul, pentru a nu fi strâns şi astfel sufocat, aşa că măsurile lor de ofensivă erau slabe.

După puţin timp, Tarzan a prins un prilej bun de învins, în timp ce se rostogoleau, el a început să îşi împingă adversarul din ce în ce mai aproape de râul pe malul căruia se ducea lupta.

În cele din urmă, au ajuns chiar pe marginea muchiei pământului de lângă apă. Lui Tarzan nu i-a rămas decât să se folosească de o ultimă împinsătură, care i-ar fi precipitat pe amândoi sub apă, în aşa fel încât el să rămână deasupra adversarului.

Dar, în acelaşi moment, a cuprins în raza privirilor sale un punct, dincolo de care zăcea în nesimţire colegul său de mai înainte şi a văzut, la câţiva paşi mai departe, una din acele fioroase corcituri de leu şi tigru, care îl privea cu toată răutatea.

Dar şi adversarul lui păros a descoperit, tot atunci, atitudinea ameninţătoare a fiarei şi a încetat imediat orice activitate dură împotriva lui Tarzan. Bolborosindu-i în limba neînţeleasă, a încercat să se desprindă din strânsoarea lui, în aşa fel, încât să îi poată indica rapid că, în ceea ce privea pe el, lupta s-a sfârşit.

Apreciind pericolul care îl amenința pe camaradul său aflat în nesimțire și dorind foarte mult să îl apere de atacul fiarei, Tarzan a eliberat adversarul și s-au ridicat amândoi în picioare.

Trăgându-și cuțitul din teacă, a pornit încet spre prietenul său, așteptându-se în același timp ca recentul său adversar să profite de ocazie și să fugă.

Însă, spre marea lui uimire, l-a văzut luându-și de jos ciomagul și înaintând cot la cot cu el împotriva fiarei.

Leul, lungit pe pământ, stătea nemișcat… făcând abstracție doar de zvâcniturile cozii și de crisparea buzelor lui rânjite, cam la cincisprezece metri de locul unde se afla Pithec-Antropul.

Pășind peste corpul acestuia, Tarzan i-a văzut pleoapele fluturând ușor și deschizându-se. Atunci a simțit în sufletul său o ușurare că prietenul său nu era mort, realizând în același timp că, fără să știe, a răsărit în pieptul său un adevărat sentiment de prietenie pentru ființa aceea atât de ciudată de lângă el.

A continuat să se apropie de corcitura de leu și tigru, fiara cu colții ca sabia, dar nici părosul din dreapta nu a rămas în urmă. S-au apropiat din ce în ce mai mult, până când, ajunși la o distanță de vreo șase-șapte metri, corcitura de leu să atace.

Toată furia și-a îndreptat-o spre omul cu blana neagră ca o maimuță, care s-a oprit cu buzduganul ridicat pentru a preîntâmpina atacul.

Tarzan, invers acțiunii acestuia, s-a repezit înainte cu o viteză pe care nici cea a fiarei nu o întrecea și s-a azvârlit prin aer asupra leului, după cum face un jucător de „rugby” când se repede asupra aceluia care fuge cu mingea spre „gol”.

Cuprinse cu brațul drept gâtul fiarei prin fața umărului ei drept, încolăcindu-și brațul stâng pe sub piciorul stâng din față al fiarei.

Atât de mare a fost forța ciocnirii lor, încât amândoi s-au rostogolit de câteva ori pe iarbă,

fiara urlând de furie şi bătând aerul cu ghearele, căutând să se elibereze din strânsoare, pentru a putea să sfâşie omul care a atacat-o, în timp ce acesta se ţinea cu disperare de locul unde s-a agăţat.

După toate aparenţele, atacul săvârşit de Tarzan a fost manifestarea unei ferocităţi nebune fără rost şi lipsită de orice judecată şi îndemânare.

Cu toate acestea, nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât o asemenea presupunere, deoarece fiecare muşchiuleţ al uriaşei sale făpturi a ascultat de ordinele minţii sale ingenioase, deprinsă să satisfacă toate condiţiile unei astfel de agresiuni.

Lungile şi puternicele sale picioare, deşi păreau încurcate cu desăvârşire cu picioarele din spate ale fiarei, dădeau impresia că numai printr-o minune ar putea să rămână ne sfâşiate de ghearele acestuia. Totuşi, la momentul potrivit, a fost acolo unde trebuia să fie pentru ca planul de atac al lui Tarzan să se îndeplinească cu succes.

Astfel că, în clipa în care fiara s-a crezut stăpână pe adversarul ei, a fost smucită pe neaşteptate în sus şi ţinută drept pe labele din spate, strânsă cu spatele de pieptul lui Tarzan, aşa că nu mai putea să facă nimic altceva decât să zgârie zadarnic aerul cu ghearele din faţă.

Tot în clipa aceea, ca şi cum l-ar fi împins cineva, negrul păros a alergat cu cuţitul scos din teacă şi l-a înfipt adânc în pieptul fiarei.

Tarzan a mai ţinut câteva clipe fiara în îmbrăţişarea mortală, dar simţindu-i corpul, înmuindu-se, odată cu încetarea definitivă a vieţii, a lăsat corpul să cadă la pământ…; în acest fel amândoi, aceia care nu cu mult timp în urmă s-au încăierat pe viaţă şi pe moarte, se aflau din nou faţă în faţă, despărţiţi de cadavrul duşmanului lor comun.

Tarzan aştepta pregătit şi de război şi de pace.

După câteva clipe, mâinile părosului negru s-au ridicat, a aşezat mâna stângă pe propria lui inimă,

iar dreapta i-a întins-o până a ajuns la pieptul lui Tarzan.

Era aceeaşi formă de salutare prietenească prin care Pithec-Antropul a sigilat alianţa sa cu Tarzan; iar acesta bucuros de oricare alt aliat pe care îl putea câştiga în această lume sălbatică şi necunoscută, a primit imediat amiciţia care i se oferea.

La sfârşitul acestei ceremonii, a privit în direcţia celuilalt prieten, Pithec-Antropul şi l-a văzut că începea să îşi revină din amorţeală.

Mai văzu că s-a ridicat în picioare în acelaşi timp în care negrul păros se întorcea spre el, adresându-i-se într-o limbă care, evident, era limba lor comună.

Cel fără păr pe el a răspuns şi amândoi s-au apropiat încet unul spre altul.

Tarzan aştepta cu mult interes rezultatul acestei întâlniri a lor.

Amândoi s-au oprit la câţiva paşi distanţă între ei, vorbind alternativ, precipitat, dar fără nicio senzaţie de nervozitate aparentă, ci numai privindu-l din când în când pe Tarzan şi dând din cap afirmativ, ceea ce lăsa impresia că până la un punct el era subiectul discuţiei lor.

După ce au dialogat câteva minute s-au apropiat şi mai mult până au ajuns faţă în faţă, când au repetat ceremonia de înfrăţire care, cu puţin timp înainte, a marcat încetarea ostilităţii între Tarzan şi negrul păros.

După aceea s-au întors spre Tarzan şi apropiindu-se de el, i-au vorbit cu multă însufleţire, ca şi când ar fi dorit să îi dea o informaţie din cele mai importante.

Dar, după câtva timp, au renunţat la această încercare care părea că nu duce la niciun rezultat concis şi au recurs la limba lor prin semne, făcându-l în acest fel pe Tarzan să înţeleagă că vor să meargă înainte împreună şi că insistă să rămână alături şi el.

Iar, cum direcţia indicată de ei era un drum pe care Tarzan nu l-a mai străbătut niciodată, a fost destul de încântat să primească invitaţia, hotărât cum era să exploreze cât mai mult această ţară necunoscută, înainte de a fi renunţat definitiv la căutarea Janei prin părţile acelea.

Câteva zile în şir, drumul lor i-a condus printre dealuri, paralel cu lanţul munţilor înalţi din apropiere.

Uneori chiar au fost ameninţaţi de locuitorii sălbatici din acest ţinut necunoscut, iar de vreo câteva ori, Tarzan a zărit, în umbrele nelămurite ale nopţii, siluete ciudate de mărimi uriaşe.

A treia zi au găsit o peşteră mare, naturală, pe latura unei râpe nu tocmai adânci, la baza căreia cădea unul dintre numeroasele pârâiaşe care udau câmpia din vale şi a căror revărsare alimenta mlaştinile din luncile de la marginea acestui ţinut.

Toţi trei au rămas aici un timp oarecare, iar lecţiile lui Tarzan în limba camarazilor lui progresau mai bine decât în timpul călătoriei.

Peştera păstra toate dovezile că ar fi fost locuită cu mult timp în urmă şi de alte fiinţe omeneşti. Se vedeau rămăşiţele unei vetre primitive de tot, iar pereţii şi tavanul erau înnegriţi de fumul multor focuri care s-au aprins acolo pe vremuri.

Zgâriate în funingine şi uneori săpate adânc în piatra din subsolul acesteia, se vedeau hieroglifele ciudate, precum şi câteva contururi de animale, păsări şi reptile… acestea din urmă, atât de nenaturale, încât semănau cu imaginea unor vietăţi stinse din era jurasică.

Unele hieroglife, dintre cele făcute mai curând, erau citite cu mult interes de prietenii lui Tarzan, care le comentau şi cu vârfurile cuţitelor lor, adăugau şi ei câte ceva în condica vremurilor de pe zidurile acelea înnegrite de fum.

Curiozitatea lui Tarzan era destul de mare, dar singura explicaţie pe care şi-o putea da era că are

în faţa ochilor unul dintre cele mai primitive registre de hotel din lume.

Toate acestea, însă, îi mai dădeau şi posibilitatea de a intra mai adânc în misterul originii acestor fiinţe stranii cu care soarta l-a adus în contact.

Iată-i aici, în faţa lui, oameni cu coadă ca şi maimuţele… unul din ei acoperit cu păr ca orice animal cu blană şi se vedea bine, posedau o limbă scrisă şi vorbită.

Pe măsură ce avansa în învăţarea limbii, curiozitatea lui era încinsă din ce în ce mai mult faţă de dovezile pe care le primea despre o civilizaţie pe care nu s-a aşteptat să o găsească la fiinţele acestea care posedau atât de multe puncte asemănătoare cu animalele.

De aceea s-a hotărât să îşi dea şi mai mult silinţa să înveţe, pentru a putea deveni cu totul stăpân pe limba lor, mai ales că, până acum, a ajuns să cunoască numele camarazilor lui, precum şi numele animalelor şi plantelor pe care le-a întâlnit.

Tadeu, acela cu pielea albă şi fără păr, asumându-şi rolul de profesor, îşi îndeplinea sarcina cu multă stăruinţă, stăruinţă care era răsplătită de progresul elevului său.

Omat, negrul cel păros, considera că şi el are o oarecare răspundere în privinţa educaţiei lui Tarzan, aşa că ori unul ori altul era necontenit alături de el.

Rezultatul final a fost ceea ce era de aşteptat: o asimilare în timp record a lecţiilor predate şi astfel, mai înainte ca vreunul din ei să îşi fi dat seama, puterea de înţelegere între ei prin grai era un fapt împlinit.

Tarzan a explicat colegilor săi scopul misiunii pe care o avea pe acele meleaguri, dar niciunul dintre cei doi nu a fost în stare să îi dea cea mai mică rază de speranţă la care să se fi putut încălzi dorul său nemărginit.

În ţara lor nu a fost niciodată o femeie ca aceea pe care a descris-o el, nici nu s-a întâmplat până la

el să vadă pe acolo vreun om fără coadă.

— Eu sunt plecat de vreo şase luni din Alur, a zis Tadeu. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut prin acele locuri, dar mă îndoiesc că soţia ta ar fi putut intra în această ţară, traversând acele mlaştini teribile, pe care chiar tu le consideri ca obstacole aproape de neînvins. Şi chiar dacă ar fi reuşit să le traverseze tot, nu ar fi putut să scape de celelalte primejdii din care o parte le cunoşti, iar despre celelalte vei auzi de acum înainte.

— Alur, Cetatea luminii! a murmurat Tarzan, traducând cuvântul în propria lui limbă. Unde este Alur? Este oraşul tău Tadeu, ori al lui Omat?

— Este al meu, nu este al lui Omat, a răspuns cel întrebat. Neamul lui Wazdon nu are oraşe, ei locuiesc prin copacii pădurilor şi prin peşteri săpate în dealuri, aşa este, negrule? A încheiat el, întorcându-se către uriaşul păros.

— Da, a răspuns Omat, noi Wazdonii, suntem liberi, numai neamul lui Hodon se închide în oraşe. Eu nu aş vrea să fiu alb.

Tarzan a zâmbit prietenos.

Iată, s-a gândit el, că şi până aici există distincţia de rasă între negrii şi albi. Hodon şi Wazdon. Nici chiar faptul că păreau cu totul egali, în ceea ce priveşte inteligenţa, nu îi oprea de la aceasta; le era suficient că unul este negru, iar celălalt alb şi se desprindea cu uşurinţă că acesta din urmă se considera superiorul celuilalt.

— Unde este Alur? A întrebat Tarzan din nou. Te întorci acum acolo?

— Este dincolo de munţi, a răspuns Tadeu; dar nu mă întorc acolo… Nu mai merg până nu moare Kotan.

— Kotan? A rostit întrebător şi mirat Tarzan.

— Kotan este regele, a explicat Pithec-Antropul. El domneşte peste aceste ţinuturi. Eu am fost unul dintre războinicii lui.

— Dar de ce ai plecat de acolo? a întrebat Tarzan.

— E o poveste lungă, a răspuns Tadeu, dar, pentru că timpul nu ne presează, am să ţi-o istorisesc şi ţie, să vezi câtă dreptate am şi câte suflete nevinovate cad victimele ambiţiilor deşarte ale altora.

După o scurtă pauză de meditare, Tadeu a început să povestească cu o voce constantă:

— Eu locuiam în palatul lui Kotan. Aici am cunoscut-o pe fiica lui, Ghizi şi ne-am îndrăgostit reciproc. Kotan însă nu mă dorea de ginere. De aceea m-a trimis să lupt cu oamenii din satul lui Dacat, care refuzau să plătească regelui tribut, cu gândul şi speranţa că voi fi ucis în luptă, pentru că Dacat este renumit pentru curajul său şi al războinicilor lui. Dar nu s-a întâmplat să fiu ucis în luptă, ci m-am întors victorios, aducându-l, odată cu tributul şi pe Dacat ca prizonier. Kotan nu a fost deloc încântat, mai ales când a văzut că Ghizi mă iubeşte şi mai mult decât înainte. Dar tatăl meu. Jadon, omul-leu, este un şef puternic. El este şeful celui mai mare sat din exteriorul cetăţii Alur. Deci Kotan nu a îndrăznit să îi aducă vreo jignire, aşa că a început să îmi laude succesele, cu toate că o făcea cu jumătate de zâmbet. Aceasta înseamnă la noi zâmbetul care mişcă numai muşchii feţei, neschimbându-i privirile cu nimic: ipocrizie şi viclenie. Dacă trebuia să fiu lăudat şi răsplătit, ce răsplată mai bună mi-ar fi putut oferi decât mâna fiicei sale Ghizi? Dar nu a făcut-o, pentru că pe Ghizi o păstrează pentru Bular, fiul lui Mosar, un şef al cărui bunic a fost odată rege. Şi care speră să fie şi el rege. În acest fel, Kotan dorea să îl împace pe Mosar şi să câştige prietenia acelora care considerau că Mosar trebuie să fie regele Hodonilor. Dar lui Tadeu trebuia să îi dea o răsplată, a continuat albul cu coadă şi atunci vicleanul de Kotan s-a gândit să îmi ofere demnitatea de preot, una din cele mai mari onoruri pe care Kotan le poate oferi supuşilor săi. Dar tocmai aceasta nu doream eu. Pentru că atunci ar fi

trebuit să devin eunuc şi deci, să nu mă mai căsătoresc. Ghizi, aflând de planurile tatălui său, mi-a dat de veste să fug, pentru că, dacă aşteptam să fiu chemat înaintea lui. Nu aş fi putut să mă opun voinţei sale; refuzul meu ar fi fost identic cu o sentinţă de moarte pentru mine, aşa că, întâlnindu-ne pentru ultima oară în grădina palatului, am hotărât, împreună cu Ghizi, că este mai bine să fug ducând cu mine o urmă de speranţă, decât să mă popesc, după dorinţa lui Kotan. Numele şi rangul meu mi-au deschis drumul până dincolo de porţile cetăţii şi de atunci nu m-am mai întors. Dar pot să spun că dorul mă mistuie să mai privesc o dată zidurile care închid tot ce am avut eu mai drag pe lume. De asemenea, îmi este dor să mai merg şi în satul în care m-am născut şi să îmi văd părinţii.

— Însă primejdia este mare, nu-i aşa? a întrebat Tarzan.

— Este mare, dar nu cu neputinţă de biruit, aşa că tot voi merge, a răspuns Tadeu.

— Merg şi eu cu tine, dacă se poate, s-a oferit Tarzan, pentru că vreau să văd neapărat cetatea luminii, acest Alur al tău şi să fac cercetări în privinţa soţiei mele, chiar dacă tu consideri că nu poate să fie acolo. Dar tu, Omat, nu ai vrea să vii cu noi?

— Nimic nu mă opreşte să vă însoţesc, a răspuns părosul. Locuinţele tribului meu sunt pe dealurile de dincolo de Alur şi cu toate că şeful nostru Esat m-a gonit, tot aş vrea să mă întorc o dată, deoarece am lăsat acolo o fată pe care aş vrea foarte mult să o revăd, după cum şi ea ar fi fericită să mă vadă. Da, a reluat Omat, după un moment de gândire, voi merge şi eu cu voi. Esat se temea că voi deveni eu rege şi poate că avea dreptate. Dar Panatlea! Pe ea o doresc mai mult decât onorurile şefiei…

— Atunci vom călători toţi trei, a decis Tarzan.

— Şi ne vom lupta împreună, a adăugat Tadeu, toţi trei ca unul singur!

Şi, zicând acestea, a scos cuţitul din teacă şi l-a ţinut ridicat peste creştet.

— Toţi trei ca unul singur, s-a hotărât, a repetat Omat, imitând gestul cu cuţitul!

— Toţi trei ca unul singur! a întărit Tarzan. Până la moarte! a adăugat el în timp ce făcea ca lama cuţitului să strălucească la soare!

— Să mergem atunci! A reluat Omat; cuţitul meu este setos de sângele lui Esat.

Drumul pe care Tadeu şi Omat l-au început, cu greu putea să primească denumirea de drum, fiind mai potrivit pentru capre şi maimuţe sau pentru păsări, decât pentru oameni, însă toţi trei l-a urmat, fiind obişnuiţi cu drumuri pe care oamenii de rând nu ar îndrăzni să le parcurgă vreodată.

Uneori, de exemplu, mergeau peste dealuri joase, unde pădurea era foarte deasă, cu nenumărate trunchiuri de copaci căzuţi, printre care au crescut şi s-au încâlcit plante agăţătoare, dar nu se mai vedea înaintea ochilor.

Alteori, mergeau pe marginea unor prăpăstii ameninţătoare, pe unde abia puteau să găsească câte un loc de pus piciorul, trebuind să imite căprioarele, sărind dintr-un loc în altul, cu riscul vieţii.

Ameţitor şi grozav de dificil a fost drumul ales de Omat până au ajuns pe culmea muntelui şi de aici pe după piscul care se înălţa spre nori, aproape perpendicular.

Dar când au pus din nou piciorul pe teren mai nivelat, Omat s-a întors şi i-a privit un moment cu multă atenţie, mai ales pe Tarzan.

— Sunt mulţumit de voi, a zis. Într-adevăr că meritaţi să fiţi camarazii lui Omat, Wazdonul.

— Nu înţeleg, a spus Tarzan.

— V-am adus pe aici, a răspuns negrul, pentru a mă afla dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte curajul să îl urmeze pe Omat acolo unde îi conduce el.

Acesta este drumul pe care îl fac tinerii războinici ai lui Esat ca să îşi dovedească curajul. Pentru noi nu este nicio ruşine să admitem că Pastorul Ved, tatăl tuturor munţilor, ne-a învins, pentru că numai o parte dintre aceia care au încercat acest drum au reuşit să îl facă; oasele celorlalţi zac la picioarele lui Pastorul Ved.

Tadeu a început să râdă.

— Mi-ar plăcea să vin pe aici cât mai des, a zis el.

— Cred, a reluat Omat, mai ales că ne-a scurtat drumul cu cel puţin o zi întreagă. Aceasta trebuie să îi convină şi lui Tarzan, deoarece va vedea valea Jad-ben-Otho mai curând.

— Haideţi, a mai zis el, conducându-i pe după piscul muntelui până la un punct, de unde au văzut întinzându-se înaintea lor o privelişte romantică, de o frumuseţe neînchipuită: o vale înverzită, în jurul căreia se ridicau stânci înalte, de o albeaţă marmoreană, o vale verde, împestriţată de albastrul lacurilor şi prin centrul căreia şerpuia un râu argintiu.

În mijlocul lor se ridica o cetate albă ca şi stâncile din marmură: o cetate care, până şi de la distanţa aceea mare, se vedea a fi de o arhitectură stranie şi totuşi, artistică.

În afară de cetate se vedeau, în mai multe părţi ale văii, grupuri izolate de clădiri, uneori numai unul, alteori două şi chiar trei din aceste grupuri adunate la un loc, dar toate de aceeaşi culoare albă şi formă fantastică.

— *Zad Peleul Jad-ben-Otho,* a murmurat Tarzan în limba Pithec-Antropilor; adică Valea marelui Dumnezeu… Ce frumoasă este!

— Iată şi Alur! Acolo stă Kotan care domneşte peste Paluldon, a zis Tadeu.

— Iar dincolo, pe coaste, locuiesc Wazdonii! a exclamat Omat, Wazdonii care nu îl recunosc pe Kotan ca domnitor peste tot *Pământul omului*.

Tadeu a zâmbit şi a ridicat din umeri.

— Să nu ne mai certăm, noi doi cel puţin, i-a zis lui Omat, asupra unui lucru pentru care atâtea secole nu au fost suficiente ca să îi poată împăca pe Hodoni cu Wazdoni, dar o să îţi şoptesc un mare secret, ţie, Omat. Hodonii o duc împreună sub un singur domnitor, aproape în pace deplină între ei, aşa că, atunci când îi ameninţă câte o primejdie, întâmpină inamicul cu mulţi războinici, pentru că fiecare luptător Hodon ia parte la război. Dar voi, Wazdoni lor, cum faceţi? Voi aveţi o mulţime de regi care nu numai că se războiesc cu Hodonii, dar se bat chiar şi între ei. Când vreunul din triburile voastre porneşte la război, fie şi în contra Hodonilor, trebuie să lase acasă destui războinici care să le apere femeile şi copii de triburile vecine din propria lor rasă.

Când nouă ne trebuie eunuci, a continuat Tadeu, pentru templu sau servitori în ogoare şi locuinţe, pornim în număr mare asupra vreunui sat de-al vostru. Iar voi nici nu puteţi să fugiţi măcar, fiind înconjuraţi din toate părţile de inamici şi cu toate că vă bateţi cu curaj, noi tot ne întoarcem acasă cu prizonieri. Aşa că, atâta timp cât Wazdonii vor rămâne în starea aceasta, Hodonii vor domina ţinutul şi numai regele lor va fi rege al Paluldonului.

— Poate că ai dreptate, a admis Omat. Dar această stare provine din faptul că toţi vecinii noştri sunt nebuni, socotindu-se fiecare cel mai mare, insistând să domnească el peste Wazdoni. Ei nu vor să admită că războinicii din tribul meu sunt cei mai bravi şi că femeile lor sunt cele mai frumoase.

Tadeu a râs din nou.

— Da, dar fiecare dintre ei aduce aceleaşi argumente ca şi tine, ceea ce ne dă nouă, Hodonilor, arma cea mai puternică împotriva voastră.

— Destul! a zis Tarzan deodată, încercând să le întrerupă discuţia. Asemenea controverse duc,

adeseori, la ceartă, iar noi nu trebuie să ne certăm. Eu, desigur, am tot interesul să aflu cât mai mult despre condiţiile economice şi politice ale ţării voastre; aş vrea să ştiu chiar şi ceva despre religia voastră, dar nu aş vrea să se ivească vreo ceartă între singurii mei prieteni din Paluldon. Probabil că şi unul şi altul credeţi în acelaşi Dumnezeu, nu-i aşa?

— Tocmai aici ne deosebim şi mai mult! a strigat Omat cu o oarecare ciudă, dar punând în vocea lui şi o oarecare vehemenţă caldă.

— Desigur că ne deosebim! a strigat Tadeu. Cum să nu ne deosebim? Cine ar putea să admită neînchipuitul?…

— Opreşte-te! a strigat Tarzan. Este vina mea că am început o astfel de discuţie. Să nu mai vorbim nici despre politică şi nici despre religie.

— Cel mai înţelept lucru, a susţinut Omat, dar aş vrea să menţionez, pentru a te informa, că unicul Dumnezeu care există are o coadă foarte lungă.

— Asta este un sacrilegiu, a strigat Tadeu, punând mâna pe cuţit. Jad-ben-Otho nu are coadă deloc!

— Taci, a strigat Omat, repezindu-se la el.

Dar, în aceeaşi clipă Tarzan, a intrat între ei.

— Destul! a poruncit el. Am jurat să fim prieteni şi trebuie să ne ţinem legământul nostru; făcând aceasta vom place lui Dumnezeu, indiferent ce formă îşi închipuie fiecare că ar avea.

— Aici ai tu dreptate, omule fără coadă, a zis Tadeu. Haide, Omat, să rămânem tot prieteni şi să ne vedem de treburile noastre, convinşi că Jad-ben-Otho este destul de puternic să îşi vadă de treburile lui.

— Aşa să fie! A zis Omat, însă…

— Niciun „însă”, Omat, l-a întrerupt imediat Tarzan.

Părosul negru a dat din umeri, dar a zâmbit faţă de insistenţa lui Tarzan.

— Nu ar fi mai indicat să coborâm în vale? a întrebat el. Trecătoarea de aici până acolo nu este locuită, dar cea de la stânga ei conţine peşterile unde locuiesc consătenii mei. Eu merg să o mai văd o dată pe Panatlea. Tadeu are intenţia să îşi vadă părinţii, iar Tarzan vrea să intre în Alur să îşi caute soţia, care mai bine să fie moartă decât în mâinile preoţilor Hodoni ai lui Jad-ben-Otho. Pornim?

— Mai bine ar fi să rămânem împreună cât mai mult, a insistat Tadeu. Tu, Omat, ar trebui să o

cauţi pe Panatlea în timpul nopţii şi pe furiş, pentru că numai trei oameni nu putem spera să reuşim a-l învinge pe Esat şi pe toţi războinicii săi. Pe de altă parte, în satul peste care tatăl meu este şef, ne putem duce oricând, pentru că Jadon îi va primi întotdeauna cu bine pe prietenii fiului său.

Numai în privinţa intrării lui Tarzan în Alur, a continuat el, s-a schimbat întreaga afacere. Dar şi pentru aceasta există un mijloc şi cred că Tarzan are curajul să îl pună în aplicare.

— Ascultaţi! Dar mai întâi apropiaţi-vă, pentru că Jad-ben-Otho are urechi bune, însă nu trebuie să audă ceea ce vă voi spune eu.

Apropiindu-şi atunci buzele de urechile camarazilor lui Tadeu, fiul lui Jadon, omul-leu, a schiţat uimiţilor săi ascultători unul din cele mai îndrăzneţe planuri, plan inimaginabil.

În acelaşi moment, la vreo două sute de kilometri depărtare, un om de o mlădiere incomparabilă, gol peste tot, în afară de un şal lat peste şolduri şi de armele sale, traversa în tăcere un bărăgan întins, pe care au crescut numai mărăcini şi nimic altceva.

Această persoană îţi lăsa impresia că se ţine de o urmă pe care o căuta în tot momentul, atât cu ajutorul ochilor săi ageri, cât şi cu cel al nărilor ei sensibile.

CAPITOLUL III — Pentru o fecioară.

Noaptea şi-a întins mantia ei întunecoasă asupra Paluldonului, ţară necunoscută de oamenii civilizaţi.

Luna. În primul ei pătrar, aproape să apună, scălda faţa stâncilor de piatră albă într-o lumină slabă, fantastică în aspectul ei.

Şi totuşi, slaba ei lumină făcea să pară şi mai întunecoasă partea opusă a defileului Korulja, trecătoarea leilor, unde locuia tribul cu acelaşi nume de sub domnia lui Esat.

Dintr-o deschizătură aproape de muchia de sus a acelei râpe prăpăstioase, a apărut deodată un corp

păros care a privit cu ochi scânteietori de toate părţile râpei.

Era Esat. Şeful tribului.

Privea în dreapta, privea în stânga şi în jos, ca şi cum ar fi dorit să se convingă că nu este observat, dar în momentul acela nimeni nu umbla pe suprafaţa malului şi niciun alt corp păros nu ieşea din numeroasele deschizături de peşteri, de la înalta locuinţă a şefului, până la cea mai de jos celui mai umil membru al tribului.

El a pornit atunci, înaintând pe suprafaţa aproape perpendiculară a stâncii albe de calcar.

În lumina slabă a unei luni aproape noi, se părea că negrul acela păros urca şi cobora suprafaţa stâncii într-un chip miraculos, dar, în urma unei examinări mai apropiate, s-ar fi observat că se serveşte de nişte ţăruşi rezistenţi, groşi ca mâna unui om de la încheietură, ale căror capete ieşeau în afară din găurile scobite în stânca în care au fost înfipţi.

Esat, cu ajutorul mâinilor, picioarelor şi cozii, putea să meargă cu uşurinţă oricând dorea. În sus şi în jos, pe stâncă: un şobolan negru uriaş, pe suprafaţa unui zid nesfârşit de marc.

Şi acum, tot înaintând, încerca să ocolească deschizăturile peşterilor, trecând ori pe sus. Ori pe sub acestea pe care le întâlnea în cale.

Înfăţişarea exterioară a acestor peşteri era identică.

O deschizătură de doi până la cinci metri înălţime, iar în lăţime de la unul până la doi metri, era tăiată în piatra calcaroasă a stâncii; iar la spatele acestei deschizături mari, care forma ceea ce ar fi putut să fie descrisă ca verandă a locuinţei, se afla o altă deschizătură, largă de un metru şi înaltă de doi, care, după toate aparenţele, ar fi fost uşa sau intrarea în apartamentul ori în apartamentele din interior.

Pe marginea deschizăturii interioare erau şi alte deschizături mai mici care, probabil, serveau ca

ferestre, pentru ca lumina şi aerul să poată ajunge până la locuitorii de acolo. Chiar pe suprafaţa din afară, printre deschizăturile mari, se vedeau o mulţime de ferestre de acest fel; era o dovadă precisă că întreaga suprafaţă a stâncii era întreţesută cu apartamente.

Din mai multe ferestre se prelingeau în jos, pe stâncă, dâre de apă, iar zidurile de deasupra altora erau înnegrite de fum.

Prin unele locuri pe unde curgea apa, malul stâncos al râpei a fost ros, cu adâncimi diferite, care variau de la câţiva metri până la aproape jumătate de metru, arătând că o parte dintre şuviţele de apă se prelingeau spre iarba de jos, de secole întregi.

Pithec-Antropul de pe faţa stâncii părea în perfectă armonie cu acest aranjament primitiv, formând o parte a întregului, tocmai ca şi copacii care creşteau pe culmea stâncii sau aceia care au prins rădăcini în iarba deasă de la baza stâncii.

Ajuns, după o vreme, la o intrare de mai jos, s-a oprit şi şi-a concentrat auzul. Apoi, tot fără zgomot, ca şi lumina lunii în trecerea ei, se opri în umbra verandei exterioare.

La uşa care deschidea interiorul s-a oprit şi a ascultat din nou; iar după aceea, dând liniştit la o parte perdeaua grea de blană de animale care acoperea deschizătura, a trecut într-o cameră largă care a fost tăiată direct din stâncă.

De partea cealaltă a odăii, pe o altă deschizătură se vedea licărind o lumină slabă spre care s-a îndreptat şi Esat.

Până acum a ţinut buzduganul cel noduros, atârnat cu o curea de gât. L-a trecut acum în mâna stângă.

Dincolo de intrarea a doua, începea un coridor care mergea paralel cu suprafaţa stâncii. În coridorul acesta mai erau trei uşi: una de fiecare parte, iar a treia aproape în faţa aceleia unde s-a oprit Esat.

Lumina cea slabă venea dintr-un apartament din stânga coridorului. Flacăra care dădea lumina fâlfâia într-un vas micuţ de piatră, aşezat pe o masă sau, mai bine, zis pe o bancă confecţionată din acelaşi material, construită, probabil, în acelaşi timp cu încăperea şi deci, direct din stânca ce se înălţa masivă de la podeaua cu care forma o singură parte.

Într-un colţ al odăii a fost lăsată o platformă de piatră de un metru şi jumătate lăţime, pe doi şi jumătate lungime.

Deasupra acesteia erau aşezate, formând o grămadă de vreo palmă şi mai bine, o mulţime de blănuri moi, bine tăbăcite.

Pe marginea platformei, şedea o femelă tânără din neamul Wazdonilor.

Într-o mână ţinea o placă subţire de metal, probabil de aur, lăţită cu ciocanul şi ale cărei margini semănau cu dinţii de fierăstrău, un fel de pieptene rudimentar. În cealaltă mână avea o perie cu perii scurţi şi tari.

Era foarte ocupată, să îşi perie cu aceste două obiecte blana netedă şi lucioasă, care avea o asemănare remarcabilă cu o blană de lutru, fiind ceva mai rară, însă.

Şorţul ei, să îl numim aşa, pe care îl purta peste şolduri, era de blană galbenă, cu dungi negre; dar acum l-a scos şi l-a pus alături de ea împreună cu pieptarul ce se compunea din două plăci rotunde de aur bătut.

În felul acesta se puteau observa bine liniile simetrice ale corpului ei gol, în toată frumuseţea şi armonia conturului, pentru că, deşi această fiinţă era neagră ca tăciunele şi acoperită peste tot cu păr, frumuseţea ei nu putea fi tăgăduită de nimeni.

Deci, era frumoasă şi în ochii lui Esat, fapt care se releva pe deplin după expresia de plăcere apărută pe figura lui teribilă, precum şi după rapiditatea crescândă a răsuflării ei.

A pornit spre odaia ei cu paşi repezi, unde a intrat fără cea mai mică ezitare; în momentul acela tânăra negresă a ridicat ochii şi l-a văzut.

O groază nespusă s-a zugrăvit imediat în privirile ei şi în aceeaşi clipă, şi-a apucat şorţul cu care, prin două-trei mişcări îndemânatice şi-a acoperit şoldurile; după aceea, a căutat să îşi pună şi pieptarul, interval în care Esat a trecut repede pe după masă, apropiindu-se de ea.

— Ce vrei? a întrebat ea în şoaptă, cu toate că ştia prea bine de ce a venit negrul.

— Panatleo, a zis el sentenţios, şeful tău vine după tine.

— Aşa? De aceea a trimis pe tata şi pe fraţii mei să spioneze tribul Korului? Nu te vreau! Pleacă din peştera strămoşilor mei!

Esat a zâmbit. Dar zâmbetul lui a fost al unui om puternic şi răutăcios, care ştie bine ce îi stă în putere să facă, un zâmbet care nu avea nimic plăcut.

— Bine, Panatleo, plec, a zis el, dar şi tu vei merge odată cu mine. Vei merge în peştera lui Esat, şeful, pentru a deveni cea mai invidiată nevastă din Korulja. Haide!

— Niciodată! a strigat Panatlea. Te urăsc! Mai curând m-aş însoţi cu un Hodon, decât cu tine, bătăuş de femei şi ucigaş de copii!

Un rânjet îngrozitor a străbat trăsăturile fioroase ale şefului.

— Jato, (tigroaico)! a strigat el. Te dresez eu pe tine! Te domesticesc eu! Nu ştii tu, oare, că Esat, şeful, ia tot ce doreşte el? Nu ştii că acela care îndrăzneşte să îi dispute dreptul, sau să îl împiedice de la intenţiile lui, fie ele cât de mici, va fi zdrobit în bucăţi? Priveşte, a continuat el, aşa îmi zdrobesc eu duşmanii, în bucăţi.

Iar pentru a exemplifica cele spuse, a luat de pe masă o farfurie de piatră, pe care, după ce a rupt-o în două în puternicele sale mâini, a mai trântit-o şi de podea, unde s-a sfărâmat în bucăţele.

— Iar tu, a reluat el, cu furie crescândă, ai fi putut să fii cea mai favorizată dintre femeile din peştera strămoşilor lui Esat. Acum, însă, vei fi cea din urmă şi după ce mă voi plictisi de tine, te voi trece şi celorlalţi războinici ai mei. Aşa îi pedepsesc eu pe aceea care dispreţuiesc dragostea lui Esat.

Şi, sfârşind acestea, s-a repezit să o înhaţe, dar când să pună mâna grosolană pe ea, fata l-a izbit cu putere în tâmplă cu pieptarul ei greu de aur.

Esat, şeful Wazdonilor, s-a prăbuşit în nesimţire pe podeaua apartamentului, fără să scoată nici cel mai mic strigăt.

Panatlea s-a aplecat repede asupra lui, o clipă numai, gata să izbească din nou cu arma ei atât de ingenios improvizată, dacă Esat ar fi dat vreun semn de viaţă, dar, văzându-l în completă nesimţire, i-a luat numaidecât cuţitul cu teacă cu tot cu cureaua de care era atârnat de umăr.

Petrecând cureaua pe după propriul ei umăr, şi-a aranjat pieptarul, care nu consta decât din două plăci concave de aur masiv, legate între ele prin lănţişoare tot de aur şi suspendat de corp şi umeri cu ajutorul altor lănţişoare, apoi a ieşit din odaie, privind o dată sau de două ori înapoi, la trupul întins pe podea.

Într-un raft care se afla în apartamentul dintre intrarea interioară şi cea exterioară, era un teanc de ţăruşi rotunzi, cam de un cot lungime.

Alegând cinci dintre aceştia, i-a făcut pachet, învăluind în jurul lor vârful cozii sale şi ducându-i în felul acesta, a pornit către ieşirea care ducea în exterior, pe suprafaţa prăpăstioasă a stâncii.

Asigurându-se că nu ar putea fi nimeni care să o vadă sau să o împiedice, a pornit repede în sus, ajutându-se de ţăruşii care se aflau mai înainte în găurile din stâncă, până a ajuns la ultimul şir de ţăruşi, la câţiva metri mai jos de muchia culmii.

Odată ajunsă aici, şi-a schimbat direcţia, luând-o spre dreapta, mergând cam vreo sută de metri

paralel cu muchia dealului, până a dat peste o altă serie de găuri fără ţăruşi, care se continuau în sus.

Aici, sprijinindu-se numai pe vârful picioarelor, a luat în fiecare mână câte un ţăruş din legătura din coadă şi înfigându-i în două găuri, se atârnă cu mâinile de ei ca să poată apuca cu degetele de la picioare încă doi ţăruşi din cei pe care i-a adus, aşa că al cincilea a rămas strâns ţinut de vârful cozii sale elastice.

Înarmată în felul acesta cu mijloacele necesare continuării urcuşului, a pornit cu rapiditatea unei maimuţe şi în câteva clipe, a ajuns cu capul deasupra muchiei.

Aici. Chiar în margine de tot, se găsea un copac mare, ale cărui rădăcini puternice ieşeau din pământ, formând astfel ultima treaptă în urcuşul vechii prăpăstii, înainte ca cineva să fi putut pune piciorul pe teren solid.

Acest drum luat de Panatlea, era ultima cale de scăpare pentru membri tribului când se întâmpla să fie încolţiţi de duşmanii lor.

Mai existau încă două ieşiri ca acestea, ieşiri numai la mare nevoie de sat şi oricine le-ar fi folosit în alt timp decât la nevoie era pedepsit cu moartea.

Panatlea, însă, deşi ştia exact aceasta, mai ştia că o aştepta ceva mai rău decât moartea dacă rămânea acolo, unde Esat ar fi putut pune mâna pe ea.

După ce a ajuns sus pe culme, a pornit repede prin întuneric, în direcţia prăpastiei vecine care tăia muntele la vreo doi kilometri dincolo de Korulja.

Aceasta se numea „prăpastia apei” sau „Korulul”, unde tatăl şi fraţii ei au fost trimişi de către Esat, cu motivul de a spiona tribul vecin.

Ajutată de puţin noroc, ar fi putut să îi găsească aici pe toţi trei, iar, dacă nu, trebuia să se ducă în trecătoarea Korulgrif, o prăpastie părăsită de lume. Acolo ar fi putut să se ascundă de oameni la

infinit, dacă putea să scape nevăzută de monstrul acela îngrozitor de la care prăpastia îşi trăgea numele şi a cărui prezentă acolo a făcut ca peşterile tribului ce locuia odată în aceste stânci să fie părăsite de vreo două veacuri şi mai mult.

Panatlea s-a furişat uşor pe lângă marginea de sus a trecătorii Korulul, căutând să găsească vreo urmă de-a tatălui şi fraţilor ei, neştiind locul exact unde ar fi fost ascunşi.

Spionii din tribul lor rămâneau uneori ascunşi prin tufişurile de pe muchia prăpastiei, iar alteori pândeau de jos, de pe vale. Aşa că Panatlea era cu totul nedumerită: ce să facă şi în ce direcţie să meargă? Simţindu-se acum foarte mică şi neputincioasă, singură în întunericul nopţii.

Zgomote dintre cele mai ciudate ajungeau până la urechile ei. Unele emanau de pe crestele munţilor înalţi din jurul ei, altele veneau de jos, din valea îngropată în întuneric, sau de pe dealurile din apropiere.

La un moment dat, a auzit din depărtare ceva care i s-a părut că ar fi fost mugetul unui Grif.

Mugetul a venit din direcţia trecătorii Korulgrif. Fata s-a cutremurat adânc.

După puţin timp a mai auzit un zgomot: de-a lungul marginii prăpastiei se apropia, pe furiş, ceva de ea. Venea de sus, din faţă.

S-a oprit şi a ascultat. Poale că era tatăl ei sau vreunul din cei doi fraţi, dar nu putea să vadă nimic în întuneric.

Acum zgomotul a ajuns şi mai aproape. Şi-a încordat zadarnic privirile să vadă până acolo, rămânând nemişcată, aproape fără să răsufle.

Şi atunci, foarte aproape de ea, au strălucit în întunericul nopţii, două globuri aprinse, galben-verzui.

Avea curaj, însă, ca toate fiinţele primitive, întunericul îi insufla şi ei o groază nesfârşită.

Dar nu numai primejdiile cunoscute o îngrozeau, ci şi altele mai îngrozitoare; frica de

necunoscut a cuprins-o acum cu totul.

A trecut biata fată până acum prin destule emoţii, iar nervii îi erau încordaţi până la extrem, nervi gata să reacţioneze exagerat la cea mai mică provocare.

Şi mică era provocarea de acum?

Acolo unde sperai să îţi vezi tatăl sau pe unul dintre fraţi, să te pomeneşti, deodată, cu moartea rânjindu-ţi în faţă!

Da, Panatlea era curajoasă, dar nu era de fier.

Cu un ţipăt, al cărui ecou s-a răsfrâns peste dealuri, din stâncă în stâncă, s-a întors şi a fugit pe lângă malul prăpastiei, iar după ea a pornit, cu o viteză şi mai mare, leul de munte al Paluldonului.

Panatlea se simţea pierdută. Moartea era inevitabilă, nu mai încăpea nicio îndoială. Şi este îngrozitor să mori în acest fel, sub ghearele şi colţii ascuţiţi ai unui carnivor.

Mai era însă o alternativă. Leul aproape că o ajunse; o clipă şi o va înhăţa. Panatlea s-a ferit spre stânga, dar nu a făcut decât câţiva paşi în această direcţie nouă, când dispăru peste muchia trecătorii Korului.

Leul amăgit în aşteptările sale s-a înţepenit pe cele patru labe abia putându-se opri la marginea abisului. Privind în jos în întunericul de nepătruns, a scos un răcnet de furie.

Prin întunericul din fundul trecătorii Korulja, Omat îi conducea, mergând înaintea lor, pe Tadeu şi Tarzan. După un timp s-au oprit lângă un copac mare care creştea aproape de stâncă.

— Mai întâi, le şopti Omat. Mă duc eu singur în peştera Panatleii. Pe urmă voi trece în peştera strămoşilor mei, unde va trebui să vorbesc cu neamurile mele. Nu voi pierde multă vreme. Aşteptaţi-mă aici, mă întorc cât mai curând. După aceea voi merge împreună cu voi acasă la Tadeu.

A pornit şi a ajuns fără zgomot la baza stâncii în susul cărei Tarzan l-a văzut urcându-se cu mare uşurinţă, lăsându-i impresia unei muşte enorme

umblând pe un perete nemărginit de marc; aceasta. Pentru că Tarzan nu putea să observe, din cauza întunericului, ţăruşii înfipţi în stâncă.

Omat înainta cu mare atenţie. În vreuna dintre peşterile de jos trebuia să existe o santinelă.

Dar, după cum ştia el, obiceiurile poporului său, era aproape sigur că santinela trebuia să doarmă liniştită în peşteră. Cu toate acestea, deşi nu a greşit în presupunerea sa. A urcat mai departe cu mare grijă şi prudenţă pe suprafaţa stâncii, apropiindu-se destul de repede de peştera Panatleii, în timp ce Tarzan şi Tadeu îl priveau de jos.

— Cum poată să facă asta? s-a mirat Tarzan. Nu văd pe suprafaţa stâncii niciun loc unde ar putea să îşi pună piciorul şi totuşi, văd că urcă cu mare uşurinţă.

Tadeu i-a explicat scara improvizată de ţăruşi.

— Şi tu poţi să urci uşor, cu toate că. Dacă ai avea coadă ar fi şi mai uşor.

L-au privit pe Omat până ce acesta a fost aproape să intre în peştera Panatleii, fără să observe ceva care să indice că ar fi fost zărit de cineva când, în acelaşi timp, amândoi au observat apariţia unui cap păros în deschizătura uneia din peşterile de mai jos.

Era clar că acela care a scos capul l-a descoperit pe Omat, pentru că imediat a pornit în sus, în urmărirea lui.

Fără o singură vorbă, ca şi cum ar fi fost înţeleşi dinainte, Tadeu şi Tarzan s-au repezit către poalele stâncii.

Pithec-Antropul a fost primul care a ajuns acolo şi Tarzan l-a văzut sărind în sus şi prinzându-se de un ţăruş dintre cei care erau mai aproape de capul lui. Acum a mai văzut şi alţi ţăruşi urmându-se paralel în zigzag, pe suprafaţa stâncii.

A sărit şi el în sus şi s-a agăţat de unul dintre ei. Apoi s-a târât în sus până a ajuns cu o mână la cel de-al doilea ţăruş. După aceea s-a ridicat destul de

sus ca să se folosească şi de picioare, descoperind că putea să înainteze cu uşurinţă.

Tadeu însă i-a luat-o înainte, deoarece acest fel de scări nu erau ceva nou pentru el şi avea şi avantajul de a poseda o coadă.

Oricum, Tarzan şi-a îndeplinit bine datoria, mai ales că era împins şi de Wazdonul din faţa lui Tadeu, care a reuşit să privească în jos şi să îi descopere pe urmăritorii săi tocmai în momentul când Hodonul era să îl ajungă.

Imediat, tăcerea nopţii a fost întreruptă de un strigăt puternic, care a răsunat în valea prăpăstioasă a Wazdonilor; un strigăt la care au răspuns imediat sute de alte strigăte sălbatice, în timp ce războinic după războinic ieşea din deschizătura de la intrarea în peşterile lor.

Acela care a dat strigătul de alarmă a ajuns acum pe platforma intrării în peştera Panatleii, unde s-a oprit, cu intenţia de a se lupta cu Tadeu.

Desfăcându-şi buzduganul care îi atârna de o curca după umăr, a aşteptat ca Tadeu să ajungă destul de aproape pentru a-i da o lovitură care l-ar fi rostogolit în prăpastie. Războinicii din Korulja veneau acum ca furnicile, apropiindu-se de cei doi străini.

Tarzan, care a ajuns la aceeaşi înălţime ca şi Tadeu. Dar ceva mai în partea stângă, şi-a dat imediat seama că nimic nu i-ar fi putut salva, decât o minune.

La stânga lui se afla intrarea într-o peşteră care ori era părăsită, ori aceia care locuiau în ea nu au fost încă treziţi de strigătele celorlalţi, deoarece intrarea din faţă nu era ocupată de nimeni.

Mintea ageră a lui Tarzan era dotată cu multe surse şi tot aşa de sprinteni erau şi muşchii lui antrenaţi. În intervalul pe care oricare dintre noi l-ar fi întrebuinţat în calcularea unei acţiuni, el o şi îndeplinea, aşa că, cu tot timpul infinit de scurt pe care îl avea la dispoziţie, a păşit în intrarea peşterii, şi-a desfăcut funia şi aplecându-se mult în

afară, a şerpuit laţul prin aer, cu îndemânarea unei mari obişnuinţe, repezindu-l spre acela care îşi învârtea ameninţător buzduganul în mână deasupra capului lui Tadeu.

Nu a fost decât o pauză mică, momentană, a mâinii care ţinea funia, în timp ce laţul se îndrepta spre ţinta vizată, apoi o mişcare energică din încheietura mâinii drepte cu care laţul a fost strâns de gâtul victimei, chiar în clipa când s-a lăsat asupra lui. După aceea, prinzând funia în ambele mâini, Tarzan a tras brusc înapoi cu toată forţa şi greutatea corpului său cel mare.

Wazdonul, dând un strigăt de groază, a pornit cu capul în jos, prin aer. Tarzan s-a înţepenit pe picioare, pentru a rezista zguduiturii care avea să se producă în momentul când corpul negrului păros ar fi căzut atât cât era funia de lungă, iar când căderea a fost întreruptă de lungimea funiei, s-a auzit, în tăcerea care a urmat, strigătului disperat al Wazdonului, trosnitura vertebrelor lui.

Neclintit din locul său nici de smucitura greutăţii oprită deodată din cădere, Tarzan a început să tragă corpul spre el, pentru a scoate laţul de la gâtul mortului, nedorind să piardă o armă atât de preţioasă.

În timpul celor câteva secunde care au trecut din momentul când a aruncat funia, războinicii Wazdoni au rămas inerţi ca paralizaţi de groază şi uimire.

Acum însă, unul dintre ei şi-a regăsit vocea şi începând să arunce cuvinte rele asupra străinului, a pornit înainte spre el, strigând şi celorlalţi să îi urmeze exemplul.

Acest Wazdon a fost unul dintre cei mai apropiaţi de Tarzan. Dacă nu ar fi fost el acolo, Tarzan ar fi ajuns cu mare uşurinţă lângă Tadeu, care îl chema într-una să meargă acolo.

Tarzan a ridicat atunci deasupra capului său corpul Wazdonului pe care l-a ucis, l-a ţinut astfel un moment, scoţând răcnetul de sfidare şi

provocare al maimuţelor din tribul lui Ciuk, apoi a repezit cadavrul, cu toată forţa muşchilor săi teribili, asupra războinicului care urca spre el.

Atât de mare a fost izbitura, încât Wazdonul nu numai că s-a desprins de ţăruşii de care se sprijinea, dar chiar şi doi ţăruşi s-au rupt din rădăcină.

În timp ce ambele corpuri se rostogoleau în aer, jos, către baza stâncii, un strigăt puternic a izbucnit din pieptul tuturor Wazdonilor:

— Jad-guru-don! Jad-guru-don! Strigau ei, pentru a termina cu cuvintele: să-l ucidem! Să-l ucidem!

În acest timp, Tarzan a ajuns pe cealaltă terasă, alături de Tadeu.

— Auzi? A zis acesta, zâmbind; îţi zic Jad-guru-don, omul teribil… Teribilul Tarzan! Poate că te vor omorî, dar nu te vor uita niciodată.

— Nu mă vor… Asta ce mai e?

Tarzan şi-a întrerupt declaraţia sa despre ceea ce nu puteau să îi facă Wazdonii, pentru a scoate o exclamaţie de uimire când a văzut două fiinţe care au apărut pe terasa din intrarea interioară a peşterii; două fiinţe înlănţuite într-o luptă de viaţă şi moarte.

Una dintre ele era Omat, iar cealaltă fiinţă era din acelaşi neam cu el, atât numai că părul de pe corp era mai aspru şi stătea aproape drept, nesemnând deloc cu al lui Omat, care era lucios şi moale.

După toate aparenţele, se vedea că amândoi erau aproape egali în putere şi că fiecare era hotărât să îl ucidă pe celălalt. Se băteau aproape în tăcere, scoţând câte un mârâit sau scrâşnet doar cel care primea câte o lovitură.

Tarzan, ascultând impulsul natural de a-şi ajuta colegul, s-a repezit să se amestece şi el în luptă, dar a fost oprit imediat de mormăiturile pe nerăsuflate ale lui Omat.

— Înapoi! Lupta e a mea!

Tarzan a înţeles şi s-a dat la o parte.

— Este un Gundbor, a explicat Tadeu. O luptă pentru şefie. Individul acesta trebuie să fie Esat. Dacă Omat îl ucide fără ajutorul altcuiva, poate deveni el şeful tribului.

Tarzan a zâmbit. Aceasta era legea şi în jungla lui, legea tribului Ciuk, antropoidul, vechea lege a omului primitiv, căreia nu îi trebuie decât influenţa rafinată a civilizaţiei ca să introducă pumnalul şi otrava.

Deodată, atenţia i-a fost atrasă de partea cealaltă a vestibulului, deasupra căruia a apărut capul păros al unui războinic al lui Esat.

Tarzan a făcut o săritură pentru a ieşi în faţă. Dar Tadeu a ajuns înaintea lui.

— Înapoi! A strigat el, este un Gundbor.

Individul i-a privii o clipă pe cei doi combatanţi, apoi s-a întors către restul colegilor săi, zicându-le:

— Înapoi! Este un Gundbor între Esat şi Omat. După aceea i-a privit din nou pe Tarzan şi pe Tadeu.

— Dar voi cine sunteţi? a întrebat el.

— Suntem prietenii lui Omat, a răspuns Tadeu.

Individul a clătinat din cap.

— Vă purtăm noi de grijă, după luptă, a zis el, dispărând în josul muchiei terasei.

Bătălia între cei doi luptători se continua cu ferocitate neîntrecută. Tarzan şi Tadeu abia se mai ţineau pe alături, să nu dea luptătorii peste ei, atât de tare se izbeau şi se sfâşiau unul pe altul cu mâinile, cu picioarele şi cu cozile lor teribile.

Esat nu avea arme. Dar la şoldul lui Omat atârna un cuţit în teacă, pe care Omat nici nu se gândea să îl folosească. Ar fi fost contrar codului lor primitiv şi sălbatic, pentru că lupta pentru şefie trebuia dată numai cu armele cu care i-a înzestrat natura.

Uneori se despărţeau câte o clipă, dar numai pentru a se repezi unul asupra celuilalt cu şi mai multă ferocitate decât înainte.

După puţin, unul dintre ei a pus o piedică celuilalt, dar cum erau încleştaţi ca într-o menghină, nu se putea să cadă unul fără celălalt, astfel că Esat l-a tras după el pe Omat, abia la o palmă distanţă de marginea abisului.

Până şi Tarzan, cu tot sângele lui rece, a simţit cum i se taie respiraţia. Aici combatanţii s-au zvârcolit primejdios un moment, apoi s-a întâmplat inevitabilul: în îmbrăţişarea ucigaşă în care se ţineau amândoi, s-au rostogolit peste marginea terasei, dispărând din ochii celor doi spectatori.

Tarzan a scos un oftat amar. Pentru că a ţinut foarte mult la Omat. După aceea s-a apropiat împreună cu Tadeu de marginea terasei şi au privit în jos.

Departe de tot. În lumina slabă a revărsatului zorilor, trebuia să se vadă două trupuri îmbrăţişate în moartea îngrozitoare pe care au găsit-o acolo. Dar, spre marea lor surprindere, nu aceasta a fost priveliştea care i-a întâmpinat privirile. A zărit, numai la vreo doi metri mai jos de el. Pe amândoi combatanţii, plini de viaţă şi luptându-se cu aceeaşi furie.

Fiecare s-a agăţat cu câte o mână şi un picior de câte un ţăruş, lăsând impresia că şi pe peretele perpendicular al trecătorii se simt tot atât de siguri ca şi pe suprafaţa orizontală a terasei peşterii.

Atât numai că tactica luptei s-a schimbat într-un fel. Deoarece fiecare încerca să îl desprindă pe celălalt de ţăruşi şi să îl precipite, astfel, la o moarte sigură, jos, la poalele stâncilor. Se observa mai târziu că Omat, fiind mai tânăr şi cu mai multă putere de rezistenţă decât Esat, câştiga asupra adversarului său. Acum şeful tribului se afla mai mult în defensivă.

Ţinându-l de cingătoare cu o mână puternică, Omat şi-a forţat duşmanul să se îndepărteze de stâncă, iar cu cealaltă mână şi cu un picior îl desprindea pe Esat de ţăruşi când sus, când jos, alternându-şi încercările sau, mai bine zis,

punctându-le cu lovituri groaznice în stomacul adversarului.

Puterea lui Esat slăbea din ce în ce mai mult şi când a realizat moartea inevitabilă care îl aştepta, s-a întâmplat şi cu el cum s-a întâmplat cu toţi laşii în asemenea circumstanţe: se sfărâma cu totul pojghiţa de îndrăzneală sub a cărei mască s-a arătat a fi curajos şi în acelaşi timp, a dispărut din capul lui şi orice urmă a codului său moral.

Nu mai era şeful Koruljanilor, ci un nemernic înfrânt, aproape mort. Agăţându-se de Omat, agăţându-se de ţăruşii cei mai apropiaţi, căuta cu înfrigurare orice sprijin ce ar fi putut să îl salveze de iminenta cădere în abis, iar, în acelaşi timp, vârful cozii lui elastice s-a încolăcit de mânerul cuţitului de la şoldul lui Omat. Tarzan a văzut mişcarea şi în momentul când Esat a tras cuţitul din teacă; a coborât repede ca o pisică lângă cei doi luptători.

Coada lui Esat era acum dată înapoi peste umăr, pentru a repezi mişeleşte cuţitul în pieptul lui Omat. Mişcarea lui perfidă a fost văzută şi de alţii dintre proprii săi războinici şi atunci s-a înălţat din piepturile lor un strigăt de dezgust, însă, pe când lama ascuţită străbătea aerul către ţinta sa. Tarzan a apucat coada care o mânuia şi în aceeaşi clipă, Omat, printr-o smucitură puternică, l-a aruncat departe de el pe Esat, care s-a prăbuşit ca un meteor prin aer, la o moarte sigură.

CAPITOLUL IV — Lupta cu duşmanii.

În timp ce Tarzan şi Omat urcau din nou în sala peşterii Panatleii pentru a se aşeza lângă Tadeu, pregătit pentru orice ar urma morţii lui Esat, razele soarelui care începea să răsară, atingând creasta munţilor de la răsărit, a mângâiat şi faţa unui om care dormea într-un bărăgan îndepărtat, pe care nu creşteau decât mărăcini. I-a mângâiat faţa şi l-au trezit din somn, pentru o altă zi de urmărire neobosită a unei urme slabe pe care cu mare greutate o mai putea distinge.

Multă vreme o tăcere adâncă a domnit în întreg Korulja. Răzbunicii tribului aşteptau, privind în jos la regele ucis, când la unul. Când la altul, când la Omat şi la cei doi care stăteau în dreapta şi în stânga lui.

După un timp, Omat le-a vorbit:

— Eu sunt Omat! A strigat el. Cine spune că Omat nu este Gund în Korulja?

După aceste cuvinte, aştepta să vadă dacă răspunde cineva la provocarea lui. Unul-doi dintre semenii mai tineri şi mai puternici s-au mişcat cu neastâmpăr în locurile lor, privind ţintă la Omat, dar niciunul nu a răspuns nimic.

— Atunci Omat e Gund, a zis el cu ton hotărâtor. Acum spuneţi-mi: unde este Panatlea cu tatăl şi cu fraţii ei?

Un războinic bătrân a luat cuvântul:

— Panatlea trebuie să fie în peştera ei. Nimeni altul nu poate şti mai bine ca tine care eşti acolo. Tatăl ei cu cei doi fii ai lui au fost trimişi să spioneze tribul Korulul. Dar sunt alte întrebări care ne ard mai mult decât acelea pe care le pui tu. Iată una: cum se poate ca Omat să fie şeful tribului Korulja şi totuşi, să stea împotriva poporului său, alături de un Hodon şi de acel om teribil fără coadă? Predă străinii în mâinile poporului tău, pentru a fi ucişi după obiceiul Wazdonilor şi atunci Omat poate să fie gundul nostru.

Nici Tadeu şi nici Tarzan nu au scos niciun sunet. Îl priveau pe Omat în aşteptarea deciziei. Un zâmbet uşor flutura pe buzele lui Tarzan. Tadeu, cel puţin, ştia că bătrânul războinic a rostit numai adevărul, deoarece Wazdonii nu primesc străini, nici nu iau prizonieri din altă rasă.

Atunci Omat a vorbit ca un prinţ:

— Totdeauna se fac schimbări în lume, a început el. Până şi bătrânii munţi ai Paluldonului nu se arată de două ori pe rând la fel: soarele cel strălucitor, un nor trecător, luna, ceaţa, schimbarea anotimpurilor, trecerea bruscă de la furtună la

vremea bună, toate aduc asupra munţilor noştri câte o nouă schimbare. Da le naştere până la moarte, zi cu zi, se petrec schimbări în fiecare dintre noi. Schimbarea este deci, una dintre legile lui Jad-ben-Otho. Iar acum, eu sunt Omat, şeful, gundul vostru, a continuat el şi voi aduce o schimbare. Străinii care sunt oameni bravi şi prieteni buni să nu fie omorâţi de acum încolo de Wazdonii din Korulja!

Mârâituri, murmure şi o mişcare de nelinişte s-a ivit deodată între războinici, privindu-se unul pe altul, să vadă care dintre ei ar îndrăzni să ia iniţiativa contra lui Omat, păgânul.

— Ajunge cu murmurele! a strigat Omat. Eu sunt şeful vostru. Cuvântul meu este lege. Nu sunteţi voi aceia care m-aţi onorat cu denumirea de şef. Unii l-aţi ajutat pe Esat să mă izgonească din peştera strămoşilor mei, iar restul dintre voi aţi permis această nedreptate. Nu datorez nimic nimănui. Numai aceştia doi, pe care voi îmi cereţi să îi ucid, mi-au fost credincioşi. Eu sunt Gund, iar, dacă este vreunul printre voi care se mai îndoieşte despre aceasta, să vorbească: are ocazia să moară fără să mai îmbătrânească.

Tarzan era încântat. Iată un om după placul inimii sale. Admira lipsa totală de teamă în provocarea lui Omat şi era destul de bun cunoscător de oameni, ca să ştie că nu a ascultat simple cuvinte aruncate în vânt; Omat şi-ar fi apărat ideile până la moarte, dacă era necesar, deşi era absolut sigur că nu ar fi fost el acela care să moară. Era clar că şi majoritatea Koruljanilor erau pătrunşi de aceeaşi convingere.

— Voi fi un Gund bun pentru voi, a mai zis Omat, văzând că niciun Wazdon nu părea înclinat să îi conteste drepturile. Nevestele voastre, a continuat el, precum şi fiicele voastre, vor trăi în siguranţă, ceea ce nu exista în timpul şefiei lui Esat. Mergeţi acum la casele voastre sau la vânătoare. Eu plec în căutarea Panatleii. În lipsa

mea îl las Gund pe Alon, de care veţi asculta iar la întoarcerea mea vă voi explica ceea ce am făcut. Să vă ajute Jan-ben-Otho!

După aceasta s-a adresat lui Tarzan şi Hodonului:

— Iar voi, prietenilor, aveţi libertatea să mergeţi împreună cu poporul meu. Peştera strămoşilor mei vă stă la dispoziţie, faceţi după placul vostru.

— Eu, a zis Tarzan, voi merge cu Omat în căutarea Panatleii.

— Şi eu, s-a oferit şi Tadeu.

Omat a zâmbit.

— Bun! a zis el. Iar după ce o vom găsi vom merge pentru afacerile lui Tadeu şi ale lui Tarzan. Unde căutăm mai întâi?

Apoi, adresându-se războinicilor lui:

— Cine din voi ştie unde poate să fie ea?

Niciunul nu ştia altceva decât că Panatlea s-a retras în peştera ei, odată cu celelalte femei în ajun; nu exista niciun indiciu, nimic care să sugereze pe unde ar fi ea.

— Arătaţi-mi unde doarme ea, a propus Tarzan şi vreun obiect, două care îi aparţin; fără nicio îndoială că pot să vă ajut.

În momentul acela doi războinici tineri au urcat pe ţăruşi, până au stat drept în faţa lui Omat. Erau Insad şi Odan. Cel de-al doilea a deschis subiectul.

— Gund de Korulja, a zis el, am vrea să mergem şi noi cu tine în căutarea Panatleii.

— Odan şi Insad vor merge cu noi, a vestit Omat. Mai mulţi nu ne trebuie, Tarzan. Vino acum cu mine să îţi arăt unde dornica Panatlea, cu toate că nu pot să pricep de ce doreşti asta, atâta timp cât ea nu mai este acolo. M-am uitat şi eu peste tot.

Au intrat deci amândoi în peşteră, Omat conducându-l pe Tarzan în camera în care cu o noapte înainte Panatlea a fost surprinsă de Esat.

— Tot ce este aici îi aparţine ei, a zis Omat, în afară de ghioaga de război care a fost a lui Esat.

Tarzan a pornit tăcut să facă ocolul camerei, pe care a traversat-o de mai multe ori, în timp ce nările lui sensibile tremurau aproape imperceptibil, iar prietenul său se mira care ar fi fost scopul acestui umblat fără rost. Omat a început să se enerveze faţă de întârzierea care o pricinuia Tarzan.

— Haide! a zis, după câteva clipe, Tarzan al maimuţelor, pornind înaintea celuilalt, să iasă pe terasa exterioară.

Aici îi aşteptau ceilalţi trei camarazi.

Tarzan a trecut de partea stângă, unde a început să examineze ţăruşii care îi ieşeau în cale. Într-adevăr, îi privi, dar nu îi examina cu ochii, ci cu un alt simţ cu mult mai ager, minunat de dezvoltat printr-un exerciţiu necontenit, încă din cruda copilărie, sub tutela mamei adoptive, Kala. Examina ţăruşii cu ajutorul mirosului, pe care şi l-a dezvoltat şi mai mult după moartea Kalei, cu ajutorul acestui profesor neîntrecut: instinctul de conservare.

De la rafturile din stânga s-a întors spre rafturile din dreapta, în timp ce nerăbdarea lui Omat creştea, văzând cu ochii.

— Să plecăm mai repede! îl grăbi acesta. Orice moment este preţios, dacă dorim să o mai găsim vreodată.

— Unde vrei să căutăm? a întrebat Tarzan.

Omat s-a scărpinat în ceafă.

— Unde? în tot Paluldonul, dacă va fi nevoie.

— Cam mare întreprindere, obiectă Tarzan. În sfârşit, să mergem pe aici, pe unde a apucat şi ea, a adăugat el, luând-o înainte şi urcându-se din ţăruş în ţăruş către culmea prăpastiei.

Pentru că nimeni nu a trecut pe acolo de la fuga fetei, cu câteva ore mai înainte şi până acum, Tarzan a reuşit să se ţină cu uşurinţă după dâra de miros lăsată de ea. Cum a ajuns acolo unde Panatlea a terminat cu ţăruşii ficşi şi a recurs la aceia pe care i-a adus ea, s-a oprit brusc.

— Pe aici s-a urcat pe muchie, i-a zis lui Omat, care era tocmai în spatele său, dar nu mai văd niciun ţăruş de aici.

— Eu nu înţeleg de unde ştii tu că a trecut pe aici, s-a mirat Omat. Îţi voi aduce câţiva ţăruşi. Insad, du-te înapoi şi adună ţăruşi de urcat pentru cinci persoane.

În mai puţin de cinci minute, tânărul războinic s-a întors şi a distribuit ţăruşi la fiecare. Tarzan care a primit şi el cinci ţăruşi, îl asculta pe Omat cum explica modul în care se foloseau.

— Nu am nevoie decât de patru, a zis Tarzan. Înapoindu-i unul.

Omat a începui să zâmbească.

— Ce fiinţă minunată ai fi, dacă nu ai fi diform.

— Admit şi eu, a zis Tarzan râzând, că sunt mărginit în unele privinţe faţă de voi. Dar mai bine porniţi înainte şi lăsaţi ţăruşii în găurile lor, pentru că altfel va trebui să pierd o vreme, neputând ţine ţăruşii cu degetele de la picioare, cum faceţi voi.

— Foarte bine, a zis Omat. Voi porni eu cu Tadeu şi Insad înainte, pe urmă vii tu, iar după aceea Odan va veni în urmă adunând ţăruşii… Nu îi putem lăsa aici pentru că se vor folosi de ei duşmanii noştri.

— Dar duşmanii nu pot aduce cu ei proprii lor ţăruşi? A întrebat Tarzan.

— Ba da, dar greutatea la drum face să le fie mersul mai încet şi pe lângă aceasta, ei nu ştiu care găuri sunt destul de adânci pentru ţăruşi; multe dintre ele sunt făcute numai ca să îi încurce, fiind prea puţin scobite ca să stea ţăruşul în ele.

Sus pe muchea malului înalt al trecătorii, lângă copacul cu rădăcinile ieşite prin mal. Tarzan a reluat urma Panatleii. Aici mirosul era tot atât de pronunţat ca şi pe obiectele din odaia fetei aşa că a înaintat cu iuţeală peste deal, în direcţia trecătorii Korului, după un timp s-a oprit, întorcându-se spre Omat:

— De aici încolo a fugit pentru că era urmărită de un leu.

— Şi toate acestea le poţi citi în iarbă? a întrebat Omat, când toţi ceilalţi s-au adunat în jurul lor.

Acesta a clătinat capul în sens afirmativ.

— Nu cred că a ajuns-o leul, a adăugat el.

— Atunci ea unde poate fi?

— Să ne ţinem după urma ei, atâta timp cât este încă proaspătă, a răspuns Tarzan.

Au pornit înainte reluându-şi urmărirea. Aceasta îi duse în josul dealului, iar la o cotitură a cărării şi-a schimbat direcţia, ducându-i drept la marginea prăpăstioasă a trecătorii Korulul.

Tarzan a examinat câteva momente terenul din dreapta şi din stânga; apoi, stând drept în picioare, l-a privit pe Omat. Arătându-i cu degetul în josul trecătorii.

Wazdonul a privit şi el în adâncul înverzit al prăpastiei, prin albia stâncoasă a căreia curgea un râu. După aceea, a închis ochii ca şi cum ar fi fost cuprins de un spasm dureros şi a întors capul în altă parte.

— Cum adică? A sărit? a întrebat el.

— Pentru a scăpa de leu, a răspuns Tarzan. Era chiar la spatele ei, priveşte: se văd încă foarte bine urmele celor patru labe ale lui în pământul moale, când s-a oprit brusc pe marginea abisului.

— Şi nu crezi că ar exista… a început Omat.

Dar a fost redus la tăcere de un gest brusc al lui Tarzan.

— La pământ! a şoptit el. Un grup mare de oameni se îndreaptă spre noi. Aleargă chiar… din josul dealului.

Zicând acestea s-a întins pe iarbă, iar ceilalţi l-au imitat imediat.

Au aşteptat în felul acesta câteva minute, după care au auzit şi ceilalţi zgomotul tăcut de oamenii care alergau şi totodată, un strigăt răguşit, urmat de multe altele.

— Este strigătul de război din Korulul, a şoptit Omat… strigătul de vânătoare al oamenilor care vânează oameni. Îi vom vedea imediat. Dacă Jad-ben-Otho mai ţine cu noi, să sperăm că numărul lor nu va fi prea mare.

— Sunt mulţi, a zis Tarzan, vreo patruzeci-cincizeci, aş putea spune, dar câţi anume sunt cei urmăriţi şi câţi sunt urmăritori asta nu se poate şti; atâta doar că trebuie să ne închipuim că cei din urmă sunt un număr cu mult mai mare decât ceilalţi, deoarece nu ar fugi atât de repede.

— Uite-i că vin! a exclamat Tadeu.

— Este Anun, tatăl Panatleii şi cei doi fii ai lui! a strigat surprins Odan. Vor trece pe aici fără să ne vadă, dacă nu ne grăbim, a adăugat el privindu-l pe Omat pentru a primi vreun semnal oarecare.

— După mine! a strigat acesta, sărind, deodată. În picioare şi alergând să iasă înaintea celor care fugeau.

Ceilalţi l-au urmat.

— Cinci prieteni! a strigat Omat, îndată ce Anun şi fii săi i-au văzut.

— Adenen Jo, au repetat Odan şi Insad.

Fugarii nu s-au oprit, ci numai au încetinit pasul când noile forţe atât de neaşteptate s-au unit cu ei; în acelaşi timp îi priveau nedumeriţi pe Tadeu şi Tarzan.

— Korululienii sunt mulţi, au strigat ei. Totuşi am putea să ne oprim şi să îi înfruntăm, dar mai întâi trebuie să vestim asta lui Esat şi tribului nostru.

— Da, a zis Omat, trebuie să anunţăm tribul.

— Esat e mort, a zis Insad.

— Cine este şef? a întrebat un fiu al lui Anun.

— Omat, a răspuns Odan.

— Îmi pare bine, a strigat Anun. Panatlea mi-a spus că aveai intenţia să te înapoiezi ca să îl ucizi pe Esat.

Acum se putea vedea şi inamicul ceva mai încolo în urma lor.

— Haide, a zis Tarzan. Să ne întoarcem şi să îi atacăm, scoţând strigăte puternice şi repetate. Ei au urmărit numai trei şi când se vor vedea atacaţi de opt inşi, vor socoti că au sosit mulţi alţii în ajutor pentru a se lupta cu ei. Vor crede că suntem cu mult mai mulţi decât aceia pe care îi văd cu ochii, dar mai trebuie ca unul dintre noi care aleargă repede să dea o fugă până acasă şi să înştiinţeze poporul vostru.

— Bun plan, a aprobai Omat. Mergi tu, Idan căci alergi repede şi anunţă războinicii din Korulja că noi ne înfruntăm cu Korulul pe muchia dealului şi Abon să trimită o sută de oameni.

Idan, fiul lui Anun, a pornit în goana mare către peşterile din stâncile trecătorii Korulja, în timp ce aceia care au rămas să atace Korulul… Strigătele de război ale ambelor triburi s-au înălţat şi au coborât într-o armonie tristă.

Conducătorii trupei din Korulul s-au oprit când au văzut forţele noi, părând că aşteaptă să îi ajungă şi pe tovarăşii lor din urmă şi în acelaşi timp, părând să aştepte să afle cât de mare era numărul duşmanilor pe care trebuia să îi înfrunte acum. Şi cum aceşti conducători trebuie să fi fost mai buni decât ceilalţi, erau cu mult mai înainte decât cei din grupul lor, care încă nu au ieşit din desişul tufişurilor de pe mal.

De aceea, când Omat şi camarazii lui s-au năpustit asupra lor cu acea ferocitate născută din marele impas în care se aflau, conducătorii s-au retras, astfel că, în momentul în care s-au apropiat şi cei din oastea adversă, i-a văzut într-o stare care demonstra pe deplin că au fost alungaţi. Rezultatul firesc a fost că aceştia au întors spatele şi au fugit. Înconjurat de primul său succes, Omat i-a urmărit până în tufişurile înalte de pe coastă, însoţit de curajoşii şi bravii săi soldaţi, ale căror strigăte sălbatice de război erau din ce în ce mai cumplite, pe măsură ce se apropiau de inamicul care fugea.

Tufişul, deşi nu a crescut prea des ca să le împiedice înaintarea, era însă atât de înalt, încât membrii micii trupe de voinici se pierdeau unul pe altul din vedere de îndată ce se despărţeau chiar numai prin câţiva metri.

Rezultatul a fost că Tarzan, în totdeauna mai energic şi mai dornic de luptă, a ajuns în urmărirea inamicului cu mult mai înaintea celorlalţi; o lipsă de prudenţă din partea sa, care avea să îi aducă acolo o mare năpastă.

Războinicii din Korulul, tot atât de bravi, fără îndoială, ca şi duşmanii lor, s-au retras numai ca să ocupe o poziţie mai strategică în tufiş, iar, pe de altă parte, nu le-a trebuit mult ca să se asigure că numărul acelora de care erau urmăriţi era cu mult mai mic decât al lor.

S-a oprit deci, formând un front de rezistenţă într-un loc unde tufişul era foarte des; un fel de ambuscadă. În care Tarzan a dat buzna orbeşte. Într-adevăr, i-a reuşit inducerea în eroare. Dar, oricât de trist ar fi de povestit faptul, Korululienii au fost mai isteţi decât Tarzan.

Însă, trebuie considerat faptul că ei se luptau pe propriul teren, unde cunoşteau fiecare metru pătrat al lui, aşa cum şi noi ne-am cunoaşte camera de dormit. Pe lângă aceasta, trebuie avut în vedere că aveau propria lor tactică de război, despre care Tarzan nu ştia absolut nimic.

Înaintea lui a apărut un singur războinic negru, întocmai ca şi cum ar fi rămas în urma inamicului care se retrăgea. În felul acesta, retrăgându-se şi el, l-a atras pe Tarzan pe urma sa. În cele din urmă, s-a oprit şi l-a înfruntat pe Tarzan cu buzduganul ridicat şi cuţitul scos din teacă.

Tarzan s-a repezit la atac, dar, în clipa aceea, a fost înconjurat de douăzeci de Wazdoni care au sărit asupra lui din tufişul alăturat. Marele Tarmangani a realizat imediat pericolul în care se afla, dar a fost o clipă mai târziu decât trebuia. În momentul acela i-a trecut prin faţa ochilor

imaginea soţiei sale pierdute şi a simţit trecându-i prin tot corpul o slăbiciune, pricinuită de ameţeala produsă de regretul imens de care a fost cuprins la gândul că, dacă ea mai trăia încă, nu mai putea să aibă nicio speranţă că, deşi nu ar fi avut de unde să afle vreodată de moartea soţului ei, totuşi, prin aceasta, devenea inevitabilă şi pieirea ei.

Odată cu acest gând, a fost cuprins de o furie crâncenă şi de o ură nesfârşită împotriva acestor fiinţe care îndrăzneau să îi contrarieze scopurile, ameninţând fericirea soţiei sale.

Cu un răcnet puternic şi sălbatic, s-a năpustit asupra războinicului din faţa lui, i-a răsucit mâna, smucindu-i ghioaga, iar cu pumnul stâng, ajutat de toată puterea şi greutatea corpului său enorm, i-a repezit o lovitură atât de puternică în obraz încât i-a zdrobit oasele craniului şi individul a căzut mort la pământ. După aceea s-a repezit cu ghioaga asupra celorlalţi, izbind năprasnic în stânga şi în dreapta, lovituri fără milă; a azvârlit din mâini propriile lor arme, până când şi aceea pe care o mânuia Tarzan s-a crăpat, pleznind în toate direcţiile.

Duşmanii cădeau şi în dreapta şi în stânga în faţa ghioagei sale; atât de repede împărţea loviturile, atât de ager para cele îndreptate spre el, încât, în primele momente, părea invulnerabil.

Aceasta însă nu putea dura multă vreme. Ei erau douăzeci, el numai unul singur, iar căderea lui a provenit dintr-o aruncătură de buzdugan, care l-a izbit exact în moalele capului. A rămas un moment în picioare, clătinându-se, apoi, ca un brad mare sub loviturile toporului, s-a prăbuşit la pământ. Ceilalţi, restul trupei Korululieni, au alergat să lupte cu mica oaste a lui Omat. Puteau fi auziţi chiar cum se băteau, de la o distanţă mică şi era clar că Korululienii pierdeau teren, latent, dar se auzea vocea lui Omat chemându-l pe acela care le lipsea:

— Tarzan teribilul! Tarzan teribilul!

— Jad-guru, chiar aşa, a repetat unul din Korulul care s-a ridicat de unde a căzut sub lovitura lui Tarzan. Hm! A mormăit el, Tarzan Jad-guru! Este mai rău decât atât!

CAPITOLUL V — În căutarea Panatleii.

În timp ce Tarzan se prăbuşea la pământ în mijlocul duşmanilor săi, departe, la zeci de kilometri de marginea exterioară a mlaştinilor care încercuiau Paluldonul, s-a oprit pe loc un bărbat fără îmbrăcăminte pe el; avea doar o vestă care îi acoperea şoldurile până aproape de genunchi.

Pe lângă aceasta era încins cu trei cartuşiere, una peste mijloc iar din celelalte două câte una peste fiecare umăr, încrucişându-se pe piept şi la spate cu cartuşe de jur-împrejur. Atârnată la spate de cureaua de piele, avea o armă Enfield, la şold un cuţit, iar pe umăr un arc şi o tolbă cu săgeţi.

Călătorea de mult şi venea de departe, trecând prin ţinuturi sălbatice şi necunoscute, pe unde a fost ameninţat de fiare îngrozitoare şi de oameni şi mai îngrozitori; cu toate acestea, muniţiile care le ducea cu el erau intacte până la cel din urmă cartuş cu care a umplut fiecare loc liber din cartuşierele sale din ziua când a pornit la drum.

A ajuns până aici cu ajutorul cuţitului, arcului şi săgeţilor, viu şi nevătămat. Cu toate acestea, a fost de nenumărate ori faţă în faţă cu mari primejdii, pe care le putea micşora cu câteva împuşcături ale armei ce o avea şi o întreţinea cu atâta grijă.

Ce scop urmărea acest om ca să îşi păstreze chiar atât de bine preţioasa lui muniţie? Ca să îşi rişte chiar viaţa numai să ducă cu el până la ţinta lui necunoscută toate cartuşele unul câte unul?

Pentru ce, pentru cine erau destinate aceste bucăţi de metal aducător de moarte? În lumea întreagă, însă, nu mai era nimeni altul care să fi ştiut decât numai el.

Când Panatlea a păşit peste muchia malului prăpăstios al trecătorii Korulul s-a aşteptat să găsească o moarte pe care şi-a ales-o singură,

preferând-o în locul morţii din ghearele ascuţite ale lui Ja.

În loc de aceasta însă, soarta a hotărât ca săritura ei să fie făcută într-un loc unde râul torenţial din vale să treacă pe alături de malul stâncos, care parcă atârnă să cadă şi să curgă lin câteva zecimi de metri, într-un loc adânc pe care l-a săpat singur de veacuri întregi, ca apoi să pornească din nou. Fierbând în spume, rostogolindu-se în vale, peste stânci şi pietroaie.

Şi tocmai în acest lac a căzut fata. Scufundându-se în jos. Tot mai adânc, aproape sufocată, dar totuşi luptându-se cu curaj şi reuşind, în cele din urmă, să iasă la suprafaţă.

Înotând cu putere, a ajuns până la ţărmul opus şi ieşind pe uscat, a rămas întinsă acolo, istovită şi suflând din greu. Până când a văzut că se apropie dimineaţa. Şi-a amintit că se află într-o ţară străină şi duşmană poporului său şi s-a gândit să caute un loc unde s-ar putea ascunde.

Sculându-se, a pornit mai întâi în ascunzătoarea temporară oferită de tufişurile care creşteau pe văile trecătorilor din munţii Paluldonului.

Ascunsă, deci, nu mai putea să o vadă nimeni dintre aceia care ar fi trecut pe drumul bătătorit care mergea pe lângă râu. S-a odihnit, apoi şi-a căutat mâncare. A găsit-o sub formă de fructe şi rădăcini suculente, pe care le dezgropa cu cuţitul mortului Esat.

Ah! Măcar dacă ar fi ştiut că este mort! De câte necazuri şi de câte primejdii şi grozăvii ar fi fost ea cruţată; dar ea îl credea viu încă, aşa că nu îndrăznea să se întoarcă la Korulja. Cel puţin atâta timp, cât furia lui era în grad excesiv întărită şi nu se va întoarce cu niciun preţ.

Mai târziu, însă, poate o va face, atunci când tatăl şi fraţii ei se vor întoarce la peştera strămoşească.

În prezent, nici unde se afla acum nu era în prea mare siguranţă şi nu putea să stea multă vreme,

fiind foarte aproape de duşmanii ei Korululienii. Trebuia negreşit să îşi găsească, înainte de a se înnopta, un loc unde fiarele să nu dea peste ea.

Şi acum, şedea pe trunchiul unui copac căzut, încercând să găsească o soluţie pentru existenţa ci. Deodată, a auzit din depărtare, din partea de sus a trecătorii, voci de oameni care strigau. Strigăte pe care le-a recunoscut imediat.

Era strigătul de război din Korulul.

Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult de locul unde se afla ea.

Atunci, prin frunzişul des al plantelor din împrejurimi, a zărit trei oameni, care parcă zburau şi nu fugeau, în lungul drumului, urmăriţi de o oaste mare de negri păroşi, ale căror strigăte se auzeau tot mai tare şi mai tare, cu cât se apropiau de ea.

L-a mai zărit încă o dată pe fugari, în momentul când traversau râul ceva mai sus de cataractă, dar i-a pierdut din nou din ochi.

I-a văzut acum şi pe urmăritori: erau vreo patruzeci, poale şi mai mult, de războinici din Korulul, strigând neîncetat, cât îi ţineau plămânii, strigătul lor de război.

Aştepta acum să fie văzută şi a rămas un moment cu respiraţia suspendată, dar ei nu au cotit drumul spre ea, ci şi-au urmat cursul lor, fără să ştie că o duşmancă era ascunsă în apropierea lor.

Acum putea să îi vadă mai bine pe cei care fugeau: trei războinici Wazdoni, căţărându-se de faţa stâncii în sus, într-un loc pe unde au căzut bucăţi desprinse din muchea de sus a malului, făcând posibilă o urcare mai precipitată a acestora.

Pantlea i-a recunoscut pe fugari. Ei să fi fost?

— O, Jad-ben-Otho! Dumnezeule! a exclamat ea.

Dacă ar fi putut să observe asta înainte ca ei să treacă pe lângă ea, ar fi putut să fugă şi ea cu ei, aceşti războinici nefiind alţii decât tatăl şi fraţii ei.

Acum însă, era prea târziu. A stat încremenită, privind aproape fără să răsufle, întrecerea între Korulja şi Korulul.

Vor ajunge ei sus pe culme?

Nu îi vor prinde oare cei din Korulul?

Urcau bine, dar atât de încet. Uite! Unuia i-a scăpat piciorul şi a alunecat înapoi!

Acum urcau şi cei din Korulul şi unul arunca cu ghioaga după cel mai aproape fugar.

Bunul Dumnezeu ţinea însă ca fratele Panatleii să trăiască, deoarece buzduganul a căzut dincolo de ţintă, învârtindu-se prin aer şi sărind din colţ în colţ în stâncă, exact în pieptul posesorului său, pe care l-a împins de sus, în fundul stâncos al abisului.

Panatlea şi-a prins fata în mâini, privind cu ochi mari această întrecere de care atârna viaţa familiei sale. Fratele ei mai mare a ajuns acum sus pe muchea dealului şi agăţându-se de ceva ce ca nu putea să vadă, şi-a lăsat corpul în jos, întinzându-i coada tatălui său. Acesta s-a agăţat de ea şi a aruncat jos coada spre celălalt fiu al lui şi astfel, pe această scară vie improvizată, au urcat toţi trei sus pe culmea dealului, unde au dispărut din ochii Panatleii, înainte ca cei din Korulul să îi fi ajuns din urmă.

Aceştia însă nu au renunţat la fugă. Au urcat şi ei malul şi au dispărut din imagine, nemaiauzindu-li-se decât strigătele, din ce în ce mai slabe, cu cât se îndepărtau de urmărirea fugarilor.

Fata ştia foarte bine că acum trebuia să pornească la drum şi ea. În fiecare moment se putea ivi vreun grup de vânători care să cutreiere desişurile văii după un vânat mai mic, dintre acelea cu care se hrăneau şi îşi aveau locurile prin acele zone.

În urma ei era Esat, aşa credea ea, precum şi oastea care îi urmărea pe fraţii şi pe tatăl ci şi probabil, că în curând se vor întoarce în Korulul. Înaintea ei, dincolo de creasta opusă, era trecătoare

Korulgrif, sălaşul acelor monştri îngrozitori, care tăceau să îngheţe de frică pe orice locuitor al Paluldonului. Mai jos de ea, în vale, era ţara Hodonilor, unde nu se putea aştepta la altceva decât la sclavie sau la moarte: iar aici unde se afla, în Korulul, locuia tribul duşman de moarte al neamului ei; şi peste tot, în toate părţile, erau fiare care mâncau carne de om.

Dar ea nu a stat la îndoială decât un singur moment; apoi, întorcându-se cu faţa spre Sud-Est, a pornit să traverseze trecătoarea apei spre Korulgrif. Acolo, cel puţin, nu erau oameni.

Mergând cu multă atenţie, a ajuns până la baza malului stâncos, de partea cealaltă a Korulului, iar pe la prânz, după o oarecare căutare, a găsit un loc unde a putut să urce mai uşor. După aceea a traversat dealul şi a ajuns la marginea prăpăstioasă a trecătorii Korulgrif: locul de groază a întregii populaţii de aceeaşi rasă cu ea.

Umedă şi misterioasă era creşterea vegetaţiei de jos; copaci uriaşi îşi clătinau vârfurile lor aproape până sus, la nivelul muchiei malului; peste tot domnea o tăcere sinistră.

Panatlea, întinsă la pământ şi-a aplecat capul în afară şi a privit pe marginea stâncii, în jos, pe suprafaţa ei netedă.

A văzut intrările în mai multe peşteri, precum şi o mulţime de ţăruşi de piatră pe care locuitorii din trecut ai acestei trecători ajungeau să le dea forma cuvenită după o muncă grea cu mâna. A auzit şi ea despre astfel de lucruri în poveştile de la gura sobei, din copilărie. De asemenea, a auzit cum s-a ajuns la pătrunderea Grifilor până acolo din mlaştinile de dincolo de munţi şi cum a ajuns poporul să fugă de acolo, după ce mulţi au fost prinşi şi devoraţi de aceste creaturi îngrozitoare, lăsându-şi peşterile goale, de atâta timp, încât niciunul dintre cei mari care mai trăiau nu îşi mai aminteau cât a trecut de atunci. Unii spuneau că pe

atunci Jad-ben-Otho, care trăieşte de când e lumea, era încă tânăr.

Pantlea s-a cutremurat din cap până în picioare în faţa acestor amintiri, dar ce era să facă? Numai în peşterile de acolo ar putea fi în siguranţă, ferită chiar de vreun Grif.

A găsit un loc pe unde ţăruşii de piatră ajungeau până sus de tot, lângă muchea malului, lăsaţi acolo, desigur, în timpul ultimei emigrări a tribului, când nu mai era necesară paza de vreo invazie inamică a peşterilor dezertate.

Pantlea a coborât încet, din ţăruş în ţăruş, până la intrarea în prima peşteră. Aici a găsit terasa exterioară aproape identică cu acelea ale propriului trib. Podeaua, însă. Era acoperită peste tot cu un strat gros de crenguliţe, de cuiburi vechi de păsări şi mizeriile lor.

Fata a trecut atunci la o altă peşteră şi după aceea la alta, dar toate erau la fel, în ceea ce priveşte cantitatea de gunoi acumulată acolo de vremuri.

Evident că nu a fost nevoie să caute mai departe. Peştera din urmă părea destul de încăpătoare.

A început apoi, cu ajutorul cuţitului smuls de la Esat, să cureţe locul de mizerie, aruncând pur şi simplu afară, peste margine, timp în care îşi întorcea privirile spre trecătoarea unde pândeau înfiorătoarele fiinţe din Paluldon.

În afară de ochii ei, mai erau acolo altă pereche de ochi pe care nu i-a văzut, dar care au zărit-o şi care îi urmărea fiecare mişcare: ochi teribili, lacomi, isteţi şi cruzi. Da, o pândeau, în timp ce o limbă groasă îşi lingea cu anticipaţie buzele enorme şi cărnoase. O pândeau în timp ce un creier semiomenesc începea să formeze un plan dintre cele mai bestiale.

Şi aici ca şi în peşterile din Korulja, izvoarele naturale din stâncă au fost căutate şi pornite de către primii pitecantropi. Care au construit peşterile astfel că se afla şi acolo apă rece şi

proaspătă, prelingându-se în jos de veacuri întregi, aproape de tot de intrarea celor mai multe peşteri.

În felul acesta Panatlea ar fi putut locui aici la infinit.

Acum se simţea, într-un fel, în siguranţă; o siguranţă pe care i-a dat-o probabil poziţia înaltă a adăpostului pe care şi l-a găsit şi pe care nu îl ştia niciuna dintre fiarele primejdioase, nici oamenii care nu mai veneau de multă vreme în Korulgrif.

S-a hotărât să examineze şi interiorul noii sale locuinţe. Soarele, spre apus, îşi trimitea razele sale luminând interiorul primului apartament. Acesta semăna cu cele pe care le cunoştea ea: în perete erau săpate aceleaşi desene primitive de animale şi oameni… Clar era că rasa Wazdonilor a progresat foarte încet şi foarte puţin în timpul generaţiilor care au venit şi au plecat de când Korulgrif a fost abandonat de oameni.

Desigur că Panatlea nu medita la aceste lucruri, deoarece pentru ca şi rasa ei nu exista nici evoluţie, nici progres. Toate erau aşa cum a fost întotdeauna, după cum erau acum.

Nu mai era nicio îndoială că aceste fiinţe ciudate au existat în felul acesta. În timpul unor veacuri care nu se puteau număra, atât de vizibile erau dovezile despre antichitatea lor ce se puteau observa peste tot unde locuiau.

Stânca vie a muntelui în care şi-au săpat peşterile era tocită în brazde adânci de mersul picioarelor lor goale, pe podeaua terasei şi a camerelor interioare. Canatul de piatră al uşii era tocit adânc, acolo unde milioane de braţe s-au sprijinit în decursul vremurilor; nesfârşitele desene tăiate în piatră, care uneori acopereau de sus până jos pereţii şi chiar tavanul; fiecare era făcut de altă mână şi reprezenta emblema aceluia care a făcut-o. Toate arătau cât de departe se pierdea în negura vremurilor începutul acestor locuinţe.

În sfârşit. Panatlea s-a instalat în această peşteră ca la ea acasă. În apartamentul din interior era mai

puţin gunoi decât pe terasa exterioară (şi ceea ce era se compunea din praful care s-a acumulat acolo).

Lângă uşă era raftul pe care se păstrau lemnele, dar toate s-au transformat acum în praf. Totuşi, ea a păstrat o grămadă de crenguţe uscate pe care le-a ales din gunoiul pe care l-a măturat afară. După un timp, a aprins focul şi pentru a putea explora în lumină şi celelalte încăperi, a înmănuncheat câteva crengi pe care le-a aprins la un capăt ca pe o lumânare.

Nici încăperile celelalte nu i se păreau străine, dar în niciuna nu a găsit ceea ce căuta… în afară de câteva cioburi de vase de piatră, nu se afla nimic.

A crezut că va găsi ceva mai moale pe care să poată dormi, dar toate aşteptările i-au fost înşelate; probabil că foştii ocupanţi ai peşterii au avut timp să strângă tot ce le aparţinea când au plecat.

Jos, în trecătoare, erau frunze în iarbă şi plante care miroseau plăcut, dar numai la aceasta nu se gândea acum Panatlea. Nu o ispitea deloc să coboare în acel abis îngrozitor, numai pentru a îşi satisface dorinţa de a dormi comod, împinsă de cea mai mare nevoie, de hrană, ar fi îndrăznit să intre acolo.

Aşa că, încet, soarele a dispărut la orizont şi se apropia noaptea. Panatlea şi-a aşternut un loc ceva mai moale decât piatra podelei din peşteră: un aşternut care să îi dea trupului ei un simulacru de confort.

A strâns din toate părţile praful depus de vremuri şi a format o grămadă pe care a întins-o uniform, lăsând impresia unei saltele care să o ferească, pe cât posibil, de duritatea pietrei de pe podea: tot era mai bine decât nimic.

Era foarte obosită. Noaptea trecută nu a reuşit să doarmă deloc, timp în care a trecut prin multe primejdii şi greutăţi. Astfel nu trebuie să ne mirăm

când, în aceste condiţii, a adormit odată cu apusul soarelui.

Luna a răsărit, aruncându-şi razele argintii pe suprafaţa albă a stâncii şi micşorând cu mult întunericul adânc al pădurii din acel abis fioros.

Un leu a răcnit puternic în depărtare. Apoi a urmat o tăcere lungă. Pe urmă s-a auzit din nou un muget adânc, care venea din partea de sus a trecătorii. Jos, printre copacii de la baza stâncii, s-a simţit o mişcare. Din nou s-a auzit mugetul acela surd. Dar atât de sinistru. La acest muget a răspuns un altul din partea de jos. Din satul părăsit.

Din frunzişul unui copac, care se afla în dreptul peşterii în care se afla Panatlea, a coborât ceva sau cineva la pământ, în întunericul mormântal de acolo. Acest ceva înainta ca o închipuire a unui vis urât… încet şi stângaci. Ar fi putut fi unul dintre acei „leneşi”… unul enorm de mare sau putea fi chiar un om…; cine ar putea spune, când penelul lunii, maestrul cubist al omenirii, este atât de grotesc!

Fiinţa înainta încet în sus, pe suprafaţa netedă şi aproape perpendiculară a stâncii, dar acum l-a atins din nou penelul lunii şi iată-l cu mâini şi cu picioare, ridicându-se încet, cu multă greutate, spre peştera în care dormea Panatlea.

De jos, de după cotitura văii, s-a auzit din nou mugetul prelung care a primit răspuns de dincolo de sat.

Tarzan a deschis ochii. Simţea o durere acută în moalele capului: aceasta a fost prima sa impresie. Mai târziu i s-a părut că îi trec prin faţa ochilor umbre ciudate, ridicându-se şi coborând în aer.

Şi-a dat seama atunci că se află într-o peşteră, iar în jurul lui erau vreo zece războinici Wazdoni. Dintr-o cupă mică de piatră, tăiată direct în stâncă şi care conţinea ulei, se ridica o flacără care făcea ca umbrele războinicilor să joace fantastic pe pereţii peşterii, în spatele lor.

— Ţi l-am adus viu, Gund, s-a auzit vocea unuia dintre ei, pentru că nu am mai văzut până acum un Hodon ca el. Coadă nu are din naştere, deoarece nu se vede nicio urmă cum că i-ar fi fost tăiată cumva. Degetele mari de la mâini şi de la picioare nu seamănă deloc cu ale oamenilor din rasele Paluldonului. Este mai puternic decât zece inşi şi atacă cu acelaşi curaj şi furie ca şi Ja. L-am adus aici, viu, pentru ca să îl vezi şi tu înainte să îl ucidem.

Şeful s-a ridicat şi s-a apropiat de Tarzan care a închis ochii, prefăcându-se că este tot în nesimţire.

A simţit că este pipăit pe toată lungimea corpului de mâini păroase şi întors, destul de aspru, cu spatele în sus.

Gundul l-a examinat din cap până în picioare, după care a început să comenteze aspectul degetelor mari de la mâinile şi picioarele lui Tarzan.

— Cu aşa mâini şi fără coadă nu s-ar putea urca pe ţăruşi.

— Nicidecum, a aprobat un războinic. Desigur că ar cădea de la prima încercare.

— Nu am mai văzut niciodată aşa ceva, a reluat şeful. Nu este nici Wazdon şi nici Hodon. Mă mir de unde poate veni şi cum se numeşte rasa lui de oameni.

— Am auzit oamenii din Korulja strigând „Tarzan Jad-guru” şi am crezut că poate îl chemau pe acesta, a explicat un alt războinic. Să îl ucidem acum?

— Nu, a răspuns şeful. Vreau să aştept până îşi revine ca să pot să îi pun câteva întrebări. Când vei observa că poate să vorbească şi să audă să mă chemi.

Zicând acestea, a ieşit din peşteră, urmat de toţi ceilalţi, în afară de Intan.

În timp ce războinicii treceau pe lângă el, Tarzan a prins crâmpeie din discuţiile lor din care a înţeles că ajutoarele din Korulja au sosit la timp, gonindu-

i cu succes pe războinicii din Korulul. Evident că iuţeala lui Idan a salvat tribul lui Omat.

Tarzan a început să zâmbească şi a întredeschis un ochi, privindu-l pe Intan. Acesta stătea în picioare la intrarea în peşteră, privind afară; era întors cu spatele către prizonier.

Tarzan a încercat rezistenţa legăturilor sale de la mâini. Nu păreau prea tari şi pe lângă aceasta, nu i-au legat mâinile din faţă. O nouă dovadă că Wazdonii luau foarte puţini prizonieri, dacă luau vreodată.

Şi-a ridicat mâinile cu mare atenţie până aproape de faţă ca să examineze legăturile mai bine.

Un zâmbet ciudat i s-a împrăştiat pe figură şi imediat a început să roadă legăturile cu dinţii lui puternici, fiind totuşi atent la războinicul care trebuia să îl păzească.

Ultimul nod a fost dezlegat şi mâinile îi erau libere, când Intan a întors capul privindu-l cercetător pe prizonierul său.

A observat imediat poziţia schimbată a acestuia: nu mai era întins pe spate, cum l-a lăsat el, era acum pe o parte, iar mâinile şi le-a ridicat până lângă faţă.

S-a apropiat şi s-a aplecat asupra lui. Legăturile de la mâinile prizonierului păreau că sunt prea lejere. A întins o mână ca să le pipăie, dar în aceeaşi clipă mâinile prizonierului s-au eliberat de legăturile în care au fost strânse: una ca să îl prindă pe Wazdon de mână, iar cealaltă ca să îl prindă de gât.

Atât de repede şi de neaşteptat a fost atacul, încât Intan nu a mai avut timp nici măcar să strige, deoarece a fost imediat redus la tăcere de un mănunchi de degete ca oţelul.

Prizonierul l-a smucit deodată înainte, aşa încât Wazdonul şi-a pierdut echilibrul, rostogolindu-se peste Tarzan până de partea cealaltă a acestuia pomenindu-se cu prizonierul peste el.

S-a zbătut ca să scape, a făcut eforturi ca să îşi scoată cuţitul din teacă, dar Tarzan l-a strâns înainte să facă acest gest.

Atunci Wazdonul s-a folosit de coadă, pornind-o spre gâtul lui Tarzan pentru a încerca să îl sugrume: dar propriul său cuţit a fost arma cu care adversarul i-a tăiat din rădăcină „arma" ucigaşă a trupului său.

Eforturile Wazdonului slăbeau din ce în ce mai mult, iar peste imaginea ochilor i se depunea un păienjeniş. Ştia că moare şi părerea lui era întemeiată. După câteva clipe. Însă, era chiar un corp inert.

Tarzan s-a ridicat în picioare şi punând un picior pe cadavrul duşmanului său, şi-a ridicat faţa lui nobilă către cer.

Ah, cum ar mai fi dorit să dea drumul răcnetului de victorie al tribului său!

Dar nu a îndrăznit. Judecata lui sănătoasă l-a oprit de la o asemenea imprudenţă fatală.

A observat acum că Wazdonii nu i-au luat de pe umăr funia lui preţioasă şi că, de asemenea, i-au pus din nou cuţitul în teacă. A mai văzut în faţa lui, rezemate de perete, arcul cu tolba de săgeţi.

A păşit până la intrarea în peşteră şi privi în exteriorul ei. Se făcuse noapte. Din peşterile mai apropiate se auzeau voci omeneşti, iar nările i-au fost asaltate de miros de mâncare gătită.

A privit în jos spre baza stăncii şi a avut o senzaţie de mare uşurare. Peştera în care a fost ţinut prizonier era din rândurile cele mai de jos, abia le vreo zece metri înălţime de la bază.

Era pregătit să pornească să coboare, când i-a trecut prin minte un gând la care buzele sale s-au strâmbat într-un rânjet: un gând care a luat naştere din numele pe care l-a primit de la Wazdoni: Tarzan Jad-guru — Tarzan teribilul — care i-a adus amintiri din zilele când petrecea înfricoşându-i pe negri din jungla lui îndepărtată.

S-a înapoiat în peştera unde zăcea corpul lui Intan. A scos cuţitul din teacă, a tăiat capul mortului şi mergând până la marginea terasei, l-a aruncat la pământ. Apoi a coborât şi el repede şi fără zgomot din ţăruş în ţăruş până jos, în aşa fel încât Wazdonii din Korulul ar fi fost foarte surprinşi, ei care au crezut că nu este în stare să urce sau să coboare ţăruşii.

După ce a coborât, a luat capul lui Intan, dispărând în umbra copacilor, ducând cu el trofeul sângeros pe care îl ţinea de părul capului.

Îngrozitor, nu-i aşa?

Desigur, dacă judecaţi un sălbatic ca el după criteriile civilizaţiei.

Un dresor poate să înveţe un leu o mulţime de trucuri, însă leul tot leu rămâne.

De aceea şi Tarzan arăta splendid într-un smoching sau în frac, dar tot un Tarmangani era şi sub cămaşa scrobită de olandă, bătea o inimă sălbatică şi feroce.

Undeva, mai în partea de jos a satului, s-a apropiat din nou de stâncă, pentru a-şi găsi un loc pe unde să poată urca pe deal, pentru a se înapoia în satul lui Omat, la Korulja.

După un timp, a ajuns într-un loc unde râul curge atât de aproape de baza stâncii, încât s-a gândit că trebuie să înoate un timp până va găsi o cărare pe care să poată urca malul.

Aici nările sale au descoperit însă urmele unui miros foarte cunoscut: urmele Panatleii care au emanat puternic în momentul când ea a ieşit din apă şi a stat o clipă întinsă pe malul râului, înainte de a se ascunde în tufişuri.

Odată cu această descoperire, i s-au schimbat imediat şi planurile.

Panatlea trăia încă, sau cel puţin a rămas în viaţă după săritura năprasnică pe care a făcut-o de sus de pe muchia stâncii.

El a pornit în căutarea ci, împreună cu Omat, prietenul său şi deci, tot pentru Omat va continua

acum să meargă după urma pe care a găsit-o atât de providenţial.

Urma lăsată de ea l-a dus întâi în desişul tufişurilor, după care a trebuit să traverseze în lat trecătoarea şi a ajuns acolo unde Panatlea a început să urce stânca, într-o direcţie opusă trecătorii Korulja.

Aici s-a despărţit de capul lui Intan, ştiind că îl va împiedica în urcarea stâncii aproape perpendiculare, dar mai întâi l-a legat în plină vedere, de creanga de jos a unui copac uriaş.

A pornit să urce ca şi maimuţele, urmând în acelaşi timp cu destulă uşurinţă mirosul Panatleii, până sus pe culme şi a traversat dealul, până la marginea unei alte prăpăstii, citind, ca într-o carte deschisă toate urmele.

El nu ştia nimic despre Korulgrif.

A văzut vag, în umbrele nopţii, forme ciudate şi monstruoase, iar Tadeu şi Omat i-au spus că există creaturi de care le este frică tuturor oamenilor; dar nu existau oare destule primejdii totdeauna şi peste tot locul, atât ziua cât şi noaptea?

Moartea cruntă şi teribilă l-a pândit aproape tot timpul, încă din copilărie. El nici nu cunoştea, decât foarte puţin, existenţa fără primejdii. A se măsura cu primejdiile, iată viaţa lui, pe care o trăia tot atât de simplu şi de natural, după cum o trăim şi noi pe a noastră, în primejdiile străzilor aglomerate din oraşe.

Negrul care porneşte noaptea prin codru, bine-înţeles că este cuprins de frică, deoarece şi-a petrecut viaţa, din copilărie, înconjurat de un număr destul de mare de semeni de-ai lui, fiind în acelaşi timp, păzit, mai ales noaptea, prin orice mijloc, oricât de primitiv ar fi el, mijloc pe care îl au la dispoziţie.

Tarzan a trăit însă şi a crescut la fel cu leul, cu pantera, elefantul şi maimuţa, era o adevărată fiinţă de junglă, care depindea numai de

îndemânarea şi isteţimea ei proprie, singur ca şi fiarele, împotriva legii întregii creaţiuni.

Prin urmare, nimic nu îl putea surprinde şi nimic nu putea să îl înspăimânte, aşa că a mers în întunericul nopţii tot atât de indiferent şi neîmpiedicat ca orice gospodar de la ţară. Când iese din casă cu o oră înainte de zorii zilei şi trece, prin întuneric, până la grajdul vitelor sale.

Urma lăsată de Panatlea se termina la marginea unei alte prăpăstii, dar de data aceasta nu se vedea niciun indiciu cum că ea ar fi sărit jos de pe mal, aşa că, după câteva momente de cercetare, Tarzan a descoperit şi ţăruşii de piatră cu ajutorul cărora fata a coborât.

Cum stătea el întins la pământ, aplecat deasupra muchiei dealului, atenţia i-a fost atrasă, deodată, de ceva ciudat de la baza stâncii.

De acolo nu putea să distingă identitatea aceluia, dar l-a văzut mişcându-se şi după puţin timp, a început să urce încet, după toate aparenţele, tot cu ajutorul ţăruşilor.

A observat cu multă atenţie cum acesta urca tot mai sus, până când a reuşit să distingă mai bine formele, convingându-se că seamănă mai mult la exterior cu o maimuţă mare, decât cu vreun alt animal de ordin inferior. Avea şi coadă, dar. În multe alte amănunte, nu părea a fi chiar o maimuţă adevărată.

Animalul acesta ciudat a ajuns, după un timp, în faţa unei peşteri, în interiorul căreia a dispărut. Tarzan a pornit atunci din nou pe urma Panatleii, în jos, pe ţăruşii de piatră, până la peştera cea mai apropiată, iar de aici mai departe, spre alte peşteri.

S-a oprit deodată, ridicând mirat din sprâncene, când a văzut direcţia în care era condus, apoi şi-a grăbit pasul şi aproape că a ajuns lângă a treia peşteră, când trecătoarea Korulgrif a răsunat, de la un cap la altul, de un ţipăt sfâşietor.

CAPITOLUL VI — Monstrul.

Panatlea dormea. Era cufundată în somnul turburat al epuizării nervoase şi fizice, somn dominat de vise diverse.

A visat că a adormit sub un copac uriaş, dintre cei care creşteau în fundul Korulgrifului şi că o bestie îngrozitoare se furişa asupra ei, dar că ea nu putea nici să deschidă ochii şi nici să se mişte.

A încercat să ţipe, dar niciun sunet nu îi ieşea de pe buze. Simţea bestia atingând-o pe gât, pe piept şi pe braţ şi încercând să o tragă spre ea.

A făcut atunci un efort supraomenesc şi a deschis ochii, dăduşi imediat seama că nu este doar un vis care va dispare curând, cum i s-a mai întâmplat de atâtea ori.

Vedenia persista.

În lumina slabă pe care razele lunii le răsfrângea în camera ei, a văzut lângă ea o matahală enormă şi a simţit braţele păroase care o ţineau pe pieptul păros lângă care a fost atrasă.

Jad-ben-Otho! Acesta nu mai era un vis!

A scos un ţipăt pătrunzător şi a început să se zbată pentru a se elibera, dar la ţipătul ei a răspuns un mârâit surd, în timp ce o altă mână păroasă îi prinse părul de pe cap.

Fiara s-a ridicat acum în picioarele din spate şi a tras-o afară din peşteră pe terasa luminată de lună, clipă în care Panatlea a mai văzut o altă figură, pe care o considera a unui Hodon, ridicându-se deasupra marginii din afară a terasei.

Fiara care o ţinea strâns l-a văzut şi ea pe noul sosit şi a început să mârâie sinistru, fără însă, să îi dea drumul.

Acum s-a aplecat, punându-se într-o poziţie de apărare şi în aşteptarea atacului, a mărit volumul şi frecvenţa mârâiturilor atât de mult, încât aceste sunete îngrozitoare îşi împrăştiau ecoul prin toată prăpastia, înecând chiar mugetele fiarelor de jos, care au început din nou, odată cu comoţia neaşteptată din peştera de sus.

Fiara care o ţinea sta aplecată de atac, iar fiinţa care o înfrunta s-a aplecat într-o poziţie identică şi mârâia tot atât de straniu ca şi cealaltă.

Panatlea a început să tremure de frică.

Nu, nu era un Hodon! Şi cu toată spaima care o avea de Hodoni. Era acum stăpânită de o şi mai mare teamă de această fiinţă necunoscută şi de mârâiturile ei.

Era pierdută. Ştia asta destul de bine.

Desigur, cele două fiare se vor lupta pentru ea. Dar oricare dintre ele va învinge, ea tot pierdută era. Se putea întâmpla, totuşi, în timpul luptei, să găsească ocazia să se arunce în prăpastie, dacă nu îi va fi cu putinţă să scape fugind de acolo.

A recunoscut în cele din urmă că cel care o ţinea de păr şi de braţ era un Torodon, dar despre celălalt nu putea şti nimic, cu toate că, în lumina lunii, îl vedea foarte distinct.

Uite, nu avea coadă, iar formaţia mâinilor şi a picioarelor nu semănau deloc cu a raselor de oameni din Paluldon.

Îl vedea apropiindu-se încet de Torodon, ţinând în mână un cuţit cu lama lungă, strălucitoare. Fiara i s-a adresat ei, făcând ca la groaza mare care o simţea să i se adauge o cantitate egală de consternare.

— Când îţi va da drumul, a zis el, după cum va proceda în curând ca să se apere, treci repede la spatele meu, Panatleo! Pe urmă mergi în peştera de alături. Priveşte de acolo. Dacă sunt învins, ai tot timpul să scapi, deoarece urci mai repede decât el. Dacă învinge eu, te voi ajunge din urmă. Eu sunt prietenul lui Omat, deci sunt şi prietenul tău.

Ultimele cuvinte au avut efectul de a potoli groaza imensă a Panatleii; totuşi, ea nu înţelegea aproape nimic.

De unde ştia fiinţa aceasta ciudată numele ei? De unde a ştiut că a coborât pe ţăruşi, oprindu-se întâi la o altă peşteră? Desigur că ar fi fost acolo când ea a sosit. Era foarte nedumerită.

— Cine eşti tu. A întrebat ea şi de unde vii?

— Eu sunt Tarzan, a răspuns el. Vin de la Omat, gund de Korulja, ca să te caut.

— Omat, gund de Korulja? Ce vorbe fără sens mai sunt şi acestea?

L-ar fi întrebat mai departe, dar el s-a apropiat foarte mult de Torodon. Care scotea răcnete şi mârâituri atât de puternice încât vocea nu i s-ar mai fi auzit.

Apoi, Torodonul a făcut întocmai cum a prevăzut străinul că va face: îi eliberă părul şi braţul şi s-a pregătii de atac.

A atacat în cele din urmă şi cum în strâmtoarea terasei nu era loc de figuri de luptă, amândouă fiarele s-au înlănţuit într-o îmbrăţişare mortală, fiecare căutând să ajungă la gâtul celuilalt.

Panatlea privea şi aştepta, pentru că în micul ei creier s-a format decizia de a avea încredere în acest străin care i-a deschis inima doar cu patru cuvinte: „Sunt prietenul lui Omat”.

A aşteptat, deci şi ea cu cuţitul în mână, să prindă ocazia de a participa cu succes la înfrângerea Torodonului. Ştia prea bine că ar fi fost mai presus de orice posibilitate ca străinul să poată ucide singur şi nesprijinit de nimeni o astfel de fiară, ale cărei puteri erau nesfârşite.

Din fericire, în Paluldon nu erau mulţi Torodoni, dar şi puţinii care existau erau groaza nemărginită a femeilor Wazdone şi Hodone. Pentru că Torodonii cutreierau munţii şi văile mai ales în sezonul încrucişărilor şi era îngrozitor pentru femeile care se întâmplau să le iasă în cale. Torodonul a încercat să îl prindă pe Tarzan de picior cu coada şi reuşind, l-a trântit la pământ. Amândoi au căzut bufnind, dar atât de agil era Tarzan şi atât de energici erau muşchii lui. Încât chiar în timpul căderii, a sucit fiara sub el, căzând astfel deasupra ei, iar coada care l-a împiedicat se ridică acum, căutându-i gâtul, aşa cum a făcut şi coada lui Intan în peştera Korulul.

În efortul care l-a făcut în timpul căderii, sucind corpul adversarului său, Tarzan s-a văzut nevoit să renunţe la cuţit, că să poată prinde cu amândouă mâinile corpul păros al aceluia; iar acum singura armă zăcea departe de el, aproape de marginea din exterior a terasei.

Pentru un moment, însă, ambele mâini îi erau ocupate pentru a se apăra de ghearele puternice ale fiarei, care căutau cu înfrigurare să îl prindă de gât, când, iată! că şi coada încerca să se înfăşoare mortal de gâtul lui.

Panatlea se învârtea în jurul lor, cu pumnalul ei pregătit să fie implântat adânc, dar nu găsea prilejul de a da vreo lovitură, fără să nu primejduiască şi viaţa lui Tarzan, atât de repede îşi schimbau combatanţii poziţiile în fiecare clipă.

Tarzan simţea coada petrecându-i-se încet, dar sigur, în jurul gâtului, cu toate că şi-a tras capul în jos, între muşchii umerilor. Într-un ultim efort de a-şi apăra partea vulnerabilă.

Sortii luptei păreau că se întorc acum împotriva lui, pentru că fiara uriaşă cu care lupta putea prea bine să fie egală în putere şi greutate chiar cu Bolgani, gorila.

Ştiind aceasta, a întrebuinţat deodată un truc: printr-un efort supraomenesc, a dat într-o parte şi în alta braţele uriaşe ale fiarei şi simultan, cu iuţeala cu care muşcă o năpârcă, şi-a înfipt colţii adânc în beregata Torodonului.

Tot în acelaşi moment însă, coada elastică şi lungă a bestiei s-a încolăcit pe după gâtul lui Tarzan şi atunci a început o luptă regală, a două corpuri care se răsuceau şi se rostogoleau, fiecare căutând să se desprindă din strânsoarea fatală a celuilalt. Însă mişcările lui Tarzan erau conduse de un creier de om, aşa că trupurile, în rostogolirea lor, au luat direcţia dorită de Tarzan: către marginea din exterior a terasei.

Coada care îl sufoca i-a oprit aerul în plămâni; ştia că buzele îi sunt deschise şi că limba i-a ieşit

din gură. Acum simţea cum ameţeşte şi că o pânză i se aşterne în fata ochilor, dar nu mai înainte de a-şi ajunge ţinta, căci, întinzând o mână, a smuls cuţitul în momentul când ambele corpuri erau numai la o palmă de marginea prăpastiei şi cu toată forţa care i-a mai rămas, a înfipt lama în pieptul fiarei… o dată, de două ori, după care a simţit că i se întunecă privirea şi s-a simţit, încă în ghearele adversarului, prăbuşit în abis.

Fericit a fost faptul că Panatlea nu i-a ascultat sfatul să fugă în timp ce el era încăierat cu Tordonul, căci numai acestui fapt îşi datora salvarea vieţii sale.

Aproape de trupurile celor doi antagonişti, în scurtele clipe ale momentului culminant, ea a realizat fiecare amănunt al primejdiei în care se găsea Tarzan şi ceea ce avea să se întâmple. Astfel, cum i-a văzut pe amândoi prăbuşindu-se pe marginea terasei, l-a prins pe salvatorul ei de gleznă, cu ambele mâini, azvârlindu-se jos şi proptindu-se cum a putut mai bine, de podeaua de piatră a terasei.

Muşchii Torodonului fiind relaxaţi în clipa morţii, odată cu ultima împlântare a cuţitului, Tarzan s-a eliberat din strânsoarea mortală în care l-a ţinut şi cadavrul fiarei a pornit ca dintr-un tun, în jos, să se sfarme în bucăţi de stâncile de pe fundul prăpastiei.

Biata Panatlea! Cu o greutate excesivă, abia a reuşit să îşi menţină mâinile de glezna lui Tarzan, pentru a nu se prăbuşi odată cu el în abis. Dar a reuşit să o facă, încercând după aceea, uzând de toate forţele sale, să îl tragă înapoi, sus pe terasă.

Totuşi, era peste puterile ei, neputând să facă altceva decât să ţină de gleznele lui Tarzan cât putea mai strâns, sperând că îi va trece prin minte un plan oarecare de salvare, mai înainte ca puterea ei de rezistenţă să se fi sleit. Se întreba dacă nu cumva, după toate cele întâmplate, protectorul ei

era mort, dar nu îi venea să creadă. Dacă, însă, nu era mort, cât va mai sta oare în nesimţire?

De nu îşi revenea în curând, atunci nu îşi va mai reveni niciodată: ea ştia bine aceasta, după amorţirea degetelor de încordarea la care erau supuse şi care alunecau încet-încet de acolo de unde erau încleştate.

În momentul acela Tarzan începea să îşi revină.

Nu avea cum să ştie ce putere l-a ţinut suspendat deasupra abisului care se deschidea înspăimântător în faţa lui, dar orice ar fi fost, şi-a dat imediat seama că scapă şi strânsoarea de la glezne slăbeşte.

A văzut atunci, la o distanţă uşor de ajuns cu mâinile doi ţăruşi de piatră de care s-a prins imediat cu putere tocmai în momentul când şi degetele Panatleii alunecau din locul de unde l-a susţinut până atunci.

Dar şi aşa, cu toate că s-a agăţat cu fiecare mână de câte un ţăruş, nu a lipsit mult să nu fie precipitat în prăpastie… Numai forţa lui supraomenească l-a salvat să nu îşi dea drumul cu totul.

Acum era în picioare, găsind şi pentru aceasta sprijinul a doi ţăruşi de mai jos, iar primul său gând a fost soarta adversarului său.

Unde era?

Îl aştepta oare acolo sus, pentru a termina opera de distrugere?

A privit în sus, tocmai în clipa în care faţa speriată a Panatleii a apărut peste pragul terasei peşterii.

— Trăieşti? a strigat ea.

— Se vede, i-a răspuns Tarzan zâmbind. Dar părosul acela unde este acum?

Panatlea i-a indicat fundul prăpastiei.

— Acolo, a zis ea, mort.

— Bun! a exclamat Tarzan.

Şi se urcă numaidecât la ea.

— Văd că eşti neatinsă, a remarcat el.

— Ai sosit la timp, a răspuns Panatlea. Dar spune-mi, a continuat ea repede, cine eşti tu? De

unde ai ştiut că sunt aici? Cum de îl cunoşti pe Omat? Şi de ce îi zici lui Omat gund?

— Hoo, stai puţin, a strigat Tarzan, ridicând mâna. M-ai ameţit! Dar toate sunteţi la fel? Şi în tribul lui Ciuk şi cucoanele din Londra şi surorile lor din Paluldon? Ai putină răbdare şi îţi voi răspunde la toate întrebările, rând pe rând. Despre tot ce vrei să ştii. Acum întreabă-mă. A încheiat Tarzan. Zâmbind satisfăcut, zâmbet care a molipsit-o şi pe Panatlea.

— Ascultă, a început Tarzan povestea, am plecat împreună cu Omat şi alţi trei din Korulja ca să te căutăm. Pe drum am fost atacaţi de oameni din Korulul, care ne-au despărţit. Eu am fost luat prizonier, dar am scăpat. După aceea am găsit, din întâmplare, urma ta şi m-am ţinut după ea. Ajungând la marginea muchiei acesteia, tocmai când fiara urca şi ea spre peştera ta. Eu am pornit să te caut prin peşteri, când te-am auzit ţipând. Restul îl ştii.

— Dar i-ai zis lui Omat, gund de Korulja. A insistat ea. Eu ştiu că Esat este gund acolo.

— Esat este mort. O lămuri Tarzan. Omat l-a ucis şi acum el este gund. Omat a venit să te vadă şi găsindu-l pe Esat în peştera ta, l-a ucis.

— Da, a zis fata. Esat a intrat în peştera mea, iar eu l-am lovit cu pieptarul, trântindu-l la pământ şi am fugit.

— Da, a reînceput Tarzan. Te-a urmărit un leu şi apoi ai sărit de pe culme jos în Korulul, dar nu pot să înţeleg cum ai scăpat cu viaţă dintr-o astfel de săritură.

— Bine că este şi ceva care nu poţi pricepe! a exclamat Panatlea. De unde şti că m-a urmărit un leu şi că am sărit de sus de pe muchie şi nu ştii că am căzut în lac şi am scăpat cu viaţă?

— Aş fi ştiut-o şi pe aceasta, dacă nu se întâmpla ca tocmai atunci să vină şi oamenii din Korulul, încurcându-mi astfel cercetările. Dar

acum vreau să îţi pun şi cu o întrebare. Ce nume i-aţi dat voi fiarei cu care m-am luptat adineauri?

— A fost un Torodon, a răspuns ca. Am mai văzut unul o dată. Sunt nişte fiinţe îngrozitoare, cu isteţimea unui om şi de o ferocitate bestială. Într-adevăr, mare şi puternic trebuie să fie războinicul care poate să ucidă singur unul dintre aceştia!

Fata l-a privit cu un sentiment de admiraţie.

— Acum, a mai zis el. Trebuie să dormim puţin, pentru că mâine dimineaţă pornim înapoi la Korulja, la Omat şi mă tem că nu prea te-ai odihnit în zilele acestea din urmă.

Panatlea, simţindu-se acum în siguranţă, a adormit liniştită până dimineaţa, iar Tarzan s-a întins şi el să adoarmă pe podeaua vârtoasă a peşterii, afară, lângă uşa care ducea în camera interioară a Panatleii.

Soarele s-a ridicat sus de tot pe cer când Tarzan s-a trezit, dar nu numai pe el îl privea soarele, ci şi altă figură eroică, la mulţi kilometri de Paluldon: figura unui om cu înfăţişare de zeu, care se lupta cu mari greutăţi pentru a străbate mlaştinile ce se înşirau ca nişte şanţuri adânci, murdare şi noroioase, apărând Paluldonul de fiinţele din lumea din afară.

Din când în când era ori cufundat până la mijloc în noroiul care îl absorbea de jos, sau ameninţat de vreo reptilă dezgustătoare… totuşi acest om înainta numai datorită unor eforturi herculane. Câştigând teren palmă cu palmă. În lungul drumului întortocheat pe care era nevoit să îl facă, alegând locurile pe unde piciorul nu i se scufunda atât de uşor ca prin alte părţi ale mlaştinilor.

Aproape de centrul acestora, era o întindere mai mare de apă, unsuroasă parcă, verzuie la culoare, la care a ajuns el, după două ore de trudă, care pe alt om l-ar fi lăsat întins mort, poate în mijlocul nămolului; totuşi, nu a ajuns decât pe la jumătatea mlaştinii.

Pielea lui brună şi netedă s-a murdărit de noroi şi de pojghiţa verde a apei îmbâcsite şi puturoase şi acelaşi lucru s-a petrecut şi cu preţioasa lui armă Enfield, care a strălucit atât de frumos în dimineaţa aceea la primele raze ale soarelui.

S-a oprit un moment pe marginea întinderii de apă din faţa lui, dar după o clipă a sărit în apă, înotând cu putere spre malul opus. A înotat cu mişcări largi, uşoare, despicând apa puternic, nu atât pentru viteză, cât pentru rezistenţă, dincolo de apă aşteptându-l alte două ore de eforturi mari până să poată ajunge din nou pe teren solid.

A ajuns acum, poate pe la jumătatea traseului şi se felicita de facilitatea cu care a îndeplinit această parte a sarcinii sale, când s-a ridicat, deodată, exact în drumul său, o reptilă urâtă ce, cu fălcile deschise să înghită un viţel, s-a năpustit asupra lui, scoţând o şuierătură puternică, lungă şi ascuţită.

Tarzan s-a ridicat şi s-a întins, umflându-şi marele şi puternicul său piept de aerul proaspăt şi înviorător al dimineţii. După aceea, a privit încântat minunăţia priveliştii care se desfăşura în faţa sa.

Înainte, în jos de trecătoarea Korulgrif era o verdeaţă sobră, deasă, de vârfuri de copaci clătinându-se uşor. Dar pentru Tarzan nu era de nepătruns, ci era o junglă: o junglă plină de viaţă şi atâta tot.

Privea din nou în jos, în Korulgrif.

— Lată jungla, şi-a zis în gând.

Exista oare vreo pădure în care el să nu găsească hrană? A zâmbit şi a pornit să coboare în prăpastie.

Ajuns la baza stâncilor, a mai făcut câţiva paşi în junglă şi s-a oprit atent, cu privirile încordate, cu urechile ciulite şi cu nările lui sensibile cercetând până şi cea mai mică adiere, ca să poată să găsească urma vânatului.

A pornit apoi, din nou, înainte cu arcul şi săgeţile pregătite şi păşind atât de uşor, încât nu se auzea niciun zgomot în urma picioarelor lui. O

adiere călduţă a vântului de dimineaţă, bătând din partea de sus a trecătorii, îi atinse uşor obrajii, ceea ce l-a determinat să îşi îndrepte paşii în direcţia aceea.

Nu a trecut mult şi nările lui s-au umplut subit de mirosul dulce de Bara, cerbul. Dacă stomacul ar fi fost înzestrat cu voce, atunci acela a lui Tarzan ar fi scos un strigăt de bucurie, căci, dintre toate, carnea lui Bara îi plăcea cel mai mult.

A pornit repede, dar şi cu multă atenţie pe urma vânatului şi cum acesta nu era prea departe, s-a hotărât să îl urmărească de sus, din copaci.

Înaintând astfel, fără cel mai mic zgomot, a dat cu ochii de Bara, care tocmai se adăpa într-un loc format de pârâul ce uda valea Korulgrif într-un loc pe unde trecea printr-o poieniţă din junglă.

Cerbul era prea departe de copacii din marginea poieniţei, pentru ca Tarzan să îl fi putut prinde şi ucide ca de obicei. S-a văzut, nevoit să se încredinţeze doar exactităţii şi forţei primei sale săgeţi. În urma căreia cerbul trebuia să cadă imediat, altfel şi vânatul şi preţioasa lui săgeată ar fi fost pierdute.

Mâna dreaptă a tras departe în spatele corpului său, iar arcul, pe care oricare din noi abia l-ar fi putut mişca, s-a îndoit cu uşurinţă sub muşchii puternici ai lui Tarzan.

S-a auzit un zbârnâit sonor şi Bara, după ce a făcut mai întâi o săritură în aer, s-a prăbuşit la pământ, cu o săgeată exact în spate.

Tarzan a coborât imediat din copac, alergând la vânatul său, ca nu cumva să se întâmple ca animalul să se ridice şi să scape: Bara era însă mort.

În timp ce Tarzan se apleca să îl ridice pe umerii săi, a auzit, deodată, un muget răsunător, care părea că porneşte chiar de lângă cotul lui cel drept şi privind spre locul de unde s-a auzit sunetul, a văzut o creatură dintre acelea pe care numai paleontologii au visat că ar fi putut exista vreodată

în erele pierdute în vremurile copilăriei pământului: o creatură uriaşă, vibrând de o furie nebună, care venea mugind asupra lui.

Trezindu-se din somn. Primul lucru pe care l-a făcut Panatlea a fost să scoată capul pe uşa camerei sale şi să îl caute din priviri pe Tarzan.

El nu mai era acolo.

A sărit în picioare şi a alergat afară pe terasă, până la pragul ei, unde a privit în jos în Korulgrif, ghicind că în direcţia aceea s-a dus. Desigur, după vânat. Într-adevăr, după câteva clipe, l-a văzut intrând în desişul pădurii.

A rămas ca paralizată de spaimă.

Era străin de Paluldon, aşa că nu avea de unde să ştie şi să poată bănui măcar primejdiile peste care ar fi putut să dea în acea trecătoare îngrozitoare.

Dar, atunci, de ce nu îl striga să se întoarcă?

Aceasta ar fi putut să o facă vreunul dintre noi, nu un locuitor al Paluldonului, care cunoştea obiceiurile Grifului… locuitor ce ştia vederea slabă a fiarei şi auzul ei extraordinar. Ar fi venit imediat la răsunetul vocii omeneşti.

Dacă ar fi strigat după Tarzan, nu ar fi avut alt rezultat decât să aducă un dezastru pe capul lui: aşa că a renunţat. În schimb a coborât repede în prăpastie, cu scopul de a-l ajunge pe Tarzan şi pentru a-l preveni despre primejdia în care plutea. Era cu adevărat un act de curaj, deoarece l-a făcut cu toată frica moştenită, de fiinţele îngrozitoare, cu care s-ar fi putut întâlni şi ea, din clipă în clipă. Mulţi bărbaţi au fost decoraţi pentru gesturi mai mici decât acesta.

Panatlea, care provenea dintr-o lungă linie de strămoşi războinici şi vânători, şi-a închipuit imediat că Tarzan trebuie să fi pornit în partea de sus a vânatului, aşa că l-a urmărit în direcţia aceea, observând uşor urmele lăsate de el, pe care nici el nu le-a ascuns.

A ajuns, după un timp, în locul unde el a pornit înainte, pe sus, prin copaci. Desigur că şi fata a ştiut ce s-a întâmplat, pentru că strămoşii ei erau semiarboreali, dar nu putea să îl urmărească prin copaci, neavând simţul mirosului atât de dezvoltat ca el.

Tot ce putea să spere acum era să îl găsească mai încolo, tot în direcţia aceea, aşa că a pornit înainte, cu inima zvâcnind să îi spargă pieptul, aruncând priviri speriate când într-o parte, când în alta.

Tocmai a ajuns la marginea luminişului, când două lucruri s-au întâmplat simultan: mai întâi l-a văzut pe Tarzan aplecat asupra unui cerb mort şi în aceeaşi clipă, a auzit şi un muget asurzitor aproape, chiar lângă ea..

Animalul a îngrozit-o mai presus de orice descriere, dar nu a adus cu ca şi paralizia obişnuită a fricii. Dimpotrivă, a întărit-o, făcând-o să ia o decizie instantanee: a pornit să urce copacul cel mai apropiat de ea, până ce a ajuns atât de sus, încât crengile abia îi mai suportau greutatea. După aceea a privit în jos.

Ceea ce Tarzan a văzut că se năpusteşte asupra lui. Când mugetul prevenitor i-a atras privirile, s-a ridicat în proporţii grozave şi monstruoase, în fata lui, dar pe el nu l-a îngrozit deloc, ci, dimpotrivă, pentru că a văzut că era peste puterile sale să se lupte cu un asemenea animal. Poate că ar fi însemnat chiar pierderea vânatului, fapt care nu îi surâdea deloc, fiind foarte flămând.

Nu era decât o singură soluţie: alta decât aceea de a rămâne ca să fie nimicit, iar această soluţie era fuga, o fugă rapidă şi imediată.

Tarzan a fugit, dar a luat cu el şi corpul cerbului ucis. Nu îl despărţeau decât vreo zece metri de fiară, dar avea şi mai puţin de tăcut până la copacul cel mai apropiat.

Primejdia cea mai mare a constat în marea înălţime a fiarei de care era urmărit, deoarece,

chiar în cazul când ar fi ajuns la timp la copac, trebuia să urce în cel mai scurt timp, pentru că, numai dacă aparenţele nu îl înşelau, această creatură putea să întindă gâtul şi să îl smulgă de acolo de sus, de pe oricare creangă până la zece metri înălţime, de cumva acesta s-ar fi ridicat pe picioarele din spate.

Tarzan nu a rămas inactiv. Astfel, cu toate că şi Griful era rapid faţă de enorma lui mărime, totuşi nu putea să se măsoare cu Tarzan; iar când este vorba de urcat în copaci, până şi maimuţele cele mici priveau, adeseori, cu invidie îndemânarea lui Tarzan. De aceea, a ajuns sus de tot, unde nu mai putea să fie ajuns, deşi monstru, aşa cum a prevăzut Tarzan, s-a ridicai pe picioarele din spate.

În sfârşii, când a ajuns la adăpost şi s-a oprit, îl aştepta o altă surpriză, pentru că, pe o creangă la vreo jumătate de metri mai sus de el, a văzut-o pe Panatlea, privindu-l şi tremurând de frică.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat el.

Panatlea i-a povestit toată întâmplarea.

— Şi ai venit special să mă anunţi? Un gest demn de toată lauda şi absolut dezinteresat din partea ta, Panatlea! De un singur lucru îmi pare rău: că am fost prins în felul acesta. Animalul a fost mai sus de vânatul meu şi totuşi nu i-am simţit prezenta până când nu m-a atacat. Nu pot să înţeleg de ce.

— Nu este nimic ciudat în acest fapt, a explicat Panatlea. Nu este decât una dintre curiozităţile Grifului. Se spune că omul nu ştie niciodată de apropierea lui, decât după ce este atacat… atât de tăcut umblă, cu toată imensitatea corpului său.

— Dar trebuia să îl fi mirosit, a strigat Tarzan dezgustat.

— Să îl fi mirosit! a exclamat Panatlea. Să îl fi mirosit, zici?

— Desigur. Prin ce mijloc crezi tu că am găsit cu aşa repede urma cerbului?

Tarzan s-a întrerupt, deodată şi privindu-l pe monstrul care mugea, a început să adulmece în dreapta şi în stânga, ca şi cum ar fi căutat un miros.

— Ah! a exclamat el. Am găsit!

— Ce? a întrebat Panatlea.

— Am fost înşelat de faptul că această creatură nu emană niciun miros, i-a explicat Tarzan.

— Panatlea, a reluat el după o clipă de gândire, ai auzit tu vreodată de triceratops? Nu? Află atunci că un triceratops este ceea ce tu numeşti Grif şi speţa lui este stinsă de câteva sute de mii de ani. I-am văzut scheletul în muzeul din Londra, iar unul era restaurat. Totdeauna am considerat că oamenii de ştiinţă, care se îndeletnicesc cu asemenea lucrări, depind mai mult de imaginaţia lor exagerată, dar văd că m-am înşelat.

Specimenul viu din faţa noastră nu este o imagine exactă a ceea ce am văzut eu, dar seamănă atât de mult, încât poate fi recunoscut numaidecât şi pe lângă aceasta, trebuie să avem în vedere că, în cursul vremurilor care au trecut pe când trăia specimenul paleontologului, s-au petrecut destule schimbări în descendenţii speciei care văd că mai persistă încă în Paluldon.

— Triceratops… Londra… Paleo… nu ştiu despre ce tot vorbeşti! a strigat Panatlea.

Tarzan a zâmbit şi a aruncat o bucată de creangă uscată în faţa rânjită de jos. Instantaneu, şiragul osos de pe creasta gâtului monstrului s-a ridicat odată cu un muget furios, care i-a cutremurat întregul corp uriaş.

Monstrul era înalt de aproape şapte metri până la umăr de o culoare vânătă murdară, în afară de faţa lui galbenă, cu cearcăne albastre în jurul ochilor şi de coama osoasă, roşie, cu galben dedesubt. Cele trei rânduri de ieşituri osoase, pornind de la gât în jos pe spinare, dădeau monstrului un colorit şi mai pronunţat, şirul din mijloc de pe spinare fiind roşu, iar cele de pe

alături, galbene. Copitele spintecate în cinci sau trei, ale vechilor dinozauri cu coarne, au devenit la acest Grif gheare adevărate, dar cele trei coarne, două mai deasupra ochilor, iar cel din mijloc pe nas, au persistat în decursul vremurilor.

Oricât de fioros ar fi fost aspectul acestui monstru, Tarzan nu putea să nu îl admire, lungimea lui de aproape douăzeci şi cinci de metri fiind dovada clară a două însuşiri pe care Tarzan le admira în junglă mai mult ca orice: curaj şi putere. Numai în coada lui masivă, monstrul poseda, desigur, întreaga putere a unui elefant.

Şi cum monstrul privea în sus, spre el, cu ochii mici, răutăcioşi, a rânjit o dată, arătându-şi colţii puternici.

— Ierbivor! a murmurat Tarzan. Poate că strămoşii tăi să fi fost aşa ceva, tu însă nu mai eşti.

Apoi, s-a adresat Panatleii.

— Vino, să mergem acum! Avem carne proaspătă de cerb şi vom mânca în peşteră. După aceea… înapoi la Korulja!

— Înapoi? a întrebat ea, cutremurându-se. Niciodată nu vom mai scăpa de aici!

— De ce?

În locul oricărui răspuns, fata îl indică pe Grif.

— Absurditate! a exclamat Tarzan. Ei nu se pot urca în copaci. Plecăm repede şi până să observe el acest lucru, noi am şi ajuns deja la peşteră.

— Nu cunoşti Griful, a oftat Panatlea. Ne va urmări peste tot şi oricând vom încerca să coborâm el se va afla la rădăcina copacului. Nu ne va părăsi niciodată.

— Ei şi? Vom sta şi noi mai multă vreme în copaci şi odată şi-odată tot va pleca, fie pentru câteva momente măcar.

Fata a dat cu tristeţe din cap.

— Niciodată nu va face asta, a zis ca. Trebuie să ne mai gândim şi la Torodoni. Nu va trece mult până când vor veni şi ei, atunci ne vor ucide; iar după ce vor mânca puţin din carnea noastră va da

restul Grifilor. Torodonul şi Griful sunt prieteni, pentru că Torodonul îşi împarte hrana cu el.

— Se poate să ai dreptate, întări Tarzan. Dar, chiar de ar fi aşa, nu am intenţia să aştept aici să vină cineva să mănânce o parte din mine, iar restul să îl dea monstrului de acolo. Dacă nu voi ieşi întreg din locurile acestea, nu va fi vina mea. Haide, cel puţin să facem o încercare.

Şi zicând acestea, a pornit înainte prin vârful copacilor, cu Panatlea alături.

Jos, la rădăcina copacilor, pe pământ, mergea dinozaurul, iar cum au ajuns la marginea pădurii, unde era de traversat vreo cincizeci de metri de câmp deschis până la baza stâncii, se afla şi el acolo, aşteptând la rădăcina copacului în care se aflau.

CAPITOLUL VII — Prinderea Panatleii.

Tarzan a privit descurajat în jos.

După câteva clipe s-a întors către Panatlea şi îi spuse:

— Ai putea să străbaţi trecătoarea, mergând repede prin copaci?

— Singură?

— Nu.

— Pot să te urmez oriunde mă vei conduce, a zis ea.

— În cruciş şi înapoi din nou?

— Da.

— Atunci, vino şi la întocmai cum îţi spun.

Cu acestea. Tarzan a pornit înapoi cu viteză, prin copaci, ascunzându-se ca o maimuţă din creangă în creangă, urmând încă un drum în zigzag, drum pe care l-a ales având în vedere greutăţile pe care le-ar fi avut de întâmpinat pe jos urmăritorii, cum ar fi fost locuri pe unde tufişurile erau foarte dese, unde trunchiuri enorme căzute împiedicau mersul, etc.

Totul, însă, a fost în zadar. Cum au ajuns de partea cealaltă a pădurii Griful era deja cu ei.

— Înapoi! a hotărât Tarzan.

Au pornit din nou, pe drumul pe care l-au făcut, prin vârful copacilor pădurii antice din Korulgrif. Rezultatul a fost acelaşi, sau poate chiar mai rău, pentru că încă un Grif a venit în ajutorul primului şi acum erau doi care aşteptau la rădăcina copacului în vârful căruia s-au oprit fugarii.

Deasupra ochilor lor se ridica năprasnica stâncă, malul de răsărit al Korulgrifului, a cărui suprafaţă era presărată cu nenumărate intrări de peşteră, care parcă le făceau cu ochiul invitându-i acolo.

Erau atât de aproape şi totuşi, îi despărţea de ele o eternitate!

Cadavrul Torodonului zăcea jos la poalele dealului, acolo unde a căzut. Era o imagine clară a celor doi din copac. Un Grif s-a dus acolo, l-a mirosit, dar nu a făcut nicio mişcare în sensul că ar fi dorit să îl mănânce.

Tarzan l-a examinat şi el în treacăt când a coborât în dimineaţa aceea. Şi-a închipuit că reprezenta ori un ordin mai înalt de antropoizi, ori vreun ordin inferior de rasă omenească, poate ceva înrudit cu „omul de Java”: un exemplu şi mai autentic de Pithec-Antrop, decât Hodonii şi Wazdonii; poate chiar premergătorul amândurora.

În timp ce privirile lui rătăceau alene asupra scenei de jos, creierul lui activ alcătuia amănuntele unui plan cu ajutorul căruia cel puţin Panatlea să fie salvată. Gândurile i-au fost întrerupte de un strigăt ciudat care venea din partea de sus a trecătorii…

— Uiii-hoo! Uiii-hoo! Se auzea tot mai aproape.

Grifii şi-au ridicat privirile spre direcţia de unde a venit ţipătul.

Unul a scos un sunet, mormăitor care nu era muget şi nici nu indica mânie.

Alt ţipăt de acel gen a răspuns imediat.

Grifii au repetat şi ei mormăitura, iar la intervale se repetau şi ţipetele, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Tarzan a privit-o pe Panatlea.

— Ce să fie asta? A întrebat el.

— Nu ştiu, a răspuns ea. Poate vreo pasăre străină, sau vreo altă fiară îngrozitoare dintre cele care trăiesc prin aceste locuri teribile.

— Iată-l, a exclamat Tarzan. Priveşte!

Panatlea a scos un strigăt uşor de disperare.

— Un Torodon!

Noul sosit, mergând drept şi purtând în mână un băţ lung şi gros, înainta, într-un mers legănat. Venea spre Grifi; aceştia s-au apropiat unul de altul, pentru a-i lăsa drumul liber, ca şi cum s-ar fi temut de el.

Tarzan urmărea scena cu multă atenţie.

Torodonul a ajuns acum foarte aproape de un triceratops.

Acesta a izbit cu capul şi a muşcat furios aerul spre Tarzan. Imediat Torodonul s-a apropiat de monstru şi a început să îl lovească peste faţă cu băţul pe care îl avea în mână.

Spre uimirea lui Tarzan, Griful, care ar fi putut să îl nimicească pe acesta într-o clipă, a scâncit şi s-a ferit ghemuindu-se ca un câine bătut.

— Uiii-hoo! Uiii-hoo! a strigat Torodonul.

Griful s-a apropiat încet de el. Un ciomag bun peste cornul din mijloc l-a determinat să se oprească.

Apoi Torodonul a păşit pe după coada monstrului şi a început să urce pe ea până s-a aşezat călare pe spinarea enormă a Grifului.

— Uiii-hoo! a strigat din nou Torodonul, înţepând fiara cu vârful ascuţit al băţului.

Griful a pornit la drum, încălecat de Torodon.

Atât de uimit era Tarzan de ceea ce se petrecea la rădăcina copacilor, încât orice gând de salvare a dispărut din mintea lui. Realizând că în clipele acelea, pentru el şi Panatlea, timpul a fugit înapoi veacuri nenumărate, pentru a se desfăşură în faţa ochilor lor o pagină din trecutul vag şi îndepărtat.

Amândoi au avut un prilej de necrezut ca să privească în realitate primul om şi animalele lui

primitive de muncă.

Acum, însă, Griful care era călărit s-a oprit şi a privit în sus spre ei, mugind. Atât a fost suficient. Monstrul şi-a înştiinţat stăpânul despre prezenţa lor acolo.

Imediat, Torodonul a îndrumat monstrul spre copacul în care ei se aflau, sărind în acelaşi timp în picioare pe spatele noduros al acestuia.

Tarzan a văzut figura bestială a Torodonului, colţii lui cei mari şi muşchii puternici. Din coapsele unuia ca acesta ar fi putut foarte bine să izvorască rasa omenească şi numai dintr-unul ca acesta, pentru că doar o astfel de specie a putut să supravieţuiască primejdiilor grozave din vremea aceea.

Torodonul a început să se lovească în piept şi să mârâie oribil, grosolan, bestial.

Tarzan s-a ridicat în toată înălţimea lui pe creanga care se legăna în aer, lăsând impresia unui semizeu neatins de pata civilizaţiei: un specimen perfect de ceea ce ar fi fost rasa omenească, dacă legile omului nu s-ar fi amestecat cu legile naturii.

„Prezentul” a aşezat o săgeată în arcul său întinzându-i coarda cu putere.

„Trecutul”, având încredere numai în forţa sa brută, a încercat să îl târască pe celălalt la pământ, dar săgeata trimisă a pătruns adânc în pieptul barbar al „Trecutului”, iar acesta s-a cufundat înapoi în uitarea în care se găseau semenii săi.

— Tarzan, Jad-guru! a murmurat Panatlea, dându-i, fără să ştie, acelaşi titlu al unei admiraţii complete, titlu pe care şi războinicii din propriul ei trib i l-au oferit.

Tarzan s-a întors spre ea.

— Panatlea, a spus el, aceşti monştri sunt capabili să ne ţină în această poziţie, în acest loc, la infinit. Nu cred că ne putem salva împreună, dar m-am gândit la ceva. Rămâi tu aici şi te ascunzi în frunziş, iar cu pornesc să trec de partea cealaltă prin copaci în aşa fel încât să atrag atenţia

monştrilor. Evident că mă vor urmări, numai dacă au mai multă minte decât bănuiesc eu. Îndată ce se vor îndepărta de aici, fugi la stâncă şi ascunde-te într-o peşteră unde să mă aştepţi pe mine, dar nu mai mult decât până deseară. Dacă vezi că nu vin până în zorii zilei, mergi singură înapoi la Korulja. Uite, îţi dau şi o bucată de carne.

Zicând acestea, Tarzan a tăiat imediat unul din picioarele din spate ale cerbului şi îl dădu fetei.

— Nu pot să te părăsesc, a spus ea simplu. Poporul nostru nu obişnuieşte să îşi părăsească prietenii şi aliaţii. Omat nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Spune-i lui Omat că eu am hotărât să pleci, a răspuns Tarzan.

— Trebuie neapărat?

— Da! La revedere, Panatlea! Grăbeşte-te să ajungi la Omat. Eşti cu adevărat o soţie potrivită pentru şeful din Korulja. A sfârşit el. Pornind printre copaci.

— La revedere, Tarzan Jad-guru! a strigat ea. Fericit este Omat cu Panatlea să aibă un astfel de prieten.

Tarzan, strigând tare. Şi-a continuat drumul, iar monştrii, atraşi de vocea sa, l-au urmărit pe jos, pe sub copaci.

Gândul lui s-a îndeplinit şi se bucura de aceasta; îndrepta astfel fiarele care mugeau cât mai departe de Panatlea.

Totuşi, în timp ce traversau trecătoarea, a încercat de câteva ori să le înşele vigilenţa, dar totul a fost în zadar, Grifii nu îl pierdeau din priviri.

A mai căutat să găsească pe marginea cealaltă a pădurii un loc pe unde, din întâmplare, să existe un copac cât mai aproape de stâncă; dar, cu toate cercetările sale, nu a găsit niciun mod de ieşire din acest impas.

A început, în cele din urmă, să fie pătruns de ideea situaţiei sale disperate şi să înţeleagă de ce

trecătoarea Korulgrif a fost pentru totdeauna părăsită de rasele din Paluldon.

A început să se înnopteze; cu toate că a trecut atât de mult timp de când el încerca din răsputeri să iasă din această încurcătură, acum nu era cu nimic mai aproape de libertate decât a fost în primul moment când s-a ciocnit de ea.

Odată cu lăsarea nopţii, Tarzan a început să spere din nou. Deoarece ca şi pisicile mari era şi el, mai mult sau mai puţin, tot o fiară nocturnă.

Dar şi aici s-a simţii înşelat de o mare slăbiciune a sa: nu cunoştea suficient Griful, aşa că, înainte de a se sfârşi noaptea, a început să se întrebe dacă aceşti monştri dorm vreodată. Ori în care direcţie ar fi mers el, mergeau şi ei; întotdeauna îi găsea în faţa sa, oprindu-l din drum.

În sfârşit, cu puţin timp înainte de naşterea zilei, a renunţat la orice încercare, cel puţin pentru un moment, încercând să se odihnească, aşezându-se comod pe furca înaltă a unui copac.

Soarele se înălţa din nou pe cer şi Tarzan s-a trezit tot în Korulgrif, dar odihnit şi vioi. Mai mult decât conştient de nevoile momentului, nu a mai cercetat să vadă unde sunt paznicii săi, ca nu cumva prin aceasta să le atragă atenţia asupra mişcărilor sale.

A încercat să se strecoare încet şi fără zgomot prin frunzişul copacilor. Totuşi, prima mişcare care a făcut-o a fost anunţată omenirii printr-un muget profund de la rădăcina copacului.

Printre numeroasele rafinamente ale civilizaţiei pe care Tarzan nu şi le-a însuşit era obiceiul de a înjura, fapt pe care şi unii oameni delicaţi îl regretă, deoarece sunt împrejurări în viaţă în care acest obicei te eliberează din aglomerarea de emoţii, este un fel de supapă de siguranţă.

Poate că şi Tarzan ar fi recurs ia această metodă, dacă cumva ar fi existat şi expresii fizice ca şi cele vocale; imediat însă ce mugetul de jos l-a înştiinţat de spulberarea speranţelor sale, a luat un fruct

mare de pe o creangă din apropiere şi l-a aruncat cu putere în botul cornut al monstrului. L-a izbit exact în ochi iar mişcarea a avut un efect surprinzător pentru Tarzan. În loc să fie întărită furia monstrului în faţa unei demonstraţii de ură şi răzbunare, acesta muşcă în aer după fruct când a sărit de pe capul lui pe pământ, iar după aceea s-a întors tăcut la o parte, îndepărtându-se câţiva paşi de copac.

Era ceva în mişcarea şi atitudinea fiarei care i-a amintit imediat lui Tarzan o acţiune identică văzută de el în ajun. Când Torodonul a izbit una dintre aceste creaturi peste faţă cu ciomagul. Imediat s-a luminat în creierul său isteţ şi i-a venit o idee de evadare din această situaţie nenorocită: o idee care l-ar fi făcut să îngălbenească şi pe cel mai curajos dintre oameni.

Totuşi, în timp ce se pregătea pentru cel mai mare joc pe care îl poate face un om în partida vieţii, zâmbea… zâmbea, fără să dea nici cel mai mic indiciu de grabă, nelinişte şi nervozitate, în toată atitudinea sa.

Mai întâi şi-a ales o creangă lungă şi dreaptă, cam de patru-cinci centimetri în diametru la bază. A tăiat-o din copac cu cuţitul şi curăţind-o de crengi mai mici şi rămurele, o transformă într-o prăjină cam de trei metri lungime. După aceea a ascuţit-o la un capăt.

După ce a realizat acest baston, s-a oprit un moment şi i-a privit pe triceratopşi.

— Uiii-hoo! A strigat el de sus.

Monştrii au ridicat imediat privirile spre el. Din gâtul unuia dintre ei a ieşit un sunet huruitor, abia perceptibil.

— Uiii-hoo! a repetat Tarzan, aruncându-le restul cerbului pe care l-a vânat în ajun.

Ca şi cum ar fi fost scuturaţi de un curent electric, amândoi monştrii s-au repezit la bucata de carne. Apucând fiecare o parte din ea aproape

simultan, au tras de ea până când au rupt-o în două şi au început să o savureze cu lăcomie.

O singură dată l-au mai privit pe Tarzan şi atunci au observat că acesta coboară din copac. Unul din ei a pornit spre el. Tarzan a repetat din nou strigătul ciudat al Torodonului.

Griful s-a oprit pe loc, în aparenţă nedumerit, în timp ce Tarzan a sărit uşor la pământ, înaintând spre cel mai aproape monstru, ţinându-şi ciomagul ridicat ameninţător, iar pe buzele sale era să izbucnească strigătul primului om.

Dar monstrul va răspunde, oare, la acest strigăt cu mormăitura paşnică a unui animal de muncă sau cu mugetul oribil al unui carnivor? De răspunsul la această întrebare atârna acum soarta lui Tarzan.

Panatlea asculta atentă zgomotul Grifilor care se îndepărtau de ea ca efect al ideii supreme a lui Tarzan. Cum s-a convins că aceştia sunt suficient de departe pentru ca ea să poată să fugă în siguranţă, a coborât repede din copac şi a pornit ca o căprioară speriată, străbătând spaţiul deschis până la baza stâncii, păşind peste cadavrul Torodonului care a atacat-o cu o seară înainte şi a început să urce repede pe ţăruşii de piatră.

Când a ajuns la intrarea unei peşteri aproape de aceea pe care a ocupat-o mai înainte, a aprins un foc şi a început să gătească bucata de carne pe care i-a dat-o Tarzan, iar de la una dintre firişoarele de apă care se prelingeau de pe stâncă a obţinut sursă suficientă pentru a-şi astâmpăra setea.

A aşteptat acolo toată ziua, auzind din depărtare, de multe ori şi de foarte aproape, mugetele monştrilor care urmăreau fiinţa aceea ciudată ce a intrat atât de misterios în viaţa ei.

Astfel, ea a aşteptat toată ziua şi a mai aşteptat o noapte întreagă ca să se întoarcă şi să meargă împreună cu el înapoi la Omat. Experienţa a învăţat-o că, în faţa primejdiei, doi oameni au mai multe şanse de supravieţuire decât unul singur. Dar Tarzan Jad-guru nu s-a mai întors, astfel, imediat

cu primii zori ai zilei, Panatlea a pornit tristă la drum, spre Korulja.

A ajuns la Korulja fără niciun incident. A coborât şi malul prăpăstios dinspre apus fără să zărească măcar pe unul dintre duşmanii neamului ei. Astfel, în aceste condiţii, a crezut că va reuşi să sfârşească cu succes drumul pe care a pornit, ajungând întreagă şi în siguranţă printre membrii familiei sale, unde iubitul o aştepta, după care nu l-a mai văzut de atâtea luni amare.

Totuşi, cu toată încrederea pe care o avea în rezultatul final al călătoriei sale, nu a micşorat cu nimic prudenţa şi starea de vigilenţă extremă cu care străbătea drumul. La popoarele primitive atenţia la drum este ceva instinctiv, ceva care nu poate fi uitat nici măcar o clipă de cel care vrea să ajungă anii bătrâneţii.

A trecut şi de partea cealaltă a văii, ajungând la drumul ce mergea pe lângă râul şerpuitor care udă Korulul şi trece pe lângă malul de răsărit al trecătorii care iese din câmpia fertilă din valea lui Jad-ben-Otho.

În clipa când ea a păşit pe drum, s-a ridicat din ambele părţi, ca şi cum ar fi răsărit din senin, un grup de vreo douăzeci de războinici albi, înalţi şi puternici. Erau Hodonii.

Panatlea a aruncat o singură privire asupra celor care îi ameninţau libertatea în ultimele momente; apoi a sărit repede spre tufişuri cu speranţa că se va putea ascunde undeva şi să scape de acolo.

Zadarnică speranţă, deoarece războinicii au fost prea aproape de ea şi au înconjurat-o din toate părţile.

Atunci, încolţită, s-a transformat, la flăcările fricii şi a urii. Dintr-o căprioară speriată într-o tigroaică furioasă. A tras cuţitul din teacă şi a început să se apere singură împotriva unui duşman atât de numeros.

Ei însă nu doreau să o ucidă, ci numai să o prindă vie, astfel mulţi au simţit lama ascuţită a

armei sale cu care tăia în carnea lor; în cele din urmă a fost învinsă de forţa numărului lor.

Ea continua să se lupte, zgâriind şi muşcând, chiar după ce i s-a luat cuţitul, aşa că Hodonii au fost nevoiţi să îi lege mâinile şi să îi pună un căluş în gură.

La început nu a vrut să meargă de bună voie, dar. După ce doi Hodoni au prins-o de păr şi au târât-o aşa câţiva paşi, a văzut că ideea ei era greşită, pornind docilă, deşi, atât cât îi permiteau căluşul şi mâinile legate la spate, era destul de îndrăzneaţă faţă de ei.

După un timp, Hodonii s-au unit cu o trupă mai mare şi Panatlea a aflat din convorbirea lor că ultima destinaţie a călătoriei era Alur, cetatea luminii.

În timpul acesta, în peştera strămoşilor săi, Omat, Gund de Korulja, jelea atât pierderea prietenului său, cât şi a fiinţei care ar fi trebuit să îi fie soţie.

CAPITOLUL VIII — În căutarea Janei.

În timp ce reptila şuierătoare venea în viteză asupra străinului care încerca să treacă lacul din centrul mlaştinii de la hotarele Paluldonului înot, acesta a avut impresia sfârşitului călătoriei sale atât de obositoare şi pline de primejdii.

Şansa lui de a supravieţui părea atât de mică şi speranţa atât de slabă; nu se gândea deloc să se lase nimicit fără nicio împotrivire.

A scos deci, cuţitul din teacă, aşteptând plin de curaj apropierea reptilei. Monstrul era de o conformaţie pe care el nu a mai văzut-o până atunci la nicio vietate, semănând din unele puncte de vedere mai mult cu un crocodil enorm, decât cu orice alt animal sau reptilă pe care ar fi putut să le cunoască el.

Astfel, în momentul când acest supravieţuitor înfiorător al vreunei clase reptiliene stinse demult l-a ajuns cu fălcile gata deschise să îl înghită, străinul a devenit conştient, într-o clipă, de

zădărnicia unei încercări de a opri atacul nebun al reptilei, sau de a îi putea străpunge pielea cu solzii ca oţelul numai cu cuţitul pe care îl avea în mână.

Părea că nu i-a mai rămas decât o singură soluţie, dincolo de o moarte subită: a folosit-o chiar în clipa în care monstrul l-a ajuns.

Cu viteza unei foci maritime s-a scufundat în apă, cu capul înainte, pe sub corpul uriaş ce venea spre el şi răsucindu-se în acelaşi timp cu faţa în sus, a înfipt adânc cuţitul în pielea moale, rece şi alunecoasă de pe pieptul reptilei.

În virtutea inerţiei, viteza enormă a acestei reptile a făcut-o să treacă peste omul scufundat în apă care a simţit lama tăioasă a cuţitului spintecând reptila de la un capăt la altul.

Atunci a mai înotat sub apă; a înotat puternic şi repede vreo zece metri, după care a ieşit la suprafaţă. O privire în spatele lui a fost suficientă să îi arate că monstrul rănit bătea apa zadarnic, încercând să se menţină la suprafaţă.

Cum că se zbătea în agoniile morţii era demonstrat de faptul că acum nu mai încerca să îl urmărească, aşa că, însoţit de şuierăturile stridente ale monstrului muribund, albul a ajuns la celălalt capăt al lacului, pentru a-şi relua foiţele sale supraomeneşti de a străbate şi ultima fâşie de mlaştină care îl mai separa de terenul solid al Paluldonului.

S-au scurs două ore lungi şi obositoare până a reuşit să treacă prin noroiul alunecos, lipicios şi urât mirositor; dar, în cele din urmă, istovit şi plin de noroi, s-a târât încet pe iarba verde şi moale.

La vreo sută de metri mai încolo se vedea un râuleţ care, izvorând în munţii din depărtare, şerpuia la vale, pentru a se vărsa în întinsul mlaştinilor.

După o scurtă odihnă, el s-a dus şi a căutat un loc potrivit pentru a-şi spăla atât corpul cât şi armele şi curelele de murdăria acumulată.

A trecut mai mult de un ceas de când, sub razele de soare, a început să se cureţe de toată mizeria şi să îşi ungă Enfield-ul. Cu toate că nu avea alte mijloace de uscare decât nişte ierburi.

A sosit astfel miezul zilei, înainte ca el să se fi declarat mulţumit că preţioasa lui armă este ferită de stricăciunile murdăriei sau ale umezelii. După aceea s-a ridicat şi a pornit la drum în căutarea urmei care l-a călăuzit cu atâta precizie până acolo, dincolo de marginea cealaltă a mlaştinii.

Va mai regăsi el, oare, urma care l-a adus până la marginea mlaştinilor, acolo unde a pierdut-o şi el în ciuda simţurilor lui atât de acute?

Dacă nu o mai găsea şi dincolo de partea opusă a barierei aproape imposibil de trecut, putea foarte bine să îşi închipuie că a făcut în zadar această călătorie.

A căutat deci, în sus şi în jos, pe marginea acestor ape stătătoare, semnele unor urme vechi, care altor ochi le-ar fi fost invizibile cu totul, chiar dacă ar fi mers imediat şi exact după paşii aceluia care a brăzdat urmele.

În timp ce Tarzan înainta cu băţul asupra Grifilor, imita pe cât îşi putea aminti mai bine, apucăturile Torodonului, dar, chiar până în clipa când a ajuns să se oprească alături de unul dintre aceşti monştri enormi, şi-a dat foarte bine seama că soarta lui atârna de un fir de păr, deoarece niciunul dintre ei nu a arătat un semn de supunere ori ameninţare.

Monstrul nu făcea decât să stea nemişcat, privindu-l cu ochii reci de reptilă… şi atunci, a ridicat băţul şi cu un sunet ameninţător i-a dat o lovitură puternică peste faţă.

Creatura a muşcat aerul gol în direcţia lui… o muşcătură ce nu a ajuns până la Tarzan, după care fiara s-a întors în tăcere, făcând doi paşi înainte, întocmai după cum a făcut când l-a asuprit Torodonul.

Mergând prin spatele ei, după cum l-a văzut că a procedat părosul dinaintea sa, Tarzan s-a urcat pe coada reptilei până a ajuns lângă ceafa acesteia unde s-a aşezat călare.

După aceea, imitându-l pe Torodon, l-a înţepat cu capătul ascuţit al băţului şi îndrumându-l în felul acesta cu lovituri când în dreapta, când în stânga, a pornit în lungul trecătorii, în direcţia văii.

La început nu s-a întrebat decât dacă îşi va putea impune cu succes autoritatea asupra acestor monştri enormi, ştiind bine că în această direcţie se află singura lui şansă de a scăpa de urmăritori.

Aşezat pe spinarea monstrului a avut senzaţia din copilărie, când s-a urcat pentru prima dată pe ceafa lată a lui Tantor, elefantul. Aceasta, împreună cu simţul că este stăpân pe situaţie, fapt întotdeauna de mare importanţă pentru Tarzan, l-a hotărât să îşi aplice şi noua forţă ce a primit-o în scopuri cu mult mai folositoare.

Despre Panatlea îşi făcea impresia că a scăpat şi a ajuns la tribul ei. Unde se afla acum la adăpost sau, probabil, şi-a găsit moartea înainte de a fi ajuns acasă.

În orice caz. El nu mai putea să îi fie acum de niciun folos, cât în acea vale verde şi fertilă se afla Alur, cetatea luminii care, de când a privit-o prima dată de sus de pe creasta munţilor Pastorul Ved, a fost tot timpul atracţia ţintei sale.

Era adevărat că nu avea de unde să ştie dacă între zidurile ei strălucitoare era închisă sau nu taina partenerei lui de viaţă. Totuşi, dacă mai trăia cumva în ţinutul Paluldonului, nu putea fi decât printre Hodoni, deoarece negrii păroşi ai acestei lumi uitate nu luau şi nu păstrau prizonieri.

Va merge, deci, la Alur! Şi cum putea oare să o facă cu mai mult succes decât călare pe acest monstru îngrozitor, pe care toate rasele din Paluldon îl înfricoşau şi îl dominau?

Ţinutul prin care trecea acum era scăldat într-o splendoare de verdeaţă tropicală. Iarbă deasă,

moale şi răcoroasă creştea înaltă până la brâu şi de o parte şi de alta a drumului care. Din când în când. Era întrerupt de mici întinderi unde copacii erau rari ca într-o grădină, iar alteori de pădure deasă, cu crengile atât de încolăcite una în alta deasupra capului, încât ti se părea că treci printr-un tunel.

Uneori întâmpina mari greutăţi ca să fie ascultat de monstrul acela nedomesticit, dar totdeauna rezultatul era acelaşi: teama care o avea de stăpânul său, infinit de mic pe lângă el, îl făcea să asculte.

Târziu, după-amiază, ajungând la confluenţa râului pe lângă care mergeau cu un altul care părea că vine dinspre Korulja şi tocmai pe când ieşea dintr-un petic de pădure, Tarzan a fost faţă în faţă cu o oaste mare de Hodoni, de partea cealaltă a râului.

Simultan, privirile lor s-au încrucişat, precum şi cu cele ale fioroasei creaturi pe care el era călare. Când l-au văzut. Hodonii au rămas o clipă împietriţi de uimire: apoi urmând comanda aspră a şefului lor, s-au răsucit pe călcâie şi s-au refugiat într-o pădurice din apropiere.

Tarzan nu a avut timp să îi privească prea intens, dar i-a fost suficient să vadă că erau printre ei şi Wazdoni. Prizonieri fără îndoială, luaţi din vizitele făcute asupra satelor Wazdonilor, după cum i-a poveşti odată Tadeu şi Omat.

La sunetul vocilor Hodonilor, Griful a început să mugească îngrozitor şi a pornit în urmărirea lor, cu tot râul care îi despărţea. Abia după multe lovituri pe care le-a primit de la Tarzan şi după nenumărate împunsături, s-a mai liniştit şi a pornit din nou pe cărare, dar mult timp după aceea era mohorât şi mult mai anevoios de dominat.

Când soarele era aproape de asfinţit şi a atins culmea munţilor înalţi de la apus. Tarzan a ajuns la concluzia că ideea de a intra în cetatea Alur, călare pe Grif, nu se putea realiza. Încăpăţânarea

monstrului crescând necontenit, datorită faptului, probabil, că enormul lui stomac striga după mâncare.

Tarzan se întreba nedumerit dacă Torodonii aveau vreun mijloc de a îşi priponi animalele peste noapte; dar cum nu ştia acest lucra şi nu îi trecea prin minte nicio idee acceptabilă. S-a hotărât să lase în voia întâmplării dacă îl va mai găsi sau nu a doua zi dimineaţa.

Acum, însă, se ridica o altă întrebare: care vor fi relaţiile dintre ei, după ce Tarzan va descăleca?

Nu se vor întoarce oare lucrurile în starea lor anterioară: vânatul şi fiara vânătoare?

Ori poate frica de împunsăturile băţului va continua să ţină din frâu monstrul mâncător de carne?

Tarzan nu putea să fie sigur nici de una, nici de alta, dar cum nu putea să rămână călare pe Grif toată viaţa, a preferat să descalece şi să pună întreaga situaţie la o ultimă încercare, cât timp mai era încă lumină.

S-a hotărât să o facă imediat.

Nu ştia însă nici prin ce mijloc va opri monstrul, singura lui dorinţă fund până atunci să îl îndrume tot înainte.

Încercând, însă, în mai multe moduri cu băţul a descoperit că putea să îl oprească numai când se apleca înainte şi îl lovea puternic peste bot.

În apropiere de locul unde se aflau acum se înălţau mai mulţi copaci, printre crengile cărora putea foarte bine să îşi găsească un adăpost convenabil… dar i-a trecut prin minte că, dacă s-ar fi refugiat printre crengile lor, Griful ar fi înţeles imediat că fiinţa de care a ascultat până atunci avea sentimente de teamă faţă de el, cu rezultatul că Tarzan ar fi ajuns din nou prizonierul triceratopsului.

Astfel, când s-a oprit Griful, Tarzan a coborât la pământ şi i-a aplicat o lovitură blândă pe coaste, ca şi cum i-ar fi dat drumul, apoi a pornit indiferent

înainte. Din gâtul monstrului a ieşit un sunet puternic, răguşit şi prelung, după care, fără să îl privească măcar o dată pe Tarzan, a pornit şi a intrat în râu, unde s-a oprit să bea apă mult timp.

Convins că Griful nu mai constituia o primejdie pentru el şi cum era flămând, Tarzan a luat arcul de pe spate, a ales câteva săgeţi şi a pornit după hrană; a simţit mirosul acesteia după prima adiere de vânt dinspre râu.

Zece minute mai târziu, avea vânatul pregătit. Era unul din specia de antilope din Paluldon, pe care a identificat-o în copilărie cu Bara, cerbul; aceasta pentru că, în cartea de citire pentru începători, care a fost baza educaţiei sale, poza unui cerb a fost aceea care semăna cel mai mult cu antilopele, de la elanul cel mare, până la cel mai mic tip de căprioare care se găseau în ţinuturile pe care le-au cutreierat în copilărie.

Tăind o bucată din pulpa din faţă, a ascuns-o într-un copac din apropiere, apoi a aruncat pe umeri restul aproape întreg al cărnii şi s-a întors din nou acolo unde l-a lăsat pe Grif.

Monstrul tocmai ieşea din apă, când Tarzan. Văzându-l, a scos strigătul ciudat al Torodonului.

Fiara a privit în direcţia sunetului, scoţând în acelaşi timp un muget uşor, cu care a răspuns la chemarea stăpânului. Tarzan a trebuit să repete strigătul de două ori până ce fiara a pornit încet spre el, iar când a ajuns la câţiva paşi distanţă i-a aruncat carnea de cerb. Asupra căruia monstrul s-a repezit cu lăcomie.

— Dacă o să te ţină ceva în apropiere, îşi şopti Tarzan, înapoindu-se la copacul unde a ascuns porţia de carne, nu va fi altceva decât siguranţa că te voi hrăni.

După ce a terminat de mâncat, s-a aşezat comod printre crengile copacilor înalte ca să se poată odihni, fiind aproape sigur că a doua zi, nu va intra în Alur călare pe preistoricul său armăsar, ci va trebui să străbată pe jos distanţa până acolo.

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă, a sărit uşor din copac şi a pornit spre râu. Unde s-a dezbrăcat de tunica lui de peste şolduri, a scos ambele de pe umeri şi punându-le pe iarba verde de pe mal, a intrat în apă, să înoate puţin.

A ieşit de acolo după o baie înviorătoare, s-a îmbrăcat şi apoi a mâncat ceea ce a mai rămas din carnea antilopei, completându-şi masa cu fructele care creşteau prin toate părţile.

După ce a mâncat, a coborât din copac şi ridicând vocea, a scos strigătul fantastic al Torodonului, chemând Griful. Cu toate acestea, deşi a strigat de mai multe ori şi a aşteptat câtva timp. Nu a primit niciun răspuns, în cele din urmă ajungând la concluzia că de acum înainte nu îşi va mai vedea calul său atât de neobişnuit.

S-a îndreptat, deci, spre Alur. Punându-şi toată nădejdea în cunoştinţele de limbă hodonă, în puterea lui cea mare şi în isteţimea cu care era înzestrat.

În felul acesta, a intrat în oraşul hodonez Alur cu aceeaşi siguranţă cu care tu cititorule, te-ai aventura pe strada principală a vreunui oraş vecin cu al tău.

Prima persoană care i-a descoperit defectul a fost un copil care se juca în poarta unei clădiri.

— Fără coadă! Fără coadă! a începui el să strige, aruncând cu o piatră în Tarzan.

Apoi, a amuţit pentru câteva momente şi a rămas cu ochii ieşiţi din orbite, la constatarea că această fiinţă era cu totul altceva decât un simplu războinic Hodon care şi-a pierdut coada. Speriat a fugit, ţipând în curtea locuinţei sale.

Tarzan şi-a continuat drumul, dându-şi seama însă că era iminent momentul când va lua o decizie.

Nici nu a avut mult de aşteptat, deoarece la prima cotitură a străzii, se afla faţă în faţă cu un războinic Hodon. În ochii căruia a văzut surpriza subită care i-a provocat-o. Urmată imediat de o

bănuială, dar Tarzan i s-a adresat mai înainte ca acela să îi fi putut vorbi.

— Sunt străin din altă ţară, a zis el şi aş vrea să vorbesc cu Kotan, regele vostru.

Individul a făcut un pas înapoi şi a pus mâna semnificativ pe mânerul cuţitului său.

— La porţile Alurului nu ajung străinii, a zis el, decât ca duşmani sau sclavi.

— Nu vin nici ca sclav, nici ca duşman, a răspuns Tarzan. Vin direct de la Jad-ben-Otho. Priveşte!

Şi spunând acestea. Îi arătă Hodonului mâinile sale ca să poată vedea cât de mult se deosebesc de ale lui. Apoi s-a întors cu spatele ca să îl convingă că nu avea nici coadă.

De fapt. În această idee şi-a pus tot destinul, datorită amintirilor care l-au legat de Tadeu şi Omat; şi-a amintit că aceştia doi s-au certat odată iar Wazdonul a pretins că Jad-ben-Otho are o coadă lungă, iar Hodonul era în controverse cu celălalt pentru credinţa care o avea că Dumnezeul lor este fără coadă.

Ochii războinicului s-au dilatat, zugrăvindu-se în ci o expresie de mare respect, nuanţată lotuşi şi de puţină bănuială.

— Jad-ben-Otho! a murmurat el.

Apoi. Tare:

— Văd bine că nu eşti nici Hodon, nici Wazdon. Precum este tot atât de adevărat că Jad-ben-Otho nu are coadă. Vino, să te conduc la Kotan, fiind un fapt în care nu trebuie să se amestece un războinic. Urmează-mă!

Zicând acestea, a pornit înainte, conducându-l pe Tarzan prin Alur. Dar tot nu îşi luase mâna de pe mânerul cuţitului şi tot îl privea pe noul venit cu un sentiment de bănuială.

Oraşul cuprindea o mare întindere de teren. Uneori se găsea câte un spaţiu considerabil între diverse grupuri de clădiri, alteori clădirile erau dese.

În drumul lor, Tarzan şi Hodonul s-au întâlnit cu mai mulţi războinici şi chiar cu femei, care au manifestat o mare curiozitate la imaginea străinului, dar îndată ce aflau că este condus la palatul regelui, niciunul dintre ei nu avea vreun gând rău pentru el.

Au ajuns, în sfârşit, la o grămadă înaltă de clădiri care se întindea peste o suprafaţă mare, mărginită în partea de apus de un lac albastru şi se vedea destul de bine că a fost cioplită direct din ceea ce a fost odată o stâncă naturală.

Acest grup de clădiri era înconjurat de un zid cu mult mai înalt decât toate pe care le-a văzut Tarzan până acum. Conducătorul lui l-a dus până la o poartă unde stăteau vreo doisprezece războinici, care s-au ridicat în picioare, formând o barieră vie în faţa intrării, de îndată ce Tarzan şi însoţitorul său au apărui după colţul zidului palatului. Aceasta, din cauză că mulţimea curioasă care era în urma lor a ajuns atât de numeroasă, încât paznicii de la poartă nu ştiau ce să creadă.

După ce conducătorul şi-a terminat expunerea, Tarzan a fost condus în interiorul curţii, unde a fost reţinut, în timp ce un războinic a intrat în palat, cu intenţia clară de a îl anunţa pe Kotan.

După vreo cincisprezece minute, a apărut un războinic mare şi puternic, urmat de mai mulţi alţii care au început să îl examineze pe Tarzan, cu cei mai mare interes.

Conducătorul acestei oşti de războinici s-a oprit deodată, în fata lui Tarzan, întrebându-l brusc:

— Cine eşti tu? Ce treabă ai cu Kotan?

— Sunt un prieten, a răspuns Tarzan. Vin din ţara lui Jad-ben-Otho ca să îl vizitez pe Kotan, regele Paluldonului.

— Dar cum ai ajuns până aici? Şi pentru ce să te duc la Kotan? A întrebat celălalt.

Atunci Tarzan s-a ridicat în toată înălţimea lui.

— Destul! a strigat el. Oare trimisul lui Jad-ben-Otho trebuie tratat la fel ca oricare Wazdon? Du-

mă la rege, numaidecât, ori furia lui Jad-ben-Otho va cădea asupra capului tău!

În atitudinea aceasta provocatoare, era şi o întrebare care şi-o punea şi anume: cât de departe putea el să meargă cu trufia cu care dorea să îşi impună autoritatea? Dar nu a avut mult de aşteptat, pentru că aproape imediat s-a schimbat şi comportamentul interlocutorului său.

S-a îngălbenit, a aruncat o privire speriată spre răsărit, apoi a întins palma dreaptă spre Tarzan, aplicând mâna stângă pe pieptul său: acesta era semnul de amiciţie, după cum era obiceiul între popoarele din Paluldon.

Tarzan a sărit repede la o parte, ferindu-se ca de ceva profanator; de asemenea, o expresie de groază şi de dezgust i s-a răspândit pe figură.

— Stai! a strigat el Cine eşti tu că îndrăzneşti să te atingi de persoana sacră a trimisului lui Jad-ben-Otho? Numai Kotan poate să primească o asemenea onoare de la mine şi aceasta ca o favoare specială de la Jad-ben-Otho. Grăbeşte-te! Am pierdut şi aşa destul timp! Uite ce fel de primire se acordă de către Hodonii din Alur fiului tatălui meu!

La început, s-a gândit că ar fi bine să adopte rolul însuşi al lui Jad-ben-Otho, dar a considerat că, pe de o parte, ar putea să întâmpine vreo încurcătură, pe de altă parte, era plictisitor să îl întrupezi necontenit pe un Dumnezeu.

Când a realizat că sistemul lui funcţiona perfect, i-a trecut prin minte că, trecând în rolul fiului lui Jad-ben-Otho, ar avea o autoritate cu mult mai mare decât aceea a unui simplu sol: pe lângă aceasta, ca fiu al lui Jad-ben-Otho ar fi avut o libertate mai mare în ceea ce priveşte purtarea sa şi faptele sale. După calculul său, unui Dumnezeu mai tânăr nu i s-ar fi cerut lămuriri stricte în materie de demnitate şi alte amănunte, după cum i s-ar fi pretins în mod firesc unui Dumnezeu mai bătrân şi mai mare.

De data aceasta, efectul cuvintelor sale s-a manifestat imediat şi cu putere la toţi cei din jurul lor. Dintr-o singură mişcare, s-au înlăturat cu toţii, şeful lor aproape leşinând de groază.

Scuzele sale, când a putut să le ceară după ce i-a trecut paralizia produsă de spaima prin care a trecut, erau într-un fel înjositoare pentru un războinic.

— Ai milă, Dorul-Otho! a strigat el. Ai milă de sărmanul Dak-lot! Treci înaintea mea şi îţi voi arăta unde te aşteaptă, tremurând, Kotan, regele nostru.

— Feriţi-vă, viperelor, a strigat apoi războinicilor săi şi împingându-i în dreapta şi în stânga, cu scopul de organiza un drum larg pentru Tarzan.

— Haide! a strigat acesta autoritar. Treci tu înainte şi arată drumul, iar oamenii tăi ne vor urma.

Şi bietul Dak-lot, speriat până în măduva oaselor, a făcut cum i s-a indicat, conducându-l pe Tarzan în palatul lui Kotan. Regele Paluldonului.

CAPITOLUL IX — Grădina interzisă.

Intrarea prin care Tarzan a putut să vadă în treacăt interiorul palatului, era sculptată foarte frumos, cu desene geometrice; iar zidurile interioare erau decorate identic, deşi, cu cât înainta dintr-un apartament în altul, a întâlnit şi figuri de animale, păsări şi chiar oameni, ocupând loc printre desenele artistului care a decorat zidurile.

Se vedeau pretutindeni vase de piatră de toate mărimile; de asemenea, erau în evidenţă ornamente de aur, precum şi piei de tot felul de animale, dar nicăieri nu a văzut nici cel mai mic indiciu despre materie ţesută, ceea ce arăta că Hodonii erau încă foarte jos pe scara evoluţiei. Totuşi proporţia şi simetria coridoarelor şi apartamentelor denotau un grad oarecare de civilizaţie.

A trecut astfel, prin mai multe coridoare lungi, a urcat trei rânduri de scări de piatră şi în cele din urmă a ajuns la o verandă în partea de apus a clădirii în faţa lacului albastru.

Călăuza l-a condus în lungul acestei terase sau mai bine zis arcadă, vreo sută de metri şi apoi s-a oprit în faţa unei intrări largi la un lat apartament ala paliului.

Aici l-a văzut adunaţi. Într-un apartament imens, un mare număr de războinici. Tavanul era în formă de boltă şi avea peste cincisprezece metri înălţime.

În mijlocul camerei, fără să rămână mult loc pe lângă perete, se înălţa o piramidă în trepte, multe şi late. Care ajungea până aproape de tavan, unde erau practicate mai multe deschizături ovale, pentru a lăsa lumina să intre.

Treptele piramidei erau ocupate de războinici până sus de lot. Iar în vârf şedea un om înalt, impunător, ale cărui curele şi cingători de aur străluceau în razele soarelui ce pătrundeau pe unea din acele mici deschizături.

— Kotan! a strigat Dak-lot adresându-i-se persoanei strălucitoare din vârful piramidei. Kotan şi voi războinici din Paluldon! Priviţi onoarea pe care o aveţi de la Jad-ben-Otho, trimiţându-vă ca sol pe propriul său fiu.

Şi, sfârşind, a păşit într-o parte, indicându-l pe Tarzan cu un gest dramatic.

Kotan s-a ridicat în picioare, iar toţi războinicii care erau prezenţi şi-au întins gâtul, să vadă mai bine fiinţa care stătea semeaţă în fata lor. Aceia, care erau de partea cealaltă a piramidei, s-au îngrămădit în faţă imediat ce au auzit cuvintele bătrânului războinic.

Pe feţele unora dintre ei s-a zugrăvit o expresie de circumspecţie. Nu le păsa de care parte cade norocul, însă doreau să fie în orice moment de partea cea mai avantajoasă.

În primul moment, toate privirile s-au aţintit asupra lui Tarzan, pentru ca apoi să treacă. Încet-

încet spre Kotan. Pentru că după atitudinea lui aveau să îşi hotărască şi ei convingerile.

Kotan, însă, se vedea bine că era în aceeaşi încurcătură ca şi ei…; chiar atitudinea corpului său indica acest fapt. Fiind o atitudine de şovăire şi îndoială.

Tarzan stătea într-o poziţie dreaptă, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie de dispreţ măreţ pe frumoasa lui faţă, dar lui Dak-lot i se părea că vede şi un început de furie.

Situaţia devenea încordată.

Dak-lot, nelinişţit, arunca priviri îngrijorate spre Tarzan şi priviri rugătoare spre Kotan. În camera mare a tronului din Paluldon, domnea o tăcere mormântală.

În cele din urmă, Kotan a vorbit:

— Cine spune că el este Dorul-Otho?

Şi aruncă priviri înfricoşătoare spre Dak-lot.

— El spune! a strigat îngrozitul nobil.

— Şi trebuie să fie adevărat? a întrebat Kotan.

Nu cumva era o urmă de ironie în tonul regelui? Ferească Otho!

Dak-lot a aruncai o privire piezişă lui Tarzan: o privire care urmărea intenţia de a-i dovedi propria lui credinţă; dar care nu a reuşit decât să îl încredinţeze pe Tarzan de spaima jalnică a acestuia.

— O, Kotan! se rugă Dak-lot. Proprii tăi ochi ar trebui să le convingă că este fiul lui Otho. Priveşte făptura lui dumnezeiască, la mâinile şi la picioarele lui care nu sunt ca ale noastre. Nu vezi că şi el este fără coadă, după cum este şi puternicul său tată?

După toate aparenţele, Kotan abia acum vedea toate aceste lucruri pentru prima dată: neîncrederea lui se clătina.

În acel moment, un războinic tânăr, care îşi făcuse în tot acest timp drum din partea cealaltă a piramidei, a ajuns în faţă, unde putea să îl vadă mai bine pe Tarzan şi a început imediat să spună:

— Kotan, aşa trebuie să fie. După cum spune Dak-lot. Eu sunt sigur că l-am mai văzut o dată pe Dorul-Otho. Ieri.

Când ne întorceam cu prizonierii din Korulul, l-am văzut călare pe spatele unui Grif mare. Noi ne-am ascuns în pădure înainte de a se apropia el; dar am văzut destul ca să pot spune că cel care călărea acel monstru nu era altul decât cel din faţa ta.

Această dovadă părea să fi fost suficientă ca să convingă majoritatea războinicilor că, într-adevăr, se aflau în faţa unei divinităţi şi atunci o modestie neaşteptată i-a determinat să facă un pas înapoi din faţa lui, pe după vecini.

Cum şi vecinii lor au încercat să facă acelaşi lucru, rezultatul a fost că aceia care au fost mai aproape de Tarzan s-au topit cu totul, până când treptele piramidei din faţa lui s-a eliberat până sus, lângă Kotan.

Acesta, probabil influenţat tot atât de mult de atitudinea înspăimântată a oamenilor săi, ca şi dovezile aduse, şi-a schimbat şi tonul şi purtarea, în aşa fel încât să se potrivească cerinţelor, dacă străinul era într-adevăr Dorul-Otho, lăsând însă o supapă de scăpare pentru demnitatea sa, în cazul în care se va dovedi că a avut de-a face cu un impostor.

— Dacă eşti într-adevăr Dorul-Otho. A zise el, adresându-i-se lui Tarzan, vei şti că îndoielile noastre nu au fost decât foarte explicabile, deoarece noi nu am primit niciun semn de la Jad-ben-Otho că are intenţia să ne onoreze chiar atât de mult şi pe lângă aceasta, de unde era să ştim noi că Dumnezeu are un fiu? Dacă tu eşti acela, întreg Paluldonul va fi bucuros să te onoreze. Dar, dacă nu eşti… îngrozitoare va fi pedeapsa îndrăznelii tale. Eu, Kotan, regele Paluldonului. Am vorbit!

— Ai vorbit bine. Aşa cum se cuvine să vorbească un rege care se teme şi îl onorează pe Dumnezeul poporului său! a început Tarzan, rupând tăcerea îndelungată care s-a păstrat până

atunci. Foarte bine faci, a continuat el, că vrei să te convingi dacă sunt cu adevărat Dorul-Otho, înainte să îmi acorzi omagiile care mi se cuvin. Jad-ben-Otho mi-a dat însărcinarea specială să mă asigur dacă meriţi să domneşti peste poporul acesta. Prima experienţă pe care am avut-o aici mi-a arătat că Jad-ben-Otho a ales bine când a insuflat spiritul regesc în copilul de la sânul mamei tale. Bine faci, a reluat Tarzan, dacă vrei dovezi că nu sunt un impostor. Vino mai aproape, să te convingi că nu sunt ca toţi oamenii. Mai mult încă, nu se cuvine să stai mai sus decât fiul Domnului.

Imediat au început să coboare repede treptele piramidei toţi războinicii. În frunte cu Kotan, care totuşi, a reuşit să îşi menţină o oarecare demnitate în ţinuta sa. În timp ce cobora scările largi pe care nenumărate picioare goale le-a dat în cursul anilor o netezime strălucitoare.

— Şi acum, a zis Tarzan când regele stătea în faţa sa. Cred că nu mai ai nicio îndoială că nu sunt de aceeaşi rasă cu tine. Preoţii voştri v-au spus că Jad-ben-Otho este fără coadă. Prin urmare. Tot fără coadă trebuie să fie şi fiul lui şi rasa de zei izvorâtă din el. Dar ajunge cu astfel de dovezi! Ştiţi cu toţii, a continuat Tarzan plin de convingere, care este puterea lui Jad-ben-Otho: fulgerul din cer şi trăsnetul care dă moarte, ploile care cad după voia lui; iarba, fructele şi florile care cresc sub divina lui îndrumare, aţi asistat la naşteri şi la morţi şi aceia care îl onorează o fac pentru că toate aceste forţe sunt sub controlul lui Jad-ben-Otho.

Tarzan a făcut o pauză, privind din ansamblu expresia de pe chipul lui Kotan şi a celorlalţi prezenţi, apoi a continuat:

— Şi atunci, vă întreb eu: care ar fi situaţia unui impostor care afirmă că este fiul unui Dumnezeu atât de puternic? Nu mai ai deci, nevoie de alte dovezi, Kotan. Pentru că. După cum el te-ar trăsni, dacă mă renegi, tot aşa s-ar întâmpla şi cu mine, dacă aş minţi când pretind că el este tatăl meu.

În faţa unei explicaţii cu o bază atât de logică Hodonii au fost nevoiţi să considere că sunt convinşi de adevărul care îl expunea Tarzan. Cine se mai putea îndoi de declaraţiile sale? Numai acela care nu dorea să admită că îi lipseşte credinţa în atotputernicia lui Jad-ben-Otho.

Kotan era mulţumit, acum că a primit vizita unei divinităţi, dar tot era nedumerit de felul în care trebuia să îl trateze.

Concepţia lui despre Dumnezeu a fost până acum vagă şi nehotărâtă, deşi la fel cu toate popoarele primitive, Dumnezeul lui era ceva personal, după cum erau şi demonii şi spiritele sale.

Prin urmare, şi-a închipuit că lui Jad-ben-Otho i-ar face plăcere aceleaşi excese la care se deda el singur, fără ca el să aibă vreo reacţie neplăcută.

A considerat că şi Dorul-Otho v a fi încântat dacă i se v a da mâncare: cantităţi mari din mâncărurile favorite ale lui Kotan. Însă pe care le considera întotdeauna vătămătoare.

Mai era, de asemenea, o băutură pe care femeile din Hodon o preparau lăsând porumbul să se înmoaie în zeamă de fructe zemoase, la care mai adăugau şi alte ingrediente cunoscute numai de ele.

Un Dumnezeu, raţiona Kotan poate să guste din toate plăcerile acestea, fără a avea vreo durere de cap, dar în momentul de faţă trebuia să se gândească la demnitatea şi onorurile care i se impunea să le acorde oaspetelui său nemuritor.

Sus, pe vârful piramidei din odaia tronului din Alur. Nu mai călcase piciorul nimănui, decât ce-l al regelui: fapt care se respecta de veacuri întregi, de când domnea cel dintâi rege al Paluldonului.

Deci, ce onoare mai mare i-ar li putut oferi Kotan lui Dorul-Otho decât să îi acorde un loc sus lângă el? L-a invitat pe Tarzan să urce pe piramidă şi să se aşeze pe banca de piatră din vârf.

Cu o treaptă mai jos de platforma sacră din vârf, Kotan şi-a continuat drumul, ca şi cum ar fi dorit să urce pe tronul său: dar Tarzan l-a oprit apucându-l de braţ şi rostind:

— Nimeni nu poate să stea la acelaşi nivel cu Dumnezeu. Păşind singur cu încredere şi aşezându-se pe tron.

Umilii în acest fel, Kotan şi-a arătat numaidecât încruntarea, dar nu a îndrăznit să obiecteze nimic, ca nu cumva să atragă mânia celui de sus.

— Totuşi, a adăugat numaidecât Tarzan. Dumnezeu îl poate onora pe credinciosul său supus, invitându-l lângă el. Vino, Kotan, iată cum te onorez eu, în numele lui Jad-ben-Otho!

Diplomaţia lui Tarzan avea la bază un plan: acela de a mări respectul şi teama lui Kotan. Dar fără să stârnească vreo duşmănie în pieptul lui: pentru aceasta a fost îndrumat de nesiguranţa în care plutea, relativ la măsura în care Hodonii erau stăpâniţi de sentimentul religios.

De atunci, de când i-a oprit pe Tadeu şi Omat să mai discute despre subiecte religioase, nu a mai avut prilejul să afle nimic în acest sens.

A observat deci, supărarea clară, dar nerostită a lui Kotan, la propunerea de a acorda tronul oaspetelui său.

Pe de altă parte, efectul a fost în general satisfăcător, fapt care putea să îl vadă din reînnoitul respect care s-a zugrăvii pe chipurile tuturor vânătorilor.

În urma sfatului lui Tarzan afacerile curţii au fost reluate de acolo de unde au fost întrerupte la sosirea sa. Ele constau mai ales în rezolvarea discuţiilor dintre războinici.

Printre aceştia se afla unul care stătea numai cu o treaptă mai jos de tron: treapta despre care Tarzan a aflat mai târziu că este rezervată şefilor celor mai înalţi din triburile aliate care formau regatul Paluldonului.

Acest războinic care a atras atenţia lui Tarzan, era un om înalt, puternic, cu înfăţişarea unui leu. El pleda faţă de Kotan o idee veche, de când lumea şi care va dura cât va dura omenirea. Era vorba despre o neînţelegere cu unul dintre triburile vecine.

Afacerea în sine nu îl interesa pe Tarzan. Dar a fost impresionat de înfăţişarea vorbitorului, iar când l-a auzit pe Kotan că îl numeşte Jadon. Interesul lui Tarzan a luat altă formă, pentru că acesta era tatăl lui Tadeu.

Acest amănunt l-a aflat din întâmplare; ştia că nu îi va putea fi de vreun folos în momentul de fată. Deoarece, dacă ar fi îndrăznit să îi dezvăluie cumva relaţiile de prietenie cu fiul acestuia, ar fi

trebuit să admită şi faptul că pretenţiile sale la dumnezeire sunt false.

La închiderea şedinţei cu afacerile de stat din ziua aceea, Kotan a emis ideea că fiul lui Jad-ben-Otho, dacă binevoieşte, poate să viziteze templul unde se celebrau ceremoniile religioase pentru adorarea marelui Dumnezeu al Hodonilor.

Astfel, Tarzan a fost condus de rege, urmat de războinicii curţii sale regale, prin coridoarele palatului spre partea de Nord a acelui grup de clădiri.

Templul în sine nu era decât o parte a palatului şi de o arhitectură identică. Erau acolo mai multe locuri, de diferite mărimi, destinate ceremoniilor, dar despre al cărui scop Tarzan nu îşi putea face decât o idee dintre cele mai neclare.

Fiecare avea un altar în partea de apus şi un altul în partea de răsărit, de o formă ovală, diametral cel mai lung al lor mergând dinspre apus spre răsărit.

Toate erau săpate în vârful unei stânci joase şi fără acoperiş. Altarele dinspre apus erau invariabil făcute dintr-un singur bloc de piatră, a cărui suprafaţă era scobită într-un bazin lunguieţ.

Cele de la răsărit erau fără scobitura menţionată, dar toate, fără excepţie, erau pătate sau vopsite cu o materie roşie-brună, pe care Tarzan nu avea nevoie să o privească de aproape pentru a şti, cu ajutorul nărilor sale sensibile, că petele brune erau de sânge uscat sau sânge omenesc care s-a uscat acolo.

Sub aceste curţi temple erau alte coridoare şi apartamente care ajungeau până departe, în adâncul stâncii, locuri întunecoase şi triste, care lăsau impresia unor închisori, dacă impresia trecătoare a lui Tarzan era adevărată.

Kotan a trimis înainte un om ca să anunţe vizita fiului lui Jad-ben-Otho. Au fost întovărăşiţi prin templu de un grup mare de preoţi.

Marca distinctivă a profesiunii acestora consta într-o mască ce le acoperă capul, reprezentând

figuri care de care mai urâte.

Marele preot nu purta aşa ceva. Era un bătrân cu ochi şireţi, în fundul capului, cu buze subţiri şi crude.

În momentul în care l-a văzut, Tarzan a înţeles că aici era cea mai mare primejdie a şarlataniei sale, văzând, dintr-o singură privire, că omul acesta era contrariat de prezenţa şi de pretenţiile sale.

A observat de asemenea că, dintre toţi locuitorii Paluldonului, numai marele preot era singurul în stare să aibă o apreciere exactă asupra lui Jad-ben-Otho, aşa că va fi dominat de bănuieli faţă de acela care se pretindea a fi fiul unui Dumnezeu fabulos.

Totuşi, indiferent de bănuielile care ar fi fost ascunse în creierul său isteţ, Ludon, marele preot din Alur nu a contestat dreptul lui Tarzan la titlul de Dorul-Otho şi probabil că a fost reţinut de la asta de aceleaşi îndoieli care l-au reţinut la început pe Kotan şi pe războinicii acestuia: îndoieli ce existau în adâncul sufletelor tuturor blestemaţilor şi care au la temelie teama ca nu cumva, la urma urmei, să existe Dumnezeu.

Astfel, pentru un moment, Ludon s-a menţinut într-o atitudine rezervată; totuşi, Tarzan ştia, tot atât de bine ca şi cum acest om şi-ar fi exprimat cu voce tare gândurile sale intime, că marele preot nu aştepta decât momentul potrivit să smulgă voalul care acoperea taina vicleşugului lui Tarzan.

La intrarea în templu, Kotan a predat conducerea oaspetelui în mâinile lui Ludon, ce îl conducea pe Tarzan prin acele părţi ale templului pe care numai el dorea să fie văzute.

I-a arătat camera mare unde păstrau darurile credincioşilor, de la şefii barbari ai Paluldonului şi oamenii acestora. Aceste lucruri aveau valori deosebite, de la fructe uscate până la vase de aur masiv, aşa că în această cameră, cât şi în cele alăturate şi prin coridoare, era o aglomeraţie de

bogăţii, care a uimit până şi ochiul aceluia care poseda secretul avuţiilor magaziilor din Opar.

Umblând dintr-o parte în alta prin templu, se vedeau o mulţime de robi Wazdoni. Fructul invaziilor Hodonilor asupra satelor vecinilor mai puţin civilizaţi decât ei.

Trecând prin faţa unui coridor a cănii intrare era barată cu gratii de fier. Tarzan a văzut înăuntru un număr mare de Pithec-Antropi de toate vârstele, de ambele sexe. Atât Hodoni cât şi Wazdoni.

Dintre aceştia, majoritatea stăteau pe podeaua de piatră, într-o atitudine dintre cele mai abătute, în timp ce alţii păşeau dintr-o parte în alta şi pe a căror figură era zugrăvită o expresie de disperare şi de cea mai neagră deznădejde.

— Cine sunt aceştia? l-a întrebat Tarzan pe Ludon.

Era prima întrebare pe care de când a intrat în templu, o punea marelui preot: dar imediat a regretat această imprudenţă, pentru că Lodon s-a întors spre el cu o bănuială în ochi pe care nu a încercat cu nici cel mai mic efort să o ascundă.

— Cine poate să ştie mai bine decât fiul lui Jad-ben-Otho? a răspuns Ludon.

— La întrebările lui Dorul-Otho nu se răspunde, fără pedeapsă, cu alte întrebări, a replicat liniştit Tarzan. Şi dacă Ludon. Marele preot, vrea să ştie, pot să îi spun că sângele unui preot fals, pe altarul stăpânului său, nu ar displace ochilor lui Jad-ben-Otho.

Ludon s-a îngălbenit şi a răspuns la întrebarea lui Tarzan:

— Acestea sunt jertfele al căror sânge va împrospăta altarele de răsărit, când soarele se întoarce la Tatăl tău la sfârşitul zilei.

— Şi cine ţi-a spus că lui Jad-ben-Otho îi face plăcere ca poporul său să fie ucis pe altarele sale? a întrebat Tarzan. Ce ai zice dacă această credinţă a ta este greşită?

— Atunci, mii au murit în zadar, a răspuns Ludon.

Kotan şi războinicii săi ascultau cu mare atenţie acest dialog.

De asemenea. Mulţi dintre sărmanii care erau dincolo de poarta aceea cu gratii, au auzit această discuţie şi ridicându-se de unde erau, s-au apropiat de uşa prin care în fiecare scară, cu puţin înainte de apusul soarelui, unul din ci era scos de acolo fără să se mai întoarcă vreodată.

— Eliberează-i! a strigat Tarzan. Făcând un gest larg cu mâna spre victimele superstiţiei. Pot să vă spun, în numele lui Jad-ben-Otho. Că toate aceste sacrificii sunt o mare greşeală.

Ludon s-a făcut alb ca varul.

— Acesta este un sacrilegiu! a strigat el. De veacuri nenumărate preoţii au oferit în fiecare seară o viaţă pentru spiritul lui Jad-ben-Otho. În momentul când se întoarce la stăpânul său. Dar până acum marele nostru Dumnezeu nu a dat niciun semn de supărare.

— Opreşte-te! a strigat autoritar Tarzan. Oarbă într-adevăr a fost preoţimea care nu a putut să citească în semnele trimise de Dumnezeul lor.

Războinicii voştri mor sub cuţitele şi buzduganele Wazdonilor: vânătorii voştri cad sub ghearele lui Ja sau ale lui Jata: nu trece o singură zi să nu moară câţiva în satele Hodonilor. Şi o moarte pe zi a acelora care mor este taxa impusă de Jad-ben-Otho pentru vieţile pe care le iei pe altarele răsăritene. Ce semn mai mare de neplăcere vrei să ai tu, oh, preot stupid!

Ludon nu a răspuns nimic.

În pieptul său s-a dezlănţuit o luptă grozavă între teama că acest om ar putea să fie fiul lui Dumnezeu cu adevărat. Şi speranţa lui că nu era aşa, dar, în cele din urmă. Teama a învins şi şi-a înclinat capul.

— Fiul lui Jad-ben-Otho a vorbit, a zis el.

Apoi, adresându-i-se unui preot din categoria celor mici.

Zise:

— Ridică zăvoarele, deschide uşa. Eliberează-i pe aceştia şi trimite-i la casele lor!

Ordinul a fost ascultat şi executat, iar prizonierii, conştienţi de miracolul care i-a salvat, s-au îngrămădit în jurul lui Tarzan, căzându-i în genunchi şi slăvindu-l.

Kotan era tot atât de zguduit ca şi marele preot de această răsturnare fără milă a unui obicei religios atât de vechi.

— Dar ce trebuie să facem ca să fim plăcuţi în ochii lui Jad-ben-Otho? a strigat el, privindu-l pe Tarzan cu o expresie de nedumerire.

— Dacă doriţi să împăcaţi voia lui Dumnezeu, a răspuns Tarzan, depuneţi pe altaruri daruri de hrană, unelte şi îmbrăcăminte, care sunt destul de frecvente în oraşul acesta.

Obiectele vor fi binecuvântate de Jad-ben-Otho şi după aceea să le împărţiţi acelora care au mai multă nevoie de ele. Am văzut magaziile pline de aceste lucruri, cu propriii mei ochi am văzut-o şi pot să vă mai spun că, dacă preoţii învaţă poporul să intre astfel în graţia lui Dumnezeu, apoi poporul va aduce şi mai multe daruri pentru a fi întrebuinţate pentru uşurarea nevoilor altora.

Zicând acestea, a făcut un semn că doreşte să iasă din templu.

În timp ce ieşeau din locurile consacrate cultului religios din Alur, Tarzan a observat o clădire mică, dar destul de ornamentată, care se înălţa izolată, cu totul detaşată de celelalte, ca şi cum ar fi fost tăiată dintr-o stâncă care nu a avut nicio legătură cu cele din jur.

Tot examinând această clădire cu priviri de viu interes, a observat că, atât uşile, cât şi ferestrele sunt întărite cu gratii.

— Cărui scop este destinată această clădire? l-a întrebat pe Ludon. Cine este închis acolo?

— Nu este nimic, a răspuns repede şi nervos marele preot. Nu este nimeni acolo, clădirea este goală. A fost odată întrebuinţată, dar de câţiva ani nu mai este.

Şi cu aceste cuvinte să grăbi să ajungă la poarta prin care se intra înapoi în palatul regal.

Acolo s-a oprit împreună cu preoţii săi, în timp ce Tarzan, Kotan şi războinicii Hodoni au ieşit din locurile consacrate templului.

Era o întrebare pe care Tarzan ar fi dorit să o pună de mult, dar se temea ca nu cumva cu aceasta să întărească şi mai mult bănuielile din sufletul multora în privinţa adevărului spuselor sale.

S-a hotărât ca, înainte de a se culca, să pună această întrebare lui Kotan, fie direct, fie indirect: dacă a fost vreodată cumva, de curând, în interiorul oraşului Alur o femeie de aceeaşi rasă cu Tarzan.

În timp ce le era servită cina în sala de banchete din palatul lui Kotan, de către o parte din armata de robi negri pe al căror umăr a căzut sarcina tuturor treburilor mai grele şi a serviciului domestic din oraşul Alur, Tarzan a observat că în privirile unui rob a apărut o expresie de surpriză de recunoaştere, imediat ce privirile lor s-au încrucişat prima dată aici, în sala de banchete.

Mai târziu, l-a văzut şoptind cu un alt rob şi a indicat cu capul în direcţia lui Tarzan.

Acesta nu îşi amintea însă să îl mai fi văzut vreodată pe acest Wazdon şi nu îşi putea explica deloc interesul care îl manifesta individul acela. Din cauza aceasta, nici nu s-a mai gândit la acest incident.

Kotan era foarte surprins şi în sinea sa cu totul dezgustat că musafirul său dumnezeiesc nu are poftă să savureze din plin mâncărurile bogate servite la masă şi că nici nu vrea măcar să guste băutura înşelătoare a Hodonilor.

Pentru Tarzan, banchetul era o formă obositoare şi fără rost, lăcomia mesenilor în a se îndopa cu

hrană şi băutură fiind atât de mare, încât nu mai aveau timp de vorbă.

Singurele sunete vocale la care se mărgineau era o plescăitură continuă care, împreună cu apucăturile lor, îi aminteau de o vizită pe care a făcut-o odată la moşiile ducelui de Westminster la Woodhouse, unde a văzut renumiţii porci de Berkshire.

Unul câte unul, oaspeţii au sucombat sub efectele ameţitoare ale rachiului: rezultatul era zgomotul sforăiturilor lor, aşa că. După puţin timp. Nu au rămas decât Tarzan şi sclavii, singurele persoane conştiente din sala de banchete.

Ridicându-se în picioare, el s-a adresat unui negru înalt care stătea la spatele lui.

— Vreau să dorm, a zis el. Condu-mă la apartamentul care mi-a fost rezervat.

În timp ce acesta îl conducea afară din sala de oaspeţi, sclavul ce mai devreme a afişat o expresie de surpriză când l-a văzut pe Tarzan. S-a apropiat din nou de camaradul său, căruia i-a vorbit mai mult timp. Celălalt arunca priviri speriate în direcţia pe unde s-a îndepărtat Tarzan.

— Dacă ai dreptate, a zis el, trebuie să ne răsplătească cu libertatea noastră. Dar, dacă ai greşit cumva. Oh. Dumnezeule, care va fi soarta noastră?

— Dar nu greşesc deloc! a strigat celălalt.

— Numai unei singure persoane poţi să îi comunici aceasta, despre care am auzit că s-a purtat foarte acru când acest Dorul-Otho a fost adus la templu şi că tot timpul i-a dat suficiente motive ca să îl urască. Este vorba de Ludon, marele preot.

— Îl cunoşti? a întrebat al doilea rob.

— Am lucrat în templu, a răspuns colegul său.

— Atunci du-te imediat şi spune-i totul şi nu uita să primeşti făgăduiala libertăţii noastre în schimbul dovezilor care i le aducem.

Iată cum un Wazdon negru a mers până la poarta templului, unde a solicitat să îl vadă pe Ludon, marele preot, într-o problemă de mare importanţă; cu toate că era o oră târzie, Ludon l-a primit, iar, după ce a ascultat relatarea, i-a promis nu numai libertatea prietenului său, ci şi o mulţime de daruri, dacă vor putea dovedi exactitatea celor susţinute.

Iar în timp ce sclavul acesta vorbea cu marele preot din Alur. Un om aproape gol, neavând doar decât o centură care îi atârna peste şolduri. Tocmai trecea pe după umărul înalt al muntelui Pastorul Ved.

Lumina lunii se reflecta atât pe ţeava lucioasă a unei Enfield atârnată de o curea de spate, cât şi de pe cartuşele de alamă din cele două cartuşiere în bandulieră de peste umerii lui largi şi bruni şi o a treia cu care era încins mijlocul lui subţire.

Călăuza lui Tarzan l-a condus într-o cameră ale cărei ferestre erau spre lacul Albastru şi unde a găsit un pat la fel cu acelea pe care le-a văzut în satul Wazdonilor: o simplă platformă de piatră, puţin mai ridicată decât podeaua şi peste care erau aşternute un număr de blănuri tăbăcite.

A adormit fără să aibă ocazia să îi pună întrebarea care îl ardea la suflet şi fără să aibă vreun răspuns la ea.

S-a trezit o dată cu revărsatul zorilor, când a început să se plimbe prin interiorul şi exteriorul palatului. Înainte de a se vedea vreunul dintre ceilalţi locuitori din palat.

Nemaiîntâlnind pe nimeni care să îl oprească sau să îi ceară lămuriri de ceea ce făcea, a ajuns după un timp la un loc închis, împrejmuit cu un zid înalt, care se afla în centrul terenului palatului şi care îi stârnea în mare măsură curiozitatea, fiind ferm hotărât să cerceteze cât va putea mai bine fiecare părticică a palatului şi a împrejurimilor sale.

Acest loc părea că nu are nici uşi, nici ferestre, dar probabil că era. Cel puţin în parte, tară

acoperiş, fapt pe care îl dovedeau nişte crengi care s-au întins pe deasupra zidului din apropierea copacului.

Nu a găsit niciun mijloc de a intra. Atunci şi-a desfăcut funia şi aruncând-o peste creanga care ieşea în afara zidului a ajuns după câteva clipe, sus pe creasta zidului.

Fără să mai aştepte să se asigure dacă în grădină se află vreun Wazdon sau Hodon sau vreo fiară sălbatică, a sărit uşor pe pământul moale din interior şi fără să mai piardă vremea, a început o cercetare sistematică a acestui loc închis.

Curiozitatea lui a mai fost stârnită şi de faptul că locul nu era pentru folosinţa generală, nici chiar a acelora care aveau intrarea liberă în alte părţi ale palatului.

Astfel, la frumuseţea naturală a grădinii, s-a adăugat şi absenţa oricărui muritor, ceea ce îi uşura lui Tarzan explorarea grădinii, arătându-i-o tot mai atrăgătoare, insuflându-i speranţa că într-un loc ca acesta o va găsi pe cea care l-a împins la căutări grele şi lungi.

În grădină erau mici pârâiaşe artificiale şi lacuri în miniatură, mărginite de tufişuri, parcă alcătuite de mâna îndemânatică a vreunui grădinar perfect, atât de bine scoteau în relief frumuseţea şi contururile naturii.

Suprafaţa interioară a zidurilor era modelată astfel ca să reprezinte stâncile albe ale Paluldonului, întrerupte în unele locuri de imitaţii în miniatură ale trecătorilor pline de verdeaţă ale originalului.

Cuprins de admiraţie şi gustând în întregul ei fiecare surpriză nouă pe care i-o oferea priveliştea, Tarzan înainta încet în jurul grădinii şi ca întotdeauna, înainta fără cel mai mic zgomot.

Trecând printr-o pădure în miniatură, a dat peste o mică suprafaţă cu brazde pline de flori şi în acelaşi timp, a observat prima femeie Hodonă pe

care avea prilejul să o vadă de când a intrat în palat.

În centrul micului spaţiu deschis stătea o femeie tânără şi frumoasă, mângâind capul unei păsări pe care o ţinea cu cealaltă mână lângă pieptul ei.

Tarzan nu putea să îi vadă faţa decât din profil, dar, Judecând după criteriul de frumuseţe din oricare ţară civilizată, nu putea fi considerată mai puţin drăguţă.

Jos, pe iarbă, la picioarele ei şi aşezată cu spatele spre el stătea o sclavă Wazdonă.

Văzând că aceea pe care o căuta nu este acolo şi fiindu-i teamă să nu se dea vreo alarmă, dacă va fi descoperit de cele două femei, Tarzan a încercat să evite acest incident posibil căutând un loc unde să se ascundă în tufişuri.

Mai înainte însă să poată să o facă, fata Hodonă s-a întors spre el, ca şi cum vreun simţ necunoscut ar fi avertizat-o de prezenţa lui; de altfel, o simplă manifestare, care ne este mai mult sau mai puţin cunoscută tuturor.

Când l-a văzut, privirile fetei nu au arătat decât surprindere; nu s-a reflectat în ochii ei mici nici cea mai mică urmă de frică, nici nu a ţipat, nici nu a ridicat tonul vocii sale armonios modelate când i s-a adresat.

— Cine eşti tu, a întrebat ea, care intri cu o astfel de îndrăzneală în „Grădina interzisă”?

La sunetul vocii stăpânei sale, sclava a sărit imediat în picioare, întorcându-se cu faţa spre el.

— Tarzan Jad-guru! A exclamat fata cu un amestec de mirare şi uşurare.

— Îl cunoşti? a strigat stăpâna sa, întorcându-se spre ea şi dându-i astfel ocazia lui Tarzan să ridice repede un deget la buzele sale, ca nu cumva fata să îl trădeze şi mai mult; cea care îl privea uimită era Panatlea: un izvor tot atât de mare de surprindere pentru el ca şi prezenţa lui pentru ea.

Repezită de stăpâna sa şi cu semnul tăcerii făcut simultan de Tarzan, Panatlea a rămas un timp fără

grai, apoi a îngânat ceva în căutarea unui mijloc de ieşire din impasul în care se afla:

— Am crezut… Dar nu… am greşit… Am crezut că era unul pe care l-am mai văzut o dată lângă Korulgrif.

Hodona i-a privit alternativ pe cei doi cu o expresie întrebătoare şi de îndoială. După câteva clipe i s-a adresat lui Tarzan:

— Dar tu nu mi-ai răspuns încă, străine, cine eşti?

— Nu ai auzit, deci, despre musafirul care a sosit ieri la curtea regelui tău?

— Vrei să spui că tu eşti Dorul-Otho?! a exclamat ea.

Şi neîncrederea din ochii ei făcu loc onoarei şi respectului.

— Eu sunt, a răspuns Tarzan. Dar tu?

— Eu sunt Ghizi, fiica lui Kotan, Regele Paluldonului. A răspuns ea.

Aşadar, ca era Ghizi, pentru dragostea căruia Tadeu a preferat exilul în loc de slujba de preot în Alur.

Tarzan s-a apropiat de această prinţesă atât de drăguţă şi de o rasă atât de barbară.

— Fiica lui Kotan. A început el, Jad-ben-Otho este satisfăcut de tine şi ca un semn al favoarei tale. L-a ferit pe acela pe care îl iubeşti de la multe primejdii mari.

— Nu înţeleg, a răspuns fata.

Dar roşcata care îi acoperă fata îi dezminţea vorbele.

— Bulet, a continuat ca. Este oaspete în palatul tatălui meu. Nu am auzit să fie în vreo primejdie. Eu sunt logodită cu Bulet.

— Dar nu pe Bulet îl iubeşti, a zis Tarzan.

Ghizi a roşit din nou până la albul ochilor şi şi-a întors faţa într-o parte.

— Am displăcut oare marelui Dumnezeu?

— Nu. Pentru că după cum ţi-am spus. El este foarte mulţumit de tine şi ti l-a păstrat pe Tadeu.

— Jad-ben-Otho ştie totul şi fiul său îi împărtăşeşte ştiinţa.

— Nu, se grăbi să o îndrepte Tarzan, ca nu cumva reputaţia lui de atotştiutor să nu îl pună într-o încurcătură. Eu nu ştiu decât ceea ce Jad-ben-Otho doreşte să ştiu.

— Spune-mi, te rog. Voi fi vreodată împreună cu Tadeu? Desigur, fiul lui Jad-ben-Otho poate citi viitorul.

Tarzan era foarte încântat să îşi lase o portiţă de scăpare.

— Nu ştiu nimic despre viitor, a zis el. Decât numai ceea ce vrea Jad-ben-Otho. Dar cred că nu trebuie să îţi fie teamă de viitor, dacă îi rămâi credincioasă lui Tadeu şi prietenilor lui.

— L-ai văzut? Spune-mi unde este?

— Da. L-am văzul. Ultima dată era cu Omat, gundul de Korulja.

— Prizonier al Wazdonilor? l-a întrerupt fata.

— Nicidecum. Nu era prizonier, ci oaspete onorat, a răspuns Tarzan. Aşteaptă! Nu vorbi! Acum primesc o veste de la tatăl meu, Jad-ben-Otho.

Amândouă femeile au căzut în genunchi acoperindu-şi faţa cu mâinile. Erau cuprinse de un respect total la gândul apropierii grozave a marelui lor Dumnezeu.

După puţin timp. Tarzan a atins-o pe Ghizi pe umăr.

— Ridică-te! i-a spus Tarzan, Jad-ben-Otho a vorbit. Mi-a spus că această fată sclavă este din tribul Korulja. Unde se află acum Tadeu şi ea este logodnica lui Omat, Gundul. Numele ei este Panatlea.

Ghizi s-a întors întrebător spre Panatlea.

Aceasta a făcut afirmativ din cap, mintea ei simplă nefiind în stare să hotărască dacă ea şi stăpâna sa sunt sau nu victimele unei mistificări cumplite.

— Aşa este cum spune, a şoptit ea.

Ghizi a căzut în genunchi, atingându-şi fruntea de picioarele lui Tarzan.

— Mare este onoarea pe care Jad-ben-Otho a făcut-o umilei sale servitoare! a strigat ea. Transmite-i bietele mele mulţumiri pentru fericirea care a adus-o Ghizei.

— Tatălui meu i-ar plăcea, a zis Tarzan, dacă ai face ca Panatlea să fie înapoiată în satul părinţilor ei.

— Dar ce îi pasă lui Jad-ben-Otho de o fiinţă ca ea? a întrebat Ghizi cu o voce mândră.

— Nu este decât un singur Dumnezeu, a răspuns Tarzan. Şi este tot atât de mult al Wazdonilor, cât şi al Hodonilor. Precum şi al păsărilor, al fiarelor, al florilor şi a tot ce creşte pe suprafaţa pământului şi sub apă. Dacă Panatlea face ceea ce trebuie faţă de el, ea este mai mare în ochii lui decât fiica lui Kotan, dacă face greşeli.

— Voinţa lui Jad-ben-Otho se va îndeplini, a zis Ghizi cu supunere, dacă îmi va sta în putinţă. Cel mai bun lucru este, oh, Dorul-Otho, să comunic regelui dorinţa tatălui tău.

— Atunci, ţine-o lângă tine, a adăugat Tarzan şi ai grijă să nu i se întâmple ceva rău.

Mi-a fost adusă abia ieri şi niciodată nu am mai avut o sclavă care să îmi placă atât de mult. Mi-ar părea rău să mă despart de ea.

— Dar mai sunt şi altele, a zis Tarzan.

— Da, a răspuns Ghizi, mai sunt şi altele, dar nu este decât o singură Panatlea.

— Se aduc mulţi sclavi în oraş?

— Da!

— Şi vin mulţi străini din alte ţări? a continuat să întrebe Tarzan.

Fata a dat din cap negativ.

— Numai Hodonii din cealaltă parte a văii lui Jad-ben-Otho; dar ei nu sunt străine.

— Atunci eu sunt primul străin care a intrat pe porţile oraşului Alur?

— Dar are oare nevoie fiul lui Jad-ben-Otho să pună atâtea întrebări unei sărmane muritoare ca Ghizi?

— După cum ţi-am mai spus, Jad-ben-Otho este singurul atotştiutor.

— Atunci, dacă dorea să ştii acest lucru, a răspuns imediat Ghizi, desigur că te-ar fi înştiinţat.

Tarzan a zâmbit în sinea sa faţă de îndemânarea acestei drăcoaice ce îl combătea cu propriile arme.

Totuşi, într-o măsură evitarea întrebării lui ar fi putut fi considerat şi un răspuns.

— Atunci au mai fost străini pe aici în timpul din urmă, aşa este? a insistat el.

— Nu pot să îţi spun ceea ce nu ştiu, a răspuns fata. În palatul tatălui meu circulă multe zvonuri, dar cum poate să ştie o femeie din palat cât adevăr şi câtă închipuire este într-un zvon?

— A existat, deci, un astfel de zvon?

— A fost numai un zvon care a ajuns la „Grădina interzisă”, a răspuns ea.

— Acest zvon se referea cumva la o femeie de altă rasă?

Din clipa în care a pus întrebarea şi până acum, în aşteptarea răspunsului, a crezut că inima încetează să îi mai bată. Atât de covârşitoare era pentru el situaţia.

Fata a ezitai un moment înainte să răspundă.

— Nu, a zis ea. Nu pot să vorbesc despre acest subiect, pentru că oricât de mare importantă ar avea ca Dumnezeii să se intereseze de el, cu singură aş deveni obiectul urii tatălui meu, dacă l-aş discuta.

— În numele lui Jad-ben-Otho, îţi poruncesc să vorbeşti! a zis Tarzan. În numele lui Jad-ben-Otho, în mâinile căruia stă soarta lui Tadeu.

Fata s-a tăcut palidă ca ceara.

— Ai milă! a strigat ea. Voi vorbi pentru binele lui Tadeu şi voi spune tot ce ştiu!

— Ce să spui? A întrebat o voce aspră dintr-un tufiş de la spatele lor.

Toţi trei au întors capul şi au văzut apărând din tufiş statura impunătoare a lui Kotan.

Trăsăturile lui erau schimonosite de furie, dar, când l-a observat pe Tarzan, a făcut un loc unei expresii de surpriză, nuanţată de o oarecare teamă.

— Dorul-Otho! a exclamat el. Nu am ştiut că eşti aici..

După aceea, şi-a îndreptat umerii şi ridicând capul cu mândrie, a continuat:

— Sunt unele locuri în care nici fiul marelui Dumnezeu nu poate intra şi acesta este unul dintre ele: „Grădina interzisă”.

Era o provocare, dar, cu toată atitudinea lui îndrăzneaţă, se putea observa, în tonul vocii sale, o oarecare scuză, indicând că, din sufletul lui superstiţios, nu a pierit teama inerentă a omului pentru creatorul său.

— Vino, Dorul-Otho! a continuat el. Nu ştiu nimic din ce a apucat să îţi spună fetiţa aceasta fără minte, dar orice doreşti să afli, îţi va spune Kotan, regele ţării.

Apoi, adresându-i-se fiicei sale:

— Ghizi, treci imediat în camera ta, indicându-i cu severitate partea cealaltă a grădinii.

Prinţesa, urmată de Panatlea, a pornit imediat în direcţia aceea.

— Noi vom merge pe aici. A zis Kotan.

Şi pornind înainte, l-a condus pe Tarzan în altă direcţie.

Alături, de partea aceea a zidului de care se apropiau, Tarzan a zărit o grotă în stânca zidului şi coborând o scară şi trecând printr-un coridor, au intrat în clădirea principală a palatului.

La această intrare în Grădina interzisă stăteau doi războinici înarmaţi: era o dovadă clară că aceste locuri sacre erau bine păzite.

Kotan l-a condus în tăcere înapoi în propriile apartamente din palat. O încăpere mare, anticamera aceleia spre care mergeau, era plină cu

soldaţi şi nobili, în aşteptarea plăcerii de a-şi vedea domnitorul.

Imediat după ce au intrat, toată lumea s-a ferit într-o parte şi în alta. Deschizând, astfel, un drum de onoare pentru rege şi oaspetele său divin.

În apropierea unei uşi din partea cealaltă a sălii şi jumătate ascuns printre războinici, se afla Ludon. Marele preot.

Tarzan l-a zărit numai în treacăt, dar i-a fost suficientă această clipă ca să observe expresia de răutate şi de viclenie de pe faţa crudă a acelui om, presimţind nimic bun… dar nu a avut timp să îl privească mai scrutător, pentru că a trecut cu Kotan în odaia alăturată.

Tot în momentul acela a apărut şi masca urâtă a unui preot la intrarea opusă. Posesorul ei s-a oprit acolo un moment, aruncând o privire rapidă de jur-împrejur şi apoi, găsindu-l pe acela pe care îl căuta a pornit către el şi după câteva momente, s-a oprit în fata lui Ludon.

S-a încins atunci între amândoi o convorbire în şoaptă, pe care marele preot o sfârşi astfel:

— Întoarce-te imediat în apartamentele prinţesei şi ai grijă ca sclava să fie trimisă numaidecât în templu la mine!

Preotul inferior a pornit imediat să îndeplinească ordinele primite. Ludon s-a îndepărtat şi el de acolo, dar şi-a îndreptat paşii spre locaşul unde domnea suveran suprem.

Cam la o jumătate de oră după aceea, un războinic Hodon a fost introdus la Kotan.

— Ludon, marele preot, doreşte prezenţa lui Kotan, regele, în templu, a relatat trimisul. Dorinţa marelui preot este ca regele să vină singur.

Kotan a dat din cap, indicând că acceptă ordinul la care şi regele trebuie să se supună.

— Mă întorc repede. Dorul-Otho, s-a adresat el lui Tarzan şi în timpul acesta, atât războinicii cât şi sclavii sunt la ordinele tale.

CAPITOLUL X — Curajul lui Tarzan.

A trecut mai mult de o oră până să se întoarcă regele în apartament, iar în timpul acesta Tarzan s-a ocupat cu examinarea sculpturilor de pe ziduri şi a numeroaselor specimene de scrieri de mână, prin care caligrafie paludodenii au dat camerelor o atmosferă de lux şi bogăţie.

Kotan s-a înapoiat tocmai când el se îndeletnicea cu această ocupaţie destul de plăcută.

Când, atras de mişcarea draperiilor pe unde a intrat regele, s-a întors şi l-a privit, a rămas aproape încremenit de schimbarea care s-a ivit în fizionomia lui.

Faţa lui era livid㠹 mâinile îi tremurau ca de boala copiilor, iar ochii îi erau holbaţi de frică. Înfăţişarea lui trăda clar, un amestec de furie aprigă şi o frică excesivă.

Tarzan l-a privit întrebător.

— Ai primit veşti rele. Kotan? a rostit el până la urmă.

Regele a mormăit ceva imperceptibil în spatele lui s-au îngrămădit în apartament un număr mare de soldaţi, blocând, astfel, intrarea.

Regele a privit mai întâi foarte speriat în stânga şi în dreapta. A aruncat o privire de groază spre Tarzan, apoi, întorcându-şi faţa şi privirile în sus către cer, a exclamat:

— Jad-ben-Otho, martor să îmi eşti că nu fac acest lucru de bună voie!

A urmat după aceea o tăcere scurtă, care a fost întreruptă tot de Kotan.

— Arestaţi-l! a strigat el către războinicii din jur, pentru că Ludon, marele preot, jură că acest om este un impostor.

A le împotrivi cu arme acestui număr mare de soldaţi şi chiar în mijlocul palatalului regelui lor, ar fi fost mai mult decât un gest fatal.

Tarzan a ajuns, până acum, destul de departe cu agerimea minţii sale: iar acum, când speranţele şi bănuielile i-au fost adeverite în parte, în ultimele câteva ore, de confirmarea clară a Ghizelei, şi-a

dat seama că are cea mai mare nevoie de a nu căuta moartea cu orice preţ, când putea să o evite.

— Staţi! a strigat el ridicând mâna cu palma deschisă în faţa lor. Ce înseamnă asta?

— Ludon pretinde că are dovezi că nu eşti fiul lui Jad-ben-Otho, a răspuns Kotan. El cere să te ducem în camera tronului, spre a fi judecat. Dacă eşti ceea ce pretinzi fi, nimeni nu ştie mai bine decât tine că nu trebuie să îţi fie teamă a te supune cererii lui; nu uita, însă, că, în asemenea afaceri, marele preot comandă regelui şi că eu nu sunt decât executorul acestor ordine şi nu autorul lor.

Tarzan vedea bine că Kotan nu era pe deplin convins de înşelăciunea sa, fapt care ieşea şi din încercarea lui clară de a-şi scuza acţiunea.

— Să nu pună mâna războinicii tăi pe mine, i-a zis Tarzan lui Kotan, ca nu cumva Jad-ben-Otho, înşelându-se asupra intenţiilor lui, să nu îi trăsnească pe toţi.

Efectul acestor vorbe a fost instantaneu asupra acelora din rândurile din faţă, fiecare soldat luând un aer pocăit şi modest şi tot ascunzându-se după cei din spate: era o pocăinţă care devenea contagioasă.

Tarzan a început să zâmbească, spunând cu o voce calmă:

— Nu vă fie teamă! Vom merge de bună voie în camera de audienţă, să îi înfrunt pe nelegiuiţii care mă acuză.

Cum au intrat în sala tronului, s-a ivit o complicaţie dintre cele mai grave.

Kotan nu dorea să recunoască dreptul lui Ludon de a ocupa o poziţie inferioară; similar şi Tarzan, în virtutea pretenţiilor sale înalte, susţinea că nimeni nu poate să stea mai presus decât el.

Dar, dintre toţi cei de faţă, hazul acestei situaţii nu era priceput decât de Tarzan.

Ca să uşureze situaţia, Jadon a emis ideea ca toţi trei să ocupe tronul. Această idee a fost respinsă de Kotan, cu argumentul că niciun muritor altul decât

regele Paluldonului nu a stat vreodată acolo sus şi ceva mai mult. Nu era loc destul pentru toţi trei.

— Dar cine este acuzatorul meu şi cine este judecătorul? a întrebat Tarzan deodată.

— Ludon este acuzatorul, s-a grăbit să adauge marele preot.

— Aşa? Voi fi judecat deci de acela care mă acuză? Lăsaţi la o parte orice formalităţi şi spuneţi-i lui Ludon să mă condamne!

Accentul lui Tarzan era ironic şi în privirea cu care îl căuta pe marele preot era atâta sarcasm, precum şi în rânjetul de pe faţa lui, încât a stârnit în proporţii extraordinare ura aceluia.

Evident, însă, că regele Kotan şi războinicii lui şi-au dat seama de dreptatea obiecţiilor ridicate de Tarzan împotriva acestui sistem îngust de a împărţi dreptatea.

— Numai Kotan poate să judece în camera tronului din palatul său, a zis Ludon. El trebuie să asculte şi acuzaţiile martorilor, iar sentinţa dată de Kotan să fie definitivă.

Cu toate acestea, regele nu a fost deloc încântat să prezideze o judecată împotriva unuia care se putea prea bine să fie fiul lui Dumnezeu, aşa că a căutat o portiţă de scăpare.

— Nu este decât o problemă pur religioasă, a zise el şi conform tradiţiilor, regele Paluldonului nu trebuie să se amestece în afaceri bisericeşti.

— În cazul acesta, să se ţină judecata în templu! a strigat un şef, pentru că şi războinicii doreau ca regele lor să nu aibă niciun motiv de răspundere în această afacere.

Propunerea i-a fost mai mult decât binevenită marelui preot, care în sinea sa se învinovăţea că nu s-a gândit mai demult la aceasta.

— Este adevărat, a zis el. Acest om a păcătuit contra templului. Prin urmare, acolo trebuie să fie judecat!

— Fiul lui Jad-ben-Otho nu va fi târât nicăieri! a strigat Tarzan. Dar este posibil ca la sfârşitul

acestei judecăţi să fie târât cadavrul lui Ludon, marele preot, afară din templul Dumnezeului pe care el îl nesocoteşte. Gândeşte-te bine, Ludon, până nu comiţi o asemenea nebunie.

Vorbele lui rostite cu intenţia de a-l intimida pe marele preot nu au avut niciun efect, căci Ludon nu s-a speriat câtuşi de puţin de fondul ideii lui Tarzan.

— Iată un om ce, s-a gândit Tarzan, cunoscându-şi religia mai bine ca oricare altul, îşi dă foarte bine seama de falsitatea celor pretinse de mine, după cum îşi dă seama şi de falsitatea credinţei pe care o predică.

Totuşi, ştia bine că singura sa speranţă consta în a se arăta cât se poate de indiferent faţă de toate acuzele.

Kotan şi războinicii tot se mai aflau sub influenţa credinţei în el, şi de acest fapt Tarzan trebuia să profite în actul final al dramei înscenate de Ludon, pentru a fi salvat din mâinile invidiosului preot care, în inima lui, probabil l-a condamnat deja la moarte.

Ridicând, deci, din umeri, ca şi când ar fi fost vorba despre o afacere foarte importantă, Tarzan a coborât scările piramidei.

— Pe Dorul-Otho nu îl interesează, a zis el, în ce loc găseşte de cuviinţă Ludon să îl înfurie pe Dumnezeul său, pentru că mânia lui Jad-ben-Otho se poate abate tot atât de uşor în templu, ca şi în camera tronului.

Nemărginit de uşurat de soluţia atât de simplă a problemei lor, Kotan şi războinicii au pornit din camera tronului spre templu, timp în care le-a crescut credinţa în Tarzan, faţă de indiferenţa care o afişa acesta acuzaţiilor care i s-au adus.

Ludon i-a condus pe toţi în cea mai largă dintre curţile templu cu altare.

Instalându-se în spatele altarului din apus, i-a făcut semn lui Kotan să şadă pe platforma de la

stânga, spunându-i şi lui Tarzan să ocupe un loc identic însă, la dreapta altarului.

Când Tarzan s-a urcat pe platformă, privirile lui s-au încruntat de supărare fată de tabloul care i s-a reprezentat.

Bazinul scobit în suprafaţa de sus a altarului era plin de apa în care plutea cadavrul gol al unui copil abia născut.

— Ce înseamnă asta? a strigat el, întorcându-se spre Ludon.

Acesta a zâmbit răutăcios.

— Faptul că nu ştii este o nouă dovadă de vanitate a pretenţiilor tale. Da, pozezi ca fiu al lui Dumnezeu şi nu ştii că la apusul soarelui aducem jertfa unui bărbat, iar la răsăritul lui jertfa unui copil abia născut. Astfel îl onorăm noi pe Jad-ben-Otho şi aceste amănunte le ştiu până şi copii mici ai Hodonilor, numai acela care pretinde că este fiul lui Dumnezeu nu le ştie. Dacă aceste dovezi, a continuat Ludon, nu sunt suficiente, am şi altele. Treci în faţă Wazdon! A poruncit marele preot, indicând cu degetul pe un sclav care stătea printre alţi negri şi câţiva preoţi, undeva mai încolo de altar. Spune-ne: ce ştii despre această fiinţă, strigă Ludon, arătându-l pe Tarzan, de îndată ce negrul a făcut, tremurând, vreo doi paşi spre altar.

— L-am văzut mai înainte, a început Wazdonul. Eu sunt din tribul Korulul şi într-o zi, nu demult, un grup din care făceam parte s-a întâlnit cu câţiva războinici din Korulja pe muchia dealului care desparte văile noastre. Printre inamici era şi această fiinţă ciudată pe care ei o numeau Tarzan Jad-guru şi într-adevăr era teribil, deoarece au trebuit douăzeci de inşi să îl doboare. Nu se lupta însă cum s-ar fi luptat un Dumnezeu, iar când l-a izbit o ghioagă în cap, a căzut în nesimţire ca oricare muritor.

L-am adus după aceea, a reluat negrul după ce l-a privit intens pe Tarzan. În satul nostru prizonier, dar a scăpat după ce a tăiat capul războinicului pe

care l-am lăsat să-l păzească, ducând cu el acest cap tocmai de partea cealaltă a văii şi atârnându-l de creanga unui copac.

— Cuvântul unui rob contra cuvântului lui Dumnezeu! Foarte frumos! a strigat Kotan, care şi mai înainte arătase o oarecare prietenie subtilă faţă de pretinsul urmaş de zeu.

— Nu este decât un pas în progresul nostru către adevăr, se grăbi să explice Ludon. Se poate ca mărturiile aduse de singura prinţesă a casei de Kotan să cântărească mai mult pentru marele şef de la Nord, cu toate că tatăl unui fiu care a fugit de oferta sfântă a carierei de preot nu ar asculta bucuros la mărturiile aduse împotriva unui alt păgân.

Jadon a pus repede mâna pe mânerul cuţitului său de la cingătoare, dar războinicii din jurul lui l-au reţinut, prinzându-l de braţ.

— Ai grijă, Jadon, că eşti în templul lui Jad-ben-Otho.

Şi astfel, marele şef a fost nevoit să înghită apostrofarea lui Ludon, deşi jignirea a săpat în inima războinicului o ură cruntă împotriva marelui preot.

Kotan s-a adresat cu mirarea lui Ludon.

— Ce poate să ştie fiica mea despre aceasta? Sper că nu vei aduce o prinţesă a casei mele ca martoră publică?

— Nu, a răspuns Ludon, nu o voi aduce pe ea în persoană, dar am aici pe altcineva care poată să facă declaraţii pentru prinţesă.

Şi, zicând aceasta, Ludon a făcut un semn unui preot inferior, la apropiere căruia îi zise:

— Adu-o pe sclava prinţesei!

Preotul cu masca urâtă a apărut după o clipă, trăgând după ea cu silă, o fată wazdonă, care, se vedea clar, nu venea de bună voie.

Era Panatlea.

— Prinţesa Ghizi, a început preotul, era singură în „Grădina prohibită”, numai cu această sclavă,

când deodată, apare înaintea ei, ieşind pur şi simplu din tufişul de alături, această fiinţă care pretinde că este Dorul-Otho. Prinţesa, declară că sclava, când l-a văzut a strigat surprinsă că l-a recunoscut, zicându-i „Tarzan Jad-guru", acelaşi nume despre care a vorbit sclavul din Korulul. Această femeie nu este din Korulul, ci din Korulja, adică din tribul cu care ni se spune că a fost mai întâi văzută.

Mai departe, aşa ne spune prinţesa, această femeie, al cărei nume este Panatlea şi care i-a fost adusă abia ieri. I-a istorisit o poveste foarte ciudată şi anume că ar fi fost salvată din mâinile unui Torodon din Korulgrif de către o creatură ca aceasta, pe care îl numea Tarzan Jad-guru. A mai spus că amândoi au fost urmăriţi de doi grifi şi cum el i-a înşelat să plece de lângă Panatlea, care a putut să scape, dar mai târziu a fost prinsă de noi şi adusă în Alur. Tot nu sunteţi lămuriţi, a strigat apoi Ludon. Adresându-se mulţimii, că această fiinţă nu este fiul lui Dumnezeu?

Apoi, s-a răstit întorcându-se spre Panatlea:

— Ţi-a spus el vreodată că este fiul lui Dumnezeu?

Panatlea a făcut un pas înapoi, îngrozită.

— Răspunde, sclavo! A răcnit marea preot.

— Părea într-adevăr că este mai mult decât un simplu muritor, ocoli răspunsul Panatlea.

— Ţi-a spus vreodată că este fiul lui Dumnezeu? Răspunde direct la întrebare! a insistat Ludon.

— Nu, a răspuns Panatlea în şoaptă, aruncând o privire rugătoare lui Tarzan, pentru a-i cere iertare.

El îi răspunse cu un zâmbet prietenesc de încurajare:

— Aceasta nu este o dovadă că el nu este fiul lui Jad-ben-Otho. Încercaţi să vi-l închipuiţi pe Jad-ben-Otho umblând dintr-o parte în alta. Strigând: Eu sunt Dumnezeu! Eu sunt Dumnezeu! L-ai auzit

tu vreodată, Ludon? Desigur că nu, pentru ce ar face fiul ce nu face tatăl?

— Destul! a strigat Ludon. Dovezile sunt zdrobitoare. Această fiinţă este un şarlatan; iar eu, preotul cel mai înalt al lui Jad-ben-Otho în oraşul Alur, îl condamn la moarte!

Acestor vorbe a urmat un moment de tăcere: Ludon s-a oprit intenţionat, pentru culminarea efectului dramatic.

— Şi, dacă am greşit, a încheiat el, să mă trăsnească Dumnezeu, aşa cum stau aici în faţa voastră a tuturor!

Tăcerea a fost atât de mare, atât de profundă, încât se auzea până şi plescăitul apei lacului, care se izbea de zidul palatului.

Ludon a rămas în picioare, cu faţa întoarsă către cer. Cu braţele întinse, în atitudinea unui om care şi-ar dezgoli pieptul, pentru a se implânta pumnalul executorului.

Războinicii, preoţii şi sclav îi s-au îngrămădit cu toţii în curtea sacră, aşteptând împlinirea răzbunării lui Dumnezeu.

Tarzan, însă, a rupt tăcerea:

— Dumnezeul tău te ignoră, Ludon, i-a zis el cu o voce batjocoritoare, cu intenţia precisă ca să întărească şi mai mult mânia marelui preot. Da, te ignoră cu totul şi pot să dovedesc aceasta înaintea ochilor tuturor preoţilor tăi şi ai nobilimii războinice care este de faţă.

— Dovedeşte-o. Profanatorule, dacă poţi să o faci!

— Bine, a zis Tarzan. Tu, care mă numeşti profanator, care te-ai convins că sunt un impostor şi că eu, simplu muritor, am pozat ca fiu al lui Dumnezeu, de ce nu invoci mânia lui Dumnezeu, să mă trăsnească pe mine şi nu pe tine? Astfel va rămâne neştirbită atotputernicia lui, precum şi demnitatea preoţimii tale.

A urmat din nou o tăcere scurtă, în care interval cei prezenţi aşteptau ca Ludon să înfăptuiască în

felul acesta distrugerea pretenţiosului impostor.

— Vezi că nu îndrăzneşti?! l-a înfruntat Tarzan. Ştii bine că mai repede te-a trăsni pe tine decât pe mine.

— Minţi! a strigat Ludon. Aş fi făcut asta, dar am primit chiar acum o înştiinţare de la Jad-ben-Otho că ţi se rezervă o moarte deosebită.

La auzul acestor cuvinte ale marelui preot, toată preoţimea a izbucnit într-un cor de „Ah!" de admiraţie şi respect.

Kotan şi războinicii lui erau însă într-o stare de mare nedumerire. În sufletul lor urau şi se temeau în acelaşi timp de Ludon, dar atât de adânc era respectul pentru slujba de mare preot, încât niciunul nu a îndrăznit să ridice vocea împotriva lui.

Niciunul?

Ei bine, tot s-a găsit unul şi a acela a fost Jadon, şeful fără frică de la Nord.

— Propunerea străinului este dreaptă, a intervenit el. Invocă trăsnetul lui Jad-ben-Otho asupra lui, dacă vrei să ne convingi cu adevărat de vinovăţia lui.

— Destul! a strigat Ludon. De când a ajuns Jadon mare preot? Arestaţi acuzatul! S-a adresat el preoţilor şi războinicilor; iar mâine îşi va primi pedeapsa, aşa după cum mi-a ordonat Jad-ben-Otho.

Din partea războinicilor nu se putea vedea nicio mişcare care să dovedească ascultarea ordinelor lui Ludon, dar preoţii inferiori, îmbibaţi de curajul fanatic al breslei lor, s-au repezit ca o ceată nebună de şacali să îşi înhaţe prada.

S-a isprăvit şi aceasta şi nimeni nu era mai pătruns de realitatea faptului decât Tarzan. De acum înainte isteţimea şi diplomaţia nu vor mai uzurpa funcţia armelor de atac şi apărare pe care el le iubea atât de mult.

Astfel, când prima mască urâtă apăru pe platformă, nu a mai găsit în faţa ei pe suavul

plenipotenţiar din cer, ci o fiară dintre cele mai feroce, de o furie mai curând diabolică, decât cerească.

Altarul se afla alături de zidul de apus al acestei clădiri Iară acoperiş. Nu era loc acolo decât pentru o singură persoană, pentru marele preot când oficia ceremoniile sacrificiului. Aşa era şi acum: numai Ludon singur se afla la spatele lui Tarzan, iar în faţa lui se găseau peste două sute de războinici şi preoţi.

Pretenţiosul care dorea să aibă gloria de a fi cel dintâi care să pună mâna pe impostorul blestemat, alergă cu mâna întinsă să-l înhaţe pe Tarzan.

În loc de aceasta, el însuşi a fost înhăţat: smuls de o mână cu degetele ca oţelul, care l-au smucit ca pe o paiaţă, înşfăcându-l de un picior şi de curelele din spate şi ridicându-l deasupra altarului.

Dar, pe lângă aceasta, mai erau şi alţii care se apropiau să îl prindă, fără să îl mai bage în seamă pe Ludon, care se apropia pe furiş, pe după altar, cu cuţitul în mână.

Nu era niciun moment de pierdut, dar nici Tarzan nu avea obiceiul să piardă clipe preţioase, prin nesiguranţa unei hotărâri întârziate.

Astfel, mai înainte ca Ludon sau orice altul să poată ghici intenţia comandantului, acesta a repezit, cu toată puterea muşchilor săi enormi, corpul preotului care ţipa ca din gură de şarpe, exact în faţa marelui preot.

Atunci, ca şi cum ambele acţiuni nu erau decât una singură, atât de repede a urmat una după cealaltă, Tarzan a sărit pe altar şi de aici sus pe creasta zidului templului.

Ajuns acolo, s-a întors şi i-a privit jos pe cei rămaşi în sală.

— Cine îndrăzneşte să creadă, a strigat el, că Jad-ben-Otho îşi renegă fiul?

Apoi a sărit de partea cealaltă a zidului, dispărând din ochii lor.

Din toată lumea care se afla acolo în sala templului, s-au aflat totuşi, cel puţin două persoane ale căror inimi au tresărit, involuntar, de bucurie, la succesul mişcării lui Tarzan. Una şi-a arătat satisfacţia pe faţă printr-un zâmbet larg. Cealaltă persoană era Panatlea.

Creierii preotului pe care Tarzan i-a aruncat în capul lui Ludon s-au împrăştiat pe pereţii templului, cu toate că marele preot a scăpat numai cu câteva zgârieturi mici, primite în căderea pe podeaua de piatră.

S-a ridicat în picioare cât a putut mai repede şi în cele din urmă, neştiind de evadarea lui Tarzan, a strigat zăpăcit de câteva ori: „Prindeţi-l! Legaţi-l!”, continuând să privească în jur după victima sa, cu o astfel de expresie ridicolă de zăpăceală, că mulţi războinici s-au simţit nevoiţi să îşi ascundă râsul, acoperindu-şi gura cu palmele.

De asemenea şi preoţii alergau în dezordine dintr-o parte în alta, îndemnând războinicii să îl urmărească pe Tarzan, dar ei aşteptau ordinele regelui lor şi nu ale marelui preot.

Kotan, încântat în sufletul său, mai mult sau mai puţin de încurcătura şi ruşinea lui Ludon, aştepta ca acesta să îi spună precis ce trebuie făcut, ceea ce s-a şi întâmplat după ce unul dintre acoliţii marelui preot i-a povestit acestuia modul în care Tarzan a reuşit să scape din mâinile lor.

Imediat s-au emis ordinele necesare urmăririi; preoţii şi războinicii au început să iasă pe uşile templului în căutarea lui Tarzan.

Ultimele lui cuvinte pe care le-a pronunţat de sus, de pe creasta zidului, au avut foarte puţin efect asupra majorităţii, în ceea ce priveşte temeinicia pretenţiilor sale atât de mult dezaprobate de Ludon.

Cu toate acestea, în inima războinicilor domnea, după cum era şi firesc, o mare admiraţie pentru un om atât de curajos, astfel că mulţi simţeau aceeaşi bucurie care s-a născut în pieptul domnitorului lor

faţă de situaţia caraghioasă în care a fost pus Ludon.

CAPITOLUL XI — Necunoscutul.

În timp ce războinicii şi preoţii din Alur cercetau toate colţurile templului, ale palatului şi ale oraşului pentru a găsi urma celui dispărut, un alt străin gol, purtând un Enfield pe spate, cobora în Korulja pe la Nord, pe cărarea prăpăstioasă a muntelui.

Înainta fără zgomot spre fundul trecătorii, iar, când a ajuns acolo unde drumul a devenii mai nivelat, a pornit cu paşi repezi, cu toate că nu renunţa nicio clipă la vigilenţa faţă de primejdiile posibile de acolo.

Din spatele său, din partea de sus a muntelui, adia un vânt uşor, astfel că depindea acum numai de ochi şi de urechi ca să poată descoperi prezenţa vreunei primejdii ce l-ar pândi în drumul său.

Cărarea pe care o urma era pe marginea unui râuleţ de pe fundul trecătorii. În afară de unele locuri unde apele se rostogoleau peste stânci şi pietroaie, iar cărarea făcea un ocol oarecare pentru a reveni pe lângă malul râuleţului.

La un moment dat, când râuleţul şi cărarea coteau abrupt pe lângă o stâncă mare, străinul s-a pomenit în faţa unuia care mergea încet în partea de sus a trecătorii.

Separaţi fiind numai de o distanţă de treizeci de metri s-au oprit amândoi simultan.

Străinul a văzut în faţa sa un războinic alb, gol, numai cu o blană în jurul taliei, curelele şi cingătoarea. Era înarmat cu un buzdugan greu şi un cuţit scurt ce îi atârna cu teaca de şoldul stâng, iar pe şoldul drept atârna o pungă de piele.

Era Tadeu, care a ieşit singur la vânătoare în trecătoarea prietenului său Omat, Gund de Korulja.

Tadeu l-a privit pe străin cu surpriză, dar nu cu uimire, deoarece a recunoscut în el un membru al rasei pe care o cunoştea în urma experienţei avute cu Tarzan cel teribil, aşa că, datorită prieteniei pe

care o avea faţă de Tarzan, l-a privit pe noul sosit fără nicio urmă de duşmănie.

Acesta a fost cel dintâi care a făcut semnul care îi exprimau intenţiile, ridicând palma spre Tadeu cu acel gest elocvent care a fost simbolul păcii de la polul Nord la polul Sud, de când omul a încetat să mai meargă sprijinindu-se în pumni. În acelaşi timp a înaintat câţiva paşi şi s-a oprit.

Tadeu, încurajat de faptul că unul care seamănă cu Tarzan Jad-guru nu poate fi decât tot din tribul pierdutului său prieten, era mai mult decât bucuros să îi accepte prietenia.

A întors deci, semnul făcut de străin şi a înaintat până a ajuns în faţa lui.

— Cine eşti tu? a întrebat el.

Dar, în loc de orice răspuns, străinul a dat din cap indicând că nu a înţeles nimic.

A încercat să îi comunice Hodonului prin semne faptul că a urmat un drum lung, nenumărate zile, venind dintr-un loc foarte îndepărtat de dincolo de munţi.

Semnele explicative ale străinului erau atât de clare, încât Tadeu s-a convins că noul sosit îl căuta pe Tarzan Jad-guru. Tot ce mai trebuia să afle era dacă acesta venea ca prieten sau ca duşman.

Străinul a observat formaţia ciudată a degetelor mari de la mâinile şi de la picioarele lui Tadeu, precum şi coada acestuia: le-a observat cu o mirare pe care cu mare greutate a reuşit să o ascundă.

Ceea ce l-a impresionat mai mult şi ce i-a adus o mare uşurare a fost faptul că primul locuitor al acestor ţinuturi străine pe care l-a întâlnit s-a dovedit a fi foarte prietenos, deoarece necesitatea de a continua un drum printr-o ţară ostilă era legată de piedici de neînvins.

Tadeu, care a plecat la vânătoare după vreunul din animalele mai mici de câmpie a căror carne era pe placul Hodonilor, a uitat, cu desăvârşire motivul pentru care a venit, în momentul când la descoperit pe străinul din faţa sa.

Avea intenţia să îl ducă la Omat unde, împreună cu acesta, să fie în stare să găsească un mijloc prin care să afle adevăratele proiecte ale străinului.

Astfel, după mai multe încercări, l-a determinat să înţeleagă, tot prin limbajul semnelor, că este nevoie să îl însoţească; apoi au pornit amândoi în josul văii către stâncile cu peşterile poporului lui Omat.

În apropierea acestora, s-au întâlnit cu un grup de femei şi copii lucrând, sub paza bărbaţilor bătrâni, adunând fructe sălbatice şi ierburi ce constituiau o parte din dietă lor zilnică şi îngrijind, de asemenea, de mici suprafeţe de teren pe care creşteau cereale cultivate de ei.

Ogoarele constau în petice de teren bine nivelate, care au fost complet curăţate de arbori şi arbuşti. Uneltele de muncă erau formate din prăjini lungi, îmbrăcate cu metal de la un capăt la altul, dar care semănau mai mult cu suliţe, decât cu unelte paşnice de agricultură.

Pe lângă aceasta, aveau unelte cu lame late, care nu păreau a fi nici greble şi nici sape, ci aveau forma unei încercări nereuşite de combinare a acestor două unelte într-una singură.

Străinul s-a oprit şi şi-a desfăcut arcul de pe spate, pentru că fiinţele acestea erau negre ca noaptea iar corpul lor era acoperit cu păr, lăsându-i impresia unor duşmani de care trebuia să se apere.

Tadeu a văzut gestul şi l-a interpretat corect. A pus deci o mână pe braţul străinului şi i-a zâmbit în semn că nu are de ce să îi fie teamă.

Totuşi, Wazdonii s-au adunat în jurul lui vorbind repede şi cu înflăcărare, într-o limbă înţeleasă de călăuza sa.

Văzând că nimeni nu încearcă să îi facă vreun rău s-a convins că întâmplarea i-a servit ajutându-l să găsească un popor prietenos.

Până la peşteri le-a mai rămas o distanţă mică, iar când au ajuns acolo, Tadeu a început să urce pe ţăruşii de lemn, încredinţat că fiinţa pe care a

descoperit-o nu va întâmpina greutăţi mai mari, ca să îl urmeze, decât a avut Tarzan.

Într-adevăr, nu s-a înşelat în această privinţă, deoarece străinul a urcat după el cu uşurinţă, până când au ajuns amândoi pe platforma exterioară a peşterii lui Omat.

Acesta nu se afla acolo şi abia târziu, după-amiază sosi şi el acasă. Între timp s-au găsit mulţi războinici care au venit să-l privească pe noul sosit.

De fiecare dată acesta era din ce în ce mai impresionat de atitudinea prietenoasă şi paşnică a amfitrionilor săi. Fără să-i fi trecut prin cap nici măcar pentru o fracţiune, că se află în mijlocul unui trib dintre cele mai feroce şi mai războinice care, până la sosirea lui Tarzan şi Tadeu în mijlocul lor, nu concepeau să existe vreun străin în tribul lor.

În sfârşit, a sosit şi Omat; iar oaspetele a simţit instinctiv că se află în prezenţa unui om mare în această lume, probabil un şef sau chiar un rege, pentru că nu numai în atitudinea celorlalţi războinici negri faţă de el se observa aceasta, dar şi în ţinuta şi în felul de a fi al acestei creaturi splendide, care stătea în picioare, privindu-l. În timpul cât Tadeu povestea împrejurările în care l-a întâlnit.

— Şi eu cred, Omat, a zis Hodonul, că el îl caută pe Tarzan Jad-guru.

La sunetul acestui nume, primul cuvânt pe care l-a înţeles din câte a auzit până acum de la aceşti oameni, faţa străinului s-a luminat de bucurie.

— Tarzan! a strigat el. Tarzan!

Şi a încercat prin semne să îi facă pe cei de faţă să înţeleagă că aceasta era persoana pe care el o căuta.

Ei au înţeles repede, iar în expresia de pe chipul lui au citit că acesta îl căuta pe Tarzan din motive de iubire nu din ură şi duşmănie. Omat, însă, dorea să se convingă cu adevărat.

În acest scop a arătat spre cuţitul străinului şi prinzându-l pe Tadeu de mână, a repetat numele lui Tarzan, prefăcându-se că vrea să îl înjunghie, iar după aceea l-a privit întrebător pe străin.

Acesta a dai din cap negativ cu multă energie şi ridicând o mână cu palma deschisă în sus, o aplică pe cealaltă pe piept: simbolul păcii, arătând astfel că nu are niciun sentiment de duşmănie fată de Tarzan.

— Este prieten cu Tarzan Jad-guru! A exclamat Tadeu.

— Ori este prieten, ori este un mare mincinos, a zis Omat.

— Tarzan, a continuat străinul, îl cunoaşteţi? Trăieşte? Oh, Doamne, cât aşa da să pot să vorbesc limba voastră!

A început din nou în graiul semnelor să afle unde este Tarzan, pronunţându-i numele şi arătând cu mâna în diferite direcţii: în peşteră, în partea de jos a trecătorii, spre munţi, spre valea verde din depărtare, iar de fiecare dată ridicând sprâncenele întrebător şi scoţând universala exclamaţie interogativă „Ei?”, care era imposibil ca ei să nu o înţeleagă.

Dar la toate aceste întrebări mute, Omat a dat din cap, întinzându-şi palmele înainte, într-un gest care arăta limpede că, deşi înţelege întrebările, nu ştie nimic despre locul unde ar putea să se afle Tarzan.

După aceea, gundul de Korulja a încercat şi el cum a putut mai bine să spună ce ştia despre Tarzan.

Pe noul sosit l-au numit Jordon, care în limba lor însemna „străin” şi a început să indice cu mâna spre soare, zicând cuvântul „As”.

Acest lucru l-a repetat de câteva ori, după care a ridicai o mână cu degetele desfăcute şi atingându-le pe fiecare pe rând, a repetat cuvântul Adenen până când străinul a înţeles că dorea să zică „cinci”.

După aceea a arătat din nou spre soare şi descriind cu degetul arătător prin aer un arc, începând de la răsărit şi până la apus, a repetat din nou cuvintele „As” şi „Adenen”.

Străinul a înţeles destul de bine că soarele a traversai de cinci ori cerul, cu alte cuvinte au trecut cinci zile.

După aceea Omat a arătat spre peştera în care se aflau şi pronunţând numele lui Tarzan, a imitat mersul omului, aşa cu două degete, purtându-le pe podeaua peşterii, când unul înainte când celălalt, încercând să îi arate prin asta lui Jordon că Tarzan a plecat din peşteră şi s-a urcat pe ţăruşi, încă de acum cinci zile.

Dar mai departe nu a putut să meargă explicaţiile cu ajutorul semnelor.

Atât a înţeles străinul şi indicându-le că a înţeles, a arătat cu degetul spre el, apoi spre ţăruşii care mergeau în sus, anunţându-i în felul acesta că vrea să-l caute pe Tarzan.

— Să mergem şi noi cu el, a spus Omat, pentru că încă nu m-a părăsit credinţa că Korulul a ucis prietenul şi aliatul nostru.

— Sfătuieşte-l să aştepte până mâine dimineaţă a zis Tadeu, ca să poţi să iei cu tine mai mulţi războinici. Dar de data asta Omat, să nu îţi ucizi prizonierii. Prinde cât poţi mai mulţi în viaţă şi se prea poate ca la unii din ei să aflăm soarta lui Tarzan.

— Mare este înţelepciunea Hodonilor! a zis Omat. Va fi aşa cum zici. Voi lua tot Korulul prizonier şi îi voi sili să spună tot ce doresc eu să ştiu. După aceea îi vom duce la marginea trecătorii Korulgrif, prăbuşindu-i de sus de pe muchia stâncii.

Tadeu a zâmbit. El ştia bine că nu vor putea să îi ia pe toţi prizonieri, fiind norocoşi, dacă ar fi reuşit să prindă măcar unul dintre ei.

Se putea chiar să fie respinşi cu pierderi, însă lucrul de care era sigur era acela că Omat nu ar fi

stat o clipă la îndoială să îndeplinească amenințarea, dacă ar fi avut posibilitatea, atât de neîmpăcată era ura dintre aceşti vecini.

Nu a fost greu să îi explice străinului planul lor şi nici să-i primească consimţământul, mai ales după ce negrul a indicat clar că drumul lor va duce prin ţinuturi ostile, aşa că vor fi însoţiţi de un număr mare de războinici Jordon era bucuros de orice măsură ce îl apăra de primejdii, deoarece succesul misiunii sale era de o importanţă capitală.

În noaptea aceea a dormit pe un aşternut de blănuri în unul dintre apartamentele peşterii strămoşeşti a lui Omat: iar a doua zi de dimineaţă, după o mâncare în grabă, au pornit la drum.

Sus, pe fata perpendiculară a stâncii, mişunau o sută de războinici sălbatici, care au ajuns pe culme împreună cu Omat, Tadeu şi Jordon.

Grosul trupei era precedat de trei războinici, având rolul de a cerceta primii terenul, pentru ca nu cumva coloana întreagă să fie luată prin surprindere de inamic.

Au traversat dealul ce îi despărţea de Korulul şi au coborât în această trecătoare, dând imediat peste un singur războinic Wazdon. Neînarmat, care mergea speriat şi pe furiş spre satul tribului său.

L-au luat imediat prizonier: fapt care, în mod foarte ciudat, nu a făcut decât să îi mărească groaza, pentru că în clipa aceea în care i-a văzut a realizat că evadarea lui este imposibilă şi s-a aşteptat să fie ucis imediat.

— Duceţi-l la Korulja! a hotărât Omat, adresându-se celor doi războinici care îl susţineau de braţe. Să îl ţineţi acolo fără să vă atingeţi de el până mă întorc eu.

Astfel, Korululianul, uimit, a fost dus de acolo, în timp ce grupul de barbari pornea din nou înainte, subtil, din copac în copac şi apropiindu-se din ce în ce mai mult de satul de peşteri din Korulul.

Norocul l-a favorizat pe Omat, oferindu-i numaidecât ceea ce dorea: o bătălie regală, deoarece înainte de a ajunge în peşterile din Korulul s-au ciocnit de o oaste destul de mare de războinici, care a pornit în josul trecătorii, probabil, într-o expediţie oarecare.

Ca şi umbrele, Koruljanii s-au topit în desişurile tufişurilor din dreapta şi din stânga drumului.

Neştiutori de primejdia care îi aştepta, convinşi că mergeau în propriul lor domeniu, în care fiecare pom sau stâncă le era cunoscută ca şi feţele camarazilor lor, Korululienii au intrat cu toată inocenţa în cursa care li s-a pregătit.

Deodată, tăcerea pădurii a fost întreruptă de un strigăt sălbatic: o ghioagă aruncată cu energie a trântit la pământ un Korululian.

Strigătul nu a fost decât semnalul unei salve de o sută de alte strigăte din pieptul Koruljanilor care, în curând, s-au amestecat cu strigătele de război ale inamicului.

Ghioagele zburau prin aer, dese ca o ploaie de ciomege, iar, după puţin timp, când cele două forţe s-au amestecat, bătălia s-a transformat într-un număr de lupte corp la corp, fiecare războinic alegându-şi un adversar şi încrucişându-se cu el.

Atunci au ieşit la iveală cuţitele strălucind în razele soarelui, raze care pătrundeau prin frunzişul crengilor de deasupra lor.

În curând, blănurile negre, netede şi moi ale Wazdonilor erau udate şi pătate de sângele adversarilor sau al lor propriu.

Acolo unde era toiul luptei se vedea şi un trup cu pielea netedă şi brună, în mijlocul altor trupuri negre ale duşmanilor şi ale aliaţilor săi.

Era străinul care, cu ochiul lui ager şi cu isteţimea minţii sale, a putut să distingă imediat între războinicii din Korulul şi cei din Korulja, deoarece, cele două triburi aveau aceeaşi îmbrăcăminte şi aceleaşi arme. Totuşi, de la primul atac, Jordon a observat că haina lor de pe şolduri

nu era de piele de leopard ca aceea a tribului din care acum făcea şi el parte.

Omat. După ce şi-a ucis adversarul l-a privit pe Jordon.

— Se luptă cu furia şi ferocitatea lui Jato! A murmurat şeful. Puternic trebuie să fie şi tribul din care face parte acest străin şi Tarzan.

După aceea, toată atenţia i-a fost atrasă de un nou adversar.

Luptătorii se împingeau dintr-o parte în alta prin pădure, când forţele acelora care au mai rămas în viaţă s-au epuizat aproape de tot.

Numai străinul părea cu totul neobosit. Se lupta cu aceeaşi furie ca şi la începui, acum când loji adversarii ar fi fost bucuroşi să înceteze lupta: iar, când au văzul că nu mai este niciun Korululian fără adversar, s-a repezit asupra acelora care stăteau, gâfâind, în faţa epuizanţilor Koruljanii.

În tot timpul, fără excepţie, ţinea la spate, pe după umăr, acel lucru ciudat despre care Omat îşi închipuia că trebuie să fie vreun fel de armă străină, dar despre al cărei scop nu putea să îşi dea seama în niciun fel, deoarece Jordon n-a întrebuinţat-o încă. Lui Omat i se părea că este mai mult o sarcină fără rost, deoarece se sălta şi se izbea mereu de spatele posesorului ei, mai sprinten decât o pisică, dintr-o parte în alta, în timpul luptei sale victorioase.

Jordon a aruncat de o parte atât arcul, cât şi săgeţile de la începutul luptei, dar arma Enfield nu a vrut sub nicio formă să o ia de pe umeri, simţind nevoia să o aibă cu el oriunde ar fi mers, până când misiunea lui va lua sfârşit.

După puţin timp, războinicii din Korulja, ruşinaţi, după toate aparenţele, de exemplul străinului, s-au încăierat încă o dată cu inamicii. Aceştia, însă, îngroziţi poale şi de prezenta străinului care părea un demon neobosit şi invulnerabil oricărui atac al lor, s-au descurajai şi au început să fugă.

Atunci Omat a dat ordin războinicilor să îi ia prizonieri pe cei mai obosiţi.

Reîntors la peştera lui, Omat a cerut ca prizonierii din Korulul să fie aduşi unul câte unul în faţa sa ca să îi întrebe pe fiecare despre cele ce s-au întâmplat cu Tarzan.

Fără nicio singură excepţie, i-au istorisit cu toţii acelaşi lucru: acum cinci zile a fost luat prizonier, dar că a reuşit să se elibereze după ce l-a ucis pe războinicul care a fost lăsat să îl păzească, ducând capul nenorocitei santinele tocmai de partea cealaltă a trecătorii Korulul, unde l-a spânzurat, legat de păr, de o creangă.

Ceea ce s-a întâmplat apoi niciunul dintre ei nu avea de unde să ştie, până când a fost iscodit şi cel din urmă prizonier, care s-a întâmplat să fie de fapt primul prizonier, prins neînarmat, care se întorcea în sat dinspre valea lui Jad-ben-Otho.

Acesta, când a aflat de scopul întrebărilor care i-au fost puse. A început să se ducă tratative pentru viaţa şi libertatea lui şi a camarazilor lui în schimbul răspunsului:

— Eu aş putea să-ţi spun multe despre acest om teribil de care mă întrebi, a zis el. L-am văzut ieri şi ştiu unde se găseşte acum, dar, dacă îmi promiţi că ne eliberezi pe mine şi camarazii mei să ne întoarcem în linişte la peşterile strămoşilor noştri, îţi voi spune totul şi numai adevărul.

— Îmi vei spune oricum, a răspuns Omat, altfel voi pune să te ucidă.

— Eu ştiu că mă vei ucide oricum, zise prizonierul. Dar, dacă o vei face, secretul va merge cu mine în groapă.

— Are dreptate, Omat, a intervenit Tadeu. Promite-le libertatea. Ce altceva poţi să faci?

— Foarte bine, a zis Omat. Acum vorbeşte, omule, iar după ce vei povesti, veţi putea să vă întoarceţi cu toţii în pace la tribul vostru.

Prizonierul l-a privit o clipă şi apoi a început să spună ceea ce ştia:

— Acum trei zile vânam cu vreo câţiva semeni pe lângă gura trecătorii Korulul, nu foarte departe de locul unde m-aţi prins azi. Am fost surprinşi de o oaste mare de Hodoni, care ne-au luat prizonieri, ducându-ne la Alur. Ajunşi aici, a continuat prizonierul, o parte dintre noi am fost aleşi ca robi, iar restul am fost aruncaţi într-o cameră la baza templului, unde sunt ţinute victimele care sunt oferite de Hodoni lui Jad-ben-Otho pe altarul de sacrificiu din templul oraşului Alur. În acest fel mi s-a hotărât soarta şi fericiţi au fost cei aleşi să robească Hodonilor, pentru că ei tot mai aveau speranţă de scăpare, dar aceia care erau cu mine în camera de sub templu nu mai aveau nicio speranţă.

Ieri s-a întâmplat un lucru dintre cele mai ciudate. A venit în templu, însoţit de toţi preoţii, de rege şi de o mulţime de războinici, o fiinţă pe care o divinizau cu toţii; când au ajuns în dreptul porţii cu gratii a camerei noastre, am văzut, spre marea mea surpriză, că nu era altul decât omul care a fost luat prizonier cu puţin mai înainte în satul Korulul: acela pe care voi îl numiţi Tarzan Jad-guru, iar ei i se adresau cu numele de Dorul-Otho.

Ne-a privit şi l-a întrebat pe marele preot cine suntem noi, iar când i s-a spus scopul pentru care eram închişi acolo s-a înfuriat enorm de tare, strigând că nu este nicio plăcere pentru Jad-ben-Otho ca să sacrifice lumea în felul acesta. Apoi a ordonat marelui preot să ne elibereze, fapt care s-a îndeplinit imediat.

Prizonierilor Hodoni li s-a dat voie să se întoarcă acasă, iar noi am fost conduşi la ieşirea din Alur şi îndrumaţi spre Korulul. La început am fost trei, dar multe sunt primejdiile care domnesc între Alur şi Korulul, iar noi nu eram decât trei inşi şi fără niciun fel de arme.

Astfel niciunul dintre noi nu a ajuns până în satul neamului nostru; numai eu am mai rămas în viaţă. Am spus ce aveam de spus.

— Aceasta este tot ce şti în privinţa lui Tarzan? L-a mai întrebat Omat

— Asta este tot ce ştiu, a răspuns prizonierul. Mai pot să spun doar că acela pe care ei îl numesc marele preot, Ludon, era foarte furios şi unul dintre cei doi preoţi care ne-au condus afară din cetate a comunicat celuilalt că străinul nu era nicidecum Dorul-Otho.

Mai spunea că Ludon se lăuda cu intenţia că îl va pedepsi cu moartea pentru îndrăzneala lui. Aceasta este tot ce s-a vorbit lângă mine în aşa fel încât eu să fi putut să aud.

Şi acum, a încheiat prizonierul, gund de Korulja, lasă-ne să plecăm cum ne-ai promis.

— Sunteţi liberi! a zis el. Dar ca să puteţi ajunge cu bine acasă, vă dau o escortă de războinici sub comanda lui Abon, care să vă însoţească până veţi intra în trecătoarea Korulul.

Prizonierii i-au mulţumit. Erau surprinşi peste măsură de un fapt care nu s-a mai pomenit la ei în Korulul şi despre care ştiau că nu s-a mai întâmplat nici în Korulja.

Omat s-a adresat străinului:

— Vino cu mine, Jordon!

Ridicându-se a, ieşit din peşteră şi a urcat stânca până sus pe coasta dealului.

Acolo, i-a indicat cu mâna cetatea Alur, care se vedea în depărtare strălucind în lumina soarelui care se apropia de apus.

— Acolo este Tarzan Jad-guru, i-a zis el lui Jordon.

Iar acesta a înţeles, ca şi cum ar fi ştiut limba lor din Paluldon.

CAPITOLUL XII — Ce ştie Panatlea.

Când Tarzan a sărit jos, dincolo de zidul templului, nu avea deloc intenţia să fugă din Alur, decât după ce va fi pe deplin convins că soţia sa nu se află prizonieră acolo.

Era însă departe de a avea o idee lămurită asupra locului unde va locui în acest oraş, în care

fiecare om îi era duşman şi mai ales, asupra mijloacelor prin care urma să îşi continue cercetările.

Nu exista decât un singur loc unde ştia că ar putea să se adăpostească provizoriu; acest loc era „Grădina interzisă” a regelui.

Grădina era presărată de tufişuri, în care un om s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă. Pe lângă acest fapt, acolo se aflau fructe şi apă.

O fiinţă isteaţă, obişnuită cu traiul din junglă, putea să rămână acolo ascunsă un timp destul de îndelungat; dar ceea ce îl frământa în momentul de faţă era problema, cât se poate de serioasă, de a străbate distanţa dintre templu şi grădină fără să fie văzut.

Mare şi puternic este Tarzan în mediul său natal, se gândea el însuşi, dar în oraşele oamenilor abia dacă poate fi bun la ceva.

Axându-se pe spiritul de observaţie foarte dezvoltat ce îl poseda şi pe cel al orientării şi-a închipuit că putea ajunge până la terenul rezervat palatului folosindu-se de coridoarele subterane şi de camerele templului prin care a fost condus cu o zi înainte şi unde nu i-a scăpat din vedere niciun amănunt.

Da, va fi bine aşa, judeca el, decât să străbat terenul deschis la suprafaţă, unde fireşte va fi căutat de la început şi desigur că îl vor descoperi imediat.

Nu a făcut nici zece paşi şi a dispărut din ochii oricărui om care s-ar fi întâmplat să privească peste zid… a dispărut pe o scară de piatră care ducea în apartamentele de jos de la subsol.

Drumul pe care a fost condus în ziua precedentă a trecut prin multe coridoare şi apartamente, ducând uneori la dreapta şi alteori la stânga, dar, stăpân fiind pe el în asemenea situaţii, Tarzan a mers înapoi pe urmele sale din ajun, fără nici cea mai mică greşeală.

Pentru un moment nu i-a fost teamă că va fi descoperit, având în calcul că toţi preoţii templului s-au adunat în sala de şedinţă pentru a asista la judecata, umilirea şi moartea sa.

Stăpânit cu totul de această idee, a mers după colţul coridorului şi s-a trezii fată în fată cu un preot, a cărui mască grotescă ascundea orice emoţie i-ar fi pricinuit-o apariţia neaşteptată a lui Tarzan.

Totuşi, acesta avea un avans faţă de preotul mascat al lui Jad-ben-Otho, pentru că, din clipa de când l-a zărit, îşi ştia deja intenţiile în privinţa lui, aşa că nu a stat mult pe gânduri şi a dus la îndeplinire acţiunea.

Astfel, preotul, mai înainte să se poată decide asupra atitudinii pe care trebuia să o ia în acea împrejurare, a simţit cuţitul cu lama lui lungă şi ascuţită cum îi pătrundea în piept.

În clipa în care cadavrul lui se prăbuşea la pământ. Tarzan l-a prins şi i-a smucit de pe cap masca, deoarece, chiar în momentul în care l-a văzut l-a străfulgerat o idee îndrăzneaţă cu care să îi poată înşela pe duşmani.

Reuşind să salveze masca de orice stricăciune, în cazul în care s-ar fi izbit la pământ. În momentul căderii cadavrului, Tarzan a aşezat-o uşor pe podea şi aplecându-se. A tăiat coada Hodonului din rădăcină.

La doi paşi spre dreapta a văzut o cameră mică, din care evident preotul a ieşit mai înainte. Era un loc bun pentru un adăpost temporar, aşa că a târât acolo cadavrul împreună cu masca şi coada.

Şi-a confecţionat apoi cu mare atenţie două curele din haina de piele de pe şoldurile preotului, cu care a legat bine coada şi trecând-o după aceea pe sub tunica lui de peste şolduri, a fixat-o cum a putut mai bine în locul unde ar fi trebuit să fie. Dacă ar fi avut şi el o coadă.

La sfârşit şi-a pus masca pe faţă; apoi a părăsit camera, având perfecta înfăţişare a unui preot din

templul lui Jad-ben-Otho; numai în cazul în care cineva s-ar fi oprit să îi examineze degetele de la picioare şi de la mâini ar fi putut să îl descopere.

A mai observat şi faptul, destul de obişnuit atât la Hodoni cât şi la Wazdoni, să îşi ducă mâna la vârful cozii, şi-a luat deci propria coadă în mână, evitând în felul acesta să se observe înfăţişarea fără viaţă pe care o trăda dacă o lăsa să se târască după el.

Trecând din coridor în coridor şi prin diferite camere, a ieşit, în cele din urmă, în curtea palatului, dincolo de templu.

Goana după el nu a ajuns încă până acolo; totuşi, simţea foarte bine că domneşte o mare mişcare nu tocmai departe în spatele lui.

Acum s-a întâlnit pe drum atât cu războinici, cât şi cu sclavi, dar nimeni nu i-a aruncat mai mult decât o privire în treacăt: trecerea unui preot prin curtea palatului era un lucru prea comun ca să stârnească bănuielile cuiva.

A trecut deci pe lângă santinele, fără să fie oprit şi a ajuns până la intrarea din „Grădina interzisă”.

Aici s-a oprit şi a cercetat repede cu privirea lui ageră întreaga porţiune a acestui loc frumos care se întindea în faţa lui.

Spre marea lui uşurare, nu a văzut pe nimeni acolo şi felicitându-se pentru facilitatea cu care a reuşit să îi înşele cele două forţe care domneau în mod suprem în oraşul Alur, a pornit repede spre interiorul grădinii.

După câteva clipe s-a oprit într-un boschet de tufişuri înflorite, în care s-ar fi putut ascunde fără grijă chiar zece oameni.

Strecurându-se până la mijloc şi-a scos de pe cap masca atât de incomodă şi s-a întins pe jos, aşteptând să vadă ce îi mai pregăteşte soarta de acum înainte; în acelaşi timp, însă, mintea îi era într-o activitate continuă în descoperirea unor planuri de viitor.

De dincolo de zidul grădinii se auzeau vocile acelora care îi urmăreau şi simţea haosul ce era în oraş şi atunci s-a convins cu câtă înverşunare era urmărit de Hodoni.

Aşa cum stătea în frunzişul în care s-a ascuns, meditând asupra măştii preoţeşti din mâna sa, a simţit deodată că nu mai este singur în grădină.

Prezenţa cuiva se simţea perfect, iar după un timp se auzea apropierea unor paşi.

La început a bănuit că ar putea fi cineva care îl căuta subtil prin grădină, dar după câteva clipe a apărut în sfera vederii sale mărginite de crengi, frunze şi flori, corpul mlădios al unei femei, pe care a recunoscut-o imediat a fi prinţesa Ghizi.

A văzut că este singură şi că se plimbă pe cărările grădinii cu capul aplecat, ca şi cum ar fi meditat adânc; era o meditare tristă, pentru că pe genele ei se vedeau urme de lacrimi.

Nu a trecut mult şi urechile lui l-au înştiinţat că au mai intrat şi alţii în grădină: doi bărbaţi, ai căror paşi declarau că nu umblă încet. Au mers direct spre prinţesă iar când a ajuns în imaginea lui Tarzan, acesta a descoperit că era vorba despre doi preoţi.

— Ghizi, prinţesă de Paluldon, a zis unul. Adresându-i-se fetei. Străinul care ne-a spus că este Dorul-Otho a fugit de pedeapsa lui Ludon, marele preot, care l-a demascat. Este căutat acum prin tot templul, prin palat şi prin oraş, iar noi am fost trimişi să îl căutăm şi în „Grădina interzisă” deoarece Kotan, regele, a declarat că l-a găsit chiar azi-dimineaţă aici, cu toate că nu poate să ştie cum a trecut pe lângă paznici.

— Aici nu este, a zis prinţesa. Eu sunt în grădină de mai multă vreme şi nu am văzut şi nici nu am auzit pe nimeni. Totuşi, căutaţi dacă doriţi.

— Nu, a zis preotul care a vorbit primul, nu este nevoie, pentru că nu ar fi putut să intre fără ca tu să şti şi fără acordul santinelelor şi chiar aşa, încă l-ar fi văzut preotul care ne-a precedat.

— Care preot? a întrebat Ghizi.

— Acela care a trecut pe lângă paznici în grădină cu puţin timp înaintea noastră, a explicat el.

— Nu l-am văzut, a zis Ghizi.

— A plecat probabil pe altă ieşire, a remarcat şi al doilea preot.

— Poate că aşa a fost, a aprobat Ghizi, dar mi se pare ciudat că nu l-am văzut.

Lăsând impresia că sunt mulţumiţi de cercetările lor, cei doi preoţi au salutat-o cuviincios pe prinţesă şi au pornit să iasă din grădină.

— Proşti ca Buto, rinocerul, s-a gândit Tarzan, care îl considera pe Buto ca pe una dintre cele mai stupide creaturi. Nu va fi greu să îi duc în eroare pe tipii ăştia.

Abia s-au îndepărtat preoţii şi s-a auzit din nou zgomot de paşi repezi, traversând grădina spre prinţesă: paşi ritmaţi de răsuflarea grea şi rapidă a unei persoane aproape sfârşită de oboseală sau în culmea disperării.

— Panatlea, a strigat Ghizi, ce s-a întâmplat? Pari foarte îngrozită.

— Oh, prinţesă de Paluldon, a strigat Panatlea, aproape că putea să fie ucis în templu. Au vrut să îl ucidă pe acel străin minunat care zicea că este Dorul-Otho.

— Dar a scăpat, a zis Ghizi. Ai fost acolo; spune-mi şi mie cum a fost.

— Preotul Ludon a dat ordin să fie prins şi ucis. Dar când s-au repezit asupra lui, el l-a smucit pe un preot şi l-a ridicat ca pe o pană, l-a trântit exact în capul lui Ludon. După aceea, a sărit sus pe altar şi de acolo pe creasta. Zidului de unde a dispărut. Numai să nu îl găsească, prinţesă!

— De ce te rogi să se întâmple asta? a întrebat Ghizi. Oare un om care a murdărit atât de mult credinţa nu merită să fie pedepsit cu moartea?

— Prinţesa nu îl cunoaşte! a exclamat Panatlea.

— Aşadar îl cunoşti? a replicat repede Ghizi. Azi-dimineaţă te-ai trădat, iar după aceea ai încercat să mă înşeli. Sclavele lui Ghizi nu fac acest lucru fără să fie pedepsite. Deci, el este acelaşi Tarzan Jad-guru despre care mi-ai povestit? Vorbeşte, femeie şi spune numai adevărul!

Panatlea a ridicat din umeri, dreaptă ca un brad şi cu bărbia în aer. Oare nu era şi ea din neamul ei ca şi prinţesă?

— Panatlea nu minte ca să se apere pe ea însăşi, a răspuns ea cu mândrie.

— Atunci, spune-mi ce ştii despre acest Tarzan Jad-guru, a insistat Ghizi.

— Ştiu că este un om minunat şi foarte curajos, a zis Panatlea; pe mine m-a salvat de un Torodon şi de un Grif, după cum ţi-am povestit. Este într-adevăr acelaşi om care a fost azi-dimineaţă aici, în grădină. Eu tot mă îndoiesc că nu ar fi Dorul-Otho, deoarece puterea şi curajul lui sunt cu mult mai presus decât ale oricărui muritor, după cum sunt şi onoarea şi bunătatea lui. Da, atunci când putea să îmi facă cel mai mare rău. El m-a apărat, iar atunci când putea să se salveze, el s-a gândit în primul rând la mine. Şi toate acestea datorită prieteniei care o poartă pentru Omat, care este gund de Korulja şi cu care trebuia să mă căsătoresc, dacă nu aş fi fost răpită de Hodoni.

— Într-adevăr că este un om cu o înfăţişare minunată, a murmurat Ghizi. De altfel nu se aseamănă deloc cu ceilalţi oameni. Nu vorbesc despre conformaţia mâinilor şi a picioarelor, sau de faptul că nu are coadă, dar are ceva, în înfăţişarea lui, care îl face să apară cu totul altfel. În fapte chiar foarte importante spre deosebire de ceilalţi oameni.

Când a auzit acestea, Panatlea a tresărit de bucurie. În mica ei inimă barbară, devotată omului care i-a acordat prietenia şi în speranţa de a câştiga consideraţia prinţesei, chiar dacă nu i-ar mai fi folosit la nimic, a adăugat:

— Nu ai văzut că ştia totul despre Tadeu şi unde se află? Spune şi tu, prinţeso, e posibil ca un simplu muritor să ştie?

— Poate că l-a văzut pe Tadeu, a obiectat Ghizi.

— Dar de unde putea să ştie că îl iubeşti pe Tadeu? a replicat Panatlea. Eu îţi spun că, dacă nu este Dumnezeu, atunci în orice caz este cu mult superior unui Hodon sau Wazdon. A putut să îmi găsească urma din peştera mea de la Korulja, peste deal, peste Korulul, până în peştera din Korulgrif, unde am reuşit să mă ascund şi aceasta, cu toate că s-a scurs o noapte întreagă de când am trecut pe acolo: iar picioarele mele goale nu lăsau nicio urmă pe unde treceam. Care muritor ar fi putut izbuti în asemenea atitudini? a reînceput cu insistenţă Panatlea. Unde s-a mai văzut, în tot Paluldonul, ca o virgină să găsească prietenie şi ajutor la un bărbat străin, în afară de el?

— Poate că Ludon se înşelă… poate că străinul este într-adevăr Dorul-Otho, a zis Ghizi, influenţată de părerea entuziastă a sclavei.

— Fie om, fie Dumnezeu, este o fiinţă prea minunată ca să moară! a exclamat Panatlea. Numai dacă aş putea să îl ajut cu ceva! Dacă ar trăi, eu cred că ar găsi mijlocul prin care să îl aducă înapoi pe Tadeu la tine, prinţeso!

— Ah! Numai dacă ar fi aşa! a suspinat Ghizi. Vai de mine, însă, căci este prea târziu, deoarece mâine voi fi a lui Bulet.

— Acela care a venit ieri în apartamentele tale împreună cu tatăl tău? a întrebat Panatlea.

— Da, acela cu faţa rotundă şi cu burta mare, a întărit prinţesa cu cel mai mare dezgust. Este atât de leneş, a continuat ea; nu merge nici la vânătoare şi nici la luptă. Nu este făcut decât numai pentru mâncare şi băutură şi nici nu se gândeşte la altceva decât la aceste lucruri şi la sclavele sale. Dar să lăsăm gândurile acestea, Panatleo, a reluat prinţesa. Haide să culegem un braţ de flori! Le voi împrăştia peste tot în camera mea. Pentru ca mâine

dimineaţă să pot duce cu mine amintirea mirosului lor, la care ţin atât de mult şi pe care ştiu că nu îl voi găsi în satul lui Mosar, tatăl lui Bulet. Vino, Panatleo, să culegem amândouă cât mai multe flori, deoarece acestea sunt florile mele preferate, precum şi ale lui Tadeu!

S-au apropiat amândouă de frunzişul înflorit în care se afla ascuns Tarzan, dar cum erau destule flori şi pe margine, el şi-a închipuit că ele nu vor intra prea departe în tufiş, astfel că nu era ameninţat să fie descoperit.

Amândouă fetele au început să culeagă flori scoţând, din când în când, mici exclamaţii de plăcere, ori de câte ori găseau câte una mai mare sau mai înflorită. Astfel, mergeau din loc în loc, pe marginile ascunzişului lui Tarzan.

— Oh! Ia priveşte, Panatleo, ce frumoasă este cea de acolo! Este cea mai frumoasă dintre toate! a exclamat fericită Ghizi. Lasă! Merg eu singură să o iau… îmi este teamă să nu o strici, atât este de frumoasă şi minunată.

Zicând acestea, prinţesa a pătruns în tufiş, spre locul unde a crescut floarea aceea frumoasă în vârful unei tulpine, chiar deasupra capului lui Tarzan.

Atât de subită şi de neaşteptată a fost sosirea ei, încât nu mai era niciun mijloc de scăpare, aşa că Tarzan a rămas pe loc, liniştit, cu speranţa că soarta se va îndura să o ducă de acolo pe fiica lui Kotan, mai înainte ca ochiul ei să alunece de la floarea înaltă în jos, spre el.

Însă cum a tăiat fata crenguţa florii, privirile ei s-au intersectat cu ale lui Tarzan.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, a făcut repede un pas în spate, timp în care Tarzan s-a ridicat în faţa ei.

— Nu îţi fie teamă, prinţeso! a asigurat-o el. Te salută prietenul lui Tadeu, a adăugat el ducându-i un deget la buze.

Panatlea s-a oprit emoţionată.

— El este, sfinte Jad-ben-Otho! a strigat ea.

— Şi acum, fiindcă m-aţi descoperit, a întrebat Tarzan, mă vei preda lui Ludon, marele preot, nu-i aşa?

Panatlea s-a aruncat la picioarele Ghizelei.

— Prinţesă! Prinţesă! o implora ea, nu îl trăda inamicilor săi.

— Dar, dacă tatăl meu, Kotan, a şoptit cu groază Ghizi, va afla de perfidia mea, se va înfuria foarte rău. Chiar în calitate de prinţesă, Ludon poate să ceară să fiu sacrificată, ca să liniştească mânia lui Jad-ben-Otho, aşa că între aceşti doi oameni îngrozitori, eu voi fi pierdută.

— Nu vor şti niciodată că l-ai văzut, decât dacă le vei spune tu, a strigat Panatlea. Martor îmi este Dumnezeu că nu te voi trăda niciodată.

— Spune-mi, străine, l-a implorat Ghizi, eşti Dumnezeu cu adevărat?

— Nici Jad-ben-Otho nu este mai mult decât mine, a spus Tarzan, fără să mintă în această privinţă.

— Atunci de ce încerci să scapi din mâinile muritorilor, dacă eşti Dumnezeu? a întrebat nedumerită prinţesa.

— Când zeii s-au amestecat cu muritorii, a răspuns Tarzan, aceştia devin tot atât de vulnerabili ca şi ei. Chiar Jad-ben-Otho. Dacă ar apărea în carne şi oase, tot ar putea să fie ucis.

— L-ai văzut pe Tadeu şi ai vorbit cu el? a întrebat fata cu un aer cu totul indiferent.

— Da. L-am văzut şi am vorbit cu el, a răspuns Tarzan. Am fost împreună cu el tot timpul o lună de zile.

— Şi… a ezitat ea, el… fata a lăsat ochii în pământ şi a roşit ca bujorul), tot mă mai iubeşte? A reuşit ea să articuleze în final.

Tarzan a ştiut atunci că a câştigat-o de partea lui.

— Da, a răspuns Tarzan. Tadeu nu vorbeşte decât de Ghizi şi aşteaptă cu speranţă ziua în care va putea să se căsătorească cu ea.

— Dar mâine mă vor căsători cu Bulet, a zis ea cu tristeţe.

— Să dea Domnul ca totdeauna să fie „mâine”, pentru că mâine nu va fi niciodată.

— Ah! Nefericirea aceasta va veni, totuşi şi atunci atâţia „mâine” cât voi mai avea viaţă voi plânge cu inima zdrobită după Tadeu.

— Dacă nu ar fi fost Ludon, aş fi putut să te ajut, a zis Tarzan şi cine ştie dacă nu voi putea totuşi să te ajut şi de acum înainte.

— Numai dacă ţi-ar fi cu putinţă, Dorul-Otho, a strigat fata. Pentru că ai face asta numai dacă vei putea. Mi-a spus Panatlea cât eşti de curajos şi ce suflet bun ai.

— Numai singur Jad-ben-Otho poate să ştie ce va fi în viitor, a răspuns Tarzan. Acum ar fi bine să vă îndepărtaţi amândouă, ca nu cumva să vă vadă cineva şi să trezească bănuieli.

— Vom pleca, a zis Ghizi, dar Panatlea se va înapoia cu mâncare. Sper că vei scăpa şi că Jad-ben-Otho este mulţumit de ceea ce am făcut.

A plecat urmată de Panatlea, iar Tarzan s-a ascuns din nou.

Seara. Panatlea a venit cu mâncare, iar Tarzan, văzându-se singur cu ca, îi puse întrebarea care îl ardea de atâta timp.

— Spune-mi, a zis el, tot ce ştii despre zvonurile în privinţa străinului care se presupune a fi ţinut ascuns undeva în Alur. Ai auzit şi tu despre aceasta în timpul scurtei tale prezente aici?

— Da, a răspuns Panatlea. Le-am auzit vorbind pe celelalte sclave. Este ceva despre care ele îşi şoptesc numai, neîndrăznind niciuna să vorbească tare. Se zice că ar fi o femeie străină ascunsă în templu şi că Ludon o vrea ca preoteasă, iar Kotan vrea să se căsătorească cu ea. Şi că nu au îndrăznit niciunul nici altul să facă ceva din cauză că fiecare se teme de celălalt.

— Ştii în ce parte a templului este închisă.

— De unde să ştiu? Toate acestea pot să fie foarte bine doar poveşti, dar eu ţi-am spus tot ce am auzit.

— Numai despre o persoană vorbesc ei?

— Mai spun că a mai venit cu cineva, dar nimeni nu poate să ştie ce s-a întâmplat cu acela.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Panatleo, a zis Tarzan. Se poate să îmi fi făcut un bine atât de mare, cum tu nici nu poţi să îţi închipui!

— Mă bucur că am putut să te ajut cu ceva.

CAPITOLUL XIII — Monstrul din turnul misterelor.

După ce s-a întunecat, Tarzan şi-a acoperit din nou faţa cu masca aceea urâtă a preotului pe care l-a ucis.

Considerând că nu ar fi făcut bine dacă mai trecea o dată pe lângă gardian, mai ales noaptea, când ar fi putut stârni bănuieli, a sărit în copacul în ale cărui crengi atârnau peste zidul grădinii şi de aici a coborât de partea cealaltă a zidului.

Pentru a înlătura cât putea posibilităţile unei descoperiri, a străbătut curtea palatului şi a pornit spre templu, dintr-o direcţie opusă cu cea pe care a luat-o când a fugit de acolo.

Este adevărat că, în felul acesta, a fost nevoit să ocolească şi chiar să treacă prin părţi ale terenului palatului pe care nu le cunoştea deloc, totuşi, o mică oprire era de preferat în locul primejdiei la care s-ar fi expus, dacă ar urma drumul de mai înainte, pe unde circulaţia era mult mai intensă.

Având, însă, o ţintă bine definită şi fiind înzestrat cu un simţ al orientării aproape miraculos, a trecut prin curtea templului cu destulă îndrăzneală, deşi, cât îi era posibil, se ţinea în umbră, pe lângă ziduri.

A ajuns, în sfârşit, fără niciun incident neplăcut, lângă clădirea ornamentată la care îi stătea gândul şi de care l-a întrebat pe Ludon când a trecut pe lângă ea. Ludon atunci i-a răspuns că nu mai era întrebuinţată de mult.

Răspunsul marelui preot a fost firesc în el însuşi, dar impresia cu care a rămas Tarzan din faptul că acesta a evitat să discute despre clădirea aceea, a fost că Ludon a minţit şi deci, clădirea avea o importanţă deosebită. Era în forma unui turn înalt, cu trei etaje, detaşat complet de toate celelalte clădiri ale templului.

Nu avea decât o singură intrare zăbrelită, sculptată artistic, direct în stâncă, cu înfăţişarea unui cap enorm de Grif, a cărui gură deschisă constituia uşa propriu-zisă.

Botul, fruntea şi labele din faţă ale monstrului erau astfel făcute, încât îl înfăţişau întins pe pântece, cu fălcile în pământ între cele două labe. De o parte şi de alta a intrării mai era câte o fereastră ovală, cu gratii groase ca şi uşa.

Văzând că nu este nimeni în jur, Tarzan a trecut prin firida întunecoasă a intrării, unde a încercat gratiile. Spre marea lui dezamăgire, a găsit poarta închisă ingenios cu un aparat pe care nu îl cunoştea; gratiile erau foarte groase, încât nu le putea rupe fără să nu facă vreun zgomot care ar fi avut rezultate dezastruoase în această mişcare.

În interiorul întunecos de dincolo de uşă nu se putea distinge nimic, astfel, văzând că pe moment nu are nimic de făcut în acest sens, a început să se ocupe de ferestre. Gratiile acestora au rezistat şi ele încercărilor, ceea ce nu l-a descurajat pe Tarzan, deoarece a prevăzut aceasta.

Dacă gratiile nu cedau isteţimii sale, vor ceda desigur forţei sale uriaşe, în cazul în care nu va reuşi să găsească alt mijloc de intrare. Mai întâi, însă, trebuia să se asigure dacă era nevoie să recurgă la mijloace extreme.

În acest scop, a făcut ocolul clădirii, examinând-o cu atenţie din toate părţile. A mai găsit câteva ferestre, dar şi acestea erau zăbrelite. În cursul cercetărilor se oprea să asculte şi să miroase, dar nu a văzut pe nimeni, iar zgomotele pe care le

auzea din când în când veneau de prea departe ca să îl poată îngrijora.

A privit în sus pe zidul clădirii. A observat că şi acesta, ca multe alte ziduri ale clădirilor din oraş, avea ornamente scuipate, dintre care unele în formă de cornişe erau ieşite în exterior orizontal sau diagonal, ceea ce făcea ca zidul să nu fie greu de urcat, cel puţin pentru Tarzan.

Ca să nu fie împiedicat de masca grea şi voluminoasă a preotului, a luat-o de pe cap şi a aşezat-o jos, lângă peretele turnului. După aceea a urcat cu îndemânare până la primul etaj, unde a descoperit că ferestrele, pe lângă faptul că aveau gratii, mai erau şi acoperite cu perdele groase.

Dar nu a stat prea mult la acest etaj, deoarece s-a gândit că ar putea să intre cu mai multă uşurinţă pe acoperişul pe care l-a văzut aproape la fel cu acela al sălii tronului, adică în formă de cupolă.

A observat că avea mai multe deschizături. Prin urmare, era posibil, dacă construcţia ultimului etaj semăna cu cea a sălii tronului, ca şi ferestrele acestea să nu fie zăbrelite, deoarece nimeni nu ar fi putut ajunge de jos până acolo.

În privinţa aceasta, însă, mai era o întrebare la care nu putea să răspundă numai după ce ar fi ajuns sub cupolă. Deschizăturile acelea erau oare destul de largi ca să poată să încapă umerii laţi şi puternici ai lui Tarzan?

S-a oprit din nou, de data aceasta la etajul al doilea, unde, cu toate perdelele de la ferestre, se putea vedea interiorul luminat. Dar, în momentul când s-a apropiat de prima fereastră, a ajuns până la nările lui o urmă de miros, care i-a smuls din suflet şi din cuget tot ce mai semăna a civilizaţie: a redevenit într-o singură clipă fiara teribilă din pădurea lui Ciuk.

Atât de repede şi de completă a fost metamorfoza, încât pe buzele sale sălbatice aproape că a izbucnit sfidarea puternică a antropoizilor.

Numai precauţi unea inerentă a fiarei din el l-a salvat de la această greşeală fatală.

Acum mai auzea voci din interior; ar fi putut jura că una din ele era vocea lui Ludon, autoritară. Răspunsul a sosit măreţ şi sfidător, dar vocea poseda o nuanţă de deznădejde cumplită, voce la auzul căreia Tarzan a ajuns în paroxismul furiei.

Uitată era acum cupola cu intrările pe care urma să le găsească. Orice gânduri ar mai fi nutrit să intre acolo pe furiş şi fără zgomot erau acum aruncate într-o parte. Aducând pumnul pe spate, a repezit o lovitură îngrozitoare în zăbrelele ferestrei din faţa lui: o singură lovitură, care a azvârlit gratiile cu tencuială cu tot, zguduindu-se pe podeaua camerei.

În aceeaşi clipă, s-a aruncat cu capul înainte pe fereastră, ducând cu el şi perdeaua de piele de antilopă. Ridicându-se imediat de jos, a smuls perdeaua de pe cap care îi împiedica vederea şi… grozavă a fost dezamăgirea, aflându-se într-un întuneric cumplit şi o tăcere de mormânt.

Instinctiv a ridicat vocea şi a strigat numele atât de drag. Care nu i-a mai ieşit de pe buze de şase luni de zile.

— Jane! Jane! a strigat el. Jane, unde eşti!

Dar singurul răspuns pe care l-a avut a fost aceeaşi tăcere de acolo. A mai repetat o dată chemarea şi apoi încă de câteva ori, pipăind cu mâinile întinse prin întunericul de nepătruns al odăii. În timpul acesta, simţea puternic în nările sale emanaţia delicată, care l-a încurajat încă din primul moment, că soţia sa a fost cu o clipă înainte în cameră.

Mai mult încă: i-a auzit chiar vocea când refuza să se supună pretenţiilor josnice. Ale ticălosului de preot.

Ah, de ce nu a umblat cu mai multă atenţie? Dacă şi-ar fi continuat cercetările liniştit şi subtil, probabil că în momentul acesta ar fi avat fericirea să îşi strângă soţia în braţe: iar cadavrul lui Ludon,

sub piciorul lui, ar fi arătat cât de aprigă a fost răzbunarea lui. Dar acum nu mai avea timp să îşi facă reproşuri.

Păşea încet prin întuneric, dibuind orbeşte şi căutând, nici el nu ştia ce, când, deodată, podeaua de sub el s-a aplecat violent şi a fost repezit în jos. Într-un întuneric şi mai mare decât acela în care a fost până acum.

A simţit că alunecă în viteză pe o suprafaţă netedă, fără niciun sprijin ca să se poată opri. În aceeaşi clipă s-a auzit un râs batjocoritor şi vocea marelui preot, Ludon, strigându-i din urmă:

— Întoarce-te acum la tatăl tău, Dorul-Otho!

Tarzan s-a oprit brusc şi destul de dureros pe o podea de piatră. În faţa lui se afla o fereastră ovală, cu o mulţime de gratii, iar mai încolo a văzut lumina lunii jucând pe apa albastră a unui lac.

La început nu a auzit niciun zgomot, decât murmurul îndepărtat al oraşului, ajungând până la el, pe fereastra care dădea spre lac.

După puţin însă, foarte slab, ca şi cum ar fi venit de la o distanţă mare, s-a auzit foşnetul unor paşi moi, care călcau pe un pavaj de piatră: aşa cum asculta atent, şi-a dat seama că zgomotul se apropie din ce în ce mai mult, iar după un timp a auzit chiar răsuflarea fiarei.

Mai mult ca sigur că aceasta a fost atrasă de zgomotul provocat de el în cădere şi s-a apropiat să facă cercetări.

El nu putea să o vadă, dar ştia bine că nu este departe, când, deodată, a auzit mugetul asurzitor al unui Grif răsunând prin coridoarele întunecate.

Ştiind că această fiară are simţul ocular foarte slab dezvoltat, iar cum el s-a obişnuit într-o oarecare măsură cu întunericul acelei peşteri subterane, s-a gândit numaidecât la un mod prin care să evite atacul fiarei, căreia nicio fiinţă de pe lume nu i-ar fi putut rezista.

Nici nu îndrăznea să se gândească la faptul că l-ar putea învinge pe acest Grif, cu aceeaşi tactică pe

care a învăţat-o de la Torodon şi care s-a dovedit a fi eficace data trecută, când atât viaţa cât şi libertatea i-au fost puse în joc. Din mai multe puncte de vedere aceste împrejurări de acum nu se potriveau cu cele de atunci.

Atunci a fost în stare să se apropie de Grif în plina lumină a zilei şi în condiţii normale de viaţă ale acestuia, Griful fiind dintre aceia care au mai suferit şi în alte timpuri autoritatea omului, sau cel puţin, a unei fiinţe cu chip de om.

Acum, însă, avea în faţa lui o fiară ţinută în închisoare şi tocmai în momentul când era furioasă. De asemenea, avea motive să creadă că acest Grif nu a fost niciodată sub influenţa vreunei voinţe superioare, deoarece, închis în beciul întunecos, nu servea la alte scopuri, decât la acela pe care Tarzan şi l-a închipuit imediat în această împrejurare.

Deci cea mai înţeleaptă cale de urmat pentru el era aceea de a ocoli atacul fiarei, cu speranţa că va putea să descopere vreo portiţă de ieşire din această situaţie îngrozitoare în care se afla.

Faţă de ceea ce era în joc, pentru el nu merita să rişte un atac al fiarei, atâta timp cât putea să îl evite, mai ales că un atac, în împrejurările de faţă, ar fi pecetluit şi soarta soţiei sale, pe care abia a găsit-o, pentru ca să o piardă atât de repede.

Cu toate acestea, oricât de mare îi era dezamăgirea şi întristarea, oricât de deznădăjduită părea să îi fie situaţia actuală, prin vinele lui Tarzan trecea ca un fior fierbinte, o mare satisfacţie.

Soţia lui trăia! a găsit-o în cele din urmă, după atâtea luni de deznădejde şi de teamă. Era încă în viaţă!

Cu o mişcare uşoară şi fără zgomot, întocmai ca o fantomă, a ocolit atacul uriaşului Grif, care nu se conducea decât numai după auzul său fin; iar în clipa în care era să îl calce în picioare, Tarzan a trecut pe lângă ea de partea cealaltă a încăperii.

Înaintea lui se deschidea acum un coridor lung, acelaşi din care a ieşit fiara cu o clipă mai înainte. Fără să mai stea cât de cât pe gânduri, s-a repezit înainte, iar, cum ochii lui începeau să se obişnuiască din ce în ce mai mult cu bezna de acolo, a reuşit să desluşească zidurile şi podeaua, suficient ca să nu cadă într-un abis necunoscut sau să se izbească de vreo stâncă solidă, la o cotitură neaşteptată a coridorului.

Condorul era destul de larg şi foarte înalt făcut, probabil, intenţionat ca să poată să vadă fiara. De aceea Tarzan nu a întâmpinat nicio greutate şi a putut să fugă.

Totuşi, din fugă nu a putut să observe că trecătoarea merge în pantă, deşi nu era prea tare înclinată. I s-a părut numai că nu se mai termină şi se întreba în ce loc subteran îl va conduce.

Oare nu ar fi fost bine să rămână sus, în camera destul de spaţioasă de acolo şi ar fi încercat să îl înfrângă pe Grif? Acolo avea cel puţin lumină suficientă ca încercarea să aibă o oarecare perspectivă de reuşită.

Dacă s-ar fi oprit să încerce învingerea Grifului, aici în coridorul îngust şi întunecat unde se afla, ar fi fost o adevărată sinucidere.

Auzea fiara urmărindu-l. Mugetele ei tunătoare aproape că zguduiau din temelie stânca în care au fost săpate aceste camere subterane.

Dacă s-ar fi oprit acum să înfrunte acum această furie întruchipată, numai cu un simplu „Uiii-hoo!”, nu ar fi fost, după părerea lui Tarzan. Decât o nebunie curată. Şi-a continuat drumul în lungul coridorului, mărind paşii, îndată ce a obsedat că Griful îl ajunge din urmă.

După puţin timp, întunericul s-a mai micşorat, iar la o cotitură a trecătorii a văzut înaintea lui un petic de loc luminat de lună.

Însufleţit de speranţe noi s-a repezit şi a ieşit din coridor, trecând într-o împrejmuire circulară, ale cărei ziduri se înălţau puternic din toate părţile:

ziduri negre perpendiculare, pe a căror suprafaţă nu se vedea nici cel mai mic loc unde să îşi pună piciorul pentru un sprijin.

La stânga lui se afla un bazin cu apă, de formă dreptunghiulară, având una dintre laturi mărginită de baza zidului din faţă. Fără îndoială că îi folosea Grifului atât la baie cât şi pentru adăpat.

În momentul acesta a apărut şi fiara în deschizătura coridorului, iar Tarzan s-a retras până la marginea bazinului pentru a face acolo o ultimă încercare de rezistenţă.

Nu avea la el ciomagul necesar cu care să îşi poată impune autoritatea vocii; dar, cu toate acestea, nu s-a mişcat din loc, hotărât să reziste Grifului realizând că altceva mai bun nu i-a mai rămas de făcut.

Griful s-a oprit la intrarea coridorului, întorcându-şi privirile în toate direcţiile ca şi cum şi-ar fi căutat prada.

Acesta era, după părerea lui Tarzan, momentul psihologic, în care s-a agăţat ca de un fir de păr. Ridicându-şi vocea pe un ton de comandă, a scos ciudatul sunet „Uiii-hoo!”.

Efectul acestui strigăt asupra Grifului a fost instantaneu şi desăvârşit; scoţând un muget asurzitor, acesta şi-a aplecat cele trei coame, repezindu-se nebuneşte în direcţia de unde s-a auzit vocea.

Nici la dreapta şi nici la stânga nu existau căi de scăpare: în spatele lui Tarzan era apa liniştită a bazinului, în timp ce din faţă se apropia ca fulgerul nimicirea lui completă.

Dar, tocmai când enormul trup al fiarei părea că l-a ajuns din urmă. Pregătit să îl zdrobească, Tarzan s-a răsucit şi s-a aruncat în bazin, scufundându-se în apele lui adânci.

Din sufletul Janei Clayton s-a spulberat orice speranţă. Luptându-se necontenit pentru a-şi salva viaţa în timpul atâtor luni încărcate de primejdii, de neajunsuri şi mai ales, de când era la închisoare,

speranţa i-a încolţit adeseori în suflet, dar tot de atâtea ori s-a stins, iar acum nu i-a mai rămas nici ultima scânteie de la care să aştepte o însufleţire a unor noi speranţe.

Lipsită cu desăvârşire de cea mai mică urmă de nădejde, stătea acum în faţa marelui preot Ludon, în camera unde acesta a închis-o, în turnul Grifului din cetatea Alur.

Cu toate acestea, nici timpul şi nici durerile sufleteşti şi fizice nu au reuşit să îi micşoreze frumuseţea: conturul adorabil al formelor ei perfecte, precum şi drăgălăşenia înfăţişării sale au rămas distincte, sfidând condiţiile de existenţă.

Ea, însă, atribuia primejdia în care se afla acum tocmai acestor însuşiri divine, deoarece Ludon dorea să o stăpânească.

Nu a avut niciun motiv să se teamă de preoţii inferiori din Alur, însă din partea lui Ludon era în mare primejdie, pentru că acesta nu era ca ei, iar slujba de mare preot trebuia să se transmită din tată în fiu.

Kotan, regele, a dorit să fie soţia lui şi numai acest amănunt a scăpat-o până acum de amândoi. Fiecare se temea de celălalt. Acum Ludon şi-a pierdut însă orice răbdare şi a venit în puterea nopţii ca să ia singur ceea ce considera că este dreptul lui.

Jane l-a respins cu mândrie, încercând să câştige timp, cu toate că ea nu ştia dacă timpul pe care îl câştiga i-ar fi putut aduce vreo uşurare sau vreo speranţă.

Pe figura crudă a preotului a apărut un rânjet, iar în privirile sale se putea citi foarte bine pofta care îl stăpânea în timp ce traversa camera spre ea. Era nebun la ideea de a o prinde în braţe.

Ea nu s-a ferit de el şi nu i-a arătat nici cea mai mică senzaţie de teamă. Stătea semeaţă în faţa lui cu capul ridicat şi privindu-l fix în ochi, cu tot dezgustul şi cu dispreţul ce le simţea pentru el.

Ludon a ştiut să citească sentimentele tipărite pe faţa ei, dar, cu toate că aceasta îi provoca o stare de nervozitate, îi creştea şi dorinţa de posesiune.

Simţea că priveşte cu adevărat o regină; deci, cea mai potrivită soţie, considera el, pentru marele preot din Alur.

— Înapoi! l-a înfruntat ea. Înainte să îţi atingi scopul, unul dintre noi doi va fi mort.

Preotul se apropia însă şi mai mult, râzând, iar râsul lui o întărea şi mai rău.

— Dragostea nu omoară, i-a răspuns batjocoritor Ludon.

Zicând acestea, s-a repezit la ea, dar tot în clipa aceea gratiile ferestrei au căzut, sunând strident în odaie şi simultan a apărut în om care a intrat cu capul înainte, ducând cu el şi perdelele de piele de la fereastră, perdele care s-au înfăşurat peste capul aceluia.

Jane Clayton a văzut în privirile preotului, pe lângă o mare surpriză şi o groază nespusă, dar tot în clipa aceea s-a repezit şi a tras de cureaua care atârna de tavanul încăperii.

Nici nu a apucat bine preotul să tragă de curea, când a căzut între ei şi noul sosit, de sus din tavan, un paravan foarte ingenios construit, despărţindu-l pe Tarzan de ei, lăsându-l în întuneric complet, deoarece singura lampă a rămas dincolo de despărţitură.

Jane a avut impresia că a auzit o voce care striga din partea cealaltă a peretelui improvizat, o voce pe care nu putea sub nicio formă să o distingă.

După aceea l-a văzut pe Ludon trăgând de altă curea şi rămânând câteva clipe în aşteptarea vreunui al eveniment care trebuia să se petreacă.

Nu a avut mult de aşteptat. Cureaua de care a smucit a pornit în sus ca şi cum ar fi fost trasă de altcineva. Ludon a început să zâmbească şi cu o altă mişcare, a pus în funcţiune maşinăria care a ridicat din nou paravanul.

Mergând apoi la marginea părţii de odaie care a fost despărţită de ei, marele preot a îngenunchiat pe podea şi a privit în adâncul unei deschizături întunecoase care ducea în jos.

A început după aceea să râdă şi aplecându-şi capul, a strigai în deschizătură.

— Întoarce-te la tatăl tău, Dorul-Otho!

Pe urmă a ridicat platforma aplecată care închidea abisul de la picioarele lui, a prins-o într-un cârlig puternic şi ridicându-se. S-a apropiat din nou de tânăra femeie.

— Între noi doi acum. Frumoasa mea. A strigai el şi… Jadon! Ce cauţi aici?

Jane Clayton şi-a îndreptat privirile în direcţia în care privea şi Ludon şi a văzut acolo, încadrat în uşa apartamentului. Un războinic de statură uriaşă, a cărui înfăţişare denota atât autoritate cât şi un caracter integru.

— Vin din partea lui Kotan. Regele, a replicat Jadon, ca să o iau cu mine pe această tânără străină şi să o duc în „Grădina interzisă”.

— Cum? Regele mă sfidează pe mine, marele preot?

— Este porunca regelui… Am spus!

Cuvintele au izbucnii ca biciul din gura lui Jadon, în a cărui atitudine nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de teamă pentru Ludon. Şi nici cel mai mic respect.

Marele preot ştia foarte bine motivul pentru care a fost ales acest om ca trimis al regelui: era un războinic reputat, atât pentru temperamentul său, cât şi pentru influenţa de care se bucura şi care îl ferise până acum de intrigile preoţimii. Ludon a aruncat o privire energică spre curelele care atârnau în tavan. De ce nu? Numai dacă ar putea să îl determine pe Jadon să treacă de partea cealaltă a camerei ca apoi.

— Stai puţin, a zis el cu un ton împăciuitor, să discutăm problema asta mai întâi.

Cu aceasta a pornit înainte, spre locul unde dorea să îl atragă pe Jadon, căruia i-a făcut un semn să îl urmeze.

— Nu am nimic de discutat, a răspuns Jadon, urmându-l, totuşi pe preot, deşi se temea de vreo trădare.

Jane îi privea cu atenţie pe amândoi în figura războinicului vedea reflectate acele trăsături admirabile pe care cu curajul şi demnitatea carierei sale le-a dezvoltat trăsăturile ipocrite ale preotului nu se putea citi nicio însuşire sufletească.

Deci, dacă avea de ales între amândoi, l-ar fi ales fără îndoială pe războinic. Din partea acestuia putea să mai spere o şansă oarecare, dar din partea lui Ludon nu avea niciuna.

Chiar şi în împrejurarea că era trecută dintr-o închisoare în alta, putea să se ivească un prilej de scăpare. A cântărit toate acestea repede în gând şi s-a decis, mai ales că privirea în treacăt a preotului nu i-a scăpat din vedere şi a înţeles repede ce însemna.

— Omule, dacă ţii la viaţi nu trece de partea cealaltă a încăperii.

Ludon a privit-o săgetător.

— Taci, sclavo! a strigat el.

— Unde este pericolul? a întrebat-o Jadon, fără să ia în considerare întreruperea lui Ludon.

Tânăra femeie a prins una dintre curele.

— Priveşte! a zis ea.

Înainte ca marele preot să o poată împiedica, a smucit de curea şi despărţitura de zid a căzut, separând-o împreună cu războinicul de Ludon.

Jadon a privit-o mirat şi întrebător.

— Deci dorea să scape de mine prin trădare? a zis el. M-ar fi ţinut închis aici până te ducea să te ascundă cine ştie unde, în labirintul templului său.

— Ar fi fost şi mai rău decât atât. A răspuns Jane, trăgând de altă curea. Asta a deschis un capac în podeaua de dincolo, iar când păşeai peste el ai fi fost aruncat într-un beci de la subsolul

templului. De multe ori m-a amenințat Ludon cu această perspectivă. Nu știu dacă spunea adevărul, dar îmi spunea că acolo jos este ascuns un demon al templului, un Grif enorm de mare.

— Da, știu că există un Grif în interiorul templului. Preoțimea din Alur știe că noi, războinicii, suntem destul de ocupați ca să aducem prizonieri pentru hrana acestei fiare și pentru sacrificiile omenești pe care le fac zilnic. De mult timp mă urăște Ludon. Acum avea ocazia să mă nimicească. Dar tu, femeie, de ce m-ai avertizat? Nu suntem noi pentru tine la fel: dușmanii și temnicerii tăi?

— Nimeni nu poate să fie mai îngrozitor decât Ludon, a răspuns ea. Tu ai înfățișarea unui războinic demn și cinstit. Nu trezești în mine nicio speranță, deoarece ea mi-a fost de mult nimicită. Cu toate acestea, se poate întâmpla ca printre războinici, chiar dacă sunt dintr-o rasă diferită de a mea, să se afle vreunul care să acorde o atenție onorabilă unui străin care a intrat în cetatea lor… chiar dacă acesta ar fi o femeie.

Jadon a privit-o mai mult de un minut, fără să articuleze niciun cuvânt. În cele din urmă a spus:

— Kotan te va face regina lui. Acest lucru ni l-a spus mie personal; consider că este o tratare destul de onorabilă din partea aceluia, care ar fi putut la fel de bine să te facă sclava lui.

— Și de ce, a întrebat ea, dorește să mă facă regina lui,

Jadon s-a apropiat și mai mult de ea, vorbindu-i cu o voce calmă ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzit de cineva:

— El crede, deși nu mi-a spus-o, că ești dintr-o rasă de zei. Și de ce nu ai fi? Jad-ben-Otho este și el fără coadă, prin urmare nu i se pare nicidecum ciudat lui Kotan să bănuiască faptul că numai zeii se prezintă în felul acesta. Regina lui a murit de mai mult timp, lăsându-l cu o singură fiică. Este stăpânit de dorința de a avea și un fiu. Și ce este

oare mai de dorit, decât să găsească o femeie care descinde din zei pentru a da un urmaş care să domnească în Paluldon?

— Dar eu sunt căsătorită! a strigat Jane. Nu pot să mă căsătoresc cu altul. Nu vreau nici tronul lui. Şi nici pe el nu îl vreau.

— Kotan este rege, a spus Jadon simplu ca şi cum aceste cuvinte ar fi explicat totul.

— Aşadar tu nu vrei să mă ajuţi să mă eliberez? a întrebat femeia.

— Dacă am fi în Jalur. Poate că te-aş apăra chiar şi împotriva regelui.

— Dar Jalur ce este şi unde este? a întrebat ea, agăţându-se ca un înecat de orice pai.

— Este oraşul unde domnesc eu, a răspuns el. Acolo eu sunt şeful suprem precum şi al văii din jurul oraşului.

— Unde este? a insistat ea. Este departe?

— Nu este departe, a zis el, zâmbind. Dar nu te mai gândi la aceasta, nu vei putea ajunge acolo niciodată. Este prea multă lume în Alur care să te urmărească şi să te prindă. Dar, dacă vrei să şti. Pot să îţi spun că este aşezat pe malurile râului care se varsă în Jadbenlul, ale cărui ape trec pe lângă zidurile cetăţii din Alur… este aşezat la confluenţa acestor râuri şi înconjurat de apă din trei părţi. Este o cetate de nepătruns în care nu a intrat niciun duşman de când a fost clădită.

— Dar acolo voi putea să fiu în siguranţă? a întrebat ea.

— Poate că da, a răspuns Jadon cu indiferenţă.

O, voi speranţe moarte! Ce forţă vă mişcă să puteţi izbucni din nou la cea mai mică provocare? Femeia a oftat şi a clătinat din cap, dezamăgită, realizând foarte bine cât de zadarnică era orice speranţă, dar, cu toate acestea, în mintea ei s-a zugrăvit un vis: Jalur!

— Văd că eşti cuminte, a început Jadon care a înţeles suspinul ei. Vino acum, să mergem acolo unde se află prinţesa, în „Grădina interzisă”. Vei

rămâne cu Ghizi, fata regelui şi te vei simţi cu mult mai bine acolo, decât în închisoarea în care ai fost până acum.

— Dar cum rămâne cu Kotan? a întrebat ea, cutremurându-se cu tot corpul.

— Sunt şi ceremonii care vor dura câteva zile până vei putea să devii regină; iar una dintre aceste ceremonii, poate să fie şi cea mai grea de îndeplinit.

Jadon a râs cu hohote, gândindu-se la ceea ce implicau cuvintele lui.

— Cum?

— Numai marele preot are dreptul de a oficia ceremonia căsătoriei unui rege, a explicat el.

— Dumnezeule, binecuvântează puţină întârziere!

Atât de tenace este viaţa unei speranţe, încât chiar dacă ar fi redusă prin ardere la cenuşă, ea tot ar mai persista la suprafaţă; o adevărată pasăre Phoenix.

CAPITOLUL XIV — Măcelul din palat.

Vorbind în felul acesta despre diferite lucruri. Jadon a condus-o pe scara de piatră care ducea de sus din apartamentele de la etajul de sus al templului în camerele şi coridoarelor care se interferau ca stâncile în care au fost scobite palatul şi templul.

După aceea au trecut printr-o uşă mare de o parte a căruia stăteau doi preoţi de gardă, iar de cealaltă parte doi războinici.

Preoţii au încercat să îl oprească în momentul în care l-au văzut de cine este însoţit, mai ales că se ştia în tot templul despre cearta dintre rege şi marele preot pentru frumoasa străină. Fiecare o dorea pentru el.

— Ea nu are voie să treacă, decât cu ordinul lui Ludon, a zis un preot, aşezându-se exact în faţa Janei Clayton şi oprindu-i drumul.

Tânăra a privit prin găurile măştii şi a văzut în ochii preotului privirea unui fanatic. Jadon şi-a

trecut însă un braţ de după umerii ei, iar mâna cealaltă a dus-o la cuţitul său.

— Va trece! Este ordinul regelui, a zis el, mai ales că Jadon este acela care o conduce. La o parte!

Cei doi războinici au trecu alături de Jadon.

— Suntem aici, gund de Jalur, a zis unul, ca să primim şi să ne supunem ordinelor tale.

Un preot a intervenit.

— Las-o să treacă, a zis el camaradului său. Nu avem ordine speciale de la Ludon; iar după obiceiul templului şi al palatului, atât şefii cât şi preoţii pot să intre şi să iasă neîmpiedicaţi.

În sfârşit, au ajuns şi în apartamentele ocupate de prinţesa Ghizi, în anticamera cărora se afla o mică gardă de războinici şi mulţi eunuci negri, care aparţineau atât prinţesei, cât şi domnişoarelor ei de onoare. Jadon a predat prizoniera în mâinile unui eunuc, zicându-i:

— Condu-o la prinţesă! Ai grijă să nu îţi scape.

După ce a trecut de un alt coridor şi încă o cameră mai mică, lady Jane s-a oprit împreună cu eunucul în faţa unei uşi care era acoperită cu o perdea de piele de jaguar, iar însoţitorul ei a bătut în uşă cu mânerul suliţei sale.

— Ghizi, prinţesă de Paluldon, a strigat el, a sosit străina, prizoniera din templu.

— Să intre! a auzit Jane o voce din interior.

Eunucul a îndepărtat draperiile de la uşă şi lady Jane a intrat. Camera în care se afla acum avea tavanul jos şi nu era tocmai mare. În fiecare colţ, din cele patru ale ei, se afla câte o statuie îngenunchiată, de piatră, care păreau că susţin tavanul pe umerii lor. Probabil că aceste statui au fost făcute cu intenţia de a îi reprezenta pe Wazdoni şi erau destul de artistic lucrate.

Tavanul era puţin boltit în forma unei cupole centrale, având câteva deschizături pentru a lăsa să intre atât aerul, cât şi lumina zilei. Într-o parte a

camerei se aflau mai multe ferestre, iar ceilalţi pereţi nu aveau decât o singură uşă fiecare.

Prinţesa era întinsă pe o grămadă de blănuri aranjate pe o platformă de piatră într-un colt al odăii. Era singură, doar o sclavă din neamul Wazdonilor şedea la picioarele ei, pe marginea platformei.

Când Jane a intrat în cameră a făcut un semn să se apropie; iar când a ajuns lângă divanul prinţesei, aceasta s-a ridicat pe jumătate şi stând rezemată într-un cot. A examinat-o cu atenţie.

— Ce frumoasă eşti! a zis prinţesa simplu.

Jane a zâmbit cu tristeţe, pentru că frumuseţea ei a fost cauza multor necazuri prin care a trecut.

— Este un compliment drăguţ, a răspuns ea repede, mai ales că vine de la o fiinţă atât de drăgălaşă ca prinţesa Ghizi.

— Ah! a exclamat prinţesa încântată, vorbeşti limba mea! Mi s-a spus că eşti de altă rasă şi de pe nişte tărâmuri îndepărtate, despre care noi. Cei din Paluldon, nu am auzit niciodată.

— Ludon a avut grijă ca preoţii lui să mă înveţe limba de aici, a explicat Jane. Totuşi, este adevărat că sunt dintr-o ţară străină şi îndepărtată, unde doresc să mă reîntorc, pentru că mă simt foarte nenorocită, prinţesă.

— Bine, dar Kotan, tatăl meu. Vrea să te facă regină. Acest fapt ar trebui să te facă fericită, nu-i aşa?

— Ar trebui, dar nu mă face, a răspuns prizoniera. Iubesc un altul cu care sunt căsătorită. Ah, Prinţesă, dacă ai şti ce înseamnă să iubeşti şi să fii silită să te măriţi cu altul, fără îndoială că ai fi de aceeaşi părere cu mine.

Prinţesa Ghizi a rămas tăcută câteva clipe, apoi a spus:

— Ştiu şi îmi pare foarte rău de tine; dar, dacă însăşi fiica regelui este condamnată la aceeaşi soartă, cine ar putea să salveze o biată sclavă, pentru că în realitate nu eşti mai mult decât atât?

Cheful din sala mare de banchete a palatului regelui Kotan a început mai devreme în seara aceea decât de obicei, regele dorind să celebreze a doua logodnă a unicei sale fiice cu Bulet, fiul lui Mosar, un şef al cărui bunic a fost rege în Paluldon şi care considera că ar trebui să fie el rege. Atât tatăl, cât şi fiul erau beţi. De fapt, toţi războinicii erau cu totul sau aproape beţi, până şi regele, chiar nu era mai treaz decât ei.

În sufletul său, Kotan nu avea niciun fel de sentiment de dragoste pentru Mosar, nici pentru Bulet. Aceştia, la rândul lor, nu îşi iubeau regele.

Kotan a fost de acord cu această căsătorie, sperând că această alianţă îl va împiedica pe Mosar de a insista asupra drepturilor sale la tron, mai ales că el era, după Jadon, cel mai puternic şef. Lui Kotan îi era frică de Jadon, dar nu ştia de partea cui îşi va influenţa războinicii, în cazul în care Mosar i-ar fi declarat război lui Kotan.

Popoarele primitive, care sunt şi războinice, nu prea cunosc tactul şi diplomaţia, chiar când nu sunt sub influenţa vinului. La beţie, însă, uită cu desăvârşire însemnătatea acestor noţiuni, mai ales dacă sunt şi nervoşi.

De fapt, Bulet a fost cel care a stârnit începuturi tragediei:

— Beau, a zis el, în sănătatea lui Ghizi.

Zicând aceasta şi-a golit cupa dintr-o singură înghiţitură. Apoi, luând paharul unui vecin, l-a ridicat la buze şi a zis:

— Pe acesta îl beau în sănătatea fiului meu şi al ei, care vor aduce tronul Paluldonului la adevăraţii lui posesori.

— Regele nu a murit încă! a strigat Kotan, ridicându-se în picioare. Nici Bulet nu este deocamdată căsătorit cu fiica mea şi mai este suficient timp ca să scăpăm Paluldonul de sămânţa celor cu inimă de iepure.

Tonul supărat el regelui, precum şi aluzia insultătoare la cunoscuta laşitate a lui Bulet. I-au

determinat pe cei din sală să se dezmeticească într-o clipă.

Ochii tuturor s-au întors către Bulet şi Mosar, care stăteau împreună de cealaltă parte a mesei, în faţa regelui.

Bulet era foarte beat; cu toate acestea, lăsa impresia că i-a trecut beţia cu totul. Era însă atât de beat. Încât în clipa aceea a uitat să fie laş, judecata lui fiind cu totul înecată în alcool şi paralizată complet şi deci, nu a mai putut să cântărească inteligent repercusiunile actelor sale.

Ne este greu de închipuit că un om beat sau un iepure supărat să comită la un moment dat un act îndrăzneţ. Şi nici nu se poate explica altfel, oricare ar fi ipoteza, ceea ce a făcut Bulet.

S-a ridicat, deodată, de pe scaunul în care s-a înghesuit după ridicarea toastului şi smucind cuţitul din teaca războinicului din dreapta sa, l-a aruncat cu o forţă năprasnică în Kotan.

Războinicii din Paluldon posedă cu toţii arta de a arunca atât buzduganele, cât şi cuţitele, iar la o distanţă atât de mică şi fără niciun avertisment ca să îi fie acordată şansa de a para lovitura, nu putea să fie decât un singur rezultat: Kotan s-a prăbuşit, întins pe masă, cu cuţitul în pieptul.

Actul de laşitate al asasinului a fost urmat de o tăcere scurtă. Bulet, îngrozit de ceea ce a făcut, s-a retras subtil spre uşa din spatele său; dar, în aceeaşi clipă, un număr de războinici înfuriaţi au sărit de la locurile lor, şi-au scos cuţitele din teacă şi s-au repezit să împiedice fuga asasinului cu dorinţa nebună de a răzbuna moartea regelui.

Mosar s-a apropiat numaidecât de fiul său. Luându-i apărarea.

— Kotan e mort! a strigat el. Acum, Mosar este regele! Războinicii devotaţi ai Paluldonului să vină să îşi apere regele!

Mosar avea mulţi admiratori care au trecut imediat de partea lui şi a lui Bulet. Totuşi, erau ameninţaţi de prea multe cuţite şi pe lângă aceasta,

l-au mai văzut şi pe Jadon că se strecoară printre războinici, ieşind în fruntea lor.

— Arestaţi-i pe amândoi! a strigat Jadon. Războinicii din Paluldon îşi vor alege singuri regele, după ce asasinii lui Kotan vor primi pedeapsa cuvenită pentru fapta lor!

Conduşi acum de un nou comandant pe care îl respectau şi îl admirau toţi aceia care i-au fost devotaţi lui Kotan s-au repezit spre grupul din jurul lui Mosar.

S-a încins o luptă aprigă, în care nu se observa nimic decât o poftă nebună de a ucide, iar în toiul acestei lupte Mosar şi Bulet s-au strecurat fără să fie văzuţi, fugind din sala de banchete.

Ieşind de acolo, s-au îndreptat spre partea palatului care le-a fost acordată pentru tot timpul vizitei lor în Alur. Aici li se aflau toţi servitorii lor, cât şi alţi războinici de grad mai mic. Care nu au fost invitaţi de Kotan la banchet.

Aceştia au primit ordinul să-şi strângă imediat bagajele şi să fie gata de plecare. Nu a trecut mult timp până să se îndeplinească ordinul, războinicii din Paluldon având nevoie de prea puţine lucruri la drum. După aceea, la un semn al lui Mosar, au pornit cu toţii spre porţile palatului.

Deodată, Mosar s-a apropiat de urechea fiului său.

— Prinţesa, a şoptit el. Nu trebuie să plecăm din oraş fără ea. Odată ce o avem în mâinile noastre, lupta pentru tron este câştigată pe jumătate.

Bulet, care şi-a revenit cu totul din starea de euforie, a stat puţin la îndoială. S-a săturat de luptă şi de orice primejdie.

— Mai bine ar fi să ieşim imediat din Alur, a insistat el. Nu va trece mult şi tot oraşul va fi împotriva noastră. Sunt sigur că ea nu va veni cu noi fără să opună rezistenţă, ceea ce ne va face să pierdem prea mult timp pe aici.

— Avem destul timp, a insistat Mosar. Ei se luptă acum în Paluldon. Până să realizeze că

lipsim, va mai trece un timp, iar Kotan fiind mort, vor avea altceva de făcut decât să se gândească la prinţesă. Acum este momentul prielnic pentru noi! Jad-ben-Otho ne-a ajutat.

Văzând că nu are altă alternativă, Bulet l-a urmat pe tatăl său, care a dat ordin războinicilor să îl aştepte dincolo de porţile palatului. După aceea a pornit spre apartamentele prinţesei, unde au găsit numai câţiva războinici care stăteau de pază. Eunucii s-au retras pentru odihnă.

— Este mare bătălie în Paluldon, i-a anunţat Mosar, prefăcându-se foarte nervos şi agitat, imediat ce au intrat în odaia de gardă. Regele vrea să mergeţi imediat acolo şi ne-a trimis pe noi să păzim apartamentele prinţesei. Grăbiţi-vă! a zis el, văzând că oamenii ezitau.

Războinicii îl cunoşteau şi mai ştiau că a doua zi prinţesa va fi logodită cu Bulet, fiul său. Prin urmare, dacă ei trebuiau să se ducă de acolo, ce putea fi mai firesc ca Bulet şi Mosar să fie însărcinaţi cu paza şi siguranţa prinţesei?

Pe lângă aceasta, nu era Mosar un şef puternic ale cărui ordine, dacă nu erau ascultate, puteau aduce după ele pedepse grave?

Deci. Nefiind decât simpli soldaţi disciplinaţi ca să asculte de ordinele superiorilor, au plecat spre sala de banchete…

Mosar nici nu a aşteptat ca războinicii să se îndepărteze prea mult. Pornind spre budoarul prinţesei, unde au intrat după câteva clipe, fără să bată măcar la uşă.

Acolo au găsit trei femei, care dormeau. Zgomotul intrării lor a trezit-o mai întâi pe Ghizi, care a sărit în picioare.

— Ce înseamnă asta? a întrebai ea supărată.

Mosar a înaintat şi s-a oprit în faţa ei. În mintea lui vicleană s-a format un plan cu care să o înşele. Dacă reuşea, ar fi fost cu mult mai uşor decât să o fi luat cu forţa. În momentul acela a zărit-o pe Jane Clayton şi a rămas încremenit, privind-o cu mirare

şi admiraţie… o clipă numai, pentru că imediat şi-a revenit, reluându-şi firul problemei pentru care au intrat în apartamentele prinţesei.

— Ghizi, a spus el, dacă ai şti cât de urgentă este misiunea noastră, ne-ai ierta îndrăzneala. În palat este răscoală şi regele Kotan a fost ucis. Rebelii sunt beţi şi au pornit în direcţia aceasta. Trebuie să te scoatem neapărat din Alur, nu avem niciun moment de pierdut. Haide, vino repede cu noi!

— Tatăl meu este mort? a întrebat Ghizi îngrozită. Atunci locul meu este aici cu poporul meu. A adăugat ea. Dacă Kotan a murit, eu sunt regină, până când războinicii aleg un alt domnitor. Aşa este legea Paluldonului. Iar, dacă am ajuns regină, nimeni nu mă mai poate sili acum să mă căsătoresc cu cine nu vreau… Jad-ben-Otho ştie că niciodată nu am dorit să fiu soţia fiului tău laş. Plecaţi imediat de aici! a încheiat ea arătându-le uşa cu un gest imperios.

Mosar a simţit că acum nu mai avea nicio şansă de înşelăciune şi niciun alt mijloc de a o convinge să meargă cu ei. A privit-o din nou pe frumoasa femeie care stătea lângă Ghizi.

Nu a mai văzut-o până acum. Dar a ghicit, după zvonurile pe care le-a auzit în palat, că nu putea să fie alta decât străina cu înfăţişarea dumnezeiască, pe care Kotan dorea să o ridice la rangul de regină.

— Bulet, a strigat el fiului său. Ia-ţi nevasta şi eu o voi lua pe a mea!

Cu aceste cuvinte, s-a repezit şi a prins-o pe Jane de mijloc, atât de repede şi atât de puternic. Încât până când Ghizi sau Panatlea să îi fi înţeles scopul, a dispărut pe după portieră împreună cu străina, care se zbătea în braţele lui.

Apoi Bulet s-a repezit şi el să o smulgă pe Ghizi în acelaşi fel. Dar prinţesa o avea lângă ea pe Panatlea, mica tigroaică din Korulja, iar Bulet s-a trezit în faţa a două puteri fioroase.

Când a pus mâna pe Ghizi. Panatlea l-a prins de picioare, încercând să-l trântească la pământ. Atunci el a izbit-o cu pumnul şi văzând că aceasta nu renunţă la puterea asupra lui, a simţit că întârzierea pricinuită de fată îi va fi fatală. Disperat, a aruncat-o pe prinţesă într-o parte şi prinzând-o pe Panatlea de păr, a scos cuţitul din teacă şi…

Portiera de piele de la uşa din spatele său s-a dat la o parte pe neaşteptate. Din două mişcări repezi, un om înalt şi puternic a străbătut odaia; cuţitul lui Bulet nu şi-a mai atins ţinta, deoarece mâna i-a fost smucită la spate, iar în cap a primit o lovitură atât de puternică, încât i-a sfărâmat craniul şi a căzut jos fără viaţă.

Bulet laşul, asasinul şi trădătorul, a murit fără să ştie măcar cine a fost acela care l-a ucis.

Când Tarzan a sărit în apa bazinului din beciul templului din Alur. Oricine şi-ar fi închipuit că atacul lui a fost o încercare supremă a instinctului de conservare, pentru a întârzia măcar o clipă, inevitabila tragedie în care fiecare din noi va trebui să îşi joace rolul principal pe mica lui scenă.

Dar nu a fost aşa. Ochii lui ageri au văzut unde se afla singura posibilitate de salvare, oferită de aceste împrejurări: un petec mic de apă, luminat de luna care strălucea pe o mică deschizătură în zid, chiar la suprafaţa bazinului în partea opusă a acestuia. A înotat în direcţia aceea, cu mişcări puternice şi repezi, ştiind că apa nu ar fi fost nicio piedică pentru cel care îl urmărea.

Nici nu a fost. Tarzan a auzit o plescăitură mare pe care a făcut-o Griful sărind în apă după el: a mai auzit şi vâjâitul curentului apei în urma fiarei. Acum era aproape de deschizătură: va fi oare aceasta destul de largă ca să poată să se strecoare prin ea? Atât cât se vedea deasupra apei, nu era suficientă pentru acest gest. Prin urmare, viaţa lui depinde acum de adâncimea deschizăturii.

Situaţia era aceasta: în faţă era deschizătura, în spate venea în viteză Griful.

Altă alternativă nu avea şi nicio altă speranţă. A depus toate eforturile puterii sale enorme în ultimele mişcări de înot pe care le mai avea de făcut, apoi a întins mâinile înainte ca să taie apa şi s-a scufundat sub nivelul apei. Străbătând-o în viteză spre gaura din zid.

Ludon a făcut spume la gură de furie, când s-a convins cât de bine l-a învins străina cu propriile lui arme. Evident că avea şansa de a scăpa din templul Grifului în care isteţimea fetei l-a închis, dar în timpul cât a întârziat, oricât de scurt ar fi fost, Jadon ar fi avut destul timp să o ia pe străină din templu şi să o predea lui Kotan.

Totuşi, el era hotărât să nu renunţe la ea; marele preot a jurat asta; a jurat în numele Dumnezeului său şi al tuturor sfinţilor şi dracilor din religia lui.

Ludon îl ura pe Kotan. Se alăturase, în taină, de partea lui Mosar, în care ştia că va avea o unealtă favorabilă. Era cu putinţa ca scena din turn să îi dea prilejul pe care îl aştepta de atâta timp: un pretext pentru a provoca o răscoală, în urma căreia Kotan să fie detronat, iar puterea să o ia Mosar, aşa că adevăratul domnitor al Paluldonului să fie tot Ludon.

Şi-a lins buzele cu anticipaţie, la ideea plăcută pe care o avea de a stârni acest eveniment şi a pornit spre fereastra pe care a intrat Tarzan şi pe unde era acum singura lui scăpare.

În timp ce străbătea odaia păşea cu atenţie; iar când a descoperit că i s-a întins şi cursa prăbuşirii în abis, a scos un sunet, care semăna mai mult cu un mârâit, decât cu o voce omenească.

— Drăcoaica! a murmurat el. Îmi va plăti asta! Jur că mi-o va plăti scump!

S-a strecurat pe fereastră şi ajutat fiind de coadă, a coborât cu uşurinţă la pământ. A stat un moment pe gânduri dacă să îl urmărească pe Jadon şi pe femeie, ceea ce l-ar fi determinat să rişte o luptă cu

un şef puternic; ori dacă ar fi fost mai bine să aştepte, până când îşi va putea atinge scopul prin intrigă şi trădare. A ales ultima soluţie, după cum era de aşteptat de la el.

Trecând în apartamentele, a chemat mai mulţi preoţi inferiori, bineînţeles pe aceia în care avea cea mai mare încredere şi care erau la curent cu aspiraţiile lui la supremaţia absolută a templului asupra palatului; aceştia erau oameni care îi urau pe Kotan.

— A sosit timpul, le-a spus el, când autoritatea templului trebuie ridicată definitiv deasupra celei a palatului. Kotan trebuie să îi facă loc lui Mosar, deoarece l-a sfidat pe marele preot. Tu, Pansat, s-a adresat Ludon unuia dintre preoţi, du-te şi cheamă-l în taină pe Mosar aici în templu; iar ceilalţi, mergeţi prin cetate şi avertizaţi-i pe războinicii credincioşi nouă să fie pregătiţi când va sosi momentul.

Au mai vorbit o oră despre amănuntele acestui eveniment, a acestei lovituri de stat, prin care guvernul Paluldonului avea să fie răsturnat.

Unul din preoţi cunoştea un sclav, care la un semnal din templu, l-ar fi înjunghiat în piept pe Kotan. Dacă i se acorda libertatea. Alt preot ştia un ofiţer al palatului, căruia putea să îi impună ca, la un moment dat, să admită în interiorul palatului un număr mare de războinici ostili.

Astfel, avându-l şi pe Mosar alături, asupra căruia va cădea toată răspunderea, planul lor părea să aibă toate şansele de reuşită. După aceea, s-au despărţit, plecând fiecare în misiunea lui urgentă, atât în palat, cât şi în oraş.

Când Pansat s-a apropiat de palat, a observat, deodată, multă mişcare şi mult zgomot în sala de banchet. Iar după câteva momente Ludon a rămas foarte surprins să îl vadă reapărând în apartamentele sale foarte agitat şi fără să respire.

— Ce s-a întâmplat, Pansat? A strigat Ludon. Fugi de parcă ar fi fost urmărit de diavoli: ce este

cu tine.

— Stăpâne, a răspuns acesta, momentul oportun a sosit şi s-a şi dus. În timp ce noi stăteam aici să chibzuim Kotan este mort, iar Mosar a fugit. Prietenii lui se luptă în palat cu războinicii lui Kotan. Dar pe ei nu au cine să îi conducă. În timp ce pe cei ai platului îi conduce Jadon. Nu am reuşit să aflu mai mult decât atât de la sclavii speriaţi care au fugit de la prima încăierare din sala de banchete. Unul mi-a spus că Bulet a fost acela care l-a ucis pe Kotan şi mi-a mai spus că l-a văzut pe asasin şi pe tatăl său fugind amândoi în palat.

— Din nou Jadon! a murmurat marele preot. Nebunii aceia sunt capabili să îl facă rege, dacă nu mă amestec şi nu lucrez cu atenţie şi mai ales. Cât mai repede.

Du-te repede în oraş. Aleargă cât poţi şi dă alarma că Jadon l-a ucis pe Kotan şi că încearcă să ia tronul de la Ghizi Răspândeşte această veste cum şti mai bine şi adaugă că Jadon a ameninţat că va distruge preoţimea cu templul ei Anunţă toii războinicii din oraş, stai în fruntea lor şi îndeamnă-i la atac. Dar mai întâi adu-i aici în templu prin trecătoarea secretă pe care numai preoţii o cunosc; iar de aici îi vom îndrepta asupra acelora din palat, mai înainte ca ceilalţi să ştie despre ce este vorba. Fugi, Pansat, nu mai pierde nicio clipă.

Dar, după un moment l-a chemat înapoi pe Pansat, zicându-i:

— Stai puţin! Nu cumva ai văzut sau ai auzit ceva despre străina pe care Jadon a luat-o din templul Grifului? Poate ştii chiar şi unde a dus-o!

— Am aflat că Jadon a dus-o la palat, la intrarea căruia a ameninţat preoţii cu moartea, dacă nu îl lasă să treacă. Atât mi-au spus de ea, dar nu ştiu în care parte a palatului a ascuns-o.

— Kotan a dat ordin să fie dusă în „Grădina interzisă”, a zis Ludon şi fără îndoială că trebuie să fie acolo. Acum du-te!

Într-un coridor, alături de camera lui Ludon, un om cu o mască urâtă de preot şi-a aplecat urechea la draperiile uşii care ducea în interior. Probabil că atât cât a stat să asculte, a auzit tot ce a vorbit Pansat cu marele preot; iar dovada că acesta a ascultat a fost viteza cu care s-a retras undeva mai la o parte, în umbră, când preotul inferior a pornit să iasă.

Pansat a plecat în misiunea sa, fără să aibă habar de prezenţa aceluia pe care aproape l-a atins cu haina în treacăt. Mergea cu viteză spre trecătoarea secretă care duce în templu, pe sub palat, până în oraş, dar nu a simţit fiinţa de care era urmărit subtil.

CAPITOLUL XV — Armata secretă.

Dezamăgit, Griful a scos un muget puternic de supărare în urma lui Tarzan, în intervalul cât acesta, tăind apa cu cuţitul, a pătruns pe deschizătura din zid, ieşind de partea cealaltă, în apele limpezi ale lacului.

Tarzan a început să zâmbească, gândindu-se cât de uşor a reuşit să evadeze din planurile nelegiuite ale lui Ludon, dar s-a întunecat imediat la faţă, amintindu-şi de marea primejdie în care plutea soţia sa.

Singurul gând care îl mai avea acum era să se întoarcă în grabă în camera de la etajul al doilea al templului Grifului, unde a simţit că se afla ea. Pentru aceasta ar fi trebuit să ajungă din nou în curtea templului, ceea ce nu era tocmai uşor.

Putea să vadă, la lumina lunii, stâncile care se ridicau din apă pe o distanţă destul de mare în lungul malului, stânci înalte şi drepte, formând astfel o barieră de netrecut.

A înotat pe lângă zid, încercând să găsească un loc unde să îşi pună piciorul şi astfel să se poată ridica până sus pe muchia zidului. Deschizături erau destule în zid, dar erau prea sus ca să le poată ajunge din apă şi nici nu avea cum să se urce până la ele.

După puţin timp, însă, a mai prins puţin curaj, văzând o deschizătură la câţiva metri înaintea lui.

A înotat cu mare atenţie până acolo şi s-a oprit să asculte atent. Neauzind niciun zgomot care i-ar fi putut da de bănuit şi nevăzând pe nimeni în jur, s-a prins cu mâinile de marginea deschizăturii, ridicându-se deasupra apei în lumina palidă a lunii, ale cărei raze luceau pe corpul lui ud de apa lacului, în faţa lui apărea o trecătoare întunecată, luminată de reflexul mic al razelor lunii, care pătrundeau înăuntru numai pe o mică distanţă.

Pornind de acolo într-o viteză de nedescris (pe care numai momentele de precauţie o mai puteau modera), a ajuns, după multe cotituri, într-un alt coridor, care mergea paralel cu malul lacului. Această trecătoare era luminată de mai multe opaiţe aşezate în scobituri făcute în stâncă. Urechile agere ale lui Tarzan l-au înştiinţat că nu departe de acolo mai sunt şi alte fiinţe, preoţi probabil, prin apartamentele care aveau ieşirea în acest coridor.

Ca să treacă fără să fie observat printre cuiburile acestea de inamici, i se părea că este peste putinţă. Trebuia, prin urmare, să se folosească de o altă înfăţişare, ştiind aceasta din experienţa trecută. S-a furişat uşor în lungul coridorului pentru a se îndrepta spre uşa cea mai apropiată în drumul său.

Întocmai ca şi Numa, leul, când îşi pândeşte prada, tot aşa mergea şi Tarzan, până a ajuns la draperiile ce ascundeau interiorul apartamentului. Un moment mai târziu, a intrat cu capul pe după draperii, după aceea umerii, până a intrat cu tot corpul: draperiile au căzut la loc, cum au fost înainte.

Nu a trecut mai mult decât o singură clipă, iar, dacă ar mai fi fost cineva pe coridor, ar fi auzit un suspin scurt apoi o tăcere deplină. După un minut, draperiile au fost date la o parte şi un preot al templului din Alur a pornit repede în susul coridorului.

Mergea cu îndrăzneală şi destul de repede, dar când a ajuns la cotitura coridorului unde acesta se

bifurca, preotul a ieşit din apartamentul în care a intrat Tarzan, s-a oprit brusc, auzind voci într-o cameră alăturată.

Fără să mai stea un moment la îndoială, a trecut de partea cealaltă a coridorului, apropiindu-şi urechea de pieile de antilopă care atârnau în faţa intrării, draperii opace prin care nu se puteau vedea persoanele din interior. După câteva clipe, a făcut o săritură în spate, în umbra în care a stat ascuns până atunci; iar, imediat după aceea, draperiile lângă care a ascultat s-au dat la o parte şi alt preot a ieşit din odaie, pornind repede în partea de jos a coridorului. Acela care a ascultat a aşteptat până ce preotul din faţa lui a ajuns la vreo zece metri distanţă, a ieşit din ascunzătoare, urmărindu-l fără zgomot.

Drumul lor i-a dus un timp printr-un coridor paralel cu malul lacului, după care Pansat a luat în mână un opaiţ şi a intrat într-un apartament din stânga. Acela care l-a urmărit a ajuns la timp în spatele său ca să poată să vadă sclipind, în întunericul unei gropi mari care se deschidea în mijlocul podelei, luminiţa ce Panatlea o ţinea în mână.

După o scurtă cercetare, a găsit un rând de ţăruşi, identici cu aceia întrebuinţaţi de Wazdoni pentru escaladarea suprafeţei stâncilor ca să ajungă la peşterile lor. Scara ducea la un alt etaj. Satisfăcut că Pansat şi-a continuat drumul fără să bănuiască nimic, cel care îl urmărea a coborât după el. Continuându-şi şi el drumul în spatele lui.

Trecătoarea aceasta era îngustă şi joasă, aşa că un om înalt abia avea loc să treacă pe acolo; iar podeaua era adeseori întreruptă de câte o treaptă sau două, care duceau şi mai sus pe sub pământ.

Uneori treptele erau mai multe la număr, iar urmăritorul făcea calculul că în total a coborât de la şaizeci până la şaptezeci de trepte sub nivelul coridorului Trecătoare se termina deodată într-o

odaie mică, iar lângă un perete al acesteia se afla o grămadă de pietroaie.

Punându-şi opaiţul la pământ, Pansat a început să îndepărteze, grăbit, bucăţile de piatră sfărâmată care se găseau acolo, ca după un timp, să apară în faţa ochilor săi o deschizătură mică la baza zidului.

De partea cealaltă a deschizăturii se vedea altă grămadă de pietroaie. Pansat a mutat-o din loc şi pe aceasta, dând la iveală o gaură destul de largă ca să încapă corpul lui pe acolo.

Lăsând opaiţul să ardă pe podea, preotul s-a strecurat pe deschizătura care a făcut-o, dispărând în ochii aceluia care îl pândea în bezna trecătorii înguste din spatele său.

Cu toate acestea, abia a dispărut Pansat, când celălalt l-a urmat. Ajungând la o platformă, la jumătatea distanţei deasupra lacului, până sus la culmea stâncilor. Această platformă era îngustă ca o cărare şi se întindea într-un urcuş care se termina chiar la spatele unei clădiri lângă stâncă şi pe lângă care se putea intra în oraş.

Urmăritorul a ajuns la o cotitură de stradă, unde s-a oprit satisfăcut că a fost condus cu atâta facilitate, aproape acolo unde dorea şi el să ajungă.

Într-adevăr, în faţa lui, cam la o sută de metri distantă, se înălţau zidurile palatului. Acum, deşi îi părea rău de întârzierea pe care a avut-o să ajungă acolo, considera că timpul întrebuinţat în felul acesta nu era pierdut degeaba, deoarece a descoperit o trecătoare secretă între templu şi oraş, pe lângă intrarea în templu dinspre lac.

Această trecătoare o considera de o importanţă foarte mare pentru succesul unui plan îndrăzneţ, pe care şi l-a întocmit îndată ce a auzit convorbirea dintre Pansat şi Ludon.

Singur împotriva unei naţiuni întregi de inamici bănuitori şi pe jumătate sălbatici, nu putea să spere prea mult în succesul cauzei de care atârna atât de mult fericirea şi viaţa acelea pe care el o iubea mai mult ca orice pe lume. Pentru salvarea ei trebuia să

facă chiar şi imposibilul ca să îi câştige ca aliaţi; de aceea a pierdut atâtea momente preţioase, mai înainte să înceapă să caute închisoarea nouă în care a fost dusă Jane. Nu a întâmpinat dificultăţi în trecerea pe lângă gardienii de la intrarea palatului, pentru că, după cum s-a aşteptat, înfăţişarea sa de preot înlătura orice bănuieli. În timp se apropia de aceşti războinici, îşi ţinea mâinile la spate, lăsând norocul şi semiîntunericul de acolo să îl ajute, pentru a nu-i fi observate picioarele ce nu semănau deloc cu ale locuitorilor din Paluldon.

De fapt, războinicii erau atât de obişnuiţi cu preoţimea care trecea pe acolo, încât abia l-au privit, astfel că el a intrat în palat fără întârziere şi fără nicio piedică.

Trecând în grădină, nu a văzut pe nimeni şi nici nu a găsit nicio urmă despre aceea pe care o căuta. Ştia bine, din convorbirea pe care a auzit-o între Ludon şi Pansat, că ea a fost dusă acolo; dar tot atât de sigur că marele preot nu a avut nici timpul şi nici ocazia să o ia de acolo.

Mai ştia că „Grădina prohibită” era consacrată numai şi numai pentru prinţesă şi sclavele sale. Prin urmare, avea tot dreptul să îşi închipuie că Jane a fost dusă acolo din ordinul lui Kotan. Deci, dacă nu era acolo, fireşte că trebui să fie în altă parte a palatului şi anume în apartamentele prinţesei. Nu ştia, însă, unde se aflau aceste apartamente, cu toate că omul putea să-şi dea seama că trebuiau să fie undeva în apropierea grădinii. De aceea, a făcut un ocol, pe lângă zidul grădinii şi a ajuns la o intrare care probabil ducea în apartamentele prinţesei.

Mare i-a fost surpriza când a văzut că aceste apartamente nu erau păzite şi în acelaşi timp, a auzit din interior mai multe voci agitate şi furioase! Condus de zgomotul vocilor, a străbătut mai multe coridoare şi camere, până când, ajutat de întâmplare, s-a oprit în faţa draperiilor de la intrarea în apartamentele prinţesei, chiar de unde

se auzea zgomotul vocilor. Dând la o parte pieile de antilopă, a privit în interior şi a văzut două femei luptându-se cu un războinici Hodon. Una era fiica lui Kotan, regele ucis, iar cealaltă Panatlea.

În momentul când Tarzan a îndepărtat draperiile, războinicul tocmai a azvârlit-o pe Ghizi într-o parte şi prinzând-o de păr pe Panatlea, a scos cuţitul din teacă, ridicându-l deasupra capului său. Atunci Tarzan şi-a aruncat repede masca de pe cap, a traversat într-o singură săritură spaţiul dintre el şi Hodon şi smucind bruta de ceafă, i-a aplicat o lovitură atât de puternică, încât a culcat-o la pământ. În momentul în care Bulet a căzut mort la pământ, cele două femei l-au recunoscut pe Tarzan. Panatlea a căzut în genunchi şi s-ar fi ploconit până la pământ, dacă el nu ar fi oprit-o cu un gest nerăbdător, strigându-i să rămână în picioare.

Acum nu mai avea timp să asculte cuvinte de mulţumire, nici să primească plecăciuni sau să răspundă nenumăratelor întrebări pe care le aştepta să curgă din două guri feminine.

— Spuneţi-mi, a strigat el, unde este femeia din rasa mea, pe care Jadon a adus-o aici din templu?

— Mai înainte a fost aici, a răspuns Ghizi. Mosar, tatăl celui pe care tocmai l-ai ucis, a luat-o în braţe şi a fugit.

— Încotro? a strigat el. Spuneţi-mi repede în ce direcţie a mers?

Panatlea i-a indicat lui Tarzan uşa prin care aceştia au ieşit. Apoi Panatlea a mai adăugat:

— Vroiau să o ia şi pe prinţesă, împreună cu străina şi să le ducă la Tulur, oraşul lui Mosar, lângă lacul negru.

— Merg să o găsesc, a zis el. Este soţia mea, iar, dacă scap cu viaţă, voi găsi mijlocul să te eliberez şi pe tine să te poţi întoarce la Omat.

Şi înainte ca fata să îi fi putut răspunde ceva, a dispărut după draperiile de la uşa de lângă patul prinţesei. Coridorul în care intrase era prost

luminat, ca şi celelalte coridoare din oraşul Hodonilor, având o mulţime de cotituri, la dreapta şi la stânga, în sus şi în jos. În cele din urmă, s-au terminat brusc, într-o curte plină cu războinici: o parte din garda palatului, care a fost chemată de către un şef mai mic să vină în ajutorul războinicilor lui Kotan, pentru a lua parte la bătălia care se desfăşura în toată furia ei în sala de banchete.

Când l-au văzut pe Tarzan, care a uitat să îşi pună din nou masca de preot pe faţă, în curte a răsunat un strigăt asurzitor.

— Blestematul! Profanatorul templului! A izbucnit sălbatic di piepturile războinicilor.

Dar unii dintre ei au pronunţat aproape cu sfinţenie cuvântul „Dorul-Otho", arătând, cu aceasta, că tot mai sunt câţiva printre ei care credeau în divinitatea lui.

Ca să treacă prin această curte, înarmat numai cu un cuţit şi să înfrunte mulţimea de luptători sălbatici, părea a fi fost, chiar pentru Tarzan, un fapt imposibil de îndeplinit.

Trebuia să se folosească, deci, de toată isteţimea lui cât mai repede, deoarece, aceştia se apropiau destul de repede. Ar fi putut să le întoarcă spatele şi să fugă înapoi prin coridor, dar fuga, nu ar fi făcut altceva decât să întârzie urmărirea lui Mosar, care se îndepărta, ducându-l cu el pe Jane.

— Opriţi-vă! a strigat el, ridicând mâna cu palma deschisă în sus. Eu sunt Dorul-Otho şi vin la voi cu o veste din partea lui Jadon, care după voinţa tatălui meu, trebuie să fie ales ca rege al vostru în locul lui Kotan. Marele preot Ludon plănuieşte să pună mâna pe palat şi să îi ucidă pe toţi războinicii credincioşi, pentru ca Mosar să fie ales rege: Mosar care va fi unealta şi sclavul lui Ludon. Urmaţi-mă! Nu este nicio clipă de pierdut, dacă doriţi să îi împiedicaţi pe trădătorii pe care Ludon i-a adunat acum în oraş, să nu intre în palat pe trecătoarea secretă. Dacă ei reuşesc să intre

acolo, cu siguranţă Jadon va fi învins şi mica oaste de credincioşi din jurul lui va fi distrusă. Hodonii au ezitat câteva clipe. În cele din urmă, unul mai bătrân a luat cuvântul:

— Ce garanţie avem noi că nu tu eşti acela care ne trădezi, îndepărtându-ne de la lupta din sala banchetelor şi astfel să faci ca Jadon să fie învins?

— Singura garanţie pe care pot să v-o dau este viaţa mea. Dacă aflaţi că nu v-am spus adevărul, sunteţi destul de mulţi pentru a putea să-mi aplicaţi pedeapsa pe care o doriţi. Dar haideţi odată, nu mai avem timp de pierdut! Preoţii inferiori au început să-şi adune războinicii din oraş.

Şi, fără a mai aştepta, a pornit în direcţia porţii de partea cealaltă a curţii, care ducea la intrarea principală a terenului palatului. Mai puţin isteţi decât el, Hodonii au fost luaţi pe nepregătite de iniţiativa şi de forţa de impunere a conducătorilor. L-au urmat, deci, privind cum îi atârnă coada în spate: era un amănunt care pe un altul l-ar fi pus într-o situaţie ridicolă; el însă părea un semizeu.

Trecând în oraş, îi conducea spre o clădire nu tocmai impunătoare, la spatele căreia se afla trecătoarea secretă a lui Ludon, ducând din oraş în interiorul templului. Acolo, au văzut în faţa lor un grup de războinici al cărui număr creştea simţitor din toate direcţiile, pe măsură ce trădătorii din Alur răspundeau chemării preoţimii.

— Văd că ai spus adevărul, străine, a zis un şef care mergea alături de Tarzan. Într-adevăr sunt aici o mulţime de războinici, iar printre ei se află şi preoţi, întocmai după cum ne-ai spus.

— Bine, a răspuns Tarzan. Încă un lucru mai vreau acum, după ce mi-am îndeplinit făgăduiala faţă de voi. Eu merg după Mosar, care mi-a făcut răul cel mai mare din lume. Să îi spuneţi lui Jadon că Jad-ben-Otho este de partea lui şi nu uitaţi să adăugaţi că acela care a împiedicat planul lui Ludon de a pune mâna pe palat a fost Dorul-Otho.

— Nu vom uita, a răspuns şeful. Mergi unde trebuie să mergi. Noi suntem destui ca să îi copleşim pe trădători.

— Mai spune-mi, te rog, a întrebat Tarzan cum pot să ajung la Tulur?

— Este situat pe malul de Sud al celui de al doilea lac, mai în jos de Alur, a răspuns şeful; lacul acela se numeşte Jadinlul.

Războinicii s-au apropiat de banda de trădători, care evident că îi credeau a fi alt contingent de-al lor, deoarece nu au făcut nicio mişcare să se apere sau să se retragă. Deodată, şeful a ridicat vocea şi a strigat sălbatic; acesta a fost urmat instantaneu de alte strigăte a tuturor războinicilor de sub comanda lui şi în aceeaşi clipă s-au repezit cu toţii la un atac îngrozitor asupra rebelilor luaţi prin surprindere.

Satisfăcut de rezultatul planului său şi fiind sigur că a acţionat în detrimentul lui Ludon, Tarzan a mers pe o stradă lăturalnică, îndreptându-şi paşii către marginea oraşului, în căutarea unei ieşiri care să îl ducă spre Sud, la Tulur.

CAPITOLUL XVI — Povestea Janei.

În timp ce Mosar o ducea pe Jane Clayton din palatul lui Kotan, ea se zbătea din toate puterile să scape din mâinile lui. El a încercat să o silească să meargă pe jos, dar cu toate ameninţările şi cu toate insultele, Jane nu vroia să facă nici nun pas de bună voie în direcţia în care intenţiona el să o ducă.

Se trântea chiar la pământ de câte ori el încerca să o ridice şi să o silească la drum, astfel că a fost nevoit să o ducă pe sus şi în cele din urmă, i-a legat mâinile şi i-a pus un căluş în gură, ca să nu îl mai muşte şi să nu îl mai zgârie, curajul şi puterea ei fiind cu mult mai mari decât s-ar fi putut crede.

Când a ajuns, în sfârşit, acolo unde îl aşteptau oamenii săi, a fost foarte bucuros să o pună în mâna a doi războinici puternici, dar şi ei au fost nevoiţi să o ducă pe sus; teama lui Mosar de

răzbunarea aderenţilor lui Kotan nu îi îngăduia nicio întârziere.

Iată cum au ajuns dincolo de stâncile din care au fost scobită cetatea Alur, până în lunca Jadbenlul; iar tot timpul acesta Jane Clayton a trebuit să fie dusă. Pe sus de către oamenii lui Mosar.

La marginea lacului se afla o flotă întreagă de bărci mari, scobite direct în trunchiuri de copaci, cu prora şi pupa sculptate în chipuri groteşti de fiare şi păsări, viu colorate de vreun maestru în această arta primitivă, care, din fericire, nu este lipsită nici azi de fervenţii săi.

Războinicii lui Mosar şi-a aşezat captiva în partea din spate a unei bărci ca aceasta, iar, la un semn al lui Mosar, care s-a aşezat lângă ea, războinicii şi-au luat locurile în luntre, punând mâna pe lopeţi.

— Vino, frumoasa mea, a zis Mosar. Mai bine să fim prieteni, deoarece în felul acesta nu ţi sa va întâmpla nimic rău. Îţi vei da seama că Mosar nu este un om rău, ci este un stăpân indulgent, bineînţeles dacă asculţi de el.

După aceste cuvinte cu care el considera că a făcut o impresie bună asupra ei, i-a scos căluşul din gură, i-a dezlegat mâinile, închipuindu-şi că de acum înainte ea nu va mai putea să scape, deoarece era înconjurat de războinicii lui; în câteva minute erau plecaţi pe apă, iar aceasta însemna o închisoare cu gratii groase.

Flotila de bărci a pornit în zgomotul produs de o sută de lopeţi, urmând cotiturile râurilor şi ale lacurilor prin care apele văii lui Jad-ben-Otho se varsă în marile mlaştini de la Sud.

Războinicii erau întorşi cu faţa spre prora vaselor; iar în ultima barcă se afla Mosar care, obosit de încercările zadarnice de a primi un răspuns de la prizoniera sa, s-a aşezat în fundul luntrii cu spatele la ea şi rezemându-şi capul de luntrea bărcii, a încercat să doarmă.

Înaintau în felul acesta, aproape fără zgomot, printre malurile înverzite ale râuleţului prin care se scurgea Jadbenlul, când, în lumina lunii, când pe sub umbra deasă a copacilor, ale cărui crengi atârnau deasupra apei. În cele din urmă au ajuns într-un lac, ale cărui ţărmuri negre păreau foarte departe, sub înfrângerea fantastică a unei nopţi luminate de lună.

Jane Clayton stătea foarte atentă, la pupa ultimei bărci. Luni întregi de zile a fost sub o supraveghere permanentă, mai întâi ca prizonieră a unei rase fără milă; iar după aceea a unei alte rase tot atât de nemiloase.

Încă din ziua atât de îndepărtată, în care Hauptmann Fritz Schneider şi banda lui de trupe indigene germane au aplicat, făcând uz de trădare, sistemul nemţesc de jaf şi distrugere asupra fermei Greystoke şi au luat-o în captivitate, ea nu a mai respirat în libertate. Faptul că a putut trăi neatinsă, cu toate primejdiile nenumărate prin care a trecut, îl atribuia numai şi numai ocrotirii unei providenţe miloase, care veghea asupra ei.

La început, a fost ţinută la îndemâna comandamentului german, având-o în vedere ca ostatic şi în tot timpul acela, nu a fost supusă nici la trude, nici la lipsuri. Când, însă, nemţii au fost încolţiţi, spre sfârşitul campaniei lor nereuşite din Africa de răsărit, comandamentul a hotărât să fie transportată mai departe în interior. Acum, însă, motivele lor porneau dintr-un sentiment de răzbunare, deoarece ştiau foarte bine că ea nu le mai putea fi de nicio valoare militară.

Într-adevăr, nemţii trebuie să fi fost foarte îndârjiţi pe soţul ei, omul pe jumătate sălbatic, care le-a produs atâtea amărăciuni şi care îi hărţuise cu o persistenţă atât de diabolică, cu rezultatul că moralul sectorului german pentru operaţiile sale a pierit aproape cu desăvârşire.

Tot la activul lui mai atribuiau şi vieţile unor anumiţi ofiţeri pe care el i-a luat din lagărul

nemţesc cu propriile mâini. De asemenea, îi mai atribuiau şi deruta completă a unei întregi secţiuni de tranşee ocupate de englezi.

Tarzan i-a întrerupt în tactică din toate punctele de vedere. El i-a întâmpinat împletind în faţa lor şiretenia cu viclenia şi cruzimea cu ferocitatea, până când nemţii au ajuns să le fie teamă chiar să îi pronunţe şi numele, atât erau de descurajaţi.

Mişelia pe care ei au demonstrat-o distrugându-i locuinţa, ucigându-i oamenii, simulând răpirea soţiei sale şi lăsându-i impresia că ea este moartă, o regretau acum de o mie de ori, pentru că de o mie de ori mai mult au plătit preţul cruzimii şi nesăbuinţei lor fără rost.

De aceea, acum nefiind în stare să se răzbune pe el, au conceput ideea că este mai bine să o facă să sufere pe ea în locul soţului ei.

Când au trimis-o în interior, să nu fie în drumul armatei victorioase a englezilor, l-au ales ca escortă pe Erik Obeigatz, care a fost al doilea în comanda companiei lui Schneider şi care, dintre toţi ofiţerii, era singurul care a pus capăt răzbunării lui Tarzan.

Obeigatz a ţinut-o mult timp într-un sat indigen, al cărui şef era încă sub dominaţia şi spaima ce i-au inspirat-o agresorii germani atât de nemiloşi. În timpul cât ea a stat în acel sat, a îndurat destule greutăţi şi lipsă de confort, dar numai atât, Obeigatz fiind ţinut strâns de ordinele superiorilor săi îndepărtaţi. Cu timpul, însă, viaţa din sat a devenit un iad, din cauza cruzimilor şi oprimărilor pe care acest prusac arogant le-a dezlănţuit asupra sătenilor şi soldaţilor indigeni de sub comanda lui.

Era şi firesc, dală fiind mentalitatea acestor ofiţeri, deoarece timpul trecea foarte greu şi lipsa de ocupaţie, accentuată de lipsa de confort pe care el a suferit-o, îl făceau nervos şi răutăcios.

Îşi răcorea astfel supărarea şi starea de nevroză amestecându-se mai întâi în afacerile şefilor şi

apoi dezlănţuindu-şi cruzimea asupra bieţilor negri din sat.

Ceea ce neamţul nu era în stare să vadă, pentru Jane Clayton era destul de limpede: simpatiile soldaţilor indigeni ai lui Obeigatz erau de partea sătenilor şi ei erau cu toţii scârbiţi de abuzurile acestuia, nefiind nevoie decât de o mică scânteie ca răzbunarea şi ura să izbucnească în toată furia lor, sentimente pe care locotenentul german a ştiut să le cultive atât de bine în sufletele negrilor.

În sfârşit, a sosit şi momentul acesta, precipitat prin neaşteptata sosire în sat a unui negru de pe câmpul de luptă. Sleit de oboseală şi cu picioarele umflate de drum. A reuşit să se târască până în sat în după-amiaza unei zile înăbuşitoare; iar înainte ca Obeigatz să fi ştiut despre prezenţa lui, toată lumea a aflat că s-a sfârşit cu supremaţia nemţilor în Africa.

Prin urmare, nu le-a trebuit multă vreme nici soldaţilor indigeni ai locotenentului să înţeleagă că nu mai exista autoritatea care îi ţineau legaţi de serviciul lor şi deci, odată cu această autoritate, nu mai exista nici izvorul din care venea mizerabila lor soldă. Aceasta, evident, după logica lor strâmtă.

Pentru ei Obeigatz nu mai însemna acum nimic altceva decât un străin pe care îl urau şi care nu mai avea acum nicio autoritate asupra lor; iar nemţii şi-ar fi găsit sfârşitul destul de bine, dacă nu s-ar fi amestecat o femeie indigenă, ce îi era foarte devotată Janei Clayton.

Ea a alergat la Jane, comunicându-i numaidecât tot ce a putut să afle despre planul sângeros care s-a stabilit, pentru că şi soarta acelei albe inocente era tot pe talerul în care s-a cântărit vinovăţia lui Obeigatz.

— Au şi ajuns să se certe între ei, care dintre ei să te posede, i-a spus ea Janei.

— Şi când au de gând să ne atace? a întrebat Jane. Nu ştii nimic?

— La noapte, a răspuns femeia şi aceasta pentru că tot le mai este frică de albă, chiar dacă nu mai este nimeni de partea lui. De aceea, abia la noapte se vor furişa în coliba lui şi îl vor ucide.

Jane a mulţumit femeii, sfătuind-o să îşi vadă mai departe de viaţa ei, ca nu cumva semenii săi să o bănuiască de trădare când vor simţi că albii au aflat de soarta care îi aşteaptă. După aceea s-a dus imediat în coliba ocupată de Obeigatz, unde nu a mai fost până atunci, aşa că neamţul a rămas foarte surprins când a văzut-o intrând în colibă.

Ea i-a povestit pe scurt tot ce a auzit. La început Obeigatz a dorit să facă pe grozavul, dar Jane l-a determinat să se astâmpere.

— Orice cuvânt este de prisos, i-a zis ea scurt. Singur ţi-ai adus asupra capului ura acestor oameni: indiferent dacă vestea pe care au primit-o este adevărată sau nu, ei o cred şi prin urmare, ca să scapi de ceea ce te aşteaptă, nu ţi-a mai rămas nimic de făcut, decât să fugi de aici. Amândoi vom fi ucişi, a continuat fata, înainte de a se lumina de ziuă, dacă se întâmplă să nu putem scăpa din sat nevăzuţi. Dacă mergi acum la ei, încercând să le dovedeşti cine eşti şi să îţi impui autoritatea, nu vei avea alt rezultat decât că vei fi mort mai repede decât au considerat ei. Atâta tot.

— Aşa de prost stau lucrurile? a întrebat el cu o mare schimbare, atât în voce, cât şi în atitudine.

— Întocmai după cum ţi-am spus. Vor veni să te ucidă la noapte când vei dormi. Mai bine ia-ţi revolverele şi o puşcă cu destule muniţii şi încearcă să laşi impresia că mergi în pădure la vânătoare. Ai făcut adeseori acest lucru Este cu putinţă ca ei să nu bănuiască nimic, chiar dacă te voi însoţi şi eu. Un lucru însă: ai grijă să te porţi cât mai brutal cu ei, ca să nu observe vreo schimbare în atitudinea ta şi să presimtă că le-ai descoperit planurile. Dacă toate vor ieşi bine, apoi, după ce vom ajunge în pădure, nu avem decât să nu ne mai întoarcem.

După o clipă de ezitare, Jane a continuat cu voce mult mai hotărâtă:

— Dar, mai întâi de toate, trebuie să îmi juri că nu te vei atinge niciodată de mine, altfel nu îmi rămâne de făcut decât să îl chem aici pe şeful satului şi să te predau lui, iar eu să îţi trag un glonte în cap. Ştiu bine că, fără jurământul de onoare pe care ţi-l cer, ar fi indiferent: ori în pădure singură cu tine, ori rămân aici la discreţia negrilor atât de josnici.

— Jur, lady Greystoke, a răspuns el solemn, în numele lui Dumnezeu şi al Kaizerului, că nu mă voi atinge de tine.

— Foarte bine, a zis ea. Încheiem aşadar, între noi, un pact ca să ne ajutăm unul pe celălalt, pentru a ne reîntoarce în lumea civilizată, dar rămâne de stabilit că din partea mea nu te poţi aştepta vreodată la nici cel mai mic respect. Eu sunt acum ca înecatul, iar tu eşti paiul de care mă agăţ. Nu uita, deci, neamţule, nimic din toate acestea.

Dacă Obeigatz ar fi avut vreo îndoială asupra sincerităţii acelei femei, i-ar fi fost spulberată imediat de dispreţul atât de clar din vocea ei. De aceea şi el, fără să mai comenteze, şi-a luat revolverele precum şi o puşcă specială pentru Jane, împreună cu mai multe banduliere de cartuşe.

După aceea, folosind maniera arogantă şi antipatică pe care o întrebuinţa de obicei, şi-a chemat servitorii, spunându-le că el împreună cu doamna cea albă merg în pădure să vâneze. Hăitaşii vor merge spre Nord până la movila care se vede la orizont, după aceea vor ocoli la răsărit, luând direcţia satului. Apoi a instruit oamenii care duc armele să mai ia cu ei un rând de muniţii şi să pornească înaintea lui şi a lui Jane, mergând încet către răsărit şi să îi aştepte pe malul râului care curgea la un kilometru distanţă.

Negri s-au supus ordinelor mai repede şi cu mai multă bunăvoinţă decât în alte dăţi; dar Jane şi

Obeigatz au observat că la plecare negrii din sat şopteau între ei şi râdeau.

— Măgarii cred că se joacă cu noi, a mormăit Obeigatz. Ne lasă să mergem la vânătoare pentru a le aduce carne, chiar în după-masa zilei în care au de gând să ne ucidă.

Îndată ce purtătorii de arme au dispărut prin pădure dincolo de sat, cei doi europeni i-au urmat pe acelaşi drum, fără nicio piedică, atât din partea soldaţilor, cât şi a războinicilor din sat. Fără îndoială că aceştia erau destul de bucuroşi că albii au mers să îi aprovizioneze cu carne înainte de a-i ucide.

La vreo jumătate de kilometru de sat, Obeigatz a părăsit drumul care ducea spre râu şi s-a îndreptat spre Sud, pornind repede pe cărarea din pădure, ca să poată să întindă cât mai multă distantă între ei şi sat, înainte de a se înnopta.

Cunoşteau foarte bine obiceiurile amfitrionilor pe care abia i-a părăsit şi anume că nu era nicio primejdie de a fi urmăriţi de ei în timpul nopţii, sătenii având prea multă teamă şi respect faţă de Numa, leul, ca să pornească în afara satului lor, fără vreun motiv bine întemeiat, în timpul orelor când regele animalelor iese şi el la vânătoare.

În felul acesta a început un şir de zile îngrozitoare şi de nopţi teribile, timp în care amândoi se străduiau să parcurgă drumul spre Sud, înfruntând primejdii şi greutăţi aproape de neînchipuit. Coasta de răsărit era mult mai aproape, dar Obeigatz refuza cu încăpăţânare să meargă în direcţia aceea, ca nu cumva să cadă în mâinile englezilor care au ocupat teritoriile germane din Africa.

De aceea insista să meargă tot spre Sud, deşi ştia bine că va trebui să traverseze locuri necunoscute. Era stăpânit de speranţa că va ajunge în ţinuturile Burilor, unde el considera că se va întâlni cu destui conaţionali care să îl ajute să se întoarcă în

Germania. Jane Clayton trebuia să îl însoţească, cu sau fără voia ei.

După o vreme s-au rătăcit. Au mers pe un drum care ducea peste nişte munţi, până au ajuns în vale lui Jad-ben-Otho, la izvorul unuia dintre râurile mai mari care aduc apele din munţi, vărsându-se în râul principal, mai jos de Lacul cel Mare, pe ale cărui maluri nordice se afla cetatea Alur.

În timp ce coborau din munţi, au fost surprinşi de un grup de vânători Hodoni. Obeigatz a scăpat cu fuga, dar Jane a fost luată prizonieră şi dusă în cetatea Alur.

De atunci i-a nu l-a mai văzut pe neamţ şi nici nu mai aflase nimic despre el, neştiind dacă a pierit în junglă sau a reuşit să scape de locuitorii sălbatici de acolo şi să ajungă, în cele din urmă, în Africa de Sud.

Ea a fost închisă alternativ, când în palat, când în templu, după cum ori Kotan, ori Ludon reuşeau să o smulgă temporar unul de la altul, prin diferite acţiuni. Acum se găsea în mâinile unuia cu totul nou, ale unuia pe care îl ştia, după câte a auzit prin palat şi templu, că ar fi om crud şi josnic.

Iat-o, deci, la pupa luntrii care era cât mai în urmă, fiecare inamic întors cu spatele spre ea. De asemenea, sforăiturile puternice ale lui Mosar, jos, la picioarele ei, îi dovedeau destul de mult că el nu mai simte nimic din ceea ce se petrece în jurul lui.

Înspre Sud se vedeau din ce în ce mai aproape malurile parcului şi Jane Clayton, lady de Greystoke, s-a lăsat să alunece uşor şi fără zgomot din luntre în apa rece a lacului. Acolo, nu a făcut nicio mişcare, decât atât cât era necesar să îşi ţină nasul şi gura deasupra apei, până când luntrea abia se mai zărea în depărtare. După aceea a înotat cu putere spre malul de Sud al lacului.

Singură, neînarmat şi aproape goală cum era, într-o ţară în care mişunau fiare sălbatice, cât şi de oameni care îi erau duşmani, a simţit, totuşi,

pentru prima dată după atâta timp, o mare senzaţie de uşurare în suflet.

Era liberă! Nu îi mai păsa acum dacă, după câteva clipe, ar fi întâmpinat-o moartea, atâta timp cât a mai gustat o dată din libertatea absolută.

Sângele o furnica prin vine: era o senzaţie pe care a uitat-o de mult. Abia şi-a putut stăpâni chiar un strigăt de triumf, când a reuşit să iasă din apă şi să stea drept în picioare, liberă, pe malul lacului.

Ah! Dacă ar fi fost lângă ea şi soţul ei! Cât de mare i-ar fi fost bucuria şi fericirea! Nu mai avea acum altă dorinţă pe lume. Oraşele mari, confortul, luxul civilizaţiei nu aveau pentru ea nici pe jumătate din valoarea atracţiei libertăţii glorioase a junglei.

Din întunericul din dreapta ei, s-a auzit oftatul unui leu, care i-a făcut să îi treacă prin şira spinării un fior delicios. A simţit că i se ridică părul de pe ceafă, dar nu simţea teamă. Numai muşchii lăsaţi de vreun strămoş primordial au reacţionat instinctiv la prezenţa vechiului inamic: atâta tot.

Femeia a pornit încet şi hotărâtă prin pădure. Leul a gemut din nou, de data aceasta mai aproape. Ea a căutat din priviri o creangă mai joasă şi după ce a găsit-o, s-a aruncat cu uşurinţă în adăpostul oferit cu bunăvoinţă de copac.

Călătoria lungă şi primejdioasă pe care a făcut-o cu Obeigatz i-a încărcat muşchii şi nervii cu obiceiuri pe care nu le-a cunoscut până atunci. A găsit chiar un loc de odihnă, aşa cum a învăţat-o Tarzan şi s-a ghemuit acolo, să doarmă peste noapte: la zece metri deasupra pământului.

Îi era frig şi locul în care se afla era destul de incomod; dar, în ciuda acestora, a dormit destul de bine, inima fiindu-i încălzită de speranţe noi, iar creierul ei obosit găsind o uşurare temporară de orice griji.

A dormit până când căldura soarelui a trezit-o. Se simţea odihnită şi bine dispusă. Întreaga ei

făptură era stăpânită de o senzaţie de uşurare, de relaxare, de confort şi mai ales de fericire.

S-a ridicat în picioare, pe creanga care se clătinase sub greutatea ei, s-a întins alene, iar corpul ei mlădios, picioarele şi mâinile goale, împestriţate de lumina razelor solare care străbăteau prin frunzişul copacului, îi dădeau forma unei femele de leopard.

A cercetat terenul în jurul copacului cu minuţiozitate şi a ascultat cu atenţie să audă un zgomot care ar fi putut să o avertizeze despre prezenţa inamicilor ei din apropiere, fie oameni, fie fiare. Satisfăcută, în cele din urmă, că nu există nimic prin apropiere de care ar fi putut să se teamă, a coborât din copac.

Ar fi dorit să facă o baie, dar lacul era cam departe de adăpostul sigur oferit de copaci şi prea expus ca ea să fi putut risca aceasta până când nu se va mai obişnui cu împrejurimile. A rătăcit fără rost prin pădure, căutând mâncare; a găsit din belşug. A mâncat şi s-a odihnit, pentru că, deocamdată, nu avea niciun scop bine definit în minte.

Libertatea ei era prea recentă pentru a o strica cu planuri de viitor. Lumea civilizată i se părea acum tot atât de vagă şi greu de ajuns, ca şi subiectul pe jumătate uitat al unui vis.

Nu dorea decât să trăiască aici în pace, aşteptând, aşteptându-l pe el. Era o veche speranţă a ei. Reînviată acum. Ştia bine că, dacă el mai trăia, va veni până la urmă. Totdeauna a ştiut asta, deşi în suflet său trăia îndoiala că el va sosi prea târziu.

Dar dacă mai trăia încă! Da! Va veni, dacă trăia, iar, dacă nu mai trăia, îi era tot atât de bine aici ca şi oriunde în altă parte, deoarece nimic nu o mai interesa, decât să aştepte sfârşitul cu răbdare, aşa după cum ţi l-a hărăzit soarta.

Umblând prin junglă, a ajuns la un izvor limpede ca şi cristalul, din apa căruia a băut, iar

după aceea s-a scăldat sub umbra unui copac care o ajuta să scape în cazul vreunei primejdii.

Era un loc liniştit şi frumos, de care s-a îndrăgostit de prima dată. Albia râuleţului era presărată cu pietricele frumoase şi bucăţi de sticlă vulcanică. După ce a luat o grămăjoară de pietricele şi le-a privit, a observat un deget sângerându-i din cauza unei tăieturi adânci şi drepte.

A început să cerceteze ce i-a pricinuit această rană şi a descoperit, în curând, că un fragment de sticlă vulcanică avea o margine tăioasă aproape ca briciul.

A rămas încântată de această descoperire. Dumnezeu i-a pus în mână mijlocul cu care ar fi putut ajunge să îşi confecţioneze arme şi unelte cu tăiş ascuţit. De acum înainte totul îi era cu putinţă având aceasta…

A început să adune un număr mare de bucăţi de acest gen. Până când şi-a umplut bine punguliţe de la şold. După aceea, s-a urcat într-un copac, unde le-a examinat pe rând în toată voia.

Unele semănau foarte mult cu lamele de cuţit, iar altele puteau să fie lucrate cu uşurinţă în formă de vârfuri de suliţă. Altele şi mai mici păreau că natura le făcuse anume ca să servească drept vârfuri de săgeţi, atât de ascuţite erau.

Mai întâi, însă, trebuia să îşi facă o suliţă, ceea ce era şi mai uşor. În trunchiul copacului în care se găsea ea, lângă furca unei crengi mari, sus de tot. Se afla o scorbură înfundată. Şi-a ascuns aici toată comoara ei, păstrând doar prima piatră cu tăişul ascuţit.

După aceea a coborât din copac şi a mers să caute o tulpină dreaptă şi înaltă pe care, după puţină osteneală, a reuşit să o taie de la rădăcină, fără ca ea să fi crăpat lemnul. A avut, în felul acesta, un arac de o grosime bună pentru mânerul unei suliţe: o suliţă de vânătoare, aşa cum le plăcea Wazirilor ei. Ea i-a privit de multe ori în timp ce

îşi lucrau suliţele; iar ei au învăţat-o. Cum să le folosească, atât pe acestea cât şi suliţele mai grele de război, bucurându-se şi bătând din palme când vedeau că îndemânarea ei creşte zi cu zi.

Mai cunoştea şi unele din ierburile agăţătoare, diverse varietăţi de cânepă sălbatică; acestea aveau cele mai tari şi mai lungi fibre. După ce a adunat câteva fire din acestea, le-a luat împreună cu coada de lance, sus în copacul pe care l-a ales.

Acolo a început imediat lucrul, tot fredonând în neştire un cântec. Când a realizat acest fapt a zâmbit. Era pentru prima dată, după atâtea luni de zile amare, când a îngânat şi ea o melodie şi a putut să zâmbească.

— Simt, a oftat ea, simt că parcă ar fi şi John aici… John al meu… Tarzan al meu!

A potrivit ca arcul să aibă lungimea necesară unei cozi de suliţă, după care l-a curăţat de toate crengile, rămurelele şi de coaja de pe el, cioplind şi nodurile până când suprafaţa a devenit netedă şi dreaptă.

După aceea l-a spintecat la un capăt şi a înfipt înăuntru vârful de suliţă, tăind din lemn până când vârful s-a potrivit perfect în locul unde trebuia să fie. După ce a terminat şi aceasta, a pus suliţa la o parte, începând să desfacă firele groase de iarbă în altele mai subţiri, ciocănindu-le uşor şi îndoindu-le până când le-a separat cât a putut mai bine de partea lor lemnoasă.

Apoi le-a luat cu ea la pârâu, le-a spălat bine şi aşa moi, cum s-au făcut, le aduse înapoi începând să le lege împrejurul spintecăturii de la vârful cozii de suliţă. A avut grijă ca mai înainte să facă mici crestături în lemn, ca firele de iarbă să nu alunece, deoarece le-a legat până sus, pe vârful ascuţit de piatră. Şi-a confecţionat, în felul acesta, o suliţă foarte rudimentară, dar care era de fapt cea mai bună pe care ar fi fost în stare să o facă într-un timp atât de scurt. Mai târziu, şi-a propus să mai

facă şi altele, reuşind să le facă chiar mai bine decât le făceau Wazdonii pe moşia sa.

CAPITOLUL XVII — În groapa cu lei din Tulur.

Deşi Tarzan a cercetat împrejurimile oraşului până în zori de zi, nu a fost capabil să descopere nicăieri urma soţiei sale. Vântul care bătea uşor dinspre munţi aducea până la nările sale o mulţime de mirosuri, dar niciunul nu îi dădea nici cea mai mică indicaţie despre aceea pe care o căuta.

Prin urmare, deducţia naturală a fost că ea a trecut în direcţia opusă. În cercetările sale, a traversat de câteva ori urmele proaspete ale unui grup de oameni care s-au îndreptat spre lac şi de aici a tras concluzia că urmele acestea a putut să fie chiar ale aceluia care a răpit-o pe Jane.

A mai cercetat şi alte eventualităţi de scăpare, ca, printr-un proces de eliminare, să reducă la minimum posibilităţile unei greşeli.

Acum era aproape sigur de ceea ce urma să facă, aşa că a pornit spre Sud-Est, în direcţia unde se afla Tulur, oraşul lui Mosar, mergând după urmele războinicilor acestuia, până a ajuns la malurile Jadbenlului, unde a descoperit că s-au îmbarcat aceştia.

A observat că mai sunt şi alte vase în jur, toate de aceeaşi mărime şi formă. Imediat şi-a însuşit unul dintre ele, pentru a putea să îşi continue urmărirea..

S-a luminat bine de ziuă, când străbătea lacul din partea de jos a Jadbenlului şi în timpul cât vâslea cu putere, a trecut numai la o distanţă de o sută de metri, de copacul în care dormea soţia sa.

Dacă vântul uşor care mângâia suprafaţa apei lacului ar fi bătut dinspre Sud, evident că uriaşul Tarzan s-a fi întâlnit cu soţia sa după câteva clipe.

Dar o soartă nemiloasă a dorit ca lucrurile să se întâmple cu totul altfel; aşa a pierdut una dintre cele mai bune ocazii, odată cu îndepărtarea vasului pe care vâslirea lui puternică îl ducea cu repeziciune spre râul din partea opusă a lacului.

Urmând cotiturile râului care făceau un ocol destul de mare spre Nord mai înainte de a se ramifica şi a se vărsa în Jadbenlul, Tarzan a avut nenorocul să nu observe un loc pentru transbordare, care l-ar fi scutit de multe necazuri mari şi de multe ore de vâslit.

Mosar şi războinicii săi au debarcat tocmai în partea de sus a acestui loc de transbordare; abia atunci a descoperit el absenţa prizonierei sale.

Deoarece a dormit tot timpul după plecarea lor din Alur şi niciun războinic nu a putut să îşi amintească momentul când a văzut-o ultima oară pe Jane, era cu neputinţă să-şi închipuie exact locul unde ar fi putut ea să evadeze.

Opinia generală era aceea că ca a sărit în apă în râul cel îngust, care se numea Jadbalul, însemnând, într-o traducere liberă, „lacul de aur”.

Mosar era foarte furios că a fost înşelat, dar, deoarece el era singurul vinovat, a încercat, după cum fac toţi oamenii mici la suflet, să arunce vina în spatele altora.

Ar fi pornit înapoi să o caute, dacă nu s-ar fi temut să nu se întâlnească cu vreun detaşament de războinici trimişi în urmărirea lui de Jadon sau de marele preot, ştiind că amândoi erau supăraţi pe el.

Nu dorea, însă, nici să se despartă de câţiva războinici pe care ar fi putut să îi trimită în urmărirea ei. În loc de toate acestea, s-a grăbit să facă transbordarea cât mai repede în apele râului Janunlul.

Era o dimineaţă răcoroasă, iar razele soarelui abia au ajuns să lumineze cupolele din Tulur, când Mosar, împreună cu toate celelalte bărci în care se aflau războinicii lui, s-a oprit la malul lacului, lângă porţile cetăţii.

Ajuns după zidurile propriului său oraş, i-a revenit curajul într-o măsură suficientă ca să îndrăznească să trimită trei luntri încărcate cu ostaşi în urmărirea Janei.

Aveau chiar ordinul să meargă şi până în Alur, dacă se putea, ca să afle cauza întârzierii lui Bulet, întârziere care nu l-a împiedicat pe Mosar, chiar faţă de lipsa fiului său, de a-şi continua drumul, până când propria lui persoană va fi în siguranţă.

Când cele trei luntri au ajuns în dreptul locului de transbordare, războinicii care le trăgeau din apă au rămas surprinşi să vadă doi preoţi ducând o luntre uşoară în direcţia Jadinlului.

La început au crezut că sunt reprezentanţii lui Ludon, cu toate că asemenea ipoteză era dezminţită de faptul că preoţii nu luau niciodată asupra lor primejdiile meseriei de războinic, nici nu se luptau, decât atunci când erau încolţiţi şi nevoiţi să o facă.

Războinicii din Paluldon păstrau în adâncul inimii lor un mare dispreţ pentru preoţimea mascată, aşa că în loc să ia ofensiva imediat, după cum ar fi făcut, dacă cei doi oameni ar fi fost războinici din Alur, oamenii lui Mosar au aşteptat liniştiţi până când preoţii s-ar fi apropiat să le poată pune întrebări.

Preoţii, din partea lor, când i-au văzut pe războinici, au făcut semnul păcii, răspunzând afirmativ la întrebarea războinicilor dacă sunt numai ei singuri.

Conducătorul războinicilor lui Mosar le-a dat voie să se apropie mai mult.

— Ce căutaţi aici, a întrebat el, în ţara lui Mosar, atât de departe de propriul vostru oraş?

— Aducem o veste de la marele preot, Ludon, lui Mosar, şeful vostru, au explicat aceştia.

— De război sau de pace?

— O propunere de pace, a răspuns un preot.

— Dar după voi nu mai vin şi alţi războinici?

— Suntem singuri, i-a asigurat preotul. Nimeni nu mai ştie în Alur, decât Ludon, că avem această misiune.

— Atunci continuaţi-vă drumul, a zis scurt războinicul.

— Cine este acela? a întrebat deodată, un preot, arătând cu mâna spre partea de Nord a lacului, unde râul din Jadbalul se revărsa în lac.

Toate privirile s-au întors în direcţia indicată şi au văzut un războinici singuratic, vâslind repede şi trecând în Jadinlul. Vârful luntrii sale era îndreptat spre Tulur. Războinicii şi preoţii s-au ascuns în tufişurile de pe marginea drumului pe care se făcea transbordare.

— Îl cunosc, a şoptit un preot. Este omul acela teribil care îşi spune Dorul-Otho. L-aş cunoaşte de la cea mai mare distantă.

— Ai dreptate, părinte, a strigat un războinic, care a avut prilejul să îl vadă pe Tarzan în ziua când a intrat pentru prima dată în palatul lui Kotan. Da, el era acela care pe drept a fost numit Tarzan Jad-guru.

— La drum, popilor! a strigat conducătorul războinicilor. Voi aveţi o luntre uşoară şi sunteţi doi inşi la lopeţi. Veţi putea ajunge mult mai repede decât el în Tulur. Daţi de veste lui Mosar despre sosirea acestui om şi nu vă va părea rău.

În primul moment preoţii au stat la îndoială, pentru că nu le surâdea deloc ideea de a se întâlni cu omul acela teribil; dar războinicii au insistat, ba încă au ajuns şi la ameninţări.

Le-a luat luntrea din mână, au împins-o în lac şi aproape că i-a ridicat pe sus, punându-i cu forţa în luntre.

Deşi aceştia au protestat, au fost împinşi în larg, unde imediat au intrat în raza imaginii vâslaşului singuratic din urma lor. Acum nu mai aveau altă alternativă.

Numai cetatea Tulur le mai oferea o şansă de scăpare, aşa că preoţii s-au apucat să vâslească repede, conducându-şi vasul spre oraş.

Războinicii s-au ascuns din nou în verdeaţa tufişurilor.

Dacă Tarzan i-ar fi văzut şi ar fi venit să cerceteze, erau treizeci contra unuia singur şi

firește că nu aveau sentimente de teamă pentru rezultat.

Cu toate acestea, au considerat că nu este necesar să iasă pe lac şi să îl întâmpine, deoarece ei au fost trimişi să o caute pe prizoniera care a fugit şi nu să îl prindă pe războinicul străin, despre ferocitatea căruia au auzit atât de multe, încât s-au convins că nu este treaba lor să se amestece şi să provoace o ceartă cu el, atâta timp cât puteau să evite aceasta.

Dar, dacă Tarzan i-a văzut sau nu, nimeni nu putea să ştie, el continuând să vâslească spre oraş, fără a mări, însă, viteza, nici chiar atunci când a văzut că cei doi preoţi au luat-o înaintea lui.

De îndată ce luntrea acestora a atins malul lacului lângă oraş, amândoi au sărit din luntre şi au pornit repede spre porţile palatului, aruncând priviri speriate în urma lor. Au cerut imediat să îl vadă pe Mosar, având grijă să dea vestea războinicilor de gardă că Tarzan se apropie.

Au fost conduşi imediat la şeful oraşului, a cărui Curte era aproape identică a aceleia din Alur, dar pe o scară mai mică.

— Venim din parte lui Ludon, marele preot, a explicat el. Acesta doreşte prietenia lui Mosar, care, de altfel i-a fost totdeauna prieten. Jadon şi-a adunat războinicii ca să se declare rege. În toate satele Hodonilor sunt mii de oameni care vor asculta de ordinele lui Ludon. Mosar însă nu poate să ajungă rege decât cu ajutorul marelui nostru preot; iar ştirea pe care o aducem din partea lui este, că dacă Mosar doreşte să rămână prieten cu Ludon, trebuie să o înapoieze pe femeia pe care a luat-o din apartamentul prinţesei Ghizi.

În momentul acela a intrat în sală un războinic, pe a cărui figură se citea clar agitaţia mare care îl stăpânea.

— A sosit la Tulur Dorul-Otho şi cere să îl vadă pe Mosar imediat, a zis el.

— Dorul-Otho! a exclamat Mosar.

— Acesta este cuvântul cu care ne-a trimis la tine, a răspuns războinicul. Într-adevăr nu seamănă deloc cu oamenii din Paluldon. Noi credem că este acelaşi despre care câţiva războinici dintre cei întorşi azi din Alur spun că unii îl numesc Tarzan Jad-guru, iar alţii Dorul-Otho. După părerea noastră numai fiul lui Dumnezeu poată să vină în felul acesta singur, într-un oraş străin, aşa că probabil că spune adevărul.

Mosar, cu inima plină de groază şi de nehotărâre, i-a privit pe cei doi preoţi cu o expresie întrebătoare.

— Primeşte-l cât mai repede şi cât se poate mai drăguţ, l-a sfătui preotul care a vorbit mai înainte.

Acesta l-a sfătuit pe Mosar dominat doar de influenţa continuă a exemplelor primite de la Ludon şi deci, întotdeauna înclinat spre trădare.

— Primeşte-l cu bucurie şi cât mai politicos, a continuat preotul, iar, când acesta se va convinge de prietenia ta, fără îndoială că va cădea în cursă, făcând vreo faptă indiscretă. Apoi vei putea să faci cu el ce vrei. Dar, dacă îţi este cu putinţă şi vrei să câştigi nesfârşita recunoştinţă a marelui preot Ludon, păstrează-l şi predă-l viu stăpânului meu.

Mosar a clătinat din cap, în semn că a înţeles; apoi, întorcându-se spre războinic i-a ordonat, să îl poftească pe musafir.

— Pe noi nu trebuie să ne vadă fiinţa asta, a zis un preot. Dă-ne răspunsul tău, Mosar şi vom pleca de aici înainte ca străinul să ajungă la tine.

— Să îi spuneţi lui Ludon, a zis Mosar, că femeia ar fi fost pierdută pentru el cu desăvârşire, dacă nu aş fi fost eu. Am intenţionat să o aduc în Tulur ca să o păstrez mai bine şi să o feresc de ghearele lui Jadon, dar în timpul nopţii a fugit. Să îi mai spuneţi că am trimis treizeci de războinici ca să o caute. Mi se pare foarte ciudat că nu i-aţi întâlnit când veneaţi aici.

— I-am văzut, au răspuns preoţii, dar nu ne-au spus nimic despre scopul expediţiei lor.

— Aşa este cum v-am spus eu, a zis Mosar şi puteţi să vă asiguraţi stăpânul că, în momentul când o vor găsi, o voi păstra neatinsă pentru el. Îi voi trimite războinici în ajutor în lupta împotriva lui Jadon, oricând îmi va trimite un mesaj că are nevoie de ei. Acum plecaţi, pentru că Tarzan Jad-guru va fi în curând aici.

A făcut un semn unui sclav să se apropie.

— Condu-i pe preoţi în templu, a ordonat el şi roagă-l pe marele preot din Tulur să aibă grijă ca oaspeţii să fie bine hrăniţi. Se pot înapoia în Alur oricând vor dori.

Cei doi preoţi au fost conduşi din apartamentul şefului de către sclav, pe o altă uşă decât aceea pe care au intrat, iar după câteva clipe a apărut Tarzan, urmat de războinicul a cărui datorie era să îl conducă şi să îl anunţe.

El nu a făcut niciun semn, fie de pace, fie de salut, ci a mers direct spre şef, care, numai datorită unor mari eforturi a putut să îşi ascundă groaza ce o simţea în prezenţa acestei făpturi uriaşe şi a feţei lui încruntate.

— Eu sunt Dorul-Otho, a zis Tarzan cu ton liniştit şi rece, care l-a impresionat pe Mosar tot aşa acum l-ar fi impresionat atingerea unei lame reci de oţel. Eu sunt Dorul-Otho şi am venit la Tulur în căutarea femeii pe care ai furat-o din apartamentul prinţesei Ghizi din Alur.

Numai îndrăzneala fără seamăn a intrării lui Tarzan în acest oraş inamic a avut efectul unui mare ascendent moral asupra lui Mosar şi asupra războinicilor sălbatici care stăteau de o parte şi de alta a tronului acestuia.

Li se părea tuturor că nimeni altul decât numai fiul lui Jad-ben-Otho ar fi avut îndrăzneala să săvârşească un act atât de eroic.

Ar fi intrat oare vreun războinic oarecare cu atâta îndrăzneală şi singur în faţa unui şef puternic şi în mijlocul unei oşti de războinici, cerând cu

aroganţă explicaţii? Nu, desigur. Ar fi fost cu neputinţă.

Mosar şovăia în hotărârea lui de a îl trăda pe acest străin, prefăcându-se că îi este prieten. Apoi a fost străfulgerat de o idee care l-a făcut alb ca varul; Jad-ben-Otho ştia toate, până şi cel mai ascunse gânduri ale noastre.

Prin urmare, nu era oare cu putinţă ca şi această făptură care, la urma urmei, putea să fie chiar Dorul-Otho, să ştie şi să poată ghici gândurile şi planurile ticăloase pe care preoţii le-au insuflat lui Mosar şi cărora acesta le era atât de favorabil?

O nelinişte vie l-a cuprins pe şef care a început să se frământe pe tronul său tăiat în malul de stâncă.

— Repede, a zis Tarzan, spune-mi unde este femeia.

— Nu este aici! a strigat Mosar.

— Minţi! a replicat Tarzan.

— Martor îmi este Jad-ben-Otho că ea nu este în Tulur. Poţi să o cauţi în tot palatul şi în tot templul, chiar în tot oraşul, dar nu o vei găsi pentru că nu este aici.

— Atunci unde este? a întrebat Tarzan poruncitor. Tu ai luat-o din palatul lui Kotan. Dacă nu este aici, unde este acum? Să nu îmi spui că i s-a întâmplat ceva rău…

Zicând acestea a făcut un pas atât de ameninţător spre Mosar încât acesta s-a retras cu un pas în spate, îngrozit.

— Aşteaptă! a strigat el. Dacă într-adevăr eşti Dorul Otho, atunci nu se poate să nu ştii că spun adevărul. Am luat-o din palatul lui Kotan ca să o scap şi să o păstrez pentru Ludon, marele preot, ca nu cumva să o răpească Jadon, văzând că regele Kotan este mort. Însă în timpul nopţii a scăpat undeva între oraşul acesta şi Alur, iar eu am trimis treizeci de războinici să o caute.

În accentul vocii şefului şi în întreaga lui atitudine era ceva care l-a încredinţat pe Tarzan că

acela vorbea, cel puţin în parte, adevărul şi că el, Tarzan a suferit o mare pierdere de timp şi a înfruntat zadarnic primejdii de neînchipuit.

— Ce căutau preoţii lui Ludon care au sosit aici cu puţin înaintea mea? a întrebat Tarzan, ghicind din întâmplare că cele două persoane, pe care le-a văzut vâslind cu atâta energie pentru a nu-l întâlni, nu puteau veni acolo decât din partea marelui preot.

— Au venit pentru acelaşi lucru ca şi tine, a răspuns Mosar, ca să solicite înapoierea femeii pe care Ludon a crezut că am răpit-o eu. Întrebările lor m-au jignit adânc, pentru că nu am dorit să îi fac niciun rău lui Ludon, nici ţie, Dorul-Otho.

— Îi voi întreba pe preoţi, a zis Tarzan. Aduceţi-i aici!

Atitudinea lui îndrăzneaţă şi autoritară l-a pus pe Mosar în cumpănă: dacă să se supere sau să îi fie teamă; dar, după cum se întâmplă întotdeauna cu un laş ca el, a considerat că primul lucru pe care trebuia să îl ţină în considerare era siguranţa lui. A întrevăzut acum o şansă de scăpare, temporar bineînţeles şi s-a agăţat de ea:

— Îi voi aduce eu, personal, a zis Mosar.

Cu aceste cuvinte a ieşit.

După aceea, a ajuns în grabă la templu, deoarece palatul din Tulur era construit împreună cu templul. I-a găsit pe trimişii lui Ludon împreună cu marele preot din Tulur şi le-a transmis imediat indicaţiile lui Tarzan.

— Şi ce intenţionezi să faci cu el? A întrebat unul.

— Eu nu sunt certat cu el, a răspuns Mosar. A venit în pace şi va pleca tot aşa, pentru că cine ştie dacă nu cumva este într-adevăr Dorul-Otho, după cum spune el.

— Noi ştim bine că nu este, a răspuns al doilea preot al lui Ludon. Avem toate dovezile necesare că nu este decât un simplu muritor, o fiinţă străină din altă ţară. Ludon şi-a oferit propria lui viaţă lui

Jad-ben-Otho, dacă greşeşte considerând că această fiinţă nu este Dorul-Otho. Dacă marele preot din Alur, a continuat trimisul, care este cel mai mare preot din Paluldon, este atât de sigur că această fiinţă nu este fiul lui Dumnezeu, că este un şarlatan, încât să îşi pună în joc viaţa pe temeiul judecăţii sale, cine suntem noi ca să îl credem pe acest străin? Nu, Mosar, nu trebuie să îţi fie teamă de el. El nu este decât un războinic care poate să fie învins cu aceleaşi arme cu care pot fi învinşi toţi luptătorii. Dacă nu ne-ar împiedica ordinul lui Ludon de a-l prinde de viu, te-aş sfătui să încerci să te convingi ucigându-l.

Cu toate acestea, o rămăşiţă de îndoială din pieptul lui Mosar îl făcea să îi lase pe alţii să ia orice iniţiativă şi măsură împotriva străinului.

— Îl las atunci pe seama voastră, a răspuns el, să faceţi cu el ce doriţi. Eu nu am nimic de împărţit cu el. Ceea ce veţi comanda voi este şi comanda lui Ludon, marele preot şi mai mult decât atât eu nu pot să mai fac.

Preoţii şi-au întors privirile spre acela care conducea destinele templului din Tulur.

— Tu nu ai niciun plan? l-au întrebat. Să ştii că mare va fi răsplata lui Ludon pentru acela care găseşte mijlocul să îl prindă pe acest şarlatan viu.

— Ar fi groapa leilor, a şoptit marele preot. Acum nu este ocupată, iar ceea ce poată să îl ţină acolo pe Ja sau pe Jata poată să îl ţină şi pe acest străin, dacă nu este Dorul-Otho.

— Îl va ţine, a zis Mosar, ba chiar ar putea să ţină un grif, deşi, mai întâi de toate, trebuie să îl prindeţi pe grif ca să îl puteţi închide acolo.

Preoţii au meditat adânc asupra acestor vorbe cu tâlc ale lui Mosar, iar în cele din urmă unul dintre cei doi războinici din Alur a vorbit:

— Nu va fi dificil, dacă ne vom folosi de inteligenţa cu care suntem înzestraţi în locul muşchilor moşteniţi de la părinţii noştri, muşchi

care nu sunt nici atât de tari ca aceia ai fiarelor din jurul nostru.

— Ludon şi-a măsurat şi el isteţimea cu acest străin şi a pierdut, a amintit Mosar. De data asta, însă, este treaba voastră. Faceţi cum credeţi că este de cuviinţă.

— Când a venit în Alur, a început un preot, i s-au făcut mari onoruri, iar preoţii l-au condus prin templu. Dacă şi tu ai face la fel, nu va avea cum să bănuiască nimic. Ar fi bine ca marele preot de aici să îl invite în templul din Tulur.

Este şi firesc ca marele preot, şi-a continuat sfatul! Preotul lui Ludon, adunându-şi preoţimea în jurul lui, să îl invite la o vizită şi atunci, din întâmplare, să fie condus în groapa leilor. Dacă va ajunge acolo, va fi destul de uşor să fie împins, iar ceilalţi să se retragă repede, închizând porţile de piatră în urma lor.

— Dar în groapa leilor sunt şi ferestre pe care intră lumina, a intervenit marele preot, aşa că ar putea observa totul la timp şi să scape înainte ca uşile de piatră să fi fost închise.

— Trimite, atunci, repede pe cineva acolo ca să acopere cu câteva piei ferestrele, a propus un preot din Alur.

— Planul acesta este foarte bun, a zis Mosar, simţind ocazia cea mai bună să se sustragă de la orice bănuială de complicitate. Planul este bun, a reluat el, deoarece nu este nevoie să fie pe acolo niciun războinic şi deci, străinul văzându-se numai printre preoţi, nu va bănui nimic.

Astfel, în timp ce Mosar se retrăgea într-o cameră a ascunsă a palatului, trei preoţi au fost trimişi la Tarzan, pe care l-au întâmpinat cu câteva cuvinte dulci şi supuse, manifestând marele lor respect pentru Dorul-Otho.

Atitudinea lor nu l-a înşelat aproape deloc, însă a trebuit să primească invitaţia cu care îl onora marele preot din Tulur de a vizita templul, având şi făgăduiala acestuia că cei doi preoţi din Alur vor fi

aduşi în faţa sa şi vor răspunde la orice întrebare care li se va pune.

Convins că o continuare a aroganţei sale i-ar servi scopul şi mai bine, precum şi de faptul că dacă bănuiala pe care Mosar o avea împotriva lui s-ar transforma în convingere i-ar fi fost totuna de s-ar afla în templu sau în palat, a primit cu un aer măreţ invitaţia umilă a marelui preot.

A ajuns, deci, la templu, unde a fost primit aşa cum se cuvine unuia de rangul şi însemnătatea sa. A pus şi diferite întrebări preoţilor din Alur, de la care însă nu obţineau decât o repetare a celor spuse de Mosar. După aceea marele preot l-a invitat să continue cu vizita templului.

L-au condus mai întâi în curtea cu altarele şi a văzut că în Tulur nu era decât una singură; dar aproape identică din toate punctele de vedere cu cea din Alur.

În partea de răsărit a curţii se afla altarul sângeros împreună cu bazinul de la apus, unde se înecau copii.

După aceea, a străbătut mai multe camere şi coridoare pe sub templu, iar în cele din urmă, luându-i cu ei pe purtătorii de torţe care le luminau paşii, au trecut printr-un coridor umed şi întunecos, la un nivel mai jos decât terenul.

De aici au intrat într-o cameră mare, unde aerul era încărcat cu miros puternic de lei.

Tot aici au hotărât şi preoţii vicleni să îşi aplice intenţiile mârşave. Torţele au fost stinse brusc. S-au auzit mişcări grabnice de picioare goale, care alergau pe podeaua de piatră. Apoi a urmat o bufnitură mare ca şi cum o piatră foarte grea ar fi căzut pe altă piatră, iar Tarzan nu a mai văzut nimic în jurul lui decât un întuneric complet şi nu s-a mai auzit nimic: era o tăcere de mormânt.

CAPITOLUL XVIII — O întâlnire neplăcută.

Când Jane a reuşit să ucidă primul ei vânat, s-a simţit mândră de isprava săvârşită. Nu era cine ştie ce animal formidabil: era doar un iepure, dar faptul

acesta era începutul unei epoci însemnate din existenţa sa.

Întocmai după cum, în trecutul îndepărtat, primul vânător a dat un curs hotărât destinelor omenirii, tot aşa şi acest eveniment părea că determină destinul ei într-o lume cu totul nouă.

Din acel moment nu mai depindea de fructe sălbatice şi de vegetale pentru hrana zilnică. Acum putea să aibă acces şi la camera care îi oferea multă forţă şi rezistenţă, ambele atât de necesare pentru a putea preîntâmpina cu succes exigenţele primitivei sale existenţe.

Al doilea pas pe care l-a făcut în mersul ei progresiv în această direcţie a fost focul. Ar fi putut, desigur, să se obişnuiască cu carne crudă, aşa cum făcea soţul ei, dar evita aceasta. Numai când se gândea la o astfel de eventualitate, simţea un dezgust total.

Totuşi, avea un plan definit pentru a face un foc. S-a gândit mult la acest amănunt, dar a fost prea ocupată să îl pună în aplicare, atâta timp cât nu avea imediată nevoie de el.

Acum însă, situaţia era cu totul schimbată: avea ceva de gătit şi saliva când se gândea cum să facă să mănânce cât mai repede. Ah, cum ar putea să frigă pe un jăratic, într-o frigare improvizată! Ar fi fost un adevărat picnic!

S-a grăbit să se întoarcă la copacul ei.

Printre tezaurele pe care le-a adunat de pe albia râului erau mai multe bucăţi de sticlă vulcanică, limpezi ca şi cristalul.

A căutat printre ele până a găsit una care se potrivea cu intenţia ei: una convexă.

După aceea a coborât repede din copac, a adunat o grămăjoară de scoarţă fin sfărâmată, foarte uscată, precum şi mai multe frunze uscate de razele soarelui puternic din partea Africii.

Şi-a mai pus la îndemână un braţ de vreascuri, de toate grosimile, de la cele mai subţiri până la cele mai groase, întocmai ca o bună gospodină.

Tremurând de agitaţia pe care încerca să o stăpânească în zadar, a ţinut bucăţica de sticlă deasupra rumeguşului de scoarţă de copac, mişcând-o încet dintr-o parte în alta, până când a concentrat focarul razelor solare într-un punctuleţ.

A aşteptat acum fără să răsufle.

Cât de încet mergea totul! Oare toate speranţele ei se vor spulbera, cu tot planul pe care l-a format cu atâta inteligenţă?

Nu! Uite că începe să iasă un fir subţire de fum, înălţându-se delicat în aerul liniştit. După puţin timp, rumeguşul s-a aprins şi apoi a izbucnit, deodată, în flăcări.

Scoţând o mică exclamaţie de deliciu, Jane şi-a încrucişat amândouă mâinile, cu dosul degetelor, sub bărbie. A făcut şi foc!

Arunca deasupra crenguţe, apoi crengi mai groase, iar, când focul a început să ia o adevărată formă, a împins capătul unui butuc uscat în focul care acum trosnea provocându-i o adevărată plăcere.

Era cel mai plăcut sunet pe care l-a auzit ea în ultimul timp. Dar, oricum nu putea să stea să privească până când se va face jar suficient pentru a putea frige iepurele.

A început, deci, să îl cureţe cum a putut mai repede şi mai bine, apoi l-a spălat în apa râului, iar pielea şi intestinele le-a îngropat.

Acest fapt, învăţat de la Tarzan, avea două explicaţii; întâi ţinea tabăra în curăţenie relativă, iar, pe de altă parte, înlătura mirosul care ar fi atras repede diferiţi carnivori.

Sfârşind această operaţie, a înfipt un băţ în carnea de iepure, ţinându-l deasupra tăciunilor aprinşi. Întorcându-l încet, îl împiedica să se ardă şi după câtva timp, carnea s-a fript bine, răspândind un miros dintre cele mai apetisante.

Când a fost gata friptura s-a urcat repede în copac ca să se poată bucura în linişte de mâncarea

ei. Niciodată, se gândea Jane, nu a avut ocazia să mănânce ceva mai delicios.

Îşi mângâia cu satisfacţie suliţa: arma care a ajutat-o să îşi procure hrana, simţindu-se acum într-o mai mare siguranţă decât a fost în ziua când, împreună cu Obeigatz a tras ultimul cartuş din muniţiile pe care le aveau.

De acum înainte avea destul de lucru pentru toate zilele; iar orele de lumină păreau a fi prea scurte ca să poată îndeplini alte sarcini care şi le-a planificat a ajuns la concluzia că nu poate să găsească un loc mai ideal decât acesta unde să trăiască până când va fi în stare să-şi confecţioneze armele ce le considera necesare pentru obţinerea cărnii şi pentru apărare.

Se gândea că ar trebui să aibă, pe lângă o suliţă bună şi un cuţit, un arc şi săgeţi.

Probabil, atunci când le avea pe toate, va putea reflecta mai uşor şi mai serios la o încercare de a străbate până în cel mai apropiat loc unde se găsea lumea civilizată.

Între timp, însă, era necesar să îşi construiască un oarecare adăpost în care să se simtă în siguranţă în timpul nopţii, ştiind foarte bine că era posibil, în orice noapte, să primească vizita unei pantere, cu toate că nu văzuse încă niciuna în partea aceea a văii. Fără această primejdie, se simţea în destulă siguranţă în locaşul ei aerian.

Tăiatul unui număr mare de prăjini lungi pentru locuinţa ei i-a ocupat, toată ziua, excluzând timpul în care îşi căuta hrană.

A dus aceste prăjini sus în copac, construind cu ele un poduleţ peste spaţiul dintre două crengi puternice, legând prăjinile atât între ele, cât şi de crengi, cu nuiele tari şi mlădioase din tufişurile care creşteau pe lângă râu.

Tot aşa şi-a construit pereţii şi un acoperiş, pe acesta din urmă acoperindu-l cu multe straturi de frunze mari.

Construcţia unei ferestre cu gratii, precum şi a unei uşi la intrare erau de mare importanţă şi de un mare interes.

Ferestrele, două numai, le-a făcut destul de largi şi gratiile erau fixe permanent. Uşa, însă, a făcut-o destul de mică, abia putea să intre pe ea ghemuită, fapt care îi dădea ocazia să o poată baricada cu mai multă uşurinţă.

Ocupată cu munca, a pierdut calculul zilelor care le-a întrebuinţat în construcţia locuinţei sale; timpul era doar un articol ieftin, ea avea mai mult timp decât oricine.

Acum înainta şi mai departe, în căutare hranei, deoarece nu a ucis decât mici rozătoare, iepuri, veveriţe, etc.

Ambiţia ei era o antilopă, pentru că, pe lângă carne destulă şi gustoasă, va avea pielea pentru haine şi vinele pentru coarda arcului ce intenţiona să îl facă.

A văzut de câteva ori, de la distanţă, câte una dintre aceste animale atât de fricoase şi de atente la primejdie şi a observat că întotdeauna treceau de partea cealaltă a pârâului, la un anumit loc, undeva mai sus de tabăra ei improvizată.

Acolo, a fost locul unde ea a mers să vâneze. Furişându-se prin pădure încet şi fără zgomot ca o panteră, se oprea să vadă dacă nu era şi ea într-o primejdie; ea însăşi părea a fi o căprioară urmărită de un vânător.

Acum a pornit spre locul pe care l-a ales. Ce noroc!

Un cerb tânăr, un ied aproape, se adăpa din apa limpede a pârâului..

Jane s-a târât până a ajuns într-un loc de unde putea să arunce suliţa ca să atingă vânatul. Pentru aceasta a trebuit să se ridice în picioare şi simultan, să arunce suliţa cu cea mai mare forţă şi cu o perfectă precizie.

O treceau fiori de încurajare în clipa aceea supremă şi totuşi, mişcările ei au fost sigure, reci şi

calculate, când s-a ridicat de jos şi a aruncat arma. Atât de exact au răspuns muşchii ei la porunca voinţei, că suliţa s-a înfipt exact în locul ochit.

Iedul sălbatic a sărit în aer, a căzut în picioare pe malul râuleţului şi s-a rostogolit mort la pământ.

Jane Clayton a alergat repede spre vânatul ei.

— Bravo!

Când a auzit o voce de bărbat, într-o exclamaţie rostită în engleză şi a ieşit dintr-un tufiş de pe malul opus al râului, Jane s-a oprit pe loc, aproape înlemnită de surpriză.

Şi atunci a apărut în faţa ei un bărbat cu o figură stranie şi foarte neîngrijit în întreaga lui înfăţişare.

La început ea nu l-a recunoscut, dar când şi-a amintit cine era, a făcut instinctiv un pas înapoi.

— Locotenent Obeigatz! a strigat ea. Tu eşti oare? Este cu putinţă?

— Este cu putinţă, după cum vezi, a răspuns neamţul. Ştiu că am un aspect foarte ciudat, dar, totuşi, eu sunt Erich Obeigatz. Dar tu? Văd că şi tu te-ai schimbat!

O privea de sus până jos, studiindu-i mâinile şi picioarele goale, pielea de tigru de pe şolduri, curelele şi ornamentele care constituiau îmbrăcămintea femeii Hodone, cu care a îmbrăcat-o Ludon în pasiunea lui. Nici fiica lui Kotan nu avea pe ea lucruri mai preţioase şi mai fine.

— Dar cum este posibil să fii încă aici? a insistat ea. Eu te-am crezut de mult în lumea civilizată, dacă cumva mai trăiai.

— Gott! a exclamat el. Nu ştiu de ce mai continuu să trăiesc. De atâtea ori m-am rugat să îmi vină moartea şi totuşi, viaţa se ţine de mine. Nu aveam nicio speranţă. Suntem condamnaţi să rămânem până la moarte în aceste ţinuturi groaznice. Ştii, a continuat el, mlaştinile reprezintă piedica! Aceste mlaştini îngrozitoare! Am căutat luni întregi pe marginile lor o trecătoare prin care să îmi fie posibil să ies de aici, până am făcut ocolul întreg al ţării. Am intrat noi destul de uşor,

dar de atunci au fost ploile mari şi niciun om nu poate să treacă cu viaţă acea întindere de noroi şi apă mizerabilă, plină de reptile flămânde. Eh, cât am mai încercat să ies de aici! Să scap de fiarele care mişună prin aceste ţinuturi şi care mă vânează şi ziua şi noaptea.

— Dar cum ai reuşit să scapi cu viaţă?

— Nu ştiu, a răspuns neamţul, înfiorându-se. Am fugit, am fugit şi iar am fugit. Am stat flămând, uneori, zile întregi prin câte un vârf de copac. Mi-am confecţionat arme, ghioage şi suliţe şi am învăţat să mă folosesc de ele. O dată am şi ucis un leu cu buzduganul. Şi un şoarece, când este încolţit, se zbate disperat; iar noi nu suntem într-o situaţie mai bună decât şoarecii, atâta timp cât vom fi în această ţară plină de primejdii. Dar, te rog, spune-mi şi mie despre tine!

Ea i-a povestit pe scurt evenimentele prin care a trecut până atunci, gândindu-se, însă, în tot timpul acela, cum să facă să scape de el.

Îi era imposibil să îşi închipuie o existenţă alături de el. Mai bine, de o mie de ori mai bine singură!

Niciodată nu s-a micşorat ura şi dispreţul care o stăpânea faţă de el, tot timpul acelor săptămâni şi luni de zile cât au fost necontenit împreună. Iar acum, când el nu putea să îi fie de niciun folos pentru a se putea înapoia în lumea civilizată, o supăra până şi gândul că ar fi nevoită să îl vadă zilnic.

Pe de altă parte, îi era şi frică de el. Nu a avut niciodată încredere în el. Dar era în ochii lui o strălucire ciudată, despre care ştia bine că nu a existat când l-a văzut ultima oară.

Nu putea să înţeleagă prea bine ce înseamnă asta; tot ce ştia era că îi producea o îngrijorare mare, o teamă de neînţeles.

— Ai stat, deci, multă vreme în Alur? a întrebai el, vorbind de data asta în limba celor din Paluldon.

— Cum ai reuşit să înveţi această limbă?

— Am nimerit peste un grup de corcituri, a răspuns el, membri ai unei rase proscrise, care trăiesc printre stâncile de pe malurile râului principal al văii şi care se varsă în mlaştină. Se numesc Wazdoni, iar satul lor este format din peşteri şi din locuinţe scobite în stânca moale de la baza stâncilor.

Sunt ignoranţi şi foarte superstiţioşi. Când m-au văzut prima dată şi au observat că nu am coadă, că picioarele şi mâinile nu sunt la fel cu ale lor, s-au speriat şi le-a fost frică de mine.

Au crezut că sunt ori Dumnezeu, ori drac. Eu, nefiind în stare să mă apăr de ei şi să pot să fug, mi-am luat curajul, iar aceasta i-a impresionat atât de mult, încât m-au condus în oraşul care se numeşte Bular, unde m-au hrănit şi m-au tratat cu multă bunăvoinţă.

Am învăţat limba lor şi am încercat să le insuflu din ce în ce mai mult ideea că aş fi Dumnezeu şi aproape am reuşit, dacă nu se amesteca un bătrân popă şi vraciul lor ce era gelos de trecerea mea.

Acesta a fost începutul sfârşitului şi aproape să fie şi sfârşitul meu. A plănuit să fiu înjunghiat în mijlocul oraşului în faţa tuturor războinicilor, pentru a vedea dacă sunt zeu, zicând că atunci nu va curge sânge din mine; iar, dacă va curge sânge, nu sunt zeu şi prin urmare, nu a greşit învingându-mi cuţitul în piept.

Am realizat, însă, la timp, surprinzând o femeie nerăbdătoare să vadă mai curând fenomenul, încercând să îmi înfigă un cuţit lung între coaste. Am repezit-o şi mi-a povestit totul.

Atunci mi-am ascuns spaima, prefăcându-mă foarte jignit şi ameninţând că îi voi părăsi, am exclamat: „Mă voi întoarce în ceruri imediat!”.

Atunci ea a dorit neapărat să vadă cum fac asta şi am speriat-o că va orbi din cauza focului care mă va înconjura la plecare, un foc care va arde tot satul dacă vin şi alţii să mă privească.

Ea mi-a răspuns, a continuat neamţul să povestească, că, dacă mă înalţ la cer într-o oră şi nu voi mai fi acolo, atât ea cât şi sătenii vor crede că am fost Jad-ben-Otho cu adevărat. Fii sigură, doamnă, că nu am avut nevoie de o oră ca să dispar de acolo şi nici nu m-am mai întors la Bular, şi-a încheiat neamţul povestea, accentuând-o cu un râs isteric care a făcut să treacă un fior prin tot corpul femeii ce îl asculta.

În timpul cât Obeigatz vorbea, Jane şi-a scos suliţa din corpul iedului şi a început să ia pielea de pe el.

Neamţul stătea şi o privea fără să se ofere să o ajute. Vorbea şi îşi trecea tot timpul degetele murdare prin părul des şi lung care îi crescuse în acest timp.

Atât pe corp, cât şi pe faţă era plin de stropi de noroi uscat şi era aproape cu totul dezbrăcat, neavând decât o blană murdară şi ruptă peste şolduri în jos. Armele lui constau dintr-o ghioagă şi un cuţit după modelul Wazdonilor, arme pe care le-a furat din oraşul Bular.

Ceea ce o îngrijora pe Jane cel mai mult decât murdăria şi armele lui, ea râsul acela isteric şi expresia ochilor săi.

Ea îşi continua îndeletnicirea, alegând din cerb părţile dorite, luând cu ea numai atât cât putea să consume până nu se altera, neacceptând carne veche.

Când a terminat, s-a ridicat în picioare în faţa lui Obeigatz, zicându-i:

— Locotenente Obeigatz! întâmplarea a făcut să ne întâlnim din nou. Cred că nu doreai aceasta, după cum nici eu nu o doream. Noi nu avem nimic comun, decât sentimentele care izvorăsc din ura şi antipatia, în mod foarte firesc, împotriva ta, unul din autorii tuturor mizeriilor şi suferinţelor îndurate de mine de atâta timp. Ascultă-mă foarte bine, a continuat ea cu o voce fermă. Acest colţişor pe lume este al meu, prin faptul că eu l-am

descoperit şi l-am ocupat prima. Pleacă de aici şi lasă-mă să rămân liniştită. Asta este tot ce mai poţi să faci ca să repari răul făcut mie şi celor din neamul meu.

Obeigatz a privit-o o clipă, în tăcere, cu ochii lui vicleni, apoi â izbucnit din pieptul lui un râs straniu, fără niciun pic de veselie în el.

— Să plec, nu-i aşa? Să te las singură? De-abia te-am găsit. De acum vom fi prieteni. Nu mai suntem decât noi doi pe lume. Nimeni nu va şti vreodată ce facem şi ce-am devenit! Şi acum îmi ceri să plec şi să te las singură în iadul acesta!

Neamţul a început să râdă din nou, deşi nici muşchii feţei, nici ochii, nici gura nu reflectau nici cea mai mică nuanţă de veselie; nu era decât un sunet sec care imita râsul.

— Aminteşte-ţi ce ai făgăduit, a zis ea.

— Făgăduială! Făgăduială! Ce sunt acestea? Nu sunt făcute pentru a fi ţinute; am dovedit lumii întregi acest lucru — la Louvain şi la Liege. Nu, nu voi pleca. Voi rămâne să te apăr.

— Nu am nevoie de apărare, a insistat ea. Ai văzut bine că ştiu să folosesc suliţa.

— Da, a zis el, dar nu ar fi frumos să te las singură aici: nu eşti decât o femeie. Nu, nu pot să fac asta. Sunt ofiţer al Kaizerului şi nu pot să te părăsesc.

A început din nou să râdă zgomotos.

— Putem să fim foarte fericiţi aici, împreună, a adăugat el, după ce şi-a sfârşit râsul.

Lady Jane şi-a stăpânit cu multă greutate un tremur, dar nu a încercat să îşi ascundă dezgustul.

— De ce nu îţi plac? a întrebat el. Trist lucru, dar nu face nimic. După o perioadă te vei obişnui cu asta şi o să mă iubeşti…

Din nou a izbucnit râsul lui îngrozitor.

Jane şi-a învelit bucăţile de carne în pielea jupuită şi ridicând legătura, a aruncat-o pe umăr, ţinând-o cu o mână. În cealaltă mână ţinea suliţa.

A făcut doi paşi şi s-a oprit în faţa fostului ofiţer din armata germană.

— Pleacă! i-a spus autoritar. Am pierdut destul timp cu vorba. Aici este ţara mea şi o voi apăra. Dacă te mai văd pe aici, te ucid. M-ai înţeles?

Când a auzit aceste cuvinte, figura lut Obeigatz s-a strâmbat într-o furie cumplită. Şi-a ridicat ciomagul şi a pornit spre Jane Clayton.

— Stai! a strigat Jane. M-ai văzut cum am ucis iedul şi ai spus-o singur că nimeni nu va şti ce facem aici. Leagă aceste idei şi trage concluzia înainte să mai faci un pas spre mine.

Obeigatz s-a oprit, iar mâna cu ghioaga a lăsat-o jos, pe picior:

— Nu te supăra, a zis el, cu un ton care părea că îl sileşte la împăcare. Este mai indicat să fim prieteni, lady Greystoke. Putem să ne fim de mare ajutor unul altuia şi îţi promit că nu mă voi atinge de tine niciodată.

— Nu uita de Liege şi de Louvain, i-a amintit ea, batjocoritor. Acum eu plec; dar să fii atent să nu încerci să mă urmăreşti. Şi să mai ştii un lucru: în orice direcţie din acest punct timp de o zi este domeniul meu. Dacă te prind vreodată între hotarele mele, să ştii că te ucid!

Nu era nicio îndoială că ea vorbea serios şi intenţiona să îndeplinească tot ce spunea.

Obeigatz a lăsat impresia că a înţeles şi s-a convins că trebuie să rămână pe loc, trist şi supărat, privind-o pe Jane cum dispare la o cotitură a cărării de animale, care venea până la vadul râuleţului lângă care s-au întâlnit.

CAPITOLUL XIX — Chinul Janei.

Soarta oraşului Alur trecea când într-o mână când în alta. Numărul de războinici condus de Tarzan la locul de întâlnire de la intrarea în pasajul secret din subsolul porţilor palatului a suferit un dezastru. Prima năvală a fost primită de preoţi cu vorbe dulci.

Deoarece războinicii erau înflăcărați să apere credința strămoșilor lor de pângăritori, preoții l-au înfierat pe Jadon, precizând că furia lui Jad-ben-Otho îi va ajunge pe toți cei care vor îmbrățișa cauza aceluia.

Preoții l-au mai asigurat că Ludon nu aspiră la altceva, decât să salveze tronul de Jadon, până când se va alege un rege conform cu legile și tradițiile lor hodone.

Efectul propagandei a făcut ca mulți războinici din palat să-și unească forțele cu ale acelora din oraș, iar, când preoții s-au convins că aceștia din urmă întrec numărul celor rămași devotați palatului, i-a împins împotriva lor. Rezultatul: mulți au fost uciși, rămânând numai un grup mic de oameni ce a reușit să pătrundă până dincolo de porțile palatului, porți baricadate imediat.

Preoții au condus propriile armate, prin trecătoarea secretă din interiorul templului, interval în care mulți credincioși ai lui Jadon l-au căutat și i-au povestit tot ce s-a întâmplat.

Lupta din sala de banchete s-a întins aproape pe tot terenul palatului, dar în cele din urmă a luat sfârșit prin înfrângerea temporară a celor care se opuneau lui Jadon.

Această forță, sfătuită de preoții trimiși special de Ludon, s-a retras în locașul templului. Acum taberele erau împărțite.

Jadon a fost informat despre tot ce s-a petrecut în apartamentul Ghizelei, despre a cărei siguranță au avut grijă din primul moment. Cu acest prilej a aflat despre rolul lui Tarzan, în a-i conduce oamenii până unde s-au adunat războinicii lui Ludon.

Firește că aceste amănunte au mărit și mai mult înclinația spre prietenie a bătrânului războinic pentru Tarzan, regretând acum că acesta a plecat din oraș.

Povestirile prințesei și ale Panatleii erau în măsură să întărească în inima lui și a războinicilor

săi credinţa, pe care au avut-o, că străinul făcea parte dintre zei.

Aşa că nu a trecut mult şi a luat naştere o tendinţă de a face din povestea lui Dorul-Otho tema principală a conflictului cu Ludon.

După câteva zile ar fi fost greu de afirmat dacă aceasta era o urmare firească a multelor povestiri despre faptele lui Tarzan în legătură cu ura lui Ludon împotriva lui, sau a fost numai un complot isteţ al vreunui războinic cu experienţă, cum ar fi de pildă, Jadon, care şi-a dat seama de valoarea intercalării unei cauze religioase la cea temporară.

Faptul rămânea, însă, printre adepţii lui Jadon, din cauza antagonismului dintre marele preot şi Tarzan.

Din nefericire, Tarzan nu era acolo atunci când ar fi putut insufla războinicilor lui Jadon avântul religios necesar să termine discuţia în favoarea bătrânului lor căpitan.

Dar el se afla la zeci de kilometri depărtare, iar, cum desele lor rugăciuni legate de reapariţia lui rămâneau fără răspuns, spiritele mai slabe au început să bănuiască din ce cauză nu se bucură de harul lor divin.

Mai era încă un element destul de puternic de dezmembrare printre rândurile lui Jadon şi care emana din oraş: prietenii şi rudele ostaşilor din palat erau, de asemenea, mari prieteni cu cei din forţele lui Ludon şi răspândeau, după stăruinţele preoţilor, o propagandă destul de mare şi de primejdioasă intereselor lui Jadon.

Rezultatul a fost că puterea lui Ludon creştea, iar a lui Jadon slăbea.

A urmat o ieşire din templu, sfârşită cu înfrângerea forţelor palatului şi deşi acestea au putut să se retragă în ordine, a fost o retragere ce a lăsat palatul în mâinile lui Ludon, el fiind acum, în toată puterea cuvântului, domnitorul Paluldonului.

Jadon a luat cu el pe prinţesă, toate femeile şi sclavele, inclusiv Panatlea, precum şi femeile cu

copii credincioşilor săi oşteni. S-a retras nu numai din palat, ci chiar din oraşul Alur. S-au oprit doar la lui cetatea lui, Jalur.

Aici şi-a refăcut forţele, prin recrutări din satele vecine de la nord, care, fiind departe de influenţa preoţimii din Alur, erau războinici entuziaşti ai oricărei cauze îmbrăţişate de bătrânul lor căpitan, care, de ani de zile, a fost venerat de ei ca prieten şi protector.

În timp ce se desfăşurau aceste fapte la Nord, Tarzan Jad-guru zăcea în groapa leilor din Tulur. Mosar şi Ludon circulau ca ştafetele dintr-o parte în alta, tocmindu-se pentru tronul Paluldonului.

Mosar era destul de şiret ca să ştie că, dacă ar interveni o ruptură făţişă între el şi marele preot, ar putea face uz de prizonier în folosul lui. Mai ales că a auzit vorbindu-se în taină, printre supuşi lucruri ce arătau că ei înclină spre credinţa că străinul ar putea fi cu adevărat Dorul Otho.

Pe de altă parte, Ludon dorea ca el însuşi să-l aibă pe Tarzan. Intenţiona să îl sacrifice pe altarul de la răsărit cu propria mână, în faţa mulţimii, având suficiente dovezi că, atât trecerea, cât şi autoritatea lui au suferit foarte mult în urma pretenţiilor îndrăzneţului şi viteazului străin.

Marele preot din Tulur, ca să-l prindă în cursă pe Tarzan, l-a lăsat pe acesta în posesia armelor sale, cu toate că el însuşi nu vedea cum s-ar mai fi putut folosi de ele.

I-a rămas, deci şi punga de la şold, în care erau tot felul de obiecte care se acumulează în mod natural în orice, fie într-un sertar sau cufăr, fie pod sau chiar geanta din mână a unei doamne. Se găseau în punga lui Tarzan bucăţele de pene alese pentru săgeţi, câteva bucăţi de cremene, două frânturi de oţel, un cuţit vechi, un ac mare de os şi fire dintr-un maţ uscat: nimicuri care, probabil, nouă nu ne-ar putea folosi, dar toate erau folositoare pentru viaţa sălbatică a lui Tarzan.

Imediat ce acesta a înţeles farsa care i s-a întins cu atâta îndemânare, s-a aşezat să aştepte sosirea leului, pentru că, deşi mirosul lui Ja era vechi, era sigur că, mai repede sau mai târziu, una dintre aceste fiare se va năpusti asupra lui.

După puţin timp, însă, a început o explorare amănunţită a închisorii sale. A observ at că ferestrele erau acoperite cu o piele pe care el a îndepărtat-o, lăsând lumina zilei să pătrundă înăuntru, ceea ce l-a ajutat să vadă că încăperea. Deşi destul de joasă, sub nivelul curţii templului, era cu vreo doi metri mai sus de baza stâncii din care a fost tăiat templul.

Ferestrele aveau bare de fier foarte apropiate, aşa că nu putea să vadă peste marginea zidului gros în care erau tăiate, pentru a se asigura de ceea ce este alături, sub ferestre.

La o mică distanţă se vedeau apele albastre ale lacului Jadinlul şi dincolo, malul îmbrăcat în verdeaţă, iar la orizont, munţii.

Pe fereastră intra destulă lumină ca să i se poată vedea interiorul. Încăperea era destul de largă, având câte o uşă la fiecare capăt al ei: una mai mare pentru oameni, alta mai mică pentru lei. Amândouă uşile erau închise cu câte o bucată masivă de piatră dreptunghiulară, coborâtă şi ridicată pe un scripete. Cele două ferestre erau mici şi cu gratii dese de fier: primul fier pe care l-a văzut Tarzan în Paluldon. Barele erau înfipte în găuri făcute odată cu construcţia, lucrarea în întregul ei fiind în aşa fel întocmită, încât evadarea să fie imposibilă.

Cu toate acestea, nu a trecut nicio jumătate de oră de când a fost închis şi Tarzan a început să lucreze pentru evadarea de acolo.

Pentru aceasta s-a gândit la rămăşiţa de cuţit din punga lui. L-a scos şi a început să cioplească piatra de la rădăcina unei gratii de la fereastră.

Era o lucrare grea şi migăloasă, dar Tarzan avea răbdare în întâmpinarea greutăţilor.

În fiecare zi i se aducea mâncare, strecurându-i-se repede pe uşa cea mică, ridicată numai cât era necesar să înceapă castronul de piatră cu mâncare.

Prizonierul a început să creadă că era închis nu numai pentru lei, ci şi pentru alte scopuri. Îi era, însă, indiferent. Dacă l-ar mai ţine măcar câteva minute acolo, puteau să-i aleagă orice soartă: el nu va mai fi acolo când ar fi sosit ei să-l anunţe despre soarta care i s-a pregătit.

Astfel, într-o bună zi, în timp ce el era în groapa cu lei, a sosit în oraşul Tulur Pansat, unealta principală a lui Ludon El aducea, după toate aparenţele o veste bună pentru Mosar din partea marelui preot din Alur.

Ludon s-a hotărât ca Mosar să fie ales rege în Paluldon, aşa că Mosar era invitat să poftească cât mai repede la Alur.

După ce Pansat i-a comunicat lui Mosar decizia lui Ludon. A cerut voie să intre în templul din Tulur ca să se roage. Aici l-a căutat pe marele preot din Tulur, căruia i-a comunicat adevărata hotărâre a lui Ludon. Amândoi s-au închis într-o cameră mică, iar Pansat i-a şoptit marelui preot:

— Mosar vrea să devină rege, dar şi Ludon vrea acelaşi lucru. Mosar vrea să îl reţină aici pe străinul care se pretinde a fi Dorul-Otho, însă Ludon vrea să îl omoare. Acum, a adăugat Pansat, dacă doreşti să ajungi marele preot din Alur, depinde numai de tine.

Pansat s-a oprit, aşteptând răspunsul celuilalt. Marele preot era foarte mişcat.

Să ajungă marele preot în Alur!

Era acelaşi lucru cu a fi proclamat rege peste întreg Paluldonul, atât de mari erau puterile aceluia care conducea sacrificiile făcute pe altarele templului din Alur.

— Cum? a şoptit el. Cum aş putea ajunge marele preot din Alur?

Pansat s-a apropiat şi mai mult de el.

— Ucigându-l pe unul şi aducându-l pe celălalt la Alur, a răspuns acesta.

După aceea s-a ridicat şi a plecat, ştiind bine că celălalt a căzut în cursă şi că se putea bizui pe el la îndeplinirea cererii făcute pentru a câştigarea premiul oferit.

Nici nu şi-a greşit calculele, decât într-un amănunt foarte neînsemnat.

Într-adevăr, marele preot va comite un omor şi o trădare pentru a ajunge la un post atât de înalt; dar nu a înţeles care din cele două victime trebuia să fie ucisă şi care predată lui Ludon.

Pansat, cunoscând toate amănuntele intrigilor lui Ludon, a făcut greşeala, destul de firească, de a-şi închipui că şi celălalt ştia că numai prin sacrificare în public a falsului Dorul-Otho, ar putea să fie marele preot din Alur şi să îşi recâştige influenta care apunea; precum şi cu faptul că, prin asasinarea lui Mosar. Se înlătura singurul obstacol din calea lui Ludon. Pentru ca acesta să acumuleze funcţia de mare preot cu cea de rege.

Marele preot din Tulur a crezut că a fost însărcinat cu misiunea de a-l ucide pe Tarzan şi de a îl duce pe Mosar la Alur. Mai credea că, îndată ce va executa aceste condiţii, va fi instalat mare preot în Alur.

Ce nu ştia era că s-a ales deja un preot care trebuia să-l ucidă înainte de a trece o oră după sosirea din Alur; de asemenea, nu ştia nimic despre groapa săpată în taină pentru el în podeaua unei camere subterane chiar în templul pe care visa să îl stăpânească.

Astfel, când trebuia să planifice asasinarea şefului său, el conducea vreo doisprezece războinici bine plătiţi prin coridoarele întunecate de sub templu.

S-a înnoptat. Paşii ucigaşilor erau luminaţi doar de o singură torţă. Mergeau pe furiş, ştiind că fac ceea ce şeful lor nu dorea să fie făcut, prin urmare conştiinţa lor vinovată le impunea să umble încet.

În întunericul celulei sale, Tarzan muncea la nesfârşitul său cioplit în piatră. Auzul fin l-a avertizat de apropierea paşilor prin coridorul din exterior: paşi care veneau spre uşa mare.

Până acum nu a auzit decât paşi dinspre uşa mică: paşii unui singur sclav care îi aducea mâncare.

De data aceasta se auzeau paşii mai multor oameni, a căror vizită la ora aceea din noapte făcea loc la închipuiri dintre cele mai sinistre.

Tarzan şi-a continuat opera de cioplire a pietrei de la fereastră. A auzit paşii oprindu-se în dreptul uşii. Peste tot domnea o tăcere deplină; o tăcere care a fost întreruptă doar de zgomotul cuţitului său cu care lucra.

Cei din exteriorul încăperii au auzit zgomotul şi după ce au ascultat cu atenţie, au căutat să şi-l explice. Au şoptit între ei, întocmindu-şi planurile.

Doi inşi au ridicat repede uşa, iar ceilalţi vor năvăli înăuntru, aruncând cu buzduganele în prizonier.

Nu doreau să facă cumva vreo greşeală sau să scape ceva din vedere, pentru că zvonurile care au circulat în Alur au ajuns chiar până în Tulur: povestiri despre puterea cea mare şi vitejia minunată a lui Tarzan Jad-guru, la gândul cărora pe frunţile războinicilor au apărut picături de sudoare, cu toată răcoarea din coridor. Erau doisprezece contra unuia singur.

Atunci marele preot a dat semnalul hotărât: uşa a zburat în sus şi zece războinici s-au năpustit în cameră cu buzduganele ridicate.

Trei dintre aceste arme grele au spintecat ca fulgerul aerul din cameră, izbind cu putere o umbră mai închisă care se afla în penumbra zidului opus al uşii. Apoi flacăra torţei din mâna preotului a luminat interiorul şi a văzut că umbra mai închisă în care şi-au aruncat buzduganele nu era decât o grămadă de piei smulse de la fereastră şi

că, în afară de ei, nu mai era nimeni în încăpere. Era goală.

Unul a alergat la fereastră. Nu a mai rămas decât o singură gratie, de care atârna o funie împletită din fâşii de piele tăiate din perdelele cu care fereastra a fost înfundată.

Primejdiile de toate zilele ale existenţei Janei s-au mărit acum, prin faptul că Obeigatz ştia unde se afla ea. Un leu sau o panteră i-ar fi pricinuit mai puţină teamă decât acest neamţ lipsit de scrupule, de care totdeauna s-a temut şi în care nu a avut niciodată încredere.

Dezgustul care el îl inspira fetei, era accentuat de înfăţişarea murdară, de râsul ciudat şi de atitudinea lui nefirească. Acum simţea o frică nouă, necunoscută: neamţul a devenit pentru ea personificarea unei spaime fără nume.

Viaţa curată, în plin aer, pe care o ducea i-a refăcut şi i-a întărit sistemul nervos. Totuşi, simţea că, dacă omul acesta ar atinge-o vreodată, măcar cu mâna, ea ar fi fost în stare să ţipe şi chiar să leşine.

Toată ziua de după întâlnirea lor, atât de neaşteptată şi de nedorită, Jane îşi tăcu reproşuri că nu l-a ucis, după cum ar fi ucis pe Ja sau pe Jato, sau oricare altă fiară care i-ar fi ameninţat existenta şi siguranţa.

Nici nu încerca să îşi justifice aceste cugetări sinistre… nu era nevoie de nicio justificare. Criteriul după care s-ar fi judecat actele oricăruia dintre noi nu îşi avea locul în această cauză.

Noi putem să recurgem la protecţia prietenilor şi a rudelor. Putem să invocăm şi ajutorul autorităţilor care susţin legea pentru ca cel slab şi dreptatea, apărat împotriva celui tare şi fără dreptate. Jane nu mai era însă în locul celui slab şi fără dreptate, dar reprezenta, în acelaşi timp. Toate autorităţile pentru protejarea celui slab.

Erich Obeigatz i se prezenta în situaţia lui Ja, leul… atât numai că pe neamţ îl considera mai

primejdios decât pe carnivor. De aceea s-a hotărât ca, în cazul în care el nu va ţine cont de prevenirile ei, să nu mai stea pe gânduri şi să folosească suliţa ca şi cum ar proceda în cazul apropierii lui Ja. În noaptea aceea, cuibul ei din copacul acela mare i s-a părut un refugiu mai puţin inviolabil decât a crezut până atunci.

Ceea ce ar fi putut rezista intenţiilor ucigaşe ale vreunei pantere nu ar fi fost o adevărată stavilă unui om. Sub influenţa acestor gânduri, nu a mai dormit ca înainte de venirea acestui neamţ.

Cel mai mic zgomot, care întrerupea murmurul monoton al nopţii din junglă, o făcea să tresară din somn şi să rămână cu ochii larg deschişi şi cu urechile atente pentru a distinge originea acelui zgomot. O dată a fost trezită în felul acesta de un zgomot care părea că vine de la ceva care se mişca în jurul copacului ei.

Şi-a încordat atenţia… abia respira. Dar, iată că se aude din nou: ceva moale frecându-se de scoarţa copacului.

A întins mâna prin întuneric şi a prins mânerul suliţei sale. Acum a simţit chiar că una dintre crengile care îi suportau adăpostul s-au aplecat uşor, ca şi cum flinta, oricare i-ar fi fost natura, se trăgea cu greu pe creangă.

S-a apropiat şi mai mult. I s-a părut că aude până şi respiraţia Iată-l ajuns în faţa uşii. Îl auzea cum pipăia pe acolo.

Cine sau ce putea să fie oare?

Nu avea cum să ştie nereuşind să identifice, deoarece nu mai făcea niciun alt zgomot.

S-a ridicat atunci şi s-a furişat încet până la uşă, ţinând strâns în mână suliţa. Vedea bine acum că fiinţa aceea încerca să intre şi să o trezească. Îi simţea prezenţa în partea cealaltă a clapei de crengi subţiri legate între ele cu fire de iarbă, pe care ea le-a numit uşă… Şi numai câţiva centimetri o despărţeau de duşmanul de afară.

Ridicându-se în genunchi, a întins mâna stângă şi a pipăit uşa, până a găsit un loc unde îi încăpeau degetele… Apoi, şi-a vârât suliţa în deschizătură.

Probabil că fiinţa a auzit-o mişcându-se, deoarece a renunţat, deodată, la orice încercare de a introduce pe furiş, începând să smucească cu putere obstacolul din faţa lui. Tot în acelaşi timp Jane şi-a repezit lancea înainte, din toate puterile.

A simţit că aceasta a intrat în carne. A auzit un ţipăt şi apoi o înjurătură, urmată de căderea unui corp printre crengi şi frunze. Suliţa i-a fost aproape smulsă din mână, dar a ţinut-o cu putere, până ce a simţit-o liberă, ieşită singură din corpul în care a intrat.

Obeigatz a fost, desigur; l-a recunoscut după înjurătură. Dar acum nu mai auzea niciun zgomot care să vină de la pământ.

Nu cumva l-a omorât? se ruga lui Dumnezeu ca aşa să fie. Era, într-adevăr, o mare uşurare să simţi că ai scăpat de primejdia unei fiinţe atât de dezgustătoare.

Tot restul nopţii somnul nu s-a mai lipit de ochii ei. Asculta tot timpul, ea singură nemaiştiind precis la ce anume asculta. Îşi închipuia, însă, că îl vede pe jos, lângă trunchiul copacului, cu faţa lui urâtă scăldată în lumina rece a lunii, zăcând întins pe spate şi cu ochii lui sticloşi aţintiţi spre ea.

Dorea din tot sufletul să vină Ja şi să îl târască de acolo; dar cu toate că toată noaptea a ascultat, nu a mai auzit niciun alt zgomot decât murmurul surd al pădurii.

Îi părea bine că neamţul era mort, dar i se făcea rău la gândul că mâine trebuia să facă un lucru scârbos. Trebuia să îngroape cadavrul lui Obeigatz şi după aceea să locuiască acolo, deasupra mormântului omului pe care l-a ucis.

Îşi făcea mustrări pentru o asemenea slăbiciune şi se încuraja repetându-şi că a ucis în legitimă apărare, că actul ei era perfect îndreptăţit. Nefiind însă decât o femeie din zilele noastre, era stăpânită

puternic de cerinţele ordinului social din care a făcut parte: interdicţiile şi superstiţiile acestuia.

În sfârşit, au sosit şi zorii zilei atât de mult aşteptate. Soarele a apărut încet după vârful munţilor de dincolo de Jadinlul. Cu toate acestea, ea tot mai ezita să deschidă uşa şi să privească jos la rădăcina copacului.

Totuşi, până la urmă trebuia să o facă.

Şi-a luat tot curajul şi a dezlegat cureaua cu care erau legate porţile adăpostului ei. A privit în jos şi numai iarba şi florile de acolo i-au izbit privirea.

A ieşit din adăpost şi a examinat terenul din jurul ei; nu era niciun mort pe acolo şi nici în altă parte, cât vedea cu ochii. A coborât atunci încet, fiind foarte atentă în toate părţile la cel mai mic semn al primejdiei.

Lângă copac era o baltă mare de sânge şi multe picături de sânge pe iarbă, îndepărtându-se paralel cu malul lacului Jadbalul.

Deci nu l-a omorât!

Şi-a dat seama, că de fapt, avea o senzaţie de îndoială: de uşurare şi de părere de rău. De acum va simţi totdeauna această senzaţie de îndoială. Neamţul s-ar putea întoarce, dar nu mai era nevoită să locuiască deasupra mormântului lui.

Ziua întreagă nu a fost decât o continuare de tresăriri nervoase, la fiecare zgomot subit. Cu o zi înainte ar fi putut să spună că nervii ei erau tari ca fierul; dar azi nu mai putea să afirme acest lucru.

Acum ştia ce zguduitură nervoasă a suferii şi că ceea ce simţea era, de fapt, o reacţie naturală. Mâine poate va fi altfel; dar o voce internă îi spunea că micul ei adăpost, precum şi peticul de pădure, nu va mai fi niciodată aceeaşi ca înainte. De acum nu va mai dormi adânc nopţi întregi. Liniştea micuţei lumi pe care şi-a făurit-o era pierdută pentru totdeauna.

În noaptea aceea şi-a întărit uşa, legând-o cu fâşii de piele tăiate din pielea cerbului ucis în ziua întâlnirii cu Obeigatz. Se simţea foarte obosită,

pentru că în noaptea precedentă a dormit puţin şi agitat. A rămas cu ochii deschişi, privind în întuneric.

Şi ce vedea oare acolo?

Vedenii care au adus lacrimi în ochii ei frumoşi… vedenii despre o căsuţă, locuinţa ei care acum nu mai exista, distrusă de aceeaşi forţă nemiloasă care o urmărea până şi în acest colt al pământului îndepărtat şi necunoscut; vedenii despre un om puternic al cărui braţ protector nu o va mai strânge niciodată; vedenii despre un fiu înalt, voinic şi frumos, care o privea cu adoraţie, cu ochi zâmbitori ca ai tatălui său.

Întotdeauna revenea la vedenia locuinţei sale mici de pe moşia din Africa şi nu la sălile măreţe ale palatului din Londra, pentru că şi el iubea acea locuinţă împreună cu terenul, care însemnau mai mult decât orice pe lume şi pe care le iubeau amândoi în egală măsură.

În sfârşit, a adormit; somnul unei epuizări extreme.

Cât timp i-a durat somnul nu se poate spune; dar s-a trezit, deodată. A auzit din nou frecarea aceea a unui corp moale de coaja tare a copacului ei, iar creanga s-a îndoit din nou sub o mare greutate.

S-a întors!

A simţit fiori reci prin tot corpul şi a început să tremure, el să fie. Oare? Sau, Dumnezeule era mort şi acum se arăta!…

A încercat să alunge acest gând oribil, fiind convinsă că, dacă se lăsa furată de el, ar fi intrat într-o stare de nebunie.

Deci, s-a strecurat încă o dată până la uşă. Pentru că fiinţa era acolo, afară, după cum a fost şi în noaptea trecută.

Mâinile îi tremurau când a aşezat vârful suliţei în mica deschizătură din uşă. Se întreba acum dacă şi de data aceasta va ţipa când va cădea din copac.

CAPITOLUL XX — Obeigatz şi Ludon.

Când Tarzan i-a auzit pe războinici şoptind între ei dincolo de uşa închisorii sale, tocmai a desfăcut şi ultima gratie de la fereastră, formându-se astfel o deschizătură destul de largă ca să poată să treacă corpul lui pe acolo.

Funia de nuiele era împletită de mult. Nu i-a trebuit decât o singură clipă să lege un capăt de unica gratie lăsată acolo tocmai în acest scop. Când războinicii şopteau afară, corpul lui Tarzan a alunecat afară, dispărând pe fereastră.

Dar, cu toate că a ieşit din celulă, se afla tot în cuprinsul terenului înconjurat de ziduri unde se găsea palatul, curtea templului şi clădirile.

A făcut o cercetare, atât cât a putut. Ştia, deci, tot ce se afla imediat în apropiere: o alee cotită, prea puţin întrebuinţată de obicei, care ducea în direcţia porţii din afară, pe unde se putea ieşi în oraş.

Întunericul îi va facilita evadarea. Se putea chiar să iasă din palat fără să fie descoperit de cineva. Dacă putea să înşele vigilenţa santinelei de la poarta palatului, restul i-ar fi fost uşor.

A păşit deci înainte cu încredere, fără fi stăpânit de teama că va fi surprins, considerând. În felul acesta, că va înlătura orice bănuială. În întuneric putea şi el să pară un Hodon şi chiar aşa s-a întâmplat, deoarece, după ce a ieşit, din prima alee, s-a ciocnit de mai mulţi Hodoni, dar niciunul nu l-a acostat şi nici nu l-a oprit. În modul acesta a ajuns până la garda de şase războinici, află în faţa porţii palatului.

A încercat să treacă pe lângă aceştia cu aceeaşi indiferenţă ca şi până acum şi poate că ar fi reuşit, dacă nu se întâmpla ca, în momentul acela, să se apropie în fugă un războinic venind dinspre templu strigând:

— Nu lăsaţi pe nimeni să treacă! a scăpat prizonierul din Palulja.

Imediat, un războinic s-a aşezat în drumul lui Tarzan, recunoscându-l în acelaşi timp.

— Xottor! a exclamat el. Iată-l! Săriţi pe el! Prindeţi-l!… înapoi, omule! Înapoi, că altfel te ucidem!

Veneau şi alţii în ajutorul lui. Dar nu se putea spune că „alergau”. Dacă aveau cumva dorinţă să sară asupra lui, şi-au arătat-o mai mult împingându-i pe ceilalţi, decât prin propria lor acţiune.

Renumele pe care şi l-a făcut Tarzan ca luptător a fost prea mult timp un subiect principal de conversaţie pentru ca războinicii lui Mosar să-şi mai poată păstra moralul. Era mai sigură la distanţa şi aruncatul cu ghioagele; ceea ce au şi făcut.

Acum au fost puse la încercare lecţiile luate de Tarzan de la Omat şi Tadeu. Ochii şi muşchii lui, exersaţi de nevoia unei vieţi întregi, se mişcau cu repeziciunea fulgerului; iar creierul lui funcţiona energic, lăsând impresia că ştie totul dinainte… Toate acestea compensau suficient lipsa lui de experienţă cu măciuca de război pe care o mânuia atât de îndemânatic.

A parat armă după armă, toate mişcările sale coordonate unui singur gând: de a putea să îl prindă pe unul dintre adversari. Ei se fereau, fiindu-le teamă de această fiinţă ciudată, căreia mulţi îi atribuiau, din cauza superstiţiei lor, miraculoase puteri ale unei zeităţi.

Războinicii încercau să se menţină între poartă şi Tarzan. Strigând tot timpul după ajutoare. Dacă acestea soseau mai înainte ca Tarzan să fi putut scăpa, el ştia bine că obstacolul era imposibil de trecut. Deci, şi-a reînnoit forţele să-şi poate atinge scopul.

După tactica de război, doi sau trei războinici mergeau după Tarzan ca să adune ghioagele aruncate, în timp ce atenţia lui era ocupată în altă parte. Chiar el a ridicat de jos vreo câteva, repezindu-le cu efect ucigător sfârşind cu doi adversari.

Acum a auzit, însă, venind în grabă şi alţi războinici; zgomotul picioarelor lor goale pe pavajul de piatră, apoi strigătele lor barbare menite să îmbărbăteze camarazii şi să insufle groază în duşman.

Nu mai era timp de pierdut. Tarzan avea câte o ghioagă în fiecare mână. Învârtind una dintre ele. A azvârlit-o în războinicul din faţa lui; iar. Când acesta s-a ferit, Tarzan s-a repezit să îl prindă, aruncând în acelaşi timp al doilea buzdugan în alt adversar.

Hodonul cu care s-a încăierat a întins mâna să-şi tragă cuţitul din teacă, dar Tarzan l-a prins de încheietura mâinii. O smucitură rapidă, pleznitura unui os, un ţipăt de agonie… apoi războinicul a fost ridicat cu totul şi ţinut ca scut între el şi ceilalţi adversari, în timp ce se retrăgea spre poartă.

Lângă el se afla o singură torţă, care lumina intrarea în curtea palatului. În timp ce războinicii s-au repezit în ajutorul colegului său, Tarzan a aruncat prizonierul exact în capul celui din fruntea coloanei care îl urmărea. Individul s-a prăbuşit la pământ, iar alţii doi din spate au căzut, cât erau de lungi, peste colegul său. Atunci Tarzan a luat torţa şi a azvârlit-o înapoi în curtea palatului, unde s-a stins, izbindu-se de corpurile din fruntea ajutoarelor.

În întunericul care a urmat el a dispărut pe străzile Tulurului, dincolo de porţile palatului. Un timp a mai auzit zgomotul urmăririi, dar se micşora, ca să dispară cu totul, după un timp. În direcţia greşită. El a mers intenţionat spre sud de Tulur, ca să îi încurce. Însă, îndată ce a ieşit din oraş. Şi-a întors paşii spre Nord-Vest, în direcţia cetăţii Alur.

Ştia că în drumul lui se află Jadbalul şi că trebuia să îl înconjoare până când va da peste un râu de trecut pe marginea de jos a lacului mare pe ale cărui maluri se afta Alur. Dacă mai erau şi alte

obstacole în drumul său. Nu ştia, dar considera că va ajunge mergând pe jos. Ar fi încercat să-şi însuşească vreo barcă şi să îşi facă drum în partea de sus a apei, numai cu o singură vâslă.

Intenţia lui era să păstreze cât mai multă distanţă faţă de Tulur înainte de a se odihni. Ştia bine că Mosar nu se va lăsa înfrânt foarte uşor. De aceea s-a aşteptat să trimită războinici în urmărirea lui în zori de zi sau chiar mai repede.

La vreo trei sau patru kilometri se afla într-o pădure, unde a simţit că este cu mult mai mult în siguranţă, decât dacă ar fi putut să fie în locuri deschise sau în oraşe.

Pădurea era dreptul lui din naştere. Nicio fiinţă de acolo, fie că mergea pe patru picioare, fie că se urca prin copaci sau se târa la pământ, nu se putea compara cu Tarzan în locurile sale natale.

Mirosurile umede, mucegăite, ale vegetaţiei în putrefacţie erau pentru nările lui Tarzan miros de mentă. Şi-a scos pieptul în afară, şi-a îndreptat umerii şi ridicând capul, şi-a umplut plămânii de aerul pe care îl iubea atât de mult.

Parfumul puternic al florilor tropicale, amestecat cu mirosul a tot ce mişca şi creştea în junglă i se urca la cap, producându-i o beţie plăcută şi mult mai puternică decât aceea pe care i-ar fi dat-o cele mai vechi şi fine vinuri din lumea civilizată.

Acum a pornit printre copaci din dragoste pentru libertatea sălbatică, libertate care i-a fost răpită atât de mult timp. Deşi era întuneric şi pădurea necunoscută, mergea cu siguranţa unui simţ de orientare neînchipuit de ciudat şi a îndemânării minunate.

A auzit-o pe Ja gemând în surdină, pe undeva, prin apropiere. A mai auzit şi o bufniţă care scotea sunete groaznice în dreapta: sunete cu care el era atât de obişnuit şi care nu îl făceau să se simtă rău. Dimpotrivă, pentru el denotau prezenţa camarazilor săi din junglă. Iar lui Tarzan îi era indiferent dacă aceştia sunt duşmani sau prieteni.

A găsit, în sfârşit, un râuleţ, într-un loc unde crengile diferiţilor copaci nu se mai uneau între ele, aşa că a fost nevoit să coboare la pământ şi să treacă apa cu piciorul.

Când a ajuns în partea opusă, s-a oprit ca şi cum dumnezeiasca lui făptură s-a transformat brusc din carne în marmură. Numai nările lui dilatate şi tremurânde mai semnalau o urmă de viaţă.

A rămas un timp în această poziţie de perfectă atenţie; apoi a pornit repede cu vigilenţă şi fără zgomot. Însă întreaga lui atitudine demonstra că se află sub comanda unei necesităţi noi.

Acum, în fiecare mişcare a muşchilor săi de oţel. Care jucau uşor sub pielea lui bronzată de soare, era un scop bine definit. Mergea spre o ţintă sigură, care îl umplea de un entuziasm cu mult mai mare decât probabila lui întoarcere în Alur.

În felul acesta a ajuns, în cele din urmă în faţa unui copac mare, unde s-a oprit şi a privit în sus prin frunziş, văzând conturul vag al unei construcţii rudimentare, dreptunghiulare, prin întuneric. A avut senzaţia că îl îneacă ceva în gât, în timpul cât se ridica uşor printre crengi… Era ca şi cum inima i se lărgea să o cuprindă o mare fericire… ori o deznădejde mare.

S-a oprit cu urechea încordată, în faţa adăpostului construit de Jane printre crengile de sus. Nările lui sensibile primeau din interior aceeaşi aromă delicată care l-a oprit din drum, lângă micul pârâu la doi kilometri distanţă, stârnindu-i atenţia. S-a ghemuit pe creangă, apropiindu-şi faţa de căsuţă.

— Jane! A chemat-o el. Eu sunt, sufletul inimii mele.

Singurul răspuns din interior a fost o inhalare puternică de aer, un amestec de suspine, după care s-a auzit şi zgomotul căderii unui corp pe podeaua adăpostului.

Tarzan a încercat să desfacă repede curelele de la uşă, dar cum ele erau legate în interior şi-a

pierdut răbdarea şi prinzând uşiţa în mâinile sale puternice, a smuls-o din loc cu o singură mişcare.

Apoi a intrat în adăpost ca să găsească acolo, ceea ce i s-a părut la început, corpul fără viaţă al soţiei sale, întins pe jos.

A luat-o în braţe: inima îi bătea, iar respiraţiile erau regulate, iar el a înţeles că a leşinat doar.

Când şi-a revenit, Jane s-a simţit strânsă în două braţe puternice, cu capul rezemat pe aceiaşi umeri largi pe care, de atâtea ori, a căutat liniştea în temerile şi grijile ei. La început se îndoia ca nu cumva să fie un vis. A întins mâna timidă şi a atins faţa lui.

— John! a murmurat ea. Spune-mi: eşti tu cu adevărat?

În loc de răspuns, el a strâns-o în braţe.

— Eu sunt, a răspuns emoţionat.

Apoi a adăugat:

— Dar simt ceva în gât care mă împiedică să vorbesc.

Jane a zâmbit şi s-a lipit şi mai mult de el.

— Dumnezeu a fost bun cu noi. Dragul meu Tarzan, a zis ea.

Un timp au rămas amândoi tăcuţi. Era suficient că s-au regăsit şi fiecare ştia despre celălalt că trăieşte. În cele din urmă, şi-a regăsit graiul şi au început să vorbească. Au vorbit până când soarele a răsărit, atâtea aveau să-şi povestească, atât de multe întrebări de pus şi de răspuns.

— Dar Jack unde este? a întrebat ea.

— Nu ştiu, a răspuns Tarzan. Ultima dată când am auzit de el era pe front la Aigonne.

— Ah! Atunci fericirea noastră nu este chiar completă, a zis ea cu o urmă de tristeţe în glas.

— Aşa este, a răspuns Tarzan. Însă acelaşi lucru se petrece azi în nenumăratele familii engleze… unde mândria învaţă să ia locul fericirii.

Ea a clătinat uşor din cap.

— Eu îmi vreau băiatul, a zis.

— Şi eu de asemenea, a spus Tarzan şi poate că îl vom găsi şi îl vom avea lângă noi. Era viu şi sănătos, când am auzit ultima dată de el. Acum ce ai dori să faci? Ai vrea să reconstruim căsuţa de la moşie, adunându-i pe Waziri, câţi vor mai fi rămas, sau vrei să ne întoarcem la Londra?

— Numai să îl găsim pe Jack, a zis ea, pentru că la căsuţa de la ţară visez mereu şi nu mă atrage cu nimic oraşul. Însă, John, dragul meu, plecarea noastră de aici este tot un vis. Pentru că Obeigatz mi-a spus că a făcut ocolul regiunii şi nu a găsit niciun loc pe unde s-ar putea trece mlaştinile.

— Eu nu sunt Obeigatz, i-a reamintit Tarzan, zâmbind. Azi ne vom odihni. Însă mâine vom pomi spre Nord. Este un ţinut sălbatic, într-adevăr, dar l-am străbătut o dată şi deci, îl mai pot străbate încă o dată.

Astfel, a doua zi de dimineaţă, Tarmangani cu iubita lui soţie au pornit spre Nord în călătoria lor pe valea lui Jad-ben-Otho… iar pe drum între ei şi ruinele arse ale locuinţei lor, se aflau barbari, fiare sălbatice şi munţii înalţi ai Paluldonului. Dincolo de munţi, reptilele şi mlaştina, iar după aceea stepa aridă, acoperită numai cu tufişuri mărăcinoase. Precum şi alte fiare şi oameni pe lângă nenumăratele drumuri obositoare prin ţinuturi ne cutreierate de nimeni.

Locotenentul Erich Obeigatz se târa în patru labe prin iarbă, lăsând în urma lui o dâră de sânge, după împunsătura de suliţă a Janei Clayton, care l-a făcut să cadă, bufnind din copac, la pământ.

Alt zgomot nu a mai făcut decât acel ţipăt pătrunzător, care a fost dovada gravităţii rănii sale. Acum tăcea de frica mare ce i-a pătruns în suflet că demonul acela de femeie îl va urmări şi îl va ucide. Fugea târându-se ca o fiară murdară, căutând un tufiş unde să se poată ascunde şi să zacă.

La început a crezut că o să moară, iar când s-a făcut ziuă a descoperit că rana era mai mult

superficială. Suliţa de cremene a intrat prin muşchii din dreapta, pe sub braţ, producându-i o rană destul de dureroasă, dar nu fatală.

Atunci a început să-şi dorească foarte mult o distanţă cât mai mare între el şi Jane Clayton. A pornit, deci, înainte, halucinând că în acest fel nu va fi observat.

Cu toate că fugea, gândurile lui tulburi se învârteau în jurul unei singure dorinţi: îşi mai făcea planuri să nu o lase în pace; iar dorinţa lui era accentuată de răzbunare.

Se gândea să i-o plătească pentru durerea pricinuită. Îi va plăti pentru faptul că l-a respins, dar până atunci trebuia să se târască, să se ascundă… El singur nu mai ştia cum şi pentru ce, însă se va întoarce el, cândva şi o va strânge de gât.

Îşi repeta aceasta până când a început să râdă: râsul acela isteric, răsunător, care a îngrozit-o pe Jane.

După un timp, a observat că îi sângerau genunchii şi îl dureau. A privit cu atenţie înapoi. Nu vedea pe nimeni. A ascultat. Nu auzea nimic care să îi indice că este urmărit.

S-a ridicat atunci în picioare şi şi-a continuat drumul, tristă arătare: plin de noroi şi de sânge, cu barba şi cu părul încâlcite şi pline de ciulini, de noroi uscat şi alte mizerii.

Timpul nu mai era luat în considerare. Mânca fructe, coacăze, zmeură şi rădăcini pe care le săpa în pământ cu degetele. Mergea tot pe malul lacului şi al râului ca să fie lângă apă; iar când urla Ja, se urca repede în copac, ascunzându-se tremurând.

Astfel, după un timp oarecare, a ajuns pe malul de Sud al parcului Jadbenlul, până când un râu lat l-a oprit să înainteze. Dincolo de apa albastră strălucea în lumina soarelui un oraş alb cu totul.

A privit lung în direcţia aceea, clipind din ochi ca o bufniţă. Prin creierul lui zdruncinat s-a strecurat încet şi greu o amintire.

Ceea ce vedea era Alur, oraşul luminii. Prin asociaţie de idei şi-a amintit de Bular şi de Wazdoni. Aceştia l-au numit Jad-ben-Otho. Neamţul a început să râdă puternic, şi-a umflat pieptul şi a început să păşească în sus şi în jos pe malul apei.

— Eu sunt Jad-ben-Otho! a început el să strige. Sunt Dumnezeul cel mare! Templul meu şi marele preot sunt în Alur. Ce face Jad-ben-Otho singur aici în junglă?

A făcut câţiva paşi în apă şi ridicându-şi vocea, a strigat cu putere spre Alur:

— Eu sunt Jad-ben-Otho! Veniţi aici, robilor şi conduceţi-l pe Dumnezeu în templul său!

Dar distanţa era prea mare şi ei nu l-au auzit, aşa că nu a venit nimeni; iar mintea lui zdruncinată a fost distrată de alte fapte: o pasăre care zbura prin aer, o grămadă de peştişori înotând la picioarele lui, etc.

S-a repezit după ei, încercând să îi prindă; dar, căzând pe burtă în apă, a început să meargă în felul acesta, încercând zadarnic să prindă peştişorii.

După un timp i-a trecut prin minte că era un leu de mare şi uitând de peştişori, s-a întins în apă, încercând să înoate cu picioarele, ca peştele cu coada.

Greutăţile, lipsurile, grozăviile, iar în ultimele câteva săptămâni, lipsa de hrană, l-au adus pe Erich Obeigatz în stare de idioţenie.

A văzut înotând deasupra apei un şarpe acvatic. L-a urmărit târându-se după el. Şarpele a înotat până la mal. Lângă gura râului, unde creştea un păpuriş des, iar Obeigatz îl urmărea grohăind ca un porc.

A pierdut şarpele în păpuriş, dar a găsit altceva: o barcă ascunsă lângă mal. A examinat-o râzând cu hohote.

Mai erau şi două vâsle în barcă, pe care le-a luat şi le-a aruncat în curentul râului. După ce le-a privit un timp, s-a aşezat în apă, lângă barcă,

începând să se bălăcească cu mâna. Îi plăcea să audă plescăiala şi să vadă stropii de apă.

Îşi freca braţul stâng cu palma dreaptă; murdăria dispărea lăsând o pată albă care i-a atras atenţia. S-a frecat mai departe, curăţindu-se uşor de noroiul şi de sângele care îi acoperea corpul. Nu a încercat să se spele, ci se distra numai de rezultatul ciudat al acţiunii sale.

— Devin alb acum! a strigat el.

Îşi privea corpul aproape curat iar apoi şi-a îndreptat ochii din nou spre oraşul Alur, a cărui albeaţă lucea în lumina soarelui din amiază.

— Alur, oraş al luminii! a strigat el.

Aceasta i-a amintit din nou de Tulur şi prin acelaşi proces de asociere şi-a amintit că Wazdonii l-au numit Jad-ben-Otho.

— Eu sunt Jad-ben-Otho! a ţipat el privind din nou spre barcă.

În momentul acela i-a venit o idee care a prins imediat rădăcini. S-a privit şi când a văzut cât de murdară îi era blana de pe şolduri, udă şi cu mult mai scurtă decât a fost, a smuls-o de pe el. Aruncând-o în lac.

— Zeii nu poartă cârpe murdare, a zis el cu voce tare. Ei nu poartă decât coroane şi ghirlande de flori… iar eu sunt Dumnezeu… sunt Jad-ben-Otho şi merg să stăpânesc sfânta cetate Alur!

Şi-a trecut degetele prin părul şi barba încâlcite. Apa a înmuiat scaieţii dar nu i-a scos de acolo. Neamţul a clătinat din cap, nemulţumit. A înţeles că barba şi părul nu mai erau în armonie cu celelalte calităţi dumnezeieşti ale lui.

Acum a început să judece mult mai lămurit, pentru că o mare idee a pus stăpânire pe el, concentrând asupra unui singur scop. Cu toate acestea era tot un nebun, singura deosebire că avea o idee fixă.

A ieşit din apă şi a adunat flori de pe malul râului, flori şi ierburi pe care le-a împletit în păr şi în barbă; flori frumoase de culori variate, fire de

iarbă verde, atârnându-i pe după urechi sau stând drept în sus, ca penele de la pălăria vreunei mari doamne.

Când a ajuns să fie satisfăcut de înfăţişarea lui, încredinţat că ar putea să impresioneze pe cineva, chiar şi pe cea mai indiferentă persoană, asupra veracităţii dumnezeirii sale, s-a întors la barcă, a împins-o în apă şi a sărit repede în ea.

Mişcarea aceasta a făcut ca barca să plutească până în curentul malului, iar curentul a dus-o repede departe de ţărm, spre mijlocul lacului.

Gol cum era, Obeigatz a stat drept în picioare, în mijlocul micului său vas, cu braţele încrucişate pe piept, strigând din toate puterile, spre oraş:

— Sunt Jad-ben-Otho! Să vină marele preot şi inferiorii săi să mă servească!

Simultan cu îndepărtarea bărcii, curentul râului slăbea, până când apele lacului au anihilat efectul cu totul. Atunci vântul l-a împins împreună cu barca mai departe, spre oraş.

Uneori plutea cu spatele spre Alur, alteori cu faţa, aşa că, din când în când. El striga din răsputeri ordinele sale către preoţii oraşului.

A trecut puţin de mijlocul lacului, când cineva de pe zidurile cetăţii l-a descoperit. Astfel, puţin mai târziu, apropiindu-se şi mai mult. Un grup mare de războinici, de femei şi de copii s-au adunat să-l privească… între ei erau preoţi, în frunte cu Ludon, marele preot.

Când barca împinsă de vânt şi de valuri a fost destul de aproape de ei ca să poată să distingă făptura bizară şi să-i înţeleagă cuvintele, privirile hoţeşti ale lui Ludon s-a îngustat ca două muchii de cuţit.

Marele preot a aflat despre scăparea lui Tarzan şi îi era teamă ca nu cumva să-şi unească forţele cu Jadon, (ceea ce ar fi fost destul de firesc) şi să atragă de partea lor destui recruţi care să creadă ca el. Ştia bine că Dorul-Otho. Chiar unul fals, fiind

de partea inamicului, ar putea cu uşurinţă încurca toate planurile.

Barca se apropia. În curând va fi prinsă de curentul de aer de pe lângă malul acesta şi dusă repede spre râul care vărsa apele lacului Jadbenlul în lacul Jadbalul.

Preoţii inferiori îl priveau întrebător pe Ludon.

— Aduceţi-l aici! a zis hotărât acesta. Dacă este Jad-ben-Otho trebuie să îl cunosc imediat.

Preoţii au alergat în curtea palatului şi au chemat războinicii.

— Mergeţi să îl aduceţi pe străinul acela la Ludon, au zis ei mai departe. Dacă este Jad-ben-Otho, îl vom cunoaşte imediat.

Iată cum a ajuns Obeigatz în fata marelui preot din Alur. Ludon l-a privit pătrunzător câteva clipe, pe acest om gol şi atât de ornamentat pe cap.

— De unde ai venit? a întrebat el.

— Sunt Jad-ben-Otho, a zis neamţul mândru. Vin din cer, unde este marele preot?

— Eu sunt marele preot, a răspuns Ludon.

Obeigatz abătut din palme pentru a cere atenţie.

— Pune să mi se spele picioarele şi să mi se aducă mâncare! a zis cu o voce impunătoare şi măreaţă.

Ochii lui Ludon s-au îngustat de viclenie. S-a aplecat adânc, până când a ajuns cu fruntea de pământ, la picioarele străinului, sub ochii unei mulţimi de preoţi şi de războinici din palat.

— Hei, sclavilor, a strigat el ridicându-se, aduceţi apă şi hrană pentru marele nostru Dumnezeu!

Aşa a recunoscut marele preot şi a acceptat în faţa poporului său pe locotenentul Obeigatz drept Dumnezeul Paluldonului.

De asemenea nu a trebuit mult ca zvonul să se răspândească de la un capăt la altul al oraşului, ba chiar şi dincolo de limitele acestuia, prin sate şi până la Tulur.

A sosit acum adevăratul Dumnezeu: însuşi Jad-ben-Otho, care a trecut de partea lui Ludon, marele preot. Mosar nu a mai pierdut timpul şi s-a aşezat numaidecât la dispoziţia lui Ludon, fără să mai menţioneze nimic despre pretenţiile sale la tron.

Părerea intimă a lui Mosar era că trebuie să se considere un om fericit, dacă îi va perniţe să rămână liniştit la Tulur. Iar această părere nu era deloc greşită.

Dar, fiindcă Ludon considera că l-ar mai putea folosi, l-a lăsat liber, trimiţându-i un mesaj să vină la Alur cu toţi războinicii săi. Deoarece s-a zvonit că Jadon ridică o armată mare la nord şi are intenţia să pornească împotriva cetăţii Alur.

Obeigatz trăia minunat în rolul lui Dumnezeu. Avea destulă hrană, linişte sufletească şi odihnă; această viaţă a determinat mintea lui să revină la raţiunea care începuse să-l părăsească.

Într-un anume sens, era mai nebun decât înainte, deoarece, acum, nicio putere din lume nu l-ar mai fi putut convinge că nu este Dumnezeu cu adevărat şi că este o biată fiinţă muritoare.

I s-au pus robi la dispoziţie, cărora Obeigatz le dădea ordine măreţe, ca de la Dumnezeu.

Dintr-un anumit punct de vedere se potrivea de minune cu Ludon: în privinţa cruzimii fireşti păreau a fi tot timpul de acord. Marele preot a văzut în acest străin o forţă puternică, cu ajutorul căreia să îşi menţină pentru totdeauna supremaţia absolută în Paluldon.

În felul acesta, viitorul lui Obeigatz părea asigurat, atâta timp cât ar fi vrut să joace rolul lui Dumnezeu pentru marele preot Ludon.

În curtea principală a templului, s-a ridicat un tron în faţa altarului de la răsărit, în care să poată sta Jad-ben-Otho asistând la sacrificiile ce îi erau oferite la răsăritul şi apusul soarelui.

Aceste spectacole îi plăceau atât de mult neamţului, încât în sufletul său crud şi pe jumătate nebun găsea satisfacţia de a înjunghia singur

victimele cu cuţitul de sacrificiu. În asemenea momente, atât poporul, cât şi preoţii se înclinau la pământ cu mare smerenie înaintea temutului lor zeu.

Dacă Obeigatz nu i-a învăţat să îl iubească pe Dumnezeul lor mai mult. I-a învăţat, totuşi, să se teamă de el, aşa cum niciodată nu s-au mai temut. Astfel, Jad-ben-Otho a ajuns nume şoptit ca ameninţare copiilor din oraş mai puţin cuminţi.

Ludon a pus în circulaţie, prin preoţii şi sclavii săi, ştirea că Jad-ben-Otho a ordonat tuturor credincioşilor să se adune în jurul steagului marelui preot din Alur.

Ceilalţi, care nu doreau să adere la aceasta, au fost blestemaţi: în special Jadon şi şarlatanul care a pretins că este Dorul-Otho.

Din blestem trebuia să rezulte o moarte grabnică în urma unor suferinţe teribile. Ludon a emis apoi mesajul, cerând să i se aducă numele oricărui războinic care s-ar plânge de vreo durere, aceia fiind suspectaţi, întrucât efectul blestemului se manifesta la început prin dureri uşoare resimţite de cei necuraţi în gândurile pentru sfânta cauză a lui Ludon.

Acesta îi sfătuia pe toţi care simt dureri să îşi consulte conştiinţa şi să se străduiască să îi fie devotaţi lui.

Rezultatul a fost demn de notat: jumătate de naţiune fără dureri, în timp ce „necuraţii” mergeau în Alur pentru a-şi oferi serviciile lui Ludon, sperând în taină că le vor trece micile dureri de la braţ, de la picior sau stomac şi că, în orice caz, nu se vor înrăutăţi.

CAPITOLUL XXI — Pregătiri de război.

Tarzan şi Jane au făcut ocolul marginii de răsărit a lacului Jadbalul şi au trecut peste râul de la capul de nord al locului. Mergeau liniştiţi şi încet ca să poată fi în siguranţă şi să nu obosească prea mult.

Tarzan, găsindu-şi în sfârşit soţia, s-a decis să evite orice incident ce i-ar fi putut despărţi din

nou, sau care le-ar fi întârziat sau împiedicat ieşirea din Paluldon.

Metoda de a străbate mlaştinile din nou. Nu îl prea interesa pe moment; va avea timp suficient să se gândească şi la acest amănunt, la timpul potrivit.

Orele vieţii lor erau pline de fericire şi de mulţumirea reunirii după o despărţire atât de îndelungată. Aveau multe de povestit, pentru că şi unul şi celălalt au trecut prin multe locuri şi prin multe evenimente, încercări şi aventuri ciudate, aşa că fiecare clipă îşi avea valoarea ei din momentul în care s-au reîntâlnit.

Intenţia lui era să aleagă un drum care ar trece pe dincolo de Alur şi de satele Hodonilor împrăştiate la sud de oraş: un drum cam pe la mijloc, între oraş şi munţi, evitându-i în felul acesta, cât era posibil, pe Wazdoni şi pe Hodoni, în partea locului aflându-se teritoriul neutru, nelocuit nici de unii, nici de alţii.

În felul acesta, ar fi mers spre nord-vest până în dreptul trecătorii Korulja, unde au plănuit să se oprească pentru a-i face o vizită de adio lui Omat şi pentru a comunica gundului cuvintele Panatleii. De asemenea mai avea un plan prin care să asigure fetei o întoarcere rapidă şi în siguranţă la tribul ei.

În a patra zi a călătoriei lor, tocmai când au ajuns în preajma râului care trece prin Alur, Jane l-a prins, deodată, pe Tarzan de mână, arătându-i ceva, în faţa lor, la marginea unei păduri. Acolo, la umbra unui copac uriaş, se vedea o namilă mare; un animal enorm pe care Tarzan l-a recunoscut imediat.

— Ce este aceea? a şoptit ea.

— Un Grif, a răspuns Tarzan. L-am întâlnit, însă, în locul cel mai nepotrivit. Nu este niciun copac pe o rază de cincizeci de metri, decât acela lângă care se află fiara. Trebuie să ne întoarcem. Nu vreau să risc nimic, acum când sunt cu tine. Să sperăm, draga mea, că nu o să ne simtă.

— Şi dacă ne simte?

— Va trebui să risc.

— Ce anume să rişti? a întrebat Jane nedumerită.

— Să risc să îl determin să se supună voinţei mele, după cum l-am mai supus pe unul, a răspuns Tarzan. Ţi-am spus… Nu îţi aminteşti?

— Ba da, dar nu mi-am închipuit că poate să fie atât de mare. Parcă ar fi un vapor de război.

Tarzan a început să râdă.

— Nu tocmai, a zis el, dar trebuie să recunosc că totuşi se aseamănă când se avântă să atace.

În timpul acesta au pornit încet înapoi astfel încât să nu atragă atenţia fiarei.

— Cred că o să scăpăm, a zis Jane cu o voce încordată de emoţia care o stăpânea.

Un muget surd şi prelung, care părea un tunet îndepărtat, se auzea din urma lor, dinspre pădure.

Tarzan a clătinat din cap, contrariat.

— Poftiţi, domnilor, a început el zâmbind, reprezentaţia începe. Nemaivăzut, nemaiauzit, nemaipomenit!

Cu aceste cuvinte şi-a luat soţia în braţe, a strâns-o la piept şi a sărutat-o.

— Nu putem şti, Jane, ce se va întâmpla, a zis el. Voi face tot ce îmi va sta în puteri… Dă-mi suliţa ta şi să nu fugi. Singura noastră speranţă stă în creierul redus al fiarei nu în forţele noastre. Dacă o pot stăpâni… în sfârşit, să vedem.

Fiara a ieşit din pădure şi privea în toate părţile căutându-i pe ei cu ochii ei slabi.

Tarzan a ridicat vocea şi a scos strigătul acela fantastic al Torodonului:

— Uiii-hoo! Uiii-hoo!

Fiara enormă s-a oprit pe loc, nemişcată, cu atenţia încordată spre chemarea auzită. Tarzan a înaintat spre Grif, cu Jane alături de el.

— Uiii-hoo! a strigat el din nou, impunător.

Fiara a mugit din nou, surd şi prelung, înaintând spre ei.

— Perfect! a exclamat Tarzan. Totul pare să fie în favoarea noastră acum. Poţi să te abţii? Dar de ce te întreb oare?

— Nu ştiu ce este frica, dacă sunt lângă tine; a zis ea încet, strângându-l de braţ.

În felul acesta, s-au apropiat amândoi de monstrul uriaş al unei epoci uitate demult, până când au ajuns lângă umărul lui enorm.

— Uiii-hoo! a strigat Tarzan, izbindu-l peste bot cu coada suliţei.

A urmat muşcătura fiarei în aer, muşcătură care nu l-a ajuns şi care, era evident, nu intenţiona să-l ajungă, dar care era răspunsul dorit.

— Haide! a zis Tarzan.

Luând-o de mână pe Jane, a condus-o prin spatele monstrului şi în sus pe spinarea lui lată, până la gât, lângă coame.

— Acum vom călări aşa cum ştiau să călărească strămoşii noştri, faţă de care faima regilor moderni rămâne în umbră, o afacere neînsemnată… Cum ţi-ar plăcea să treci prin Hyde Park, în Londra, călare pe unul dintre aceştia?

— Mă tem că „charlestonii” se vor speria de costumele noastre de călărie, a spus ca râzând.

Tarzan l-a condus pe Grif în direcţia în care vroia să meargă. Vaduri, râuri şi maluri nu îngreunau cu nimic drumul acestei fiare enorme.

— Un tanc preistorie, nu-i aşa?

— Sunt convinsă de aceasta, a răspuns Jane râzând.

La un moment dat, s-au întâlnit pe neaşteptate cu un grup de vreo zece ostaşi Hodoni, când Griful a ajuns într-un luminiş din pădure.

Indivizii erau întinşi la umbra unui copac răzleţ. Când au văzut fiara, au strigat şi consternaţi, au sărit în picioare, iar la strigătele lor, Griful a scos mugetul lui puternic şi a pornit să atace.

Războinicii au fugit în toate direcţiile, în timp ce Tarzan se străduia, izbind bestia peste bot cu coada suliţei, să o determine să-l asculte. A reuşit tocmai

în momentul când Griful era aproape să înhaţe un ostaş pe care, după toate aparenţele, l-a ales ca pradă.

Fiara s-a oprit, mormăind; iar bietul ostaş a mai aruncat o privire unică înapoi — se vedea faţa contractată de groază — şi a dispărut în adâncul pădurii.

Tarzan era încântat. A avut unele îndoieli că nu va putea să stăpânească fiara, dacă acesteia îi va intra în cap că trebuie să atace pe cineva. De aceea, a avut intenţia să îl elibereze înainte de a ajunge în Korulja.

Acum, însă, şi-a schimbat proiectul… Vor merge până în satul lui Omat călare pe Grif şi Koruljanii vor avea subiect de discuţie generaţii întregi de acum înainte.

Tarzan nu se gândea la aceasta numai pentru a face impresie. Se gândea la siguranţa Janei, ştiind că ea nu va avea nimic de suferit din partea oamenilor şi nici din partea fiarelor, atâta timp cât va călări pe cea mai grozavă fiinţă din întreg Paluldonul.

În timp ce ei înaintau încet spre Korulul, mersul natural al unui Grif nefiind energic, un grup de ostaşi îngroziţi, a sosit gâfâind greu în Alur, răspândind o veste fantastică despre Dorul-Otho. Nu numai că nu îndrăzneau să rostească cu voce tare acest nume, ci vorbeau despre el ca despre Jad-guru, relatând că l-au văzut călare pe un Grif enorm, iar lângă el călărea frumoasa străină pe care Kotan dorise să o facă regină a Paluldonului.

Această poveste a ajuns şi la urechile lui Ludon, care i-a chemat pe ostaşi punându-le diferite întrebări. În cele din urmă, s-a convins că aceştia spuneau adevărul, iar, când a aflat şi direcţia în care mergea Tarzan, şi-a închipuit numaidecât că erau în drum spre Jalur ca să-l găsească pe Jadon, fapt pe care, ştia foarte bine, trebuia să-l împiedice cu orice preţ.

După cum proceda întotdeauna în cazuri extreme, l-a chemat la el pe Pansat, să se sfătuiască cu el, rămânând amândoi mult timp închişi în camera marelui preot.

Când întrevederea lor a luat sfârşit, planul era pregătit.

Pansat a mers repede în camera lui, unde şi-a aruncat masca şi insignele de preot, îmbrăcându-se şi înarmându-se ca un războinic, după care s-a întors la Ludon.

— Bravo! A exclamat acesta când l-a văzut. Nici prietenii tăi, nici robii care te slujesc nu te vor recunoaşte acum. Nu pierde timpul, Pansat, deoarece totul depinde de energia cu care vei lovi. Şi… nu uita: ucide-l pe om, dacă poţi; dar în orice caz să aduci femeia în viaţă. Înţelegi?

— Da, stăpâne, a răspuns preotul.

Astfel, un om singuratic a plecat din Alur, îndreptându-se spre nord-vest, spre Jalur.

Trecătoarea vecină cu Korulja, mai la Nord de aceasta, era nelocuită, motiv pentru care Jadon, general bătrân şi cunoscător în arta războiului, a ales acest loc pentru mobilizarea armatei sale ca punct de plecare asupra Alurului.

Două lucruri i-au influenţat această alegere.

Mai întâi, faptul că, putând să îşi ţină planurile ascunse de inamic, ar fi avut avantajul să surprindă forţele lui Ludon, atacându-le dintr-o direcţie de unde nu bănuiau.

În al doilea rând, îşi putea feri oamenii de multele poveşti din oraşe, unde circulau cele mai fantastice zvonuri despre sosirea în Alur a lui Jad-ben-Otho şi despre trecerea Dumnezeului de partea lui Ludon, marele preot, în scopul de a-l susţine în războiul cu Jadon.

Trebuiau inimi tari, inimi dintre cele mai credincioase, care să nu acorde atenţie ameninţărilor insinuate asupra unei răzbunări divine care i-ar asupri pe cei trecuţi de partea lui Jadon.

Au început să fie tot mai dese dezertările din rândurile şefului cetăţii Jalur, iar cauza dreaptă a acestuia părea că se clatină şi în curând se va prăbuşi.

Aşa stăteau lucrurile când santinela postată pe moviliţa din intrare trecătorii a trimis mesajul că a observat ceva jos, pe vale, ceva care părea să fie, de la distanţă, nici mai mult nici mai puţin decât două fiinţe călărind pe spatele unui Grif. Mai spunea că i-a văzut numai când au trecut prin locuri deschise şi că drumul lor părea a fi în partea de sus a râului, spre Korulja.

Jadon era înclinat la început să se îndoiască de realitatea celor spuse de informatorul său; dar, ca oricare general bun, nu putea să lase necercetată nicio informaţie posibil falsă. S-a hotărât să meargă singur pe movilită şi să afle cât mai repede cât adevăr era în ceea ce spunea santinela că a observat prin vizorul eronat al fricii.

Dar abia a luat loc lângă santinelă, când acesta i-a atins braţul indicându-i un loc spre Sud.

— Priveşte-i! Sunt mai aproape acum, a şoptit el. Se văd destul de bine.

Şi chiar aşa era: la mai puţind e cinci sute de metri depărtare, Jadon a avut ocazia să vadă ceea ce nu a mai văzut niciodată în toată viaţa sa în Paluldon: două fiinţe omeneşti călărind pe spatele lat al unui Grif.

La început nu îi venea să creadă ceea ce vedea cu propriii ochi, dar, după un timp, a trebuit să accepte că fiinţele acelea nu puteau să fie o închipuire… Apoi l-a recunoscut pe omul de pe Grif şi scoţând un sunet de mare surpriză, s-a ridicat în picioare.

— El este! a strigat Jadon către oamenii din jurul său. Este chiar Dorul-Otho!

Strigătul lui Jadon a fost auzit atât de călăreţii care nu îi înţelegeau cuvintele, cât şi de Griful care răcnea sălbatic, pornind spre moviliţă. Urmat de

câţiva dintre cei mai curajoşi soldaţi, Jadon a alergat înaintea noilor sosiţi.

Tarzan a evitat întotdeauna certurile inutile, aşa că a încercat să oprească animalul, dar fiara nu a vrut să accepte comanda imediat; au trecut, astfel, câteva momente până când Griful a recunoscut voinţa stăpânului său. Ambele părţi au ajuns foarte aproape una de alta mai înainte ca Tarzan să fi reuşit să oprească atacul nebun al fiarei.

Cu toate acestea, Jadon şi războinicii săi au realizat că această fiară, care mugea de se cutremura pământul, venea spre ei cu intenţii rele.

De aceea, judecata se impuse curajului şi s-au urcat toţi într-un copac, tocmai unde Tarzan a reuşit să-l stăpânească pe Grif. Atunci Jadon i-a strigat din copac:

— Suntem prieteni! Eu sunt Jadon, şeful din Jalur. Atât eu, cât şi ostaşii mei ne aplecăm capetele la pământ în faţa lui Dorul-Otho şi îl rugăm să ne ajute în lupta pe care o avem cu Ludon pentru cauza dreptăţii.

— Încă nu l-ai învins? a întrebat Tarzan. Am considerat că eşti de mult rege în Paluldon.

— Nu încă, a răspuns Jadon. Poporul se teme de marele preot; iar acum, când are în templu unul care pretinde că este Jad-ben-Otho, au început să se teamă şi ostaşii mei. Însă, dacă ar şti că Dorul-Otho s-a întors şi că le-a binecuvântat cauza, sunt ferm convins că victoria va fi de partea noastră.

Tarzan s-a gândit un timp, după care a răspuns:

— Jadon, a început el, tu ai fost unul dintre puţinii care au crezut în mine şi care doreau să mi se acorde primirea cuvenită. Am o datorie de plătit lui Jadon şi o răfuială cu Ludon, nu numai în privinţa mea, ci mai ales în privinţa soţiei mele. Voi merge cu tine, Jadon, să îi plătesc nelegiuirea lui Ludon. Spune-mi, şefule, cum poate Dorul Otho să fie folositor poporului tău?

— Însoţeşte-mă până la Jalur şi prin satele de acolo, a răspuns Jadon repede. În acest fel poporul

va vedea că eşti într-adevăr Dorul-Otho şi că aprobi cauza lui Jadon.

— Ai impresia că vor crede mai mult în mine decât înainte? a întrebat Tarzan.

— Cine va îndrăzni să se înfrunte ideea că acela care călătoreşte pe spatele unui Grif este Dumnezeu? A replicat bătrânul şef.

— Şi dacă particip la bătălia de la Alur, a întrebat Tarzan, cum ar putea să fie soţia mea în siguranţă în timpul lipsei mele?

— Va rămâne în Jalur, împreună cu prinţesa Ghizi şi cu femeile de la palatul meu, a răspuns Jadon. Acolo va fi în siguranţă, deoarece voi lăsa câţiva războinici să le ocrotească.

Dar spune-ne, Dorul-Otho, că vei veni şi fericirea mea va fi completă, deoarece chiar fiul meu, Tadeu, înaintează asupra Alurului cu o armată din partea de Nord-Vest. Armatele noastre vor fi atunci victorioase!

— Bine, Jadon, ţi se va împlini dorinţa; dar mai întâi trebuie să aducem cât mai multă carne pentru Griful meu.

— Sunt mai multe cadavre sus în lagăr, a răspuns Jadon, deoarece oamenii mei le-au vânat.

— Bine! a exclamat Tarzan. Să le aducă aici!

După ce carnea a fost adusă şi lăsată la o oarecare distanţă, Tarzan a coborât de pe spinarea Grifului şi a hrănit-o cu propria lui mână.

— Ai grijă să aibă întotdeauna suficientă carne, i-a zis el lui Jadon, cu convingerea că stăpânirea lui asupra animalului ar putea să fie de scurtă durată, dacă acesta s-ar întâmpla să flămânzească prea mult.

Abia a doua zi de dimineaţă au fost pregătiţi să plece spre Jalur. Tarzan şi-a găsit Griful acolo unde l-a lăsat cu o seară înainte, lângă cadavrele a două antilope şi a unui leu, însă nu mai era nimic acolo decât Griful.

— Paleontologii susţin că era ierbivor, a explicat Tarzan Janei când s-au apropiat amândoi

de fiară.

În călătoria lor până la Jalur, au încercat să treacă prin toate satele împrăştiate în drum şi unde Jadon spera să stârnească un mare entuziasm pentru cauza lui.

Tarzan avea în faţa lui un grup de războinici ce avea rolul de a avertiza poporul să nu se sperie de Grif şi de asemenea, cum să îl primească pe Dorul-Otho, potrivit rangului său.

Rezultatul a fost mai mult decât a sperat Jadon şi nu i s-a întâmplat să rămână cineva, în niciunul dintre satele prin care au trecut, care să nu creadă în dumnezeirea lui Tarzan.

În timp ce se apropiau de Jalur, s-a alăturat de ei şi un războinic străin pe care niciun ostaş din partea lui Jadon nu îl cunoştea.

Spunea că vine dintr-un sat de la Sud şi că a fost neîndreptăţit de un şef asociat al cauzei lui Ludon, motiv pentru care a dezertat din rândurile ostaşilor marelui preot şi mergea spre Nord în speranţa că va găsi un rost în Jalur.

Deoarece orice ajutor, oricât de mic, era binevenit, bătrânul şef a dat voie şi străinului să îi însoţească, astfel că războinicul a mers cu ei până la Jalur.

Acum apărea întrebarea ce să facă cu Griful în timpul cât ei stăteau în oraş.

Cu multă dificultate a reuşit Tarzan să-l împiedice a-i ataca pe cei care se apropiau de el, atunci când au intrat în tabăra lui Jadon de la gura trecătorii nelocuite de lângă Korulja. În timpul marşului, însă, creatura părea că s-a mai obişnuit cu prezenţa Hodonilor.

Aceştia nu îi mai dădeau niciun motiv de supărare, rămânând cât mai la distanţă; iar când fiara a trecut pe străzile oraşului, Hodonii o priveau de sus, de la ferestrele şi acoperişurile caselor, unde se ştiau în siguranţă.

Cu toate acestea, oricât de domesticit era, nimeni nu s-ar fi gândit să îi lase trecere liberă în

oraş.

Cineva a găsit, în cele din urmă, soluţia potrivită de a-l închide într-o curte cu ziduri înalte, care se afla chiar lângă palat; astfel, Tarzan l-a condus în interiorul curţii, după ce mai întâi au descălecat şi el şi Jane.

Acolo i se arunca destul de regulat carne, ca să se sature şi a fost lăsat în voia sa. Iar locuitorii smeriţi ai oraşului nici nu s-au gândit măcar să urce pe zidurile curţii pentru a-l privi.

Jadon i-a condus pe Tarzan şi Jane în apartamentele prinţesei Ghizi, care, când l-a văzut pe Tarzan, s-a aruncat la pământ, atingându-i picioarele cu fruntea.

Era acolo şi Panatlea, care nu şi-a putut stăpâni bucuria şi fericirea când l-a văzut pe Tarzan.

Când le-a comunicat că Jane este soţia lui, acestea i-au arătat şi ei aceeaşi smerenie, deoarece până şi cei mai sceptici dintre ostaşii lui Jadon erau convinşi acum că adăpostesc în oraşul Jalur un zeu şi o zeiţă.

De asemenea, mai credeau că, cu ajutorul puterii celor doi, Jadon va fi în curând victorios, iar pe tronul din Paluldon va fi aşezat bătrânul „viteaz ca leul”.

Tarzan a aflat de la Ghizi că Tadeu s-a întors şi că se vor căsători după rit religios, potrivit obiceiurilor poporului său, îndată ce Tadeu se va reîntoarce din bătălia ce se va desfăşura la Alur.

Recruţii se adunau acum în oraş din toate părţile. Din acest motiv, s-a luat decizia ca, a doua zi, Tarzan şi Jadon să se înapoieze la corpul principal de trupe din tabăra ascunsă, după care, profitând de întunericul nopţii, să pornească un atac puternic împotriva forţelor lui Ludon.

L-au avertizat şi pe Tadeu, trimiţându-i un mesaj acolo unde era cu ostaşii lui, în partea de nord a Jadbenlului, numai la câţiva kilometri de Alur.

Pentru îndeplinirea acestor planuri a fost necesar ca Jane să fie lăsată în palatul lui Jadon din Jalur,

împreună cu Ghizi şi femeile de serviciu, iar paza lor a fost încredinţată mai multor războinici dintre cei mai credincioşi.

Tarzan, liniştit într-o oarecare măsură, şi-a luat rămas bun de la soţia sa, fără a se îngrijora de siguranţa ei. Încălecând, deci, din nou pe Grif, a pornit din oraş, împreună cu Jadon şi ostaşii acestuia, spre defileul Korulgrif.

La intrarea în trecătoare, Tarzan a renunţat la Grif, deoarece l-a slujit destul, iar de acum nu putea să îl mai utilizeze în atacul asupra oraşului Alur de a doua zi.

Evident că, nefiind văzut călare de inamic, efectul intrării sale în Alur nu ar fi fost acelaşi.

Aplecându-i-se vreo două lovituri bune cu coada suliţei, enormul animal a pornit, mugind surd, spre interiorul Korulgrifului. Dar nici Tarzan nu regreta plecarea lui, deoarece niciodată nu putea şti care ar fi fost clipa când animalul şi-ar fi pierdut cumpătul, iar pofta lui nemăsurată pentru carne ar fi determinat atacul asupra gropului de războinici. Imediat după sosirea lor la intrarea în defileu a început marşul către frumoasa cetate Alur.

CAPITOLUL XXII — În ghearele lui Ludon.

Seara, un războinic din palatul din Jalur s-a strecurat pe nesimţite în cuprinsul templului. A mers tocmai în direcţia unde erau ascunşi preoţii inferiori. Prezenţa lui nu a stârnit nicio bănuială, fiind ceva comun ca ostaşii să aibă afaceri în interiorul templului.

Războinicul a ajuns, în sfârşit, la intrarea unei camere în care s-au adunat mai mulţi preoţi pentru cină. Au terminat cu riturile ceremoniei sacrificiului de seară şi nu mai era nimic de natură religioasă care să le ia timpul până la riturile ce le aveau de îndeplinit odată cu răsăritul soarelui.

Războinicul acesta ştia, ca întreg Paluldonul, că nu mai exista nicio legătură între templu şi palatul din Jalur. De asemenea, se mai ştia că Jadon tolera prezenţa preoţilor, permiţându-le actele crude şi

dezgustătoare, numai datorită faptului că aşa a fost tradiţia la Hodonii din Paluldon de veacuri nenumărate… iar omul care ar fi încercat să se amestece în ceremoniile preoţilor ar fi trebuit să fie de o îndrăzneală fără seamăn.

Se mai ştia că nici Jadon nu a intrat vreodată în palat. Totuşi, lumea venea la templu, iar credincioşii îşi adunau ofrandele regulat, după cum şi sacrificiile de seară şi de dimineaţă se făceau tot atât de regulat ca în toate templele din Paluldon.

Toate acestea le ştia foarte bine ostaşul, poate mai bine decât s-ar fi cuvenit să ştie un simplu războinic. De aceea a ales el templul, pentru a primi ajutorul pe care îl căuta pentru a îndeplini misiunea sa.

Intrând în apartamentul unde stăteau preoţii, i-a salutat după cum era obiceiul în Paluldon, dar, făcând în acelaşi timp un semn cu degetul: semn care nu ar fi atras atenţia nimănui, sau poate că abia ar fi fost realizat de cineva care nu i-ar fi înţeles rostul.

S-a observat imediat că în cameră se aflau şi dintre aceia ce i-au remarcat gestul, deoarece doi preoţi s-au ridicat de la locurile lor, apropiindu-se de ostaşul rămas lângă uşă, răspunzând, în acelaşi timp şi unul şi altul semnalului făcut.

Nu au vorbit decât un moment după care războinicul a salutat şi a plecat. După puţin timp s-a îndepărtat şi unul dintre preoţii care a vorbit cu ostaşul, urmat imediat de celălalt preot.

Afară, pe coridor, îi aştepta războinicul, pe care l-au condus într-o cameră dintr-un alt coridor mai mic. Aici au vorbit toţi trei în şoaptă, mai mult timp. Apoi războinicul s-a întors în palat, iar preoţii în propriile camere.

Apartamentele femeilor din palatul din Jalur se aflau toate pe aceeaşi parte a unui coridor. Fiecare apartament avea ferestre mari de partea cealaltă, dând în grădină, într-una dintre aceste camere dormea Jane Clayton singură.

Paledonso al marelui căpitan de la nord nu cunoştea orgiile de care răsunau palatul regelui din Alur, Jalur fiind un oraş tăcut, în comparaţie cu capitala. Cu toate acestea, nu lipsea niciodată o gardă la fiecare intrare spre camerele lui Jadon şi ale familiei sale, cum nu lipsea nici de la poarta care ducea spre templu, nici de la cea dinspre oraş.

Aceste gărzi erau însă mici, constând, de obicei, numai din cinci-şase războinici. Unul era santinelă, în timp ce ceilalţi dormeau. Aceasta era situaţia când s-au prezentat doi ostaşi, câte unul la fiecare capăt al coridorului, în faţa santinelelor făcând pază pentru siguranţa Janei Clayton şi a prinţesei Ghizi, repetând, după clişeul obişnuit, cuvinte ce anunţau că sunt trimişi să-i schimbe din post.

Nu s-a întâmplat niciodată ca vreunui războinic să îi pară rău că este schimbat din postul de santinelă. Atâta timp cât, în împrejurări diferite, ar fi putut pune întrebări numeroase, acum este mulţumit să scape de monotonia unei datorii atât de detestate în mod universal. De aceea aceste două santinele au acceptat să fie înlocuite, fără să mai întrebe nimic, pornind repede spre locurile lor de dormit.

După aceea a intrat în coridor un al treilea războinic, iar toţi trei au mers împreună până la uşa camerei unde dormea soţia lui Tarzan.

Unul dintre ei era străinul ce l-a întâmpinat pe Tarzan şi pe Jadon când s-au apropiat de Jalur cu o zi-două înainte… şi era cel care a intrat în templu cu puţin timp înainte; dar figurile colegilor săi erau necunoscute, chiar unul altuia, deoarece un preot îşi eliberează faţa de mască destul de rar, chiar în prezenţa camarazilor săi.

Au ridicat uşor draperiile de la uşă, care ascundeau interiorul camerei trecând şi furişându-se pe coridor înăuntru. Într-un colţ, pe un strat gros de blănuri, dormea lady Jane.

Fiind desculţi, intruşii nu au făcut niciun zgomot în timp ce traversau încăperea de piatră. O rază de

lună, trecând prin fereastra de lângă pat, a scos în relief frumuseţea conturului unui braţ şi a unui umăr alb ca laptele pe negrul blănii de sub ea, precum şi profilul perfect al Janei.

Dar nici frumuseţea femeii care dormea, nici situaţia ei nu au trezit în bărbaţi sentimentele de pasiune sau de milă pe care imaginea ei le-ar fi stârnit în pieptul oamenilor normali.

Ea nu era, pentru acei preoţi, decât o bucată de lut şi nici nu puteau să conceapă acea pasiune ce a împins oamenii la intrigă şi omucidere pentru posesiunea acestei frumoase fete americane care acum influenţa destinele necunoscutului Paluldon.

Pe podeaua camerei se aflau nenumărate piei tăbăcite, iar când cei trei inşi au ajuns lângă femeia care dormea, şeful lor s-a aplecat şi a ridicat una dintre pieile mai mici pe care a întins-o ţinând-o pe deasupra feţei Janei.

— Acum! a şoptit el.

Simultan a aruncat pielea pe faţa fetei, înăbuşindu-i ţipetele, în timp ce ceilalţi doi au prins-o de braţe şi de picioare, împiedicându-i orice mişcare.

I-au legat apoi, repede, mâinile la spate şi i-au pus un căluş în gură. Lucrând fără un zgomot cât de mic care să îi fi trezit pe ocupanţii camerei vecine.

Smucind-o brutal de picioare, au încercat s-o forţeze să meargă spre fereastră. Ea, însă, a refuzat să înainteze, trântindu-se din nou pe podea. Preoţii erau foarte nervoşi şi ar fi recurs şi la alte mijloace, mai drastice, ca să o determine să îi asculte, dar nu îndrăzneau să meargă până acolo, deoarece furia lui Ludon s-ar fi dezlănţuit îngrozitor asupra aceluia ce ar fi atins-o cumva pe Jane, pe care o dorea vie şi neatinsă.

Au fost, deci, nevoiţi să o ridice şi să o ducă pe sus. Dar şi în acest fel, fata le-a provocat greutăţi, zbătându-se din toate puterile. În cele din urmă, au reuşit să o treacă pe fereastră, în grădina palatului,

de unde unul dintre cei doi preoţi i-a condus spre o portiţă din partea de sud a împrejurimii.

Dincolo de această portiţă începea un rând de trepte ducând în jos spre râu, iar la capătul scării erau legate câteva bărci. Pansat a fost foarte norocos că şi-a găsit ajutoare printre cei care cunoşteau atât de bine templul şi palatul, deoarece, altfel, nu ar mai fi scăpat niciodată din Jalur cu prizoniera.

Aşezând femeia în fundul bărcii, a trecut imediat şi a luat o vâslă. Colegii săi au desfăcut micul pripon şi au împins micul vas în curentul râului.

Iar, după ce opera lor de trădare a fost completă, şi-au îndreptat paşii spre templu, în timp ce Pansat, vâslind cu putere în partea de jos a curentului, se apropia repede de lacul Jadbenlul, pe ale cărui maluri se ridica Alur.

Luna a apus. La răsărit nu se vedea încă niciun semn de apropiere a zilei. În întunericul ce domnea înaintea ivirii zorilor, un lung şir de ostaşi se strecura în interiorul cetăţii Alur.

Planurile lor au fost bine întocmite şi părea că nu există nicio putere care să împiedice îndeplinirea lor. O ştafetă a fost trimisă de Tadeu, ale cărui trupe staţionau la nord-est de cetate. Tarzan, împreună cu un detaşament de trupe, urma să intre în templu prin trecătoarea secretă pe care numai el o ştia, iar Jadon cu mai multe trupe urmau să treacă să atace porţile palatului.

Conducându-şi mica lui oaste, Tarzan se furişa pe străzile sucite ale Alurului, reuşind să ajungă neobservat până în faţa clădirii ce ascundea intrarea în trecătoare secretă. Această intrare nu era păzită de nicio santinelă, fiindcă existenţa ei nu era cunoscută decât unor preoţi.

Ca să faciliteze trecerea războinicilor prin tunelul acela strâmt şi cotit, Tarzan a aprins o torţă adusă în acest scop. A pornit înaintea lor cu torţa în mână, indicându-le drumul.

Era convins că putea să facă foarte mult, odată ce va ajunge cu trupa sa în camerele interioare ale templului, deoarece un atac reuşit în acest loc ar aduce după sine o confuzie şi consternare printre preoţii uşor de înfrânt, ceea ce i-ar fi permis să atace forţele palatului prin spate, în timpul cât Jadon îi reţinea ocupaţi la porţi, iar forţele lui Tadeu se revărsau peste zidurile din nord.

Jadon a considerat de mare valoare, ca efect moral, apariţia subită şi misterioasă a lui Dorul-Otho în inima templului, aşa că a insistat pe lângă Tarzan să profite de faptul că mulţi dintre ostaşii lui Ludon au reacţionat supunându-se acestuia sau lui Dorul-Otho, deoarece au trecut, deocamdată, de partea lui Ludon mai mult de frica ce le-o insufla marele preot, decât credinţa care i-ar fi purtat-o.

Exista un proverb în Paluldon, al cărui sens se potriveşte de minune cu vechea zicală: „Omul propune şi Dumnezeu dispune”. Acest proverb, în traducere liberă, ar suna astfel: „Cărarea dreaptă duce, adeseori, la destinaţie greşită”. Tot aşa părea a fi soarta hărăzită planurilor marelui căpitan de la nord şi a dumnezeiescului său aliat.

Tarzan, mai obişnuit decât camarazii săi cu întortocherile coridoarelor şi având avantajul întregii lumini a torţei, care, de altfel, abia împrăştia umbrele, ce se afla înaintea celorlalţi.

În nerăbdarea lui de a se încăiera cu inamicul, aproape că nici nu se mai gândea la cei care veneau în urma lui. Şi nu ar trebui să ni se pară deloc ciudat, deoarece el, încă din copilărie, s-a obişnuit să lupte singur în toate bătăliile vieţii era o a doua natură la el să depindă numai de isteţimea şi vitejia sa.

În felul acesta, ajunse cu mult mai înaintea războinicilor săi în coridorul de sus, unde se aflau camerele lui Ludon şi ale preoţilor inferiori; iar în momentul când a sosit pe acest coridor, a văzut dintr-un alt coridor lateral apărând un războinic, mai mult târând decât ducând, corpul unei femei.

Dintr-o singură privire a ştiut că prizoniera legată fedeleş era soţia sa, pe care o ştia în siguranţă în palatul lui Jadon din Jalur.

Războinicul şi femeia l-au văzut şi ei pe Tarzan în clipa când şi acesta i-a descoperit. A auzit mârâitul surd şi fioros al lui Tarzan, în momentul în care s-a repezit să îşi smulgă soţia din ghearele străinului şi să îşi verse asupra acestuia furia şi răzbunarea care îi clocoteau în vine.

De partea cealaltă a condorului, se afla intrarea unei cămăruţe în care Pansat a fugit ducând şi femeia cu el. În urma lui, la câţiva paşi, se afla Tarzan, care a aruncat torţa din mână, în locul ei a strălucind acum lungul său cuţit de vânătoare. În furia şi viteza lui semăna cu un taur când vede roşu înaintea ochilor şi atacă. A intrat şi el în camera în care a dispărut Pansat; dar, când draperiile au căzut la loc, a rămas în beznă.

Aproape simultan s-a auzit şi bufnitura unei pietre pe altă piatră, aproape în faţa lui… urmată de altă bufnitură exact în spatele său. Nu a mai avut nevoie de alte dovezi că se află din nou prizonier în templul lui Ludon.

Din primul moment, când a auzit căderea uşii de piatră, a rămas pe loc, nemişcat, nemai dorind să fie precipitat în vreo groapă cu Grif, sau expus la cine ştie ce altă primejdie, aşa cum i s-a întâmplat când a căzut în cursa lui Ludon în templul Grifului.

După un timp, ochii lui s-au mai obişnuit cu întunericul şi a putut să observe strecurându-se în odaie o lumină slabă, dar i-au trebuit câteva momente până să poată realiza pe unde intra lumina. A observat, în cele din urmă. În tavanul camerei o mică deschizătură, probabil de vreun metru în diametru, pe care ajungea până le el, nu lumina propriu-zisă, ci mai curând un întuneric mai puţin dens decât acela din închisoarea sa.

Din momentul în care au căzut uşile sechestrând acolo, nu a mai auzit niciun fel de zgomot, deşi

auzul lui era foarte încordat în clipa aceea, sperând să găsească vreun indiciu asupra direcţiei în care a mers răpitorul soţiei sale.

După un timp, a reuşit să vadă şi conturul închisorii sale. Era o cameră de vreo doi metri lungime pe doi metri lăţime. S-a lăsat în genunchi, procedând cu cea mai mare atenţie la examinarea podelei. În centrul încăperii, exact sub deschizătura din tavan, descoperi o trapă, restul podelei fiind solid. Ştiind aceasta, putea să circule oriunde prin interiorul odăii neavând decât să ocolească locul primejdios din centru.

Pe urmă a examinat pereţii. Nu existau decât două deschizături, din care una era uşa pe unde a intrat el, iar în faţă era uşa prin care a ieşit războinicul ducând-o cu el pe Jane. Amândouă erau închise cu plăci de piatră, al căror mecanism de închidere a fost pus în mişcare de ostaş în clipa trecerii sale pe acolo.

Ludon, marele preot, îşi lingea buzele subţiri şi şi-a frecat mâinile osoase de mulţumire şi bucurie când a apărut în faţa lui Pansat cu Jane Clayton. A aşezat-o pe aceasta la picioarele lui.

— Bravo, Pansat! a exclamat el. Vei fi foarte bine răsplătit pentru serviciile tale. Dacă l-am avea acum şi pe falsul Dorul-Otho în mâinile noastre, întreg Paluldonul s-ar afla la picioarele noastre.

— Stăpâne, a strigat Pansat, l-am prins şi pe el!

— Cum! a exclamat surprins Ludon. L-ai prins pe Tarzan Jad-guru? Poate că l-ai ucis, vrei să zici! Dar spune repede, Pansat! Spune-mi! Nu vezi că mor de curiozitate?

— L-am prins viu, stăpâne, a răspuns Pansat. Duşmanul tău de moarte se află acum în camera construită de strămoşii noştri pentru prinderea celor prea puternici în lupta piept la piept.

— Bine, bravo, Pansat! Să ştii că…

În momentul acela a intrat în cameră un preot speriat.

— Stăpâne, a strigat el. Fugi repede, repede! Coridoarele templului sunt pline de războinicii lui Jadon.

— Eşti nebun! a strigai marele preot. Templul şi palatul sunt păzite de ostaşii mei.

— Spun adevărul, stăpâne, a răspuns preotul. Chiar în coridorul acesta înaintează, spre camera luminăţiei tale, un grup de războinici, ce par să vină dinspre trecătoarea secretă care duce de aici în oraş.

— Poate să fie aşa, a spus Pansat. Tot din direcţia aceea venea şi Tarzan Jad-guru când l-am descoperit şi l-am prins în cursă. Probabil că îşi conducea războinicii chiar la sfântul sfinţilor.

Ludon s-a îndreptat repede spre intrarea camerei şi a privit în coridor. S-a convins, dintr-o singură privire, că temerile preotului sunt perfect întemeiate. Din partea de jos a coridorului veneau spre el vreo doisprezece războinici, dar, lipsiţi cum erau de un conducător, păreau încurcaţi, neştiind în ce direcţie să meargă.

Marele preot a ghicit imediat că ei se simt pierduţi în labirintul subteran al templului. Trecând, deci, înapoi în camera sa, a prins de o curea care atârna în tavan şi a tras cu putere de ea. Imediat a răsunat în întregul templu sunetul adânc şi prelung al unui clopot de metal. Ludon a tras de cinci ori de curea şi s-a întors apoi spre cei doi preoţi poruncindu-le:

— Luaţi femeia cu voi! Urmaţi-mă!

Traversând camera, a trecut printr-o uşă mică urmat de ceilalţi doi preoţi care au ridicat-o pe Jane de pe podea. Au mers printr-un coridor îngust, urcând un număr mare de trepte, apoi au cotit la dreapta, la stânga şi înapoi, printr-o încâlcitură de trecători, care se terminau, în cele din urmă, cu o scară în formă de spirală, de unde au ieşit la suprafaţă, în aer liber. Ajunseseră în curtea centrală decorată cu câte un altar la apus şi la răsărit.

Se auzea acum, din toate părţile, zgomote de paşi grăbiţi. Cele cinci lovituri de clopot a fost date ca să îi cheme pe credincioşi în apărarea lui Ludon în camerele lui particulare. Preoţii, care cunoşteau drumul, i-au condus la locul cuvenit pe războinicii mai puţin obişnuiţi cu labirintul din templu. Astfel, ostaşii care l-au însoţit pe Tarzan s-au trezit fără conducător, dar şi în faţa unei forţe superioare.

Erau, într-adevăr, oameni curajoşi, dar în împrejurările de faţă erau cu totul neputincioşi; s-au retras în coridorul îngust pe unde au venit şi găsindu-se mai în siguranţă, cu perspectiva să fie atacaţi numai de un singur inamic. Planurile lor iniţiale au fost nimicite şi era posibil ca întreaga lor cauză să fi fost pierdută, atât de mult se bazase Jadon pe reuşita încercării lor.

CAPITOLUL XXIII — Judecata neamţului.

Odată cu răsunetul clopotului din templu, Jadon a fost încredinţat că Tarzan şi grupul pe care îl conducea au dat lovitura iniţială. A pornit şi el atacul hotărât asupra porţilor palatului.

Strigătele sălbatice de război, care arătau începutul luptei, au ajuns şi la urechile lui Ludon, în curtea Centrală a templului.

Lăsându-i acolo pe Pansat şi pe celălalt preot să păzească prizoniera, şi-a îndreptat paşii cu viteză spre palat în scopul de a conduce lupta personal. Înainte de a ieşi din templu, a trimis o ştafetă să afle rezultatul luptei din coridoarele de jos şi o altă ştafetă prin care îndemna preoţii să răspândească vestea că falsul Dorul-Otho se află prizonier în templu.

În timp ce zgomotul asurzitor al bătăliei se auzea în întreg oraşul Alur, locotenentul Obeigatz se răsucea pe pieile moi ale culcuşului său. După un timp, stătea drept şi se freca la ochi, privind în jurul lui. Afară era întuneric.

— Sunt Jad-ben-Otho! a strigat el. Cine îndrăzneşte să îmi tulbure somnul?

La piciorul patului, pe podea, se afla o sclavă care s-a aplecat tremurând, cu fruntea la pământ.

— Trebuie să fi fost inamicul, o, Jad-ben-Otho!

Sclava a vorbit cu o voce suavă, cunoscând grozăviile furiilor de nebunie care îl apuca pe Dumnezeul lor faţă de cel mai neînsemnat amănunt.

În momentul acela, dând la o parte draperiile, un preot a intrat repede, iar, după ce a făcut doi paşi în cameră, s-a lăsat în genunchi, atingându-şi fruntea de podeaua de piatră.

— Jad-ben-Otho! a strigat el. Războinicii lui Jadon au atacat palatul şi templul. Chiar în momentul acesta este o luptă mare pe coridoarele de lângă camerele lui Ludon. Marele preot te roagă să vii până la palat ca să-i încurajezi, prin prezenţa ta, pe războinicii credincioşi.

Când a auzit aceasta, Obeigatz, a sărit în picioare.

— Sunt Jad-ben-Otho! a ţipat el. Cu fulgerele mele îi voi distruge pe blestemaţii care îndrăznesc să atace sfânta cetate Alur.

Câteva clipe însă, a alergat fără rost şi ca un nebun prin cameră. În timp ce preotul şi sclava au rămas aplecaţi cu frunţile pe podea.

— Haide! a strigat Obeigatz, izbind cu piciorul în coastele sclavei. Haide! a repetat el. Ce vreţi? Să staţi aici toată ziua, în timp ce forţele întunericului copleşesc cetatea luminii?

Ca toţi aceia obligaţi să-şi servească Dumnezeul, speriaţi până în măduva oaselor, preotul şi sclava s-au ridicat, urmându-l pe neamţ în oraş.

În timpul acesta, mai presus de strigătele războinicilor, s-au ridicat ţipetele necontenite ale preoţilor.

— Lată! Jad-ben-Otho este cu noi… Falsul Dorul-Otho este prizonier în templu.

Aceste strigăte persistente au ajuns şi la urechile inamicului, după cum a fost şi intenţia.

Când soarele se înălţa pe cer, forţele lui Jadon erau tot la porţile palatului. Bătrânul războinic a ocupat o clădire înaltă în afara palatului, pe acoperişul căreia se afla un ostaş cu misiunea să observe zidul de nord al cetăţii, loc pe unde trebuia să intre Tadeu.

Dar minutele treceau şi se transformau în ore, iar atacul presupus al lui Tadeu se lăsa aşteptat. Acum, în plina lumină a soarelui, a apărut pe acoperişul uneia dintre clădirile palatului, marele preot Ludon, pretendentul la tron, Mosar şi făptura aceea ciudată goală, a cărei păr şi barbă lungă erau împletite cu flori şi ierburi.

În spatele lor erau aliniaţi vreo douăzeci de preoţi inferiori, care cântau într-un glas:

— Acesta este Jad-ben-Otho! Aruncaţi armele şi predaţi-vă!

Preoţii repetau întruna aceste cuvinte, alternând uneori strigătele:

— Falsul Dorul-Otho este prizonier în templu!

În timpul uneia dintre acele întreruperi atât de comune bătăliilor între forţe dotate cu arme pentru întrebuinţarea cărora este nevoie de mari eforturi s-a auzit, deodată, o voce puternică în rândurile ostaşilor lui Jadon:

— Arată-ni-l pe Dorul-Otho! Altfel nu te credem!

— Aşteptaţi! a strigat Ludon. Dacă nu îl aduc înaintea voastră înainte ca soarele să fi apus de partea cealaltă a cerului, vă voi deschide porţile palatului, iar războinicii mei vor depune armele.

Cu aceste cuvinte, s-a întors şi a dat unui preot inferior câteva ordine scurte.

Tarzan păşea în sus şi în jos în mica încăpere a închisorii, imputându-şi cu amărăciune stupiditatea de care a dat dovadă când a fost prins în cursă… Dar altceva ce ar fi putut să facă decât ce a făcut să alerge în ajutorul iubitei sale soţii?

Se întreba: cum de au furat-o ei din Jalur? Apoi i-a fulgerat prin minte trăsăturile războinicului pe care l-a văzut ducând-o legată. Îi erau ciudat de cunoscute.

S-a străduit să-şi amintească unde l-a mai văzut până atunci şi după un timp, a reuşit.

Era acel ostaş străin care s-a înrolat în armata lui Jadon, lângă Jalur, în ziua în care Tarzan îl călărea pe Grif. Dar cine anume putea fi omul acesta? Tarzan putea fi sigur că nu l-a mai văzut niciodată, decât în acele momente?

După un timp a auzit sunetul clopotului din coridorul din exterior, iar după aceea, foarte slab, zgomot de paşi şi strigăte. A înţeles imediat că ostaşii veniţi cu el au fost descoperiţi şi s-a încins o luptă. Îi făcea rău să se ştie acolo, împiedicat să participe şi el.

A încercat de câteva ori să deschidă uşa închisorii şi trapa din mijlocul camerei, dar niciuna, nici alta nu au cedat încercărilor lui. Şi-a încordat privirile spre deschizătura de sus, dar nici acolo nu a văzut nimic. Apoi şi-a continuat mersul lui zadarnic, întocmai ca un leu după gratiile groase ale unei celule.

Minutele se scurgeau încet; au trecut ore. De afară se auzeau până la el strigătele oamenilor de la mare distanţă. Lupta trebuie să fi fost la apogeu. Se întreba dacă Jadon va fi sau nu victorios şi dacă învingându-şi duşmanul, va putea, el şi prietenii lui, să îl descopere vreodată în această cameră ascunsă în adâncul stâncilor. Se îndoia, pe bună dreptate, că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Şi acum, în timp ce privea spre deschizătura din tavan, a văzut atârnând ceva de mijlocul ei. S-a

apropiat şi privit atent. Da, atârna ceva de acolo: ceva care părea să fie o funie.

S-a mirat de acest lucru. Cum de nu a văzut-o până atunci? Funia a fost oare tot timpul acolo? Probabil că da, deoarece nu a auzit niciun zgomot de sus, iar în cameră era prea întuneric ca să nu o fi putut scăpa din vedere.

A ridicat mâna spre ea. Capătul de jos era tocmai la îndemâna lui. S-a lăsat greu de ea, ca să vadă dacă rezistă greutăţii lui. Apoi, a eliberat-o şi s-a tras un pas în spate ca să o vadă, aşa cum face un animal după ce a cercetat un obiect cu care nu este familiarizat: una dintre caracteristicile care îl deosebeau pe Tarzan de ceilalţi oameni, accentuându-i asemănarea cu fiarele sălbatice din junglă. A repetat mişcarea de câteva ori, încercând funia de piele împletită şi ascultând tot timpul să audă vreun sunet care să îl lămurească de prezenţa funiei acolo.

Era foarte atent să nu calce din greşeală pe trapă; atârnându-se cu totul de funie, şi-a ridicat picioarele, întinzându-le unul la dreapta şi unul la stânga, sub forma unui unghi mare, aşa că, dacă ar fi căzut, să cadă călare pe trapă. Funia era solidă; îl susţinea. Dar de sus nu se auzea niciun zgomot, precum nici din direcţia trapei de jos.

A început să urce pe funie cu mare atenţie, apropiindu-se din ce în ce mai mult de tavan. După o clipă, urma să ajungă cu ochii deasupra nivelului podelei încăperii de deasupra.

Braţele lui întinse au intrat bine în deschizătura care ducea în camera de sus. Încă un efort şi… deodată amândouă mâinile i-au fost strânse ca într-un cleşte, paralizându-i orice mişcare, lăsându-l atârnat în aer, fără să mai poată nici să urce nici să coboare.

O lumină vie a apărut imediat în camera de deasupra capului său şi după un timp, a văzut un preot privindu-l prin masca lui îngrozitoare.

Ţinea în mâini nişte curele de piele, cu care a legat mâinile lui Tarzan de la încheietură până dincolo de coate. La spatele acestui preot au apărut alţi doi preoţi ce l-au prins de sub braţe, trăgându-l în sus prin deschizătură.

Când a ajuns cu capul mai sus de nivelul podelei, a înţeles şi modul cum a fost prins în cursă.

Deasupra, în jurul deschizăturii care ducea în închisoarea lui, au fost aşezate două laţuri de funie, la capătul cărora, de o parte şi de alta a camerei, aştepta câte un preot.

Astfel, când a ajuns la o înălţime suficientă de funia care a atârnat în celula sa de jos şi braţele au intrat bine în laţurile funiei, cei doi preoţi au tras repede de funie, făcându-l prizonier cu destulă uşurinţă, fără ca el să fi avut posibilitatea de a se apăra sau a se atinge de unul dintre cei doi care l-au prins.

După ce l-au târât în cameră, l-au legat de picioare, de la glezne la genunchi; apoi l-au ridicat de jos. Transportându-l în alte părţi necunoscute. În tot timpul acesta preoţii nu au scos niciun cuvânt. Totul s-a petrecut în cea mai mare linişte.

Zgomotul bătăliei din oraş a început din nou, Jadon îmbărbătându-şi ostaşii pentru un nou atac. Tadeu, însă. Nu a sosit încă, iar forţele bătrânului şef, cu toate eforturile sale, păreau că-şi pierd moralul din minut în minut.

În momentele acestea de grea încercare pentru Jadon, au apărut pe acoperişul (palatului unde se afla Ludon). Câţiva preoţi, aducându-l legat pe Tarzan Jad-guru şi arătându-l războinicilor din ambele tabere.

— Iată, ţi l-am adus pe Dorul-Otho! A strigat Ludon.

Obeigatz a cărui minte zdruncinată nu a realizat încă ce se petrecea în jurul său, a aruncat şi el o privire întâmplătoare spre prizonierul legat din faţa lui. Dar când a zărit trăsăturile nobile ale lui

Tarzan, aproape i-a ieşit ochii din orbite de spaimă şi de uimire, iar faţa lui umflată s-a învineţit.

O singură dată l-a mai văzut el pe Tarzan, dar l-a visat de nenumărate ori şi de fiecare dată, uriaşul englez se răzbunase fără milă pentru răul făcut de trei ofiţeri germani, care au condus trupele indigene spre a realiza jaful şi distrugerea locuinţei paşnice a lui Tarzan.

Hauptmann Fritz Schneider a fost pedepsit pentru cruzimile lui inutile; sublocotenentul Von Goss, de asemenea, a primit pedeapsa; a mai rămas Obeigatz şi acum stătea faţă în faţă cu zeiţa răzbunării, care l-a urmărit în visele sale, atâtea luni de zile.

Faptul că Tarzan era legat şi neputincios, nu a micşorat groaza neamţului, care părea să nu-şi dea seama că prizonierul nu ar fi putut să-i facă niciun rău. A rămas într-o atitudine speriată, aproape tremurând şi îngânând vorbe în şir.

Ludon a văzut faptul, a înţeles şi a fost cuprins de o îngrijorarea că îl vor observa şi ceilalţi; aceştia puteau să demaşte adevărata lui înfăţişare, susţinând că smintitul bărbos din faţa lor nu este sub nicio formă Dumnezeu şi că, dintre amândoi, Tarzan era acela care avea înfăţişare dumnezeiască.

În timpul acesta, marele preot a observat câţiva războinici de la palat începând să şoptească între ei indicându-i în permanenţă pe neamţ şi pe prizonier.

Atunci Ludon s-a apropiat repede de Obeigatz şi a spus impunător:

— Eşti Jad-ben-Otho. Ce mai aştepţi? Demască-l pe acest şarlatan şi spune că nu este fiul tău.

Mintea lui Obeigatz era predominantă de imaginea celui din faţa sa, care ar fi putut oricând ajunge în situaţia de a se răzbuna Cu acest gând, Obeigatz a strigat din răsputeri, alegând singurul colac de salvare:

— Sunt Jad-ben-Otho!

Tarzan l-a privit fix în ochi atât de puternic, încât a încercat să îl dezechilibreze.

— Eşti locotenentul Erich Obeigatz din armata germană, a rostit Tarzan folosind o germană excelentă. Eşti ultimul dintre canaliile neamului tău pe care eu îl caut de atâta timp. Pe lângă aceasta ştii foarte bine că Dumnezeu nu ne-a adus pe lume pentru o cauză comună.

În acest timp creierul lui Obeigatz a început să funcţioneze normal. A observat şi el privirile întrebătoare ale câtorva dintre ostaşii din jurul său, care îl priveau acum uimiţi pe Tarzan.

A început să realizeze că orice şovăială era un semn sigur al morţii care ar fi urmat.

— Eu sunt Jad-ben-Otho! a ţipat el din nou, cu o voce sacadată şi aspră, care nu semăna deloc cu vocea folosită înainte, dar care a avut un mare efect printre cei prezenţi. Chiar şi Ludon avea o expresie de mare surprindere.

— Ucideţi-l pe prizonier! Au tunat cuvintele lui Obeigatz ca loviturile unui bici. Asta, pentru ca toţi cei de aici să înveţe să se teamă de mâna lui Dumnezeu şi să se închine în curtea templului în faţa divinităţii.

Războinicii s-au apropiat de Tarzan.

— Ucideţi-l! a strigat autoritar neamţul.

Apoi şi-a îndreptat privirea spre ostaşii lui Jadon şi a ţipat cât a putut de tare:

— Trăsnetul vă va distruge acolo unde veţi fi, iar cei care vor asculta vor fi iertaţi. Haideţi, aruncaţi armele!

Războinicii lui Jadon au fost cuprinşi de o mare neliniște şi îi adresau priviri rugătoare şefului lor.

— Aruncaţi armele şi puteţi să plecaţi din palat. Jadon şi războinicii din Jalur vor muri, dacă nu se vor închina în faţa lui Ludon şi a lui Dumnezeu. Hotărâţi-vă imediat!

O parte din armată şi-a aruncat armele şi cu priviri ruşinoase, s-a îndreptat spre poarta palatului.

În acest fel s-a dat exemplu pentru cei care doreau să dezerteze din armata bătrânului şef de la nord; cu toate acestea, au mai rămas câţiva credincioşi în jurul lui Jadon. În cele din urmă, fricoşii au părăsit rândurile, iar cei care au rămas au scos un strigăt sălbatic de război, repezindu-se din nou la atac. Bătălia s-a întins până la porţile oraşului.

Uneori forţele lui Jadon reuşeau să îi domine pe apărătorii palatului. Totuşi, erau puţini, iar ajutoarele lui Jadon nu mai soseau.

Ludon îşi aduna toţi soldaţii, iar cei inutili în luptă erau îndreptaţi spre oraş prin trecătoarea secretă. Forţele lui Jadon care nu puteau să fie eliminate la palat erau asaltate la porţile oraşului.

Atacat fiind din două părţi de armate superioare din punct de vedere numeric, rezultatul a fost inevitabil, astfel că, în cele din urmă, resturile micii armate a lui Jadon au capitulat, iar bătrânul căpitan a fost luat prizonier şi adus înaintea lui Ludon.

— Duceţi-l în curtea templului! a zis marele preot. Va asista la moartea complicelui său şi probabil că Jad-ben-Otho va pronunţa asupra lui aceeaşi sentinţă.

Curtea centrală a templului era plină de lume. La fiecare capăt al altarului de apus stăteau Tarzan şi soţia sa, legaţi şi neputincioşi în mâinile duşmanului.

Zgomotul bătăliei a încetat, iar, după un timp, Tarzan a văzut că Jadon este condus în curtea templului cu mâinile legate. Întorcându-se spre Jane, a indicat cu capul în direcţia lui Jadon.

— Mi se pare că totul s-a sfârşit, a zis el liniştit. Jadon a rămas unica noastră speranţă.

— Cel puţin ne-am regăsit, John, a spus Jane, iar ultimele noastre zile le-am petrecut împreună. Tot ce îl mai rog pe Dumnezeu este ca, dacă te ia pe tine, să nu mă mai lase nici pe mine.

Tarzan nu a răspuns, pentru că în mintea sa era acelaşi gând amar ce o chinuia şi pe ea: nu teama că îl vor ucide, ci teama că ea nu va avea acelaşi sfârşit ca el. A întins de curele, dar erau prea tari şi prea multe.

Un preot de lângă el a văzut gestul şi râzând batjocoritor, a izbit cu palma faţa prizonierului lipsit de apărare.

— Brută! a strigat Jane.

Tarzan a privit-o zâmbind.

— Am mai fost lovit în felul acesta şi în alte momente, a zis el; dar acela care m-a lovit a murit întotdeauna.

— Încă mai speri? a întrebat ea.

— Vezi bine că încă nu sunt mort, a zis el, ca şi cum acest răspuns ar fi fost suficient.

Ea, însă, era femeie şi nu poseda curajul acestui om ce nu cunoştea frica. Era convinsă în adâncul inimii sale, că el va muri pe altar la miezul zilei, pentru că i s-a comunicat şi ei, când l-au adus în curtea centrală, sentinţa pronunţată de Obeigatz împotriva lui.

Mai ştia, de asemenea, că şi el era convins că va muri, dar era prea curajos ca să accepte această idee atât de uşor.

Acum îl privea stând acolo, atât de mândru, atât de brav şi de minunat, printre barbarii de care a fost prins şi sufletul ei s-a revoltat împotriva soartei nemiloase.

Iată, însă, a apărut Ludon cu Obeigatz: marele preot, conducându-l pe neamţ la spatele altarului, s-a aşezat, în picioare, la stânga improvizatului Dumnezeu.

Ludon i-a şoptit ceva lui Obeigatz, indicându-l în acelaşi timp pe Jadon. Neamţul a aruncat o privire subtilă spre bătrânul războinic, apoi s-a crispat.

— După Dumnezeul lor cel fals, vine rândul falsului lor profet.

Cu aceste cuvinte a întins un deget acuzator spre Jadon. Apoi privirile sale s-au oprit la Jane Clayton.

— Şi femeia, nu-i aşa? a întrebat Ludon.

— Cazul femeii îl voi judeca mai târziu, a răspuns Obeigatz. Voi vorbi cu ea deseară, după ce va avea timp să mediteze asupra consecinţelor care le au de suferit aceia care provoacă furia lui Jad-ben-Otho.

CAPITOLUL XXIV — Tadeu, Korak, Omat & Comp.

Ludon a făcut semn preoţilor adunaţi în jurul lui Tarzan. Ei l-au luat pe prizonier şi l-au ridicat pe altar, unde l-au întins pe spate, cu capul spre partea de Sud a blocului de piatră, numai la câţiva paşi de locul unde stătea Jane.

Impulsiv şi mai înainte ca ei să o poată reţine, ea s-a repezit înainte şi aplecându-se repede, a sărutat fruntea soţului ei, şoptind cu ochii umezi:

— Adio, John!

— Adio! a răspuns el zâmbind.

Preoţii au prins-o de braţ şi au îndepărtat-o.

Ludon a întins atunci spre Obeigatz un cuţit de sacrificiu.

— Eu sunt marele vostru Dumnezeu! a strigat neamţul. Iată cum îi ajunge mânia divină pe duşmanii mei.

A privit în sus, spre soare, a ridicat cuţitul sus de tot deasupra capului şi a strigat:

— Aşa mor păgânii!

Dar, simultan, pocnetul scurt şi pătrunzător al unei detunături au întrerupt tăcerea mulţimii fermecate din curtea templului. S-a auzit în aer un şuierat ascuţit, iar Jad-ben-Otho s-a prăbuşit peste corpul aceluia pe care dorea să-l ucidă.

Zgomotul s-a repetat încă o dată; de data aceasta Ludon a fost cel care a căzut mort; iar, la o a treia detunătură, s-a prăbuşit şi Mosar la pământ.

Acum. Atât războinicii, cât şi poporul au privit spre apus, de unde s-au auzit pocniturile atât de

inexplicabile şi cu un efect atât de neaşteptat.

Sus pe muchia zidului, au văzut două fiinţe: un războinic Hodon, iar lângă el era un bărbat, aproape gol, din rasa lui Tarzan, pe a cărui umeri şi şolduri, erau curele late, pline de cilindre frumoase care luceau în razele soarelui de la amiază; în mâini ţinea un obiect de lemn şi de metal, din vârful căruia ieşea o dâră de fum, subţire şi albăstruie.

Mulţimea înmărmurită a auzit puternic şi lămurit cuvintele Hodonului de pe creasta zidului.

— Astfel vă vorbeşte adevăratul Jad-ben-Otho prin trimisul său purtător de moarte. Dezlegaţi repede prizonierii! Dezlegaţi-l pe Jadon, regele Paluldonului! Dezlegaţi-l pe Dorul-Otho şi pe soţia sa.

Pansat, cuprins de nebunia fanatismului, a văzut prăbuşindu-se gloria şi puterea unui regim pe care l-a slujit cu credinţă. Dar numai unei singure fiinţe îi atribuia el, în turbarea sa. Dezastrul de care a fost cuprins, numai fiinţa legată pe altarul de sacrificiu era vinovată de nenorocirea lui Ludon şi a distrus într-o clipă visele de mărire ale lui Pansat.

Cuţitul de sacrificiu era încă pe altar, unde a căzut din mâna lui Obeigatz. Pansat s-a furişat până acolo, s-a aplecat repede să prindă mânerul cuţitului. Dar, tocmai în momentul când degetele sale încleştau arma ucigaşă, s-a auzit din nou zgomotul de pieire şi Pansat, cu un ţipăt, a căzut mort alături de cadavrul stăpânului său.

— Prindeţi-i şi legaţi-i pe toţi preoţii! a strigat Tadeu. Nu ezitaţi, ostaşi, pentru că astfel trimisul lui Jad-ben-Otho va repezi din nou trăsnetul asupra voastră!

Războinicii şi poporul a fost acum martor la o manifestare a puterii divine, care ar fi putut să convingă chiar un popor mai puţin superstiţios şi mai înaintat pe scara civilizaţiei, iar, cum o parte din ei au oscilat între Jad-ben-Otho al lui Ludon şi Dorul-Otho al lui Jadon, nu le-a fost greu să treacă

de partea acestuia, mai ales când vedeau argumentul inexorabil din mâna aceluia pe care Tadeu l-a descris ca un trimis al lui Dumnezeu.

I-au înconjurat, aşadar, pe preoţi, fără nicio clipă de şovăială; cum priveau din nou spre zidul de apus al curţii centrale a templului, au văzut curgând pe acolo o mare de războinici. Ceea ce, însă, i-a umplut de mirare şi poate chiar i-au speriat, a fost amănuntul că foarte mulţi dintre ostaşi erau Wazdoni negri şi păroşi.

Iar în fruntea lor venea străinul cu arma lucitoare, avându-l în dreapta pe Tadeu, Hodonul şi la stânga pe Omat, Gundul din Korulja.

În timpul acesta un războinic de lângă altar a luat de jos cuţitul de sacrificiu şi a tăiat repede curelele lui Tarzan, ale lui Jadon şi ale Janei. Acum stăteau toţi trei lângă altar, în timp ce noii sosiţi se apropiau de ei din partea opusă a curţii templului.

Când i-a văzut, Jane a rămas încremenită, cu ochii dilataţi, mintea ei refuzând să creadă că ceea ce vede poate fi real. Străinul, atârnându-şi arma de o curea pe umăr, a înaintat repede spre ea şi a luat-o în braţe.

— Jack! A strigat ea plină de emoţii şi suspinând de fericire. Jack, fiul meu!

Atunci s-a apropiat şi Tarzan de ei, petrecându-şi braţele pe după umerii lor.

În faţa acestui tablou de iubire dumnezeiască, regele Paluldonului cu ostaşii lui şi cu întreg poporul au îngenunchiat în curtea templului şi au rămas cu frunţile aplecate la pământ.

După o oră de la căderea lui Ludon şi a lui Mosar, şefii şi războinicii de încredere din Paluldon s-au adunat în marea sală a tronului din oraşul Alur, urcaţi pe treptele piramidei înalte de acolo. În vârf s-a aşezat Jadon, proclamat rege.

În partea dreaptă a bătrânului căpitan stătea Tarzan, iar în stânga lui, Korak, fiul neînvinsului Tarzan.

Când această ceremonie a luat sfârşit şi războinicii, cu ghioagele ridicate, au jurat credinţă noului lor rege, Jadon a trimis o mică trupă de oameni credincioşi să aducă la Alur pe Ghizi şi Panatlea, împreună cu femeile care aparţineau oraşului Jalur.

După aceea războinicii au vorbit despre viitorul Paluldonului şi evident că una dintre primele probleme a fost aceea a administraţiei templului, mai ales problema preoţilor, care, absolut fără nicio excepţie, au trădat credinţa datorită guvernului regal, căutând mărirea şi îmbogăţirea personală.

Jadon a cerut părerea lui Tarzan:

— Să transmită Dorul-Otho poporului dorinţa tatălui său în această privinţă!

— Problema voastră este simplă, a spus Tarzan, dacă doriţi să faceţi ceea ce place Dumnezeului vostru… Preoţii pe care i-aţi avut, pentru a-şi mări puterea, vă învăţau că Jad-ben-Otho este un Dumnezeu crud şi că se bucură la vederea sângelui şi a suferinţei. Iată, însă, că azi vi s-a demonstrat falsitatea cunoştinţelor, prin completa înfrângere a preoţimii. Luaţi, deci, templele din mâna bărbaţilor şi daţi-le în mâna femeilor, ca să poată fi administrate prin bunătate, caritate şi dragoste. Spălaţi sângele, a continuat Tarzan, de pe altarele de răsărit şi scurgeţi pentru totdeauna apa de pe altarele de la apus. I-am dat ocazia, la un moment dat, lui Ludon să facă toate acestea, dar a nesocotit ordinele mele şi acum coridoarele sunt din nou pline de victime. Eliberaţi prizonierii din toate templele din Paluldon! Aduceţi ca ofrande orice altă plăcere a poporului. Aşezaţi-le pe altarele Domnului vostru, ca să fie binecuvântate, iar după aceea preotesele lui Jad-ben-Otho le vor distribui acelor nevoiaşi.

Un murmur de aprobare a ieşit din piepturile mulţimii, după ce Tarzan a sfârşit expunerea părerii lui. De mult timp cunoşteau ei avariţia şi

cruzimea preoţilor; iar acum, când le venea un izvor de înaltă autoritate, îndemnul de a se elibera de vechea stăpânire religioasă, fără însă a se schimba credinţa poporului, nu puteau să îl primească decât cu bucurie.

— Dar cu preoţii, ce facem? a întrebat un războinic. I-am ucide bucuroşi pe propriile lor altare, dacă aşa ne va porunci Dorul-Otho.

— Asta nu, nu se poate, s-a opus imediat Tarzan. Nu trebuie să se mai verse sânge. Daţi-le libertatea şi dreptul de a-şi alege orice ocupaţie convine fiecăruia.

Un mare banchet a urmat în seara aceea în Paluldon şi pentru prima dată în istoria vechiului, Paluldon, au stat la masă, în pace şi prietenie, războinici negri cu războinici albi. Mai mult încă: s-a încheiat un pact între Jadon şi Omat, prin care tribul acestuia să fie întotdeauna în relaţii de prietenie şi alianţă cu Hodonii.

Cu acest prilej, a aflat şi Tarzan cauza pentru care ni a atacat la timpul fixat. I-a sosit un trimis, din partea lui Jadon, cu instrucţiuni de a întârzia orice mişcare de trupe până la amiază.

Apoi au descoperit, evident, trădarea, trimisul fiind, din partea lui Ludon, un preot cu înfăţişare de ostaş.

A fost judecat, condamnat şi executat pe loc, dar nu au lipsit decât câteva clipe pentru ca întârzierea să fi fost cu desăvârşire fatală cauzei lor.

A doua zi au sosit în palatul cetăţii Alur atât prinţesa Ghizi, cât şi Panatlea, împreună cu femeile din familia lui Jadon; iar în marea sală a tronului s-au oficiat două căsătorii: a lui Tadeu cu Ghizi şi cea a lui Omat cu Panatlea.

Tarzan, cu Jane şi Korak au mai rămas o săptămână ca oaspeţi ai lui Jadon, ceea ce a făcut şi Omat împreună cu războinicii săi. După aceea Tarzan i-a anunţat că va pleca din Paluldon.

În minţile amfitrionilor săi era foarte nelămurită atât ideea despre cer, cât şi locul unde s-ar afla

acesta, precum şi despre mijloacele întrebuinţate de zei pentru a parcurge distanţa de pe tărâmurile pământeşti spre cele cereşti.

Din acest motiv nu s-a născut nicio întrebare sau neîncredere, când au aflat că Dorul-Otho, împreună cu soţia şi cu fiul său, vor porni pe jos, printre munţii, pe care îi vor străbate ieşind din Paluldon pe la nord.

Au plecat, deci, spre Korulja, însoţiţi de războinicii din acel trib şi de o mare parte de războinicii hodoni de sub comanda lui Tadeu.

Un număr mare dintre noii lor prieteni i-au condus până dincolo de limitele Alurului, iar, după ce şi-au luat adio de la ei şi Tarzan, au invocat binecuvântarea Dumnezeului lor.

Cei trei europeni i-au văzut pe simplii, dar adevăraţii lor prieteni aplecându-se cu smerenie în praful drumului, rămânând astfel până au dispărut cu toţii între copacii unei păduri din cale.

În Korulja au rămas o zi întreagă pentru a se odihni; iar Jane a avut ocazia să vadă şi să examineze peşterile folosite ca locuinţe de aceste fiinţe ciudate şi atât de primitive.

Apoi au pornit din nou, evitând, de data aceasta, cărarea primejdioasă pe după Pastorul Ved şi coborând de partea cealaltă, pe coastă, direct spre marea mlaştină ce despărţea aceste ţinuturi.

Călătoreau în libertate, destul de comod şi în deplină siguranţă, înconjuraţi de grupul de Hodoni şi Wazdoni.

Probabil că, mulţi dintre ei se întrebau cum vor trece aceste trei fiinţe până dincolo de întinsa mlaştină de care se apropiau. Fără îndoială, însă, că, dintre toţi, Tarzan era acela care se îngrijora cel mai puţin.

În cursul vieţii sale a întâmpinat multe obstacole, din care a tras concluzia că cel care „vrea” poate întotdeauna să treacă peste ele.

Avea însă în minte şi o soluţie mai uşoară a acestei traversări, soluţie care depindea foarte mult

şi de întâmplarea destinului, aşa că nu dorea să o comunice nimănui, din teamă ca nu cumva întâmplarea să-i fie defavorabilă.

Însă în dimineaţa ultimei zile, când îşi strângeau lucrurile din tabără pentru a pleca la drum, s-a auzit, deodată, un muget tunător dintr-un crâng din apropiere.

Tarzan a zâmbit satisfăcut. Întâmplarea pe care se baza a venit ca o minune. Prin urmare, Dorul-Otho, cu soţia şi cu fiul său vor părăsi ţinuturile Paluldonului aşa cum se cuvenea unor zeităţi.

El mai avea cu el suliţa pe care a confecţionat-o Jane şi pe care ea punea atâta preţ, tocmai fiindcă a fost lucrată de propriile ei mâini. I-a explicat Janei că are intenţia să-i ofere suliţei locul de onoare deasupra vetrei din locuinţa lor, loc pe care l-a avut puşca cu cremene a strămoşului ei puritan, profesorul Porter.

Când au auzit acest muget puternic, Hodonii ce îl însoţeau pe Tarzan l-au privit întrebător.

Wazdonii lui Omat căutau din priviri copaci, deoarece un Grif este singura creatură din Paluldon cu care nicio trupă de războinici, oricât de mare, nu s-ar întâlni bucuros.

Pielea lui tare cu armura de solzi şi oase, nu putea fi pătrunsă de buzduganele şi cuţitele lor, inutile ca şi cum ar fi fost aruncate în stânca înaltă a muntelui din faţă.

— Aşteptaţi! a zis Tarzan.

Şi în acel moment a pornit cu suliţa spre Grif, scoţând din piept acelaşi sunet al Torodonului.

Mugetul a încetat imediat, transformându-se într-un mârâit scurt, iar după un timp a apărut în faţa lui şi enorma fiară. Ceea ce a urmat nu a fost decât o repetare a experienţei pe care Tarzan a avut-o cu aceste creaturi colosale şi feroce.

Aşadar, Tarzan, Jane şi Korak au străbătut mlaştinile care încercuiesc Paluldonul călare pe spinarea Grifului preistoric, în timp ce reptilele mai mici fugeau, şuierând de groază.

Ajungând pe malul opus, s-au întors şi au făcut semne de adio lui Tadeu, lui Omat şi bravilor lor ostaşi, pe care îi admirau şi îi respectau.

Tarzan şi-a condus animalul titanic încă o parte din drum, spre Nord, ne oprindu-se decât după ce s-a asigurat că Hodonii şi Wazdonii au avut timp să ajungă la adăpostul stâncilor de la poalele munţilor.

Atunci, întorcându-şi fiara cu capul spre Paluldon, au descălecat toţi trei şi dând o lovitură puternică cu coada suliţei în pielea groasă a fiarei, a trimis-o înapoi, în ţinuturile ei sălbatice.

Apoi au stat mai mult de un sfert de oră, privind pământul pe care abia l-au părăsit: pământul Torodonului şi al Grifului; al lui Ja şi Jato; al Wazdonilor şi al Hodonilor; un pământ primitiv, plin de evenimente grozave şi moarte subită, liniştit şi frumos în acelaşi timp de care acum începea să le fie dor.

Cu sufletele uşurate şi cu mult curaj au pornit din nou spre nord, în lunga lor călătorie spre cel mai scump ţinut dintre toate: acasă.

SFÂRŞIT

TARZAN ŞI LEUL DE AUR

Sau

VALEA DIAMANTELOR

1923

CAPITOLUL I — Puiul de leu.

Sabor, leoaica, îşi alăpta puiul. Era un ghemuleţ de blană pătată, ca şi blana de leopard. Leoaica şedea lungită la soare, în faţa unei peşteri mici. Ochii îi avea pe jumătate închişi, însă era foarte atentă la orice mişcare din jurul ei.

La început a avut trei ghemuleţe de blană ca acesta, două leoaice şi un leu, de care Sabor şi Numa erau cât se poate de mândri şi fericiţi.

Dar peste ei au venit zile grele: zile în care vânatul era greu de găsit, aşa că Sabor, lipsită de hrană suficientă, nu a mai fost în stare să îi alăpteze pe cei trei pui. După aceea a urmat

sezonul ploilor reci. Când puii s-au îmbolnăvit Numai cel mai puternic a supravieţuit… cele două leoaice micuţe au murit.

Sabor a plâns întruna, scâncind şi gemând în faţa jalnicelor rămăşiţe de blană. Din când în când, se oprea, mirosindu-le şi mişcându-le puţin cu botul, ca şi cum ar fi vrut să le dea viaţă.

După un timp şi-a pierdut orice speranţă în privinţa aceasta. Îşi concentra toată atenţia şi toată dragostea, pe care inima ei sălbatică o putea cuprinde, asupra puiului care i-a mai rămas şi de aceea era acum şi mai atentă ca de obicei.

Numa, leul, nu era acasă. A ucis înainte cu două zile o căprioară şi a târât-o până la vizuina lor, iar în ajun plecase din nou şi nu s-a mai întors până acum.

Sabor, dormitând cu puiul lângă ea. Visa despre Vappi, antilopa, care în orice moment putea să fie adusă de aprigul ei partener. Poate că de data aceasta el va apare din desişul junglei cu Paco, zebra, a cărei carne era şi mai acceptată de lei, fiind mai fragedă şi mai suculentă decât altele. Sabor saliva, numai gândindu-se la aceasta.

Dar asta ce a mai fost? Un zgomot uşor, mai mult o închipuire de zgomot, a ajuns până la urechile agere ale leoaicei.

A ridicat imediat capul, mişcându-l în dreapta şi în stânga. Încercând să audă şi cea mai slabă repetare a zgomotului care i-a tulburat liniştea.

A adulmecat aerul din jurul ei. Nu era decât o adiere slabă, dar bătea din direcţia din care a auzit zgomotul. Acesta se auzea acum din ce în ce mai tare şi îi indica limpede că, oricine ar fi fost acolo, se apropia acum de ea.

Nervozitatea fiarei creştea pe măsură ce zgomotul devenea mai distinct. Ridicându-se brusc, puiul a scăpat sânul ei din gură. Supărat, a început să mârâie uşor, dar leoaica l-a potolit numaidecât. Puiul s-a ridicat de jos, a privit-o întâi

pe leoaică, iar după aceea şi-a mutat privirea în direcţia în care se uita şi ea.

Zgomotul pe care l-a auzit Sabor avea o calitate tulburătoare, ceva care inspira nelinişte, dacă nu chiar şi teamă. Poate că puternicul ei soţ se întorcea de la vânătoare, dar zgomotul nu semăna deloc cu cel provocat de un leu, nu era zgomotul pe care-l face un leu când târăşte după el o pradă grea.

Şi-a privit puiul, scâncind uşor. Îngrijorată din cauza lui, căci teama de a-l paşte o primejdie şi pe acesta, ultimul din familie, a pus stăpânire pe mintea ei. Din cauza asta era pregătită să-l apere până la ultima ei picătură de sânge.

În sfârşit, după puţin timp, slaba adiere de vânt i-a adus şi mirosul animalului care înainta din junglă spre ea.

Instantaneu. Întreaga înfăţişare de nelinişte a leoaicei s-a transformat într-o furie sălbatică cu colţii rânjiţi, cu ghearele scoase şi cu ochii aprinşi… pentru că mirosul care a ajuns la nările ei a marcat prezenţa omului, fiinţa pe care o detesta cel mai mult.

S-a ridicat în picioare şi a rămas astfel, cu capul aplecat în jos, aşteptând. Apoi. Prin acel mijloc de nepătruns prin care animalele comunică între ele. Şi-a îndreptat puiul să stea într-un colţ al peşterii până când ea se va înapoia. Apoi a pornit în întâmpinarea celui care i-a tulburat liniştea.

Puiul a auzit şi el ceea ce auzise mama lui şi-acum a simţit şi el mirosul de om. Cu toate că nu cunoştea acest miros, instinctul îi spunea că aparţine unui duşman. Aşadar, odată cu mirosul, s-a produs şi la el aceeaşi schimbare de atitudine ca a mamei sale: zburlirea părului de-a lungul şirei spinării şi rânjirea micilor lui colţi.

Probabil, tot din această cauză, în timp ce leoaica înainta pe furiş, puiul nu a ascultat de povaţa mamei sale şi a mers pe urmele ei. Mişcându-şi şoldurile picioarelor din spate, aşa

cum fac toţi puii de leu la vârsta lui. Era, totuşi, atât de ridicol, fiind în contrast cu demnitatea mersului pe picioarele din faţă.

Leoaica, atentă la ce se afla în faţa ei, nu a observat că este urmată de puiul neascultător.

Tufişul, care a crescut pe sub copacii de la marginea junglei din faţa peşterii, era foarte des, dar Numa a ştiut să facă drum prin el, un fel de tunel, pe o distanţă de mai mult de o sută de metri de la vizuina lor. Tunelul se deschidea într-o poieniţă străbătută de o cărare de animale, ce se continua într-o parte şi în alta a poienii, pierzându-se în adâncul junglei.

Ajungând în poiană, Sabor l-a văzut în mijlocul ei pe cel de care se temea şi pe care îl ura în acelaşi timp.

Dar dacă omul acesta nu a venit s-o vâneze nici pe ea, nici pe ai ei? Dar dacă el nici nu a visat despre prezenţa acestor lei prin apropiere?

De obicei, Sabor nu i-ar fi făcut niciun rău, atâta timp cât el nu s-ar fi apropiat prea mult, ca să devină primejdios puiului ei; sau dacă nu ar fi avut pui, leoaica ar fi dispărut în tufiş, îndată ce ar fi simţit apropierea omului.

Astăzi, însă, toate acestea nu mai însemnau nimic pentru ea. Era nervoasă şi se temea de om, datorită puiului asupra căruia îşi concentra întreaga dragoste maternă.

Deci, în loc să mai aştepte, ca altădată, să vadă dacă omul are intenţii rele asupra ei şi a puiului, a pornit să-l întâmpine şi să-l oprească de la orice voia să întreprindă.

S-a transformat dintr-o mamă tandră într-o maşină cumplită de distrugere, obsedată de un singur gând: să ucidă.

Când a ajuns la marginea poienii, a atacat fără să mai stea pe gânduri, fără să mai scoată răcnete prealabile cu care leii îşi îngrozesc prada în momentul când atacă.

Singurul avertisment sesizat de omul negru despre prezenţa unui leu acolo sau chiar la o depărtare de kilometri a fost apariţia subită şi îngrozitoare a acestei pisici. Era aproape un demon care alerga spre el ca o săgeată.

Intenţia negrului nu era să caute lei. Dacă ar fi ştiut că se află unul acolo, ar fi ocolit locul acela cât mai mult posibil. Acum chiar ar fi fugit, dacă ar fi avut unde. Distanţa până la primul copac era mai mare decât cea care îl despărţea de leoaică. Astfel, aceasta l-ar fi ajuns înainte ca el să parcurgă măcar jumătate din drum până la copac.

Nu mai avea speranţa să scape prin fugă şi nu i-a mai rămas decât un singur gest de făcut, să se apere. Fiara aproape l-a ajuns. Negrul a văzut că în urma ei alerga un pui de leu.

Şi-a luat suliţa în mână, pregătindu-se de atac şi în clipa în care Sabor s-a ridicat să-l înhaţe, a lansat-o cu toată puterea spre ea.

Suliţa a pătruns în inima sălbatică a fiarei în acelaşi moment în care fălcile ei îngrozitoare s-au închis puternic, zdrobind între ele faţa şi o parte din capul negrului.

Impetuozitatea ei a făcut ca amândoi să cadă la pământ, nemai făcând nicio mişcare, decât ultimele convulsii ale muşchilor. Erau morţi.

Puiul, rămas orfan, s-a oprit la câţiva metri într-o atitudine nedumerită faţă de cea mai mare catastrofă a vieţii sale. Ar fi vrut să se apropie de mama lui, dar îl ţinea în loc teama instinctivă de mirosul de om. După puţin timp, a început să scâncească cu un ton pe care mama sa, ori de câte ori îl auzea, venea întotdeauna grăbită, de data aceasta ea nu a mai venit… şi nici nu şi-a ridicat capul măcar să-l privească.

Puiul a rămas câteva clipe nedumerit de această neobişnuită atitudine a mamei sale, pe care nu o înţelegea. A continuat să plângă, simţindu-se din ce în ce mai singur, stăpânindu-l un sentiment

ciudat. Dar, după un timp, a făcut câţiva paşi spre leoaică.

Văzând că fiinţa străină, care zăcea lângă mama sa, nu se mişca, spaima începea să îi piară, adunându-şi curaj să se apropie de leoaică şi s-o miroase Cu tot scâncetul lui necontenit, ea nu s-a mişcat şi nici nu i-a dat un răspuns. Atunci mintea lui a început să se lumineze. A înţeles că mama lui frumoasă şi puternică a suferit o schimbare, fiindcă acum ea nu mai era ceea ce a fost.

Cu toate acestea nu s-a mişcat de lângă ea. A plâns întruna până când, istovit de atâta plâns, s-a ghemuit în blana ei rece şi a adormit.

În starea aceasta l-a găsit Tarzan.. Tarzan, Jane şi fiul lor, Korak, care se întorceau din Paluldon, ţara misterioasă a oamenilor cu coadă de unde cei doi bărbaţi au salvat-o pe Jane Clayton.

La zgomotul apropierii lor, puiul a deschis ochii şi s-a ridicat în picioare A mârâit spre ei şi s-a lipit, în acelaşi timp, mai mult de corpul mamei sale moarte.

Observând acest gest. Tarzan a zâmbit.

— Mic, dar îndrăcit de tot. A comentat el, după ce, aruncând o singură privire, a înţeles toată tragedia.

S-a apropiat de puiul de leu. Tarzan s-a aşteptat ca acesta să întoarcă spatele şi să fugă, dar puiul nu avea nicidecum această intenţie, din contră, a mârâit şi mai tare şi a izbit puternic cu laba în mâna pe care Tarzan a întins-o când s-a aplecat să îl mângâie.

— E curajos mititelul! a exclamat Jane.

— Va deveni un leu mare şi puternic, a zis Korak. Adică ar fi devenit, s-a corectat el repede, dacă trăia leoaica Priviţi-i spatele: drept şi tare ca o suliţă, păcat că va muri!

— Sărmanul orfan l-a compătimit Jane.

— Nu va muri, a spus Tarzan.

— Dar nici nu are şanse să trăiască, a reluat fiul său. Ar fi trebuit să mai sugă vreo lună-două, cine

îl va mai alăpta acum?

— Eu, răspunse Tarzan.

— Ai de gând să-l iei şi să-l adopţi?

— Da!

Jane şi Korak au început să râdă.

— Foarte frumos, a zis Tarzan.

— Lordul Greystoke, mamă adoptivă a fiului lui Numa. Sună frumos, nu-i aşa? a adăugat Jane Clayton. Râzând în continuare.

Tarzan nu a răspuns nimic. A zâmbit doar şi a continuat să se ocupe de puiul de leu. La un moment dat a întins mâna şi l-a prins de ceafă După aceea, mângâindu-l uşor, a început să-i vorbească cu un ton dulce, alintător Probabil că puiul de leu înţelegea, pentru că, a încetat să se mai zbată şi nu a mai încercat nici să zgârie, nici să muşte mâna care îl mângâia.

În cele din urmă. Tarzan l-a luat de jos şi l-a ţinut în braţe. Puiului nu-i mai era teamă, cu toate că era atât de aproape de duşmanul lui închipuit de adineaori.

— Şi cum ai putut să faci asta? a exclamat deosebit de surprinsă, Jane Clayton.

Tarzan a ridicat din umeri.

— Nici fiinţelor din lumea voastră nu le e frică de voi. Eu aparţin acestei lumi. Oricât aţi căuta voi să împingeţi spre civilizaţie. De aceea, ei nu se tem de mine când le arăt prietenie. Până şi drăcuşorul acesta pare că ar înţelege acest lucru, nu-i aşa?

— E un lucru pe care eu nu l-am înţeles niciodată, a comentat Korak. Şi cu sunt destul de familiarizat cu animalele africane şi totuşi nu am asupra lor aceeaşi putere de pricepere şi influenţă pe care o ai tu. De ce?

— Pentru că Tarzan este unic, a zis lady Greystoke, zâmbindu-i fiului ei, cu toate că în accentul său se simţea şi o notă de mândrie.

— Nu uita că m-am născut printre fiare şi că ele m-au crescut, a reluat Tarzan. Se poate ca la urma

urmei, tatăl meu să nu fi fost decât o maimuţă, iar Kala, ştii bine că a insistat totdeauna că aşa a fost.

— John! Iar glumeşti? a exclamat Jane. Ştii foarte bine cine au fost tatăl tău şi mama ta.

Tarzan l-a privit solemn pe fiul său, iar după o clipă i-a spus, zâmbindu-i şi făcându-i un semn cu ochiul.

— Mama ta nu se poate obişnui să aprecieze calităţile fine ale antropoizilor. Ai crede că o supără gândul că s-a măritat cu unul din ei.

— John Clayton. Să ştii că nu-ţi mai vorbesc niciodată, dacă nu încetezi să debitezi asemenea monstruozităţi. E destul de trist că ai rămas un sălbatic incorigibil. Iară să mai fie nevoie să adaugi că ai fi şi maimuţă.

Lunga lor călătorie de la Paluldon era acum aproape sfârşită. Într-o săptămână sau cel mult zece zile trebuia să ajungă din nou în locurile unde fusese înainte locuinţa lor.

Dacă a mai rămas sau nu ceva din ruinele lăsate de germani, era pentru ei ceva o problemă dificilă. Au ars magaziile şi toate dependinţele în întregime, iar marea parte din interiorul acesteia a fost, de asemenea, distrusă.

Wazirii, indigenii devotaţi ai lordului Greystoke, aceia care nu au fost ucişi de soldaţii căpitanului Fritz Schneider, s-au adunat cu toţii, fiind la dispoziţia armatei engleze. În orice parte ar fi putut fi utili în marea cauză a umanităţii.

Tarzan a ştiut aceasta înainte de a fi plecat în căutarea soţiei sale, dar nu avea de unde să ştie câţi au scăpat din război şi ce s-a mai întâmplat cu întinsele sale moşii din Africa.

Se putea prea bine ca unele triburi rătăcitoare sau chiar trupe de jefuitori arabi să fi participat la distrugerile începute de nemţi, acoperind poienile şi îngropând într-o verdeaţă încâlcită orice urmă a scurtei staţionări a omului pe acolo.

În urma adoptării puiului de leu, Tarzan s-a simţit silit, ori de câte ori plănuia marşurile şi

popasurile, să se gândească şi la nevoile micului său protejat, care trebuia alăptat tot timpul pentru a supravieţui.

Bineînţeles că lapte de leoaică era cu neputinţă să găsească, dar, din fericire, se aflau acum într-un ţinut destul de populat şi satele indigene nu erau prea departe unele de altele: sate în care Tarzan era destul de cunoscut şi respectat.

De aceea, chiar în după-amiaza aceea în care a găsit puiul de leu, Tarzan s-a apropiat de unul din aceste sate pentru a obţine lapte pentru leu. La început indigenii au manifestat o vie nepăsare, privindu-i pe aceşti albi care călătoreau fără Safari, fără caravană. Îi priveau dispreţuitor şi fără nicio urmă de teamă.

Se înţelege, fără safari, aceşti străini nu ar fi avut cum să le aducă daruri, nici mărfuri în schimbul alimentelor pe care desigur le căutau.

Neavând nici soldaţi negri înarmaţi anume pentru expediţiile din Africa, nu ar fi fost în stare să-i silească a le ceda sau a le procura alimentele. Nu ar fi avut nici cum să se apere, dacă sătenii ar fi considerat că trebuie să se arunce asupra lor şi să-i gonească. Dar, cu toată indiferenţa pe care au arătat-o, în realitate manifestau o deosebită curiozitate asupra acestor străini, curiozitate stârnită de îmbrăcămintea neobişnuită şi ciudată a albilor.

În faţa lor se aflau trei persoane tot atât de prost îmbrăcate ca şi ei şi înarmate la fel, cu o singură excepţie: cel mai tânăr dintre bărbaţi mai avea şi o carabină. Toţi trei purtau îmbrăcămintea primitivă şi barbară din Paluldon: era un amănunt dar atât de străin pentru aceşti negri simpli.

— Unde este şeful vostru? a întrebat Tarzan, înaintând în sat, înconjurat de femei, copii şi o mulţime de câini care lătrau.

Câţiva războinici care dormeau la umbra colibelor s-au ridicat şi s-au apropiat de noii sosiţi.

— Şeful doarme, a răspuns unul. Nu îl trezesc pentru voi. Ce vreţi?

— Vreau să vorbesc cu şeful tău. Du-te şi spune-i să vină!

Războinicul l-a privit uimit, apoi a izbucnit într-un râs cu hohote.

— Auziţi? Vrea să-l aduc pe şeful, a strigat el camarazilor lui.

Apoi, începând să râdă din nou, s-a izbit cu palma peste pulpă şi l-a lovit cu cotul pe cel de lângă el.

— Spune-i, a continuat străinul, că Tarzan vrea să vorbească cu el.

Când au auzit acestea, atitudinea celor de faţă a suferit o mare schimbare: au trecut cu respect într-o parte şi au încetat să râdă. Priveau nedumeriţi, iar cel care a râs mai puternic a devenit, dintr-o dată, solemn.

— Aduceţi numaidecât rogojini, a strigat el, ca să stea Tarzan şi cu ai lui, iar eu alerg să-l aduc pe Umanga, şeful nostru, a sfârşit negrul.

Acesta a început să alerge, ca şi cum ar fi găsit un motiv care să-l îndepărteze de vestitul om al junglei, de care se temea şi pe care credea l-a supărat.

Faptul că albii nu erau însoţiţi de safari sau de soldaţi înarmaţi, acum nu mai avea nicio importanţă. Sătenii se luau la înghesuiau să îi cinstească pe străini. Astfel, înainte ca şeful să sosească, mai mulţi săteni au adus hrană şi îmbrăcăminte. După un timp, a venit şi Umanga Era un bătrân ce fusese şef înainte de naşterea lui Tarzan Ţinuta lui era demnă şi patriarhală. I-a salutat pe oaspeţi cu mult respect. Se simţea clar în atitudinea lui că era încântat de onoarea pe care i-a oferit-o Tarzan prin vizita lui. După ce Tarzan i-a explicat scopul sosirii sale. Arătându-i puiul de leu, Umanga l-a asigurat că în sat există suficient lapte în acest timp. Tarzan a observat fiecare amănunt al satului şi al locuitorilor acestuia.

Astfel, a observat printre numeroasele animale ce alergau pe lângă colibe, o căţea al cărei uger era umflat cu lapte. În acel moment, l-a străfulgerat o idee deosebită. Indicând direcţia unde se afla animalul, i-a făcut o propunere lui Umanga.

— Aş vrea s-o cumpăr.

— Ţi-o dăruiesc, Buana, fără s-o plăteşti, a răspuns şeful A făcut săraca, acum vreo trei zile, dar azi-noapte puii i-au dispărut.

Dup o clipă de gândire, acesta a continuat:

— Dar, nu ai dori în locul ei alţi câini mai graşi? Această căţea bătrână s-ar putea să nu fie prea indicată pentru mâncare.

— Nu vreau s-o mănânc, i-a explicat Tarzan. Vreau numai s-o iau cu mine, ca să-mi alăpteze puiul de leu. Spune s-o aducă aici!

La un ordin al şefului, câţiva băieţi au prins căţeaua şi legând-o cu o curea de gât, i-a adus-o lui Tarzan.

Ca şi leul, câinele s-a temut la început, mirosul lui Tarzan fiind diferit de cel al negrilor. Atunci el a început să mârâie şi a încercat să-l muşte pe noul ei stăpân în cele din urmă. Însă, acesta i-a câştigat încrederea şi căţeaua s-a aşezat liniştită lângă el, în timp ce Tarzan o mângâia pe cap.

Cel mai dificil i-a fost să apropie puiul de leu de sâni, amândoi fiind îngroziţi de mirosul străin al celuilalt. Leul se strâmba şi scuipa, iar căţeaua mârâia cu colţii rânjiţi spre puiul de leu.

Pentru realizarea acestui gest era nevoie de o răbdare infinită. În cele din urmă, cele două animale s-au adaptat reciproc. Căţeaua începu să alăpteze fiul lui Numa.

Foamea a reuşit să învingă şi să înlăture teama şi bănuielile fireşti ale leului, după cum atitudinea blândă şi fermă a omului a câştigat încrederea căţelei, care toată viaţa, nu a fost obişnuită decât cu bătăi în timpul nopţii, Tarzan a legat căţeaua în coliba ocupată de el. Iar. Până să se lumineze de ziuă, a determinat-o să alăpteze puiul de două ori.

A doua zi şi-au luat rămas bun de la Umanga şi de la poporul lui şi au pornit din nou spre casă. Au legat căţea cu o curea şi au luat-o cu ei. Puiul de leu dormea liniştit într-un sac atârnat în spatele lui Tarzan.

Puiul de leu, având o culoare aurie, a primit numele Jal-bal-ja, ceea ce în limba pitecantropilor din Paluldon însemna Leul de aur. Acesta se obişnuia cu ei din ce în ce mai mult. S-a ataşat de mama lui adoptivă, care la rândul ei l-a acceptat, ca şi cum ar fi fost came din carnea ei.

Căţeaua a primit şi ea un nume: Za. Au dezlegat-o, iar ea îi urma de bună voie prin junglă, fără să mai încerce să fugă. Era fericită când se afla în apropierea unuia dintre stăpânii ei.

În momentul când drumul lor prin junglă se apropia de sfârşit şi începea câmpia întinsă în care a fost locuinţa lor, toţi trei au fost cuprinşi de o agitaţie pe care încercau să şi-o stăpânească. Nu rosteau niciun cuvânt despre speranţa sau teama din suflet. Fiecare încerca să descopere în taină ce îi aştepta acolo.

Ce puteau găsi mai mult decât ruine acoperite de vegetaţia încâlcită pe care Tarzan a curăţat-o cu mult timp înainte ca să-şi poată clădi locuinţa?

A sosit momentul când au păşit în câmp deschis, ca să poată privi în direcţia în care se afla ferma lui Greystoke, cu toate dependinţele ei, ca un cuib aşezat în mijlocul copacilor şi tufişurilor care au fost reţinute pentru a înfrumuseţa terenul.

— Uite! a strigă lady Jane, tot acolo este şi acum!

— Dar ce sunt celelalte lucrări alăturate? a întrebat Korak.

— Sunt colibele indigenilor, a răspuns Tarzan.

— Ah! Uite şi câmpul e cultivat! a exclamat fericită soţia lui.

— Şi câteva dependinţe au fost reconstruite, a adăugat Tarzan cuprins de emoţie. Asta nu înseamnă decât un singur lucru: Wazirii s-au întors

din război… credincioşii mei Waziri! Au reconstruit ceea cea nemţii au distrus şi acum supraveghează averea până ne înapoiem şi noi.

CAPITOLUL II — Dresarea lui Jad-bal-ja.

Iată, deci, cum a ajuns acasă Tarzan al maimuţelor, împreună cu Jane Clayton şi Korak, după o absenţă atât de îndelungată, aducându-l cu ei şi pe Jad-bal-ja, leul de aur, cu Za, căţeaua care-l alăpta.

Printre primii care i-au întâmpinat cu bucurie, era bătrânul Muviro, tatăl lui Wazimbu, a războinicului care îşi pierduse viaţa în apărarea casei şi a soţiei lui Tarzan.

— Ah! Buana, a exclamat credinciosul negru, îmi întineresc ochii când vă văd. A trecut mult timp de când aţi plecat. Cu toate că aproape toţi se îndoiau că vă veţi mai întoarce vreodată, bătrânul Muviro ştia că în lumea întreagă nu există nimic care să ne poată învinge stăpânul.

Ştiam, a continuat Muviro, că vă veţi întoarce la credincioşii voştri Waziri şi pe iubitul vostru pământ, dar ca să vină şi cea pe care noi o plângeam ca moartă, e mai mult decât putem crede ochilor noştri. De aceea mare va fi petrecerea care se va ţine la noapte în colibele Wazirilor.

Da, a reluat bătrânul negru, grăbit să-şi arate toată bucuria, se va cutremura pământul de jocul războinicilor şi va răsuna cerul de strigătele lor şi ale femeilor, pentru că cei pe care ei îi iubesc cel mai mult pe lume s-au întors acasă.

Mare a fost petrecerea din colibele negrilor Waziri. Dar nu a ţinut numai o noapte, ci câteva nopţi în şir, până când Tarzan a fost silit să-i potolească, spunându-le că el şi familia lui ar avea nevoie de odihnă.

El a observat că negrii credincioşi lui, sub îndrumarea tot atât de credincioasă a lui Jervis, au restabilit complet atât magaziile, cât şi grajdurile; mai mult decât toate acestea, au avut grijă să repare şi interiorul locuinţei sale, aşa că după toate

aparenţele ferma era în aceeaşi stare în care fost înainte de atacul şi jaful soldaţilor germani.

Jervis a fost plecat la Nairobi cu afaceri ale moşiei, aşa că nu s-a întors decât la vreo trei zile după sosirea stăpânilor lui.

Surpriza şi fericirea care l-au cuprins nu au fost nici mai mici, nici mai puţin sincere decât ale negrilor. Astfel, împreună cu vătaful negrilor şi cu războinicii mai de seamă, a stat ore întregi la picioarele marelui Buana, ascultând descrierea ciudată a ţării Paluldonului şi a povestirii aventurilor prin care au trecut toţi trei în timpul cât Jane a fost captivă. Ceea ce nu înţelegea era motivul pentru care Tarzan a adus cu ei o căţea şi a adoptat fiul inamicului lor ereditar, leul.

Dar tot atât de mare le-a fost mirarea faţă de sistemul de educaţie pe care Tarzan l-a aplicat puiului de leu.

Leul de aur şi mama lui adoptivă ocupau un colţ din dormitorul lui Tarzan. Acesta îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu dresarea ghemuleţului de păr galben… care acum nu ştia decât să se joace, arătându-şi afecţiunea, dar care nu peste mult timp avea să devină o fiară mare şi sălbatică.

Cu cât treceau zilele şi leul creştea, cu atât îl învăţa Tarzan mai multe trucuri: să alerge, să ducă în gură vreun obiect, să stea nemişcat ca şi cum ar fi fost ascuns şi aceasta numai sub comanda sa abia şoptită, să meargă dintr-un loc în altul după cum i se indica, să caute şi să găsească cu ajutorul mirosului său lucruri ascunse şi să le aducă stăpânului său. Ele.

Dar după ce a început să primească şi carne în dieta sa zilnică, în mod regulat, Wazirii au început să zâmbească îngânduraţi.

Tarzan a hotărât să i se facă o păpuşă care semăna cu un om, iar carnea pe care leul trebuia să o mănânce era legată întotdeauna de gâtul acestei păpuşi, fără să-i schimbe felul de a-l hrăni.

La un cuvânt al său. Leul de aur se ghemuia la pământ, iar Tarzan îi arăta păpuşa cu degetul, spunându-i în şoaptă un singur cuvânt: „ucide!”.

În felul acesta leul a învăţat că oricât de flămând ar fi fost. Să nu pornească niciodată spre carnea lui până nu-l va auzi pe stăpânul său rostind acel cuvânt, în urma căruia se repezea mârâind cu furie, spre hrana care i s-a destinat.

La început, când era încă mic. I-a fost foarte greu să se caţere pe păpuşă până la bucata delicioasă de la gâtul ei.

După ce a crescut, puţin a reuşit să ajungă ţinta cu mai multă uşurinţă, iar în cele din urmă îi era suficientă o singură săritură până acolo, în urma căreia păpuşa era trântită pe spate la pământ, iar puiul de leu îi sfâşia gâtul A urmat apoi cea mai grea lecţie dintre toate celelalte Există îndoieli, dacă alt om, care nu a fost crescut de fiare şi printre fiare, ar fi putut să înfrângă pofta sălbatică de sânge a carnivorului, făcând ca instinctele fireşti ale acestuia să fie subordonate voinţei stăpânului i-au trebuit săptămâni şi luni de încercări, răbdare nesfârşită, ca să poată îndeplini un singur capitol din educaţia leului: să-l înveţe ca la comanda „aport” să găsească. Să prindă şi să aducă stăpânului său orice obiect indicat.

Până şi aducerea păpuşii, aşa cu carnea crudă legată de gâtul ei, intra tot în această lecţie, ba chiar trebuia adusă fără să se atingă de carne şi fără să deterioreze păpuşa ori celelalte articole care le mai aducea. Trebuia doar să le depună la picioarele stăpânului.

După fiecare lecţie, răsplata era întotdeauna sigură, constând într-o porţie dublă din carnea preferată.

Lady Greystoke şi Korak erau adeseori spectatori interesaţi la dresajul Leului de aur, cu toate că ea îşi arăta nedumerirea asupra scopului unei dresări atât de amănunţite a puiului de leu.

Erau stăpâniţi şi de sentimente de îndoială asupra înţelepciunii planurilor lui Tarzan.

— Nu pot să-mi închipui sub nicio formă ce vei face cu fiara asta după ce va creşte, a exclamat ea. După toate aparenţele, va deveni un leu mare şi frumos; dar, fiind obişnuit cu oamenii, nu va mai avea frică de ei şi pentru că şi-a găsit hrana la gâtul păpuşii, o va căuta desigur, după aceea la gâtul oamenilor vii.

— Nu se va hrăni decât cu ceea ce-i voi spune eu, i-a explicat Tarzan.

— Dar desigur că nu te aştepţi să se hrănească întotdeauna cu oameni? întrebă ea râzând.

— Niciodată nu se va hrăni cu carne de om.

— Dar cum poţi să-l împiedici de la aceasta, după ce l-ai învăţat de mititel ca numai aşa să se hrănească?

— Mă tem Jane că tu subapreciezi inteligenţa unui leu sau se prea poate că eu îi dau prea multă însemnătate. Dacă teoria ta este exactă, a început el să explice, înseamnă că încă nu am ajuns la partea finală a experienţei şi a încercărilor mele; dar, dacă am eu dreptate, atunci educaţia acestui leu este complet sfârşită.

Îl vom lua cu noi în câmpie pe Jad-bal-ja chiar azi după-amiază. Acolo este vânat suficient şi nu va fi dificil să ne convingem câtă putere de stăpânire am asupra acestui tânăr Numa.

— Pariez pe o sută de lire sterline, a zis Korak râzând, că va face aşa cum îl va tăia capul, îndată ce va da de gustul sângelui proaspăt.

— Primesc, a răspuns Tarzan.

— Perfect, a întărit Korak.

— Cred că după-masă am să vă demonstrez, ţie şi mamei tale, că se poate face un lucru pe care nimeni nu l-a visat până acum.

— Şi lumea are să-ţi spună atunci lordul Greystoke. Primul dresor de animale sălbatice din lume, a comentat lady Greystoke.

Această glumă nu a avut un efect negativ asupra lui Tarzan. A râs şi el împreună cu ceilalţi, explicându-le:

— Aceasta nu este un dresaj de animale sălbatice. Planul după care lucrez eu ar fi imposibil de urmat de oricare altă fiinţă Să facem o ipoteză spre a ilustra ceea ce înţeleg ei prin aceasta. Ţi se prezintă de exemplu, un individ oarecare, pe care îl urăşti, pe care din instinct şi printr-un sentiment ereditar îl consideri ca duşman de moarte. Ţi-e frică de el şi nu îi înţelegi limbajul. În sfârşit, prin diverse mijloace, de multe ori chiar brutale, te face să pricepi dorinţele sale Atunci mai mult ca sigur, că vei îndeplini ceea ce vrea el… Dar te întreb: vei face asta de bună voie şi pentru a-l îndatora? Desigur că nu…; faci totul în silă, urându-l din tot sufletul pe acela care ţi-a impus voinţa lui. De aceea ai fi în stare să nu-l mai asculţi, de câte ori ai simţi că poţi să o faci. Mai mult, ai fi în stare să sari asupra lui şi să-l zdrobeşti. Pe de altă parte, a continuat Tarzan, să presupunem că ţi se prezintă cineva pe care-l cunoşti, care ţi-e prieten şi chiar protector; cineva care îţi vorbeşte limba pe care o înţelegi şi pe care o vorbeşti. Această persoană după ce te-a hrănit, după ce ţi-a câştigat încrederea prin bunătatea ei şi prin protecţia ce ţi-a acordat-o, îţi cere să faci ceva pentru el. Îl vei refuza oare? Desigur că nu, ci îl vei asculta cu toată bunăvoinţa. Vezi? Tot aşa şi Leul de aur mă va asculta pe mine.

— Atâta timp cât îi va conveni s-o facă, a mai obiectat Korak, încăpăţânat.

— Atunci să-ţi mai spun ceva, a reluat Tarzan. Să presupunem că acea fiinţă pe care o iubeşti şi o asculţi are şi puterea să te pedepsească, chiar să te şi ucidă, dacă e necesar, ca să te determine să-i execuţi ordinele. Cum rămâne cu supunerea temporară pe care o susţii tu?

— Vom vedea, a zise Korak, cât de uşor îmi va aduce Leul de aur o sută de lire sterline.

După-amiază au pornit la vânătoare prin câmpie. Jad-bal-ja mergea după ei, pe lângă picioarele lui Tarzan. După un timp au descălecat la câţiva kilometri de curte, la marginea unui crâng în care au intrat înaintând cu băgare de seamă, spre o poiană joasă, unde se găseau adeseori antilope. Ca să le poată vâna, trebuiau să străbată crângul până ajungeau la tufişurile dese care mărgineau poiana din partea aceea.

Iată-i deci pe toţi patru pornind la vânătoare: Jane, Korak şi Tarzan, alături de care mergea Jad-bal-ja, cu cea mai puţină experienţă dintre toţi. S-au strecurat prin tufişuri atât de uşor, încât nici frunzele nu foşneau când treceau ei. În sfârşit, au ajuns într-un loc de unde se putea vedea bine în poiana mlăştinoasă în care o mică cireadă de antilope păştea liniştită.

Cel mai apropiat de ei era un cerb mare, frumos, pe care Tarzan i l-a arătat lui Jad-bal-ja printr-un mijloc misterios al său.

— Aport! a şoptit el.

Leul de aur, printr-un mârâit uşor care abia se auzea, a indicat că a înţeles comanda, pornind îndată fără zgomot prin tufiş, la marginea poienii.

Antilopele păşteau înainte, fără să bănuiască nimic. Distanţa care separa leul de prada sa era prea mare pentru a putea face un atac reuşit, aşa că Jad-bal-ja a aşteptat ascuns până când antilopa se va apropia sau se va întoarce cu spatele spre el.

Nici măcar zgomotul unei respiraţii nu se auzea de la cei patru vânători care pândeau erbivorele, dar nici acestea nu dădeau cel mai mic semn care să arate că ar bănui marea primejdie ce le ameninţa.

Cerbul se apropia, păscând, din ce în ce mai mult de Jad-bal-ja. Acesta, prin mişcări aproape imperceptibile şi-a încordat muşchii, pregătindu-se de atac. Singurele mişcări care s-ar fi putut observa erau zvâcniturile nervoase ale vârfului cozii.

Apoi, ca trăsnetul din cer şi ca săgeata din arc, a pornit într-o clipă din acea nemişcare completă, cu o viteză năprasnică, asupra bietei antilope.

Aceasta abia atunci a observat leul, dar era prea târziu, căci, în clipa în care s-a întors să fugă, leul s-a ridicat pe labele din spate şi a smucit-o, trântind-o la pământ, în timp ce restul cirezii de antilope începu să fugă.

— Acum vom vedea, a zise Korak.

— Îmi va aduce antilopa aici, a zise Tarzan cu încredere.

Leul a ezitat un moment, mârâind în faţa antilopei ucise.

Apoi a prins-o de ceafă şi cu capul întors pe o parte, a târât-o pe jos pe lângă el spre Tarzan. O târa prin tufişul des până a depus-o la picioarele stăpânului său, lângă care s-a oprit, privindu-l cu o expresie în care nu s-ar fi putut citi decât mândrie pentru acest rezultat şi în acelaşi timp rugămintea de a fi aprobat şi lăudat.

Tarzan l-a mângâiat pe cap şi i-a vorbit încet, rostindu-i cuvinte de admiraţie supremă. Şi-a scos cuţitul de vânătoare şi a tăiat beregata antilopei, lăsând să se scurgă sângele din cadavru.

Jane şi Korak stăteau la doi paşi, privindu-l pe Leul de aur, întrebându-se ce va face acesta când mirosul de sânge cald şi proaspăt îi va ajunge la nări?

Leul a adulmecat, a început să mârâie şi rânjindu-şi colţii, l-a privit insistent pe cei trei. Tarzan l-a împins la o parte cu palma deschisă, iar leul a mârâit înfuriat şi mai mult şi a încercat să îl muşte.

Atât Numa, cât şi Bara, cerbul sânt animale repezi, dar Tarzan este ca fulgerul. Atât de rapid a aplicat lovitura şi cu atâta forţă, încât Jal-bal-ja s-a rostogolit pe spate, aproape în aceeaşi clipă în care a încercat să-şi muşte stăpânul. S-a ridicat însă repede în picioare şi amândoi au stat privindu-se reciproc.

— Jos! a dat comanda, Tarzan. Culcă-te jos, Jad-bal-ja!

Vocea lui avea o tonalitate joasă, însă cât se poate de fermă. Leul a ezitat o clipă numai, apoi s-a aşezat jos aşa cum l-a învăţat Tarzan să facă la recepţionarea acestei comenzi.

Tarzan s-a întors şi ridicând cadavrul antilopei l-a aruncat pe umeri.

— Haide! I-a poruncit el lui Jad-bal-ja. La călcâi!

Şi fără a mai arunca o altă privire carnivorului, a pornit spre marginea crângului unde au lăsat caii.

— Dacă eram mai cuminte, a început Korak, aş fi putut să fac economie de o sută de lire sterline. Trebuia să mă aştept la aşa ceva din partea ta, a spus el râzând.

— Desigur că trebuia, i-a întărit părerea şi mama sa.

Au găsit caii acolo unde i-au lăsat la marginea crângului în grija a doi Waziri şi încălecând, porniră liniştiţi şi satisfăcuţi spre casă.

Experienţa lui Tarzan reuşise.

CAPITOLUL III — O întrunire misterioasă.

Într-un restaurant de mâna a doua din Londra era la o masă o femeie tânără, destul de drăguţă, cu toate că, în ce priveşte îmbrăcămintea, era cam excentrică. Ea atrăgea atenţia nu numai prin trăsăturile sale delicate, dar şi prin înfăţişarea amicului ei, un bărbat de o statură înaltă bine proporţionat, cam de treizeci de ani şi cu o barbă enormă, care-ţi făcea impresia că se ascunde sub un snop de fân. Acest om de peste doi metri înălţime, avea umerii laţi, pieptul puternic şi bine dezvoltat iar şoldurile înguste. Ţinuta şi toate mişcările lui indicau un atlet de profesie.

Erau amândoi într-un dialog intim, care uneori părea că este pe cale să se degenereze într-o ceartă acută.

— Ţi-am spus-o şi ţi-o repet, a început bărbatul, nu văd ce nevoia am avea de ceilalţi. Pentru ce să

aibă şi ei o parte egală cu noi… pentru ce am împărţi în şase ceea ce am putea avea numai noi doi?

— Trebuie bani mulţi pentru o asemenea întreprindere, a răspuns ea. Ştii bine că nici eu, nici tu nu avem bani. Ei însă au şi sunt gata să ne finanţeze: pe mine pentru ceea ce ştiu. Iar pe tine pentru înfăţişare şi putere. Sunt doi ani, Esteban, de când te căutăm într-una şi acum după ce te-au găsit.. Zău că n-aş vrea să fiu în pielea ta dacă cumva îi trădezi. Sunt sigură că te-ar spinteca de sus până jos, numai la gândul că nu te mai pot întrebuinţa, acum după ce ţi-am dezvăluit toate amănuntele planurilor lor. Dar, dacă ai încerca să le iei şi câştigul…

S-a oprit, ridicând semnificativ din umeri.

— Nu dragă, a continuat ea după o clipă, ţin prea mult la viaţă ca să intru într-o astfel de conspiraţie cu tine.

— Totuşi, ar trebui, Flora, ca partea noastră să fie mai mare. Tu le dai toate informaţiile şi eu accept tot riscul, aşa că e firesc ca nouă să ne revină mai mult decât a şasea parte.

— Vorbeşte-le tu atunci. Dar mai bine ascultă de sfatul meu şi mulţumeşte-te cu ceea ce ţi se oferă. Eu însămi nu cer mai mult, cu toate că, fără informaţiile mele, nu vor putea face nimic, deşi te-am găsit şi pe tine pe deasupra. Mă mulţumesc cu o şesime, însă pot să te asigur că, dacă nu faci cumva vreo încurcătură, a şasea parte din ce vom aduce de acolo va fi destul pentru oricare din noi să trăiască bogat tot restul vieţii sale.

Cu toată explicaţia primită, el nu lăsa impresia că ar fi fost convins, iar fata a simţit în sufletul ei că trebuie observat de aproape.

E cert că-l cunoştea prea puţin..; de fapt nu l-a văzut personal decât de câteva ori de când l-a descoperit prima dată, acum vreo două luni, pe ecranul unui cinematograf din Londra, într-un film

istoric, în care el juca rolul unui soldat roman din garda pretoriană.

Rolul jucat era atât de mic, încât probabil că nu i s-a dat decât din consideraţia pentru corpului său perfect, statura înaltă şi fără îndoială că dintre miile de persoane care l-au văzut. Flora Hawkes a fost aceea care să-i acorde un interes mai mult decât trecător. Şi chiar aşa, interesul ei nu a fost provocat de valoarea lui militară sau artistică, ci de faptul că de aproape doi am de zile, atât ea, cât şi camarazii ei erau în căutarea unui tip ca acela pe care-l reprezenta atât de admirabil Esteban Miranda.

Pentru a fi găsi, le-a trebuit mai mult de o lună de zile de cercetări asidue, care păreau că vor rămâne zadarnice, dacă ea nu-l găsea, din întâmplare printre cei care alcătuiau personalul de rezervă al uneia din cele mai mici societăţi de cinematografie din Londra.

După aceea, nu a mai fost nevoie decât să-l cunoască personal… o cunoştinţă cu care s-a familiarizat din zi în zi, cu toate că ea nu-i spus încă nimic din adevăratul scop al legăturii lor.

Se simţea clar că el era de origine spaniolă şi după toate aparenţele, de familie bună. Faptul că a acceptat destul de repede să ia parte la afacerea necinstită concepută de Flora Hawkes, ale cărei amănunte au fost perfecţionate de ea şi de cei patru amici ai ei, dovedea pe deplin că e lipsit de orice scrupule.

Deci, ştiindu-l lipsit de scrupule, îşi dădea seama că este necesar să se ia toate măsurile posibile pentru a-l împiedica să nu profite, în detrimentul lor, de planurile pe care în curând avea să le cunoască în toate amănuntele… planuri al căror secret l-a păstrat până acum doar pentru ea, fără să îl destăinuie nici unuia din cei patru asociaţi ai ei.

După un moment de tăcere, în timpul căruia amândoi se concentrau asupra paharelor din care

au băut. Flora şi-a ridicat capul şi l-a surprins privind-o cu o expresie ciudată, încât chiar o femeie cu mai puţină experienţă decât cea a Florei ar fi înţeles-o numaidecât.

— Pe mine mă poţi convinge să fac tot ce vrei, a zis el, deoarece când sunt cu tine uit de aur şi de orice. Nu uit însă recompensa pe care mi-o refuzi întruna, dar pe care tot o voi avea într-o zi.

— Afacerile şi dragostea nu se potrivesc deloc, a răspuns fata Ar trebui să aştepţi până dăm lovitura în această afacere şi vom avea destul timp ca să vorbim şi despre iubire.

— Nu mă iubeşti, a şopti el amărât. Am văzut şi ştiu foarte bine că şi ceilalţi te iubesc. De aceea îi urăsc. La ideea că îl vei iubi pe unul dintre ei, simt că aş fi în stare să-i spintec inima în două Uneori îmi vine să cred că înclini când spre unul, când spre altul Eşti prea intimă cu ei. L-am văzut pe John Pible cum te strângea de mână când credea că nu-l vede nimeni, iar când dansai cu Dick Trock te ţinea strâns lângă el, obraz lângă obraz. Îţi spun sincer, nu-mi place asta şi într-una din zile voi uita de aur şi de toate şi-atunci se va întâmpla ceva care va micşora numărul acelora care vor participa la împărţirea aurului pe care îl vom aduna din Africa. Nici cu Bluber, nici cu Kraski lucrurile nu sunt mai bune şi probabil că Kraski e mai favorizat decât toţi ceilalţi… e frumos şi te priveşte mereu cu prea multă duioşie.

Când a auzit aceste cuvinte, ochii Florei au scânteiat de furie. A făcut un gest de nervozitate şi l-a întrerupt:

— Ei şi? Ce te priveşte pe tine, Miranda, pe cine-mi aleg eu ca prieten şi cum îi tratez, ori cum mă tratează ei pe mine? Te rog să înţelegi, o dată pentru totdeauna, că pe aceşti oameni îi cunosc de ani de zile, iar pe tine numai de câteva săptămâni, aşa că, dacă ar fi cazul ca cineva să-mi dicteze comportamentul, acela ar fi mai curând unul din ei, nici într-un caz tu.

Ochii spaniolului s-au dilatat. Încordarea la maxim a nervilor săi a cedat provocându-l să răcnească:

— Am fost sigur de asta! Iubeşti pe unul din derbedeii aceştia!

În emoţia lui, s-a ridicat pe jumătate în picioare, aplecându-se peste masă spre ea cu un aer ameninţător:

— Voi face tot posibilul să aflu care dintre ei este favoritul şi promit că îl voi tăia în bucăţi, a sfârşit el scrâşnind printre dinţi.

Cu aceste cuvinte şi-a trecut nervos mâna prin părul din cap ciufulindu-l astfel încât i-a dat aspectul unei coame de leu. În ochii lui se citea limpede o ură atât de profundă, încât fata s-a cutremurat. Esteban îi făcea impresia unui om ce şi-a pierdut temporar minţile, dacă nu cumva era cu adevărat nebun în acel moment, fata realiză îngrozită că trebuie neapărat să ia o atitudine prin care să-l liniştească.

— Fii cuminte, Esteban. A şoptit ea cu blândeţe. De ce trebuie să te înfurii pentru o discuţie banală? N-am spus nici că nu te iubesc pe tine şi nici că iubesc pe unul dintre asociaţii mei, dar nu sunt obişnuită să mi se facă declaraţii de dragoste în acest mod. Probabil că aşa ceva le place domnişoarelor spaniole, dar eu, ca englezoaică, aş vrea să mă tratezi după manierele unui cavaler englez.

— Este adevărat că nu ai precizat dacă iubeşti pe cineva, dar nici nu ai spus că nu-l iubeşti pe vreunul dintre ei. Haide, Flora, spune-mi pe care-l iubeşti?

Ochii lui aruncau în continuare scântei, în timp ce întreaga lui fiinţă tremura de emoţia pe care cu greu încerca s-o stăpânească.

— Esteban. A răspuns fata, nu iubesc pe niciunul. Ţine minte aceasta, dar nici pe tine nu te iubesc… încă. Cu toate acestea, s-ar putea să te iubesc cum nu am mai iubit în viaţa mea, dar nu

vreau să mă gândesc la aceasta acum. După întoarcerea noastră, când vom fi liberi să trăim şi să facem ce poftim, atunci poate voi încerca… dar nici aşa nu-ţi făgăduiesc nimic.

— Ar fi mai bine să promiţi, a reluat el, marcat într-un fel de cuvintele ei. Mai bine ai face să promiţi Flora, pentru că mie prea puţin îmi pasă de tot aurul din lume, dacă nu te am şi pe tine.

— Şşş… i-a atras ea atenţia. Uite-i că vin şi ei! Era şi timpul. Au întârziat mai bine de o jumătate de oră.

Esteban s-a răsucit şi a privit în direcţia în care erau îndreptate privirile fetei, aşteptând în tăcere ca cei patru, abia intraţi în local, să se apropie de masa lor.

Era vizibil faptul că doi dintre ei sunt englezi: doi indivizi de vârstă mijlocie, bine făcuţi, a căror experienţă le arăta profesiunea de ex-boxeri; al treilea, Adolf Bluber, un evreu de origine germană, gras. Scurt, cu faţa roşie şi ceafa groasă; iar al patrulea, cel mai tânăr, era şi cel mai frumos din grup.

Figura lui delicată, cu un ten ireproşabil şi cu ochii mari negri, ar fi fost de suficient să declanşeze gelozia lui Miranda, iar, pe lângă toate acestea, mai era şi chica de păr negru ondulat, care-i dădea înfăţişarea unui zeu din mitologia greacă…; adăugaţi şi mişcările graţioase ale unui dansator, deşi, chiar şi cu această înfăţişare, putea să fie un ticălos notoriu.

Fata a răspuns cu un zâmbet admirativ la saluturile lor. În timp ce spaniolul s-a mulţumit s-o facă mişcând capul semnificativ. Toţi patru s-au aşezat la masă lângă cei doi.

— Bere! a strigat Pible, bătând cu pumnul în masă ca să atragă atenţia chelnerului. Bem bere cu toţii, nu-i aşa? S-a adresat el celorlalţi.

Ideea lui a fost acceptată în unanimitate şi în timp ce aşteptau să li se aducă băutura, au vorbit despre lucruri indiferente: vreme, împrejurările

care i-au făcut să întârzie şi alte întâmplări fără importanţă, petrecute în intervalul de timp cât nu s-au văzut.

În tot timpul acesta, Esteban a păstrat o tăcere profundă.

Fără să manifeste nici cel mai mic gest. După ce chelnerul le-a adus berea, au băut în sănătatea Florei, după cum obişnuiau de câte ori se adunau cu toţii la un loc. Pe urmă au început să vorbească şi despre afacerile lor.

— Acum, reluă Pible bătând din nou cu pumnul în masă, iată-ne aici. Avem de toate, Flora: planurile, banii şi pe Miranda, aşa că nu mai rămâne decât să ne dai tu şi celelalte lămuriri.

— Câţi bani aveţi? a întrebat Flora. Avem nevoie de o mulţime de bani şi nu vreau să pornim la drum fără să avem suficienţi.

Pible l-a privit pe Bluber, indicându-l cu degetul.

— El este casierul, numai el poate să-ţi spună cât avem… Ticălosul acesta de… neamţ.

Bluber a schiţat un zâmbet şi şi-a frecat palmele groase semnificând dorinţa unui câştig.

— Adevărat, domnişoară Flora. Dar cât gândeşti mata că ne-ar trebui deja?

— Vreo două mii de lire sterline, niciun ban mai puţin, a răspuns ea repede.

— O, vai! A exclamat Bluber. Atâta de multe parale deja! Două mii de lire sterline! Gewalt!

Fata făcu un gest de dezgust.

— Ţi-am spus de la început că nu vreau să am de-a face cu calici şi că până nu aveţi destui bani ca întreaga afacere să poată sfârşi cu bine, nu vă voi arăta planul, nici drumul până acolo unde se află destul aur ca să cumpărăm toată insula britanică, dacă numai jumătate din cele ce am aflat eu sunt adevărate. Eu vreau să-mi dovediţi că aveţi minimum două mii de lire sterline gata de cheltuit pentru această afacere… numai aşa vă dau

informaţia care v-ar face cei mai bogaţi oameni din lume.

— Are bani ticălosul, a mormăit Trock. Nu ştiu de ce se tot preface.

— Aşa-i felul lui, a intervenit rusul. Ar fi în stare să se tocmească şi cu ofiţerul stării civile, dacă s-ar însura cumva.

— Bine, domnişoară, a oftat Bluber. Pentru ce să stricăm la noi mai mulţi bani decât este nevoie? Dacă ajunge deja numai o mie de lire, nu este mai bine?

— Desigur, a răspuns fata. Nu vei cheltui mai mult decât îţi trebuie… fie o sută, fie o mie sau mai mult; numai că ne trebuie două mii ca să fim siguri împotriva oricărui obstacol; iar, după câte ştiu eu despre Africa, o să întâmpinăm destule situaţii dificile.

— Gewalt! a strigat Bluber din nou.

— Are bani domnişoară, a afirmat Pible. Mai bine să ne vedem de treburi.

— Cred şi eu că are, dar vreau să-i văd mai întâi, a răspuns ferm fata.

— Şi ci crezi mata? Crezi că duc în buzunar deja atâţia bani?

— Nu ne crezi pe cuvânt? a mormăit Trock.

— Dacă nu v-aş cunoaşte cât sunteţi de imbecili, aş face şi asta, a răspunse fata râzând batjocoritor. Totuşi, dacă şi Cari îmi dă cuvântul că aveţi banii… în aşa fel încât să fie utilizaţi imediat, atunci vă cred.

Pible şi Trock au lăsat impresia că se simt ofensaţi. Printre gene, Miranda îl privea pe rus. Numai Bluber părea că nu a simţit înţepătura cuvintelor Florei, ci dimpotrivă, cu cât era insultat mai mult, cu atât părea că este mai încântat.

Aşa era firea lui: faţă de cei care îl tratau cu respect şi consideraţie, devenea imediat arogant; dar lingea mâna aceluia care l-ar fi izbit.

Dintre toţi, numai Kraski a rămas imperturbabil, cu un zâmbet de satisfacţie pe buze; zâmbet care

făcea să fiarbă sângele spaniolului.

— Bluber are banii necesari, Flora, a zis el. Am contribuit fiecare cu partea care ni se cuvine. Am hotărât, însă, ca Bluber să fie casierul, ştiind că el nu va împrăştia banii cu uşurinţă. Am mai plănuit că o să plecăm din Londra în grupuri de câte doi.

În acel moment a scos din buzunar o hartă, pe care a întins-o în fata celorlalţi. Indicându-le un punct marcat cu litera X.

— Acesta este locul unde ne vom întâlni şi de unde vom echipa expediţia noastră. Mai întâi pleacă Bluber şi Miranda: după aceea Trock şi Pible: iar când vom ajunge acolo şi noi doi. Lotul va fi gata să pornim în interior, unde vom stabili un loc permanent, la o anumită distantă de drumul obişnuit, dar cât mai aproape de ţinta noastră. Miranda, a continuat rusul. Îşi va păstra barba până în ultimul moment al plecării noastre în călătoria din interior. După câte ştiu, îşi cunoaşte foarte bine rolul pe care va trebui să-l joace şi poate să fie întruchiparea perfectă a originalului. Totuşi, neavând decât negri ignoranţi şi fiarele din junglă, nu cred că va avea nevoie de un talent artistic deosebit.

Ultimele două cuvinte ale lui Kraski, în care se simţea o notă sarcastică, au făcut ca ochii negri ai spaniolului să arunce flăcări de furie.

— După câte văd. A început Miranda, cu o voce domoală, dar apăsată, tu şi d-ra Hawkes veţi merge singuri până la X.

— Exact, a răspuns rusul Ai ceva de obiectat.

Spaniolul s-a ridicat de jumătate şi s-a aplecat ameninţător spre rus. Fata, care şedea lângă el, l-a prins imediat de haină.

— Linişte, a zis ea. Trăgându-l înapoi în scaun. V-aţi certat destul până acum şi dacă mai continuaţi, cu vă las pe toţi şi-mi aleg alţi camarazi mai paşnici.

— Da, a exclamat Pible supărat, ajunge acum… iată-ne aici şi gata!

— John are dreptate, a mormăit Trock cu vocea lui de bas şi sunt gata să-l susţin Şi Flora are dreptate şi sunt gata s-o susţin. Iar, dacă mai începeţi, să fiu al dracului, dacă nu vă pocnesc pe amândoi, a sfârşit el privind ameninţător când spre Kraski, când spre spaniol.

— Lasă, lasă, a încercat Bluber să facă pace, mai bine să dăm mâna deja cu toţii, ce trebuie supărare?

— Bravo! a zis Pible. Bine-ai spus. Dă-i mâna, Esteban! Haide, Cari, isprăveşte şi tu odată! Cum o să pornim la drum certaţi? Suntem aici şi gata!

Rusul, simţindu-se sigur de Flora şi fiind în toane de generozitate, i-a întins mâna spaniolului peste masă. Esteban, însă, a ezitat un moment.

— Haide, omule, dă mâna, a mormăit Trock: ori poate vrei să te întorci cu „extra" la cinematograf? Noi ne găsim uşor unul cu altul cu care să împărţim banii înfăţişarea posomorâtă a spaniolului s-a luminat, deodată, de un zâmbet plăcut, a strâns, în cele din urmă mâna lui Kraski.

— Eu sunt irascibil din principiu, dar nu sunt rău, a explicat el. D-ra Hawkes are dreptate: trebuie să fim prieteni. Deci, noroc, Kraski!

— Bine, a zis rusul şi mie îmi pare rău că te-am jignit.

A omis însă faptul că spaniolul era actor, aşa că, dacă ar fi avut puterea să privească în sufletul acestuia, cu siguranţă că s-ar fi cutremurat.

— Şi acum suntem deja prieteni vechi, a adăugat şi Bluber, frecându-şi palmele. Şi pentru ce, mă rog, să nu începem ca să isprăvim odată? Domnişoara Flora ne va da harta cu toate explicaţiile. Nu am dreptate, mă rog?

— Te rog, dă-mi un creion, Cari, a cerut fata.

Cari a scos din buzunar un creion şi i l-a dat fetei. Ea a căutat pe hartă un punct în jurul căruia a trasat un cerculeţ.

— Aici este, a zis ea. Când vom ajunge aici, vă voi da şi ultimele lămuriri necesare Până atunci nu

vă mai pot spune nimic.

Bluber şi-a ridicat mâinile.

— O! D-ră Flora, ce gândeşti matale, să cheltuim două mii de lire sterline deja pentru piele de la urs în pădure? O, vai, numai asta să nu crezi deja! Trebuie să vedem şi noi, trebuie să ştim şi noi, parale eşti greu de găsit în ziua de azi.

— Da, a confirmat ideea şi Pible, dând cu pumnul în masă. Aşa este, iată-ne aici şi gata!

Fata se ridică de pe scaun.

— Foarte bine, a zis ea dând din umeri, dacă vă gândiţi numai la aşa ceva, putem foarte bine să încheiem relaţiile de amiciţie încă de pe acum.

— Aşteaptă, mă rog, aşteaptă puţintel deja, a strigat Bluber, ridicându-se şi el repede în picioare. Nu te aprinde domnişoară. Nu vezi mata unde am ajuns? Două mii de lire sunt parale şi pentru ce să le stricăm degeaba?

— Eu nu vă cer să le cheltuiţi zadarnic, a răspuns fata cu îndrăzneală. Însă tot ce vă cer este să aveţi încredere în mine, pentru că sunt singura dintre noi toţi în care se poate avea încredere. Dacă vă dezleg acum toate misterele acestei afaceri, nimic nu v-ar împiedica să vă duceţi acolo fără mine şi tocmai asta nu vreau să se întâmple.

— Noi nu suntem ticăloşi, d-ră Flora, niciun minut deja nu ne-am gândit să te înşelăm.

— Dar nici îngeri nu sunteţi, Bluber, a replicat fata Dacă vreţi să mergem înainte cu această afacere, trebuie să faceţi cum zic eu Am să fiu prezentă şi la sfârşit, ca să văd că mi se dă ceea ce mi se cuvine. Până acum aţi avut toată încrederea în mine că ştiu ce fac şi unde merg, aşa că mai puteţi să vă păstraţi părerea şi până ajungem acolo. Ar trebui să gândiţi numai: la ce mi-ar folosi mie să vă târăsc prin jungla Africii şi să sufăr atâta trudă, dacă nu sunt în stare să predau marfa, ca să zic aşa? Pe de altă parte, nu sunt nici atât de proastă, să-mi închipui că am să scap uşor de nişte bandiţi ca voi, dacă aş căuta să vă înşel. Atâta timp

cât sunt cinstită faţă de voi, ştiu că sunt în siguranţă, pentru că ori Cari, ori Esteban mă va ocroti. Ne-am înţeles?

— Ce zici tu, John? Dar tu, Dick? a întrebat Bluber, adresându-se pe rând celor doi boxeri. Nu mai întreb pe Cari nimic. El crede la fel cu domnişoara Flora; am dreptate sau nu am deja?

— Eu, a specificat, Trock, nu am avut încredere prea mare în nimeni până acum, dar mă văd silit să simt asta faţă de domnişoara Flora.

— Tot aşa şi eu, a zis şi Pible. Să ştii, Flora, că dacă încerci să ne trădezi cumva. Uite… şi Pible a făcut cu mâna un gest semnificativ, trecând-o peste beregata lui).

— Asta o ştiu. John. A aprobat fata zâmbind. Ştiu că eşti capabil să înjunghii pe cineva şi pentru două lire, nu numai pentru două mii. Văd însă că sunteţi de acord cu planurile mele. Dar tu, Cari?

— Şi eu, a răspuns rusul. Ce zic ceilalţi e sfânt pentru mine.

Şi astfel micul grup de conspiratori a continuat să converseze pe marginea planurilor lor. Le despicau până la cel mai mic amănunt de care aveau nevoie până să ajungă la punctul O pe care fata l-a însemnat pe hartă.

CAPITOLUL IV — Urmele misterioase.

Când Jal-bal-ja, leul de aur, a ajuns la vârsta de doi ani, a devenit un animal rar, cum familia de Greystoke nu a mai văzut niciodată din specia lui.

În mărime şi forţă, era cu mult mai presus decât ar fi putut ajunge un leu în floarea vârstei. Conformaţia lui era superbă, capul lui mare. Coama mare şi bogată îi dădea înfăţişarea unui matur: în timp ce, în inteligenţă îi întrecea pe oricare din fraţii lui crescuţi în junglă.

Jad-bal-ja era un izvor nesfârşit de mândrie şi deliciu pentru Tarzan. Care i-a acordat o mare atenţie în evoluţie, folosindu-şi toată iscusinţa pentru a dezvolta până la suprem toate foiţele latente ale animalului.

Leul nu mai dormea acum la piciorul patului stăpânului său, ci într-o cuşcă rezistentă, construită special pentru el în spatele locuinţei lui Tarzan. Aceasta, pentru că nimeni altul nu ar fi ştiut mai bine ca Tarzan că un leu, oriunde ar fi şi oriunde ar fi crescut, rămâne tot un carnivor sălbatic.

Într-adevăr, în primul an i s-a dat voie să alerge în toate direcţiile prin curte şi prin casă. Dar după aceea nu mai mergea nicăieri decât însoţit de Tarzan. Adeseori mergeau la vânătoare prin câmpie, prin crânguri ori prin junglă.

Într-un fel oarecare, leul era tot atât de familiarizat cu Jane şi cu Korak şi niciunul din ei trei nu se temea, dar nici nu se prea aveau încredere în el: faţă de Tarzan arăta, însă, o afecţiune rară.

Pe negrii care slujeau locuinţa lui Tarzan îi tolera şi niciodată nu a încercat să-i supere cu ceva, mai ales după ce Tarzan i-a demonstrat, încă de când era mic, ce pedeapsă aspră îl aşteaptă dacă va năvăli vreodată prin grajd sau prin curtea păsărilor.

Poate şi faptul că nu a fost înfometat niciodată a contribuit la impunerea leului de a respecta averea moşiei.

Se părea că fiara se înţelegea perfect cu stăpânul ei. Totuşi, este greu de acceptat ideea că leul ar fi înţeles cuvintele pe care Tarzan i le adresa dar, oricum ar fi fost, facilitatea cu care-i comunica leului dorinţele sale era un miracol.

Supunerea de care se bucura Tarzan din partea locului, supunere pe care i-a cucerit-o acestuia combinând afecţiunea cu metodele drastice, a devenit acum, la maturizare, a doua natură a fiarei.

La o simplă comandă a lui Tarzan, s-ar fi dus la distanţe cât mai mari să ucidă şi să aducă de acolo o antilopă sau o zebră şi să o depună la picioarele lui, fără să se atingă de carnea vânatului Uneori chiar, a prins animale vii fără să le facă nici cel mai mic rău.

Lată ce a devenit după doi ani Jad-bal-ja, Leul de aur, care cutreiera jungla primitivă a Africii în tovărăşia dumnezeiescului său stăpân.

Tocmai în timpul acela a început să ajungă până la urechile lui Tarzan zvonuri despre constituirea unei formaţii de pradă spre sud şi apus de la moşiile sale: erau poveşti fioroase despre hoţi de fildeş, furturi de robi şi torturi aplicate indigenilor, cum nu mai au mai fost prin locurile acelea, încă din timpul şeicului Amor-Ben-Katur.

Pe lângă aceasta, a mai auzit şi alte poveşti care l-au determinat să-şi încrunte nedumerit sprâncenele; după aceea a trecut o lună de zile fără să mai audă ceva în acest sens.

Războiul a redus resursele familiei Greystoke la un venit minor. Ei au oferit tot ce puteau pentru cauza aliaţilor, apoi puţinul care le-a mai rămas l-au epuizat pentru refacerea moşiilor din Africa.

— Mi se pare, draga mea Jane, a început el să spună într-o seară soţiei sale, că trebuie să fac încă un drum până la Opar.

— Numai când mă gândesc, mă îngrozesc, a răspuns ea. Nu vreau să mergi. Ai fost de două ori acolo şi abia ai reuşit să scapi cu viaţă. A treia oară poate că soarta nu îţi va mai surâde cu atât de mult noroc. Avem destul, John, ca să trăim fericiţi aici şi în deplin confort. Pentru ce să pui aceste lucruri în primejdie… lucruri care sunt mai presus de orice avere, numai pentru câţiva pumni de aur pe care ai putea să-i aduci de acolo?

— Nu este nicio primejdie, Jane, a încercat el să o convingă. Ultima dată am fost urmărit de Werper şi puteau să-mi rămână acolo oasele din cauza lui şi a cutremurului de pământ. Dar acum nu mai poate exista o asemenea împrejurare care să mă împiedice.

— John, nu vreau să mergi singur, l-a rugat ea. De ce nu-l iei cu tine şi pe Korak?

— Nu-l iau, a refuzat Tarzan categoric. Korak rămâne aici cu tine! De fapt, absenţele mele

îndelungate de aici sunt mai primejdioase pentru tine, decât pentru mine. Am să iau cincizeci de Waziri, care să-mi aducă aurul şi voi putea aduce destul aur ca să ne ajungă multă vreme.

— Dar de ce nu vrei atunci să te însoţească Jad-bal-ja? a întrebat Jane nedumerită.

— E mai bine să rămână aici. Korak poate să-l îngrijească şi poate să-l ia din când în când la vânătoare. Nu vreau să am prea multă povară, ca să pot parcurge distanţa cât mai repede. Leii nu sunt prea rezistenţi la drumuri lungi, mai ales pe căldură, aşa că nici Jad-bal-ja nu cred că ar putea să suporte călătoriile noastre.

Într-o dimineaţă, Tarzan a pornit din nou spre Opar, însoţit de cincizeci de Waziri puternici, crema războinicilor din tribul care l-a adoptat pe Tarzan ca şef.

De pe terasa locuinţei sale, Jane şi Korak le făceau semne disperate cu mâna luându-şi rămas bun de la ei în timp ce, în spatele clădirii, s-a auzit răcnetul tunător a lui Jad-bal-ja.

Ecoul vocii puternice a Leului de aur i-a urmărit până departe, în câmpie, stingându-se încet pe măsură ce înaintau, ca în cele din urmă să nu se mai audă deloc.

Tarzan înainta destul de repede, cu toate că viteza pasului său trebuia adaptată după mersul celui mai încet negru. Opar se afla la o distanţă de douăzeci de zile de drum parcurs de oameni fără sarcini La întoarcere, încărcaţi cum aveau să fie cu sacii de aur, desigur că ar fi înaintat mai greu. Tarzan a apreciat că-i vor trebui două luni pentru realizarea acestei misiuni.

Caravana se compunea numai din războinici încercaţi, obişnuiţi cu oboseala drumurilor lungi, aşa că putea să înainteze repede.

Nu au luat cu ei niciun fel de provizii, deoarece toţi erau vânători bum. Pentru că treceau printr-un ţinut bogat în vânat, nu aveau nevoie să se încarce cu poveri grele, cum fac vânătorii albi în Africa.

Ca adăpost peste noapte, le era de suficientă o colibă de mărăcini şi grămezi de frunze. Iar săgeţile şi suliţele lor, precum şi îndemânarea marelui lor şef alb, îi asigurau că nu vor rămâne flămânzi sub nicio formă.

Cu oamenii aleşi pe care i-a luat cu el. Tarzan s-a aşteptat să facă drumul până la Opar în douăzeci şi una de zile, cu toate că, dacă ar fi călătorit singur până acolo, ar fi făcut drumul în mai puţin de jumătate de vreme, pentru că, atunci când el dorea să meargă repede, zbura prin junglă, cu aceeaşi siguranţă ziua ori noaptea şi fără să manifeste semne de oboseală.

După trei săptămâni de drum, Tarzan, aflându-se la vânătoare, la o oarecare distanţă în faţa negrilor, a găsit un cerb mort. Între coarnele căruia era înfiptă o săgeată ce la capătul din afară avea ataşate două pene.

Era clar că Bara a fost rănit la o anumită distanţă de locul unde a căzut, pentru că locul unde era înfiptă săgeata arăta limpede că lovitura nu ar fi putut produce o moarte grabnică.

Dar ceea ce a atras atenţia lui Tarzan în mod deosebit, mai înainte de a se apropia spre a face o examinare mai amănunţită, a fost forma ciudată a săgeţii.

Când a scos-o din rană. A realizat imediat de unde provenea ca şi l-a cuprins senzaţia de uimire ce ne-ar cuprinde pe noi când am cădea de exemplu, pe străzile unui oraş mare, un grup de negri africani… Săgeata era una dintre acele săgeţi care se vând cu grămada în magazinele de mărfuri sportive tuturor amatorilor, în orice oraş mort.

Nimic nu ar fi putut să fie mai inoportun în inima Africii sălbatice decât această jucărie infantilă. Totuşi, săgeata a avut afectul dorit, fapt pe care îl demonstra din plin corpul cerbului ucis, cu toate că Tarzan a văzut de la început că arcul care a trimis această săgeată a fost utilizat de o fiinţă lipsită total de experienţă. Această imagine i-

a stârnit cu adevărat curiozitatea, dar obişnuita lui prudentă nu l-a părăsit.

Pentru ca cineva să poată trăi mai multă vreme în junglă, trebuie să îi cunoască profunzimile şi capriciile acesteia. Astfel, el nu trebuie să omită nicio întâmplare sau împrejurare inexplicabilă.

De aceea Tarzan a pornit pe urmele lăsate de Bara, cu scopul de a se asigura, pe cât îi era cu putinţă, asupra identităţii aceluia care a ucis cerbul.

I-a fost uşor să urmărească dâra de sânge trasată de cerb în timp ce fugea apropiindu-se de moarte. Totuşi. Tarzan se întreba de ce oare vânătorul nu îşi urmărise până atunci vânatul, deoarece Bara era ucis de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Distanţa parcursă de cerb, după ce a fost rănit, era destul de mare. Aşa că nu a mai rămas mult până la apusul soarelui, când Tarzan a găsit primele indicii ale ucigaşului animalului, erau urme de picior. Tarzan era la fel de nedumerit în privinţa lor, ca şi în cea a săgeţii.

După ce le-a examinat cu multă atenţie, s-a aplecat să le miroase.

De necrezut! Cu neputinţă chiar, dacă nu le-ar fi văzut cu ochii… pentru că erau urme de picior gol, lăsate de un om alb şi după toate aparenţele, de un om cu statură înaltă, probabil tot atât de înaltă ca şi cea a lui Tarzan.

Privind un timp îndelungat urmele străinului misterios, Tarzan şi-a trecut mâna prin păr, era nedumerit, urmele reprezentând în continuare un mister.

Cine era albul care umbla desculţ pe teritoriul lui Tarzan? Cine era acela care-i ucidea vânatul cu săgeţi de lux de la vreun club de arcaşi din Europa?

Era imposibil să existe pe acolo un astfel de om. Totuşi, Tarzan şi-a amintit şi de zvonurile vagi care au ajuns până la el cu câteva săptămâni înainte.

Hotărât să descopere şi acest mister, a pornit după urma străinului: o urmă fără rost, care ducea când într-o parte, când în alta prin junglă şi. După toate aparenţele. Fără nicio ţintă. Acest fapt demonstra că vânătorul era lipsit de experienţă.

Noaptea s-a lăsat înainte ca el să fi putut dezlega marea taină pe care o ascundeau urmele. Astfel şi-a întors paşii şi a pornit înapoi spre tabără, străbătând întunericul junglei.

Ştia bine că Waziri îl aşteptau să vină cu carne. Şi nu avea intenţia să le înşele aşteptările. Simţea că în împrejurimi mai sunt şi alte carnivore care vânau în noaptea aceea.

Mai întâi tuşea surdă a unui leu l-a avertizat despre aceasta, apoi de la o oarecare distanţă a auzit şi urletul profund al altuia.

Dar ce importanţă avea pentru Tarzan faptul că mai vânau şi alţii? Jungla era mare, iar, pe de altă parte, nu ar fi fost pentru prima dată când trebuia să îşi măsoare forţele, isteţimea şi agilitatea cu alţi vânători din jungla sa sălbatică… fie ei fiare, fie oameni.

În curând Tarzan a ucis şi a smuls chiar o antilopă de sub nasul unui leu înfuriat şi foarte dezamăgit: era o antilopă grasă, pe care Numa a preferat-o pentru cina sa.

Aruncându-şi vânatul pe umăr în momentul în care leul a răcnit şi a sărit să atace, Tarzan s-a urcat pe crengile de jos ale unui copac şi râzând în faţa fiarei care spumega de furie, a dispărut în întunericul nopţii.

A găsit tabăra cu uşurinţă, precum şi pe Wazirii săi care îl aşteptau flămânzi, dar a căror credinţă în el era atât de mare, încât nu s-au îndoit nicio clipă că nu se va întoarce cu carne.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, el a pornit din nou spre Opar. Dar a ordonat Wazirilor să-şi continue drumul cât mai mult posibil într-o linie dreaptă; iar el s-a despărţit de ei, ca să poată continua

cercetările începute cu privire la fiinţa misterioasă din junglă.

Ajungând iar la locul unde întunericul nopţii l-a silit cu o zi înainte să-şi întrerupă cercetările, a pornit pe urmele străinului.

Nu a trebuit să meargă mult până să se împiedice de un alt semn care să dovedească prezenţa acestei fiinţe străine, întins în faţa lui, pe cărare, zăcea corpul unei maimuţe uriaşe, una din tribul marilor antropoizi printre care a fost crescut Tarzan.

În abdomenul gros al acestei Mangani, era înfiptă o altă săgeata aparţinând lumii civilizate. Ochii lui Tarzan s-au îngustat, iar fruntea i s-a încreţit. Cine era acesta care îndrăznea să invadeze sacrele ţinuturi rezervate pentru sine şi să ucidă cu atâta răutate pe cei din poporul lui?

Din gâtul lui Tarzan a ieşit un mârâit surd. Odată cu hainele sale, s-a lepădat şi de pojghiţa subţire de civilizaţie pe care i-am insuflat-o cei din exteriorul junglei. Acum, când privea spre cadavrul vărului său păros, Tarzan nu mai era lordul englez, ci fiara din junglă în a cărui piept clocotea focul nestins al bănuielii şi al urii faţă de om: patimă moştenită de tot ce este născut în junglă.

Opera sângeroasă a omului nemilos era privită de astă dată de o fiară Tarzan nu mai simţea acum în sufletul său nimic care să scoată în relief legăturile lui de rasă cu ucigaşul antropoidului.

A pornit în sens invers cu direcţia vântului, iar, la o jumătate de oră după descoperirea corpului maimuţei, a simţit şi mirosul altora de acelaşi neam cu cel ucis.

Cunoscând timiditatea acestor locuitori îngrozitori ai junglei, a pornit spre ei cu multă atenţie, ca nu cumva, simţind apropierea lui, să fugă mai înainte ca ei să afle cine anume venea spre ei.

El îi vedea foarte rar, dar ştia că printre ei trebuia să fie şi câţiva care îşi mai amintesc de el, cu ajutorul cărora ar putea să stabilească oricând relaţii amicale cu restul tribului.

Datorită desişului de vegetaţie, a ales drumul prin terasa de mijloc a copacilor, putând în felul acesta să se arunce cu toată libertatea din creangă în creangă şi să ajungă repede pe marii antropoizi.

Banda era formată din vreo douăzeci de inşi, ocupaţi cu toţii într-o poiană naturală, în veşnica lor căutare de omizi şi gândaci, care formau unul din articolele principale ale dietei lor.

Tarzan s-a oprit pe o creangă mare de unde, fiind ascuns de frunzişul des din jurul lui, putea să privească neobservat grupul de antropoizi din poiană. Un zâmbet a apărut pe figura lui.

Fiecare acţiune, fiecare mişcare a acestor maimuţe mari. Îi reamintea cu nostalgie de anii copilăriei sale, când, sub protecţia dragostei materne a Kalei, maimuţa, cutreiera jungla împreună cu tribul lui Ciuk.

În tinerii care se jucau nebuneşte în faţa lui, l-a revăzut pe Neeta şi pe ceilalţi amici de joacă din vremea aceea, care erau acum adulţi, a revăzut toate fiarele acelea îngrozitoare de care s-a temut în copilărie, dar pe care i-a stăpânit la maturitate. Obiceiurile oamenilor se schimbă uneori, dar ale maimuţelor rămân mereu aceleaşi.

L-a privit astfel câteva minute în şir. Cât de mult se vor bucura că îl au printre ei de îndată ce se vor convinge de identitatea lui! Da, Tarzan era bine cunoscut în lungul şi în latul junglei ca cel mai bun prieten şi protector al Manganilor.

Desigur că în primul moment îl vor primi cu mârâituri şi cu o atitudine ameninţătoare, dar aceasta va fi consecinţa faptului că ei nu depind de ochi şi de urechi pentru a îi se confirma identitatea cuiva.

Numai atunci va fi acceptat definitiv drept ceea ce era. După ce va intra în poiană, iar maimuţoii

tribului îl vor ocoli mârâind cu colţii rânjiţi şi cu părul zburlit şi când se vor apropia destul mult de el, astfel încât nările lor să verifice dovezile aduse de ochi şi urechi.

După aceea, fără îndoială, va domni mare bucurie şi înflăcărare câteva minute în şir. Până când, conform instinctelor inerente lor, atenţia le va fi atrasă de o frunză purtată de vânt, de o omidă sau de un ou de pasăre etc., după care vor porni cu toţii spre treburile lor, acordându-i şi lui exact aceeaşi atenţie ca oricărui membru al tribului Totuşi, nici aceasta nu se va întâmpla, decât după ce fiecare individ din trib va veni să-l miroasă şi probabil, să-l şi pipăie cu mâinile lor noduroase şi aspre.

Tarzan a scos un sunet prietenesc în semn de salut, iar maimuţele au privit în sus. Atunci a ieşit din locul unde a stat ascuns imaginea lor oculară.

— Eu sunt Tarzan, le-a zis el. Acel Tarzan al Manganilor care vine cu mare prietenie la poporul său.

Şi, zicând acestea, a sărit cu uşurinţă pe iarba moale a poienii.

Instantaneu, toate urile iadului s-au dezlănţuit. Scoţând răcnete de prevenire, femelele şi-au smuls puii în braţe, alergând de partea opusă a poienii. În timp ce maimuţoii cu părul zburlit şi mârâind au făcut un cordon în faţa lui Tarzan.

— Haide! Le-a strigat el. Nu mă mai cunoaşteţi? Eu sunt Tarzan, prietenul Manganilor, fiul Kalei şi rege peste tribul lui Ciuk.

— Te cunoaştem, a răspuns un maimuţoi mai bătrân. Te-am văzut şi alaltăieri când l-ai ucis pe Gob. Pleacă de aici. Altfel te ucidem noi pe tine.

— Nu l-am ucis eu pe Gob, a răspuns Tarzan. Am găsit doar cadavrul lui şi îl urmăream pe ucigaş, când m-am întâlnit cu voi.

— Te-am văzut, a repetat maimuţoiul. Pleacă de aici, ori te omorâm! Nu mai eşti de acum înainte prietenul Manganilor.

Tarzan a rămas cu sprâncenele încruntate, meditând adânc. Era limpede că ele erau convinse că l-au văzut ucigând pe unul din camarazii lor.

Cum se explica aceasta? Cum au ajuns la o asemenea convingere? Nu cumva urmele de picioare goale pe care le-a urmat el însemnau mai mult decât şi-a închipuit.

Şi-a ridicat din nou fruntea şi s-a adresat maimuţoilor:

— Nu sunt eu acela care l-a omorât pe Gob, a insistat el. Aproape toţi dintre voi mă cunosc de o viaţă. Ştiţi bine că, dacă am ucis vreodată un Mangani, a fost în luptă dreaptă, în faţa tuturor, aşa cum se bat ai voştri între ei. Mai ştiţi, de asemenea, că dintre toate vietăţile din junglă, Manganii sunt cei mai buni prieteni ai mei. Iar Tarzan este cel mai bun prieten al lor. Aşadar spune-ţi şi voi: cum pot să ucid pe unul din propriul meu neam?

— Noi atâta ştim, a răspuns maimuţoiul, că te-am văzut ucigându-l pe Gob. Te-am văzut chiar cu ochii noştri. Pleacă de aici cât mai repede, ca să nu te ucidem. Tarzan poate fi luptător puternic, dar mai puternic decât el sunt maimuţoii din tribul lui Pag. Eu sunt Pag, regele tribului. Pleacă, până nu te ucid!

Tarzan a încercat să-l convingă, dar ei nu au vrut să-l mai asculte, atât de convinşi erau că el a fost acela care l-a ucis pe Gob. Colegul lor de breaslă. În cele din urmă, ca să nu ajungă la o ceartă în care unii din ei ar fi fost inevitabil ucişi, s-a îndepărtat, cuprins de o tristeţe profundă.

Totuşi, mai mult ca oricând, era hotărât să-l caute pe ucigaşul lui Gob, să poată cere socoteală aceluia care a îndrăznit să invadeze domeniile pe care le stăpânea de atâta vreme.

A continuat să meargă după urma acestuia până când, la un moment dat, a observat că urmele acelea se amestecau cu o mulţime de urme care aparţineau altor oameni… majoritatea fiind a celor

negri cu picioarele goale: dar printre ei mai erau şi bărbaţi albi, încălţaţi, iar o dată văzut şi urmele unei femei, sau poate ale unui copil, nu ar fi putut să precizeze exact. Urmele lor duceau, după toate aparenţele, spre dealurile stâncoase care apărau intrarea în valea aridă a Oparului.

Uitând acum cu totul de misiunea lui iniţială, era cuprins numai de dorinţa de a-i determina pe aceşti nebuni să-şi justifice în faţa lui adevăratul scop al prezenţei în junglă, precum şi a-i aplica ucigaşului lui Gob pedeapsa pe care o merita.

Stăpânit de aceste gânduri, înainta cu viteză pe urmele vizibile ale unui grup de oameni destul de mare, care nu putea fi mai departe în faţa lui decât cu o jumătate de zi de marş, ceea ce însemna că au ajuns acum chiar pe culmea de apus a Oparului, dacă aceasta ar fi fost ultima lor destinaţie.

Tarzan, nu-şi putea închipui nicidecum ca ei să fi avut în vedere şi alte scopuri; aurul, de exemplu.

El a păstrat cu multă înţelepciune secretul poziţiei unde se afla Oparul. Pe cât putea şti, nicio altă persoană de rasă albă. În afară de Jane, soţia lui şi de Korak. Fiul său, nu ştia unde se află situată cetatea uitată de lume a vechilor atlantidieni.

Se întrebă cu drept cuvânt: ce i-a atras pe aceşti albi. Să vină cu un safari aşa de numeros şi atât de departe, în ţinuturile sălbatice şi neexplorate care împrejmuiau Oparul din toate părţile?

Acestea erau gândurile care îl obsedau în timp ce înainta repede pe urma acelor oameni, urmă care îl conducea direct la Opar.

S-a făcut întuneric, dar urma era atât de proaspătă, încât el a reuşit să o urmeze numai după miros, chiar dacă nu vedea întipăriturile făcute pe teren…; aşa că, nu după mult timp, a văzut în depărtare, exact în drumul său, lumina unui foc.

CAPITOLUL V — Picăturile fatale.

Acasă, în urma lui Tarzan, viaţa la fermă continua după rutina obişnuită şi anterior plecării

stăpânului cu cincizeci de Waziri.

Activitatea muncitorilor şi a argaţilor era, adeseori, controlată de Korak, care-şi făcea inspecţiile fie pe jos, fie călare, însoţit de Jervis, iar de multe ori mergea împreună cu ei şi lady Jane.

Nici Leul de aur nu era lipsit de importanţă pentru ei. Korak îl lua cu el ori de câte ori avea ocazia, legat cu o curea solidă, pentru că, într-un fel, nu avea suficientă încredere în puterea sa de stăpânire asupra fiarei, iar, altfel, se temea ca nu cumva în lipsa stăpânului, Jad-bal-ja să pornească razna prin pădure, revenind la instinctele de sălbăticie.

Un astfel de leu, fiind liber în junglă, ar fi fost o mare primejdie pentru vieţile omeneşti, deoarece Jad-bal-ja, crescut cum a fost numai printre oameni, era lipsit de timiditatea faţă de oameni, una dintre trăsăturile fundamentale ale temperamentului animalelor sălbatice.

Korak nu avea nevoie de prea multă imaginaţie ca să-şi prevadă exact viitorul. În cazul în care Leul de aur, obişnuit să-şi ia hrana de la gâtul unei păpuşi în formă de om, ar scăpa de orice constrângere, depinzând numai de propriile sale mijloace, în jungla din împrejurimi.

În cursul primei săptămâni de la plecarea lui Tarzan, a sosit la fermă un curier de la Nairobi, cu o telegramă pentru lady Greystoke. Anunţând-o că tatăl ei, care se afla la Londra, este grav bolnav.

Mama şi fiul au meditat mult pe marginea acestei probleme. Au ajuns la concluzia că vor trece cel puţin cinci-şase săptămâni până când se va întoarce Tarzan. Chiar dacă ar trimite un curier special după el Jane ar fi vrut să-l aştepte, dar cine ştie dacă ar fi ajuns la timp lângă tatăl ei. Chiar dacă ar porni imediat la drum, nu ar putea spera prea mult că l-ar mai găsi în viaţă.

Au decis, în cele din urmă. Să plece amândoi imediat Korak să o însoţească pe Jane numai până

la Nairobi, apoi să se întoarcă la moşie, pentru a relua supravegherea generală până la întoarcerea tatălui său.

Dar de la moşia lui Greystoke până la Nairobi este un drum destul de lung, aşa că, deşi au trecut trei săptămâni de la plecare lui Tarzan, Korak încă nu s-a întors.

Într-una din zile, negrul în grija căruia a fost lăsat Jad-bal-ja a uitat din grabă sau din neatenţie să mai pună cârligul la portiţa prin care a intrase să mătură în cuşca leului.

Leul de aur păşea dintr-o parte în alta prin cuşcă, în timp ce negrul măturа de zor Erau prieteni vechi şi negrul nu se temea de leu, aşa că de multe ori era chiar întors cu spatele spre el.

Negrul era găsea tocmai în partea opusă a cuştii, când Jad-bal-ja s-a oprit un moment în faţa portiţei, a văzut că aceasta era întredeschisă, a împins-o cu laba, a deschis-o şi a ieşit. Chiar în momentul acela negrul l-a observat şi îngrozit de gestul leului, a fugit.

— Stai, Jad-bal-ja! Stai! a strigat el, după leu.

Leul de aur a mărit viteza paşilor şi sărind peste gard, a pornit exact spre pădure.

Negrul l-a urmărit agitând măturа deasupra capului şi scoţând strigăte disperate, care i-au determinat pe camarazii lui să iasă din colibe, însoţindu-l şi ei în fuga după leu.

L-au urmărit cu toţii pe câmpie. Dar încercările lor erau tot atât de zadarnice, ca şi cum ar fi vrut să prindă o pasăre din zbor. Leul nu reacţiona nici la rugăminţile nici la ameninţările lor.

În cele din urmă, l-au văzut pierzându-se în pădurea primitivă, unde au intrat şi ei. Dar, cu toate că l-au căutat până s-a întunecat, nu au putut să-i dea de urmă. Au fost siliţi să se reîntoarcă la fermă descurajaţi cu desăvârşire.

— Vai, a strigat nefericitul negru care trebuia să răspundă de scăparea lui Jad-bal-ja. Ce îmi va spune marele Buana? Ce pedeapsă va primi

sărmanul de mine când Buana va vedea că am lăsat Leul de aur să fugă de pe moşia lui?

— Vei fi alungat de la fermă pentru multă vreme, i-a răspunse bătrânul Muviro. Fără îndoială că vei fi trimis la o păşune îndepărtată, spre răsărit, ca să păzeşti vreo cireadă, unde vei avea destui lei care să-ţi ţină companie, deşi niciunul din ei nu va fi atât de blând ca Jad-bal-ja Aceasta nu e nici pe jumătate cât meriţi: dacă marele nostru Buana nu ar fi atât de îngăduitor cu noi, ci ar fi aşa cum sunt alţii, ai fi biciuit până nu ai mai putea sta în picioare şi poate ai şi muri.

— Sunt bărbat, a răspuns negrul. Sunt războinic şi sunt Wazir. Orice pedeapsă mi-ar da marele Buana, o voi primi aşa cum trebuie să o primească un bărbat.

Cam în aceeaşi seară când leul a scăpat de sub supravegherea negrului, Tarzan s-a apropiat de tabăra acestei caravane străine pe care o urmărea de două zile.

Fără să fie văzut, s-a oprit în frunzişul unui copac, chiar în centrul taberei necunoscuţilor, tabără înconjurată de mărăcini şi luminată flacăra numeroaselor focuri de întreţinerea cărora se ocupau negrii.

Aproape de mijlocul taberei erau ridicate mai multe corturi, iar în faţa unuia, la lumina focului, şedeau patru oameni albi. Doi erau bărbaţi înalţi, puternici şi la prima vedere păreau a fi englezi dintr-o clasă inferioară. Al treilea lăsa impresia unui evreu din Germania, scund şi gras, al patrulea era un individ înalt, mlădios, frumos, cu trăsături regulate şi cu un păr mare, ondulat.

Acesta din urmă şi germanul erau îmbrăcaţi cu multă îngrijire în costume de călătorie pentru Africa centrală, dar aşa cum sunt acestea idealizate în cinematografele moderne şi amândoi păreau că înainte cu câteva minute au ieşit dintr-un bar oarecare. Se vedea bine că tânărul nu era de rasă engleză şi Tarzan l-a clasificat imediat ca slav.

Nu mult după ce Tarzan s-a instalat comod într-un copac, acela s-a ridicat şi a trecut într-unui din corturile din apropiere, din care s-a auzit imediat după aceea, sunetul unor voci o discutând în şoaptă. Tarzan nu putea să distingă cuvintele, dar, după ton, una din voci aparţineau unei femei.

Ceilalţi trei care au rămas lângă foc şi-au continuat convorbirea, lăsând impresia că îşi omoară timpul, când subit tăcerea junglei a fost tulburată de răcnetul unui leu, chiar în spatele lor, de dincolo de mărăcini.

Evreul, scoţând un strigăt speriat, a sărit în picioare. Atât de repede a făcut mişcarea, încât s-a ridicat chiar cu o palmă de la pământ. Apoi, făcând un pas înapoi şi-a pierdut echilibrul, s-a împiedicat de scăunelul pe care a stat şi a căzut întins la pământ.

— Ce faci, Adolf? a strigat unul dintre partenerii săi. Mai stăpâneşte-te! Dacă mai faci asta încă o dată şi mă sperii, îţi sucesc gâtul. Iată-ne aici şi gata!

— Să fiu al naibii dacă evreul acesta nu-i mai rău decât leul de afară, a mormăit celălalt.

Evreul s-a ridicat în picioare.

— Mein Gott, a strigat el cu voce tremurândă. Am crezut că a sărit deja peste gard. Aşa să trăiesc eu; dacă scap din asta, nu mă mai prindeţi pe aici nici pentru tot aurul din Africa. O, vai! Ce am păţit cu în aste trei luni! O, vai! Gewalt! Lei, leoparzi, rinoceri si hipopotami!

Camarazii săi au râs cu o avalanşă de hohote.

— Ţi-am spus-o şi eu şi Dick, chiar de la început, ce ne aşteaptă aici şi că nu era nevoie să te iei după noi.

— Dar pentru ce, mă rog, am cumpărat aceste haine? A început să se vaite evreul. Mein Gott! Numai costumul ăsta mă costă douăzeci de lire sterline, când puteam să-mi cumpăr îmbrăcăminte pentru un an de zile cu mai puţini bani Şi acum

cine îl vede? Numai negrii sălbatici şi negrii din pădure.

— Dacă ai şti cât de prost îţi stă cu el, nu l-ai mai purta, l-a ambiţionat unul dintre ei.

— Şi când te gândeşti cum s-a murdărit de curând. Pentru ce mi-a trebuit acest costum? Am venit deja să văd teatru aici? Aşa costum trebuie pentru lei şi canibali? O, vai! Gewalt!

Tocmai acest moment a fost ales de Tarzan ca să coboare încet din copac, la câţiva paşi de ei, în lumina flăcărilor focului. Cei doi englezi au sărit imediat în picioare, cuprinşi de spaimă, iar evreul a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să fugă, dar, îndată ce l-a văzut pe Tarzan, groaza de pe figura lui a făcut loc unei expresii de uşurare, cu toate că toţi trei au avut impresia că Tarzan a coborât direct din cer.

— Mein Gott, Esteban! a ţipat evreul; pentru ce vii aşa de curând înapoi şi pentru ce vii în felul acesta? Crezi că noi nu avem nervi deja?

Tarzan era supărat… supărat pe aceşti nebuni care au îndrăznit să calce fără voia lui în vastele sale moşii, unde el a menţinut întotdeauna ordinea şi pacea.

Când Tarzan era supărat, apărea pe fruntea lui, ca o flacără roşie, cicatricea pe care Bolgani, gorila, i-a făcut-o cu mulţi ani mai înainte. Când era doar un băiat, el a înfruntat această fiară într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, Atunci a învăţat pentru prima dată adevărata valoare a cuţitului de vânătoare al tatălui său… cuţit care, de atunci, l-a ridicat pe el, dintr-un simplu Tarmangani slab şi neputincios, mai presus decât toate fiarele cele mari din junglă.

Ochii lui s-au îngustat, dar vocea îi era calmă şi rece. Când s-a adresat străinilor:

— Cine sunteţi voi, a întrebat el. Care îndrăzniţi să invadaţi ţinutul Wazirilor. Pământul lui Tarzan, fără permisiunea sa?

— Ia lasă palavrele astea. Esteban! A porunci unul dintre englezi. Ce dracu cauţi aici şi pentru ce vii singur şi atât de curând? Unde sunt cărăuşii şi unde e aurul?

Tarzan l-a privit un moment în tăcere pe acela care a vorbii.

— Eu sunt Tarzan al maimuţelor, a zis el. Nu ştiu despre ce tot vorbeşti. Tot ce ştiu este că am venit în căutarea aceluia care l-a ucis pe Gob, maimuţa cea mare. Acela care l-a ucis şi pe Bara, cerbul, fără voia mea.

— O, la dracu! a exclamat celălalt englez. Lasă mofturile astea, Esteban! Te-ai apucat de glume, dar eu nu găsesc niciun haz în ele iată-ne aici şi gata!

În interiorul cortului, în care a intrat cel de-al patrulea bărbat în intervalul cât Tarzan a privit tabăra din copac, mai era şi o femeie care, înspăimântată cu desăvârşire. I-a prins cu putere de braţ pe cel de lângă ea şi arătându-l pe Tarzan, cum stătea în plina lumină a focului, i-a şoptit tremurând.

— Doamne, Carol. Priveşte!

— Ce s-a întâmplat, Flora? a în întrebat amicul ei. Nu văd nimic decât pe Esteban.

— Nu este Esteban, a şoptit fata. Este însuşi Tarzan, lordul de Greystoke!…

— Ai înnebunit, Flora, a răspuns acesta, nu poate fi el.

— Şi totuşi, el este, a insistat ea. Îţi închipui cumva că nu-l cunosc? N-am servit în casa lui ani întregi? Nu l-am văzut aproape în fiecare zi? Îţi închipui că eu nu-l cunosc pe Tarzan al maimuţelor? Priveşte-i cicatricea aprinsă de pe frunte. Am auzit povestea acestei cicatrice şi am mai văzut-o o dată aşa ca para focului, când era furios. Şi acum este tot ca para focului, sigur este înfuriat.

— Bine, fie şi Tarzan! Ce ne poate face el?

— Nu-l cunoşti, de vorbeşti aşa, răspunse fata. Nu-ţi poţi închipui ce putere mare are el în ţinuturile acestea. Are putere de viaţă şi de moarte asupra a tot ce e vietate. Dacă ar şti despre misiunea noastră pe aici, niciunul din noi nu ar mai ajunge cu viaţă la coastă. Numai faptul că este aici în momentul acesta, mă face să cred că a descoperit ceva din scopul nostru, iar, dacă s-a întâmplat aceasta, apoi Dumnezeu să ne ajute… în afară numai…

— În afară numai, ce? a întrebat bărbatul.

Fata a rămas tăcută şi gânditoare câteva clipe.

— Nu-i decât un mijloc, a zis ea în cele din urmă. De omorât nu îndrăznim s-o facem, pentru că negrii lui sălbatici ar afla despre aceasta şi atunci nu ne-ar mai putea salva nicio putere din lume. Există cu toate acestea un mijloc, dar trebuie să lucrăm repede de tot.

S-a întors în cort şi a căutat un moment într-un săculeţ de-al ei, iar după puţin a întins omului o sticluţă, conţinând un lichid transparent.

— Ieşi de aici şi vorbeşte cu el, împrieteneşte-te cu el, minte-l cum ştii mai bine, spune-i orice vrei, promite-i orice, numai încearcă să-i devii prieten cât mai repede, câştigându-i astfel încrederea, încât să-i poţi oferi cafea. El nu bea nici vin. Nici altceva care conţine alcool, dar ştiu că-i place cafeaua. L-am servit adeseori în camera lui. Noaptea târziu, când se întorcea de la un teatru sau serată. Fă-l să bea cafeaua şi atunci vei şti ce să faci cu aceasta.

Tânăra femeie îi arătă sticluţa pe care el tot o mai ţinea în mână. Kraski dădu din cap afirmativ.

— Înţeleg, a zis el.

Şi a ieşit din cort. Dar abia a făcut un pas şi fata l-a chemat înapoi.

— Vezi să nu mă vadă, a spus ea repede. Să nu cumva să simtă că sunt aici sau că unul din voi mă cunoaşte.

Kraski a confirmat din cap şi a plecat. Apropiindu-se de cei patru de lângă foc, l-a întâmpinat pe Tarzan cu un zâmbet şi cu o vorbă veselă.

— Bine ai venit! a spus el. Ne pare întotdeauna bine să vedem un străin în tabăra noastră. Şezi, te rog!

Tarzan îl privi pe Kraski cu aceeaşi ochi cu care îi privise şi pe ceilalţi. În ochii lui nu a apărut nicio scânteie de prietenie prin care ar fi răspuns la întâmpinarea rusului.

— Încercăm să aflu scopul prezenţei voastre aici, a răspuns Tarzan cu un ton aspru acestuia, dar văd că dumnealor insistă că aş fi cineva care eu nu sunt. Ori sunt proşti, ori pungaşi. Voi afla aceasta numaidecât şi voi şti ce am de făcut.

— Nu te supăra, domnule, s-a grăbit Kraski să fie împăciuitor. Probabil că e vreo greşeală la mijloc, sunt sigur de asta. Dar spune-mi, te rog, cine eşti dumneata?

— Sunt Tarzan al maimuţelor şi sunt pe moşiile mele. Niciun vânător nu trece prin partea aceasta a Africii fără voia mea. Faptul acesta e atât ce cunoscut, încât nu cred că voi aţi trecut de la coastă şi aţi ajuns până aici fără să fi auzit despre aceasta. Cer o explicaţie şi dacă se poate, cât mai repede.

— A! Dumneavoastră sunteţi Tarzan al maimuţelor? Ce fericire! a exclamat Kraski. De acum vom fi puşi pe drumul adevărat şi vom scăpa din încurcătura în care suntem. Ştiţi, domnule, ne-am rătăcit în profunzimea acestei păduri şi aceasta datorită ignoranţei sau necinstei călăuzei noastre, care a dezertat de vreo două săptămâni. Desigur că am ştiut despre dv. Cine nu ştie despre Tarzan? Dar intenţia noastră nu a fost să trecem hotarele teritoriului dv. Noi suntem în căutarea unor specii de faună cu mult mai la sud de acest district şi pe care prietenul şi stăpânul nostru, dl. Adolf Bluber, le adună cu mare cheltuială ca să le prezinte

muzeului din oraşul său natal din America. Acum desigur că o să fiţi bun şi o să ne spuneţi cum să ajungem acolo unde am dorit să mergem.

Pible, Trock şi Bluber au rămas fascinaţi de ideile năstruşnice ale lui Kraski, dar acela care a înţeles situaţia a fost evreul din Germania. Mintea celorlalţi nu prea sclipea de inteligenţă ca să poată pricepe la timp intenţia vicleană a rusului.

— Pentru că deja, a zis Bluber, frecându-şi palmele, adevărat este şi tocmai era să spun şi eu deja acelaşi lucru.

Tarzan s-a răsucit spre el.

— Atunci ce a însemnat toată discuţia aceea despre un anume Esteban? Nu aţi rostit voi acest nume când am intrat aici?

— Da a recunoscut, Bluber. E vina lui John. Pe el îl cuprinde pofta de glume tocmai atunci când nu trebuie. El nu cunoaşte Africa, pentru că nu a mai fost niciodată pe aici şi pe toţi indigenii îi numeşte Esteban, crezând deja că face glume. Nu aşa, John?

Dar Bluber nu a aşteptat răspunsul lui John.

— Vezi, a continuat el, suntem deja pierduţi şi dacă dumneata ne scoţi de aici, noi plătim. Plătim cât vrei, numai să nu fie prea mult.

Tarzan nu putea să creadă tot ce i se spunea, dar a cedat puţin în faţa gesturilor de prietenie ale acestora. Poate că în ceea ce aceştia i-au mărturisit exista şi un mic sâmbure de adevăr, în sensul că ei ar fi intrat din eroare pe teritoriul său, rătăcindu-se. Aceasta o va afla el mai târziu de la cărăuşii indigeni, de la care Wazirii lui vor stoarce tot adevărul.

Totuşi, incidentul că a fost considerat tot din eroare drept Esteban, i-a intensificat curiozitatea, aşa că dorea cu atât mai mult să afle identitatea ucigaşului lui Gob.

— Mă rog şedeţi, l-a poftit din nou Kraski. Tocmai urma să bem cafeaua şi am fi încântaţi dacă aţi primi şi dv. O ceaşcă. Am dori să

înţelegeţi că venind aici, nu înseamnă că am fost rău intenţionaţi şi de aceea am vrea să ne dovedim nevinovăţia în modul cel mai onorabil atât dv., cât şi acelora care cred că le-am făcut vreun rău.

Tarzan s-a gândit că, dacă ar servi o cafea în compania acestor oameni, nu ar fi nicio dramă. Poate că i-a învinovăţit pe nedrept, dar oricum ar fi fost, o ceaşcă de cafea nu i-ar fi impus nicio obligaţie prea mare fată de ei.

Flora a avut dreptate în ceea ce i-a spuse lui Kraski: că Tarzan al maimuţelor avea o slăbiciune şi aceea era pentru o ceaşcă de cafea, pe care nu o refuza cu niciun prilej.

Nu a primit însă scaunul care i s-a oferit, ci s-a aşezat ghemuit ca maimuţele, în timp ce flăcările îşi jucau luminile pe pielea lui bronzată de arşiţa soarelui, scoţând în relief conturul graţios al muşchilor făpturii sale dumnezeieşti.

Muşchii lui nu erau ca aceia ai unui fierar sau ai unui luptător de profesie. Erau proporţionaţi după o linie simetrică, lăsând impresia că-l întruchipează pe Hercule. Aceşti muşchi erau căliţi cu viteză şi agerime, marcând ferocitatea, întreaga lui imagine părea a unui semizeu.

Trock, Pible şi Bluber îl priveau fascinaţi, în timp ce Kraski a trecut la alt cort pentru a pregăti cafeaua.

Până acum cei doi englezi nu s-au trezit încă din starea de incertitudine, aşa că Pible se scărpina mereu în ceafa, murmurându-şi cuvinte imperceptibile despre ideea Iui Kraski că noul sosit ar fi Tarzan.

În sufletul lui, Bluber era cuprins de o groază nespusă. Cu inteligenţa lui mai vioaie, a descoperit imediat adevărul asupra identităţii acestui om, dar, cum el nu ştia nimic despre planul Florei, se simţea distrus numai la gândul celor ce li se va întâmpla, dacă Tarzan ar afla scopul lor pe acele meleaguri ale Oparului.

Nu realiza încă prea bine că vieţile lor sunt în primejdie… că acela căruia trebuiau să îi dea explicaţii era Tarzan, o fiară a junglei, nu John Clayton, lord de Greystoke, un nobil englez.

Sărmanul evreu se gândea mai mult la cele două mii de lire sterline pe care trebuia să le piardă aproape de sfârşitul expediţiei lor. Deoarece ştia destul de multe despre reputaţia lui Tarzan ca să fie convins că acesta nu le va da niciodată: voia să ia cu ei aurul pe care Esteban probabil că-l Jefuia chiar în acel moment din depozitele Oparului. Bluber era pe punctul de a lăcrima, dar în momentul acela a sosit şi Kraski cu cafeaua. Din umbra întunecoasă a unui cort, Flora Hawkes privea, cu nervii încordaţi la limita supremă, scena din faţa ei. Era îngrozită, imaginându-şi posibilitatea de a fi descoperită de către fostul ei stăpân, deoarece ea a fost cameristă, atât la locuinţa din Londra a familiei Greystoke, cât şi la moşia lor din Africa şi ştia bine că dacă lordul Greystoke o va vedea, o va recunoaşte imediat.

Îi era frică de el aici. În jungla sa africană, mai mult decât ar fi trebuit să-i fie faţă de adevărata fire a lui Tarzan. Această stare profundă de teamă era naturală, pentru că se simţea cu conştiinţa încărcată şi se aştepta la tot felul de pedepse pentru lipsa ei de fidelitate faţă de acela care întotdeauna a tratat-o cu destulă bunătate şi consideraţie.

Visând necontenit la averea fabuloasă a comorii din beciurile Oparului, despre care a auzit destule amănunte în convorbirile dintre soţii Greystoke, s-a deşteptat în pieptul ei o lăcomie firească, iar în mintea ei o dorinţă nepotolită de a poseda acea avere. Prin urmare şi-a format singură un plan prin care să poată jefui comoara constituită dintr-un număr suficient de saci de aur. Care să îi ofere independenta pentru tot restul vieţii sale. Întreaga desfăşurarea a planului îi aparţinea ei. La început, l-a interesat şi pe Kraski. Care la rândul lui a intrat în cooperare cu cei doi boxeri şi cu Bluber şi au

contribuit între ei suma necesară costului expediţiei.

Tot Flora a fost cea care a căutat un tip de om care să-l poată întruchipa cu succes pe Tarzan în propria sa junglă. Pentru aceasta, l-a găsit pe Esteban Miranda, un spaniol frumos, puternic, fără niciun scrupul. Abilitatea sa artistică, subliniată de machiaj, contribuia la copierea perfectă, cel puţin din exterior, a lui Tarzan, cel de care se temea cel mai mult.

Spaniolul nu numai că era puternic şi activ, dar era şi o fiinţă cu mult curaj, iar, de şi-a ras barba şi s-a îmbrăcat după metoda lui Tarzan în junglă, nu a pierdut niciun prilej ca să-l imite, în orice mod care îi era posibil.

Bineînţeles că nu ştia nimic despre junglă şi evita orice întâlniri personale cu fiarele mai mari din junglă, dar vâna animale mai mici, atât cu suliţa, cât şi cu săgeata, iar restul timpului se străduia să înveţe să folosească funia de iarbă, care făcea parte din costumaţia sa.

Acum însă Flora Hawkes a văzut că toate planurile ei, atât de bine întocmite, sunt pe cale dea fi spulberate Privindu-i pe oamenii de lângă foc, tremura. Teama care o cuprindea în prezenţa lui Tarzan era reală. După câteva clipe, toată făptura ei s-a încordat de o convulsie nervoasă văzându-l pe Kraski că se apropie de grupul de bărbaţi ducându-le ceştile de cafea.

Rusul a aşezat ceştile jos, undeva în spatele lui Tarzan, iar, când le-a umplut, fata din cort l-a văzut turnând într-o ceaşcă o parte din conţinutul sticluţei pe care i-a dat-o câteva clipe mai înainte. O sudoare rece a apărut pe fruntea ei când Kraski a ridicat ceaşca şi i-a oferit-o lui Tarzan.

O va primi el oare? Nu va bănui nimic? Dacă bănuia, ce pedeapsă îngrozitoare le va aplica el pentru această îndrăzneală?

L-a văzut pe Kraski dând câte o ceaşcă lui Pible, Trock şi Bluber luând una şi pentru el, pe care a

ridicat-o în faţa lui Tarzan. Fata îi studia pe toţi cum îşi beau cafeaua. Însă reacţia care a urmat a slăbit-o cu totul. S-a clătinat şi a căzut pe patul ei de campanie, cu faţa îngropată în mâini.

Tarzan a băut şi el din cafea până la ultima picătură.

CAPITOLUL VI — Moartea la pândă.

În după amiaza zilei în care Tarzan a descoperit tabăra conspiratorilor, un paznic care se alia pe zidul din exterior al cetăţii ruinate a Oparului a observat un grup de oameni, care coborau în vale de sus, de pe culmile stâncilor.

Singurele persoane străine pe care locuitorii din Opar le-au văzut în valea lor în timpul vieţii, cei mai bătrâni dintre ei, nu au fost decât Tarzan, Jane Clayton şi Wazirii lor negri. Abia în legendele pe jumătate uitate, ale unui trecut pierdut în vremuri, mai exista o sugestie uşoară că mai au mai fost şi alţi străini să viziteze Oparul.

Cu toate acestea, din timpuri imemoriale a rămas obiceiul de a exista tot timpul un paznic sus pe muchia zidului din exteriori. Da, o singură fiinţă strâmbă şi pocită era tot ce mai amintea de numeroşii războinici ai pierdutei Atlantida.

Demult, în cursul vremurilor, rasa lor a degenerat şi în cele din urmă, prin încrucişări ocazionale cu maimuţele mari, bărbaţii au ajuns să fie fiinţele acelea asemănătoare cu fiarele din Oparul de azi.

Ciudată şi explicabilă a fost natura când a mărginit această degenerare numai la bărbat, lăsând femelele drepte, bine tăcute şi adeseori, cu trăsături drăguţe, chiar frumoase. Această însuşire putea fi atribuită în mare parte faptului că fetiţele care se năşteau erau distruse imediat dacă posedau caracteristicile unei maimuţe, în timp ce băieţii care posedau calităţi absolut umane erau înlăturaţi.

De aceea şi păzitorul singuratic, de pe zidul din exteriorul cetăţii, era tipul curat al locuitorilor de sex bărbătesc din Opar. Un om scurt, noduros, cu

părul capului şi al bărbii lung şi des, şuviţele părului atârnând în jos peste o frunte îngustă. Avea, de asemenea, ochii mici, aproape uniţi şi dinţii cu colţi ca de fiară, aceasta constituind o dovadă clară a descendenţei lor din maimuţă. Avea picioarele scurte şi îndoite în afară — mâinile lungi, musculoase ca de maimuţă şi corpul acoperit peste tot cu păr.

În timp ce cu ochii lui răutăcioşi şi injectaţi de sânge privea spre grupul de oameni care înainta prin mijlocul văii, către Opar. Manifesta o stare de agitaţie marcată printr-o respiraţie rapidă şi mârâituri surde, care îi ieşeau aproape imperceptibile din gât.

Străinii erau prea departe ca să fie recunoscuţi drept altceva decât fiinţe omeneşti, iar numărul lor putea fi socotit aproximativ între şaizeci şi şaptezeci de inşi. Când s-a convins de aceste amănunte, paznicul a coborât de pe zid, a traversat spaţiul între zidul acesta şi cel din interior şi a pornit în fugă prin piaţa oraşului, până la uşa templului, în spatele căruia a dispărut.

Hagi, marele preot al Oparului, stând la umbra unui copac uriaş care mai a mai rămas din ceea ce a fost cândva una dintre grădinile splendide ale vechiului templu, povestea cu vreo zece preoţi inferiori tolăniţi în jurul lui.

Când paznicul şi-a făcut simţită prezenţa, toţi au sărit speriaţi în picioare. El s-a apropiat cu paşi mari de marele preot.

— Hagi! a strigat el. Vin străini spre Opar! Vin de la nord-vest şi au intrat în vale, trecând peste stânci. Sunt cel puţin vreo cincizeci şi poate chiar mai mulţi. I-am văzut bine pe când pândeam pe zidul din exterior, dar nu pot să spun mai mult decât că sunt oameni, pentru că sunt încă la o mare distanţă. În ţinutul Oparului nu au mai venit străini de când a fost printre noi ultima dată marele Tarmangani.

— Sunt multe luni care au trecut de când marele Tarmangani, care se numea Tarzan, a fost printre noi, a zis Hagi. Ne-a promis că se va întoarce înaintea ploilor să vadă, dacă nu i s-a întâmplat vreun rău lui La; dar nu mai venit, iar La susţine de atunci că el trebuie să fi murit. Ai mai spus cuiva despre ceea ce ai văzut? a întrebat brusc Hagi, întorcându-se spre noul sosit.

— Nu, a venii răspunsul acestuia.

— Bun! a exclamat Hagi. Haide acum să mergem cu toţii sus pe zid şi să vedem cine sunt aceia care îndrăznesc să intre în cetatea Opar. Dar să nu iasă un cuvânt despre ceea ce ne-a spus Blag. Până când nu hotărăsc eu.

— Cuvântul lui Hagi este lege până vorbeşte La, a murmurat un preot.

Hagi s-a întors cu faţa schimonosită de furie spre acela care a vorbit.

— Eu sunt mare preot în Opar, a mormăit el. Cine îndrăzneşte să nu mă asculte?

— Dar şi La este mare preoteasă, a replicat alt preot, iar marea preoteasă este şi regina Oparului.

— Dar şi marele preot poate sacrifica pe altar, în camera mortuară sau a zeului strălucitor, pe oricine vrea el, i-a amintit Hagi.

— Bine Hagi. Vom tăcea, a răspuns preotul cu o voce moale.

— Foarte bine. A mormăit Hagi pornind în fruntea grupului de preoţi, trecând prin coridoare şi prin templu, spre zidul exterior al cetăţii Opar.

Acolo au privit un timp spre grupul de oameni care se apropia şi care se afla în centrul atenţiei lor.

Cei care pândeau de pe zid au început să vocifereze în limba guturală a maimuţelor mari. Din când în când scoteau câte un cuvânt sau o frază dintr-o limbă ciudată care, fără îndoială, era vreo formă degenerată a vechii limbi din Atlantida. Probabil că aceasta era limba care le-a fost transmisă de nenumărate generaţii, de la strămoşii lor, acea rasă de oameni, stinsă a căror civilizaţie şi

oraşe zac adânc îngropate sub valurile necontenit în mişcare ale oceanului Atlantic; o rasă al cărui spirit de aventură i-a determinat, în vremuri îndepărtate, să străbată pădurile până în inima Africii, în căutarea aurului şi să clădească aici, în duplicat, una din cetăţile lor îndepărtate, măreaţa cetate a Oparului, acum ruine.

În timp ce Hagi şi camarazii săi îi priveau pe sub sprâncene stufoase pe străinii care înaintau cu greu prin soarele ecuatorial ale cărui raze loveau cu putere în stâncile goale ale acestei văi dezolate, o mică maimuţă îi privea prin frunzişul unuia din copacii uriaşi care au crescut pe lângă zidul interior al cetăţii.

Era o maimuţă mică, cu o înfăţişare tristă, dar solemnă, însă, ca toţi cei din neamul ei, era copleşită de curiozitate. Sub impulsul acestei curiozităţi, a uitat pentru un moment de spaima teribilă care i-o insuflau bărbaţii din Opar şi a sărit din copac pe zidul exterior, ascunzându-se după un bolovan de granit. Aici se simţea în destulă siguranţă, nu putea fi văzută, dar era în acelaşi timp şi destul de aproape ca să poată auzi tot ce vorbeau oparienii. Era o convorbire în limbajul marilor maimuţe, pe care şi ea îl înţelegea.

Ziua se apropia de sfârşit şi nu mai era mult până să înnopteze. Cu toate acestea, grupul de oameni care se apropia de Opar nu a ajuns încă până acolo unde feţele lor să fie recunoscute. Deodată, un preot dintre mai tineri a exclamat agitat.

— El este, Hagi! Este marele Tarmangani, căruia i se zice Tarzan. Uite, eu îl văd foarte bine. Numai el este alb, ceilalţi sunt negri. Uitaţi-vă cum îi sileşte la drum, împingându-i cu suliţa. Ei lasă impresia că le-ar fi frică de el şi par a fi foarte obosiţi, dar el îi zoreşte mereu înainte.

— Eşti sigur? a întrebat Hagi. Eşti tu sigur că e Tarzan?

— Absolut sigur, a răspuns, precipitat, preotul.

După puţin timp, alt preot a făcut aceeaşi declaraţie şi nu a trecut mult până când străinii au ajuns să fie destul de aproape pentru ca însuşi Hagi, a cărui vedere nu era atât de bună ca a celor mai tineri, să-l recunoască pe Tarzan şi să-şi închipuie că el se înapoia la Opar.

La gândul acesta, a început să tremure de furie. S-a întors deodată spre ceilalţi şi le-a spus:

— Nu ne trebuie să vină aici. Să nu intre în Opar! Grăbiţi-vă şi adunaţi o sută de luptători buni. Le vom ieşi înainte şi îi vom întâmpina când vor trece prin zidul exterior şi acolo îi vom ucide până la unul.

— Nu uita de La, a strigat preotul care l-a supărat Hagi mai devreme. Mi-aduc aminte foarte bine că La a oferit prietenia cetăţii noastre lui Tarzan acum câteva luni, când el a scăpat-o de la moarte, de sub colţii unui elefant înfuriat.

— Tăcere! a răcnit Hagi. Nu va intra! Îi vom ucide pe toţi; nimeni nu trebuie să ştie cine erau, până când nu va fi prea târziu. Ai înţeles? Şi să mai ştii că acela care va încerca să mi se împotrivească va muri… şi nu va muri pe altarul de sacrificiu, ci va fi ucis de mâinile mele, dar de murit tot va muri. M-ai auzit?

Şi, zicând acestea, a întins un deget murdar spre preotul care a început să tremure de frică.

Mânu, maimuţa, când a auzit acestea era pe punctul de a exploda de agitaţia în care se zbătea. Ea îl cunoştea pe Tarzan, după cum îl cunoşteau toate maimuţele care emigrau în lungul şi în latul Africii; îl cunoştea bine, ca prieten şi ca protector al lor. Pe bărbaţii din Opar, Mânu nu îi considera nici fiare, nici oameni, nici prieteni. Îi cunoştea ca pe fiinţe rele şi crude, care mâncau carne de maimuţă, aşa că-i ura din tot sufletul.

Prin urmare, gândul la acest complot care se pregătea împotriva lui Tarzan, a început să o frământe puternic. Aşa cum fac toate maimuţele când se agită, a început să se scarpine în ceafă, la

rădăcina cozii, peste burtă. Făcea aceste gesturi, într-o încercare extraordinară de a-şi pune creierul în funcţie şi să poată înţelege bine ceea ce a auzit, iar în acelaşi timp să născocească un plan prin care să zădărnicească dorinţa preoţilor şi să-l salveze pe Tarzan.

Maimuţa se schimonosea în toate felurile spre Hagi şi semenii lui, dar ei nu bănuiau rostul lor şi nici nu îi tulburau aceste strâmbături. Aceasta se datora, probabil, faptului că între ei şi maimuţă se afla un bloc mare de granit.

Întâmplarea de faţă era lucrul cel mai important care s-a ivit vreodată în viaţa lui Manu. Voia să sară în sus şi în jos.

Voia să danseze, să zgârie, să ţipe şi să-i ocărască pe oparieni; dar era ceva care-i spunea lămurit că nu ar fi putut câştiga nimic, decât că ei ar arunca o ploaie de pietroaie în el, care sigur l-ar fi lovit.

E drept să spunem că Manu nu este gânditor profund, dar în aceste momente s-a întrecut pe el însuşi, reuşind să-şi concentreze gândul asupra incidentului de căpetenie, în loc să se lase a fi furat de cine ştie ce altă împrejurare fără importanţă, cum ar fi o frunză care cade din copac sau vreo insectă zbârnâitoare. A lăsat să treacă pe lângă el o omidă suculentă, fără să se atingă de ea, atât era de preocupat de gândurile sale.

Astfel, cu puţin înainte de a se întuneca, Hagi a văzut o maimuţă dispărând peste muchia zidului exterior, la o distanţă estul de mică faţă de locul unde era el ascuns împreună cu o sută de luptători ai lui.

Dar atât de numeroase erau maimuţele care se învârteau prin ruinele Oparului, încât Hagi a neglijat această întâmplare imediat după ce maimuţa i-a dispărut din ochi. Nu a avut, deci, cum să o vadă, în întunericul serii, înaintând prin vale spre grupul celor care se apropiau de cetate.

Nu a văzut-o nici când s-a oprit pe stânca înaltă din mijlocul văii, cam la doi kilometri de cetate.

Manu, maimuţa cea mică, se temea mult să stea singură acolo în întuneric, pe vârful stâncii şi arunca tot timpul priviri speriate când la dreapta, când la stânga.

Stânca pe care s-a urcat era într-adevăr înaltă, având toate laturile aproape perpendiculare, dar pe alocuri erau destule crăpături şi ieşituri, astfel încât Manu să poată urca cu uşurinţă până sus de tot. S-a oprit un moment în vârf ca să răsufle, după aceea a ocolit puţin şi s-a oprit la un punct de unde putea să vadă mai bine în vale.

Da, uite-l, el era, marele Tarmangani, Tarzan. Care venea cu vreo cincizeci de Gomangani! Aceştia aduceau cu ei câte două-trei prăjini lungi, pe care acum le legau împreună pe pământ, în două linii paralele, unindu-le la intervale de câte treizeci-patruzeci de centimetri cu alte bucăţi de prăjini mai scurte, cam de jumătate metru, formând în felul acesta o scară primitivă, dar destul de utilă.

Micul Manu nu putea să înţeleagă scopul acestei lucrări şi nici nu ştia că în creierul fertil al Florei Hawkes exista un plan după care, în felul acesta, să se poată urca pe malul prăpăstios al stâncii pe culmea căreia era intrarea din exterior a comorii din beciurile cetăţii Oparului.

De asemenea, Manu nu avea cum să ştie că acei oameni nu voiau nicidecum să intre în oraş şi deci, nu era nicio primejdie să cadă victime ale asasinilor ascunşi de Hagi lângă zidul exterior. Pentru el primejdia lui Tarzan era foarte reală, aşa că, imediat ce a fost cuprins de puţin curaj, l-a vestit pe prietenul poporului său despre cele ce se pregăteau.

— Tarzan! a strigat el în limba pe care amândoi o cunoşteau.

Atât albii cât şi negri au privit o clipă în sus, de unde s-a auzit vocea maimuţei, apoi şi-au

continuat lucrul.

— Tarzan, nu auzi? Sunt eu, Manu. Am venit să-ţi spun să nu te duci în Opar. Hagi şi cu o sută de oameni ai săi te aşteaptă la zidul exterior ca să te ucidă.

Negrii, descoperind că cel care clănţănea de sus de pe stânci nu era altul decât o mică maimuţă şi-a continuat lucrul, fără să-i mai dea vreo atenţie. De asemenea şi albul părea cu totul străin de cuvintele binevoitoare cu care maimuţa îl avertiza de primejdie.

Pe Manu nu-l surprindea deloc lipsa de interes pe care o manifestau negrii, pentru că ştia că ei nu cunosc limba lui; dar nu putea înţelege pentru ce Tarzan nu-i dădea nici cea mai mică atenţie.

A mai repetat de câteva ori numele lui Tarzan. I-a mai comunicat de câteva ori avertismentul de primejdie, dar cu nu sesiza niciun indiciu că Tarzan l-ar fi auzit sau că l-ar fi înţeles. Era stupefiat de rezultatul încercării lui. Ce s-a întâmplat, oare, ca să-l determine pe Tarzan să fie atât de indiferent faţă de înştiinţările unui prieten vechi?

În cele din urmă, mica maimuţă a renunţat la orice încercare şi a privit înapoi, în direcţia copacului de lângă zidul interior al cetăţii Acum era foarte întuneric şi tremura numai la gândul că trebuie să străbată valea în care ştia că sunt destui duşmani în timpul nopţii.

S-a scărpinat în ceafă şi-a strâns genunchii sub bărbie, încolăcindu-şi braţele în jurul lor şi a rămas în poziţia aceasta, tremurând ca un sărman maimuţoi nefericit şi speriat. Cu toate acestea, oricât de incomodă era situaţia lui sus pe stâncă, totuşi era cu mult mai în siguranţă decât în vale, aşa că s-a hotărât să rămână acolo peste noapte, ca să nu se mai întoarcă acasă prin întuneric.

Astfel, Manu a văzut scara completându-se, înălţându-se pe faţa stâncii şi sprijinită bine acolo. După ce luna s-a ridicat pe cer şi lumina terenul cu

razele ei argintii, l-a văzut pe Tarzan zorindu-şi oamenii să urce pe scară.

Până acum nu a avut niciodată prilejul să-l vadă purtându-se atât de barbar şi de crud cu negri care îl însoţeau. Ştia cât de feroce poate fi marele Tarmangani faţă de vreun inamic oarecare, fie acesta om, fie fiară, dar nu l-a văzut niciodată să-i trateze atât de rău pe negri, care erau prietenii lui.

Ei au urcat pe scară unul câte unul, aproape în silă, sub insistenţa suliţei ascuţite pe care albul o mânuia fără milă. După ce au ajuns cu toţii pe culme, i-a urmat şi Tarzan; iar Manu i-a văzut dispărând cu toţii în inima stâncii.

Nu a trecut mult şi a început să apară unul câte unul, de data aceasta având fiecare în mână câte un obiect, care lui Manu i s-a părut că seamănă foarte mult cu ţevile care suportau blocurile de piatră întrebuinţate în construcţia clădirilor din Opar l-a văzut ducând aceste ţevi până la marginea stâncii şi aruncându-le jos în vale; când ultimul negru a venit cu sarcina sa şi a aruncat-o şi el în vale, au început să coboare pe scară. De data aceasta, Tarzan a fost acela care a pornit primul. După ce au ajuns jos, au luat scara, au desfăcut-o în bucăţi, l-au aşezai grămadă la baza stâncii, au luat fiecare câte două ţevi şi au pornit înapoi pe drumul pe care au venit spre dealurile înalte ce mărgineau valea spre apus.

Manu ar fi fost cu mult mai nedumerit, dacă ar fi fost om. Ştia el că obiceiurile oamenilor sunt de multe ori foarte ciudate şi adeseori cât se poate de neînţelese şi fără rost.

De exemplu, Gomangani, care nu puteau călători prin junglă cu aceeaşi uşurinţă ca şi alte animale de acolo, îşi măreau poverile, încărcându-se cu brăţări de metal la glezne şi la mâini, cu coloane de mărgele şi cu piei de animale, ceea ce nu servea, după părerea lui Manu, decât să le îngreuneze mersul şi să le complice viaţa. Manu, de câte ori se gândea la acest amănunt, se felicita

că nu e şi el om, plângând în inima lui soarta acestor fiinţe atât de simple şi fără judecată.

Probabil că Manu a dormit un timp. El a crezut, însă, că nu a închis ochii decât un moment, iar, când îl deschise din nou, s-a luminat bine de ziuă, iar sus, spre culmea din apus, a zărit grupul de negri al lui Tarzan dispărând în junglă pe panta cealaltă a munţilor.

Şi-a întors atunci faţa spre Opar, pregătindu-se să coboare de pe stâncă, pentru a putea ajunge din nou sub scutul copacilor săi. Care creşteau în interiorul cetăţii Opar. Mai întâi va face o mică recunoaştere. Ştia foarte bine că leopardul putea să fie ascuns pe undeva prin jur. De aceea a mers şi Manu până la marginea stâncii de unde vedea întreaga vale de la stâncă până la Opar.

Ajungând acolo, a mai observat ceva care l-a umplut de o grijă şi mai mare. Un grup mare, alcătuit din locuitorii îngrozitori ai acestei cetăţi, ieşea de după zidul exterior al Oparului… mai bine de o sută la număr, dacă Manu ar fi fost în stare să-i numere.

După toate aparenţele, veneau înspre stâncă, iar maimuţica s-a oprit acolo, privindu-i cum se apropiau, amânându-şi plecarea spre oraş până când drumul se va limpezi.

I s-a părut că oparienii vin după ea. Atât de mare este şi orgoliul animalelor de ordine inferioară. Aceasta nu i se părea deloc ridicol, chiar dacă era numai o biată maimuţă, aşa că s-a ascuns repede după o ieşitură de stâncă, din spatele căreia privea foarte atent toate mişcările inamicului.

I-a văzut bine cum se apropiau. Emoţia ei era nemărginită, dar nu îi era frică pentru că ştia că, până să urce ei pe o parte a stâncii, ea va coborî pe cealaltă parte, ajungând la jumătatea drumului până la cetate mai înainte ca ei să ştie încotro a mers ea.

Iată-i că se apropiau. Dar nu s-au oprit lângă stâncă. De fapt, nici nu s-au apropiat prea mult de

ea, ci şi-au continuat drumul. Atunci abia a pătruns adevărul în micul creier al maimuţei. Hagi şi oamenii lui nu au venit după ea, ci au pornit să-l urmărească pe Tarzan ca să-l prindă şi să-l ucidă.

Dacă Manu s-a supărat în seara trecută de indiferenţa pe care i-a arătat-o Tarzan, probabil că până acum a uitat cu desăvârşire acest amănunt, deoarece era tot atât de agitată ca şi cu o zi mai înainte, când a descoperit primejdia care îl ameninţa pe Tarzan.

La început a crezut că este bine să alerge şi să-l avertizeze pe Tarzan, dar temându-se să se aventureze atât de departe de copacii protectori ai Oparului şi neştiind cum să facă pentru a putea să treacă neobservată pe lângă oparieni a rămas pe loc nedumerită.

A stat în felul acesta câteva minute, privind duşmanul cu multă atenţie; când văzut că acesta se îndreaptă chiar spre locul pe unde a dispărut Tarzan şi trupa lui, nu a mai rămas nicio îndoială în capul ei că erau într-adevăr porniţi în urmărirea lui. A privit din nou spre Opar. A văzut valea liberă, realizând că nimic nu îi împiedica drumul până acolo.

A început atunci să coboare faţa verticală a stâncii şi a fugit spre oraş. Acum ar fi greu de spus când şi-a formulat ea planul pe care l-a urmat imediat după aceasta. Probabil că s-a gândit la toate amănuntele în timpul cât stătea sus pe stâncă privind după Hagi, sau poate că i-a trecut prin cap în momentul când alerga spre Opar. Poate că i-a trecut prin minte, aşa din senin, după ce a ajuns în sanctuarul oferit de copacul său. Dar, oricum ar fi fost, cert rămâne că La, marea preoteasă, în timp ce se îmbăia în compania mai multor preotese, a fost speriată, deodată, de ţipetele unei maimuţe care se legăna de o creangă întinsă peste bazin.

Era o maimuţă mică, gri, cu o figură atât de înţeleaptă şi serioasă, încât, dacă cineva ar fi

văzut-o şi-ar fi putut închipui că soarta tuturor naţiunilor se sprijină pe umerii acestei figuri.

— La, La, ţipa maimuţa. S-au dus să-l omoare pe Tarzan! S-au dus să-l omoare pe Tarzan!

Când a auzit rostindu-se acest nume, La şi-a încordat imediat atenţia. Stând în apă, arunca priviri întrebătoare spre mica maimuţă.

— Ce tot spui, Manu? a întrebat ea. De mult timp Tarzan nu mai venit în Opar. Acum nu este aici. Ce tot vorbeşti?

— L-am văzut! a ţipat disperată maimuţa. L-am văzut aseară cu o mulţime de Gomangani. A venit până la stânca mare din mijlocul văii. A urcat cu toţi oamenii lui. Pe urmă au intrat cu toţii în inima stâncii, de unde s-au întors cu nişte ţevi pe care le-au aruncat în vale. După aceea au coborât şi ei, au luat ţevile şi au plecat din vale. Priveşte! În direcţia aceea au mers! a mai zis Manu, arătând cu mâna spre apus.

— De unde ştii că a fost Tarzan? a întrebat La.

— Nu-l cunoaşte Manu pe vărul şi pe prietenul lui? L-am văzut cu ochii mei; era chiar el.

La, regina Oparului şi-a încreţit gânditoare sprâncenele, în inima ei ardea focul unei mari iubiri pe care o avea pentru Tarzan: foc care a fost înăbuşit de nevoia măritişului silit cu Hagi, marele preot. Aşa este scris în una din legile Oparului: că marea preoteasă a zeului strălucitor trebuie să ia de bărbat pe un preot, înainte de a trece un număr oarecare de ani după consacrarea ei ca regină.

Luni întregi, La a dorit ca soţul ei să fie Tarzan. Dar Tarzan nu o iubea, iar ea şi-a dat seama în cele din urmă că el nu o va putea iubi niciodată, aşa că s-a înclinat soartei nemiloase ce a aruncat-o în braţele lui Hagi.

Pentru că a trecut lună după lună fără ca Tarzan să se mai înapoieze la Opar. După cum a făgăduit că va face spre a vedea că nu s-a întâmplat niciun rău reginei La, a ajuns să accepte opinia lui Hagi că Tarzan e mort şi cu toate că-l detesta pe Hagi ca

întotdeauna, iubirea ei pentru Tarzan a devenit, latent, o amintire tristă, dureroasă.

Vestea că el e încă în viaţă şi că a fost atât de aproape de ea, nu a făcut decât să-i deschidă din nou rana în inimă.

La început nu a înţeles nimic altceva decât că Tarzan a fost în preajma Oparului, dar, după puţin timp, strigătele lui Manu au făcut-o să-şi dea seama de primejdia în care plutea Tarzan, cu toate că nu ştia în ce consta acea primejdie.

— Şi cine s-a dus să-l omoare pe Tarzan? a întrebat ea brusc.

— Hagi, Hagi! a strigat Manu. El s-a dus cu oameni foarte mulţi. Se ţine acum drept pe urma lui Tarzan.

La nu a mai aşteptat să audă şi alte lămuriri. A ieşit repede din bazin, s-a îmbrăcat într-o clipă şi a pornit aproape în fugă prin grădină, în interiorul templului.

CAPITOLUL VII — Trebuie sacrificat.

Hagi şi cei o sută de inşi îngrozitori ai lui, înarmaţi cu ciomege şi cuţite, se furişau pe povârnişul malului de dincolo de valea Oparului. Urmând cu multă atenţie urmele lăsate de alb şi de însoţitorii lui negri.

Urmăritorii au observat de sus, de pe muchia zidului exterior al Oparului. Că grupul de oameni pe care îl urmăreau mergea foarte încet, cu toate că nu înţelegeau motivul, pentru că de la o distanţă atât de mare nu puteau să vadă şi greutăţile cu care erau încărcaţi negrii.

De asemenea, Hagi nu intenţiona să-i ajungă în cursul zilei. El plănuia un atac deosebit în timpul nopţii. Ştia că astfel, datorită numărului mare a celor care îl însoţeau, putea să-i biruie cu uşurinţă pe adversarii dormind, probabil, nepăsători, în tabăra lor.

Urmele după care se ţineau se distingeau foarte bine. Nu încăpea nicio îndoială, cei urmăriţi

coborau încet la vale, cu toate că nu erau în faţa urmăritorilor.

Cu puţin înainte de amiază, Hagi s-a oprit împreună cu oamenii săi lângă nişte mărăcini, în mijlocul unei poieni din pădure. Din centru se ridica fumul subţire al unui foc, care aproape s-a stins. Iată, deci, că au ajuns la tabăra lui Tarzan.

Hagi le-a făcut semn camarazilor lui să se oprească şi să se ascundă în tufişurile dese şi bine înfrunzite de la marginea poienii. După aceea a trimis un om să cerceteze terenul.

Nu au trecut decât vreo două minute, când acesta s-a întors, aducând vestea că tabăra e părăsită, ceea ce l-a făcut pe Hagi să pornească din nou la drum cu oamenii săi.

Mai întâi, au intrat toţi în colibă şi examinând-o, au încercat să descopere cât de mare ar fi fost trupa ce îl însoţea pe Tarzan.

În timp ce oamenii săi erau ocupaţi cu această operaţie, Hagi a văzut ceva ascuns pe jumătate într-un tufiş, tocmai de partea cealaltă a colibei. S-a apropiat cu multă atenţie pentru că natura obiectului, cu toate că i-a stârnit curiozitatea, nu îl făcea să renunţe cu totul la precauţie. Obiectul semăna, într-un fel, cu corpul unui om întins la pământ. A luat cu el vreo şase inşi, cu măciucile pregătite şi s-a apropiat de el.

Mare i-a fost uimirea, dar şi satisfacţia când a văzut că în faţa lui zăcea în nesimţire, Tarzan.

— Zeul nostru strălucitor şi-a întins mâna departe ca să răzbune altarul care i l-a pângărit, a strigat marele preot cu ochii aprinşi de focul nebun al unui fanatic.

Alt preot mai practic din fire sau, poate, mai prudent, a îngenunchiat lângă Tarzan, punându-şi o ureche pe inima lui.

— Nu e mort, a şoptit el. Poate că doarme numai.

— Atunci legaţi-l repede! a ordonat Hagi.

Într-o clipă Tarzan a fost acoperit de corpurile păroase ale acelor oameni îngrozitori, aţâţi câţi aveau loc deasupra lui. El însă nu a opus nicio rezistenţă, nu a deschis ochii măcar, aşa că, după câteva clipe, mâinile lui erau zdravăn legate la spate.

— Târâţi-l acolo unde poate să-l ajungă ochiul zeului nostru strălucitor! a strigat Hagi.

L-au luat şi l-au târât în centrul poieniţei în plina lumină a soarelui, iar Hagi, marele preot, scoţându-şi cuţitul de la brâu, l-a ridicat deasupra capului, pentru lovitura fatală care era să străpungă pieptul lui Tarzan.

Personalul religios şi militar al lui Hagi s-a strâns în cerc în jurul acestei scene, unii fiind cât mai aproape de conducătorul lor. Preoţii păreau neliniştiţi, privindu-i alternativ, când pe Tarzan, când pe marele preot. Spre soare aruncau priviri furişe, mai ales că-l vedeau acum intrând într-un nor mare şi gros.

Dar, oricare ar fi fost gândurile ce le munceau creierul lor aproape sălbatic, numai unul a îndrăznit să le explice cu voce tare şi acesta a fost tocmai preotul care cu o zi mai înainte se opusese într-un fel propunerii făcute de Hagi ca Tarzan să fie ucis.

— Hagi, a zise el, cine eşti tu să oferi sacrificii zeului nostru strălucitor? Acest privilegiu aparţine numai şi numai marii noastre preotese şi regine La, care va fi desigur foarte supărată când va afla cele ce ai făcut.

— Tăcere, Dot! s-a răstit Hagi, Eu, Hagi sunt marele preot din Opar. Eu, Hagi, sunt soţul reginei La, cuvântul meu este şi el lege în Opar. Iar, dacă tu vrei să mai rămâi preot şi să mai trăieşti, taci!

— Cuvântul tău nu este lege, a răspuns Dot supărat. Iar, dacă o superi pe La, marea preoteasă, sau dacă-l superi pe zeul nostru strălucitor, poţi fi pedepsit ca oricare din noi. Să ştii că, dacă acest

sacrificiu este oferit de tine şi unul şi altul se vor supăra.

— Destul! a strigat Hagi. Zeul strălucitor mi-a vorbit şi mi-a poruncit ca să sacrific acest profanator de templuri.

După aceea a îngenuncheat lângă Tarzan, atingându-i pieptul cu vârful lamei sale ascuţite şi ridicând cuţitul deasupra capului, se pregătea să dea lovitura fatală, în pieptul plin de viaţă al omului de lângă el.

În clipa aceea un nor mare a acoperit faţa soarelui, iar împrejurul şi deasupra lor s-a făcut imediat umbră. Un murmur s-a ridicat de pe buzele preoţilor din jur.

— Priviţi, a strigat Dot, zeul strălucitor s-a supărat. Uite şi-a întors faţa de la poporul lui Opar.

Hagi s-a oprit, aruncând o privire sfidătoare şi speriată spre norul care întuneca lumina soarelui. După aceea, s-a ridicat încet în picioare şi întinzându-şi braţele spre zeul care s-a ascuns, a rămas un moment în tăcere şi cu atenţia deosebit de încordată. S-a întors spre camarazii lui, zicându-le:

— Preoţi din Opar, zeul strălucitor a vorbit în momentul acesta marelui preot, Hagi. El nu este supărat. Ar vrea să-mi vorbească numai mie şi să mă înveţe ceea ce trebuie să fac. Mi-a spus să vă trimit departe în junglă, până când va termina ceea vrea să-mi comunice. După aceea vă voi chema înapoi. Plecaţi!

Cea mai mare parte a preoţilor păreau că au acceptat cuvântul lui Hagi. Dar Dot cu încă câţiva nu renunţară la bănuielile lor şi ezitară să plece.

— Plecaţi odată! a poruncit Hagi.

Atât de puternic era infiltrat în ei obiceiul supunerii, încât până şi cei care se îndoiau mai mult de adevărul cuvântului marelui preot au dispărut în pădure, în urma celorlalţi.

Un zâmbet şiret a fluturat pe faţa crudă a marelui preot după ce toţi au dispărut în desişul

pădurii. După aceea şi-a întors atenţia din nou înspre fiinţa care zăcea în nesimţire în fata lui.

Era evident, însă, prin faptul că privea întruna spre cer, că în adâncul inimii sale tot mai exista teama inerentă de zeitatea în care a crezut odată.

El s-a decis să-l ucidă pe Tarzan în timpul cât Dot şi ceilalţi preoţi lipseau de acolo. Cu toate acestea, frica ce îi stăpânea sufletul fată de zeul lui i-a reţinut mâna, până când lumina soarelui ar străluci din nou, asigurându-l în felul acesta, după cum credea el, că fapta mârşavă pe care avea intenţia să o comită era aprobată şi de Dumnezeul lor.

Norul, care acoperise soarele, era mare şi dens şi foarte încet mişcat de vânt. Hagi, tot aşteptând să iasă soarele din nor, devenea din ce în ce mai nervos.

De şase ori consecutiv a ridicat cuţitul ca să dea lovitura de graţie, dar de fiecare dată îngrozitoarea superstiţie care îl stăpânea îl oprea.

Au trecut cinci minute, zece, cincisprezece, dar soarele continua să rămână ascuns în nor. Hagi a observat că acesta se apropie de marginea norului, gata să reapară. A îngenuncheat repede lângă Tarzan, ridicând cuţitul gata să înjunghie în clipa când razele soarelui vor lumina din nou poiana în care se aflau.

Vedea chiar lumina începând să înainteze încet prin poiană către el şi în această aşteptare, a început să tremure de furia diabolică ce-l cuprinsese, în anticiparea momentului suprem când va gusta satisfacţia deplină.

Încă o clipă şi zeul strălucitor va fi de acord cu sacrificiul din poiană. Hagi a ridicat cuţitul şi mai sus, muşchii i s-au încordat puternic şi mâna i-a pornit în jos. În clipa aceea, tăcerea junglei a fost întreruptă de vocea unei femei, care semăna mai mult cu un strigăt:

— Hagi!

Un singur cuvânt s-a auzit, dar cu acelaşi efect surprinzător pe care l-ar fi avut un trăsnet din senin.

Cuţitul nu şi-a atins ţinta. Marele preot şi-a întors privirea în direcţia de unde se auzise glasul şi a văzut-o la marginea luminişului pe La, marea preoteasă, iar la spatele ei pe Dot cu un grup mare de preoţi.

— Ce înseamnă asta, Hagi? a întrebat La supărată, apropiindu-se rapid de el.

Marele preot s-a ridicat de jos, foarte întunecat.

— Zeul strălucitor a cerut viaţa acestui necredincios.

— Mincinosule! a ripostat La. Zeul strălucitor nu comunică cu lumea decât prin intermediul marii preotese. De prea multe ori ai încercat să treci peste voinţa reginei tale. Află, Hagi, că puterea de viaţă şi de moarte pe care o are regina se răsfrânge şi asupra ta la fel, ca şi asupra oricui. În decursul vremurilor prin care a trecut Opar, legendele noastre ne spun că destui mari preoţi au fost sacrificaţi pe altarul zeului strălucitor. Probabil că şi tu vei urma această cale, dacă nu încetezi cu pretenţiile tale. Renunţă la vanitatea şi pofta de putere, ca, nu cumva să te ducă la pierzanie.

Hagi şi-a pus cuţitul în teacă şi foarte încruntat, s-a dat la o parte, privindu-l încruntat pe Dot. Pe umerii căruia aruncă eşecul planului.

În prezenţa reginei sale, preotul s-a ruşinat şi a dovedit supunere, dar acei care îl cunoşteau nu se îndoiau câtuşi de puţin că el tot mai avea intenţia să-i facă de petrecanie lui Tarzan, îndată ce s-ar ar găsi ocazia.

După legile Oparului. Marea preoteasă şi regină trebuia să se căsătorească cu marele preot. La a invocat ani întregi nenumărate scuze ca să amâne ceremonia care ar fi unit-o cu Hagi. De asemenea, a mai stârnit şi antagonismul unei părţi bune din popor prin probele amorului ce-l nutrea pentru Tarzan şi deşi a declarat că se va mărita cu Hagi,

faţă de acesta, nu făcea nicio încercare ca să-şi ascundă ura şi scârba. Până unde putea să meargă regina în această chestiune, fără a-şi lua pedeapsa cuvenită, era o problemă pe care, adeseori şi-o puneau aceia care se bucurau de protecţia ei.

De aceea nu era de mirare ca Hagi să clocească gânduri de trădare fată de regina lui. Era unit cu el şi Oah, o preoteasă care aspira să ajungă prin această trădare în funcţia înaltă ocupată de La.

Dacă se putea scăpa de La, Hagi avea destulă influenţă ca să reuşească s-o înalţe pe Oah la rangul de mare preoteasă.

Mai avea promisiunea ei că îl va lua de soţ, lăsându-l să domnească în continuare ca rege, dar, cu toate acestea, erau amândoi atât de influenţaţi de temerile superstiţioase faţă de zeul strălucitor, încât viaţa marii preotese La, a fost până la un punct şi deci până în prezent, în destulă siguranţă. Nu trebuia decât o scânteie foarte mică pentru a aprinde flăcările trădării ce clocotea în jurul ei.

De fapt. Ea nu a fost decât în dreptul său oprind pe marele preot de la executarea sacrificării lui Tarzan.

Dar soarta şi viaţa ei atârnau foarte mult de tratamentul pe care urma să-l acorde în viitor prizonierului. Dacă va încerca să-l scape, dacă va arăta cumva că dragostea pe care o nutrea pentru el a izbucnit din nou, desigur că soarta ei era pecetluită. Chiar şi numai pentru faptul că l-ar fi eliberat, ea şi-ar fi luat pedeapsa cuvenită.

Hagi şi ceilalţi o priveau cu atenţie cum se apropia de Tarzan. Oprindu-se în picioare lângă el, marea preoteasă a privit câteva clipe spre trupul care zăcea inert în faţa ei.

— E mort? a întrebat ea.

— Nu era mort când ne-a gonit de aici Hagi, a răspuns Dot. Dacă e mort acum, este absolut sigur că Hagi l-a omorât în lipsa noastră.

— Nu l-am omorât, i-a asigurat Hagi. Rămâne să o facă La, regina noastră, după cum ea singură

ne-a spus. Ochiul marelui nostru zeu strălucitor te priveşte acum pe tine, mare preoteasă de Opar. Cuţitul îl ai la şold, iar sacrificiul zace în faţa ta.

La a simulat că nu aude vorbele lui Hagi şi întorcându-se spre Dot, i-a zis:

— Dacă mai trăieşte, construiţi a targă de crengi şi duceţi-l înapoi la Opar.

Iată cum Tarzan a ajuns din nou în cetatea coloniei africane a vechii Atlantidei. Efectul narcoticului pe care i l-a administrat Kraski nu a trecut încă. Ci a mai persistat câteva ore după ce a fost adus în Opar.

Era noaptea târziu când el a deschis ochii. Fiind întuneric, în primul moment era nedumerit asupra celor ce s-au întâmplat cu el şi nu înţelegea tăcerea care îl înconjura. Tot ce a putut să afle, orientându-se după miros, a fost faptul că era culcat pe un aşternut de blănuri şi că nu e rănit deloc, deoarece nu simţea nicio durere.

Prin ceaţa în care îi era învăluit creierul, a început, încetul cu încetul, să se strecoare lumină şi astfel şi-a amintit de toate până în clipa în care şi-a pierdut cunoştinţa, realizând cursa în care a fost atras. Nu a putut, însă, să-şi închipuie cât timp a stat în nesimţire şi în ce loc se afla.

S-a ridicat încet în picioare. Nu simţea nicio durere, o ameţeală. A început să pipăie prin întuneric, înaintând cu multă atenţie, ţinând o mână întinsă înainte şi cu piciorul pipăind podeaua pentru a fi sigur să ce sprijină tot timpul pe un loc solid.

Abia a făcut vreo doi paşi, când orice mişcare de înaintare i-a fost oprită de un perete care se înălţa în faţa lui.

A pornit pe lângă zid şi după câţiva paşi, a ocolit camera, descoperind că nu are decât două ieşiri: o uşă în dreapta şi alta în stânga, faţă în faţă.

În întunericul care domina acolo, nu se putea folosi decât de simţul pipăitului şi de cel al mirosului. Aceste două simţuri i-au spus de la

început că e închis într-o încăpere subterană, dar, după ce a dispărut cu totul efectul narcoticului, a început să priceapă că mirosul de acolo îi era într-un fel cunoscut. Avea o amintire vagă că a mai simţit cândva atmosfera aceasta în împrejurări foarte ciudate din viaţa lui.

Nu a trecut mult şi de sus. Din afară, a străbătut prin pământ şi piatră urma unui strigăt neînchipuit de straniu. A ajuns la urechile lui foarte slab, aproape imperceptibil altor urechi mai puţin agere ca ale lui, dar a fost suficient ca să-i răscolească cele mai vii amintiri şi odată cu ele să-l facă să recunoască şi mirosurile care i s-au părut înainte atât de cunoscute. Ştia acum că se află într-unui din coridoarele sau peşterile subterane ale Oparului.

Sus, la suprafaţa pământului, în camera templului, marea preoteasă La se zvârcolea fără somn pe un divan. Ea cunoştea prea bine atât temperamentul poporului ei, cât şi firea trădătoare a marelui preot, Hagi.

Cunoştea prea bine fanatismul religios ce împingea adeseori poporul ei la acte de nebunie religioasă şi ştia că Hagi poate foarte uşor să pornească împotriva ei, dacă nu îl va sacrifica de data aceasta pe Tarzan, sub razele zeului strălucitor.

Acesta era motivul pentru care La nu putea să doarmă. A încercat să găsească o ieşire din dilema în care se afla, în sufletul ei neîmpăcându-se cu ideea de a-l sacrifica pe Tarzan.

Cu toate că ea era marea preoteasă a unui cult îngrozitor şi regina unei rase de oameni pe jumătate bestii, era femeie şi încă o femeie care a iubit numai o singură dată, iar dragostea ei întreagă o dăruise fiinţei dumnezeieşti care se afla acum din nou în mâinile ei.

De două ori a scăpat Tarzan de cuţitul sacru, iar ultima oară dragostea ei a triumfat şi asupra geloziei şi asupra fanatismului; iar La şi-a dat seama că nu poate să pună în primejdie viaţa omului pe care l-a iubit, oricât de deznădăjduită ar fi acea iubire.

În noaptea aceasta i s-a înfăţişat o problemă şi simţea că este peste puterile ei găsirea unei soluţii. Faptul că s-a logodit cu Hagi i-a luat şi ultima rază de speranţă că ar fi putut deveni vreodată soţia lui Tarzan.

Cu toate acestea, era tot atât de hotărâtă să-l scape pe Tarzan, ca şi cum ar fost propriul ei logodnic. El i-a salvat viaţa de două ori: o dată de furia unui preot care a înnebunit şi a doua oară de furia lui Tantor când era în „călduri”. De asemenea, ea şi-a dat cuvântul ca atunci când Tarzan va mai veni la Opar, să fie primit cu prietenie.

Totuşi, influenţa lui Hagi era mare şi La ştia că această influenţă a fost îndreptată din toate puterile împotriva lui Tarzan. De faptul acesta s-a convins destul de bine din atitudinea preoţilor, chiar din momentul când a pornit să-l aducă pe Tarzan la Opar. Precum şi din privirile furioase care i le aruncau cu toţii.

Mai curând sau mai târziu vor avea chiar îndrăzneala să o înfrunte. Nu aveau nevoie decât de un simplu pretext. La ştia că ei vor găsi în cele din urmă acest pretext în atitudinea pe care ea o va manifesta faţă de Tarzan.

A trecut de mult de miezul nopţii, când la uşa camerei ei a bătut încet o preoteasă întotdeauna credincioasă şi pe care o avea de pază afară, lângă camera ei.

— Dot vrea să vă vorbească, a şoptit preoteasa.

— E târziu, a răspuns La, iar bărbaţilor nu le este permis să vină în partea aceasta a templului. Cum se face că a venit până aici şi care e motivul pentru care a trecut peste acest principiu?

— Spune că vine pentru binele mani preotese care se găseşte într-o primejdie, a răspuns fata.

— Să intre atunci! a zise La. Iar tu, dacă ţii la viaţă, ai grijă şi nu spune nimănui despre aceasta.

— Am să fiu tăcută ca piatra din care e zidit altarul, a răspuns fata ieşind.

După câteva clipe s-a întors aducându-l pe Dot, care s-a oprit la câţiva paşi de marea preoteasă, făcând o plecăciune adâncă. La a făcut fetei un semn şi aceasta a părăsit camera.

— Vorbeşte, Dot! a poruncit La.

— Ştim cu toţii, a început el, despre iubirea lui La pentru străinul captiv. Nu este treaba mea, un preot inferior, să iscodesc gândurile şi acţiunile marii mele preotese. Datoria mea este să o slujesc, cum ar trebui să facă şi aceia care acum complotează împotriva ei.

— Ce vrei să zici cu asta, Dot? Cine complotează contra mea?

— Chiar în momentul acesta, Hagi şi Oah împreună cu mai mulţi preoţi şi preotese au formulat un plan prin care să te ducă la pieire. Au pus spioni care să te pândească, ştiind că ai intenţia de a-l elibera pe Tarzan, mai ales că va veni cineva din partea lor care te va povăţui că cea mai uşoară soluţie a problemei ar fi să-l faci scăpat. Această persoană este trimisă de Hagi, iar cei care te pândesc vor comunica poporului şi preoţilor că te-au surprins când ai dat drumul aceluia care trebuia sacrificat. Dar nici aceasta nu va putea ajuta cu nimic, pentru că Hagi a amplasat o mulţime de oameni în diverse ambuscade pe tot drumul, de la Opar până la munţi, care-l vor prinde pe Tarzan şi-l vor ucide pe loc. Nu e decât o singură cale prin care te poţi salva, regină a Oparului!

— Şi care este acea cale? a întrebat nerăbdătoare La.

— Trebuie, cu propriile tale mâini, să-l sacrifici pe Tarzan pe altarul templului marelui nostru zeu strălucitor.

CAPITOLUL VIII — Misterele trecutului.

A doua zi de dimineaţă. La şi-a luat liniştită dejunul, după care l-a trimis pe Dot cu mâncare la Tarzan. Nu a trecut mult şi a venit s-o viziteze o tânără preoteasă care era sora lui Oah.

Înainte chiar de a începe fata să vorbească, La a ştiut că este un emisar de-a lui Hagi şi că trădarea de care o prevenise Dot îşi urma cursul.

Fata nu se simţea în largul ei şi părea a fi foarte speriată… aceasta pentru că era tânără şi-şi respecta mult regina, pe care o ştia atotputernică, capabilă s-o pedepsească cu moartea, dacă ar fi voit.

La şi-a formulat un plan de acţiune ca să-l pună în încurcătură pe Hagi şi pe conspiratorii lui, iar acum a aşteptat în tăcere ca fata să înceapă să vorbească. Au trecut însă, câteva minute până când fata şi-a găsit curajul necesar, începerii unei o discuţii prin care ştia că va trăda. La început a

vorbit doar despre banalităţi care nu aveau nicio legătură cu subiectul principal, iar La era se amuza simţind tulburarea clară în care se afla tânăra preoteasă.

— Foarte rar se întâmplă, a zis La, ca sora lui Oah să vină în apartamentele reginei sale fără a fi fost invitată. Mă bucur să văd că a băgat de seamă, în cele din urmă, că-i este datoare cu câteva servicii marii preotese a soarelui.

— Am venit, a zis fata, vorbind ca şi cum ar fi povestit o lecţie învăţată pe dinafară, am venit să-ţi spun ceva ce am auzit şi care cred că te interesează.

— Da? a întrebat La, ridicând sprâncenele.

— L-am auzit din întâmplare, a continuat fata, pe Hagi spunându-le unor preoţi că ar fi bucuros dacă Tarzan ar scăpa, pentru că aceasta te-ar scoate pe dumneata dintr-o mare încurcătură. Eu am crezut că La, regina, se va bucura să afle aceasta, deoarece ştim cu toţii că ai promis prietenie lui Tarzan şi prin urmare, nu ai dori nicidecum să-l sacrifici pe altarul zeului nostru strălucitor.

— Eu îmi cunosc bine datoria, a răspuns La cu o voce mândră. Nu am nevoie de Hagi, nici de preotesele mici ca să mi-o explice. Cunosc de asemenea şi prerogativele marii preotese şi ştiu că dreptul de a sacrifica este unul din aceste prerogative. Din acest motiv l-am împiedicat pe Hagi să-l sacrifice pe străin, nicio altă mână, în afară de mâna mea, nu poate oferi sângele inimii sale zeului strălucitor. De aceea, în ziua a treia de la sosirea lui aici, va muri sub cuţitul meu pe altarul templului nostru.

Efectul pe care aceste cuvinte l-au avut asupra celei care a fost trimisă lui Hagi a fost întocmai după cum prevăzuse La. Pe figura aceleia s-a zugrăvit dezamăgire, precum şi părere de rău, deoarece nu s-a aşteptat la o asemenea atitudine din partea preotesei La.

După câteva momente, fata a găsit un pretext oarecare ca să se retragă, iar La abia a putut să-şi reţină un surâs. Ea nu avea intenţia să-l sacrifice pe Tarzan; iar sora preotesei Oah nu putea să bănuiască acest gând.

Fata s-a întors la Hagi, repetând tot ce îşi putea aminti din spusele lui La. Aceste cuvinte l-au întristat pe marele preot. Planul lui nu era îndreptat numai împotriva lui Tarzan, ci mai mult ca să abată mânia preoţilor şi a poporului din Opar asupra marii preotese.

Oah era şi ea prezentă acolo când s-a întors sora sa, a fost atât de dezamăgită, încât s-a abţinut să nu izbucnească, muşcându-şi buzele. Niciodată nu a simţit o dorinţă mai puternică de a deveni o mare preoteasă. Câteva minute, adâncită în gânduri, s-a plimbat cu paşi repezi dintr-o parte în alta a încăperii. Deodată, s-a oprit în faţa lui Hagi.

— La îl iubeşte pe Tarzan, a zis ea, iar, dacă acceptă ideea de a-l sacrifica, o face numai de frica poporului ei. Îl iubeşte mai mult decât te-a iubit vreodată pe tine. Tarzan ştie aceasta şi are încredere în ea. Pe acest fapt ar trebui să mizăm şi noi şi atunci planul nostru va fi încununat de succes. Ascultă, Hagi, la ceea ce-ţi spune Oah. Trebuia să trimitem o preoteasă la el, care să-i comunice că vine din partea marii preotese şi că La i-a poruncit să-l conducă afară din Opar, scăpându-l în felul acesta, de orice primejdie. Iscoada noastră îl va conduce tocmai acolo unde vor fi ascunşi oamenii noştri, iar ei îl vor ucide. După aceea vom merge cu toţii la marea preoteasă şi o vom acuza de trădare. Preoteasa care l-a condus afară din Opar pe Tarzan, va declara că La a îndemnat-o să facă aceasta. Astfel, atât preoţii, cât şi poporul îşi vor dezlănţui furia şi vor cere, ca pedeapsă, viaţa marii preotese. Numai în acest fel vom reuşi să-i înlăturăm pe amândoi.

— Foarte bine! a exclamat Hagi impresionat. Vom face aceasta mâine, în zorii zilei. Înainte de

apusul soarelui, Opar va privi spre o nouă mare preoteasă.

Pe la mijlocul nopţii, Tarzan a fost trezit de zgomotul care se auzea la una din uşile camerei unde era închis. A auzit zăvorul trăgându-se şi uşa a scârţâit uşor, apoi aceasta s-a deschis încet din vechile ei balamale. În întunericul de nepătruns de acolo, nu putea să desluşească imaginea celui care a intrat, dar auzea zgomotul unor paşi care se apropiau de el, iar după câteva clipe a auzit o voce de femeie pronunţându-i numele în şoaptă.

— Aici sunt, a răspunse el. Cine eşti şi ce vrei de la mine în toiul nopţii?

— Viaţa ta este în primejdie. Ridică-te şi urmează-ne, a răspuns aceeaşi voce de femeie.

— Cine te-a trimis? a întrebat precipitat Tarzan.

Înainte însă de a aştepta răspunsul, a încercat să descopere prin mirosul său ager identitatea vizitatorului nocturn. Dar fiinţa de lângă el emana puternic un parfum străin. Astfel Tarzan nu a reuşit sub nicio formă să distingă dacă e cineva pe care-l cunoştea sau vreo persoană cu totul străină.

— Sunt trimisă de La, i s-a răspuns, ca să te scot din această închisoare şi să te las liber dincolo de zidurile Oparului. Iată-ţi şi armele, a adăugat ea apropiindu-se de el şi punându-i-le în mână.

După aceea l-a prins de braţ, ieşind împreună din închisoare. Au trecut printr-un coridor lung, au coborât mai multe scări, apoi şi-au continuat drumul din coridor în coridor şi din cameră în cameră, deschizând şi închizând mai multe uşi, care scârţâiau şi gemeau în balamalele lor ruginite.

Cât timp au călătorit în felul acesta şi în ce direcţie mergeau Tarzan nu avea de unde să ştie. El a aflat suficiente de la Dot, când îi aducea hrana, ca să creadă cu adevărat în prietenia pe care i-o oferea La. Era ferm convins că aceasta va depune toate eforturile să-l ajute, deoarece Dot i-a povestit cum l-a salvat din mâinile lui Hagi când acesta a

intenţionat să-l omoare în locul unde a fost descoperit zăcând în nesimţire.

Acesta a fost motivul pentru care a urmat-o pe femeia aceea, care spunea că a fost trimisă de La. Fără să opună niciun fel de rezistenţă. Şi-a amintit acum de cele spuse Jane în privinţa nenorocirilor ce îl aşteptau dacă ar persista să facă şi această a treia călătorie la Opar. S-a întrebat dacă nu cumva avea dreptate soţia sa. Adică să nu mai scape niciodată din ghearele preoţilor fanatici ai zeului strălucitor.

Părea că deasupra acestei cetăţi afurisite planează un demon de gardă şi care ameninţă viaţa oricărui ar îndrăzni să se apropie de acest loc interzis, sau ar căuta să strângă o parte din bogăţia adunată în beciurile cetăţii. Călăuza lui l-a de braţ prinţ întunericul de nepătruns al trecătorilor subterane, mai bine de o oră, până când. După ce au urcat un număr mare de trepte, au ieşit în mijlocul unor tufişuri dese, prin care abia putea să pătrundă, până la ei lumina slabă a lunii.

Aerul proaspăt ce i-a izbit obrajii l-a înştiinţat că se află la suprafaţa pământului. Femeia, care nu a articulat nicio vorbă de când au plecat din prima încăpere şi-a urmat acum drumul în aceeaşi tăcere, pe o cărare sucită din vegetaţia puternică a unei păduri dese.

Tarzan a privit spre cer şi a constatat, după aspectul lunii şi al stelelor, că merg pe un drum care duce în sus spre munţii din spatele Oparului, un loc pe unde el nu a mai fost niciodată, ţinutul acela părându-i-se gol şi pustiu.

Acum era surprins de natura bogată a vegetaţiei, deoarece au considerat că aceste dealuri sunt sterpe, abia având câteva tufişuri şi copaci piperniciţi.

În timp ce ei îşi continuau drumul pe deal spre muchia muntelui, luna s-a ridicat pe cer, astfel că lumina ei a indicat ochilor ageri ai lui Tarzan aproape întreaga topografie a ţinutului pe care îl

traversau. Atunci a observat şi el că drumul mergea în sus printr-o trecătoare îngustă, împădurită şi a cărei vegetaţie nu se putea vedea de jos din câmpia Oparului.

Nefiind din fire prea comunicativ, nu a fost prea marcat de tăcerea neobişnuită a femeii care îl însoţea. Dacă ar fi avut ceva de spus, ar fi spus fără să mediteze prea mult.

Astfel şi-a închipuit că nici ea nu are prea multe să-i spună. Pe lângă aceasta, el mai avea un motiv de tăcere: cei care vor să ajungă departe la drum trebuie să vorbească cât mai puţin, economisindu-şi răsuflarea.

Spre răsărit, stelele au început să dispară una după alta, semn că se apropia răsăritul soarelui. Cei doi drumeţi au urcat acum un mal prăpăstios, care era şi sfârşitul râpei parcurse. Sus, pe culmea acestui mal, se întindea un teren mai drept şi mai puţin acoperit de copaci.

Cerul a început să se lumineze, iar după câtva timp femeia s-a oprit la marginea unui povârniş. Luminându-se bine de ziuă, Tarzan a văzut înaintea lui un bazin bine împădurit şi înconjurat din toate părţile de munţi, iar la o distanţă de patru-cinci kilometri a văzut ceva care i s-a părut conturul unei clădiri mari, al cărei acoperiş scânteia şi lucea la razele slabe ale soarelui abia răsărit.

Atunci şi-a întors capul şi a privit-o pe cea care îl însoţea. În clipa aceea s-a zugrăvit pe figura lui atât surpriză, cât şi o mare consternare, deoarece în faţa lui nu era altcineva decât La, marea preoteasă din Opar.

— Dumneata? a exclamat el. Acum desigur că Hagi va avea pretextul mult aşteptat pentru a te înlătura de la tron.

— Nu va avea niciodată prilejul să mă înlăture de la tron, a răspuns La, pentru că am intenţia să nu mă mai întorc niciodată la Opar.

— Să nu te mai întorci la Opar? Dar atunci unde să mergi? Unde poţi să te duci?

— Merg cu tine, a răspuns ea. Nu-ţi cer să mă iubeşti. Tot ce te rog e să mă duci departe de Opar, departe de duşmanii mei, care vor să mă ucidă. Nu am altă cale. Manu maimuţa cea mică i-a auzit pe când conspirau şi a venit la mine şi mi-a spus ce au de gând să facă. Fie că te sacrificam, fie că te scăpăm după cum am şi făcut, aceeaşi soartă m-ar fi aşteptat. S-a hotărât să mă înlăture, ca Oah să poată deveni mare preoteasă, iar Hagi, rege al Oparului. Dar pe tine, Tarzan, nu te puteam sacrifica cu niciun chip şi am ales singura alternativă pe care o mai aveam ca să putem să ne salvăm amândoi. Nu putem să mergem spre nord. Nici spre apus prin câmpia Oparului, deoarece Hagi a făcut ambuscade cu luptătorii lui în diferite locuri, unde te-ar fi prins, iar tu, Tarzan, oricât de mare luptător eşti, ai fi fost copleşit de numărul lor.

— Dar acum unde mă conduci? a întrebat dezorientat Tarzan.

— Dintre două situaţii dificile, am ales-o pe cea mai puţin îngrozitoare. În direcţia aceasta intrăm într-un ţinut necunoscut, despre care noi, oparienii, nu ştim decât ce ne spun legendele noastre: că ar fi plin de monştri şi de oameni ciudaţi. Oparienii nu au venit niciodată până aici, iar, dacă a venit vreunul atât de departe, nu s-a mai întors niciodată. Eu însă sunt convinsă că, dacă există în lume o fiinţă care să poată străbate această vale necunoscută, aceea nu poate fi decât Tarzan.

— Dar, dacă nu ştii nimic despre acest ţinut sau despre locuitorii din el, a întrebat Tarzan, cum se face că ştii atât de bine drumul?

— Cunoaştem bine drumul până la muchia dealului, dar aceasta este tot ce putem şti. Din când în când, vin până aproape de Opar nişte maimuţe mari, enorme, însoţite de lei şi vin tocmai pe acest drum. Desigur că leii nu ne pot spune unde duce

drumul şi nici maimuţele nu vor să ne spună, pentru că noi suntem de foarte multă vreme în război cu ele. Aceştia coboară pe acest drum în Opar şi ne fură locuitorii, iar noi îi aşteptăm de multe ori pe drumul acesta, ca să-i prindem, iar, când prindem vreuna, o sacrificăm zeului strălucitor. Cel puţin acesta era vechiul nostru obicei, dar sunt ani de zile de când le-a venit mintea la cap şi nu-i mai putem prinde noi pe ei, ci ei pe noi. Nu ştim însă care le este cauza că ne fură oamenii. Ne imaginăm că nu pot face altceva cu ei, decât să îi mănânce. Sunt, o rasă foarte puternică, mai puternică decât Bolgani, gorila. Sunt de asemenea, cu mult mai isteţi, pentru că, după cum curge sânge de maimuţă în venele noastre, tot aşa în venele lor curge sânge omenesc.

— Atunci care este adevăratul motiv pentru care vrei neapărat să trecem prin această vale pentru a fugi de Opar? Nu mai există altă cale?

— Nu există, a răspuns ea. Toate drumurile care străbat valea sunt păzite de oamenii lui Hagi. Singura noastră perspectivă de scăpare este direcţia aceasta şi te-am adus pe singurul drum prin care se poate străbate stâncile prăpăstioase ce înconjoară Oparul spre sud. Trebuie să trecem ori peste această vale, ori în jurul ei şi să căutăm o trecătoare dincolo de munţi, în partea cealaltă.

Tarzan stătea în picioare, ca o statuie splendidă de bronz, privind bazinul împădurit din vale, fiind preocupat intens de problemele momentului.

Dacă ar fi fost singur, nu ar fi venit pe drumul acesta, având destulă încredere în propria forţă şi îndemânare că ar fi putut să traverseze valea Oparului în destulă siguranţă, indiferent de cursele ce i le-a întins Hagi. Dar nu era singur. Acum trebuia să se gândească şi la femeia aceasta şi-şi dădea seama că, prin încercarea făcută de ea ca să-l salveze, îl supusese unei obligaţii morală peste care nu ar fi putut să treacă uşor.

Cea mai înţeleaptă cale de urmat părea a fi aceea de a ocoli bazinul, păstrând, pe cât era posibil, distanţa de clădirea ce se vedea în depărtare. Aceasta numai şi numai cu scopul de a găsi un drum să poată trece munţii şi să iasă dintr-un ţinut atât de neospitalier.

Dar, atât cât putea să zărească din edificiul acela pe jumătate ascuns în frunzişul marilor copaci, a fost suficient să-i stârnească curiozitatea în aşa grad, ca să simtă că i-ar fi imposibil să reziste dorinţei de a vedea ce este acolo.

El nu îşi putea închipui că bazinul era locuit şi de alte fiinţe, decât de fiare sălbatice; iar clădirea pe care o vedea a considerat că era opera unui popor stins sau plecat de acolo, fie că ar fi fost contemporan ca cel din Atlantida, care a clădit Oparul, fie că localul fusese clădit chiar de oparieni. Iar acum uitat cu totul de descendenţii acestora. Din câte putea el să vadă de la distanţă, mărimea şi frumuseţea clădirii nu puteau fi decât ale unui palat.

Tarzan nu cunoştea frica, cu toate că poseda până la un grad oarecare acea precauţie inerentă tuturor animalelor sălbatice. El nu ar fi stat la îndoială să-şi măsoare isteţimea şi puterea cu fiare de ordine inferioară, oricât de feroce ar fi fost acestea, pentru că fiarele nu se puteau uni între ele ca să-l distrugă pe el.

Dacă s-ar fi găsit oameni care să-l urmărească în număr mare, ştia că pluteşte într-o adevărată primejdie şi că, faţă de inteligenţa şi puterea lor combinată, marea lui putere nu-i va mai ajuta la nimic.

Totuşi, după calculele lui, nu prea erau motive care l-ar fi făcut să creadă ca bazinul este locuit de fiinţe omeneşti. O cercetare mai de aproape a clădirii îi va arăta, fără îndoială, că nu este decât o ruină părăsită şi că cei mai interesanţi duşmani pe care îi va întâlni, vor fi leii şi marile maimuţe.

De niciunul dintre aceştia nu-i era frică, mai ales că îşi închipuia că va fi în stare să poată stabili relaţii amicale cu maimuţele. Prin urmare, socotind că trebuie să caute o ieşire din acest loc, de partea opusă de unde se afla el, era şi firesc să aleagă drumul cel mai drept, adică să traverseze bazinul Astfel, înclinarea pe care o avea de ă explora valea era sprijinită şi de ideea de a tăia drumul sau, cu alte cuvinte, a câştiga timp şi de a economisi oboseală.

— Haide! s-a adresat el femeii.

Au pornit în partea de jos a povârnişului, mergând în direcţia clădirii din faţa lor.

— Cum, pe acolo vrei să mergi? A strigat ea mirată.

— De ce nu? Drumul cel mai scurt este peste vale şi după cum fac eu calculele, nu vom putea găsi niciun drum de trecut munţii, decât de partea cealaltă.

— Dar mie mi-e frică, a zis ea. Numai bunul nostru zeu strălucitor ştie ce primejdii teribile ne aşteaptă în adâncul pădurilor de jos.

— Nu-l vom găsi decât pe Numa şi pe Mangani, a zis el. De aceştia nu trebuie să ne fie frică.

— Ţie nu îţi este teamă de nimic, a zis ea, dar eu nu sunt decât o biată femeie.

— Iar noi nu murim decât o singură dată, a replicat Tarzan. Dacă ne temem întruna de moarte, nu o vom înlătura, ci ne vom face numai viaţa mizerabilă. Vom merge, aşadar, pe calea cea mai scurtă şi cred că vom vedea destule lucruri care să ne despăgubească de riscul asumat.

Au mers, deci, în jos, printre tufişuri, spre o cărare bine bătătorită şi cu cât se apropiau de nivelul bazinului, cu atât pădurea se îndesa mai mult, iar copacii erau mai mari, până când au ajuns să nu le mai poată vedea vârfurile.

Din spatele lor bătea un vânt uşor. Tarzan deşi mergea repede, era cu atenţia încordată la orice mişcare din jurul lui. Pe pământul tare al cărării

erau foarte puţine semne care să indice natura animalelor ce au trecut pe acolo, dar se vedeau bine urmele de leu.

De mai multe ori Tarzan s-a oprit şi a ascultat, ridicând adeseori capul şi mirosind aerul cu nările lui sensibile, ca şi cum ar fi căutat să ştie tot ce ar fi fost împrejurul lui.

— Părerea mea este, a zis el după puţină vreme, că sunt oameni în valea aceasta. Simt, de mai multe minute, că ne pândeşte cineva. Dar, oricine ar fi acela, e mai îndemânatic decât se poate spune, deoarece nu pot să miros decât o urmă foarte slabă care să-mi denote prezenţa lui.

La a privit în jurul ei cu uimire şi s-a apropiat şi mai mult de el.

— Nu văd pe nimeni, a zis ea încet.

— Nici eu, a răspuns el. Nu pot să simt un miros pozitiv; totuşi, sunt convins că ne urmăreşte cineva. Acel cineva sau ceva ne urmăreşte după miros şi e destul de isteţ, pentru că ne păstrează mirosul, chiar la o anumită distanţă de noi. După părerea mea, oricine ar fi acela, trece pe la o înălţime mare printre copaci, iar vântul îl ajută fiindcă bate din spatele nostru. Dar, chiar dacă ar sufla din faţa noastră, tot nu am putea descoperi mirosul lui. Aşteaptă un moment aici, să mă conving.

Zicând acestea, a sărit uşurel în crengile unui copac din apropiere şi a început să se caţere în sus cu agilitatea unei veveriţe. După câteva momente a apărut din nou lângă La.

— Am avut dreptate. Este cineva sau ceva, nu tocmai departe de noi. Dar nu pot spune dacă este om sau Mangani, pentru că mirosul lui este un miros străin, care nu-mi arată că ar fi unul din ei. Dar haide să imităm şi noi jocul lui.

A prins-o pe fată de mijloc şi a azvârlit-o ca pe o pană pe umăr, apoi a pornit în sus printre copaci, spunându-i:

— Dacă nu este prea aproape de noi ca să ne vadă, lucru de care mă îndoiesc, urma noastră va trece pe deasupra capului său şi va trece un timp până va reuşi să o regăsească. Dar ar putea fi suficient de deştept ca să urce şi el la o înălţime mai mare.

La s-a minunat de puterea lui Tarzan. Care o ducea cu atâta uşurinţă din copac în copac. Era impresionată de viteza cu care străbătea acest drum înfrunzit şi atât de nesigur. El a continuat să meargă înainte în felul acesta, încă vreo jumătate de oră, când s-a oprit deodată. A stat în picioare pe o creangă groasă şi arătându-i cu mâna în jos. I-a zis:

— Priveşte!

Uitându-se în direcţia indicată, fata a văzut prin frunziş o poiană bine împrejmuită, în care se găseau vreo douăsprezece colibe, asupra cărora s-a îndreptat toată atenţia ei. Tot atât de surprins era şi Tarzan de ceea ce vedea în mod vag prin frunziş.

Evident că erau colibe, dar păreau că se mişcă dintr-o parte în alta prin aer, unele legănându-se uşor înainte şi înapoi, altele scuturându-se în sus şi în jos, într-o agitaţie mai mult sau mai puţin violentă.

Tarzan a sărit pe creanga unui copac din apropiere şi a coborât mai jos, luând-o pe La de pe umeri. După aceea, s-a furişat cât a putut mai aproape, urmat de fată, deoarece şi ea, la fel cu ceilalţi, oparieni era în capabilă să meargă prin copaci. După puţin, au ajuns într-un loc de unde puteau foarte bine să vadă satul, ca să-i zicem aşa, de colibe şi imediat misterul legănării acestor colibe s-a explicat de la sine.

Erau construite în forma unor stupi mari de albine, aşa cum le construiesc multe triburi africane. Aveau cam vreo doi metri şi ceva în diametru şi cam tot atâta înălţime, dar în loc de a fi aşezate pe pământ, fiecare era suspendată de o funie groasă de iarbă, de creanga unuia dintre

copacii uriaşi care creşteau în interiorul întăriturii. Din centrul fundului fiecărei colibe atârna altă funie, ceva mai subţire.

De acolo de unde se găsea, Tarzan nu putea să vadă nicio deschizătură destul de mare, la nicio colibă, prin care să poată intra corpul unui om, cu toate că erau mai multe deschizături rotunde de câte zece centimetri în diametru, la o înălţime de un metru de la podea.

În interiorul satului se aflau mai mulţi locuitori, dacă mica colecţie de case atârnate meritau să li se aplice un nume ca acesta. Şi nici oamenii de acolo nu i se păreau lui Tarzan că ar fi mai puţin ciudaţi decât locuinţele lor atât de curioase. Un lucru era evident: erau negri, dar aparţineau unui neam necunoscut de Tarzan.

Niciunul nu avea niciun fel de îmbrăcăminte pe el sau vreun fel de ornament, în afară de câteva pete colorate, aplicate la întâmplare pe corpul lor. Erau înalţi şi foarte musculoşi, cu toate că picioarele le păreau prea scurte, iar braţele prea lungi pentru o simetrie a corpului. Conturul feţei le era aproape animalic, fălcile fiind exagerat de ieşite în evidenţă, iar deasupra sprâncenelor lor stufoase aproape că nu se vedea fruntea, craniul fiind aplecat înapoi, într-o direcţie aproape orizontală.

În timp ce Tarzan se uita la ei, a văzut că unul dintre ei cobora pe una din funiile ce atârnau de fundul unei colibe şi a înţeles imediat, atât scopul acestor funii, cât şi unde se afla intrarea în locuinţele lor.

Creaturile întinse pe jos şi rezemate în şolduri erau ocupate în momentul de faţă, cu mâncarea. Mai multe aveau în mână oase de pe care rodeau carnea crudă cu dinţii mari şi puternici, iar alţii mâncau frunze şi rădăcini de plante. Erau de ambele sexe şi de diferite vârste, de la copiii cei mici, până la persoane mature, dar niciunul nu părea bătrân de tot.

Pe corp nu aveau păr aproape deloc. Aveau doar câteva şuviţe de păr brune, care le creşteau pe cap ca şi firele de sârmă. Vorbeau între ei foarte rar şi cu un ton care semăna mai mult a mârâit de fiară. În timpul cât Tarzan i-a ţinut sub observaţie, nu a avut prilejul să vadă pe vreunul râzând, nici chiar zâmbind, fapt care-i făcea să nu semene deloc cu niciun trib african cunoscut lui.

Cu toate că a cercetat din priviri cât mai amănunţit întreaga întindere a acestui sat întărit, nu a văzut nimic care să-i arate că ar exista vase de gătit, sau că s-ar fi făcut vreodată foc pe acolo.

Pe pământ, la îndemâna bărbaţilor, se aflau şi armele lor: nişte suliţe scurte în formă mai mult de securi, decât de suliţă. În afară de acestea mai aveau şi nişte topoare foarte ascuţite, de metal.

Tarzan era foarte bucuros că a venit pe drumul acesta, deoarece a avut prilejul să vadă astfel de tipi indigeni, de care nici nu ar fi visat să poată exista: un tip atât de inferior, încât se apropia de treapta animalelor. Până şi Wazdonii şi Hodonii din Paluldon erau înaintaţi foarte mult pe scara evoluţiei, în comparaţie cu aceste fiinţe.

Uitându-se la ei, nu a putut să nu se mire că aveau şi puţina inteligenţă de a-şi fabrica armele pe care le posedau, care, după cum putea vedea el de acolo, erau făcute de meşteşugari buni, având un desen şi o formă destul de satisfăcătoare.

Chiar şi colibele lor păreau construite bine şi ingenios, iar întăritura care împrejmuia sătucul lor era înaltă, puternică şi bine construită, în scopul de a-i apăra împotriva leilor de care mişuna acel ţinut.

În timp ce Tarzan şi La îi priveau pe aceşti oameni, a observat de la o vreme că s-a apropiat din stânga lor, o altă fiinţă, iar după câteva clipe lângă ceilalţi a mai coborât unul ca ei.

Ceilalţi au simţit prezenţa lui, dar i-au aruncat o privire indiferentă. Acela a venit şi s-a aşezat printre ei, având aerul că le spune ceva. Tarzan, deşi nu-i putea prinde cuvintele, calcula, după

gesturile lui, gesturi cu care acela îşi completa sărăcia şi lipsurile limbajului, că povesteşte camarazilor săi despre străinul şi femeia pe care i-a văzut cu puţin timp înainte, în pădure. Tarzan a ştiut numaidecât că aceasta trebuia să fie fiinţa care i-a urmărit şi de care au scăpat cu atâta uşurinţă.

Se vedea bine că povestirea lui i-a aprins pe toţi, pentru că unii s-au ridicat şi au început să sară în sus, cu genunchii îndoiţi, bătându-şi în mod caraghios braţele de pulpele goale. Totuşi, expresia de pe figurile lor a rămas aproape neschimbată, iar după câteva clipe s-au aşezat din nou la locurile lor.

Tocmai atunci s-a auzit din depărtare din pădure un ţipăt puternic, care a deşteptat în creierul lui Tarzan amintiri vechi.

— Bolgani, i-a şoptit el lui La.

— Una din marile maimuţe, a zis ea cutremurându-se.

Nu a trecut mult şi l-au văzut venind pe cărarea din junglă spre sătuc. Era o gorilă enormă. Avea o mărime pe care Tarzan nu a mai avut ocazia să o vadă niciodată. Cu o statură aproape gigantică, această creatură mergea drept în picioare, cu pasul regulat ca al unui om, fără să atingă măcar o singură dată pământul cu încheietura mâinilor sale.

Capul şi figura îi erau aproape la fel ca ale unei gorile şi cu toate acestea, era o deosebire pe care Tarzan a observat-o numai după ce fiara s-a apropiat mai mult; era un Bolgani, într-adevăr, dar cu sufletul şi creierul unui om. Nu numai acest fapt făcea ca această creatură să pară unică în felul ei. Mai ciudat probabil decât orice era faptul că purta podoabe… şi ce fel de podoabe! Aur şi diamante străluceau pe blana lui, iar deasupra coatelor avea o mulţime de brăţări de aur, după cum avea şi la glezne De pe o cingătoare cu care era încins peste mijloc atârna, atât dinainte cât şi înapoi, câte o curea lungă şi îngustă până aproape de pământ,

construită după toate aparenţele, din inele de aur încrustate cu diamante.

Niciodată până atunci John Clayton, lord de Greystoke, nu a avut prilejul să vadă o desfăşurare de atâta bogăţie, nici chiar în lada cu giuvaeruri găsită în Opar.

Îndată după ce strigătul acela îngrozitor a întrerupt tăcerea pădurii, Tarzan a putut să observe şi efectul lui asupra locuitorilor din sătuc. Ei au sărit instantaneu în picioare. Femeile şi copiii alergau pe după trunchiurile copacilor sau urcau repede în colibele lor, iar o parte din bărbaţi au înaintat, înghesuindu-se, spre poarta întăriturii.

Gorila s-a oprit în afara acestei porţi, ridicându-şi vocea din nou, dar de astă dată a început să vorbească. În loc să mai repete strigătul straniu de adineaori.

CAPITOLUL IX — Lancea ucigătoare.

După ce a intrat în sătuc gorila aceea enormă, cu înfăţişare omenească, războinicii au închis poarta şi s-au retras cu respect într-o parte. În timp ce fiara înainta în centrul luminişului, unde s-a oprit un moment, uitându-se în jur.

— Unde sunt „Ele" cu pruncii lor? a întrebat el. Să le chemaţi aici.

Comanda a fost dată cu o voce destul de tare şi desigur că a fost auzită de femei şi de copii, dar nimeni nu a îndrăznit să iasă din ascunzătoare. Războinicii se învârteau agitaţi pe lângă colibe. Păreau frământaţi de o luptă mare ce se da în sufletul lor… o luptă între frica cumplită ce le-o inspira fiinţa care le-a dat ordinul şi dorinţa de a nu-i împlini ordinul.

— Chemaţi-le, a repetat gorila, sau mergeţi să le aduceţi voi înşivă!

Un războinic a avut, în cele din urmă, destul curaj ca să răspundă fiarei:

— Satul nostru a mai dat o femeie luna aceasta. Acum este rândul altui sat.

— Tăcere! a răcnit gorila, înaintând amenințător spre el. Eşti un Gomangani obraznic, care te opui fiinţei lui Bolgani. Eu vorbesc în numele lui Numa: supune-te, ori mori!

Negrul, tremurând de spaimă, s-a întoarse şi a chemat femeile şi copiii. Nimeni nu a răspuns la chemarea lui. Bolgani a început să-şi piardă răbdarea.

— Duceţi-vă şi le aduceţi! a poruncit el.

Înfricoşaţi, negrii au porniră spre ascunzătorile unde se aflau femeile şi copiii. După un timp s-au prezentat în faţa gorilei, târându-le de braţ şi mai ales, de păr.

Tarzan s-a mirat că negri, care la început nu au dorit să predea femeile, se purtau acum cu ele fără blândeţe şi fără a le arăta nici cea mai mică afecţiune. Totuşi, această atitudine a lor faţă de femei, i-a fost pe deplin lămurită, îndată ce a auzit cuvintele războinicului care a vorbit mai înainte.

— Înălţată Bolgani, a zis el, adresându-se gorilei. Dacă Numa ia întotdeauna din satul acesta, în curând nu vor mai rămâne destule femei pentru războinicii de aici, numărul copiilor se va micşora şi nu va mai rămâne nimeni dintre noi.

— Şi ce este cu asta? a răspunse gorila-om. Sunt prea mulţi Gomangani în lume, aşa cum sunteţi acum. În afară de aceasta, nu aţi fost creaţi decât să-l serviţi pe Numa, împăratul şi aleşilor săi, Bolgani.

Şi pe când vorbea, examina femeile şi copiii, pişcându-le şi lovindu-le cu palma peste spate şi piept. După un timp s-a oprit în faţa unei femei tinere care ţinea la spate, călare peste şoldurile ei, un copil de vreo trei ani.

— Pe asta am s-o iau! a zis gorila smucind copilul de lângă mama sa şi aruncându-l cu brutalitate până lângă gard, unde copilul a rămas nemişcat de durere, probabil cu oasele frânte şi pe moarte.

Sărmana mamă, stupidă cum era şi după toate aparentele, mai mult animal decât o fiinţă omenească, a rămas un moment tremurând, într-o durere mută, apoi a pornit repede spre copilaşul ei. Dar gorila-om a smucit-o imediat cu una din labele ei puternice şi a trântit-o la pământ.

Simultan cu această mişcare, a izbucnit din frunzişul de deasupra lor, răcnetul teribil şi înfiorător de sfidare al maimuţoiului antropoid.

Sărmanii negri au aruncat priviri speriate în sus, pe când gorila şi-a întors faţa ei urâtă, mârâind cu furie spre cel care a scos acest răcnet bestial.

Sus, pe o creangă mare care se clătina uşor, privirile lor au întâmpinat o fiinţă cum nu au mai văzut până atunci: era un om alb, un Tarmangani cu pielea fără păr, la fel ca Histah, şarpele. Dar, tot în clipa când au privit în sus, mâna dreaptă a străinului, în care-şi ţinea suliţa, a pornit înainte cu putere, iar lancea, zburând cu viteză, s-a înfipt adânc în pieptul lui Bolgani.

Scoţând un singur strigăt de furie şi agonie, gorila s-a prăbuşit la pământ, unde s-a zbătut câteva clipe în spasme, după care nu s-a mai mişcat, murise.

Tarzan nu i-a simpatizat niciodată pe Gomangani ca rasă, dar spiritul de dreptate era inerent în creierul şi inima lui engleză; acesta fusese impulsul ce îl determinase să ia atât de spontan partea celui mai slab… Pe de altă parte, Bolgani era inamicul său ereditar. Lupta sa cea dintâi fusese tot cu un Bolgani, precum şi prima sa victorie.

Sărmanii negri erau încă într-o stare de uimire care-i ţinea în loc ca împietriţi când Tarzan a coborât din copac în mijlocul lor. Ei s-au retras îngroziţi, ridicând simultan şi ameninţător suliţele împotriva lui.

— Vă sunt prieten, a zis repede Tarzan. Sunt Tarzan, omul junglei. Lăsaţi suliţele jos!

După aceea s-a dus să-şi scoată suliţa din cadavrul lui Bolgani.

— Cine este această creatură care vine în satul vostru şi vă ucide copiii, răpindu-vă femeile? Cine este acesta pe care voi nu îndrăzniţi să-l străpungeţi cu suliţele?

— Este unul din poporul ales al lui Numa, a zis războinicul care părea oratorul satului. Iar când Numa va afla că a fost ucis în satul nostru, vom fi omorâţi cu toţii pentru ceea ce ai făcut tu, străine.

— Cine este Numa? A mai întrebat Tarzan pentru care cuvântul acesta nu însemna nimic altceva, în limba marilor maimuţe, decât un simplu „leu”.

— Numa este împăratul, a răspuns negrul. El locuieşte în palatul diamantelor împreună cu Bolgani, a încercat să se exprime negrul într-un limbaj al maimuţelor.

Chiar dacă limbajul lor era destul de primitiv se simţea totuşi influenţa inteligenţei oparienilor. Astfel, Tarzan a avut o imagine clară a situaţiei. Numa era cuvântul adoptat de regele Bolganilor, iar titlul de împărat indica numai locul său de onoare printre ceilalţi şefi.

În clipa în care Bolgani a căzut mort, femela căreia i s-a luat copilul a alergat imediat la el, luându-l în braţe. Aşezându-se apoi pe pământ, l-a strâns la piept, mângâindu-l şi spunându-i, ca să-l împace, cuvinte dulci de mamă.

Tarzan a constatat că ţipetele copilului au fost mai mult rezultatul spaimei acestuia, decât al rănilor suferite. De fapt, nu avea decât două-trei zgârieturi, aşa că nu s-a mai ocupat de el.

S-a întors spre războinicii care discutau agitaţi între ei. Când l-au văzut că se apropie, au format un semicerc, rămânând în picioare în faţa lui.

— Bolgani vor trimite să ne ucidă pe toţi, au zis ei, îndată ce vor afla ce s-a petrecut în satul nostru. Nu vom fi pedepsiţi numai în cazul în care vom duce în faţa lor pe cel care a aruncat cu suliţa. Prin

urmare, Tarmangani, vei merge cu noi la palatul diamantelor, unde te vom preda Bolganilor.

Tarzan a început să zâmbească. Cam ce fel de fiinţă credeau aceşti negri că ar fi el, când îşi închipuiau că i-ar lăsa să-l ducă atât de uşor şi să-l predea în mâinile lui Numa, împăratul Bolganilor?

Cu toate că realiza destul de bine riscul la care se expune intrând în sat, mai ştia încă ceva. Ştia că ar putea să scape din mâinile acestor sălbatici cu mult mai uşor decât ar fi putut ei să-l reţină acolo.

De multe ori i s-a întâmplat să se găsească în faţa unor sălbatici cu suliţele ridicate împotriva lui şi întotdeauna a ştiut exact la ceea ce trebuia să se aştepte în cazul unui atac.

De astă dată preferă să rămână în pace cu aceşti oameni, în dorinţa de a afla de la ei câteva lucruri la care s-a gândit chiar din momentul când a descoperit satul din mijlocul pădurii.

— Aşteptaţi, le-a zis el. Sunteţi voi în stare să trădaţi un prieten care a venit în satul vostru ca să vă apere de un duşman?

— Noi nu vrem să te ucidem, Tarmangani. Nu vom face nimic altceva decât să te ducem la Bolgani pentru Numa, împăratul.

— Aceasta înseamnă acelaşi lucru, a replicat Tarzan, pentru că voi ştiţi bine că Numa mă va ucide.

— Nu-i vina noastră, a răspuns vorbitorul satului. Dacă te-am putea scăpa, am face-o bucuros, dar, când Bolgani vor descoperi ce s-a întâmplat în satul nostru, noi vom fi aceia care vom suferi.

— Dar pentru ce este nevoie să ştie ei că în satul vostru a fost ucis un Bolgani?

— Vor şti pentru că îi vor vedea cadavrul când se vor mai întoarce pe aici.

— Aceasta nu se va întâmpla, dacă duceţi cadavrul în altă parte, a răspuns Tarzan.

Negrii s-au scărpinat nedumeriţi în ceafă. Cu minţile lor proaste şi ignorante, nu au putut să

găsească o soluţie a problemei. Ceea ce spune străinul, era adevărat. Nu ştia nimeni, numai ei şi cu străinul că în satul lor a fost ucis un Bolgani. Prin urmare, dacă transportau cadavrul de acolo, orice bănuială asupra satului lor va fi înlăturată de la sine. Dar unde aveau să-l ducă?

I-au pus această întrebare şi lui Tarzan.

— Am eu grijă de aceasta în locul vostru. Eu m-am rătăcit pe aici. Acum caut un drum să ies din valea aceasta şi merg în direcţia aceea. Şi Tarzan a arătat cu mâna spre sud-est. Negrii au clătinat din cap.

— Se poate să fie un drum care să ducă în exteriorul văii în direcţia aceea, a spus unul, dar ce se găseşte mai încolo nu există om care să ştie. Nici nu ştiu dacă este drum pe acolo sau dacă mai este ceva de partea cealaltă. Se spune că dincolo de munte este un foc mare care arde necontenit şi că din acest motiv nu îndrăzneşte să meargă până acolo să se convingă. Eu nu am fost niciodată mai departe de satul meu decât la o distanţă de cel mult o zi de mers pe jos şi atunci numai ca să vânăm şi să adunăm fructe pentru Bolgani. Nu ştiu dacă este vreun drum pe acolo şi nu pot să spun dacă ar putea cineva să iasă pe acolo, chiar dacă ar exista vreun drum.

— Dar nu iese nimeni din valea asta, niciodată?

— Nu ştiu ce fac alţii din alte sate, a răspuns negrul, dar din satul nostru nu a ieşit nimeni niciodată din valea aceasta.

— Ce se găseşte în direcţia aceea? a întrebat Tarzan, indicând direcţia spre Opar.

— Nu ştiu, a răspuns negrul. Am văzut însă că unii Bolgani vin din partea aceea aducând cu ei fiinţe ciudate: oameni mici cu pielea albă, cu mult păr pe ei, cu picioare scurte, sucite şi cu braţe lungi; iar uneori aduc şi femei care nu seamănă deloc cu micii şi urâţii Tarmangani. Dar de unde îi iau nu pot să ştiu, pentru că nu ni se spune. Atât aveai de întrebat?

— Da, atâta tot, a răspuns Tarzan, văzând că nu poate primi nicio informaţie ca lumea de la aceşti săteni ignoranţii.

Ştiind acum că trebuie să-şi găsească singur drumul afară din vale şi ştiind că ar putea-o face mult mai repede şi în mai multă siguranţă, dacă ar fi singur, s-a hotărât să-i sondeze pe negri în privinţa unui plan care i-a trecut prin minte.

— Dacă eu îl duc de aici pe Bolgani, departe de tot, aşa ca nimeni să nu mai poată şti că a fost omorât în satul vostru, mă veţi socoti voi oare prietenul vostru?

— Da, au răspuns sătenii într-un glas.

— Atunci, a zis Tarzan, veţi păstra aici pentru mine pe soţia mea până când mă voi înapoia în satul vostru? Puteţi să o ascundeţi într-o colibă de-a voastră, în cazul în care se va întâmpla să vină, între timp, vreun Bolgani pe aici, astfel încât nimeni să nu ştie că ea se află printre voi? Ce spuneţi?

Negrii au privit de jur-împrejur.

— Dar unde este? a întrebat unul, noi nu o vedem.

— Dacă îmi făgăduiţi că o veţi ascunde şi o veţi apăra, o aduc aici, a răspuns Tarzan al maimuţelor.

— Nu mă voi atinge deloc de ea, a făgăduit şeful satului, dar nu ştiu ce zic ceilalţi.

Tarzan s-a întors spre ceilalţi negri, care s-au strâns în jurul lui şi al şefului lor.

— Îmi aduc femeia aici în satul vostru şi voi o veţi ascunde, o veţi hrăni şi o veţi apăra până mă întorc. Am să iau cu mine cadavrul lui Bolgani şi-l voi duce departe de tot, ca să nu cadă bănuiala asupra satului vostru; când mă voi înapoia, mă aştept să o găsesc vie şi nevătămată.

El a considerat că e mai bine să spună că este soţia lui şi în felul acesta ei putând înţelege mai uşor că ea e sub scutul lui, iar, dacă ei simţeau faţă de el fie recunoştinţă, fie teamă, La va fi acolo în deplină siguranţă.

Întorcându-şi faţa spre copacul unde era ea ascunsă, i-a strigat să coboare, iar după câteva clipe La a coborât pe una din crengile cele mai joase ale unui copac ce se afla chiar în interiorul curţii şi de acolo a sărit în braţele lui Tarzan.

— Este „Ea", s-a adresat el negrilor din sat. Păziţi-o bine şi ascundeţi-o să nu fie văzută de Bolgani. Să ştiţi că, dacă la întoarcerea mea, voi afla că i s-a întâmplat vreun rău, voi comunica Bolganilor că voi aţi făcut această faptă, indicându-le în acel moment cadavrul gorilei.

La s-a întors spre el cu o privire rugătoare, aproape tremurând de frică auzind intenţia lui Tarzan.

— Vrei să pleci şi să mă laşi singură aici? a întrebat ea.

— Numai provizoriu, a răspuns Tarzan. Aceşti sărmani oameni sunt înspăimântaţi de gândul că, dacă se va afla cumva că fiara aceasta şi-a găsit moartea în satul lor, vor suferi în urma furiei celorlalţi. De aceea le-am promis că voi ridica de aici toate dovezile, în aşa fel încât bănuiala să cadă cu totul în altă parte. Dacă ei sunt destul de sus pe scara evoluţiei ca să poată avea măcar cel mai mic sentiment de recunoştinţă, lucru de care mă îndoiesc însă, se vor simţi obligaţi faţă de mine că le-am ucis duşmanul, precum şi pentru faptul că înlătur acum orice bănuială care ar putea cădea asupra lor. Din aceste motive, ei vor trebui să te apere, a continuat Tarzan. Dar, pentru a mă asigura şi mai mult, am apelat şi la frica lui faţă de Bolgani, un sentiment care precis că există în sufletele lor. Cred că vei fi în siguranţă aici, ca şi cum aş fi eu cu tine, pentru că altfel nu aş pleca, lăsându-te singură. Eu pot să călătoresc mult mai repede când sunt singur, aşa că sper să găsesc mai cu uşurinţă o trecătoare care să ne scoată din vale, iar după aceea mă voi întoarce să te iau cu mine, putând în felul acesta să scăpăm mai uşor, sau cel

puţin cu mai mare siguranţă de reuşită, decât dacă am porni amândoi în căutarea trecătorii.

— Ai să te întorci? a întrebat ea cu o voce care îi trăda teama, privindu-l în ochi.

— Desigur că mă voi întoarce, a răspuns Tarzan. Apoi s-a adresat negrilor:

— Curăţiţi repede o colibă pentru femeia mea şi aveţi grijă să nu-i zică nimeni nimic şi să i se dea apă şi hrană suficientă. Vă mai repet încă o dată să nu uitaţi: vieţile voastre atârnă de felul cum vă veţi comporta cu ea.

Aplecându-se, a prins gorila-om de piept şi de cingătoare şi a aruncat-o cu uşurinţă pe umăr. Acest fapt i-a determinat pe negri să rămână muţi de admiraţie în faţa forţei sale.

Ei înşişi erau oameni care posedau o putere mare, dar nu era niciunul care să fi putut duce în spinare, fără să se clatine pe picioare, o greutate atât de mare ca a lui Bolgani. Totuşi, acest Tarmangani străin mergea cu aceeaşi uşurinţă, ca şi cum nu ar fi avut nimic în spate.

După ce au deschis poarta împrejmuirii, el a început să alerge în partea de jos a cărării junglei, iar după câteva clipe a dispărut la o cotitură, ca şi cum l-ar fi înghiţit pădurea.

La s-a adresat atunci negrilor:

— Faceţi-mi coliba pentru că sunt obosită şi vreau să mă odihnesc.

Ei au privit-o întrebător, iar după aceea au şoptit câteva clipe între ei.

Pentru La, era evident că s-a ivit între ei o divergenţă de opinii. După un timp, a început să desluşească puţin din frazele pe care aceştia le rosteau. A auzit că unii îşi exprimau părerea că trebuia să se îndeplinească dorinţele lui Tarzan, iar alţii obiectau cu tărie, dorind să scape satul de ea, ca nu cumva să fie descoperită de Bolgani, iar sătenii să fie pedepsiţi pentru trădarea lor.

— Am face mai bine, a auzit ea pe unul spunând, dacă am preda-o numaidecât Bolganilor

şi le-am mai spune că l-am văzut pe soţul ei când l-a ucis pe trimisul lui Numa. Vom mai spune că am încercat să-l prindem şi pe Tarmangani, dar el a scăpat, iar noi nu am putut s-o prindem decât pe soţia lui. În felul acesta ne vom pune bine cu Numa şi se poate ca după-aceea să nu mai ia din satul nostru atâtea femei şi copii ca până acum.

— Dar şi Tarmangani este un om mare şi puternic, a răspuns alt negru. Aţi văzut că este mai puternic chiar decât un Bolgani. Ar fi un duşman dintre cei mai grozavi şi pe lângă acestea, se poate întâmpla ca Bolgani să nu ne creadă şi i-am avea atunci şi pe ei ca duşmani, pe lângă străinul acela.

— Ai dreptate, a strigat La, Tarmangani este mare şi puternic. Cu mult mai bine ar fi pentru voi săi aveţi prieten, decât duşman. El se luptă cu Numa, leul şi îl ucide singur. L-aţi văzut cu ce uşurinţă a dus corpul cel mare a lui Bolgani? L-aţi văzut cu ce uşurinţă alerga pe cărarea pădurii cu sarcina sa? Tot cu aceeaşi uşurinţă ar fi putut duce acest cadavru prin copacii pădurii. În lumea întreagă nu se mai găseşte altul ca el, nimeni nu este ca Tarzan. Dacă aveţi minte Gomanganilor, veţi păstra prietenia lui Tarzan.

Negrii au ascultat-o în tăcere, fără ca pe figurile lor idioate să se poată vedea ceea ce se petrecea în creierele lor stupide. Au rămas în tăcere, privind-o, mai mult de un minut. La a început să vorbească din nou.

— Haide, a strigat ea poruncitor, faceţi-mi coliba!

În această clipă ea era marea preoteasă a zeului strălucitor; era La, regina Oparului, adresându-se sclavelor sale.

Atitudinea regească şi tonul ei poruncitor a produs o schimbare instantanee a sătenilor şi La s-a convins că Tarzan a avut dreptate în presupunerile sale, că ei nu pot fi mişcaţi decât prin mijlocul teroarei, pentru că au pornit numaidecât ca şi câinii credincioşi şi au început să

construiască repede o colibă, presărând pe podeaua ei iarbă şi frunze proaspete, iar hrană i-a adus o cantitate suficientă de fructe şi banane.

Când totul a fost gata, La s-a căţărat sus pe funie şi a intrat în colibă pe deschizătura circulară de la fund. Coliba era destul de largă, bine aerisită şi curată, în limita concepţiei acestor negri.

La a tras funia în sus după ea şi s-a trântit pe patul moale de ierburi. Nu a trecut mult şi a adormit în murmurul dulce şi mângâietor al insectelor şi păsărilor din pădure şi la foşnetul frunzelor copacului de care atârna noua ei locuinţă.

CAPITOLUL X — Nebunia trădării.

Dintr-o tabără, undeva mai la nord-vest de valea Oparului, în care se aflau mai bine de o sută de negri, precum şi şase persoane albe, se ridica un fum uşor de la focurile care au folosit pentru gătitul cinei.

Negrii erau întinşi pe pământ, posomorâţi şi întunecaţi, murmurând între ei şi în privinţa cinei bogate, în timp ce albii foarte îngrijoraţi îşi ţineau armele lor de foc, cât mai la îndemână. Unul din grupul albilor, o fată, singurul membru de sex feminin în toată ceata de acolo, s-a adresat camarazilor ei:

— Numai datorită zgârceniei lui Adolf şi mascaradei lui Esteban, ne aflăm în situaţia aceasta.

Bluber, gras cum era, s-a mulţumit să ridice din umeri. Spaniolul s-a strâmbat doar.

— Şi pentru ce sunt eu de vină, deja?

— Ai fost prea zgârcit şi nu ai tocmit destui cărăuşi. Ţi-am spus din capul locului că trebuia să iei cel puţin două sute de negri cu noi, dar ai vrut să faci economie de câţiva bănuţi şi uite la ce rezultat am ajuns. Cincizeci de oameni ducând fiecare câte patruzeci de kilograme de aur, iar restul de cincizeci ducând echipamentul taberei, în timp ce abia avem destui oameni să ne păzească cum trebuie. Trebuie să-i munceşti ca pe animale

ca să aibă spor la drum şi să nu arunce sarcinile ce li s-au încredinţat. Pe lângă aceasta, sunt obosiţi şi după cum vezi, chiar supăraţi. Nu le trebuie mult, doar un pretext oarecare, ca să sară asupra noastră şi să ne ucidă pe loc. Pe deasupra mai sunt şi prost nutriţi. Dacă am putea să-i ţinem tot timpul cu stomacurile pline, s-ar simţi fericiţi şi ar face tot ce le spunem, dar eu îi cunosc destul de bine pe indigeni ca să ştiu că dacă nu sunt bine hrăniţi, nu sunt fericiţi, nici mulţumiţi, chiar când nu au nimic de făcut. Dacă Esteban nu se lăuda atâta cu aptitudinile sale de vânător, am fi adus suficiente provizii cu noi ca să avem tot timpul cât va dura expediţia, dar acum de-abia am plecat la drum şi iată-ne că suntem la jumătăţi de porţii.

— Cum am să găsesc vânat acolo unde nu există deloc? a mormăit supărat spaniolul.

— Lasă că este destul vânat! a zis Kraski, rusul. Le vedem noi urmele în fiecare zi.

Spaniolul i-a aruncat o privire veninoasă.

— Dacă ştii că este atât de mult, a zis el, du-te tu şi vânează. Să vedem!

— Eu nu am pretins niciodată că sunt vânător, a răspuns Kraski. Cu toate acestea, pot să merg cu o praştie de gumă şi o puşcă de soc şi să aduc tot atât vânat cât ai adus şi tu.

Când a auzit aceste cuvinte, spaniolul a sărit în picioare cu un aer ameninţător, dar în aceeaşi clipă rusul i-a şi pus un revolver în piept.

— Lăsaţi prostiile, a strigat fata cu un ton aspru sărind imediat între ei.

— Lasă-i pe nebuni să se bată, domnişoară, a mormăit John Pible. Dacă vreunul îl ucide pe celălalt, o să fie unul mai puţin la număr când va veni vremea de împărţire a bunurilor. Iată-ne aici şi gata!

— Dar pentru ce trebuie deja ceartă? a întrebat Bluber. Este destul pentru toţi: am socotit că se cuvine peste 43.000 de lire sterline de fiecare, deja. Voi, când eşti supărat, îmi ziceţi la mine

„jidan murdar” şi că sunt zgârcit. Dar uite, deja, voi creştini, eşti şi mai rău. Voi ucideţi deja un prieten, pentru ceva mai mult aur. O, vai! Gewalt, bine că nu sunt deja creştin.

— Gura! a spus Trock, ori o să avem încă 43.000 de împărţit între noi.

Bluber l-a privit speriat pe englez.

— Haide Dick, fii cuminte, a început el cu un ton cât mai linguşitor. Nu te supăra deja pentru ce glumesc. Nu sunt eu cel mai bun prieten al tău?

— M-am plictisit de cârâiala aceasta, a răspunse Trock. Eu nu sunt mare învăţat, nu sunt decât un biet pugilist. Dar am destul bun simţ ca să ştiu că singura dintre noi care are minte este Flora. John, Bluber, Kraski şi cu mine suntem aici pentru că am putut să adunăm banii necesari.

— „Mascalţoni” cela de acolo, a zis el indicându-l pe Esteban, a venit cu noi pentru că mutra lui se potriveşte cu planul pe care l-am întocmit. Niciunul nu are nevoie de multă minte pentru lucrul pe care îl are de făcut. Dar Flora e singura mai deşteaptă decât noi toţi. De aceea propun ca de acum înainte să ascultăm numai şi numai de ce ne va spune ea, pentru că ea cunoaşte şi ţara de aici şi pe indigeni şi ştie ce are de făcut.

— Trock are dreptate, s-a grăbit Kraski să aprobe. Prea discutăm multe şi nu facem nimic. Dacă am şti pe cineva de şef, ne-ar merge mai bine. Propun ca Flora să ne fie şefă şi sunt sigur că numai ea ne va scoate din încurcătură, scăpându-ne cu bine din primejdia care ne ameninţă de la indivizii de acolo, a sfârşit el arătând cu capul spre negri.

— Eu cred, a început Pible, că, dacă voim să ducem aurul de aici cu bine, tot de Flora trebuie să ascultăm. Altfel rămânem şi cu banii cheltuiţi şi fără aur.

— O, o! Nu cumva zici deja că o să lăsăm aurul aici?

— Desigur, dacă nu ascultăm de Flora.

— Eu sunt de acord, zise Pible.

Spaniolul aprobă şi el din cap fără a spune nimic.

— Toată lumea este de acord, Bluber. Dumneata ce zici? Îl întrebă Kraski pe evreu.

— Dacă dumneata zici deja aşa, aşa zic şi eu, a răspuns Bluber. Şi ca să zic şi eu ca prietenul Pible: Iacă eram aici şi ce să fim gata deja?

— Şi acum, Flora, iată-te aleasă ca şef al nostru, a zis Pible. Ceea ce spui tu e sfânt. Ce este de făcut? Spune!

— Foarte bine, a răspuns fata. Mai întâi vom rămâne aici în tabără până când oamenii se vor fi odihnit mai bine. Mâine dimineaţă vom pleca toţi la vânătoare, însă o vom face sistematic. Vom pune băieţii să bată pădurea gonind animalele spre noi şi aşa vom avea ocazia să le vânăm. În felul acesta, vom avea carne destulă pentru câteva zile şi putem pleca la drum spre coastă îndată ce se odihnesc oamenii. Vom merge în etape mici, ca să nu-i obosim prea mult. Acesta este primul plan pe care-l am şi totul atârnă la abilitatea noastră de a găsi carne. Dacă nu găsim suficientă, vom îngropa aurul aici şi vom face cum vom putea, ca să ajungem la coastă cât mai curând. Acolo vom recruta cărăuşi noi, de două ori mai mult decât avem acum şi vom aduce cu noi destule provizii ca să ne ajungă pe tot timpul călătoriei. La întoarcere, oamenii vor avea astfel mai puţine greutăţi de dus şi nu vom mai avea necazurile de acum. Ba chiar vor putea să facă schimbul la căratul aurului şi vor rămâne mulţumiţi de tratamentul nostru. Iată cele două planuri ale mele. Nu vă mai întreb cum le găsiţi, pentru că nu-mi pasă de răspunsul vostru. Odată ce m-aţi ales şef, trebuie să-mi daţi şi deplină ascultare.

— Bravo! a răcnit Pible. Aşa îmi place să te aud!

— Spune vătafului negrilor că vreau să-l văd, Kraski, s-a adresat fata rusului.

După câteva clipe acesta s-a înapoiat cu un negru mare cât toate zilele.

— Owaza, a zis fata îndată ce negrul s-a oprit în faţa ei. Ştii că nu avem hrană suficientă, iar oamenii sunt încărcaţi cu sarcini de două ori mai grele decât ar trebui să ducă. Spune-le că am hotărât să aşteptăm aici până se odihnesc bine şi că mâine vom pleca toţi la vânătoare. Mai spune-le că, dacă mă ajută să ajung la coastă în bună regulă, teafără şi cu toată marfa pe care o am, le voi plăti de două ori pe atâta pe cât ne-a fost învoiala.

— O, vai! a început Bluber. Di două ori deja peste tocmeală. Flora, pentru ce nu le dai zece la sută? Ar fi o dobândă frumoasă la banii lor.

— Taci din gură, prostule! l-a apostrofat Kraski.

Iar Bluber a tăcut, cu toate că se plimba nervos dintr-o parte în alta agitându-şi mâinile.

Negrul care a venit de la început cu o atitudine obraznică şi cu un aer de nesupunere, s-a înmuiat numaidecât la propunerea ce i s-a tăcut.

— Am să le spun acestea, a zis el şi cred că de acum încolo nu veţi mai avea nicio supărare din partea lor.

— Foarte bine, a răspuns Flora. Du-te şi le spune.

Zicând acestea i-a întors spatele negrului care a plecat.

— În sfârşit! a exclamat fata cu un suspin de uşurare. Cred că în privinţa aceasta putem avea o oarecare speranţă.

— Di două ori deja piste tocmeală, mormăia Bluber întruna. O, vai, ci nebunie!

A doua zi de dimineaţă s-au pregătit de vânătoare. Acum negrii zâmbeau şi se arătau fericiţi, anticipând plăcerea cărnii pe care o vor primi de acum înainte.

O parte din ei chiar a început să fredoneze, pornind cu toţii prin junglă ca să facă bătaia proiectată.

Flora i-a împărţit în trei grupuri, fiecare sub un vătaf cu instrucţiuni cât mai lămurite despre poziţia pe care o va ocupa, fiecare grup în linia de hăitaşi. Alţii au fost trimişi împreună cu albii ca să le ducă armele, iar o mică parte din ascaris a fost lăsată în tabără ca să păzească.

Toţi albii, în afară de Esteban, erau înarmaţi cu carabine. Numai el singur lăsa impresia că se opune autorităţii Florei, insistând că ar prefera să vâneze cu suliţa şi cu arcul ca să continue să-şi joace rolul.

Deşi a vânat cu înflăcărare câteva săptămâni întregi, totuşi, nu a adus nici cel mai mic animal în tabără. Acest fapt nu a fost suficient ca să-i micşoreze egoismul. Atât de mult a intrat în rolul pe care-l juca, încât a ajuns că creadă că este cu adevărat Tarzan, omul junglei. S-a echipat atât de fidel cu fiecare amănunt al armamentului lui Tarzan şi atât de bine s-a machiat, încât semăna ca două picături de apă cu omul pe care-l imita. Nu-i de mirare că a ajuns să se înşele pe el însuşi, după atâtea succese pe care le-a avut înşelându-i pe alţii, deoarece printre negrii cărăuşi erau şi câţiva care au avut ocazia să-l vadă pe Tarzan, însă, cu toate că se mirau de micile schimbări în îndemânarea obişnuită a acestuia, nu mai întrebau nimic, ştiind că nu au dreptul să o facă.

Flora Hawkes, dotată de la natură cu o inteligenţă mai mult decât mediocră şi-a dat seama că nu ar fi fost bine să fie în controverse cu niciunul din amicii săi, aşa că a acceptat ideea lui Esteban de a vâna în dimineaţa aceea aşa cum voia el, deşi pe ceilalţi i-a cam supărat această hotărâre a lui.

— Care este diferenţa între una şi alta? a zis ea. Se poate întâmpla foarte bine să nu fie în stare să folosească o puşcă mai bine decât suliţa şi săgeţile. De fapt, numai Cari şi Dick sunt singurii puşcaşi buni dintre noi şi de ei depinde întreg succesul vânătorii de azi. Egoismul lui Esteban a primit o

lovitură puternică, deci este posibil ca astăzi să-şi depăşească forţele şi să vâneze ceva. Mai bine să sperăm că va reuşi.

— Să sperăm mai bine că o să-şi frângă gâtul, a zis Kraski. El a fost destul de util scopului nostru până acum, aşa că cel mai bun lucru ar fi să ne scăpăm de el.

Fata a dat din cap negativ.

— Nici într-un caz, a obiectat ea. Nu trebuie să ne gândim, nici să vorbim despre aşa ceva. Am plecat împreună în această călătorie, aşa că rămânem împreună până la sfârşit. Dacă tu doreşti ca unul din noi să moară, de unde ştii că ceilalţi nu doresc să mori tu?

— Nu mă îndoiesc nicidecum că Miranda îmi doreşte moartea, a replicat Kraski. Niciodată nu mă culc seara fără să nu mă gândesc ca afurisitul de spaniol că poate să-mi implânte un cuţit între coaste, până nu se luminează de ziuă. Pe lângă aceasta, nu mă împac deloc cu gândul că-l aperi. Ai fost prea indulgentă cu el, chiar de la început, Flora.

— Şi dacă am fost, nu-i treaba ta, a răspuns prompt fata.

Au plecat la vânătoare, rusul mormăind supărat şi cu gânduri de răzbunare împotriva lui Esteban, în timp ce acesta vâna prin junglă, tot atât de preocupat de ura şi gelozia ce le nutrea împotriva rusului.

Mintea lui întunecată era deschisă oricărei sugestii potrivite de a-i înlătura pe ceilalţi şi a lua tot aurul pentru el şi pentru femeia pe care o iubea. Îi ura pe toţi. În fiecare dintre ei vedea un rival demn de a-i răpi simpatiile Florei, iar în moartea fiecăruia un adorator mai puţin pentru ea, precum şi 43.000 de lire sterline. Gândurile acestea îl preocupau atât de mult, încât a uitat până şi de scopul pentru care a plecat la vânătoare, când nu trebuia să aibă alt gând decât să caute vânatul, să-l ucidă şi dacă era cu putinţă, să-l aducă în tabără.

În felul acesta, trecând printr-un petic acoperit cu tufişuri dese, a ieşit într-o poiană mare, bine luminată de razele soarelui şi s-a pomenit faţă în faţă cu un grup de cincizeci de războinici magnifici şi negri ca abanosul.

A rămas câteva clipe îngheţat de paralizia ce o insuflă o spaimă cumplită, uitând pentru moment rolul pe care-l juca la gândul că se află un singur alb în faţa unei trupe de sălbatici, în inima Africii, probabil canibali.

Dar tocmai momentul acesta de tăcere completă din partea lui şi faptul că a rămas nemişcat i-a fost salvarea, pentru că, aşa cum stătea el în faţa lor, Wazirii au văzut trupul majestuos al bunului lor stăpân, în una din atitudinile lui caracteristice.

— Buana, Buana, a strigat un războinic, alergând înainte. Bine că ai venit, stăpâne, căci te consideram pierdut. Noi, credincioşii tăi Waziri, te-am căutat peste tot, iar acum eram pregătiţi să înfruntăm primejdiile Oparului, temându-ne ca nu cumva să te fi dus acolo fără noi şi să te fi prins oamenii aceia îngrozitori.

Negrul care a vorbit a avut la un moment dat prilejul să-l însoţească pe Tarzan la Londra ca servitor, aşa că vorbea puţin limba engleză, fapt de care era foarte mândru şi nu pierdea ocazia să o facă ori de câte ori putea.

Faptul că soarta a făcut ca tocmai acesta să vorbească primul cu cel pe care îl presupunea ca stăpân al său, a fost una din împrejurările cele mai fericite pentru Miranda. Deşi a căutat să înveţe cât mai repede şi cât mai bine jargonul negrilor de pe coasta Africii, totuşi i-a fost foarte greu să se înţeleagă cu cineva în această limbă, iar, pe lângă aceasta, nu înţelegea nimic din limbajul Wazirilor.

Flora l-a instruit bine în toate amănuntele vieţii lui Tarzan. Atunci şi-a dat seama că se află în prezenţa unui grup de negrii credincioşi lui Tarzan.

Niciodată nu a mai avut prilejul să vadă negri atât de splendizi ca aceştia: oameni bine făcuţi,

puternici, cu figurile inteligente şi trăsăturile fine, lăsând impresia că se află pe o scară mult mai înaltă de evoluţie decât negrii de pe coastă, care erau doar cu puţin mai deştepţi decât maimuţele.

Esteban Miranda era isteţ şi un actor desăvârşit! Groaza pe care a manifestat-o când a întâlnit acest grup de credincioşi ai lui Tarzan, l-ar fi trădat, dacă nu ar fi fost destul de inteligent ca să-şi controleze mişcările.

A mai stat o clipă mut în faţa lor, adunându-şi tot curajul şi prezenţa de spirit de care era capabil, iar după aceea a vorbit, ştiind bine că propria lui viaţă atârna de cele ce urma să spună.

În acest timp s-a gândit profund şi i-a venit o idee splendidă, pe care a pus-o în aplicare.

— De când v-am văzut pentru ultima oară, copiii mei, am aflat că o trupă de albi au intrat pe domeniile mele, în scopul de a jefui tezaurul din beciurile Oparului. I-am urmărit până am găsit tabăra lor şi după aceea am venit să vă caut, pentru că sunt mulţi şi au adus aur mult cu ei din Opar.

Urmaţi-mă, s-a grăbit el să dea comanda şi vom năvăli în tabăra lor, le vom lua aurul şi-i vom pedepsi! Haide, mai zise el şi se întoarse spre tabăra pe care a părăsit-o cu o oră înainte.

În timp ce mergeau pe cărarea din junglă, Usula, Wazirul care i-a vorbit în engleză, mergea alături de spaniolul Esteban.

Acesta putea să îi audă în urma sa pe ceilalţi războinici vorbind în limba lor natală.

El, însă, nu înţelegea niciun cuvânt şi atunci i-a trecut prin minte că s-ar afla într-o situaţie din cele mai încurcate, dacă s-ar întâmpla ca vreun negru să i se adreseze în limba lor, pe care, sigur, Tarzan o cunoştea la perfecţie.

În timp ce asculta văicărelile lui Usula, creierul său lucra dinamic şi după puţin, ca şi cum i-ar fi venit o inspiraţie şi-a amintit despre un accident pe care l-a suferit Tarzan.

Accidentul acesta pe care Tarzan l-a avut cu mult timp în urmă, i-a fost povestit de Flora. Era povestea rănii pe care acesta a suferit-o în beciurile comorii din Opar, când şi-a pierdut memoria, din cauza loviturii pe care a primit-o în moalele capului.

Esteban se întreba dacă nu cumva merge prea departe. Putea oare să mizeze pe „amnezie" pentru orice nepotrivire între rolul pe care îl juca el şi original?

I se părea însă că în cazul cel mai rău, aceasta era tot ce avea mai bun de făcut. S-a întors deci, spre Usula şi l-a întrebat pe neaşteptate:

— Îşi aminteşti de accidentul pe care l-am avut în beciurile comorii din Opar, în urma căruia am rămas cu totul fără memorie?

— Da, Buana, mi-aduc foarte bine aminte.

— Mi s-a întâmplat un accident la fel cu acesta şi de astă dată, a zis Esteban. Un copac mare a căzut în drumul meu şi o creangă mare m-a lovit peste cap. Nu am rămas cu totul fără memorie, dar de atunci încoace îmi este dificil să-mi amintesc o mulţime de lucruri, iar altele le-am uitat cu desăvârşire; de pildă, nu ştiu nici pe tine cum te cheamă, nici nu înţeleg cuvintele pe care le vorbesc ceilalţi Waziri.

Usula a privit în jur cu compătimire.

— Ah, Buana, tare s-a întristat inima lui Usula, pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Fără îndoială, însă, că îţi va trece, după cum ţi-a trecut şi mai înainte. Până atunci Usula va fi memoria dumitale.

— Bine, a zis Esteban. Spune celorlalţi ca să ştie şi ei. Mai spune-le că am uitat şi drumul spre casă, pe care nu o pot găsi fără voi şi că simţurile mele nu mai funcţionează ca mai înainte. Dar, cred şi eu, după cum spui tu, Usula, că nu va trece mult şi voi fi în curând ca mai înainte.

— Credincioşii tăi Waziri se vor bucura când acest moment va sosi, a zis Usula.

Apropiindu-se de tabără, Miranda i-a zis lui Usula să le comunice camarazilor săi ca să înainteze în tăcere, iar, după puţin, i-a oprit la marginea luminişului, de unde se putea vedea bine atât căsuţa, cât şi corturile care erau păzite de un grup de vreo şapte opt ascaris.

— Nu se vor opune deloc, a zis Esteban, când vor vedea numărul nostru. Prin urmare, trebuie să le înconjurăm tabăra, apoi la un semnal al meu vom înainta cu toţii asupra lor. Îi veţi anunţa că aţi venit cu Tarzan al maimuţelor ca să le luaţi aurul pe care l-au furat şi că le veţi cruţa viaţa dacă pleacă din aceste ţinuturi şi nu se mai întorc niciodată pe aici.

Esteban ştia că ar fi putut da ordin Wazirilor să se năpustească asupra celor ce păzeau tabăra şi să-i ucidă pe toţi, dar nu-i surâdea acest proiect, pentru că în creierul lui isteţ a născocit un plan de acţiune şi mai viclean.

Voia ca oamenii să-l vadă împreună cu Wazirii şi lăsându-i în viaţă, să poată spune şi altora că l-au văzut… să transmită Florei şi amicii ei care avea de gând să spună el însuşi unui ascaris, pe când Waziri ar ridica aurul din tabără.

Dând instrucţiunile necesare lui Usula, cum să-şi posteze oamenii, i-a mai înştiinţat când nu va intra el, atrăgând în felul acesta atenţia ascarilor de gardă.

După vreo cincisprezece minute, care, probabil, au fost necesare pentru instalarea Wazirilor la posturile lor, Usula s-a înapoiat raportându-i lui Esteban că totul este pregătit.

— Să înaintaţi numai când voi ridica eu mâna, pentru că acesta va fi semnalul că am fost recunoscut de ei.

Zicând acestea, a păşit înainte, intrând cu paşi siguri în poiană. Un ascari l-a văzut şi l-a recunoscut drept Esteban, bineînţeles.

Spaniolul a mai făcut câţiva paşi până lângă căsuţă, unde s-a oprit.

— Sunt Tarzan, a zis el. Tabăra voastră este înconjurată din toate părţile de războinicii mei. Dacă doriţi să nu vi se întâmple nimic, trebuie să vă supuneţi.

Şi-a ridicat mâna. Cincizeci de Waziri puternici au apărut imediat din ascunzişul de verdeaţă de la marginea poienii.

Ascarii îi priveau, neputându-şi ascunde frica şi pipăind nervos armele lor de foc.

— Să nu trageţi, le-a atras atenţia Esteban, pentru că altfel vă ucidem pe toţi.

La un semn a lui, Wazirii s-au apropiat şi mai mult, înconjurând căsuţa cu desăvârşire.

— Vorbeşte-le, Usula, a poruncit Esteban.

Negrul a făcut un pas înainte şi a început:

— Noi suntem Waziri. Acesta este Tarzan şi este stăpânul nostru. Am venit să luăm aurul pe care l-aţi furat din comoara beciurilor din Opar. De data aceasta vă cruţăm viaţa, dar cu condiţia să părăsiţi aceste ţinuturi şi să nu vă mai întoarceţi niciodată.

Comunicaţi următorul lucru stăpânilor voştri: că Tarzan al maimuţelor vede tot, ştie tot, iar Waziri săi sunt totdeauna cu el. Puneţi armele jos!

Ascari, bucuroşi că au scăpat atât de uşor, au ascultat de ordinele lui Usula, iar după câteva clipe Wazirii s-au aflat în interiorul căsuţei şi din ordinul lui Esteban, au început să adune sacii de aur.

În acest timp, Esteban s-a apropiat de un ascari pe care-l ştia că vorbeşte foarte stâlcit în limba engleză.

— Spune stăpânului vostru, să mulţumească clemenţei lui Tarzan, căruia i-a fost de ajuns luarea unei singure vieţi, pentru invazia făcută în ţinuturile lui şi jefuirea comorilor sale. Creatura care a îndrăznit să pozeze drept Tarzan a fost ucisă de mine şi voi lua cadavrul său să-l arunc hrană leilor. Spune-i că Tarzan îl iartă de încercarea pe care a făcut-o ca să-l otrăvească, dar numai cu condiţia să nu se mai întoarcă în Africa şi să nu mai divulge nimănui altuia secretul Oparului.

Tarzan este la pândă, Wazirii lui sunt la pândă! El ştie tot. Vede tot şi nimeni nu poate intra în Africa fără ştirea lui. Mai spune-le, a continuat el ferm şi plin de mândrie, că Tarzan a ştiut despre sosirea lui, chiar din clipa în care a plecat din Londra.

Wazirilor nu le-au trebuit decât câteva minute ca să ia cu ei toţi sacii de aur, aşa că, mai înainte ca ascarii să-şi revină din starea de uimire de care au fost cuprinşi la apariţia lor, Wazirii au dispărut din nou în junglă, împreună cu presupusul Tarzan, stăpânul lor.

Târziu de tot, cu puţin înainte de a se însera, s-a întors în tabără Flora împreună cu ceilalţi patru albi, înconjuraţi de negrii lor. Aceştia aduceau cu ci efectul unei vânători reuşite distrându-se între ei.

— Văd, Flora, a început Kraski, că de când eşti şeful nostru am început să avem mai mult noroc. Avem destulă carne pentru câteva zile, aşa că negrii bine hrăniţi, vor putea rezista la drum şi vom înainta mai repede spre casă.

— Şi eu zic tot aşa, încă avem noroc deja, îşi dădu şi Bluber părerea.

— Da, da, Flora este fată deşteaptă, a comentat Trock.

— Dar ce naiba este asta? a întrebat Pible deodată. Ce-a mai dat peste ticăloşii ăştia? a mai zis el arătând spre căsuţa din care veneau ascari grăbiţi, vorbind şi gesticulând manifestând o agitaţie încordată.

— Tarzan, a început unul, fără să mai aştepte să-şi echilibreze respiraţia. A fost Tarzan pe aici cu toţi Wazirii săi. O mie de războinici. Ne-am luptat, dar ne-a învins şi luând aurul cu ei, au dispărut în junglă.

Vătaful ascarilor a zis:

— A spus nişte lucruri foarte ciudate. A spus că a ucis cu mâna lui pe acela care a îndrăznit să se dea drept Tarzan. Nu înţelegem nimic. Ştim că a plecat să vâneze singur, odată cu voi. Apoi s-a

întors împreună cu o mie de războinici, ne-a luat aurul şi ne-a ameninţat cu moartea, dacă ne mai întoarcem vreodată pe aici.

— De ce? Pentru ce? a început să strige Bluber. Aur, aur nu mai este deja? O, vai!

Vaietele lui au fost înăbuşite de vocile celorlalţi, care au început să pună o mulţime de întrebări ascarilor, până când Flora i-a determinat să tacă.

— Haide! a zis ea vătafului ascarilor. Haide să ne întoarcem în căsuţă şi acolo să ne spui tot ce s-a petrecut de când am plecat noi.

Flora a ascultat cu atenţie povestirea negrului, apoi l-a întrebat despre unele puncte din ceea ce povestea el. În cele din urmă l-a lăsat să plece. Apoi s-a întors spre amicii ei.

— Pentru mine este clar ca lumina zilei, a zis ea. Tarzan şi-a revenit ieşind de sub efectul narcoticului pe care i l-am dat noi. După aceea ne-a urmărit cu Waziri lui, l-a găsit pe Esteban şi l-a ucis. Apoi, găsind tabăra noastră, ne-a luat aurul. În aceste momente şi în astfel de împrejurări consider că am fi foarte fericiţi dacă vom reuşi să scăpăm cu viaţă din Africa.

— O! a strigat deodată Bluber. Hoţul, hoţilor! Ne fură aurul deja şi pierdem două mii de lire sterline pi deasupra. O! Gewalt! Se văita Bluber.

— Taci, măi Bluber! I-a poruncit Trock. Dacă nu erai tu şi „mascalţoni” acela, nu se întâmpla aceasta. El se tot lăuda că poate vâna şi venea mereu cu mâna goală, iar tu cu calicenia ta ne-ai adus până aici. Tarzan ăsta l-a terminat pe Esteban şi bine a făcut! Ce păcat că nu i-ai ieşit şi tu în cale! Dar mie tot îmi vine să te strâng de gât.

— Astâmpără-te, Dick, a intervenit Pible. Decât să ne certăm, mai bine să vedem ce avem de făcut. Eu cred că ar trebui să ne luăm după Tarzan şi să-i smulgem aurul înapoi.

Flora Hawkes a început să râdă.

— Imposibil, a zis ea. Îl cunosc bine pe Tarzan. Chiar dacă ar fi fost singur şi tot nu ne puteam

măsura puterile cu ale lui. Dar acum are cu el un grup numeros de Waziri şi nu există mai buni războinici ca aceştia, în toată Africa. Ei ar lupta pentru el până la ultimul om. Spune-i numai lui Owaza că ai de gând să pleci după Tarzan şi să iei înapoi aurul… şi ai să vezi dacă în două ore mai rămâne vreun negru cu noi.

Negrii aceştia de pe coastă numai când aud de numele lui Tarzan se sperie atât de tare, încât nici într-un an de zile nu îşi revin din şoc. Mai curând l-ar înfrunta pe diavol. Nu, domnule Pible. Acum suntem pierduţi şi să mulţumim Domnului, dacă vom putea scăpa cu viaţă de aici. Tarzan ne va pândi orice mişcare.

Nu m-aş mira dacă nu ne pândeşte cumva, din vreo ascunzătoare, chiar în momentul acesta.

Amicii ei au privit îngrijoraţi în jur, aruncând priviri nervoase spre junglă.

— Eu nu cred, a încheiat Flora, că ne va lăsa să ne întoarcem vreodată la Opar pentru alt rând de aur, chiar de i-am putea îndupleca pe negri să mai meargă odată cu noi până acolo.

— Două mii deja, două mii de lire sterline! Se văita Bluber. Şi costumul ăsta mă costă douăzeci de guinee şi nu pot deja să-l port în Londra. Pentru ce, dacă nu mă duc la bal mascat?

Până atunci Kraski nu a vorbit deloc, ci a stat cu privirile aţintite în pământ, ascultându-i pe ceilalţi. Acum, însă a ridicat capul şi a început:

— Aurul l-am pierdut şi până ajungem înapoi în Anglia vom cheltui şi restul banilor din cele două mii de lire… cu alte cuvinte, expediţia noastră s-a încheiat cu o pagubă totală. Dacă voi sunteţi mulţumiţi să vă întoarceţi acasă ruinaţi, vă priveşte, dar eu nu voi face ca voi. Mai sunt destule lucruri în Africa, pe lângă aurul din Opar, aşa că, dacă plecăm din acest continent, nu văd niciun motiv pentru care să nu luăm cu noi ceva care ne-ar despăgubi şi pentru osteneala noastră şi pentru cheltuiala pe care am făcut-o.

— Anume de ce este vorba? a întrebat Pible.

— Am stat multă vreme de vorbă cu Owaza, a răspuns Kraski, în timp ce am căutat să învăţ limbajul lor şi am avut prilejul să învăţ o mulţime de lucruri despre acest bătrân îndrăcit. Este un bandit în toată regula şi dacă ar fi să-l spânzure pentru fiecare omor pe care l-a comis, ar trebui să aibă mai multe vieţi decât pisicile cu cele nouă vieţi ale lor. Pe lângă aceasta, este foarte viclean şi pătrunzător.

Am aflat de la el destule lucruri care mi-au dat de gândit. De fapt vă pot spune că, dacă ajungem la o înţelegere ca lumea, vom putea părăsi Africa cu câte o sumă frumuşică de fiecare.

În ce mă priveşte, nu am renunţat la ideea de a scoate aur din Opar. Ceea ce am pierdut rămâne pierdut, dar acolo a rămas destul aur, aşa că, după ce a trecut furtuna, am de gând să mă înapoiez şi să iau şi eu o bună parte din el.

— Dar celălalt lucru despre care vorbeşti, ce este? a întrebat Flora. Cum poate să ne ajute pe noi Owaza?

— Nu tocmai departe de aici sălăşuieşte un grup de arabi nomazi, a explicat Kraski, care s-a ocupat de comerţul de sclavi şi cu furtul de fildeş. Owaza ştie unde sunt, pe unde operează şi care este aşezarea lor principală. Ei nu sunt decât o mână de oameni, iar negrii pe care îi au sunt robii lor şi ar fi bucuroşi să fugă în tot momentul. Iată care este ideea mea. Noi, a continuat Kraski, avem un număr destul de mare de oameni ca să-i putem învinge pe arabi şi să le luăm fildeşul, dacă-i vom putea atrage pe robi de partea noastră. Pe aceştia nu-i vrem, deoarece nu am avea ce face cu ei, aşa că le putem făgădui libertatea pentru ajutorul lor, să dăm şi oamenilor lui Owaza o parte din fildeşul arabilor.

— Dar de unde poţi să ştii că Owaza ne va ajuta?

— Ştiu, pentru că ideea este a lui. El a născocit tot planul şi m-a consultat şi pe mine, a răspuns Kraski.

— Eu consider că e un plan bun, a aprobat Pible, iar cum nu nici eu nu intenţionez să mă întorc cu mâinile goale acasă, sunt de acord cu voi.

La rândul lor, ceilalţi doi inşi au aprobat această nouă întreprindere.

CAPITOLUL XI — Parfumul miresmelor străine.

Când Tarzan a plecat din satul Gomanganilor, ducând cu el cadavrul lui Bolgani şi-a îndreptat paşii în direcţia clădirii pe care au văzut-o de sus pe muchia dealului, supunându-se în felul acesta curiozităţii omeneşti, care a covârşit precauţia naturală a fiarei de codru.

Deoarece în direcţia în care mergea, vântul aducea pe aripile sale un miros puternic, a realizat numaidecât că se apropia de locuinţele Bolganilor.

Amestecat cu urmele de miros de gorilă, mai era şi mirosul de Gomangani, precum şi mirosul de mâncare gătită. A mai simţit şi o urmă de miros dulceag şi plăcut pe care nu-l putea atribui decât unor miresme care ardeau, cu toate că părea imposibil ca un asemenea parfum să poată emana din locuinţele Bolganilor.

Poate că venea din interiorul marii clădiri pe care a văzut-o, un edificiu care în mod precis a fost construit de fiinţe omeneşti şi în care era posibil să mai fie şi acum aceleaşi fiinţe.

Cu toate acestea din mulţimea de mirosuri care îi asaltau nările, Tarzan nu a fost în stare să deosebească nici cea mai slabă urmă de miros de om alb.

Când şi-a dat seama că se apropia din ce în ce mai mult de ei, a pornit prin copaci, ducând cu el sarcina sa, pentru ca, astfel, să nu poată fi descoperit cu uşurinţă.

După un timp, a văzut prin frunzişul din faţa lui un zid înalt, iar dincolo de acest zid conturul unei

construcţii pline de mistere.

Acest contur îi lăsa impresia că se afla în faţa unei clădiri din altă lume. Din spatele zidului venea mirosul de Bolgani şi izul parfumurilor de miresme, amestecate cu mirosul lui Numa, leul.

Jungla a fost tăiată, iar terenul a fost curăţat pe o lăţime de vreo douăzeci de metri de jur-împrejurul zidului care înconjura clădirea, astfel încât nu era niciun copac cu crengile aproape de zid.

Tarzan se apropia tot mai mult, încercând să rămână cât mai bine ascuns de frunzişul des al copacilor. Şi-a ales un loc cât mai înalt, de unde putea să privească peste zid.

Clădirea înconjurată de acest zid avea o mărime considerabilă; era formată din diferite părţi care păreau că au fost construite la intervale variate.

Fiecare sugestiona că principiul uniformităţii a fost dispreţuit până la cel mai înalt grad.

Rezultatul a fost o îngrămădeală de clădiri şi turnuri, care comunicau între ele, dar care nu semănau, deşi întregul lor avea, în acelaşi timp, o imagine plăcută şi bizară.

Clădirea era aşezată pe o ridicătură de pământ artificială, cam de trei metri înălţime, de la care pornea în jos o scară lată cu trepte de piatră.

În jurul clădirii erau tufişuri, copaci mai tineri sau mai bătrâni. Unul dintre cele mai înalte turnuri era acoperit în întregime de iederă. Dar cea mai remarcabilă caracteristică a clădirii consta în ornamentele bogate, dar barbare, de pe ea.

În granitul lustruit din care a fost clădit acest edificiu erau încrustate ca un mozaic complicat din aur şi diamante: nenumărate mii de pietre strălucitoare atât pe faţadele clădirii cât şi pe turle, pe cupole şi pe acoperişurile turnurilor.

Locul împrejmuit de zid cuprindea o suprafaţă întinsă, iar cea mai mare parte din această suprafaţă era ocupată de clădire.

Pe terasa pe care era situată, clădirea, se aflau cărări, brazde de flori, tufişuri de ornamentare şi

porni fructiferi, iar partea de jos a terenului natural era consacrată unei grădini deosebite.

Atât în grădină, cât şi pe terasă se vedeau negri fără îmbrăcăminte pe ei. Erau identici cu cei din satul în care Tarzan a lăsat-o pe La.

Printre ei erau şi femei. Toţi se ocupau de îngrijirea plantelor ce creşteau acolo.

În unele locuri, se vedea câte o gorilă ca cea pe care a ucis-o Tarzan în sat, dar ele nu lucrau, ci se ocupau mai mult de coordonarea lucrărilor. Aceste gorile aveau faţă de negri un comportament ciudat, uneori blând, iar alteori chiar brutal.

Aceste gorile oameni aveau pe ele curele late, încrustate cu pietre scumpe, aşa cum avea şi aceea al cărei cadavru se găsea acum la furca unui copac, lângă Tarzan.

Pe când acesta privea cu interes scena de jos, doi Bolgani au ieşit pe o poartă uriaşă ce părea a fi intrarea principală. Amândoi aveau câte o bandă de aur în jurul capului, unde erau înfipte mai multe pene albe şi lungi.

Ei s-au aşezat de ambele părţi a porţii şi au început să scoată o serie de strigăte ascuţite, care semănau foarte mult a sunete de trompetă. Imediat, negrii au încetat lucrul şi s-au grăbit să se adune jos, lângă scara care cobora de pe terasa grădinii.

Aici s-au format în două, şiruri câte unul de o parte şi de alta a scării; iar Bolgani s-au aşezat şi ei pe două şiruri, însă sus pe terasă de la uşa principală până la scară, formând în felul acesta o alee vie, de sus până jos.

După puţin timp s-au auzit din interiorul clădirii alte strigăte ca de trompetă, iar după câteva clipe Tarzan a putut să vadă începutul unei procesiuni.

La început au venit patru Bolgani, având fiecare acelaşi ornament pe cap ca şi ceilalţi doi, cu deosebirea că aceştia ţineau cu mâna întinsă înaintea lor o măciucă groasă.

În urma acestora veneau doi trâmbiţaşi, iar la câţiva metri în urma trâmbiţaşilor păşea majestuos

un leu enorm cu coama neagră, ţinut în frâu de patru negri voinici, doi de fiecare parte.

Aceşti negri duceau în mâinile lor câte un capăt de lanţ gros de aur legat de o zgardă mare, care era încrustată cu diamante în jurul gâtului fiarei.

În spatele leului veneau încă douăzeci de Bolgani încolonaţi câte patru. Erau înarmaţi cu suliţe, însă Tarzan nu ar fi putut spune dacă acestea foloseau pentru apărarea leului de oameni, sau pentru a-i apăra pe oameni de leu.

Atitudinea Bolganilor şi Gomanganilor aliniaţi şi de o parte şi de alta a drumului dintre poartă şi scară şi de la scară în jos indica cel mai mare respect, pentru că stăteau cu corpurile aplecate de la mijloc în jos, făcând, astfel, un semn de reverenţă profundă. În timpul cât Numa trecea prin faţa lor.

Când fiara a ajuns la scări, procesul s-a oprit şi Gomangani au îngenuncheat, aplecându-şi frunţile până la pământ.

Numa, care se vedea clar că este un leu bătrân, stătea pe loc într-o poziţie şi o ţinută regală, contemplând fiinţele umane care au îngenuncheat în faţa lui. În ochii lui răutăcioşi era o privire fixă, îşi rânjea colţii şi scotea un muget înfiorător, la care Gomangani tremurau de groază.

Tarzan şi-a încruntat sprâncenele într-o meditaţie adâncă. Niciodată nu a avut prilejul să vadă o scenă atât de vrednică de notat, în care fiinţa omenească să se înjosească în faţa unui animal.

După câteva clipe, procesiunea şi-a continuat drumul, coborând scara şi cotind la dreapta pe una din cărările grădinii; iar, după ce a trecut de ei, atât Gomanganii, cât şi Bolgani s-au ridicat şi şi-au continuat munca întreruptă.

Tarzan a rămas acolo unde s-a ascuns, privindu-i şi încercând să găsească o explicaţie oarecare a acestor împrejurări atât de ciudate şi paradoxale la care a fost martor.

Leul, împreună cu curtenii săi, au cotit pe după colţul palatului şi a dispărut din vedere.

Cine era acest popor? Cine erau aceste fiinţe ciudate? Ce reprezenta acel leu? Pentru ce ordinea naturală a speciilor era răsturnată?

Aici omul era aşezat pe o treaptă inferioară unei fiare care nu era altceva decât un carnivor sălbatic.

Au trecut aproape cincisprezece minute de când Tarzan era pradă acestor gânduri şi de când Numa a dispărut după colţul clădirii, când atenţia i-a fost atrasă din nou, dar de astă dată de partea cealaltă a clădirii, de sunetul altor strigăte ascuţite de trompetă.

Întorcându-şi privirile în direcţia aceea, a văzut alaiul apărând din nou şi îndreptându-se pe scara pe care a coborât când a trecut în grădină.

În clipa când sunetul de trompetă a ajuns la urechile lor, Gomanganii şi Bolganii şi-au reluat poziţiile de la început de la piciorul scării până la intrarea în palat, manifestându-şi încă o dată respectul lor pentru Numa, care şi-a făcut o intrare triumfală în clădire.

Tarzan îşi trecu de câteva ori degetele prin păr, dar în cele din urmă a fost silit să clatine dezamăgit din cap, neputând să găsească niciun fel de explicaţie pentru ceea ce a văzut.

Cu toate acestea, curiozitatea îl era atât de stârnită, încât s-a hotărât să cerceteze palatul şi terenul din jurul unei ieşiri din vale.

Lăsând cadavrul lui Bolgani acolo unde l-a ascuns, a pornit încet prin copaci, să ocolească clădirea şi să o poată examina din toate părţile, fiind în acelaşi timp bine ascuns sub frunzişul copacilor uriaşi din jur.

A apreciat că arhitectura e unică în toate părţile şi că grădina se întindea în jurul întregii clădiri, iar o mică parte, la sud de palat, a fost lăsată pentru coteţele şi grajdurile în care se aflau un număr destul de mare de capre şi păsări.

Tot de partea aceasta se mai aflau câteva sute de colibe, ca stupii de albine şi suspendate ca acelea pe care le-a văzut în primul sat.

Tarzan a considerat că aici ar locui robii negri, care îndeplineau munca grea, în funcţie de nevoile palatului.

Zidul înalt de granit, care înconjura clădirea din toate părţile, nu era întrerupt decât într-un singur loc, unde se afla o poartă ce se deschidea în partea de răsărit a palatului. Această poartă era imensă şi de o construcţie masivă, lăsând impresia că ar fi fost clădită pentru a rezista asaltului unor forţe numeroase şi bine înarmate.

Lui Tarzan i s-a părut atât de puternică, încât şi-a închipuit imediat că a fost construită pentru ca interiorul să fie apărat chiar contra unor forţe echipate cu mijloace puternice de distrugere.

Totuşi, părea de necrezut că ar fi existat vreodată o asemenea forţă prin aceste locuri, în timpuri mai recente. De aceea, părerea lui Tarzan era că atât zidul, cât şi poarta aparţine unui trecut care nu poate să fie calculat.

Acestea datau, fără îndoială, încă de pe vremurile uitate ale Atlantidei, construite, probabil, pentru apărarea acelora care au construit palatul diamantelor împotriva unei forţe bine înarmate, care venea din Atlantida, pentru a exploata minele de aur din Opar şi a coloniza Africa centrală.

Însă, deşi zidul, poarta şi palatul păreau, din toate punctele de vedere, că sunt de o vechime neînchipuită, erau bine întreţinute şi într-o stare excelentă; se vedea clar că şi acum sunt locuite de fiinţe cu raţiune şi destul de inteligente. De asemenea, tot în partea din sud, Tarzan a mai văzut un turn în curs de construcţie, la care lucrau un număr mare de negri sub conducerea Bolganilor, tăind şi modelând blocuri de granit.

Tarzan s-a oprit într-un copac în apropierea porţii de răsărit, ca să observe cine intra şi cine ieşea din palat. În timp ce el pândea acolo, a apărut

din pădure şi a intrat pe poartă un grup numeros de Gomangani.

Pe umerii a câte patru din ei erau sprijinite capetele a două prăjini lungi, între care atârna o piele puternică conţinând blocuri de granit.

Lungul şir de cărăuşi era însoţit de doi-trei Bolgani, însă era precedat şi urmat de câte un detaşament de războinici negri, înarmaţi cu securi şi cu suliţe.

Atât purtarea, cât şi atitudinea negrilor cărăuşi, precum şi aceea a Bolganilor i-au sugerat lui Tarzan nici mai mult nici mai puţin ideea că vede o caravană de măgari, mergând în felul lor stupid, sub impulsul conducătorilor. Dacă unul rămânea în urmă, era imediat împuns cu vârful suliţei sau lovit cu mânerul ei.

Aceste gesturi de brutalitate puteau fi comparate doar cu cele care se manifestau în faţa animalelor cu sarcini deosebit de grele.

De asemenea, nici în comportamentul negrilor nu se observa vreo obiecţie sau vreo revoltă, mai mult decât se poate vedea pe feţele unui şir întreg de catâri încărcaţi cu sarcini mari.

După toate aparenţele nu erau decât vite fără grai şi fără voinţă proprie. Au trecut încet pe poartă şi au dispărut. Nu a trecut mult şi alt grup mare de oameni a apărut din pădure intrând în curtea palatului. Aceşti Bolgani erau înarmaţi cu suliţe şi securi.

Înconjuraţi de toate părţile de aceste creaturi înarmate, se aflau patru negri puternici ducând între ei o targă mică, deasupra căreia era legat bine un cufăr mare.

Acesta era confecţionat dintr-un lemn de culoare închisă şi se vedea bine că a fost foarte mult întrebuinţat. Era întărit cu colţuri şi cu benzi late de metal care părea aur curat şi încrustate cu diamante.

Bineînţeles că Tarzan nu putea nici măcar să-şi imagineze ce se afla în cufăr. După îngrijirea care i

se acorda, era clar că ceea ce conţinea cufărul era considerat a fi de mare valoare.

A fost transportat direct în turnul mare acoperit cu iederă, din colţul nord-est al palatului Tarzan a văzut acum că intrarea în acel turn se făcea pe o poartă tot atât de groasă şi masivă, ca şi cea a zidului ce înconjura clădirea.

Asimilând toate aceste cunoştinţe, Tarzan a profitat de primul prilej, când nu putea fi observat şi a trecut repede dincolo de drumul urmat de negri, mergând prin copaci până acolo unde a lăsat cadavrul lui Bolgani.

Luându-l pe umăr, s-a înapoiat până într-un loc foarte apropiat de drumul cel mare, care pornea de la poarta de răsărit. Aici a aşteptat un moment, când nu se vedea nimeni prin jur şi a aruncat cadavrul, cât a putut mai aproape de poartă.

— Acum. Şi-a zis el, să vedem dacă vor putea ghici cine le-a ucis colegul.

A pornit apoi spre sud-est, în direcţia munţilor din spatele văii Palatului Diamantelor. Pentru aceasta, era nevoit să facă câteva ocoluri mari, ca să nu dea peste sate indigene şi să nu fie văzut cumva de către numeroasele grupuri de Bolgani care circulau prin pădure în toate direcţiile.

Târziu, după ce a trecut peste mai multe dealuri, a ajuns în plină vedere a munţilor stânci înalte de granit, ale căror piscuri râpoase se ridicau mai mult deasupra nivelului împădurit.

În faţa lui se vedea un drum bătătorit, care ducea într-o trecătoare pe care o vedea şerpuind în sus spre culmea munţilor.

A apreciat că acest loc este mai potrivit decât oricare altul pentru a-şi începe cercetările. Astfel, văzând că drumul este liber, a coborât din copaci şi profitând de tufişurile înalte de pe marginea drumului, a pornit repede spre munţi, fără a-şi trăda prezenţa, nici măcar prin cel mai mic zgomot.

Cea mai mare parte din timp a fost nevoit să meargă de mai multe ori târâş prin tufişuri, drumul fiind mereu frecventat de Gomangani şi de Bolgani. Grupuri întregi veneau din cetate cu mâinile goale, întorcându-se apoi cu blocuri mari de granit.

După un timp, când a ajuns mai adânc în munţi, tufişurile dese de pe lângă drum au făcut loc unei vegetaţii mai slabe, prin care putea să treacă cu mai multă uşurinţă, dar în acelaşi timp risca să fie descoperit mai curând.

Cu toate acestea, instinctul fiarei care domina cunoştinţele lui despre pădure l-a ajutat să se poată ascunde acolo unde altul ar fi fost văzut de orice duşman.

Pe la jumătatea urcuşului muntelui, drumul pornea printr-o trecătoare îngustă, tăiată în stânca solidă de granit. Aici nu mai avea nicio posibilitate să se ascundă, aşa că şi-a dat seama că a trece pe acolo însemna să fie descoperit imediat.

Aruncând o privire înjur, a observat că, dacă ar face un mic ocol, ar putea să ajungă sus, de partea cealaltă a trecătorii, unde ştia că poate găsi destule locuri de ascuns printre blocurile de granit, copaci căzuţi şi tufişuri. Mai mult încă, putea avea, de acolo de sus, o vedere şi mai bună a restului drumului.

În această privinţă nu s-a înşelat, deoarece când a ajuns în punctul acela care îi oferea suficiente avantaje, a văzut în faţa lui, în munte, o fundătură largă, iar stâncile din jur erau întreţesute de numeroase deschizături, care i s-a părut că nu pot fi decât guri de tunele.

La unele nu se puteau ajunge cu ajutorul unor scări rudimentare de lemn, bineînţeles acelea care erau mai aproape de baza stâncilor, pe câtă vreme de la cele de mai sus atârnau frânghii groase şi des înnodate, până jos la pământ.

Din aceste tuneluri ieşeau oameni cu săculeţe pline de pământ, pe care le vărsau într-un morman

comun, alături de un pârâiaş ce curgea prin trecătoare.

În jurul mormanului de pământ se aflau alţi negri care spălau pământul sub supravegherea gorilelor. Tarzan nu reuşea să înţeleagă ce căutau ei şi nici ce sperau aceştia să găsească.

Mai putea să vadă, la o distanţă oarecare, alţi negri lucrând la o carieră de granit, în stâncile munţilor ce înconjurau bazinul în care se afla Palatul Diamantelor.

Malul stâncos a fost tăiat mai jos de vale, până sus aproape de culme, într-un şir de terase de unde s-a scos granitul.

Negrii care lucrau în cariera de granit erau cu desăvârşire goi, dezbrăcaţi, folosindu-se în munca lor, de uneltele cele mai primitive… totul sub supravegherea Bolganilor.

Activitatea acestor negri era totuşi destul de vădită, dar Tarzan nu putea fi sigur de felul materialului pe care îl scoteau ceilalţi negri prin gurile tunelurilor, cu toate că presupunea, în mod natural, că era aur. Atunci: de unde obţineau ei diamantele? Desigur că nu le găseau în aceste stânci solide de granit.

După câteva minute de contemplare amănunţită, Tarzan s-a convins că drumul pe care l-a urmat de jos din pădure până aici se sfârşea într-o adevărată fundătură, aşa că a pornit să caute alt drum mai sus de acesta, pe care să poată să treacă dincolo de lanţul de munţi.

Şi-a ocupat restul acelei zile şi aproape toată ziua următoare cu cercetările pe care le făcea în această privinţă, dar în cele din urmă s-a văzut nevoit să admită că nu e nicio ieşire în exteriorul văii pe partea aceasta.

S-a urcat chiar în locurile cele mai înalte, cu mult mai sus de terenul împădurit, dar totdeauna se găsea în faţa unor stânci perpendiculare de granit, atât de înalte şi atât de drepte, încât nici chiar el nu

s-ar fi încumetat să urce, fără a mai pune la socoteală că o va avea cu el şi pe La.

Apoi a cercetat latura de sud, pe urmă pe cea de răsărit, dar tot cu aceleaşi rezultate negative. În cele din urmă şi-a îndreptat paşii înapoi spre pădurea din vale cu intenţia de a-şi relua drumul spre libertate împreună cu La, tot prin valea Oparului, traversând-o în cursul nopţii.

Soarele a răsărit a doua oară de la plecarea lui, când a ajuns din nou în satul indigen unde a lăsat-o pe La.

Abia şi-a aruncat privirile asupra satului şi a fost cuprins de o mare îngrijorare; situaţia nu era aşa cum ar fi trebuit şi cum se aştepta el s-o găsească.

Porţile satului erau deschise, iar în interiorul curţii nu se vedea nici urmă de vietate, nici colibele suspendate nu erau în mişcare, ceea ce ar fi fost semn că sunt ocupate.

Fiind prudent din principiu, a făcut o recunoaştere amănunţită înainte de a coborî în sat. Cu spiritul său de observaţie atât de dezvoltat, a ajuns la concluzia că satul a fost părăsit de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Ajungând la coliba în care a fost ascunsă La, a urcat pe frânghie imediat şi a examinat interiorul: era gol şi nu se vedea nici urmă de marea preoteasă.

Coborând din colibă, a început o anchetă prin tot satul în căutarea unor indicii în privinţa soartei locuitorilor şi mai ales despre La.

În acest scop, a examinat interiorul câtorva colibe, când a observat, deodată, cu ochii lui ageri, o mişcare aproape imperceptibilă a unei locuinţe dintre cele care semănau cu coliviile de păsări.

A alergat imediat în direcţia aceea şi când a ajuns în dreptul colibei, nu a văzut nicio frânghie care să atârne de la uşă în jos.

Oprindu-se şi-a îndreptat faţa spre deschizătura pe care. Însă, nu se vedea altceva decât acoperişul colibei.

— Gomangani, a strigat el, eu sunt, Tarzan! Vino la uşă şi spune-mi ce s-a întâmplat cu semenii tăi, unde este soţia mea pe care am lăsat-o în grija şi apărarea războinicilor voştri?

Nu a primit niciun răspuns. A strigat din nou pentru că era convins că cineva este ascuns în colibă.

— Dă-te jos de acolo, a strigat el din nou, altfel vin eu sus după tine!

Dar nici acum nu i-a răspuns nimeni. Un zâmbet amar a fluturat pe buzele lui Tarzan; apoi şi-a tras cuţitul din teacă şi l-a prins între dinţi.

Cu o săritură agilă a ajuns sus, la deschizătură. S-a prins cu amândouă mâinile de marginile acesteia şi s-a căţărat în interiorul colibei.

Cu toate că s-a aşteptat să întâmpine rezistentă, nu a apărut nimeni în faţa lui. Iar în interiorul colibei slab luminat, nu a putut să distingă la început prezenţa nici unei persoane.

După ce ochii i s-au mai obişnuit cu semiîntunericul de acolo, a observat de partea opusă a construcţiei un maldăr de frunze şi de iarbă verde.

Îndepărtându-le într-o parte, a văzut în faţa ochilor săi forma ghemuită a unei femei îngrozite. O apucă de umăr şi cu o singură mişcare, a determinat-o să stea în picioare.

— Ce s-a întâmplat aici? a întrebat el. Unde sunt sătenii? Unde mi-e soţia?

— Să nu mă omori! Să nu mă omori! a început să se vaite femeia. Nu eu sunt de vină; cu nu am făcut nimic.

— Nu am intenţia să te ucid. Spune-mi adevărul şi te las în viaţă.

— I-au luat Bolganii pe toţi, a strigat femeia. Au venit pe la apusul soarelui, în aceeaşi zi când ai sosit şi tu. Tarmangani. Erau foarte supăraţi pentru că au descoperit cadavrul amicului lor lângă porţile Palatului Diamantelor. Ei ştiau, spunea femeia disperată, că a plecat de acolo ca să vină în

satul nostru şi după plecarea lui nu l-a mai văzut nimeni în viaţă. Atunci au venit cu toţii aici şi ne-au torturat războinicii şi femeile până când unul din noi le-a mărturisit totul. Eu m-am ascuns. Nu ştiu cum s-a făcut de nu m-au găsit. Când au plecat Bolganii de aici au luat cu ei toată lumea din sat. Au luat-o şi pe soţia ta. De întors nu se vor mai întoarce niciodată.

— Crezi tu că Bolganii au să-i ucidă?

— Da, ei îi ucid pe toţi acei care nu le plac.

Rămas singur şi scăpat de greutatea şi răspunderea faţă de La, Tarzan ar fi putut să străbată cu multă uşurinţă, în timpul nopţii, valea Oparului şi să ajungă în direcţii cunoscute şi sigure.

Probabil, însă, că această idee nu i-a trecut niciodată prin minte. Loialitatea şi recunoştinţa erau în temperamentul lui caracteristici fundamentale.

La şi-a pus viaţa în primejdie pentru el. Mai mult încât s-a exilat din propria ei ţară. Pentru Tarzan nu era suficient să afle doar că Bolganii au luat-o şi că, probabil, aveau intenţia s-o ucidă.

El simţea că este dator să se convingă dacă La mai trăieşte sau nu; iar, dacă mai trăia, trebuia să-şi îndrepte toată energia de care era capabil pentru a o elibera, apoi să scape împreună de primejdiile din această vale.

Tot restul zilei şi-l întrebuinţă în recunoaşterea exteriorului terenului palatului, căutând prilejul ca să intre acolo fără să fie văzut. I-a fost imposibil.

În fiecare moment se găsea prin grădină ori Gomangani ori Bolgani, nelipsiţi de la diferitele lor însărcinări.

Odată cu apropierea nopţii, poarta cea mare de la răsărit a fost închisă, iar locuitorii palatului şi ai colibelor s-au retras cu toţii între pereţii respectivi, nelăsând afară nici măcar o singură santinelă: fapt care indica lămurit că Bolganii nu aveau niciun motiv să se teamă de vreun atac.

Prin urmare, după toate aparenţele, subjugarea Gomanganilor era completă, astfel încât zidul înalt din jurul palatului, mai mult decât suficient pentru a-i apăra de invazia leilor, nu era decât o amintire din trecut, timpuri de când liniştea şi siguranţa lor erau ameninţate de un inamic prea puternic mai înainte, dar care acum a dispărut total.

În sfârşit, întunecându-se bine de tot, Tarzan s-a apropiat de poartă şi aruncând lanţul frânghiei sale de iarbă peste unul din leii sculptaţi din vârful stâncilor porţii, a urcat repede până sus pe muchia zidului, de unde a sărit fără zgomot în grădină.

Ca să-şi asigure un drum de ieşire mai uşor, în cazul când ar fi găsit-o pe La, a deschis porţile grele ale Palatului Diamantelor şi le-a îndepărtat.

Apoi s-a furişat pe nesimţite spre turnul cel mare de răsărit, care era acoperit de iederă.

După o zi întreagă de cercetări şi chibzuiri a ales acel turn ca fiind singurul care îi oferea o intrare subtilă în palat.

Succesul planului său atârna în mare parte de grosimea şi rezistenţa vitelor de iederă care crescuseră până aproape de vârful turnului. Spre marea lui satisfacţie a apreciat că sunt destul de tari ca să-i suporte greutatea. Sus de tot, aproape de ultimul etaj al turnului, a văzut din copacii din jurul palatului o fereastră deschisă, care se deosebea de celelalte prin faptul că nu era zăbrelită.

Pe mai multe ferestre de-ale turnului se vedeau lucind lumini slabe, ca şi din alte părţi a palatului.

Ocolind aceste deschizături luminate, s-a urcat repede şi cu multă atenţie spre fereastra fără zăbrele de deasupra, iar, când a ajuns acolo şi-a ridicat ochii deasupra nivelului pervazului ferestrei.

Datorită întunericului ce domnea în interiorul camerei, Tarzan nu putea să desluşească absolut nimic.

Trăgându-se uşor în sus până deasupra pervazului, a trecut tară zgomot în odaie, apoi, pipăind prin întuneric, a ocolit încăperea.

A descoperit un pat sculptat cu un desen ciudat, o masă şi câteva bănci scurte. Patul era acoperit cu o cuvertură dintr-un material ţesut, aşezată peste câteva rânduri de piei moi, bine tăbăcite, de leoparzi şi antilope.

În faţa ferestrei pe care a intrat Tarzan se afla o uşă închisă. A deschis-o uşor, treptat, până când a reuşit să vadă în exterior: era un coridor slab luminat, sau mai bine zis un hol circular, în mijlocul căreia se afla o deschizătură cu un diametru destul de mare.

Prin mijlocul acesteia trecea de jos în sus. Dispărând într-o deschizătură identică în tavan, un stâlp drept, din care, la intervale de vreo două palme, erau înfipte trepte de sus pană jos. Aceasta sugera clar că era scara primitivă pe care se: putea ajunge de la un etaj la altul al turnului.

Tavanul era susţinut de trei coloane aşezate la intervale egale în jurul circumferinţei deschizăturii din mijlocul podelei.

În acest hol rotund se vedeau alte uşi identice cu cea de la intrarea camerei în care se afla.

Pentru că nu a auzit niciun zgomot şi văzând că nu mai este nimeni pe acolo decât el singur, a deschis larg uşa şi a intrat în hol.

Nările sale erau asaltate puternic de acelaşi parfum greu de miresme, pe care l-a simţit prima dată când s-a apropiat de palat, cu câteva zile înainte.

Cu toate acestea, în interiorul turnului parfumul era mult mai puternic, înlăturând aproape cu totul orice alte mirosuri şi punându-l pe Tarzan într-o situaţie neînchipuit de grea în ceea ce priveşte căutarea marii preotese din Opar.

De fapt numai când se uita la uşile din acest unic etaj era cuprins de consternare faţă de sarcina aproape imposibilă pe care şi-a asumat-o.

Fără niciun ajutor, cât de mic, al agerului său miros, i se părea imposibil să poată cerceta măcar turnul acesta, chiar dacă ar fi să ia cele mai mari precauţii pentru a nu fi descoperit.

Încrederea în sine nu era nicidecum rezultatul unei îngâmfări fără rost. El îşi dădea bine seama de limitele forţelor sale şi ştia că nu ar fi avut aproape nicio perspectivă de scăpare, chiar faţă numai de câţiva Bolgani, dacă ar fi fost cumva descoperit în interiorul palatului lor, a cărui topografie lor le era foarte bine cunoscută, iar lui îi era cu totul străină.

În spate îl aşteptau fereastra deschisă, noaptea tăcută a junglei şi libertatea. În faţa lui nu era nimic altceva decât primejdie, eşec sigur şi destul de probabil, moartea. Pe care să le aleagă?

S-a oprit pe loc o clipă, meditând în tăcere. Apoi. Ridicându-şi capul şi îndreptându-şi umerii şi-a scuturat sfidător pletele negre şi a păşit curajos spre cea mai apropiată uşă.

A cercetat după aceea toate camerele, până a făcut întreg ocolul etajului, dar fără s-o găsească pe La şi nici măcar un indiciu despre urma ei.

A găsit în aceste camere o mobilă bizară, covoare şi tapete originale, ornamente de aur cu diamante; iar într-una a nimerit peste un Bolgani care dormea.

Umbla însă atât de domol, încât cel adormit şi-a continuat netulburat somnul, cu toate că Tarzan a înconjurat palatul său care se afla în centrul camerei şi a mai cercetat şi un dormitor de partea cealaltă a încăperii.

Sfârşind inspecţia acestui etaj, s-a hotărât să-şi continue cercetările mai sus. Iar apoi să se întoarcă la etajele de jos. Prin urmare, conform acestui plan. S-a urcat pe scara ciudată din centrul turnului.

Ca să ajungă la ultimul etaj. Trebuia să treacă pe lângă alte trei. În fiecare etaj din jurul holului circular se aflau un şir de uşi închise, iar holul era luminat destul de slab, de câteva sfeşnice, vase de

aur. Largi, dar scunde, conţinând o materie ce părea a fi seu. În care plutea un fitil de iască.

La etajul de sus nu erau decât trei uşi şi toate erau închise. Tavanul acestui hol era în formă de cupolă, având şi acesta o deschizătură în mijloc prin care scara pătrundea în exterior în întunericul nopţii.

Când Tarzan a deschise uşa cea mai apropiată de el, ea a scârţâit în balamale scoţând astfel primul sunet ce s-ar fi putut auzi de când şi-a început cercetările şi până acum.

Interiorul apartamentului din faţa lui era cufundat în întuneric, iar Tarzan a rămas în uşă nemişcat şi tăcut ca o statuie.

Deodată a simţit o mişcare în spatele lui. Răsucindu-se cu un gest fulgerător a văzut un om stând în picioare. În pragul unei uşi deschise, de partea opusă a etajului.

CAPITOLUL XII — Sacii cu aur.

Nu au trecut nici douăzeci şi patru de ore de când Esteban Miranda juca rolul lui Tarzan faţă de Waziri şi a început să înţeleagă că nu va putea duce la infinit înşelăciunea cu presupusa boală a creierului său.

Mai întâi de toate, Usula nu se împăca nicidecum cu ideea de a lua numai aurul veneticilor şi apoi să-i lase în pace. Nici chiar ceilalţi semeni ai lui nu păreau încântaţi de acest plan.

De fapt, nu puteau concepe că vreo câteva lovituri în cap ar fi putut să-l schimbe pe Tarzan într-un laş desăvârşit care să fugă din faţa câtorva negri de pe coastă şi a doi-trei albi fără experienţă.

Pe lângă toate acestea, s-a mai întâmplat încă ceva care l-a convins pe spaniol că nu dormea pe pat de rose şi că, cu cât găsea mai curând un pretext pentru a se despărţi de Waziri, cu atât mai mult şi-ar fi prelungit viaţa.

Treceau tocmai printr-un petec de pădure aproape deschis. Tufişurile nu erau prea dese, iar

copacii se găseau la o distanţă mare unul de altul când, deodată, fără niciun avertisment, au fost atacaţi de un rinocer.

Spre marea consternare a Wazirilor, Tarzan a fugit spre cel mai apropiat copac, îndată ce l-a zărit pe Buto. În marea lui grabă, Tarzan s-a împiedicat şi a căzut, iar când a ajuns în cele din urmă lângă copac, în loc de a sări cu uşurinţă pe crengile de jos ale acestuia, a încercat să urce pe trunchiul enorm de gros al copacului.

Între timp, Buto, al cărui atac era condus mai mult auz şi de miros decât de vederea lui foarte slabă, a fi distras din direcţia sa iniţială de un Wazir, iar după ce scăpat, acesta a dispărut fără rost în tufişurile din spatele.

Când Esteban s-a ridicat şi a observat în cele din umilă că rinocerul a plecat, s-a văzut înconjurat de un semicerc de negrii uriaşi, pe ale căror feţe era zugrăvită mila şi întristarea. Dar amestecate oarecum cu o nuanţă de dispreţ.

Spaniolul a înţeles imediat că groaza l-a determinat să comită o greşeală ireparabilă: cu toate acestea, s-a agăţat cu disperare de singura scuză de care s-ar mai fi putut servi.

— Capul meu! Capul meu! A început el să se vaite, strângându-şi tâmplele între palme.

— Da, Buana, a zis Usula. Ştim că lovitura a fost în „cap”, iar credincioşii tăi Waziri credeau că „inima” este aceea o are nu ştie ce este frica.

Esteban nu a răspuns şi au pornit toţi din nou, continuând să înainteze în tăcere, până când au poposit aproape de înserat, pe malul unui râu. Puţin mai sus de o cascadă.

Toată după-amiaza Esteban a fost ocupat cu proiectarea unui mijloc ca să scape din situaţia penibilă în care se afla, abia au apucat să poposească şi a dat ordin Waziri să îngroape aurul.

— Îl vom lăsa aici, a zis el. Iar mâine vom porni în căutarea hoţilor, pentru că m-am hotărât să-i pedepsesc. Trebuie să le arătăm că nu se poate

intra în jungla lui Tarzan fără pedeapsă. Numai boala prin care trec m-a determinat să nu-i ucid imediat ce le-am descoperit perfidia.

Wazirii au fost încântaţi de această atitudine nouă a lui lor. Acum începeau să întrevadă o rază de speranţă, Tarzan era din nou cel pe care îl cunoşteau ei. Aşa s-a întâmplat că a doua zi dimineaţă au pornit cu inimile mai uşoare şi cu mult mai veseli în căutarea taberei englezilor.

După calculele destul de bune ale lui Usula, au scurtat drumul, mergând drept prin junglă, astfel încât să poată tăia calea europenilor, ieşindu-le înainte.

Au îndeplinit aceasta cu atâta succes, încât în curând s-au întâlnit cu aceştia, chiar în ziua aceea, pe înserat. Mai mult încă, au simţit mirosul fumului focurilor din tabără şi au auzit cântecele negrilor cărăuşi de pe coastă de la o distanţă destul de mare. Înainte de a ajunge până la ei.

Esteban i-a adunat pe Waziri în jurul lui.

— Copii, le-a zis el, adresându-se lui Usula în limba engleză. Aceşti străini au venit aici ca să-i facă rău lui Tarzan. Prin urmare răzbunarea îi aparţine numai lui Tarzan. Mă veţi lăsa. Aşadar, să-mi pedepsesc duşmanii singur şi după voia mea. Întoarceţi-vă, deci, acasă, iar aurul să-l lăsaţi acolo unde se află. Pentru că va trece multă vreme până să am nevoie de el.

Wazirii au rămas dezamăgiţi, planul cel nou nu coincidea deloc cu dorinţele lor, mai ales că au visat mult la un masacru general al negrilor de pe coastă.

Cu toate acestea, omul din faţa lor era Tarzan. Marele lor Buana, pe care întotdeauna l-au respectat cu o supunere neclintită.

În urma declaraţiilor lui Esteban în privinţa intenţiilor sale, au urmat câteva momente de tăcere, în care Wazirii îşi mutau greutatea de pe un picior pe altul, manifestând o stare de nervozitate.

În cele din urmă. Au început să vorbească în limba lor.

Esteban nu înţelegea nimic din ce spuneau, dar era evident că insistau în faţa lui Usula asupra unui fapt. Pentru că acesta s-a întors după o clipă spre spaniol.

— Buana! Buana! Cum să ne înapoiem noi la lady Jane şi să-i spunem că te-am lăsat bolnav şi singur, să înfrunţi armele de foc ale albiilor şi ale ascarilor, a spus; el cu un ton blând. Nu ne cere acest lucru, Buana. A continuat cu o voce care îi exprima dezamăgirea. Dacă ai fi ca erai înainte, nu ne-am teme de siguranţa ta, dar aşa cum eşti. În urma loviturii de la cap, ne temem să te lăsăm singur în junglă. Dă-ne voie să mergem! Şi noi cu tine. Noi Wazirii tăi cei credincioşi şi după ce-i vom ucide pe duşmani te vom însoţi înapoi acasă, unde sperăm să te vindeci.

Spaniolul a început să râdă.

— Acum sunt cu totul vindecat. Chiar dacă rămân singur, nu voi fi în nicio primejdie mare, astfel încât să fie nevoie de prezenta şi ajutorul vostru.

Esteban, ştia bine, mult mai bine decât ei. Că declaraţia aceasta era cât se poate de reală.

— Prin urmare, veţi asculta de mine, a continuat el cu un ton aspru, impunător. Înapoiaţi-vă numaidecât pe drumul pe care aţi venit. După vreo două ore de drum opriţi-vă şi poposiţi. Înfiinţând o tabără în noaptea aceasta. Mâine dimineaţă porniţi mai departe spre casă. Nu faceţi zgomot! A strigat autoritar, pentru că nu vreau să ştie că sunt pe aici pe aproape. De mine nu vă îngrijiţi. Mă simt bine şi probabil am să vă ajung din urmă înainte de a ajunge voi acasă. La drum!

Waziri au mers, aşadar, înapoi pe drumul pe care au venit, cu inimile amărâte şi îngrijoraţi de soarta lui Tarzan, iar după câteva minute a dispărut şi cel din urmă din ochii spaniolului.

Esteban Miranda, cu un suspin adânc de uşurare, a pornit atunci spire tabăra camarazilor săi. Temându-se ca subita lui apariţie în faţa lor să nu provoace o salvă de împuşcăturii din partea ascarilor, a început să fluiere; apoi, tot apropiindu-se de ei a strigat să îi avertizeze despre sosirea lui.

— Vine Tarzan! a strigat cel dintâi negru care l-a zărit. Acum nu mai scăpăm, ne va ucide pe toţi.

Esteban. A văzut agitaţia cărăuşilor şi a ascarilor, care pipăiau nervoşi trăgaciul carabinelor.

— Eu sunt Esteban Miranda, a strigat el. Flora! Flora! Spune idioţilor ăştia să lase armele jos!

Albii stăteau şi ei în picioare, privindu-l fix. La sunetul vocii sale, Florii s-a întors spre negrii, spunându-le:

— Nu-i Tarzan. Jos armele! Nu-i nimic.

Esteban a intrat zâmbind, în tabără.

— Iată-mă, a zis el.

— Am crezut că te-a ucis, a zis Kraski. Un negru ne-a spus ca te-a ucis Tarzan.

— M-a prins, răspunse Esteban, dar, după cum vezi, nu m-a ucis. Credeam la un moment dat că e gata să o facă. Dar nu a făcut-o în cele din urmă mi-a dat drumul în junglă.

A crezut probabil că este indiferent dacă mă lasă pradă fiarelor, ori mă ucide, astfel încât nu mai are mâinile pătate cu sângele meu.

— Trebuie să te fi cunoscut bine, a zis Pible. Ai fi murit, desigur, dacă rămâneai mai multă vreme singur în junglă… de foame ai fi murit, nu de alta.

Esteban a avut prudenta să nu răspundă la gluma boxerului.

— Nu-ţi pare bine că mă vezi, Flora? S-a adresat el fetei.

Ea a dat nepăsător din umeri.

— Care-i diferenţa? Expediţia noastră s-a transformat în faliment. O parte din noi considerăm că tu eşti singurul vinovat, a sfârşit ea indicându-i pe ceilalţi albi.

Spaniolul s-a strâmbat de furie. Vedea bine că niciunul nu a reacţionat în semn că i-ar fi interesat întoarcerea lui. Nici lui nu-i păsa de ceilalţi, dar a sperat că cel puţin Flora va arăta oarecare entuziasm văzându-l.

Oricum, dacă ea ar fi ştiut intenţiile lui, poate că ar fi fost mai fericită să-l vadă şi poate prea bucuroasă să-i arate puţină afecţiune.

Ea nu ştia însă că sacii cu aur sunt în posesia lui Esteban. Într-un loc unde ar fi putut ajunge în mai puţin de o zi să-i poată lua de acolo.

Intenţia lui a fost să reuşească să o convingă să-i părăsească pe alţii şi după aceea, puţin mai târziu, să se înapoieze amândoi ca să ridice comoara din locul unde se găsea, dar acum era întărâtat: niciunul nu va primi nici măcar o centimă… va aştepta până vor pleca din Africa şi se va întoarce el singur.

Tot ce îl îngrijora, era faptul că Wazirii ştiau unde se află aurul şi poate că mai repede sau mai târziu se vor întoarce acolo cu Tarzan să-l ia.

Acest gol în calculul său trebuia neapărat să fie reparat… iar pentru aceasta avea nevoie de ajutor, ceea ce însemna că trebuie să împărtăşească şi altora secretul său. Dar cui?

Fără să-i pese de privirile pline de ură ale camarazilor săi şi-a reluat locul printre ci. Evident că ei nu erau deloc bucuroşi să-l vadă. Dar el nu ştia motivul acestei antipatii, deoarece nu a auzit despre planul conceput de Kraski şi de Owaza de a fura fildeşul arabilor.

Astfel, obiecţia lor de căpetenie. În privinţa prezenţei lui printre ei nu era decât teama că vor fi nevoiţi să-i dea şi lui o parte din produsul fildeşului.

Kraski, însă, a fost primul care a luat cuvântul, i-a vorbit despre tot ceea ce se afla în sufletul celorlalţi.

— Miranda, a zis el, părerea tuturor este că mai mult ar fi vina ta şi a lui Bluber. Dacă misiunea

noastră nu a reuşit. Nu te învinuim direct, menţionez faptul doar în treacăt. Dar, în timp ce tu nu erai aici. Am găsit un mijloc ca să putem lua ceva din Africa şi să putem fi despăgubiţi într-o anumită parte de pierderea aurului.

Am făcut socoteala tuturor amănuntelor cu multă atenţie şi ne-am întocmit planul cât se poate de bine. Nu avem însă nevoie de tine pentru a ne atinge scopul. Nu ne opunem să vii şi tu cu noi, dar ceea ce vrem este să înţelegi din capul locului că nu vei fi părtaş cu nimic la câştigul nostru.

Spaniolul a zâmbit şi a făcut un gest de nepăsare.

— Aveţi toată dreptatea, a zis el. Nu voi încerca să mă justific şi nu vă voi cere nimic. Nu vreau să iau nici măcar o infimă din partea nici unuia dintre voi.

În sufletul lui, însă, era nespus de fericit, mai ales când se gândea că mai bine decât un sfert de milion de lire sterline îl aşteaptă numai şi numai pe el, ca să le ia şi să plece cu ele din Africa.

Faptul că Esteban a acceptat ideea fără să riposteze cu niciun cuvânt, i-a determinat pe ceilalţi să se simtă uşuraţi. Imediat s-a risipit şi atmosfera încordată ce a domnit până atunci.

— Eşti un băiat de treabă, a zis Pible. Eu le-am spus lor că ai să procedezi aşa cum trebuie şi-ţi declar sincer că sunt foarte vesel să te văd din nou teafăr şi sănătos în mijlocul nostru. Mi-a părut foarte rău când am auzit că Tarzan te-a ucis.

— Da, a zis Bluber. Aşa de rău i-a fost deja lui John, încât plânge toată noaptea în somn. Pentru ce. Nu-i aşa?

— Bluber! ia strigat Pible, atrăgându-i atenţia, ia vezi. Începe acum şi stârneşte ceva.

— Încep deja. Iacă vezi, a moţăit, zise Adolf văzând că pugilistul se supărase. Cum. Nu-i aşa? Nu am avut toţi părere de rău că Esteban a murit? Cum, nu avem bucurie că a venit deja înapoi?

— Şi mai ales că nu vreau nimic, accentuă Trock.

— Nu vă îngrijiţi, zise Esteban. Dacă apuc să ajung în Londra, voi fi destul de mulţumit. M-am săturat de Africa; până în gât. Pentru tot restul zilelor mele.

Înainte de a adormi, spaniolul se zvârcoli vreo două ori în pat. Căutând să conceapă un plan prin care să poată intra numai el în stăpânirea aurului şi fără teamă că Wazirii ar putea să ajungă acolo înaintea lui.

Ştia că ar fi putut găsi cu uşurinţă locul unde el a îngropat şi să-l mute într-alt loc din apropiere, dar aceasta numai dacă ar fi plecat imediat după Usula şi singur, ne comunicând nimănui locul unde se află ascuns aurul.

Însă mai ştia un lucru, de care era absolut sigur: că nu ar fi fost în stare, întorcându-se de la coastă mai târziu, să mai găsească locul unde îl ascunsese.

Aceasta însemna că neapărat trebuie să împărtăşeşte că secretul său şi altei persoane, cuiva care cunoştea bine locurile şi putea găsi ascunzătoarea oricând şi din oricare direcţie ar fi venit.

Dar în cine s-ar fi putut oare încrede?

Examină în minte, cu îngrijire fiecare persoană din oamenii care se aflau acolo în tabără cu el, de la cel din urmă cărăuş şi ascaris până la şeful lor.

Owaza, singurul individ care părea să fie omul căutat de el şi la care gândul său se întorcea într-una şi anume Owaza.

Nu avea încredere în ticălosul ăsta bătrân, dar nu mai era altul care să se potrivească atât de bine cu scopul său, aşa că. În cele din urmă se simţi nevoit să ajungă la concluzia că trebuie să-şi împartă secretul cu acest negru şi să depindă mai mult de avariţie decât de onoare, ca să poată fi apărat întru toate.

Bineînţeles că putea să-l răsplătească regeşte pe Owaza, să-l facă mai bogat decât visase el vreodată, cum îi dădea i mâna spaniolului să facă, în vederea enormei averi în joc. De aceea dormi adânc, visând numai aur şi numai ceea ce ar fi putut să facă în capitalele cele mari ale lumii, cu un sfert de milioane de lire sterline.

A doua zi dimineaţă, pe când mâncau, Esteban menţionă în treacăt, faptul că trecuse pe lângă o cireadă mare de antilope, în ajun, nu tocmai departe de tabăra lor.

Totodată dădu ideea ca să ia vreo patru sau cinci oameni cu el şi să le vâneze, ajungând în urmă caravana, seara când vor poposi.

Nimeni nu ridică vreo obiecţie, probabil din motivul că îşi închipuiau că, cu cât vânau mai mult şi mai departe de caravana lor, cu atât ar fi putut să fie ucis mai curând de o fiară, fapt ce niciunul nu l-ar fi regretat, întrucât în fundul inimii lor, nu-l iubeau nici nu aveau încredere în el.

— Îl voi lua cu mine pe Owaza, zise el. Este cel mai îndemânatic vânător dintre toţi şi va şti să aleagă şase oameni buni.

Când, însă, ceva mai târziu, se apropie de Owaza şi-l întrebă. Acesta începu să invoce toate motivele din lume pentru care nu ar fi voit să se ducă la vânătoare cu spaniolul

— Avem destulă carne pentru două zile, protestă Owaza: cum mai bine să mergem spre răsărit, cât mai iute şi să ieşim din pământurile Wazirilor şi a lui Tarzan. Vânat se iveşte peste tot de aici până la coastă. Vom face drum de două zile. Apoi voi vâna cu dumneata.

— Ascultă, îi zise Esteban în şoaptă. Nu sunt numai antilope ceea ce vreau cu să vânez. Nu pot să spun nimic aici în tabără, dar, după ce plecăm. Îţi spun totul. Vei fi răsplătit mai bine decât te aştepţi pentru fildeşul arabilor.

Owaza întinse o ureche. În semn de mare atenţie, apoi se scărpină în capul lui cu părul creţ.

— Mi se pare că astăzi este o zi foarte bună de vânat, Buana, începu el. Am să vin şi eu cu dumneata şi am să aduc cu mine cinci flăcăi, dintre cei mai iscusiţi la vânătoare.

După ce Owaza întocmi planul de marş al restului caravanei şi după ce aranjă ce trebuia pentru popasul de noapte, aşa ca să poată fi în stare, atât el cât şi spaniolul să-i găsească din nou. Porni împreună cu Miranda pe urma drumului pe care mersese Usula cu Wazirii când îngropase aurul.

Nu apucaseră să ajungă departe şi Owaza descoperi urinele proaspete lăsate de Waziri în retragerea lor.

— Ieri după-masă a trecut pe aici lume multă, zise el lui Esteban. Uitându-se ciudat la spaniol.

— Eu nu am văzut pe nimeni, spuse acesta. Poate că au trecut pe aici în urma mea.

— Observ că au venit până aproape de tabăra noastră, iar după aceea s-au întors şi au pornit înapoi. Ascultă. Buana, eu am o carabină, iar dumneata să faci bine să mergi înaintea mea. Dacă aceste urme au fost făcute de oamenii dumitale şi pe mine mă duci acum într-o ambuscadă, vei fi cel dintâi care va muri.

— Ascultă, Owaza, zise Esteban. Am ajuns destul de departe de tabără ca să-ţi pot spune ce aveam de spus. Aceste urme au fost într-adevăr făcute de Wazirii lui Tarzan al maimuţelor, care au îngropat aurul pentru mine. La o zi de drum de aici. Eu i-am trimis acasă, aşa că vreau să mergi tu cu mine până acolo şi să mutăm aurul într-o altă ascunzătoare. După ce restul tovarăşilor mei îşi vor căpăta fildeşul şi se vor înapoia în Anglia, noi ne vom întoarce împreună, vom lua aurul şi desigur că vei căpăta o răsplată bună.

— Dar cine eşti tu? Eu m-am îndoit adeseori, dacă eşti sau nu Tarzan al maimuţelor. În ziua când am plecat din tabăra din faţa Oparului, un om de al

meu mi-a spus că ai fost otrăvit de albii din tabără şi că ai fost lăsat singur acolo.

Mi-au spus că au văzut cu proprii săi ochi — ţi-a văzut corpul zăcând ascuns printre nişte tufişuri — şi cu toate acestea, tu erai cu noi la drum în ziua aceea. Eu am crezut că minţea, dar când am văzut spaima zugrăvită pe figura lui la vederea ta. Am început să mă întreb de nu cumva sunt doi Tarzani.

— Eu nu sunt Tarzan al maimuţelor, răspunse Esteban Acela care a fost otrăvit în tabără a fost adevăratul Tarzan. Dar nu i-au dat decât ceva care să îl adoarmă, probabil în speranţa că va fi ucis şi mâncat de animale sălbatice, înainte de a se deştepta. Nu ştiu dacă mai trăieşte sau o fi murit de atunci.

Prin urmare, nu trebuie să te temi de nimic din partea Wazirilor ori a Iui Tarzan. În ce mă priveşte pe mine pentru că şi eu vreau să fiu, la fel ca tine, cât mai departe de ei.

Negrul clătină din cap afirmativ.

— Poate că spui adevărul, ştiu eu?

După aceea. Însă tot mai continuă să meargă în urma spaniolului, cu carabina gata de tras, la cea mai mică mişcare suspectă.

Înaintau cu foarte mare băgare de seamă, ca nu cumva să-i ajungă pe Waziri. După ce trecură de locul unde aceştia poposiseră în scara precedentă, observaseră că Wazirii luaseră alt drum şi că nu mai era nicio primejdie de a veni în contact cu ei.

Când ajunseră la un loc cam la doi kilometri de punctul unde fusese îngropat aurul. Esteban îi spuse lui Owaza să ordone flăcăilor să rămână pe loc, iar ei porniră înainte, ca să facă transferarea drugilor de aur.

— Cu cât ştie mai puţină lume despre aceasta, zise el negrului, cu atât vom fi mai în siguranţă.

— Buana vorbeşte cu mare înţelepciune, răspunse ticălosul de negru.

Esteban găsi după-aceea, fără multă greutate, locul din apropierea cascadei şi după ce îl întrebă

pe Owaza, află că acesta cunoştea la perfecţiune localitatea şi că nu ar fi avut nicio greutate ca să vină aici mai târziu de-a dreptul de la coastă.

Transportară aurul la o mică distanţă de acolo, ascunzându-l în mijlocul unui petic de pământ acoperit cu tufişuri dese. Care se aflau chiar lângă apă, ştiind că aici va fi cu mult mai greu de descoperit, decât dacă l-ar fi dus la o sută de kilometri.

Bineînţeles că, dacă Wazirii, sau alţii, ar fi aflat despre locul unde fusese ascuns aurul la început şi nu l-ar mai fi găsit acolo, nu şi-ar fi închipuit niciodată că s-ar putea găsi cineva care să-şi dea osteneală să-l mute numai la o sută de metri distanţă.

După ce sfârşiră operaţia, Owaza se uită în sus la soare.

— Astă scară nu mai ajungem la tabără, zise el. Iar mâine va trebui să mergem foarte iute, dacă voim să-i mai ajungem vreodată.

— Nici nu mi-a trecut prin gând una ca aceasta răspunse Esteban. Însă nu puteam să le spun şi lor Dacă nu-i vom mai găsi deloc, voi fi foarte mulţumit.

Owaza rânji de plăcere. În mintea lui şireată încolţise imediat o idee.

Pentru ce, oare, îşi zicea, să riscăm a fi ucişi într-o luptă cu arabii, pentru câţiva colţi de fildeş, când tot aurul acesta nu aşteaptă decât să fie transportat la coastă, apoi să ne aparţină nouă.

CAPITOLUL XIII — Turnul misterios.

În clipa în care Tarzan se răsucise pe călcâie, descoperi în spatele lui un om care stătea într-o uşă deschisă a unei odăi din etajul cel mai de sus al turnului de răsărit acoperit cu iederă din Palatul Diamantelor.

Cu un gest surprinzător de iute, cuţitul ieşi din teacă ca prin minune, dar aproape în acelaşi timp mâna îi căzu în jos pe lângă şolduri şi el rămase să se uite ţintă la omul din fata lui, cu o expresie de

perfectă nedumerire. Această emoţie apăru şi în trăsăturile străinului, tot atât de puternic exprimată.

Ceea ce văzuse Tarzan nu era nici Bolgani. Nici Gomangani, ci un om alb, chel, bătrân şi zbârcit, cu o barbă lungă, albă; un om alb, gol, înafara de ornamentele barbare de aur şi diamante ale gorilelor.

— Dumnezeule! exclamă această apariţie ciudată.

Tarzan se uită la el peste măsură de intrigat.

Acest singur cuvânt englezesc îi deschidea posibilităţi neînchipuit de mari, pentru orice fel de presupuneri şi totodată îl înmărmurea.

— Cine eşti? întreba bătrânul, dar de astă dată în dialectul maimuţelor mari?

— Ai spus un cuvânt englezesc adineaori, zise Tarzan. Nu cumva vorbeşti limba aceea?

Tarzan vorbise şi el tot în englezeşte.

— Ah, Dumnezeule! strigă bătrânul, am trăit şi am fericirea de a mai auzi o dată dulcea limbă a ţării mele!

Acum vorbea şi el englezeşte, dar într-o englezească cu întreruperi, cum ar face cineva care a pierdut de mult obiceiul de a se mai exprima în limba lui.

— Dar tu cine eşti, întrebă Tarzan şi ce faci aici?

— Aceeaşi întrebare ţi-am pus-o şi eu, răspunse bătrânul. Nu-ţi fie teamă şi răspunde-mi fără îndoială că eşti englez, aşa că nu ai de ce te teme de mine.

— Am venit după o femeie pe care au prins-o Bolganii.

Bătrânul dădu din cap afirmativ.

— Da, zise el. Ştiu, este aici.

— Mai trăieşte? întrebă Tarzan.

— Până acum nu i s-a făcut nimic şi nici până mâine nici până poimâine nu-i vor face nimic, răspunse bătrânul Dar tu cine eşti? Cum ai putut să găseşti drumul până aici din lumea din afară?

— Sunt Tarzan al maimuţelor, răspunse acesta. Am intrat în valea aceasta să caut un drum pe care să ies din valea Oparului, unde viaţa tovarăşei mele ar fi fost în primejdie. Dar dumneata?

— Cum mă vezi, sunt om bătrân. Sunt aici încă de pe când eram un băieţandru. M-am furişat pe vaporul care a adus pe Stanley în Africa, după ce s-a înfiinţat staţiunea de la lacul Stanley, după care am venit în interior cu el. Într-o zi am plecat singur din tabără, la vânătoare. Rătăcindu-mă, am fost prins, după o vreme, de nişte indigeni, care nu ne erau prieteni. Ei m-au dus şi mai departe în interior, până la satul lor, de unde am putut scăpa după o vreme, dar eram atât de novice şi atât de rău m-am rătăcit, că nu ştiam încotro să apuc ca să ajung până la coastă. În felul acesta am rătăcit luni întregi şi în cele din urmă, într-o zi afurisită, am găsit intrarea în valea aceasta. Nu ştiu pentru ce nu m-au omorât imediat. Atâta ştiu. Că nu au făcut-o, iar mai târziu, văzând că ştiinţa mea poate fi folosită, m-au lăsat să trăiesc. De atunci nu fac altceva decât să îi ajut în exploatarea carierelor, a minelor şi a şlefuirea diamantelor. Le-am dat burghie de fier cu vârfurile de oţel şi chiar de diamant. Acum am ajuns să fiu la fel cu ei toţi. Dar în inima mea a rămas neclintită speranţa că, odată şi odată, aş putea să scap din valea aceasta. Totuşi pot să te asigur că speranţa mea este cât se poate de zadarnică.

— Şi nu există niciun drum care să ne scoată de aici?

— Este un drum, dar păzit întotdeauna.

— Şi unde? întrebă Tarzan.

— Este o continuare a unuia dintre tunelele minate, trecând cu totul prin munte până în valea de dincolo. Aceste mine au fost lucrate de strămoşii acestei rase o vreme foarte îndelungată. Muntele este întreţesut cu tuneluri şi trecători. La spatele stâncii de cuarţ, de unde se extrage aurul, este un depozit enorm de peritonită alterată, care

conţine diamante, în căutarea cărora, evident că a fost necesar să se extindă un tunel până de partea cealaltă a muntelui, probabil în scop de ventilaţie.

Acest tunel împreună cu cărarea ce duce în valea Oparului, sunt singurele căi de ieşire din această vale Din timpuri imemoriale a rămas obiceiul de a se păzi tunelul, dar, după cum îmi închipui eu. Mai mult spre a împiedica fuga robilor, decât pentru a preveni intrarea duşmanilor, deoarece ei cred că de aceştia din urmă nu mai au de ce să se teamă.

Drumul spre Opar nu este păzit, pentru că nu le mai este frică de oparieni şi mai ştiu bine că niciunul din robii lor Gomanganii nu ar îndrăzni să intre în valea adoratorilor soarelui. Din acelaşi motiv, robii nu pot scăpa, cum nu putem scăpa nici noi, trebuind, deci, să rămânem pentru totdeauna prizonieri aici.

— Dar cum este păzit tunelul? întrebă Tarzan.

— Doi Bolgani şi cu vreo zece războinici Gomangani fac totdeauna de gardă acolo, răspunse bătrânul.

— Gomanganii nu ar voi să scape?

— Mi s-a spus că au încercat de mai multe ori în trecut, răspunse bătrânul. De când sunt eu aici, încă nu s-a întâmplat aceasta. Ori de câte ori au căutat să fugă au fost prinşi, aduşi înapoi şi torturaţi, nu numai ei. Dar întreaga rasă a lor. Şi au fost puşi la munci din cele mai grele, numai din cauză că câţiva din ei au căutat să fugă.

— Sunt ei numeroşi… Gomanganii?

— Să tot fie cam la cinci mii şi locuiesc cu toţii în valea aceasta, răspunse bătrânul.

— Dar Bolganii, câţi sunt? mai întrebă Tarzan.

— Între zece şi unsprezece sute.

— Va să zică câte cinci la unul singur, murmură Tarzan şi cu toate acestea, le este teamă să încerce a scăpa.

— Nu trebuie să uiţi. Explică bătrânul, că Bolganii sunt rasa dominantă şi inteligentă.

Ceilalţi, ca intelect, sunt numai o idee mai presus decât fiarele din junglă.

— Cu toate acestea, sunt oameni, îi aminti Tarzan.

— Numai la înfăţişare, răspunse bătrânul. Ei nu pot să se unească împreună aşa cum fac oamenii. Nu au ajuns încă pe treapta de evoluţie a formării de obştii. E adevărat că familiile lor locuiesc într-un singur sat. Dar această idee, împreună cu armele lor. Le-a fost dată de Bolgani, ca să nu fie exterminaţi cu desăvârşire de lei şi pantere.

Mi s-a spus că, mai demult, fiecare Gomangani trăia singuratic îndată ce părea îndeajuns de mare ca să poată vâna singur, îşi construia o colibă separată de ceilalţi şi ducea o viaţă solitară, neavând pe vremea aceea nici cea mai mică idee despre ce înseamnă viaţa de familie.

Atunci Bolganii i-au învăţat cum să-şi construiască sate şi i-au silit pe oameni şi pe femei să rămână acolo, crescându-şi copiii până la maturitate, iar după aceea li s-a impus şi copiilor să rămână mai departe în sat, astfel că unele din aceste sate se pot lăuda că au ajuns de la patruzeci până la cincizeci de locuitori.

Dar cazurile de moarte sunt foarte dese printre ei şi nu se pot înmulţi atât de repede ca popoarele care trăiesc în condiţii normale de pace şi siguranţă. Brutalităţile Bolganilor îi ucid pe mulţi dintre ei; apoi carnivorii iau şi ei o dijmă considerabilă.

— Cinci faţă de unul singur şi tot stau în sclavie! Ce laşi trebuie să fie! exclamă Tarzan.

— Dimpotrivă, nu sunt nicidecum laşi, răspunse bătrânul. Ar înfrunta un leu cu cel mai mare curaj. Însă s-au supus atâtea veacuri în şir voinţei Bolganilor, că aceasta a devenit la ei o a doua natură… tot aşa cum în noi este inerentă teama de Dumnezeu, aşa şi în mintea acestor Gomangani este inerentă teama de Bolgani.

— Interesant, zise Tarzan. Dar spune-mi te rog, acum: unde este femeia pe care am venit s-o caut aici?

— E soţia ta? întrebă bătrânul.

— Nu, răspunse Tarzan. Le-am spus aşa Gomanganilor ca să o apere. Este La, regina Oparului. Marea preoteasă a zeului strălucitor.

Bătrânul se uită la el cu cea mai mare neîncredere.

— Imposibil! Strigă el. Nu se poate ca regina Oparului să-şi fi riscat viaţa şi să fi venit în locuinţa inamicilor ci ereditari.

— A făcut-o de mare nevoie. Viaţa ci era ameninţată de o parte din poporul ei. Pentru că refuzase să mă sacrifice pe mine zeului lor.

— Dacă Bolganii ar şti aceasta, s-ar bucura foarte mult, răspunse bătrânul.

— Spune-mi, te rog, unde este, insistă Tarzan. Ea m-a scăpat pe mine de la moarte din mâinile poporului ei şi trebuie să caut să o scap şi eu pe ea de soarta ce ar putea-o suferi din partea Bolganilor.

— Totul e fără speranţă, zise bătrânul Pot să spun unde este, dar nu ai să fi în stare să o scapi de acolo.

— Pot să încerc, nu-i aşa?

— Dar nu vei reuşi şi-ţi vei găsi moartea.

— Dacă ceea ce îmi spui dumneata este adevărat, că nu este absolut nicio şansă de scăpare din valea aceasta, apoi aş putea să şi mor, răspunse Tarzan. Totuşi eu nu sunt de aceeaşi părere cu dumneata.

Bătrânul dădu din umeri.

— Nu-i cunoşti pe Bolgani, zise el.

— Spune-mi unde e femeia, stărui Tarzan.

— Priveşte, răspunse bătrânul, făcându-i semn lui Tarzan să intre după el în odaie şi apropiindu-se de o fereastră care dădea spre apus, îi arătă un turn scurt şi ciudat construit, care nu era mai înalt decât clădirea din partea de vest a Palatului Diamantelor.

— Probabil că este acolo undeva, în interior, dar în ce te priveşte pe dumneata, ar putea tot aşa de bine să fie chiar la polul nord.

Tarzan rămase câteva clipe în tăcere, ochii lui ageri examinând fiecare amănunt al turnului din faţa lui. Socoti că ar putea ajunge acolo de pe acoperişul clădirii principale, dar mai văzu că şi crengile unor copaci ajungeau până aproape de acoperişul turnului.

În afară de acestea, toate ferestrele erau întunecate, cu excepţia a două-trei din ele. Se întoarse spre bătrân spunându-i:

— Nu te cunosc, dar socotesc că pot avea încredere în tine. Deoarece, la urma urmei, legăturile de sânge sunt mai tari şi numai noi doi suntem singurii oameni din rasa noastră în valea aceasta. Desigur, dacă mă trădezi ai să câştigi oarecum în faţa lor. Dar nu pot să cred că vei face aceasta.

— Nu te teme, îl asigură bătrânul. Îi urăsc. Dacă te-aş putea ajuta, aş face-o bucuros, dar ştiu că nu există nicio speranţă de reuşită, pentru oricare plan ce l-ai avea în gând…; femeia nu va fi salvată niciodată, iar dumneata nu vei pleca niciodată din valea Palatului Diamantelor… nici din palat nu vei mai ieşi vreodată, în afară de cazul că Bolganii o vor voi:

Tarzan al maimuţelor prinse a zâmbi.

— Dumneata eşti de atâta vreme aici, că ai început să-ţi însuşeşti aceeaşi concepţie care îi ţine pe Gomangani într-o nesfârşită sclavie. Dacă vrei să scapi de aici, vino cu mine. Posibil că nu reuşim, dar în orice caz ai o şansă mai mare dacă încerci, decât dacă rămâi aici în turn, pentru totdeauna.

Bătrânul clătină din cap cu tristeţe.

— Nu se poate, zise el, nu-i nicio speranţă. Dacă ar fi posibilă scăparea de aici, aş fi fost de mult plecat.

— La revedere, dar! îi zise Tarzan.

Şi cu acestea, ieşi repede pe fereastră, începând să se caţere spre pământ, de-a lungul unei viţe bătrâne de iederă.

Bătrânul stătu la fereastră privindu-l cu mirare, până când îl văzu că ajunge în dreptul acoperişului clădirii care ducea la turnul scund în care se găsea La. După aceea, se depărtă de la fereastră, grăbindu-se să coboare pe scara din centrul turnului.

Tarzan trecu peste acoperişul clădirii principale, traversând cum putu mai bine distanţa destul de mare de la turnul de răsărit până la turnul scund unde era închisă La. Înaintase foarte încet, făcând toate mişcările cu prudenţa fiarei şi fiind nevoit să se oprească, adeseori, în umbră, ca să asculte.

În sfârşit, ajunse la turn. Observă că are mai multe deschizături, care dădeau pe acoperiş şi în dreptul cărora erau draperii grele.

Dând la o parte una, văzu jos, înaintea sa, o cameră mare şi goală, din centrul căreia ieşea capătul unei scări, ca şi aceea din tumul precedent. Nevăzând pe nimeni acolo, nu mai pierdu vremea, ci sări în odaie şi se apropie de deschizătura circulară din mijloc.

Uitându-se cu grijă în jos, văzu scara coborând pe o mare distanţă şi trecând printr-o mulţime de etaje. Nu putea socoti cât de departe merge scara în jos. Dar desigur că ajungea în camere subterane, dedesubtul palatului.

În sus, prin luminătorul acesta, ajungea până la el zgomotul scurt al activităţii de jos, precum şi mirosuri destule, reduse însă aproape la nimic, întrucât i-ar fi putut da impresii precise lui Tarzan. Din cauza mirosului greu de miresme răspândit prin tot palatul.

Acest parfum era menit să-l aducă la pieire. Pentru că altfel mirosul său cel ager ar fi descoperit imediat că în apropierea lui se află un Gomangani.

Individul era ascuns după una din draperiile unei deschizături în peretele turnului şi în aşa fel ascuns, că-l putuse vedea pe Tarzan când sărise de pe acoperiş în cameră şi acum îi pândea toate mişcările.

La început, ochii negrului aproape că ieşiseră cu totul din orbite la vederea acestei apariţii stranii, aşa cum nu mai văzuse el până atunci.

După inteligenta lui şi după bobul de superstiţie care exista în el, desigur şi-ar fi închipuit că Tarzan este un zeu coborât din cer.

Dar, fiind de un ordin atât de inferior pe scara evoluţiei, că nu putea avea niciun fel de imaginaţie, nu avea cum şti altceva decât că vede o fiinţă ciudată şi că toate fiinţele ciudate sunt duşmanii săi.

Prin urmare, datoria lui era să-şi înştiinţeze stăpânii despre ceea ce văzuse. Nu îndrăznea, însă, să facă vreo mişcare, până când apariţia nu s-ar îndepărta îndeajuns ca să nu-i observe mişcările, în dorinţa strategică de a nu-i atrage atenţia, fiindcă învăţase de la Bolgani, că, cu cât apare mai puţin în ochii lor, cu atât are de suferit mai puţin.

Străinul se uită multă vreme în jurul scării şi tot atâta vreme rămase şi Gomanganul ascuns după draperii, pândindu-l.

După o vreme umbra începu să coboare scara, dispărând din ochii negrului, care nu pierdu nicio clipă şi ieşind pe acoperiş, alergă pe nerăsuflate să dea de veste Bolganilor.

Pe când Tarzan cobora scara, fumurile miresmelor deveneau din ce în ce mai plictisitoare. Acolo unde ar fi putut să facă cercetări repezi cu ajutorul mirosului său, era nevoit să stea să asculte la orice zgomot, iar în cele mai multe cazuri trebuia să deschidă uşile camerelor şi să intre pentru a-şi termina cercetarea.

Pe unde uşile erau încuiate, se întindea la pământ şi-şi lipea urechea de crăpătura de jos. În

câteva rânduri îndrăzni să o strige chiar pe La pe nume. Dar în niciun caz nu primi răspunsul dorit.

Ajunsese să cerceteze patru etaje şi tocmai îl cobora pe al cincilea, când văzu în una din uşi un negru foarte surescitat şi poate chiar speriat.

Era de proporţii uriaşe, dar fără nicio armă. Se uita cu ochii holbaţi la Tarzan. Care sărise jos şi se oprise în picioare în faţa lui.

— Ce vrei? izbucni în sfârşit negrul Cauţi pe femeia albă, soţia ta, pe care au prins-o Bolganii?

— Da, răspunse Tarzan. Ce ştii tu despre ea?

— Ştiu unde este ascunsă, răspunse negrul, iar, dacă mă urmezi, te duc la ea.

— Şi de te oferi tu să faci asta pentru mine? întrebă Tarzan devenind imediat bănuitor. De ce nu te duci mai bine să comunici imediat stăpânilor tăi că sunt aici şi să trimită oameni să mă prindă?

— Nu ştiu motivul pentru care am fost trimis să fac aceasta, răspunse negrul. Ştiu numai că Bolganii m-au trimis. Nu am vrut să vin, pentru că îmi era frică.

— Unde ţi-au spus să mă duci?

— Trebuia să te duc într-o cameră, a cărei uşă va fi imediat zăvorâtă în urma noastră. Atunci urma să fii prizonierul lor.

— Dar cu tine ce s-ar fi întâmplat?

— Şi eu urma să fiu prizonier. Bolganilor nu le pasă ce s-ar fi întâmplat cu mine. Poate că mă ucideai. Dar nu se îngrijeau de asta.

— Dacă mă duci undeva ca să fiu prins, te voi ucide, răspunse Tarzan. Dar, dacă mă duci acolo unde este femeia, poate că vom scăpa cu toţii. Tu ai vrea să scapi, spune-mi?

— Aş vrea să scap, dar nu pot.

— Ai încercat vreodată?

— Nu, nu am încercat. Pentru ce să încerc să fac ceva ce nu se poate face?

— Dacă mă duci unde voi fi prins, cu siguranţă că le ucid, repetă Tarzan, dar, de mă duci acolo

unde este femeia, vei avea cel puţin şansa să mai trăieşti. Care din două?

Negrul se scărpină în cap, gânditor, în timp ce ideea aceasta se strecura încet în creierul lui stupid. În cele din urmă vorbi:

— Eşti om înţelept, zise el. Te voi duce acolo unde se află femeia.

— Atunci mergi înainte, zise Tarzan şi te voi urma.

Negrul coborî în etajul următor şi deschizând o uşă, intrară într-un coridor drept şi destul de lung. În timp ce Tarzan îşi urma călăuza, avu timp să reflecteze asupra mijloacelor prin care Bolganii au aflat despre prezenţa lui în turn.

Singura concluzie la care a putut ajunge a fost aceea că bătrânul îl trădase, deoarece, după câte putea şti, nimeni nu bănuia că el se afla în Palatul Diamantelor.

Condorul prin care îl conducea negrul era destul de întunecat, primind numai o lumină slabă din sala în care se întâlniseră şi a cărei uşă rămăsese deschisă în urma lor. După puţin negrul se opri în dreptul unei uşi închise.

— Femeia este aici înăuntru, zise negrul arătând cu mâna spre uşă.

— Este singură? întrebă Tarzan.

— Nu. Răspunse negrul Priveşte! Mai zise el.

Şi deschise uşa în spatele căruia se văzu un rând de draperii grele, pe care le despărţi una de alta binişor, iar Tarzan putu să vadă în felul acesta, întreaga cameră.

Apucându-l pe negru de încheietura mâinii, ca să nu fugă, Tarzan făcu un pas înainte şi puse ochiul între spaţiul deschis între draperii. În faţa lui era o cameră mare, în capătul căreia se vedea o platformă înaltă, construită dintr-un fel de lemn negru sculptat cu multă îndemânare.

Locul principal de pe platformă îl ocupa un leu enorm, cu coama neagră: acelaşi pe care Tarzan îl văzuse plimbat prin grădina palatului, sub escortă.

Lanţurile de aur erau acum prinse bine în nişte cârlige înfipte în pardoseală, iar cei patru negri stăteau doi de fiecare parte a fiarei, nemişcaţi ca nişte statui de abanos.

În spatele leului, pe tronuri de aur, mai şedeau trei Bolgani cu ornamente magnifice pe trupurile lor. Jos, la marginea scărilor ce duceau pe platformă, stătea în picioare La, între doi paznici Gomangani.

De fiecare parte a aleii principale erau bănci scobite în piatră. Întoarse cu faţa spre platformă, mai toate ocupate de vreo cincizeci de Bolgani printre care Tarzan văzu imediat că se află şi bătrânul cu care se întâlnise în turn.

Când l-a văzut pe acesta acolo, printre Bolgani, nu a făcut decât să întărească şi mai mult convingerea lui Tarzan, în privinţa sursei din care pornise trădarea.

Camera era luminată de sute de opaiţe, în care ardea o substanţă ce emitea atât lumină cât şi mirosul cel greu care îi înăbuşise nările de când intrase în domeniile Bolganilor.

În dreapta acestui apartament se aflau mai multe ferestre mari, de formă gotică, deschise şi lăsând să intre aerul călduţ şi plăcut al unei nopţi de vară în junglă.

Pe aceste ferestre, Tarzan putea să vadă în curtea palatului şi să noteze că această cameră era la acelaşi nivel cu veranda pe care era situat palatul.

Dincolo de ele ştia că este o poartă deschisă care dădea în junglă, ducând la libertate; dar între ele şi ferestrele acestea era cincizeci de gorile oameni.

De bună seamă, că cea mai bună armă pentru a-şi găsi drumul spre libertate, împreună cu La, ar fi fost strategia.

Cu toate acestea, în mintea lui creştea dorinţa în probabilitatea că, în cele din urmă va recurge tot la forţă şi nu la strategie ca să scape de acolo.

După câtva timp de examinare a tabloului, îl întrebă pe negru:

— Gomanganii care îl păzesc pe leu nu ar vrea să scape şi ei de Bolgani?

— Ar vrea, dacă s-ar putea, răspunse negrul.

— Atunci, văd că este nevoie să intru în această cameră, zise Tarzan către negru. Ai să vii şi tu cu mine şi vei spune celorlalţi Gomangani, că dacă se vor lupta de partea mea, am să-i iau şi pe ei cu mine afară de aici. Din vale.

— Am să le spun, dar nu au să mă creadă, răspunse negrul.

— Spune-le atunci că au să moară, dacă nu mă ajută.

— Am să fac şi aceasta.

Tarzan îşi întoarse, apoi, din nou atenţia la cele ce se petreceau în odaia din faţa lui şi văzu că vorbea unul din Bolganii care se aflau pe tronuri la spatele leului.

— Nobile Numa, regele fiarelor şi împărat al tuturor creaturilor, zise el, într-o voce de bas şi mârâitoare. Numa a auzit cuvintele pe care această femelă le-a spus, iar dorinţa lui este ca ea să moară. Marele împărat e flămând. El însuşi o va devora în faţa nobililor săi şi a înaltului Consiliu Imperial de Trei. Aceasta e voinţa lui Numa.

Un murmur de aprobare se ridică din piepturile ascultătorilor. Pe când leul îşi rânjea colţii hidoşi şi răcnea de se cutremura palatul, ţinându-şi ochii-i galben-verzui fixaţi îngrozitor asupra femeii din faţa lui.

Aceasta dovedea că ceremoniile se repetau destul de des ca el să fie obişnuit cu ele şi deci ştia ce recompensă trebuia să se aştepte la sfârşitul fiecăreia.

— Poimâine, continuă oratorul, soţul acestei fiinţe care în momentul acesta este prins şi închis în turnul împăraţilor, va fi adus înaintea lui Numa spre a fi judecat. Robilor, porunci el. Deodată. Întorcându-se spre negrii, împingeţi femeia înainte până la împăratul vostru.

În aceeaşi clipă, leul deveni frenetic, bătându-şi coastele puternic cu coada căutând să se smucească din lanţuri, răcnind, mârâind şi ridicându-se pe picioarele din spate, ca s-o poată ajunge pe La care acum era dusă cu forţa, în sus pe treptele platformei unde mâncătorul de oameni, împodobit cu nestemate, o aştepta atât de nerăbdător.

Cu toată groaza ei, La nu scoase niciun strigăt, ci căuta numai în tăcere să scape din mâinile puternicilor Gomangani, de care era ţinută, toate acestea, bineînţeles, zadarnic.

Ajunseseră acum sus pe ultima treaptă şi erau pe cale s-o împingă pe La în braţele leului, când se opriră la auzul unui strigăt puternic venit din partea cealaltă a camerei…

Strigătul i-a determinat pe Gomangani să se oprească, iar pe Bolgani să sară în picioare surprinşi şi totodată înfuriaţi, pentru că ce văzură nu putea să nu le stârnească aceste sentimente în pieptul lor.

Sărind în odaie cu suliţa ridicată şi gata de acţiune, apăru deodată un om alb gol, de statură uriaşă: omul despre care auziseră cu toţii, dar pe care niciunul nu îl văzuse până atunci.

Atât de rapidă a fost mişcarea lui, încât în momentul intrării. Înainte chiar de a se fi ridicat ei în picioare, albul îşi repezise suliţa cu un efect din cele mai surprinzătoare.

CAPITOLUL XIV — Grozăviile din camera tronului.

Era noapte. Prin întunericul junglei trecea un leu mare cu coama neagră. Îşi tăcea drum cu o nepăsare majestuoasă faţă de orice alte fiinţe care ar fi putut locui în acea pădure primitivă.

Nu ieşise la vânătoare pentru că nu căuta nicidecum să-şi ascundă prezenţa. Pe de altă parte, nu scotea niciun sunet.

Mergea repede, deşi uneori se oprea să adulmece aerul şi aplecând capul într-o parte,

ascultând cu atenţie. Ajunse astfel lângă un zid înalt, începând să miroasă de jur împrejurul zidului, până ce dădu de o poartă întredeschisă prin care trecu în interior.

Înaintea lui se ridica o clădire mare şi cum sta şi se uita la ea ascultând, izbucni deodată din interiorul clădirii, răcnetul bubuitor al unui alt leu înfuriat.

Imediat ciuli o ureche, apoi porni înainte, furişându-se, în direcţia de unde auzise răcnetul.

Chiar în clipa când La era să fie înhăţată de ghearele lui Numa, Tarzan sărise în odaie, scoţând strigătul puternic care-i oprise în loc pe Gomangani care târau femeia la pieire.

Şi tot în clipa cât dură această pauză, pe care Tarzan ştia că va urma întreruperii produsă de el, îşi aruncă suliţa.

Spre furia nemărginită şi consternarea Bolganilor, o văzură înfigându-se adânc în inima împăratului lor, marele leu cu coama neagră.

Alături de Tarzan stătea Gomanganul pe care îl convinsese să-l servească, iar când Tarzan alergă spre La, negrul îl urmă. Strigând tovarăşilor lui că de îl vor ajuta pe acest străin, vor putea fi liberi şi să scape pentru totdeauna de Bolgani.

— Aţi lăsat să fie ucis marele împărat, strigă el către sărmanii Gomangani care îl păziseră pe Numa. Pentru faptul acesta Bolganii vă vor ucide. Mai bine ajutaţi-l pe acest Tarmangani şi pe soţia sa şi poate scăpaţi cu viaţă şi vă căpătaţi libertatea. Iar voi, adăugă negrul adresându-se acelora care o păziseră pe La. Şi pe voi vă vor face răspunzători Bolganii. Aşa că speranţa voastră este să-l ajutaţi pe străin.

Tarzan ajunse lângă La şi luând-o în braţe, o duse repede sus pe platformă, unde spera ca să poată face faţă în primul moment, asalturilor celor cincizeci de Bolganii, care acum se repeziseră cu toţii din locurile lor, asupra lui.

— Ucideţi-i pe cei trei de la spatele tronului, strigă Tarzan Gomanganilor. Care ezitau încă de ce parte să treacă. Ucideţi-i. Dacă vreţi libertatea! Ucideţi-i, dacă vreţi să trăiţi!

Vocea sa autoritară şi fascinarea ce împrăştia personalitatea lui calităţi inerente conducătorilor de oameni, îi câştigă de partea lui, imediat pe Gomangani, care se aruncară asupra Bolganilor de pe platformă, străpungându-i cu suliţele.

Astfel, Gomanganii. Ucigând fiinţe care reprezentau autoritatea în ţara lor, erau compromişi cu desăvârşire şi nu mai era acolo nicio speranţă pentru ei, decât să urmeze şi mai departe soarta pe care le-o va croi Tarzan.

Ţinând-o pe La de mijloc cu unul din braţele lui puternice, o duse sus de tot pe platformă, unde se aplecă şi cu mâna cealaltă, smuci suliţa din cadavrul leului, apoi întorcându-se în faţa Bolganilor care înaintau la atac, puse un picior pe leul ucis şi ridicând vocea izbucni în strigătul victorios al antropoizilor victorios din tribul lui Ciuk.

Bolganii în faţa lui se opriră, în timp ce la spatele său, Gomanganii rămaseră încremeniţi de groază.

— Opriţi-vă! strigă Tarzan ridicând o mână în faţa Bolganilor. Ascultaţi! Eu sunt Tarzan al maimuţelor şi nu am venit să caut ceartă cu poporul vostru. Nu caut decât o trecătoare să ies din ţara voastră şi să ajung în ţara mea. Lăsaţi-mă să-mi văd de drum în linişte, împreună cu această femeie şi luându-i cu mine Gomangani.

Drept orice răspuns, Bolganii scoaseră nişte mârâituri surde şi se repeziră din nou pe platformă. Din rândurile lor apăru deodată bătrânul din turn, care alergă cât putu mai repede spre Tarzan.

— Ah, trădătorule! strigă Tarzan. Tu vei fi cel dintâi care ai să guşti din furia lui Tarzan.

Vorbise englezeşte şi bătrânul îi răspunse la fel.

— Trădător?! exclamă el surprins.

— Da, trădător, tună Tarzan. Nu ai fost tu acela care ai dat fuga să-i înştiinţezi pe Bolgani că eu sunt în palat şi să trimită Gomanganii ca să mă prindă în cursă.

— Nici nu m-am gândit, răspunse celălalt. Am venit aici ca să văd de pot fi de vreun folos oarecare acestei albe, în urma hotărârii mele de a te servi şi pe tine! Haide, englezule, nu te supăra. Uite-mă trec de partea ta, ca să mor alături de tine, pentru că de murit tot vei muri, tot atât de sigur după cum este un Dumnezeu în cer. Nimic nu te mai poate scăpa de furia şi mânia Bolganilor, al căror împărat l-ai ucis.

— Vino, atunci şi dovedeşte-ţi sinceritatea. Mai bine să mori acum, decât să mai trăieşti în sclavie.

Cei şase Gomangani se aşezaseră câte trei de fiecare parte a lui Tarzan, iar cel de-al şaptelea, care fusese neînarmat, îşi luase acum arme de la unul din cei trei Bolgani ucişi pe platformă.

În faţa acestor scene de desfăşurare a forţelor, atât de nouă pentru ei, Bolganii se opriră jos lângă scara care ducea la platformă.

Dar oprirea lor nu dură decât o secundă, pentru că ei erau cincizeci contra nouă. De aceea şi năvăliră în sus pe trepte, iar Tarzan cu Gomanganii săi îi întâmpinaseră cu securi, suliţe şi buzdugane.

În primul moment reuşiră să-i împingă înapoi, dar numărul duşmanilor era prea mare. Aşa că la a doua năvală părea că vor fi copleşiţi de ei.

Atunci auzul combatanţilor fu izbit de un răcnet din cele mai îngrozitoare, care venind dintr-o mare apropiere, făcu să înceteze temporar lupta.

Întorcându-şi ochii în direcţia de unde auzise răcnetul, văzură un leu enorm cu coama neagră stând într-una din ferestrele camerei.

Numai o clipă a stat leul acolo, ca o adevărată statuie de bronz, apoi clădirea se cutremură din nou de ecoul puternicului său răcnet.

Tarzan se uită şi el de sus, de pe platformă, spre leul din firida ferestrei şi recunoscându-l, simţi o mare uşurare. Ridicând vocea mai presus decât mârâiturile Bolganilor, strigă:

— Jad-bal-ja, ucide, ucide, Jal-bal-ja!

Iar cu mâna arătă spre Bolgani.

Nici nu ieşiseră bine cuvintele de pe buzele sale, când monstrul acela enorm sări de pe fereastră şi ca un adevărat diavol încarnat, se repezi asupra gorilelor.

Tot în clipa aceea trecu prin mintea lui Tarzan un plan din cele mai îndrăzneţe, spre a se salva împreună cu toţi aceia care depindeau acum de el.

— Repede, strigă el Gomanganilor, săriţi asupra Bolganilor! Iată. A sosit adevăratul Numa, regele fiarelor. El îşi ucide duşmanii, după cum vedeţi, dar nu va face nimic nici lui Tarzan, nici prietenilor săi, Gomanganii.

Văzând pe urâcioşii lor stăpâni că se dau înapoi din faţa atacurilor teribile ale leului, Gomanganii năvăliră cu topoarele şi cu ciomegele, pe când Tarzan aruncând suliţa, sări la luptă, cu cuţitul lui cel mare de vânătoare.

Ţinându-l pe Jad-bal-ja pe lângă el, ca nu cumva să sfâşie din greşeală pe vreun Gomangani sau pe bătrân, ori chiar pe La, ajunse să vadă căzuţi mai bine de douăzeci de Bolgani, înainte ca restul acestora să poată scăpa din cameră.

Apoi îl chemă pe Jad-bal-ja la el şi se adresă din nou Gomanganilor:

— Luaţi cadavrul falsului Numa de pe platformă. Scoateţi-l de aici din încăpere pentru că adevăratul împărat a venit să-şi reclame tronul.

Atât bătrânul, cât şi La priveau, cu cea mai mare mirare, când la Leul de aur când la Tarzan.

— Cine eşti tu, întrebă bătrânul, care poţi îndeplini asemenea minuni cu o fiară sălbatică din junglă? Cine eşti tu şi ce ai de gând să faci?

— Aşteaptă şi vei vedea, zise Tarzan cu un zâmbet silit. Cred că acum vom fi în siguranţă, iar Gomanganii vor putea trăi, de acum încolo multă vreme în linişte.

După ce negrii curăţiră platforma de cadavrul leului, aruncându-l afară pe una din ferestre, Tarzan îl trimise pe Jad-bal-ja să stea sus pe tronul pe care îl ocupase celălalt leu.

— Uitaţi-vă, zise el către Gomagani. Iată pe adevăratul vostru împărat, care nu trebuie să fie legat în lanţuri de tronul său. Alergaţi acum trei dintre voi, la colibele poporului din spatele palatului şi adunaţi-i pe toţi în odaia tronului, ca să vadă şi ei ce s-a petrecut aici. Grăbiţi-vă şi să vă înapoiaţi cu cât mai mulţi războinici, înainte să se întoarcă Bolganii cu ajutoarele lor.

Cuprinşi de o agitaţie care a zguduit creierul lor, trei Gomangani se grăbiră să facă ceea ce le poruncise Tarzan, pe când ceilalţi se uitau la fel cu o expresie de adorare şi respect, pe care nu o poate insufla decât vederea unei zeităţi. La se apropie şi ea şi stătu lângă Tarzan, uitându-se în faţa lui cu o admiraţie tot atât de profundă, ca şi aceea a negrilor.

— Nu am avut încă timp să-ţi mulţumesc, Tarzan al maimuţelor, zise ea. Pentru tot ce ai făcut pentru mine. Ştiu că ai venit aici ca să mă scapi din ghearele acestor creaturi oribile şi mai ştiu că nu a fost dragoste ceea ce te-a împins la acest act de eroism fără nicio nădejde. Este aproape o minune că ai reuşit până acum, dar eu, care cunosc din legendele poporului meu marile fapte ale Bolganilor, ştiu că nu poate fi nicio scăpare pentru noi, aşa că te implor să pleci singur de aici, pentru că numai singur şi fără noi ai mai avea speranţă să scapi de aici.

— Eu nu sunt de aceeaşi părere cu tine, La. Că nu vom mai putea scăpa de aici, răspunse Tarzan. Mai ales acum mi se pare că avem toate motivele să ne credem speranţa întemeiată, ba chiar că putem asigura şi libertatea acestor Gomangani, scăpându-i din sclavia şi tirania Bolganilor. Şi nu e asta totul. Eu nu sunt satisfăcut numai cu atâta. Nu numai că trebuie să pedepsesc aceste fiinţe care manifestă atâta lipsă de ospitalitate faţă de străini, dar trebuie să-i pedepsesc şi pe preoţii din oraşul tău, care au fost atât de puţin devotaţi marii lor preotese.

În acest scop. Am intenţia să pornesc din valea Palatului Diamantelor şi să intru în cetatea Oparului, cu un număr destul de mare de Gomangani, ca să-l pot sili pe Hagi să părăsească puterea pe care a uzurpat-o, iar tu să revii pe tronul Oparului. Până nu fac aceasta, nu voi fi satisfăcut. Şi nici nu voi pleca de aici până nu le voi îndeplini pe toate.

— Ştiu că eşti un om curajos, zise bătrânul şi văd că ai reuşit mai presus de aşteptările mele, dar La are dreptate, deoarece nu cunoşti nici ferocitatea Bolganilor, nici resursele lor, cum nu cunoşti nici puterea pe care o exercită asupra Gomanganilor. Dacă ai putea să stârneşti în minţile stupide ale acestor negri cel mai mic pic de voinţă, care să înlăture întrucâtva teama lor de Bolgani,

poate că ai aduna un număr suficient din ei, ca să scapi din valea aceasta. Mă tem, a continuat bătrânul, că aceasta este mai presus decât puterile tale. Prin urmare, singura noastră speranţă este să scăpăm de aici din palat în momentele acestea în care Bolganii sunt încă dezorganizaţi şi să ne încredem în iuţeala şi norocul nostru spre a putea ajunge afară din vale, înainte de a fi prinşi.

— Priveşte, strigă La. Chiar acum este prea târziu. Bolganii se întorc în număr mare.

Tarzan se uită în direcţia arătată şi văzu, pe uşa deschisă de la capătul celălalt al camerei, un număr mare de gorile care se apropiau. Îşi întoarse apoi privirile cu iuţeală spre ferestrele de la spatele său.

— Liniştiţi-vă, le zise el. Uitaţi-vă acolo şi vedeţi că intervine, în ecuaţia problemei noastre, un factor nou.

Se uitară şi ei spre ferestrele care dădeau pe terasă şi văzură o ceată mare de câteva sute de negrii alergând cu iuţeală spre ferestre. Negrii de pe platformă începură să strige în cea mai mare surescitare:

— Vin! Vin ai noştri! De acum vom fi liberi şi nu vor mai putea Bolganii să ne pună la munci ucigătoare, nici să ne bată. Nici să ne tortureze, nici să ne dea hrană lui Numa.

În acelaşi timp cu cei dintâi Bolgani care ajunseră la uşa camerei. Începură să curgă pe ferestrele peretelui opus şi Gomanganii.

Erau conduşi de ceilalţi trei, care fuseseră trimişi să-i aducă şi care transmiseseră vestea cea bună cu atâta efect, încât negrii păreau că sunt alt popor, atât de mult îi transfigurase gândul unei libertăţi imediate.

La vederea lor. Conducătorii Bolganilor le strigă un ordin ca să înhaţe pe străinii de pe platformă, dar răspunsul ce îl primi fu o suliţă aruncată de cel mai aproape negru, care-i pătrunse în piept, ucigându-l pe loc şi astfel bătălia începu.

Bolganii care se aflau în palat erau în număr cu mult mai mare decât negrii, dar aceştia aveau avantajul că se aflau în interiorul camerei tronului, în număr suficient ca să împiedice intrarea dintr-o dată a unui număr mai mare de Bolgani.

Tarzan. Dându-şi imediat seama de temperamentul negrilor, îl chemă pe Jad-bal-ja după el şi coborându-se de pe platformă, luă comanda Gomanganilor.

La fiecare deschizătură aşează un număr suficient de negri ca să o păzească, iar în centrul odăii păstră restul negrilor ca trupe de rezervă.

După aceea îl chemă la el pe bătrân, spre a se consulta cu el.

— Poarta din zidul de la răsărit este deschisă, i-a zis el. Eu am lăsat-o aşa când am intrat în cetate. Cum socoteşti dumneata? Eu mă gândesc să trimit vreo douăzeci de negri, care să treacă afară în pădure şi să comunice tuturor sătenilor cele ce se petrec în palat, sfătuindu-i să trimită războinicii lor încoace şi să completăm opera pe care am început-o. E bun planul?

— Planul este excelent, răspunse bătrânul. Acum Bolganii nu sunt de partea palatului dintre poartă şi noi, aşa că. Dacă ne grăbim, putem să reuşim. Aleg eu singur oamenii. Trebuie să fie numai şefi ale căror cuvinte au greutate asupra sătenilor din exterior.

— Foarte bine, a aprobat Tarzan. Alege-i imediat şi dă-le lămuririle necesare. Expediază-i cât mai repede.

Bătrânul a ales. Unul câte unul, treizeci de războinici, explicându-le cu precizie tot ce aveau de făcut. Negrii erau încântaţi de acest plan şi l-au asigurat pe Tarzan că, în mai puţin de o oră, va sosi primul detaşament de ajutoare.

— Aveţi grijă, le-a zis Tarzan, să distrugeţi lacătul de la poartă în urma voastră.ca să nu mai poată fi încuiată de Bolgani. Mai spuneţi-le că cei ce vor sosi mai repede să aştepte dincolo de poartă,

până vă veţi aduna în număr destul de mare ca să puteţi intra cu bine în interiorul curţii. Ar fi bine să fiţi cel puţin atâţia câţi sunteţi acum în această încăpere.

Negrii au confirmat că au înţeles totul şi după câteva clipe, au ieşit din odaie, alergând pe drum în întunericul nopţii să ducă ştirea cea bună.

Nu a trecut mult şi Bolganii i-au atacat pe Gomanganii ce păzeau intrarea principală din camera tronului; efectul acestei acţiuni a fost că vreo douăzeci şi mai bine de gorile reuşiră să-şi facă drum prin odaie.

Prevăzând faptul că lupta ar putea lua o nouă întorsătură, negrii au dat semne de şovăire; le era teamă şi acum stăteau la îndoială dacă trebuie sau nu să dea un contraatac. Atunci Tarzan a sărit în ajutorul lor, ca să oprească năvălirea Bolganilor în camera tronului, chemându-l pe Jad-bal-ja lângă el şi indicându-i pe cei mai apropiaţi Bolgani, îi zise:

— Ucide! Ucide!

Leul, dintr-o singură mişcare, a ajuns în beregata gorilei. Fălcile lui puternice s-au închis, trosnind numai o singură dată, iar faţa îngrozitoarei gorile… nu mai era. Apoi, la un cuvânt al stăpânului său, Leul de aur a părăsit prima gorilă, sărind asupra alteia.

Trei gorile au fost ucise consecutiv, ceea ce i-a determinat pe Bolgani să întoarcă spatele şi să încerce să fugă din această cameră, dar Gomanganii, învăluiţi din nou de curaj în fata aliatului lor care împrăştia atât de uşor moartea şi groaza printre tirani, s-au aşezat între uşă şi Bolgani, tăindu-le trecerea.

— Opriţi-i! Opriţi-i! striga Tarzan. Dar nu-i ucideţi!

Apoi adresându-se Bolganilor, le porunci:

— Predaţi-vă şi nu vi se va face niciun rău.

Jad-bal-ja stătea lângă stăpânul său, uitându-se furios şi mârâind spre Bolgani, iar din când în când

arunca câte o privire rugătoare lui Tarzan, priviri care lămureau, mai mult chiar, decât cuvintele:

— Dă-mi drumul printre ei!

Au mai rămas cincisprezece dintre toţi Bolganii care apucaseră să intre în odaie. În primul moment, au ezitat, apoi unul şi-a aruncat armele la pământ. Exemplul lui a fost urmat şi de ceilalţi.

Tarzan s-a întors spre Jad-bal-ja.

— Înapoi! I-a strigat el, indicând cu mâna spre platformă.

După ce leul s-a îndepărtat, Tarzan s-a adresat din nou Bolganilor:

— Să meargă unul din voi să-i anunţe pe tovarăşii voştri că cer să se predea imediat.

Bolganii s-au înţeles între ei câteva momente şi în cele din urmă unul a anunţat că va merge să-i vadă şi pe ceilalţi. După ce a ieşit din cameră, bătrânul s-a apropiat de Tarzan.

— Nu se vor preda niciodată, a zis el. Fereşte-te de trădare.

— Nu-i nimic, a zis Tarzan. Mă aştept la aceasta, dar încerc să câştig timp, de aceasta avem mai multă nevoie decât orice. Dacă s-ar găsi pe aici pe aproape un loc unde să-i pot închide pe aceştia, m-aş simţi mai bine, pentru că aş micşora cât de cât numărul celorlalţi.

— Este o cameră acolo, a zis bătrânul, arătând spre una din uşile camerei tronului, unde îi putem închide foarte bine…

— Bine, a zis Tarzan.

Iar după câteva clipe, urmând lămuririle bătrânului, i-a încuiat pe Bolgani în camera aceea.

Acum putea să audă din coridoarele exterioare discuţiile grupului principal de Bolgani. Evident că discutau mesajul trimis de Tarzan.

Au trecut cincisprezece minute, după aceea alte cincisprezece, fără să aibă niciun răspuns de la Bolgani; dar nici aceştia nu au reluat ostilităţile. Apoi, individul pe care Tarzan îl trimisese să ceară

predarea celorlalţi a venit până la intrarea principală din camera tronului.

— Care este răspunsul? a întrebat Tarzan.

— Nu se supun, a răspuns Bolgani, dar îţi vor da voie să pleci de aici din vale, dacă vei da drumul acelora dintre noi, pe care îi ai prizonieri şi nu vei mai face niciun rău celorlalţi.

Tarzan a clătinat din cap negativ.

— Nu se poate, a răspuns el. Am în mână puterea cu care pot să-i zdrobesc pe Bolganii din valea Diamantelor. Uitaţi-vă, zise el. Arătând spre Jad-bal-ja! Iată adevăratul Numa! Fiara care aţi avut-o voi pe tron nu a fost decât un carnivor sălbatic, însă acesta este Numa, regele fiarelor, împăratul tuturor vietăţilor. Priviţi-l! E nevoie să mai fie legat în lanţuri de aur ca orice prizonier sau rob? Desigur că nu! El este cu adevărat împărat. Dar mai mare decât el este altcineva, cel de la care el primeşte ordine. Şi acela sunt eu, Tarzan! Veţi simţi nu numai furia lui Numa, dar şi cea a lui Tarzan. Gomanganii sunt poporul meu, iar Bolganii vor fi robii mei. Du-te şi spune aceasta camarazilor tăi şi mai spune-le că dacă vor să trăiască, nu au altceva de făcut decât să vină implore iertare. Du-te!

După ce trimisul Bolganilor s-a îndepărtat din nou, Tarzan şi-a întors privirile spre bătrân. Acesta îl privea cu o expresie în care se putea citi doar spaimă şi respect, însă avea în colţul buzelor şi al ochilor o nuanţă de zâmbet aproape imperceptibil. Tarzan scoase un suspin adânc de uşurare.

— Împrejurarea aceasta ne va mai da timp cel puţin încă o jumătate de oră, a zis el.

— Avem nevoie de ea, ba chiar şi de mai mult, a răspuns bătrânul; dar cu aceasta ai reuşit mai mult decât am crezut eu, pentru că cel puţin ai insuflat Bolganilor o îndoială; aceştia nu au avut niciodată motive care să le pună la îndoială puterile.

După puţin timp, discuţia din coridoarele exterioare a încetat, făcând loc unor zgomote, care

arătau clar că Bolganii mergeau dintr-o parte în alta.

Mai multe gorile-oameni, s-au aşezat chiar dincolo de intrarea principală a camerei tronului, unde au rămas în tăcere, cu armele gata ca şi când ar fi avut intenţia să se opună oricărei încercări din partea celor din odaie de a ieşi pe acolo.

În spatele lor se putea vedea restul gorilelor împărţindu-se în grupuri şi dispărând pe diferite uşi ale coridoarelor ce duceau în alte încăperi ale palatului.

Gomanganii, împreună cu La şi cu bătrânul, aşteptau nerăbdători sosirea ajutoarelor după care trimiseră pe hatmanii negrilor.

Numai Tarzan stătea liniştit pe marginea platformei, rezemat cu umărul de Jal-bal-ja, căruia-i petrecuse un braţ pe după gât.

— Mi se pare că au plănuit ceva, a zis bătrânul. Trebuie să fim atenţi să nu ne ia prin surprindere. Dacă negrii ar sosi acum, când uşa este apărată numai de cincizeci de inşi, am putea să-i înfrângem cu uşurinţă şi probabil, după cum cred eu, să avem putinţa de a scăpa din curtea palatului.

— Faptul că ai stat mai mult timp aici ţi-a insuflat tot atâta teamă fără rost de Bolgani, ca şi Gomanganilor. După concepţia ta, cineva ar crede că ei sunt supraoameni. Cu toate acestea fii sigur, prietene, că nu sunt decât numai nişte simple fiare, iar, dacă rămânem devotaţi cauzei noastre, nu încape nicio îndoială, vom reuşi să-i nimicim.

— Posibil să fie şi fiare, a răspuns bătrânul, dar în cazul acesta sunt fiare cu minte de om; şiretenia şi cruzimea lor sunt mai mult decât diabolice.

A urmat o tăcere lungă, întreruptă numai de şoaptele nervoase ale Gomanganilor, al căror moral evident se micşora sub încordarea nervoasă a aşteptării şi din cauza întârzierii tovarăşilor lor din junglă pe care îi aşteptau să le dea ajutor.

La aceasta, se mai adăuga şi efectul demoralizator al bănuielilor ce le treceau prin

minte în privinţa planurilor Bolganilor. Însăşi tăcerea acestor gorile avea un efect cu mult mai teribil asupra lor decât un asalt imediat.

La a fost prima care a întrerupt tăcerea:

— Dacă treizeci de Gomangani pot pleca din palat şi să iasă în pădure cu atâta uşurinţă, pentru ce nu am putea să plecăm şi noi?

— Din două motive, a răspuns Tarzan. Unul este acela că, dacă am părăsi turnul cu toţii deodată, Bolganii s-ar lua după noi şi ne-ar hărţui într-atâta, încât să aibă timp să trimită pe cineva în satele Gomanganilor; astfel, în scurt timp, vom fi înconjuraţi numai de războinici ostili. În loc de prieteni. Al doilea motiv şi-a justificat Tarzan ideea, este că vreau să pedepsesc aceste creaturi în aşa fel, încât în viitor orice străin ar veni pe aici să fie bine primit în Valea Diamantelor.

După o mică pauză a continuat:

— Acum să-ţi dau şi un al treilea motiv, datorită căruia nu am putea căuta scăparea în momentul acesta. Uite, zise el arătând spre ferestrele care dădeau pe terasă, atât terasa, cât şi grădina sunt pline de Bolgani. Orice ar plănui ei, eu socot că reuşita planului lor atârnă de faptul să încercăm sau nu să scăpăm din această cameră (dacă nu mă înşel), iar Bolganii de pe terasă şi din grădină ar căuta să se ascundă.

Bătrânul a mers până în partea odăii de unde putea să vadă cea mai mare parte a grădinii şi a terasei, unde dădeau şi ferestrele din camera tronului.

— Ai dreptate, zise el, întorcându-se spre Tarzan Bolganii s-au îngrămădit toţi în afara acestor ferestre şi pe lângă cei de la uşă: cred că restul păzesc şi celelalte ieşiri din turnul acesta.

A trecut repede de partea cealaltă a camerei, dând la o parte draperiile din faţa unei deschizături. De partea cealaltă se aflau numeroşi Bolgani, care stăteau acolo nemişcaţi, neavând nicio intenţie să-l prindă sau să-l atace.

Se duse apoi la altă ieşire, apoi la alta, dar peste tot a descoperit numai grupuri de gorile păzind ieşirile. Făcu în sfârşit ocolul odăii, trecând şi prin spatele celor trei tronuri, apoi s-a întors unde era Tarzan şi La.

— Tocmai cum am bănuit, zise el, suntem înconjuraţi în întregime. Dacă nu ne vin ajutoarele în curând, suntem pierduţi.

— Dar forţele lor sunt divizate, îi aminti Tarzan.

— Chiar şi aşa, tot ar putea să ne termine.

— Poate că ai dreptate. Totuşi, ne vom lupta cum trebuie.

— Dar asta ce mai este? a întrebat La.

În aceeaşi clipă atenţia tuturor a fost atrasă de un zgomot în tavan, unde au văzut ridicându-se un capac de vreo zece deschizături, prin care se vedeau feţele îngrozitoare ale gorilelor.

— Ne pregătesc ceva teribil, îşi dădu părerea Tarzan.

În momentul acela, Bolganii de sus au început să arunce în camera tronului cârpe muiate în ulei şi aprinse, iar camera a început să se umple cu un fum gros. Înăbuşitor, amestecat cu mirosul înţepător de piele şi păr ars.

CAPITOLUL XV — Sânge în loc de cerneală.

După ce Esteban şi Owaza au îngropat aurul, s-au întors acolo unde-i lăsaseră pe cei cinci flăcăi negri, l-au luat pe aceştia şi au pornit la drum cu ei spre râu. Întocmindu-şi o tabără pentru noapte.

Aici au continuat să discute despre planurile lor, hotărându-se a părăsi restul caravanei, ca să ajungă la coastă cât vor putea de repede, bineînţeles într-o localitate deosebită de a celorlalţi şi de unde să poată recruta cărăuşi să le ducă aurul.

— Dar nu am putea noi, a întrebat Esteban, să-i recrutăm din satul cel mai apropiat de aici?

— Oamenii de prin sate nu merg cu noi până la coastă, răspunse Owaza. Ei nu sunt cărăuşi. Cel mult ne-ar putea duce aurul până în satul următor.

— De ce nu am face-o atunci? întrebă spaniolul. Iar în satul următor căutăm alţi cărăuşi ca să ne ducă aurul mai departe, până când vom găsi şi de aceia care să ne ducă aurul tot drumul până la coastă.

Owaza clătină din cap negativ.

— Planul ar fi bun. Dar nu-l putem executa, pentru că nu avem cu ce să le plătim acestor cărăuşi.

Esteban a rămas pe gânduri.

— Ai dreptate, a zis el. Dar mă gândeam că în felul acesta o să scăpăm de un drum până la coastă şi înapoi.

După aceea au rămas tăcuţi mai multă vreme.

— Am găsit! a exclamat în cele din urmă, spaniolul. Chiar dacă am avea cărăuşi acum. Tot nu am putea să mergem direct spre coastă, de teamă să nu ne întâlnim cu caravana Florei. Trebuie să-i lăsăm pe ei să plece din Africa primii, apoi să luăm aurul de unde se află acum. Va trebui însă să aşteptăm vreo două luni. Pentru că şi ei înaintează foarte încet spre coastă. Pe când aşteptăm, însă putem foarte bine să luăm cu noi un sac de aur şi ajungând acolo unde-l putem negocia, să căpătăm destui bani ca să tocmim cărăuşii, care să ne ducă aurul din sat în sat mai departe.

— Buana vorbeşte foarte înţelept, a apreciat Owaza. Nu este departe până acolo unde am vinde sacul de aur şi în felul acesta, vom scuti pe lângă vreme şi multă osteneală. Prin urmare, mâine dimineaţă ne vom întoarce şi vom dezgropa un sac, dar trebuie să fim foarte atenţi ca niciun flăcău să nu ne vadă, căci nu este necesar să mai ştie şi alţii unde se află aurul.

Astfel, a doua zi de dimineaţă, spaniolul şi Owaza s-au întors şi au dezgropat un sac de aur, pe care-l luară cu ei.

Înainte de pleca, spaniolul a tras pe partea de dinăuntru a pielii de leopard, pe care o purta peste umăr, o hartă în pe care era precizat locul unde se

afla comoara, desenând-o cu vârful unui beţişor ascuţit şi înmuiat în sângele său propriu.

Owaza i-a specificat numele indigen al râului şi al câtorva puncte vizibile din locul unde era îngropată comoara, dându-i şi câteva lămuriri amănunţite, de felul cum se poate ajunge până acolo, de la coastă.

Spaniolul a notat şi aceste informaţii şi apoi s-a simţit eliberat de teama care îl stăpânise până atunci; că în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva lui Owaza, el nu ar mai fi fost în stare să nimerească ascunzătoarea aurului.

Când Jane Clayton a ajuns la coastă pentru a se îmbarca pentru Londra, acolo o aştepta o telegramă în care se spunea că tatăl ei scăpase de orice primejdie şi că nu mai era nevoie să vină şi ea până la el. Prin urmare, după o zi de odihnă, a reluat drumul greu şi obositor abia îl isprăvit, întorcându-se spre casă.

Când a ajuns în cele din urmă la reşedinţă, a aflat, spre marea ei consternare, că Tarzan nu se întorsese încă din expediţia în care pornise spre Opar.

L-a găsit pe Korak foarte tulburat, dar fără să îndrăznească a-şi exprima vreo îndoială asupra abilităţii tatălui său.

De asemenea, lady Jane a mai aflat şi despre evadarea Leului de aur. Regreta sincer acest fapt. Ştiind că Tarzan se ataşase foarte mult de fiară.

A doua zi după sosirea ei acasă, Wazirii, care îl însoţiseră pe Tarzan, s-au întors fără el. În acel moment a fost cuprinsă de teamă şi îngrijorare pentru soarta soţului ei.

I-a întrebat pe oameni despre toate amănuntele călătoriei, iar când a aflat că alt accident i-a atins memoria, a anunţat că a doua zi de dimineaţă va porni în căutarea lui, poruncind şi Wazirilor, care abia se întorseseră, să fie gata s-o întovărăşească.

Korak a depus tot efortul pentru o convinge să renunţe la acest proiect, dar, văzând că nu reuşeşte,

s-a oferit s-o însoţească.

— Nu trebuie să plecăm deodată. Tu, fiule, rămâi aici. Dacă nu reuşesc să-l găsesc, mă întorc şi poţi să mergi tu pe urmă în căutarea lui.

— Nu te pot lăsa să mergi singură, mamă!

— Dar nu poţi să spui că sunt singură, atâta timp cât am atâţia Waziri cu mine, a obiectat Jane râzând. Tu ştii foarte bine, băiete dragă, că sunt tot atât de sigură cu ei, în inima Africii, ca şi aici la moşie.

— Da, da, aşa cred şi eu. Răspunse el, dar aş vrea să merg şi cu. Sau să fie aici şi Meriem.

— Şi eu aş vrea să fie Meriem aici, a răspuns lady Greystoke. Însă nu fi îngrijorat. Cu toate că eu nu cunosc jungla atât de bine ca tatăl tău sau ca tine, Korak, totuşi, când am în preajma mea cincizeci de Waziri, nu mă tem de nimic.

— În privinţa aceasta, ai dreptate, răspunse Korak, numai că nu pot să stau liniştit.

Toate protestele lui nu i-au ajutat la nimic, pentru că Jane Clayton a plecat a doua zi dimineaţa, împreună cu războinicii negri, în căutarea lui Tarzan.

Văzând că Esteban şi Owaza nu se mai întorc în tabără, după cum făgăduiseră, ceilalţi albi s-au supărat.

Dar mai târziu impresia lor s-a transformat în îngrijorare şi asta nu atât pentru siguranţa spaniolului, cât de teama ca Owaza, singurul om competent dintre toţi negrii, să nu fi suferit vreun accident şi astfel, să nu mai aibă cine să-i conducă până la coastă.

Negrii nu acceptau ideea că Owaza se pierduse, ci mai curând credeau că el şi Esteban dezertaseră din caravană. Luvini, care fusese lăsat de Owaza în locul lui, avea şi el o părere personală.

— Owaza şi Buana trebuie să se fi dus singuri după fildeş. Eu cred că ei ar fi în stare să ajungă la un rezultat cu mult mai bun prin viclenie, decât

prin forţă şi în afară de aceasta, vor fi numai doi inşi care să împartă fildeşul între ei.

— Dar cum vor putea doi oameni să înfrunte o bandă de arabi? a întrebat Flora, neîncrezătoare.

— Nu-l cunoşti tu pe Owaza, a răspuns Luvini. Dacă poate reuşi să sufle ceva în urechile robilor arabilor, desigur că-i va câştiga de partea lui. Pe lângă aceasta, când arabii vor vedea cine este acela care se luptă împotriva lor în fruntea robilor răsculaţi, vor fugi cu toţii de groază, atât de temut este Tarzan.

— Mi se pare că are dreptate, zise Kraski. Mă aştept la aceasta din partea spaniolului.

Întorcându-se deodată spre Luvini. L-a întrebat:

— Eşti tu în stare să ne conduci până în tabăra arabilor?

— Da, răspuns hotărât negrul.

— Bine. Dar tu, Flora, ce zici de planul acesta: să trimitem imediat o ştafetă în tabăra arabilor, prevenindu-i împotriva lui Owaza şi a spaniolului şi spunându-le că el nu este Tarzan, ci numai un impostor. Îi mai putem ruga chiar să-i prindă pe amândoi şi să-i ţină până sosim noi acolo, iar, după ce sosim, putem face şi alte planuri, după cum ne vor pe mii te împrejurările. Se prea poate să ducem la îndeplinire şi planul nostru original, bineînţeles după ce intrăm în tabără ca prieteni.

— Parcă nu ar fi rău planul, a decis Flora. În tot cazul e un plan destul de… onorabil, ca şi tine.

Faţa rusului s-a înroşit.

— Cine se adună… începu el proverbul cunoscut.

Fata a ridicat indiferentă din umeri, dar Bluber, care până atunci ascultase în tăcere împreună cu Trock şi Pible. A fost cuprins de indignare.

— Ce vrei să zici deja: „Cine se adună…”? A întrebat el. Cine nu-i onorabil? Iacă deja, domnul Karl Kraski, că eu sunt om cinstit şi pentru ce dacă nimeni nu a spus că Adolf Bluber este neonorabil?

— Mai taci din gură! izbucni Kraski. Vă cunosc eu pe voi, de un neam cu tine, ce poame sunteţi după câştig. Dar în chestia noastră, gândeşte-te cu cine avem de-a face. Arabii sigur au ucis destulă lume până au adunat tot fildeşul acela. Pe lângă aceasta, au şi o mulţime de robi cu care noi ne vom face pomană să-i eliberăm din mâinile lor.

— Atunci nu mai pot pentru ca să zic nimic. Oricum nu uita că la mine este un om cinstit, de multă vreme.

— Uff! a exclamat Trock. Toţi suntem cinstiţi. Nici nu am mai văzut în viaţa mea o adunătură de oameni mai cinstiţi ca noi.

— Desigur că suntem cinstiţi! a răcnit boxerul Pible. Cine spune că nu e aşa? Să vină aici, că-i sparg capul!

Flora zâmbi obosită de toate acestea.

— Desigur, a început ea. Oricând poţi cunoaşte oamenii cinstiţi. Ei merg şi se laudă pretutindeni cât sunt de cinstiţi. Dar să lăsăm acestea! Ceea ce avem de hotărât este dacă urmăm sau nu propunerea lui Kraski. Asupra acestui punct trebuie să ne înţelegem foarte bine, înainte de a încerca să facem ceva. Suntem cinci şi nu ar fi rău dacă am supune la vot pentru acest plan. Facem, ori nu facem?

— Dar oamenii tăi ne vor însoţi? l-a întrebat Kraski pe Luvini.

— Dacă li se promite şi lor o parte din fildeş, bineînţeles că vor merge, a răspuns negrul.

— Cine-i pentru şi cine-i contra? a întrebat Flora.

Planul lui Kraski a fost acceptat în unanimitate, hotărându-se să intre în această aventură, iar după o jumătate de oră au trimis o ştafetă cu o veste în tabăra arabilor, după care porniră şi ei la drum. Dar mai încet.

O săptămână mai târziu, când au ajuns în tabăra arabilor, au aflat că ştafeta a sosit cu bine înaintea lor şi că erau aşteptaţi. Esteban şi Owaza nu

fuseseră văzuţi prin vecinătate şi nici nu se auzise ceva despre ei.

Rezultatul a fost că arabii au devenit bănuitori, aşa că nu i-au primit bine, temându-se că vestea ce li s-a adus nu era decât o şiretenie prin care un număr mare de albi şi de negri înarmaţi ca să poată pătrunde în interiorul taberei lor permanent întărite.

Jane Clayton şi Wazirii înaintau repede şi de la un timp au dat de urma caravanei Florei Hawkes şi de tabăra în care Wazirii l-au văzut pentru ultima oară pe Esteban. Când îl credeau Tarzan al maimuţelor.

Au mers după această urmă, destul de vizibilă şi mergând cu mult mai repede decât caravana din faţa lor, Jane şi Wazirii ajunseră într-o seară poposirea la numai doi kilometri de tabăra arabilor şi aceasta abia la cinci-şase zile după ce Flora şi amicii ei intraseră în tabără, unde aşteptau ori să vină Owaza şi Esteban. Ori un moment prielnic în care să-i atace pe arabi.

Între timp, Luvini şi ceilalţi negri ai lui au reuşit lanseze un zvon printre robii arabilor. Dar, cu toate că raporta Florei în mod regulat progresul acestei urzeli, nu raporta însă şi despre mersul unei alte afaceri proprii.

Luvini plănuia să-i omoare şi pe albi, în afară de Flora, pe care voia s-o păstreze, fie pentru el, fie pentru a o vinde vreunui sultan de la nord.

Viclean cum era, plănuise mai întâi să-i ucidă pe arabi cu ajutorul albilor, apoi să se năpustească asupra acestora, după ce negrii care îi însoţeau le vor fura armele de foc.

Nu încape nicio îndoială că Luvini ar fi ajuns să-şi îndeplinească planul cu destulă uşurinţă, dacă nu s-ar fi întâmplat ca un negru tânăr, care o servea pe Flora, să simtă pentru ea un devotament nemărginit.

Această femeie albă, cu toată lăcomia ei şi cu toate că ar fi fost capabilă să meargă cât de departe

pentru potolirea aceste lăcomii, era o stăpână dintre cele mai indulgente. Bunătatea Florei faţă de acest negru ignorant l-a câştigat pentru totdeauna de partea ei şi acum el îi răsplătea binele primit.

Într-o după-amiază oarecare, Luvini a venit la ea pentru a o anunţa că totul e pregătit şi că revolta robilor şi uciderea arabilor vor urma în aceeaşi seară, imediat ce se va întuneca.

Lăcomia albilor s-a dezlănţuit îndată ce au văzut depozitul de fildeş ce-l posedau arabii, senzaţie care îi împingea şi mai mult să grăbească pasul final ce-i va pune în posesia averii.

Cu câteva minute mai înainte de cină, tânărul negru a intrat subit în cortul Florei. Avea ochii holbaţi şi era teribil de speriat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea îngrozită.

— Şşş! a început negrul. Să nu ne audă când vorbeşti.

Am venit să-ţi spun tot ce plănuieşte Luvini.

Fata s-a aplecat spre negru pentru a asculta informaţiile pe care acesta le spunea în şoaptă.

— Dumneata ai fost bună cu mine, şopti el. Iar acum, când Luvini vrea să-ţi facă rău, am venit să te avertizez.

— Dar ce este? a exclamat Flora încercând să-şi păstreze calmul şi să nu ridice prea tare tonul.

— Luvini intenţionează şi chiar a dat ordine oamenilor, să-i ucidă şi pe albi. După ce vor sfârşi planul cu arabii, iar pe tine să te ia prizonieră. Vrea să te păstreze pentru el sau să te vândă cuiva la nord, pentru o sumă mare de bani.

— De unde ştii tu toate acestea? a întrebat fata impresionată.

— Ştiu toţi negrii din tabără. Eu trebuia să-ţi fur carabina şi revolverul, iar ceilalţi servitori trebuiau să fure armele robilor.

Fata a sărit brusc în picioare.

— Ha! Îl învăţ eu minte pe negrul acela! a strigat ea, luându-şi revolverul şi pornind spre uşa cortului.

Băiatul a prins-o imediat de picioare şi o opri.

— Nu te duce! Nu face asta! Nu le spuse nimic! Asta va face ca albii să fie ucişi şi mai curând, iar tu vei fi prizonieră numaidecât. Toţi negrii din tabără sunt împotriva ta. Luvini le-a făgăduit că va împărţi fildeşul între ei în mod egal. Acum sunt pregătiţi: dacă îl ameninţi pe Luvini, ori dacă află cumva că ştii totul, vor năvăli asupra ta şi nu vei avea decât de pierdut.

— Atunci? a întrebat, dezarmată, Flora. Ce crezi tu că ar trebui să facem?

— Nu ai decât o singură speranţă: fuga. Va trebui să fugiţi cu toţii în junglă. Nici chiar eu nu pot să vă însoţesc.

Fata, câteva clipe îl privi în tăcere, apoi spuse:

— Foarte bine. Voi face cum zici tu. Mi-ai salvat viaţa Se poate să nu mai fiu niciodată în stare să-ţi mulţumesc pentru această faptă bună, dar tot aşa se poate întâmpla să găsesc mijlocul pentru a te răsplăti. Acum du-te, ca nu cumva să cadă bănuiala asupra ta.

Negrul s-a retras din cort. Ieşind pe sub pânza din spate. Astfel, nu a fost văzut de niciunul din amicii săi, care se aflau în centrul taberei.

Imediat negrul s-a îndepărtat, Flora a pornit cu un aer nepăsător şi a intrat în cortul rusului, unde se afla şi Bluber. Acolo, le-a spus ceea ce a aflat de la băiatul negru. Kraski i-a chemat pe Pible şi pe Trock.

Aceştia s-au înţeles să procedeze în aşa fel, încât să nu lase impresia că ar şti ceva.

Amândoi englezii, la început, au simţit nevoia să sară asupra negrilor şi să-i desfiinţeze, dar Flora a reuşit să-i convingă cât de nesăbuit ar fi un asemenea act, explicându-le că numărul indigenilor era cu mult mai mare decât al lor şi că ar fi fost zadarnică orice încercare de a-i învinge.

Bluber, înclinat de obicei spre viclenie şi-a impus ideea că nu ar fi rău dacă i-ar anunţa şi pe arabi de ceea ce aflaseră şi astfel, cu ajutorul lor,

să-i împuşte pe negri, fără să mai aştepte atacul acestora.

Şi aici a fost necesar ca Flora să intervină pentru a înlătura această propunere.

— Nu se poate, a zis ea, deoarece arabii au, în adâncul sufletului lor, tot atâta duşmănie, cât au şi negrii pentru noi. Dacă reuşim să-i înfrângem pe negrii, nu ar trece nici cinci minute şi arabii ar şti despre planul care ne-a adus pe noi aici, iar vieţile noastre nu ar mai preţui nicio centimă.

— Consider că Flora are dreptate, ca de obicei, a început Pible cu vocea lui groasă. Dar cum să facem după ce ieşim de aici? Cine are să ne conducă prin codru şi cine o să vâneze pentru noi? Cine o să ne ducă lucrurile şi cine o să ne gătească? Eu ştiu un singur lucru: iată-ne aici şi gata!

— Şi eu cred că nu putem face altceva decât să fugim şi să ne lăsăm în grija soartei. Cu toate acestea, nu-mi convine să fug deloc din faţa acestor negri ticăloşi.

— O, vai! A început să se vaite Bluber. Nu pot pentru ca să fug singur în junglă. Mai bine stau deja aici şi lasă că mă omoară ei, ca pe oricare alt alb.

— Nu au să te omoare ca pe ceilalţi albi, zise Kraski. Mai întâi de toate, au să te tortureze, de rămâi cumva pe aici.

Bluber îşi frângea mâinile cu disperare şi-şi ştergea sudoarea care îi curgea şiroaie de pe frunte pe obraz.

— O, Gewalt! Ce sunt eu vinovat? Cum, ce-am făcut deja? Nu-i păcat pentru că nu mai stat înapoi la Londra?

— Taci din gură! îi porunci Flora. Nu ştii că, dacă le stârneşti bănuielile, ne vor ucide numaidecât? Nu ne-a rămas decât un singur lucru de făcut: să aşteptăm până se năpustesc asupra arabilor şi atunci. În confuzia care se va naşte, s-o ştergem de aici. Numai în junglă ne este

scăparea… Dar după aceea rămânem în mila Domnului.

— Zic şi zău, a început Bluber. Numai că nu poate pentru ca să ne dea deja ajutor. Pentru ce ajunge mila Domnului?

Nu a trecut mult timp şi a venit Luvini să le dea raportul obişnuit.

— Totul e gata, a zis el, imediat după cină vă rog să fiţi pregătiţi. Veţi auzi o împuşcătură care va fi semnalul. După aceea începeţi să trageţi în arabi.

— Foarte bine, Luvini, a zis Kraski. Tocmai vorbeam şi noi despre acelaşi lucru. Ne-am hotărât să ocupăm o poziţie bună în apropierea porţii — aşa ca niciunul să nu poată scăpa.

— Nu este rău nici aşa, a răspuns Luvini. Tu, însă, se adresă el Florei, trebuie să rămâi aici. Nu ar fi bine să te apropii prea mult de locul bătăliei în cort. Vei fi în siguranţă.

— Bine, a acceptat Flora. Voi rămâne în cortul meu.

Satisfăcut că lucrurile mergeau întocmai după intuiţia lui, negrul s-a îndepărtat de ei, iar, după un timp, întreaga tabără era ocupată cu cina.

În întreaga tabără domina o atmosferă apăsătoare, de încordare nervoasă. Acest fapt trebuie să fi fost observat chiar de arabi, cu toate că numai ei nu ştiau nimic din tot ceea ce se va petrece.

Bluber era atât de îngrozit, încât nu reuşea să mănânce. Stătea tremurând, rotindu-şi zăpăcit ochii, când spre negrii, când spre arabi, când spre poartă.

Măsura din priviri, pentru a suta oară, distanţa până acolo, în aşteptarea împuşcăturii fatale. Acesta era semnalul de începere a măcelului ce avea să-i trimită pe toţi în junglă, la o moarte tot atât de sigură din partea carnivorelor, ca şi aceea pe care le-a pregătit-o negrii.

Faptul că Pible şi Trock mâncau cu poftă, îl degusta peste măsură. Kraski, având un

temperament irascibil, a mâncat şi el foarte puţin, însă ştia cum să se stăpânească, fără să dea niciun semn de frică.

Tot aşa şi Flora Hawkes, era fără frică, deşi în inima ei ştia cât de zadarnică le este încercarea.

S-a întunecat, unii dintre arabi şi negri nu se ridicaseră de la masă când tăcerea nopţii a fost întreruptă, deodată, de o împuşcătură. Un arab s-a prăbuşit în acelaşi timp la pământ.

Atunci Kraski s-a ridicat şi apucând-o pe Flora de braţ, îi zise:

— Haide, a sosit momentul.

Urmaţi de Pible şi Trock şi precedaţi de Bluber, căruia frica i-a dat aripi, au alergat spre porţile satului.

Până să ajungă acolo, tot văzduhul răsuna de strigăte răguşite şi furioase pe care luptătorii le scoteau, amestecate cu detunături de puşcă.

Arabii, care nu erau decât doisprezece la număr, s-au opus cu mult curaj, fiind mai buni ochitori decât negrii. Din această cauză, rezultatul luptei era încă pus la îndoială când Kraski a deschis porţile satului şi cei cinci albi au pătruns în întunericul junglei.

Rezultatul luptei nu putea fi altul decât cel prevăzut, deoarece negrii erau în număr atât de mare faţă de arabi, încât au reuşit în cele din urmă să-i împuşte pe toţi nomazii de la nord.

Imediat după aceea. Luvini şi-a îndreptat atenţia spre albi. Însă planul lui a rămas cumpănă, deoarece a aflat că aceştia fugiseră din sat.

A ajuns la două concluzii: că a fost trădat de cineva şi că albii nu au putut ajunge prea departe, deoarece a aflat că trecuse puţin timp de când aceştia părăsiseră tabăra.

Chemându-şi războinicii în jurul, le-a explicat ceea ce s-a întâmplat. Încercând să-i facă să înţeleagă că. Dacă albii vor ajunge să scape, se vor întoarce cu ajutoare şi vor îi pedepsi pe toţi, luându-le fildeşul.

Graţie cuvintelor lui, un grup mare de negri a pornit în urmărirea fugarilor, pentru prinde mai înainte ca ei să fi ajuns la cel mai apropiat sat din împrejurimi.

CAPITOLUL XVI — Comoara de diamante.

În timp ce bombele primitive umpleau cu fum înecăcios camera tronului din tumul împăraţilor, Gomanganii s-au strâns în junii lui Tarzan. Implorându-l să-i salveze, deoarece i-au văzut şi ei pe Bolganii adunaţi în faţa fiecărei ieşiri, precum şi numărul mare ce aştepta în exteriorul grădinii şi pe terasă.

— Aşteptaţi puţin, le-a zis Tarzan. Până când fumul va fi destul de gros, astfel încât Bolganii să nu ne poată vedea mişcările. Atunci vom năvăli pe ferestrele dinspre terasă, pentru că ele sunt mai aproape de poarta de răsărit şi astfel unii vor avea, probabil, o şansă de scăpare.

— Eu am alt plan mai bun, a zis bătrânul. Să mă urmaţi îndată ce fumul ne va învălui. Există o ieşire de aici. Este nepăzită, deoarece nici nu ar visa că ne-am putea folosi de ea. Când am trecut de pe platforma de pe tron, am avut ocazia să observ că nu-i niciun Bolgani acolo.

— Şi unde duce? a întrebat Tarzan.

— În subsolul Turnului Diamantelor… acela unde ne-am văzut noi prima dată. Această parte a palatului este cea mai aproape de poartă şi vom ajunge afară înainte ca ei să-şi dea seama de ceea ce avem intenţia să facem. În tot cazul, nu încape îndoială că vom ajunge cel puţin până în pădure.

— Splendid! a exclamat Tarzan. Mai ales că în curând fumul ne va acoperi, ascunzându-ne de privirile Bolganilor.

De fapt, fumul era chiar acum atât de des, încât cei din camera tronului abia mai puteau răsufla. Unii tuşeau, alţii se înecau şi ochii tuturor lăcrimau de efectele fumului. Cu toate acestea, nu erau atât de bine acoperiţi. Încât să nu poată fi observaţi de cei care îi păzeau.

— Nu ştiu cât timp vom mai putea suporta aceasta, zise Tarzan. Mie unul, mi-ajunge!

— Se cam înteţeşte, a zis bătrânul. Încă un moment-două şi vom putea ieşi de aici.

— Eu nu mai pot! a strigat La. Mă sufoc şi nu mai văd nimic.

— Bine, a reluat bătrânul. M-aş mira să ne poată vedea acum. Fumul este destul de gros. Haide, urmaţi-mă.

Şi zicând acestea, a pornit în sus pe scările platformei, de unde a trecut printr-o gaură din zid, în spatele tronului… o mică deschizătură ascunsă de draperii imense.

Primul care a intrat a fost bătrânul, după aceea La, urmată de Tarzan şi Jad-bal-ja. Leul aproape că ajunsese la limita îndurării şi răbdării, astfel că Tarzan abia îl putea stăpâni… leul scotea acum mârâituri puternice, care ar fi putut atrage atenţia Bolganilor.

În urma lui Tarzan şi a Leului de aur se îngrămădeau Gomanganii, tuşind şi lăcrimând, dar pentru că în faţa lor era Jad-bal-ja, nu se înghesuiau atât de mult în spatele celor din faţa lor, după cum, desigur ar fi făcut-o în altă împrejurare.

Gaura din zid ducea într-un coridor întunecos ce trecea pe o scară rudimentară la un nivel mai jos, apoi drept înainte, într-un întuneric de nepătruns pe toată distanţa care despărţea tumul diamantelor de tumul împăraţilor.

După ce au ieşit din fumul care invadase camera tronului, niciunul nu a mai fost afectat atât de mult de întunericul din coridor; îl urmau cu răbdare pe bătrân, care le-a explicat că scările pe care au coborât au fost singurul obstacol din tunel.

La capătul coridorului, el s-a oprit în faţa unei uşi groase pe care, după puţine eforturi, a reuşit s-o deschidă.

— Aşteptaţi un moment, le-a zis, până găsesc să aprind o lumină.

Îl auzeau umblând prin întuneric dincolo de uşă; după câteva clipe au văzut că îi întâmpina o lumină, venind de la flacăra fitilului unui sfeşnic.

La razele slabe ale acestuia, Tarzan a văzut că se află într-o cameră de formă dreptunghiulară, a cărei mărime era doar puţin vizibilă.

— Adu-i pe toţi înăuntru, l-a sfătuit bătrânul şi închide uşa.

Apoi l-a chemat pe Tarzan lângă el.

— Ascultă, i-a zis moşul. Înainte de a pleca din camera aceasta, vreau să-ţi arăt ceva ce nu a mai văzut vreodată o fiinţă umană.

L-a condus de partea cealaltă a camerei, unde i-a arătat rânduri după rânduri, rafturi pe care erau îngrămădite săculeţe mici de piele.

A aşezat sfeşnicul pe poliţa unui raft şi luând un săculeţ, l-a deschis, vărsând o parte din conţinut în palmă.

— Diamante, zise el. Fiecare pungă cântăreşte două kilograme şi toate conţin diamante. S-au acumulat aici de veacuri, pentru că Bolganii scot din minele lor mai mult decât pot ei întrebuinţa. În legendele lor a rămas credinţa că, odată şi odată, atlantidieni se vor înapoia şi le vor cumpăra diamantele. De aceea ei continuă să le extragă din mine şi să le depoziteze aici, ca şi cum ar avea la dispoziţie târgul unde să le poată desface.

Poftim, a reluat el, ia şi dumneata un săculeţ!

Şi zicând acestea, a dat câte un sac cu diamante, atât lui Tarzan, cât şi marii preotese.

— Cu toate că nu cred că vom ieşi cu viaţă din valea aceasta, a încheiat bătrânul, dar… haide, să iau şi eu un săculeţ.

Din camera diamantelor, i-a condus un etaj mai sus, pe scara primitivă a turnului şi de aici spre ieşire. Numai o uşă cu două canaturi mari şi grele îi mai despărţea de terasa, de unde, la mică distanţă, se zărea deschisă poarta de răsărit a zidului.

Bătrânul era gata să deschidă uşile acestea, când Tarzan îl opri:

— Aşteaptă un moment, îi zise, până când urcă scara şi restul Gomanganilor. Le trebuie câtva timp până să ajungă sus. Când vor fi ajuns toţi în spatele nostru, deschide uşile, iar tu şi La. Împreună cu vreo zece Gomangani, luaţi-o repede spre poartă. Eu voi veni cu restul din urmă, să mă opun Bolganilor, în caz că ne atacă. Fii gata, mai spuse după câteva clipe, văd că s-au urcat cu toţii.

Începu să explice cu grijă Gomanganilor planul ce îl alcătuise şi după ce isprăvi, se întoarse spre bătrân:

— Gata acum!

Zăvoarele alunecară la o parte, uşile se deschiseră şi în aceeaşi clipă, întreaga ceată porni în goană spre poarta de răsărit.

Bolganii care erau îngrămădiţi împrejurul camerei tronului, nici nu se gândeau că victimele lor ar fi putut să le scape, până când Tarzan, conducând ariergarda împreună cu Jad-bal-ja, era aproape să iasă pe poartă.

Bolganii îi zăriră: imediat, făcând un vuiet îngrozitor, porniră în urmărire, vreo trei-patru sute, într-o goană nebună.

— Iată-i că vin! strigă Tarzan celorlalţi. Dă fuga, La, spre valea Oparului.

— Dar dumneata? întrebă tânăra femeie.

— Mai rămân un moment cu Gomanganii şi voi încerca să-i pedepsesc.

La se opri în loc.

— Nu fac niciun pas fără tine, Tarzan, zise ea. Te-ai băgat în primejdii prea mari, până acum, pentru mine. Nu, nu voi pleca tară tine.

Tarzan ridică din umeri.

— Cum vrei, zise el. Uite-i că vin acum.

Cu mare greutate reuşi să îmbărbăteze o parte din Gomangani, care, odată ieşiţi pe poartă, păreau că nu mai au alt gând decât să pună cât mai multă distanţă între ei şi Palatul Diamantelor.

Totuşi, fu ascultat de vreo cincizeci de războinici, cu care rămase în poarta către care alergau să-i atace câteva sute de Bolgani.

Bătrânul se apropie de Tarzan şi-l atinse pe braţ.

— Mai bine fugi şi dumneata, îl sfătui.

— Nu câştigăm nimic cu fuga, replică Tarzan, ci vom pierde tot ce am câştigat faţă de Gomangani şi atunci toată valea va fi împotriva noastră ca viespile.

Abia isprăvi de vorbit, când un Gomangani începu să strige:

— Uitaţi-vă… uitaţi-vă! Vin ai noştri!

Şi arătă cu mâna spre drumul care ducea în pădure.

— Vin la timp, remarcă Tarzan, la vederea primei cete de Gomangani, care apăru din pădure, alergând spre poarta de răsărit Haide, le strigă el, Bolganii ne-au atacat. Grăbiţi-vă acum şi răzbunaţi răul care vi se face de atâta amar de vreme.

Apoi porni el singur în fruntea negrilor, ca să întâmpine atacul gorilelor.

În urma lui veneau, val după val. Gomanganii, trecând prin porţile zidului, ducând cu ei tot ce întâlneau în drum. Ca să izbească în cele din urmă. Ca într-un ţărm de mare, în zidul puternic al Bolganilor care era împins fără încetare, înapoi spre clădire.

Strigătele de bătălie şi mirosul sângelui vărsat îl aţâţaseră pe Jad-bal-ja la nebunie; Tarzan îl reţinea cu mare greutate să nu-i atace la fel pe duşmani şi pe prieteni: acesta îi ocupă timpul şi abia de mai putea lua parte la luptă.

Cu toate acestea, văzu lupta desfăşurându-se după placul său şi fu sigur de înfrângerea completă a Bolganilor, exceptând posibilitatea de a interveni vreo împrejurare neprevăzută.

Deducţiile sale nu fură nicidecum greşite. Gomanganii erau foarte aprinşi de dorul răzbunării şi înflăcăraţi de cele dintâi rezultate ale victoriei lor: ajunseseră la fel de feroci ca şi Jad-bal-ja.

Nu cereau cruţare, dar nici nu o acordau, aşa că lupta se sfârşi numai când nu se mai găsi niciun Bolgani spre a fi ucis.

Sfârşindu-se lupta, Tarzan cu La şi cu bătrânul se înapoiară în camera tronului, de unde gazele aruncate de Bolgani se şi împrăştiaseră în timpul acesta.

Acolo îi chemară pe şefii fiecărui sat, iar când aceştia se adunară în jurul platformei, deasupra căreia stăteau cei trei albi împreună cu Jad-bal-ja, Leul de aur, Tarzan, luă cuvântul şi le spuse:

— Gomangani din valea Palatului Diamantelor, zise el. V-aţi câştigat libertatea, scăpând de stăpânii voştri atât de tirani, care v-au oprimat din timpuri aşa de îndepărtate că nici cei mai bătrâni dintre voi nu şi le mai aduc aminte. De atâtea veacuri trăiţi în robie, că printre voi nu s-a ivit niciun conducător în stare să vă guverneze cu dreptate şi înţelepciune. Prin urmare trebuie să alegeţi un domnitor din altă rasă decât a voastră.

— Pe tine! Pe tine! strigară unul după altul hatmanii satelor.

— Nu se poate, strigă Tarzan, ridicând o mână ca să facă tăcere…: dar este aici altcineva care a trăit multă vreme printre voi şi vă cunoaşte obiceiurile, nevoile şi speranţele mai bine ca oricine. Dacă va voi să rămână cu voi şi să vă guverneze, sunt sigur că ar fi cel mai bun domnitor.

Şi cu aceste cuvinte îl arătă pe bătrân. Acesta, la rândul său se uită uimit la Tarzan.

— Dar eu vreau să plec de aici, zise el. Vreau să mă întorc în lumea civilizată, de unde lipsesc de atâţia ani.

— Nu ştii ce vorbeşti, zise Tarzan Lipseşti de acolo de vreme îndelungată. Nu vei mai regăsi niciun prieten din cei pe care i-ai lăsat când ai plecat. Tot ce vei găsi acolo va fi înşelăciune, ipocrizie, lăcomie, avariţie şi cruzime. Vei constata că nimeni nu se interesează de dumneata şi că nici

pe dumneata nu te va interesa nimeni. Uită-te la mine. Care mi-am părăsit jungla natală şi am cutreierat oraşele construite de oameni..; m-am dezgustat până în adâncul sufletului şi am fost bucuros să mă înapoiez în jungla mea, la florile de acolo, mult mai oneste în iubirile şi urile lor decât oamenii, la libertate şi adevărată natură.

Dacă te întorci în lumea civilizată, a încercat Tarzan să-l avertizeze, vei fi dezamăgit şi-ţi vei da seama că ai dat cu piciorul unui prilej mare, de a îndeplini opera merituoasă. Aceste sărmane fiinţe au nevoie de dumneata. Eu nu pot rămâne să le scot din întuneric, dar d-ta o poţi face. D-ta le poţi transforma într-un popor bun, virtuos şi muncitor, fără a le lăsa să-şi piardă calităţile războinice, spre a se putea apăra de duşmanii care vor căuta să le jefuiască şi să le subjuge.

Prin urmare, trebuie neapărat să rămâi aici. Ca să-i înveţi cum să-şi apere patria şi drepturile…; pentru a le apăra, trebuie să aibă cunoştinţele necesare de luptă, precum şi arme cu care să poată lupta.

— Sunt sfinte vorbele tale, Tarzan al maimuţelor, răspunse bătrânul. Într-adevăr, nu mai am niciun rost în lumea din care am plecat de atâta vreme şi prin urmare, dacă şi Gomanganii mă voiesc ca domnitor al lor, voi rămâne cu ci.

Întrebaţi în privinţa aceasta, hatmanii satelor îl asigurară pe Tarzan, că, dacă nu-l pot avea pe el ca domnitor, îl vor primi bucuroşi pe bătrân, de care ştiau cu toţii, din vedere sau din auzite, că niciodată nu se atinsese de vreun negru.

După aceea căutară prin diferite părţi ale palatului, pe unde se refugiaseră putinii Bolgani. Rămaşi în viaţă şi-i aduseră în sala tronului.

Aici li se dădu voie să aleagă între a părăsi valea pentru totdeauna sau a rămâne ca robi ai Gomanganilor. Aceştia erau gata a tăbărî toţi asupra gorilelor şi a le ucide, dar noul lor rege nu le permise s-o facă.

— Dar unde putem noi merge, dacă părăsim valea Palatului Diamantelor? întrebă un Bolgani. Noi nu ştim ce se află dincolo de valea Oparului, iar în Opar nu putem găsi decât inamici de moarte.

Tarzan se uită la ei batjocoritor, dar fără a scoate un singur cuvânt. Trecu multă vreme până să vorbească, interval în care mai mulţi hatmani de-ai Gomanganilor. Precum şi câţiva Bolgani îşi exprimară părerile în privinţa viitorului gorilelor.

În cele din urmă, Tarzan se ridică în picioare şi se adresă Bolganilor:

— Văd că din tot neamul vostru nu au mai rămas decât vreo sută. Am constatat, în acelaşi timp, că sunteţi fiinţe înzestrate cu puteri mari, aşa că trebuie să fiţi şi luptători aprigi. Ascultaţi acum, reluă el după o pauză de o clipă, în timpul căreia îşi plimbase privirile prin sală: lângă mine stă La. Regina şi marea preoteasă a Oparului. Un preot neruşinat, uzurpându-i tronul, a alungat-o din ţară.

Mâine vom merge asupra Oparului cu cei mai viteji Gomangani din valea Palatului Diamantelor şi-l vom pedepsi pe Hagi, marele preot, trădător al reginei sale; iar La va urca din nou pe tronul Oparului. Dar acolo unde a fost odată semănată sămânţa trădării, oricând se poate întâmpla să mai încolţească şi să răsară. Tocmai când te aştepţi mai puţin. Prin urmare, va trece multă vreme până când La a Oparului se va bucura de încrederea şi devotamentul supuşilor ei, împrejurare care vă oferă cel mai bun prilej de a avea şi voi o ţară.

Veniţi cu noi. Aşadar, la Opar şi luptaţi alături cu noi, ca s-o punem din nou pe tron pe La; iar apoi, după terminarea luptei, să rămâneţi acolo garda de onoare a reginei, spre a o apăra nu numai de duşmanii din afară, ci şi de cei dinăuntru.

Bolganii discutară această propunere câteva minute, după care unul înaintă până în dreptul lui Tarzan.

— Vom face după cum ne propui, zise el.

— Şi-i veţi fi credincioşi lui La?

— Bolganii nu sunt trădători, răspunse mândru gorila.

— Bun! exclamă Tarzan. Dar dumneata, La. Eşti mulţumită cu acest aranjament?

— Le accept serviciile, răspunse cu un aer regesc, potrivit momentului.

Tarzan şi La, porniră a doua zi dis-de-dimineaţă, împreună cu trei mii de Gomangani şi o sută de Bolgani, ca să-l pedepsească pe trădătorul Hagi.

Nu întrebuinţau nicio strategie şi nici nu căutau să-şi ascundă mişcările. Trecură pur şi simplu din valea Palatului Diamantelor în trecătoarea râpoasă ce duce spre Opar şi merseră pe acest drum spre spatele palatului marii preotese.

O maimuţă mică, din acelea cu părul gri. Stătea printre viţele de iederă de pe creasta zidurilor templului şi-i văzu apropiindu-se de cetate.

Aplecă puţin capul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă şi-şi încordă într-atâta atenţia la cele ce vedea, că pentru un moment uită să se mai scarpine pe pântece, ocupaţie care-i răpise tot interesul o jumătate de oră în urmă.

Cu cât se apropia mai mult coloana inamică, cu atât Manu. Maimuţa cea mică, devenea tot mai neliniştită, iar. Când îşi dădu seama de marele număr al Gomanganilor, avea aerul că a şi înnebunit.

Ceea ce o trimise înapoi în goană spre palatul Oparului fu că dăduse cu ochii şi de Bolganii: lupii neamului său.

Hagi se afla în momentul acela în curtea templului interior, unde oficiase, odată cu răsăritul soarelui, un sacrificiu către Zeul Strălucitor.

Odată cu Hagi, au mai venit acolo şi un număr mare de preoţi inferiori. Împreună cu Oah şi preotesele ei.

O mare discordie domnea între ei, fapt ce se observa distinct. Atât după mutrele lor schimonosite de supărare, cât şi din cuvintele pe care Oah le adresa lui Hagi:

— Iarăşi ai mers prea departe, Hagi, a strigat ea înfuriată. Numai marea preoteasă este cea care trebuie să celebreze actul sacrificiului. Aceasta, însă, nu te-a împiedicat ca în mai multe rânduri, să pângăreşti cuţitul sacru cu mâinile tale nedemne.

— Tăcere, femeie! a răcnit marele preot. Eu sunt Hagi al Oparului şi mare preot al Zeului Strălucitor. Tu ai ajuns ceea ce eşti azi numai prin mine. Nu mă face să-mi pierd răbdarea, ori vrei să simţi şi tu tăişul cuţitului sacru.

Nu încăpea nicio îndoială privind sinistra ameninţare. O bună parte dintre cei prezenţi îşi ascundeau cu multă greutate uimirea faţă de atitudinea lui jignitoare la adresa marii preotese.

Oricât de puţină stimă i-ar fi purtat unii din ei rămânea faptul că Oah fusese ridicată la rangul de mare preoteasă.

Aceia care credeau că La este moartă, după cum Hagi şi-a dat mare osteneală să-i încredinţeze, acordau acum lui Oah tot respectul şi deferenţa la care ea avea dreptul prin înalta slujbă ce o ocupa.

— Ia seama. Hagi, îi spuse cu un ton prevenitor un preot. Ştii că este o limită, peste care nici tu nu poţi trece.

— Îndrăzneşti să mă ameninţi? izbucni Hagi. Scânteindu-i ochii de o furie fanatică. Îndrăzneşti să mă ameninţi pe mine, marele preot al Zeului Strălucitor?

Şi, zicând acestea, s-a repezit la preotul care-l înfruntase. Ţinând cuţitul ameninţător deasupra capului său.

Dar tocmai în momentul acela a apărut deasupra zidului ce înconjura curtea templului o maimuţă mică, gri, care a început să clănţănească cât o lua gura.

— Bolganii! Strigă ea. Vin Bolganii!… Vin, vin, vin Bolganii!

Hagi s-a oprit şi întorcându-se spre Manu, a lăsat în jos mâna în care ţinea cuţitul.

— I-ai văzut, Manu? a întrebat el. Nu minţi cumva? Te strâng de gât cu mâinile mele. Dacă vrei să-mi joci faci una dintre farsele tale.

— Spun adevărul, Hagi, bolborosi biata maimuţă speriată. I-am văzut cu propriii mei ochi.

— Câţi sunt cu toţii? Mai întrebă Hagi. Cât de aproape au ajuns de Opar?

— Sunt mai mulţi decât frunzele copacilor, răspunse Manu. Au şi ajuns lângă zidurile templului — Bolgani şi Gomangani — au venit ca iarba din vale, unde-i umed şi răcoare.

Hagi se mai uită o clipă la maimuţă, ca şi cum ar fi vrut să-i citească în suflet. După aceea îşi întoarse faţa către soare şi dete drumul unui răcnet prelung, care se termină cu un ţipăt pătrunzător.

De trei ori repetă marele preot strigătul acesta atât de hidos, după care. Dând acelora care se aflau cu el în curtea templului ordin să-l urmeze, porni aproape în fugă spre ieşirea palatului.

Pe când Hagi îşi îndrepta paşii către strada din faţa palatului Oparului, din fiecare condor şi din fiecare uşă ieşeau, cete-cete, oamenii pociţi şi păroşi din Opar, înarmaţi cu ghioage şi cuţite.

Când ajunseră pe stradă, au fost întâmpinaţi de vreo douăzeci de maimuţe mici gri, ţipând şi clănţănind din gură diverse informaţii.

— Nu pe aici! Pe dincolo! Pe dincolo! Nu pe aici!

Şi arătau cu labele lor spre partea de sud a oraşului.

Atunci hoarda nedisciplinată de preoţi şi războinici reintră în palat şi urmându-l pe Hagi, se îndreptă spre partea opusă a clădirii.

Aici urcară numaidecât pe creasta zidului care apăra palatul, tocmai când forţele lui Tarzan ajunseseră şi se opriră în afara zidului.

— Pietre! Aduceţi pietroaie repede! răcni Hagi.

Iar, ca răspuns la ordinul său. Femeile de jos, din curte, începură să adune toate fragmentele de

piatră căzute de pe zidurile dărâmate, cărându-le imediat la războinicii de sus, de pe zid.

— Depărtaţi-vă! strigă Hagi armatei de la porţile Oparului. Depărtaţi-vă! Eu sunt Hagi, Marele preot al Zeului Strălucitor, iar acesta-i templul meu. Nu pângăriţi templul Zeului Strălucitor, ca să nu vă nimicească mânia lui.

Tarzan făcu doi paşi înainte, în faţa celorlalţi şi ridică o mână ca să se facă tăcere.

— Ascultaţi, oparieni! Am sosit împreună cu La, regina voastră. Hagi este un şarlatan. Deschideţi porţile şi primeniţi-vă regina. Daţi judecăţii pe trădători şi vouă nu vi se va face niciun rău. Dar, dacă nu o lăsaţi pe La să intre în oraşul ei. Voi lua cu forţa şi cu vărsare de sânge ceea ce aparţine pe drept reginei voastre.

Cum termină de vorbit. La veni lângă el, aşa ca întreg poporul ei să o poată vedea. Imediat se auziră o mulţime de strigăte, aclamând-o pe La şi pe ici pe colea câte o voce care se ridica contra lui Hagi.

Acesta, dându-şi seama că lucrurile se pot întoarce uşor împotrivă-i, dădu ordin credincioşilor săi să atace şi în acelaşi moment aruncă cu un pietroi în Tarzan.

Numai agilitatea minunată al acestuia îl salvă, iar proiectilul trecu pe lângă el. Lovind în dreptul inimii un Gomangan, care căzu întins pe pământ.

O adevărată ploaie de proiectile se dezlănţui asupra lor; Tarzan dădu ordin armatei sale să atace. Răcnind şi mârâind, Bolganii şi Gomanganii se repeziră asupra inamicului.

Escaladară zidurile cetăţii în câteva clipe şi se găsiră faţă în faţă, suliţele din valea Palatului Diamantelor cu ghioagele ameninţătoare din Opar, cetatea aurului.

Tarzan, care şi-l alese pe Hagi ca adversar, fu printre primii care urcară pe zid. Un războinic vru să-l lovească cu ghioaga, dar Tarzan, ţinându-se cu

o mână de creasta zidului, prinse arma duşmanului cu cealaltă, luându-i-o din mână.

În acelaşi timp îl văzu pe Hagi întorcând spatele şi dispărând în fugă dincolo de zid. Tarzan se trase atunci sus pe zid. Unde îl atacară imediat doi războinici oparieni.

Izbind cu arma pe care o luase lot de la unul din ei, îi prăbuşi în dreapta şi în stânga, cât ai clipi din ochi. Atât de mare era avantajul pe care înălţimea i-o da asupra lor.

După aceea, gândindu-se că tocmai Hagi, şeful revoltei contra lui La, nu trebuia lăsat să scape, sări în curte, pe când marele preot trecea pe sub arcada unei uşi din partea cealaltă a curţii.

Câteva preotese ajutate de mai mulţi preoţi, căutară să-i taie drumul. Înhăţând de glezne pe unul dintre aceştia, îl învârti împrejurul său. Netezindu-şi drumul şi alergând spre poarta pe unde dispăruse marele preot.

Aici se opri un moment şi încordându-şi toată puterea muşchilor învârti corpul preotului pe deasupra capului şi-l aruncă ca dintr-o praştie uriaşă, drept în faţa urmăritorilor săi…

Apoi, fără să mai aştepte rezultatul, porni din nou în urmărirea lui Hagi. Acesta era la o distanţă apreciabilă în faţa lui Tarzan. Cunoscând bine drumul prin labirintul de coridoare ale templului şi palatului.

Tarzan era convins că drumul pe care îl apucase Hagi duce spre curţile interioare ale templului. Sigur marele preot va găsi acolo o intrare în subteranele palatului, precum şi un loc unde să se ascundă şi unde nu ar fi putut fi găsit, atât de numeroase şi de sucite erau întunecatele coridoare subterane din Opar.

De aceea şi Tarzan îşi reînnoi forţele pentru a ajunge în curtea de sacrificiu, mai înainte ca Hagi să fi avut timp sa dispară în subterane.

În clipa în care trecea ca fulgerul prin intrarea care dădea în curte, piciorul îi fu prins pe

neaşteptate într-un laţ aşezat cu isteţime. Căzu, rostogolindu-se la pământ.

Aproape instantaneu, o ceată de pociţi ai Oparului se repezi acolo unde zăcea el. Pe jumătate ameţit de căzătură şi mai înainte de a-şi veni în fire. Îl şi legară fedeleş cu zeci de noduri.

Aproape în nesimţire, observă că îl ridică de jos şi-l duc. Iar după puţin fu depus pe suprafaţa netedă a unei pietre reci.

Tocmai atunci îşi veni în fire şi-şi dădu seama că se află întins pentru a treia oară pe altarul de sacrificiu din curtea interioară a templului Zeului Strălucitor.

Mai mult încă, aplecat deasupra lui, se afla Hagi, marele preot, a cărui figură hidoasă era mai schimonosită de ură. Anticipând gustarea răzbunării, atât de mult întârziată.

— În sfârşit! răcni el. De astă dată, Tarzan al maimuţelor. Nu mai ai de-a face cu Zeul Strălucitor, ci vei simţi efectele furiei lui Hagi… pe care nimeni nu-l va mai împiedica.

Cu acestea, ridică deasupra capului cuţitul sacru de sacrificiu, al cărui vârf Tarzan îl urmărea cu ochii. În aceeaşi clipă văzu sus, pe creasta zidului capul şi umerii unui leu puternic cu coama neagră.

— Jad-bal-ja. Strigă Tarzan, ucide, ucide!

Hagi ezită o clipă cu pumnalul. Văzuse direcţia privirilor Iui Tarzan şi se uită într-acolo. În clipa aceea, Leul de aur sări jos şi din alte două salturi, îl înhăţă pe marele preot din Opar.

Cuţitul acestuia căzu cu zgomot pe pardoseala de piatră, în timp ce fălcile puternice ale fiarei se închiseră, distrugând dintr-o singură muşcătură faţa urâtă a lui Hagi.

Preoţii inferiori, care-l legaseră pe Tarzan şi care au rămas să asiste la moartea acestuia de mâna lui Hagi, fugiră ţipând, care încotro din clipa în care Leul de aur sărise asupra marelui lor.

Tarzan a rămas împreună cu Jad-bal-ja. Singuri în curtea de sacrificii.

— Haide, Jad-bal-ja. Porunci Tarzan… ia seama ca nimeni să nu-ţi supere stăpânul!

O oră mai târziu, forţele victorioase ale marii preotese La, intraseră în palatul antic şi în templul Oparului. Atât preoţii, cât şi războinicii care nu fuseseră ucişi se supuseră repede şi o recunoscură pe La, regină.

Acum, potrivit ordinelor emise de La, întregul oraş era în căutarea lui Tarzan şi a lui Hagi. Se întâmplă ca însăşi La, în fruntea unor cercetaşi, să intre în curtea de sacrificii.

Priveliştea ce-i întâmpinară vederile, o făcu să se oprească brusc în loc: Tarzan zăcea întins pe altar, iar deasupra lui, cu colţii rânjiţi, uitându-se fioros la ea, era Jad-bal-ja, Leul de aur.

— Tarzan, strigă La, făcând un pas spre altar. Hagi şi-a atins scopul! Doamne Dumnezeule, ai milă de mine… Tarzan e mort!

— Nu încă! strigă Tarzan. Mai am până ce voi muri. Vino repede şi mă dezleagă. De nu era Jad-bal-ja, într-adevăr că m-ai fi găsit străpuns cu cuţitul de sacrificiu.

— Slavă domnului, îngână La, emoţionată.

Şi porni spre altar, oprindu-se imediat în faţa atitudinii ameninţătoare a leului.

— Jos! strigă Tarzan. Las-o să vină!

Iar Jad-bal-ja se culcă alături de stăpânul său, întinzându-şi botul mustăcios deasupra pieptului lui Tarzan.

Atunci La se apropie şi luând de jos cuţitul de sacrificiu, tăie imediat legăturile care-l imobilizaseră pe Tarzan. În acelaşi timp, văzu de partea cealaltă a altarului cadavrul lui Hagi.

— Cel mai primejdios şi cel mai mare duşman al tău este mort acum, zise el; iar pentru uciderea lui trebuie să-i mulţumeşti lui Jad-bal-ja, care şi mie mi-a salvat viaţa. De-acum încolo vei putea domni liniştită şi fericită, în prietenia poporului din valea Palatului Diamantelor.

— Da, răspunse La, cu un oftat adânc şi uitându-se lung la Tarzan. Da, reluă ea, voi domni liniştită, în prietenia poporului vecin. Cât despre fericirea adevărată, să nu mai vorbim de ea, Tarzan, pentru că nu mi-a fost dat s-o am, sfârşi ea dând cu tristeţe din cap.

În aceeaşi seară, Tarzan, Bolganii, hatmanii Gomanganilor, împreună cu preoţii şi preotesele din Opar se aşezară la masă în marea sală de banchete din palatul Oparului, ca oaspeţi ai reginei La şi mâncară din farfuriile de aur ale vechilor atlantidieni, farfurii care fuseseră lucrate pe un continent ce există azi numai în legendele clasice.

Iar a doua zi de dimineaţă, Tarzan şi Jad-bal-ja porniră la drum, înapoi spre ţinuturile Wazirilor. Unde era locuinţa lui.

CAPITOLUL XVII — Arsă de vie.

Urmăriţi de Luvini şi de două sute de negri, Flora Hawkes, împreună cu cei patru tovarăşi, înaintau pe dibuite prin bezna unei nopţi de junglă.

Nu aveau nicio ţintă anume deoarece, călăuziţi numai de negri, nu mai ştiau unde se aflau şi se rătăciseră cu desăvârşire.

Singurul gând de care erau dominaţi ca să lase în urma lor o distanţă cât mai mare între ei şi lagărul hoţilor de fildeş.

Ştiau prea bine că, indiferent de rezultatul luptei, soarta lor ar fi fost aceeaşi, dacă partida victorioasă i-ar fi ajuns şi i-ar fi prins.

Înaintaseră în felul acesta, împiedicându-se la tot pasul, probabil o jumătate de oră, când, în timpul unui popas scurt, auziră distinct în spatele lor zgomotul urmăritorilor. Porniră din nou, fără nicio ţintă, în groaznica lor fugă.

Spre marea lor surpriză, descoperiră, nu după mult timp, o lumină strălucind ceva mai încolo, în faţa lor.

Ce putea fi, oare? Nu cumva merseseră în cerc şi ajunseseră din nou în apropierea taberei din care abia fugiseră?

Trebuia să iacă o mică recunoaştere, astfel că. După ce mai înaintară puţin, văzură înaintea lor conturul unor tufe de mărăcini, în centrul căreia ardea un foculeţ, unde se adunaseră vreo cincizeci de războinici negri.

Iar când fugarii ajunseră mai aproape, văzură printre negrii, destul de clar. La lumina focului, o femeie albă… iar în spatele lor se auzea tot mai tare şi mai tare zgomotul celor care-i urmăreau.

Din gesturile şi mişcările negrilor din jurul focului, deduseră că discutau asupra zgomotului luptei recente auzite dinspre tabăra hoţilor de fildeş, deoarece arătau cu mâna. Destul de des, într-acolo.

După puţin, femeia albă ridică mâna ca să se facă tăcere şi acum ascultau toţi… zgomotul tăcut de războinicii ce porniseră în urmărirea Florei Hawkes şi a tovarăşilor ei.

— Văd că este şi o femeie alba cu ei, se adresă Flora celorlalţi. Nu ştim cine poate fi, dar este singura noastră speriaţi de a scăpa de cei care ne urmăresc şi care ne vor prinde în câteva minute. Poate că ea ne va acorda protecţia ei, în tot cazul, voi afla aceasta imediat.

Şi fără să mai aştepte răspunsul celorlalţi, porni cu îndrăzneală spre mărăcini.

Dar nu apucaseră să se apropie prea mult. Când ochii ageri ai unui Waziri îi şi descoperi; iar după câteva clipe peretele colibei era numai vârfuri de suliţe.

— Stai! strigă un războinic. Suntem Wazirii lui Tarzan. Voi cine sunteţi?

— Sunt o englezoaică, răspunse Flora, strigând la rândul ei ca să o audă. M-am rătăcit în junglă împreună cu patru persoane…; am fost trădaţi de şafarii şi ascari din caravana noastră şi chiar în momentul acesta ne urmăresc toţi. Vă rugăm să ne acordaţi protecţia dumneavoastră.

— Lăsaţi-i să vină! strigă Jane Wazirilor.

În timp ce Flora Hawkes şi cei patru bărbaţi păşeau în interiorul bornei, sub privirile scrutătoare ale Janei Clayton şi ale Wazirilor, altă pereche de ochi pândeau din frunzişul unui copac mare, ale cărui crengi atârnau în interiorul taberei de partea opusă: o pereche de ochi cenuşii, în care străluci o lumină ciudată, la vederea fetei şi a tovarăşilor ei.

Când noii sosiţi ajunseră lângă lady Greystoke, de pe buzele acesteia ieşi o exclamaţie de surpriză.

— Flora! Flora Hawkes, pentru Dumnezeu, ce cauţi pe aici?

Fata, tresărind puternic, rămase locului, ca înlemnită.

— Lady Greystoke! reuşi ea să bâlbâie.

— Nu înţeleg nimic, reluă lady Greystoke. Nu am ştiut că te afli în Africa.

În primul moment, iuţeala de limbă a Florei fusese covârşită de consternarea ei, iar după câteva clipe îi veni din nou în ajutor isteţimea înnăscută.

— Sunt cu domnul Bluber şi amicii săi, explică ea. Domnia-sa face cercetări ştiinţifice şi m-a luat şi pe mine, pentru că am mai fost în Africa cu dumneavoastră, lady Greystoke şi aveam o oarecare idee despre obiceiurile ţării. Acum negrii angajaţi de noi s-au răzvrătit şi dacă nu ne ajutaţi dumneavoastră, suntem pierduţi.

— Sunt „băieţi” de pe coastă? întrebă Jane.

— Da, răspunse Flora.

— Atunci cred că Wazirii mei îi pot mântui. Ştii câţi sunt?

— Aproape două sute.

Lady Greystoke clătină din cap gânditoare.

— Cam greu, comentă ea.

Apoi îl chemă pe Usula, care avea comanda.

— Două sute de „băieţi” de pe coastă vin după albi, îi zise ea. Va trebui, cred, să ne batem pentru a-i apăra.

— Suntem Waziri, răspunse Usula simplu.

După puţin apăru şi avangarda lui Luvini, la o mică distanţă de bombă.

La vederea acestor războinici puternici, gata să-i primească… în suliţe, „băieţii” de pe coastă se opriră în loc.

Luvini, care observase dintr-o singură privire, numărul inferior al inamicului, făcu câţiva paşi înainte, ieşind din rânduri şi începu să arunce Wazirilor provocări şi insulte, cerând predarea albilor.

Cuvintele negrului erau însoţite de mişcări extravagante de mâini şi de picioare. Întreaga ceată de două sute de negri începu să ţipe, să gesticuleze şi să învârtească armele de foc pe deasupra capului, căutând să se aţâţe îndeajuns ca să aibă curajul de a începe un atac.

În schimb Wazirii, de după gardul bornei, instruiţi şi disciplinaţi de către Tarzan al maimuţelor, părăsiseră de multă vreme acele obiceiuri fantastice (de a prinde curaj şi de a intimida inamicul), atât de scumpe altor triburi războinice. Stătea doar neclintiţi şi nervoşi în aşteptarea inamicului.

— Au şi mai multe carabine cu ei, zise lady Greystoke. Aceasta cam măreşte primejdia.

— Totuşi, nu sunt doi printre ei care ar putea lovi la sigur cu carabinele lor, răspunse Kraski.

— Văd, însă, că sunteţi toţi înarmaţi, reluă Jane Luaţi loc, vă rog, printre Wazirii mei. Veţi da ordin oamenilor dumneavoastră să plece şi să ne lase în pace. De nu vor asculta, să nu trageţi până ce nu atacă. Începeţi focul la cel dintâi pas şi susţineţi-l, deoarece nimic nu-i descurajează pe negrii de pe coastă ca focul de carabină a albilor. Eu şi Flora vom rămâne sub copacul mare de acolo.

Lady Greystoke vorbise cu autoritate, aşa cum ar vorbi cineva deprins cu comanda şi care ştie ce vorbeşte.

Oamenii o ascultară; până şi Bluber, cu toate că tremura de te cuprindea mila, luă loc, fără o vorbă,

printre Waziri.

Toate mişcările lor, la lumina focului din tabără, puteau fi foarte bine văzute de Luvini, ca şi de cel care pândea din frunzişul copacului sub care se refugiaseră Jane Clayton şi Flora Hawkes.

Luvini nu venise până aici ca să se bată cu cineva. Venise numai s-o prindă pe Flora. De aceea, adresându-se oamenilor săi, le dădu următoarele explicaţii şi instrucţii:

— Sunt numai cincizeci de inşi. Am putea să-i ucidem cu uşurinţă, dar nu am venit să ne luptăm. Am venit s-o luăm înapoi pe fata cea albă. Voi staţi aici şi faceţi paradă mare faţă de aceşti fii de hiene, înaintaţi câte puţin, apoi retrageţi-vă din nou, iar, în timp ce voi le atrageţi atenţia în direcţia aceasta, eu voi trece pe după tabăra lor cu vreo patruzeci de inşi şi răpesc fata.

După aceea vă trimit imediat vorbă să vă înapoiaţi în sat, unde, la spatele palisadei, putem fi siguri împotriva oricărui atac.

Planul acesta le convenea de minune negrilor de pe coastă faţă de bătălia ce păruse iminentă, pentru că numai pofta de a se bate n-o aveau.

Dansau, dar zbierau şi ameninţau mai impetuos ca înainte, ştiind că pot face aceasta fără grijă acum, deoarece în curând se vor retrage, după o victorie fără vărsare de sânge, în siguranţa palisadei lor.

Pe când Luvini, făcând un ocol, se furişa ascuns de desişul junglei, prin spatele taberei Wazirilor şi în timp ce zgomotul negrilor de pe coastă atinse proporţii asurzitoare… în faţa celor două femei din copac apăru ca din senin o arătare: un uriaş alb, aproape gol, având doar o piele de leopard peste şolduri şi ale cărui trăsături frumoase şi impunătoare erau luminate de flacăra focului contra fiarelor.

— John! exclamă lady Greystoke. Slavă Domnului că eşti tu!

— Şşş! O făcu albul uriaş să tacă, punându-şi degetul arătător la buze.

Apoi se întoarse deodată spre Flora Hawkes.

— Pe tine te vreau! strigă el.

Şi, cu aceasta, înhăţă fata de mijloc, aruncând-o cu uşurinţă pe un umăr. Apoi, mai înainte ca lady Greystoke să intervină — mai înainte ca ea să-şi fi dat seama de ceea ce se petrecea — albul sări peste borna din spatele taberei şi dispăru în junglă.

Un moment. Jane Clayton se clătină ca ameţită de o lovitură puternică şi neaşteptată.

După aceea, scoţând un geamăt înăbuşit, se prăbuşi suspinând la pământ, ascunzându-şi fata în braţe.

În starea aceasta o găsiră Luvini şi tovarăşii lui. După ce pătrunseră în tabăra Wazirilor prin spate, prin partea neapărată.

Veniseră pentru o femeie albă şi găsind una, o ridicară brutal în picioare, înăbuşindu-i strigătele cu mâinile lor aspre şi murdare şi ducând-o cu ci spre satul întărit al hoţilor de fildeş.

Zece minute după aceea, Wazirii şi albii de lângă ei îi văzură pe negrii de pe coastă retrăgându-se încet prin junglă, însă continuând să strige şi să ameninţe, ca şi cum ar fi fost porniţi să-şi distrugă duşmanii cu desăvârşire.

Bătălia se terminase fără să se fi tras măcar o împuşcătură dintr-o parte sau din alta.

— Zău dacă ştiu pentru ce a fost toată zarva asta, zise Trock.

— Eu credeam într-un timp că ne vor încolţi cumsecade, dar dihăniile nu au făcut altceva, decât să zbiere.

Evreul îşi umflă pieptul cu mândrie.

— Poate ca să trebuie mai mulţi negri şi Adolf Bluber tot nu s-a speriat deja, zise el dându-şi acre.

Kraski se uita după negrii care se depărtau, apoi. Scărpinându-se mirat în ceafă, se întoarse spre focul din tabără.

— Nu pot să înţeleg ce a fost, începu el.

Iar după aceea exclamă:

— Unde-i Flora şi lady Greystoke?

Wazirii erau disperaţi. Strigară tare numele stăpânei lor. Dar nu primiră niciun răspuns.

— Haide, zise deodată Usula, văd că noi „Wazirii. Tot va trebui să ne batem, la urma urmei.

Sări gardul urmat de cincizeci de războinici şi porni în goană în urmărirea „băieţilor" de pe coastă.

În câteva minute îi şi ajunseră şi ceea ce urmă semănă mai mult a goană, decât a bătălie. Fugind îngroziţi spre palisada lor, cu Wazirii la câţiva paşi în urmă, negrii de pe coastă îşi aruncară carabinele, ca să poată fugi mai repede.

Luvini şi ceata lui aveau un avans ajunseseră în interiorul taberei mai înainte ca urmăriţii şi urmăritorii să ajungă la porţile palisadei.

Odată înăuntru, făcură front şi rezistară năvalei Wazirilor. Dându-şi seama că, de vor intra aceştia, vor fi toţi masacraţi. Se opuseră deci, cu disperarea animalului încolţit şi reuşiră să închidă porţile taberei, fără ca Wazirii să poată intra întăritura din jurul taberei întocmită de arabi fusese în aşa fel construită, ca să se poală apăra contra unui număr mare de forţe… acum: însă, erau pe afară mai puţin de cincizeci de Wazirii, iar înăuntru, ca să apere tabăra împotriva lor, aproape două sute de negrii.

Usula, dându-şi scama de zădărnicia unui atac orbesc, îşi retrase forţele la o distanţă mică de palisadă şi se aşezară jos la sfat. Foarte furioşi de cele ce se petreceau… croind împreună cu Usula, tot felul de planuri cum să-şi înşele inamicul pe care vedeau bine că nu-l puteau distruge prin forţă.

— Noi nu o vrem decât pe lady Greystoke, zise Usula. Răzbunarea noastră poate aştepta câtva timp.

— Bine. Dar de unde ştim noi că ea este în sat? întrebă un războinic.

— În care alt loc ar putea fi, atunci? Se pica poate să ai şi tu dreptate — adică să nu fie în sat.

— Dar trebuie ca mai întâi să mă asigur de aceasta. Eu am un plan. Reluă el după câteva clipe. Uite! Vântul bate dinspre sat. Am să iau zece inşi şi mă duc de partea cealaltă, dincotro bate vântul. Voi veţi sta înaintea spre porţile satului, făcând zgomot mare şi prefăcându-vă că sunteţi gata de atac. După un timp. Porţile se vor deschide şi ei vor ieşi, vă asigur eu, Usula. Voi căuta să fiu şi eu aici înainte de a se întâmpla aceasta, dar. Dacă nu voi fi aici, împărţiţi-vă în două tabere, una de o parte şi alta de altă parte a ieşirii, lăsându-i pe negrii de pe coastă să scape…; nu avem nevoie de ei. Fiţi însă cu ochii deschişi după lady Greystoke şi cum o vedeţi, luaţi-o din mâinile acelora care o păzesc. Aţi înţeles?

Camarazii lui dădură din cap afirmativ.

— Haideţi, atunci! zise el.

Alegându-şi zece oameni, dispăru cu ei prin junglă.

Luvini o dusese pe Jane Clayton într-o colibă nu departe de porţile satului. Cu mâinile şi picioarele legate, o ancoră de un ţăruş, crezând că este Flora Hawkes.

O lăsă singură în colibă şi se înapoie la porţile satului, să preia comanda forţelor de apărare.

Atât de repede se derulaseră evenimentele din ultimul ceas, că Jane Clayton era zăpăcită de seria de lovituri de care a avut parte.

Primejdia în care se afla ea în momentul de faţă era un nimic faţă de amintirea dureroasă a faptului că Tarzan o părăsise în momente grele, ducând cu el în junglă altă femeie.

Nici când se gândea la ceea ce îi comunicase Usula în privinţa accidentului suferit de Tarzan. Care-i afectase memoria… nici atunci nu se împăcase cu ideea unei părăsiri atât de brutale.

Rămase, de aceea, multă vreme cu faţa în jos, în murdăria din coliba arabă, plângând cum nu mai

plânsese de mulţi ani încoace.

Pe când zăcea în felul acesta, sfâşiată de chinuri, Usula şi cei zece oameni ai lui dădură ocol satului pe furiş, până de partea opusă porţilor. Aici găsiră cantităţi mari de crengi uscate rămase construcţia satului, arabii lărgind poiana ca să aibă mai mult loc.

Adunară uscăturile şi le îngrămădiră de-a lungul palisadei până când aproape trei sferturi din gardul de partea aceasta a satului erau blocate cu uscături.

Socotind că este foarte greu să-şi continue lucrul fără a face zgomot, trimise numaidecât pe unul din oamenii săi ca să-i instruiască pe ceilalţi să facă fără încetare cât mai mare vuiet, astfel ca zgomotul produs de el cu adunatul uscăturilor să nu fie auzit.

Planul acesta avu un efect minunat; însă, cu toate că Usula şi oamenii lui au fost în stare să lucreze netulburaţi, trecu mai bine de o oră până când grămada de uscături ajunse să fie după pofta inimii sale.

Pe de altă parte, Luvini se uita la Waziri printr-o deschizătură a gardului şi după câtva timp ajunse la concluzia că aceştia nu au intenţia să atace în noaptea aceea, aşa că putea să mai slăbească vigilenţa şi să-şi ocupe timpul cu alte lucruri mai plăcute.

Dând ordin ca majoritatea războinicilor să rămână pe lângă poartă şi gata să intre în acţiune în tot momentul când Wazirii ar arăta vreo schimbare de atitudine, Luvini se duse din nou spre coliba unde o lăsase pe lady Greystoke.

Negrul acesta era un individ mare şi puternic, cu o frunte joasă şi cu fălcile ieşite, din cel mai de jos tip de negri din Africa.

El intră în colibă cu o torţă aprinsă, pe care o înfipse în pământ, în timp ce ochii lui injectaţi de sânge priveau cu lăcomie la forma nemişcată a femeii trântită pe jos în faţa lui îşi linse buzele de poftă şi apropiindu-se, întinse mâna şi o atinse. Jane Clayton se uită în sus şi scârbită de ceea ce

văzu, se feri la o parte. Negrul rămase însă, împietrit, de mirare cum văzu faţa femeii.

— Cine eşti tu? întrebă el în jargonul englez de pe coastă.

— Sunt lady Greystoke, soţia lui Tarzan al maimuţelor, răspunse Jane Clayton. Dacă eşti destul de cuminte, mi-ai da drumul numaidecât.

În privirile lui Luvini se vedea atâta groază, cât şi o mare surpriză… dar mai simţea şi o altă emoţie şi era greu de spus. În momentul acela care din ele va domina în creierul lui dobitoc.

Rămase astfel multă vreme, privind-o. Iar expresia de lăcomie şi satisfacţie de pe figura lui prinse să domine cu încetul. Înlăturând cu totul teama pe care o simţise la început…; iar în această schimbare Jane Clayton îşi citi sentinţa: era pierdută.

Luvini se aplecă şi-i deznodă legăturile de la încheieturile şi gleznele Janei Clayton.

Ea îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraji… îi văzu ochii injectaţi de sânge şi limba roşie când îşi lingea buzele anticipând mizerabila sale intenţie.

Dar, în clipa când simţi că şi ultima curea ce o mai ţinuse legată căzuse. Sări în picioare, voind să fugă din colibă.

O mână lungă se întinse după ea şi o înhăţă. Apoi Luvini o trase înapoi spre el, pe când ea, ca o tigroaică furioasă, izbea într-una cu pumnii în faţa lui urâtă şi rânjită.

Numai cu forţa brută, necurmată şi de neînfrânt, putu el să-i învingă rezistenţa şi s-o atragă, încet, dar sigur, tot mai aproape de el, uitând de orice altceva de pe lume. Surd la strigătele Wazirilor din faţa porţii, precum şi la o nouă zarvă mare ce se ridicase în sat.

Amândoi continuau să se lupte… Jane Clayton osândită de la început să fie învinsă.

În timpul, acesta în dosul palisadei de la spatele satului. Usula începuse să aplice torţele la grămada de uscături, deodată. În zece locuri diferite.

Flăcările, aţâţate uşor de un vânt ce bătea dinspre pădure, se transformase imediat într-un incendiu zgomotos în faţa căruia lemnul uscat al palisadei se prăbuşi trosnind în flăcări şi împrăştiind milioane de scântei pe care vântul le purtă pe acoperişul de stuf al colibelor, astfel că, într-un timp neînchipuit de scurt, întreg satul era un infern de flăcări mugitoare.

Atunci, întocmai cum a prezis Usula, porţile satului se deschiseră, iar „băieţii" de pe coastă ieşiră îngroziţi, în cârduri, apucând spre junglă.

De-o parte şi de alta a ieşirii. Wazirii stăteau neclintiţi la pândă, să-şi vadă stăpâna trecând.

Dar, cu toaie că aşteptară până când nu mai ieşise nimeni din sat şi până când interiorul palisadei era numai o flacără, nu o văzură trecând prin faţa lor.

Au mai stat acolo multă vreme după ce s-au convins că nicio fiinţă omenească nu ar mai fi putut să vie în sat… şi tot mai sperau până când Usula le spuse Wazirilor că este zadarnic să mai aştepte.

— Nu a fost deloc acolo, zise el. Acum trebuie să-i urmărim pe negrii şi să prindem câţiva, de la care vom afla pe unde ar putea fi lady Greystoke.

Cam în zori, ajunseră din urmă o mică ceată de „băieţi", care îşi construiseră o tabără provizorie, la vreo zece kilometri mai la apus.

Înconjurându-i, numaidecât îi siliră să se predea, promiţându-le imunitate, dacă vor spune adevărul la întrebările ce le va pune Usula.

— Unde-i Luvini? întrebase Usula care aflase numele conducătorului „băieţilor" de coastă, în seara precedentă, de la europeni.

— Nu ştim. Nu l-am văzut de când am fugit din tabără, răspunse un negru. Noi suntem o parte din robii arabilor: când am scăpai din sat aseară, ne-am despărţit de ceilalţi, socotind că am fi mai în siguranţă singuri, decât cu Luvini. Care-i mai crud ca arabii.

— Le-aţi văzut voi pe femeile albe pe care el le-a adus aseară în sar?

— Nu a fost decât o singură femeie albă.

— Ce a făcut cu ea? Unde este acum?

— Nu ştiu. Când a adus-o în sat. A legat-o de mâini şi de picioare şi a lăsat-o în coliba iui. Aproape de porţile satului.

N-am mai văzut-o de atunci.

Usula îşi întoarse privirile spre tovarăşii săi. În ochii lui se putea citi o spaimă mortali ce se reflecta şi pe figurile celorlalţi.

— Haideţi înapoi în sat! Veniţi şi voi cu noi! Adăugă el adresându-se negrilor de pe coastă. Şi să ştiţi că, dacă m-aţi minţit…

Se opri, făcând o mişcare semnificativă cu degetul peste gât, mai elocventă decât cuvintele.

— Nu te-am minţit, răspunseră negrii în cor.

Se întoarseră cât au putut de repede spre ruinele satului arab, din care nu mai rămăsese nimic decât mormane de cenuşă şi tăciuni aprinşi.

— În ce loc era coliba în care a fost închisă femeia albă? întrebă Usula, îndată ce intrară printre ruinele fumegânde.

— Uite aici, zise un negru, făcând repede câţiva paşi mai încolo de unde a fost poarta satului.

Apoi se opri brusc şi arătă cu mâna spre ceva întins la pământ.

— Uite şi pe alba pe care o căutai, adăugă el.

Usula şi ceilalţi păşiră înainte, în sufletul lor duceau o luptă aprigă: furia şi durerea, când zăriră resturile carbonizate ale unui corp omenesc întins în faţa lor.

— Ea este, zise Usula, întorcând capul într-o parte, ca să-şi ascundă durerea şi lacrimile ce curgeau pe obrajii săi de abanos.

Restul Wazirilor erau tot atât de mişcaţi ca şi conducătorul lor, pentru ei o iubiseră foarte mult pe soţia marelui lor Buana.

— Poate că nu-i ea, începu unul. Poate că este alta.

— O putem dovedi numaidecât, strigă un al treilea. Dacă inelele ei se găsesc prin cenuşă, este ea.

Şi zicând acestea îngenunche, începând să caute inelele pe care le purta de obicei lady Greystoke.

Usula clătină din cap, deznădăjduit.

— Ea este, zise el. Uite şi ţăruşul de care a fost legată.

Şi arătă cu mâna spre cortul de lemn înnegrit de apropierea corpului.

— În ce priveşte inelele, nu înseamnă nimic, chiar de nu le veţi găsi, pentru că desigur Luvini i le-a luat. Îndată ce a prins-o. Toţi au avut vreme să plece din sat, numai ea nu, pentru că era legată şi nu putea fugi…; nu poate, deci, să fie altcineva.

Wazirii, săpară apoi o groapă adâncă, de vreun metru, în care depuseră cu multă pietate resturile de cenuşă omenească, însemnând locul cu o mică grămadă de pietre adunate din jur.

CAPITOLUL XVIII — Setea de răzbunare.

În timp ce Tarzan, potrivindu-şi iuţeala mersului cu cea a lui Jad-bal-ja, înainta comparativ destul de încet spre casă, trecea în revistă, pradă el însuşi unor emoţii, destul de variate, toate evenimentele petrecute în ultima săptămână.

Se gândea că, deşi nu reuşise să ia o nouă cantitate de aur din bolţile Oparului. Săculeţul cu diamante pe care-l aducea cu el compensa de câteva ori zădărnicia planurilor sale.

Singura grijă ce o mai avea era în privinţa siguranţei Wazirilor săi. Era obsedat şi de dorinţa de a-i căuta pe albii care îl narcotizaseră, ca să le aplice pedeapsa meritată. Totuşi, în graba de a se întoarce acasă, nu făcu nicio încercare de a da peste ci… cel puţin în momentele acelea.

Astfel, împreună cu Leul de aur, străbătea cărările junglei sălbatice spre casă, vânând, mâncând şi dormind împreună unul lângă altul.

Cu o zi înainte avusese prilejul să împartă între ei carnea lui Bara, cerbul. Acum se ospătau

amândoi din carnea lui Horta, mistreţul, iar, între ei doi, era greu ca cineva să fi rămas flămând.

Le-a mai rămas de parcurs o distanţă de o zi până să ajungă la reşedinţa fermei, când Tarzan descoperi urmele unei cete de războinici.

Atunci, după cum unii oameni de afaceri devoră ultimele cotări ale bursei, ca şi când existenţa lor nu ar depinde decât de bursă, tot aşa şi Tarzan al maimuţelor devora fiecare fir de informaţie oferit de junglă… pentru că într-adevăr ea oferea o cunoaştere exactă, un *Sine quo non* al existenţei sale.

Astfel, examină cu grijă urmele din faţa lui. Vechi de câteva zile şterse în parte prin trecerea fiarelor, destul de citeţe ochilor ageri şi nărilor sensibile ale lui Tarzan.

Deodată, interesul său parţial se transformă într-unul din cele mai acute, deoarece printre urmele de picioare ale războinicilor se vedea urma mai mică a unei femei albe. O urmă pe care o iubea şi o cunoştea atât de bine, după cum o mamă ar cunoaşte faţa iubitului ci copil.

— Wazirii s-au întors acasă şi i-au spus că lipsesc, îşi vorbea el: iar ea a pornit în fruntea lor să mă caute întoarse capul spre leu.

— Vezi tu, Jad-bal-ja, iar ne depărtăm de casă… adică nu, pentru că unde-i ea, acolo ne este şi casa.

Direcţia unde-l duceau urmele lăsate de Wazirii îl mistifică întrucâtva, pentru că nu apuca direct spre Opar, ci mai multe spre sud.

După vreo şase zile de urmărit, auzi de departe zgomotul unor oameni ce se apropiau: iar după puţin ajunse la nările lui sensibile mirosul de negri.

Poruncindu-i iui Jad-bal-ja să stea ascuns într-un tufiş, o luă prin copaci, mergând cu repeziciune în direcţia din care se apropiau negrii.

Pe măsură ce distanţa dintre ei se micşora, mirosul deveni tot mai tare. Până când, înainte chiar de a-i vedea, ştiu că sunt Wazirii lui…; dar

emanaţia de miros care i-ar fi umplut sufletul de fericire, lipsea cu desăvârşire.

După câteva minute, Usula, plecând în capul unei cete de Wazirii trişti şi descurajaşi, scoase o exclamaţie de uimire, pomenindu-se pe neaşteptate la o cotitură a cărării, faţă în faţă cu stăpânul sau.

— Tarzan al maimuţelor! strigă el. Dumneata eşti cu adevărat?

— Nimeni altul, fu răspunsul Dar unde este lady Greystoke.

— Ah, stăpâne, ce putem noi să spunem! strigă Usula.

— Cum?… strigă Tarzan. Dar este imposibil! Nimic nu s-ar putea întâmpla soţiei mele, când este sub paza şi protecţia Wazirilor.

Războinicii aplecară capul în piept, ruşinaţi şi îndureraţi.

— Îţi dăm în schimb vieţile noastre, zise Usula simplu.

Apoi aruncă jos suliţa şi scutul şi întinzând braţele într-o parte, se apropie cu pieptul gol de Tarzan.

— Izbeşte, Buana! zise el.

Tarzan se întoarse într-o parte, cu capul în piept. Apoi se uită la Usula din nou.

— Spune-mi cum s-a întâmplat zise el. Şi uită de prostiile pe care le-ai spus. Adineaori, după cum am uitat şi eu gândul care te-a împins la aceasta.

Şi atunci Usula îi povesti pe scurt toate evenimentele ce se desfăşuraseră, culminând cu moartea Janei, iar după ce termină Tarzan nu spuse decât trei cuvinte, punând o întrebare tipică:

— Unde este Luvini?

— Nu ştim, Buana.

— Voi afla eu, zise Tarzan. Acum duceţi-vă, copii, înapoi la colibele voastre, la soţiile şi la copiii voştri: iar când mă veţi revedea, să fiţi siguri că Luvini este mort.

Ei se rugară să le dea voie să-l însoţească, el însă nici nu voi să audă despre aşa ceva.

— E nevoie de voi acasă în acest timp al anului, le zise. Aţi lipsit prea multă vreme. Întoarceţi-vă acasă şi spuneţi-i lui Korak ce s-a întâmplat; dur comunicaţi-i că dorinţa mea este să rămână acasă până mă întorc eu. De nu mai vin, poate să termine el ceea ce am început eu.

Terminând de vorbit, întoarse capul spre partea din care venise şi fluieră o dată, o singură şuierătură lungă; iar după câteva clipe Jad-bal-ja, Leul de aur, apăru, apropiindu-se cu sărituri repezi.

— Leul de aur! strigă Usula. De aceea a căutat să scape de Keewazi, ca să-şi caute stăpânul!

Tarzan aprobă din cap.

— A venit după mine mult timp până m-a găsit într-o ţară necunoscută, zise el.

În urmă, luându-şi adio de la Waziri, îşi îndreptă încă o dată paşii într-altă direcţie decât aceea care ducea spre casă, de astă dată plin de răzbunare, în căutarea lui Luvini.

John Pible, ghemuit la furca unui copac mare, întâmpină zorile zile cu priviri obosite. În apropierea lui era Dick Trock, care înţepenise în altă furcă de copac.

Kraski, mai deştept decât ei şi posedând un spirit inventiv mai dezvoltat, îşi construise o platformă în curmezişul a două crengi groase, unde dormise destul de confortabil. Bluber se găsea la vreo trei metri mai sus de el, călare pe două crengi, care abia îi suportau greutatea.

— Doamne! gemu Pible. O să las să mă mănânce leii, decât să mai trec o noapte ca aceasta. În sfârşit, iată-ne aici şi gata!

— Pe toţi sfinţii din cer, Trock, mai bine dorm pe jos pe pământ, cu toţi leii din lume.

— De, începu Kraski, dacă inteligenţa voastră la un loc ar fi măcar cât a unui gânsac, am fi putut dormi destul de sigur şi de comod jos pe iarba verde, aseară.

— Hei, Bluber, nu auzi? Domnul Kraski îţi vorbeşte, strigă Pible sarcastic, apăsând pe vorba

„domnul”.

— O! O! Se văietă Bluber. Pentru ce să-i pese? Nu pot deja pentru ca să ascult.

— Vrei să-i construim câte-o casă în fiecare seară, continuă Pible; iar dumnealui să stea cu mâinile în sân şi să ne spună cum s-o facem: desigur un domnişor aşa subţire ca el nu munceşte.

— Şi pentru ce să lucrez cu mâinile, când două animale ca voi nu au altceva decât mâinile cu care să lucreze? Dacă nu vă procuram eu de mâncare, eraţi morţi de foame până acum şi nu va trece mult până veţi îngrăşa leii cu leşurile voastre, de nu veţi asculta de mine…; nu-i vorbă că mare pagubă tot n-o să fie.

La ultima lui obrăznicie, ceilalţi nu mai dădură nicio atenţie. De fapt, se certaseră de atâtea ori, că acum nu mai ascultau de vorbele celuilalt, dacă începea cearta vreunul.

În afară de prietenia dintre Pible şi Trock, se urau cu toţii din toată inima; dacă mai rămâneau împreună, o făceau din teama.

Pible se coborî încet şi greoi din copac. Trock îi urmă exemplul. După aceea se dădu jos Kraski, urmat în cele din urmă de Bluber, care rămase câteva momente în tăcere, privind amărât la starea hainelor sale.

— Mein Gott! Exclamă el. Uitaţi-vă deja la mine! Douăzeci de guinee a costat haina aceasta. Nu pot pentru ca să spun, dar nu se vede? Este minată deja! Ruinată! Nu mai face parale… nici doi franci la sută.

— Dă-te naibii, cu hainele tale cu tot! exclamă Kraski. Ne-am rătăcit prin junglă. Ne ameninţă fiarele şi poate chiar canibalii. Flora lipseşte, iar tu te plângi şi trăncăneşti despre haine de douăzeci de guinee. Mai taci din gură, Bluber şi haide la drum! E vremea să pornim, până nu se încălzeşte de tot.

— Încotro să pornim? întrebă Trock.

— Cum încotro? înspre apus, bineînţeles, răspunse Kraski, pentru că tot acolo este şi coasta

şi altceva nu mai avem nimic de făcut decât să mergem acolo.

— La coastă nu o să ajungem dacă mergem spre răsărit, răcni Pible. Iată-ne aici şi gata!

— Dar cine a spus asta? întrebă Kraski.

— Nu am mers noi ieri spre răsărit toată ziua? Mai zise Pible. Toi timpul am avut impresia că este ceva greşit în drumul nostru, dar acum ştiu ce a fost.

Trock se uită cu mirare la tovarăşul său.

— Adică, ce vrei să spui? mormăi el. Ce te face să crezi că am mers spre răsărit?

— E destul de uşor să ţi-o pot dovedi. Pentru că dumnealui de colea, care se ţine mai deştept decât noi toţi. Ne-a făcut să mergem tot spre interior de când au dezertat negrii.

Pible arătase cu mâna spre rus, care stătea cu mâinile în şolduri, uitându-se batjocoritor la ei.

— Dacă tu crezi că v-am condus într-o direcţie greşită, răspunse Kraski, nu ai decât să apuci încotro crezi că este mai bine. Eu unul am să merg în direcţia în care am mers şi până acum. Care de altfel, este cea mai bună.

— Nu-i bună, strigă supărat Pible. Şi am să ţi-o arăt. Ascultă aici, când mergi spre apus soarele cade la stânga, nu-i aşa?… Mai ales pe la mijlocul zilei se observă bine aceasta. Aflaţi de la mine, băieţi, că, de când călătorim fără negri, soarele a fost într-una la dreapta noastră. Eu vedeam că este ceva nelalocul lui. Dar nu am putut să-i dau de rost până acum. Este lucru simplu: am mers într-una spre răsărit.

— Pe toţi sfinţii, strigă Trock. Aşa am şi făcut şi coconaşul acesta crede că ştie tot.

— O! Gewalt! gemu Bluber. Şi pentru ce acuma să facem înapoi deja încă odată?

Drept orice răspuns, Kraski râse cu hohote şi făcu câţiva paşi în direcţia aleasă de el. Apoi se opri.

— N-aveţi decât să mergeţi încotro vreţi, le zise el. Dar pe drum gândiţi-vă asupra faptului că ne aflăm la sud de ecuator şi prin urmare soarele trebuie să cadă ceva mai la nord… ceea ce însă nu-i schimbă vechiul obicei ca să apună tot la apus.

Bluber fu primul care a înţeles adevărul spuselor lui Kraski.

— Cari, are dreptate, zise el. Haideţi, băieţi, după mine.

Şi, cu aceste cuvinte, porni în urma rusului Pible râmase locului, scărpinându-se în ceafa şi mai nedumerit faţă de această problemă încurcată, la care şi Trock se gândea tot atât de adânc în sfârşit, acesta din urmă porni după Kraski şi Bluber.

— Haide, John, zise el tovarăşului său. Nu înţeleg nimic, dar mi se pare că are dreptate. Nu vezi? Au apucat tot într-acolo unde a apus soarele aseară, unde desigur că trebuii să fie apusul.

Pible, văzându-şi părerea zguduită din temelii, se luă după Trock cu toate că nu a fost convins.

Merseră în felul acesta câteva ceasuri în şir, flămânzi, cu picioarele aprinse, străduindu-se în lungul cărării din junglă, luând-o spre apus.

De vânat ceva nici nu era vorbă, nimic nu le apăruse înainte. Iar în ceea ce priveşte primejdiile pe care le-ar fi putut întâmpina la tot pasul, cum era să şi le închipuie ei, atât de ignoranţi în pădure?

Într-adevăr, cu facultăţile lor lipsite de orice percepţie, ar fi putut da orbeşte în cursa vreunor războinici sălbatici, sau să cadă pradă uşoară leilor şi panterelor.

De aceea, la vreun ceas după amiază, pe când treceau printr-o poiană mică. Auziră vâjâitul unei săgeţi ce trecu pe lângă urechea lui Bluber, făcându-i să se oprească îngroziţi.

Evreul, dând un ţipăt ascuţit de spaimă, se făcu ghem la pământ. Kraski duse arma la mână şi trase.

— Acolo, strigă el, după tufişurile acelea!

În clipa aceea, altă săgeată, dintr-o nouă direcţie, veni şi se înfipse în braţul său.

Pible şi Trock, mai graşi şi mai greoi, intrară în acţiune cu mai puţină iuţeală ca şi rusul. Dar, ca el, nu arătară nici cea mai mică urmă de frică.

— Jos, strigă Kraski, urmându-şi vorba cu fapta. Jos la pământ şi trageţi!

Abia se ascunseseră cei trei oameni în iarba înaltă de lângă cărare, când apărură din tufişuri vreo douăzeci de pigmei, plecaţi la vânătoare, dând drumul la o salvă de săgeţi ce vâjâită pe deasupra capetelor celor lungiţi acum la pământ.

Dintr-un copac din apropiere, doi ochi ageri priveau la ambuscada din poiană.

Bluber se întinse pe pântece, cu faţa îngropată în palme, carabina zăcând fără rost alături de el. Kraski, Pible şi Trock, ştiind că se bat pentru viaţa lor. Trăgeau într-una în banda de pigmei.

După ce căzuseră doi din ei, pigmeii se retraseră în tufişurile din marginea poienii, ce îi ascundeau de albii.

Pentru moment, ostilităţile încetară. Domnea o tăcere completă. Apoi, liniştea fu întreruptă de o voce care se auzi din frunzişul unui copac de la marginea poienii.

— Nu mai trageţi până nu vă spun eu, se auzi vocea în englezeşte. Vă scap eu de pigmei, numaidecât.

Bluber se ridică într-un cot.

— Repede, vino, vino! strigă el. Nu împuşcăm deja. O! Scapă-mă… scapă-mă şi-ţi dau cinci lire, dacă nu vrei mai puţin!

Din copacul din care răsunase vocea se auzi un fluierat prelung şi pătrunzător… apoi urmă tăcere. Pigmeii, surprinşi un moment de vocea misterioasă care izbucnise din frunzişul unui copac, încetară orice activitate, dar, după puţin, nemai auzind nimic care să-i poată speria, ieşiră din tufişuri şi repeziră altă salvă de săgeţi spre cei patru inşi ascunşi în iarba din poiană.

Un alb uriaş sări de pe crengile de jos ale unui patriarh al junglei, iar din tufişul de sub copac, apăru un leu mare cu coama neagră.

— O! Gewalt! strigă Bluber, îngropându-şi din nou faţa în braţele sale.

Pigmeii rămaseră o clipă îngroziţi, apoi conducătorul or strigă:

— Tarzan este, Tarzan!

Şi fugiră cu toţii în junglă.

— Da, Tarzan este… Tarzan al maimuţelor! strigă el după pigmei. Este Tarzan cu Leul de aur.

El vorbise în dialectul pigmeilor, aşa că albii nu înţeleseră niciun cuvânt. Apoi se adresă lor:

— Gomanganii au plecat, le zise el. Ridicaţi-vă de jos.

Toţi patru se ridicară în picioare.

— Cine sunteţi voi şi ce căutaţi aici? întrebă Tarzan. Dar nu ar mai trebui să vă întreb, pentru că voi sunteţi aceia care m-aţi adormit, lăsându-mă pradă uşoară celui dintâi leu în trecere pe acolo.

Bluber făcu câţiva paşi înainte, împiedicându-se, frecându-şi palmele, zâmbind şi gudurându-se.

— O! O! Domnul Tarzan. Pentru ce dacă nu v-am cunoscut? Nici când deja nu făceam nimic pentru dacă ştiam că este dumneata. Scapă-mă! Zece lire… douăzeci, oricât, numai nu ceri prea mult! Dau cât vrei deja, al dumitale este. Dar scapă-mă.

Tarzan nici nu-l ascultase, făcându-se că nu-l vede; se adresă celorlalţi:

— Caut pe unul de-al vostru, zise el. Un negru anume, Luvini. Mi-a ucis soţia, unde este?

— Nu ştim nimic, a răspuns Kraski. Luvini ne-a trădat şi a dezertat. Soţia dumitale şi altă femeie albă erau, atunci în tabără cu noi. Nimeni din noi nu ştie ce li s-a întâmplat. Se găseau la spatele nostru pe când noi apăram tabăra de atacul negrilor. Erau şi Wazirii dumitale acolo După ce inamicul s-a retras, am descoperit că cele două

femei dispăruseră. Nu ştim ce li s-a întâmplat, dar şi noi le căutăm.

— Atâta mi-au spus şi Wazirii mei, zise Tarzan. Dar de atunci nu l-aţi mai văzut pe Luvini?

— Nu, nu l-am mai văzut, răspunse Kraski.

— Dar voi ce faceţi pe aici?

— Am venit cu domnul Bluber într-o expediţie ştiinţifică. Răspunse unul. Am dat peste destule necazuri. Ascarii şi ceilalţi negri s-au revoltat şi ne-au părăsit. Suntem singuri şi fără niciun ajutor.

— O! O! strigă Bluber. Uite leul! Domnul, te rog deja, ţine leul la o parte! Sunt aşa de nervos!

— Nu-i face nimic… până nu-i spun cu. Zise Tarzan.

— Spune-i alunei, deja te rog. Să nu facă nimic.

— Unde vreţi să mergeţi? întrebă Tarzan.

— Căutăm să ajungem la coasta de vest. Zise Kraski. Iar de aici, înapoi la Londra.

— Veniţi cu mine, le zise Tarzan; probabil că voi putea să vă ajut. N-o meritaţi, dar nu pot să văd oameni albi murind prin jungla aceasta.

Îl urmară spre apus. Iar seara poposiră la un râuleţ ce curgea prin junglă. Era foarte greu pentru cei patru londonezi ca să se obişnuiască cu leul pe lângă ei, mai ales Bluber era într-o stare de groază vădită.

Şi pe când şedeau în jurul focului, mâncând ceea ce Tarzan avusese grijă să le aducă. Kraski emise ideea de a construi un adăpost oarecare împotriva fiarelor sălbatice.

— Nu-i nevoie, zise Tarzan. Are să vă păzească Jad-bal-ja. El va dormi lângă mine şi ce nu aude unul din noi va auzi desigur, celălalt.

Bluber a scos un oftat adânc:

— Tarzan, a început el. Pentru ce să nu dormi noapte ca toţi oamenii? Zece lire sterline dau deja. Dacă nu se poale mai puţin.

— Ba se poate, răspunse Tarzan zâmbind, ai să dormi fără să te coste nimic, pentru că nici n-o să ţi

se întâmple nimic, atâta timp cât te păzeşte Jad-bal-ja.

— Atunci pot pentru ca să zic deja „mersi” şi „noapte bună”! zise evreul, mulţumit.

Şi întinzându-se pe iarbă, la câţiva paşi de foc. Adormi adânc. În câteva clipe, Trock şi Pible îi urmară exemplul.

Rusul stătea întins aproape adormit, cu ochii întredeschişi şi îl văzu pe Tarzan ridicându-se de lângă foc de unde şedea şi îndreptându-se către un copac din apropiere.

Pe când se ridica în picioare, îi căzu ceva de sub pielea de peste şolduri: un săculeţ de piele, bine umflat de ceea ce conţinea.

Kraski nu mai era adormit acum, el pândea fiecare mişcare a lui Tarzan; îl văzu că se opreşte la mică distanţă întovărăşit de Jad-bal-ja. Şi că se culcă.

Leul cel mare se făcu colac lângă stăpânul său şi după puţin răsuflarea lui regulată îl asigură pe rus că dormeau amândoi.

Atunci începu să se târască pe pământ cât mai furiş, spre punguliţa de lângă foc.

După fiecare mişcare pe care o făcea, se oprea şi se uita la cele două fiare feroce din faţa lui… Amândouă dormeau liniştite.

În cele din urmă, întinse mâna şi apucă săculeţul de piele, trăgându-l uşor spre el. Îl ascunse repede la sân.

După aceea luă drumul înapoi către locul unde se culcase la început, tot târâş şi tot cu aceeaşi circumspecţie ca şi mai înainte.

Acolo se întinse cu capul pe unul din braţele sale, ca şi cum ar fi fost profund adormit, dar cu degetele de la cealaltă mână pipăia cu multă atenţie săculeţul de piele.

— La pipăit par a fi pietricele, îşi murmură el şi sigur că nu sunt, altceva, probabil gătelile barbare ale acestui sălbatic. Mi se pare ceva peste putinţă

ca fiara aceasta fioroasă să fi făcut parte vreodată din Camera lorzilor.

Deznodă încet băierile săculeţului şi-şi vărsă în palmă câteva din presupusele pietricele din sac.

— Dumnezeule, exclamă el. Briliante!

Le vărsă apoi pe toate din săculeţ şi nu se mai sătura privindu-le — pietre mari, scânteietoare, de prima calitate — mai bine de două kilograme de briliante albe şi pure, reprezentând o avere fabuloasă, la care numai gândindu-se îl apuca ameţeala.

— Dumnezeule! repeta el. Averea lui Cresus în propriile mele mâini.

Adună repede pietrele şi le puse la loc în săculeţ, uitându-se tot timpul spre Tarzan şi Jad-bal-ja; dar niciunul nu mişca.

După câteva momente, avu toate pietrele la loc şi ascunse săculeţul din nou în sân.

— Mâine, murmură el. Mâine… Ah, Doamne, cum aş mai avea curajul de a o şterge încă de pe acum!

A doua zi, cu puţin înainte de amiază, Tarzan şi cei patru londonezi se apropiară de un sat mare, bine întărit şi cu multe colibe.

Tarzan nu numai că a fost primit cu multă plăcere, dar toată lumea arăta acelaşi respect ca şi unui împărat.

Albii rămaseră uimiţi de atitudinea şefului negru şi a războinicilor lui când Tarzan fu condus în prezenţa lor.

După ce isprăviră ceremonia obişnuită de sosire şi primire, Tarzan arătă pe cei patru europeni şi se adresă şefului:

— Sunt prietenii mei şi vor să ajungă la coastă fără necazuri. Trimite-i până acolo cu destui războinici ca să-i hrănească şi să-i apere în timpul călătoriei. Eu personal, Tarzan al maimuţelor, îţi cer favoarea aceasta.

— Tarzan, marele şef, nu are decât să comande, răspunse negrul.

— Bine, exclamă Tarzan, hrăneşte-i bine şi tratează-i bine. Eu am alte afaceri, aşa că nu mai stau.

— Stomacurile lor vor fi pline şi vor ajunge la coastă neatinşi, promise şeful.

După aceea, fără măcar o vorbă de adio, fără cel mai mic semn că ar fi ştiut de existenţa lor, Tarzan se depărta de cei patru europeni, împreună cu Jad-bal-ja, Leul de aur.

CAPITOLUL XIX — Răsplata lui Kraski.

Kraski avu o noapte de insomnie. Nu putea să nu se gândească, că mai curând sau mai târziu, Tarzan va descoperi pierderea pungii cu briliante, ceea ce-l va determina să se înapoieze şi să ceară socoteală celor patru europeni cărora le acordase prietenia sa.

Astfel, odată cu zorile, pe când abia se îngâna ziua cu noaptea, se ridică de pe aşternutul de iarbă uscată din coliba ce şeful i-o destinase lui şi lui Bluber şi ieşi binişor în strada satului.

— Doamne! îşi murmura el. Una dintr-o mie, dacă ajung la coastă cu viaţă, plecând singur de aici, dar ăsta… şi apăsă cu mâna pe săculeţul cu briliante din sân… ăsta merită orice sacrificiu, chiar al vieţii, averea a o mie de regi. Doamne! Ce nu aş putea face cu atâta bănet în Londra, Paris sau New York!

Ieşi din sat, neobservat de nimeni, iar după câteva clipe verdeaţa junglei de lângă sat îl cuprinse din toate părţile pe Kraski, care dispăru pentru totdeauna din ochii tovarăşilor săi.

În sat, primul care descoperi lipsa lui Kraski fu Bluber. Între aceştia doi nu era niciun fel de simpatie, dar fuseseră împinşi unul către altul de nevoie, de prietenia dintre Pible şi Trock.

— N-aţi văzut pe Cari deja de dimineaţă? îi întrebă el pe cei doi pugilişti, când se adunară toţi în jurul unei străchini conţinând un fel de fiertură groasă fără gust, care li se servise de dimineaţă în loc de cafea cu lapte.

— Nu l-am văzut, poate că doarme încă, răspunse Pible.

— Pentru ce? El nu este în colibă, nu mai era deja când m-am trezit.

— Ştie el să se îngrijească, mormăi Trock, continuând să mănânce. Poate că îl vei găsi cu vreuna din cucoanele de pe aici, adăuga el zâmbind la gluma ce o făcu pe socoteala slăbiciunii lui Kraski.

După ce terminară de mâncat, căutară să intre în legătură cu unii războinici, spre a afla când are şeful intenţia să pornească spre coastă.

Se făcea târziu şi Kraski tot nu apărea. Bluber începu să se neliniştească, nu atât pentru soarta rusului, cât de a sa proprie.

Socotea că, dacă e cu putinţă să i se întâmple ceva lui Kraski în timpul nopţii l-ar putea ajunge şi pe el o soartă identică.

Când le vorbi şi celorlalţi doi despre această eventualitate. Rămaseră pe gânduri, aşa că, destul de îngrijoraţi, se hotărâră să ceară imediat o audienţă şefului satului, spre a-i comunica dispariţia tovarăşului lor.

Se înţeleseră cu el cât putură mai bine, ba cu o vorbă-două din jargonul de pe coasta, ba cu puţine cuvinte din dialectul negrilor, până când, în sfârşit, folosindu-se de limbajul semnelor îi transmiseră că rusul dispăruse şi că ar vrea să ştie ce i s-a petrecut.

Şeful era tot atât de nedumerit ca şi ei. Însă institui imediat o percheziţie severă în întreg satul: Kraski nu fu găsit în interiorul palisadei.

Pe la sfârşitul percheziţiei, negrii din sat găsiră urme de picioare. Încălţate, care treceau dincolo de porţile satului şi se continuau până mai încolo în junglă.

— O! O! exclamă Bluber Nu pot, pentru ca să înţeleg. S-a dus la junglă, s-a dus deja singur în miez de noapte. Pentru ce? Era nebun?

— Doamne! strigă Trock, la ce-o mai fi făcut şi asta?

— Nu vă lipseşte nimic? îi întrebă Pible pe ceilalţi. Poate va furat ceva.

— O! se văicări Bluber. Avem noi ceva bun de furat? Pentru ce? Uite puşti şi muniţie… toate este aici. Nu a luat nimic. Cum avem noi altceva a mai bun deja decât costum al meu de douăzeci de guinee?

— Dar pentru ce să fi făcut el una ca asta? se miră Pible.

— Să ştii că-i lunatic şi a pornit la drum în somn, opinie Trock.

Aceasta fu pentru ei singura explicaţie mai plauzibilă în privinţa dispariţiei misterioase a lui Kraski.

O oră după aceea, porniră toţi trei spre coastă, sub protecţia unei companii de războinici ai şefului.

Kraski, cu carabina atârnată de umăr şi cu un revolver mare în mâna dreaptă. Înainta cu încăpăţânare de-a lungul cărării din junglă.

Avea auzul încordat atât pentru primejdiile ce le-ar putea surprinde din dreapta, stânga şi în faţă. Cât şi pentru orice semn că ar fi urmărit.

Singur în acea junglă misterioasă, suferea erectele unui coşmar de grozăvii, atât de mult încât, după fiecare kilometri parcurs, valoarea diamantelor părea din ce în ce mai mică. În comparaţie cu greutăţile prin care îşi dădea seama că va trece înainte de a putea spera să ajungă la coastă.

La un moment dai, în mijlocul drumului său. L-a văzut, legănându-se de-o creangă joasă, pe Mistah, şarpele, dar nu a îndrăznii să-l împuşte, de teamă să nu atragă atenţia vreunuia dintre aceia care probabil îl urmăreau.

Fu silit, din cauza aceasta, să ocolească prin tufişul des ce creştea şi de-o parte şi de alta a cărării.

Rezultatul a fost, când a ajuns din nou pe cărare, dincolo de şarpe, că hainele i se sfârşiseră şi mai mult, iar tot trupul îi era numai înţepături şi zgârieturi care sângerau.

Pe deasupra, era atât ud, încât îi storceai cămaşa de sudoare, iar îmbrăcămintea, de sus până jos. Era plină de furnici, ale căror pişcături furioase îl înnebuneau de durere.

Ajuns din nou pe cărare, smulse de pe el îmbrăcămintea şi se puse frenetic pe lucru, să scape de insectele care-l torturau.

Dar mulţimea de furnici era atât de mare şi atât de deasă, că după o vreme nu mai îndrăzni să se îmbrace. Numai armele. Muniţiile şi săculeţul cu diamante le-a mai putut smuci liotei flămânde, ai cărei număr creştea cu repeziciune; milioane după milioane, căutând să-l copleşească şi să-l devoreze de viu.

Scuturând cum a putut mai bine hainele, pe care le luase cu el, de furnici, a pornit într-o goană nebună pe cărare, gol ca în ziua în care a fost născut.

După o jumătate de oră, sfârşit de oboseală, se împiedică şi căzu, gâfâind din greu, pe iarba umedă a junglei.

Înţelese atunci şi se convinse de zădărnicia încercării sale nebuneşti de a ajunge singur până la coastă.

Îşi dădea seama de aceasta acum cu mult mai bine decât ar fi făcut-o în alte împrejurări, deoarece nu există nimic pe lume care să poată paraliza curajul şi încrederea în sine a omului civilizat mai mult decât faptul că rămâne fără îmbrăcăminte.

Oricât de neînsemnată ar fi fost protecţia oferită de hainele sfâşiate în bucăţi, pe care le aruncase, simţea lipsa lor mai mult decât dacă şi-ar fi pierdut armele şi muniţiile, noi suntem robiţi obiceiului şi celor ce ne înconjoară.

Prin urmare, omul care se furişa în frică de-a lungul cărării din junglă era un alt Kraski, un Kraski îngrozit, condamnat la insucces.

Apucându-l noaptea, se urcă într-un copac mare. Ghemuindu-se flămând şi înfrigurat, să doarmă la furca unei crengi, pe când carnivorii sălbatici urlau, răcneau, tuşeau, mârâiau prin întunericul junglei din jurul lui.

Se trezea la intervale scurte, tremurând de spaimă; după ce adormea din nou sleit de oboseală, nu se putea odihni din cauza viselor oribile generate de vreun răcnet neaşteptat.

Astfel lungile ore ale unei nopţi îngrozitoare, se scurgeau încet, de i se părea că zorile zilei nu vor mai veni niciodată.

Dimineaţa Kraski porni din nou la drum anevoios, spre vest.

Zdrobit de spaimă, de oboseală şi de durere, într-o stare vecină cu inconştienţa, se târa înainte, slăbind văzând cu ochii, din ceas în ceas. Pentru că nu mâncase nici nu băuse nimic de când dezertase de lângă camarazii săi, de mai bine de treizeci de ceasuri.

Era aproape de amiază, Kraski mergea încet, cu popasuri dese ca să se odihnească.

În timpul unuia dintre aceste popasuri, simţurile-i amorţite îi transmiseră cu insistenţă faptul că de undeva din apropiere se auzeau voci omeneşti.

Se scutură din toată făptura. Căutând să-şi concentreze puterile sfârşite.

A ascultat cu toată atenţia şi după puţin, s-a ridicat cu o vigoare reînnoită.

Nu încăpea nicio îndoială; auzise voci omeneşti la o mică distanţă mai încolo… nu voci de indigeni, ci voci ale unor europeni.

Cu toate acestea, simţul prudenţei nu-l părăsise, aşa că se furişă cu băgare de seamă pe cărare, până când la o cotitură a ei văzu înaintea lui un luminiş

împestriţat de copacii care crescuseră pe malurile unui râuleţ noroios.

Aproape de malul râuleţului se afla o colibă mică, acoperită cu stuf şi iarbă, împrejmuită de un gard rudimentar, apărată pe dinafară de nişte tufişuri mărăcinoase.

Vocile pe care le auzise veneau dinspre colibă, iar acum, după ce se apropiase, distinse destul de limpede vocea unei femei, protestând mânioasă, căreia-i răspundea o voce groasă de bărbat încet, încet, ochii lui Cari Kraski se holbară de uimire, dar şi de teamă, pentru că vocile pe care le auzise erau: una a mortului Esteban Miranda şi cealaltă a dispărutei Flora Hawkes, pe care o crezuse moartă de mult.

Karl Kraski nu se împăcase niciodată cu credinţa în fenomene supranaturale. Fenomenele nu au nevoie de colibe şi de întărituri. Posesorii acestor voci erau vii — materiali — ca şi el.

A pornit spre colibă, iar ura contra lui Esteban şi gelozia erau aproape uitate, faţă de bucuria de a fi din nou în compania fiinţelor de un neam cu el.

De abia apucase să înainteze câţiva paşi, când auzi din nou vocea de femeie şi îşi dădu seama de goliciunea lui.

S-a oprit gânditor, uitându-se în jur, iar după câteva clipe era foarte ocupat cu fabricarea unui fel de fustă din iarba lungă şi lată din poiană, pe care şi-o atârnă de mijloc cu o frânghiuţă, tot din fire de iarbă răsucite.

După aceea. Simţind că-i revine într-o oarecare măsură încrederea în sine. A pornit înainte spre colibă.

Temându-se că s-ar putea să nu-l recunoască de la început şi luându-l drept inamic, să-l atace, îl strigă pe Esteban pe nume. Înainte de a ajunge la intrarea colibei.

Spaniolul ieşi imediat urmat de fată. Dacă Kraski nu i-ar fi auzit vocea mai înainte şi nu l-ar

fi recunoscut în felul acesta, l-ar fi luat drept Tarzan. Atât de mare era asemănarea între ei.

Atât Esteban cât şi Flora rămaseră în loc, privind lung la bizara apariţie.

— Nu mă cunoaşteţi? întrebă Kraski. Sunt Cari… Cari Kraski. Dumneata mă cunoşti Flora.

— Cari! exclamă fata.

Şi porni spre ins. Dar spaniolul o apucă de mână şi o reţinu în loc.

— Ce cauţi aici, Kraski? îl întrebă Esteban cu un ton mânios.

— Caut să ajung la coastă, răspunse rusul Sunt aproape mort de foame şi de oboseală.

— Drumul spre coastă este pe-acolo. Zise spaniolul, indicând cărarea spre apus. Ia-o la picioare, Kraski. Că pe aici nu-i bine de tine.

— Cum, mă goneşti fără să-mi dai ceva de mâncare şi puţină apă? întrebă Kraski.

— Uite acolo apă destulă, zise Esteban. Arătându-i râul. Iar jungla este plină de-ale mâncării, numai că trebuie să fii destul de inteligent şi de capabil să-ţi găseşti hrana.

— Dar bine, cum îl goneşti aşa? strigă fata Nu-mi închipuiam că poţi fi atât de crud.

Apoi adăugă adresându-se rusului:

— Cari. Nu pleca! Scapă-mă! Scapă-mă de fiara aceasta.

— Dă-te la o parte atunci! strigă Kraski.

Smucindu-se fata din mâinile lui Miranda. Rusul ochi cu revolverul şi trase în pieptul spaniolului.

Glonţul nu-şi nimeri ţinta: cartuşul gol se înţepeni în ejector.

După ce Kraski trase din nou fără rezultat, se uită la armă şi văzându-i inutilitatea, o azvârli cât colo.

Apoi, în timp ce el dădea zor să-şi ia puşca de pe umăr şi s-o îndrepte spre Esteban. Acesta îşi ridică suliţa, pe care învăţase s-o mânuiască şi mai înainte ca rusul să poată apăsa pe trăgaciul armei,

spaniolul repezi arma primitivă în pieptul adversarului său.

Cari Kraski se prăbuşi mort la pământ, fără niciun geamăt măcar, drept lângă picioarele duşmanului şi rivalului său.

Femeia pe care fiecare în felul lui egoist şi brutal o iubea, căzu jos, suspinând în durerea unei disperări adânci.

Văzând duşmanul mort. Esteban se apropie de cadavrul lui Kraski. Din care-şi scoase suliţa, apoi luă armele mortului, împreună cu muniţiile.

Cu acest prilej, a dat cu ochii de săculeţul din piele pe care Kraski şi-l atârnase de mijloc cu ajutorul sforii de iarbă împletit cu câteva minute mai înainte ca să-i susţină fusta de iarbă.

Pipăi sacul şi încercă să ghicească natura conţinutului; în cele din urmă, ajunse la concluzia că înăuntru este tot muniţie.

Nu o examină însă mai de aproape decât după ce duse armele mortului în colibă, unde o luase şi pe fată. Care acum plângea ghemuită într-un colţ.

— Bietul Cari! Sărmanul Cari! gemea ea într-una.

Apoi întorcându-se deodată spre spaniol:

— Fiară! strigă ea.

— Da, răspunse el râzând. Sunt o fiară. Sunt Tarzan al maimuţelor şi scârbosul de rus a îndrăznit să-mi spună Esteban. Sunt Tarzan al maimuţelor! Repeta el mereu, strigând din ce în ce mai tare. Cine îndrăzneşte să-mi spună altfel, îl voi ucide. Le arăt eu! Le voi arăta eu lor! Erau cuvintele pe care Tarzan le repeta ca un refren.

Fata se uită la el cu ochi mari. Pătrunzători şi se cutremură.

— E nebun, murmura ea, curat nebun! Doamne, singură în junglă cu un maniac!

Într-adevăr, într-un fel! Esteban Miranda era nebun, lovit de nebunia artistului care trăieşte rolul pe care-l joacă. Iar Esteban Miranda jucase de

multă vreme rolul şi atâta de bine ajunsese să-l interpreteze, că se credea acum cu adevărat Tarzan.

În aparentă, ca exterior, ar fi putut înşela chiar pe cel mai bun prieten al lui Tarzan.

Totuşi, era departe de a avea firea nobilă a acestuia: sub formele dumnezeieşti a spaniolului se ascundea o inimă de câine şi sufletul unui mişel.

— Aş fi furat-o pe nevasta lui Tarzan, mormăia el. A lui Tarzan! Ai văzut, reîncepu el adresându-se fetei, cum l-am ucis dintr-o singură aruncătură de lance? Puteai tu oare să iubeşti un slăbănog ca el. Fată de iubirea care ţi-o acorda Tarzan?

— Mi-e scârbă de tine, zise fata. Eşti o adevărată fiară. Eşti mai rău decât o fiară.

— Cu toate acestea, eşti a mea, zise spaniolul şi niciodată nu vei fi a altuia, mai curând te-aş ucide… la să vedem ce are rusul în săculeţul de piele; parcă ar fi destulă pulbere şi gloanţe să ucidă un regiment întreg.

Cu aceste cuvinte, dezlegă curelele pungii şi vărsă o mică parte din conţinut pe podeaua de lut a colibei.

Când pietrele strălucitoare se rostogoliră, scânteind prin faţa privirilor lor uimite, fata a scos o exclamaţie surdă de nedumerire.

— Maica Domnului! îngână spaniolul. Numai diamante şi briliante!

— Cu sutele, murmură fata. De unde le-o fi luat oare?

— Nu ştiu şi puţin îmi pasă, strigă Esteban. Acum sunt ale mele. Ale mele!… Sunt bogat acum! Iar tu, Flora, dacă vrei să fii fată bună, voi împărţi averea cu tine.

Ochii Florei Hawkes scânteiară. În pieptul ei se redeşteptase nelipsita lăcomie de care era dominată.

Pe lângă aceasta, tot atât de puternic o domina ura împotriva spaniolului.

El nu avea de unde şi cum să ştie că, pentru posesia acestor nestemate, se cristalizase pe loc în

capul ei o hotărâre pe care o nutrea de mai demult şi anume să-l ucidă pe spaniol în timpul somnului.

Până acum îi fusese frică să rămână singură în junglă, dar de astă dată dorinţa de a poseda această avere colosală, îi învinse orice groază.

Tarzan, cutreierând jungla cu agilitatea-i specifică, dădu de armele mai multor cete de „băieţi” de pe coastă şi de ale sclavilor arabilor ucişi.

Ajungându-i pe fiecare — în căutarea lui Luvini — îi determina să-i spună adevărul, lăsându-i apoi îngroziţi până în măduva oaselor.

Cu toate acestea, fiecare negru, până la unul, îi povestise acelaşi lucru.

Nimeni nu-l mai văzuse pe Luvini din noaptea luptei şi a focului care arsese satul. Majoritatea opina că Luvini trebuie să fi scăpat din sat cu altă ceată decât a lor.

Tarzan fusese atât de preocupat în ultimele zile cu necazurile sale şi cu căutarea negrilor, neglijase alte lucruri mai mici, că scăpase din vedere şi lipsa săculeţului cu diamante.

De fapt, uitase cu totul de ele, când într-o zi, dintr-un simplu capriciu îşi aduse aminte de ele şi tot în clipa aceea îşi dădu seama că nu le mai are.

Însă când şi unde le pierduse şi în ce anume împrejurări, nu-şi putea aminti nicidecum.

— Ticăloşii aceia de europeni, murmura el adresându-se lui Jad-bal-ja. Ei trebuie să le fi luat.

Şi atunci, odată cu acest gând. Cicatricea de pe frunte i s-a făcut roşie ca para focului, iar în piept îl înecă o mânie îndreptăţită împotriva perfidiei şi ingratitudinii oamenilor pe care îi ajutase.

— Haide, zise el Leului de aur. Să căutăm şi pe aceia. În timpul cât îl căutăm pe Luvini.

Astfel se făcu că în timpul unui popas de amiază. Pible Trock şi Bluber? Care abia apucaseră să parcurgă o mică parte din distanţa până la coastă, rămaseră încremeniţi să-l vadă pe Tarzan venind majestuos spre ei. Iar alături de el păşind lot atât de majestuos un leu mare cu coama neagră.

Tarzan nici nu luă în scamă urările cu care ei îl întâmpinară, ci se apropie în tăcere şi se opri în faţa lor cu braţele încrucişate pe piept.

Pe figura lui se putea citi clar o expresie de vinovăţie, care făcu să-i treacă lui Bluber un fior rece prin şira spinării, iar cei doi pugilişti să se facă albi ca varul.

— Ce este? Ce s-a mai întâmplat? Am greşit cu ceva? întrebară cu toţii în cor.

— Am venit după săculeţul cu pietre pe care mi l-aţi luat. Răspunse Tarzan simplu.

Fiecare din cei trei privea bănuitor spre ceilalţi doi.

— Nu pot pentru ca să înţeleg nimic, domnul Tarzan, începu Bluber. Frecându-şi palmele. Pentru ce, dacă este cumva greşeală. Se poate, a început el din nou. Dar aici s-a oprit şi a aruncat o privire furişă şi bănuitoare spre Pible şi Trock.

— Nu ştiu nimic despre niciun sac cu pietre, zise Pible. În tot cazul aş putea să afirm că nu aş avea încredere în niciun evreu.

— Eu nu am încredere în niciunul din voi, replică Tarzan. Vă acord un sfert de minut ca să scoateţi săculeţul cu pietre, altfel, vă caut până la piele.

— Zic şi zău! strigă Bluber. Numaidecât sunt gata şi poţi pune ca să mă cauţi. Pentru ce, Domnul Tarzan. Eu nu iau nimic deja de la dumneata.

— Nu-i afacere curată, mormăi Trock. Nu am nimic de-al dumitale şi sunt sigur că nici ceilalţi doi nu ţi-au luat nimic.

— Unde vă este celălalt tovarăş? Întrebă Tarzan.

— Cine, Kraski? A dispărut în aceeaşi noapte când ne-ai adus în sat. De-atunci nu l-am mai văzut. Acum înţeleg eu totul. El trebuie să fi luat săculeţul cu pietre! Da, desigur! Noi ne căznim de atunci să ştim pentru ce a plecat, dar acum s-a lămurit totul.

— Da, desigur, exclamă Pible, nici nu se poate altfel.

— O! Cum? Şi noi nu am ştiut nimic deja!

— În sfârşit, tot am să vă caut, zise Tarzan.

Îl chemă după aceea pe vătaful călăuzelor şi explicându-i ce dorea, toţi trei albii au fost dezbrăcaţi şi căutaţi cu minuţiozitate.

Până şi micile lor bagaje au fost răscolite de sus până jos. Dar săculeţul tot nu se găsi.

Atunci Tarzan. Fără o singură vorbă, porni înapoi în junglă şi după câteva clipe, atât negrii, cât şi cei trei europeni văzură oceanul de frunze al junglei înghiţindu-l împreună cu Leul de aur.

— Vai de capul lui Kraski! exclamă Pible.

— Dar ce vă închipuiţi voi că ar face el cu un săculeţ de pietre? întrebă Trock. Trebuie să fi fost ţicnit, de l-a luat.

— Ţicnit? Pentru ce? În toată Africa nu este alte pietre deja pentru Kraski. Cum? Să fugă singur în junglă, dacă nu a furat diamante? Zic şi zău.

Pible şi Trock se uitară la el cu mirare.

— Canalia de rus! exclamă cel dintâi. Aţi văzut cum ne-a tras chiulul?…

— Ba poate că ne-a scăpat viaţa fugind de noi, zise Trock. Ce ne făceam noi, dacă ăsta găsea diamantele la el? O păţeam cu toţii, pentru că nu ne-ar fi crezut că nu am fost şi noi amestecaţi, iar Kraski l-ar fi lăsat să ne facă ce vrea, fără să ne ajute cu vreo vorbă.

— Tare aş vrea să-l găsească! exclamă Pible.

Rămaseră din nou tăcuţi şi îngrijoraţi, când văzură pe Tarzan reapărând din junglă.

El însă. Nici nu-i luă în scamă pe albi, ci merse direct la vătaf, cu care a stat de vorbă câteva minute. Apoi plecă din nou.

Îndrumându-se după informaţia primită de la vătaf, porni prin pădure spre satul din care fugise Kraski.

Mergea repede, lăsându-l pe Jad-bal-ja în urmă; străbătu distanţa până la sat într-un timp destul de scurt, pentru că mergea aproape în linie dreaptă

printre copaci, drum neîmpiedicat de tufişurile de jos din junglă.

La poarta satului, prinse urma lui Kraski: urmă aproape ştearsă, totuşi, destul de vizibilă pentru ochii lui ageri.

Cu paşi sprinteni îşi coordonă drumul după ea, deoarece Kraski se ţinuse cu încăpăţânare pe drumul deschis care mergea în direcţie vestică.

Soarele aproape că se ascunsese pe după vârfurile copacilor dinspre apus.

Tarzan a ajuns pe neaşteptate în poiana de lângă pârâiaşul cel tulbure pe al cărui mal era o colibă rudimentară, înconjurată de un gărduleţ şi o căsuţă de mărăcini.

S-a oprit, a ascultat şi a mirosit aerul cu nările lui sensibile, apoi. Fără să facă cel mai mic zgomot, a traversat luminişul spre colibă.

În iarbă, aproape de uşa colibei, zăcea întins cadavrul unui alb, pe care Tarzan îl recunoscu dintr-o privire: era al aceluia pe care-l căuta.

Tot în clipa aceea, îşi dădu seama şi cât de zadarnic ar fi fost să mai caute săculeţul cu diamante asupra mortului.

De aici se putea trage foarte uşor concluzia că săculeţul trebuia să fie acum în posesia aceluia care-l ucisese pe rus. O examinare rapidă, îl încredinţă că avusese dreptate în privinţa lipsei diamantelor.

Atât în colibă, cât şi afară erau destule indicii că de foarte scurt timp au fost acolo un bărbat şi o femeie.

Urma mirosului cel dintâi se potrivea de minune cu a fiinţei care-l ucisese pe Gob, maimuţa cea mare şi-l vânase pe Bara, cerbul, în ţinuturile rezervate lui Tarzan.

Dar femeia… cine putea fi ca? Evident, după toate indicaţiile urmelor ei, trebuia să fi avut picioarele foarte obosite, rănite chiar, pentru că. În loc de ghete, mergea cu ele înfăşurate în cârpe.

Tarzan se ţinu după urma bărbatului şi a femeii, care-l duse la colibă, înainte în adâncul junglei. Cu cât înainta, cu atât se vedea mai lămurit că femeia rămânea în urmă şi că începuse să şchioapete din ce în ce mai rău.

Înaintarea ei prin junglă era foarte înceată, iar Tarzan putea să vadă, ca şi cum ar fi fost de faţă, că bărbatul nu o aştepta.

Dimpotrivă, în unele locuri, o distanţă destul de mare îi despărţise.

Şi chiar aşa a şi fost, pentru că Esteban mergea cu mult înaintea Florei Hawkes. Care nu se mai putea ţine de oboseală, pe picioarele ei plină de răni şi însângerate.

— Aşteaptă-mă şi pe mine, Esteban! se ruga ea. Nu mă părăsi. Nu mă lăsa singură în jungla aceasta îngrozitoare.

— Ţine-te atunci după mine, mormăi spaniolul. Ce crezi tu, că cu această avere asupra mea. Am de gând să aştept toată viaţa aici în junglă ca să vină cineva să mi-o ia? Nu fac prostia asta ci merg spre coastă cât mai repede. Dacă poţi să mergi şi tu odată cu mine. Bine, de nu, nu am ce-ţi face.

— Dar cum o să mă părăseşti aşa? Poţi tu, Esteban, să fii atât de crud. Mai crud decât o fiară, mai ales după tot ce m-ai silit să fac pentru tine?

Spaniolul începu să râdă cu hohote. Şi râse cu poftă de gluma dezgustătoare.

— Nu mai eşti acum nimic pentru mine, zise el, doar o mănuşă veche. Cu acestea, adăugă el arătându-i săculeţul cu diamante, pot să cumpăr cele mai faine mânuşi din capitalele lumii întregi, mânuşi noi.

— Esteban, Esteban, strigă ea din urmă, stai puţin, stai să vin şi eu! Nu mai pot merge deloc. Vino înapoi şi nu mă lăsa să mor pe aici!

Dar drept orice răspuns, spaniolul începu să râdă din nou, iar la o cotitură a cărării, pierzându-l din vedere. Flora Hawkes căzu la pământ, istovită şi fără nicio speranţă.

CAPITOLUL XX — Înviată din morţi.

În noaptea aceea, Esteban îşi întocmi tabăra sa singuratic. Alături de cărarea din junglă, care de la o vreme urma cotiturile unei albii de râu ce dispăruse demult, iar pe al cărui fond lot mai curgea o dâră îngustă de apă. Care-i dădea spaniolului ceea ce-şi dorea mai mult pe lume în momentele acelea.

Obsesia care pusese stăpânire pe el, că ar fi cu adevărat Tarzan al maimuţelor, îl îmbărbăta cu un curaj fals. Aşa că ajunsese să poposească singur, fără să mai recurgă la niciun fel de protecţie artificială.

Chiar întâmplarea îl favorizase în privinţa asta, pentru că nicio fiară nu cerceta locurile acelea, ca să fi dat peste el în împrejurări şi momente de îndrăzneală.

În timpul cât Flora Hawkes a fost cu el. Construise totdeauna adăposturi pentru ea. Dar acum, după ce o părăsise şi era din nou singur, nu ar fi putut să se gândească în rolul ce şi-l însuşise, la un act atât de laş ca acela de a-şi construi măcar o căsuţă de mărăcini, ca apărare în întunericul nopţii.

Aprinsese un foc, pentru că a avut norocul să vâneze un animal mic şi nu ajunse încă să-şi închipuie măcar că i-ar fi plăcut carnea crudă.

După ce a devorat atâta carne ca să se sature şi după ce-şi potoli setea în dâra de apă din apropiere, s-a întors la foc şi scoţând dinăuntrul pieii de leopard de pe şolduri punga cu diamante, o deschise şi vărsă în palmă un pumn întreg din acele nestemate.

Lumina pâlpâitoare a focului jucând asupra lor le făcu să strălucească în mii de raze scânteietoare în întunericul din jur.

Tot făcându-le să curgă dintr-o palmă în alta. Spaniolul văzu, în acel joc frumos de lumini, imagini ale unui viitor închipuit — putere, lux,

femei frumoase, confort — tot ce putea cumpăra un bărbat cu o avere mare.

Cu ochii închişi numai pe jumătate, visa la idealul care va răscoli lumea întreagă spre a-l obţine: femeia viselor sale, pe care o căutase întotdeauna… femeia viselor sale pe care nu o găsise până acum. Tovarăşă demnă de acel Esteban Miranda, care îşi închipuia el că este.

După puţin, cum privea printre genele lui negre ce umbreau pleoapele întredeschise, a avut impresia că vede înaintea lui, la lumina fâlfâitoare a focului din umbră. O materializare vagă a fiinţei viselor sale: făptura unei femei într-un vestmânt alb, diafan, părând că planează, spre el, la nivelul luminii focului ce bătea spre malul râului.

Era ciudat de tot cum persista acea vedenie. Esteban închise strâns ochii, apoi îi deschise din nou… o dungă numai, dar vedenia era tot acolo, după cum fusese şi mai înainte de a închide ochii.

Atunci îi deschise de tot… dar silueta feminină tot plutea încă prin aer spre el. Se făcu deodată alb ca varul.

— Maica Domnului! strigă el. Este Flora, a murit şi acum mă urmăreşte fantoma ei!

Cu privirea ţintă într-acolo, se ridică încet în picioare, ca să întâmpine apariţia care-i vorbea blând, duios:

— Tu eşti suflet din sufletul meu!

Îşi dădu seama imediat că nu e fantomă, nici Flora… dar cine-ar fi putut să fie?

Cine era apariţia aceasta atât de încântătoare, singură în ţinuturile sălbatice de acolo?

Umbra cobora acum foarte încet malul, venind spre el. Esteban puse repede diamantele înapoi în punga, ce o ascunse sub pielea de leopard de pe el Iar fata se apropia într-una cu braţele întinse.

— Scumpul meu, iubitul meu! spunea ea. Nu te mai preface că nu mă cunoşti!

Era acum destul de aproape de el, ca să-i poată vedea sânii ridicându-se şi coborându-se precipitat,

precum şi buzele tremurând de iubire şi pasiune.

Copleşit atunci de valul puternic al unei dorinţi fierbinte, Esteban păşi cu braţele deschise, s-o primească şi s-o zdrobească la pieptul lui.

Ţinându-se după urma femeii şi a bărbatului care o întovărăşea, Tarzan mergea agale pe cărarea din pădure, ştiind că nu era nevoie să se grăbească pentru a-i ajunge pe cei doi albi.

Pe de altă parte, mai voia ca Jad-bal-ja să aibă timpul necesar să-şi ajungă stăpânul.

Nu a fost deci, nicidecum surprins să găsească în mijlocul drumului său o femeie căzută aproape în nesimţire, îngenunchind lângă ea, îi puse uşor o mână pe umăr. Ceea ce o făcu să scoată un ţipăt de spaimă.

— Doamne! strigă ea. S-a sfârşit, de-acum!

— Nu ai nicio teamă, îi zise Tarzan, nu eşti în primejdie. Eu nu îţi fac rău.

Femeia întoarse capul şi se uită la el. La început îl luă drept Esteban.

— Te-ai întors să mă scapi de aici, Esteban? întrebă ea.

— Esteban! exclamă el. Eu nu sunt Esteban. Nu mă cheamă aşa.

Atunci Flora îl recunoscu.

— Lord Greystoke! strigă ea. Dumneata eşti cu adevărat?

— Da, zise el. Dar dumneata cine eşti?

— Eu sunt Flora Hawkes. Am fost camerista lady-ei Greystoke.

— Mi-aduc aminte, dar ce faci pe aici?

— Mi-e frică să-ţi spun. Mi-e frică de mâna dumitale.

— Spune-mi! porunci el. Ar trebui să ştii, Flora, că eu nu mă ating de femei.

— Am venit să luăm aur din comoara Oparului, zise ca. Dar cred că ştii aceasta.

— Nu ştiu nimic, răspunse el. Vrei să spui că ai fost şi tu cu europenii aceia care m-au narcotizat şi pe urmă m-au părăsit lăsându-mă în tabăra lor?

— Da. Iar după aceea am luat aurul, însă dumneata ai venit cu Wazirii şi ni l-ai luat.

— N-am venit cu niciun Waziri şi nu am luat nimic de la voi. Nu te înţeleg deloc.

Acum era rândul Florei să rămână surprinsă, deoarece ştia că Tarzan nu minte niciodată.

— Ne-am pierdut unii de alţii, adăuga ea repede, după ce oamenii noştri s-au răzvrătit. Esteban m-a furat de lângă ceilalţi, iar, după o vreme ne-a regăsit Kraski. Adică rusul. A venit cu un săculeţ plin cu diamante şi atunci Esteban l-a ucis şi i-a luat săculeţul.

Venise acum şi rândul lui Tarzan să se mire.

— Atunci Esteban este bărbatul care e cu dumneata?

— Da, răspunse ea. Dar m-a părăsit. Nu mai pot să merg cu picioarele pline de răni. A plecat şi m-a lăsat aici să mor, luând diamantele cu el.

— O să-l găsim, zise Tarzan. Haide!

— Dar nu pot să umblu deloc.

— N-are a face, zise el.

Şi, aplecându-se, o luă de mijloc, aruncând-o pe umărul său. Apoi plecă după Esteban, ducând fata cu uşurinţă.

— Apa nu-i departe, zise el; iar tot ce ai nevoie este apă. Te va răcori şi te va face să-ţi vii în fire. Dându-ţi putere. Cred, de asemenea că voi fi în stare să-ţi procur şi ceva de mâncare.

— Pentru ce sunteţi atât de bun cu mine? întreba Flora.

— Pentru că eşti femeie. Nu aş avea inima să te las la o moarte sigură în junglă.

În loc de orice răspuns. Flora Hawkes nu putu decât să se roage, printre sughiţuri şi suspine, de iertare pentru tot răul pe care i-l tăcuse.

După o vreme, se făcu întuneric bine. Dar ei tot mergeau înainte, pe cărarea tăcută, până când Tarzan zări în depărtare reflexul unui foculeţ.

— Cred că vom da în curând peste prietenul tău. I-a şoptit el Florei. Ai grijă şi nu să nu faci zgomot.

După două-trei minute, urechile lui agere prinseseră sunetul unor voci. Se opri şi o ajută pe fată să se menţină în picioare.

— Dacă nu poţi să mergi după mine, zise el, aşteaptă aici. Nu vreau să-mi scape. Mă voi înapoia şi eu după aceea. Dar, de poţi veni cât de încet după mine, atunci vino!

Cu aceste cuvinte, o lăsă acolo şi porni cu băgare de seamă înainte, spre lumina pe care o văzuse şi vocile pe care le auzise.

O auzea pe Flora Hawkes târându-se în urma lui. Evident că ea nu se împăca cu gândul de a fi lăsată singură noaptea în junglă.

Simultan Tarzan mai auzi şi un scâncet prelung, uşor. La câţiva paşi spre dreapta.

— Jad-bal-ja, şopti el foarte încet.

Apoi:

— La picior, la picior!

Un leu mare se apropie de el: iar Flora Hawkes. Înăbuşindu-şi un ţipăt, se repezi la Tarzan, apucându-l cu braţele amândouă.

— Tăcere, şopti el; leul nu o să-ţi facă nimic.

După câteva clipe, ajunseră toţi trei la marginea malului râului cu albia seacă şi ascunşi în iarba înaltă, priviră în tabăra de jos.

Care nu fu consternarea lui Tarzan, văzând acolo un duplicat al persoanei sale, stând lângă mal, iar o femeie, învăluită într-un văl alb, apropiindu-se cu braţele deschise de acela.

Îi auzi chiar şi cuvintele: cuvinte dulci de iubire… iar la sunetul acelei voci şi la mirosul pe care un vânt rătăcit îl aduse pe neaşteptate la nările sale, fu copleşit de un amestec bizar de emoţii: fericire, disperare, furie, iubire şi ură.

Îl văzu şi pe bărbatul de lângă foc păşind înainte, cu braţele deschise, ca să strângă femeia la pieptul său. Şi atunci dând la o parte iarba. Tarzan păşi spre marginea malului şi lacului, să răsune toată jungla de un singur cuvânt:

— Jane… tu eşti? Ce minune cerească!

Femeia rămase locului, uimită, uitându-se mai întâi la bărbatul pe care era, să-l îmbrăţişeze şi care acum se retrăgea cu iuţeală din faţa ei. Iar după aceea îşi întoarse privirile spre Tarzan… îşi trecu degetele peste frunte şi se uită din nou la Esteban. Dar acesta nu mai era acolo.

Clătinându-se pe picioare de emoţie, tăcu un pas şovăitor spre Tarzan, strigându-i:

— Dumnezeule, ce înseamnă asta? Cine eşti tu şi dacă tu eşti Tarzan. Cine e celălalt?

— Eu sunt Tarzan, Jane, zise el simplu.

Ea se uită la el şi-o văzu şi pe Flora Hawkes, apropiindu-se.

— Da, zise ea, văd că eşti Tarzan. Te-am văzut şi când ai fugit în junglă cu Flora Hawkes. Nu pot să înţeleg, John, asemenea purtare. Nu pot să cred că tu, chiar dacă ai suferit un accident la cap, ai fi putut face aşa ceva.

— Cum? Am fugit eu în junglă cu Flora Hawkes? Întrebă el cu o mirare care se vedea bine că nu este prefăcută.

— Te-am văzut, zise Jane.

Atunci Tarzan se uită întrebător la Flora.

— Iată un lucru pe care nu îl înţeleg, zise el.

— Esteban a fugit cu mine în junglă, lady Greystoke, explică fata. Şi tot el a fost acela care era să-ţi înşele ochii încă o dată. Dar dumnealui este cu adevărat lordul Greystoke. Celălalt era un impostor, un şarlatan, care m-a părăsit şi m-a lăsat să mor în junglă. Dacă nu mă găsea lordul Greystoke, acum câteva ceasuri, poate că aş fi fost moartă.

Lady Greystoke tăcu vreo doi paşi, clătinându-se spre soţul ei.

— Ah, John! zise ea. Am ştiut că nu puteai să fii tu acela. Aşa-mi spunea inima mea, dar ochii mă înşelaseră. Iute! adăugă ea. Şarlatanul acela trebuie prins. Grăbeşte-te, John, până nu scapă!

— Lasă-l, zise el. Oricât de mult aş vrea să pun mâna pe spaniol, precum şi pe ceea ce mi-a furat,

tot nu te-aş mai lăsa singură în junglă.

— Dar nu îl ai pe Jad-bal-ja? Ai uitat de el?

— Adevărat, exclamă Tarzan, uitasem de el cu totul!

Şi întorcându-se spre leu, îi arătă cu mâna în direcţia în care fugise Esteban.

— Aport, Jad-bal-ja! zise el.

Leul porni dintr-o săritură pe urma vânatului său.

— Are să-l omoare? întrebă Flora cutremurându-se, cu toate că în adâncul inimii, se bucura de soarta bine meritată ce-l ameninţa pe spaniol.

— Nu-l va omorî, răspunse Tarzan al maimuţelor. Poate că îl va chinui puţin, dar îl va aduce aici de viu, dacă va fi cu putinţă.

După aceea, ca şi cum ar fi uitat cu desăvârşire de soarta celui fugit, se întoarse spre soţia sa.

— Jane, zise el. Usula mi-a spus că ai murit. Zicea că ţi-a găsit corpul carbonizat în satul arabilor şi că l-au îngropat acolo. Cum se face că eşti vie şi sănătoasă? De atunci am cutreierat jungla în căutarea lui Luvini, spre a răzbuna moartea ta. Poate că-i mai bine că nu l-am găsit.

— Nu l-ai mai fi putut găsi niciodată, răspunse Jane Clayton, dar nu înţeleg de unde vine Usula să-ţi spună că mi-a găsit corpul şi l-a îngropat.

— Unii prizonieri făcuţi de ei, i-au relatat lui Luvini. După ce te-a adus în sat, te-a legat de mâini şi de picioare, iar după aceea de un ţăruş în coliba unui arab, lângă porţile satului. După ce satul a fost distrus de flăcări. Usula s-a întors cu ceilalţi Waziri să te caute, iar un prizonier i-a arătat coliba în care ai fost legată, lângă minele căreia s-au găsit rămăşiţele carbonizate ale unui corp omenesc.

— Ah! exclamă lady Greystoke. Acum înţeleg totul. Luvini m-a legat la început de mâini şi de picioare şi m-a priponit de un ţăruş, dar mai târziu a venit în colibă şi m-a dezlegat. Tot atunci s-a

legat de mine…; nu ştiu cât timp ne-am luptat, dar eram atât de preocupaţi de lupta noastră, că niciunul nu am observat că satul s-a aprins şi arde cu totul. Pe când mă luptam cu înverşunare, povestea Jane, am zărit un cuţit la cingătoarea lui şi atunci m-am lăsat prinsă şi când m-a apucat în braţe, i-am smucit cuţitul din teacă şi i l-am înfipt în spate, sub umărul stâng… acesta i-a fost sfârşitul. A căzut pe pardoseala colibei fără viaţă. Aproape în acelaşi timp, spatele şi acoperişul colibei izbucniră în flăcări. Pe de altă parte eram aproape goală, pentru că toată îmbrăcămintea îmi fusese ruptă în toiul luptei. Am văzut într-un cui din peretele colibei halatul şi voalul alb ale unui arab. L-am luat repede şi înfăşurându-mă în el. Am ieşit pe stradă.

Toate colibele erau în flăcări, iar pe poarta satului am văzut dispărând ultimii negri. În dreapta mea era o porţiune din palisadă ce nu luase încă foc. De căutam să scap în junglă pe poartă, ar fi fost să cad direct în mâinile duşmanilor, aşa că am sărit cum am putut peste palisadă, intrând în junglă nevăzută de nimeni.

După câteva clipe. Jane a continuat:

— Am avut destule greutăţi ca să pot da ocol diferitelor bande de negri care scăpaseră din sat. O parte din timp am pierdut-o căutându-i pe Waziri, iar restul timpului a trebuit să stau ascunsă. Adineaori mă odihneam într-un copac, cam la un kilometru de aici, când am văzut lumina focului acestui om şi m-am apropiat să cercetez. Am rămas înlemnită de bucurie, descoperind, după cum îmi închipuiam, că am dat peste Tarzan.

— A fost, deci, corpul lui Luvini. Şi nu al tău, acela pe care l-au îngropat, nu-i aşa? zise Tarzan.

— Da. Răspunse Jane, iar acela care a fugit cu Flora a fost omul care ne-a scăpat nouă adineaori, nu tu, cum crezusem eu.

Flora Hawkes. Care auzise toată convorbirea, interveni cu o nouă lămurire:

— Esteban a fost atunci, cel care a venit cu Wazirii şi ne-a furat aurul din tabără, l-a prostii pe oamenii noştri şi tot aşa trebuie să fi locul şi cu Wazirii dv.

— Putea să prostească pe oricine, dacă a fost în stare să mă înşele pe mine chiar, zise Jane Clayton. Nu mă îndoiesc că aş fi descoperit înşelăciunea după câteva clipe, dar la lumina slabă a focului şi influenţată de bucuria cea mare de a revedea pe lordul Greystoke. A fost firesc să cred numaidecât ceea ce nu ar fi trebuii să cred.

Tarzan îşi trecu degetele prin păru-i des şi negru, cu gestul caracteristic al meditării profunde.

— Nu pot să înţeleg cum a fost în stare să-l înşele pe Usula, ziua în amiaza mare, zise el clătinând nedumerit din cap.

— Eu ştiu cum, explică Jane. L-a relatat că a suferit un accident şi s-a rănii la cap. Ceea ce i-a cauzat pierderea în parte a memoriei, o lămurire care acoperea diferitele lipsuri din interpretarea exactă a personalităţii tale.

— Era mare meşter, diavolul! comentă Tarzan.

— Ba era chiar diavolul în persoană, zise Flora.

Trecu mai bine de o oră până să apară Jad-bal-ja din iarba din marginea râului. În fălcile sale puternice ţinea o piele de leopard sfâşiată şi plină de sânge, pe care o depuse la picioarele stăpânului său.

Tarzan, luă lucrul adus, îl examina, apoi încruntă din sprâncene.

— Mi se pare că tot l-a omorât Jad-bal-ja, zise el.

— Probabil că s-a opus, adăugă Jane. Şi în cazul acesta leul nu putea face altceva decât să se apere, deci să-l ucidă spre a nu fi ucis.

— Crezi că l-a şi mâncat? strigă Flora Hawkes. Depărtându-se cu spaimă de Jad-bal-ja.

— Nu cred, răspunse Tarzan, n-a avut timp. Vom merge mâine dimineaţă să-i găsim cadavrul. Mai mult pentru diamante, nu pentru altceva.

Apoi îi povesti Janei episodul întreg atât de bizar în legătură cu averea aşa de mare care o reprezenta săculeţul cu diamante.

A doua zi de dimineaţă, porniră în căutarea corpului lui Esteban. Urma de care se ţineau îi duse prin nişte tufişuri dese şi mărăcini până la marginea râului, la câţiva kilometri mai jos, iar acolo dispăru cu totul.

Tarzan căută cu minuţiozitate şi pe un mal şi pe celălalt al râului, vreun kilometru în sus şi tot atâta distanţă în josul râului, de la punctul unde pierduse urma spaniolului.

Nu a descoperit nici cel mai mic indiciu despre Esteban. Cu toate că urmele acestuia erau marcate distinct, peste tot locul, până la marginea apei.

Tarzan se înapoie, la cele două femei.

— S-a isprăvit cu acela care voia să fie Tarzan.

— Crezi că este mort? Întrebă Jane.

— Sunt sigur. După sângele ce i-a curs, îmi închipui că Jad-bal-ja trebuie să-l fi chinuit bine înainte de a fi putut scăpa în râu. Faptul că nu găsesc niciun indiciu că a trecut pe malul opus mă face să cred că a fost devorat de crocodili.

La auzul acestora, Flora Hawkes se cutremură din nou.

— A fost un ticălos, zise ca. Dar nu aş dori o asemenea soartă nici celui mai ticălos dintre oameni.

Tarzan dădu nepăsător din umeri.

— Singur şi-a făcut-o. Iar lumea o să răsufle mai uşurată, fără el.

— A fost greşeala mea, zise Flora. Ticăloşia mea i-a adus aici împreună cu ceilalţi. Eu le-am spus ceea ce auzisem despre comoara din Opar şi ideea mea a fost ca să venim aici să o furăm şi să găsim un om care să-l întrupeze pe lordul Greystoke. Din cauza ticăloşiei mele au murit mai mulţi oameni şi chiar dumneata, lord Greystoke, împreună cu milady aproape că era să vă găsiţi moartea… nici nu îndrăznesc să vă cer iertare.

Jane Clayton puse o mână pe umărul fetei.

— Lăcomia a fost cauza multor crime, de la începutul lumii până azi. Iar pentru atingerea scopului se recurge la crimă, apoi nu numai că devine respingătoare, dar se răsfrânge asupra iniţiatorilor care îşi iau pedeapsa, după cum ai văzut bine şi dumneata. Eu te iert. Cred că te vei folosi de lecţia pe care ai primit-o. Ai plătit un preţ destul de mare pentru nebunia ta. Adăugă Tarzan. Da, ai fost destul de pedepsită. Te voi conduce până la prietenii dumitale. Care acum sunt pe drum spre coastă, escortaţi de războinicii unui trib paşnic. Nu pot fi prea departe, deoarece nu sunt în stare să călătorească repede, aşa că eu cred că-i voi ajunge în curând.

Fata îi căzu în genunchi.

— Nu am cum să vă mulţumesc pentru bunătatea dv., zise ea. Mai bine însă aş rămâne în Africa cu dv. Şi lady Greystoke şi să muncesc, prin devotamentul meu. Să răscumpăr răul ce vi l-am făcut.

Tarzan se uită întrebător la soţia sa. Iar lady Greystoke îi făcu semn că se învoieşte cu rugămintea fetei.

— Foarte bine, îi răspunse Tarzan. Vei rămâne cu noi. Flora.

— Nu veţi regreta niciodată. Îi asigură ea. Am să-mi tocesc degetele pentru voi amândoi.

În sfârşit, porniră spre casă împreună cu Jad-bal-ja. Iar după vreo trei zile Tarzan, care era mai înaintea lor, se opri deodată şi ridicând capul adulmecă aerul. După aceea se întoarse spre ei zâmbind.

— Wazirii mei nu mă ascultă, zise el. I-am trimis acasă şi uite-i acum. Vin încoace, depărtându-se de casă.

Câteva minute mai târziu se întâlniră cu ceata Wazirilor. Care se bucurară foarte mult să-şi vadă stăpânii vii şi sănătoşi.

— Şi acum, zise Tarzan după ce se mai potoli fierberea şi se mai răriră întrebările nenumărate.

— Fiindcă v-am găsit.

Spuneţi-mi: ce aţi făcut cu aurul pe care l-aţi luat din tabăra europenilor?

— L-am ascuns, Buana, acolo unde ne-ai spus dumneata să-l ascundem, răspunse Usula.

— Nu. Nu am fost eu cu voi. Usula, zise Tarzan. A fost altul care a înşelat-o şi pe lady Greystoke, ca şi pe voi — un ticălos — care a întrupat pe Tarzan al maimuţelor atât de bine, că nu-i de mirare că nu aţi păţit nimic.

— Deci, nu ai fost dumneata acela care ne-ai spus că te-ai lovit la cap şi nu-şi mai poate aminti de limba Wazirilor? întrebă Usula.

— Nu. Nu am fost eu deoarece capul mi-este sănătos şi-mi amintesc bine de tot limba copiilor mei.

— Ah, va să zică, nu a fost marele nostru Buana acela care a fugit de Buto? strigă Usula.

Tarzan începu să râdă.

— Dar celălalt a fugit de Buto, rinocerul?

— Şi încă cum… îngrozit cu totul!

— De, avea şi oarecare dreptate… Nu prea este lucru plăcut să te joci cu Buto.

— Dar Buana al nostru nu ar fi fugit de el, afirmă Usula cu mândrie.

— În sfârşit, zise Tarzan. Dacă nu am fost eu cu voi, voi toţi aţi săpat şanţul în care aţi pus aurul. Arată-mi şi mie locul, Usula.

Wazirii construiră atunci câte o targă pentru cele două femei, cu toate că Jane Clayton începu să râdă la ideea că ar fi necesar să o ducă pe sus. Cu toate insistenţele, merse mai mult pe jos, decât pe sus.

Flora Hawkes, însă slăbită, cu puterile sleite, nu ar mai fi putut merge departe fără a nu fi dusă pe sus. De aceea fu foarte bucuroasă că doi Wazirii puternici o purtară mai tot timpul drumului pe targă.

Veseli de întorsătura fericită a lucrurilor, ajunseră, în cele din urmă şi acolo unde îngropaseră aurul; iar Wazirii începură să sape după comoară, cântând şi râzând. După puţin însă. Cântecul lor încetă, iar râsul fu înlocuit cu o expresie de îngrijorare şi nedumerire.

Tarzan îi privi în tăcere câtăva vreme, apoi un zâmbet uşor se zugrăvi pe figura lui.

— Pesemne l-ai îngropat adânc, Usula, zise el.

Negrul se scărpină nedumerit în cap.

— Nu atât de adânc pe cât am săpat acum, Buana. Nu mai înţeleg nimic. Trebuia să-l fi găsit până acum.

— Eşti sigur că acesta e locul adevărat.

— Locul este exact, dar nu-i aurul. Trebuie să-l fi luat cineva de aici după ce l-am îngropat noi.

— Tot spaniolul, comentă Tarzan, al naibii individ.

— Dar nu a putut să-l ia singur, erau mulţi drugi.

— Cred şi eu, zise Tarzan. Totuşi, aurul nu-i aici.

Wazirii şi Tarzan căutară prin împrejurul locului, dar atât de isteţ a fost Owaza. Că înlăturase chiar pentru simţurile acute ale lui Tarzan până şi cea mai mică urmă făcută cu Esteban când mutase aurul din ascunzătoarea cea veche în cea nouă.

— S-a dus! exclamă Tarzan O să am eu grijă, însă, să nu fie scos din Africa.

În acest scop. Trimise imediat ştafete în diferite direcţii, să-i înştiinţeze pe toţi şefii triburilor cu care trăia în prietenie. Din jurul vastelor sale moşii, să păzească cu băgare de seamă orice safari ar traversa teritoriul lor şi să nu lase să treacă nimeni care ar duce aur cu ei.

— Asta are să-i oprească, zise el după plecarea ştafetelor în noaptea aceea, după ce poposiseră lângă drumul ce ducea spre casă. Toţi trei albii se aşezară în jurul unui foculeţ, cu Jad-bal-ja, culcat

la spatele lui Tarzan. Care examina pielea de leopard cu care se întorsese leul de aur din urmărirea spaniolului.

După o vreme se adresă soţiei sale:

— Ai avut dreptate, Jane, zise el Comoara din beciurile Oparului nu este pentru mine. De data aceasta nu am pierdut numai aurul, ci şi o valoare fabuloasă în diamante, pe lângă că am riscat să pierd până şi cel mai mare din toate tezaurele: pe tine.

— Lasă acum şi aurul şi diamantele, John, zise ea. E destul că ne avem unul pe altul şi pe Korak.

— Şi-o piele de leopard plină de sânge, adăugă el cu o mapă misterioasă scrisă pe ea tot în sânge.

Jad-bal-ja mirosi pielea şi-şi linse fălcile… dar cum, în anticiparea unei plăceri, sau retrospectiv?

CAPITOLUL XXI — Din lac în puţ.

La vederea adevăratului Tarzan, Esteban Miranda porni orbeşte prin junglă. Inima îi era îngheţată de spaimă, tot gonind de zor cu moartea în suflet.

Nu mai avea acum nicio ţintă precisă. Nu ştia nici măcar în ce direcţie merge. Singurul gând — gândul suprem care-l domina — era de a pune cât mai multă distanţă între el şi Tarzan.

Rătăcea dar înainte, căznindu-se să treacă prin arbuşti ghimpoşi şi tufişuri dese care îl înţepau şi-l zgâriau în aşa hal, că lăsa la fiecare pas o dâră de sânge în urma lui.

Ajuns din nou la marginea râului, ghimpii se prinseră iarăşi ca şi mai înainte, de atâtea ori, de preţioasa lui piele de leopard, de care nu voia să se despartă, cu aceeaşi tenacitate cu care nu voia să se lase de viaţă.

De astă dată, ghimpii erau prea mulţi şi prea tari ca să dea drumul la ce apucaseră odată: şi într-un timp pe când se căznea să smulgă blana de leopard din ghearele lor, se întâmplă ca să-şi întoarcă privirile în direcţia din care venise.

Auzi zgomotul făcut de un corp mare, trecând repede prin tufişuri spre el şi aproape în acelaşi timp văzu şi flăcările luminoase galbene verzui.

Înăbuşindu-şi un strigăt de groază, dădu drumul pielii de leopard şi răsucindu-se în călcâie, ajunse la apa râului din două sărituri, scufundându-se până peste cap.

Iar când apele murdare se închiseră deasupra capului său, sosi şi Jad-bal-ja la marginea apei şi privi la cercurile concentrice ce se lărgeau într-una, arătând locul unde dispăruse vânatul.

Esteban care era un înotător excelent, înota pe sub apă spre malul opus al râului.

Leul de aur cercetă un moment suprafaţa apei şi se întoarse de mirosi pielea pe care spaniolul a fost nevoit să o părăsească.

Luând-o în dinţii lui puternici, o smulse din mărăcini şi porni cu ea să o depună la picioarele stăpânului său.

Silit în cele din urmă să iasă la suprafaţă spre a răsufla, spaniolul nimeri cu capul într-o încâlcitură de crengi şi frunze. În primul moment se crezu pierdut, simţindu-se captiv în desimea crenguţelor.

În cele din urmă reuşi să se opintească în sus şi să-şi scoată capul deasupra apei dar tocmai atunci descoperi că s-a ridicat chiar dedesubtul unui copac căzut care plutea prin centrul curentului de apă.

După multe eforturi, a izbutit să pătrundă în sus printre crengi şi să încalce pe trunchiul copacului, plutind în felul acesta în josul apei în destulă siguranţă.

Abia acum răsuflă şi el uşurat, din adâncul plămânilor, dându-şi seama cu câtă uşurinţă, scăpase de răzbunarea dreaptă a lui Tarzan.

E adevărat că îi părea rău de pierderea pieii de leopard pe care era desenat locul unde era îngropat aurul, totuşi era acum în posesia unei averi şi mai mari.

Gândul acesta îl făcu să mângâie cu mâna săculeţul cu diamante atârnat de brâu. Deşi recompensat împărăteşte, de pierderea aurului printr-o avere atât de mare în diamante, avariţia lui înnăscută îl făcea să se gândească întruna la sacii de aur de lângă cascada cu apă.

— Owaza o să aibă parte de aur, murmură el necăjit.

Niciodată nu am avut încredere în câinele acela de negru; când a dezertat, am ştiut bine care îi sunt planurile.

Toată noapte pluti pe copacul căzut, în josul râului, ne văzând pe ţărmuri niciun fel de activitate omenească. Doar după răsăritul soarelui trecu pe lângă un sat de negri, aşezat pe malul drept al albiei râului.

Era un sat de canibali, al căror şef era Obebe.

O femeie care se dusese după apă văzuse copacul care plutea spre ea, aducându-l pe Esteban.

Ţipetele ei făcură ca, după câteva minute, întreaga populaţie a satului să se înşire pe malul râului, privind trecerea uriaşului alb, călare pe trunchiul copacului.

— E vreun zeu străin.

— Ba e dracul din baltă, zise vraciul satului. Un bun prieten al meu. De acum încolo vom prinde peşte mult, dacă din fiecare bucăţi îmi daţi şi mie una.

— Nu-i dracul din baltă, se auzi vocea adâncă a lui Obebe, canibalul. Ai îmbătrânit, vraciule. De câtva timp doctoriile tale nu mai sunt bune şi acum vrei să îmi spui că cel mai mare duşman a lui Obebe ar fi un drac oarecare din gârlă. Nu vezi că-i Tarzan al maimuţelor? Obebe îl cunoaşte doar prea bine.

Într-adevăr toţi şefii canibali de prin vecinătate îl cunoşteau bine pe Tarzan. Pe care îl urau din cauza spaimei ce le-a băgat-o în suflet prin hărţuielile neîncetate şi fără milă îndreptate

împotriva lor, în speranţa că-i va putea dezbăra de canibalism.

— Este Tarzan al maimuţelor, repetă Obebe şi după cum văd, este la mare ananghie. Cred că acum avem cel mai bun prilej să-l prindem de viu.

Chemându-şi războinicii, le dădu o serie de instrucţiuni amănunţite. Vreo cincizeci de negri, înarmaţi cu suliţe, alergau la trap în josul râului, pe o cărare paralelă cu aceasta.

Cum ajunseră copacul dus de curentul râului, îl mai urmăriră câţiva kilometri, până când la o cotitură a râului copacul fu prins de un vârtej şi repezit pe sub crengile joase ale copacilor aplecaţi pe marginea râului înţepenit cum era, îngheţat şi flămând. Esteban se bucură de prilejul de a renunţa la mijlocul primitiv de transport şi de a ieşi la mal.

Se prinse de o creangă şi se trase cum putu mai sus, în refugiul oferit de crengile copacilor.

Apoi înaintă până la trunchiul copacului, alunecând în jos la pământ, fără cea mai mică bănuială că în iarba înaltă din juru-i sunt ascunşi vreo cincizeci de războinici canibali.

Rezemat cu spatele de trunchiul copacului, se odihni un moment. Se pipăi să vadă de mai are săculeţul de diamante şi găsindu-l intact, răsuflă uşurat.

— Norocul tot nu mă lasă, exclamă el satisfăcut, cu voce tare.

Dar în aceeaşi clipă apărură în jurul lui cincizeci de negri care săriră asupra lui.

Atacul fu rapid şi neaşteptat, de o forţă atât de covârşitoare, că spaniolul nu mai avu putinţa să se apere. Rezultatul a fost că s-a pomenit trântit la pământ şi legat fedeleş, mai înainte de a-şi da seama ce i s-a întâmplat.

— De acum am pus mâna pe tine, Tarzan al maimuţelor, rânji cu bucurie Obebe, canibalul.

Esteban însă nu înţelese niciun cuvânt din cele spuse de negru. Nu avea cum să îi răspundă. Totuşi

i se adresase în englezeşte, dar negrul nu ştia această limbă.

Esteban era sigur de un lucru: că era prizonier şi era dus înapoi, spre interior.

Ajunşi în satul lui Obebe, femeile copii şi războinicii rămaşi în urmă, sărbătoriră evenimentul cu mare bucurie, făcând un zgomot asurzitor. Vraciul clătină din cap. Strâmbându-se şi cobind.

— L-aţi prins pe dracul din baltă, zicea el. De acum nu o să mai prindem peşte şi în curând o boală grozavă se va abate asupra satului lui Obebe şi lumea va muri ca muştele.

Obebe, pe de altă parte, îşi bătea joc de prezicerile vraciului.

Fiind bătrân şi rege de multă vreme, ajunsese la un grad de înţelepciune mai mare decât a celorlalţi, iar odată cu înţelepciunea, tot omul este mai înclinat a fi mai neîncrezător în religie.

— Râzi tu acum, Obebe, zise vraciul, dar mai târziu nu ai să mai râzi Aşteaptă numai şi vei vedea!

— Ba atunci am să râd eu bine, răspunse Obebe. Când îl voi ucide pe Tarzan al maimuţelor cu mâinile mele. Iar, după ce războinicii nici îi vor fi mâncat inima şi carnea, că nu ne vom mai teme de niciunul din vracii tăi.

— Aşteaptă numai, repetă vraciul supărat şi vei vedea!

Negrii, după ce îl legară bine pe spaniol. Îl duseră într-o colibă murdară şi puturoasă, prin uşa căreia vedea femeile din sat făcând preparative pentru gătitul celor necesare la ospăţul de seară.

O sudoare rece îi apăru pe frunte tot uitându-se la aceste preparative dezgustătoare, al căror rost nu se putea să nu-l înţeleagă, mai ales la vederea gesturilor şi privirilor atât de semnificative, pe care locuitorii din sat le îndreptau spre coliba în care se afla el.

Ziua era aproape pe sfârşite, iar Esteban Miranda ştia că îşi poate număra orele ce le mai

are de trăit pe două degete de la o mână. Când deodată se auzi mai dinspre râu o serie de ţipete pătrunzătoare, care tulburară liniştea junglei şi atraseră atenţia întregului sat.

După câteva clipe, toţi locuitorii porniră într-o goană nebună în direcţia de unde se auzeau strigătele de spaimă. Dar ajunseră prea târziu pentru că atât au mai putut vedea: un crocodil enorm dispărând dedesubtul apei şi trăgând după sine o femeie din sat.

— Obebe! Obebe! Ce ţi-am spus eu, întrebă vraciul cu un aer triumfător. Iată că zeul cel rău a şi început să-şi verse mânia asupra poporului tău.

Sătenii, ignoranţi şi superstiţioşi, se uitau când la şeful lor, când la vraci.

Dar Obebe, cu toate că şovăia în părerea lui, insistă:

— Este Tarzan al maimuţelor, doctore.

— Nu-i aşa, răspunse vraciul. Este dracul din păpuriş, care a luat forma lui Tarzan al maimuţelor.

— Vom vedea, răspunse Obebe. Dacă este dracul din păpurişul din baltă, cum zici tu, doctore, atunci poate să scape de aici. Dar, dacă-i Tarzan, cum zic eu, nu poate. De asemenea, dacă este dracul din baltă, nu are să moară de moarte naturală, după cum mor oamenii, ci va trăi într-una. Dacă-i tot Tarzan al maimuţelor, va veni o zi în care va muri. O să-l păstrăm aici cu noi şi vom vedea, doctore care din noi doi are dreptate.

— Cum? întrebă vraciul.

— Foarte simplu, explică Obebe. Dacă într-o bună dimineaţă ne vom pomeni că a scăpat, vom şti că a fost dracul din baltă; iar pentru că nu i-am făcut niciun rău, ci l-am hrănit bine tot timpul cât a fost cu noi, nu are să ne facă niciun rău. Însă. De nu scapă de aici, vom şti că este Tarzan al maimuţelor, care sigur va muri de moarte naturală. Astfel, dacă nu scapă, îl vom ţine aici până moare şi iată-ne siguri că este într-adevăr Tarzan.

— Bine, mai zise vraciul scărpinându-se în ceafă. Dar dacă nu mai moare niciodată?

— Atunci, doctore, exclamă Obebe triumfător, vom fi încredinţaţi că ai dreptate şi că într-adevăr a fost dracul din baltă.

Se duse apoi de ordonă femeilor să-i ducă de mâncare spaniolului, în timp ce vraciul rămăsese acolo unde îl lăsase şeful, în mijlocul străzii satului, scărpinându-se în ceafă, într-o adâncă meditare.

Iată cum ajunse Esteban Miranda, posesorul celei mai fabuloase averi în diamante de care a auzit lumea vreodată, să fie condamnat la închisoare pe viaţă în satul canibalilor al cărui şef era Obebe.

Şi pe când el zăcea întins în coliba cea murdară, trădătorul lui tovarăş, Owaza, ascuns de partea cealaltă a râului. În dreptul locului unde el şi Esteban îngropaseră drugii de aur, îl văzu pe Tarzan venind cu Wazirii, căutând aurul şi plecând, după aceea, cu mâinile goale.

A doua zi de dimineaţă, Owaza veni cu cincizeci de oameni recrutaţi dintr-un sat din vecinătate, luă aurul şi porni cu el repede spre coastă.

Noaptea îl apucă la marginea unui sătuc al cărui şef nu avea războinici destui. Acesta îl invită în sat, ospătându-l cu mâncare şi băutură din belşug.

În timpul acesta, oamenii şefului se amestecară printre „băieţii" lui Owaza şi în urma multor întrebări meşteşugite, aflară adevărul şi-i raportară şefului lor că fiecare cărăuş a lui Owaza duce cu el doi drugi grei de aur.

Cum află şeful despre aceasta, îl cuprinse o mare neliniște.

După un timp apăru un zâmbet pe figura lui, tot continuând să vorbească cu Owaza, care era acum pe jumătate beat de băutura indigenă oferită de şef.

— Ai mult aur cu dumneata, zise acesta şi este foarte greu. Nu cred că „băieţii" sunt bucuroşi să meargă până la coastă.

— O să le fie greu să-l care până acolo, dar am să-i plătesc bine, răspunse Owaza.

— Dacă nu ar trebui să-l ducă atât de departe, nu te-ar costa mai puţin?

— Ba da, dar nu pot să-l desfac până nu ajung acolo.

— Eu ştiu unde l-ai putea desface uşor, numai la două zile de mers de aici, mai zise şeful.

— Unde? întrebă Owaza. Nu-mi vine să cred că ar fi cineva în interior, care să cumpere atâta aur.

— Ba da este un alb care ţi-ar da în schimb o scrisoare cu care poli lua, de la banca din oraşul de pe coastă, toţi banii cât face aurul.

— Cine-i albul acesta şi unde stă?

— Este un prieten al meu, moşier şi dacă vrei, te pot conduce până la el, cu tot aurul şi vei căpăta scrisoarea cu care să ridici banii în oraş.

— Bun, acceptă Owaza. În felul acesta nu voi avea de plătit aşa de mult cărăuşilor. Şefule, dacă facem afacerea, ai un bacşiş bun de la mine.

A doua zi de dimineaţă, cărăuşii se bucurară foarte mult să afle că nu vor mai fi nevoiţi să care aurul până la coastă, pentru că, cu toată atracţia unei plăţi bune, nu le-ar fi plăcut să facă un drum atât de lung, mai ales că se temeau să se îndepărteze de satul lor.

Erau foarte fericiţi când porniră la drumul lor de două zile spre nord-est. Owaza se simţea şi el fericit, după cum era şi bătrânul care-i însoţea; numai că Owaza nu putea şti cauza veseliei bătrânului şef.

În după-amiaza zilei a doua. Şeful îl trimise pe un om de al său să alerge înainte să ducă o veste.

— E pentru prietenul meu, zise el, pentru a-l anunţa să ne întâmpine şi să ne conducă în satul lui într-adevăr, la vreo două ore după aceea, când caravana lor încărcată cu aur. Ieşea din junglă într-o câmpie verde şi întinsă, văzură, nu tocmai departe, apropiindu-se o ceată mare de războinici.

Owaza se opri în loc întrebându-l pe şef:

— Cine sunt aceştia?

— Sunt războinicii prietenului meu, răspunse şeful. Este şi el cu ei. Uite-l!

Şi arătă cu mâna spre un om înalt, venind în fruntea negrilor care se apropiau în goană.

— Parcă ar merge la război şi nu la treabă paşnică, observă Owaza. Cuprins de un sentiment de teamă.

— Depinde de tine, Owaza.

— Nu te înţeleg. Cum depinde de mine?

— Ai să vezi numaidecât, îndată ce soseşte prietenul meu aici.

Când războinicii care se apropiau ajunseră la o mică distanţă de ei, Owaza văzu în fruntea lor un alb uriaş — un alb pe care îl luă drept Esteban– camaradul pe care îl părăsise cu atâta laşitate Atunci se adresă şefului, strigându-i supărat:

— M-ai trădat!

Ai răbdare, răspunse acesta. Nu ţi se va lua nimic din ce îţi aparţine.

— Aurul nu este a lui, strigă Owaza. Arătând spre Tarzan. L-a avut de furat.

Tarzan care se şi oprise în faţa lui Owaza. Nici nu voi să-l bage în scamă, ci se adresă bătrânului şef:

— Mi-a sosit ştafeta la şi iată că Tarzan a şi venit împreună cu Wazirii lui să vadă ce poate face pentru prietenul lor.

Bătrânul şef, zâmbi încântat şi răspunse:

— Şi la mine a fost ştafeta ta, o Tarzan. Încă de acum patru zile: dar, după două zile. A sosit omul acesta cu cărăuşii lui. Ducând drugi de aur spre coastă, l-am spus că am un prieten care îi va cumpăra aurul, dându-i o scrisoare în schimb, ca să ia banii din oraş… bineînţeles dacă aurul aparţine lui Owaza.

Tarzan zâmbi şi el la rândul lui.

— Ai procedat foarte cuminte, prietene dragă. Aurul nu-i aparţine lui Owaza.

— Dar nici ţie nu-ţi aparţine, strigă Owaza. Tu nu eşti Tarzan al maimuţelor. Te cunosc eu. Tu ai venit cu patru albi şi cu o femeie albă să furi aur din ţara lui Tarzan, iar după aceea l-ai furat de la proprii tăi prieteni.

La auzul acestor cuvinte, atât şeful, cât şi Wazirii începură să râdă. Pe buzele lui Tarzan apăru unul din rarele sale zâmbete.

— Celălalt a fost într-adevăr un şarlatan, Owaza, zise el, dar eu, eu sunt Tarzan al maimuţelor şi-ţi mulţumesc că mi-ai adus aurul până aici. Haide, adăugă Tarzan, să mergem la fermă, căci nu mai sunt decât câţiva kilometri până acolo.

Owaza se văzu nevoit să dea ordine cărăuşilor să meargă cu aurul până la reşedinţa lordului de Greystoke.

Acolo Tarzan le plăti bine cărăuşilor, le dădu de mâncare şi adăpost până a doua zi de dimineaţă, apoi îi trimise spre satul lor.

Pe Owaza îl trimise cu ei, făcându-i un dar de mare valoare, pe lângă sfatul să nu-i mai calce piciorul niciodată în ţinuturile lui Tarzan.

Bătrânul şef, prietenul lui Tarzan, era atât de încântat de felul cum se terminase întreaga afacere, că părea să aibă aerul de a-i mulţumi lui Tarzan, ca şi cum acesta îl scăpase din vreo încurcătură, atât de mare era devotamentul şi respectul pe care-l purta lui Tarzan.

După ce plecară toţi, iar Tarzan, Jane şi Korak stăteau pe veranda locuinţei lor, Jane simţi că soţul ei o prinde uşor de mijloc.

— Va trebui să retractez cuvintele pe care le-am spus cum că aurul din Opar nu ar fi pentru mine. Iată, avem înaintea noastră o întreagă avere, sosită din comoara din Opar, fără nicio oboseală din partea mea.

— Acum, dacă s-ar mai găsi cineva să aducă diamantele, nu ar fi rău, adăugă Jane, râzând.

— Greu lucru, răspunse Tarzan. Fără nicio îndoială că zac undeva în fundul râului Ugogo.

Aşa credea Tarzan, fără să ştie că, departe de tot, pe malurile Ugogului, în satul canibalului Obebe, Esteban Miranda zăcea în murdăria unei colibe, uitându-se cu lăcomie spre averea de care niciodată nu se va mai folosi pentru că începuse o viaţă de captiv, la care îl condamnaseră încăpăţânarea şi superstiţia lui Obebe.

SFÂRŞIT

TARZAN ŞI OAMENII-FURNICI

Sau

TARZAN ÎN ŢARA PIGMEILOR

19241

CAPITOLUL I — Bariera preistorică.

De pe terasa reşedinţei de vară a moşiei din Africa a lordului Greystoke, coborau trei persoane, pornind încet spre poarta curţii, pe o cărare cu multe cotituri şi pe marginile căreia erau tufişuri de trandafiri înfloriţi.

Două dintre aceste trei persoane erau bărbaţi, iar cea de-a treia, o femeie, îmbrăcaţi în costum kaki. Cel mai în vârstă ducea într-o mână o cască de aviator şi o pereche de ochelari şi zâmbea liniştit, ascultând ceea ce spunea celuilalt.

— Sunt sigur că nu ai îndrăzni să faci aceasta, dacă mama ar fi aici, zise tânărul. Ea nu ţi-ar da voie.

— Mă tem că ai dreptate, fiule, a răspuns Tarzan. Dar numai de data asta vreau să zbor singur şi-ţi promit că nu mă mai urc până nu se întoarce şi ea.

Mi-ai spus-o singur că sunt unul dintre cei mai buni elevi, iar, dacă şi tu ai fi un profesor care se respectă, ar trebui să ai încredere deplină în mine, după ce mi-ai spus că sunt destul de competent ca să conduc aeroplanul şi singur.

— Ce zici tu, Meriem, nu-i aşa? a întrebat-o el pe tânăra femeie. Ea clatină din cap cu neîncredere.

— Ca şi scumpul meu bărbat, sunt întotdeauna îngrijorată de tine *mon pere*, a răspuns ea. Tu eşti în stare să încerci lucruri de asemenea natură, încât cineva ar considera că te crezi nemuritor. Ar trebui să fii mai prudent!

Bărbatul tânăr a prins-o de mijloc pe soţia sa.

— Meriem are dreptate, a zis el: ar trebui, tată, să fii mai prudent!

Tarzan a dat din umeri nepăsător.

— Dacă m-aş lua după mama ta şi după tine, apoi atât nervii cât şi muşchii mei s-ar fi atrofiat de mult.

Mi-au fost daţi de natură ca să-i întrebuinţez şi deci, am intenţia să-i întrebuinţez… bineînţeles, în limita posibilităţilor. Fără îndoială că am să fiu în curând bătrân şi neputincios pentru cine ştie câtă vreme.

În momentul acela a apărut pe terasă un copilaş, care cobora scările în grabă şi urmărit de o guvernantă foarte înfierbântată de alergătură, a fugit la Meriem.

— Mămico, a strigat el, merg şi eu? Merg şi eu?

— Lasă-l să vină cu noi până la aeroplan, insistase Tarzan.

— Nu, vezi! A exclamat băieţelul, întorcându-se triumfător spre guvernantă. Merg şi eu! Na!

Ajungând în câmpia care se întindea de la reşedinţă până la jungla din depărtare, a cărei masă de verdeaţă se distingea vag înspre nord-vest, au dat peste un aeroplan, la umbra căruia moţăiau doi războinici Waziri, care au fost iniţiaţi de Korak, fiul lui Tarzan, în atribuţiile de mecanic, după aceea învăţându-i şi să zboare.

Faptul acesta contribuise să-l hotărască pe Tarzan să se perfecţioneze în arta zborului, deoarece, ca şef suprem al Wazirilor, nu se cuvenea ca războinicii de un grad mai inferior ca el să-l întreacă în această privinţă. Aşezându-şi casca pe cap şi ochelarii, se urcase la volan.

— Mai bine m-ai lua şi pe mine cu tine, l-a sfătuit Korak.

Tarzan a dat din cap negativ, zâmbindu-i binevoitor.

— Ia pe unul din „băieţi” măcar, a insistat fiul său. Cine ştie dacă nu vei avea o pană, trebuind să aterizezi şi dacă nu ai cu tine un mecanic care să facă reparaţiile necesare, ce ai să faci?

— Vin pe jos, a răspuns Tarzan.

— Dă-i drumul, îi spuse negrului.

După câteva clipe, aeroplanul pornise pe teren, de pe care s-a ridicat numaidecât într-un zbor elegant: făcuse un ocol pe deasupra celor rămaşi, se ridicase la o înălţime şi mai mare. Apoi a pornit înainte în linie dreaptă, în timp ce jos, de pe pământ, trei perechi de ochi îl urmăreau până nu s-au mai văzut decât un punct negru la orizont, după care a dispărut.

— Unde crezi tu că s-ar putea duce el acum? a întrebat Meriem.

Korak clătină din cap, nesigur.

— Ştiu şi eu? Nu prea ar avea unde să se ducă, a răspuns el. Nu-i decât prima lui încercare de a zbura singur cu maşina, dar, fiindcă ştiu cine este, nu m-aş mira să aud că i-a trecut în cap să zboare până la Londra, ca să vadă pe mama.

— Bine, dar asta nu poate s-o facă niciodată.

— Altcineva, cu mai putină experienţă decât el, sigur n-ar putea s-o facă; dar, vezi bine, suntem nevoiţi să admitem că tata nu e tocmai un om de rând.

Tarzan a zburat mai mult de o oră şi jumătate, fără să schimbe direcţia şi fără să-şi dea scama de trecerea timpului, nici de distanţa mare parcursă.

Atât de încântat era de uşurinţa cu care controla maşina şi atât de mişcat era de noua aptitudine ce-i acorda libertatea păsărilor, singurele fiinţe din jungla sa iubită pe care le invidia.

După puţin, a descoperit înaintea lui o lumină. Era înconjurată de dealuri împădurite.

Imediat după aceea, a recunoscut în stânga acelei lunci, cotiturile râului Ugovo; dar întinderile de pământ cu adânciturile ei îi era cu totul necunoscută, amănunt de care era cât se poate de nedumerit.

Îşi mai dădea seama şi de altceva: că se află la mai bine de două sute de kilometri depărtare de casă. S-a hotărât atunci să se întoarcă numaidecât.

Totuşi, misterul acelei lunci îl atrăgea atât de mult, încât nu-şi putu stăpâni dorinţa s-o vadă mai de aproape, înainte de a porni spre casă.

Cum se făcuse oare că el nu venise niciodată prin partea aceea, cu toate că a călătorit atât de mult şi atât de departe de moşia lui? Cum se făcuse că nu auzise nimic, nici chiar de la indigeni, cum că ar exista un astfel de loc prin apropiere?

A coborât mai jos ca să examineze din apropiere lunca şi adânciturile şi l-a văzut acum că nu sunt decât o serie de cratere astupate ale unor vulcani stinşi, probabil, de vreme îndelungată.

A mai văzut păduri, lacuri şi râuri a căror existenţă nu a visat-o vreodată: apoi, în acelaşi timp, a găsit şi dezlegarea misterului cum că ar fi putut exista, într-o ţară pe care el o cunoştea atât de bine de la un capăt la altul, un ţinut atât de întins care să-i fi fost cu totul necunoscut.

Acum a observat şi cauza: presupusa pădure de copaci ghimpaţi. O cunoştea de ani de zile şi era convins că pădurea aceea acoperea un teritoriu întins, în care nimeni nu putea pătrunde în afară de cele mai mici animale.

Acum, însă, a văzut că nu era decât o fâşie relativ îngustă, înconjurând un ţinut plăcut şi populat, dar o fâşie atât de deasă şi de încâlcită de copaci ghimpaţi, care protejase din timpuri imemoriale secretul pe care-l ascunsese de privirile omeneşti.

Tarzan s-a hotărât să ocolească acest pământ misterios, necunoscut de atâta vreme, mai înainte de a-şi îndrepta aeroplanul spre casă.

Pentru a obţine o vedere mai apropiată, a coborât mai jos. Sub el era o pădure mare, iar dincolo de ea o poiană deschisă, care se sfârşea la poalele unor munţi prăpăstioşi.

A observat la un moment dat că, absorbit cum era cu examinarea acestui pământ străin, lăsase aeroplanul să coboare prea jos.

În momentul când şi-a dat scama de aceasta şi mai înainte de a putea mişca aparatele de control, aeroplanul s-a atins de coroana înfrunzită a unui copac uriaş din junglă.

S-a răsucit, s-a întors complet în jurul lui: prăbuşindu-se prin frunziş şi printre crengile care-i trosneau cu zgomot, construcţia uriaşă a avionului, s-a zdrobit în fărâme.

Totul nu a durat decât o secundă, după care a urmat tăcere deplină.

CAPITOLUL II — Femeile mute.

De-a lungul unei cărări de junglă, cu capul aplecat pe piept, mergea încet o făptură puternică, cu înfăţişare omenească, după fizicul ei, totuşi, era ceva ieşit din comun în impresia pe care o făcea.

Nu era decât o fiară mare care mergea drept pe două picioare, având şi un ciomag gros într-o mână.

Un păr lung îi atârna neîngrijit pe umeri. Avea păr pe piept şi pe picioare şi pe braţe, cu toate că nu avea mai mult decât au unii bărbaţi ai raselor civilizate.

De o fâşie de piele, cu care era încinsă peste mijloc, atârnau în număr mare câteva fire înguste de piele, iar la capetele de jos ale acestora erau legate pietre mici, rotunde.

Alături de fiecare piatră erau câteva pene mici, de culori strălucitoare. Cureluşele de care atârnau pietrele erau legate de cingătoare.

Aceste cureluşe, fiind lungi de vreo jumătate de metru, formau, la prima vedere, un fel de fustă cu poalele garnisite de pietre rotunde şi de pene şi

care ajungea până aproape de genunchii acestei fiinţe.

Picioarele îi erau mari şi nu purta încălţăminte, iar pielea fusese arsă de razele soarelui până a devenit aproape arămie. Înfăţişarea enormă o evidenţiau mai mult umerii şi dezvoltarea extraordinară a muşchilor şi nu înălţimea acestei fiinţe, cu toate că avea aproape doi metri.

Faţa îi era masivă. Avea un nas acvilin şi o gură mare cu buzele groase. Ochii, de mărime normală, erau aşezaţi sub un rând de sprâncene groase, deasupra cărora avea o frunte îngustă.

În timpul mersului, această fiinţă îşi mişca urechile ei mari, care în repaus atârnau în jos. Îşi putea mişca diferite părţi din pielea capului, a feţei, precum şi a corpului, ca să gonească muştele, aşa cum ar face un cal cu muşchii din dreapta şi din stânga corpului.

Mergea fără să producă niciun zgomot. Avea privirile încordate, pentru a nu scăpa nici cea mai mică mişcare din jur, iar cu urechile, pe care le mişca mereu, asculta să desluşească orice zgomot pe care l-ar fi produs cineva.

Deodată, s-a oprit brusc, cu atenţia încordată. Nările îi tremurau. Un miros oarecare, ori un sunet pe care simţurile noastre slabe nu l-ar fi putut prinde, îi atrăsese atenţia.

A pornit după câteva clipe înainte, pe cărare, cu mai multă atenţie decât până acum, iar la o cotitură a ei, a văzut un corp omenesc care zăcea întins în praful de pe cărare.

Era Tarzan. Zăcea acolo, în nesimţire. În timp ce deasupra lui aeroplanul, stricat complet, s-a înţepenit printre crengile copacului uriaşe care-i provocase căderea.

Femeia a strâns mai puternic ciomagul în mână. Apropiindu-se de ceea ce zăcea în faţa ei. Pe figura ei se reflecta expresia unei mari surprize, de care fusese cuprinsă în momentul în care a descoperit

această fiinţă ciudată, însă nu a manifestat niciun gest de teamă.

A merse direct până alături de omul întins pe pământ, a ridicat ciomagul să-l izbească în cap, dar un impuls misterios i-a oprit gestul.

A îngenuncheat lângă el şi a început să-i examineze îmbrăcămintea. L-a întors cu faţa în sus şi şi-a aplecat o ureche deasupra inimii.

După aceea, l-a pipăi cu degetele pe piept: însă, după un moment, apucând cămaşa în ambele ei mâini puternice, o rupse. A ascultat din nou, de astădată cu urechea lipită de pielea pieptului lui Tarzan.

S-a ridicat în picioare şi a privit în jur, mirosind şi ascultând. Apoi s-a aplecat şi ridicându-l pe Tarzan, l-a aruncat cu uşurinţă pe unul din umerii ei puternici. Apoi şi-a continuat drumul în direcţia în care mersese până atunci.

Cărarea, după mai multe cotituri prin pădure, a devenit, deodată, din umbra frunzişului, o fâşie de pământ deschisă, care se întindea departe, până la poalele unor dealuri stâncoase.

De la marginea pădurii, cărarea se îndrepta spre intrarea unei trecători înguste, printre munţi, care nu era altceva decât eroziunea naturii în stânca calcaroasă a dealurilor. Dar atât de fantastică şi de capricioasă a fost natura, încât imaginea părea un vis.

Femeia şi-a dus sarcina în lungul cărării către aceste stânci, care acum aveau forma de cupole şi turle.

La o distanţă de la intrarea în trecătoare, cărarea ieşea într-un amfiteatru aproape circular, ale cărui maluri prăpăstioase erau numeroase guri de peşteri. În fata celor mai multe dintre acestea, stăteau tolănite fiinţe identice cu Tarzan.

În timp ce ea trecea prin amfiteatru, ochii celorlalte erau aţintiţi asupra ei, deoarece simţul lor auditiv le-a informat despre venirea ei, cu mult mai înainte să o fi văzut.

Când au zărit-o, o parte din ele s-au ridicat şi au pornit s-o întâmpine Toate erau femele; aveau acelaşi fizic puternic şi aceeaşi îmbrăcăminte. Se deosebeau doar trăsăturile feţei şi proporţia trupului.

Nu au scos niciun cuvânt, niciun sunet; îşi strângeau doar mai bine ciomagul în mână.

A ajuns acum foarte aproape de una din peşteri, unde, după toate probabilităţile, îi era şi destinaţia. În momentul acela, una din cele care o urmărea s-a repezit şi l-a prins de braţ pe Tarzan.

Însă cea care-l ţinea pe Tarzan, l-a eliberat pe acesta din mâinile sale şi s-a repezit ca o tigroaică asupra femelei, lovind-o puternic în cap cu ciomagul.

După aceea, stând călare pe corpul întins la pământ al lui Tarzan, a privit în jurul ei ca o leoaică încolţită, întrebând din priviri care dintre ele mai încearcă să-i ia prada. Toate s-au retras în peşterile lor. Indiferente faţă de cea care zăcea în nesimţire pe nisipul fierbinte al trecătorii.

Cealaltă l-a luat din nou pe Tarzan pe umăr şi şi-a continuat drumul până la peştera ei, unde şi-a trântit povara la pământ, fără multă ceremonie.

Apoi, aşezându-se lângă el, a început să examineze mai amănunţit fiinţa găsită.

Probabil că hainele lui Tarzan îi stârniseră curiozitatea, ori poate că o plictiseau, deoarece imediat a început să-l dezbrace.

Fără să cunoască rolul nasturilor şi al cataramelor, le-a smuls cu forţă din locul lor. Cizmele i-au dat puţin de lucru, dar, în cele din urmă, le-a descălţat.

Numai medalionul de aur încrustat cu diamante, care a fost al mamei lui, l-a lăsat neatins, atârnând de lanţul de aur din jurul gâtului.

A rămas mai multă vreme în poziţia aceasta, uitându-se lung la el, iar după aceea s-a ridicat şi l-a luat din nou pe umeri, pornind spre centrul amfiteatrului.

O mare parte a acestui amfiteatru era acoperită cu un fel de edificii nu prea înalte, construite din blocuri enorme de piatră, o parte din ele aşezate muchie la muchie ca să formeze zidurile, iar altele, aşezate transversal, constituiau acoperişurile.

Cu muchiile lipite una de alta, având şi câte o aripă la distanţe neregulate, construcţiile închideau în felul acesta şi o suprafaţă ovală de teren ce forma o curte mare.

Diferitele intrări ale acestor clădiri erau închise cu câte două blocuri de piatră, unul din ele acoperind vertical deschizătura, iar celălalt, rezemat de primul pe exterior, îl ţinea în loc, rezistând oricărui efort din interiorul clădirii, care ar fi fost făcută ca să-l clintească.

Femeia şi-a dus prizonierul leşinat către una din aceste intrări, l-a lăsat jos, a îndepărtat pietroaiele ce închideau deschizătura, apoi îl trase în întunericul din interior.

Aici, l-a depus uşor pe podea şi a bătut tare din palme, de trei ori; imediat au apărui în cameră şase copii de ambele sexe, a căror vârstă era între un an şi şaisprezece ani.

Cel mai mic mergea în picioare cu uşurinţă şi părea în stare să-şi poarte şi singur de grijă. Fetele, până şi cea mai mică dintre ele, erau înarmate cu ciomege. Băieţii nu purtau arme nici de atac, nici de apărare.

Când aceştia au intrat, femeia le-a indicat corpul lui Tarzan, s-a lovit cu pumnul în cap şi făcând mai multe gesturi înspre dânsa şi-a atins pieptul de mai multe ori cu degetul mare al mâinii.

A continuat cu alte mişcări, atât de elocvente în ceea ce priveşte înţelesul lor, încât până şi cineva care nu ar fi avut o cât de mică idee despre limbajul semnelor, tot ar fi putut să înţeleagă sensul mişcărilor ei.

După aceea, le-a întors spatele la toţi şi a ieşit din clădire, punând pietrele la loc. Apoi, s-a îndreptat din nou spre peştera ei, trecând fără să se

uite măcar la femeia pe care aproape o ucise cu câteva minute mai înainte şi care începu să-şi revină.

Şi pe când ea se întindea din nou la intrarea peşterii sale, victima ei s-a ridicat şi-a frecat câteva clipe capul acolo unde a fost lovită; uitându-se zăpăcită în jur, a încercat să se ridice. La început, se cam clătina pe picioare, dar după puţin s-a dezmetecit. Aruncând o privire spre cea care i-a provocat durerea, a plecat şi ea spre propria peşteră. Înainte de a ajunge acolo, atenţia i-a fost atrasă, ca şi a tuturor celorlalte femele, de zgomotul unor paşi care se apropiau.

S-a oprit şi ciulindu-şi largile urechi, a ascultat cu atenţie, cu privirile îndreptate spre cărarea ce ducea din vale spre pădure.

Celelalte, de asemenea, stăteau şi ascultau, iar, după un timp, vigilenţa le-a fost răsplătită cu faptul că au văzut una din rasa lor apărând la intrarea amfiteatrului.

Aceasta era tot o fiinţă enormă, mai mare chiar decât aceea care l-a prins pe Tarzan… mai bine făcută, mai musculoasă şi părea ceva mai înaltă; pe un umăr ducea corpul unei antilope, iar pe celălalt o fiinţă care ar fi putut fi luată drept un amestec de fiinţă omenească şi de animal, totuşi, atributele umane predominau.

Antilopa era moartă, dar cealaltă fiinţă era destul de vie. Pentru că se zvârcolea, încercând zadarnic să scape din strânsoarea în care era ţinută. Se vedea bine că cel prins era aproape neputincios sau cuprins de o frică ce-i paraliza forţele.

Femeia ce l-a adus pe Tarzan în amfiteatru s-a ridicai şi a rămas în picioare, la intrarea peşterii ei.

Pe ea va trebui să o numim „Prima Femeie”, pentru că nu aveau nume; în creierul ei amorţit nu a simţit niciodată nevoia de o numire care să o distingă de alţii: iar pentru colegele ei era tot atât de anonimă, după cum erau şi ele.

În felul acesta o vom denumi şi pe fiinţa pe care ea o trântise la pământ cu o lovitură de ciomag, „A Doua Femeie”, iar pe cea care intrase acum. Cu câte o sarcină pe fiecare umăr. O vom numi „A Treia Femeie”.

Aşadar, Prima Femeie s-a ridicat, privind-o fix pe noua sosită. A Doua Femeie s-a ridicat, ea după cum, făcuseră şi celelalte care se aflau pe la intrările peşterilor. Toate o priveau pe A Treia Femeie, care-şi continua drumul liniştită cu sarcina ei, cu privirile atente la atitudinea ameninţătoare a celorlalte.

A Treia Femeie era o făptură enormă iar celelalte ezitau s-o atace, mulţumindu-se s-o privească. După un timp însă, Prima Femeie a făcut un pas înainte şi întorcând capul, a aruncat o privire lungă la A Doua Femeie. Mai făcu un pas înainte, se opri şi privi din nou la A Doua Femeie, dar de astă dată arătă cu degetul înspre ea, înspre A Doua Femeie şi apoi înspre A Treia Femeie. Aceasta din urmă îşi mărise paşii, mergând în direcţia peşterii sale. Deoarece înţelesese foarte bine ce însemna atitudinea şi gesturile Primei Femei.

A Doua Femeie a înţeles, astfel încât a pornit înainte cu Prima Femeie, niciun cuvânt nu s-a schimbat între ele, niciun sunet nu a ieşit de pe buzele lor sălbatice… buze care nu ştiau ce c zâmbetul, care nu ştiau ce e râsul şi nici nu vor şti vreodată.

Şi cum se apropiau amândouă de A Treia Femeie, aceasta îşi aruncă prăzile grămadă la pământ, îşi încleştă bine mâna dreaptă de ciomag şi se pregăti să-şi apere drepturile.

Celelalte, învârtind ele armele se repeziră la atac.

Femeile ce mai rămaseră prin jur erau acum simple spectatoare, oprite în loc de un vechi obicei al tribului, care mărginea numărul celor care

atacau la cantitatea prăzii, dând lupta, dând dreptul de contestaţie aceleia care iniţiase lupta.

Când Prima Femeie a fost atacată de A Doua Femeie celelalte femei au rămas la o parte, pentru ca A Doua Femeie a fost aceea care a înaintat să încerce a pune mâna pe Tarzan. Iar acum, când A Treia Femeii: a venit cu două prăzi, iar contra ei a pornit Prima Femeie şi A Doua Femeie, celelalte se ţinură departe de luptă.

Când cele trei femei au ajuns aproape inevitabil că A Treia Femeie va fi zdrobită sub loviturile de ciomag ale celorlalte: dar ea bara loviturile de la amândouă şi iuţeala unui duelist bun. Apoi, a făcut iute un pas înainte, aplică o lovitură teribilă în capul Primei Femei.

Lovitura a fost atât de puternică, încât Prima Femeie a căzut grămadă la pământ, iar din locul unde a fost lovit începu să curgă o dâră de sânge, care a arătat precis că Prima Femeie a trecu în rândul celor care nu se mai întorc, fără a fi plânsă de nimeni.

A Treia Femeie a putut acorda acum întreaga sa atenţie Femeii A Doua, dar A Doua Femeie, relativ de soarta tovarăşei sale, nu mai a aşteptat să vadă ce se întâmpla cu dânsa, ei se răsuci în călcâie şi fugi, pe cât o duceau picioarele, spre peştera ei.

Fiinţa pe care A Treia Femeie a adus-o odată cu antilopa a crezut probabil că are un prilej bun de a scăpa în timpul cât femeile erau angajate la luptă, aşa că începu să se depărteze pe burta în direcţie opusă. Încercarea i-ar fi putut reuşi, dacă lupta ar fi durat mai mult; dar îndemânarea şi ferocitatea Femeii A Treia a terminat întregul conflict în întorcând capul, a observat că prada ceea ce o făcu să se repede numaidecât ferocitatea Femeii câteva secunde şi încerca să-i scape, după ea.

În momentul acela, A Doua Femeie se răsuci în călcâie şi porni ca o săgeată înapoi şi luă antilopa la spinare, depărtându-se cu ea, în timp ce captivul, care căutase să scape de A Treia Femeie,

se ridică drept în picioare şi iuţeală pe cărarea care se îndrepta de la intrare spre pădure.

În picioare, se vedea bine că e om, sau cel puţin, un bărbat de acelaşi neam cu femeile din această rasă atât de bizară.

Era mai mărunt ca ele, având corpul mai mic. Nu avea decât un metru şaptezeci înălţime, cu câteva firişoare de păr pe buza de sus şi pe bărbie. Fruntea-i era cu mult mai joasă decât a femeilor, iar ochii mai apropiaţi unul de altul.

Avea picioarele mai lungi şi mai subţiri decât ale femeilor, ale căror picioare păreau făcute mai mult pentru rezistenţă, decât iuţeală.

De aceea, era vădit, de la început, că A Treia Femeie n-ar mai fi putut să ajungă din urmă vânatul care i-a scăpat.

Cu acest prilej, se putea vedea şi rostul fustei ciudate de cureluşe, pietricele şi pene. A apucat cu mâna o cureluşă, o desfăcu numaidecât de cingătoarea de care era atârnată şi luând-o de un capăt între degetul cel mare şi cel arătător, o învârti iute pe un plan vertical, până când pietricica cu pene de la capătul celălalt prinse să se mişte cu mare iuţeală, după care îi dădu drumul.

Proiectilul a zburat ca o săgeată spre fugarul care alerga din toate puterile. Piatra, mare cât o nucă, îl izbi în ceafa, trântindu-l la pământ în nesimţire.

Atunci A Treia Femeie se întoarse împotriva Femeii A Doua, ce avuse timp să se depărteze cu antilopa.

A Doua Femeie avu mai mult curaj decât bun simţ, se pregăti să-şi apere carnea pe care o furase şi aştepta pe A Treia Femeie cu ciomagul ridicat.

Pe când A Treia Femeie venea asupra ei ca un adevărat munte de musculatură, A Doua Femeie o întâmpină cu o lovitură de ciomag, însă lovitura dată de adversara ei fu atât de puternică, încât arma i se făcu bucăţi şi se găsi la discreţia fiinţei a cărei carne a furat-o.

Ştia bine acum că nu se poate aştepta la niciun fel de milă. Cu toate acestea, nu a căzut în genunchi să ceară iertare, ei a smuls de la cingătoare o mână din acele proiectile de piatră, într-o ultimă încercare ca să se apere.

Dar ce zadarnică încercare! Ciomagul enorm al adversarei sale nici nu se opri în drumul lui, ei făcând un ocol pe deasupra capului, căzu cu putere drept în ţeasta Femeii de-a Doua.

A Treia Femeie a stat în loc şi se uită întrebător în jurul ei, ca şi cum ar fi voit să spună celorlalte:

— Mai este cineva care doreşte să-mi ia antilopa sau bărbatul? Dacă este, să poftească!

Cum nimeni nu-i primi provocarea, le întoarse spatele şi porni înapoi spre omul întins pe nisip.

Îl smuci cu brutalitate de jos şi-l scutură bine. În felul acesta, el începu să-şi vină în fire. Încercă să stea în picioare.

Sforţările sale erau zadarnice, aşa că ea îl aruncă din nou pe umăr şi merse la antilopă, o luă de jos şi în sfârşit, ajunse fără altă întrerupere la peştera ei.

Aici, a aprins un foculeţ la intrare, învârtind un băţ de lemn tare într-o gaură făcută într-un lemn tare, în care a pus fărâmituri de scoarţă uscată. După aceea şi-a tăiat mai multe felii groase de carne şi a mâncat cu lăcomie.

Pe când era ocupată cu această îndeletnicire, bărbatul îşi veni în fire şi stând drept, se uită ameţit în jurul lui După puţin, mirosi aroma cărnii gătite şi arătă cu mâna spre ea.

Femeia îi dădu un cuţit rudimentar de piatră, arătându-i cu mâna spre carne, ca şi cum i-ar fi spus: „poftim!” El luă cuţitul şi după câteva clipe, era ocupat să-şi frigă carnea deasupra tăciunilor. Carnea pe care o fripse era pe jumătate arsă şi pe jumătate crudă; cu toate acestea, o mâncă cu mare poftă şi pe când mânca, femeia sta şi-l privea.

Nu prea avea la ce să se uite, însă probabil îl socotea bărbat frumos. În contrast cu femeia, care

nu purta ornamente, el avea la mână brăţări şi la picioare verigi, iar la gât un colier de dinţi de animale şi pietricele colorate.

În părul făcut coc deasupra frunţii, avea înfipte câteva pene, printre care şi câteva aşchii cam de douăzeci de centimetri lungime, ce porneau orizontal în toate direcţiile.

După ce bărbatul a mâncat până se sătură, femeia se ridică şi înhăţându-l de păr, l-a târât în interiorul peşterii. El o zgâriat-o şi a muşcat-o puţin, căutând să scape, dar nu se putea măsura cu ea. Aceasta era viaţa sexuală. În ţara „Mutelor”.

În mijlocul amfiteatrului, în faţa intrărilor în peşteri, zăceau trupurile Primei Femei şi Femeii de-a Doua. Iar deasupra lor mişuna un cârd de vulturi, fiarele de pradă ale cerului. Ska, vulturul, vine totdeauna primul la un asemenea ospeţe.

CAPITOLUL III — Băiatul şi leul.

În interiorul întunecos al camerei bizare din stâncă, unde Tarzan fusese pus cu atâta brutalitate, ce era înconjurat de copiii Mutelor, care se uitau cu multă curiozitate la el.

După un timp, au început să-l examineze cu minuţiozitate, întorcându-l cât pe o parte, cât pe alta, întinzându-l de mâini şi de picioare şi pişcându-l.

În cele din urmă, un băiat, atras de medalionul de aur, îl scoate de la gâtul lui Tarzan, împodobindu-se pe sine însuşi cu el.

Fiind nişte fiinţe de pe treapta cea mai de jos a evoluţiei omeneşti, nu exista nimic care să le fi putut păstra interesul mai multă vreme, aşa că se obosiră în curând de Tarzan şi au trecut toţi într-o curte luminată de soare, lăsându-l să-şi vină în fire cum va putea mai bine şi când va putea, dacă va putea vreodată, lor fiindu-le absolut indiferent ce se va întâmpla.

Din fericire pentru Tarzan, efectul căderii îngrozitoare cu aeroplanul a fost atenuat de faptul că, în cădere întâmpinase rezistenta unor ramuri

subţiri, iar acum suferea numai decât de-o zguduitură uşoară la creier.

A început să-şi vie în fire şi nu trecu mult de la plecarea copiilor, că a deschis ochii, uitându-se aiurit la interiorul închisorii sale. După aceea, închise ochii din nou.

Răsuflarea îi era normală, când a deschis ochii a doua oară, a fost ca şi când s-ar fi trezit dintr-un somn adânc şi firesc, neamintindu-şi nimic altceva, decât că simţea o durere destul de puternică în moalele capului.

Ridicându-se de mijloc, se uită în jurul lui, obişnuindu-şi ochii cu începutul, la lumina slabă din cameră. A văzut că se află sub un acoperiş rudimentar, construit din plăci enorme de piatră.

În faţa lui era o singură deschizătură, ce părea că duce în altă cameră la fel, al cărei interior era cu mult mai luminos decât al camerei în care se afla el.

Se ridică încet în picioare şi traversă încăperea până la acea deschizătură. De partea cealaltă a camerei a doua, a văzut altă uşă, ce ducea la aer curat şi la lumina soarelui. Odaia în care se afla acum, întocmai ca şi prima, nu avea niciun fel de mobilă, doar câteva maldăre de ierburi uscate pe pardoseală şi nu părea a fi fost întrebuinţată ca locuinţă omenească.

Ajungând în uşa a doua, zări o curte îngustă, împrejmuită de un zid înalt de blocuri de piatră, înfipte cu unul din capete în pământ, astfel că stăteau aproape vertical. Mai văzu copii „Mutelor”, întinşi alene, unii la umbră, alţi la soare.

Se uită la ei cu o mirare vădită.

Cine erau ei? În ce fel de loc se afla el, după toate aparenţele, închis? Erau aceşti copii păzitorii lui, sau tovarăşi de închisoare? Şi cum de a ajuns până aici?

Trecându-şi degetele prin părul său cel negru, gest caracteristic al nedumeririi, a dat din cap de

câteva ori. Îşi aminti acum de nenorocitul sfârşit al zborului său; îşi aminti chiar căderea ce o suferise prin frunzişul marelui copac, dar mai departe de atât nu ştia nimic.

A rămas un moment în picioare, examinând cu atenţie copii „Mutelor", care, de altfel, habar nu aveau de prezenţa lui, sau de privirea aţintită asupra lor. După aceea, înaintă cu îndrăzneală în curte în faţa lor fără teamă, ca un leu căruia nu-i pasă de hienele din jurul lui.

Cum l-au văzut, copii se ridicară şi se îngrămădiră în jurul lui, fetele împingând la o parte pe bieţi şi apropiindu-se de el cu îndrăzneală.

Tarzan le vorbi în mai multe dialecte indigene, unul după altul, toate pe care le ştia, dar ei păreau că nu-l înţeleg, deoarece nu-i răspunseseră nimic.

Apoi, ca o ultimă încercare, li se adresă în limbajul primitiv al marilor maimuţe, limbajul lui Manu, maimuţa cea mică, limbajul pe care Tarzan îl învăţase pe când sugea la pieptul păros al maimuţei Kala şi asculta la guturalele membrilor sălbatici ai tribului lui Ciuk.

Cu toate acestea, cei care îl ascultau nu-i răspunseră nici de astă dată, cel puţin nu i-au dat niciun răspuns grăit, deşi mişcările lor cu mâinile, cu umerii şi cu corpurile, precum şi clătinările din cap îl făceau să înţeleagă că întrebuinţau un fel de limbaj al semnelor.

Nici între ei nu comunicau cu sunete articulate, ei tot prin semne.

După puţin, copii au pierdut interesul pentru noul sosit şi-şi reluară poziţiile lenevoase de mai înainte, pe lângă zidul curţii. În timpul acesta, Tarzan păşea încoace şi încolo, căutând, cu ochii lui ageri, orice cale de scăpare.

În cele din urmă, se convinse că nu are pe unde să iasă de acolo, decât peste zidurile după care era închis, peste care, dacă şi-ar fi făcut avânt, ar fi putut să treacă cu un salt zdravăn… dar nu era încă timpul. Trebuia să mai aştepte până când

întunericul nopţii îl vor feri de ochii acelora dinăuntrul şi dinafara închisorii.

Odată cu apropierea întunericului, atitudinea copiilor din curte a început să se schimbe.

Se plimbau încoace şi încolo, trecând mereu în sus şi în jos prin faţa intrării în adăpost de la capătul curţii, intrând uneori în prima odaie şi adeseori ajungând în a doua, unde ascultau în faţa plăcii mari de piatră ce închidea intrarea. După aceea, se înapoiau în curte, reluându-şi mersul neliniştit.

În cele din urmă, unul a bătut cu piciorul în pământ, iar gestul lui a fost imitat şi de ceilalţi, până când loviturile lor, în cadenţa unui toc, toc, toc, trebuia să se fi auzit la o distanţă dincolo de marginile închisorii.

Dar, oricare le-ar fi fost intenţia, procedeul lor nu a avut rezultat; iar după un timp una din fete, furioasă şi încruntată, îşi înhăţă ciomagul cu amândouă mâinile şi apropiindu-se de un perete, începu să bată cu putere în piatră.

Celelalte fete o imitară numaidecât, iar băieţii continuau tactul cu picioarele.

Tarzan a rămas foarte nedumerit de purtarea lor ciudată, însă a căpătat explicaţia dintr-o sursă cu totul neaşteptată: propriul său stomac.

Înţelese că aceste fiinţe erau flămânde şi încercau să atragă atenţia cuiva din afară.

Mai mult însă, mijlocul întrebuinţat în acest scop îl făcu să înţeleagă şi altceva, de care îşi dăduse seama în scurta experienţă de la început: aceste fiinţe erau lipsite cu totul de darul vorbirii şi poate că erau chiar incapabile să scoată cel mai mic sunet din gură.

Fata care a bătut prima cu ciomagul în zid se opri deodată şi arătă celorlalţi pe Tarzan.

Ei s-au uitat la el şi apoi la ea; iar ca arătă spre ciomagul ei şi din nou spre Tarzan, după care făcu o mică pantomimă, iute, scurtă, dar foarte semnificativă.

Pantomima arăta modul cum ar cădea ciomagul în capul lui Tarzan, după care actriţa pantomimei, împreună cu tovarăşii ei, ar fi trebuit să elimine pe Tarzan.

Şi atunci încetară a lovi cu ciomegele în zid şi nici băieţii nu mai izbeau pământul cu călcâiele: întreaga adunare era interesată de ideea nouă ce li se dăduse.

Se uitase la Tarzan cu priviri lacome şi flămânde. Mama lor, care trebuia să le fi adus de mâncare: Prima Femeie, era moartă.

Ei nu ştiau aceasta. Ştiau numai că sunt flămânzi şi că Prima Femeie nu le-a adus nimic de mâncare de douăzeci şi patru de ore.

Nu erau canibali. Numai în cazul extrem, când foamea ar fi ajuns cumplită, s-ar fi devorat unul pe altul, bineînţeles după cum se spune că ar fi făcut-o şi unii marinari naufragiaţi din rasele de oamenii civilizaţi.

Străinul nu era din neamul lor. El nu semăna cu dânşii, după cum nu se asemănau nici alte fiinţe aduse să mănânce de Prima Femeie.

Prin urmare, nu ar fi făcut nimic rău dacă-l devorau. Ar fi fost acelaşi lucru pentru ei ca mâncarea cărnii unei antilope.

Această idee poate nu ar fi încolţit în mintea nici unuia dintre ei, de nu se întâmpla ca fata cea mare să se fi gândit la aceasta; nici ei nu i-ar fi trecut prin gând, dacă ar fi avut de mâncare, ştiind că el nu a fost adus acolo pentru acest scop, ei ca să fie soţul Primei Femei, care, ca celelalte femei din această rasă primitivă, îşi vâna câte un bărbat în fiecare sezon prin junglă, unde bieţii bărbaţi timizi îşi trăiau vieţile lor singuratice.

Excluzând cele câteva săptămâni, când erau în captivi în încăperile de piatră ale sexului dominant, bărbaţii trăiau în junglă, pe care o preferau, cu toate primejdiile de acolo, tratamentului brutal şi dispreţului împărtăşit chiar de copiii acestor soţii temporare.

Câteodată reuşeau să scape, deşi foarte rar. Li se dădea drumul, în cele din urmă, fiind mai uşor de prins unul nou, în sezonul următor, decât să-l hrănească un an întreg.

Nu există nimic, în relaţiile lor familiare, care să se asemene cu iubirea. Copiii, concepuţi fără iubire, necunoscându-şi propriii lor taţi, nu aveau nici măcar o afecţiune cât de elementară, unul faţă de altul şi deci nici pentru altă fiinţă existentă.

O oarecare legătură îi ţinea ataşaţi de mamele lor sălbatice, la al căror piept sugeau câteva luni şi de la care se aşteptau să primească hrana zilnică, până când erau destul de dezvoltaţi să poată merge singuri în junglă, să-şi caute propriul vânat şi să aducă orice alt fel de mâncare, pe care natura abundentă le-o punea la dispoziţie.

Cândva, între vârsta de cincisprezece şi şaptesprezece ani, băieţii erau eliberaţi şi alungaţi în junglă, după care mamele lor nu-i mai recunoşteau între alţi bărbaţi.

Tot la o asemenea vârstă, tinerele fete erau luate în peşterile materne, întovărăşindu-şi mamele la vânătoarea zilnică, până reuşeau să-şi prindă primul bărbat.

După aceea, îşi alegeau o peşteră separată, iar legătura dintre părinte şi copil era pentru totdeauna întreruptă, ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Se putea întâmpla chiar ca, în sezonul următor, mama şi fiica să devină rivale sau să se ivească între ele, oricând, o ceartă cu rezultat mortal, de seama trofeelor aduse de la vânătoare.

Adăposturile şi curţile construite din piatră, în care erau ţinuţi copiii şi bărbaţii, erau singura lor operă comună.

Oricare alte lucrări trebuiau să le facă singure, deoarece bărbaţii ar fi scăpat cu cel dintâi prilej, dacă li s-ar fi dat voie să iasă de acolo şi să ia parte la lucrările de construcţie. Tot aşa, copiii, când ar fi fost destul de tari pentru ajutor, ar fi fugit.

Totuşi, aceste femei enorme erau destul de capabile să-şi facă lucrările singure.

Echipate de natură cu muşchi puternici şi trupuri colosale, ele dislocau plăci enorme de piatră din malul amfiteatrului, le dădeau drumul să alunece până în vale, apoi le împingeau, le trăgeau şi le aşezau în poziţia dorită, numai şi numai cu propria lor forţă.

Rareori se ivea nevoia de ă se adaogă câte o construcţie nouă la cele construite până atunci, mortalitatea printre aceste femele fiind atât de mare, că rămâneau libere destule clădiri pentru fetele ce ajungeau la maturitate.

Lăcomia, gelozia şi adeseori soarta celor care vânau în junglă luau o dijmă destul de mare printre femeile adulte. Până şi bărbaţii lor, atât de dispreţuiţi, îşi ucideau, uneori, femeia, în străduinţa de a-şi recâştiga libertatea.

Viaţa hidoasă a Mutelor a fost rezultatul natural al inversării nenaturale a dominării sexului.

Atribuţia bărbatului este să iniţieze dragostea: prin supremaţia sa, să inspire mai întâi respect, după aceea admiraţie în pieptul femeii pe care caută s-o atragă, dragostea rămânând să se dezvolte în urma acestor două emoţii.

Creşterea gradată a ascendenţei femeilor din ţara Mutelor asupra bărbatului împiedică emoţiilor de respect şi de admiraţie faţă de bărbat, iar rezultatul a fost că iubirea nu s-a mai ivit niciodată.

Neavând dragoste pentru soţul ei şi ajungând să fie un animal cu mult mai puternic decât el, femela din tara Mutelor a ajuns în curând să trateze pe toţi cei de sex opus cu dispreţ şi brutalitate.

Rezultatul a fost că forţa, sau dorinţa de iniţiere a dragostei a încetat să existe în inima bărbatului: nu putea iubi o fiinţă pe care o ura şi de care se temea. Nu putea să respecte, nici să admire pe acele făpturi îngrozitoare care era femeile din ţara Mutelor, aşa că fugeau prin păduri, iar femeile

dominate îl vânau pe acolo, ca nu cumva să le piară rasa de pe pământ.

Tarzan se afla acum în faţa unor vlăstare din această rasă sălbatică, dându-şi perfect seama, de intenţiile lor canibalice.

Băieţii nu l-au atacat imediat, fiind foarte ocupaţi cu culegerea de ierburi uscate şi de mici bucăţi de lemn de prin odăile vecine.

În timp ce trei fete, din care una abia de şapte ani, se apropiau cu băgare de seamă de Tarzan, gata să-l doboare cu ciomegele, băieţii făceau un foc la care se aşteptau să frigă în curând felii din carnea acestei fiinţe străine, pe care păroasa lor mamă le-o dusese.

Un băiat cam de şaisprezece ani se ţinea mai la spatele fetelor, făcând, agitat semne cu mâinile, capul şi corpul.

Părea că încearcă să convingă pe fete, sau să le împiedice a-şi duce la îndeplinire planul.

A mers până acolo, că apelă şi la ceilalţi băieţi să-l ajute, dar ei au aruncat numai o privire înspre fete, după care îşi continuară preparativele culinare.

În cele din urmă, cum fetele se apropiau cu hotărâre de Tarzan, băiatul le ieşi înainte, încercând să le oprească. Toate trei au sărit ca nişte demoni asupra lui, cu ciomăgelele ridicate, să-l radă de pe faţa pământului.

Băiatul se feri la o parte şi luă câteva pietricele cu pene de la ciomagul lui, le aruncă fetelor ce l-au atacat. Proiectilele au fost azvârlite atât de iute şi cu atâta precizie, că două fete au căzut numaidecât la pământ, urlând de durere.

Al treilea proiectil îşi greşi ţinta, izbind un băiat în tâmplă şi omorându-l pe loc. Era tocmai acela care a furat medalionul de la Tarzan şi care, ca toţi tovarăşii lui de sex, fiind o creatură timidă, a ţinut medalionul ascuns necontenit în palmă, din momentul când Tarzan, după ce şi-a venit în fire, a ieşit în curte.

Fata cea mai mare, fără să se fi intimidat câtuşi de puţin, a sărit, cu faţa ei hidoasă de furie, asupra băiatului, care mai aruncă o piatră în ea, apoi întoarse spatele şi fugi la Tarzan. Probabil că nici el nu ştia ce primire îi va face aceasta.

Poate că era o reminiscenţă apartenenţei la acelaşi sex care-l îmboldise să ia loc alături de Tarzan…; se prea poate ca însuşi Tarzan, în care simpatia pentru specia sa îl domina covârşitor, să-i fi inspirat redeşteptarea unui sentiment atrofiat de mult.

Dar, oricare ar fi fost cauza, băiatul veni şi luă loc alături de Tarzan, pe când fata simţind, că înfruntă o primejdie mai mare în această îndrăzneală nemaipomenită a fratelui său, înainta cu mai multă grijă.

Se părea că îi spune prin semne ce are de gând să-i facă, dacă nu va înceta să-şi întrerupă voinţa lui slabă, între ea şi poftele ei gastronomice. El îi răspunse, tot prin semne, că o desfide şi rămase unde se găsea.

Tarzan întinse o mână şi-l bătu uşor pe spate, zâmbind. Băiatul şi-a rânjit colţii îngrozitor, dar se vedea bine că încearcă, cu aceasta, să răspundă la zâmbetul lui Tarzan.

Acum fata era numai la doi paşi de ei.

Tarzan era foarte nedumerit asupra felului cum ar trebui să procedeze cu ea.

Cavalerismul lui firesc îl împiedică s-o atace, cu atât mai puţin să-i pricinuiască vreo rană, fie chiar în legitimă apărare.

Cu toate acestea, perfect conştient că nu va putea scăpa de ea, dacă nu o omoară, aşa că, tot căutând o soluţie şi-a întări inima pentru fapta ce trebuia s-o comită, dar de care-i era groază. Spera, totuşi, să fie în stare a scăpa de acolo, fără să recurgă la mijloace extreme.

A Treia Femeie, ducându-şi, la rândul ei, noul soţ din peşteră, în clădirile de piatră din amfiteatru, unde avea intenţia să-l ţină închis timp de o

săptămână-două, a auzit cadenţa picioarelor goale, precum şi loviturile de ciomag ce veneau din încăperile Primei Femeii şi înţelese numaidecât ce înseamnă acest zgomot.

Totuşi, bunul mers al vlăstarelor Primei Femei nu o priveau câtuşi de puţin pe ea.

Probabil însă că din instinct matern, a fost îmboldită să le dea drumul, spre a-şi căuta hrana şi pentru ca serviciile lor să nu fie pierdute tribului, în caz că mureau de foame.

Nici prin gând nu-i trecea să le dea de mâncare, nefiind copiii ei. Atât voia numai: să le deschidă porţile închisorii, dându-le drumul, ca să-şi vadă fiecare de treburile, găsindu-şi sau nu mâncare; să piară sau să nu piară, potrivit legii inexorabilă a supravieţuirii celui mai bine înzestrat.

A Treia Femeie nu se grăbi deloc în această privinţă. Cu degetele puternice în părul soţului înfuriat, îl târa spre apartamentele ei de piatră, unde a dat la o parte placa cea mare ce închidea intrarea şi l-a împins înăuntru, fără multă ceremonie, mărindu-i iuţeala cu o lovitură de călcâi în spate.

După aceea, a pus la loc pietroiul şi a pornit alene către apartamentele, din apropiere, ale Primei Femei.

A deschis poarta acestora, a trecut prin cele două camere şi a ajuns în curte, tocmai în momentul când fata cea mai mare înainta asupra lui Tarzan.

S-a oprit la intrarea în curte şi izbi cu ciomagul în piatră, cu scopul de a atrage atenţia acelora dinăuntru.

Imediat se uitară toţi spre ea.

Copiii Primei Femei nu mai au văzură până atunci altă femelă adultă, decât pe propria mamă. S-au dat înapoi la spatele acestuia, dar nici Tarzan nu se miră de teama arătată de aceşti copii.

Femeia a Treia a fost primul adult pe care-l văzuse el de când se afla în tara Mutelor, deoarece,

în timpul cât a fost în mânile Primei Femei, zăcuse în nesimţire.

Fata ce îl amenințase cu ciomagul părea acum că îl uitase cu totul şi stătea cu colţii rânjiţi şi cu ochii înguşti în faţa noii sosite: singurul copil, care părea că nu are frică de A Treia Femeie.

Tarzan examină din ochi pe această femeie enormă, care stătea de partea cealaltă a curţii şi-l privea cu căutături sălbatice.

Nici ea nu l-a mai văzut până acum, deoarece Prima Femeie îl adusese acasă pe când A Treia Femeie era la vânătoare în pădure.

De asemenea, nu ştia că Prima Femeie avea un bărbat în apartamentul ei. Ştia numai că acolo se aflau copiii ei. Dar acum, după ce l-a văzut, îl mânca din ochi.

Se gândi numaidecât să îl ia de acolo şi să îl ducă în propriile apartamente.

Deci, pentru a îndeplini acest scop se apropia de el încet şi cu precauţie, observându-i toate mişcările, ca nu cumva să fugă pe lângă ea şi să-i scape din mână. Pe ceilalţi din curte nici nu-i băgă în seamă.

Tarzan nu a putut să-i cunoască gândurile, a socotit că vine spre el ca să-l atace, după cum, bine înţeles, ar fi atacat pe oricare altă fiinţă străină pe care ar fi găsit-o în locuinţa ei.

Văzându-i mărimea enormă şi dezvoltarea extraordinară a muşchilor, precum şi măciuca grea din mână, nu a putut face altceva decât să le compare cu neputinţa lui de a se apăra.

Pentru cei născuţi în junglă, fuga din faţa luptelor nepotrivite şi fără rost nu primeşte niciodată stigmatul laşităţii.

Tarzan nu numai că era născut şi crescut în junglă, dar lipsa hainelor îl făcea şi acum, ca întotdeauna, să-i dispară cu totul pojghiţa subţire şi nenaturală a civilizaţiei.

În momentul acesta, el nu eră decât o fiară care avea să se împotrivească uneia din femeile din ţara

Mutelor… o fiară isteaţă şi destul de puternică… o fiară care ştia când să se bată şi când să fugă.

A aruncat o privire în spatele lui. A văzu pitit lângă el pe băiatul Mutelor, tremurând de frică. Mai încolo era zidul curţii, iar una din pietrele cele mari din care era foarte puţin aplecată în afară.

Mintea omului este înceată iar ochiul lui erau şi mai înceţi. În comparaţie cu ochiul şi cu mintea fiarei încolţite, care caută scăpare.

Atât de iute au fost mişcările lui Tarzan, că şi fugise până ce A Treia Femeie să-şi fi închipuit că se gândise măcar la fugă: odată cu el dus era şi băiatul Mutelor.

Răsucindu-se în călcâie, Tarzan a aruncat cu aceeaşi mişcare, pe umărul său pe băiat; apoi, traversă cu iuţeală distanţa ce-l despărţeau de zidul din spate al curţii, se urcă ca o pisică pe suprafaţa netedă a pietroiului aplecat, până când apucă cu degetele muchia de sus a acestuia.

Se trase iute deasupra-i fără măcar să se uite înapoi şi a dat drumul tânărului de partea cealaltă şi-l urmă atât de iute. Că a ajuns la pământ aproape împreună. Apoi se uită împrejurul său.

Abia atunci a văzut, pentru prima dată, amfiteatrul natural şi peşterile la intrările cărora încă mai stătea, ici-colo, câte o femeie.

În curând, venea noaptea. Soarele începuse să apună pe după creasta munţilor.

Tarzan nu a văzut decât o singură cale de scăpare: deschizătura din partea de jos a amfiteatrului, prin care trecea cărarea spre pădure. A alergat în acea direcţie, urmat de băiat.

A fost văzut însă de o femeie, care sta la intrarea peşterii sale şi care, luându-şi măciuca, a sărit în picioare şi a alergat imediat după ei.

Atras de mişcarea ei, a pornit în urmărire altă femeie şi după aceea altele, astfel că, aproape imediat, şase-şapte dintre ele alergau din răsputeri pe cărare, după fugari.

Tânărul, arătând drumul, alerga iute înaintea lui Tarzan, dar, oricât de iute ar fi fost el, tot nu putea fi mai iute şi mai rezistent la mişcare decât muşchii ce au dus pe stăpânul lor de atâtea ori la adăpost, faţă de atacurile lui Numa, sau îl făcuse să poată întrece iuţeala cerbului, când acesta trebuia să devie hrana atât de necesară lui Tarzan.

Femeile, mai grele la alergat, veneau înapoia lor fără nicio speranţă că ar fi putut ajunge această pereche atât de rapidă, dacă totul ar fi depins numai de iuţeală.

Aveau la ele proiecţiile de piatră cu care încă de la naştere au făcut atâta practică încât au ajuns aproape la perfecţie în aruncarea lor, fie în ţinte fixe, fie în ţinte mobile.

Însă se făcea întuneric cărarea se sucea şi se răsucea, iar viteza vânatului făcea ca ţinta să fie foarte greu de nimerit, dorind să o ameţească doar, nu să o ucidă.

Bineînţeles că se întâmpla adesea ca un proiectil aruncat cu iuţeală să ameţească vânatul.

Instinctul le ferea pe femei să ucidă bărbaţii, dar nu le îndemna să renunţe la tratamentul de brutalitate extremă la care-i supuneau.

Dacă Tarzan ar fi ştiut pentru ce era urmărit de ele, ar fi fugit mai repede, cu toate că, îndată ce proiectilele au început să zboare pe lângă capul lui şi-a mărit puţin viteza.

De s-ar fi întâmplat ca una din pietre să-l fi lovit, ar fi încetat să mai existe, deoarece femeile, dându-şi seama că noaptea îşi va arunca în curând mantia ei protectoare asupra fugarilor, aruncau pietrele cât mai puternic, indiferente că i-ar fi ucis sau nu pe fugari.

În momentul acela, Tarzan a avut norocul să ajungă în junglă; ca şi cum s-ar fi topit în aer, a dispărut din ochii urmăritoarelor, deoarece ajunsese în propriul element.

În timp ce ele îl căutau pe pământ, el fugea printre crengile de jos ale copacilor, urmărindu-l

cu privirea pe băiatul Mutelor, ce alerga pe jos pe cărare.

Odată cu scăparea bărbatului, femeile s-au oprit şi au pornit înapoi spre peşterile lor.

Cu băiatul nu aveau ce face. El va cutreiera jungla încă vreo doi-trei ani, fără a fi împiedicat, iar, dacă până atunci scăpa de fiarele sălbatice şi de săgeţile piticilor, ajungea la maturitate şi devenea, bineînţeles, prada primei femei ce ar fi dat de el în timpul sezonului.

Pentru moment, el va aduce o existenţă singură şi destul de fericită în felul ei.

Bineînţeles că şansele lui de-a supravieţui în junglă au fost reduse prin faptul că a scăpat prea de timpuriu. Dacă Prima Femeie ar mai fi trăit, l-ar fi păstrat în adăpostul ce-l ofereau zidurile apartamentelor sale, cel puţin încă un an şi nu i-ar fi dat drumul numai când ar fi fost în stare să se măsoare cu primejdiile vieţii sălbatice din junglă.

Băiatul, cu simţurile sale agere, a realizat că femeile au renunţat să-l urmărească.

Atunci s-a oprit privind în urmă spre fiinţa ciudată care-l eliberase din închisoare, dar întunericul îi limita imaginea la o mică distanţă.

Străinul nu se vedea nicăieri. Băiatul şi-a încordat auzul şi asculta cu atenţie.

Nu se auzea zgomot de paşi omeneşti. Se auzeau alte sunete din tufişuri şi din crengile de deasupra capului său, zgomote ciudate, care-l umpleau de groază.

Era învăluit de întuneric. Tremura, simţind greutatea întunericului asupra lui, zdrobindu-l şi lăsându-l dezarmat în faţa grozăviilor care puteau să urmeze.

Încerca să străpungă întunericul, dar simţea că ochii nu îl mai ajută cu nimic; de asemenea, fiind mut, nu putea nici să strige, nici să sperie inamicul, nici să atragă atenţia fiinţei ciudate în care a găsit prietenie şi a cărei prezenţă a stârnise în pieptul lui, în chip atât de ciudat, o emoţie inexplicabilă…

Nu era în stare să şi-o explice… nu avea noţiuni pentru ea, deoarece nu avea noţiuni pentru nimic, dar simţea cum emoţia îi încălzeşte pieptul şi dorea să fi putut atrage din nou lângă el fiinţa ciudată de mai înainte.

Se simţea foarte singur şi-i era urât.

Trosnitura din tufişurile din apropiere deşteptă în el o groază şi mai mare.

Prin întunericul nopţii, se apropia de el ceva mare. Se rezemă cu spatele de un copac, nemai îndrăznind să facă vreo mişcare.

Mirosi aerul; dar, oricât de uşor se mişca aerul din codru, mişcarea era dinspre el în direcţia fiarei ce se furişa asupra lui prin întuneric, ceea ce-l împiedica să identifice duşmanul.

Instinctul îi spunea că inamicul îl identificase pe el şi că, fără îndoială, se furişa acum tot mai aproape, pentru ca, la un moment dat, să sară asupra lui şi să-l sfâşie.

Băiatul nu ştia ce înseamnă „Leu”, exceptând posibilitatea ca instinctul să aducă cu el imaginea diferitelor fiinţe din junglă de care omul se teme.

În toată viaţa lui, băiatul nu a ieşit niciodată din apartamentul Primei Femei; iar cum întregul său neam era lipsit de voce, nici mama sa nu i-a putut spune nimic despre lumea din exterior.

Totuşi, când leul a răcnit şi s-a repezit pe neaşteptate asupra lui, băiatul a fost convins că fusese atacat de un leu.

CAPITOLUL IV — Viaţa primitivă.

Soarele îşi trimitea razele în curtea apartamentelor Primei Femei, curte lipsită de orice viaţă.

Numai cadavrul băiatului ei zăcea întins, unde căzuse cu o seară mai înainte.

În zarea albastră apăru un punct negru. Şi cu cât se apropia, cu atât se mărea, până când a apărut în forma unei păsări, alunecând uşor pe aripi întinse şi imobile.

Venea tot mai aproape, din când în când dând câte un ocol mare, până când, în cele din urmă. A trecut şi pe deasupra curţii apartamentelor Primei Femei.

Încă o dată mai zbură în cerc pe deasupra, apoi se lăsă la pământ în interiorul curţii… Ska, vulturul sosise.

După o oră, corpul tânărului era acoperit ca de o mantie de către aripile mai multor păsări de pradă de acestea. Când au zburat de acolo, nu mai a rămas în curte decât oasele curăţate de ultima bucăţică de carne.

Pe după gâtul uneia din păsări era agăţat acum un lanţ de aur, de care atârna un medalion încrustat în diamante.

Ska se zbătu şi căută să se desfacă de juvaierul care se legăna sub el, împiedicându-i mersul pe pământ şi zborul Dar rezultatul încercărilor sale a fost că lanţul se petrecu de două ori împrejurul gâtului şi nu-l mai putu scoate de acolo, îşi luă zborul spre marea pădure de copaci ghimpaţi, iar diamantele îi atârnau pe piept, scăpărând scântei.

Tarzan al maimuţelor, după ce scăpă de femeile care îl urmăriseră, atât pe el, cât şi pe băiat până în pădure, se opri în copacul de care fiul înfricoşat al Primei Femei se rezemase să se odihnească.

Prin urmare, era acolo, aproape de el, în momentul când Numa sări asupra băiatului întinse, dar. Cu iuţeală o mână în jos, apucă pe tânăr de păr şi-l trase repede în sus. În momentul când ghearele puternice ale fiarei zgâriau zadarnic aerul, dedesubtul picioarelor vlăstarului din ţara Mutelor.

A doua zi, prima grijă a lui Tarzan a fost ca să caute de mâncare şi material de îmbrăcăminte.

Gol de tot cum era şi fără niciun fel de arme, bine-înţeles că n-ar fi rezistat multă vreme în codru, dacă n-ar fi fost Tarzan al junglei, tot aşa s-ar fi întâmplat şi cu băiatul, dacă nu l-ar fi avut pe Tarzan lângă el. Tarzan a fost în stare să-şi

găsească destule fructe, nuci şi ouă de păsări; dar ceea ce dorea el mai mult ca toate era carne.

De aceea, dorea din toată inima, împins nu numai de pofta de carne, dar şi de nevoia de a avea o blană, precum şi pentru vinele pe care le putea utiliza la fabricarea obiectelor necesare siguranţei şi confortului existenţei sale atât de primitive în timpul de faţă.

Pe când se ţinea de urma unui vânat, căuta lemnul potrivit pentru o suliţă, pentru un arc şi săgeţi. Nu i-a fost greu să le găsească în pădure.

Însă trecu aproape toată ziua până când avu norocul ca un vânt uşor să aducă până la nările lui sensibile mirosul lui Bara, cerbul, pe care-l căutase până atunci.

S-a urcat într-un copac, a făcut semn băiatului Mutelor să-l urmeze, dar această creatură era atât de stângace şi de inaptă, încât Tarzan s-a simţit nevoit să-l tragă în sus printre crengi, unde, cu ajutorul semnelor, încercă să-l determine să înţeleagă că trebuie să rămână unde se află, în paza materialelor pe care i le alesese pentru arme, în timp ce el îşi va continua singur vânătoarea.

Nu era nicidecum sigur că tânărul l-a înţeles; cu toate acestea, văzut că nu mai are intenţia să se ţină după el.

Porni, deci, fără zgomot printre crengile copacilor, pe urma şiretei rumegătoare, al cărei miros exercitase întotdeauna o deosebită atracţie asupra fiului adoptiv al Kalei: mirosul lui Bara, cerbul, cu toate că, mai întotdeauna, animalul vânat de el sub acest nume era o antilopă.

Impresiile din copilărie sunt foarte puternice. De pe atunci de pe când răsfoi se abecedarul cu figuri colorate găsit în cabina tatălui său a aflat că figura de la litera C înseamnă „cerb”, a dat acest nume animalului ce se asemăna mai mult cu chipul din carte şi pe care-l întâlnea aproape zilnic, antilopa; iar, de atunci, nu-i mai zice altfel decât Bara.

Ca să te poţi apropia îndeajuns de Bara şi să-l dobori cu suliţa sau cu săgeata, e nevoie de o isteţime şi de o îndemânare cu mult mai mare decât de abilitatea limitată a omului civilizat.

Până şi vânătorii indigeni pierd vânatul, mai des decât se întâmpla să-l ucidă cu armele lor primitive.

Tarzan trebuia să-i întreacă pe amândoi, cum trebuia să întreacă antilopa, atât prin agerimea facultăţilor lui de percepere, cât şi prin coordonarea minţii, folosindu-şi în aceeaşi măsură şi muşchii, dacă dorea să-l doboare pe Bara numai cu armele cu care l-a înzestrat natura.

Pe când străbătea repede jungla, călăuzit de nările sale, în direcţia lui Bara, mirosul devenea atât de intens, avertizându-l că nu tocmai departe se adunaseră mai mulţi cerbi la un loc.

La gândul ospăţului ce-l aştepta, sălbaticul viteaz al junglei simţea o puternică senzaţie de foame.

Urmărind mirosul, vânătorul se apropia de vânat cu mai multă atenţie decât până atunci, trecând ca o umbră prin pădure şi în cele din urmă, a ajuns la marginea unei poieni în care văzu un grup de antilope.

Aşezându-se pe una din crengile de jos ale copacului, a rămas nemişcat ca o statuie, pândind mişcările cirezii şi aşteptând momentul când vreun cerb s-ar apropia îndeajuns de copacii din jurul poienii pentru ca atacul să fie încununat de succes.

A aşteptat cu răbdare, de multe ori ceasuri întregi, până când vânatul să se expună unei morţi sigure.

O singură mişcare înainte de vreme sau din imprudenţă ar fi putut face ca aceste animale fricoase să fugă o distanţă mare şi să nu se mai întoarcă acolo zile întregi.

Spre a înlătura acest inconvenient, Tarzan şi-a menţinut poziţia nemişcată, aşteptând ca întâmplarea să-i pună la îndemână o antilopă.

După un timp, a ajuns la nările lui sensibile, slab de tot şi mirosul lui Numa, leul.

Acest fapt i-a încreţit fruntea.

Locul unde se afla el era în partea de jos a vântului dinspre Bara. Leul, însă, nu se afla între el şi antilopă. Prin urmare, trebuia să fie în partea de sus a vântului, dincolo de vânat.

Şi, atunci, pentru ce nările atât de sensibile ale erbivorelor nu prinseseră mirosul inamicului lor ereditar mai înainte de Tarzan? Se vedea bine, după cum păşteau în linişte, că nu simţeau nimic care să le îngrozească, deci nu ştiau că Numa se află prin apropierea lor.

Tarzan îşi făcu socoteala că vântul care-i adusese mirosul trebuia să fi fost unul din acele curente, atât de ciudate, care lasă în nemişcare o parte din aer în drumul lor, trecând pe deasupra.

Deci, antilopele trebuie să fi fost înconjurate temporar de acea parte de aer care le izola de ce se petrecea în jurul lor.

Pe când se gândea la toate aceste lucruri, dorind din tot sufletul ca Numa să se îndepărteze, a rămas încremenit auzind un trosnet puternic în tufişurile, de partea cealaltă a poienii, dincolo de antilope.

Simultan cu zgomotul din tufişuri, apăru şi un leu tânăr, care, în momentul când a zări antilopele, a scos un răcnet teribil şi s-a repezit asupra lor.

Tarzan era atât de dezamăgit, încât îi venea să-şi smulgă părul din cap.

Prin stupiditatea de neînchipuit a acestui leu tânăr, a rămas fără hrană… rumegătoarele s-au împrăştiat în toate direcţiile. Leul, în atacul lui zadarnic, pierdu atât hrana lui, cât şi pe cea a lui Tarzan.

Dar staţi puţin! Ce era aceasta?

Un pui îngrozit de antilopă, porni exact spre copacul în care se afla Tarzan.

Dar. Cum a trecut pe sub copac, a simţit aruncându-i-se în spate un corp omenesc ce şi-a înfipt degetele, strângându-l de gât.

Greutatea vânătorului care se aruncase asupra animalului i-a răsturnat pe amândoi la pământ, dar, mai înainte ca cerbul să se fi putut ridica din nou în picioare, vânătorul îi suci gâtul, frângându-l dintr-o singură mişcare.

Fără să arunce vreo o privire înapoi. Tarzan şi-a aşezat cerbul pe umăr şi a sărit în cel mai apropiat copac.

Nu mai trebuia să-şi piardă timpul, uitându-se să vadă ce făcea Numa. Pentru că ştia prea bine că uciderea lui Bara avusese loc chiar în faţa leului.

Abia a apucat să se ridice pe o creangă, când auzi o bufnitură surdă, leul, căzu în gol, pe locul unde fusese Tarzan cu o clipă mai înainte.

Ruşinat de nereuşita lui, furios de pierderea prăzii, leul începu să scoală răcnet după răcnet, uitându-se furios la omul de pe creangă. Tarzan începu să zâmbească.

— Fiu al lui Dango, hiena, îl aţâţa el pe leu, umblă flămând acum. Până ai să înveli să vânezi.

După ce a aruncat cu dispreţ în faţa lui o crenguţă ruptă, a dispăru în frunzişul copacilor, ducându-şi prada cu uşurinţă pe umăr. Era încă lumină când a ajuns unde l-a lăsat pe băiatul din ţara Mutelor.

Tânărul avea la el un cuţit mic de piatră, cu care Tarzan tăie imediat o bucată bună din antilopă, întinzându-i-o băiatului.

După aceea, a tăiat şi pentru o bucată. Flămând cum era şi-a înfipt adânc dinţii în carnea crudă şi plină de sânge a antilopei. În timp ce băiatul, căutându-şi materiale pentru foc, privea surprins acţiunea lordului englez.

Amuzat, Tarzan l-a privit la rândul lui pe băiat, până când acesta reuşi să-şi prepare carnea după cum socotea el că ar trebui preparată: partea din afară arsă de tot, mijlocul aproape crud.

Totuşi, era mâncare gătită şi fără îndoială că acela ce o mânca se simţea superior fiarelor sălbatice care mâncau carnea crudă.

Ceea ce simţea băiatul se aseamănă probabil cu ceea ce simt epicurienii din lumea civilizată când mănâncă vânat alterat şi brânză descompusă.

Tarzan începu să zâmbească la gândul cât de vagă e, la urma urmei, marginea care separă omul civilizat de cel primitiv, în ce priveşte instinctul şi poftele.

Unii dintre prietenii săi din Franţa, cu care avu prilejul să prânzească uneori, s-au arătat foarte îngroziţi când au aflat că Tarzan a mâncat omizi, aşa cum mâncau şi maimuţele… aceasta în timp ce ei îmbucau cu poftă dintr-o mâncare de melci.

Americanul provincial râdea de gustul francezului ce mănâncă picioare de broască, fără să se gândească că lui însuşi îi plac picioarele de mosc.

Eschimoşii mănâncă peşte crud. Locuitorii de pe Amazon, atât albii cât şi indigeni mâncau cu poftă stomac de papagal şi de maimuţe, socotindu-le cele mai delicioase mâncăruri.

A doua zi de dimineaţă, având destulă carne pentru câteva zile, Tarzan a început să-şi facă arme şi să-şi croiască o haină din piele de antilopă.

Arătând băiatului Mutelor cum se curăţă pielea de antilopă cu cuţitul de piatră, începu să lucreze, fără să aibă alte unelte decât câteva bucăţele de piatră adunat de pe albia unui râuleţ, cu care voia să-şi lucreze arme bune şi puternice, spre a se putea măsura cu femeile din ţara Mutelor, cu marile carnivore şi cu oricare alt soi de inamic ce s-ar ivi.

În timp ce lucra, îl privea pe băiat şi se întreba la ce îi putea folosi această sărmană fiinţă.

Poate că-l va ajuta să-şi croiască drum prin pădurea de copaci ghimpaţi trebuia s-o străbată mai înainte de a ajunge în ţinuturile cunoscute, de unde să se îndrepte spre casă.

Vedea bine că bietul băiat e foarte timid, fapt dovedit când a fugit de la Mute şi de spaima manifestă când l-a atacat Numa. Lipsit de grai,

devenea un camarad de drum inutil, iar faptul că nu se pricepea câtuşi de puţin la tainele pădurii îl făcea o adevărată povară.

Pentru că trecuse de partea lui în timpul altercaţiei din curtea apartamentelor Primei Femei, îşi câştigase, prin actul său, dreptul la protecţie, cu toate că lui Tarzan nu-i era de niciun folos.

Evident prea evident chiar era că băiatul s-a ataşat de Tarzan şi dorea cu orice preţ să rămână alături de el.

Şi-atunci, lucrându-şi armele şi gândindu-se la locuitorii din ţara Mutelor, i-a venit o idee: va face pentru băiat arme la fel cu ale sale, învăţându-l să le întrebuinţeze. Ştia foarte bine că eficacitatea armelor primitive ale Mutelor nu se putea compara cu aceea a unui arc şi săgeţi şi nici cu a unei suliţe bune.

Mutele nu ar fi putut să repeadă proiectilele lor atât de departe, cât ar fi putut ajunge săgeata unui arcaş bun şi nici ciomăgele lor nu fi putut face mult faţă de o suliţă.

Da, va face arme şi pentru băiat şi-l va învăţa să le întrebuinţeze. În felul acesta, se va putea folosi de el la vânătoare, precum şi luptă.

Pe când Tarzan era adâncit în aceste gânduri, băiatul se opri brusc din lucru, lipindu-şi o ureche de pământ, apoi, ridicându-şi uşor capul şi-a întors privirile spre Tarzan. A îndreptat degetul de la el spre pământ.

Tarzan a înţeles că trebuia să asculte, după cum făcu băiatul: după ce şi-a lipit urechea de pământ, auzi zgomotul unor paşi răsunând pe cărarea bătătorită.

Adunând de jos tot ce-i aparţinea, a urcat numaidecât în vârful copacului, unde şi-a aşezat lucrurile, s-a întors şi l-a ajutat pe băiat să urce lângă el. Nu au avut mult de aşteptat şi au văzut apărând pe cărare una dintre acele femei teribile din amfiteatru.

La vreo cinci-şase metri în urma ei, venea altă femeie, iar în urma acesteia mai venea una.

Femeile din ţara Mutelor nu umblau prea des în felul acesta, existenţa lor fiind mai mult singuratică.

Totuşi, se adunau la un loc câteodată, ca să facă vânătoare împreună, în cazul când vânau vreo fiară primejdioasă care le devasta ţinuturile, sau când nu reuşeau să adune din pădure destui bărbaţi în timpul sezonului.

În cazul acesta, femeile rămase fără bărbaţi se uneau şi porneau prin ţinuturile unui trib din vecinătate.

Toate trei femeile au trecut pe sub copacul lui Tarzan. Urechile mari le atârnau, iar privirile ochilor lor negri rătăceau dintr-o parte în alta a cărării, tot mişcând repede, din când în când, pielea din câte un loc al corpului, cu scopul de a alunga de acolo insecte plictisitoare.

Cei doi oameni din copac au rămas nemişcaţi până când femeile s-au îndepărtat.

După ce au ieşit din privirile lor la o cotitură a drumului, au mai stat un timp să asculte, apoi au coborât din copac, reluându-şi lucrarea întreruptă.

Tarzan a zâmbit ironic, când se gândi la evenimentele petrecute în ultimele câteva minute; el, Tarzan al maimuţelor, Voievod al Codrilor, să se ascundă în copac, să nu fie văzut de trei femei! Închipuiţi-vă!

Dar ce fel de femei erau!

Până acum el nu ştia mai nimic despre ele sau despre obiceiurile lor, însă ceea ce ştia era de ajuns să-l convingă că erau cei mai formidabili duşmani cu care avusese el de a face până acum. Aşa că, atâta timp cât era fără arme. Nici nu era de gândit să încerce a se măsura cu ciomegele lor cele mari şi cu proiectilele aruncate cu atâta îndemânare.

Zilele treceau: Tarzan şi tovarăşul său lipsit de grai îşi perfecţionară armele cu care urmau să-şi procure hrana mai cu uşurinţă, băiatul lucrând mai

mult mecanic, potrivit instrucţiilor primite de la stăpânul său.

În sfârşit, sosi momentul în care Tarzan cu băiatul din ţara Muţilor erau echipaţi cu tot ce le trebuia.

Au pornit la vânătoare împreună, iar omul îl învăţa pe băiat să tragă cu arcul, să arunce cu suliţa şi să se folosească de funia de iarbă, care în timpul copilăria i-a fost unica armă.

În timpul acestor zile de vânătoare, se petrecu în tânărul din ţara Mutelor. În mod aproape brusc, o mare schimbare.

Obiceiul său a fost până acum ca să meargă pe furiş prin codru, oprindu-se, adesea, să privească, când încoace.

Când încolo, temându-se, după toate aparentele, de fiecare fiinţă ce umbla prin junglă; iar frica cea mai mare i-o inspirau femeile de acelaşi neam cu el.

Toate aceste însă se schimbară ca prin farmec.

Începu să devină stăpân atât pe arc, cât şi pe suliţa de la Tarzan, mai ales că privise, de multe ori, cu un interes adânc şi într-un fel oarecare, cu smerenie şi respect pe Tarzan, pe când dobora diferite animale, mari sau mici, pentru hrana zilnică.

Într-o zi, îl văzuse ucigând pe Sabor, leoaica, dintr-o singură aruncătură de suliţă, când se întâmplase ca ea să-l surprindă într-un luminiş, destul de departe de adăpostul oferit de copacii junglei.

Sosi, după o vreme şi ziua băiatului. Vâna împreună cu Tarzan: iar acesta aţâţă o mică turmă de porci sălbatici, printr-o săgeată bine îndreptată, care ucise pe unul din ei. Ceilalţi se împrăştiară în toate direcţiile, afară de unul un mistreţ puternic, care, zărind pe băiat, se repezi cu furie asupra lui.

Primul gând al tânărului fu să fugă, pentru că secole întregi de spaimă infiltrată în el îl îmboldeau la asta. Întotdeauna bărbaţii din ţara

Mutelor fugiseră din faţa primejdiei şi fugind într-una de animalele carnivore, precum şi de propriile femei, ajunseră foarte iuţi de picior…

Atât de iuţi, că niciun duşman primejdios nu-i mai putea prinde; un om din ţara Muţilor nu putea fi prins decât prin şiretenie.

Băiatul putea să scape foarte uşor de mistreţ şi în clipa aceea era cât pe aci s-o ia la fugă. Stăpânit de o idee nouă şi neaşteptată, se opri în loc… dete pe spate mâna cu suliţa, după cum îl învăţase Tarzan, apoi o repezi înainte cu toată forţa de care era capabil.

Mistreţul venea direct spre el. Suliţa îl izbi în umărul stâng şi străbătu corpul, perforându-i inima. Horta, mistreţul, muri instantaneu.

O nouă expresie apăru în privirile tânărului, care se reflectă şi în trăsăturile sale.

Nu se mai vedea acum obişnuita teamă; nu se mai furişa prin codru, ca mai înainte, aruncând priviri speriate în dreapta şi în stânga.

Acum mergea drept, cu îndrăzneală, fără frică şi probabil că, în loc să se mai teamă de apariţia vreunei femei, o şi căuta chiar. Devenise personificarea bărbatului răzbunător.

În pieptul lui clocotea furia înăbuşită a nenumărate generaţii faţă de tratamentul dispreţuitor şi de abuzurile îndurate din partea sexului feminin.

Fără îndoială că el nu-şi concretiza gândul în felul în care îl expunem aci, dar rămâne fapt că Tarzan, văzându-l şi-a dat seama că cea dintâi femeie ce va avea nenorocul să se întâlnească cu acest tânăr, va avea, totodată şi cea mai mare surpriză din viaţa ei.

CAPITOLUL V — Alte bordeie, alte obiceie.

Tânărul din ţara Muţilor se ataşase de Tarzan cu devotamentul şi supunerea unui câne.

La rândul său, Tarzan a învăţat cea mai mare parte a limbii prin semne a protejatului său, având,

astfel, mijlocul să comunice între ei pentru toate nevoile.

Băiatul a câştigat încredere în el însuşi, pe măsură ce se obişnuia mai mult cu noile arme, devenea din ce în ce mai independent, cu rezultatul că, adesea, porneau la vânătoare despărţiţi unul de altul, astfel că proviziile nu le lipseau niciodată.

S-a întâmplat ca Tarzan, în timpul unei expediţii singuratice, să dea peste o privelişte din cele mai ciudate.

Urmărea de câteva ceasuri dâra de miros lăsată de Bara, când simţi, deodată, mirosul unei Mute, ceea ce nu însemna pentru el decât că mai era cineva ce căuta să pună mâna pe prada urmărită de el.

Era călăuzit numai de instinctul sălbatic al fiarei de codru care predomina în el.

Nu mai era elegantul lord Greystoke din Londra care îşi rânjise colţii zbârcindu-şi buzele, ci vânătorul sălbatic în clipa când îi răpea prada.

A apucat prin copaci, porni repede în direcţia femeii din ţara Muţilor, dar înainte de a o ajunge, alt miros pătrunse în nările sale: un miros nou, ciudat, care-l nedumerea.

Era miros de om, totuşi până la un grad oarecare miros străin şi necunoscut. Niciodată nu i se întâmplase să dea peste aşa ceva.

Mirosul era foarte slab, dar ghicea, instinctiv, că trebuie să emane de undeva de foarte aproape. Şi într-adevăr, după câteva clipe, auzi câteva voci… voci joase şi melodioase, ce ajungeau foarte slab la urechile lui.

Dar, cu toate că erau joase şi melodioase, se simţea în tonul lor ceva ce denota surescitare. Acum Tarzan uită de Bara, uită de tot ce-l înconjura.

Se apropie cu multă băgare de seamă şi după puţin, observă că se găsea în apropierea unui număr mare de persoane.

Ajunsese în marginea pădurii, de unde se deschide o câmpie întinsă până la poalele dealurilor din depărtare.

Priveliştea care-l izbi vederile îl făcu, în primul moment, să se îndoiască de propriii săi ochii.

I se părea că nimic nu-i natural din tot ce vedea, afară de una din femeile uriaşe din tara Muţilor.

Ea se găsea la vreo două sute de metri de marginea pădurii şi era înconjurată de o întreagă hoardă de oameni în miniatură — nişte războinici micuţi şi albi — încălecaţi pe un soi de animale ce păreau antilope regale de pe coasta de apus.

Înarmaţi cu suliţe şi cu săbii, atacau necontenit picioarele enorme ale femeii, care se dădea înapoi încet spre pădure, izbind, din când în când. Cu piciorul în adversarii ei. Sau doborându-i cu marele ei ciomag.

Tarzan văzu numaidecât că ei vroiau să-i taie venele de la picioare şi dacă ar fi reuşit, ar fi putut, după aceea, s-o omoare cu uşurinţă.

Dar, cu toate că erau o sută şi mai bine la număr, şansele lor de reuşită păreau foarte mici, deoarece femeia ucidea sau rănea câte zece din ei deodată, numai cu o singură izbitură de picior.

Până acum, aproape jumătate din ei erau întinşi jos morţi sau răniţi pe drumul urmat în lupta lor cu femeia, mai înainte de a fi sosit Tarzan la faţa locului.

Cu toate acestea, faţă de curajul acelor care mai rămăseseră, Tarzan fu cuprins de admiraţie. Ei se repezeau neîncetat la o moarte aproape sigură. În sforţările lor încăpăţânate de a doborî femeia uriaşă. Atunci văzu şi el motivul pentru care ei îşi sacrificau atât de zadarnic viaţa… în mâna stângă a femeii, strâns la pieptul ei, se găsea unul dintre aceşti războinici mititei.

Evident că, spre a-l salva pe acesta, ceilalţi continuau lupta.

Dar, dacă Tarzan a fost cuprins de admiraţie la vederea acestor războinici, rămase tot atât de uimit

de animalele curajoase şi agile pe care le călăreau.

Crezuse până atunci că antilopa regală, cea mai mică specie a acestor animale, este şi cea mai timidă dintre fiinţele de pe pământ.

Această particularitatea însă nu aparţinea şi categoriei de antilope la care privea acum. Puţin mai mari de statură, înalte cam la jumătate de metru, erau, în toate celelalte privinţe, identice cu antilopa regală.

Totuşi, sub conducerea călăreţilor, săreau fără teamă până aproape de picioarele enorme ale femeii şi de ciomagul ei.

Erau şi bine conduse — s-ar fi putut zice la perfecţie — aşa că muşchii lor răspundeau poruncii date de călăreţi.

Săreau când spre femeie, când înapoi şi abia atingând pământul cu picioarele, se şi găseau scăpaţi de primejdie.

Săriturile lor ajungeau uneori până la doi metri, aşa că Tarzan se mira nu numai de agilitatea lor. Dar şi de abilitatea aproape minunată de călărie a războinicilor, ce se puteau menţine în şa atât de bine pe aceste animale, cu toate săriturile, învârtelile, suciturile şi săltăturile lor.

Era o privelişte frumoasă, o privelişte inspiratoare, care, oricât de nereală i s-ar fi părut la început, nu trecu mult ca să-l facă să-şi dea seama că privea la o rasă de pigmei veritabili… nu din aceia de rasă neagră pe care exploratorii Africii îi cunoscuse mai mult sau mai puţin, ei din rasa albă. Rasa pierdută de oameni în miniatură, la care se referă de multe ori vechile manuscrise de călătorii şi explorări, miturile şi legendele.

Lupta aceasta, de şi-l interesa foarte mult, la început o privise ca un spectator neutru. După un timp, simţi că simpatiile lui înclină spre micii războinici; iar, când a văzut că Muta era să scape în pădure împreună cu captivul ei, se hotărî să se amestece în această afacere.

Cei dintâi care l-au văzut în momentul ieşirii sale din frunzişul codrului au fost micii războinici.

Evident că l-au luat la început drept încă unul din duşmanii lor uriaşi, deoarece din piepturile lor a izbucnit un strigăt de descurajare şi s-au dat înapoi, pentru prima oară de când Tarzan privea la această luptă ne egală.

Dorind să-şi arate clar intenţiile, mai înainte ca micii oameni să se fi repezit la el spre a-i tăia venele picioarelor, porni iute în direcţia femeii.

Aceasta, din partea ei, îndată ce dădu cu ochii de el, începu a-i face semne poruncitoare spre a veni în ajutorul ei, să sfârşească şi cu restul pigmeilor.

Ea era obişnuită să fie temută şi ascultată de bărbaţii din neamul ei, mai ales când îi subjuga. Poate că, de astă dată, să se fi mirat puţin de îndrăzneala acestuia, deoarece bărbaţii fugeau de obicei de ea.

Cu toate acestea, avea mare nevoie de el, nevoie ce o domina. Apropiindu-se de ea, Tarzan îi porunci, prin limba semnelor învăţată de la băiat, să dea drumul captivului şi să plece de acolo, nemai supărând războinicii. Drept răspuns, ea făcu o strâmbătură urâtă şi porni spre el.

Atunci Tarzan aşează o săgeată în arc.

— Înapoi! îi făcu el semn. Înapoi sau te ucid! Înapoi, femeie şi lasă jos mititelul din mână!

Ea mârâi feroce şi mări paşii. Tarzan ridică arcul la nivelul ochilor şi întinse de coardă, până când arcul se îndoi. Pigmeii, dându-şi seama că, cel puţin pentru un moment, noul străin uriaş părea a fi de partea lor, se strânseseră la un loc, aşteptând rezultatul duelului.

Tarzan spera că femeia îi va asculta ordinul şi că nu va fi silit să-i curme zilele.

Îi era de ajuns o singură privire să vadă că ea nu avea nicidecum intenţia să-l asculte şi că era hotărâtă să-l nimicească cu desăvârşire pe

individul ce se amestecase cu atâta îndrăzneală în afacerile ei.

Venea mereu spre el. Au ajuns atât de aproape, că orice întârziere din partea lui i-ar fi fost primejdioasă; slobozi săgeata. Aşchia de lemn ascuţită se înfipse adânc, drept în inima ei sălbatică, unde el ochise, iar femeia se prăbuşi la pământ.

În aceeaşi clipă, Tarzan se repezi la ea, apucând în mâini pe războinic, ca nu cumva să fie zdrobit în căderea Mutei.

La această nouă acţiune a lui, războinicii, neînţelegându-i intenţiile, scoaseră o serie de strigăte şi învârtind săbiile pe deasupra capetelor, au dat pinteni cailor, către el.

Dar, mai înainte ca ei să fi ajuns până la el, Tarzan aşeză uşor pe pământ omuleţul salvat de la moarte şi-i dădu drumul.

Instantaneu, atitudinea pigmeilor ce voiau să-l atace se schimbă din nou, iar strigătele lor războinice se transformară în aclamaţii de bucurie.

Călărind până la el, se opri în faţa războinicului pe care-l salvase şi descălecând, îngenunchea în faţa lui Tarzan. Iar cei de aproape îi sărutară mâna.

Acum văzu Tarzan că niciunul din aceşti pitici nu era mai înalt de un jumătate de metru.

De asemenea, înţelese numaidecât că cel pe care-l salvase avea grad mare printre ceilalţi, probabil era chiar şeful lor.

Se întreba acum care va fi atitudinea lor faţă de el. Se uită la ei cu o privire plină de îngăduinţă, cum s-ar uita cineva la un muşuroi de furnici.

Pe când ei îşi felicitau tovarăşul pentru miraculoasa scăpare, Tarzan avu cel mai bun prilej să-i examineze de aproape.

Erau oameni cu pielea albă, bineînţeles destul de bronzată de vânt şi de arşiţa soarelui; totuşi, nu încăpea nicio îndoială, erau oameni albi.

De asemenea, aveau trăsături regulate şi bine proporţionate, aşa că, după orice criteriu al rasei

noastre, ar fi putut fi consideraţi bărbaţi frumoşi.

Erau, evident, excepţii şi variaţii; dar, în ansamblul lor, păreau toţi oameni frumoşi. Aveau faţa netedă şi niciunul nu părea prea în vârstă; acela scăpat din mâinile Mutei părea mai tânăr decât ceilalţi, cu mult mai tânăr decât aceia care descălecaseră ca să-i facă onorurile cuvinte.

Şi, cum Tarzan sta şi se uita la ei, tânărul făcu semn celorlalţi să se scoale, după care le ţinu un mic discurs. La urmă, se întoarse către Tarzan şi-i vorbi, dar acesta nu înţelese niciun cuvânt.

Totuşi, din atitudinea lui reieşea lămurit că omuleţul îi mulţumea şi probabil că-l întreba care îi sunt intenţiile faţă de ei.

Atunci, Tarzan căută să-i asigure că nu doreşte decât prietenia lor şi spre a evidenţia intenţiile sale, îşi aruncă armele, făcând un pas spre ei cu braţele întinse şi cu palmele deschise în direcţia lor.

Tânărul pigmeu părea că înţelege aceste semne de prietenie, deoarece înaintă şi el cu mâna întinsă spre Tarzan. Acesta, crezând că ar trebui să-i sărute mâna, nu voi s-o facă, ei preferă să-şi asume un rol egal cu al celui mai mare pigmeu.

Deci, lăsându-se într-un genunchi ca să poată ajunge mai cu uşurinţă la mâna pe care l-o întinsese pigmeul, îi strânse degetele delicat, aplecându-şi uşor capul, într-o înclinare destul de politicoasă, dar care nu arăta nicio urmă de slugărnicie.

Celălalt a avut aerul că este satisfăcut. Întoarse salutul cu aceeaşi demnitate, după care încercă a-l face pe Tarzan să înţeleagă că era pe cale să plece cu oamenii lui prin câmpie şi-l invită să-i însoţească.

Destul de curios să vadă şi alte caracteristici ale acestui popor ciudat. Tarzan nu a stat la îndoială să primească invitaţia.

Înainte ca ceata lor să pornească la drum, se împrăştiară puţin prin câmpie, pentru a-şi aduna morţii şi răniţii, precum şi pentru a pune capăt chinurilor antilopelor prea grav rănite pentru a merge. Săvârşiră aceasta cu săbiile lor relativ mici şi drepte, ce făceau parte din armamentul lor, lăsând lăncile în tocurile cilindrice aninate de partea dreaptă a şeilor.

Alte arme, Tarzan nu mai putu descoperi doar un cuţitaş pe care ei îl purtau într-o teacă la şoldul drept şi a cărui lamă era cu două tăişuri, ca un pumnal, numai de câţiva centimetri lungime şi foarte ascuţită la vârf.

După ce şi-au adunară morţii şi răniţii, aceştia din urmă a fost examinaţi de către tânărul conducător al trupei, în tovărăşia a cinci-şase

persoane dintre cei adunaşi în jurul lui când Tarzan i-a dat drumul din mână.

Pe aceştia Tarzan i-a luat drept locotenenţi sau subofiţeri. I-a văzut punând întrebări răniţilor şi examinându-i; iar în trei rânduri, de fiecare dată un caz fără speranţă, conducătorul îşi trecu iute sabia prin pieptul nefericiţilor.

Pe când se îndeplinea această măsură militară în aparenţă destul de crudă. Dar, altminteri, foarte salutară, restul războinicilor săpau, sub comanda subofiţerilor, un şanţ lung, lângă cei morţi: erau în număr de vreo douăzeci. Săpătura o făceau cu un fel de hârleţ destul de solid, pe care-l ţineau agăţat de şa şi care se putea fixa la capătul lăncilor.

Oamenii lucrau cu repeziciune extremă şi după un plan ce părea că elimină orice mişcare de prisos, aşa că, în foarte scurt timp, au săpat un şanţ de doi metri lungime, jumătate metru lăţime şi un sfert de metru adâncime, sânt care pentru oamenii de mărime normală ar fi trebuit să fie de şase metri lungime, doi metri lăţime şi un metru adâncime.

În acest şanţ îşi grămădiră morţii ca sardelele, în două straturi. După aceea, au aruncat destul pământ ca să umple spaţiile dintre corpuri, precum şi groapa până sus. Au adunat un număr mare de pietre, cu care au acoperit groapa, lăsând, în urma lor, un mic monument, ce arăta unde şi-au pierdut vieţile vitejii.

Până să termine această lucrare, alţi războinici au prins antilopele rămase libere şi au aşezat răniţii pe spatele lor. La un cuvânt al comandantului, războinicii executară mişcări de precizie militară, apoi o parte au pornit înainte cu răniţii, iar după câteva clipe porni restul trupei.

Sistemul lor de încălecare şi de marş era unic în felul lui, deci de mare interese pentru Tarzan.

Războinicii, descălecaţi, stăteau în rând în faţa tânărului conducător, care era încălecat, după cum erau şi alţi câţiva ofiţeri care îl însoţeau. Fiecare războinic îşi ţinea calul de căpăstru.

Comandantul făcu un semnal rapid, ridicând vârful săbiei, fără ca din gură să-i iasă un cuvânt de comandă. Imediat ce lăsă vârful săbiei în jos, îşi răsuci calul în loc, porni încotro se uita trupa, aceeaşi mişcare fiind făcută simultan şi de ofiţerii săi. Ca şi cum ar fi fost împinşi de un singur gând. În clipa aceea „calul" fiecărui războinic porni înainte, iar călăreţul sări în şa din fuga „calului", tot atât de uşor, ca şi o pană.

Imediat după ce a pornit primul şir de antilope, porni şi cel de-al doilea şi aşa încălecă întreaga trupă; cei din urmă au mărit ritmul, ca să-i poată ajunge pe cei porniţi iniţial.

Era una din cele mai meşteşugite şi practice manevre militare, ce făcea cu putinţă punerea în marş a trupelor de cavalerie tot atât de iute ca şi trupele de infanterie.

În timp ce trupa galopa, ieşiră din flancul stâng zece călăreţi, urmând pe unul din ofiţerii care se detaşase de grupul din jurul comandantului trupei şi se înapoiară la Tarzan.

Ofiţerul începu a-i face semne spre a înţelege că trebuie să urmeze trupa şi că ei aveau însărcinarea de a-l călăuzi până la destinaţie. În timpul acesta, corpul principal al trupei ajunsese departe pe câmpie, antilopele făcând sărituri de câte doi metri. Nici Tarzan, cât de iute era el, nu ar fi putut să se ţină după ele.

A pornit, deci, sub conducerea detaşamentului, să poată vedea lucruri noi, însă gândurile sale erau la băiatul din ţara Mutelor, ce vâna singur în pădurea rămasă din urmă. Nu trecu mult şi nu se mai gândi la el, dându-şi seama că băiatul era acum cu mult mai bine echipat pentru apărare decât oricare altul din neamul său.

De asemenea, se gândea că, după ce va vizita ţara pigmeilor, se putea întoarce, să-l găsească, dacă i-ar mai fi surâs ideea aceasta. Câmpia nu era tocmai atât de întinsă, ei avea văi şi dealuri uşoare, iar ici-colo era câte o dumbrăvioară. Iarbă era de

ajuns, păscută în unele locuri de nişte antilope de o specie ceva mai mare.

La vederea călăreţilor ce se apropiau şi la vederea făptuiri uriaşe a lui Tarzan, antilopele o luară la fugă. Micul lor grup întâlni un rinocer, dar nu făcu decât un ocol mic spre a-l evita, iar mai încolo, aproape de-un mic grup de copaci, şeful călăuzelor îşi opri detaşamentul, luă lancea în mână şi înaintă uşor spre un tufiş, transmiţând, un ordin oamenilor săi, în urma căruia aceştia se împrăştiară, înconjurând tufişul.

Tarzan se opri şi privi cu mult interes acţiunea războinicilor. Vântul bătea înspre el din direcţia tufişului, aşa că nu putea afirma cu precizie ce fel de animal era acela care atrase atenţia ofiţerului.

Nu trecu mult timp după ce războinicii înconjuraseră tufişurile şi cei de partea opusă au dat să intre în tufiş, ţinând, suliţele gata de atac. Tarzan auzi un mârâit fioros din tufiş, iar după o clipă văzu sărind o pisică sălbatică africană. Săritura era îndreptată către ofiţerul trupei, ce aştepta fiara cu lancea, gata să străpungă.

Greutatea şi forţa săriturii fiarei aproape trântiră din şa pe călăreţ, dar vârful suliţei acestuia izbi pisica drept în piept.

După câteva zvâcnituri convulsive, pisica muri, dar, dacă suliţa s-ar fi rupt în timpul acesta, omul ar fi fost trântit bine şi poate chiar ucis, această pisică fiind pentru ei o fiară tot atât de primejdioasă, ca leu pentru noi. În clipa când fiara muri, patru războinici săriră asupra ei, tăindu-i capul şi jupuind-o de piele în câteva clipe.

Tarzan nu putu să nu observe că tot ce făceau aceşti oameni atingea perfecţiunea. Păreau că nu piardă nicio clipă din timpul lor. Să nu facă nicio mişcare fără rost şi că niciunul nu ezita asupra a ceea ce are de făcut. Mai mult încă: niciun lucrător nu se punea în drumul celuilalt.

Abia trecuseră zece minute din momentul când au zărit pisica şi detaşamentul fu din nou la drum,

cu capul fiarei atârnând de şaua unui războinic, iar pielea de şaua altuia.

Ofiţerul comandantul detaşamentului avea aproape aceeaşi vârstă ca şi comandantul trupei. Se vedea bine că e un om curajos.

Tarzan ar fi putut să jure aceasta, după felul în care înfruntase ceea ce pentru un popor atât de mic ar fi fost o fiară dintre cele mai feroce şi ucigătoare. Atacul deznădăjduit asupra femeii din ţara Mutelor îi dovedise că şi ceilalţi erau curajoşi, iar Tarzan admira şi respecta curajul oricui.

A început chiar să iubească aceşti omuleţi, cu toate că, uneori, îi era greu să creadă că sunt reali, aşa de înclinaţi suntem să nu credem în posibilitatea existentei vrunei forme de viaţă cu care nu suntem obişnuiţi nici prin asociaţie, nici din auzite.

Călătoreau de şase ore prin câmpia întinsă: de la o vreme, schimbându-se vântul, Tarzan mirosi de departe un cerb. Deoarece nu mâncase nimic toată ziua. Era foarte flămând, aşa că mirosul de carne proaspătă îi stârni peste măsură pofta de vânătoare.

Alergă repede la şeful detaşamentului sub a cărui escortă se afla, îi făcu semn să oprească. Apoi, pe cât putu mai lămurit, căută să-i explice, prin mijlocul greu şi nicidecum satisfăcător al semnelor, că era flămând şi că, ceva mai încolo înaintea lor, se afla carne destulă pentru el. Le mai spuse, tot prin semne, să rămână în urmă, cât timp el îşi va urmări prada, ca s-o poată ucide.

Ofiţerul, înţelegând spusele, lui îi dădu consimţimântul şi Tarzan a pornit pe furiş înainte, spre un crâng, de unde simţise mirosul de cerb; se aflau acolo câteva antilope. Detaşamentul venea în urma lui atât de liniştit şi fără zgomot, că nici urechile agere ale lui Tarzan nu au reuşit să-i simtă.

Adăpostit de un rând de copaci, văzu câţiva cerbi şi antilope ce păşteau la mică distanţă; cea mai aproape dintre ele era la treizeci de metri de

copaci. A luat arcul de pe umăr, a ales o mână de săgeţi din tolbă şi se alătură fără zgomot copacului din apropierea antilopelor. Detaşamentul nu era departe în urma lui, deşi se opri de îndată ce văzu vânatul urmărit de Tarzan. Spre a nu-l speria.

Pigmeii priveau cu cel mai mare interes fiecare mişcare pe care Tarzan o făcea cu arcul şi săgeţile. Îl văzură, aşa cum făcu când ucisese pe Mută, că pune o săgeată în arc, întinde coarda cu putere şi-i dă drumul dintr-o singură mişcare.

Au văzut antilopa sărind în clipa când o izbi proiectilul, urmat, la intervale foarte mici. De o a doua şi o a treia săgeată: cât îşi arunca săgeţile, Tarzan se apropia de pradă. Nu era nicio primejdie că o va pierde. Chiar de la a doua săgeată, cerbul căzu în genunchi, iar, când Tarzan ajunse lângă el, îl găsi mort.

Războinicii, care îl urmaseră atât de aproape au înconjurat imediat antilopa, din momentul ce au văzut că nu mai e nevoie de nicio precauţiune. Şi vorbeau între ei cu mult mai multă animaţie decât îi văzuse până acuma Tarzan.

Interesul lor părea concentrat asupra proiectilelor dătătoare de moarte, cu ajutorul cărora el a doborât un animal aşa de mare: pentru ei antilopa era, tot atât de mare, că pentru noi un elefant. Iar când privirile lor se îndreptară spre Tarzan. Zâmbiră cu toţii, frecându-şi repede palmele cu o mişcare circulară, acţiune pe care Tarzan presupuse că ar avea acelaşi sens ca şi aplauzele.

După ce scoase săgeţile din antilopă şi le puse din nou în tolbă, făcu semn şefului detaşamentului să-i împrumute sabia. Mititelul păru că ezită un moment, în care timp tovarăşii îl priveau cu atenţie, dar, în cele din urmă, trase sabia din teacă şi o oferi lui Tarzan cu mânerul înainte.

Când cineva are de gând să mănânce carne crudă, atâta timp cât mai este caldă, nu aşteaptă se scurgă sângele din ea. Nici Tarzan nu a aşteptat, ei

îşi tăie frumos vreo două felii bune din pulpa cerbului, pe care începu să le devoreze cu mare poftă.

Actul lui Tarzan surprinse peste măsură piticii, ce se uitau la el cu destulă groază: iar, când le oferi şi lor o parte din carne. Refuzară cu scârbă, ferindu-se de el. Nu ştia ce credeau ei despre el. Dar îşi închipui numaidecât că nu le plăcea carnea crudă.

Avea el să afle mai târziu că enervarea lor era datora faptului că, în experienţa lor de până atunci, singurele fiinţe ce mâncau carne crudă mâncau şi pigmei. Prin urmare, când au văzut uriaşul puternic mâncând carne în felul acesta, nu au putut să tragă altă concluzie decât că dacă ar fi flămânzit rău, i-ar fi mâncat pe ei, la nevoie.

A înfăşurat o parte din carnea de antilopă în propria ei piele, Tarzan o aruncă în spate şi apoi îşi reluară toţi călătoria întreruptă. Războinici aveau acum aerul foarte tulburat şi vorbeau în şoaptă, aruncând, adeseori, priviri înapoi spre Tarzan.

Nu le era frică căci aceşti războinici abia ştiau ce înseamnă frica. Întrebarea ce-i preocupa şi îngrijora era dacă făceau bine sau nu ducându-se în mijlocul poporului lor un uriaş mâncător de carne crudă, care, la o singură mâncare, devora o porţiune de carne echivalentă unui om, cărui bineînţeles un om de proporţia lor.

Nu mai era mult până să se însereze. Ajunşi pe o colină, Tarzan văzu în depărtare ceea ce i se părea la prima vedere, o grupare de moviliţe simetrice în formă de cupole, iar mai târziu, după ce se apropie de ele, văzu o trupă de războinici galopând să-i întâmpine.

Fiind mai înalt decât ceilalţi, îi văzu, cu mult înaintea lor şi căută să atragă, prin semne, atenţia ofiţerului comandant. Acesta îl înţelese, însă războinicii ce se apropiau erau ascunşi vederii lor, din cauza denivelărilor terenului.

Dându-şi seama de aceasta, Tarzan se aplecă şi mai înainte ca ofiţerul să-i poată ghici intenţia, îl luă cu antilopă cu tot în mânile sale puternice, ridicându-l sus de tot de la pământ.

În primul moment, o consternare de neînchipuit cuprinse restul războinicilor. Săbiile scânteiară şi se auziră strigăte de furie.

Până şi curajosul pigmeu, pe care Tarzan îl ţinea în aer trase din teacă micuţul său cuţit; dar un zâmbet din partea lui Tarzan îi asigură pe toţi că nu e nicio primejdie şi se liniştiră, mai ales că, după o clipă, realiză şi ofiţerul motivul pentru care-l ridicase Tarzan deasupra capului.

Ofiţerul comunică celorlalţi ceea ce a văzut, iar după atitudinea lor se putea deduce că armata care se apropie era compusă din prieteni.

Dovada acestei ipoteze se făcu după câteva minute, când au fost înconjuraţi de câteva sute de pigmei, toţi prieteni, curioşi să-l vadă pe Tarzan mai de aproape.

Printre ei era şi şeful lor, cel pe care Tarzan îl scăpase din mâinile Mutei, care l-a întâmpinat cu o strângere de mână prietenească.

După aceea, a avut loc o consfătuire între şeful detaşamentului ce îl escortase pe Tarzan şi comandantul suprem, asistat de câţiva războinici mai în vârstă.

După expresia figurilor şi tonul vocilor, Tarzan şi-a dat seama că e o chestiune foarte serioasă şi că-l privea pe el.

Altfel nu şi-ar fi putut explica numeroasele priviri ce i se aruncau în timpul discuţiei. Nu avu de unde să ştie că subiectul discuţiei lor pornea de la raportul comandantului escortei.

Marele lor musafir era mâncător de carne crudă şi deci, o primejdie mare a-l aduce în mijlocul poporului.

Tânărul care l-a salvat dezlegă problema, amintindu-le că uriaşul trebuie să fi fost foarte flămând să mănânce atât de multă carne, dar nu era

mai puţin adevărat şi faptul că, deşi călătorise câteva ceasuri cu câţiva războinici, pe care i-a avut mereu la îndemână, nu se atinse de ei.

Această explicaţie părea să încheie discuţia asupra bunelor intenţii ale lui Tarzan şi prin urmare, porniră din nou la drum, fără să mai întârzie, în direcţia movilelor ce se vedeau bine acum, la vreo doi kilometri.

Apropiindu-se de ele, Tarzan crezu, la început, că vede un număr colosal de pigmei, umblând încoace şi încolo printre aceste moviliţe, iar, când se apropia şi mai mult, observă că moviliţele erau clădiri în miniatură, de piatră, construite probabil, chiar de pigmei.

Pigmeii, umblau încoace şi încolo printre moviliţe, trebuie să fi fost lucrători, deoarece un şir lung mergea într-o direcţie, ieşind dintr-o gaură din pământ şi urmând un drum anumit către o moviliţă pe jumătate completată şi care evident că era în curs de construcţie.

Un alt şir lung cu mâinile goale, mergea în direcţia opusă, coborându-se într-o a doua gaură, iar pe flancul drept şi stâng al fiecărui şir, la distanţe destul de dese, se aflau războinici înarmaţi. Mersul acestor şiruri de oameni, care intrau şi ieşeau din aceste construcţii în formă de cupolă îi făcură lui Tarzan impresia că se află în faţa unui furnicar, iar furnicile se străduiau împrejurul muşuroaielor lor.

CAPITOLUL VI — La sfat cu piticii.

Ska, vulturul, zbura alene în cercuri mari. Sus de tot, pe deasupra malurilor râului Ugogo. Medalionul de aur încrustat cu diamante strălucea la razele soarelui, dar nu-l mai supăra în zbor, ei numai la coborât şi umblatul pe pământ, îl mai necăjea, deoarece călca peste el şi se împiedica. Cu toate încercările, nu reuşea să scape de el, acceptându-l.

După ce zbura un timp, văzu jos, lângă malul râului, trupul întins a lui Goro bivolul, al cărui

aspect arăta limpede că e gata să servească de hrana lui Ska. Marea pasăre coborî într-un copac din apropiere. Torul era liniştit nu se vedea niciun duşman prin apropiere.

Ska a dat de câteva ori din aripi, până a ajuns la cadavrul bivolului şi s-a oprit pe unul din coamele acestuia.

Tarzan, în oraşul pigmeilor fu întâmpinat foarte călduros, iar, pentru că s-a hotărât să rămână cu ei mai multă vreme, spre a le studia obiceiurile, s-a pus pe lucru cu ardoare, aşa cum avea obiceiul când se afla printre popoare străine, adică să le înveţe limba, cât se putea mai iute.

Deoarece, până acuma, era stăpân pe mai multe limbi şi dialecte, nu îi fu greu să o înveţe şi pe aceasta, aşa că, în scurt timp, era în stare să înţeleagă ce îi spuneau amfitrionii şi să se facă înţeles de ei.

Atunci află faptul că-l consideraseră, la început, ca făcând parte din neamul „Maimuţelor" şi ca atare, au crezut că îi el va fi imposibil să comunice cu ei prin alte mijloace decât prin semne.

Au rămas, deci, foarte încântaţi când au văzut că este în stare să se exprime prin sunetele identice cu ale lor, iar când a înţeles că el dorea să le înveţe limba (Adrendohaki), regele lor, Inimă-Tare, i-a pus la dispoziţie mai mulţi profesori, dând ordin întregului său popor, cu care străinul uriaş ar fi putut veni în contact, ca să-l ajute a se familiariza cât mai repede cu limba lor.

Inimă-Tare a început să ţină foarte mult la Tarzan, din cauză că cel scăpat din mâinile Mutei fusese tocmai Crăişor, fiul regelui.

De aceea, atât regele, cât şi prinţul căutau să facă în aşa fel încât uriaşul să se simtă printre ei cât mai plăcut. Mâncarea i-o aduceau o sută de robi, acolo unde găsea el de cuviinţă să stea, la umbra unui copac mare ce creştea majestos, chiar la marginea oraşului.

Când se plimba printre grupurile de case în formă de cupolă, o trupă de cavalerie galopa înaintea lui, să cureţe drumul, ca nu cumva să calce pe cineva din oraş. Totuşi, Tarzan era foarte atent faţă de amfitrionii săi, aşa că niciunul nu avu de suferit din cauza lui.

Cu vremea, devenind din ce în ce mai stăpân pe limba lor, află, o mulţime de amănunte privind acest popor remarcabil. Prinţul Crăişor şi-a luat angajamentul să asiste aproape zilnic la învăţătura uriaşului său oaspete, aşa că Tarzan învăţă foarte mult de la prinţ.

Se plimba prin oraş cu foarte mare atenţie. Cel mai interesant lucru văzut era metoda de construcţie întrebuinţată în clădirea caselor cu cupolă, care erau mai înalte chiar decât Tarzan.

Primul pas în construcţia lor era trasarea periferiei bazei cu bolovani de mărime uniformă, fiecare cântărind până la douăzeci de kilograme. Doi robi puteau duce cu uşurinţă un asemenea bolovan, dacă era pus pe o targă, iar, cum la fiecare construcţie se întrebuinţau cel puţin o mie de robi, lucrarea progresa în felul acesta, cu iuţeală.

După ce au trasat baza circulară de un diametru de treizeci-patruzeci metri, făceau un cerc mai mic la vreo trei metri în interiorul celui dintâi. Fiecare cerc, din aceste două, aveau însemnate patru deschizături: locul celor patru intrări în clădirea completă, corespunzătoare cu cele patru puncte cardinale.

Locul pereţilor acestor intrări era însemnat, pe pământ, cu bolovani, aceştia fiind aleşi cu mai multă îngrijire în ceea ce priveşte uniformitatea lor. Iar spaţiul de la o deschizătură la alta era umplut cu bolovani.

După aceea, se trasa planul camerelor şi al coridoarelor din etajul de jos, tot cu bolovani, fiecare fiind cu cea mai mare îngrijire în raport cu cel alăturat, precum şi cu cel care urma fi aşezat

deasupra, când trebuia să se zidească al doilea rând, având de suportat o greutate enormă, după ce se termina clădirea.

Coridoarele erau de regulă cam de un metru lăţime, ceea ce ar echivala cu patru metri după măsura noastră, iar camerele aveau o mărime, adecvată fie întrebuinţării destinate ei.

Exact în centrul clădirii, se lăsa o deschidere circulară, largă de vreo trei metri în diametru. Aceasta mergea în sus, odată cu construcţia clădirii, astfel se forma un luminiş de la pământ până la acoperiş.

După ce partea de jos era clădită în felul acesta până la o înălţime de un sfert de metru, se proceda la boltirea coridoarelor, aşezându-se din distanţe în distanţe, pe toată lungimea lor, arcuri de lemn, deasupra cărora se construia tavanul din scânduri aplecate în lungime, de la arc la arc. Marginile scândurilor erau suprapuse şi prinse cu ţinte de lemn bătute la capete de arcuri.

În timpul cât înainta această lucrare, se ridicau pereţii camerelor şi zidul exterior al clădirii, până la aproape trei sferturi de metru înălţime, aducându-le la nivel cu tavanul coridoarelor boltite; iar spaţiile dintre coridoare şi camere erau umplute cu bolovani, printre care se turna, spre a avea un corp mai compact, pietriş de râu şi sfărâmături de piatră.

Venea rândul grinzilor pentru tavan, ce se aşezau transversal peste celelalte camere… lemn tare, din specia stejarului, în formă pătrată, de circa cincisprezece centimetri. La camerele mai mari, aceste grinzi aveau la distanţe, ca proptele, stâlpi din acelaşi material, de aceeaşi grosime.

După ce erau aşezate grinzile, se construia tavanul din scânduri puse strâns una lângă alta şi bătute în cuie de lemn.

În felul acesta, tavanele camerelor se ridicau deasupra restului construcţiei cu aproape douăzeci de centimetri.

Când lucrarea ajungea aici, intrau în joc sute de căldări în care se încălzea astfel crud, până devenea lichid, cu care se umpleau spaţiile, până când toată clădirea ajungea nivelul tavanului, dându-i astfel, o înălţime de un metru.

Peste acesta se aşeza un alt strat de cincisprezece-douăzeci de centimetri de piatră şi punându-se temelia etajului al doilea, a cărui construcţie presupunea reluarea etapelor.

Palatul lui Inimă-Tare, construit după acest sistem, era de şaptezeci de metri în diametru şi de treizeci şi şase metri înălţime, (treizeci şi şase de etaje), putând să adăpostească opt mii de persoane: un adevărat furnicar omenesc.

Oraşul întreg consta în zece cupole la fel cu palatul, puţin mai mici, în care se adăposteau un total de cinci sute de mii de locuitori, dintre care două treimi erau robi, majoritatea meseriaşi şi servitori ai clasei domnitoare.

Altă jumătate de milion de robi, muncitori de rând, locuiau în camerele subterane ale carierelor de unde se extrăgea materialul de construcţie.

Galeriile şi camerele minelor erau întărite şi portite cu îngrijire, pe măsură ce înainta exploatarea lor, aşa că erau destul de comode şi încăpătoare pentru sclavi, mai ales aproape de suprafaţă.

Oraşul fiind clădit pe un teren stâncos de origine vulcanică, din cauza uşurinţei cu care se procura materialul, avea drenajul aproape perfect, iar robii nu sufereau niciun neajuns din cauză că locuiau sub pământ.

Chiar cupole erau bine ventilate prin luminatorul central şi numeroaselor ferestre din pereţii exteriori, amplasate destul de apropiat una de cealaltă.

Ferestrele erau cam de un sfert de metru pe jumătate sau mai precis, de douăzeci şi şase centimetri înălţime, destul de mari să permită intrarea aerului şi a luminii. Totuşi, interiorul

cupolei, mai ales camerele întunecoase, dintre cele exterioare şi cele care dădeau în luminătorul central, erau luminate cu un soi de lumânări ce ardeau fără fum, foarte încet.

Tarzan observa construcţia noii cupole cu cel mai adânc interes, dându-şi seama că, pentru el, era singurul prilej de a vedea interiorul unuia din aceşti stupi de fiinţe omeneşti Şi pe când era ocupat în felul acesta, Crăişor şi prietenii săi îşi dădeau toată osteneala să-l iniţieze în misterele limbii pe care el o învăţa.

A descoperit, astfel, că robii sunt prizonieri de război, sau descendenţi ai acestora. Unii au fost în robie de-a lungul mai multor generaţii, pierzându-se orice urmă a originii lor şi se considerau tot atât de cetăţeni în Trohanadalmakus Mărunţica, oraşul regelui Inimă-Tare, ca oricare nobil.

În general, trataţi cu bunătate, după o generaţie-două. Nu mai erau puşi la munci grele.

Majoritatea prizonierilor recenţi şi copii acestora făceau parte din casta muncitorilor de rând, de la care se pretindea o muncă până la marginile extreme ale îndurării omeneşti. Ei lucrau în mine, în cariere şi cărau materialele grele, iar mai bine de cincizeci la sută dintre dânşii munceau aproape până la sleire completă.

Cu a doua generaţie, începea educaţia copiilor, mai ales a acelor ce manifestau aptitudini pentru meseni. Aceştia erau transferaţi din cariere în cupole, după care începeau o viaţă relativ uşoară mai omenească şi mai prosperă, viaţa clasei mijlocii.

Mai exista un mijloc prin care cineva putea să scape de munca din cariere: prin căsătorie sau, mai bine zis, prin selecţie, după cum le plăcea să numească acest episod, cu vreun membru al clasei dominante.

Într-o comunitate unde distincţia de clasă era o caracteristică a poporului, atât de înrădăcinat, că devenise aproape o religie, era destul de vrednic de

atenţie că asemenea legături nu aduceau nicio înjosire; dimpotrivă, îl ridica automatic pe cel de clasă mai joasă la rangul tovarăşului de viaţă, de clasă superioară.

— Este foarte adevărat aceasta, explică Crăişor lui Tarzan, la întrebarea acestuia în privinţa excepţiei de la regula generală atât de riguroasă a distincţiei de clasă.

A fost o dată, demult, în timpul domnie lui (Klamata-morcsal) Barbă-n cot din oraşul nostru Mărunţica, în războiul în care ostaşii lui (Veltoptis-hogo) Potrivitul, regele oraşului (Veltoptis makus) s-au pornit în mare număr contra frumoasei noastre capitale.

Într-o bătălie decisivă, trupele strămoşilor noştri au fost nimicite aproape cu totul. Mii de oameni şi de femei au fost luaţi în captivitate, iar ceea ce ne-a scăpat, atunci, ca să nu fim distruşi cu desăvârşire a fost devotamentul eroic al robilor pentru stăpâni.

Barbă-n cot, din ai cărui descendenţi fac şi eu parte, a observat în toiul luptei, puterea de rezistenţă a robilor; erau mai puternici decât ostaşii din ambele oraşe combatante şi păreau neobosiţi, pe când clasa înaltă a nobilimii, din care erau recrutaţi ostaşii, deşi plini de curaj, erau sleiţi de oboseală în mai puţin de un sfert de oră de luptă.

Atunci, după ce bătălia a luat sfârşit, prin completa noastră înfrângere, Barbă-n cot a chemat pe toţi ofiţerii trupelor sau. Mai bine zis, pe cei care rămăseseră vii sau neprinşi şi printr-un discurs călduros, le-a explicat că nu din cauza numărului cel mare al ostaşilor din Potrivita am fost învinşi, ci din cauză că ostaşii noştri erau nişte slăbănogi. I-a întrebat dacă ştiu cauza acestei stări de lucru şi prin ce mijloace s-ar putea pune capăt.

Cel mai tânăr căpitan, rănit şi slăbit de pierderea sângelui, a fost singurul care putu da o explicaţie plauzibilă şi să propună un mijloc radical pentru îndreptarea slăbiciunii oştenilor noştri.

Le-a atras atenţia asupra faptului că, din întreaga rasă a minunienilor, cel mai vechi popor era acela cu capitala Mărunţica şi că, de veacuri întregi, nu mai suferise niciun amestec de sânge nou. Nefiindu-le permis să se însoare cu persoane ce nu fac parte din clasa lor.

În timpul acesta sclavii, le mai explică el. Recrutaţi din toate oraşele Minuniei, se încrucişau între ei, au devenit robuşti şi rezistenţi, pe când stăpânii lor, fără încrucişare, au degenerat.

În baza celor explicate, îl delegă pe Barbă-n cot să decreteze că orice sclav va fi ridicat la clasa ostăşească, dacă este ales şi luat în căsătorie, de un bărbat, sau, respectiv, de o femeie din clasa aceea. De asemenea, să fie obligatoriu ca fiecare războinic să-şi aleagă cel puţin o soţie dintre sclavele lor.

La început, desigur, s-au ridicat obiecţii puternice împotriva unei sugestii atât de păgâne, dar Barbă-n cot, înţelept, a pătruns ideea şi nu numai că a emis decretul în chestiune, dar a fost cel dintâi care l-a urmat, luând imediat de soţie una din sclavele sale; ce a făcut regele, în persoană, a fost imitat şi de ceilalţi.

Chiar de la a doua generaţie, s-a văzut cât de înţeleaptă a fost această schimbare, iar fiecare generaţie care a îndeplinit tot mai mult aşteptările lui Barbă-n cot. În ziua de azi, poporul din Mărunţica este cel mai puternic şi mai războinic dintre minunieni.

Vechia noastră inamică, Potrivita, a adoptat şi ea noua ordine, despre care a aflat de la robii făcuţi în cursul raidurilor asupra noastră. Au început, însă, cu câteva generaţii după noi.

Acum, toate oraşele din Minunia îşi însoară războinicii cu roabele lor.

Şi, de ce nu? Robii noştri descind toţi din clasa ostăşească a altor cetăţi, din care au fost prinşi strămoşii lor. Mai mult însă. Suntem toţi de aceeaşi rasă, avem aceeaşi limbă, iar obiceiurile noastre,

din punctele cele mai importante de vedere, sunt aceleaşi.

Timpul a adus oarecare schimbare în modul se face selecţia noilor soţii Acum este obiceiul de a porni cu război contra altui oraş numai în scopul de-a prinde pe femeile lor cele mai nobile şi mai frumoase.

Pentru familia noastră regală, această orânduială a fost, nici mai mult nici mai puţin, salvarea de la completa distrugere Strămoşii noştri ne transmiteau nouă, urmaşilor lor, boala şi nebunia.

Sângele nou, curat şi puternic al robilor, a şters din sângele nostru dâra bolnăvicioasă, modificând punctul nostru de vedere până într-acolo, că fiul unei roabe şi al unui ostaş, considerat până atunci fără castă — cel mai de jos dintre cei de jos — acum are rangul lui printre cei mai de sus, fiind considerat ca imoral pentru o persoană din familia regală să se căsătorească cu altcineva decât cu o sclavă.

— Dar, dumneata, întreabă Tarzan, tot aşa te-ai căsătorit? Ţi-ai răpit soţia în bătălie cu alt oraş?

— Eu nu sunt căsătorit, răspunse Crăişorul în timpul de faţă ne pregătim de război cu Potrivita. Mi se spune, de către robii din acel oraş, că fiica regelui de acolo este cea mai frumoasă din lume. O cheamă Janzara (Steluţa) şi pentru că nu suntem de loc înrudiţi, decât poate foarte de departe, ar fi o soţie dintre cele mai potrivite pentru fiul lui Inimă-Tare.

— De unde ştii că nu te înrudeşti cu ca aproape deloc?

Pentru că ţinem o socoteală, tot atât de exactă despre familiile regale din Potrivita şi din mai multe alte oraşe vecine din Minunia, cum ţinem şi despre familia noastră, lămuri Crăişor. Aceste informaţii le căpătăm de la prizonierii de război, de regulă de la ce aleşi în căsătorie de poporul nostru.

Regii din Potrivita, timp de câteva generaţii în şir, n-au fost atât de puternici sau norocoşi să reuşească a lua domniţe de la noi. Nici prin forţa armelor, nici strategic, cu toate că au încercat de nenumărate ori.

Rezultatul a fost că s-au văzut nevoiţi să-şi găsească soţii în alte oraşe, de multe ori destul de îndepărtate.

Mama domniţei Steluţa se trage dintr-un oraş depărtat şi de acolo a fost adusă de actualul rege din Potrivita (Elkomohago), spre a se însura cu ea.

În istoria acestui oraş nu se pomeneşte că ar fi luat vreodată robi din Mărunţica, nici că războinici de-ai noştri au călcat pe acolo, de generaţii întregi. Prin urmare. Steluţa ar fi o soluţie excelentă pentru mine.

— Bine, zise Tarzan. Dar cum rămâne cu iubirea. Dacă am presupune că nu v-aţi iubi unul pe altul?

Crăişor dădu indiferent din umeri.

— Îmi va naşte un fiu care, într-o zi, va deveni regele Mărunţichii, răspunse el. Asta-i tot ce pot pretinde.

În timp ce pigmeii, amfitrionii lui Tarzan, se pregăteau de război cu vecinii din Potrivita, oaspetele lor a fost lăsat să-şi vadă de treburile sale.

Tarzan găsi un izvor nesecat de curiozităţi în îndeletnicirile acestui popor în miniatură.

Observă şirurile nesfârşite de robi, străduindu-se cu sarcinile grele înspre noua cupolă, ce se înălţa cu o iuţeală aproape miraculoasă. Sau făcea câte-o plimbare până în ţarinile din afara oraşului, unde alţi robi munceau pământul, pe care mai mult îl zgâriau. Decât îl arau cu nişte pluguleţe trase de bidivii de-ai lor… aceste antilope liliputane fund singurele animale de muncă.

Robii erau întovărăşiţi de războinici înarmaţi, dacă erau robi din prima sau a doua generaţie, ca nu cumva să încerce a scăpa sau a stârni o

revoluţie, precum şi ca apărare împotriva fiarelor sau a inamicilor din alte cetăţi, robilor nefiindu-le permis să poarte arme şi prin urmare, neputându-se apăra singuri.

Robii din prima şi a doua generaţie se cunoşteau uşor după tunica lor de un verde aprins, ce le ajungea până la genunchi singura îmbrăcăminte a castei lor, având atât în spate, cât şi în faţă o emblemă imprimată cu negru, ce indica oraşul natal al robului şi persoana căreia îi aparţinea.

Toţi robii care munceau la lucrările publice erau ai regelui Inimă-Tare. Dar multe din familiile nobile erau, reprezentate în câmpii de robii lor.

Prin oraş circulau, după diversele lor afaceri, mii de robi în tunică albă.

Ei îngrijeau caii stăpânilor, supravegheau mare parte din munca anuală a robilor de clase inferioare, făceau comerţ, vânzându-şi mărfurile îl libertate deplină; dar, ca şi ceilalţi robi, nu purtau decât un singur fel de îmbrăcăminte, pe lângă sandalele grosolane, comune ambelor clase.

Pe piept şi pe spate aveau imprimată cu roşu numai emblema stăpânilor, ca şi la robii din a doua generaţie, deoarece, fiind născuţi în oraş, erau consideraţi băştinaşi.

Mai erau şi alte semne de distincţie, deşi mai puţin importante, pe tunicile robilor de clasă mai înaltă… nişte semne nuci puse pe un umăr sau pe amândoi, ori pe câte o mânecă, care indică ocupaţia fiecăruia.

Robii aparţineau cu trup şi suflet stăpânului lor, care trebuia să-l hrănească şi să-l îmbrace pe toţi robii săi însă şi rodul muncii lor îi revenea exclusiv lui.

Bogăţia familiei unui războinic ar fi putut consta, bunăoară, din frumuseţea şi perfecţionarea podoabelor de aur şi de argint pe care această familie le vindea altor războinici, în cazul acesta, robii familiei, afară de cei întrebuinţaţi la treburile

casei, erau utilizaţi la desemnarea şi fabricarea acestor articole.

Altă familie se devota agriculturii, alta creşterii bidiviilor (diadeţi): dar toată munca era făcută de robi cu excepţia dresării bidiviilor crescuţi pentru călărie, ocupaţie care nu era considerată mai prejos de demnitatea clasei războinicilor, ci, din contra, era privită ca fiind singura ocupaţie potrivită pentru nobili. Până şi fiul regelui îşi dresa propriii bidivii.

Ca spectator interesa, pentru Tarzan orele treceau repede. La neîncetatele lui întrebări asupra posibilităţii de a găsi o cale în această lume bizară, înconjurată de o pădure de copaci ghimpaţi, amfitrionii săi îi răspundeau că nu era mare lucru a străbate pădurea aceea, dar, deoarece se continua la infinit, până la extremitatea lumii, era zadarnic să mai încerce să pătrundă într-unsa.

Concepţia lor referitoare lumea era mărginită la ceea ce ei au fost în stare să vadă: un pământ deluros, cu văi şi păduri, totul înconjurat de copaci ghimpaţi.

Pentru fiinţele de mărimea lor, pădurea ghimpată nu era greu de pătruns, dar Tarzan nu era de mărimea lor.

Totuşi, el nu înceta niciodată să zămislească planuri asupra mijloacelor salvare, cu toate că nu era grăbit să le execute, deoarece îi găsea pe minunieni cât se poate de interesanţi şi-i convenea să-şi petreacă vremea alene în oraşul Mărunţica.

Pe neaşteptate, însă, se ivi o schimbare… într-o dimineaţă, tocmai în clipa când zorile se arătau la răsărit.

CAPITOLUL VII — Războiul.

Tânărul din ţara Mutelor, fiul Primei Femei, cutreiera într-una pădurea, în căutarea lui Tarzan, singura fiinţă care putuse stârni vreodată în inima lui sălbatică o emoţie care să semene puţin cu afecţiunea.

Bineînţeles că nu-l găsi. Îl întâlni însă cu alţi doi bărbaţi, mai în vârstă, din aceeaşi specie cu el. Începând să vâneze împreună după cum, de altfel, obişnuiau să facă adeseori aceste creaturi inofensive.

Noile sale cunoştinţe manifestau prea puţin interes pentru armamentul ciudat al tovarăşului lor… le era de ajuns să aibă un ciomag bun şi câte un cuţit de piatră. Se simţeau destul de mulţumiţi dacă puteau vâna din când în când un iepuraş sau o veveriţă, restul hranei lor constând din fructe, nuci şi rădăcini de plante.

Fiul Primei Femei nu se mulţumea cu atât. El vâna adeseori păsări şi uneori câte o antilopă, devenind, din zi în zi, mai îndemânatic la mânuirea suliţei cât şi a arcului. În felul acesta, îşi procura mai multă carne decât putea mânca, dând şi celorlalţi doi tovarăşi, care acum se ataşaseră de el. Bineînţeles că traiul lor în comun ar fi durat numai până când ar fi apărut pe scena vieţii lor vreuna din femeile teribile, ce le-ar fi zdruncinat pentru totdeauna tovărăşia, luând pe unul din ei cu ea.

Noii săi tovarăşi se mirau, într-un fel, de el. Dar în mintea lor lentă şi stupidă nu putea pătrunde cauza pentru care el li se părea diferit de ceilalţi bărbaţi.

El îşi ţinea capul sus, avea privirea mai sigură şi mişcările sale nu erau atât de furişe ca ale celorlalţi. Prin junglă mergea cu pas mai hotărât şi cu mai puţină grijă decât socoteau ei că ar fi trebuit.

Mai mult încă: le venea să râdă în sinea lor, gândindu-se la momentul când acest tovarăş, lipsit de prudenţă, va întâlni vreuna din femeile tribului lor, care-l va doborî cu ciomagul şi după aceea, îl va târî de păr până în peştera ei.

A sosit, în sfârşit şi ziua când se întâmplă faptul, anticipat. Se întâlniră deodată cu o femelă enormă, într-un loc deschis din pădure. Cei doi bărbaţi, care îl însoţeau pe fiul Primei Femei, au luat-o la fugă,

iar, când au ajuns într-un loc mai sigur, unde copacii erau deşi, s-au oprit în loc, să vadă dacă femela îi urmărea şi ce s-a întâmplat cu tovarăşul lor.

Spre uşurarea lor, au văzut că femela nu-i urmărea; spre consternarea lor văzură că tovarăşul lor nu fugea, ei rămăsese curajos în faţa ei, făcându-i semne să plece de acolo, căci, altfel, o va ucide.

Ce reacţie a creat! Negreşit că a fost născut fără un pic de creier!

Lor nu le trece prin minte să atribuie actul lui curajului. Această virtute era apanajul Mutelor, bărbaţii petrecându-şi viaţa în fuga de primejdie şi de femele.

Totuşi, simţeau, în inima lor, că trebuie să-i fie recunoscători, deoarece actul lui îndrăzneţ îl salvase pe ei. Muta va lua numai pe unul din ei fireşte pe acela care a rămas din prostie înapoi, ca să o sfideze.

Muta, neobişnuită să-şi vadă drepturile contestate de un simplu bărbat, a fost cuprinsă atât de mirare, cât şi de o mânie îndreptăţită. Mirarea o făcu să se oprească brusc la vreo cincisprezece metri de tânăr, iar mânia o împinse să ia unul din proiectilele de piatră ce-i atârnau de cingătoare.

Mişcarea aceasta din urmă o duse la pierzanie.

Fiul Primei Femei, care sta cu săgeata pusă în arc şi gata de tras. Nu mai aşteptă să afle ce va face Muta, ci, chiar în momentul când ca învârtea proiectilul, slobozi el săgeata.

Cei doi tovarăşi ai lui, ce au observat totul de după tufişurile unde se ascunseseră au văzut-o crispându-se de durere, încercând frenetic să-şi smulgă din piept săgeata care îi împuiase genunchii şi se prăbuşi la pământ, unde rămase întinsă, dând din picioare de câteva ori, mai înainte de a trece cu totul în eternitate.

Atunci au ieşit şi ei din ascunzătorile lor, pe când fiul Primei Femei, apropiindu-se de victima

sa, îi smulse săgeata din inimă.

Tovarăşii lui, aproape încremeniţi de uimire, s-au uitat mai întâi la cadavrul Mutei, apoi la băiat, zugrăvindu-se pe figurile lor o expresie de neîncredere, la început, ca pe urmă să se transforme în mare smerenie şi respect.

Au examinat arcul, săgeţile şi suliţa, iar mai în urmă şi rana din pieptul femelei. Toate erau pentru ei ceva de neînţeles.

Dar Fiul Primei Femei ce făcea?

El îşi ţinea capul sus. Pieptul în afară şi umbla mândru de colo până colo. Rolul de erou nu-l mai avusese niciodată până atunci vreunul din bărbaţii neamului său, aşa că avea motiv să fie mândru.

Acum vroia să le mai arate ceva, prin care să-i impresioneze şi mai mult. Luând cadavrul Mutei, îl târî până lângă un copac din apropiere, unde îl propti de la mijloc în sus de trunchiul copacului.

Se dădu înapoi vreo opt-zece metri şi făcând semn tovarăşilor să-l observe de aproape, a ridicat suliţa şi o repezi în ţinta improvizată, prin care au trecut de se înfipse în lemnul copacului.

Amândoi erau foarte surescitaţi de ceea ce au văzut. Unul dorea să încerce şi el această ispravă minunată; iar, după ce a aruncat şi nu a nimerit, celălalt tovarăş insistă să arunce şi el. După aceea, au primit poftă să facă exerciţiu cu arcul şi săgeţile.

Au stat toţi trei ore întregi înaintea acestei ţinte dezgustătoare, fără să înceteze cu exerciţiul, până când îi îmboldi foamea plecară de acolo De asemenea, fiul Primei Femei trebui să le promită că le va arăta cum să-şi facă arme la fel cu ale lui.

Această întâmplare a fost de mare importanţă în istoria ţării Mutelor, deşi aceste trei persoane nu şi-au dat seamă de nimic, după cum nici sutele de femele din specia lor nu se gândeau la lovitura dată supremaţiei lor de către primul bărbat sufragist din neamul lor.

Tot atât de neaşteptat a fost şi evenimentul care a schimbat cu totul traiul liniştit al lui Tarzan în oraşul Mărunţica şi care avea să ducă lucrurile la un rezultat din cele mai fantastice şi mai de necrezut.

Tarzan stătea întins pe un aşternut de iarbă, sub umbra marelui stejar ce creştea la marginea oraşului lui Inimă-Tare.

Lumina trandafirie a zorilor abia începu a roşi orizontal la răsărit, când Tarzan, a cărui ureche era aproape de pământ, fu deşteptat pe neaşteptate de ecoul unui zgomot ciudat, ce părea că vine chiar din fundul pământului.

Era un sunet atât de vag şi de depărtat, că un muritor de rând l-ar fi simţit cu multă greutate, chiar stând cu urechea lipită de pământ şi supunându-i-se mai dinainte că acest zgomot există. Pentru Tarzan, însă, sunetul a fost întreruperea zgomotului obişnuit al nopţii şi prin urmare, oricât de slab era, pentru Tarzan era ceva neplăcut.

După ce se deşteptă, puse urechea la pământ şi ascultă cu multă atenţie. A ştiut că sunetul nu poate veni din fundul pământului, ei de undeva de la suprafaţă.

De asemenea, îşi dăduse seama că nu pornea de la mare distantă că se apropia cu repeziciune. Câteva clipe a rămas foarte nedumerit, pe urmă înţelese totul; sări numaidecât în picioare.

Cupola regelui Inimă-Tare nu era decât la vreo sută de metri mai încolo, iar Tarzan îşi îndreptă paşi spre locuinţa regală. La intrarea ei din sud a fost oprit, însă de una dintre santinelele în miniatură de acolo.

— Vesteşte pe regele tău, îi porunci Tarzan. Că am auzit zgomotul a o mulţime de (diadeţi) bidivii galopând spre Mărunţica şi că, de nu mă înşel, pe fiecare bidiviu călăreşte un ostaş duşman.

Santinela se întoarse şi strigă pe cineva din interiorul coridorului. După un moment, apăru un

ofiţer însoţit de câţiva ostaşi. Cum l-a văzut pe Tarzan, se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul.

— Musafirul regelui spune că aude apropiindu-se o mulţime de bidivii, răspunse santinela.

— Din ce direcţie? întrebă ofiţerul, adresându-se lui Tarzan.

— Din direcţia aceea, răspunse Tarzan arătând spre apus.

— Vin potriviţii! exclamă ofiţerul.

Apoi, întorcându-se însoţitorii săi le spuse:

— Repede, sunaţi alarma, deşteptaţi Mărunţica întreagă! Eu alerg să dau de veste regelui.

Într-un timp neînchipuit de scurt, Tarzan a văzut curgând din cele zece cupole ale oraşului plin de războinici. Dinspre nord şi dinspre sud ieşeau oameni călări, iar dinspre vest şi est veneau soldaţii pedeştri. Nu era nicio confuzie: totul se mişca cu precizie militară şi evident, conform planului de apărare cunoscut de fiecare unitate.

Mici detaşamente de cavalerie galopau cu iuţeală spre cele patru puncte cardinale: erau cercetaşii; împrăştiindu-se în formă de evantai până dincolo de limitele cetăţii. Înfăşurând-o, astfel, cu o linie de călăreţi, care trebuia să se oprească numai când ajungea la o distanţă hotărâtă mai dinainte, ca apoi să aducă informaţii despre inamicul care înainta.

În urma acestora, veneau detaşamente puternice de călăreţi, pornind înspre nord, sud, est şi vest, luând poziţii chiar înapoia liniei de cercetaşi. Aceste detaşamente erau destul de puternice ca să înceapă lupta cu inamicul şi să-i oprească înaintarea, retrăgându-se încet spre corpul principal de cavalerie, care, la rândul lui, putea fi chemat la timp, în orice loc unde inamicul ar fi dat un atac mai puternic pentru a pătrunde în cetate.

După aceştia, urma corpul principal al cavaleriei, luând direcţia vest, deoarece fuseseră înştiinţaţi că inamicul se apropia din partea aceea.

Infanteria, care nu se oprise la ieşirea din cupolă, mergea spre cele patru puncte cardinale, în patru corpuri compacte, dintre care cel mai puternic se îndreptase tot către apus.

Trupele pedestre înaintau numai pe o mică distanţă în afară oraşului, iar înapoia lor se mai aflau trupele de rezervă: atât infanterie, cât şt cavalerie. Inimă-Tare a rămas în mijlocul acestor trupe, să poată conduce apărarea oraşului cu mai mult efect.

Crăişor, fiul său, porni în comanda corpului principal de cavalerie, ce era avangarda încăierării cu inamicul. Acest corp de armată consta din şapte mii cinci sute de călăreţi şi se afla la cinci kilometri de oraş, la un kilometru înapoia patrulei de cavaleri de cinci sute de oameni. Patrulele acestea erau în număr de patru, fiecare într-un punct cardinal, în total două mii de oameni.

Restul de zece mii de călăreţi, ordonat în grupe de câte cinci sute de cercetaşi, care se aflau, la rândul lor, la un kilometru, înaintea patrulelor, la câte cincizeci de metri interval, înconjurând cetatea de jur-împrejur, la o distanţă de şase kilometri. În interiorul cetăţii rămăseseră vreo 5.000 de oameni, ca trupe de rezervă.

În lumina crescândă a zilei. Tarzan observă aceste pregătiri metodice pentru apărare, cu admiraţie pentru micuţii minunieni.

Nu se auzeau nici strigăte, nici cântece; putea numai să vadă pe figura fiecărui războinic care trecea prin apropierea lui, o expresie de extremă fericire. Nu mai era nevoie de strigăte de război, nici de muzică militară, ca să se poată înălţa moralul celui mai slab, nu exista niciunul slab printre ei.

Răsunetul copitelor hoardei de potriviţi încetă. Evident că cercetaşii lor descoperiseră că atacul nu putuse fi făcut prin surprindere. Acum probabil că-şi schimbau planul de atac sau se opriseră

temporar, ca să vadă rezultatul unei recunoaşteri mai amănunţite a situaţiei inamicului.

Tarzan întreabă un ofiţer din apropiere dacă nu cumva inamicul renunţase la ideea de a ataca cetatea. Cel întrebat zâmbi şi dădu din cap negativ.

— Minunieni nu părăsesc niciodată un atac conceput. Pe când Tarzan îşi plimba privirile peste cele zece cupole ale oraşului, luminat acum de razele soarelui ce se ridicase de două suliţe pe cer, văzu la fiecare din numeroasele ferestre ale cupolelor instalat câte un războinic, iar alături de el o grămadă de pietroaie şi de bucăţi scurte de fier. Acest spectacol, îl determină pe Tarzan să zâmbească.

— Nu scapă din vedere nicio împrejurare, îşi zise el în gând. Dar robii din cariere? Cum rămâne cu ei? N-au să se răscoale contra stăpânilor la cel dintâi prilej care li se oferă prin bătălia ce se dă?

Se întoarse din nou către ofiţerul de lângă el, punându-i şi această întrebare.

Acesta îi arată cu mâna către intrarea carierei din apropiere şi Tarzan văzu acolo sute de sclavi grămădind pietre la intrare, spre a nu putea ieşi nimeni de acolo. În timp ce erau păziţi de un detaşament de infanterie, sub comanda câtorva ofiţeri.

— Mai este un detaşament de războinici în interiorul carierelor, închis cu robii, explică ofiţerul lui Tarzan. Dacă inamicul reuşeşte să intre în cetate şi garda din afară este gonită în cupole, ucisă sau prinsă, garda dinăuntru poate ţine în frâu o întreagă armată. Deoarece numai un singur om îi poate ataca la un moment dat.

Prin urmare, robii noştri sunt la loc sigur, cu excepţia situaţiei cetatea noastră cade cu desăvârşire, ceea ce încă nu s-a întâmplat până acum nici unei cetăţi din Minunia.

Dar, în cazul de faţă tot ce mai pot spera potriviţii este să facă câţiva prizonieri. Lăsând, bineînţeles, înapoia lor tot aţâţi prizonieri, dacă nu

şi mai mulţi. Dacă atacul lor prin surprindere ar fi reuşit cumva, ar fi intrat într-o cupolă şi s-ar fi înapoiat în Potrivita cu un număr mare de femei şi de alte trofee.

Acum forţele noastre sunt astfel aranjate, ca să facă aceasta imposibil: doar o forţă superioară alei noastre ar reuşi să ne învingă. Eu cred că nici infanteria nu va apuca să ia parte la luptă.

— Cum este aranjată infanteria, întreabă Tarzan.

— Cinci mii de oameni sunt postaţi la ferestrele cupolelor, răspunse ofiţerul; alte cinci mii fac rezerva pe care o vezi împrejurul tău şi din care s-au trimis detaşamente să păzească carierele. La doi kilometri de oraş mai sunt patru corpuri de infanterie, cele de la sud. În nord-vest şi est, erau detaşamente de câte o mie de oameni fiecare. Celui de la vest i s-a mai trimis un ajutor de şapte mii de soldaţi, deoarece acolo poate fi punctul de atac.

— Atunci, după socoteala dumitale, lupta nu va ajunge până la oraş. Nu-i aşa? întrebă Tarzan.

— Desigur că nu.

Oamenii cei mai norocoşi se găsesc azi printre călăreţii din frunte. Ei sunt singurii care vor avea parte de lupta ce se va da. Nici nu-mi vine să cred că va mai fi nevoie ca infanteria să tragă sabia sau să arunce cu suliţa. De regulă asta se întâmplă. Mai întotdeauna cavaleria este ceea care are norocul să se bată.

— După cele ce-mi spui tu, îmi pare că te simţi foarte nefericit că nu faci parte din cavalerie. N-ai putea fi transferat?

— Ce să facem? Trebuie să ne supunem împrejurărilor, după cum ne este norocul, explică ofiţerul Toţi ostaşii suntem călăreţi, afară de aceia destinaţi apărării oraşului De aceea facem cu schimbul, câte patru luni pe an la infanterie, iar restul la (diadetax) cavalerie. La fiecare patru luni, o treime din noi sunt trecuţi în infanterie, făcând,

astfel, să fie cavaleria totdeauna de două ori mai numeroasă decât infanteria.

După aceste explicaţii, ofiţerul se îndepărtă la treburile sale, iar Tarzan îşi aruncă privirile spre câmpia din apus. Putea să vadă acolo trupele din apropiere stând în repaus şi aşteptând inamicul. Putea să vadă chiar şi corpul principal de cavalerie de la patru kilometri depărtare, dar cercetaşii şi patrulele din depărtare nu le mai putea vedea.

Şi, cum sta rezemat de suliţa lui. Privind o scenă pe care niciun alt om din rasa lui nu avuse prilejul să o vadă — îşi dădu seama de seriozitatea cu care aceşti oameni mici îşi concep afacerile de război.

În acelaşi timp, nu a putut să nu se gândească şi la popoarele din lumea lui, care îşi alinau soldaţii pentru bătaie în scopuri cu mai puţin importante lor decât strigătul la arme ce a făcut pe micii războinici ai lui Inimă-Tare să alerge în apărarea oraşului familiilor lor.

Aici nu se vedea niciun fel de ambiţie a vreunui tiran, nici concepţia nesăbuită a vreunui visător pentru mărirea şi îmbogăţirea statului său. Nu există nimic altceva decât un patriotism din cel mai curat, pus în mişcare de puternica nevoie a apărării patriei.

Luptători perfecţi, soldaţi perfecţi şi eroi perfecţi, ostaşii acestui popor nu aveau nevoie de trompete răsunătoare, nici de ajutoare artificiale spre a le stimula curajul, după cum se făcea în lumea civilizată.

În timpul liniştei ce urmă plecării din oraş a ultimului detaşament de trupe, Tarzan se apropia de Inimă Tare, acolo unde acesta stătea călare pe bidiviul său, înconjurat de un număr de ofiţeri superiori. Regele era îmbrăcat într-o blană de piele şi încins cu o curea încrustată în aur, iar de-a lungul blănii erau mici discuri de aur, cusute unul lângă altul, în şiruri paralele.

Cingătoarea cu care era încins peste mijloc era aproape de o palmă de lată, încheiată în faţă cu trei

catarame de aur. De această curea atârnau atât sabia, cât şi cuţitul său, fiecare în câte o teacă încrustată în dungi groase de aur şi de argint.

Genunchii şi partea dinainte a picioarelor erau apărate de câte un disc semicircular, de piele groasă, iar antebraţele erau închise în cilindri de metal, de la încheietura mâinii până la cot. În picioare purta sandale de lemn tare, iar curelele aveau câte o placă de aur, aşezate pe osul gleznei, ca să-l poată apăra de rosături. În cap avea o cască de piele uşoară.

Când Tarzan ajunse în faţa regelui, se opri şi făcu o adâncă plecăciune. Inimă Tare, recunoscându-l, răspunse salutului cu zâmbet plăcut.

— Căpitanul gărzii mi-a raportat că dumitale ţi se datoreşte înştiinţarea despre atacul neaşteptat al potriviţilor. După cum văd. Nu ai altă menire decât să ne scapi de necazuri. Vom putea noi oare să te răsplătim de binele ce ni-l faci?

Tarzan făcu un gest rugător de refuz.

— Nu-mi datoreşti nimic, rege al Mărunţichii, răspunse el. Acordă-mi prietenia dumitale şi spune-mi că am voie să stau alături de nobilul tău fiu, prinţul Crăişor şi eu voi fi cel obligat.

— Până la moarte îţi voi fi prieten, Tarzan. Răspunse graţios regele. Du-te unde vrei; nu voi fi surprins dacă vei merge tocmai unde lupta e mai mare.

Pentru întâia oară că se găsise un minunian care să i se adreseze direct pe nume. Până acum nu i se zise decât „Salvatorul prinţului”, sau „Oaspetele regelui”, ori „Uriaşul din pădure” şi multe alte numiri impersonale.

La minunieni numele unei persoane e considerai ceva sacru şi nu e permis să te foloseşti de el decât în cazul unei mari prietenii sau între membrii familiei. Inimă-Tare, zicându-i „Tarzan”, făcea dovada prieteniei regelui din oraşul Mărunţica pentru eroul junglei.

La această curtoazie regală, răspunse cu o înclinare.

— Prietenia lui Inimă-Tare este o onoare sfântă, ce mobilizează pe acela care o posedă. O voi păstra deci totdeauna, chiar cu sacrificiul vieţii mele, ca pe cel mai scump bun al meu.

Aceste cuvinte Tarzan le pronunţase cu o voce domoală. Vibrând de cele mai curate sentimente. Acest popor mic a ajuns să fie pentru el izvor de plăcere şi de admiraţie, iar pentru firea demnă şi corectă a lui Inimă-Tare avea cel mai mare respect.

De când reuşise să-i înveţe limba, nu încetase de a pune întrebări asupra obiceiurilor şi apucăturilor acestui popor şi a găsit că personalitatea lui Inimă-Tare era atât de mult întreţesută cu vieţile supuşilor săi, că, la primirea răspunsurilor. Nu putuse să nu capete dovezi palpabile despre gloriosul caracter al acestui rege.

Inimă-Tare se arătă foarte satisfăcut de cuvintele lui Tarzan, căruia-i mulţumi graţios pentru respectul arătat.

După aceea, Tarzan se retrase de la audienta regală şi porni spre front în drumul său. Rupse o creangă mare dintr-un copac pe lângă care trecuse, cu gândul că o astfel de armă i-ar putea fi de folos, neştiind soarta ce ar decide-o războinicii.

Abia trecut de trupele de infanterie, a văzut un curier galopând nebuneşte spre oraş. Se uită înainte, dar nu văzu niciun semn de bătălie şi nici când a ajuns lângă corpul principal al cavaleriei, nu a avut niciun indiciu despre inamic, atât cât putea să vadă cu ochii.

Crăişor îi ieşi înainte, primindu-l călduros şi mirându-se de creanga cea mare pe care Tarzan o purta pe umăr.

— Ce mai nou pe la voi? întreabă Tarzan.

— Tocmai am trimis o ştafetă regelui răspunse prinţul, raportând că cercetaşi noştri au venit în contact cu inamicii care, după cum am crezut la început, nu sunt alţii decât potriviţii.

O patrulă tare din avangarda noastră a trecut peste linia cercetaşilor inamici, iar un ostaş mai curajos a putut să ajungă chiar până pe culmea dealului Gartola, de unde a văzut întregul corp al armatei inamice în formaţie de atac. Mi-a spus că sunt vreo douăzeci-treizeci de mii de potriviţi.

Nu a terminat bine că se şi auzi un vuiet enorm venind dinspre câmpia din apus.

— Iată-i că vin! anunţă prinţul.

CAPITOLUL VIII — Înfrângerea celor drepţi.

Ska., cocoţat pe cornul cadavrului lui Gorgo, bivolul, simţi o mişcare suspectă într-un tufiş din apropiere. Întoarse capul în direcţia de unde auzise zgomotul şi văzu pe Sabor, leoaica, ieşind din frunziş şi pornind încet spre el.

Ska nu era nicidecum speriat. Va pleca de acolo, dar va pleca cu toată demnitatea situaţiei sale de rege al aerului.

Se aplecă, deci, să facă săritura în sus şi întinse marile sale aripi ca să pornească în zbor.

Dar Ska, vulturul, nu se ridică niciodată în văzduh. În clipa când încercă să se înalţe, ceva tare îl trase în jos de gât, ţinându-l în loc. Se înţepeni pe picioare şi încercă încă o dată, cu mai multă putere, să se înalţe în zbor, însă şi de astă dată fu reţinut în loc.

A fost cuprins de o groază nebună. Urâciosul lucru ce îi atârna de atâta timp de gât îl ţintuise acum de pământ… lanţul cu medalionul de aur se făcuse ochi în jurul cornului lui Gorgo, se înţepenise şi Ska era prins în cursă.

Atunci se zbătu să scape, dând cu putere din aripi.

Sabor se opri la mică distanţă, privind mişcările stranii ale pasării, care bătea din aripi şi se sălta mereu în mod ciudat.

Sabor nu mai văzuse niciodată o asemenea purtare la Ska, iar, cum leii sunt animale simţitoare şi cu temperament, nu numai că a fost surprinsă de aceasta, dar şi oarecum speriată.

Se mai uită câteva clipe la gimnastica neînchipuit de ciudată a lui Ska. Apoi întoarse spatele şi porni cu coada între picioare, dispărând în desişul tufişurilor din apropiere.

Dar, înainte de a dispare cu totul din ochii vulturului, mai întoarse odată capul şi mârâi puternic, ca şi cum i-ar fi spus:

— Ia-te după mine, dacă vrei, dar o faci pe spinarea ta.

Ska nici nu se gândea să o urmeze. Mai mult încă: nu avea să se mai înalţe în zbor niciodată…

— Iată-i că vin! Iată-i că vin! anunţă Crăişor, prinţul de Mărunţica.

Iar Tarzan, uitându-se în josul câmpiei, în direcţia inamicului, observă o întreagă armată de potriviţi înaintând spre el.

— Văd că cercetaşii noştri se dau înapoi, anunţă el pe prinţ.

— Poţi să vezi inamicul? întrebă Crăişor.

— Da.

— Înştiinţează-mă atunci de toate mişcările lor.

— Înaintează în mai multe şiruri lungi, desfăşurate pe un front foarte întins, raportează Tarzan. Cercetaşii se dau înapoi spre avangardă, care pare a sta locului să înfrunte inamicul. Cred, însă, că vor fi covârşiţi, dacă nu de cel dintâi rând, cu siguranţă de celelalte.

Crăişorul a dat trupelor o comandă scurtă. O mie de călăreţi au sărit înainte, mânându-şi bidivii în sărituri mari, de doi-trei metri îndreptându-se direct spre avangardă şi desfăşurându-se în timpul mersului.

Încă o mie din ei au pornit spre dreapta şi altă mie în stânga, întărind, astfel, poziţia avangardei, conform ştirilor preluate de la Tarzan. Cum că forţa inamicului se împărţise în două, probabil în intenţia de a ataca concomitent în flancul stâng şi în cel drept al cavaleriei din Mărunţica.

— Lovitura aceasta, zise prinţul, are ca sursă intenţia de a face prizonieri, cât mai repede şi cât mai mulţi.

— Al doilea şi al treilea şir se îndreptă direct spre centru, în direcţia noastră, continuă Tarzan. Acum au ajuns avangarda şi aleargă încoace odată cu ei, bătându-se fioros cu săbiile.

Crăişorul trimise mai multe ştafete tatălui său, pe măsură ce lupta înainta.

— Aşa dăm noi bătăliile, zise el, căutând să explice acţiunea avangardelor. Cred că e timpul să treci mai în urmă, pentru că, după câteva clipe, vei fi şi dumneata înconjurat de inamic, dacă rămâi aici. Când inamicul ne va ajunge, vom face şi noi ca avangarda, pornind spre cetate şi luptând în acelaşi timp.

Dacă tot mai au intenţia să intre în cetate, apoi bătălia va părea că este mai mult o întrecere decât altceva, deoarece iuţeala călăreţilor va fi prea mare spre a se lupta regulat. Dar, dacă au renunţat la idee şi se mulţumesc cu prizonierii pe care i-au făcut, va fi destulă luptă înainte de a ajunge la infanterie, peste care nu cred că vor îndrăzni să înainteze.

Fiind în număr superior, bineînţeles că vor lua destui prizonieri. Dar nici noi nu ne vom lăsa mai prejos. Dumneata grăbeşte-te, întoarce-te în oraş, ca nu cumva să rămâi aici pe jos în toiul luptei.

— Eu am să rămân aici, răspunse Tarzan.

— Bine. Dar atunci au să te prindă, poate chiar au să te omoare.

Tarzan al maimuţelor zâmbi şi învârti pe deasupra capului creanga mare ruptă din copac.

— Nu mă tem de ei, zise el simplu.

— Pentru că nu-i cunoşti, de aceea nu te temi de ei, răspunse Crăişor. Mărimea ta enormă te face să ai prea mare încredere în tine. Dar aminteşte-ţi că nu eşti decât de patru ori mai mare decât un minunia, pe câtă vreme ei sunt treizeci de mii contra ta.

În timpul acesta, potriviţii înaintau cu iuţeală. Prinţul nu-şi mai pierdu vremea spre a îndupleca pe Tarzan să se retragă. Îi admira curajul, dar îi plângea ignoranţa. Crăişor ajunsese să iubească foarte mult această fiinţă uriaşă şi ciudată i-ar fi salvat de la o pierzanie sigură, dacă ar fi avut posibilitatea. Acum, însă, trebuia să dea toată atenţia trupelor sale, deoarece inamicul îi şi ajunsese din urmă.

Tarzan privea cum soseau pigmeii pe bidivii lor atât de agili şi atât de rezistenţi, şir după şir, străbăteau câmpia înspre dânsul, producând în mintea lui o comparaţie foarte potrivită cu valurile nesfârşite de pe malul oceanului, la care fiecare picătură era neînsemnată şi fără nicio putere, dar numărul lor nemărginit de mare devenea forţă teribilă de distrugere. Se uită la creangă din mână şi zâmbi, cam trist, însă.

Întreaga lui atenţie era concentrată acum asupra celor două rânduri din faţă ale cetei de călăreţi. Călăreţii lui Inimă-Tare alergau alături de războinicii din Potrivita, fiecare alegându-şi câte un călăreţ duşman, pe care căuta să-l răstoarne din şa. Iar duelul acesta cu săbiile ascuţite se desfăşura în galop, cu mici excepţii, când vreun călăreţ se oprea o clipă şi arunca cu suliţa.

Câţiva bidivii rămaşi fără călăreţi alergau înaintea avangarda, la alţii, căutând să fugă înapoi, împiedicau călăreţii, ceea ce făcea ca mulţi să fie rostogoliţi la pământ, împreună cu antilopele pe care le călăreau. Totuşi, în majoritatea cazurilor, călăreţii săreau pe deasupra animalelor înspăimântate.

Cavaleria minuniană era superbă. Iar stăpânirea lor, după toate aparenţele fără nicio sforţare, asupra bidiviilor, era aproape miraculoasă.

Uite, un ostaş îşi ridică bidiviul în aer şi sare peste adversarul său. Iar, în clipa când trece pe deasupra, izbeşte teribil cu sabia în capul acestuia, trântindu-l din şa. Dar Tarzan nu primeşte decât o

impresie trecătoare a acestui spectacol care se desfăşura înaintea ochilor săi.

A crezut că va putea mătura, cu creanga lui, din drumul său pe toţi pigmeii ce ar îndrăzni să i se opună. Dar a văzut acum că atât erau de amestecaţi unii cu alţii, că nu mai putea încerca nimic, de teamă ca să nu-i ucidă pe ostaşii lui Inimă-Tare.

A ridicat creanga pe deasupra capetelor lor, aşteptând să treacă de el linia întâi a luptătorilor, pentru ca, după aceea, fiind înconjurat numai de inamicii lui Inimă-Tare, să-i poată mătura în dreapta şi în stânga, pe măsură ce vor veni spre el.

A văzut atunci, pe figurile oamenilor din Potrivita, pe când treceau pe lângă el, o mare mirare — mirare, dar nicidecum frică şi strigându-şi unul altuia; iar unul a reuşit să se apropie de el şi să-i tragă una cu sabia peste pulpe.

Desigur că, în cazul acesta, nu mai era vorba decât de apărarea vieţi sale, aşa că a pus în joc creanga, mai ales că şirurile din faţă au trecut de el şi acum era înconjurat de întreaga cavalerie din Potrivita.

Nimeni nu se dădea la o parte să-l evite. Veneau asupra acestui inamic titanic toţi, şir după şir. Văzând că arma nu-l ajută să le împiedice înaintarea, o aruncă şi-i atacă cu mânile goale, smulgând pe călăreţi de pe bidivii şi aruncându-i cu putere în faţa celorlalţi. Dar ei veneau fără încetare.

Făceau bidivii să sară peste orice piedică. Un călăreţ sări drept înspre Tarzan, îl izbi cu capul în mijlocul stomacului şi ameninţându-l, îl făcu să se retragă un pas. După aceasta, mai veni unul, şi încă unul. Izbind cu sabia în picioarele şi în coapsele lui.

Săbiile lor ascuţite ca vârful acului îl înţepară în nenumărate locuri, până când ajunse să fie de la mijloc până la glezne numai sânge şi cu toate că a ucis vreo două mii dintre ei, marea de pigmei ce se rostogoleau asupra lui părea nesfârşită.

Armele primitive, arcul, săgeţile şi suliţa nu puteau fi întrebuinţate împotriva lor, aşa că se lupta cu mâinile goale, dar se lupta zadarnic, pentru că, în locul fiecăruia din cei pe care îi distrugea, era înconjurat de o sută întreagă.

Zâmbi cu tristeţe, când îşi dădu seama că în aceşti liliputani, un sfert abia din mărimea lui, îşi găsise şi el, Tarzan, un stăpân. Îşi mai dădu seama că era înconjurat cu totul de călăreţii din Potrivita.

Războinicii din Mărunţica, fiind angajaţi în luptă cu inamicul care înainta călare, împreună cu aceştia înspre cei şapte mii de soldaţi de infanterie ce aveau să primească greutatea întregului atac.

Ar fi dorit să vadă şi el această fază a bătăliei, dar unde se afla avea destul de furcă în lupta cu călăreţii de care era înconjurat. Încă o dată fu izbit în stomac de un călăreţ şi încă o dată se clătină de forţa izbiturii. Apoi, înainte de a-şi putea veni în fire, a fost izbit şi de altul, tot în acel loc şi uriaşul căzu la pământ, fiind imediat acoperit, îngropat chiar, de războinicii şi de bidivii ce mişunau pe deasupra lui ca furnicile.

Făcu o sforţare să se ridice, ultimul amănunt de care-şi mai dădu seama înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

CAPITOLUL IX — Domniţa Steluţa.

Când Tarzan al maimuţelor îşi reveni se găsi întins pe pardoseala de pământ a unei camere enorme. În primele clipe după ce deschise ochii, când încă nu-şi venise bine în fire, observă că în încăpere e destulă lumină şi că, mai sunt şi alte persoane acolo.

Mai pe urmă, după ce începu să-şi adune gândurile constata că odaia e luminată de două lumânări imense, care păreau de un metru în diametru şi aproape de doi metri înălţime, cu toate că o bună parte din lungimea lor fusese topită.

Fiecare lumânare avea un fitil gros ca o mână şi cu toate că felul lor de ardere se asemăna cu al lumânărilor pe care le cunoştea dânsul, observă că

acestea nu făceau fum deloc şi nici grinzile tavanului de deasupra lor nu erau înnegrite de fum.

Aceste lumini, fiind lucrul cel mai bătător la ochi în odaie, îi atrăseseră chiar de la început atenţia. Acum însă, după ce privirile sale colindară şi restul camerei, văzu că împreună cu el se află acolo aproape o sută de oameni de aceeaşi mărime cu el, dar îmbrăcaţi şi înarmaţi cum văzuse că sunt îmbrăcaţi oamenii din Potrivita şi din Mărunţica.

Încruntă gânditor din sprâncene şi se uită la ei lung.

Cine erau aceştia? Unde se el află, oare, el?

Căutând să facă o mişcare, simţi prin tot corpul dureri îngrozitoare, iar mânile îi erau grele ca de plumb şi amorţite, neputându-le mişca din loc; văzu imediat că era zdravăn legat la spate. Picioarele nu îi erau legate, putea să le mişte.

În sfârşit, după sforţări destul de mari, deoarece se simţea foarte slab, se ridică de mijloc şi se uită împrejurul lui.

Odaia era plină de războinici ce semănau perfect cu pigmeii din Potrivita, doar că erau tot atât de mari, ca un om normal, iar încăperea era imensă.

Mobilierul consta în câteva mese şi bănci de lemn. O parte din oameni erau întinşi pe aceste bănci, iar restul pe pământ. Printre aceşti oameni circulau câteva persoane ce aveau aerul că se ocupă de cei întinşi pe pământ.

Atunci a observat şi el că aproape toţi oamenii din odaie sunt răniţi unii mai grav decât alţii. Persoanele care umblau printre răniţi nu puteau fi decât oameni însărcinaţi cu îngrijirea lor, iar unii probabil infirmieri, erau îmbrăcaţi cu tunici albe, ca şi robii de clasa unu din Mărunţica.

În afară de răniţi şi de infirmieri, mai erau şi şapte-opt războinici înarmaţi, sănătoşi. Unul dintre aceştia a observat că Tarzan se ridică puţin.

— Uite, strigă el şi-a venit uriaşul în fire.

După aceea, a traversat odaia şi se apropie de Tarzan, rămânând înaintea lui cu picioarele

desfăcute şi rânjind.

— Toată mărimea ta nu ţi-a ajuns la nimic, îl provocă el. Iată-ne acum şi pe noi tot atât de mari ca şi tine. Nu suntem noi uriaşi?

Şi, cu aceste cuvinte, se întoarse spre tovarăşii săi, râzând cu ei.

Văzându-se, prizonier, înconjurat de inamici, Tarzan reveni la caracteristica lui de o viaţă întreagă de fiară sălbatică: tăcere desăvârşită. Nu răspunse, ci se uită la ei cu privirea sălbatică, neclintită, a fiarei încolţite.

— E mut şi el ca şi femeile urecheate din peşteri, zise primul războinic către tovarăşii săi.

— Poate că este chiar de-al lor, spuse altul.

— Tot ce se poate, îi sprijini părerea un al treilea. Să nu te miri de este cumva un (zertalakolol) Mut-Urecheat. Bărbaţii din neamul lor sunt nişte laşi, spuse un altul, iar acesta s-a luptat ca şi cum ar fi fost războinic din faşă.

— S-a luptat cu mâinile goale până când a căzut.

— Să-i fi văzut cum arunca pe războinici, cu bidivii cu tot, ca pietrele prin aer.

— Şi niciun pas nu se retrăgea şi nici nu voia să fugă, ci zâmbea într-una.

— Mie mi se pare că nu seamănă deloc cu Mut-Urecheaţii: ia întreabă-l: este sau nu de-a lor?

Ostaşul care se adresă primul lui Tarzan îi puse numaidecât această întrebare, dar Tarzan nu făcu decât să se uite ţintă la el.

— Nu mă înţelege, spuse ostaşul. Totuşi, nu cred să fie un Mut-Urecheat. În sfârşit, nu pot şti ce este.

După aceea, se apropie şi examină rănile lui Tarzan.

— Are să se vindece în curând. Într-o săptămână, poate chiar mai curând, va fi numai bun pentru carierele de piatră.

Ceilalţi presărară un praf bun pe rănile sale, îi aduseră apă, mâncare şi o cană de lapte de

antilopă; cum văzură că încep să i se umfle braţele, îl dezlegară de mâini, însă numai după ce l-au aşezat într-un scaun de fier, de care-l legară cu un lanţ prins în zid.

Socotind că el nu le înţelege limba, vorbeau fără nicio jenă în faţa lui; dar, pentru că limba lor era identică cu cea din Mărunţica, Tarzan înţelese tot.

În felul acesta, află că bătălia care se dăduse în faţa cetăţii lui Inimă-Tare nu reuşise atât de bine pentru potriviţi după cum plănuise (Elcomohago) Fălosul, regele lor.

Potriviţii aveau mari pierderi, atât răniţi, cât şi ucişi, nu luaseră decât foarte puţini prizonieri, cu toate că Fălosul considera prinderea lui Tarzan de mai mare valoare decât dacă ar fi cucerit toată Mărunţica.

Ceea ce nu putea înţelege Tarzan era că ei se schimbară în oameni de propria lui statură; dar nici în discuţiile la care asistă, nu putu găsi un indiciu prin care să ajungă la dezlegarea acestui mister al misterelor.

Însă, culmea improbabilităţii a fost atinsă câteva zile mai târziu. Tarzan văzu trecând, prin coridorul camerei unde se afla el închis, un şir de războinici, de aceeaşi statură cu el, fiecare călărind pe câte o antilopă enormă, de mărimea unui „elan”, deşi, după contur şi formă ei, semăna cu „antilopa regală”, cea mai mică specie de antilope.

Tarzan îşi trecu degetele, nedumerit, prin păru-i negru şi renunţă la orice încercare de a dezlega enigmele din jurul lui.

Rănile i se vindecaseră repede, asemeni şi rănilor potriviţilor din jurul lui. Aşa că, în a şaptea zi, veniseră după dânsul vreo şase războinici şi pentru ca el să-i poată întovărăşi, îl dezlegară din lanţuri.

Paznicii săi încetaseră de multă vreme să-i adreseze vreun cuvânt, convinşi că nu ştie nicio vorbă din limba lor, ceea ce înseamnă pentru ei că era tot atât de mut ca şi Muţii din acele ţinuturi,

deoarece minunieni nu puteau concepe că ar mai exista altă limbă, afară de a lor.

Din convorbirile lor pe când îl scoteau din camera şi trecu prin coridor, află că era dus la regele lor, Fălosul, care şi-a exprimat dorinţa să vadă acest interesant personaj, îndată ce se vor vindeca rănile căpătate în luptă.

Lungul coridor pe care-l străbăteau era luminat atât de lumânări mici aşezate în forode, cât şi de lumina ce venea din camerele cu ferestre. În partea de sus şi de jos a coridorului treceau necontenit de robi şi ostaşi.

Unii robi erau de clasa I, îmbrăcaţi cu tunici albe marcate cu emblemele roşii ale posesorilor lor, precum şi cu semnul distinct al ocupaţiei fiecăruia. Alţi robi aveau tunici verzi, ca pentru a doua generaţie, cu semnul stăpânului pe piept şi în spate, în negru. Mai erau şi robi din prima generaţie, tot în tunici verzi, având emblema stăpânului lor pe spate, iar în faţă semnul care arăta oraşul de origine.

Mai erau şi războinicii de toate categoriile şi rangurile. Unii, îmbrăcaţi mai prost, se vedea bine că erau săraci, iar alţii, mai bogaţi, purtau giuvaeruri.

Printre ei, treceau în ambele direcţii şi de multe ori, cu mare iuţeală, călăreţi pe antilopele lor enorme, care încă îl făceau pe Tarzan să se minuneze, ca în clipa când aflase că este închis în cetatea Potriviţilor.

Din loc în loc, în lungul coridorului se aflau scări ce duceau la etajul de sus; dar, cum nu văzu pe nimeni care să coboare socoti că se aflau toţi la cel din urmă etaj al clădirii.

După felul construcţiei, se convinse că această clădire era la fel cu cupola pe care o văzuse în curs de construcţie în oraşul lui Inimă-Tare, dar, când se gândi şi începu să socotească proporţia enormă a unei asemenea clădiri, în stare să cuprindă oameni de mărimea lui, rămase încremenit de rezultat.

Dacă cupola lui Inimă-Tare ar fi fost făcută în duplicat, însă mărită, în proporţiile acestea, ar fi avut trei sute de metri în diametru şi aproape o sută cinzeci de metri înălţime. Părea de necrezut că ar putea exista o rasă de oameni capabilă să îndeplinească o asemenea operă de arhitectură, numai cu mijloacele primitive de care dispuneau. Totuşi, Tarzan vedea înaintea lui coridoarele boltite, ziduri de bolovani de piatră, camere enorme cu grinzile şi coloanele puternice în care se sprijineau, toate identice celor din Mărunţica, însă era o scară, enorm de mare.

Pe când era ocupat cu aceste enigme, călăuzele sale îl conduse din coridorul circular în altul cu care acesta se intersecta perpendicular; după puţin, se opri la intrarea unei camere, plină de rafturi încărcate cu tot felul de articole.

Se găseau acolo lumânări mari şi mici, lumânări de orice măsură închipuită sau neînchipuită; căşti, cingători, sandale şi tunici; de asemenea, borcane, vase de gătit şi o mie şi unul de alte obiecte din viaţa zilnică a minunilor, cu care Tarzan începuse să se obişnuiască în timpul şederii sale în oraşul Mărunţica.

Când se opriră la intrarea acestei încăperii apărut înaintea lor un rob îmbrăcat în tunică albă, care a fost chemat afară de un războinic din escorta lui Tarzan.

— Dă o tunică verde acestui individ din Mărunţica porunci ostaşul.

— A cui insignă o pun pe spate? întrebă sclavul.

— Aparţine lui (Zoantrohago) Valorosul.

Sclavul alergă numaidecât la un raft, de unde a ales o tunică verde. Din alt raft a luat două blocuri mari de lemn, pe faţa cărora erau sculptate diferite semne. Le unse cum a putut mai bine cu un fel de vopsea sau cerneală-băgă o scândură netedă în tunică şi aplică ştampila cu faţa în jos pe deasupra, apăsând bine. După aceea, repetă operaţia cu cealaltă stampilă pe spatele tunicii.

Când dădu hainele lui Tarzan, spunându-i să se îmbrace, acesta a văzut că tunica avea o ştampilă în spate şi una în faţă, încă nu le putea citi… educaţia lui nu a ajuns până acolo.

Sclavul îi mai dădu şi o pereche de sandale, arătându-i cum să le lege. După aceea, războinicii îi făcură semn să-i urmeze în josul coridorului, la care Tarzan a observat o mare schimbare, pe măsură ce înainta.

Bolovanii de piatră, până acum netencuiţi, erau de astădată acoperiţi cu o tencuială netedă, iar pereţii ornaţi cu picturi arătând scene de bătălie. Întâmplări de vânătoare şi alte evenimente din viaţa potriviţilor. Predominau culorile viii. De asemenea lumânările ardeau la distanţe mult mai mici.

Războinicii pe care îi întâlneau în drum erau dintre cei mai bine îmbrăcaţi din câţi văzuse până atunci. Până şi robii cu tunici verzi aproape că dispăruseră, iar cei în tunici albe erau îmbrăcaţi cu stofe bogate şi mulţi din ei purtau chiar bijuterii.

Splendoarea acestei scene şi strălucirea luminatului creşteau pe măsură ce înaintau, până când coridorul se sfârşi în fata a două uşi masive de aur bătut, înaintea căreia se aflau doi războinici fastuos îmbrăcaţi ce opriră escorta lui Tarzan, cerând comandantului să declare ce caută pe acolo.

— Aducem, din ordinul regelui, pe robul lui Valorosul, răspunse comandantul escortei. Ştii, uriaşul care a fost făcut prizonier la Mărunţica.

Războinicul care-i au oprit se întoarse, la rându-i, către unul din oamenii săi, poruncindu-i:

— Du-te cu această veste la rege!

După ce plecă ştafeta, cei doi războinici începură să examineze pe Tarzan. Punându-i o mulţime de întrebări, la care răspunse câte ceva condamnatul escortei, în locul lui Tarzan, bineînţeles că nu de ajuns ca să poată mulţumi pe cei care întrebau.

După puţin, se înapoie şi ştafeta cu răspunsul ca robul să fie dus imediat la rege. Cele două uşi se deschiseră larg. Iar Tarzan se pomeni în pragul unei camere enorme, ale cărei ziduri convergeau către capătul opus. Unde era aşezat un tron înalt pe o platformă de piatră.

Tavanul camerei era proptit de coloane puternice de lemn, tencuit printre grinzi. Atât grinzile tavanului, cât şi coloanele erau sculptate, iar partea de tavan tencuită era pictată cu arabescuri în culori strălucitoare. Pereţii erau tapetaţi până la jumătate, iar deasupra acestui tapet de lemn erau picturi, în culori vii, reprezentând evenimente din istoria Potrivitei şi a regilor ei.

În această cameră nu se afla nimeni, afară de doi războinici ce stăteau fiecare în faţa unei uşi, de o parte şi de alta a platformei tronului. Când Tarzan, împreună cu escorta lui, se apropie de tron, un războinic făcu semn conducătorului, arătându-i o uşă deschisă în faţa lor. Dincolo de această uşă, era o anticameră mică, unde şedeau pe scaune vreo şase ostaşi îmbrăcaţi în haine scumpe.

Un al şaptelea se legăna într-un fotoliu cu spatele înalt, bătând cu degetele în spătarul scaunului şi ascultând la convorbirea celorlalţi, la care lua parte din când în când, cu câte un cuvânt ascultat de ei cu cea mai mare atenţie.

Dacă el se strâmba când vorbea, se strâmbau şi ceilalţi mai mult chiar decât el; dacă el zâmbea ei izbucneau în râs şi nu era clipă în care privirile lor să fi părăsit faţa celuilalt, ca nu cumva să scape vreuna din toanele lui schimbăcioase.

Trecând de pragul uşii, escorta lui Tarzan s-a oprit, rămânând drepţi şi tăcuţi până când omul din fotoliu se gândi să-i bage în seamă. După aceea, comandantul escortei se lăsă într-un genunchi, ridică braţele cu palmele înainte până sus deasupra capului, se aplecă pe spate, cât putu mai mult şi intonă, pe o voce monotonă, salutul lor oficial.

— Oh! tu, Fălosul, rege al potriviţilor, domnitor al tuturor oamenilor, stăpânul tuturor creaturilor, prea înţeleptul, prea curajosul şi prea gloriosul! Îţi aducem, după cum ne-ai ordonat, pe robul lui Valorosul.

— Ridică-te şi adu robul mai aproape, porunci bărbatul din fotoliul cu spatele înalt.

După aceea, se adresă tovarăşilor săi:

— Acesta este uriaşul pe care Valorosul l-a adus din Mărunţica.

— Am auzit de el, prea gloriosule, răspunseră ei.

— Dar de rămăşagul lui Valorosul ştiţi ceva? întrebă regele.

— Am auzit şi de rămăşag, prea înţeleptule, răspunseră ei.

— Ce credeţi despre el? întrebă Fălosul.

— După cum crezi şi dumneata, Domnitorule peste toţi oamenii, răspunse repede unul.

— Şi cum anume? întrebă regele.

Se uitase repede şi neliniştiţi unul la altul.

— Cum crede el? şopti unul care era ceva mai departe de Fălosul, către vecinul său, care, la rândul lui dădu din umeri şi se uită disperat la altul.

— Ce ai spus, (Gofoloso) Mare Samsar regal? întrebă regele. Parcă ziceai ceva?

— Vroiam să spun că, dacă Valorosul n-a consultat, mai înainte de a face rămăşagul, pe augustul nostru suveran, el s-a bizuit numai pe propria judecată, desigur va pierde rămăşagul.

— Desigur, zise regele şi în ce spui tu ar fi ceva, Samsarule. Însă Valorosul m-a consultat. Eu am fost acela care am descoperit principiul vibrator prin care s-a putut face asemenea operaţie. Tot eu am fost acela care am hotărât cum trebuiau să se facă primele experienţe. Până acum rezultatele n-au fost durabile, dar socotim că noua formulă va dura cel puţin treizeci şi nouă de luni: tocmai asupra acestui punct a făcut Valorosul rămăşag.

Dacă a greşii în socoteală lui, va ceda o mie de robi lui (Dalfasto) Deşteptul.

— Minunat! exclamă Samsarul. Fericiţi suntem noi ca popor când avem un rege atât de învăţat şi de înţelept ca Fălosul.

— Mai sunt şi alte lucruri pentru care ar trebui să fie recunoscător, Samsarule, îi spuse regele; totuşi nimic nu poate fi cumpărat cu ceea ce va urma sforţărilor mele de a aplica principiul de care vorbeam; însă aş dori să am rezultate diametral opuse celor avute până acuma. Să ştiţi că lucrăm la această operă. Da, da, lucrăm mereu. Într-o zi o vom avea gata şi atunci, vom preda Valorosului formula care va revoluţiona întreaga Minune; cu o singură sută de oameni putem porni în cucerirea lumii întregi!

După aceea, Fălosul îşi îndreptă, deodată, toată atenţia asupra robului îmbrăcat în tunică verde, care stătea la o mică distanţă de el. Îl examină cu privirea, fără să spună un cuvânt, câteva minute în şir.

— Din ce oraş eşti? îl întrebă în cele din urmă.

— Oh! prea Gloriosule Fălos, luă cuvântul comandantul escortei, această fiinţă ignorantă n-are darul vorbirii.

— Nu scoate niciun sunet din gură?

— N-a scos niciunul de când a fost prins, stăpâne al omenirii.

— Atunci este un Mut-Urecheat, declară Fălosul. Pentru ce atâta fierbere fără rost faţă de o fiinţă fără grai?

— Vedeţi? exclamă Samsarul deodată. Vedeţi ce repede şi cu câtă siguranţă a înţeles Părintele înţelepciunii toate lucrurile? Vedeţi cum a ajuns să pătrundă un mister? E mai mult decât minunat.

— Acum când soarele ştiinţei a strălucit până şi asupra celui mai prost dintre noi, cine nu poate vedea că această fiinţă este un Mut-Urecheat? luă cuvântul altul.

— Da, da, strigară toţi în cor. Ce lucru simplu şi când de proşti suntem cu toţii! Ce ne-am fi făcut noi, dacă nu aveam ca rege o persoană de inteligenţa Fălosului?

În timpul acesta, Fălosul se apropie de Tarzan şi-l examină mai de aproape. Părea că nici nu auzise elogiile ce i le adresară curtenii. După puţin, vorbi din nou.

— Văd că nu are trăsăturile unui Mut-Urecheat, zise el gânditor. Uitaţi-vă la urechile lui nu sunt urechile celor fără grai şi nici părul lui nu seamănă cu al lor. Până şi corpul lui e altfel, iar capul are o formă ce denotă inteligentă. Nu, nu cred că este un Mut-Urecheat.

— Minunat! strigă Samsarul. Nu v-am spus eu? Fălosul nostru rege are întotdeauna dreptate.

— Până şi cel mai prost dintre noi, exclamă alt curtean, poate vedea cu uşurinţă că această fiinţă nu este Mut-Urecheat, mai ales acum. După ce regele nostru cu inteligenţa lui divină, ne-a arătat-o atât de limpede.

În momentul acela, se deschise uşa opusă celei pe care intrase Tarzan în odaie şi apăru un războinic.

— Oh, Fălosule rege al Potrivitei, intonă el, a sosit fiica dumneavoastră, Domniţa Steluţa. Vrea să vadă pe străinul pe care Valorosul l-a adus ca rob din Mărunţica. Prin urmare, cere învoirea voastră regală să intre aici.

Fălosul clătină din cap, în semn de aprobare.

— Conduceţi pe Domniţă la noi! porunci el.

Probabil că Domniţa a aşteptat chiar lângă uşă şi a auzit porunca regelui, deoarece abia a sfârşit acesta de vorbit, când ca a apărut în pragul uşii, urmată de încă două femei tinere, în spatele cărora veneau cinci-şase războinici.

La apariţia ei, curtenii se ridicară în picioare, însă regele rămase pe tron.

— Intră, Steluţo, zise el şi priveşte la uriaşul ciudat despre care se vorbeşte în Potrivita mai mult

decât despre rege.

Domniţa traversă odaia şi se opri drept în faţa lui Tarzan, care, de când intrase în cameră, a rămas în picioare, cu mâinile încrucişate pe piept şi cu o expresie de absolută indiferenţă.

Uitându-se la Domniţă, pe când ea se apropia de el, observă că avea în faţa lui una din cele mai frumoase tinere pe care le-a văzut vreodată. Era prima femeie pe care el a văzut de aproape în Minunia. Deşi a avut prilejul să zărească femei, din când în când, în Mărunţica.

Trăsăturile ei erau cizelate fără niciun cusur artistic. Părul ei negru şi mătăsos era frumos prins într-o coafură împodobită cu giuvaeruri. Pielea moale şi albă ca laptele era nuanţă de un trandafir uşor, care ar fi făcut de ruşine o piersică.

Era îmbrăcată cu totul în alb, aşa cum se cuvenea să fie o Domniţă virgină în palatul regal: rochia, de un material subţire, atârnând în valuri până la glezne, era de o simplitate şi de o eleganţă extraordinară.

Tarzan o privi drept în ochi.

Erau albaştri ca cerul; cum aveau genele lungi şi negre, păreau cu mult mai închişi la culoare.

El căuta în ochii femei un indiciu asupra firii deoarece ea era să devină soţia lui Crăişor. Care voia s-o facă regina Mărunţichii.

Din acest motiv, Tarzan se interesa mult de ceea ce ar fi putut citi în privirile ei. O văzu însă încruntând, deodată, din frumoasele ei sprâncene.

— Dar ce este cu animalul acesta? strigă ea. Este de lemn?

— Nu vorbeşte nicio limbă, nici nu înţelege vreuna, îi explică tatăl ei. Până acum, de când a fost prins, nu a scos niciun cuvânt din gură.

— Un animal urât şi prost, zise ea. Pun pariu că am să-l fac să ţipe imediat.

Cu aceste cuvinte, smulse de la brâu un pumnal mititel şi împunse pe Tarzan în braţ.

Mişcarea ei a fost atât de iute, că a luat prin surprindere pe toţi cei de faţă, dar Tarzan îi dăduse o înştiinţare în clipa când vorbise înainte de a lovi şi această clipă a fost de ajuns pentru el.

Neputând să evite lovitura de pumnal, nu-i dădu nici satisfacţia ca experienţa ei atât de răutăcioasă să reuşească. Nu scoase niciun sunet; iar ea, foarte supărată, poate că ar mai fi lovit odată cu pumnalul, dacă regele nu i-ar fi făcut o observaţie aspră.

— Destul, Steluţo! strigă el. Nu vreau să i se întâmple niciun rău acestui rob, asupra căruia facem o experienţă ce înseamnă atât de mult pentru viitorul Potrivitei.

— Dar a îndrăznit să se uite drept în ochii mei, strigă ea. Şi a refuzat să-mi vorbească, când ştie că aceasta îmi face plăcere. Ar trebui ucis.

— Nu-i robul tău ca să-l ucizi, răspunse regele. El aparţine lui Valorosul.

— Atunci am să-l cumpăr!

Zicând acestea, ea se întoarse către unul din războinicii de gardă:

— Aduceţi încoace pe Valorosul! porunci ea.

CAPITOLUL X — Povestea Cerbicosului.

Steluţa din Potrivita nu a putut să cumpere robul Valorosului. Tatăl ei nu permisese aceasta, aşa că, foarte supărată, a plecat din camera unde venise să examineze prizonierul; şi pe când trecea în camera de alături şi nu mai putea fi auzită nici văzută de rege, întoarse capul înspre el şi făcu o strâmbătură, de care războinicii care o însoţeau şi cele două doamne de onoare au început să râdă.

— Dobitoc bătrân! şopti ea în direcţia tatălui ei. Tu crezi că n-o să pun stăpânire pe robul acesta şi că n-am să-l ucid. Ha, ha!

Atât războinicii, cât şi cele două doamne de onoare aprobară din cap cuvintele ei.

În urma ei, regele Fălos s-a ridicat încet din scaun.

— Luaţi-l în cariere, zise el, arătând cu degetul pe Tarzan. Spuneţi ofiţerului de gardă că dorinţa regelui este ca acest rob să nu fie pus la muncă grea, nici rănit cumva.

Şi, pe când Tarzan era condus afară pe una din uşi, regele ieşi din cameră pe altă uşă, lăsând în urma lui pe cei şase curteni, aplecaţi până la pământ.

După aceea, unul a mers repede pe vârful picioarelor către punctul de unde ieşise Fălosul, s-a lipit de uşă şi a ascultat cu atenţie câteva clipe.

Probabil că a fost satisfăcut de cele auzite, sau mai bine, de nu a auzit, deoarece îşi vârî capul pe după uşă până în partea cealaltă a camerei vecine, în care privi o clipă, apoi s-a întors la tovarăşii săi.

— S-a dus idiotul bătrân, anunţă el în şoaptă, pentru că avea experienţa oraşului său, unde circulă un proverb că şi zidurile au urechi, deşi ei îi ziceau altfel: „nu te încrede nici în sinceritatea pietrelor odăii tale”.

— Aţi mai văzut vreodată o fiinţă atât de vanitoasă? exclamă un curtean.

— Se crede mai deştept, nu numai decât orice om, dar decât toţi oamenii la un loc, începu altul. Uneori simt că nu mai pot să rabd aroganţa lui.

— Şi totuşi, o s-o mai rabzi multă vreme, Cerbicosule, zise Samsarul. A fi şeful suprem al ostaşilor din Potrivita nu este un post de aruncat cu uşurinţă.

— Mai ales, exclamă Tornadi, şeful carierelor, când cineva îşi aruncă şi viaţa odată cu slujba pe care a avut-o.

— Bine, zise (Makahago) Pietrosul, şef al clădirilor. Dar nu vedeţi voi neruşinarea acestui om? Nu are niciun amestec în reuşita lui Valorosul; totuşi, pretinde că succesele sunt ale lui; iar orice nereuşită o dă pe seama Valorosului.

— Gloria Potrivitei este ameninţată de egoismul lui, strigă şeful agriculturii, supranumit Plugarul. Uite, ne-a ales pe noi ca sfetnici ai săi, şase prinţi

ale căror cunoştinţe în departament ar trebui socotite mai competente decât cunoştinţele oricărui alt individ din ţară. De asemenea, cunoştinţele noastre combinate asupra nevoilor Potrivitei şi a afacerilor de stat, ar trebui să formeze o barieră puternică împotriva greşelilor necontenite pe care le comite Fălosul. Cu toate acestea, nu vrea să ne asculte sfaturile. A-i oferi un sfat înseamnă pentru el uzurparea prerogativelor regale; a insista asupra acestui sfat înseamnă trădare; iar a-i dezminţi părerea falsă înseamnă pierirea aceluia care o face.

— În ce privinţă suntem, atunci, buni pentru Potrivita? Ce gândeşte, oare, poporul despre noi? întreabă unu.

— Se ştie bine ce gândeşte poporul despre noi, izbucni Samsarul. Poporul spune că am fost aleşi, nu pentru ceea ce ştim, ei pentru ceea ce nu ştim. Şi nu-i poţi găsi nicio vină pentru aceasta. Iată, eu, crescător de bidivii, stăpân pe zece mii de robi ce lucrează pământul şi produc jumătate din hrana consumată de oraş, sunt ales şef al şefilor, ocupând o slujbă care nici nu-mi place şi pe care nici nu o cunosc, pe când Plugarul, care abia distinge o plantă de alta, este şeful agriculturii.

Pietrosul, care a condus lucrările robilor în cariere mai bine de o sută de luni de zile, e numit şef al clădirilor, pe când Tomadi, cel mai mare arhitect al timpului nostru, este numit şef al carierelor. Numai Cerbicosul şi (Vestko) Nesătulul se potrivesc în slujbele lor.

Regele a ales foarte înţelept pe Nesătulul, când l-a făcut majordom al palatului ca să poată avea atât siguranţă cât şi linişte. Credeţi însă că, în alegere Cerbicosului ca şef al armatei Potrivitei n-a greşit deloc? Vă înşelaţi, a luat un tânăr ce se ţinea numai de petreceri, l-a ridicat la rangul acesta şi pe urmă abia, a descoperit în el cel mai mare geniu militar produs vreodată în Potrivita.

La aceste cuvinte, Cerbicosul făcu o reverenţă adâncă.

— Şi continuă Samsarul, dacă nu ar fi fost Cerbicosul, cu tactica lui militară, am fi fost învinşi numaidecât, mai zilele trecute, de către Mărunţica.

— Eu l-am sfătuit pe rege să renunţe la asaltul cetăţii, interveni Cerbicosul, de cum am văzut că nu reuşim să-i surprindem. Desigur, trebuia atunci să ne retragem. Dar nu am putut s-o fac decât după ce am înaintat o bucată bună şi nu l-am mai avut lângă mine să mă împiedice în conducerea luptei. Mi-am scos, atunci, trupele din învălmăşeala în care erau să fie pierdute şi le-am retras, pe cât a fost posibil, cu mai mult prestigiu şi cu mai puţine pierderi.

— Operaţia ta militară, Cerbicosule, a fost foarte reuşită. Trupele te adoră. Ar dori să aibă un rege care să-i conducă la luptă aşa cum tu îi conduci, zise Tornadi.

— Bineînţeles, interveni Pietrosul, un rege care să le dea înapoi vinul, după cum era rânduiala mai înainte.

— Şi noi, adaugă Samsarul, ne-am unit la gând şi la fapte cu regele care ne-ar permite plăcerea inocentă a băuturii de vin. Ce zici tu de asta. Nesătulule?

— Aţi vorbit cam mult ca să vă prindă bine, răspunse Nesătulul.

Vorbise cu o voce mult mai ridicată decât a celorlalţi, ca şi cum, în loc să-i fie frică că ar fi auzit, spera să se întâmple aceasta.

— Fălosul, continuă el, este un rege bun pentru noi. Ne-a încărcat cu onoruri şi cu bogăţii. Suntem atotputernici în regat. Prin urmare, este un Domnitor înţelept. Dar noi cine suntem să-i contestăm înţelepciunea actelor sale?

Ceilalţi se priviră neliniştiţi, aruncând, în acelaşi timp, priviri speriate în jurul lor. Samsarul începu să râdă nervos.

— Tu totdeauna ai înţeles foarte greu o glumă, zise el. Nu înţelegi că noi glumeam cu tine?

— Nu înţeleg, răspunse Nesătulul. Dar regele cred că are să înţeleagă mai repede decât mine. Mă voi duce să-i repet gluma aceasta şi dacă va râde, am să râd şi eu, fiind sigur atunci că a fost în adevăr o glumă. Nu ştiu, însă, pe socoteala cui a fost gluma!

— Vai, Nesătulule, să nu cumva să repeţi ce-am spus noi aici.. În niciun caz regelui! Te pomeneşti că nu înţelege. Noi suntem prieteni şi am vorbit ca între prieteni.

Se vede bine că Samsarul e foarte tulburat. Vorbea repede şi insinuant.

— Ascultă, dragă Nesătulule, tocmai mi-am adus aminte că mai înainte ai admirat unul din robii mei. Mă gândeam să ţi-l dăruiesc. Dacă vrei să-l primeşti. Al tău să fie.

— Am admirat, dragă Samsare, o sută din robii tăi, răspunse Nesătulul cu voce dulce.

— Ai tăi să fie atunci, Nesătulule, consimţi Samsarul. Haide cu mine să-i alegi pe fiecare. N-ai idee ce plăcere îmi produci, dându-mi prilejul să-ţi fac un dar ca acesta.

Nesătulul se uită ţintă câteva clipe la ceilalţi patru, care îşi schimbau neliniştiţi greutatea corpului, când pe un picior, când pe altul. Tăcerea însă fu întreruptă de Plugarul.

— Dacă Nesătulul doreşte să accepte o sută din sărmanii mei robi, m-aş simţi şi eu copleşit de plăcere.

— Cred că vor fi robi în tunică albă, zise Nesătulul.

— Vor fi tocmai cum doreşti, răspunse şeful agriculturii.

— Dar eu, exclamă Tornadi, să mă las oare întrecut în generozitate? Trebuie să accepţi şi de la mine o sută de robi.

— Şi de la mine de asemenea, strigă Pietrosul, în calitate de şef al clădirilor.

— Dacă-i veţi trimite şefului robilor mei, la reşedinţa mea, mai înainte de a apune soarele, vă voi fi recunoscător, zise Nesătulul, frecându-şi palmele şi zâmbindu-le plăcut.

După aceea, aruncă o privire rapidă şi plină de înţeles înspre Cerbicosul, şeful suprem al ostaşilor din Potrivita.

— Eu nu-mi pot arăta prietenia mai bine, pentru nobilul meu prieten Nesătulul, zise Cerbicosul, decât să-l asigur că, dacă voi avea posibilitate, voi împiedica pe războinicii mei să nu-i înfigă întâmplător un pumnal între coaste. Dacă mi s-ar întâmpla mie ceva, sigur nu voi avea putinţa să stăpânesc faptele ostaşilor mei, care mă iubesc atât de mult.

Şi, zicând acestea, se uită un minut întreg în ochii Nesătulului, apoi îi întoarse spatele şi ieşi.

Dintre cei şase oameni care formau consiliul regal, numai Cerbicosul şi Samsarul nu se temeau de regele lor, deşi chiar dânşii îl linguşeau mai totdeauna, împingându-l, în felul acesta, la acte şi mai despotice faţă de supuşii săi. Afară de aceasta, datina şi devotamentul faţă de familia regală, pe lângă interesul lor personal, erau una din cauzele principale ce-i făceau să rabde ca suveran al lor un om atât de nepotrivit pentru domnie.

Totuşi, în oraş nemulţumirea era atât de mare, că fiecare curtean simţea că poate vorbi cu mai multă libertate ca până atunci.

Pietrosul, Plugarul şi Tomadi au fost aleşi de rege mai mult pentru coloana lor, atât de elastică şi regele nu s-a înşelat cu ei. Ei deveniseră aproape nefolositori consiliului regal, iar corupţia printre majoritatea nobililor din Potrivita de sub domnia Fălosului a luat o extensiune aşa de mare, că fiecare act şi gând al lor nu erau călăuzite decât de descoperirea a noi mijloace de îmbogăţire.

Cerbicosul nu se încredea în ei, ştiind că puteau fi cumpăraţi, chiar în clipele când le ieşeau din gură cuvinte de virtute şi de cinste.

Acesta începuse să-şi studieze tovarăşii odată cu succesul pe care-l avusese printre războinicii săi din oraş — succes care era pentru el tot atât de surprinzător cât era şi pentru alţii, iar amănuntele pe care le căpătase asupra neliniştii ce creştea în Potrivita îl făceau să creadă că sosise momentul întronării unei noi dinastii.

Despre Nesătulul ştia că ia mită fără ruşine.

Nici nu-şi putea închipuia că ar putea exista în capul acestui om un singur fir de păr cinstit. Totuşi, rămăsese surprins de ameninţarea ascunsă că va da de gol pe tovarăşii săi, de care se folosise să-i mulgă puţin.

— Prost am ajuns noi cei din Potrivita, spunea el Samsarului, străbătând amândoi coridorul, după plecarea din camera regală de consiliu.

— Dă-mi un exemplu, zise şeful şefilor, Samsarul regal.

— Gândeşte-te la infamia Nesătulului. Nu iubeşte nici pe rege, nici poporul. I-ar trăda şi pe unul şi pe altul pentru avere şi mărire. Este tipul majorităţii dintre noi. Nu mai există astăzi nici sfinţenia prieteniei. N-ai văzut? Până şi de la Plugarul, cel mai bun prieten al său, a luat mită.

— Dar ce să ne fi adus pe noi la aşa impas, Cerbicosule? întreabă Samsarul gânditor. Starea aceasta de lucruri este atribuită când unei cauze, când alteia şi cu toate că întreaga Potrivită nu ar fi alt om mai în stare ca mine să răspundă acestei chestiuni. Îţi mărturisesc că nu mă pot dumiri deloc. Sunt multe păreri, dar mă îndoiesc că până în prezent părerea bună a ieşit la iveală.

— Dacă m-ar întreba cineva pe nune, Samsarule — şi văd că m-ai întrebat— i-aş răspunde, după cum sunt gata să-ţi răspund ţie, că starea de lucruri din Potrivita provine din prea multă pace. După pace, ştii prea bine, urmează prosperitate… prosperitate şi multă vreme de pierdut. Timpul fiecăruia trebuie să fie ocupat. Dar cine şi-ar ocupa timpul cu munca, fie această muncă pregătirea

pentru apărarea păcii şi prosperităţii? Cine ar face aceasta când este atât de uşor şi de plăcut să alergi după petreceri. Prosperitatea materială care a urmat păcii ne-a dat mijloace de a ne satisface orice dorinţă. Acum suntem sătui de lucrurile pe care le priveam ieri ca un lux şi pe care le împărtăşeam foarte rar. Prin urmare, am fost siliţi să inventăm dorinţe noi. Care să ne mulţumească şi poţi fi sigur că au devenit din ce în ce mai exagerate, atât în formă, cât şi în gândire, până când minunata noastră prosperitate a obosit a mai satisface poftele noastre. Extravaganţa domneşte suprem. Atât regele, cât şi guvernul său sunt bolnavi de această extravaganţă. Ca să poată înlătura golul pe care ea îl face în tezaurul statului, se apasă tot mai mult poporul cu taxe onoroase, pe care nimeni nu le poate plăti ca să-i mai rămâie îndeajuns şi pentru trai. Numai când uită de cinste şi caută să câştige pe toate căile nepermise.

— Dar bine, aminti Samsarul, eu văd că toate taxele cele mai grele sunt pe cei bogaţi.

— În teorie, dragă prietene, dar nu ştiu în fapt, răspunse Cerbicosul. E adevărat că bogatul plăteşte grosul taxelor în tezaurul regal, dar mai întâi le adună de la săraci cu preţuri enorme şi alte mijloace de stoarcere, luând, de asemenea câte doi „Geta” (franci), de fiecare franc pe care ei îi plătesc la percepţie. Costul pentru strângerea acestor taxe, adăugat la pierderea venitului prin prohibirea vinului şi la costul campaniei contra acelora care fabrică şi vând vinul pe ascuns, dacă ar intra din nou în casa de bani a statului, ne-am reduce taxele atât de mult, că n-ar mai fi o greutate pentru nimeni.

— Şi crezi tu că, în felul acesta, se pot rezolva problemele noastre şi fericirea Potrivitei să fie redată? întreabă Samsarul.

— Nicidecum, răspunse tovarăşul său. Trebuie neapărat să avem război. Deoarece am descoperit că nu există o fericire statornică în pace sau în

virtute, mai bine să avem un mic război şi să păcătuim şi noi câte puţin. Uite, o budincă ce nu are decât un singur ingredient este dezgustătoare. Trebuie să fie aromată şi să i se dea gust; iar înainte de a avea plăcerea s-o mâncăm, trebuie să aşteptăm puţin după ea. Război şi muncă: lucrurile cele mai dezgustătoare din lume. Cu toate acestea, sunt foarte esenţiale fericirii şi existenţei unui popor. Pacea reduce nevoia de a munci şi a duce lenevia. Războiul te sileşte la muncă ca să te poţi reface de ravagiile lui. Pacea ne transformă în animale grase şi greoaie. Războiul face din noi oameni destoinici.

— Vasăzică, după cum zici tu, vinul şi războiul vor reda Potrivitei mândria şi fericirea de mai înainte, nu-i aşa?

Samsarul începu să râdă de gluma pe care o făcuse, apoi continuă:

— Ce mai drăcuşor ai devenit şi tu de când ai ajuns la comanda supremă a ostaşilor din oraşul nostru!

— Nu m-ai înţeles deloc, Samsarule, zise Cerbicosul cu răbdare. Numai prin vin şi război nu vom ajunge la nimic altceva decât la ruina noastră. Eu nu sunt certat cu pacea, cu virtutea sau cu temperanţa. Cearta mea este cu teoreticienii greşiţi, care cred că numai prin pace sau virtute, ori numai prin temperanţă putem ajunge o naţiune puternică, virilă şi mulţumită.

Acestea toate trebuiesc amestecate cu război, cu vin cu greşeli, însă, într-o mare măsură trebuie să ni se adauge o muncă grea… mai ales muncă grea: deoarece trăind numai în pace şi prosperitate, nu este nevoie de muncă grea, iar la muncă nu se obişnuieşte decât omul excepţional şi numai atunci când e nevoie să o facă.

Dar haide, trebuie să te grăbeşti să-i dai lui Nesătulul suta de robi făgăduită, mai înainte de apusul soarelui; altfel, se va duce să relateze Fălosului gluma noastră.

Samsarul prinse a zâmbi cu tristeţe.

— Are să-mi plătească el odată şi odată pentru suta aceasta de robi şi poţi fi sigur că preţul va fi foarte mare.

— Cred, dacă va cădea şi stăpânul său, zise Cerbicosul.

— Nu „dacă”, ei „când” va cădea stăpânul său, corectă Samsarul.

Şeful războinicilor dădu din umeri, dar zâmbi mulţumit; un zâmbet care nu se şterse de pe figura lui nici după ce prietenul său se despărţi de el, luând-o la dreapta pe alt coridor.

CAPITOLUL XI — Îngeraş în robie.

Tarzan al maimuţelor fusese condus din cupola regală direct în carierele Potrivitei, care se aflau la un kilometru de cea mai apropiată cupola a oraşului. Erau opt cupole o a noua era în curs de construcţie, iar robii care ieşeau din cariere se îndreptau într-acolo încărcaţi cu sarcinile lor, în timp ce robii ce descărcaseră se înapoiau cu mâinile goale, sub paza ostaşilor.

Când Tarzan ajunse la intrarea carierei, i se arătă drumul spre etaj de jos; acolo, intră într-o cameră foarte mare, sub pământ, unde fu predat ofiţerului de gardă din carieră, căruia i se comunicară poruncile date de rege în privinţa tratamentului noului prizonier.

— Numele cui? întreabă scurt ofiţerul, deschizând un registru, de pe masa la care şedea.

— E fără grai, ca şi Mut-Urecheaţii, explică comandantul ce îl adusese pe Tarzan în carieră. Prin urmare, nu are nume.

— O să-l numim aşadar „Uriaşul”, pentru că aşa i s-a zis de când a fost prins.

Cu toate aceste cuvinte, ofiţerul scrise în registru lui numele de „Zuantrol”, trecând în coloana stăpânilor numele lui Valorosul, iar originea străinului o înscrise ca fiind Mărunţica. După aceea făcu semn unui războinic din jurul lui.

— Duceţi-l printre lemnarii de la capătul tunelului al 13-lea, la al 36-lea etaj de sus şi spuneţi Ventalului (mai mare peste zece inşi) să-i dea lucru uşor şi să aibă grijă să nu i se întâmple niciun rău. Toate acestea din porunca Majestăţii-Sale. Aşteptaţi un moment. Iată şi numărul său. Aplică-l pe umărul stâng.

Ostaşul luă din mâna ofiţerului o bucată rotundă de postav pe care erau însemnate cu negru câteva hieroglife, o prinse de umărul stâng al tunicii verzi cu care era îmbrăcat Tarzan. Făcând prizonierului semn să apuce înainte, ieşi din cameră.

Tarzan a fost condus mai întâi printr-un coridor scurt şi întunecos, dar din care, după câţiva metri, intră în alt coridor, mai larg şi mult mai bine luminat, prin care merseră în aceeaşi direcţie cu el o mulţime de robi fără nicio sarcină în spinare.

Observă că pardoseala coridorului avea o înclinare constantă şi că se usuce puţin înspre dreapta, formând, astfel, o spirală întinsă, ce ducea către fundul pământului.

Atât pereţii coridorului cât şi tavanul erau întăriţi cu grinzi groase, iar pardoseala era pavată cu pietre late, tocite de milioane de picioare încălţate cu sandale, care au trecut pe deasupra.

La distanţe suficient de mici, erau aşezate în firide scobite în zidul din stânga lumânări aprinse. La distanţe regulate, porneau din acest coridor şi altele.

Deasupra fiecărei deschizături subterane era câte o inscripţie în hieroglifele ciudate din Minunia. După cum avea să afle mai târziu Tarzan, aceste inscripţii arătau etajele la care se aflau tunelurile ce dădeau în coridoarele circulare din jurul spiralei principale.

Din aceste coridoare circulare porneau un număr destul de mare de tuneluri orizontale, ducând în interiorul spaţiilor subterane, unde se tăceau lucrările. Tunelurile erau străbătute din loc în loc de luminătoare ce serveau la ventilaţie şi ca ieşiri

de rigoare, ce ajungeau de la suprafaţă până la etajele cele mai de jos ale carierei.

Aproape la fiecare etaj, câţiva din ceata robilor se detaşau şi mergeau pe câte unul din tunelurile laterale, care la rândul lor, erau destul de bine luminate, deşi nu atât de mult ca spirala principală.

Din primele clipe de când începuse coborârea, Tarzan, obişnuit din copilărie să observe tot ce-i cădea sub ochi, fusese atent la numărul întăririlor pe lângă care trecea, dar nu avea decât o idee slabă despre deosebirile de adâncime ale etajelor în care dădeau aceste tuneluri.

Ghici la întâmplare, socoti că înălţimea unui etaj să tot fi fost de trei metri; mai înainte de a ajunge la al treizeci şi şaselea, ştiu că trebuie să fi fost o greşeală în calculul său, deoarece nu putea să fi ajuns la 180 de metri adâncime iar luminile să ardă fără de nicio ventilaţie forţată din exterior în adâncime.

Coridorul orizontal în care intră acuma, după ce părăsise spirala principală, se suci deodată înspre dreapta şi apoi înspre stânga, iar după puţin traversă alt coridor, mult mai larg. În care se aflau robi cu poveri şi robi cu mâinile goale.

Două şiruri dintre aceştia, încărcaţi cu bolnavi, mergeau în direcţie din care venise Tarzan, iar un şir întreg de robi încărcaţi cu material lemnos mergea în direcţie cu el. Alături de aceşti robi erau alţii, fără sarcini.

După ce merseseră o distanţă considerabilă au ajuns lângă un grup de oameni care lucrau. Aici a fost predat unui Vental, care, în limba şi organizarea minuniană, era mai mare peste zece oameni.

— Aşa. Deci acesta e Uriaşul! exclamă Ventalul. Şi tocmai pe acesta să nu-l putem lua la munci grele?

Tonul lui era aspru şi neplăcut.

— Ce mai uriaş! Continuă el.

Nu-i mai mare decât mine şi decât ceilalţi. Nu înţeleg de ce le-o fi frică domnilor să-l pună la muncă. Lasă că te pun eu, băiete, la lucru şi de nu vei vrea… cureaua! Mie nu-mi trebuie leneşi, sfârşi el, bătându-se cu pumnul în piept.

Ostaşul l-a adus pe Tarzan îşi arătă numaidecât dezgustul la auzul vorbelor Ventalului.

— Ai face mai bine, (Kalfastoban) Calfă Rea, zise el în momentul plecării, să asculţi de ordinele regelui. Nu aş vrea să fiu în locul tău, dacă i s-ar întâmpla ceva acestui rob fără grai, dar care a pus în mişcare toate limbile din Potrivita şi care a făcut pe Fălosul să fie atât de gelos pe Valorosul, că i-ar înfige un pumnal între coaste, dacă nu i-ar fi teamă că nu mai poate să-şi însuşească meritele Valorosului.

— Calfă Rea nu se teme de regi, mormăi Ventalul, mai ales de specimenul ce profanează tronul din Potrivita. El nu poate prosti pe nimeni. Ştim cu toţii că Valorosul îi serveşte de creier şi Cerbicosul de sabie.

— Totuşi, îl sfătui ostaşul, ai grijă bună de Zuantrol.

Ventalul Calfă Rea puse noul său sclav să întărească cu lemnărie pereţii tunelului, pe măsură ce acesta era excavat din piatra carierei.

Rândul de sclavi ce veneau de la suprafaţa cu mâinile goale treceau pe o parte a tunelului până la capăt, luau câte un pietroi fiecare, sau, dacă pietroiul era prea mare, îl luau doi inşi, apoi porneau înapoi pe partea cealaltă a tunelului, ducându-şi greutăţile până în coridorul spiral şi de aici, înaintau în sus până la suprafaţă mai departe, până la cupola în construcţie.

Din spaţiile dintre straturile stâncii se scotea un fel de argilă uşoară, care era îndesată şi bătătorită la spatele peretelui de lemn, tunelul fiind anume lăsat destul de larg ca să permită acesta operaţie. În afară de robii întrebuinţaţi la argilă alţi robi tăiau

lemnele după măsura necesară ducând-o acolo unde se simţea nevoia.

Munca lor consta şi în săparea unui şanţ îngust şi nu tocmai adânc, în care înfigeau capătul fiecărei scânduri sau grinzi ce formau peretele; iar, pe deasupra, aşezau scândurile ce serveau de tavan.

Tarzan lucra împreună cu oamenii care aşezau lemnăria. La fiecare capăt al grinzilor pentru tavan era o crăpătura, în formă de coadă de rândunică, în care se prindeau scândurile peretelui, iar argila bătătorită de la spate se întărea atât de bine, că în întregul lor, părea o construcţie din cele mai solide, după cum şi era.

Această lucrare era foarte uşoară pentru Tarzan, cu toate că se mai simţea slăbit de rănile sale. Avea acum prilejul să observe tot ce se petrece în jurul său şi să adune noi informaţii în privinţa poporului în mânile căruia căzuse.

Despre Calfă Rea constată numaidecât că e un lăudăros mare, de la care nu avea să se teamă de nimic în timpul muncii zilnice, dar de care toţi robii trebuiau să se păzească să nu îi dea ocazia să-şi arate autoritatea brutală în faţa superiorilor săi.

Deşi robii din jurul lui Tarzan lucrau continuu, munca lor nu era din cele mai grele, iar gardienii de care erau supravegheaţi fără încetare un ostaş de fiecare patruzeci de robi, nu erau brutali.

Ceea ce însă îl uimea pe el tot atât de mult ca şi mai înainte, chiar din momentul când îşi venise în fire, era statura acestor oameni. Nu era pigmei, ei oameni de aceeaşi statură ca şi europenii.

Bineînţeles că nu era niciunul atât de înalt ca el, dar mulţi erau înalţi şi bine făcuţi.

Ştia bine că erau locuitori din Potrivita, acelaşi soi de oameni pe care îi văzuse în bătălie cu Mărunţica. Mai mult însă: vorbeau despre el că l-au prins în bătălia la care participase.

De asemenea, îl mai numeau Zuantrol, Uriaşul. Cu toate acestea, erau tot atât de mari ca şi el; când

a ieşit din cupola regală, văzuse în drum, până la carieră, alte cupole uriaşe de aproape o sută cinzeci de metri fiecare.

Era un amănunt de necrezut — ceva imposibil — dar aşa trebuie să fi fost, deoarece nu-l puteau înşela ochii chiar atât.

Cu cât medita mai mult la acest fapt, cu atât se încurca mai rău. Aşa că renunţă la orice încercare pentru dezvăluirea misterului, începând să adune informaţii în privinţa celor de care au fost prinşi şi în privinţa închisorii unde se afla, cu gândul că va sosi vremea când se va putea servi de aceste informaţii spre a scăpa de acolo.

Avu prilejul să afle ceva despre mişcarea politică din Potrivita. Oriunde a mers şi pe oricine a auzit vorbind asupra acestui subiect, observa o mare nemulţumire împotriva regelui şi a guvernului. Ştiind că un popor nemulţumit, hărnicia este întotdeauna la cel mai jos nivel, iar disciplina este într-un grad extrem de demoralizare, socotea că nu-i va fi greu, aşteptând cu răbdare şi fiind atent la toate mişcările, să găsească în curând prilejul pe care-l căuta.

Era hotărât să profite de neglijenţa celor care aveau răspunderea lui şi credea că, dacă nu i se va ivi prilejul nici azi, nici mâine, nu va trece mult până să găsească o cale de scăpare din robia în care-l ţineau potriviţii.

În sfârşit, când se termină şi lunga zi de lucru a robilor, au fost conduşi la locuinţele lor, care, după cum şi-a închipuit Tarzan, erau sub pământ, situate în apropierea locului de muncă al fiecăruia.

Cu mulţi alţi robi, a fost condus sus, până la al 35-lea etaj şi introdus într-un tunel al cărei capăt din spate era lărgit în aşa fel, încât să formeze o cameră mare. Intrarea în acest tunel a fost micşorată, aşa că numai un singur om putea să intre la un moment dat şi acela trebuia să coboare pe brânci.

Intrarea era închisă cu o uşă grea de stejar, iar în afară erau postaţi doi războinici, gardieni de noapte.

După ce a intrat acolo pe brânci. Tarzan s-a ridicat în picioare şi a privit în jurul lui; descoperi că se află într-o cameră destul de mare. În care ar putea să încapă până la cinci mii de robi.

Femeile pregăteau de mâncare la nişte foculeţe al căror fum se strecura în exterior prin deschizături practicate în tavan.

Fată de marele număr de foculeţe, cantitatea de fum era neînsemnat. Fapt ce se explica uşor prin natura combustibilului: un fel de cărbune de lemn curat şi bine uscat. Dar faptul că gazele eliberate de acest cărbune nu-i asfixia pe toţi era de neînţeles pentru Tarzan. După cum era şi enigma lumânărilor care ardeau la aşa mari adâncimi, precum şi aerul curat de acolo.

Robii erau de toate vârstele: de la copii mici, până la oameni de vârstă mijlocie, dar mai bătrâni decât aceştia nu se vedeau intre ei. Pielea femeilor şi a copiilor era de o albeaţă pe care Tarzan nu o mai văzuse până atunci şi se minună, de fapt, până a aflat că unii nu au văzut niciodată lumina zilei de când s-au născut.

Copiii care se năşteau în carieră aveau să iasă cândva la lumina zilei, dar numai atunci când atingeau vârsta la care începea educaţia lor ca meseriaşi.

Femeile prinse în alte oraşe trebuiau să rămână aici până la moarte, sau până când se întâmpla unul din acele miracole rare, să fie alese de un războinic din Potrivita ca soţie.

Această eventualitate era destul de rară şi de îndepărtată, deoarece ostaşii îşi alegeau soţii dintre roabele cu tunica albă, cu care veneau zilnic în contact prin cupolele unde locuiau ei.

Feţele femeilor avea întipărite pe ele o întristare atât de clară. Încât în sufletul lui Tarzan se născuse imediat o mare simpatie pentru ele Niciodată nu

mai avuse prilejul să vadă atâta disperare zugrăvită pe faţa cuiva.

Pe când străbătea încăperea o mulţime de priviri s-au îndreptat spre el; toţi ştiau că era străin, mai ales că avea în ţinuta lui ceva care-l deosebea de ei La câteva clipe după sosirea lui. Aproape toţi robii şopteau între ei. Pentru că robii intraţi cu el au transmis şi celorlalţi datele legate de identitatea lui.

După puţin, o tânără care îngenunchea deasupra unui grătar pe care frigea câteva felii de carne, i-a surprins privirile şi i-a făcut semn să se apropie de ea. Tarzan a observat că era o fată foarte frumoasă, cu o piele palidă, translucidă, a cărei albeaţă era şi mai accentuată de bogăţia părului negru.

— Dumneata eşti Uriaşul? a întrebat ea.

— Eu sunt Zuantrol.

— Mi-a spus „El” despre tine. A zis fata. Am să gătesc mâncare şi pentru tine. Cum gătesc şi pentru „El”. Numai dacă. Zise ea cu oarecare jenă. Nu ai pe altcineva care ai dori să-ţi gătească.

— Nu există nimeni care să facă asta pentru mine, a răspuns Tarzan. Dar cine eşti tu şi cine este „El”?

— Eu sunt Talaskar, Îngeraş, răspunse ea dar pe „El” îl cunosc numai după numărul său. Mi-a spus că atâta timp cât va rămâne rob. Nu are nume şi că se va folosi de numărul său. Care este 800 la cub, plus 19. Văd că şi d-ta eşti cu numărul 800 la cub plus 21. Nume nu ai? a întrebat ea, uitându-se pe numărul său.

— Îmi zic Zuantrol, Uriaşul.

— Ah! exclamă ea văd că eşti un om mare, dar cu greu te-aş putea numi uriaş. Şi „El” este tot din Mărunţica şi este aproape de înălţimea ta. Eu nu am auzit niciodată că ar exista uriaşi în Mărunţica, afară de poporul pe care-l numim Mut-Urecheaţi.

— Am crezut că era un Mut-Urecheat, se auzi deodată o voce de om la urechea lui Tarzan.

Tarzan a întors capul repede şi a văzut un rob care-l privea batjocoritor. I-a zâmbit şi apoi zise:

— Pentru stăpânii mei nu sunt decât un Mut-Urecheat.

Celălalt a ridicat din sprâncene mirat.

— Înţeleg, zise el. Poate ai dreptate. Însă să ştii că nu voi fi eu acela care să te trădeze.

— Ce voia să zică? a întrebat fata, după plecarea robului.

— Nu am vorbit de loc până acum de când m-au prins, explică el. Aşa că ei consideră că sunt fără grai, deşi sunt sigur că nu mă iau drept Mut-Urecheat. Sunt însă şi câţiva printre ei care susţin că nu pot fi altceva.

— Nu am văzut niciodată un Mut-Urecheat, a zis fata.

— Spre fericirea ta, zise Tarzan. Nu sunt nici plăcuţi la vedere, nici nu e bine să te întâlneşti cu ei.

— Totuşi, aş vrea să văd unul, a insistat ea. Întotdeauna am vrut să văd ceva care să se deosebească de aceşti robi, pe care îi văd zilnic.

— Nu-ţi pierde speranţa, o încuraja el. Cine ştie dacă nu va sosi foarte curând ziua când te vei reîntoarce din nou la suprafaţă.

— Să mă reîntorc? a întrebat ea mirată. Bine, dar nu am fost niciodată acolo.

— Nu ai fost niciodată afară din cariere? Poate vrei să zici că nu ai mai ieşit de aici de când ai fost prinsă?

— Am fost născută în această cameră, i-a explicat fata. Nu am ieşit niciodată la suprafaţă.

— Cum, eşti o sclavă din a doua generaţie şi te mai ţin în cariere? Nu înţeleg. În toate oraşele din Minunia, aşa mi s-a spus, se dă robilor din a doua generaţie tunica albă şi o libertate relativă la suprafaţă, în exteriorul carierelor.

— Nu pentru mine. Mama mea nu a dorit-o. A spus că mai bine să mor decât să mă mărit cu un

potrivit sau cu un alt rob, ceea ce bineînţeles că ar trebui să fac, dacă sunt scoasă în oraş.

— Dar cum poţi să împiedici aceasta? Stăpânii voştri sigur nu lasă asemenea lucruri la discreţia sclavilor.

— Unde sunt atâţia sclavi, se mai pierde socoteala la unul sau doi, iar femeile, dacă nu sunt frumoase, nu se bucură de atenţia din partea stăpânilor. Naşterea mea nu a fost declarată, aşa că nu mă-au înscrisă în registrele lor. Mama a luat un număr de pe tunica uneia care a murit şi l-a aplicat pe tunica mea. În felul acesta, nu am atras niciodată atenţia stăpânilor şi războinicilor care vin câteodată prin camera aceasta.

— Bine, dar tu eşti frumoasă… figura ta poate să atragă atenţia oricui, oriunde te-ai afla.

Atunci fata s-a întors câteva clipe cu spatele spre el, acoperindu-şi faţa şi părul cu mânile, după care s-a întors din nou spre el. Tarzan a văzut acum înaintea lui o babă urâtă şi zbârcită, la a cărei figură nu s-ar mai fi uitat niciun bărbat a doua oară.

— Doamne! a exclamat el surprins.

Figura fetei s-a destins încet, luându-şi aspectul normal de frumuseţe; apoi, cu mişcări iuţi şi îndemânatice, fata şi-a aranjat din nou părul dezordonat.

— Mama m-a învăţat aceasta, a zis ea, aşa că, de câte ori vin pe aici şi se uită la mine, nu mai vor să mă vadă a doua oară.

— Dar nu crezi că ar fi mai bine să te măriţi cu unul dintre ei şi să trăieşti o viaţă fericită la suprafaţă, decât să duci existenţa teribilă de sub pământ? a întrebat el. Războinicii din Potrivita, după cum cred eu, nu se deosebesc mult de cei din ţara ta.

Fata a clătinat din cap cu încăpăţânare.

— Nu pentru mine, a zis ea. Tatăl meu este din Răsărita, Mandamacu, un oraş foarte îndepărtat. Mama mea a fost furată din oraş. Numai cu două

luni înainte de a mă naşte în această cameră îngrozitoare, departe de aer şi de lumina soarelui.

— Dar mama ta, a întrebat Tarzan, este şi ea aici!

Fata clătină din cap cu tristeţe.

— Au venit şi au luat-o de aici, acum vreo douăzeci de luni. Şi de atunci nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

— Dar ceilalţi nu te trădează niciodată.

— Niciodată! Oricare sclav ce trădează ar fi sfâşiat în bucăţi de camarazii lui. Dar iată, stăm de vorbă şi eu trebuie să fii foarte flămând.

Şi zicând aceasta, fata i-a oferit lui Tarzan o parte din carnea pregătită pe grătar. Tarzan ar fi preferat sa i se dea o bucată de carne crudă: dar, cum nu dorea să jignească fata. I-a mulţumit şi a mâncat bucata de carne ce i se ofense, aşezându-se pe genunchi, la foc, lângă ea.

— Curios lucru, a început fata, că „El" nu mai vine. Niciodată nu a întârziat atât de mult în momentul acela, s-a apropiat din spatele ei un rob puternic, ce s-a oprit la câţiva paşi de ea. Privindu-l furios pe Tarzan.

— Poate că el este, a zis Tarzan fetei, arătând cu mâna spre robul care a sosit.

Îngeraş întoarse capul repede, în ochii ei strălucind o rază de fericire, dar când l-a văzut cel oprit în spatele ei s-a ridicat repede în picioare şi s-a retras câţiva paşi plină de dezgust.

— Nu, zise ea. Nu este „El".

— Găteşti şi pentru acesta? A întrebat individul care sosise, arătând spre Tarzan.

Fără ca fata să răspundă, noul sosit a continuat.

— Vezi. Pentru mine nu ai vrut să găteşti Dar cine este el ca să-i găteşti? Este mai bun decât mine? Atunci să ştiu că ai să găteşti şi pentru mine.

— Sunt destule femei care să-ţi gătească Karaftap, Ceafă-Groasă, a răspuns Îngeraş. Eu nu vreau să-ţi gătesc. Du-te şi roagă pe altele. Nu sunteţi aici atât de mulţi bărbaţi, încât să nu ni se

mai dea voie să alegem pe acela pentru care dorim să gătim. Eu nu te pot alege pe tine.

— Dacă ţi-ai cunoaşte binele, ai găti şi pentru mine, spuse Ceafă-Groasă. Ba chiar am să te iau şi de soţie. Ştii că am dreptul, mai ales că te-am cerut de câteva ori înainte de a veni ceilalţi şi să mai ştii că, dacă te-aş lăsa altora, mai bine îi spui Ventalului tot adevărul despre tine şi are să te ia de aici. Ai văzut vreodată pe Calfă-Rea?

Fata s-a cutremurat.

— Voi avea grijă chiar de mâine să vorbesc cu Calfă-Rea şi să te ia de aici, a continuat Karaftap. Ştii bine că nu au să te lase să mai stai cu noi. Îndată ce vor afla că refuzi să înmulţeşti numărul robilor.

— Mai bine Calfă-Rea, decât tine, i-a răspuns fata repede. Te pot asigura că niciunul nu mă va avea.

— Eşti prea sigură, a strigat Karaftap.

Şi, făcând un pas spre ea, o smuci de braţ, mai înainte ca fata să poată evita. Trăgând-o cu sila spre el, a încercat să o sărute… dar încercarea lui a eşuat.

O mână puternică s-a încleştat pe umăr şi a fost smuls de lângă prada lui şi aruncat la vreo trei metri distanţă, unde, împiedicându-se, s-a mai rostogolit câţiva paşi pe podea.

Între Karaftap şi fată a intrat brusc străinul, căruia în Potrivita i se zicea Uriaşul. Acesta îl privea pe Karaftap cu ochi scânteietori. În acel moment Karaftap s-a ridicat repede în picioare, a scos un urlet de furie şi s-a repezit asupra lui Tarzan, ca un taur înnebunit, cu capul în jos şi cu ochii injectaţi de sânge.

— Am să te ucid! zbiera el.

CAPITOLUL XII — Mitocanul Karaftap.

Fiul Primei Femei trecea mândru prin pădure. În mâna dreaptă purta o suliţă, iar de umăr îi atârnau un arc şi o tolbă cu săgeţi. După el veneau încă zece bărbaţi din specia lui, înarmaţi la fel, iar

fiecare păşea cu mândrie, ca şi cum întreg pământul ar fi fost proprietatea lor.

Înspre ei, deşi încă destul de departe de vederea, auzul şi mirosul lor, venea alene o femeie din acelaşi neam cu ei, mergând fără teamă. După puţin însă şi-a încruntat sprâncenele şi s-a oprit, ascuţindu-şi auzul şi mirosind aerul.

— Bărbaţi! şi-a zis ea.

Mărindu-şi paşii. Muta porni spre ei. Erau mai mulţi la un loc; dacă i-ar fi putut surprinde, speriaţi şi puşi în încurcătură, bărbaţii nu ar fi fost în stare să fugă prea repede, iar Muta ar fi putut prinde vreunul.

Însă, de nu se întâmpla aşa după cum gândea ea, atunci… s-ar fi putut servi de proiectilele de piatră ce-i atârnau de cingătoare.

De mai multă vreme încoace bărbaţii se răriseră.

Câteva femei din tribul ei pornind prin pădure să-şi prindă bărbatul, nu se mai întoarse. Au văzut cadavre câtorva dintre ele prin pădure şi se întrebau mirate cum de au fost ucise.

În sfârşit au găsit bărbaţi: primii pe care a reuşit să-i întâlnească de două luni încoace. Acum sigur nu se va mai întoarce cu mâna goală la peştera ei.

A dat cu ochii de ei la o cotitură a cărării din pădure, dar, spre necazul ei, văzu că erau destul de departe. Dacă ar apuca s-o vadă, cu siguranţă că scapă cu fuga.

Muta era pe cale se ascundă, când a observat că e prea târziu chiar şi pentru aceasta. Un bărbat o arăta celorlalţi cu mâna.

A desfăcut un proiectil de la cingătoare şi strângând buzduganul mai bine în mână, Muta ar porni în fuga mare spre ei. Văzând că ei nu încearcă să scape, fu cuprinsă de mirare şi de plăcere. Cât de îngroziţi trebuie să fi fost bărbaţii aceştia, ca să stea atât de liniştiţi, la apropierea ei!

Dar ce mai era aceasta?

Uite-i, se îndreaptă toţi spre ea!

Acum putea să vadă şi expresia de pe figurile lor. Nici urmă de frică… numai furie şi priviri ameninţătoare.

Dar ce erau acele lucruri ciudate pe care le duceau în mână? Unul din ei, cel mai de aproape, care alergase spre ea, se opri o clipă şi aruncă în ea un băţ lung şi ascuţit. Era foarte ascuţit băţul: cum o atinse în umăr, a început să curgă sânge.

Un alt bărbat se opri şi aruncă şi el un băţ transversal, al cărui vârf se înfipse în carnea ei, sub un braţ.

Iar în spatele acestor doi veneau ceilalţi, năvălind asupra ei cu arme la fel cu ale celor dintâi.

Muta îşi aminti de cadavrele femeilor găsite în junglă, de lipsa de bărbaţi în ultimele câteva luni şi cum nu era lipsită de judecată, cu toate că era grea la minte, făcu o legătură între ceea ce a văzut în ultimele secunde şi întâmplările petrecute, iar rezultatul chibzuinţei ei fu acela de a întoarce spatele şi de a porni în goana mare în direcţia din care a venit. Şi nici nu se opri din fuga ei nebună decât atunci când puterile au lăsat-o, căzând la intrarea în peştera sa.

Bărbaţii nu se luaseră după ea, deoarece nu au ajuns în starea aceea de emancipare care să le insufle destul curaj şi încredere pentru a-şi stăpâni teama ereditară de femei. Erau mulţumiţi că au reuşit să o gonească. A o urmări înseamnă a risca prea mult.

Când celelalte femei din tribul ei au văzut-o clătinându-se pe picioare la intrarea în peşteră şi că se întinde pe pământ, răsuflând din greu, au simţit numaidecât că această situaţie se datorează unei spaime cumplite şi unei goane îndelungate.

Luându-şi buzduganele, alergă spre pădure, în intenţia de a ieşi înaintea aceluia care a urmărit-o pe tovarăşa lor, închipuindu-şi că trebuia să fi fost un leu sau altceva tot atât de îngrozitor.

Nevăzând însă niciun leu, se întoarseră la femeia încă întinsă în pragul peşterii sale.

— Pentru ce ai fugit atât? au întrebat-o ele în simpla lor limbă a semnelor.

— De bărbaţi, răspunse ea.

Pe feţele tuturor Mutelor din jurul ei apăru o expresie de dezgust, iar una o izbi cu piciorul şi o scuipă în faţă.

— Erau mai mulţi, le spuse ea şi m-ar fi ucis cu beţe zburătoare. Uitaţi-vă şi voi!

Cu aceste cuvinte, exprimate prin semne, le arătă săgeata înfiptă în braţul ei.

— În loc să fugă de mine, continuă ea. S-au repezit şi m-au atacat. Tot aşa trebuie să fi păţit şi celelalte care nu s-au mai întors şi ale căror cadavre le tot găsim prin pădure de luni întregi.

Această veste tulbură foarte mult pe mute. Încetară să necăjească pe tovarăşa lor obosită de fugă în schimb, şefa tuturor, cea mai îngrozitoare dintre ele. Păşea încoace şi încolo, foarte înfuriată. După un timp, se opri deodată, făcându-le semn.

— Haideţi cu toate! Să mergem împreună, să-i căutăm pe acei bărbaţi. Să-i prindem, să-i aducem aici şi să-i pedepsim cum merită.

Zicând aceasta, învârti buzduganul pe deasupra capului, făcând o strâmbătură teribilă de ciudată şi de furie.

Tovarăşele ei începură să danseze împrejurul ei, imitându-i expresia şi mişcările; iar, când ea a pornit spre pădure, au urmat-o şi ele…; o ceată de femei barbare, setoase de sânge… afară de femeia care tot mai zăcea întinsă, răsuflând din greu, unde căzuse. S-a săturat de bărbaţii… se săturase de ei pentru toată viaţa.

— Am să te ucid, am să te ucid! Zbieră Ceafă-Groasă, repezindu-se asupra lui Tarzan, în odaia locuită de robii din cariera lui Fălosul, regele Potrivitei.

Tarzan se dete repede un pas la o parte, punându-i lui Ceafă-Groasă o piedică cu piciorul, iar acesta căzu cu faţa în jos la pământ. Mai înainte de a se ridica în picioare, se uită în jur, ca şi când ar fi căutat o armă şi privirile sale se oprise asupra grătarului înroşit de pe foc.

În clipa aceea, un murmur de dezaprobare ieşi din piepturile robilor din jur, care au urmărit cearta de la început.

— Fără arme! strigă unul. Ştii că nu se permite acestea printre noi. Luptă-te cu mânile goale, sau nu te lupta deloc!

Ceafă-Groasă era prea ameţit de mânie şi de gelozie ca să-i mai audă, sau să asculte de ei, dacă-i auzise. Apucând grătarul greu, se ridică şi se repezi la Tarzan, ca să-l izbească în faţă.

Acum alt rob îi puse piedică, iar doi au sărit la el, smulgându-i grătarul din mână.

— Luptă-te cum trebuie! îl mustră, ajutându-l să se ridice în picioare.

Tarzan rămase în timpul acesta zâmbitor şi indiferent la acţiunea lui Ceafă-Groasă iar intervenţia celorlalţi îl amuzase cu mult mai mult decât l-ar fi putut supăra furia mitocanului. Acum aştepta pe Ceafă-Groasă, iar când adversarul său văzu zâmbetul pe figura lui, se înfurie şi mai rău. Sărind îndârjit asupra lui, cu gândul nebun să-l distrugă.

Tarzan îl întâmpină cu un sistem de apărare din cele mai surprinzătoare şi pe care nu mai avusese prilej Ceafă-Groasă să-l vadă niciodată, de când era socotit mitocanul bătăuş de robi. Nu a fost decât un singur pumn, care a izbit pe Ceafă-Groasă drept în bărbie, făcându-l să cadă întins şi nemişcat pe spate.

Ceilalţi robi, care, în timpul acesta, se adunaseră în număr mare să privească lupta, au aprobat lovitura îndemânatică a lui Tarzan cu strigăte de: „E-i, e-i”, ce constituia sistemul lor de aplauze.

Ceafă-Groasă ameţit şi zăpăcit, se ridică greoi în picioare şi cu capul aplecat în jos, se uită în jurul lui, căutându-şi inamicul.

Îngeraş a venit lângă Tarzan şi se uita drept în faţa lui.

— Eşti un bărbat voinic, îi zise ea.

Dar expresia din ochii ei mai spunea şi altceva, sau cel puţin, aşa i s-a părut lui Ceafă-Groasă.

Şi anume, i se păru că vede în privirile ei dragoste, pe câtă vreme nu era decât admiraţia pe care o simte o femeie normală faţă de manifestarea puterii pentru o cauză dreaptă.

Ceafă-Groasă a scos din gâtul său un sunet ce semăna mai mult a guiţat de porc, decât altceva şi se repezi din nou la Tarzan.

În timpul acela erau conduşi în coridor alţi câţiva robi, iar, cum uşa era deschisă, unul dintre războinicii de afară se uită înăuntru. Nu a reuşit să vadă mare lucru, dar ceea ce a văzut a fost de ajuns pentru el: un rob mare cu o chică de păr negru pe cap, ridicând pe alt rob deasupra capului şi apoi, aruncându-l cu putere la pământ.

Războinicul trecu cum putu mai repede în coridor şi făcându-şi drum printre robi, alergă spre cei doi combatanţi, înainte ca cineva să observe prezenţa lui, s-a oprit în faţa lui Tarzan şi a Îngeraş ului. Nu era altcineva decât Calfă-Rea.

— Ce înseamnă aceasta? strigă el cu voce răsunătoare.

Apoi adăugă:

— Aha, văd acum. Domnul Uriaş! Vrea să arate celorlalţi robi cât de tare este, nu-i aşa?

Se uită apoi la Ceafă-Groasă care se chinuia să se ridice. Calfă-Rea se înverzi de furie, deoarece Ceafă-Groasă era unul din favoriţii lui.

— Asemenea fapte nu sunt permise aici, mă! strigă el, arătând pumnul lui Tarzan.

A uitat în furia lui că robul cel nou nu vorbea, nici nu putea înţelege. După puţin, îşi aminti despre toate şi făcu semn lui Tarzan să-l urmeze.

— O sută de curele la spate au să-i arate că nu trebuie să se mai certe cu cineva, zise Calfă-Rea tare, uitându-se ţintă la Îngeraş.

— Nu-l pedepsi, te rog, strigă fata, uitând de ea. Toată greşeala a fost a lui Ceafă-Groasă. Zuantrol s-a apărat numai.

Calfă-Rea nu-şi mai putu lua ochii de pe fată, iar după câteva clipe simţi şi ea primejdia şi se făcu roşie ca bujorul. Totuşi, nu fugi, ei a rămas rugându-se pentru Tarzan.

Figura lui Calfă-Rea se strâmbă într-un zâmbet ciudat şi-şi puse o mână pe umărul fetei, cu multă familiaritate.

— Ce vârstă ai tu? o întrebă.

Ea îi răspunse, tremurând din tot corpul.

— Am să văd pe stăpânul tău şi am să te cumpăr de la el, îi spuse Calfă-Rea. Ai grijă însă de nu-ţi lua pe nimeni de soţ, până atunci.

Tarzan se uită la Îngeraş şi i se părea că o vede pălind, aşa cum păleşte o floare în aer poluat. În momentul acela însă Calfă-Rea a găsit de cuviinţă să-i adreseze cuvântul.

— Ştiu că nu mă poţi înţelege, animal stupid, dar totuşi trebuie să spun, ca să audă cei din jurul tău şi să te poată feri de primejdii. De astă dată te iert, dar, de se mai întâmplă încă odată acelaşi lucru, îţi trag o sută de curele şi poate chiar mai multe. Iar, dacă aud că ai vreo legătură cu această fată, pe care am de gând să o cumpăr şi să o scot de aici, să ştii că-ţi merge şi mai rău.

După ce a terminat, porni spre intrarea tunelului, ieşind în coridorul de afară.

Cum plecă Calfă-Rea şi uşa camerei se închise, Tarzan simţi mâna unui bărbat pe umărul său şi auzi pe cineva strigându-l pe nume:

— Tarzan!

Foarte ciudat răsună acest nume în urechile sale, în această cameră îngropată atât de adânc sub pământ, într-un oraş străin şi în mijlocul unui popor tot atât de străin, unde nimeni nu ştia cum îl

cheamă. Cum se întoarse spre omul care-l chemase, un zâmbet de nespusă plăcere i se răspândi pe faţă.

— Cră… începu el.

Dar celălalt duse numaidecât un deget la gură şi-l opri.

— Taci, nu-mi pronunţa numele! Aici nu sunt decât „Aponato” sau 800 la club plus 19.

— Bine, dar statura ta? Eşti tot atât de înalt ca mine Cum să înţeleg asta? Ce s-a întâmplat de s-a mărit rasa minunienilor până la aşa proporţii gigantice?

Crăişor zâmbi.

— Egoismul omenesc nu-ţi permite să atribui această schimbare unei cauze opuse cu totul aceleia căreia-i atribuie acest fenomen.

Tarzan îşi încreţi fruntea şi se uită lung şi gânditor la prietenul său Crăişor. Încet, încet se răspândi pe faţa lui o expresie de neîncredere, care se transformă într-una de nespus haz.

— Adică, vrei să zici, începu Tarzan încet, cum că cu aş fi fost redus la aceeaşi mărime ca oricare minunian?

Crăişorul dădu din cap afirmativ:

— E mai greu de crezut aceasta decât că o întreagă rasă de oameni, împreună cu tot ce le aparţine, până şi clădirile, împreună cu pietrele din care au fost clădite, împreună cu armele lor şi cu bidivii lor, au fost măriţi până la statura ta?

— Bine, dragă, dar e imposibil! strigă Tarzan.

— Tot aşa aş fi zis şi eu acum câteva luni de zile, răspunse prinţul. Chiar acum, când am auzit zvonul că te redusese, tot nu mi-a venit să cred până nu te-am văzut cu ochii mei când am intrat în camera aceasta.

— Şi cum s-a întâmplat asta!

— Cel mai învăţat om din Potrivita şi poate chiar din întreaga Minunie este Valorosul, explică Crăişor Acest lucru l-am recunoscut noi în intervalele ocazionale cât suntem în pace cu

Potrivita, deoarece atunci se fac schimburi de idei şi mărfuri între cele două oraşe în felul acesta, am auzit despre multe minunăţii ce se atribuie celui mai mare (Valmac) învăţat.

— Nu am auzit niciodată vorbindu-se în Minunia despre un geniu, până acum, zise Tarzan, în credinţa că acesta este sensul cuvântului „valmac”.

— Un om de ştiinţă, care face miracole, ar fi o definiţie mai apropiată, Valorosul a fost acela care te-a prins, continuă Aponato. Făcându-se celebru în acelaşi timp printr-un mijloc tot atât de ştiinţific, pe cât de miraculos. După ce ai căzut în nesimţire şi erai încă în această stare, te-au adus în oraş aşezat pe o targă de nuiele, improvizată la faţa locului şi legată de spatele a douăzeci de bidivii. După ce te-au adus în felul acesta în Potrivita, Valorosul s-a pus la lucru ca să-ţi reducă statura. Întrebuinţând un aparat construit de el însuşi. Am auzit mai multă lume vorbind despre aceasta şi spunea că nu i-a luat multă vreme ca să te reducă

— Sper că Valorosul are şi puterea să refacă ceea ce a redus.

— Se spune că sunt îndoieli în privinţa aceasta. Nu a fost în stare să facă pe nimeni mai mare decât este, cu toate că în numeroasele sale experienţe a redus în mărime multe din animalele de ordine inferioară. Întreaga afacere, continuă Aponato, consta în aceea că Valorosul este în căutarea unui mijloc de a mări statura potriviţilor, ca să poată învinge în bătălie toate celelalte popoare din Minunia.

Până acum însă nu a fost în stare decât să găsească o metodă care să-i dea un rezultat cu totul contrariu celui pe care-l căuta. Prin urmare, nefiind în stare să facă pe nimeni mai mare decât este. Mă îndoiesc că te-ar mai putea reface la statura de mai înainte.

— În cazul acesta, zise Tarzan cu tristeţe, aş fi cea mai neputincioasă fiinţă, faţă de inamicii din

propria mea lume.

— N-ai nicio grijă în această privinţă, prietene dragă.

Spuse Crăişor cu multă tristeţe. Eu însumi nu am nicio speranţă de a vedea Mărunţica vreodată. Numai prin înfrângerea completă a Potrivitei de către armatele tatălui meu, pot spera să mai fiu salvat, pentru că nimic altceva nu ar putea învinge garda de la intrarea în cariere.

Noi prindem, adeseori, robi în tunici albe de prin oraşele inamice, însă se întâmplă foarte rar să prindem şi robi în tunici verzi.

Numai în cazurile cele mai rare, ale unor atacuri repezi şi surprinzătoare în timpul zilei, s-ar putea întâmpla ca să dăm peste vreo ceată de robi în tunici verzi, scoşi la muncă. Aceasta însă nu s-a întâmplat încă, de când îmi pot aduce aminte.

— Cu alte cuvinte, tu crezi că ne vom petrece restul vieţii în această subterană? întrebă Tarzan.

— Mai pot fi şi zile când să fim scoşi la lucru afară din cariere, dar foarte rar.

Tarzan a dat din umeri cu neîncredere.

— Vom vedea, zise el, încheind discuţia.

După plecarea lui Calfă-Rea, Ceafă-Groasă se duse, şchiopătând, până de partea cealaltă a camerei, murmurându-şi în barbă tot felul de expresii răutăcioase la adresa aceluia de la care mâncase bătaie.

— Mă tem că îţi va face destule necazuri în viitor, zise Îngeraş lui Tarzan, arătând pe robul care pornise de acolo, îmi pare foarte rău, pentru că a fost numai vina mea.

— Vina ta? întrebă Crăişor.

— Da, răspunse fata. Ceafă-Groasă m-a ameninţat, iar Zuantrol a intervenit şi l-a pedepsit.

— Zuantrol! exclamă Crăişor.

— Dar, răspunse Tarzan, acesta este numele meu.

— Aşadar pentru Îngeraş, te-ai bătut? Îţi mulţumesc, prietene. Îmi pare rău că nu am fost

aici ca să o apăr chiar eu. Îngeraş găteşte pentru mine. Este o fată bună.

Crăişor se uită la fată cum gătea, iar Tarzan o văzu aplecându-şi ochii sub privirea lui şi roşindu-se ca bujorul.

Îşi dădu, atunci, seama că a descoperit, fără să vrea, o taină.

— Vasăzică, începu el, el este Aponato despre care tot îmi vorbeai, nu-i aşa, Îngeraş?

— Da, el este.

— Îmi pare rău că a fost prins şi el; totuşi, nu strică să ai un prieten aici, zise Tarzan. Noi trei ar trebui să fim în stare să găsim un plan de scăpare.

La auzul acestor cuvinte, ceilalţi doi clătinat din cap şi au zâmbit cu tristeţe fără a-i răspunde nimic. După ce au terminat masa, au stat un timp de vorbă iar la convorbirea lor luau parte, din când în când şi alţi robi, deoarece Tarzan, prin pedeapsa aplicată lui Ceafă-Groasă, îşi făcuse o mulţime de prieteni.

Ar fi stat de vorbă toată noaptea, dacă Tarzan nu ar fi întrebat pe Crăişor asupra dispoziţiilor referitoare la somnul robilor.

Crăişorul începe să râdă şi arătă cu mâna ici-colo şi dincolo prin odaie, pe diferiţi robi, care dormeau întinşi pe pardoseala de pământ. Femeile, bărbaţii şi copiii adormiseră, cea mai mare parte acolo unde cinaseră.

— Robii în tunici verzi nu prea sunt legănaţi în braţe, spuse Crăişor.

— Eu pot să dorm oriunde, dar dorm mai cu uşurinţă când este întuneric. Am să aştept până se vor stinge luminile.

— Atunci ai să aştepţi cât lumea, îi explică Crăişor.

— Cum, luminile nu se sting niciodată? întrebă Tarzan.

— Dacă le-ar stinge, am muri numaidecât cu toţii, răspunse prinţul. Flăcările lor servesc la două scopuri: mai întâi împrăştie întunericul, adică ne

luminează. Apoi, consumă toate gazele rele, care, altfel, ne-ar asfixia foarte repede. Aceste lumânări se deosebesc de cele obişnuite prin aceea că, în loc să consume oxigenul, au fost perfecţionate prin descoperirile şi invenţiile unui bătrân om de ştiinţă din Minunia, ca să consume gazele moarte şi să producă oxigen. Din cauza aceasta, sunt întrebuinţate aproape exclusiv în întreaga Minunie. Chiar cupolele noastre ar părea întunecoase, ar mirosi urât şi ar fi nişte locuri imposibile de locuit, dacă nu ar fi aceste lumânări. În cariere însă, fără lumânări nici nu s-ar putea lucra.

— Atunci nu mai aştept să se stingă şi cu acestea. Tarzan se întinse pe pământ şi zicând lui Tarzan şi Îngeraş ului un „Tuano", noapte bună, adormi adânc.

CAPITOLUL XIII — Misterele cupolei regale.

Pe când Îngeraş le prepara prânzul a doua zi de dimineaţă, Crăişor îi spuse lui Tarzan că ar dori ca să fie puşi amândoi ia aceeaşi muncă, spre a putea fi totdeauna împreună.

— Şi dacă se întâmplă vreodată să se ivească prilejul la care te gândeşti într-una, pentru scăparea noastră, zise el, atunci va fi şi mai bine să fim împreună.

— Când vom pleca de aici, răspunse Tarzan. Trebuie negreşit ca să luăm cu noi şi pe Îngeraş.

Crăişor îi aruncă o privire repede, dar nu răspunse nimic.

— Mă veţi lua şi pe mine cu voi? exclamă Îngeraş. Ah, dacă s-ar putea realiza acest vis, ce fericită aş fi! Da, desigur, aş merge şi eu în Mărunţica şi aş fi roaba voastră, căci ştiu că nu-mi veţi face niciun rău. Dar ce folos de un astfel de vis! Pentru mine s-a sfârşit totul de acum Calfă-Rea m-a şi cumpărat de la stăpânul meu, care-şi vinde în tot anul robii, ca să-şi poată plăti taxele.

— Vom face tot ce ne va sta în putinţă, Îngeraş, făgădui Tarzan. Dacă Aponato şi cu mine vom găsi mijloace de scăpare, fără îndoială că te vom lua cu

noi. Mai înainte, însă, trebuie să găsim mijloace de a fi împreună cât mai multă vreme.

— Eu, zise Crăişor. Am un plan, care ar putea să reuşească. Ei cred că nu poţi să le vorbeşti nici să le înţelegi limba. Fiind ceva plictisitor să lucrezi alături de un rob ce nu te înţelege. Îmi va fi uşor să-i conving ca să mă lase să fiu împreună cu tine. Dacă le voi spune că sunt în stare să comunic cu tine.

— Bine, întreabă Tarzan. Dar cum ai să comunici cu mine fără să întrebuinţezi limba minuniană?

— Lasă pe mine! răspunse Crăişor Până când au să afle ei, pe alte căi. Că ne ştii limbai am să-i înşel foarte uşor.

Nu a trecut mult şi planul lui Crăişor a avut rezultatul dorit.

Gardienii au venit să ia robii pentru a-i aduce în diferite părţi ale carierei pentru munca zilnică. Au ieşit din camera de dormit. Tarzan se alătură de ceata de robi care construiau tunelul al 30-lea, de la al 36-lea etaj şi începu din nou lucrarea monotonă de întărire a tavanului şi a pereţilor tunelului.

Muncea cu atâta râvnă şi cu atâta folos, că până şi Calfă-Rea se văzu nevoit să-l laude şi să-l dea de exemplu celorlalţi. Numai Ceafă-Groasă, care mâna pietroaiele la câţiva paşi de Tarzan, se uita la el cu duşmănie.

Trecuseră vreo două ore de când începuse lucrul în dimineaţa aceea, când se pomeni că sosesc doi războinici şi se opresc lângă Calfă-Rea. Escortau un rob cu tunică verde, căruia Tarzan nu îi dăduse niciun fel de importanţă, nici celor doi războinici care îl însoţeau.

Aceasta însă, numai până ce prinse cu urechea câteva cuvinte din convorbirea lor, când aruncă o privire repede în partea aceea şi a văzut că robul adus de războinici nu era altul decât Aponato, sau 800 la cub plus 19.

Pe când Tarzan se uita la Crăişor, acesta îi prinse privirea şi îi făcu cu ochiul. Tot atunci făcu şi Calfă-Rea un semn lui Tarzan, să se apropie. Tarzan a traversat coridorul şi s-a oprit în faţa Ventalului.

— Haide, să te aud cum îi vorbeşti! strigă Calfă-Rea lui Crăişor. Eu nu cred că te va înţelege. Cum te-ar putea înţelege pe tine, când nu ne poate înţelege pe noi?

Sărmanul Calfă-Rea! El nu putea concepe că ar mai exista pe lume şi altă limbă decât a lor.

— Am să-l întreb în propria lui limbă, zise Crăişor. Dacă mă înţelege, vei vedea că dă din cap afirmativ.

— Foarte bine, strigă Calfă-Rea, întreabă-l!

Crăişorul se întoarse către Tarzan şi dădu drumul la vreo douăzeci de silabe amestecate şi neînţelese, dar după ce termină de vorbit, Tarzan dădu din cap afirmativ.

— Vezi? Întrebă Crăişor pe Calfă-Rea.

Acesta se scărpină gânditor în ceafa.

— Văd că e aşa, cum spui, admise el. Mutul a prins limbă.

Tarzan nu zâmbi de loc, cu toate că abia se mai putea ţine de râs, faţă de meşteşugul cu care Crăişorul înşelase pe potriviţi şi îi făcuse să creadă că poate comunica cu el într-o limbă străină.

Atât timp cât ar fi avut putinţa să mărginească la expresiile de „da” sau „nu”, înşelăciunea ar fi putut fi continuată cu uşurinţă, însă ştia foarte bine că, în astfel de împrejurări, s-ar fi ivit numaidecât greutăţi mari şi nu şi-ar putea închipui ce ar fi făcut mărunţelul, în cazul acela.

— Spune-i, zise un războinic către Crăişor, că stăpânul său Valorosul ne-a trimis după el şi întreabă-l dacă înţelege că nu este altceva de cât un rob şi că de purtarea lui depinde ce va avea între noi, precum şi viaţa sa. Explică-i că Valorosul are asupra lui dreptul de viaţă şi de moarte, după cum şi familia regală are aceleaşi dreptate asupra lui.

Dacă vine liniştit la stăpânul său şi este ascultător, îi va merge bine, dar, dacă este leneş, obraznic şi ameninţător, să se aştepte să guste din vârful ascuţit al săbiei unui om liber.

De astă dată, Crăişor îşi lungi bolboroseala silabelor fără înţeles mai multă vreme. Se opri însă după un timp, nemaiputându-şi ţine râsul.

— Spune-le, răspunse Tarzan pe englezeşte, limba pe care desigur niciunul din cei de faţă nu o înţelegea şi le era tot atât de străină ca şi bolboroseala lui Crăişor; spune-le că, la primul prilej, o să-i sucesc gâtul stăpânului meu; că nu-mi trebuie decât o umbră de supărare din partea lui Calfă-Rea, ca să pun mâna pe o grindă din astea şi să-l pocnesc în cap şi pe el şi pe războinicii dimprejurul lui. Mai spune-i că am intenţia să fug cu prima ocazie, luându-te pe tine şi pe Îngeraş cu mine.

Crăişor ascultă cu atenţie până ce Tarzan a terminat. După aceea, se întoarse către cei doi ostaşi cu care a venit şi le comunică, astfel:

— Zuantrol declară că înţelege foarte bine situaţia în care se afla şi că va servi bucuros pe nobilul şi ilustrul Valoros, de la care nu cere decât un singur lucru.

Traducerea liberă a lui Crăişor îl făcu pe Tarzan să zâmbească.

— Ce anume? întreabă un ostaş.

— Să mi se dea voie să-l însoţesc, pentru ca, în felul acesta, să poată îndeplini şi mai bine dorinţele stăpânului său, pentru că fără mine nu va şti nici ce este întrebat, nici ce se aşteaptă de la el.

Tarzan înţelese acum mijloacele prin care Crăişor ar fi trecut de toate greutăţile ce s-ar fi ivit în privinţa comunicării între ei şi se simţi foarte sigur în mâinile acestui prieten isteţ, atât timp cât i-ar fi convenit să pretindă că nu ştie minuniana.

— Şi noi ne-am gândit la acest lucru, sclavule, când am auzit că tu poţi să te înţelegi cu această creatură, zise războinicul către care se adresase

Crăişor. Prin urmare, vă vom lua pe amândoi la Valorosul, care bineînţeles că va hotărî după cum doreşte, fără ca să te consulte pe tine sau pe alt rob. Haideţi acum!

— Vental Calfă-Rea, zise celălalt ostaş, ne luăm răspunderea pentru acest rob.

Şi, zicând aceasta, puse în mână Ventalului o bucăţică de hârtie, pe care erau însemnate mai multe hieroglife curioase.

Apoi, scoţând săbiile, făcu semn lui Crăişor şi lui Tarzan să meargă înainte pe coridor, fiindcă povestea lecţiei pe care o administrase Tarzan lui Ceafă-Groasă a ajuns până în odaia de gardă a carierei, iar ostaşii se cam fereau acum.

Drumul lor îi duse printr-un coridor drept până la scara în spirală şi de aici, în sus, până la suprafaţă, unde Tarzan întâmpină aerul proaspăt şi lumina soarelui aproape cu un suspin de mulţumire, deoarece a fi lipsit de acestea, măcar pentru un timp cât de scurt, era pentru el cea mai mare pedeapsă.

Aici văzu din nou acea mulţime mare de robi ducându-şi fără încetare sarcinile grele încoace şi încolo. Mai văzu şi pe războinicii ce îi păzeau păşind măreţ, de-o parte şi de alta a lungilor şiruri de muncitori.

De asemenea, a văzut nobilii din clasele de sus îmbrăcaţi bogat, precum şi nenumăraţi robi în tunici albe, umblând în toate părţile, fie după serviciile stăpânilor lor, fie după propria lor plăcere.

Robii în tunică albă se bucurau de oarecare independenţă, pe care le-o da, bineînţeles, situaţia lor în oraş. Totdeauna erau robii cuiva, dar în unele cazuri şi mai ales când erau meşteşugari iscusiţi, singurul lor act de supunere faţă de stăpânii lor consta în a le plăti un bir oarecare asupra venitului lor.

Ei constituiau burghezimea din Minunia, precum şi casta cea mai înaltă a clasei servitorilor.

Spre deosebire de robii cu tunici verzi, nu erau păziţi de soldaţi, care să le împiedice fuga, deoarece nu era nicio primejdie că vor încerca să scape, neexistând niciun oraş în întreaga Minunie în care starea lor ar fi putut fi mai bună.

În oricare alt oraş, afară de acela în care se născuseră, ar fi fost trataţi ca prizonieri şi reduşi imediat la tunica verde şi puşi la muncă grea.

Cupolele din Potrivita erau tot atât de impunătoare ca şi cele din Mărunţica. De altfel, lui Tarzan i se părură cu mult mai mari, el fiind de patru ori mai mic în momentul plecări sale din Mărunţica. Erau opt cupole de acestea, complet ocupate şi încă una în construcţie, pentru că de la suprafaţă din Potrivita au ajuns să fie de 480.000; iar, cum în cupola regală nu se permitea prea multă înghesuială, celelalte erau extrem de încărcate.

Tarzan şi Crăişor au fost conduşi în cupola regală, dar nu au intrat prin coridorul regelui, care se afla în faţa porţilor unde fâlfăiau steagurile albe ţesute cu aur, ci pe coridorul războinicilor, care dă spre apus.

Cu deosebire de oraşul Mărunţica, în Potrivita se aflau spaţii frumoase printre cupole, plantate cu flori, tufişuri şi porni fructiferi, având alei presărate cu nisip şi pietriş.

Cupola regală era aşezată în faţa unei şosele mari, care ieşea într-un câmp, unde un corp de războinici făceau instrucţie. Erau numai a mie dintre ei… un regiment, amak, cum s-ar zice în limba minuniană, amakul consistând din patru Ovande, de câte două sute cincizeci de oameni fiecare. Regimentul era comandat de un Kamak, iar escadroanele de câte un Novând. Fiecare Ovand sau escadron era compus din cinci entexe de câte cincizeci de oameni, având la rândul lor câte cinci Entale la fiecare Entex, aceste unităţi din urmă comandate, respectiv, de către un Ventex şi un Vental.

Evoluţiile Amak-ului se făceau cu o repeziciune caleidoscopică, atât pe jos, cât şi pe bidivii bine dresaţi. În special, una din aceste evoluţii îl interesă peste măsură pe Tarzan.

Două Ovande formau linia de la capătul câmpiei de exerciţii, iar alte două se formaseră în linie, la celălalt capăt. La comanda Kamaj-ului, întreaga mie de oameni a pornit în marş: două rânduri solide, care se apropiau unul de altul cu o iuţeală de tren expres.

Tocmai în momentul când părea imposibil să se mai evite un accident serios, când părea că nu mai trebuie decât o singură clipă ca atât călăreţii, cât şi bidivii să se zdrobească unii de alţii, într-o ciocnire îngrozitoare, călăreţii care veneau dinspre apus îşi săltară bidivii şi au sărit, sau, mai bine zis, au zburat, pe deasupra capetelor părţii opuse, aterizând de partea cealaltă, fără să rupă rândurile şi continuând goana spre marginea câmpiei.

Tarzan comenta asupra acestei instrucţii şi asupra frumuseţilor grădinăritului din oraşul Potrivita, iar Crăişor îl ascultă. Discuţia lor continuă şi pe când erau în coridorul războinicilor, însă destul de departe de escorta lor, ca Tarzan să poată vorbi cu Crăişor cu o voce joasă, fără să poată fi auzit de gardă că vorbeşte în limba minuniană.

— E în adevăr o manevră foarte frumoasă, răspunse Crăişor, mai ales că a fost făcută cu o precizie la care se ajunge foarte rar. Am auzit şi eu că trupele lui Fălosul sunt renumite pentru perfecţiunea instrucţiei lor, tot aşa cum am auzit că Potrivita este renumită, cu drept cuvânt, pentru frumuseţea grădinilor sale. Însă să spun şi eu ceva, prietene dragă. Tocmai aceste lucruri constituie acestui oraş. În timp ce războinicii lui Fălosul fac practică şi ajung la perfecţie pe câmpul de instrucţie, războinicii tatălui meu, Inimă-Tare, sunt afară în câmpii, departe de contemplarea femeilor ce îi admiră şi a sclavilor care îi spionează, practicând arta războiului în condiţii mai aspre. Regimentul lui Fălosul ar putea învinge cu uşurinţă pe acela ale lui Inimă-Tare la o întrecere de felul aceleia pe care ai văzut-o adineauri; dar acum câtva timp ai văzut altceva — ai văzut numai 15.000 de mărunţei respingând 30.000 de războinici din Potrivita, care, în ziua aceea, n-au putut ajunge nici până la linia infanteriei.

Da, pot face ei instrucţie oricât de bine pe câmpul de paradă. Pot fi oricât de curajoşi — toţi minunieni sunt de altfel curajoşi dar nu au fost antrenaţi în arta serioasă a războiului, aşa cum sunt mărunţeii. Fălosului nu-i place aceasta. Este slab şi afemeiat. Nu iubeşte războiul. Ascultă de sfaturile acelora pe care îi iubeşte el, ale lepădăturilor şi ale femeilor care insistă să renunţe cu totul la război, fapt care nu ar fi tocmai rău. Dacă ar putea convinge şi celelalte cetăţi din Minunia să renunţe la război.

Copacii frumoşi cu tufişurile atât de minunate din Potrivita, pe care ei le admiră atât de mult şi pe care le admir şi eu, mai ales într-un oraş inamic, ar face ca o întreagă armată de mărunţei să poată pătrunde noaptea, cu uşurinţă, până la porţile Potrivitei, fără să fie văzută, tocmai din cauza acestor copaci şi tufişuri.

Înţelegi tu acum, dragă prietene, pentru ce la noi nu ai văzut manevre atât de perfecte ca aici şi pentru ce noi nu am plantat atâţia copaci şi atâtea tufişuri în Mărunţica?

În momentul acela, un paznic se apropia repede de Crăişor şi-l atinse pe braţ.

— Ai spus că Zuantrol nu înţelege limba noastră. De ce îi vorbeşti într-o limbă pe care nu o poate înţelege? întreabă ostaşul.

Crăişorul nu ştia cât de mult auzise ostaşul din convorbirea lor. De auzise cumva pe Tarzan vorbind în limba minuniană, i-ar fi fost foarte greu să-l mai convingă că „Uriaşul" nu înţelegea limba. Prin urmare, trebuia să-şi închipuie că numai el a fost auzit şi să-i răspundă în sensul acesta.

— Vrea să ne vorbească limba şi eu mă străduiesc să-l învăţ, răspunse Crăişor numaidecât.

— A învăţat ceva? întreabă ostaşul.

— Nimic, răspunse Crăişor; este de o prostie fără seamăn.

După aceea, înaintară în tăcere, trecând prin mai multe coridoare şi urcând mai multe scări primitive din cele întrebuinţate de minunieni ca să ajungă în etajele de sus ale cupolelor lor. Cupola regală a lui Fălosul era foarte mare şi ar fi ajuns cu vârful la o înălţime de peste o sută treizeci de metri, dacă ar fi fost făcută pe o scală în proporţie cu mărimea naturală a lui Tarzan.

Tarzan s-a urcat prin cupolă până când ajunse la o înălţime egală cu adâncimea la care s-a coborât în cariere. Pe când coridoarele din etajele de jos erau pline de oameni, cele din etajele de sus erau aproape goale. Din când în când, treceau printr-o

cameră ocupată, dar în general odăile de aici era întrebuinţate ca magazii, mai ales pentru hrană, din care cantităţi mari erau uscate, conservate, bine împachetate şi aşezate în nenumărate rafturi.

Pereţii erau mai puţin ornamentaţi, coridoarele mai înguste şi în general, aspectul era mai sărăcăcios ca în coridoarele de jos. Totuşi, camerele prin care treceau uneori erau mai bogaţi ornamentate, iar lumea pe care o întâlneau — femei, bărbaţi.

— Erau cu mult mai bine îmbrăcaţi, fie că aparţineau claselor de nobili, fie robilor în tunică albă.

Robii în tunică albă erau ocupaţi cu diferite meşteşuguri, într-o cameră lucra un bărbat la obiecte în argint. În altă cameră se aflau bărbaţi care sculptau arabescuri pe cingătorile de piele; mai erau şi olari, ţesători, mecanici, zugravi, fabricanţi de lumânări şi mai ales, aceştia din urmă predominau în număr pe ceilalţi, deoarece, de fapt, lumânările erau, la acest popor, mai importante decât hrana zilnică.

În sfârşit au ajuns la etajul superior al cupolei, acolo unde odăile erau mult mai aproape de lumina zilei, la ultimul etaj grosimea zidurilor fiind mai mică. Totuşi şi aici aveau lumânări, ca şi în toate părţile.

Deodată, pereţii coridorului se prezentară ochilor săi extrem de bogat decoraţi, iar numărul lumânărilor se mări, astfel că bănui că se apropiau de reşedinţa unui nobil bogat şi puternic. S-a oprit după puţin, înaintea unei uşi unde stătea o gardă, cu care a intrat în vorbă unul din conducătorii lui Tarzan şi ai lui Crăişor.

— Spune-i Valorosului (Zertol) că am adus pe Zuantrol şi încă pe un rob, care se poate înţelege cu el într-o limbă străină.

Santinela izbi cu un ciomag într-un clopot şi după puţin, apăru un rob în tunica albă, căruia

santinela îi repetă cele spuse de paznicul lui Tarzan.

— Să intre, zise robul în tunică albă. Gloriosul meu stăpân, prinţul Valorosul, aşteptă să vadă pe robul său Zuantrol. Urmaţi-mă!

Îl urmară prin multe camere, până au ajuns în faţa unui războinic îmbrăcat cu o *pulenţă* care şedea la o masă pe care se afla un număr mare de instrumente ciudate, precum şi o sumedenie de volume mari şi greoaie, din hârtia groasă întrebuinţată în Minunia. Pe masă mai erau şi toate cele necesare pentru scris.

Bărbatul de la masă ridică privirile şi se uită un moment la aceia care au intrat în odaie.

— Ţi-am adus pe Zuantrol, robul tău, prinţe.

— Dar celălalt, cine este? Întreabă Valorosul, arătând pe Crăişor.

— Acesta vorbeşte limba străină a lui Zuantrol şi l-am adus aici ca să servească de translator, dacă binevoiţi să-l primiţi.

Valorosul dădu din cap afirmativ şi adresându-se lui Crăişor, îi porunci:

— Întreabă-l dacă simte vreo deosebire de când i-am redus statura.

După ce această întrebare a fost pusă lui Tarzan, în limba imaginată de Crăişor, limbă presupusă că puteau să se înţeleagă între ei, Tarzan dădu din cap, spunând, în acelaşi timp, câteva cuvinte în englezeşte.

— Zuantrol spune, ilustre prinţ, traduse Crăişor din imaginaţia lui, că nu simte nicio schimbare. Întreabă, însă, când veţi binevoi să-l readuceţi la mărimea lui normală şi când îi veţi da voie să se înapoieze în propria ţară, care este foarte departe de Minunia.

— Ca un minunian ce este, răspunse prinţul, ar trebui să ştie că nu i se va da voie niciodată să se mai întoarcă în ţara lui. Mărunţica nu o s-o mai vadă de acum încolo.

— Dar el nu e din Mărunţica, nici nu este minunian, explică Crăişor. El a venit în oraşul nostru şi nu l-am făcut rob. Dimpotrivă, l-am tratat cu prietenie, pentru că este dintr-o ţară îndepărtată, cu care nu ne-am războit niciodată.

— Ce ţară este aceea? Întreabă Valorosul.

— Ni ştiu, dar după cum spune el, este o ţară foarte întinsă, dincolo de pădurea de copaci ghimpaţi, unde se găsesc milioane de oameni tot aşa de mari ca şi dânsul. El spune că poporul lui s-ar purta prieteneşte cu poporul nostru, aşa că nu trebuie să facem din el un rob, ci să-l tratăm ca pe un musafir.

— Dacă tu crezi aceasta, apoi trebuie să fii un om foarte simplu, mărunţelule, zise el. Noi ştim cu toţii că dincolo de Minunia nu mai există nimic altceva decât pădurea de nepătruns de copaci ghimpaţi, care se întinde până la marginea bolţii albastre sub care trăim cu toţii. Aş putea să cred cu uşurinţă că acest om nu este un mărunţel, dar trebuie să fie negreşit un minunian, deoarece toate fiinţele de orice natură ar fi ele nu pot exista în altă parte numai în Minunia. Fără îndoială că este o altă formă de Mut-Urecheat, vreun membru al unui trib care locuieşte departe de tot în munţi şi despre care nu am ştiut nimic acum. Dar, orice ar fi el, poate şti dinainte că niciodată nu…

În acest moment prinţul fu întrerupt de răsunetul unui clopot mare la intrarea din faţă a apartamentelor sale. Se opri să numere loviturile, iar când ajunseră la cinci şi nu continuară se întoarse către războinicii care au condus pe Tarzan şi pe Crăişor până acolo şi le zise:

— Duceţi pe robi în camera de alături. Vine regele; după ce va pleca, vă voi chema din nou.

Pe când treceau în camera pe care le-o arătase Valorosul, uşa principală a încăperii se deschise şi robul în tunică albă apăru din nou.

— Vine Fălosul, anunţă el, Regele Potriviţilor, Domnitorul tuturor oamenilor, stăpânul tuturor

fiinţelor; prea curajosul şi prea înţeleptul. Îngenuncheaţi înaintea lui, (Tagosto) Regele!

În clipa când Tarzan ieşi pe uşă, aruncă o privire înapoi şi văzu atât pe Valorosul, cât şi pe ceilalţi îngenunchind şi aplecându-se pe spate cât mai mult, cu mâinile ridicate deasupra capetelor lor, în momentul acela Fălosul intra, înconjurat de o gardă de vreo zece războinici.

Tarzan nu se putu opri să nu facă o comparaţie între acest domnitor Fălos şi cu soldatul atât de simplu şi atât de demn, Inimă-Tare, care domnea în Mărunţica şi care trecea prin cetate fără măreţie şi deseori, fără nicio altă escortă, decât un singur rob.

Acela era un domnitor în faţa căruia nimeni nu se îndoia până la pământ, dar pe care îl iubeau şi-l respectau toţi supuşii săi.

Fălosul văzu la rândul lui atât pe rob, cât şi pe războinici ieşind din cameră în momentul când el intra. Răspunse salutărilor lui Valorosul şi ale celorlalţi, apoi le făcu semn cu mâna că se pot ridica.

— Cine a ieşit din această odaie în momentul intrării mele? întreabă el, uitându-se bănuitor la Valorosul.

— Robul Zuantrol şi încă un rob care serveşte de traducător în limba lui, răspunse prinţul.

— Cheamă-l înapoi, porunci regele. Vreau să-ţi vorbesc ceva în ceea ce priveşte pe Zuantrol.

Valorosul a dat ordin unui ostaş să aducă pe rob înapoi, iar în cele câteva momente cât a trebuit pentru a se executa porunca, Fălosul ocupă un scaun înapoia mesei la care stătuse Valorosul.

Când Tarzan şi Crăişor au intrat din nou în cameră, gardienii îi împinseră înainte, până la câţiva paşi de masa la care şedea regele, poruncindu-le să îngenuncheze şi să arate supunere unei persoane atât de înalte.

Crăişor era obişnuit încă din copilărie, cu obiceiurile robiei, astfel că, din fatalism, acceptă

condiţia de servitudine pe care soarta o aruncase asupra lui. Fără nicio ezitare se lăsă într-un genunchi, salutând cu umilinţă pe acest rege străin.

Nu a fost imitat de Tarzan, care se gândea la Inimă-Tare şi cum nu îngenunchease nici chiar înaintea acelui rege demn, nu se gândea să acorde Fălosului o onoare mai mare decât prietenului său din Mărunţica. Dispreţuia curtenii şi robii care se umiliseră înaintea Fălosului.

Regele se uită furios la el.

— Individul acela nu îngenunchează, şopti el Valorosului, care era atât de mult aplecat pe spate, că nu observă lipsa de respect a robului.

Prinţul aruncă o privire repede spre Tarzan.

— Jos, omule! strigă el.

Dar îşi aminti imediat că Tarzan nu înţelegea minuniana şi porunci lui Crăişor ca să-i spună lui Tarzan să îngenuncheze. Când, însă, Crăişor pretinse să comunice lui Tarzan porunca prinţului, Tarzan a dat din cap negativ.

Fălosul a făcut semn celorlalţi să se ridice.

— Îl vom ierta de astădată, zise el, deoarece văzu în atitudinea robului ceva care-i spuse că Zuantrol nu va îngenunchea niciodată în faţa lui; iar pentru că robul era de valoare, pentru experienţa la fusese supus, regele preferă să-şi înghită mândria, decât să-l ucidă căutând să-l silească a îngenunchea.

— Nu e decât un Mut-Urecheat ignorant şi nimic altceva. Aveţi grijă să-i daţi instrucţiile necesare, ca rândul viitor să nu se mai întâmple aceasta.

CAPITOLUL XIV — Formula secretă a Valorosului.

Femeile din ţara Mutelor, în număr de cincizeci, au pornit prin pădure, în căutarea bărbaţilor, pentru a-i pedepsi cum se cuvine. Aveau în mână ghioagele lor grele, iar de cingătoare le atârnau pietricelele cu pene, armele lor cele mai grozave. Toate erau furioase peste măsură.

Niciodată nu se mai întâmplase, de când se ştiau ele, ca un bărbat să îndrăznească să le conteste autoritatea. Niciodată nu şi-au închipuit ele că un bărbat ar putea manifesta altceva decât spaimă grozavă la vederea lor.

Acum însă, în loc să fugă ca iepurii la apropierea lor, bărbaţii îndrăzniseră să le sfideze, să le atace şi chiar să le omoare.

Această stare de lucru era inadmisibilă şi prea nenaturală ca să poată exista, aşa că erau hotărâte să o schimbe cât mai curând.

Dacă ar fi avut darul vorbirii, ar fi spus şi ele acelaşi lucru ca mai sus, precum şi un mare număr de alte lucruri, ce nu se pot spune. Ceea ce-i aştepta pe bărbaţi era destul de grozav, femeile fiind foarte furioase; dar ce puteau ei aştepta de la acelea cărora li se refuzase de către natură darul vorbirii?

În această stare sufletească, au dat peste bărbaţi într-un luminiş mare, unde ei făcuseră un foc şi găteau carnea câtorva antilope.

Niciodată până atunci nu i-au mai văzut femeile aşa de graşi şi de bine făcuţi. Totdeauna, de câte ori îi prindeau, erau slabi şi aproape morţi de foame. Bineînţeles că puteau fi altfel, dar, de când Tarzan al maimuţelor a dat arme fiului Primei Femei, trăiau şi ei mai bine.

Mai înainte, îşi petreceau viaţa fugind de groază de teribilele lor femei, neavând nici timpul necesar să se hrănească mai bine şi nici liniştea sufletească atât de necesară. Acum însă, având arme, puteau să-şi procure carnea pe care nu o gustau decât o dată într-un an, pe când erau în captivitate la femei. Au trecut acum de la mâncarea de omizi, insecte, fructe şi rădăcini de plante, la o dietă constantă din carne bună şi proaspătă.

Mutele nu prea au dat atenţie înfăţişării fizice a bărbaţilor. Îi găsiseră şi aceasta le era destul.

S-au furişat tot mai aproape de ei, până când unul, ridicând capul, le-a descoperi. Dar atât de

insistentă este puterea obiceiului asupra cuiva, că el a uitat, în momentul acela, de noua sa independenţă şi a sărit în picioare, fugind să se ascundă după un copac. Ceilalţi, fără să mai aştepte să afle cauza spaimei tovarăşului lor, alergară imediat după el.

Femeile s-au repezit şi au străbătut luminişul în aceeaşi clipă în care bărbaţii au dispărut printre copacii de partea cealaltă. Ele ştiau bine ce vor face bărbaţii.

Odată în pădure, fiecare se va opri după cel dintâi copac din drum. Acest obicei prostesc al bărbaţilor îi făcea să devină pradă uşoară femeilor mult mai greoaie la fugă.

Dar, în cazul de faţă, nu toţi bărbaţii au fugit. Unul s-a oprit după primii lui paşi şi răsucindu-se în călcâie, înfruntă hoarda de femei înfuriate.

Era fiul Primei Femei, căruia Tarzan îi împărtăşise ceva mai mult decât ştiinţa întrebuinţării armelor. A învăţat de la Tarzan, pe care-l adora şi pentru care nutrea un devotament de câine, primele elemente ale curajului şi rezultatul acestei calităţi sufleteşti.

Astfel, se întâmplă că tovarăşii săi mai fricoşi, după ce s-au oprit în spatele copacilor şi se uitau înapoi să vadă ce fac femeile, observară pe fiul Primei Femei înfruntând singur atacul a cincizeci de Mute furioase.

L-au văzut punând o săgeată în arc — ceea ce au văzut şi femeile. Dar nu au înţeles ce făcea el. Decât ceva mai târziu. Îl mai văzuseră întinzând şi apoi slobozind coarda arcului, iar, după o clipă, femeia cea mai apropiată căzu la pământ, cu inima străpunsă de o săgeată. Celelalte femei nu s-au oprit din atac, deoarece întregul incident s-a desfăşurat atât de iute, că el nu a pătrunsese încă în creierul lor stupid.

Fiul Primei Femei a pus o a doua săgeată în arc, slobozind-o şi pe aceasta. Altă femeie căzu la pământ, rostogolindu-se cât colo şi atunci, celelalte

au ezitat… au ezitat şi au fost pierdute, pentru că pauza a dat curaj celorlalţi bărbaţi, care priveau de după copaci.

Dacă unul singur era în stare să înfrunte cincizeci de femei şi să le oprească în loc, ce nu puteau face atunci unsprezece oameni uniţi?

S-au repezit, deci, cu suliţe şi cu săgeţi împotriva femeilor, tocmai în momentul când ele îşi reînnoiau atacul.

Acum ploua cu pietre de la cingătorile femeilor, dar ploaia de săgeţi era mai deasă şi mai bine îndreptată.

Femeia care le conducea pe Mute alergă cu curaj să se încaiere cu bărbaţii, folosindu-se de ghioaga ei şi în acelaşi timp, ţinând să înhaţe în mâinile ei puternice pe vreunul. În curând se încredinţară că suliţele bărbaţilor erau arme cu mult mai puternice decât ghioagele. Rezultatul fu că acelea care nu fuseseră rănite, nici ucise, întoarseră spatele şi fugiră.

Fiul Primei Femei dăduse dovada că posedă scânteia necesară unui comandant când hotărăşte soarta luptei pentru ziua aceea şi poate chiar pentru totdeauna. Acţiunea lui făcu epocă în existentă Mut-Urecheaţilor. În loc de a se mulţumi cu respingerea femeilor, în loc de a se bucura cu laurii câştigaţi atât de uşor, el răsturnă întreaga stare de lucru, printr-un singur semn ce-l făcu tovarăşilor săi. Din atacaţi cum erau, bărbaţii porniră după el la atac contra femeilor. Iar, când văzură că acestea fug de ei, fură atât de entuziasmaţi de această nimicire a unui obicei cu mult mai vechi decât dânşii, că se repeziră imediat în urmărirea Mutelor.

La început, socotiră că fiul Primei Femei avea intenţia să le ucidă pe toate, aşa că rămaseră foarte surprinşi când îl văzură că, prinzând mai tânără şi mai „drăguţă” dintre ele, nu face altceva decât s-o înhaţe de păr şi s-o dezarmeze.

Atât de ciudat li se păru că unul dintre ei ar fi în stare să nu ucidă imediat femeia pe care o prinsese,

că încetară urmărirea şi înconjurându-l, îi puseră tot felul de întrebări în limba semnelor.

— De ce o mai ţii? De ce nu o ucizi? Nu ţi-e teamă că te va ucide ea pe tine?

— Am intenţia s-o păstrez, răspunse aceasta. Nu-mi place să gătesc. Am s-o pun pe ea să-mi gătească. Dacă refuză, înfing suliţa în ea.

Şi, cu aceste cuvinte, făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să străpungă fata cu suliţa. Această ameninţare o făcu să se sperie şi să cadă în genunchi.

Bărbaţii începură să sară în sus şi în jos, peste măsură de surescitaţi, văzând câtă valoare are planul tovarăşului lor şi pătrunzându-se încet-încet de ideea că femeilor le poate fi frică de dânşii.

— Unde sunt femeile? îşi făcuseră semn unul altuia.

Femeile avuseseră timp să dispară.

Unul dintre ei porniră în direcţia în care apucară ele.

— Mă duc, făcu el semn. Am să mă întorc şi eu cu o femeie, care să-mi gătească!

Ceilalţi porniră în goană după dânsul, lăsând pe fiul Primei Femei cu soţia pe care o prinsese.

— Ai să-mi găteşti?

La semnele sale, ea nu răspunse decât cu un rânjet şi se strâmbă furioasă. Atunci fiul Primei Femei ridică suliţa şi cu mânerul ei greu, o izbi de câteva ori pe spate şi pe cap, trântind-o la pământ şi stând ameninţător, gata să o mai lovească.

Speriată ea s-a târât din faţa lui, dar nu atât de repede ca să nu primească şi o lovitură bună de picior..

— Scoală-te! îi porunci el prin semne.

Femeia se ridică încet în genunchi şi îmbrăţişându-i picioarele, se uită la el cu o expresie de umilinţă şi de adorare.

— Ai să-mi găteşti? îi făcu el semn.

— Veşnic! răspunse ea în limba cu semne a acestui popor primitiv.

Tarzan nu stătuse decât câteva minute în camera alăturată, unde Valorosul primise pe regele său Fălosul, când fu chemat să apară singur înaintea lor; cum intră în odaie, stăpânul său îi făcu semn să se aproprie de masa la care şedeau bărbaţii.

În încăpere nu mai rămăsese nimeni; până şi ceilalţi războinici fuseseră trimişi afară.

— Eşti cu totul sigur că nu înţelege nimic din limba noastră? întreabă regele.

— Nu a vorbit niciun cuvânt de când a fost prins, răspunse Valorosul. Noi ne-am închipuit, la început, că e o altă formă de Mut-Urecheat, însă am descoperit mai târziu că posedă o limbă prin care se poate înţelege cu unul din robii din Mărunţica. Prin urmare, putem vorbi fără nicio grijă înaintea lui.

Fălosul aruncă spre tovarăşul său o privire rapidă şi scrutătoare. Ar fi vrut ca Valorosul să i se adreseze cu titlul de „Prea Gloriosule", ceea ce însemna mai mult decât titlul „Prea înţeleptule", de care Valorosul se servea mai totdeauna.

Negreşit, regele ştia prea bine că poate înşela pe alţii, chiar pe el însuşi, în privinţa deşteptăciunii sale, dar bineînţeles că nu putea să prostească pe Valorosul.

— Nu am avut ocazia să discutăm niciodată în întregul lor, zise regele, toate amănuntele experienţei acesteia. De aceea, am şi venit azi în laborator. Acum, când avem înaintea noastră obiectul discuţiei, nu strică să lămurim lucrurile şi să hotărâm ce măsuri vom lua mai departe.

— Da, prea înţeleptule, răspunse Valorosul.

— Spune-mi (Tagosto) Majestate, îl apostrofă Fălosul.

— Da, Majestate, zise prinţul, întrebuinţând cuvântul minunian de Tagosto, care însemna rege, ori şef regal, aceasta ca să satisfacă dorinţa Fălosului.

Să discutăm dar, continuă Valorosul, toată chestiunea de la început, deoarece prezintă posibilităţi de mare importanţă pentru tronul vostru.

El ştia ce însemna pentru Fălosul a „discuta chestiunea”. Toată discuţia nu ar fi costat decât într-o explicare foarte amănunţită a mijlocului prin care dânsul redusese statura robului Zuantrol până la o pătrime din mărimea originală. Totuşi, îşi pusese în gând, în măsura posibilităţii, să obţină şi el ceva în schimbul lămuririlor ce le da regelui, ştiind bine că acesta va întrebuinţa aceste lămuriri numai pentru a se putea făli şi mări în ochii supuşilor săi, nelăsând Valorosului nicio frunză din laurii binemeritaţi pentru descoperirile sale, pentru timpul consacrat în scopul ajungerii la această minune ştiinţifică.

— Înainte de a intra în această discuţie, o Tagosto, zise el, vă rog să-mi acordaţi o favoare la care râvnesc de foarte multă vreme şi pe care nu am îndrăznit să o cer până acuma, ştiind că nu merit să mi se recunoască talentele atât de mici şi prea puţinele servicii pe care le pot aduce ilustrului şi prea renumitului meu domnitor.

— Şi ce bunătate doreşti din partea mea? întreabă Fălosul cam oţelit.

El se temea, în inima lui, de acest om, cel mai deştept din tot regatul său şi prin urmare, fiind laş, teama lui se manifesta ca şi la alţi laşi: prin ură.

Dacă ar fi putut distruge pe Valorosul, ar fi făcut-o cât mai bucuros, dar nu-i dădea mâna să o facă, deoarece numai de la dânsul mai putea să capete câte o cunoştinţă, două, în domeniul ştiinţei şi să aibă cu ce se făli în faţa celorlalţi supuşi ai săi.

— Aş vrea să fac parte şi eu din consiliul regal, zise Valorosul cât putu mai simplu.

Regele prinse a se nelinişti. Dintre toţi nobilii din Potrivita, numai pe acesta nu l-ar fi dorit printre consilierii regali… consilieri pe care îl

alesese anume pentru moleşeala recunoscută a minţilor lor.

— Bine, zise regele în cele din urmă, dar deocamdată nu este niciun loc vacant.

— Domnitorul întregii omeniri poate face un loc vacant cu multă uşurinţă, insinuă Valorosul, sau poate să creeze un post nou. De exemplu, vice şef al şefilor. Astfel, când Samsarul ar absenta, să fie cineva care să-i poată ţine locul. De altfel, eu am să vin foarte rar la întrunirile consiliului, deoarece îmi voi devota timpul perfecţionării descoperirilor şi invenţiilor noastre.

Ideea Valorosului deschisese o cale Fălosului, care se şi folosi şi de ea. Neavând altă obiecţie ca Valorosul să facă parte din consiliul regal doar că, în felul acesta, scăpa de taxele pe venit — taxe de care consilierii regali găsiseră mijlocul să se scape — socoti că acesta este şi motivul pentru care Valorosul voia să fie numit consilier regal.

Deci, regele nu avea nicio obiecţie faţă de această numire, dacă se putea aranja ca noul ministru să nu apară la întrunirile consiliului, deoarece i-ar fi fost ruşine, chiar Fălosului, să se laude cu descoperirile Valorosului în faţa acestuia.

— Foarte bine, zise regele. Vei fi numit chiar azi. Când am să te vreau în consiliu, voi trimite să te cheme.

Valorosul se înclină adânc.

— Şi acum, zise el, să începem discuţia experienţelor noastre, prin care sperăm să găsim mijlocul de a mări statura războinicilor noştri când se duc la război cu duşmanul şi de a le reduce la mărimea normală după ce se înapoiază.

— Nu-mi place să vorbesc de războaie, strigă regele, cutremurându-se din cap până-n picioare.

— Aveţi dreptate, zise Valorosul, dar trebuie să fim pregătiţi de biruinţă, când suntem atacaţi de alte popoare.

— Aşa da, aprobă regele. Însă sunt sigur că, odată ce am perfecţionat această metodă a noastră,

nu ne vor mai trebui decât foarte puţini războinici, iar restul populaţiei va fi întrebuinţată la ocupaţii mai paşnice. În sfârşit, te rog continuă.

Valorosul abia putu să-şi oprească un zâmbet şi ridicându-se de pe scaun, făcu înconjurul mesei şi se opri lângă Tarzan.

— Aici este, după cum ştiţi, zise el punând un deget la baza craniului lui Tarzan, un corp mic, oval, de o materie brună-roşiatică, conţinând un lichid care influenţează creşterea ţesuturilor şi a organelor. E multă vreme de când am constatat că orice amestec în funcţionarea normală a acestei glande poate schimba creşterea fiinţei căreia îi aparţine.

Experienţele făcute de şoareci au dat cele mai remarcabile rezultate, însă ceea ce am intenţionat, să aduc la îndeplinire — a mări statura unui om — n-am fost în stare să o fac. Am încercat mai multe metode, iar într-o zi am să descopăr şi pe cea adevărată. M-am convins că sunt pe urma ei şi nu mi-a mai rămas decât, pur şi simplu, o serie de experimentări.

Ştiţi că, dacă cineva se loveşte peste obraz, uşor de tot, cu o bucată de piatră foarte netedă, are o senzaţie plăcută. Aplicând aceeaşi piatră pe aceeaşi faţă şi în acelaşi fel, însă cu o forţă mai mare, vom vedea că senzaţia este cu totul opusă. Frecând această piatră încet peste faţă de mai multe ori în sus şi în jos, apoi repetând aceeaşi mişcare de un număr mai mare de ori, vom descoperi că rezultatele sunt cu totul altele. Iată dar cât de aproape am ajuns de o soluţie: am metoda corectă, dar aplicarea nu e tocmai corectă.

Sunt în stare să reduc mărimea oricărei fiinţe, dar nu o pot mări şi cu toate că pot reduce cu multă uşurinţă, nu pot hotărî de mai înainte durata reducerii. În unele cazuri, subiectele nu şi-au revenit în starea normală decât după treizeci şi nouă de săptămâni, iar în altele durata nu a fost de trei săptămâni.

Au fost şi cazuri când starea normală a fost recâştigată gradat în timp de şapte zile; iar alte cazuri, când subiectele au trecut deodată de la starea redusă la cea normală, în mai puţin de un minut. Acest fenomen din urmă a fost întotdeauna însoţit de ameţeli şi chiar leşin, în clipele care precedau deşteptarea.

— Bineînţeles, comentă Fălosul. Acum să vedem şi noi. Eu cred că lucrul e cu mult mai simplu decât ţi-l închipui d-ta. Mi-ai spus că, pentru a reduce mărimea acestui om, l-ai izbit cu o piatră la baza craniului. Prin urmare, spre a-i mări statura, lucrul cel mai natural şi mai ştiinţific ar fi să-i dai o lovitură la fel drept în frunte. Adu o piatră şi am să-ţi dovedesc exactitatea teoriei mele.

În primul moment, Valorosul nu ştiu cum să facă să împiedice intenţia stupidă a regelui, fără ca să-l umilească şi fără ca să-i stârnească; dar, ca oricare curtean al Fălosului, era obişnuit să gândească repede în asemenea împrejurări. De aceea, găsi numaidecât o scăpare din dilema sa.

— Înalta voastră pricepere, Majestate, este mândria poporului nostru, iar glumele adânci ale înălţimii voastre fac disperarea curtenilor. Printr-o figură de stil din cele mai îndemânatice, aţi şi dat ideea atingerii succesului. Inversând felul cum am redus statura lui Zuantrol, vom fi în stare să o şi mărim. Dar ce folos? Am încercat aceasta şi nu am reuşit. Totuşi, nu strică să repetăm experienţa după cum a fost făcută la început, apoi inversând lucrarea vom fi în stare, poate, să dăm de cauza nereuşitelor din trecut.

Şi, ducându-se repede în partea cealaltă a odăii, deschise unul din multele dulapuri de acolo şi luă dintr-o cuşcă o veveriţă, cu care sa înapoiat la masa regelui. Acolo legă animalul de o scândură foarte netedă, cu ajutorul unor ţăruşi mici şi cu sfoară: cu picioarele întinse în afară, cu corpul lăţit de scândură şi cu falca de jos aşezată pe o mică

placă de metal înfiptă în scândură la acelaşi nivel cu suprafaţa acestea.

După aceea, aduse din dulap o cutie mică de lemn şi un disc mare de metal montat vertical între două suporturi ce îi permiteau să se învârtă cu ajutorul unei manivele.

Pe aceeaşi cu discul mobil era un disc staţionar. Acesta părea construit din şapte segmente, fiecare din material diferit.

Din toate aceste segmente, ieşea câte o periuţă presată uşor pe discul ce se învârtea.

De partea cealaltă a fiecărui segment din cele şapte ale discului staţionar, era aninat câte un fir de sârmă subţire. Valorosul uni aceste sârme cu şapte posturi ce se proiectau de pe suprafaţa cutiei de lemn. Unul singur dintre firele de sârmă animat la un post de pe una din părţile cutiei avea la cealaltă extremitate o mică placă de metal, curbată şi aninată, la rândul ei, de interiorul unei zgarde de piele. Valorosul aşeză această zgardă pe gâtul veveriţei, aşa ca placa de metal să vină în contact cu pielea de la baza craniului şi cât mai aproape de glanda hipofiză.

Îşi îndreptă apoi toată atenţia asupra cutiei de lemn, peste care, pe lângă cele şapte posturi de legătură, mai era un instrument rotund, un cadran marcat pe margine de o serie de hieroglife.

Din centrul acestui cadran se proiectau şapte tuburi concentrice, de fiecare din ele atârnând câte un ac, ale căror forme sau culori se deosebeau între ele. Sub cadran, în capacul cutiei, erau fixate şapte discuri mici de metal ca să stea în arcul unui cerc, din centrul căruia se învârtea un tub de metal aranjat în aşa fel, încât capătul său liber putea fi mişcat până la oricare din cele şapte discuri de metal, după voinţa operatorului.

După ce făcu toate legăturile, Valorosul mişcă uşor capătul liber al tubului de la un disc de metal la altul, ţinându-şi tot timpul privirile aţintite asupra cadranului, ale cărui şapte ace se mişcau în

diferite feluri, după cum schimba tubul de la un punct la altul.

Fălosul se uită şi el cu cea mai mare atenţie, însă cu o expresie de mare nebunie, în timp ce robul Zuantrol, neobservat de ceilalţi, se apropiase de masă, să poată urmări mai bine această experienţă, ce înseamnă atât de mult pentru el.

Valorosul continuă să manipuleze tubul mişcător, iar acele continuau să se mişte încoace şi încolo, de la o serie de hieroglife la alta, până când, în cele din urmă, „Valmakul", omul de ştiinţă, rămase satisfăcut de începutul operaţiilor sale.

— Nu este totdeauna uşor, zise el, să poţi acorda instrumentul la frecvenţa organului asupra căruia lucrăm. Din orice materie, până şi dintr-un lucru neîntruchipat ca gândirea, emană particule identice micrometrice care abia se pot observa cu cele mai delicate instrumente ale mele.

Aceste particule constituie structura bazică a tuturor lucrărilor, fie însufleţite, fie neînsufleţite, cu trup sau fără trup. Frecvenţa, cantitatea şi ritmul emanaţiilor determina natura substanţei.

Odată găsit pe cadran coeficientul glandei în operaţie, va fi necesar, spre a putea interveni în funcţionarea ei proprie — şi nu numai să oprim creşterea acestei fiinţe, ei chiar să o inversăm — va trebui, zic, să micşorăm frecvenţa şi să mărim cantitatea şi compoziţia ritmului acestor emanări.

Aceasta este ceea ce am de gând să fac acum.

Şi zicând aceasta. Valorosul manipulă câţiva butoni de pe una din laturi cutiei, apoi, apucând mânerul discului liber, începu să învârtească cu iuţeală.

Rezultatul fu instantaneu şi din cele mai mişcătoare.

Sub privirile Fălosului şi ale lui Zuantrol, veveriţa începu să se micşoreze, deşi îşi menţinea proporţiile neschimbate.

Tarzan, care urmărise fiecare mişcare şi fiecare cuvânt al Valmakului, se aplecase mult asupra mesei, ca să-şi poată însemna în memorie, cât mai exact, poziţia celor şapte ace. Regele uitându-se în sus, observă numaidecât cât de mult interes acorda Tarzan acestei operaţii.

— Nu ne mai trebuie ăsta aici, zise el, adresându-se Valorosului Trimite-l înapoi!

— Da, Majestate răspunse Valorosul, chemând un războinic, căruia îi dădu ordin să-l ia pe Tarzan şi pe Crăişor şi să-i ducă în altă cameră, până când prezenţa lor ar fi fost din nou necesară.

CAPITOLUL XV — Închisoarea.

Au fost conduşi prin mai multe camere şi coridoare înspre centrul clădirii, la acelaşi etaj cu camera în care rămăseseră regele şi Valorosul, până când au fost împinşi, în cele din urmă, într-o cameră mică; iar în urma lor ostaşii închiseră şi zăvorâră o uşă grea de stejar.

În această cameră nu era nicio lumânare. Totuşi, întunericul era micşorat de o lumină slabă de afară, aşa că se putea vedea puţin în interior. Camera conţinea două bănci şi o masă… atâta tot. Lumina întră în cameră printr-o deschizătură îngustă, bine închisă, pe unde se putea vedea că era încă ziuă.

— Iată-ne singuri, şopti Crăişor. Acum putem vorbi cel puţin. Dar trebuie să fii cu băgare de seamă, adăugă el, „nu te încrede nici măcar în pietrele camerei tale”.

— Unde suntem? Întreabă Tarzan. Tu cunoşti mai bine decât mine sistemul minunian de construcţie.

— Suntem la cel mai de sus etaj al cupolei regale a Fălosului, răspunse prinţul. Regele nu vizitează celelalte cupole din oraş cu atâta lipsă de pompă. Fii sigur, deci, că este cupola lui Fălosul. Acuma ne aflăm în una din camerele cele mai de mijloc, alături de luminatorul central, care străbate cupola de jos în sus până la acoperiş.

Din acest motiv nu avem nevoie de lumânare pentru a ne susţine viaţa; putem obţine aer îndeajuns prin deschizătura alăturată şi acum, spune-mi şi mie ce s-a întâmplat în camera aceea, în timpul cât ai stat împreună cu Fălosul şi Valorosul.

— Am descoperit felul cum mi-a redus statura, răspunse Tarzan şi ceva mai mult, am mai descoperit că în orice moment pot reveni la mărimea mea normală… o întâmplare care poate avea loc în termen de trei până la treizeci şi nouă de săptămâni de la data reducerii. Nici chiar Valorosul nu poate spune cu siguranţă când va avea loc aceasta.

— Să sperăm că n-o să se întâmple atâta vreme cât eşti în această cămăruţă, exclamă Crăişor.

— Aş avea mult de furcă până să ies afară, zise Tarzan.

— N-ai putea să ieşi niciodată, îl încredinţă prietenul său Crăişor. Îţi pot spune cu siguranţă că, dacă înainte de a fi redus, te-ai fi putut strecura pe brânci prin coridoarele mai largi de la etajele de jos, n-ai fi putut trece însă prin niciunul din coridoarele mai mici de la etajele de mai sus, care bineînţeles că sunt reduse în mărime proporţională cu înălţimea.

— În cazul acesta, trebuie să caut să ies de aici pe cât se va putea mai repede, zise Tarzan.

Crăişor se uită la el, clătinând din cap.

— Speranţa e unul din cele mai frumoase lucruri, prietene dragă, îi zise. De-ai fi minunian, ai şti că, în circumstanţe ca acelea în care ne găsim noi acum, orice speranţă este o pierdere zadarnică de energie mintală. Uită-te la aceste zăbrele; crezi că le poţi scoate din loc?

Şi, zicând acestea, Crăişor se duse la fereastră şi căută să zguduie gratiile cele groase de acolo.

— Nu le-am examinat încă, răspunse Tarzan; totuşi nu-mi voi pierde niciodată speranţa. Dacă poporul tău nu este pesimist, să ştii că acesta e

motivul principal pentru care rămâne totdeauna în robie. Sunteţi prea fatalişti, Crăişor.

Şi tot vorbind, străbătu camera oprindu-se lângă prinţ şi apucând una din gratiile ferestrei.

— Mie nu mi se par prea tari, zise el.

Şi în acelaşi timp apăsă cu putere pe una din ele.

— Iată-le că se îndoaie!

Tarzan era foarte interesat acum, dar şi Crăişor nu mai puţin. Tarzan trase cu putere de două bare şi a reuşit ca să le smulgă din loc.

Crăişor se uită la el cuprins de cea mai mare mirare.

— Valorosul şi-a redus mărimea, dar ţi-a lăsat toată puterea pe care o aveai înainte, constată el.

— Altfel nu-mi pot nici eu explica succesul încercării mele, răspunse Tarzan, care, în timpul acesta, scoase şi celelalte gratii de la fereastră.

A îndreptat pe una din cele mai scurte şi le dete lui Crăişor, zicându-i:

— Acesta are să-ţi servească ca armă şi încă o armă destul de bună, de vom fi cumva nevoiţi să ne batem pentru libertatea noastră.

După aceea, se apucă să îndrepte încă o gratie, pentru el, sub privirile de mirare ale mărunţelului.

— Şi ai intenţia, întreabă el, să înfrunţi o cetate întreagă de 480.000 de oameni aşa, înarmat numai cu o bucată de fier?

— Fireşte, răspunse Tarzan, dar şi cu inteligenţa mea.

— Vei avea nevoie de toată deşteptăciunea ta.

— Şi am s-o întrebuinţez, n-ai grijă, îl asigură Tarzan.

— Şi când ai de gând să începi? îl întrebă Crăişor.

— La noapte, mâine, săptămâna viitoare… cine poate şti! răspunse Tarzan, să se ivească prilejul necesar. Ea am să stau la pândă şi am să plănuiesc într-una. În felul acest, vezi bine, am început evadarea din clipa când mi-am venit în fire şi am aflat că sunt prizonier.

Crăişor, clătină din cap cu dezamăgire.

— Văd că nu ai nicio încredere în mine, se plânse Tarzan.

— Tocmai asta am, încredere… încredere, replică Crăişor. Judecata îmi spune că nu vei putea reuşi şi totuşi, mi-am legat soarta de a ta, sperând că vei reuşi… da, încrezându-mă în succesul tău. Dacă nici acesta nu este încredere, atunci nu ştiu cum i se mai poate zice.

Tarzan zâmbi. El râdea foarte rar, dar zâmbetul lui era unul dintre cele mai fermecătoare.

— Să începem atunci, zise el. Mai întâi, vom aşeza la loc aceste gratii, astfel ca de la intrare să pară că nu au fost atinse, deoarece bănuiesc că vom avea, din când în când, câte un vizitator: de exemplu, cineva care ne aduce de mâncare…; acela care va veni până aici nu trebui să aibă niciun motiv de bănuială.

Potriviră împreună gratiile, astfel ca să poată fi scoase din loc cât se poate mai iute. În timpul acesta, începuse să înnopteze şi în cameră se făcu întuneric.

Nu trecu mult de când isprăviseră cu aranjarea gratiilor şi uşa camerei lor se deschise, dând acces la doi ostaşi, care îşi luminau drumul cu lumânări şi escortau un rob, încărcat cu vase în care se aflau mâncare şi apă de băut.

Când să plece împreună cu robul, lăsându-le mâncarea şi băutura înăuntru, lângă prag, războinicii luară şi lumânările cu dânşii. Crăişor îi strigă spunându-le:

— Nici noi nu avem lumânări. Lasă-ne te rog, una de-ale voastre.

— Nu aveţi nevoie de lumânări în camera aceasta, răspunse ostaşul. O noapte în întuneric o să vă prindă bine, iar mâine vă înapoiaţi în cariere. Valorosul a isprăvit cu voi. În cariere veţi avea destule lumânări.

Şi, zicând aceasta, ieşi din încăpere, zăvorând uşa după el. Cei doi robi auziseră zgomotul făcut

de zăvor, însă nu mai răspunseră nimic. În cameră era acum atât de întuneric, de numai cu multă greutate şi pe dibuite, găsiră vasele în care era hrana şi apa ce li se adusese.

— Ce zici de asta? întreabă Crăişor, începând să mănânce. Mai crezi oare că are să-ţi fie uşor să scapi, când mâine ai să te găseşti din nou în cariere sub pământ.

— Nu o să se întâmple aceasta, răspunse Tarzan. Nici eu, nici d-ta nu vom fi mâine în cariere.

— Cum aşa? întreabă prinţul.

— Pentru că, ei având intenţia să ne ducă mâine în cariere, urmează să scăpăm de aici la noapte, răspunse.

Drept orice răspuns, Crăişor râse cu poftă.

După ce Tarzan termină de mâncat, se sculă şi se duse la fereastră, de unde luă gratiile. Apoi, luând pe aceea pe care o alese pentru el, se strecură printre pereţii ferestrei până la marginea din afară a pervazului, deoarece, cu toate că odaia lor se afla la cel din urmă etaj, zidurile erau destul de groase, mai bine de zece huali (unitatea de bază în Minunia, măsurând, după sistemul nostru, opt centimetri).

La această înălţime deschizătura ferestrei era cu mult mai îngustă decât aceea de la etajul interior La cele de jos, un războinic putea să stea în picioare şi să treacă cu pieptul înainte prin aceste deschizături.

La acest nivel Tarzan se văzu nevoit să meargă pe burtă până la marginea din afară.

Ajunse acolo, privirile sale nu întâmpinară decât un gol întunecos, deasupra căruia străluceau stelele, iar în dreapta şi în stânga se vedea reflexul luminilor interioare, arătând unde se aflau camerele luminate din interiorul cupolei. Deasupra lui nu era decât mică distanţă până la vârful cupolei. Până jos era un spaţiu enorm, de peste patru sute de huali, aproximativ treizeci de metri.

Tarzan, după ce văzu tot ce era de văzut de la marginea deschizăturii ferestrei, se înapoie în odaie.

— Ce distanţă este, Crăişor, întreabă el, de la fereastra asta până la acoperişul cupolei?

— Cel puţin doisprezece huali (aproximativ un metru), Răspunse mărunţelul.

Tarzan luă cea mai lungă gratie şi măsură în sus cum putu mai bine.

— Prea departe, zise el.

— Ce este prea departe? întreabă Crăişor.

— Ei şi! Care deosebirea dacă acoperişul e mai aproape sau… nu cumva aveai intenţia să apuci pe acoperiş, ca să scapi de cupolă?

— Fireşte, dacă era posibil, adică dacă puteam ajunge până pe acoperiş. Acum însă trebuie să o apucăm în direcţia luminatorului, ceea ce va însemna că trebuie să traversăm întreaga cupolă din interiorul luminătorului până în afară. Drumul celălalt ar fi fost mai potrivit, prezentând mai puţină primejdie de a fi descoperiţi.

La auzul acestora din gura lui Tarzan, Crăişor începu să râdă cu mare poftă şi-i răspunse:

— Îmi face impresia că eşti încredinţat că, spre a scăpa dintr-un oraş minunian, nu ai de făcut nimic altceva decât să porneşti la drum şi să te depărtezi de el. Ei asta nu se poate.

La privirea mirată a lui Tarzan, Crăişor continuă:

— Ai uita de santinele? Nu te gândeşti că mai sunt şi patrule pe afară? Ai să fii descoperit înainte de a ajunge la jumătatea drumului, coborând cupola, bineînţeles dacă poţi ajunge până acolo fără să cazi şi să-ţi zdrobeşti oasele.

— Atunci poate că luminatorul ar fi cea mai sigură cale de scăpare, zise Tarzan. Pe aici vom fi descoperiţi cu multă greutate şi poate ajunge la fund, pentru că în interiorul luminătorului este întuneric, ca într-un beci.

— Ce spui? Vrei să te cobori în luminator? Ai înnebunit! Nici până la etajul următor nu poţi coborî fără să cazi, iar până la fundul luminatorului sunt peste patru sute de huali.

— Aşteptă şi ai să vezi, îi spuse Tarzan misterios.

După aceea, Crăişor îl auzi pe tovarăşul său umblând de colo până colo prin odaie. Mai auzi şi alte zgomote: acela făcut de metal prin frecarea lui de o piatră. După puţin, auzi nişte ciocănituri, silenţioase dar ferme.

— Ce faci acolo? întreabă el pe Tarzan.

— Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse acesta.

Crăişor trebui să aştepte, stăpânindu-şi curiozitatea.

După un timp Tarzan întrerupse tăcerea.

— Ai fi tu în stare să găseşti camera în care se află închisă Îngeraş în carieră? întreabă el.

— Pentru ce? întreabă prinţul.

— Pentru că ne ducem după dânsa, explică Tarzan. I-am promis că nu vom pleca de aici fără să nu o luăm şi pe ea.

— Sunt în stare să o găsesc, răspunse Crăişor cam cu supărare, după cum se păru lui Tarzan.

Tarzan lucră câteva timp în tăcere, neauzindu-se nimic altceva decât roaderea fierului de piatră sau a fierului de fier şi o ciocneală înăbuşită.

— Ascultă, Crăişor, întreabă Tarzan deodată, cunoşti tu pe oricare locuitor din Mărunţica?

— De, nu aş putea afirma aceasta, răspunse Crăişor. În Mărunţica sunt un milion de suflete, dacă socoteşti şi robii. De unde să-i pot cunoaşte pe toţi?

— Dar cunoşti tu din vedere pe toţi care locuiesc în cupola regală?

— Fireşte că nu; nu pot să-i cunosc pe toţi care locuiesc în cupola regală, răspunse mărunţelul. Totuşi, cunosc cea mai mare parte dintre nobili şi dintre războinici, cel puţin din vedere, dacă nu şi după nume.

— Dar altcineva îi cunoaşte pe toţi? întreabă Tarzan.

— N-aş crede, răspunse Crăişor.

— Foarte bine! Exclamă Tarzan.

După aceea, urmă iarăşi un timp de tăcere, întreruptă, tot de către englez.

— Încă ceva: un războinic poate merge oriunde în oraşul tău fără să fie întrebat?

— Oriunde, în împrejurări obişnuite, afară de cupola regală, în timpul zilei.

— Atunci nu poate să treacă pe acolo nici în timpul nopţii?

— Fireşte că nu.

— Dar în timpul zilei, poate să meargă un războinic unde ar vrea, prin cariere?

— Dacă ar avea un serviciu de făcut, sau e trimis de cineva, nu-l întreabă nimeni despre afacerile sale.

Tarzan mai lucră o bucată de vreme în tăcere.

— Haide, zise el deodată. Suntem gata de plecare. La drum!

— Merg şi eu cu tine, zise Crăişor, pentru că ţin la tine şi socotesc că este mai bine să mor, decât să trăiesc rob. În felul acesta, vom avea, cel puţin, satisfacţia timpului ce ne mai rămâne de trăit, deşi atât plăcerea cât şi timpul vor fi de scurtă durată.

— Eu cred că vom gusta destulă plăcere, dragă prietene, răspunse Zuantrol. De va fi să nu putem scăpa, fii sigur că şi eu gândesc ca tine: mai bine mort, decât rob toată viaţa. Am ales noaptea asta pentru primii noştri paşi către libertate, deoarece îmi dau seama că, odată ce ne vom întoarce în carieră, şansele noastre de scăpare vor fi reduse aproape la zero, iar acum e singura noapte când mai suntem deasupra pământului.

— Şi cum crezi că o poţi ieşi din camera asta?

— Prin luminator. Însă spune-mi: vreunul din robii cu tunică albă intră vreodată ziua în cariere?

Crăişor se miră de rostul acestor întrebări privind evadarea lor; cu toate acestea, răspunse cu

răbdare:

— Nu, dragă, tunicile albe nu se văd niciodată în cariere.

— Ai la tine gratia pe care am îndreptat-o?

— Da.

— Urmează-mă, pe deschizătura ferestrei. Ia cu tine şi celelalte fiare pe care le voi lăsa în deschizătură. Eu duc cu mine pe cele mai multe. Gata? Haide, dar!

Crăişor îl auzi pe Tarzan strecurându-se pe deschizătura ferestrei, fiarele pe care el le ducea în braţe întrerupând puţin tăcerea din cameră. Îl urma iar la intrarea între pereţii ferestrei, găsi câteva fiere pe care Tarzan le lăsase acolo pentru el.

Nu era decât patru, cu capetele îndoite în formă de cârlig. Era lucrarea pe care o făcuse Tarzan în întuneric… iar Crăişor se mira de rostul lor. După câteva clipe. Înaintarea lui printre pereţii ferestrei a fost întreruptă de corpul lui Tarzan.

— Aşteptă un moment, zise acesta, până fac o gaură în marginea ferestrei; când o isprăvesc, vom fi gata.

După câteva momente, întoarse capul către tovarăşul său, zicându-i:

— Dă-mi barele de fier. După ce Crăişor i-a dat fierul cu cârlige la capete, îl auzi pe Tarzan lucrând ceva cu ele, fără mult zgomot.

Apoi îl auzi pornind înainte de deschizătura îngustă şi după puţin, Tarzan vorbindu-i din nou, mărunţelul îşi dădu seama că prietenul său s-a întors cu faţa spre el.

— Am să cobor eu mai întâi, Crăişor, zise el. Tu vino numai până la margine, iar, când mă vei auzi fluierând o dată, urmează-mă.

— Unde? întreabă prinţul.

— Jos în luminator, până la cea dintâi deschizătură la care vom ajunge şi să ne rugăm lui Dumnezeu să nu fie nimeni în jos, măcar pe o distanţă de optsprezece huali. Am răsucit firele unul cu altul, iar cârligul de sus l-am băgat în

gaura pe care am făcut-o în marginea ferestrei. În felul acesta, am construit un lanţ de optsprezece huali.

— Adio, prietene, zise Crăişor.

Tarzan zâmbi şi coborî afară din marginea ferestrei. Într-o mână avea fierul pe care-l oprise ca armă, iar cu cealaltă se atârnase de marginea ferestrei.

Sub el, pe o lungime de optsprezece huali (aproximativ un metru şi jumătate) atârna scara atât de şubredă făcută, din cârligele de fier ale gratiilor de la ferestre, iar mai jos de acesta un gol de peste treizeci de metri şi un întuneric de nedescris.

Tarzan nu ştia ce poate fi la fundul luminatorului. Se putea prea bine să fie chiar deasupra acoperişului camerei tronului regal, după cum era cazul în oraşul lui Inimă-Tare. Se mai putea, de asemenea, să nu fie decât o curte interioară a clădirii.

Adevărul era imaterial, deoarece, dacă scara lui, atât de şubred improvizată, ar fi alunecat din gura pe care o făcuse în marginea de afară a ferestrei, sau, dacă vreunul din cârlige s-ar fi dezdoit sub greutatea lui, nu l-ar fi aşteptat decât o moarte îngrozitoare.

Se agăţă cu o mână de partea de sus a scării, după care, cu mâna în care ţinea fierul, se agăţă mai de jos de alt cârlig al scării. În felul acesta, cobora, rând pe rând, cu câţiva centimetri, foarte încet şi cu multă băgare de seamă, din două motive: cel mai important era acela că se temea ca nu cumva vreun cârlig să se dezdoaie deodată şi să fie precipitat în abis. Celălalt motiv era nevoia de a păstra liniştea.

Domnea un întuneric din cele mai mari, chiar acolo unde se afla el, atât de aproape de acoperiş. Amănuntul acesta era mai mult un avantaj pentru el, ascunzându-l de ochii vreunui ostaş ce s-ar fi

uitat întâmplător pe vreo deschizătură a ferestrelor în partea opusă a luminatorului.

În timpul cât cobora, mişca picioarele şi într-o parte şi într-alta, pe lângă zid, ca să dea peste vreo deschizătură. Au ajuns cu mâinile aproape de sfârşitul scării şi tot nu simţise încă nicio deschizătură. În sfârşit, piciorul lui izbi la un moment dat în gol şi lăsându-se să atârne în spaţiu, simţi că talpa i se opreşte în marginea unei ferestre.

Coborî mai mult, până când putea privi în interior. Văzând că în odaie este întuneric, ceea ce însemna că nu dă în nicio cameră de locuit, ei poate numai într-un coridor, se coborî cu totul în intrarea ferestrei, sperând că partea dinăuntru nu va fi zăbrelită ca fereastră de sus şi că nici uşa nu va fi zăvorită pe dinafară. După aceea, fluieră o dată foarte uşor după Crăişor. N-a trecut decât o singură clipă şi simţi că scara de fier se mişcă: indiciu că tovarăşul său începuse să coboare.

Deschizătura ferestrei în care se afla el acum era mai înaltă decât aceea a camerei din care ieşise, astfel că putea să sta drept în picioare. Aştepta acolo până sosi şi mărunţelul, pe care îl ajută să coboare lângă el.

— Uf! exclamă prinţul în şoaptă. N-aş putea să fac lucrul ăsta în timpul zilei, când aş vedea toată distanţa până la jos. Acum ce mai urmează? Am ajuns mai departe decât am visat vreodată că am putea ajunge. Încep să cred că scăparea noastră este în limitele posibilului.

— Nici n-am început încă, îl asigură Tarzan. Începem de acum încolo. Haide la drum!

Luând fiecare în mână fierul din care improvizaseră o armă atât de primitivă, se furişară încet printre pereţii ferestrei până de partea cealaltă a grosimii zidului.

Din fericire pentru ei, nu era nicio gratie la această fereastră să le împiedice înaintarea, aşa că au sărit jos în interiorul camerei. Apoi, pe dibuite,

pipăind cu piciorul de câteva ori îl punea pe pardoseală şi cu arma întinsă înaintea lui, Tarzan făcu ocolul camerei, pe care o găsi destul de încărcată cu damigene şi sticle aşezate în lăzi de lemn.

La spatele lui venea tot atât de subtil, Crăişor. Prinţul de Mărunţica.

— Au ajuns într-o cameră în care nobilii însărcinaţi cu aplicarea legilor de producere a vinului au ascuns marfa pe care au confiscat-o, şopti mărunţelul la urechea lui Tarzan.

Am auzit destul de multe despre această afacere de când am fost făcut prizonier…; războinicii robii par a nu vorbi decât despre aceasta şi despre taxele mari la care sunt supuşi. Se prea poate ca uşile acestei camere să fie zăvorâte cât se poate de bine pe dinafară…; ei păzesc aceste băuturi interzise mai mult decât şi-ar păzi aurul şi giuvaerurile.

— Am găsit un loc deschis care duce până la uşă, şopti Tarzan. Uite, se şi vede lumină pe sub uşă.

S-a strecurat pe furiş până la capătul drumului ce ducea la uşă. Amândoi îşi ţineau strâns în mâna armele, iar Tarzan încearcă uşor să apese pe clanţă. Nu era închisă. Încet, încet, Tarzan o deschise de câteva degete.

Prin această crăpătură putea să vadă o parte din camera alăturată. Pardoseala era acoperită cu covoare din cele mai bogate, moi şi groase. Porţiunea de zid pe care o vedea între deschizătura uşii era acoperită cu ţesături bogate, în culori vii şi desene din cele mai ciudate… desene splendide, dar barbare. Înaintea lor zăcea întins pe pardoseală, cu faţa în jos, un om, iar lângă capul lui se formase un loc de un lichid roşu, care pătase covorul cel alb de sub el.

Tarzan mai deschise uşa de vreo palmă şi văzu încă trei oameni, dintre care doi erau întinşi pe pardoseală, iar al treilea pe un divan.

Această scenă, atât de măreaţă în coloritul ei şi atât de tragică prin sugestia misterului unor morţi violente, a provocat din partea Tarzan o privire mai lungă decât ar fi acordat în alte împrejurări.

După aceea, deschise uşa larg de tot, sări până în centrul camerei, ridicând arma gata să lovească, nedând posibilitate de atac niciunui duşman care s-ar fi ascuns după uşă. Bineînţeles că dacă intra încet în cameră, ar fi fost în primejdia ca cineva să-l atace, dacă acel cineva s-ar fi ascuns după uşă în acest scop.

Însă, prin săritura făcută până în mijlocul camerei, a putut să vadă de împrejurul său şi să pareze.

În felul acesta, orice atac s-ar fi proiectat împotriva lui. Totuşi, o privire rapidă prin cameră îi arătă că nu era nimeni acolo care ar putea fi în stare să-l atace, deşi pe pardoseală, de partea cealaltă a camerei unde nu văzuse încă, erau şase oameni întinşi pe jos şi îngrămădiţi într-un colţ.

CAPITOLUL XVI — Plimbarea celor doi travestiţi.

Crăişor stătea alături de Tarzan, cu arma ridicată gata să riposteze contra oricui ar fi îndrăznit să-i întrebe ce caută în acea cameră. După câteva clipe însă, lăsă jos mâna în care ţinea gratia, dând drumul fierului pe pardoseală, în timp ce figura lui se însenină de un zâmbet.

Tarzan se uita la el cu mirare.

— Cine sunt oamenii aceştia? întreabă el. Ai putea să-mi spui pentru ce au fost omorâţi?

— Nu sunt morţi, amice, răspunse Crăişor. Sunt nobilii în grija cărora s-a dat oprirea vinului. Nu sunt morţi… sunt morţi de beţi.

— Bine, dar sângele de la capul acestuia de lângă mine? întreabă Tarzan.

— Nu e sânge, ei vin roşu.

Tarzan zâmbea.

— Nici nu puteau alege mai bine noaptea în care să facă chef, a zis el. Dacă nu se îmbătau, am

fi găsit închisă uşa pe care am intrat. Da, desigur, dacă nu se îmbătau, am fi avut de a face cu zece războinici care să ne oprească drumul. Am avut noroc.

Abia au terminat de vorbit, când o uşă de partea cealaltă a camerei s-a deschis larg de tot şi pe ea intrară doi războinici. Mai întâi s-au uitat la cei doi străini din faţa lor, apoi prin cameră, la trupurile celorlalţi.

— Ce căutaţi aici, robilor? A întrebat unul.

— Şşş! spunea Tarzan, punând un deget la buze. Intraţi repede, ca să nu vă audă şi ceilalţi.

— N-are cine să ne audă! îi răspundea un ostaş.

Cu toate acestea, au intrat amândoi în cameră închizând uşa după ei.

— Ce înseamnă aceasta? îl întreabă pe celălalt ostaş.

— Înseamnă că sunteţi prizonierii noştri, a strigat Tarzan, trecând repede pe lângă ei şi punându-se cu spatele în faţa uşii, cu drugul de fier, gata să lovească.

Cei doi potriviţi se strâmbau într-un rânjet hidos şi trăgându-şi săbiile, au sărit asupra lui Tarzan, uitând, în momentul acela, de mărunţelul care, la rândul lui, a profitat de prilej, luând sabia din teaca unuia dintre nobilii amorţiţi de beţie.

Această substituire de arme, îl făcea un adversar primejdios oriunde în Minunia, pentru că între toţi nobilii din Mărunţica, nu exista altul care să mânuiască sabia cu atâta îndemânare ca prinţul de coroană.

Tarzan numai cu un drug de fier, trebuia să înfrunte doi spadasini deodată şi poate că ar fi fost învins dacă, în momentul acela, nu-i venea în ajutor Crăişor, atacând un războinic.

Celălalt războinic s-a luptat cu Tarzan.

— Cum ai spus? Prizonierii tăi? Na!

Cu astfel de cuvinte, potrivitul l-a ataca mereu pe Tarzan. El, deşi nu putea duela cu aceeaşi

îndemânare ca adversarul său, nu se împotrivise zadarnic pe timpul lui Bolgani şi a lui Numa.

Mişcările sale erau ca fulgerul, iar puterea sa era tot atât de mare ca şi înainte de a fi micşorat în statură de către Valorosul.

La primul asalt al celor doi războinici, sări deoparte ca să evite împunsăturile de sabie, dar, spre marea mirare care avusese intenţia să nu fie decât un pas mai departe, se văzu ocolind întreaga încăpere.

Adversarul l-a ajuns imediat, atacându-l cu furie, în timp ce tovarăşul lui era ocupat cu prinţul moştenitor al Mărunţichii, Crăişor.

De două ori a apărat Tarzan loviturile de sabie cu fierul lui. O împunsătură din partea adversarului fu aproape să-l străpungă; Tarzan sări de o parte tocmai la timp.

A fost momentul cel mai primejdios, deoarece ostaşul împungea înspre abdomen… primejdios pentru Tarzan, dar pentru adversarul său fu chiar momentul morţii, căci, în clipa când vârful săbiei sale trecea pe lângă Tarzan fără să-l atingă, acesta învârti drugul de fier şi lovi pe potrivit, sfărâmându-i capul în bucăţi.

După aceea, vru să-l ajute pe Crăişor, dar fiul lui Inimă-Tare nu avea nevoie de ajutor. Chiar în momentul acela a băga sabia în pieptul adversarului, care căzu la pământ.

Crăişor s-a răsucit pe călcâie, căutând să alerge în ajutorul lui Tarzan, dar ceea ce a văzut îl făcu să zâmbească de plăcere.

— Ai întrecut, numai cu un drug de fier, pe un spadasin din Minunia! strigă el. N-aş fi crezut cu putinţă, aşa că m-am grăbit să-mi dau gata adversarul, ca să-ţi pot veni în ajutor, până nu era prea târziu.

Tarzan începu să râdă.

— Închipuie-ţi, adăugă el şi eu m-am gândit la acelaşi lucru în privinţa ta.

— Şi ai fi avut toată dreptatea, dacă nu aveam norocul să pun mâna pe sabia aceasta, îl asigură Crăişor. Acum, ce mai facem? a întrebat el. Am ajuns mult mai departe de cât mi se părea posibil.

De acum încolo, nimic nu mă va mai surprinde.

— O să schimbăm hainele cu nenorociţii aceştia de cavaleri, îi spunea Tarzan, începând să se dezbrace pe când vorbea.

— Fă şi tu la fel ca mine şi vei vedea imediat.

— Văd că mai este şi altă lume tot atât de mare ca şi minunieni, a declarat el, cu toate că, până nu te-am cunoscut pe tine, n-aş fi crezut una ca asta.

Câteva clipe mai târziu, amândoi erau îmbrăcaţi cu hainele războinicilor din Potrivita, iar Tarzan încercă să îmbrace pe unul din cei doi ucişi de ei cu tunica lui verde.

— Dar asta de ce o mai faci? Se mira prinţul.

— Fă şi tu la fel ca mine şi vei vedea imediat. Crăişor făcu după cum i s-a spus şi după ce schimbarea era completă, Tarzan arunca un cadavru pe umăr, ducându-l în magazia de vinuri, urmat de Crăişor, care aducea pe cadavrul celălalt.

Trecând printre pereţii deschizăturii ferestrei până la marginea ei din afară, unde dădea în luminător, Tarzan a aruncat sarcina din spate, apoi a aruncat-o şi pe a lui Crăişor.

— Dacă nu vor examina prea de aproape, şiretenia mea va servi să-i convingă că am murit, încercând să fugim.

Şi, tot vorbind, desfăcu două din cârligele scării improvizate, pe care s-au coborât de la fereastra închisorii şi le-a aruncat după cadavre.

— Aceasta o să-i convingă şi mai mult, adăuga el ca explicaţie.

S-au întors amândoi în camera în care se aflau nobilii îmbătaţi şi unde Crăişor începu să le caute prin buzunare şi să le ia toţi banii ce i-a găsit.

— O să avem mare nevoie de bani, a zis el, dacă avem intenţia să pozăm în războinici potriviţi, fie chiar pentru un timp scurt. Eu cunosc acest popor

din renumele lui şi prin urmare, ştiu că aurul poate cumpăra multe lucruri de care vom avea nevoie…; poate să facă chiar pe gardieni să închidă ochii la multe, iar funcţionarii să fie mult mai amabili faţă de noi, bineînţeles, dacă nu ghicesc adevărul.

— Partea aceasta a afacerii o las pe seama ta Crăişor, i-a răspuns Tarzan, pentru că eu nu cunosc obiceiurile poporului vostru. Să nu mai rămânem aici. Aceşti domni ne-au servit destul de bine, dar s-au servit şi pe ei prin urgia la care s-au dedat, căci şi-au salvat vieţile în felul acesta, ceea ce n-au putut face ceilalţi doi, care au fost oameni de treabă.

— Aşa e lumea, reflectă Crăişor.

— Văd şi eu că aşa e lumea, atât în Minunia, cât şi în oricare altă parte.

Tarzan porni înainte, spre uşă şi văzu că este un coridor în loc să fie o altă cameră, după cum se aştepta, socotind după apropierea camerei de luminator. A pornit înainte pe coridor în cea mai mare tăcere.

La ora aceea târzie din noapte, coridorul era cu totul gol.

În drumul lor, treceau pe lângă camere luminate, unde dormeau liniştiţi bărbaţi cât şi femei, la lumina lumânărilor. Văzut o santinelă dormind la uşa apartamentelor unui nobil.

Nimeni nu i-a descoperit. În felul acesta, au trecut printr-o serie de drumuri înclinate şi coridoare ce nu se mai terminau.

Curând au ajuns departe de tot de camera în care au fost închişi şi de unde, bineînţeles, că ar fi început cercetările şi urmărirea lor, în cazul când corpurile aruncate în luminător n-ar fi fost descoperite imediat, sau poate ar fi fost recunoscute drept ceea ce erau în realitate.

La un moment dat, observă că se apropie de ei, în lungul unui coridor, un rob în tunică albă. El trecu mai departe, fără să le dea nicio atenţie, iar, după puţin apăru un alt rob, tot în tunică albă.

Tarzan şi Crăişor şi-au dat seama că se apropie dimineaţa şi că în curând coridoarele vor fi pline de locuitorii cupolei.

— Ar fi mai bine, zicea Crăişor, să găsim un loc unde să ne ascundem până când circulaţia pe coridoare se mai înteţeşte. Dacă e lume multă, nu vom fi băgaţi în seamă, cum am fi dacă e lume puţină pe coridoare.

Camerele pe lângă care treceau erau ocupate de familii. Cele libere erau fără lumânări, aşa că nu erau locuri bune de ascuns pentru mai multă vreme.

După puţin timp Crăişor atinge pe Tarzan pe braţ, arătându-i o serie de hieroglife deasupra unei uşi de care ei se apropiau.

— Iată cel mai potrivit loc, a zis el.

— Ce loc este acesta? a întrebat Tarzan.

Şi, apropiindu-se mai mult, a continuat cu surprindere:

— Vai, Crăişor, nu vezi că e plin de lume? Când se vor trezi aceştia, vom fi descoperiţi.

— Descoperiţi, da, însă nu recunoscuţi, a răspuns mărunţelul. Această cameră este un hotel de noapte, unde ne putem cumpăra pentru un scurt timp un loc de dormit. Fără îndoială că sunt destui vizitatori din alte cupole, aşa că străinilor nu li se va da multă atenţie.

Au intrat în cameră şi s-au adresat unui rob cu tunică albă.

— Lumânări pentru doi, ceru Crăişor, dând robului o monedă de aur din cele luate de la nobilii beţi.

Robul le-a dus în colţul celălalt al camerei, unde era destul loc pe podea iar după ce a aprins două lumânări, i-a lăsat în voia lor.

După aceea, amândoi fugari s-au întins pe jos, cu feţele spre perete, ca să poată fi şi mai mult apăraţi în timpul somnului.

Când Tarzan s-a trezit, văzu că n-a mai rămas nimeni în cameră, afară de el, Crăişor şi robul care

le-a acordat sălaş. Robul le-a adus o găleată cu apă şi s-au spălat pe marginea unui canal ce înconjura camera de jur-împrejur, pe la baza zidului, după cum e obiceiul în Minunia.

Apa se scurgea prin nişte ţevi până dincolo de marginea cetăţii, unde era întrebuinţată pentru udatul semănăturilor.

Deoarece toată apa trebuia adusă în cupole până la diferitele etaje numai în găleţi, cantitatea întrebuinţată la spălat era redusă la minimum posibil, nobilii şi războinicii primind cea mai mare parte din apă, pe când robii în tunici albe trebuiau să se mulţumească cu ce a mai rămas, să se spele prin râurile pe lângă care se ridicau, de obicei, cupolele.

Robii în tunici verzi o duceau şi mai prost şi sufereau îngrozitor din cauza lipsei de apă toţi minunieni fiind oameni cărora le plăcea curăţenia.

Aceşti robi trebuiau să se mulţumească cu apa ce se aduna din când în când prin locurile mai adânci ale carierelor, dar şi atunci numai dacă Ventalii le dădeau voie să întrebuinţeze această apă. În tot cazul, apa fiind stagnantă, nu era bună de băut, ei doar pentru spălat.

După ce Crăişor şi Tarzan s-au spălat cum au putut mai bine, au ieşit în coridor: unul din drumurile cele largi ale cupolei prin care acum treceau în sus şi în jos şiruri de oameni.

Fugarii au găsit în această mulţime cel mai bun mijloc de a se ascunde, nimeni nebăgându-i în seamă. Coridorul era bine luminat, la intervale dese, de lumânări groase, care aveau şi rolul de a purifica aerul.

Uşile deschise arătau prăvălii de diferite feluri, în care atât oamenii, cât şi femeile se tocmeau pentru mărfuri. Acum avu şi Tarzan prilejul, pentru prima oară, să vadă o parte din viaţa potriviţilor.

Toate prăvăliile erau conduse de robi în tunici albe, însă muşterii erau amestecaţi, atât războinici, cât şi robi, reprezentaţi ai ambelor sexe.

Era prima ocazie pentru el să vadă mai de aproape femeile din clasa războinicilor, în afara locuinţelor. A văzut el pe prinţesa Steluţa în palat şi a mai zărit din când în când, câte o femeie printre uşile deschise ale camerelor, dar acum le vedea de aproape, în oraş, pentru prima oară.

Feţele le erau vopsite cu un roşu închis, iar urechile albastru-deschis; îmbrăcămintea le era astfel întocmită, că piciorul stâng şi braţul stâng erau goale, cu toate că, de se întâmpla să se dezvelească cât de puţin glezna sau încheietura mâinii în partea dreaptă a corpului, îşi potriveau imediat îmbrăcămintea, dând dovadă de pudoare.

Pe când Tarzan le privea, i-a trecut prin cap o comparaţie între ele şi cucoanele în vârstă văzute în toalete de ceremonie în Europa.

Acelea aveau gâtul şi spatele gol până sub umeri, fără să se sinchisească de aceasta, dar ar fi murit decât să lase să li se zărească cât de puţin un genunchi.

Acoperişul prăvăliilor erau acoperite cu desene strălucitoare, prezentând, de regulă, mărfurile ce se vindeau înăuntru, mărfuri descrise prin hieroglife. Tot în hieroglife era şi numele proprietarului prăvăliei.

După un timp, atenţia mărunţelului fu atrasă de una din aceste prăvăli şi atingându-şi prietenul de braţ, îi arătă cu mâna în direcţia aceea.

— Iată un loc unde se serveşte mâncare, a zis el. Hai să mâncăm!

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult în momentul de faţă, îi răspunde Tarzan. Crede-mă că sunt mort de foame!

Au intrat într-o prăvălioară unde mai mulţi muşterii stăteau pe jos, având lângă ei scăunaşe de lemn pe care li se servea mâncarea în vase de lemn.

Crăişor găsi un loc gol în fundul prăvăliei, însă departe de o uşa care dădea într-o altă cameră şi care, la rândul ei, era tot o prăvălie, însă de alt soi,

deoarece nu toate prăvăliile aveau fericirea să fie la faţă în coridor, ei multe aveau intrări una din alta, ca şi aceste două.

După ce s-au aşezat, au tras lângă ei un scaun, apoi s-au uitat prin împrejur, aşteptând să fie serviţi.

Crăişor a comunicat lui Tarzan că acest local este de mâna a treia, probabil servind pe robi şi războinici mai săraci, dintre care se aflau mai mulţi în diferite părţi ale prăvăliei.

După îmbrăcămintea lor veche şi roasă, se putea prea bine deduce gradul lor de sărăcie. În prăvălia de alături, se vedeau alţi câţiva din aceşti nefericiţi războinici, ce îşi cârpeau îmbrăcămintea cu materiale cumpărate din acea prăvălie.

Mâncarea a fost servită de un rob în tunică albă, făcută din cel mai prost material şi care a rămas foarte surprins văzând că plata mâncării şi a serviciului i se făcea în aur.

— Foarte rar se întâmplă să vină prin prăvălia noastră războinici destul de bogaţi spre a avea aur. Tot ce intră în tejgheaua noastră sunt bucăţi de fier, de plumb şi destui bani de lemn, foarte rar aur. A fost o vreme când vedeam aurul mai des şi când cei mai mulţi muşterii de-ai mei făceau parte din bogătaşii oraşului.

— Vedeţi acolo pe omul acela înalt, cu faţa încreţită? A fost şi el odată bogat… cel mai bogat războinic din cupola lui. Priviţi-l acum! Uitaţi-vă şi la ceilalţi din camera alăturată, cum muncesc cu mâinile lor proprii, pe când altădată posedau robi tot aşa de bogaţi ca şi ei, închiriind, la rândul lor, alţi robi ca să le execute îndatoririle. Toţi aceştia sunt victimele taxelor pe care Fălosul le-a pus pe industrie.

A fi sărac, în ziua de azi, înseamnă ca să ai o viaţă mai uşoară decât cel bogat, pentru că săracul nu are taxe de plătit, iar aceia care lucrează din greu ca să adune avere nu au alt rezultat pentru

truda lor decât oboseala, deoarece guvernul le ia totul în taxe.

Dincolo este un om care a fost odată foarte bogat. A muncit greu ca să-şi adune o avere mare. Dar după câţiva ani de la impunerea noilor taxe ale Fălosului, a ajuns să muncească din greu ca să poată câştiga un venit ce nu trecea peste taxele pe care le plătea. După un timp, văzu că şi aceasta este imposibil.

Avea un duşman, un om care i-a făcut mult rău.

Acestuia, fiind sărac, i-a dat tot ce i-a mai rămas din marea lui avere. Credeţi-mă că a fost una din cele mai grozave răzbunări!

De unde până mai ieri cel sărac a fost un om mulţumit, azi este victima necazului celuilalt, deoarece a ajuns să fie numai umbră de el, din cauza celor optsprezece ore de muncă zadarnică din fiecare zi, ca să-şi poată asigura un venit cu care să-şi plătească taxele.

După ce au terminat de mâncat, cei doi fugari s-au întors în coridor, continuându-şi drumul în jos, spre etajul unu, căutând totdeauna să treacă prin coridoarele cele mai frecventate, unde socoteau că li se va da mai puţină atenţie.

Acum întâlneau în drum foarte mulţi călăreţi, care alergau în goana mare prin coridoare, fără să le pese câtuşi de puţin dacă călcau vreun pieton. E o minune, socotea Tarzan, dacă vreunul din aceştia ajunge vreodată teafăr la destinaţie.

În sfârşit, au ajuns şi la etajul cel mai de jos şi erau în căutarea unuia din cele patru coridoare care i-ar fi dus afară din cupolă, când drumul le-a fost întrerupt cu desăvârşire de o mare mulţime, adunată intersecţia a două coridoare.

Cei mai din urmă îşi întindeau gâturile ca să vadă ce se petrecea în mijlocul mulţimii. Fiecare punea întrebări peste întrebări vecinilor săi, dar nimeni dintre nu ştia ce s-a întâmplat, până când, în cele din urmă, au ajuns şi până la ei fragmente din cele cunoscute de alţii.

Tarzan şi Crăişor nu îndrăzneau să întrebe, însă erau foarte atenţi. Au aflat cauza pentru care s-a adunat atâta lume acolo.

Ca răspuns la întrebarea pusă de cineva din mulţime, un individ, care-şi tăia drum dinspre centru în afară, a răspuns că lumea s-a strâns acolo să vadă rămăşiţele a doi robi ucişi pe când căutau să scape.

— Erau închişi în una din celulele de robi din apartamentele Valorosului, situate la etajul superior. Au încercat să scape de acolo, coborându-se pe o scară improvizată prin luminatorul central. Scara li s-a rupt şi au căzut de la acea înălţime pe acoperişul camerei tronului, unde li s-au găsit corpurile acum câteva minute. Îngrozitor de mutilate. Acum sunt duşi afară pentru hrana fiarelor. Unul a fost o mare pierdere pentru Valorosul, deoarece era robul său Zuantrol, asupra căruia făcea experienţe.

— Ah! exclamă cel care asculta. I-am văzut pe amândoi ieri!

— Azi nu i-ai mai cunoaşte, adăugă informatorul său, atât de mult s-au desfigurat prin cădere.

În sfârşit, după o vreme, după ce mulţimea s-a mai împrăştiat, Tarzan şi Crăişor şi-au continuat drumul, observând coridorul robilor care era tocmai în faţa lor, coridor pe care au fost scoase cadavrele victimelor din seara anterioară.

— Ce vroia să zică, a întrebat Tarzan, cu aceea că duc cadavrele pentru hrana fiarelor?

— Aşa scăpăm noi de corpurile robilor, replica mărunţelul. Le trimitem la marginea junglei, unde sunt devorate de fiare sălbatice. Lângă Mărunţica sunt o mulţime de lei bătrâni şi fără dinţi, care nu trăiesc decât din carnea robilor. Ei sunt curăţitorii acestor cadavre şi atât sunt de obişnuiţi ca să fie hrăniţi în felul acesta, că se întâmplă, adeseori, să iasă înaintea acelora care duc leşurile, mergând

alături de ei, urlând şi mârâind până la locul unde sunt depuse cadavrele.

— În felul acesta vă scăpaţi de toţi morţii?

— Numai de robi. Cadavrele războinicilor şi ale nobililor sunt arse.

— Atunci, nu va trece mult, replica Tarzan şi orice primejdie prin identificarea celor doi va dispare cu totul.

Şi, cu aceste cuvinte, a arătat cu mâna înainte, spre coridorul pe care au apucat războinicii ce conduceau caii de spinarea cărora fuseseră legate cadavrele.

CAPITOLUL XVII — Trădarea.

— Acum unde mai mergem? întreba Crăişor, după ce a ieşit din cupolă prin coridorul robilor şi stătea să răsufle, în lumina strălucitoare a soarelui de afară.

— Arată-mi drumul spre cariera unde se află camera noastră.

— Pesemne că te-ai săturat de scurta libertate pe care ai replică mărunţelul.

— Ne întoarcem după Îngeraş, după cum am promis, îi aminti Tarzan.

— Ştiu, i-a răspuns prinţul şi nu pot decât să-ţi laud credinţa şi curajul, însă trebuie să mă plâng de raţiunea ta. Va fi imposibil să o salvăm pe Îngeraş. Dacă nu ar fi aşa, atunci primul care ar alerga în ajutorul ei aş fi eu Sunt convins, după cum este şi ea convinsă, că nu există nicio posibilitate de scăpare pentru ea. Vom reuşi să ne aruncăm din nou, de bună voie, în mâinile acelora care ne-au prins.

— Să sperăm că nu, a zis Tarzan, dar, dacă tu crezi că încercările noastre sunt condamnate nereuşitei şi că vom fi prinşi din nou, nu ai decât să nu mă însoţeşti. Aveam nevoie de tine să mă conduci până în apartamentul unde se află închisă Îngeraş. Dacă poţi să-mi arăţi drumul până acolo, nu îţi mai cer nimic.

— Tu aşa crezi, că eu caut să evit primejdia? A întrebat Crăişor. Nu, amice. Unde mergi tu, merg şi eu; dacă tu eşti prins, voi fi şi eu prins. Ştiu că nu vom reuşi, însă nu vreau să ne despărţim, aşa că sunt gata să merg unde vei merge şi tu.

— Bine, spune Tarzan. Condu-mă acum până la cameră şi foloseşte-te de ceea ce ştii despre obiceiurile minunienilor şi de toată isteţimea ta ca să putem intra în clădire.

Au mers, fără a fi opriţi pe aleile populate dintre cupolele din Potrivita. Au trecut de câmpul de instrucţie în care războinicii făceau manevre militare cu o preciziune rară. Au ajuns până dincolo de cupole pe drumurile bătătorite de robi şi de mândrii lor paznici.

Aici s-au alăturat unei coloană lungi ce mergea în direcţia carierei în care fuseseră închişi, luând loc în coloana gardienilor de pe margini şi ajungând, în felul acesta, la intrarea carierei.

După ce au trecut de camera de gardă au încetinit amândoi pasul, rămânând din ce în ce mai mult la capătul coloanei ca, în aşa fel, când aceasta va ajunge la un nivel cu un etaj mai sus decât acela pe care ei voiau să-l ajungă, să se poată dezlipi de coloană fără fi observaţi.

A părăsi o coloană nu însemna decât să te lipeşti de alta, deoarece nu era o despărţire propriu zisă, ei o parte din robi o luau fie la dreapta, fie la stânga, după nevoie, mergând fiecare după treburile sale.

Când ajunseră la al treizeci şi cincilea etaj şi au intrat în tunelul ce ducea spre camera în care era închisă Îngeraş, s-au pomenit, fără să ştie cum, singuri în aceste coridoare, nefiind în acel moment niciun fel de activitate care să ceară prezenţa altor robi şi deci prezenţa vreunui paznic.

În faţa uşii acelei camere, au găsit un singur paznic, ce şedea întins pe podea cu spatele rezemat de zid. La vederea lor, s-a ridicat în picioare şi le făcu somaţiile obişnuite.

Crăişor, care era înaintea lui Tarzan, s-a apropiat de paznic şi s-a oprit în faţa lui, zicând:

— Am venit să luăm pe Îngeraş.

Tarzan, care era chiar la spatele lui Crăişor, zărea de o dată o lumină vie scăpărând în ochii războinicului. Ne-a recunoscut oare?

— Cine v-a trimis? întreabă paznicul.

— Stăpânul ei, Valorosul, minţi Crăişor, prinţul moştenitor al tronului din Mărunţica.

Expresia de pe figura războinicului s-a schimbat.

— Du-te şi ia! a spus el.

A tras zăvorul, deschizând uşa. Crăişor şi Tarzan au intrat înăuntru pe deschizătura din faţa lor.

— Nu ştiu, a răspuns Crăişor. În Mărunţica războinicii sunt trimişi în cariere numai pentru perioade scurte, aşa că nu se mută acolo cu locuinţa, nici nu-şi aduc robii cu ei. Nu ştiu cum este obiceiul în Potrivita. Se prea poate ca Ventalul acesta să-şi fi sfârşit termenul de serviciu în carieră. Pe de altă parte, se poate că a fost detaşat pentru un timp mai lung la acest serviciu şi camerele lui să fie în etajul de sus al carierei. În tot cazul, va trebui să întrebăm.

Nu trecu mult şi Tarzan a oprit din drum un războinic care mergea în aceeaşi direcţie ca şi ei şi l-a întrebat:

— Unde pot să găsesc pe Ventalul Calfă-Rea?

— Întreabă la camera de gardă şi-ţi vor spune, dacă te priveşte cumva aceasta, a răspuns el, aruncând o privire suspectă către amândoi. Eu, unul, nu ştiu.

După ce au trecut de acest soldat şi au ajuns la prima cotitură, unde războinicul nu-i mai putea vedea, au mers cât au putut mai iute, temându-se ca să nu li se taie cumva retragerea din cariere prin cine ştie ce incident banal.

Apropiindu-se de ieşire, s-au ataşat de o coloană de robi, care mergeau afară încărcaţi cu pietre destinate cupolei în construcţie.

În felul acesta, au ajuns cu ei la camera de gardă, unde robii au fost notaţi în registru.

Ofiţerul de gardă şi soldaţii lucrau în mod mecanic şi se părea că le va fi tot atât de uşor să iasă din carieră, după cum au şi intrat, când deodată ofiţerul a încruntat din sprâncene şi începu să numere.

— Câţi robi aveţi în grămada asta?

— O sută, a răspuns unul din războinicii care îi conduceau.

— Pentru ce vă trebuie patru ostaşi?

— Nu suntem decât doi, răspundea războinicul.

— Noi nu suntem cu ei, zise Crăişor repede.

— Ce căutaţi atunci, aici? a întrebat ofiţerul.

— Vă putem spune numai între patru ochi, a zis prinţul din Mărunţica.

Ofiţerul făcu semn robilor să plece, apoi i-a chemat pe Crăişor şi pe Tarzan în camera alăturată, unde comandantul gărzii îşi avea biroul.

— Arătaţi-mi acum biletele voastre.

— N-avem bilete, răspundea Crăişor.

— N-aveţi bilete? O să vă fie, în cazul acesta, greu să vă explicaţi, nu-i aşa? obiectă ofiţerul.

— Nu ne va fi deloc greu să ne explicăm unei persoane de inteligenţa d-tale, răspundea prinţul, sunând în buzunar punga cu piesele de aur. Suntem în căutarea lui Calfă-Rea. Suntem informaţi că posedă o sclavă pe care dorim s-o cumpărăm şi nefiind în stare să obţinem bilete de intrare în cariere din cauza timpului scurt, am pornit în căutarea omului nostru fără bilete. Eşti bun să ne îndrepţi înspre camerele lui Calfă-Rea?

Şi, odată cu aceste cuvinte, sună banii din nou.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunde ofiţerul. Calfă-Rea stătea la al cincilea etaj al cupolei regale, pe coridorul central, cam la jumătatea drumului între coridorul regelui şi acela al războinicilor. Deoarece şi-a isprăvit serviciul în cariere azi-dimineaţă, cred că nu veţi avea nicio greutate să-l găsiţi acasă.

— Vă mulţumesc, răspunde Crăişor, aplecându-se pe spate, după sistemul de salutare al minunienilor.

Şi acum, (adăuga el, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva), te-aş ruga să fii aşa de bun şi să-mi dai voie să-ţi las un mic semn al recunoştinţei noastre.

Şi zicând acestea, a scos din pungă o monedă din cele mari, de aur, pe care le avea şi a întins-o ofiţerului.

— Nu vreau să vă supăr, zise ofiţerul, aşa că primesc frumosul vostru dar, cu care sper să mai pot îndulci suferinţele săracilor. Fie ca nenorocul să nu vă ajungă niciodată!

Toţi trei s-au înclinat, în semn de salut, iar Tarzan şi Crăişor au părăsit camera de gardă şi după câteva clipe, erau din nou în aer liber la suprafaţă.

— Până şi în Minunia! exclamă Tarzan.

— Ce ai spus?

— Mă gândeam la codrul meu atât de simplu şi atât de cinstit şi la fiinţele de acolo, pe care oamenii le numesc animale şi fiare.

— Dar cum vrei să le numească? a întrebat Crăişor.

— Judecând după criteriul pe care l-au stabilit oamenii pentru ei şi pe care nu le observă, fiinţele din junglă ar trebui să fie numite semi-zei, răspunde Tarzan.

— Mi se pare că te înţeleg, zice Crăişor, râzând. Dar gândeşte-te, ce am fi făcut noi, dacă intrarea din această carieră ar fi fost păzită de vreun leu oarecare? Piesa noastră de aur nu ne-ar mai fi servit la nimic.

Deci, slăbiciunile omeneşti îşi au şi ele calităţile lor, pentru că prin aceste slăbiciuni, în cazul de faţă, a triumfat dreptatea faţă de nedreptate, iar mita a luat rolul virtuţii.

Întorcându-se la cupola regală, au ocolit pe lângă partea de răsărit a construcţiei până la faţa de

nord, unde se afla coridorul robilor.

Când au ieşit din cupolă, au mers înspre apus, către coridorul războinicilor.

Dacă ar trece de prea multe ori pe acelaşi drum, s-ar putea întâmpla să fie recunoscuţi de cineva, faptul surprinzând şi îndemnând pe cei din calea lor să-i observe mai bine.

În câteva minute, după ce au intrat în cupolă, au ajuns la al cincilea etaj. Merg cu îndrăzneală până la punctul din coridorul central, unde se află ofiţerul de gardă şi care, la întrebarea lor, le arată unde se găsesc camerele lui Calfă-Rea.

Umblau foarte atenţi, dându-şi seamă amândoi că cea mai mare primejdie consta în probabila recunoaştere de către Calfă-Rea, a trăsăturilor lor.

Ştiau că, dintre toţi potriviţii, el era singurul care i-ar fi putut recunoaşte mai curând decât oricare altul, deoarece i-a văzut aproape necontenit cu timpul petrecut în carieră.

Au ajuns aproape la jumătatea drumului dintre coridorul robilor şi cel al războinicilor, când Crăişor opri o tânără sclavă şi întrebă unde se află camerele lui Calfă-Rea.

— Ca să ajungi până acolo, trebuie să treci prin camerele lui (Hamadaban) Poamă-Rea, răspundea fata. Uite, acolo, la a treia intrare din coridor.

După ce plecă fata, Tarzan îl întrebă pe Crăişor dacă va întâmpina vreo greutate să intre în camerele lui Calfă-Rea, iar Crăişor i-a răspuns:

— Nu. Greutatea va fi să ştim ce avem de făcut după ce intrăm acolo.

— Ştim pentru ce am venit, răspundea Tarzan. Prin urmare, nu e nevoie decât să ne ducem planul la îndeplinire, înlăturând din drum toate obstacolele.

— Foarte simplu, zise prinţul, începând să râdă.

Tarzan fu nevoit să zâmbească şi el la gluma prinţului.

— Ca să fiu sincer, pot să spun că n-am nici cea mai mică idee despre ceea ce vom face după ce

intrăm sau ieşim de acolo, dacă vom găsi pe Îngeraş şi o vom lua cu noi: dar aceasta nu mi se pare deloc ciudat, deoarece nu ştiu nimic sau aproape nimic despre situaţia în care mă voi afla, din moment în moment, în acest oraş bizar, dintr-o lume şi mai bizară decât el.

Tot ce putem face, este să ne dăm silinţa a îndeplini cât mai bine planul.

Până acum am ajuns mai departe decât m-am aşteptat şi mult mai uşor decât credeam… Poate să ne terminăm expediţia fără nicio primejdie… însă se prea poate să nu înaintăm nici zece metri şi să dăm de vreun obstacol de neînvins.

Oprindu-se în faţa intrării a treia, au privit în interiorul camerei, unde văzură câteva femei şezând pe podea. Două erau din clasa războinicilor, pe când celelalte erau sclave în tunică albă. Crăişor intră cu îndrăzneală.

— Aici sunt camerele lui Poamă-Rea? a întrebat el.

— Aici sunt, i-a răspuns o femeie.

— Şi cele de dincolo sunt ale lui Calfă-Rea, nu-i aşa?

— Da.

— Dar dincolo de camerele lui Calfă-Rea. Ce mai este?

— O galerie lungă ce duce până la coridorul din afară. Pe această galerie sunt o mulţime de camere în care locuiesc sute de persoane. Nu-i cunosc pe toţi. Pe cine căutaţi?

— Pe Palastar, răspundea Crăişor repede, alegând primul nume de care şi-a adus aminte.

— Nu-mi aduc aminte de numele acesta, zicea femeia, încreţind, gânditor, din sprâncene.

— Nu face nimic, răspunde Crăişor. Îţi mulţumesc de lămuriri. Găsesc eu acum pe cine caut, deoarece drumul meu era să trec prin camerele lui Poamă-Rea şi ale lui Calfă-Rea, până voi ajunge într-o galerie în care se află camera lui

Palastar. Se poate însă ca să mă îndrepte mai bine Calfă-Rea.

— Calfă-Rea s-a dus undeva împreună cu Poamă-Rea răspundea femeia, însă îi aştept să se întoarcă din moment în moment. Nu vrei să aştepţi aici, până se întorc?

— Mulţumesc, răspundea Crăişor repede. Dar sunt sigur că nu voi avea nicio greutate să găsesc camera prietenului meu. Dea Domnul ca lumânările voastre să ardă multă vreme şi luminos!

Apoi, fără să mai aştepte răspuns, străbătu camera şi intră în apartamentul lui Calfă-Rea, urmat de Tarzan.

— Mi se pare, amice, că trebuie să lucrăm foarte repede, spunea prinţul.

Tarzan se uită jur-împrejur în cameră. Era goală. Mai multe uşi arătau camerele ce dădeau în această cameră. Unele erau închise, iar altele despărţite numai cu perdele de postav gros.

Tarzan s-a dus repede la cea mai apropiată şi a încercat clanţa. Uşa nu era încuiată şi Tarzan intră înăuntru. În interiorul camerei însă, era foarte întuneric.

— Adu o lumânare, Crăişor, ceru Tarzan.

Prinţul duse două lumânări dintr-o firidă din apropiere.

— O magazie, spuse el, când lumânarea a luminat camera. Văd destule lucruri de mâncare, lumânări din belşug şi multă îmbrăcăminte. Vezi, dragă? Calfă-Rea nu-i sărac. Taxele nu l-au ruinat încă.

Tarzan, care stătea în uşa magaziei, la spatele lui Crăişor, s-a întors deodată şi s-a uitat spre cealaltă cameră. Auzi voci dinspre camerele lui Poamă-Rea: voci de bărbat. Pe una din ele a şi recunoscut, o clipă mai târziu… era a lui Calfă-Rea.

— Hai cu mine, se aude vocea groasă a Ventalului. Vino în camerele mele, Poamă-Rea, să-ţi arăt sclava cea nouă pe care am cumpărat-o ieri.

Tarzan a împins pe Crăişor în magazie, apoi a intrat şi el acolo închizând uşa.

— Ai auzit? şoptea el.

— Da, am auzit. Era vocea lui Calfă-Rea.

Uşa magaziei avea o mică deschizătură la înălţimea omului acoperită cu o perdea de postav gros pe dinăuntru. Dând puţin la o parte perdeaua, putea să obţină o vedere a celei mai mari părţi din cameră şi în acelaşi timp, să audă tot ce vorbeau cei doi bărbaţi, care au venit acolo din camerele lui Poamă-Rea.

— Am făcut cel mai bun târg, a relatat Calfă-Rea, când am cumpărat sclava aceasta. Aşteaptă un moment şi ţi-o aduc aici. Şi se apropie de o altă uşă pe care a deschis-o.

— Ieşi de acolo! Porunci el cu voce tunătoare.

Din camera cea mică a trecut în camera cea mare, o fată de o drăgălăşenie nespusă şi cu mersul unei adevărate regine, fără cea mai mică urmă de slugărnicie în atitudinea ei.

Ţinea capul sus, iar la Vental se uita cu atâta dispreţ, că el făcu un pas înapoi, fără voie.

Era Îngeraş.

Crăişor şi-a dat seama că, niciodată până atunci, nu a apreciat îndeajuns frumuseţea fetiţei care gătea pentru el în camera robilor de sub pământ.

Calfă-Rea i-a dat să îmbrace o tunică albă din material fină care scotea cu mult mai bine în relief faţa ei palidă şi bogăţia părului ei negru, decât tunica cea verde în care a văzut-o întotdeauna îmbrăcată.

— Aparţinea Valorosului, îşi lămurea Calfă-Rea prietenul dar mă îndoiesc să fi văzut vreodată, căci, altfel, nu mi-ar fi vândut-o pe suma cea mică ce i-am plătit-o.

— Ai intenţia s-o iei de soţie şi s-o ridici până la clasa noastră? întrebă Poamă-Rea.

— Asta n-am s-o fac, răspundea Calfă-Rea, pentru că atunci, nemaifiind sclavă, n-o voi mai putea vinde. Femeile cer prea multă cheltuială. Am

s-o ţin câteva timp şi am s-o vând înainte de a-şi pierde din valoare. Mai mult încă: o să am de pe urma ei şi un câştig frumos.

Degetele lui Tarzan s-au încleştat, ca şi cum ar fi strâns pe cineva de gât, iar mâna dreaptă a lui Crăişor se strecură iute către mânerul săbiei.

În momentul acela, a intrat din camerele lui Poamă-Rea una din femeile de acolo şi se opri în prag.

— Au sosit doi gardieni din cariere, împreună cu un rob în tunică verde şi întreabă de Calfă-Rea, raportă ea.

— Să intre, porunci Ventalul.

După câteva clipe, cei anunţaţi au intrat, iar robul era Ceafă-Groasă.

— Ah! exclamă Calfă-Rea. Bunul meu rob Ceafă-Groasă, cel mai bun din toate carierele! Ce aduce la mine?

— Spune că are o informaţie de mare valoare pentru d-ta, răspunde un gardian, dar nu vrea să spună nimănui, decât d-tale personal. A spus că-şi dă viaţa, dacă informaţia lui este fără valoare, aşa că şeful de gardă ne-a poruncit să-l aducem până aici.

— Ce informaţie ai tu, Ceafă-Groasă? întrebă Calfă-Rea.

— O informaţie de mare importanţă, strigă Ceafă-Groasă. O informaţie de care nobilul Valoros şi chiar regele, vor fi foarte încântaţi; dacă spun la cineva şi mă mai întorc în cariere, ceilalţi robi mă vor ucide. D-ta ai fost bun cu mine întotdeauna, aşa că am cerut să fiu adus în faţa d-tale, Vental Calfă-Rea, ştiind că, de pot căpăta făgăduiala d-tale că voi fi răsplătit cu tunica albă, nu voi mai avea a mă teme de ceilalţi robi.

— Ştii bine că eu nu pot să fac aceasta.

— Ştiu, e adevărat, că numai regele poate da asemenea ordine; dar, dacă intervii pentru mine, sigur nu te va refuza.

— Atât pot să fac: să-ţi făgăduiesc că voi interveni în favoarea ta la rege, dacă informaţia pe care o aduci este de o aşa valoare ca să justifice intervenţia mea. Mai mult nu pot să fac.

— Eu mă mulţumesc şi cu atât, dacă-mi promiţi.

— Foarte bine, îţi promit. Acum, spune-mi: ce lucru ştii tu, pe care şi regele ar vrea să cunoască?

— Zvonurile se împrăştie repede prin Potrivita, zicea Ceafă-Groasă. De aceea, am auzit şi noi despre moartea celor doi robi, Aponato şi Zuantrol, la mai puţin de un ceas după ce li s-au descoperit cadavrele.

Deoarece amândoi robi aparţineau Valorosului şi au fost închişi împreună cu mine în aceeaşi cameră din carieră, bineînţeles că-i cunosc foarte bine.

Închipuiţi-vă, deci, surpriza mea, azi când am trecut prin spirala centrală, am văzut atât de Zuantrol cât şi pe Aponato, îmbrăcaţi în războinici şi mergând spre ieşire.

— Cum arătau la faţă? Întreabă de o dată un ostaş din cei care a adus pe Ceafă-Groasă. Robul i-a descris pe amândoi, cât a putut mai bine.

— Aceiaşi oameni, exclamă ostaşul, care m-au oprit pe mine în spirală, întrebându-mă despre locuinţa lui Calfă-Rea.

În timpul acesta, s-a adunat la uşa camerei lui Calfă-Rea o ceată întreagă de femei şi de bărbaţi, atraşi de prezenţa unui rob cu tunica verde, însoţit de gardieni.

Una din aceste femei era o sclavă tânără, ce a luat cuvântul imediat:

— Şi eu am fost întrebată, de aceiaşi oameni, acum câteva minute.

Una din femeile lui Poamă-Rea a scos un ţipăt uşor, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva.

— Nu-s nici cinci minute de când cei doi inşi au trecut prin camerele noastre şi au intrat în ale lui Calfă-Rea. M-au şi întrebat chiar ce mai este dincolo de camerele lui Calfă-Rea. Părea că sunt în

căutarea cuiva, al cărui nume îmi era necunoscut, un nume străin.

— Palastar, n-a zis aşa? îi aminti o tovarăşă.

— Da, da, aşa a zis, adăogând că locuinţa aceluia se află în galeria de dincolo de camerele lui Calfă-Rea.

— Nu există nimeni cu numele acesta, în toată cupola regală, zicea Calfă-Rea. N-a fost decât o şiretenie, ca să poată pătrunde în apartamentul meu.

— Sau să treacă dincolo de el, zicea un ostaş.

— Trebuie să ne grăbim să-i prindem, propuse celălalt.

— Vom lăsa pe Ceafă-Groasă aici, în grija ta, Vental Calfă-Rea, spune primul gardian. Fii bun şi caută în apartamentul d-tale, iar noi vom căuta prin galeria de dincolo.

Haide! S-a adresat el gardianului celălalt.

Şi, traversând amândoi camera, au pornit pe galeria ce ducea în coridorul din afară.

Gardienii erau însoţiţi şi de Poamă-Rea, împreună cu mai mulţi bărbaţi din cei adunaţi în cameră, lăsând pe Calfă-Rea şi pe Ceafă-Groasă, împreună cu femeile, în apartamentul Ventalului.

CAPITOLUL XVIII — Vocea misterioasă din zid.

Calfă-Rea începu imediat cercetarea diferitelor camere din apartamentul său, dar, mai înainte de a face aceasta, Ceafă-Groasă a atins de braţ şi l-a oprit în Ioc.

— Un moment numai, bunule Vental! se ruga el. Dacă ei sunt aici, n-ar fi mai bine ca să te asiguri de prinderea lor, închizând uşile din apartamentul d-tale?

— O idee superbă, Ceafă-Groasă! îl lăudă Calfă-Rea în felul acesta, putem să căutăm fără grijă, peste tot. Afară cu voi, femeilor! strigă el, făcând semn doamnelor din Potrivita să treacă în apartamentul lui Poamă-Rea.

După aceea, au închis uşile, atât acele care duceau spre Poamă-Rea, cât cele care dădeau în galerie.

— Acum, stăpâne, zise Ceafă-Groasă, ar fi bine să-mi dai şi mie o armă, mai ales că cei pe care îi căutăm sunt doi la număr.

Calfă-Rea a scos pieptul în afară, cu mândrie.

— Nu te teme! a strigat el. Calfă-Rea poate învinge o duzină ca aceştia. Dar, ca să fii şi tu în apărare, ia o sabie din camera aceea: iar în timpul acesta, am să închid pe pisica asta sălbatică, din nou, în celula ei.

A ajuns fata chiar la uşa camerei şi întinzând mâna, a prins-o de braţ.

— N-o lua aşa de repede, frumuşico, îi spunea el. Dă-mi o sărutare înainte de plecare, dar nu te feri de mine. Îndată ce mă conving că ticăloşii aceea de robi nu sunt în camerele mele, vin la tine. Nu-mi duce dorul, nu voi lipsi multă vreme.

Îngeraş s-a răsucit pe călcâie şi: pleosc! se auzi palma fetei pe obrazul lui Calfă-Rea.

— Ia-ţi mâinile murdare de pe mine! strigă ea.

— Afurisito! ripostă el.

Dar nu i-a dat drumul şi s-au luptat în felul acesta până au dispărut în cameră. Între timp, robul Ceafă-Groasă a pus mâna pe clanţa uşii magaziei şi a intrat.

În momentul acela, un rând de degete ca oţelul s-au încleştat prin întuneric de gâtul lui.

Ar fi ţipat de spaimă, dar n-a putut scoate niciun sunet, atât de strâns îi era gâtul. S-a zbătut, încercând să lovească cu pumnii, însă cel care îl ţinea strâns de gât era atât de puternic, că părea inuman.

Atunci Calfă-Rea a auzit o voce, rece şi îngrozitoare, şoptindu-i în ureche:

— Mori, Ceafă-Groasă! Iată-ţi soarta pe care o meriţi şi care ştiai că te va ajunge, dacă ai îndrăznit să te întorci în camera robilor Valorosului, după ce ai trădat pe doi dintre ei. Mori, Ceafă-Groasă şi

află înainte de a muri că ucigaşul tău este chiar acela pe care l-ai trădat. Pe Zuantrol l-ai căutat, pe Zuantrol l-ai găsit!

Odată cu aceste cuvinte, degetele teribile s-au încleştat şi mai puternic de gâtul lui Ceafă-Groasă. Robul s-a zbătut convulsiv după aer.

Apoi, cele două mâini care îl ţineau de gât l-a sucit uşor în direcţii opuse, iar capul trădătorului a fost răsucit de jur-împrejur, din gât.

Aruncând la o parte cadavrul, Tarzan a sărit în camera principală din apartamentul Ventalului şi alergă spre uşa celulei Îngeraşului, cu Crăişor numai la doi paşi după el.

Tarzan când a intrat în cameră, văzu biata fată în braţele Ventalului, care, furios de rezistenţa ei, pierduse orice raţiune şi încerca să o doboare prin lovituri de pumni, de care ea se apăra cum putea, apucându-l de braţe.

O mână grea ca plumbul s-a lăsat pe umărul Ventalului.

— Ne căutai pe noi, i-a şoptit o voce la urechea. Iată-ne!

Calfă-Rea a dat drumul fetei şi s-a întors repede, trăgând şi sabia din teacă. În faţa lui, se aflau cei doi robi, ambii înarmaţi, deşi numai Aponato şi-a scos sabia. Zuantrol, care l-a prins de umăr, nu scosese încă sabia.

— O duzină ca ăştia poate învinge Calfă-Rea, nu-i aşa? l-a întrebat Tarzan, repetând cuvintele de laudă ale lui Calfă-Rea către Ceafă-Groasă.

— Iată-ne! Nu suntem decât doi, lăudărosule, dar nu putem să aşteptăm până ai să-mi arăţi toată vrednicia ta. Ne pare rău, dar n-avem ce-ţi face. Dacă nu te legai de fată, aveam intenţia să te închid în camera asta, de unde să-ţi dea drumul cineva, mai curând sau mai târziu. Brutalitatea ta, însă, nu merită decât o singură pedeapsă… moartea.

— Ceafă-Groasă! strigă înspăimântat Calfă-Rea.

Nu mai avea acum siguranţa şi aroganţa de mai înainte. Era stăpânit de groază şi tremura din cap până-n picioare, în mâinile lui Tarzan.

— Ceafă-Groasă! Ajutor! Striga el mereu.

— Ceafă-Groasă e mort, îl înştiinţa Tarzan. A murit fiindcă şi-a trădat tovarăşii. Ai să mori şi tu, fiindcă ai fost brutal cu o sclavă fără apărare. Împunge-l cu sabia, Crăişor! N-avem timp de pierdut pe aici.

După ce prinţul din Mărunţica a scos sabia din inima Ventalului Calfă-Rea, iar cadavrul acestuia a căzut pe podeaua camerei, Îngeraş s-a aruncat la picioarele lui Tarzan.

— Zuantrol şi Aponato! a strigat ea. N-am crezut niciodată că vă mai pot vedea. Ce s-a întâmplat? Ce căutaţi aici? M-aţi scăpat pe mine, dar voi sunteţi pierduţi. Fugiţi!… Nu ştiu unde aţi putea fugi, dar, în tot cazul, fugiţi de aici! Ar fi teribil să vă găsească cineva în momentele acestea. Nu pot să înţeleg de ce aţi venit aici.

— Încercam să scăpăm, i-a explicat Crăişor, iar Zuantrol n-a vrut să plece fără tine. Te-a căutat prin carieră şi abia te-a găsit aici, în cupola regală. Până acum a făcut lucruri pe care le credeam imposibile; dar totuşi te-a găsit.

— De ce ai făcut aceasta pentru mine? a întrebat Îngeraş, uitându-se cu mirare la Tarzan.

— Pentru că ai fost foarte bună cu mine când am fost adus în camera robilor Valorosului, a răspuns Tarzan şi pentru că ţi-am promis că, atunci când va sosi timpul să scăpăm de aici, vom pleca toţi trei.

A ajutat-o să se scoale în picioare şi a condus-o în camera principală. Crăişor stătea puţin la o parte, posomorât şi cu privirile aţintite în jos.

Tarzan s-a uitat la el cu o expresie de mirare, dar înlătură numaidecât gândul ce a făcut să se ivească această expresie, deoarece îl aşteptau alte lucruri, mai importante, cărora trebuia să le dea imediată atenţie.

— Crăişor, tu cunoşti căile pe unde primejdia de a fi descoperit este mai mică? Sunt două întrebări la care nu pot să răspund în mod satisfăcător: dacă trebuie să ieşim de aici prin camerele lui Poamă-Rea, sau să mergem prin galeria opusă lor. Uite, încă ceva, (a continuat Tarzan, rotindu-şi ochii prin cameră)… o deschizătură în tavan. Unde o fi ducând?

— Poate duce oriunde sau nicăieri, i-a răspuns mărunţelul. Multe camere au asemenea deschizături. Uneori duc în poduri mici, care n-au nicio legătură cu alte camere. Alteori duc în camere secrete şi chiar în coridoare, la un nivel mult mai înalt ca al lor.

S-a auzit atunci, o ciocănitură în uşa ce dădea în camerele lui Poamă-Rea şi o voce de femeie strigând:

— Deschide, Calfă-Rea! A venit din carieră un ofiţer în căutarea lui Ceafă-Groasă. Vrea să-l întrebe despre santinela de la intrarea camerei robilor Valorosului. Această santinelă a fost găsită moartă şi se bănuieşte că ar fi o conspiraţie printre robii de acolo.

— Trebuie să mergem pe galerie, a şoptit Crăişor, pornind iute spre uşa care dădea acolo.

Dar când au ajuns la uşă, au văzut clanţa pusă în mişcare de cineva de afară, care încerca să deschidă. Uşa Însă era încuiată pe dinăuntru.

— Calfă-Rea! strigă o voce din galeria de dincolo. Dă-ne drumul înăuntru! Robii n-au plecat pe aici. Dă-ne drumul iute!

Tarzan s-a uitat repede jur-împrejur. Buzele i se rânjiseră de i se vedeau colţii, deoarece în momentul acela a devenit din nou o fiară sălbatică, încolţită.

A măsurat din ochi distanţa de jos până la deschizătura din tavan; apoi, făcându-şi vânt printr-o fugă de câţiva paşi, sări în sus, spre deschizătură.

A uitat însă până la ce măsură reducerea greutăţii sale îi afecta agilitatea. A sperat că poate să ajunge cu mâna de marginea deschizăturii; dar, în loc de aceasta a intrat cu totul pe ea şi a aterizat pe picioare într-o cameră întunecoasă.

Răsucindu-se pe călcâie, s-a uitat în jos la prietenii săi din camera de dedesubt, pe a căror figură se zugrăvise consternarea. El nu s-a mirat de aceasta, deoarece a fost tot atât de surprins ca şi ei de ceea ce i s-a întâmplat.

— E prea departe pentru voi ca să săriţi, nu-i aşa? a întrebat el.

— Prea departe!

Atunci el a coborât pe deschizătură, cu capul în jos, prinzându-se de marginile gurii de pod cu îndoitura genunchiului.

Bătăile de la uşa galeriei s-au accentuat şi acum se auzea şi din camerele lui Poamă-Rea o voce de bărbat, care înlocuise vocea de femeie de adineauri. El cerea supărat să i se deschidă imediat uşa apartamentului.

— Deschide! porunci el. În numele regelui, deschide!

— Deschide tu! Strigă acela care bătea în uşa opusă, crezând că cererea de deschidere venea din interiorul camerei, în care căuta să intre şi el.

— Cum pot să deschid? zbieră celălalt. Uşa este încuiată de partea ta!

— Nu-i încuiată de partea mea. E încuiată de partea ta! Strigă celălalt supărat.

— Minţi! îi strigă acela care căuta să intre din camerele lui Poamă-Rea. Şi ai să fii pedepsit pentru aceasta.

— Ba tu minţi, i-a răspuns celălalt şi am să raportez Majestăţii-sale.

Tarzan atârna cu capul în jos în cameră şi cu mâinile întinse spre tovarăşii săi.

— Ridică pe Îngeraş până la mine, îl instrui pe Crăişor.

Tarzan a prins-o pe fată de încheietura mâinilor şi a tras-o cât a putut mai sus, până ce ea a fost în stare să se apuce de cingătoarea lui şi să se poată sprijini să nu cadă.

După aceea, a apucat-o mai de jos şi ridicând, a ajutat-o să urce şi ea în pod.

Războinicii înfuriaţi de la cele două uşi au încetat convorbirea şi au început să izbească în uşă, cu scopul de a sparge. Cu toată grosimea uşilor, loviturile lor erau atât de puternice, că uşile ameninţau să sară în bucăţi din moment în moment.

— Umple-ţi buzunarele cu lumânări, Crăişor, îi sfătui Tarzan, apoi fă o săritură până la mâinile mele.

— Am avut grija asta. Am luat mai multe lumânări de cât avem nevoie. Acum ţine-te bine. Sar!

Unul din canaturile uşii tocmai au sărit în bucăţi până în centrul camerei, în momentul chiar când Tarzan a prins din zbor pe Crăişor de amândouă mâini.

Iar după un moment amândoi bărbaţi şedeau în genunchi în întunericul din pod, uitându-se în jos pe deschizătură, În camera de sub ei. Au văzut uşa dându-se în spate şi apărând zece războinici comandaţi de ofiţerul lor.

În primul moment, s-au uitat cu totul surprinşi în jurul camerei, apoi întreaga lor atenţie a fost atrasă de bubuiturile de la uşa cealaltă. Figura ofiţerului s-a luminat de un zâmbet ciudat; a mers repede la uşa galeriei, pe care a deschis-o.

Asupra lor era o altă ceată de războinici înfuriaţi, dar după ce le explică neînţelegerea au început să râdă toţi, deşi pe de altă parte erau cam ruşinaţi.

— Dar cine a fost aici? întrebă ofiţerul care a venit cu ostaşii.

— Calfă-Rea cu robul lui, Ceafă-Groasă, explică o femeie care aparţinea lui Poamă-Rea.

— Atunci trebuie să fie ascunşi pe undeva, zice un ostaş.

— Controlaţi apartamentul! A poruncit ofiţerul.

— S-a şi găsit unul, zice un războinic, arătând cu degetul pe podea, lângă uşa magaziei.

Ceilalţi s-au uitat în direcţia aceea şi văzură un trup întins pe podea. Nu era nevoie să se uite de două ori să constate că era mort.

Un războinic s-a dus până la magazie, de unde a tras afară cadavrul lui Ceafă-Groasă, al cărui cap de abia se mai ţinea de trup, printr-o fâşie îngustă de piele. Până şi războinicii aceştia oţeliţi s-au dat înapoi îngroziţi, uitându-se în jurul lor, prin cameră.

— Ambele uşi erau încuiate pe dinăuntru, spune ofiţerul. Cel care a comis fapta, trebuie să fie încă aici.

— Oricine ar fi, n-a fost fiinţă omenească, şoptea o femeie din camera vecină, care era la spatele soldaţilor.

— Căutaţi cu îngrijire, spunea ofiţerul.

Şi, fiind om curajos, a pornit primul, a intrat într-o cameră, apoi în cealaltă, unde îl găsi pe Calfă-Rea cu pieptul străpuns de sabie.

— E timpul s-o ştergem de aici, dacă avem pe unde, şopti Tarzan la urechea lui Crăişor. Nu va trece mult şi unul va descoperi deschizătura aceasta.

Amândoi au pornit pe dibuite, cu cea mai mare grijă, fiecare într-o direcţie opusă, pe lângă pereţii podului.

Mişcarea lor, oricât de uşoară, stârnea un praf gros, praf depus acolo de veacuri întregi, care-i îneca, dar care le dovedea şi faptul că această cameră nu a fost întrebuinţată, cine ştie de câtă vreme.

După puţin, Crăişor a auzit un „Psst!” uşor din partea lui Tarzan, cu care acesta îi atrăgea atenţia, iar după aceea:

— Veniţi amândoi încoace; am găsit ceva.

— Ce ai găsit? a întrebat Îngeraş, apropiindu-se.

— O deschizătură jos, la marginea zidului. E destul de mare ca să se poată strecura un om pe acolo. Crezi tu Crăişor, că am putea să aprindem o lumânare?

— Nu încă, a răspuns prinţul.

— Atunci intru aici fără lumânare, anunţă Tarzan; trebuie să vedem unde duce tunelul acesta.

Lăsându-se pe brânci, începu să se strecoare în tunel, Îngeraş, care era la spatele lui, simţea cum se depărtează. Nu putea să-l vadă, fiind prea întuneric.

Au aşteptat amândoi puţin timp, dar Zuantrol nu se mai întorcea. De jos, din cameră, se auzeau vocile ostaşilor. Fugarii se întrebau dacă cei care au făcut percheziţie nu vor căuta şi în pod. Adevărul este că nu aveau de ce să se teamă în momentul acela.

Soldaţii s-au hotărât să stea la pândă în camera mare, socotind că, în felul acesta, ar fi cu mult mai mult în siguranţă, decât dacă ar intra câte unul pe acea gaură întunecoasă din tavan, în căutarea celui capabil să rupă cu totul gâtul unui om.

Când se va da jos şi trebuia să se dea jos odată, erau gata să-l distrugă, sau să-l prindă de viu, dacă se putea; însă până atunci, se mulţumeau să aştepte sosirea lui.

— Ce i s-a întâmplat lui Zuantrol? şopti Îngeraş.

— Ţii mult la el, nu-i aşa? Întreabă Crăişor.

— De ce nu? îl întreabă fata, drept orice răspuns. Tu nu ţii deloc la el?

— Ba da, i-a răspuns Crăişor.

— Nu-i aşa că este un om minunat?

— Este n-am ce zice, răspunde Crăişor.

— Aş vrea să se întoarcă mai curând.

— Şi eu aş vrea.

În momentul acela, ca şi cum ar fi primit un răspuns la dorinţa lor, au auzit un şuierat uşor din adâncul tunelului în care a intrat Tarzan.

— Veniţi după mine! le şopti el.

Prima dată a intrat Îngeraş şi după ea Crăişor, într-un tunel cu multe zigzaguri, dibuind drumul prin întuneric, până când, după un timp au zărit o flacără înaintea lor. Era lumânarea pe care a aprins-o Zuantrol într-o cămăruţă destul de înaltă ca să le permită a sta în picioare.

— În sfârşit, am ajuns şi până aici, le spune el. Iar pentru că mi s-a părut că este un loc bun de ascuns, am aprins lumina şi v-am chemat şi pe voi. Putem sta aici mai bine ca în pod, până când voi explora tunelul mai departe. După cum îmi fac eu socoteala, acest tunel n-a mai fost întrebuinţat de foarte multă vreme, poate de mai multe generaţii, aşa că socot că nu va veni nimeni să ne caute pe aici.

— Crezi că o să ne urmărească? a întrebat Îngeraş pe Crăişor.

— Cred că da, răspundea acesta. De aceea, pentru că nu putem să mergem înapoi, trebuie să mergem înainte, cât mai repede. După socoteala mea, capătul acestui tunel trebuie să dea în vreo cameră. Poate chiar într-un coridor pe unde o să găsim o cale mai uşoară de scăpare.

— Crăişor are dreptate, admise Tarzan. Nu putem câştiga nimic dacă rămânem aici. Eu mă duc înainte, Îngeraş să vină după mine, iar tu formezi ariergardă. Dacă găsim locul închis cu desăvârşire, tot nu pierdem nimic, fiindcă l-am cercetat cu minuţiozitatea.

Luminându-şi drumul toţi trei, de data asta cu câte o lumânare în mână, au pornit încet pe tunelul îngust, trecând prin mai multe camere, până când, spre marea lor uşurare, au văzut că se lărgeşte şi se înalţă deodată, aşa că puteau merge drept în picioare.

De aici încolo, tunelul începea să coboare repede la un nivel mai jos, iar, după câteva minute au ajuns într-o cameră mică, unde Îngeraş, cu răsuflarea oprită, ca şi cum ar fi văzut ceva înspăimântător, a apucat deodată pe Tarzan de braţ.

— Ce este acolo? a şoptit ea, arătându-i în întuneric.

Jos pe podea, într-o parte a camerei, se vedea o formă ghemuită, care abia se distingea în beznă.

— Dar acolo? a întrebat fata, arătând în partea opusă a camerei.

Tarzan i-a dat la o parte mâna de pe braţ şi a pornit imediat în direcţia aceea, cu candela în mâna dreaptă. S-a apropiat bine de forma ghemuită şi s-a aplecat să o examineze. Punând o mână pe ea şi apăsând puţin, a simţit cum s-a transformat într-o grămadă de praf.

— Ce a fost? a întrebat fata.

— „A fost" un om, i-a răspuns Tarzan. Era însă mort de ani de zile. A fost legat în lanţuri de zidul acesta. Până şi lanţurile au ruginit cu desăvârşire.

— Dar celălalt?

— Sunt mai mulţi, zicea Crăişor. Nu-i vezi? Uită-te acolo şi dincolo şi de partea cealaltă.

— În tot cazul, nu ne pot face niciun rău, a adăugat Tarzan, străbătând camera spre o uşă din cealaltă parte.

— Totuşi, ne spun ceva, îşi dădu părerea Crăişor.

— Şi ce ne-ar putea spune oare?

— Că acest coridor avea legătură cu camerele unui om foarte puternic din Potrivita. Atât de puternic trebuia să fie, încât se scăpa de duşmanii lui în felul acesta, fără să fie întrebat de nimeni. Ne mai spune, de asemenea, că toate acestea s-au întâmplat cu mulţi ani mai înainte.

— Felul în care am găsit corpurile ne spunea acelaşi lucru, zicea Tarzan.

— Nu tocmai, răspundea Crăişor. Furnicile i-ar fi redus în această stare în scurtă vreme. În secolul trecut morţii erau lăsaţi în cupole, iar furnicile ne scăpau de ei, mâncându-i în câteva ceasuri. Erau foarte curioase aceste furnici. De o mărime neobişnuită, atacau chiar oamenii vii. A ajuns să fie o astfel de primejdie, că a trebuit să luăm toate

măsurile spre a nu le mai atrage în cupole. A trebuit chiar să ne luptăm cu ele.

S-au dat bătălii mari în Mărunţica între minunieni şi furnici şi mii de războinici de ai noştri au fost devoraţi de vii.

Dar, cu toate că am ucis miliarde de furnici, mătcile lor le reproduceau mai iute decât puteam noi să ucidem pe acelea care ne atacau soldaţii.

În cele din urmă, ne-am gândit să le atacăm cuiburile. A fost un masacru îngrozitor, dar am reuşit să le ucidem mătcile şi de aici încoace, furnicile nu mai vin în cupolele noastre. Trăiesc, prin vecinătate, însă se tem de noi. Totuşi, noi nu riscăm a le atrage în număr mare în cupole, lăsându-ne morţii pe acolo.

— Crezi că acest coridor duce în camera unui nobil mare? a întrebat Tarzan.

— Cred că aşa era odată. Totuşi, timpurile aduc schimbări.

Acum poate că tunelul este zidit. Se poate ca înainte să fi dat în camera unui fiu de rege; astăzi poate că acele camere au fost transformate într-o baracă de soldaţi, sau într-un grajd pentru cai.

Tot ce putem şti în mod hotărât, spunea Crăişor, este faptul că n-a fost întrebuinţat de nimeni, de foarte multă vreme, aşa că n-ar fi de mirare ca acest tunel să fie necunoscut potriviţilor din ziua de azi.

După ce au ieşit din camera morţilor, tunelul cobora abrupt la etajele de mai jos, intrând, în cele din urmă, într-o a treia cameră, mai mare decât celelalte de până acum. Pe podeaua acestei camere zăceau corpurile mai multor oameni.

— Aceştia n-au fost înlănţuiţi de zid, remarcă Tarzan.

— Se vede bine că nu. Au murit luptându-se, după cum se poate observa din poziţia oaselor şi a săbiilor.

Şi, cum s-au oprit să se uite un moment prin cameră au auzit, deodată zgomotul unei voci

omeneşti.

CAPITOLUL XIX — Salonul Domniţei Steluţa.

Zilele treceau şi Tarzan nu se mai întorcea acasă. Fiul său devenea din ce în ce mai îngrijorat. A trimis cercetaşi prin toate satele învecinate, dar fiecare se întorcea cu acelaşi raport:

„Nimeni n-a văzut pe marele Buana”.

Atunci Korak trimise o telegramă prin cel mai apropiat oficiu, întrebând în toate punctele principale din Africa, unde credea el că ar fi putut ateriza Tarzan. Cerând să i se comunice dacă l-a văzut cineva sau a auzit de el. Totdeauna însă răspunsul era negativ.

În cele din urmă, aruncându-şi de pe el hainele care indicau civilizaţia şi-a luat armele primitive şi porni la drum, împreună cu vreo douăzeci dintre cei mai iuţi şi mai curajoşi Waziri, în căutarea tatălui său.

A căutat şi prin junglă şi prin pădure, multă vreme şi foarte amănunţit, aşa cum ştia el să caute.

În acelaşi timp, a angajat şi serviciile satelor din apropierea locului pe unde căuta, astfel că terenul cercetat de el era pieptănat ca şi cu un pieptene des. Dar, cu toată truda lor, nu a putut să dea nici peste cel mai mic indiciu asupra soartei lui Tarzan.

De aceea, descurajat cu totul, neobosit, a căutat fără încetare, prin jungle şi prin câmpii, până la marginea pădurii de copaci ghimpaţi.

Iar în cupola regală a Fălosului, regele potriviţilor, trei persoane s-au oprit între cei patru pereţi de piatră ai unei camere ascunse, ascultând o voce omenească părea că le vine la urechi, chiar din zidurile de care erau înconjuraţi.

Pe podea, în jurul lor, zăceau oasele unor oameni morţi demult. Împrejurul lor s-a ridicat praful depus acolo de veacuri.

Fata s-a apropiat, lipindu-se de Tarzan.

— Cine să fie? a întrebat ea în şoaptă.

— Este vocea unei femei, i-a zis Crăişor.

Tarzan a ridicat lumânarea sus de tot, deasupra capului său şi a făcut un pas spre zidul din stânga, apoi s-a oprit şi a arătat cu mâna în partea aceea. Ceilalţi s-au uitat şi ei şi au văzut o deschizătură în zid, la vreo doi huali (16 cm) mai sus de capul lor.

Tarzan a predat lumânarea lui Crăişor, a renunţat la sabie, a pus-o jos pe podea, apoi a sărit uşor înspre deschizătură, unde a rămas agăţat de marginea ei câteva clipe trăgând cu urechea, după care s-a lăsat înapoi, jos în cameră.

— E un întuneric de nepătruns acolo, şoptea el. Persoana a cărei voce se aude trebuie să fie într-o cameră alăturată de aceleia în care m-am uitat. În această cameră nu este nicio fiinţă omenească.

— Dacă este un întuneric de nepătruns, cum poţi şti aceasta? a întrebat Crăişor.

— Dacă ar fi fost cineva acolo, l-aş fi mirosit.

Ceilalţi s-au uitat la el cuprinşi de mirare.

— Sunt sigur de aceasta, a zis Tarzan. Deoarece pot simţi cum vine curentul de aer din camera aceea, pe deschizătură, în această cameră. Dacă ar fi fost acolo vreo fiinţă omenească, emanaţia lui ar fi fost adusă drept la nările mele.

— Şi ai fi putut simţi acest lucru? a întrebat Crăişor. Prietene dragă, multe pot să cred de tine, dar asta nu.

Tarzan începu să zâmbească auzindu-l.

— Eu cel puţin am curajul convingerilor mele, a zis el şi de aceea mă duc să cercetez. După sunetul clar al vocii, sunt sigur că nu trece prin vreun zid solid. Trebuie să fie o deschizătură care dă în camera unde se află femeia, iar noi trebuie să cercetăm toate căile posibile de scăpare de aici.

Şi zicând acestea, a pornit din nou spre deschizătură.

— Să nu ne despărţim! a strigat fata. Unde merge unul, să meargă şi ceilalţi.

— Două săbii sunt mai bune decât una, afirmă Crăişor, cu inima pe jumătate.

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Eu plec primul, pe urmă tu o ajuţi lui Îngeraş, să mă urmeze.

Crăişor dădu din cap afirmativ, iar după vreo două minute stăteau toţi trei sus în întuneric, lângă peretele camerei.

La lumina lumânărilor, au văzut o trecătoare îngustă, care nu dădea nicio indicaţie că ar fi fost întrebuinţată de curând. Zidul prin care au trecut era de piatră, dar de partea cealaltă, în faţa lor, era un perete din scânduri.

— Această trecătoare a fost construită ca să despartă o cameră, iar de partea cealaltă sigur scândurile sunt foarte bine lustruite şi probabil, împodobite cu tablourile cele mai frumoase, a explicat Crăişor.

— Trebuie să fie, atunci şi o uşă, a zis Tarzan, o uşă care dă din această trecătoare în camera de alături, nu-i aşa?

— O uşă secretă, probabil, a răspuns Crăişor.

Au pornit în lungul trecătorii, ascultând cu atenţie. La început n-au fost în stare să ghicească decât că vocea era de femeie, dar după un timp au auzit şi cuvintele:

—… dacă mi-l dădeau mie.

— Mult prea glorioasa mea stăpână, a răspuns o altă voce de femeie, desigur că atunci nu s-ar fi întâmplat nenorocirea.

— Valorosul este un dobitoc şi merită să moară, dar tată meu este un dobitoc şi mai mare, s-a auzit prima voce. Are să ucidă pe Valorosul, dar, odată cu acela, au pierit şi şansele pentru descoperirea secretului prin care războinicii pot fi transformaţi în uriaşi. Dacă mă lăsau să-l cumpăr pe Zuantrol, el n-ar mai fi putut scăpa. Au crezut că plănuiam să-l ucid. Crede-mă, însă, că acest gând era foarte departe de adevăratele mele intenţii.

— Dar ce ai fi făcut cu el, minunată domniţă?

— Nu-i treaba unei sclave ca să întrebe, sau să ştie, replică prinţesa supărată.

Puţin timp, niciuna din cele două femei nu vorbit nimic.

— Ai auzit? Era vocea domniţei Steluţa, îi şopti Tarzan lui Crăişor la ureche. Este fiica Fălosului, fata pe care vroiai s-o prinzi şi s-o faci prinţesă. Crede-mă că ai fi avut destul de furcă cu ea.

— E atât de frumoasă pe cât se spune?

— Este foarte frumoasă, dar al dracului de rea.

— O luam din datorie; ce era să fac? a zis Crăişor.

Tarzan nu răspunse. În mintea lui, se desfăşura un plan de acţiune. Vocea de dincolo de despărţitură s-a auzit din nou:

— Era un bărbat minunat, cu mult mai minunat decât oricare din războinicii noştri.

Apoi, după o tăcere scurtă, vocea a continuat:

— Acum poţi să pleci, sclavo şi ai grijă să nu fiu deranjată până când soarele nu va ajunge aproape de amiază.

— Dea Domnul să-ţi ardă lumânările tot aceeaşi nemurire ca şi frumuseţea ta, prinţesă, a zis sclava, ieşind cu spatele din apartament.

Un moment mai târziu, cele trei persoane de după despărţitura de lemn a camerei au auzit o uşă închizându-se.

Tarzan s-a strecurat pe trecătoare, căutând uşa secretă pe unde se putea trece în apartamentul ocupat de domniţa Steluţa, care se pregătea să se culce. Uşa secretă fu găsită de Îngeraş.

— Uite! a şoptit fata.

După aceea, au examinat toţi trei clanţa secretă. Era foarte simplă, însă se deschidea de partea cealaltă, prin apăsarea unui punct oarecare de lângă uşă.

— Aşteptaţi aici, a zis Tarzan tovarăşilor săi. Mă duc să aduc pe domniţa Steluţa. Dacă nu putem scăpa cu ajutorul ei, sper că vom fi în stare să ne răscumpărăm libertatea, cu un asemenea ostatic.

Fără să mai stea să discute proiectul a tras de clanţă şi a împins uşa uşor. Înaintea lui era

apartamentul Steluţei… de o frumuseţe feerică, în mijlocul căruia, pe o bucată de marmură, stătea întinsă prinţesa, cu o candelă enormă arzând la cap, iar alta la picioare.

Indiferent de luxul de care sunt înconjuraţi, indiferent de averea sau poziţia lor socială, minunienii nu dorm niciodată pe un obiect mai moale decât o pânză subţire ce o întind pe pământ sau pe platforme de lemn, de piatră ori de marmură, după cum le dă mâna.

Lăsând uşa deschisă, Tarzan intră repede în apartament şi porni drept spre domniţa, care stătea întinsă cu ochii închişi, fie că era adormită, fie că invoca pe Morfeu.

Abia ajunse la jumătatea drumului, când un curent trânti uşa, cu un zgomot care ar fi trezit pe cineva şi din morţi.

Imediat domniţa fu în picioare în faţa lui. În primul moment, a rămas tăcută privind la el, apoi porni încet spre el. Mlădierile elegante ale corpului ei şi atitudinea graţioasă îi dădea impresia că Steluţa seamănă cu o leoaică.

— Zuantrol! a şoptit ea. Ai venit pentru mine?

— Da, am venit după tine, domnişoară, a răspuns Tarzan. Nu striga deloc şi nu ţi se va întâmpla niciun rău.

— Nu voi striga deloc, şopti Steluţa.

Şi închizând ochii pe jumătate, îi alunecă la piept, atârnându-se, cu braţele ei moi, de gâtul lui.

Tarzan s-a dat înapoi şi i-a desfăcut delicat mâinile.

— Nu mă înţelegi, domnişoară, i-a zis. Eşti prizoniera mea şi trebuie să vii cu mine.

— Da, a şoptit domnişoara, sunt prizoniera ta, însă tu eşti acela care nu înţelegi. Eu te iubesc. Am dreptul să-mi aleg pe oricare rob ca să fie prinţul meu consort. Te-am ales pe tine.

Tarzan clătina din cap, cu nerăbdare.

— Nu mă iubeşti, a zis el. Îmi pare rău că tu crezi aceasta, deoarece eu nu te iubesc. Însă n-am

vreme de pierdut. Haide!

Cu aceste cuvinte, păşi mai aproape, ca s-o apuce de mână.

— Eşti nebun? a întrebat ea. Ori poate nu ştii cine sunt eu?

— Eşti Steluţa, fiica Fălosului, a răspuns Tarzan. Ştiu foarte bine.

— Şi îndrăzneşti să-mi refuzi dragostea!

Ea a răsuflat greu, pieptul ridicându-se şi coborându-se sub emoţia puternică ce o copleşea.

— Nu-i vorba de dragoste între noi, a răspuns Tarzan Pentru mine nu este decât o problemă de libertate şi de viaţă. Tot aşa şi pentru tovarăşii mei.

— Iubeşti pe alta? a întrebat Steluţa.

— Da, i-a răspuns Tarzan.

— Şi cine e fata? a întrebat Steluţa.

— Vrei să vii cu binele, ori vrei să mă faci să te iau de aici cu forţa?

Fata rămase un moment tăcută cu fiecare muşchi încordat, iar din ochii ei negrii i-au scăpărat scântei După puţin, însă, expresia feţei sale s-a schimbat, îndulcindu-se; a întins mâna lui Tarzan şi a zis:

— Bine, Zuantrol, o să te ajut să scapi de aici. Şi o fac aceasta pentru că te iubesc. Vino după mine.

Zicând acestea, s-a întors şi a pornit să străbată apartamentul.

— Dar tovarăşii mei? Nu pot să plec fără ei.

— Unde sunt ei?

El nu i-a răspuns la întrebare, nefiind încă sigur de intenţiile ei.

— Arată-mi drumul, a zis el şi mă întorc să îi iau.

— Da, a răspuns ea, o să-ţi arăt drumul şi poate că mă vei iubi atunci mai mult decât o iubeşti pe cealaltă.

În trecătoarea de la spatele despărţiturii de lemn, Îngeraş şi Crăişor aşteptau rezultatul încercării lui Tarzan. Fiecare cuvânt al convorbirii lui cu domnişoara Steluţa l-au auzit şi ei.

— Te iubeşte, a zis Crăişor. Vezi, te iubeşte.

— Nu văd nimic, i-a răspuns Îngeraş. Faptul că nu iubeşte pe domnişoara Steluţa nu înseamnă că mă iubeşte pe mine.

— Ba te iubeşte… şi îl iubeşti şi tu… am simţit aceasta de când a sosit în carieră. Dacă nu mi-ar fi prieten, l-aş străpunge cu sabia.

— Şi de ce l-ai străpunge cu sabia, dacă mă iubeşte… adică dacă m-ar iubi? a întrebat fata. Sunt eu atât de jos, încât preferi să-ţi vezi prietenul mort, decât să mă ia pe mine?

— Eu… nu pot să spun ce voiam să zic.

Fata a început să râdă, apoi s-a stăpânit deodată.

— Uite, îl duce din camera ei, a zis ea. Ar fi mai bine să-l urmărim şi noi.

Şi, pe când Îngeraş punea degetele pe clanţa cu care se încuia uşa, Steluţa conducea pe Tarzan, traversând camera, spre o altă uşă de partea cealaltă a camerei… dar nu pe uşa pe care ieşise sclava cu puţin mai înainte.

— Urmează-mă, a şoptit domnişoara şi vei vedea ce înseamnă iubirea Steluţei.

Tarzan, nefiind tocmai sigur de intenţiile ei, i-a urmărit cu multă băgare de seamă.

— Ţi-e frică, a spus ea. N-ai încredere în mine. Foarte bine, apropie-te atunci şi uită-te singur prin această cameră, înainte să intri acolo.

Crăişor şi Îngeraş au intrat în apartament chiar în clipa când Tarzan s-a apropiat de uşa lângă care stătea şi Steluţa.

Au văzut atunci podeaua de sub picioarele lui Tarzan prăbuşindu-se deodată, iar Zuantrol dispărând din ochii lor.

Pe când el era precipitat în adâncime, au auzit râsul sălbatic al Steluţei: râs care a urmat pe Tarzan în întunericul în care a fost prăvălit.

Crăişor şi Îngeraş au sărit repede să străbată camera, dar era prea târziu. Bucata de podea, care s-a lăsat în jos sub greutatea lui Tarzan, a revenit la locul ei.

Steluţa stătea în picioare alături, tremurând de mânie şi uitându-se în jos, spre locul pe unde a dispărut omul căruia i-a mărturisit că-l iubeşte. Tremura ca o floare la bătaia vântului… tremura de furia nebună a propriei sale pasiuni.

— N-ai venit pentru mine? Atunci nu vei merge nici la alta! a strigat ea.

Şi întorcându-şi faţa, îl văzu pe Crăişor şi pe Îngeraş alergând spre ea.

Ceea ce a urmat să se desfăşoare atât de repede, că ar fi imposibil să se descrie faptele.

Toată afacerea s-a terminat chiar mai repede ca Tarzan să ajungă la fund şi să aibă timp să se ridice în picioare de unde căzuse.

Camera în care s-a aflat era luminată de mai multe lumânări, ce ardeau în nişte firi de zăbrelite.

Dincolo, în faţa lui, era o poartă grea, cu gratii de fier, prin care putea să vadă o altă cameră luminată, iar pe o bancă şedea un om, cu capul aplecat pe piept, într-o atitudine de deznădejde.

La zgomotul făcut de căderea precipitată a lui Tarzan, omul din camera vecină a ridicat privirea şi văzând pe Zuantrol, a sărit drept în picioare.

— Priveşte! În stânga ta! a strigat el.

Iar Tarzan, întorcându-se în direcţia aceea, a văzut două fiare enorme, cu ochii verzui, gata să sară asupra sa.

Primul său impuls a fost ca să se frece la ochi, întocmai cum face cineva care vrea să alunge o vedenie sau un vis supărăcios, pentru că ceea ce a văzut el erau două pisici africane… pisici sălbatice, după conturul formelor lor, dar uriaşe.

Tarzan uită, în primul moment, că avea decât o pătrime din statura lui normală, iar că pisicile, care i se părea lui mari cât un leu, nu erau decât pisici de mărimea normală speciei.

În timp ce fiarele veneau spre el, Tarzan şi-a tras sabia, pregătindu-se să se bată pe viaţă şi pe moarte cu aceste pisici enorme, aşa cum a făcut de atâtea ori mai înainte, cu puternicii lui veri, leii din junglă.

— Dacă le poţi evita, până te apropii de poarta aceasta, a strigat omul din camera vecină, îţi dau drumul înăuntru. Zăvorul este de partea mea.

Dar, chiar când a vorbit omul, amândouă pisicile l-au atacat pe Tarzan.

Crăişor, trecu pe lângă Steluţa, călcă drept în locul de pe podeaua pe unde a dispărut Tarzan.

Iar, când podeaua s-a scufundat cu el, auzi în urma lui un strigăt sălbatic, izbucnit de pe buzele frumoasei domniţe de Potrivita.

— Aha! Pe tine te iubeşte! a ţipat ea. Dar n-are să aibă parte de tine, nici mort!

Atât a auzit Crăişor, deoarece, în clipa aceea, a dispărut şi el în adâncime, iar clapa din podeaua s-a închis la loc.

Îngeraş a făcut câteva paşi înapoi în faţa înfuriatei Steluţa, care s-a repezit la ea cu pumnalul în mână.

— Mori, sclavo! a strigat ea, repezind pumnalul în pieptul Îngeraşului.

Dar fata a prins-o de încheietură iar după un moment se rostogoleau amândoi pe podea îmbrăţişate, într-o luptă disperată.

Fiica regelui Fălosul a căutat din toate puterile, să înfigă pumnalul în pieptul sclavei, iar Îngeraş se lupta să evite lovitura şi în acelaşi timp, să apuce de gât pe adversara ei.

Odată cu atacul primei pisici, a urmat şi atacul celei de-a doua, care nu voia să fie lipsită de nicio bucăţică din partea ei de pradă, amândouă fiind straşnic de flămânde. Tarzan, însă, a întâmpinat

atacul primei, sărând un pas la o parte şi apoi sărind la loc, ca să înfingă sabia în fiară.

Crăişor, care şi-a tras sabia în momentul când a intrat în camera Steluţei, fu precipitat aproape în ghearele celei de a doua fiare.

Pisica sălbatică s-a speriat de apariţia neaşteptată a unei a doua fiinţe omeneşti, a sărit înapoi, tocmai de partea cealaltă a camerei, mai înainte da a-şi fi putut aduna iar curajul, să atace din nou.

În camera de deasupra, Îngeraş şi Steluţa s-au luptat cu sălbăticie, ca două tigroaice cu chip de om. Se rostogoleau încoace şi încolo, prin cameră, încordându-se şi dându-şi lovituri una alteia. Steluţa striga:

— Mori, roabo! N-ai să-l poţi avea!

Îngeraş tăcea menajându-şi forţele, astfel încât, încetul cu încetul, deveni stăpână pe situaţie într-un moment, însă, au ajuns să se rostogolească tocmai pe locul pe unde Tarzan şi Crăişor s-au prăbuşit în abis.

Cum şi-a dat seama de ce se întâmplă cu ea, Steluţa scoase un ţipăt disperat de groază:

— Pisicile! Pisicile!

Apoi, amândouă au dispărut prin podeaua camerei.

Crăişor nu a urmărit fiara care s-a retras de partea cealaltă a subteranei, ei a sărit repede în ajutorul lui Tarzan, aşa că amândoi au fost în stare să gonească şi să se retragă încet, spre poarta de fier, unde bărbatul din camera vecină stătea gata ca să-i admită în refugiul său.

Cele două pisici au mai atacat odată şi încă odată, dar s-au retras repede, sărind iute la atac şi iute înapoi, deoarece au gustat din ascuţişul săbiilor cu care se apărau cei doi oameni.

Bărbaţii au ajuns aproape de poartă. Încă o clipă şi vor putea sări înăuntru. Pisicile atacă din nou, dar şi acum au fost respinşi, până de partea cealaltă a închisorii.

Atunci bărbatul din camera vecină a deschis poarta.

— Repede! strigă omul.

Dar, în aceeaşi clipă, alte două corpuri omeneşti s-au prăbuşit pe deschizătura din tavan… două corpuri strâns îmbrăţişate, care s-au rostogolit pe pământ, drept în drumul pisicilor.

CAPITOLUL XX — Fuga din Potrivita.

Când Tarzan şi Crăişor au văzut pe Îngeraş şi Steluţa expuse atacurilor sălbatice ale fiarelor flămânde, s-au repezit amândoi în ajutorul celor două fete.

Pisicile însă, în clipa aceea, ca şi în momentul când Crăişor a căzut, s-au speriat de apariţia neaşteptată a acestor două fiinţe omeneşti, iar în prima clipă au sărit în partea cealaltă a camerei.

Steluţa scăpă pumnalul din mână în momentul când s-au prăbuşit prin deschizătură. Îngeraş văzu pumnalul pe pământ, lângă ea. Dând drumul domnişoarei, apucă repede arma şi sări în picioare.

Dar Tarzan şi Crăişor au fost lângă ea în clipa aceea deoarece pisicile reveneau la atac.

Steluţa s-a ridicat pe jumătate, zăpăcită. S-a uitat împrejur, cu figura desfigurată de groază. În clipa aceea le-a observat şi bărbatul din camera vecină.

— Steluţo! a strigat el. Domnişoara mea, vin!

Şi luând scaunul pe care şedea, singurul obiect ce i-ar fi putut servi de armă, a deschis porţile şi a sărit în camera unde cei patru inşi înfruntau pisicile furioase.

Animalele, cu răni din care curgea sânge, erau acum înnebunite de durere, de furie şi de foame.

Ţipând şi mârâind, s-au aruncat asupra săbiilor celor doi bărbaţi, ce aveau grijă să împingă fetele la spatele lor şi să se dea înapoi încet, spre poartă. În momentul acela, bărbatul cu scaunul din camera vecină sosi în ajutorul lui Tarzan şi al lui Crăişor şi toţi trei s-au străduit să respingă atacul pisicilor.

Scaunul deveni, în mâna acelui om, o armă de apărare aproape tot atât de bună ca şi săbiile, astfel toţi cinci s-au retras încet spre poartă.

Pe neaşteptate, fără cel mai mic indiciu prevenitor, pisicile au atacat fiecare din câte o parte, în spatele bărbaţilor, ca şi cum ar fi simţit că femeile sunt o pradă mai uşoară. Una a ajuns atât de aproape de Steluţa, încât ar fi prins-o, dacă bărbatul cu scaunul nu sărea cu o furie de nedescris asupra fiarei, lovind puternic cu scaunul şi silind-o să fugă de lângă Steluţa.

Dar furia lui părea atât de mare, încât a început să urmărească fiara, alergând după ea cu scaunul ridicat, răcnind şi izbind în pisică cu atâta eficacitate, că ambele animale căutară să scape de atacul lui. Astfel au reuşit cu toţi să se refugieze în camera pe care el a ocupat-o mai înainte.

Nu Ie mai dădu timp să atace din nou, trânti uşa şi a încuiat repede. După aceea, s-a întors şi a privit la ceilalţi patru din cameră.

— Valorosul! a strigat ea.

— Robul tău! I-a răspuns nobilul, lăsându-se într-un genunchi şi s-a aplecat pe spate, cu mâinile întinse deasupra capului.

— Mi-ai salvat viaţa, Valorosule, a zis Steluţa. Mai mult încă: ai făcut aceasta în urma tuturor răutăţilor pe care le-am debitat pe seama ta! Cum aş putea oare să te răsplătesc?

— Te iubesc, prinţesa mea, după cum ştii şi tu de multă vreme, a răspuns Valorosul. Acum este prea târziu, deoarece mâine voi muri din porunca regelui meu. Fălosul a vorbit. Eu însă nu pot să spun decât atâta, chiar în faţa fiicei sale: că numai propria lui ignoranţă îl împiedică a schimba hotărârea la care a ajuns.

— Ştiu, a răspuns Steluţa. Este tatăl meu, dar nu-l iubesc deloc. A ucis-o pe mama într-un moment de gelozie nedreaptă. Este un dobitoc… dobitocul dobitocilor.

Şi sfârşind de vorbit, s-a întors spre ceilalţi.

— Valorosule, a zis ea, aceşti robi voiau să scape. Acum am putea fugi şi noi de aici, odată cu ei şi să găsim azil în ţara lor.

— S-ar putea, dacă are cineva destulă trecere în propriul său oraş, a răspuns Valorosul.

— Acesta, a zis Tarzan, văzând prilejul cel mai minunat de a-şi redobândi libertatea, este fiul lui Inimă-Tare, regele Mărunţichii, fiul său cel mai mare şi prin urmare, prinţ moştenitor. Steluţa s-a uitat la Tarzan câteva clipe.

— Am fost o ticăloasă, Zuantrol, a zis ea. Am crezut că pe tine te vreau şi fiind fiică de rege. Eram învăţată să nu mi se refuze nimic din ce voiam să am.

După aceea, s-a întors spre Îngeraş, zicându-i:

— Ia-ţi bărbatul, fetiţo şi să fii fericită cu el.

Şi cu aceasta, a împins uşor pe Îngeraş spre Tarzan; dar fata s-a tras înapoi.

— Ai greşit Steluţo, a zis ea. Eu nu iubesc pe Zuantrol şi nici el nu mă iubeşte pe mine.

Crăişor s-a uitat la Tarzan, ca şi cum ar fi aşteptat ca aceasta să dezmintă imediat cele spuse de Îngeraş, însă Tarzan nu a făcut decât să aprobe din cap cuvintele fetei.

— Adică nu iubeşti pe Îngeraş? a întrebat Crăişor.

— Din contră, o iubesc foarte mult, a răspuns Tarzan, dar nu aşa cum ai crezut tu. Sau cum ţi-a fost teamă că aş iubi-o. O iubesc pentru că este o fată bună, miloasă şi prietenă sinceră şi o mai iubesc pentru că era necăjită şi avea nevoie de iubire şi de protecţia pe care numai noi doi puteam să i-o dăm. N-o iubesc aşa cum un bărbat şi-ar iubi aleasa deoarece am şi eu o soţie în ţara mea, dincolo de pădurea copacilor ghimpaţi.

Crăişor nu a mai zis nimic şi a rămas pe gânduri.

Se gândea la ceea ce va face, când se va întoarce în oraşul lui şi unde, după datină. Îi era impus să se însoare cu o prinţesă din alt oraş.

El nu voia însă nicio prinţesă. Numai pe Îngeraş o voia, pe mica sclavă din Potrivita, al cărei nume abia îl cunoştea şi despre ai cărei părinţi nu a auzit niciodată.

Voia pe Îngeraş, dar ştia bine că Mărunţica nu va putea s-o aibă decât ca sclavă. Dar, cum iubirea lui pentru ea era adevărată, nu voia s-o insulte nici măcar gândindu-se la o asemenea eventualitate.

Dacă nu putea s-o aibă ca prinţesă, nu mai voia s-o aibă deloc… şi de aceea era trist Crăişor, fiul lui Inimă-Tare.

N-a avut însă multă vreme de reflectat la necazul său, deoarece prietenii lui plănuiau acum asupra mijloacelor de scăpare.

— Gardienii, a început Valorosul, când vin să hrănească pisicile, vin din partea asta.

Zicând acestea, le-a arătat o uşă mică, în zidul opus a camerei în care a fost închis.

— Şi fără îndoială că uşa nu este închisă, a zis Steluţa, deoarece niciun prizonier nu poate ajunge până la această uşă fără să nu treacă prin camera în care erau cele două pisici.

— Să vedem, a zis Tarzan.

Şi s-a îndreptat repede spre uşă.

Nu-i trebuia decât un moment s-o deschidă De la uşă înainte se forma un coridor, în care au intrat toţi cinci, unul după altul, luminându-şi drumul cu lumânările luate din camera carnivorelor.

Coridorul era puţin înclinat în sus. Iar după un spaţiu dădea într-un alt coridor mai mare, în care, la o mică distanţă, stătea un războinic, probabil de gardă, în fata unei uşi.

Steluţa s-a uitat pe după primul colţ şi văzu santinela de acolo.

— Bravo! a exclamat ea. Am nimerit în propriul meu coridor, iar războinicul de acolo face de gardă în faţa uşii mele. Îl cunosc bine. A scăpat de plata taxelor timp de treizeci de săptămâni numai prin intermediul meu. Ar fi în stare să-şi dea viaţa pentru mine, aşa că n-avem de ce ne teme. Şi

isprăvind, a păşit cu îndrăzneală în coridor, apropiindu-se de santinelă, urmată de ceilalţi patru.

Tarzan a auzit vorbele urmăritorului şi s-a întrebat ce vor face acum potriviţii. Şi-a dat seama că oferta regelui era o mare momeală pentru ei.

Dacă n-ar fi fost şi Îngeraş cu ei, i-ar fi sfătuit pe camarazii săi să se oprească şi să rămână cu prietenii lor, dar nu a vrut ca fata să fie sacrificată.

De aceea şi-a tras sabia şi a rămas puţin mai în urmă, cu toate că Valorosul nu i-a înţeles scopul mişcării.

— Predaţi-vă şi veţi fi iertaţi cu toţii! A strigat urmăritorul.

— Niciodată, a răspuns Valorosul.

— Niciodată, a răspuns ca un ecou Steluţa.

— Atunci veţi suferi consecinţele, strigă trimisul regelui.

Şi a făcut semn cu sabia celor din urma lui. După aceea, a început o goană cumplită înspre pădure, atât din partea urmăriţilor, cât şi din a urmăritorilor.

În acelaşi timp, de pe marginea pădurii mai multe rânduri de ochi sălbatici priveau această întrecere nebună, iar limbile lor roşii lingeau buzele cu anticipaţie.

Tarzan s-a bucurat mult când a auzit răspunsul dat urmăritorilor atât de Steluţa, cât şi de Valorosul, găsind în ei amici simpatici. Întreaga atitudine a Steluţei s-a schimbat cu desăvârşire din clipa când a pornit cu ei să scape din Potrivita.

Acum nu mai era fiica răsfăţată a unui despot, ei o femeie care şi-a căutat fericirea prin noua dragoste descoperită în sufletul ei, sau mai bine zis, în vechea dragoste, de care abia şi-a dat seama. A spus adeseori Valorosului că a ştiut întotdeauna că-l iubeşte.

Acest sentiment nou îi insufla acum mai multă consideraţie şi dragoste pentru alţii.

A încercat să se împace cu Îngeraş pentru cruzimea cu care a atacat-o când a văzut-o prima dată. Iar capriciul ei nebun pentru Tarzan îl vedea acum în adevărata lui lumină…; l-a vrut cu tot preţul, numai pentru că el a refuzat-o şi dacă l-ar fi făcut prinţ consort, era numai în ciuda tatălui său, pe care-l ura.

Crăişor şi Îngeraş călăreau mereu împreună, dar mărunţelul nu a şoptit niciodată în urechea fetei vreo vorbă de dragoste. În mintea lui s-a cristalizat un plan, dar care nu luase încă forma finală.

Îngeraş, fericită de a fi lângă el, călărea fără grijă, în primele zile de libertate pe care le cunoştea. Acum totul era uitat, în afară de primejdia de a fi prinşi, cu alternativele inerente prinderii lor: ori moarte, ori robie grea.

Cei şase fugari au biciuit caii, silindu-i la fugă. Pădurea era acum foarte aproape.

Numai dacă ar fi putut să ajungă la timp! Odată acolo, un războinic putea să fie tot atât de bun cât trei inşi, iar primejdia se micşora, din cauză că le era cu neputinţă celor doisprezece inşi să-i atace deodată.

Fugarii ştiau bine că, dacă interveneau cu dibăcie, ar fi putut să-i despartă pe inamicii lor.

Da, vor ajunge la timp în pădure!

De pe buzele Devotatului a ieşit un strigăt puternic când calul lui a sărit în umbra primilor copaci, dar în aceeaşi clipă bucuria lor a dispărut cu desăvârşire, văzând o mână uriaşi care s-a întins în jos şi l-a smuls pe Devotat din şa. Au încercat să-l oprească şi să întoarcă caii înapoi, însă era prea târziu.

Acum au intrat bine în pădure, iar de jur-împrejurul lor era o hoardă întreagă din acei Mut-Urecheaţi scârboşi. Unul câte unul. Fugarii au fost smulşi din şaua cailor, pe când urmăritorii, care probabil au văzut ceea ce s-a întâmplat la marginea pădurii şi-au oprit caii şi s-au întors, galopând înapoi de unde au venit.

Îngeraş, zbătându-se în mâna enormă a unei Mute, s-a întors spre Crăişor.

— Adio! a strigat ea. Acum văd bine că e sfârşitul, dar pot să mor lângă tine şi sunt mai fericită acum că mor, decât să trăiesc în robie la potriviţi.

— Adio, Îngeraş! a răspuns el. Dacă aş fi trăit, nu aş fi îndrăznit să ţi-o spun, dar fiindcă voi muri. Pot să declar dragostea pe care ţi-o port. Mai spune-mi o dată că mă iubeşti.

— Din toată inima, Crăişor!

Amândoi aveau impresia că au uitat de existenţa altora, în momentul morţii erau singuri cu dragostea lor.

Tarzan era şi el în mâna unui bărbat. În acelaşi timp, a întrebat cu mirare, deşi ştia că-l aşteaptă o moarte sigură, cum s-a întâmplat ca o ceată atât de mare de Mut-Urecheaţi să fie formată atât din bărbaţi, cât şi din femei.

După câteva clipe, observă armele bărbaţilor. Nu erau buzduganele acelea primitive a văzute de el mai înainte, nici praştiile de pietre. Acum aveau sulițe, arcuri cu săgeţi.

În clipa aceea, făptura enormă care-l ţinea strâns în mână, l-a ridicat până la faţa lui, privindu-l de aproape, iar Tarzan a văzut pe faţa bestială o expresie uşoară de recunoaştere şi de uimire. Privindu-l bine, l-a recunoscut şi Tarzan.

Era fiul Primei Femei!

Şi atunci, nu a aşteptat să vadă în ce toane s-a aflat vechea sa cunoştinţă. Era posibil ca sentimentele lor să se fi schimbat până acum.

Totuşi, mai era cu putinţă ca nimic să nu se fi schimbat între ei. Şi-a amintit şi de devotamentul câinesc al acestei făpturi, când l-a văzut pentru ultima oară. S-a gândit, să-l pună la încercare imediat.

— Lasă-mă jos! I-a făcut el semn, poruncitor Spune şi oamenilor tăi să-i lase pe toţi prietenii mei. Să nu le faceţi niciun rău, ai înţeles?

Creatura enormă l-a pus imediat, binişor la pământ, după care a făcut semn camarazilor săi să facă acelaşi lucru cu prinşii lor. Muţii l-au ascultat; doar o femeie lăsa impresia că ar ezita să se supună ordinului primit.

Atunci fiul Primei Femei a sărit asupra ei, cu suliţa ridicată, iar femeia s-a înfricoşat şi l-a lăsat pe Îngeraş jos pe iarbă. Foarte mândru, fiul Primei Femei i-a explicat lui Tarzan, cum a putut mai bine, schimbarea ce s-a produs în ţara Mutelor.

Fiecare bărbat avea acum femeia lui care-i gătea… cel puţin câte una, iar cei mai puternici aveau chiar câte două. Şi ca să-i arate lui Tarzan cât de departe a ajuns civilizaţia în ţinuturile Mut-Urechiaţilor, fiul Primei Femei a prins pe una din ele de păr, a împins-o până la el şi a început să lovească cu pumnii în cap şi în spate.

Femeia căzu în genunchi, a îmbrăţişat picioarele, uitându-se drăgăstos la el, având pe faţa ei întipărită lămurit o expresie de iubire şi admiraţie.

În noaptea aceea au dormit toţi şase în aer liber, înconjuraţi şi păziţi de uriaşii „Zertalacoli”, iar a doua zi de dimineaţă au pornit prin câmpie spre Mărunţica, unde Tarzan s-a hotărât să rămână până când îşi va reveni la statura lui normală, după care avea intenţia să facă o încercare pentru a-şi croi drum prin pădurea de copaci ghimpaţi până în propriile sale domenii.

Muţii i-au însoţit o distanţă prin câmpie, iar bărbaţii, ca şi femeile, au încercat să le arate lui Tarzan, în felul lor primitiv şi sălbatic, recunoştinţa datorată pentru schimbarea adusă în starea lor socială, în urma căreia erau fericiţi cu toţii.

După două zile de mers, fugarii s-au apropiat de cupolele Mărunţichii. Au fost văzuţi de o santinelă încă de departe, aşa că o trupă de războinici au pornit din oraş, pe caii lor, pentru a-i întâmpina, deoarece în Minunia domnea ideea că e bine ca

întotdeauna să descoperi natura musafirilor mai repede ca ei să se fi apropiat prea mult de oraş.

Când au descoperit că noii sosiţi nu sunt alţii decât Crăişor şi Tarzan, războinicii au scos strigăte de bucurie, iar câţiva din ei au galopat înapoi în oraş, pentru a răspândi vestea cea bună.

Fugarii au fost conduşi imediat în sala tronului lui Inimă-Tare, unde marele domnitor şi-a îmbrăţişat fiul şi a plâns de bucurie, atât de mare era fericirea de a-şi vedea fiul întors acasă.

Nici pe Tarzan nu l-a uitat, deşi atât lui, cât şi oricărui altul dintre mărunţei le trebuia oarecare timp până să se obişnuiască cu faptul că acest om, de aceeaşi statură cu ei, nu era altul decât uriaşul care trăise printre ei cu câteva săptămâni mai înainte.

Inimă-Tare l-a chemat pe Tarzan la picioarele tronului şi acolo, în faţa nobililor şi războinicilor din Mărunţica, i-a ridicat rangul de Zertol, sau prinţ, dându-i cai, bogăţii şi acordându-i un apartament potrivit rangului său, rămânând astfel printre ei.

A mai declarat că domniţa Steluţa, împreună cu Valorosul şi Devotatul, sunt persoane libere şi au învoirea să se stabilească în Mărunţica. După aceea, Crăişor l-a condus pe Îngeraş la picioarele tronului.

— Acum cer şi pentru mine o favoare, Inimă-Tare, a început el. În calitatea de Zertolosto, prinţ moştenitor, sunt legat de datină să mă însor cu o domniţă prizonieră luată din alt oraş: dar întâmplarea a făcut ca să-mi găsesc aleasa inimii mele în această tânără sclavă. Dă-mi voie să renunţ la drepturile mele asupra tronului pentru a mă putea însura cu ea. Îngeraş a ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-l oprească, dar Crăişor nu l-a lăsat să vorbească. Inimă-Tare s-a ridicat de pe tron. A coborât scările până unde s-a aflat Îngeraş şi l-a condus până la tron.

— Eşti legat numai de obicei, Crăişor, a zis el, de a te căsători cu o prinţesă dar obiceiul nu este lege. Un mărunţel se poate însura cu cine-i place.

— Şi chiar dacă am fi legaţi la aceasta prin legile cele mai severe, a luat cuvântul Îngeraş, Crăişor tot se poate cununa cu mine, pentru că eu sunt fata lui Mărinimosul, regele Răsăritei. Mama mea a fost prinsă de potriviţi numai cu câteva săptămâni înainte de naşterea mea, care a avut loc în carierele subterane în care l-am văzut şi l-am cunoscut pe Crăişor.

Ea m-a pus să jur mai curând să mă ucid decât să mă ia de nevastă altcineva de un rang mai mic decât un prinţ, dar mi-aş fi călcat jurământul, dacă Crăişor ar fi fost rob. Nici n-am visat măcar că ar fi fiu de rege, până în momentul fugii noastre din Potrivita, dar eu, cu mult mai înainte de aceasta, i-am dat inima mea şi el ştie bine aceasta…

Au trecut câteva săptămâni de la evenimentele petrecute, dar cu Tarzan tot nu s-a petrecut nicio schimbare. El se simţea fericit cu viaţa pe care o ducea printre minunieni, dar îi era dor de familia lui, mai ales de soţia lui, care desigur îl plângea acum.

A luat, deci, hotărârea să pornească la drum, aşa cum era, să treacă prin pădure ghimpată şi să-şi facă drum spre casă, lăsând pe seama norocului scăparea de nenumăratele primejdii ce mişunau în calea sa. Poate că va reveni la statura normală undeva în timpul călătoriei sale!

Prietenii săi au căutat să-l convingă de contrariu, dar el era atât de hotărât, încât nu a mai pierdut vremea şi a pornit spre sud-est, în direcţia în care socotea el că se află locul prin care a intrat în Minunia.

Un Komac, sau un regiment întreg de cavalerie, l-au însoţit până la marginea junglei, iar aici, după vreo câteva zile de odihnă, fu găsit de fiul Primei Femei.

Atunci minunienii şi-au luat rămas bun de la el: şi pe când el îl privea despărţindu-se călare pe elegantele creaturi care le serveau de cai, a simţit că i se ridică un nod în gât: fapt pe care Tarzan al maimuţelor a simţit foarte rar, în acele puţine prilejuri când a fost cuprins de dor şi nostalgie.

Fiul Primei Femei cu ceata lui sălbatică îl escortă până la marginea pădurii ghimpate. Mai încolo însă nu puteau să meargă. La câteva clipe după ce şi-au luat rămas bun prin semne, muţii au văzut dispărând printre ghimpi, cu o ultimă salutare din mână.

Două zile întregi, Tarzan, numai de statura unui minunian şi-a continuat drumul prin pădure de copaci ghimpaţi.

S-a întâlnit cu animale mici, dar care nu erau destul de mari spre a fi primejdioase: astfel, nu i-a ieşit în cale nimic cu care s-ar fi putut măsura. Noaptea dormea ascuns prin câte o vizuină săpată de animale mai măricele: iar hrana a găsit prin cuiburile păsărilor.

În a doua noapte a călătoriei sale, s-a trezit că-l înăbuşe ceva şi-i vin ameţeli. A avut în acelaşi timp, o presimţire că-l aşteaptă o mare primejdie. În groapa în care s-a ascuns el, era întuneric ca într-un mormânt.

Deodată i-a trecut prin minte că ar putea să treacă prin momentele revenirii la statura normală. De s-a întâmpla cumva aceasta pe când era înfundat în vizuina aceasta strâmtă, ar fi fost desigur zdrobit sau sufocat mai înainte de a-şi fi putut veni în fire.

Simţea că ameţeala îi creşte, aşa cum simte cineva când este pe cale să leşine. S-a ridicat în genunchi şi a început să urce pe brânci, spre suprafaţă. Va fi el în stare să ajungă acolo la timp?

Mergea mereu înainte, cu ochii închişi, aproape în nesimţire, când simţi deodată în nări aerul rece al nopţii. A sărit drept în picioare.

Era afară! Era scăpat!

În spatele lui a auzit o mârâitură înfundată. A luat sabia în mână, s-a repezit înainte, printre copacii ghimpaţi.

Cât a mers şi în ce direcţie, n-a avut cum să ştie: atâta numai că pe când fugea şi-a rupt din instinct de pe el îmbrăcămintea pe care o avea din Minunia. Era încă întuneric, când s-a împiedicat şi a căzut în nesimţire la pământ.

CAPITOLUL XXI — Dracul din baltă.

Kamis, vraciul satului, a căutat fără încetare pe fiica sa Uha. Prin trib a început să circule zvonul că un drac din baltă a furat-o de acasă din satul lui Obebe, canibalul.

Tatăl fetei bănuia că trebuia să fie vreun leu flămând sau vreun leopard, care i-a luat copilul: totuşi făcea cu încăpăţânare drumuri prin satele vecine şi chiar prin unele mai în depărtate.

Până acum nu găsise nici cel mai mic indiciu asupra fetei sau a aceluia care i-a răpit.

Se întorcea acum dintr-o altă cercetare zadarnică făcută departe de tot, spre răsărit de satul lui Obebe, mergând pe lângă pădurea de copaci ghimpaţi, la câteva kilometri mai la nord de răul Ugogo.

Era dimineaţa de tot… Abia a părăsit lagărul singuratic de peste noapte şi a pornit să facă ultima etapă în drumul spre casă, când ochii lui ageri au descoperit ceva neobişnuit zăcând la marginea unei mici poieni, cam la o sută de metri mai încolo.

Nu ştia ce era dar instinctul i-a poruncit să cerceteze.. Apropiindu-se cu precauţia nu i-a trebuit mult să identifice că ceea ce vedea cu genunchiul unui om ieşind deasupra ierbii mărunte din acea poieniţă.

S-a apropiat şi mai mult, apoi deodată ochii lui s-au îngustat, iar respiraţia i s-a scurtat într-un sunet uşor şi ciudat, ca şi cum s-ar fi supt repede printre buzele lui, în reacţiunea mecanică a surprizei.

Pentru că ceea ce a văzut era trupul nu putea fi nimic altceva decât un drac din baltă: un om perfect proporţionat, gol şi cu pielea arsă de soare; care, bineînţeles, este una din multele deghizări ale diavolului din apă.

Era întins pe spate, cu un genunchi îndoit în sus: genunchiul care s-a văzut deasupra ierbii. Vraciul a înaintat cu suliţa gata, până a ajuns să stea aplecat deasupra formei nemişcate de jos.

Era oare mort dracul din baltă sau numai adormit? Aplicând vârful suliţei pe pieptul brun al omului, Kamis apăsă puţin.

Dracul nu s-a deşteptat!

Aceasta înseamnă că nu doarme, dar nici mort nu părea. Kamis s-a lăsat în genunchi şi lipi o ureche deasupra inimii acelei fiinţe.

Nu, nu era mort, diavolul!

Vraciul începu să mediteze repede şi adânc. În inima lui, nu credea în existenţa dracilor din baltă: totuşi se putea prea bine să fie, lucrul nefiind încă definitiv constatat într-un fel sau altul.

Probabil că acesta se prefăcea că zace în nesimţire sau era absent temporar din carnea pe care şi-o însuşise ca deghizare, spre a putea merge printre oameni, fără să dea ceva de bănuit.

Se mai putea ca tot el să fie şi acela care răpise fiica vraciului. Gândul acesta l-a înfuriat pe negru, dându-i totodată curaj. Trebuia să-l facă să vorbească, să-i spună adevărul, cu toate că nu era decât un ticălos.

Desfăcând o bucată de funie cu care era încins peste mijloc, a întors corpul găsit, cu faţa în jos şi i-a legat mâinile la spate. Apoi s-a aşezat jos, alături să aştepte. A trecut însă mai mult de o oră până ce leşinatul să dea semne de viaţă, apoi dracul din baltă a deschis ochii şi s-a uitat drept la Kamis.

— Unde-i Uha, fiică-mea? a întrebat vraciul.

Dracul din baltă a încercat să-şi libereze mâinile, dar erau prea strâns legate. Nu i-a răspuns

nimic la întrebarea lui Kamis, ca şi cum n-ar fi auzit-o. A încetat să se mai zbată şi s-a întins din nou pe spate, ca de odihnă.

După un timp şi-a deschis ochii din nou şi a rămas cu ochii ţintă la Kamis, dar nu a scos niciun cuvânt.

— Scoală-te! a poruncit vraciul. Şi l-a împuns cu suliţa.

Dracul din baltă s-a întors pe o parte, a îndoit genunchiul drept, s-a ridicat într-un cot şi în cele din urmă, a încercat să stea în picioare. Kamis îl îmboldi cu coada lancei, în direcţia cărării. Către seară, au ajuns la satul lui Obebe, canibalul.

Când războinicii, femeile şi copiii au văzut ce aducea Kamis în sat, s-au aprins şi dacă nu ar fi fost la mijloc vraciul, de care le era teamă, ar fi tăiat sau ucis cu pietre pe prizonier, înainte ca acesta să fi trecut bine de porţile satului. Kamis nu a vrut ca dracul din baltă să fie ucis… nu încă.

A vrut mai întâi să-l silească să-i spună adevărul asupra dispariţiei Uhăi. Până acum nu a fost în stare să scoată niciun cuvânt din gura prizonierului.

Oricâte întrebări i-a pus şi cu toate împunsăturile de suliţă n-a avut încă niciun rezultat. Şi-a dus prizonierul într-o colibă, l-a legat şi mai strâns şi a pus doi războinici de pază.

A venit şi Obebe să-l vadă. Dar şi la întrebările şefului, dracul din baltă nu a făcut altceva decât să-l privească drept în ochi.

— Lasă că-l fac eu să vorbească, a zis Obebe. După-masă, îl vom scoate de aici şi vei vedea numai cum îl facem noi să vorbească. Am eu destule mijloace.

— Nu vreau să-l omori, a zis vraciul. El ştie ce s-a întâmplat cu Uha şi până nu-mi spune, nimeni nu-l omoară!

— Lasă că vorbeşte el, a zis Obebe, înainte de moarte.

— Este un drac din baltă şi nu moare niciodată, obiectă Kamis, revenind la vechea controversă din trib.

După ce canibalii şi-au terminat cina, roşiră, la un foc de lângă coliba vraciului, câteva fiare Kamis şedea pe vine, la intrarea în colibă, preparând repede mai multe farmece: bucăţi de lemn învelite în frunze, bucăţi de piatră, câteva pietricele şi o coadă de zebră. Aproape toţi sătenii s-au adunat în jurul vraciului, până ce prizonierul nu-l mai putea vedea. După puţin însă, a fost scos afară şi împins cu brutalitate către coliba vraciului.

Prizonierul a mai văzut acolo pe Obebe, după ce paznicii au deschis drum prin mulţime şi l-au dus lângă un foc, în mijlocul cercului de negrii.

Nu era decât un foculeţ, atât cât să se poată înroşi la el câteva vergele de fier.

— Unde-i Uha, fiică-mea? a întrebat Kamis. Dracul din baltă nu vorbi nici acum, după cum nu vorbise deloc de când a fost prins de Kamis.

— Arde-i un ochi, a zis Obebe. Asta îl va face să vorbească.

— Taie-i limba! a ţipat o femeie.

— Atunci nu poate să mai vorbească deloc, proasto! a strigat Kamis.

Vraciul s-a sculat şi a pus din nou întrebarea de mai înainte, dar nici acum nu a primit răspuns. Atunci a izbit dracului din baltă o lovitură puternică în obraz.

Kamis şi-a pierdut răbdarea, aşa că nu se mai temea acum nici de sinistra tăcere a „diavolului” din faţa lui.

— Ai să-mi spui tu, acuma! a strigat el Şi aplecându-se a luat una din fiarele înroşite în foc.

— Ochiul drept mai întâi! a ţipat Obebe.

Deodată muşchii din spatele şi de la umerii prizonierului au intrat în acţiune, încordându-se puternic sub pielea bronzată de arşiţa soarelui.

Numai o clipă, a părut tuturor că lucrează sub o forţă fizică excesivă… apoi s-a auzit o pleznitură

la spatele lui, când legăturile de la mâini s-au rupt şi un rând de degete ca oţelul a luat mâna dreaptă a vraciului de la încheietură.

Priviri fulgerătoare îi dogoriră ochii. Kamis scăpă fierul roşu, degetele fiind paralizate de strânsoare de la încheietură şi a strigat văzând moartea cu ochii în figura posomorâtă a dracului din baltă. Obebe a sărit speriat în picioare.

Războinicii au mers înainte, dar nu atât de aproape ca să poată ajunge dracul din baltă. Ei nu prea se încredeau în puterile lor ca să înfrunte soarta, cum a făcut Obebe şi Kamis. Iată acum rezultatul!

Mânia dracului se va revărsa asupra tuturor. Unii s-au dat înapoi: un semnal pentru ceilalţi ca să facă la fel ca primii. În mintea tuturor, era acelaşi gând:

— Dacă eu nu mă amestec, dracul din baltă nu va fi mânios pe mine.

Şi, întorcând spatele, au fugit spre colibele lor, împiedicându-se din goană de femeile şi de copiii, care încercau să-i întreacă la fugă.

Obebe a făcut şi el stânga-mprejur şi fugi: iar dracul din baltă a prins pe Kamis, l-a ridicat, cu amândouă mâini deasupra capului şi a alergat cu el după şef. El s-a refugiat în propria colibă. Însă nu a ajuns bine în centrul ei, când s-a auzit o trosnitură puternică deasupra acoperişului uşor de stuf, care s-a rupt sub o greutate mare.

Un corp omenesc a pătruns prin deschizătură, prăvălindu-se peste şef, care a rămas încremenit de groază până în măduva oaselor.

Desigur că dracul din baltă a sărit prin acoperişul colibei cu scopul special să-l distrugă pe el. Instinctul de conservare se ridică un moment mai presus de spaima de necunoscut, şeful fiind convins, acum, că vraciul a avut dreptate, iar făptura adusă ca prizonier în sat era, într-adevăr, dracul din baltă.

A tras deci, cuţitul din teacă şi l-a înfipt de câteva ori în fiinţa a sărit asupra lui; iar când a fost convins că viaţa acestuia s-a stins, s-a ridicat mândru de jos şi târând cadavrul după el, a ieşit din colibă, la lumina lunii şi a focurilor din sat.

— Veniţi încoace, băieţi! a strigat el negrilor. N-aveţi de ce vă teme pentru că eu, Obebe, şeful vostru, am ucis cu propria mea mână pe dracul din baltă.

Apoi s-a uitat în jos, la forma neînsufleţită pe care o trăgea după el şi a rămas cu ochii holbaţi şi cu gura căscată. Apoi, s-a lăsat jos, dezolat, în praful de pe şosea; cadavrul de la picioarele sale era acela al lui Kamis, vraciul satului.

Poporul s-au adunat în jurul lui, dar, cum a văzut ce s-a întâmplat, nimeni nu a scos niciun cuvânt, au rămas cu toţii ca împietriţi de spaimă. Obebe îşi examină coliba, precum şi terenul din jurul ei. A luat cu el mai mulţi războinici şi au căutat prin sat. Zadarnic. Străinul dispăruse. Au mers la porţile satului. Erau închise, dar în praful din faţa lor erau imprimate urme de picioare… picioarele goale ale unui om alb.

După aceea, Obebe s-a întors la coliba lui, unde poporul său l-a aşteptat îngrijorat.

— Kamis a greşit, a zis el. Fiinţa aceea n-a fost dracul din baltă.

Trebuie să fie omul acela despre care am auzit cu toţii că-i zice Tarzan al maimuţelor. Da el trebuie să fie, pentru că numai el ar fi putut arunca pe Kamis atât de sus, ca să cadă prin acoperişul unei colibe şi numai el ar fost în stare să treacă, neajutat de nimeni, peste porţile satului nostru.

CAPITOLUL XXII — Cea mai fină dintre vibraţii.

Un Wazir, întorcându-se din satul lui Obebe, canibalul, a întâlnit pe cărare un piton flămând. A făcut un ocol mare şi cât mai discret prin junglă şi descoperi un schelet omenesc.

Acest lucru în sine nu a avut nicio însemnătate. Multe oase zac de a lungul cărărilor sălbatice din Africa. Dar acest schelet l-a făcut să se oprească: era al unui copil.

Nici aceasta însă nu era de ajuns ca să întârzie un războinic care se grăbea să treacă mai iute printr-un ţinut neospitalier. Înapoi la neamurile sale.

Totuşi, Ursula, lăncierul, a auzit poveşti ciudate în satul lui Obebe canibalul, unde o părere vagă l-a trimis în căutarea mult iubitului său stăpân, marele Buana.

Obebe tăgăduise imediat că a văzut sau a auzit ceva despre uriaşul alb, Tarzan al maimuţelor. A vorbit, însă, destul şi cu insistenţă despre un oarecare drac din baltă.

Totuşi, Wazirul a aflat de la alţi membri ai tribului că teribila creatură pe care şeful lor a vrut să tortureze a lăsat în praful de la poartă urme de picior ale unui om alb, adică fără degete răşchirate, ca ale indigenilor.

Prin urmare, Ursula, era în căutarea unui indiciu care s-ar potrivi cu cele povestite de canibal sau care ar dezminţi povestirile lui Obebe.

Cum a văzut scheletul micuţ de lângă cărare şi-a amintit despre cele ce a auzit în privinţa pierderii micii Uha: deci, scormonind printre rămăşiţe cu vârful suliţei, a dat peste un colan de aramă, pe care una din femeile canibalului îl descrisese ca aparţinând fiicei nenorocitului de vraci.

Ursula a ştiut atunci că Obebe a minţit. Dracul din baltă nu a lăsat în urmă niciun semn despre victimele sale omeneşti.

Deci, războinicul şi-a reînnoit foiţele şi porni în căutarea albului care şi-a imprimat tălpile în praful de lângă poarta satului de canibali.

Identificarea aceasta, împreună cu povestea despre imensa lui putere, înclinau neapărat spre persoana lui Tarzan al maimuţelor.

Ursula a căutat pe stăpânul lui pierdut cu toată îndemânarea lui de vânător dintr-un trib de negri obişnuiţi cu pânda şi urmărirea încă din copilărie. A urcat în copaci să facă recunoaştere până departe în câmpiile înverzite unde păşteau cirezi de antilope.

Dacă la depărtări de kilometri chiar, vedea o mişcare grăbită printre animalele care păşteau, se ducea acolo. Dar întotdeauna alarma fusese din cauza vreunei fiare de pradă, a vreunui leopard, bunăoară, sau poate se datora mirosului vreunui leu, adus de vânt până la ierbivore.

Războinicul s-a uitat lung şi cercetător în sus, în văzduh, pe unde vulturii zburau în cercuri mari, ca nişte gardieni de rău augur.

Făcea aceasta întotdeauna cu spaima în suflet, ca nu cumva să vadă vreuna din aceste păsări coborându-se în spirală până la pământ, unde poate zăcea Tarzan neputincios sau dincolo de putinţa vreunui ajutor omenesc.

Trei zile după găsirea scheletului copiliţei vraciului, pe când mergea încet pe o cărare, alături şi în lungul pădurii de copaci ghimpaţi, s-a oprit deodată, ţinând suliţa strâns în mână, încordat şi gata.

Într-un mic spaţiu liber, a văzut un om… un om aproape gol. Întins la pământ.

Era viu, Ursula îl vedea cum se mişcă… dar ce făcea el oare? Negrul s-a apropiat încet, fără să facă mici un zgomot. A făcut şi un mic ocol, ca să poată observa pe om din altă direcţie… şi atunci, a avut o privelişte îngrozitoare.

Acela era alb şi stătea întins lângă leşul unui bivol sălbatic, mort de vreme îndelungată, devorând cu lăcomie rămăşiţele uscate de piele care mai atârnau de oasele albite ale animalului.

În momentul acela, omul ridică puţin capul, iar Ursula, văzându-i mai bine figura, a strigat de groază. Omul se uită drept la negru şi râdea prosteşte.

Era marele Buana! Ursula a alergat la el şi l-a ridicat în genunchi; totuşi, omul nu făcea nimic decât să zâmbească ca un copil, nemaiavând nici putinţa de a vorbi.

Iar lângă el, prins de unul din coamele bivolului sălbatic, era medalionul de aur încrustat cu diamante a marelui Buana. Ursula îl descurcă de acolo şi-l anină din nou de gâtul stăpânului său.

După aceea, a construit în apropiere un adăpost bun pentru Tarzan şi porni după hrană, rămânând acolo câteva zile în şir, până când Tarzan se mai întări; dar minţile nu i-au revenit, nici graiul.

Astfel, credinciosul Ursula a fost nevoit să-şi ducă stăpânul acasă în starea aceasta.

Pe corpul şi pe capul lui era o mulţime de răni şi de lovituri: unele mai vechi, altele mai noi. Unele mai uşoare, altele destul de grave.

Au trimis în Anglia după un mare chirurg, ca să vină în Africa şi să caute, de va putea, să îndrepte pe sărmanul care a fost odată Tarzan al maimuţelor, Voievodul Codrilor din Africa.

Până şi câinii, care îl iubeau pe lordul Greystoke, se dădeau acum neliniştiţi la o parte din faţa acestei fiinţe fără creier.

Până şi Jad-bal-ja, leul de aur, a mârâit furios când Tarzan a fost adus lângă cuşca sa. Korak, se plimba disperat prin cameră, deoarece mama sa era pe drum, venind din Anglia.

Care va fi oare, asupra ei, efectul acestei lovituri îngrozitoare? Korak nici nu îndrăznea să se gândească la aceasta.

Chirurgul fu acela care a sosit mai întâi la locuinţa lui Tarzan din Africa. Îşi examină pacientul multă vreme, acordând deosebită atenţie craniului.

Iar clătinările din cap nedumerite ale omului de ştiinţă au adăugat o nouă spaimă în inima lui Korak şi a lui Meriem, soţia sa.

Chirurgul, fiind un adevărat om de ştiinţă, nu l-a operat imediat. În schimb, vorbea cu multă

pricepere despre „imbecilitate fictivă”, „amnezie”, „afasie” şi multe de acestea, apoi traducea politicos aceşti termeni în fraze comune, pentru înţelesul celor care îl ascultau.

— Tarzan a suferit vreo zguduitură subtilă, declară el şi probabil că nu lipseşte decât o vibraţie uşoară spre a-l restaura la simţurile lui normale. Cred că observaţi bine că nu are niciunul din semnele adevărate ale imbecilităţii… capul lui nu se leagănă pe gât: nici gura nu şi-o ţine strâmbă, ca-n paralizie. Amnezia lui — pierderea memoriei — este completă în cazul de faţă, după cum îi este şi afasia. Pierdere graiului, împotriva acestor incapacităţi, este nerecomandabilă la o atingere bruscă sau o vorbă aspră.

Fără îndoială că a fugit ceasuri întregi prin junglă, urmărit de fiare şi poate, chiar de primejdii imaginare, până când a căzut sleit de oboseală.

Totuşi, aceste greutăţi prin care presupun că ar fi trecut nu sunt de ajuns şi nu ar corespunde întocmai stării în care se află. Aş opera, dar socotesc că este mai bine să aştept până soseşte şi soţia lui.

Lady Greystoke, plină de praf şi obosită, a coborât din trăsură, la intrarea înconjurată de trandafiri a locuinţei sale africane.

Korak, fiul ei, ar fi reţinut-o cu speranţa că cuvintele lui de avertizare ar fi putut-o pregăti pentru trista realitate. El nu a îndrăznit să spună tot adevărul la întrebările ei.

— Du-mă la soţul meu, imediat! zise ea uşor, dar destul de imperios.

Fiul ei, cu sufletul întristat, făcu semn lui Meriem şi chirurgului să-i însoţească şi astfel, au intrat toţi patru în camera în care s-a aflat Tarzan, uitându-se nepăsător pe fereastră la viaţa de afară.

Privea un moment, cu un aer care nu spunea nimic, pe cele patru persoane care au intrat în cameră, apoi s-a întors din nou, să-şi continue contemplarea sa fără rost pe fereastră.

— Nu ne cunoaşte pe niciunul, şopti Korak mamei sale. Aşteaptă până după operaţie, ca să-l vezi din nou. Nu-i poţi folosi la nimic; iar ca să-l vezi în halul acesta, ar fi ca să-ţi pricinuieşti un mare rău.

Lady Greystoke însă nici nu băga în seamă rugămintea fiului său. Era ca şi cum ar fi ştiut, instinctiv, cu mult mai mult despre ceea ce suferea fiinţa omenească din faţa ei, decât chiar chirurgul.

Făcând un semn de linişte cu degetul pe mândrele ei buze, ca şi cum ar fi voit să impună tăcere celor prezenţi, mergea încet şi tăcut spre Tarzan.

Cum a ajuns acolo, a pus uşor, dar repede, mâinile sale delicate peste pleoapele lui Tarzan şi zicea tare:

— Ghici!

La atingerea acestor mâini tremurătoare şi atât de iubite, părea că prin întregul corp al lui Tarzan trece un curent electric.

Buzele sale se desfăcură într-un zâmbet… dar un zâmbet omenesc; apoi râse… râsul lui normal.

— Parcă n-aş cunoaşte şi-n lumea asta şi-n cealaltă, dragă nevastă, atingerea degetelor tale! zise el, triumfător că ghicise cine-l tachinase.

SFÂRŞIT

TARZAN STĂPÂNUL JUNGLEI

Sau

ÎN VALEA MORMÂNTULUI

1928

Cu şapte secole în urmă, câţiva cruciaţi au naufragiat pe ţărmurile din nordul Africii. După o vreme, ei aveau să înalţe zidurile a două cetăţi, ambele situate într-un loc izolat, numit Valea Mormântului. Cele două cetăţi vor deveni curând rivale, iar urmaşii cruciaţilor de odinioară vor păstra până în zilele noastre bizarele obiceiuri ale strămoşilor lor.

Aflând despre comorile din Cetatea Nimmr şi despre frumuseţea fără egal a prinţesei Guinalda,

beduinii pornesc în căutarea lor. Prinţesa este râvnită şi de regele cetăţii rivale. La rândul ei, ea îl iubeşte pe James, tânărul prieten al lui Tarzan — omul maimuţă…

1. Elefantul Tantor

Tantor se legănă cu masa lui enormă de pe o parte pe cealaltă, apoi se întinse la umbra unor copaci bătrâni. El era stăpânul acestui ţinut. În ochii săi, Sheeta, ba chiar şi Numa, nu făceau doi bani. De mai bine de un secol îşi tot plimba făptura pe aceste meleaguri, care se cutremuraseră, odinioară, sub paşii strămoşilor săi.

Este bine cunoscut faptul că Tantor a trăit în pace şi bună înţelegere cu hiena Dango, cu leopardul Sheeta şi chiar şi cu leul Numa. Doar omul i se împotrivise, omul, ce se remarcase dintre toate celelalte vieţuitoare prin răutatea sa înnăscută. El lovea până şi în proprii săi semeni. Omul crud, omul înfricoşător, omul — creatura cea mai urâtă de toate celelalte făpturi cărora natura le-a dat viaţă.

De-a lungul existenţei sale, elefantul Tantor nu i-a uitat nicio clipă pe oameni, fie ei negri războinici, înarmaţi cu lănci şi arcuri, arabi cu arbalete primitive sau albi cu carabine sofisticate, puşti ce puteau ucide chiar şi un elefant. Albii ajunseseră ultimii pe aceste meleaguri, dar erau cei mai răi din toţi. Totuşi, elefantul Tantor nu purta nimănui ranchiună, nici chiar oamenilor albi. Ura, răzbunarea, pofta de bogăţie sunt doar câteva caracteristici ale fiinţei umane, complet necunoscute însă animalelor; ele, contrar omului, nu cunosc frica, ci doar o anumită prudenţă ce face antilopa şi zebra să vină tiptil şi să se-adape acolo unde se hârjonesc leii.

Elefantul Tantor împărtăşea şi el această prudenţă. Încerca să evite omul şi, în special, pe cel alb. Aşa se face că, dacă un străin l-ar fi văzut în acea zi, cu siguranţă că i s-ar fi părut că are vedenii, doar dacă n-ar fi pus asta pe seama

căldurii şi a mirajelor: pe spatele pachidermului stătea întinsă o siluetă umană, toropită de căldură. În ciuda aspectului său sălbatic, era silueta unui alb. Dar nu era nimeni prin preajmă, să-l poată vedea pe Tantor -elefantul moţăind în căldura amiezii şi nici pe Tarzan odihnindu-se liniştit pe spatele enorm al însoţitorului său. Adierea de vânt ce bătea dinspre nord nu aducea nimic neliniştitor pentru nările sensibile ale lui Tarzan. Pacea domnea peste întreaga junglă.

În inima pădurii, Fahd şi Motlog, din tribul El-harb, urmaţi de sclavii lor negri, vânau la nord de *menzil-ul* şeicului Ibn Jad. Înaintau cu prudenţă, pe urmele proaspete ale elefantului. Arabii se gândeau la colţii de fildeş, iar sclavii negri la carnea proaspătă a elefantului. În frunte mergea războinicul Abd Fejjuan, un sclav negru din tribul Galla, vraci, mâncător de carne crudă şi vânător neîntrecut.

Fejjuan visa deseori la ţinutul unde se născuse şi crescuse, El-Habash; se gândea chiar să treacă pe la casa părinţilor săi, căci se aflau aproape de El-Habash. Luni de zile au mers spre sud, apoi au luat-o spre est. Pentru el era clar: El-Habash, ţinutul său natal, era pe-aproape. Se gândea chiar că ar fi putut scăpa de sclavie fugind, aşa încât Ibn Jad, stăpânul său, şi-ar fi pierdut cel mai bun om. La doar două zile de mers spre nord, aproape de frontiera cu Abisinia, se găsea casa tatălui său. Se afla pe drumul pe care Ibn Jad îl trasase pe hartă cu un an înainte, când, urmând sfaturile unui vestit magician, s-a hotărât să întreprindă această expediţie nebunească.

Însă acum Fejjuan nu se gândea nici la ţinutul său natal şi nici la planurile şeicului. Nu făcea decât să viseze, iar visele sale prinseseră, la ora povestirii noastre, iz de carne crudă.

Frunzele arborilor atârnau în căldura amiezii deasupra capetelor vânătorilor. La o aruncătură de băţ, Tarzan şi Tantor-elefantul moţăiau la umbra

unui copac, cu toate simţurile amorţite de liniştea pădurii şi de căldura amiezii tropicale.

Fejjuan împietri. Cu un gest le ceru şi celorlalţi să se oprească în linişte. Exact în faţa lor, pe jumătate ascuns de crengile şi trunchiurile copacilor, se tolănea masivul elefant. Fejjuan îi făcu un semn lui Fahd, care se apropie fără să facă zgomot. Sclavul îi arătă printre frunze muntele de carne gri. Fahd îşi potrivi bătrâna sa puşcă, ochi şi trase. Bubuitura îl făcu pe elefant s-o ia la goană spre inima pădurii.

În clipa când Tantor-elefantul, speriat de zgomotul împuşcăturii, s-a ridicat şi a început să alerge, Tarzan se ridică şi el. Exact atunci pachidermul trecea pe sub o creangă ce-l lovi pe Tarzan în frunte, trântindu-l la pământ.

Înnebunit de teamă, Tantor-elefantul fugea bezmetic spre nord, lăsând în urmă arbori prăvăliţi şi tufe strivite. Cu siguranţă că nu şi-a dat seama că-şi abandonase prietenul rănit în mâinile duşmanului comun — omul. Tantor-elefantul nu vedea în Tarzan un duşman; omul alb era pentru el suferinţă şi nelinişte, pe când Tarzan însemna, dimpotrivă, pace şi fericire. Se poate spune că Tantor avea, în afara celorlalţi elefanţi din junglă, un singur prieten — pe Tarzan.

— L-ai scăpat! strigă Fejjuan.

— Necuratul, doar el şi-a băgat coada! replică Fahd. Hai totuşi să vedem, poate că l-am rănit.

— L-ai scăpat, îţi spun eu că l-ai scăpat!

Cei doi înaintau, urmaţi îndeaproape de tovarăşii lor de vânătoare, căutând urme de sânge. Deodată Fahd se opri.

— Ce-i asta? Ia uită-te aici. Am tras într-un elefant şi am împuşcat un *Nasrany.*

Între timp se apropiară şi ceilalţi.

— E un necredincios, zise Motlog. Şi, pe deasupra, mai e şi gol puşcă.

— Poate-i un sălbatic din junglă, sugeră altul. Unde l-ai împuşcat, Fahd?

Se aplecară şi-l întoarseră cu faţa în sus.

— Nu pare a fi rănit, zise altul.

— O fi murit? Poate că dorea şi el să împuşte elefantul şi a fost rănit.

— Nu-i mort, spuse Fejjuan, care îngenunchiase şi-i ascultase inima. După urma de pe frunte cred că a leşinat din cauza unei lovituri. Priviţi, se află exact pe direcţia pe care a luat-o elefantul când a luat-o la sănătoasa. Cu siguranţă că fiara l-a lovit.

— Hai s-o terminăm cu el, zise Fahd, scoţându-şi cuţitul.

— Pe Allah, opreşte-te. Bagă-ţi pumnalul în teacă, Fahd, zise Motlog. Numai şeicul îi poate hotărî soarta. Tu eşti mereu însetat de sânge.

— Bine, dar nu-i decât un *Nasrany,* sări Fahd. Vrei să-l cărăm cu noi până la *menzil*?

— Hei, uite că a mişcat, zise Fejjuan. În fond, ar putea merge şi singur. Poate că nici nu vrea să meargă cu noi. Uitaţi-vă la el, ce solid e şi ce muşchi are, parcă-i un uriaş. Pe Allah, ce bărbat!

— Legaţi-l, ordonă Fahd. Îl legară cu funii din piele de cămilă. Abia terminaseră, când Tarzan îşi reveni. Scutură din cap: părea un leu. Îşi revenise complet. Îi privi pe cei din jurul său şi văzu că erau arabi.

— De ce m-aţi legat? îi întrebă pe limba lor. Dezlegaţi-mă imediat!

Fahd izbucni în râs:

— Te crezi cumva egalul marelui şeic, *Nasrany,* de te-ncumeţi să dai ordine beduinilor mei?

— Sunt Tarzan, replică el, pe tonul cu care ar fi spus „Sunt şeicul şeicilor”.

— Tarzan! se minună Motlog, şi-l trase pe Fahd de-o parte:

— Ce ghinion pe noi! Tocmai ăsta a trebuit să ne cadă în mâini… De vreo două săptămâni, în toate satele prin care am trecut, i-am auzit mereu pe băştinaşi pomenindu-i numele şi amenințând: „Aşteptaţi numai să se întoarcă Tarzan, Regele

Junglei… o să vă ucidă pe toţi când o să afle că ne-aţi luat bărbaţii în sclavie.”

— Vezi, Motlog, n-ar fi trebuit să mă opreşti atunci când am scos cuţitul, se plânse Fahd. Dar, oricum, nici acuma nu-i târziu; şi apucă mânerul pumnalului.

— Pe Allah, nu, nu! strigă Motlog. Am luat atâţia sclavi din împrejurimi, gândeşte-te că unii ar putea fugi şi că s-ar putea întâlni cu prietenii lui. Îţi dai seama că niciunul dintre noi nu s-ar mai întoarce viu la Beled-el-Guad?

— Să-l ducem atunci la Ibn Jad, să hotărască el, zise Fahd.

— Eşti înţelept, Fahd, zise Motlog. Şeicul e singurul în măsură să hotărască soarta lui. Să mergem!

Şeicul Ibn Jad era tolănit în cortul său, în partea rezervată bărbaţilor. Lângă el mai stăteau fratele său, Tollog, şi un tânăr beduin, Zeyd. Acesta din urmă era mult mai interesat de haremul şeicului decât de discuţia cu acesta. Erau separaţi de încăperea femeilor doar de o perdea, întinsă cam pe la înălţimea pieptului. Din când în când, Zeyd o putea zări pe Ateja, fata lui Ibn Jad, şi pe Hirfa, nevasta şeicului.

În timp ce bărbaţii vorbeau de-ale lor, ele se îndeletniceau cu treburile femeieşti: Hirfa fierbea berbecul într-un cazan imens în timp ce Ateja făcea nişte sandale din pielea de cămilă a unui sac vechi, folosit odinioară la transportul curmalelor. Nici uneia nu-i scăpa niciun cuvânt din discuţia bărbaţilor.

— E drept că am făcut un drum lung şi plin de peripeţii, zise Ibn Jad. Iar dacă am ales o cale ocolită a fost tocmai pentru că am ţinut să ajungem la ţintă în deplină siguranţă. Acum o să ne îndreptăm spre nord şi o să intrăm în ţinutul El-Habash, nu departe de locul unde magicianul ne-a prezis că vom descoperi comoara din Nimmr.

— Şi din El-Habash crezi că o să găsim aşa uşor acel oraş legendar? întrebă Tollog.

— Da, pe Allah! Oamenii din sudul ţinutului îl cunosc foarte bine. Fejjuan, care-i de prin partea locului, a auzit vorbindu-se de el, pe vremea când era copil. Vom lua prizonieri şi-i vom face noi să-şi dezlege limbile.

— Sper să nu fie aceeaşi poveste cu cea a comorii de la El-Honwara, din câmpia Medain Salih, zise Zeyd. Se zice că un spirit păzeşte locul unde se află îngropată comoara. Dacă s-ar încumeta cineva s-o ia de-acolo, s-ar abate asupra oamenilor cele mai mari nenorociri: războaie între fraţi şi între popoare, cutremure şi câte şi mai câte.

— Da, da, zise Tollog. Un înţelept numit Hazim, fiind în trecere prin acele locuri, după ce şi-a consultat cartea de magie, a spus că, într-adevăr, acolo s-ar afla o comoară.

— Însă nimeni n-a îndrăznit să se atingă de ea, completă Zeyd.

— Niciun spirit nu păzeşte comoara din Nimmr, zise Ibn Jad. Nimeni, poate doar băştinaşii, dar ei sunt din carne şi sânge şi, deci, vulnerabili în faţa gloanţelor noastre. Să nu ne mai facem atâtea griji.

— Allah ne va ajuta să o găsim, şi poate că ne va ajuta să o găsim şi pe cea de la Geryeh, la o zi de mers, la nord de Tebuk, între ruinele unei cetăţi. În fiecare vineri, ies din pământ monede preţioase, rostogolindu-se în deşert. Şi asta până la asfinţit, zise Zeyd.

— Mai întâi să ne vedem ajunşi la Nimmr; după aceea vom găsi cu uşurinţă comoara, îi asigură Ibn

Jad. Mai greu va fi să ieşim din ţinutul El-Habash cu comoara şi femeia. Dacă-i atât de frumoasă cum pretind băştinaşii, cu siguranţă c-o păzesc mai straşnic decât comoara.

— Şi totuşi, uneori magicienii mint, spuse Tollog.

— Cine vine? întrebă Ibn Jad, privind spre junglă.

— Pe Allah! Fahd şi Motlog se întorc de la vânătoare, zise Tollog. Mi se pare c-aduc fildeş şi ceva carne.

— S-au întors cam repede, observă Zeyd.

— Da, dar nu cu mâinile goale, spuse Ibd Jad, arătând spre uriaşul dezbrăcat ce-i urma pe vânători.

Grupul se opri în faţa şeicului. Îmbrăcat în burnuzul[1] lui larg, cu faţa pe jumătate ascunsă, Ibn Jad nu lăsa vederii decât licărul ochilor.

Tarzan şi-a dat seama pe dată de viclenia din privirea lui Tollog şi de trăsăturile ceva mai domoale ale tânărului Zeyd.

— Cine-i şeicul? întrebă Tarzan pe un ton autoritar, de parcă n-ar fi fost el prizonierul.

Ibn Jad îşi descoperi faţa.

— Eu sunt, spuse el. Tu cine eşti?

— Tarzan.

— Tarzan, Tarzan, repetă, pe gânduri, Ibn Jad. Numele ăsta îmi pare cunoscut.

— Nu mă mir. Arabii care iau sclavi îl cunosc foarte bine. Mă întreb chiar cum de ai avut curajul să vii în ţinutul meu, ştiind foarte bine că nu îngădui ca locuitorii lui să fie luaţi ca sclavi.

— Dar noi n-am venit pentru sclavi, încercă să-l liniştească Ibn Jad. Vrem să facem comerţ cu fildeş.

— Minţi, spuse apăsat Tarzan. Văd în jurul tău oameni din Manuyema şi din Galla şi ştiu foarte bine că nu se află aici de bunăvoie! Ţi-am văzut supuşii când au încercat să ucidă un elefant. Ăsta ţi-e comerţul cu fildeş? Ăsta e braconaj! Tarzan nu acceptă aşa ceva în ţinutul său. Nu faceţi decât să luaţi sclavi şi să ucideţi animalele.

[1]Burnuz-manta de lână cu glugă, purtată de arabi

— Pe Allah! Suntem cinstiţi, strigă Ibn Jad. Fahd şi Moltog nu vânează decât pentru carne.

Dacă au tras asupra elefantului, au făcut-o din greşeală; au crezut probabil că e un alt animal.

— Ajunge! strigă, la rândul său, Tarzan. Dezlegaţi-mă şi pregătiţi-vă de întoarcere. Veţi avea o escortă până în Sudan. Am să mă ocup personal de acest lucru.

— Am făcut un drum lung şi nu dorim nimic altceva decât să facem în linişte comerţ cu fildeş, se încăpăţâna să susţină Ibn Jad. Ne plătim cărăuşii şi nu avem de gând să luăm în robie pe cineva. Nu vom mai trage asupra elefanţilor. Lasă-ne să ne continuăm drumul, iar la întoarcere îţi vom plăti trecerea peste pământurile tale.

Tarzan scutură din cap:

— Imposibil! Veţi pleca acum, chiar acum. Şi dezleagă-mă odată!

Ochii lui Ibn Jad se făcură mici:

— Ţi-am oferit pacea şi bani, *Nasrany,* spuse el, dar dacă tu vrei război, atunci îl vei avea. Eşti în mâinile noastre şi nu uita că un duşman mort este inofensiv. Gândeşte-te bine! Rostind toate acestea se întoarse către Fahd:

— Ia-l şi leagă-i şi picioarele.

— Fii atent, îl avertiză Tarzan. Braţele mele sunt destul de lungi ca să te poată prinde şi să te sugrume chiar şi de dincolo de moarte.

— Până la asfinţit ai timp să te hotărăşti, *Nasrany,* dar să ştii că Ibn Jad nu se întoarce din drum înainte de a găsi ceea ce caută.

Supuşii şeicului l-au luat pe sus pe Tarzan şi l-au dus într-o *hejra.* A fost nevoie de trei oameni pentru a-i lega gleznele, cu toate că mâinile îi erau legate.

În preajma cortului şeicului, beduinii sorbeau cafele, vorbind de pacostea ce se abătuse asupra lor. Ibn Jad ştia, în ciuda fanfaronadei sale, că doar viteza şi norocul ar putea asigura succesul acţiunii.

— În ceea ce-l priveşte pe *Nasrany,* am fi fost scutiţi de multe necazuri dacă Motlog m-ar fi lăsat

să-l ucid. Pumnalul meu era gata să taie gâtul acestui câine, dar m-a împiedicat Motlog.

— Bine, dar zvonul despre moartea sa ar fi făcut imediat înconjurul întregului ţinut şi a doua zi am fi fost cu indigenii pe urmele noastre.

— Tollog, vorbeşti cu înţelepciune, zise Ibn Jad, dând din cap mulţumit.

— Staţi aşa! Am o idee, zise Tollog. Se apropie mai mult de ceilalţi şi vorbi în şoaptă:

— Dacă acest Tarzan ar evada la noapte sau dacă l-am elibera, atunci niciun sclav fugar n-ar mai avea ce povesti.

— Pe Allah, exclamă Fahd, dar atunci Tarzan însuşi ar face-o şi s-ar întoarce imediat cu băştinaşii. Nu, e clar că Tollog e mai prost ca o cămilă.

— N-ai înţeles, frate, ce voiam să spun, zise Tollog, nebăgându-l în seamă pe Fahd. Sclavii *ar crede* că Tarzan a evadat pentru că a doua zi după fuga sa, noi ne-am preface supăraţi. Am spune, de exemplu: „Pe Allah, făcusem pace cu străinul care uite că a fugit în junglă, Allah să-l apere!”

— Nu te-nţeleg, zise Ibn Jad.

— *Nasrany* e acolo, în cort. Când se va întuneca de-a binelea vom putea să-i băgăm un pumnal între coaste. Un băştinaş de încredere va rezolva totul, şi, prin urmare, va păstra şi secretul. O groapă şi gata… când Tarzan va fi pe fundul ei, n-o să mai avem nicio problemă.

— Pe Allah, se vede treaba că-ţi curge totuşi prin vene sânge de şeic, se bucură Ibn Jad. Înţelepciunea cuvintelor tale o arată. Fii binecuvântat!

Peste câteva clipe Ibn Jad se ridică şi se îndreptă spre harem.

2. Tovarăşi ciudaţi

Noaptea se lăsă peste tabăra şeicului. În cortul ce-i devenise carceră, Tarzan se căznea să scape de legăturile care-i strângeau încheieturile. În zadar însă: funiile din piele rezistau, în ciuda forţei sale

colosale. Din când în când îşi încorda auzul la zgomotele junglei, pe care niciun alt om n-ar fi putut să le prindă. Doar Tarzan putea să audă paşii lui Numa şi ai lui Sheeta, leopardul. Din depărtare se auzi glasul unui elefant mascul.

În acest timp, fata lui Ibn Jad se plimba cu Zeyd. Mergeau lipiţi, ţinându-se de mână.

— Ateja, spune-mi că mă iubeşti numai pe mine!

— De câte ori să ţi-o repet? murmură fata.

— Şi că nu-l iubeşti pe Fahd?

— Nu, pe Allah, protestă ea.

— Şi totuşi, tatăl tău te-a promis lui Fahd.

— Tatăl meu vrea, într-adevăr, să intru în haremul lui Fahd, dar eu n-am nici cea mai mică încredere în acest om şi, deci, n-am cum să aparţin cuiva pe care nu-l iubesc şi de care mi-e teamă.

— Nici mie nu-mi place Fahd, zise Zeyd, apoi continuă: ascultă, Ateja, mă îndoiesc de loialitatea lui faţă de tatăl tău. Dar să ştii că nu e singurul, mai e cineva, al cărui nume nici nu îndrăznesc să-l rostesc. I-am văzut de câteva ori discutând, când ei credeau că sunt singuri.

Fata încuviinţă:

— Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui numele său. Îl urăsc la fel de mult ca şi pe Fahd.

— Dar e sânge din sângele tău, îi aminti tânărul.

— Şi ce dacă? Nu este oare şi fratele tatălui meu? Dacă asta nu-l face să fie cinstit, de ce i-aş fi eu loială? Ştiu prea bine că e un trădător, dar, cu toate acestea, tata rămâne om. Suntem departe de ţară. Dacă se întâmplă ceva cu tata, Tollog i-ar lua locul ca şeic. Cred că l-a câştigat pe Fahd promiţându-i că va sprijini cererea sa în căsătorie în faţa tatălui meu. Am observat că Tollog se străduieşte să-l preamărească pe Fahd în faţa lui Ibn Jad.

— Trebuie să-i fi promis şi o parte din comoară, sugeră Zeyd.

— Se poate, spuse fata când, deodată, se auzi un urlet înspăimântător. Fata strigă:

— Pe Allah, ce-a fost asta?

Beduinii, aşezaţi la cafea în jurul focului, săriră ca arşi. Toţi au pus mâna pe arme. Sclavii, în adăposturile lor, nu înţelegeau ce se întâmplă. O linişte de mormânt se lăsă peste tabăra şeicului. Urletul sălbatic, înspăimântător, ce răsunase în urmă cu doar câteva secunde, nu se mai repetă.

— Pe Allah! izbucni Ibn Jad. Părea să fie chiar în centrul taberei. Era ţipătul unei fiare. Dar acolo nu-s decât oameni şi câteva animale domestice.

— Doar să nu fi fost… cel care începuse să vorbească tăcu brusc, temându-se că ce-i trecuse prin cap s-ar putea adeveri.

— Totuşi nu-i decât un om, insistă Ibn Jad. Iar ceea ce am auzit era un urlet de fiară. Nu, nu poate fi el.

— Nu uita însă că e un *Nasrany,* îi aminti Fahd; poate că are legături cu Satana.

— Ţipătul a venit din cortul unde este Tarzan, observă un altul.

— Hai să vedem ce se întâmplă, zise Ibn Jad.

Cu pumnalele în mâini, luminându-şi calea cu torţe, arabii se apropiau de *hejra* lui Tarzan. Cel din frunte aruncă o privire temătoare înăuntru.

— E aici, le spuse el.

Aşezat în mijlocul cortului, Tarzan îi privea mirat pe arabi. Ibn Jad îl întrebă:

— Ai auzit răcnetul?

— Da, l-am auzit. Spune-mi Ibn Jad, pentru atâta lucru ai venit să-mi tulburi somnul, sau poate vrei să-mi dai drumul?

— Ce-a fost cu urletul ăsta? întrebă şeicul.

Tarzan zâmbi:

— Nu e decât ţipătul unei fiare care-şi cheamă în ajutor semenii, spuse el. Oare un nobil beduin ca tine trebuie să tremure de frică de fiecare dată când aude ţipetele animalelor din junglă?

— Un beduin nu are frică de nimic, se umflă în pene Ibn Jad. Credeam că ţipătul a venit de-aici şi ne-am speriat să nu fi intrat cumva în tabără vreo sălbăticiune. Mâine seară am să-ţi dau drumul.

— De ce nu în seara asta?

— Oamenilor mei le este frică de tine. Ar vrea ca atunci când îţi voi da drumul să dispari imediat.

— Nu-ţi fă griji! N-am de gând să rămân o clipă în *menzil*-ul ăsta păduchios.

— Nu putem totuşi să te lăsăm să pleci singur prin junglă în timp ce El-adrea, leul, este în căutare de hrană, protestă şeicul.

Chipul lui Tarzan fu luminat de unul dintre rarele sale zâmbete.

— Eu sunt mai în siguranţă în junglă decât beduinii în deşert, replică el. Mie nu mi-e frică să umblu noaptea prin junglă.

— Mâine! se răsti şeicul şi se retrase, făcând semn celorlalţi, care-l urmară.

Tarzan îi privi cum se îndreptau spre cortul şeicului apoi se lungi, lipindu-şi urechea de pământ.

Când auziră urletul ce destrămă din nou liniştea nopţii, în sufletul celor din *menzil* încolţi spaima. Totuşi, unul dintre ei, care avu curajul să se îndrepte spre junglă, îl recunoscu: era strigătul unui elefant.

Tantor-elefantul îşi ridică brusc trompa şi scoase un strigăt înfiorător. Ochii săi mici erau roşii de furie şi, deodată, se porni ca o furtună prin junglă, spre *menzil-ul* şeicului Ibn Jad.

Liniştea se aşternu peste tabăra şeicului. Arabii şi sclavii lor îşi reluară locurile în culcuşuri, pentru a-şi continua somnul întrerupt.

Numai şeicul şi fratele său rămaseră treji, fumând şi vorbind în şoaptă.

— Fii atent Tollog, să nu te vadă sclavii când îl vei ucide pe *Nasrany,* îl sfătui Ibn Jad. Fă-o în linişte! Trezeşte cu grijă doi din sclavii tăi. Fejjuan este foarte potrivit. Nu uita că e cu noi din

copilărie şi cred că ne este într-adevăr credincios. El ar putea fi unul din cei doi.

— Abbas ne este şi el credincios, îi sugeră Tollog, şi, în plus, e şi foarte puternic.

— Perfect, zise Ibn Jad. Acesta ar putea fi cel de-al doilea, dar să ştii că e mai bine ca ei să nu afle cum va muri *Nasrany.* Spune-le, de exemplu, că ai auzit zgomot în cortul său, iar atunci când te-ai dus să vezi despre ce e vorba ţi-ai dat seama că el era mort.

— Fii liniştit frate, ştiu eu ce fac, zise Tollog.

— Sfătuieşte-i să nu vorbească nimănui despre asta, continuă şeicul. În afară de noi patru, nimeni nu trebuie să afle ceva despre moartea lui *Nasrany.* Şi să nu se ştie unde este îngropat. Mâine dimineaţă le vom povesti celorlalţi că a evadat în timpul nopţii. Iar ca dovadă poţi să laşi în cortul său funiile cu care era legat. Ai înţeles?

— Perfect.

— Foarte bine, atunci du-te! Acum e momentul potrivit, când toată lumea doarme.

Şeicul şi fratele său, Tollog, se ridicară. Primul se îndreptă către harem, iar al doilea se strecură prin noapte spre cortul unde zăcea Tarzan.

Tantor-elefantul se apropia traversând jungla. Toate animalele se fereau din calea sa. Chiar şi Numa fugi, mârâind, când îl văzu alergând.

Tollog se furişa spre cortul lui Tarzan. Acesta, cu urechea lipită de pământ, îi auzi paşii apropiindu-se. De fapt, exact în momentul în care Tollog a părăsit cortul lui Ibn Jad, Tarzan auzise mai multe zgomote, dar l-a putut totuşi desluşi pe cel al paşilor prudenţi ai lui Tollog şi, când şi-a dat seama că se îndreptau spre cortul său, ştiu pe dată că nu se înşelase şi, mai ales, ghici gândurile vizitatorului. Dacă n-ar fi venit cu intenţia să-l omoare, atunci ce altceva putea însemna această vizită nocturnă?

În timp ce Tollog se strecura în cort, Tarzan se ridică în genunchi.

Beduinul auzi încă o dată ţipătul înspăimântător care tulburase tabăra şeicului puţin mai devreme. De această dată însă ţipătul venea chiar din cortul în care se afla el în acel moment. Beduinul rămase împietrit.

— Pe Allah, strigă el, şi se dădu doi paşi înapoi. Ce fiară e aici, *Nasrany*? Ai fost atacat?

În tabără nu mai dormea nimeni, şi cu toate acestea, nu îndrăzneau să meargă să vadă ce se întâmplase. Tarzan zâmbi încă o dată şi rămase tăcut.

— *Nasrany,* strigă din nou Tollog, fără a primi răspuns.

Cu ochii-n patru, cu pumnalul în mână, beduinul ieşi din cort şi ascultă. Nu se auzea niciun zgomot.

Fugi spre cortul său, aprinse o torţă şi se întoarse într-un suflet la *hejra* lui Tarzan. De astă dată luase cu el o puşcă şi se simţea ceva mai în siguranţă. Ridică torţa deasupra capului şi se uită înăuntru. Tarzan îl privea fix. Nu era nicio fiară prin preajmă şi beduinul, în sfârşit, înţelese.

— Deci aşa, *Nasrany,* tu ai scos aceste ţipete înspăimântătoare…?

— Spune-mi, beduinule, ai venit să-l omori pe *Nasrany,* nu-i aşa? îl întrebă Tarzan.

Din inima junglei se auziră răgetul unui leu şi urletul unui elefant. Tollog nu le dădu atenţie. Tabăra şeicului avea destule gărzi şi focuri pentru a îndepărta fiarele. Nu-i spuse nimic lui Tarzan, lăsă jos puşca şi scoase pumnalul. Acesta era răspunsul său. La lumina torţei, Tarzan privea cum arabul se apropia de el cu pumnalul în mână. Era acum foarte aproape. Ochii îi sticleau în lumina slabă. Tarzan auzi un trosnet la marginea taberei, apoi ţipătul unui om. Tollog se aruncă asupra lui Tarzan şi încercă să-l lovească cu pumnalul dar prizonierul îşi ridică brusc mâinile legate, luându-l prin surprindere. Beduinul scăpă pumnalul, iar Tarzan reuşi să se ridice în picioare.

Tollog mai încercă o dată să-l înjunghie pe Tarzan, dar fără succes: de data asta Tarzan îl lovi şi mai tare. Lovit la tâmplă, beduinul se dezechilibră. Îşi reveni însă şi se aruncă asupra victimei ca un taur turbat. Încercă acum un şiretlic: îl ocoli pe Tarzan, încercând să-l lovească pe la spate. În acest timp, tot învârtindu-se pentru a-l avea pe Tollog în faţă, Tarzan îşi pierdu echilibru şi căzu, la bunul plac al adversarului. Un zâmbet crud descoperi dinţii îngălbeniţi ai beduinului.

— E timpul să mori, *Nasrany… Pe A*llah, ce-i asta? strigă el.

Deodată, cortul fu smuls şi dispăru în noapte. Se întoarse să vadă ce se întâmplă şi răcni de spaimă: exact deasupra lui era un elefant enorm, cu ochii injectaţi de furie. În acelaşi moment, trompa acestuia se încolăci dintr-o singură mişcare în jurul trupului său şi Tantor îl ridică pe fratele şeicului, aruncându-l în negura junglei, cum făcuse, puţin mai devreme, şi cu cortul. Se uită de jur-împrejur cu o privire duşmănoasă, apoi se aplecă şi-l luă pe Tarzan, aşezându-şi-l în spate.

Traversă rapid tabăra lui Ibn-Jad şi se îndreptă spre junglă. O santinelă speriată trase în zadar după el; o alta zăcea moartă, călcată în picioare de Tantor atunci când intrase în *menzil*-ul şeicului. O clipă mai târziu, Tarzan şi prietenul său se pierdeau în jungla întunecată.

În jurul corturilor era mare vânzoleală. Oameni înarmaţi umblau de colo-colo, încercând să afle ce s-a întâmplat şi aşteptându-se la un atac inamic. Unii se îndreptară spre cortul lui Tarzan, dar *Nasrany* dispăruse de mult. Puţin mai încolo, un cort era complet distrus. Tollog, fratele şeicului, arunca cele mai înspăimântătoare blesteme, deşi ar fi trebuit să-i mulţumească lui Allah că avusese noroc şi scăpase cu viaţă: dacă n-ar fi căzut pe cortul lui Aziz, care a atenuat şocul căzăturii, ar fi fost fără îndoială mort, sau, în cel mai bun caz, grav rănit. Ibn Iad ajunse la cortul distrus chiar în

clipa în care Tollog reuşea, cu chiu, cu vai, să se ridice dintre resturile cortului făcut praf.

— Pe Allah! strigă şeicul. Ce s-a întâmplat? Ce faci frate, în cortul lui Abd El Aziz?

Un sclav sosi în goană.

— *Nasrany* a fugit şi a luat şi cortul, ţipă el.

Ibn Jad se întoarse spre Tollog:

— Cum, chiar ţi-a scăpat *Nasrany*?

— Da, a reuşit să fugă, răspunse Tollog. Are cu siguranţă legături cu Satana, care, transformându-se în elefant, l-a luat cu sine în junglă, după ce m-a zvârlit pe mine pe cortul lui Abd El Aziz, care acuma se vaită, ca şi cum el ar fi fost cel atacat şi nu eu.

Ibn Jad nu înţelegea. Deşi ştia prea bine că Tollog era mincinos, nu înţelegea de ce s-ar fi căţărat pe cortul lui Abd El Aziz.

— Santinelele au fost de faţă? întrebă şeicul. Vreau să vorbesc cu ele.

— Erau la post, spuse Tollog. Eram şi eu acolo. Unul a murit, dar celălalt a tras asupra animalului, pe când se depărta în junglă.

— Şi ce-a mai văzut?

— Povesteşte că El-fil a venit din junglă, a intrat în tabără, omorându-l pe Yemeny, s-a îndreptat spre *hejra* lui *Nasrany* pe care a smuls-o din pământ, şi l-a aruncat pe Tollog cât colo. Apoi, elefantul l-a luat pe prizonier şi a fugit cu el în junglă. Hassan a tras câteva focuri după ei.

— Şi bineînţeles că nu i-a nimerit, spuse Ibn Jad.

Şeicul căzu pe gânduri. Privi apoi spre cortul său şi spuse:

— Mâine plecăm.

Porunca se răspândi în tabără: mâine dimineaţă vor strânge totul şi vor pleca.

***

Elefantul Tantor, ducându-l pe Tarzan în spate, se adânci tot mai mult în pădure, până când ajunse într-o poieniţă cu iarbă mătăsoasă. Tantor îl lăsă cu

grijă jos pe Tarzan şi rămase lângă el pentru a-l păzi.

— Dimineaţa, spuse omul junglei, când Kudu, soarele, îşi va relua drumul pe cer, o să încerc să scap de legăturile astea, dar acum hai să dormim puţin.

Numa, leul, Dango, hiena, Sheeta, leopardul, trecură noaptea pe lângă poieniţă, simţiră mirosul de om şi, ştiindu-l lipsit de puteri s-au apropiat, dar când au văzut de cine era păzit şi când au auzit glasul elefantului s-au grăbit să fugă cât mai repede; în acest timp, Tarzan dormea dus.

Chiar din zori începu agitaţia în tabăra lui Ibn Jad. Mâncară pe fugă apoi femeile şeicului au strâns cortul cel mare. Acesta era semnalul. Toate celelalte adăposturi au fost la rândul lor strânse şi împachetate, în mai puţin de o oră, arabii o şi porniră spre nord, spre ţinutul El-Habash.

Beduinii călăreau nişte asini foarte rezistenţi, iar sclavii mergeau pe jos, în fruntea şi în coada coloanei, fiind încadraţi de *askari* înarmaţi. Cărăuşi indigeni, înrolaţi cu forţa, duceau în spate bagajele şeicului şi aveau grijă de capre şi de oi.

Zeyd călărea lângă Ateja, uitându-se mai des la profilul fetei şeicului decât la drumul din faţa lui.

Fahd, care mergea alături de Ibn Jad, le aruncă tinerilor o privire plină de ură, observată pe dată de Tollog, care-i spuse:

— Zeyd este un curtezan mult mai grăbit decât tine, Fahd! Mult mai grăbit şi mai experimentat!

— Probabil că nu conteneşte cu minciunile, de vreme ce Ateja nu mă vrea, se plânse Fahd.

— Sau poate că şeicului nu-i convine cererea ta în căsătorie, zise Tollog.

— Dar n-are nimic împotrivă, sări Fahd. Să ştii că m-ai ajuta mult dacă ai pune şi tu o vorbă bună. De altfel, mi-ai promis-o.

— Pe Allah! Dar fratele meu este înţelegător, şi nu se gândeşte decât la fericirea fetei sale, aşa încât o va lăsa pe ea să-şi aleagă soţul.

— Şi-atunci, ce-i de făcut?

— Dacă aş fi eu şeic… începu Tollog, dar, din nefericire nu sunt, încă…

— Ei bine, dacă ai fi tu şeic?…

— Nepoata mea s-ar mărita cu bărbatul pe care i l-aş alege eu.

— Dar nu eşti încă şeic, îi aduse aminte Fahd.

Tollog se aplecă şi îi şopti lui Fahd:

— Un curtezan atât de împătimit cum e Zeyd ar găsi cu siguranţă el însuşi mijlocul de a deveni eu şeic.

Fahd nu zise nimic. Continuă să călărească tăcut, cu capul plecat, pierdut în gândurile sale.

3- Maimuţele lui Toyat

De trei ori a răsărit soarele, s-a plimbat pe cer, deasupra junglei, pierzându-se apoi după orizont, spre vest. Trei zile au tot mers arabii spre nord, spre El-Habash. Trei zile a rămas Tarzan în nemişcare, cu mâinile legate, în grija lui Tantor elefantul, care, o dată pe zi, îi aducea apă şi hrană.

Legăturile se dovedeau rezistente şi se părea că nimeni nu-l va ajuta pe Tarzan să iasă din această situaţie, care se dovedea a fi tot mai periculoasă. L-a rugat şi pe Manu, maimuţoiul, să vină să-i roadă legăturile, dar, cu obişnuita-i nepăsare, acesta promisese s-o facă, dar se pare că uitase. Regele Junglei rămase întins, fără a se plânge însă, aşteptând, aşa cum fac fiarele, eliberarea sau moartea.

În zorii celei de-a patra zile, Tantor începu să dea semne clare de nelinişte. Scurtele sale incursiuni prin împrejurimi avură darul să epuizeze complet toate sursele de hrană şi pentru sine şi pentru prietenul său, Regele Junglei. Ar fi vrut să plece de-acolo şi să-l ia cu el, dar Tarzan ştia că dacă ar fi mers în ţinutul elefanţilor, atunci şansele sale de-a scăpa de legăturile de piele ce-i ţineau mâinile legate ar fi scăzut. Doar Mangani, maimuţele, l-ar fi putut scăpa, iar Tarzan ştia că erau aproape de ţinutul lor, aşa că mai exista o

şansă ca una sau mai multe dintre maimuţe să treacă pe-acolo şi să-l descopere… aceasta ar fi salvarea sa. Dacă Tantor l-ar lua cu sine spre nord, atunci şi ultima şansă de salvare pentru Tarzan s-ar pierde definitiv.

Însă elefantul dădea semne de plecare. Îşi încolăci trompa în jurul lui Tarzan şi-l ridică de la pământ.

— Lasă-mă jos, îi ordonă Tarzan.

Elefantul se supuse, se mai învârti un timp prin jur, apoi se îndepărtă, traversând luminişul şi oprindu-se în dreptul copacilor ce-o înconjurau. Păru că ezită, se opri şi-şi întoarse făptura masivă către Regele Junglei. Îl privi lung pe Tarzan, ţipă, apoi începu să scormonească pământul cu fildeşii săi lungi şi frumoşi, semn că era foarte nervos.

— Du-te, Tantor, şi caută ceva de mâncare, îl îndemnă Tarzan, apoi întoarce-te; mâine poate apare cineva pe aici şi voi fi salvat. Elefantul se ridică pe picioarele din spate şi ţipă, încuviinţând, apoi se pierdu în junglă. Minute în şir Tarzan ascultă zgomotul paşilor bunului său tovarăş de călătorie, care se tot îndepărtau.

— Uite-l cum mă lasă, se gândi el, dar nu pot să-l acuz, asta-i sigur… de fapt, ce importanţă are c-a plecat astăzi, ar fi făcut-o, cu siguranţă, mâine sau poimâine.

Dimineaţa trecu şi liniştea amiezii puse stăpânire peste junglă. Doar insectele continuau să bâzâie, sâcâindu-l pe Tarzan, dar lui nu-i păsa: era de multă vreme imun la înţepăturile lor.

De-odată se auzi un zgomot ciudat în coroanele arborilor. Manu şi toate celelalte rubedenii ale sale săreau nebuneşte din cracă-n cracă, ţipând şi maimuţărindu-se.

— Manu, strigă Tarzan, ce se-ntâmplă, vine cineva?

— Vin maimuţele Mangani, începu să strige Manu, înspăimântat.

— Du-te şi le caută, îi ordonă Regele Junglei.

— Nu mă duc, mi-e frică de ele.

— Urcă-te în vârful copacului şi strigă-le, acolo n-au cum să te ajungă. Spune-i că este aici un prieten de-al lor care are nevoie de ajutor, cheamă-le să mă dezlege.

— Mi-e frică.

— Nu se pot căţăra la fel de sus ca tine, du-te, şi veţi fi prieteni.

— Da, da, aşa este, nu se pot căţăra la fel de sus ca noi, spuse un maimuţoi bătrân. Uite, mă duc eu.

Ceilalţi se opriră din vânzoleală şi-l urmăriră cum se caţără în vârful copacului. Tarzan aştepta.

Câteva clipe mai târziu se auziră ţipetele guturale ale celor ce semănau atât de bine cu Regele Junglei, uriaşele maimuţe Mangani.

Tarzan se gândea că poate cunoaşte vreuna, deşi, dacă veneau de departe, se putea ca acestea să nu fi auzit de el, lucru de care, totuşi, se îndoia. Oricum, aceste maimuţe erau ultima lui şansă. De undeva de sus, se auzeau ţipetele lui Manu, care stătea atârnat deasupra uriaşelor maimuţe, apoi o linişte nefirească se lăsă peste toată zona, întreruptă din când în când de bâzâitul insectelor.

Tarzan, omul maimuţă, privea neliniştit spre locul de unde ţipetele anunţau venirea antropoizilor. Ştia prea bine ce se întâmplă în spatele tufelor, că ochi de o cruzime înspăimântătoare îl examinau cu atenţie, crezându-l vreun duşman sau temându-se de o capcană. Ştia că ar putea provoca uriaşelor maimuţe neîncredere. Ce motive ar fi avut, în fond, să aibă încredere în Tarzan sau, şi mai mult, să-l îndrăgească?…

Exista şi riscul ca, după ce l-ar fi văzut, uriaşele maimuţe Mangani să plece pur şi simplu, fără să se arate la faţă. Atunci numai el ar fi fost vinovat, că nu le-a cerut ajutorul. De aceea le strigă:

— Sunt un prieten de-al vostru. Cei ce-şi spun Tarmangani s-au speriat de mine şi mi-au legat mâinile şi picioarele. Nu pot nici să mă mişc nici

să mă apăr. Nu pot nici măcar să mă hrănesc sau să beau apă; veniţi să mă dezlegaţi.

Din spatele tufelor se auzi o voce:

— Dar şi tu eşti Tarmangani.

— Eu sunt Tarzan, omul-maimuţă, răspunse el.

— Da, da, ţipă Manu. E Tarzan, omul-maimuţă. Tarmanganii şi Gomanganii l-au legat şi elefantul Tantor l-a adus până aici. Kudu, soarele, s-a făcut văzut de patru ori de când e el aici.

— Îl cunosc pe Tarzan, se auzi o altă voce. Tufişurile se dădură la o parte, lăsând să treacă silueta înfricoşătoare a unei maimuţe uriaşe, care se apropie de Tarzan, legănându-şi braţele lungi.

— M'walat! se bucură Regele Junglei.

— Da, e chiar Tarzan, omul-maimuţă, zise antropoidul.

Ceilalţi păreau că nu înţeleg nimic.

— Cine? întrebară ei.

— Cu ce trib eşti? îl întrebă Tarzan.

— Toyat este regele meu.

— Atunci nu-i spune că sunt aici, şopti Tarzan, înainte de a mă dezlega. Toyat mă urăşte şi m-ar omorî pe loc dacă şi-ar da seama că nu mă pot apăra.

— Bine, bine, zise M'walat.

Tarzan îşi ridică braţele legate.

— Rupe-mi legăturile cu dinţii.

— Eşti Tarzan, omul-maimuţă, prietenul lui M'walat. M'walat va face tot ce vrei, spuse în şoaptă maimuţoiul.

Evident că discuţia se purta în limbajul gutural al maimuţelor, total diferit de cel al oamenilor, dar care, totuşi, era la fel de bun ca orice limbaj civilizat, de vreme ce o maimuţă Mangani şi un Tarmangani — Tarzan, omul-maimuţă, se înţelegeau perfect.

Celelalte maimuţe, văzând că lui M'walat nu i se întâmplă nimic rău, veniră şi ele în luminiş. Dintr-o singură muşcătură, M'walat reuşi să rupă

legăturile de piele ce-i încătuşau mâinile, apoi îi eliberă şi picioarele.

Tarzan se ridică. Toate maimuţele erau acum în poiană, iar în fruntea lor, nimeni altcineva decât Toyat, regele lor. Era însoţit de şase masculi în puterea vârstei, şase sau şapte femele şi de câţiva pui. Copiii şi femelele rămaseră pe loc, iar masculii se apropiară de Tarzan şi M'walat.

Toyat, Regele, mormăia nervos.

— Tarmangani! urlă el, şi sări cât colo, în patru labe. Pumnii săi imenşi izbeau pământul şi continua să urle, turbat de furie. Sări de mai multe ori, căutând să se enerveze pentru a prinde curaj să-l atace pe Tarzan, şi sperând ca astfel să trezească spiritul războinic al semenilor săi.

— Ba e Tarzan, omul-maimuţă, prietenul nostru, ţipă M'walat.

— Ba nu, este un Tarmangani, duşmanul nostru, urlă Toyat. A venit aici cu bastoane cu tunet şi ne-a omorât femeile şi copiii. Ucideţi-l!

— Dar e Tarzan, prietenul nostru, ripostă Gayat. Când eram copil, m-a salvat din ghearele lui Numa. Tarzan omul-maimuţă este prietenul nostru!

— Omorâţi-l, omorâţi-l! ţipa într-una Toyat, ţopăind de colo-colo, furios.

În timp ce Gayat veni să se alăture lui Tarzan, câţiva masculi îi încercuiră. Regele Junglei îi cunoştea bine, mai devreme sau mai târziu unul dintre ei se va înfuria şi va sări asupra lui. M'walat şi Gayat l-ar fi apărat, şi atunci s-ar fi pornit o bătaie în toată regula, care s-ar fi lăsat cu victime, iar el, Tarzan, nu avea niciun chef să se bată cu prietenii săi.

— Opriţi-vă, strigă el, ridicându-şi braţele pentru a atrage atenţia asupra lui. Sunt Tarzan, omul-maimuţă, marele războinic şi marele vânător. Am trăit multă vreme în tribul lui Kerchak, iar când el a murit, eu am devenit regele tribului. Mulţi dintre voi mă cunosc şi ştiu că sunt un Mangani şi că sunt prietenul vostru. Toyat vrea să

mă ucidă pentru că mă urăşte, şi nu pentru că aş fi un Tarmangani, ci pentru că odată l-am împiedicat să devină rege. A trecut multă vreme de atunci, pe când Toyat nu merita asta, dar nici acum nu e un rege bun pentru că vă învrăjbeşte împotriva unui prieten adevărat.

— Tu, Zutho, strigă Tarzan, arătând spre un mascul, ţopăi, eşti furios, şi-ai vrea să-ţi bagi colţii în mine; dar oare ai uitat, Zutho, zilele când bolnav fiind ai fost abandonat de tribul tău? Ai uitat! Cine ţi-a adus apă şi mâncare, cine te-a apărat de Sahor, leoaica, de Sheeta, leopardul şi de hiena Dango?

În timp ce Tarzan vorbea pe acest ton autoritar, maimuţele se liniştiră încetul cu încetul, pentru a putea asculta ce spune omul junglei. Pentru ele era un discurs prea lung. Maimuţele, atât cele mari cât şi cele mici, nu se puteau concentra multă vreme asupra unei aceleiaşi idei. Înainte chiar ca Tarzan să fi terminat de vorbit, unul dintre masculi se căznea să prindă o insectă şi chiar Zutho făcea mari eforturi ca să fie atent. Până la urmă însă, el vorbi:

— Zutho îşi aminteşte, spuse el, e prietenul lui Tarzan şi vine să se alăture lui M'walat.

Ceilalţi masculi, cu excepţia lui Toyat, îşi pierduseră deja interesul pentru ce se întâmplă acolo, şi plecaseră să-şi caute mâncare sau pur şi simplu se hârjoneau prin poieniţă.

Toyat se arăta în continuare nervos, continuând dansul său războinic, dar la o distanţă respectabilă de Tarzan şi de aliaţii săi, pentru că se văzuse părăsit de ceilalţi. Mai devreme sau mai târziu, se va dărui şi el altei îndeletniciri mult mai importante — fuga după mâncare.

Astfel, Tarzan se regăsi, încă o dată, în pace şi armonie cu maimuţele. Tot hoinărind prin pădure alături de aceste brute îşi aduse aminte de doica sa, singura pe care o cunoscuse, Khala, urangutanul, îşi aduse aminte cum aceasta îl apărase împotriva duşmanilor din junglă, împotriva geloziei şi a urii

pe care i-o purta Kerchak, teribilul rege al marilor maimuţe.

Ca şi cum toate acestea s-ar fi întâmplat ieri, Tarzan îşi aminti de cruzimea şi forţa lui Kerchak; ce animal fusese şi acest Kerchak! În mintea sa de copil-maimuţă el reprezenta autoritatea şi cruzimea şi chiar şi astăzi îşi aduce aminte de el cu oarecare teamă; şi acum i se pare un mister cum de a reuşit să-l învingă şi să-l ucidă.

Revăzu în minte luptele sale cu Terkoz şi cu gorila Bolgani. Se gândi la Tecka, pe care o iubise atât de mult, la Thaka, la Tana şi la micul negru pe care avea de gând să-l înfieze. Astfel, toată ziua, Tarzan şi-a amintit de copilărie, în timp ce Ibn Jad înainta încet spre nord, către Nimmr.

În junglă se întâmplau nişte lucruri care-i vor aduce lui Tarzan aventuri de neînchipuit.

4. Gorila Bolgani

Un cărăuş negru se împiedică într-o liană şi, pierzându-şi echilibrul, lăsă să-i cadă încărcătura. Era unul dintre acele mici incidente care nasc crize. Acesta, de exemplu, a schimbat complet cursul vieţii tânărului şi bogatului cetăţean american James Hunter Blake, care vâna pentru prima oară giboni în Africa, împreună cu amicul său, Wilbur Stimbol. Acesta, în urmă cu doi ani, petrecuse vreo trei săptămâni în junglă, pretinzând acum să fie şeful expediţiei şi crezându-se expert în vânătoare. Se dădea mare specialist în jungla africană, în safari, în alimentaţie, în starea vremii şi în problemele negrilor. De altfel, Stimbol avea cu vreo 25 de ani mai mult decât Blake şi probabil că de aici venea pretenţia că ştie totul.

Aceste lucruri nu au creat tensiuni între cei doi pentru că, deşi Blake era un băieţandru de 25 de ani, cu firea sa flegmatică, mai degrabă se amuza de prostiile pe care le debita Stimbol. Primul conflict între cei doi s-a consumat exact în clipa plecării lor la vânătoare. Din cauza pornirilor tiranice şi a groaznicului caracter pe care-l

dovedea Stimbol, s-a abandonat proiectul iniţial: ceea ce ar fi trebuit să fie realizarea unui film ştiinţific despre sălbatica Africă s-a transformat într-o neinteresantă şi banală vânătoare.

Chiar în clipa în care trebuiau să plece, în timp ce se făceau ultimele pregătiri, Stimbol l-a insultat pe cameraman, care i-a părăsit. Blake era supărat dar, cu toate acestea, luă hotărârea să meargă mai departe şi să facă tot ce se putea face cu un simplu aparat de filmat.

Nu era tipul de om care să ucidă din plăcere. Iniţial a avut intenţia să vâneze doar pentru a se hrăni şi, eventual, pentru a îmbogăţi colecţia lui Stimbol cu vreo jumătate de duzină de trofee.

S-au certat însă chiar de la început, datorită brutalităţii cu care Stimbol îi trata pe cărăuşii negri. Dar Blake spera ca toate aceste dificultăţi să fie depăşite, mai ales că luase comanda expediţiei iar Stimbol îi promisese să nu mai insulte oamenii.

Au înaintat în sălbaticul ţinut mai mult decât îşi propuseseră. La vânătoare n-au avut prea mult noroc şi erau chiar pe punctul de a renunţa, trăind cu impresia că n-au întâmpinat prea mari dificultăţi şi că se vor întoarce în America buni prieteni.

Dar iată că un cărăuş negru îşi prinse piciorul într-o liană, se dezechilibră şi lăsă să-i cadă povara.

Stimbol şi Blake mergeau unul lângă altul, chiar în faţa cărăuşului, şi, ghinion, pachetul negrului căzu peste Stimbol care se împiedică şi căzu şi el.

Stimbol şi negrul se ridicară cu greutate, în hohotele de râs ale celorlalţi. Africanul îngăimă o scuză, dar Stimbol era roşu de furie.

— Porc şi cretin ce eşti! ţipă el.

Şi, înainte ca Blake să fi putut interveni, sau ca negrul să se fi apărat, americanul, nervos, îi trase un pumn în faţă. Negrul căzu şi Stimbol se năpusti asupra lui, cărându-i la pumni şi şuturi cu nemiluita. În acest moment interveni Blake,

bătându-l prietenește pe umăr, iar când Stimbol se întoarse, îl lovi exact cum o făcuse acesta cu negrul.

Stimbol căzu, se răsuci şi încercă să ia automatul de pe umăr. Dar Blake a fost mai rapid decât el.

— Lasă-l jos, spuse el, amenințându-l cu un pistol calibrul 45.

Stimbol lăsă arma jos.

— În picioare! ordonă Blake. Când acesta reuşi să se ridice, continuă:

— Ascultă-mă, amice! S-a terminat. Din această clipă ne despărţim. Mâine dimineaţă împărţim lucrurile şi vânatul apoi eu voi apuca în direcţia opusă celei pe care o vei alege tu.

În timp ce vorbea, Blake îşi băgă înapoi pistolul în toc, în timp ce negrul îşi îngrijea nasul însângerat. Ceilalţi împietriseră. În scurt timp, cu toţii o porniră din nou la drum. Dar acum erau întristaţi, nu se mai auzeau nici râsete, nici cântece.

Blake stabili tabăra imediat ce găsiră un loc potrivit. Era puţin înainte de amiază, iar împărţirea echipamentului, a hranei şi a oamenilor putea începe, astfel ca cei doi vânători să poată porni la drum în zorii zilei următoare.

Arţăgos, Stimbol nu voia să facă nimic. Luă cu el doi *askari,* indigeni înarmaţi care au rol de trăgători într-un safari, şi părăsi tabăra, plecând după vânat. Făcu cu greutate un kilometru şi jumătate pe un drum umed, când, deodată, cel din fruntea coloanei ridică mâna, făcându-le semn să se oprească.

Americanul înainta încet, când, deodată, unul din negri îi arătă la stânga, într-un tufiş. Era ceva confuz, negru şi mare, care se îndepărta cu paşi greoi.

— Ce-i asta? întrebă el în şoaptă.

— O gorilă, răspunse unul dintre negri.

Stimbol ridică puşca şi trase asupra siluetei care se îndepărta. Negrul din dreapta începu să bombăne.

— Linişte! ceru Stimbol. Hai s-o urmărim, vreau s-o împuşc. Dumnezeule! ce trofeu ar fi!

Jungla era aici mai puţin deasă şi astfel avură gorila de mai multe ori în bătaia puştii. De fiecare dată Stimbol a tras şi, de fiecare dată, pe de lături. Negrii care-l însoţeau păreau chiar încântaţi de acest lucru, căci nu-l înghiţeau pe american.

Tarzan, omul maimuţă, vâna în acest timp undeva, prin împrejurimi, cu cei din tribul Toyat. În momentul când auzi primul foc de armă sări din copac şi o luă la goană în direcţia de unde venea zgomotul. Era sigur că cel care trăsese nu era un beduin. Ştia să deosebească puştile vechi de armele moderne.

Nu era imposibil ca beduinii să aibă o astfel de puşcă; în orice caz, înclina să creadă că era un alb ce vâna prin împrejurimi. Iar el, Tarzan, ca Rege al Junglei, trebuia să ştie ce străini îi calcă teritoriul şi-n ce scopuri. Odinioară nu prea întâlneai albi prin junglă; Tarzan regreta acele timpuri căci, atunci când veneau albii, cu puştile lor, se termina cu pacea şi fericirea. Acum se părea că se mai înmulţiseră.

Sărind din cracă-n cracă, Tarzan se îndrepta spre locul unde se auzise bubuitura; când o zări pe gorila Bolgani se auzi şi un zgomot de crăci rupte şi de glasuri omeneşti.

Bolgani fugea, atât de înfuriată de Tarmangani, încât uitase complet de ceilalţi duşmani ce i-ar fi putut ieşi în cale. Astfel, nici măcar nu-l văzu pe Histah, şarpele, care stătea încolăcit pe crengile joase ale unui arbore bătrân.

Enormul piton, nervos, fu deranjat de zgomotul de crăci rupte şi de focurile de armă. În mod normal, ar fi lăsat să treacă o gorilă fără să-i facă nimic dar, în starea în care era, ar fi fost capabil să atace şi un elefant. Cu ochii săi mici, rotunzi şi

atenţi, o fixă pe Bolgani, iar când gorila trecu pe sub arborele de care stătea spânzurat, Histah-pitonul se aruncă asupra prăzii.

În timp ce trupul şarpelui se încolăcise în jurul lui Bolgani, strângându-se tot mai tare, aceasta încerca să scape dar, oricât de mare era forţa ei, se vede că puterea pitonului era şi mai mare.

În clipa când îşi dădu seama că nu are nicio şansă de scăpare, gorila ţipă scurt, încercând zadarnic să scape de corpul de oţel viu care-o strângea din ce în ce mai tare, gata să-i zdrobească oasele, s-o transforme într-o masă de carne strivită. Se şi simţea sfâşiată de puternicele maxilare ale şarpelui.

Aceasta era situaţia la sosirea lui Tarzan şi a americanului. Stimbol abia înainta prin smârcurile junglei, pe când Tarzan, omul maimuţă, un semizeu al junglei, sărea cu uşurinţă dintr-un copac în altul. Au ajuns în acelaşi timp, dar vânătorii nu simţiră din primul moment prezenţa lui Tarzan. Nimeni nu-l auzise sosind. Se mişca în linişte, ca întotdeauna, cu prudenţa celui care nu ştie ce-l poate aştepta.

Văzând scena din luminiş, Tarzan înţelese imediat tragedia lui Bolgani. Apoi îl zări pe american ridi- cându-şi puşca şi ochind, decis să omoare animalele.

Tarzan nu o prea înghiţea pe Bolgani, această fiară cu păr lung şi aspru, care-i devenise, încă din copilărie, duşmanul numărul unu. Prima sa încleştare pe viaţă şi pe moarte a avut-o cu Bolgani, apoi, odată cu trecerea anilor, a învăţat pur şi simplu s-o evite cu prudenţă. Cu prudenţă, pentru că Tarzan nu ştia ce-i frica. După ce a crescut şi s-a maturizat, s-a ferit în continuare de Bolgani, din simplul motiv că tribul din care făcea parte se ferea, la rându-i, de gorile.

În clipa când văzu totuşi fiara asaltată din două părţi, de doi duşmani, un sentiment de solidaritate se născu în el şi-i dispărură toate prejudecăţile. Se

afla exact deasupra americanului. Creierul şi muşchii lui Tarzan lucrau cu o asemenea repeziciune încât, în momentul în care Stimbol puse arma la umăr şi ochi, omul maimuţă îi sări în spate şi-l doborî, înainte ca acesta să-şi dea seama ce se-ntâmplase, înainte de a se fi putut ridica în picioare înjurând, Tarzan izbutise să-i smulgă cuţitul de vânătoare de la şold şi se şi năpusti asupra celor două fiare încleştate. Stimbol se ridică, se pregăti să tragă, dar ceea ce îi fu dat să vadă îl făcu să încremenească.

Acoperit doar cu o piele de animal, bronzat, cu părul negru, un uriaş alb se lupta cu pitonul. Stimbol înţelese curând că zgomotele pe care le auzea nu ieşeau numai din gâtul gorilei ci şi din al omului venit în apărarea ei.

Degete de oţel strânseră pitonul de lângă cap, în timp ce, cu mâna liberă, Tarzan împlântă de mai multe ori cuţitul de vânătoare în trupul şarpelui. Odată cu intrarea în luptă a unui nou şi necunoscut duşman, Histah a fost obligat să slăbească strânsoarea lui Bolgani; încercă mai întâi să lupte cu amândoi deodată, pentru ca în sfârşit să înţeleagă că fiinţa fără blană constituia o adevărată ameninţare pentru viaţa sa şi că trebuia să-i acorde toată atenţia. Se descolăci din jurul lui Bolgani şi, cu o furie nebună, izbind repetat cu coada, încercă să-l imobilizeze pe omul maimuţă. Dar, la fiecare mişcare, cuţitul lui Tarzan i se înfingea, tot mai adânc, în carne; Bolgani, în care abia de mai palpita o urmă de viaţă, gemea, întinsă la pământ, incapabilă să-şi ajute salvatorul. Stimbol, înmărmurit, stătea deoparte, urmărind acest spectacol înspăimântător, uitând pentru moment şi dorinţa de răzbunare şi pofta de trofee vânătoreşti.

Tarzan se lupta singur cu cea mai periculoasă dintre creaturi, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte, în mintea americanului finalul era clar: putea oare un simplu om să scape din încleştarea unui piton?

Histah se încolăcise deja în jurul pieptului lui Tarzan şi îi prinsese un picior, dar forţa sa, redusă de rănile provocate de cuţit, era insuficientă pentru a-l doborî pe adversar. Pe de altă parte, Tarzan lovea mereu pitonul în acelaşi loc, sperând să-l taie în două. Omul şi şarpele erau amândoi roşii de sânge, iarba şi tufişurile pe o rază de mai mulţi metri fiind culcate la pământ. Histah se încolăci iar în jurul lui Tarzan, într-un efort decisiv; în acelaşi moment, Tarzan lovi năprasnic cu cuţitul şi reuşi să-l taie.

Partea de jos a pitonului se zvârcoli un timp, apoi căzu. Omul maimuţă continuă lupta cu ceea ce mai rămăsese din adversar şi, cu un efort supraomenesc, reuşi să se elibereze din strânsoare; după câteva clipe, Histah muri. Fără să-i arunce lui Stimbol măcar o privire, Tarzan se apropie de Bolgani.

— Eşti cumva rănită? o întrebă el pe limba maimuţelor.

— Nu! răspunse gorila. Eu sunt Bolgani şi omor, Tarmangani!

— Eu nu sunt Tarmangani, eu sunt Tarzan, omul maimuţă, şi te-am salvat de Histah.

— N-ai venit s-o omori pe Bolgani? întrebă gorila.

— Nu! Hai să fim prieteni.

Bolgani se-ncruntă, părând că se gândeşte la asta. În sfârşit, se hotărî să vorbească:

— Bine, vom fi prieteni, spuse ea. Dar mai întâi o să-l ucidem împreună pe Tarmangani, chiar cu băţul lui cu tunet. Hai să-l omorâm!

Şi gorila se ridică cu greutate, clătinându-se.

— Nu, zise Tarzan, eu alung pe Tarmangani.

— Tu? N-ai să poţi!

— Eu sunt Tarzan, Regele Junglei, iar ceea ce spune Tarzan e sfânt.

Stimbol, care asista la scenă, avea impresia că omul şi fiara se ceartă şi credea că, în curând, cei doi se vor încăiera. Dacă ar fi bănuit că ei îl

considerau duşmanul lor comun, probabil că nu s-ar mai fi simţit în largul său. Înşfăcând puşca, se îndreptă spre Tarzan.

— La o parte, tinere, spuse Stimbol, vreau să termin cu gorila; după lupta cu şarpele, nu cred că ai chef să-ţi sară şi maimuţoiul ăsta în spate.

Americanul nu era foarte sigur de atitudinea pe care o va adopta Tarzan. Îi era încă proaspăt în minte felul în care omul maimuţă îi sărise în spate. Se simţea în siguranţă pentru că avea arma şi îşi imagina că acest sălbatic alb va fi fericit să scape de gorilă. Atât cât cunoştea el psihologia şi comportamentul animalelor, Stimbol o credea pe Bolgani ameninţătoare. Tarzan se puse între gorilă şi vânător şi îl privi pe Stimbol cu coada ochiului.

— Lasă puşca jos, spuse el. N-ai s-o împuşti.

— Pe toţi dracii, ba am s-o împuşc! izbucni Stimbol. De ce crezi că am urmărit-o atâta prin junglă?

— Pentru că ai vrut s-o împuşti. Dar n-ai s-o faci.

— Tinere, tu ştii cine sunt eu? îl întrebă Stimbol.

— Nu mă interesează, zise cu duritate Tarzan.

— Ei bine, să ştii că greşeşti! Sunt Stimbol, de la compania maritimă *Stimbol & Co* din New-York.

Era, într-adevăr, un nume atotputernic la New York şi chiar la Paris şi Londra, unde i se deschideau multe uşi. Rareori se întâmplă să nu fie servit; aroganţa lui venea în primul rând de la averea sa considerabilă.

— Ce cauţi în ţinutul meu? îl întrebă omul maimuţă, neluând în seamă vorbăria lui Stimbol.

— Ţinutul tău? Dar cine dracu' eşti tu?

Tarzan se-ntoarse spre cei doi negri care se ţineau la câţiva paşi de american.

— Sunt Tarzan, omul maimuţă, spuse el în dialectul lor. Ce caută în ţinutul meu şi câţi albi mai sunt cu el?

— Mare Bwana, răspunse unul dintre negri, cu un deosebit respect, noi am ştiut că eşti Tarzan din clipa în care te-am văzut sărind din copac şi omorând şarpele. Eşti singurul din junglă care ar fi putut-o face. Acest alb este un stăpân rău, mai e un alb cu el, celălalt e bun, au venit să-l vâneze pe Simba, Leul, dar au avut ghinion, aşa că mâine pleacă.

— Unde-i tabăra lor? îi întrebă Tarzan.

Negrul arătă cu mâna în direcţia corturilor.

— Nu departe de aici.

Tarzan se întoarse spre Stimbol, spunându-i:

— Întoarce-te în tabără. Voi veni deseară să vă vorbesc. Vezi să nu vânezi decât atâta cât îţi trebuie să mănânci, cât timp mai eşti în ţinutul lui Tarzan.

Era ceva în vocea şi-n gesturile lui Tarzan care îl făcu pe Stimbol să înţeleagă, în ciuda aroganţei sale obişnuite, că nu era de glumit, şi-l impresionă. Era o experienţă nouă, pe care n-o mai trăise decât o dată sau de două ori, în prezenţa unor oameni cu o avere mai mare decât a sa. Nu putu să răspundă nimic şi rămase nemişcat, privind uriaşul alb care se-ntoarse la gorilă. Asistă la schimbul lor de mormăieli, după care, nu mică-i fu mirarea când văzu omul şi gorila, umăr lângă umăr, luând calea junglei. După ce s-au făcut nevăzuţi în tufişuri, americanul îşi scoase casca, luă din buzunar o batistă de mătase şi-şi şterse fruntea de sudoare. Nu reuşea să uite imaginea uriaşului alb şi a gorilei, unul lângă celălalt, ca doi buni prieteni, dispărând în junglă. Se întoarse, în sfârşit, spre *askari,* înjurând.

— Am pierdut o zi întreagă, spuse el nemulţumit. Cine-i individul ăsta? Mi s-a părut că-l cunoaşteţi.

— E Tarzan, spuse unul dintre negri.

— Tarzan? N-am auzit niciodată de el, spuse batjocoritor americanul.

— Toţi cei care ştiu jungla, îl cunosc şi pe Tarzan.

— Ei, asta-i, se enervă Stimbol. N-o să-mi spună mie un sălbatic păduchios unde am şi unde nu am voie să vânez.

— Stăpâne, spuse negrul, Tarzan este cel care face legea în junglă şi nu-i bine să-l iei în râs.

— Nu vă plătesc să-mi daţi sfaturi, cretinilor! Dacă vreau să vânăm, o să vânăm, să nu uitaţi asta!

Întorcându-se spre tabără, nici americanul, nici *askarii* n-au văzut nici urmă de vânat. În ceea ce-i privea, *askarii* nu erau prea supăraţi că n-au vânat.

5. Tarmangani

Cât timp a lipsit Stimbol, Blake a împărţit hrana şi echipamentul în mod egal. Le-a aranjat în ordine pe iarbă, astfel încât Stimbol să le poată cerceta în voie şi să-şi dea consimţământul. Dar, în ce priveşte împărţirea cărăuşilor şi a *askari*-lor, a aşteptat întoarcerea acestuia. Tocmai îşi completa jurnalul când grupul de vânători intra în tabără.

Dintr-o privire, Blake îşi dădu seama că Stimbol era prost dispus. Dar cum asta era starea lui obişnuită, nu fu prea impresionat. Se gândi că, oricum, de mâine va scăpa de compania sa dezagreabilă.

În schimb era îngrijorat de aerul posomorit al *askari*-lor ce-l însoţiseră pe Stimbol. Tânărul bărbat îşi dădu seama că Stimbol găsise un nou prilej să-i brutalizeze şi să-i insulte, ceea ce făcea împărţirea oamenilor mult mai dificilă. Din clipa în care luase decizia irevocabilă de a se despărţi de Stimbol, Blake ştiuse că cel mai greu va fi să-i găsească pe cei dispuşi să i se alăture.

Când Stimbol văzu echipamentul împărţit şi aranjat pe categorii, ridică din sprâncene.

— Văd că n-ai uitat nimic, remarcă el, oprindu-se în faţa lui Blake.

— Am vrut să verifici şi dumneata înainte de a le împacheta.

— N-am chef acum să-mi bat capul, răspunse Stimbol. Sunt convins că ai împărţit corect proviziile.

— Mulţumesc, spuse Blake.

— Şi cărăuşii? Cum îi împărţi?

— N-o să fie simplu. Nu i-ai tratat prea bine şi nu ştiu cât de bucuroşi vor fi să te însoţească.

— Eh, uite, aici greşeşti, Blake. Problema cu dumneata este că nu-i cunoşti deloc pe indigeni. Eşti prea îngăduitor cu ei. Nu te respectă şi, atunci când nu respectă pe cineva, nici nu-l iubesc. Trebuie să ştie că stăpânul veghează asupra lor. N-or să-şi încredinţeze viaţa în mâinile dumitale pentru un drum aşa de lung. Ai împărţit proviziile. Lasă oamenii în seama mea, mă pricep mai bine. Am să-ţi pregătesc o echipă sigură.

— Şi cum ai să faci? întrebă Blake

— Ei bine, la început, îţi voi lăsa oamenii care doresc să te însoţească, admiţând că există vreunul, îi vom aduna pe toţi, le explicăm că ne despărţim şi am să le cer celor care vor să te însoţească pe tine să facă un pas în faţă. Apoi, din cei rămaşi, am să aleg câţiva pentru a-ţi completa grupul. Nu-i corect aşa?

— Cât se poate de corect, aprobă Blake.

Spera din toată inima ca planul lui Stimbol să se realizeze atât de simplu pe cât o credea el, dar avea mari dubii. Aşa că se gândi să-i propună şi o altă soluţie, la care era convins că se va ajunge în cele din urmă.

— În eventualitatea în care unul din noi va avea dificultăţi în completarea numărului de oameni, cred c-am putea să-i atragem promiţându-le nişte bani în plus, când vom ajunge la destinaţie. Eu, personal, dacă voi avea probleme, sunt dispus să plătesc, continuă Blake prudent.

— Nu-i o idee rea pentru cazul în care n-ai să-i poţi stăpâni după ce eu voi fi plecat, spuse Stimbol. Ar fi o asigurare în plus pentru dumneata. În ce mă priveşte, oamenii mei vor respecta

înţelegerea iniţială, altfel vor avea neplăceri. Eu zic să-i adunăm şi o să vedem noi atunci ce mai rămâne de făcut.

Căută cu privirea un şef:

— Hei, tu! Fă-te-ncoa'!

Negrul se apropie şi se opri în faţa lor.

— M-ai chemat, Bwana? întrebă el.

— Adună aici toţi oamenii, ordonă Stimbol. Toţi imbecilii să fie aici în cinci minute, în formaţie completă.

— Am înţeles, Bwana.

După plecarea negrului, Stimbol îl întrebă pe Blake:

— Ai văzut azi vreun străin prin tabără?

— Nu, de ce?

— Am întâlnit un sălbatic în timp ce vânam. Mi-a poruncit să părăsesc imediat jungla. Ei, ce zici de asta? zise Stimbol, râzând.

— Un sălbatic?

— Da. Unul cam într-o ureche. *Askarii* păreau că îl cunosc.

— Cine era?

— Îl cheamă Tarzan.

Blake ridică din sprâncene.

— Ah! exclamă el. Te-ai întâlnit cu Tarzan, omul maimuţă şi el ţi-a ordonat să părăseşti jungla?

— Ai auzit de el?

— Evident, e considerat Regele Junglei şi dacă mi-ar ordona mie să o părăsesc, aş pleca imediat.

— *Tu* ai pleca, dar nu şi Wilbur Stimbol.

— De ce ţi-a cerut să peci?

— Uite-aşa! Nu voia să omor o gorilă pe care tocmai o hăituiam. Stai să vezi! Nebunul scapă gorila de un piton, omoară pitonul, îmi ordonă să părăsesc jungla, spune că o să ne facă o vizită în tabără, apoi pleacă împreună cu gorila ca doi vechi prieteni. N-am mai pomenit aşa ceva. Nu-mi pasă cine e sau ce se crede el. Eu ştiu cine sunt, şi nu mă sperie pe mine un imbecil. N-o să mă oblige

nimeni să părăsesc acest ţinut înainte ca eu să vreau asta.

— Crezi că Tarzan, Regele Junglei, e un imbecil?

— Cred că un individ care umblă de nebun prin junglă, gol şi fără arme, nu poate fi decât un imbecil.

— Ai să vezi că nu-i un imbecil şi, dacă nu vrei să ai mai multe necazuri decât ţi-ai putea imagina, ar trebui să faci exact ce ţi-a spus el.

— Ce ştii despre el? L-ai văzut vreodată?

— Nu, răspunse Blake, dar i-am auzit pe oamenii noştri povestind multe despre el. Face parte din peisaj, ca şi jungla sau leii. Foarte puţini l-au văzut, poate chiar niciunul, dar are, totuşi, aceeaşi influenţă asupra imaginaţiei şi a superstiţiilor lor ca şi demonii. Le este teamă să nu-i stârnească în vreun fel mânia. Dacă află cumva că Tarzan a pus ochii pe noi, nu mai avem nicio şansă să-i stăpânim.

— Eu atâta am de spus: dacă acest om-maimuţă, sau ce-o fi el, ţine la liniştea sa, să facă bine să nu-şi bage nasul în treburile lui Wilbur Stimbol.

— Deci o să vină pe aici? întrebă Blake. Bine, eu unul abia aştept să-l văd. Oricum de când sunt în ţinutul ăsta, numai despre el am auzit vorbindu-se.

— Eu unul, n-am auzit nimic, spuse Stimbol.

— Bine, dar tu nici nu vorbeşti cu indigenii, i-o întoarse Blake.

— Pe cinstea mea, cred că am şi altele mai bune de făcut decât să le vorbesc, bombăni Stimbol.

— Eu nu am spus să *le* vorbeşti, ci *să vorbeşti cu ei.*

— Eu n-am să mă trag de şireturi cu cărăuşii, rânji Stimbol.

Blake făcu un gest a neputinţă.

— Ah, iată că vin oamenii, spuse Stimbol.

Se întoarse către cărăuşi şi *askari,* care se opriseră la câţiva paşi de ei, şi ridică tonul:

— Mr. Blake şi cu mine ne despărţim, anunţă el. Toate proviziile au fost împărţite în două. Eu voi merge să vânez ceva mai la vest, apoi o voi lua spre sud şi voi reveni spre coastă pe un alt drum. Nu ştiu care sunt planurile lui Mr. Blake, dar o să aibă nevoie de jumătate din cărăuşi şi *askari.* Nu vreau să aud niciun comentariu. Jumătate din voi o să meargă cu Mr. Blake, fie că vă place sau nu.

Se opri, pentru a da mai multă greutate cuvintelor.

— Ca întotdeauna, continuă, doresc ca toată lumea să fie mulţumită; de aceea am să le ofer o şansă celor care-l vor însoţi pe Mr. Blake. Acum, atenţie! Pachetele din partea asta sunt ale lui Mr. Blake. Celelalte sunt ale mele. Toţi cei care vor să-l urmeze pe Mr. Blake să treacă lângă bagajele lui.

Câţiva se îndreptară imediat spre pachetele lui Blake. Ceilaţi, după un moment de ezitare, le urmară exemplul, unul câte unul, aşa încât, în cele din urmă, toţi oamenii se adunară la bagajele lui Blake.

Stimbol se întoarse spre Blake, râzând şi clătinând din cap.

— Poftim! exclamă el. Ai mai văzut vreodată o asemenea adunătură de idioţi? Nimeni nu le-ar fi putut explica mai clar ca mine şi, cu toate astea, priveşte! Niciunul n-a înţeles!

— Eşti sigur, Stimbol? întrebă Blake.

Stimbol nu sesiză imediat insinuarea. Când, în sfârşit, înţelese, se încruntă.

— Nu fi stupid, ripostă el cu răutate. Bineînţeles că n-au priceput. Apoi, Stimbol le strigă negrilor:

— Tâmpiţilor, negri cretini ce sunteţi! Voi chiar n-aţi înţeles? N-am spus să treceţi toţi la Mr. Blake. Doar cei care vor să-l însoţească. Ceilalţi, care vor să vină cu mine, pricepeţi, *cu mine*, să treacă imediat lângă pachetele mele! Şi asta repede!

Nimeni nu se clinti însă. Stimbol era roşu de furie.

— Asta-i răzvrătire, urlă el. Instigatorul riscă să-şi lase pielea aici.

Se întoarse către unul din şefi.

— Tu, vino aici! Cine v-a pus să-mi faceţi una ca asta? Mr. Blake?

— Nu fi prost, Stimbol, spuse Blake. Nimeni nu i-a influenţat şi nu e nicio răzvrătire. Oamenii au făcut exact ceea ce le-ai spus tu să facă. Dacă n-ai fi atât de înfumurat, ţi-ai da seama de ce ai ajuns în situaţia asta. Negrii sunt şi ei oameni. În anumite privinţe sunt foarte sensibili, iar în altele sunt ca nişte copii. I-ai bătut, i-ai chinuit, i-ai insultat. Drept urmare, se tem de tine şi chiar te urăsc, ceea ce mi se pare firesc după cum te-ai purtat cu ei. Acum culegi ce ai semănat. Sper că asta îţi va servi drept lecţie de viaţă. Acum mai ai o singură cale pentru a-ţi face rost de oameni: să le oferi o primă generoasă. Vrei s-o faci?

Încrederea în sine şi siguranţa lui Stimbol se topeau treptat, pe măsură ce înţelegea că Blake avea dreptate. Privi la feţele lipsite de expresie ale negrilor. Nu găsi nici măcar o singură privire prietenoasă. Se întoarse către Blake.

— Încearcă tu să faci ceva, spuse el.

Blake ieşi în faţa oamenilor.

— Trebuie ca jumătate din voi să-l însoţească pe Mr. Stimbol, începu el. O să vă dea de două ori preţul cu care v-aţi înţeles la început, dacă-l serviţi cu credinţă. Sfătuiţi-vă şi transmiteţi-mi răspunsul mai târziu, prin şeful vostru. Asta-i tot. Puteţi pleca.

După-amiaza trecu. Cei doi aşteptau în corturile lor. Împărţiţi în grupuri, indigenii discutau în şoaptă. Blake şi Stimbol nu luară masa împreună dar, după cină, se întâlniră să-şi fumeze pipa în aşteptarea răspunsului. După o jumătate de oră, Blake îşi trimise servitorul să-i cheme pe şefii negrilor.

— Ei bine, aţi hotărât cine-l va urma pe Mr. Stimbol?

— Nimeni nu-l va însoţi pe bătrânul Bwana, răspunse şeful lor. Toţi vor să meargă cu tânărul Bwana.

— Dar Mr. Stimbol plăteşte bine, spuse Blake şi jumătate dintre voi trebuie să i se alăture.

Negrul clătină din cap.

— Poate plăti oricât, nimeni nu vrea să meargă cu el.

— Aţi fost de acord să ne însoţiţi tot drumul, atât la dus cât şi la întors. Trebuie să vă respectaţi angajamentul.

— Este adevărat, dar ne-am angajat să vă însoţim dacă sunteţi împreună. Bătrânul Bwana se poate întoarce fără grijă împreună cu tânărul Bwana. Dar nu separat.

Tonul categoric al şefului puse capăt discuţiei.

Blake reflectă o clipă înainte de a răspunde.

— Poţi să pleci, spuse el. O să vorbim cu toţii din nou, mâine dimineaţă.

6. Ara, fulgerul

Tabăra forfotea încă înainte de revărsarea zorilor. La ora hotărâtă, bagajele erau făcute şi totul pregătit de drum. Cărăuşii hoinăreau prin împrejurimi, aşteptând ordinul de plecare. Blake şi Stimbol fumau în tăcere. Deodată, frunzişul unui copac foşni uşor, o creangă se aplecă şi Tarzan sări în mijlocul taberei. Un fior de surpriză şi teamă străbătu grupul de negri. Omul maimuţă le vorbi în dialectul lor.

— Eu sunt Tarzan, regele Junglei. Aţi adus oameni albi în ţara mea, ca să-mi omorâţi poporul. Cei care vor să trăiască şi să se întoarcă în satele lor, la familiile lor, să-l asculte bine pe Tarzan şi să facă ceea ce el ordonă.

— Tu, îi spuse negrului ce conducea expediţia, îl vei însoţi pe cel mai tânăr, căruia îi dau voie să filmeze în ţinutul meu, când şi unde va dori. Alege-ţi jumătate din oameni şi alătură-te tânărului Bwana.

— Iar tu, spuse altui şef, ia oamenii care mai rămân şi du-l pe cel mai în vârstă Bwana înapoi de unde a venit, pe calea cea mai scurtă. Nu are dreptul să vâneze decât pentru a se hrăni sau a se apăra. Şi să nu îndrăzneşti să nu-mi asculţi ordinele. Aminteşte-ţi că Tarzan veghează şi că nu uită niciodată.

Se întoarse apoi către albi.

— Blake, am hotărât. Poţi pleca oricând, oriunde doreşti. În ce priveşte vânătoarea, decizi singur. Eşti musafirul lui Tarzan.

— Iar tu, spuse, adresându-se lui Stimbol, vei părăsi imediat ţinutul pe calea cea mai scurtă. Ai dreptul să porţi arme doar ca să te aperi. Nu abuza de această permisiune, căci îţi va fi retrasă. Şeful negru va fi cu ochii în patru.

— Ei, uşurel, nu te ambala aşa, ţipă Stimbol. Te înşeli amarnic dacă îţi închipui c-am să permit să-ţi baţi joc de drepturile mele de cetăţean american. Aş putea să cumpăr şi să vând prăpădita asta de junglă cu tine cu tot fără nicio problemă. Pe toţi dracii, Blake, spune-i imbecilului ăsta nenorocit cu cine are de a face, înainte de a avea necazuri.

Tarzan se adresă şefului negrilor lui Stimbol:

— Luaţi bagajele şi plecaţi. Dacă omul nu vă urmează, mergeţi înainte. Dacă mă ascultă, aveţi grijă să ajungă teafăr şi nevătămat. Să-i fiţi supuşi, cât timp îmi va fi şi el mie. Asta-i tot! Acum plecaţi!

Cu mişcări iuţi, Tarzan sări dintr-un copac în altul şi dispăru în frunziş. Blake şi ai săi părăsiră şi ei tabăra. Stimbol înjura şi ameninţa în timp ce echipajul lui, în şir indian, pătrundea tot mai adânc în junglă, luând-o spre est, fără să-l bage în seamă. Stimbol rămăsese singur în tabăra părăsită.

Umilit, spumegând de furie, alergă după ei, dând ordine şi ameninţând, dar nimeni nu-i dădea nicio atenţie. În cele din urmă se linişti. Mergea morocănos în fruntea lungului şir de cărăuşi şi *askari,* convins în sfârşit că puterea omului

maimuţă era mai mare decât a sa. Dar clocotea de ură şi de planuri de răzbunare.

Dorind să se asigure că ordinele îi erau respectate, Tarzan le-o luase înainte. Aştepta acum, aşezat pe o creangă, privind drumul pe care urma să treacă Stimbol. În depărtare se auzeau deja zgomotele coloanei. Deasupra copacilor se adunau ameninţător nori negri şi deşi dar în junglă nu se simţea încă nicio adiere.

Pe drum, din direcţie opusă, se apropia un antropoid uriaş, negru şi păros. Când ajunse destul de aproape, Tarzan îl strigă cu o voce reţinută:

— Bolgani!

Gorila se opri şi se ridică în două picioare, privind atent în jur.

— Eu sunt, Tarzan.

— Eu sunt Bolgani, mârâi gorila.

— Se apropie Tarmangani.

— Omor!

— Nu, spuse Tarzan. Lasă Tarmangani să treacă. El şi oamenii săi au multe bastoane cu tunet. L-am alungat pe acest Tarmangani din junglă. Lasă-l să treacă. Îndepărtează-te puţin din drum. Proştii de Gomangani şi bătrânul Tarmangani, care e şi mai prost, vor trece fără să ştie că Tarzan şi Bolgani sunt chiar lângă ei.

Pe cerul vineţiu, norii se învolburau mereu şi, deodată, se auzi bubuind un tunet îndepărtat; cei doi ridicară capul privind dezlănţuirea forţelor naturii, mai sălbatice şi mai distrugătoare decât puterile lor.

— Pand, tunetul, vânează, remarcă Tarzan.

— Îl vânează pe Usha, vântul, spuse gorila.

— În curând îl vom auzi pe Usha fugind prin copaci ca să scape. Tarzan privea norii negri ameninţători. Chiar şi Kudu, soarele, se teme de Pand. Când Pand vânează, Kudu îşi ascunde faţa.

Ara, fulgerul, sfâşie cerul. Pentru cei doi, fulgerul era o săgeată din arcul lui Pand, iar

picăturile mari de ploaie erau Meeta, sângele lui Usha, ce curgea din nenumăratele sale răni.

Jungla fremăta sub rafalele de vânt, dar, deocamdată, singurul zgomot ce se auzea era bubuitul tunetului. Copacii biciuiau aerul, împinşi de Usha, care zguduia pădurea. Se făcea din ce în ce mai întuneric. Ploaia începu să cadă cu găleata. Frunze şi ramuri zburau într-un vacarm îngrozitor. Cu vuiete asurzitoare, forţele naturii îşi dezlănţuiau mânia. Animalele din junglă tremurau în faţa singurei puteri ce le înspăimânta, fiindu-le superioară. Tarzan se ghe- muise în copacul uriaş, ca să se apere de ploaie.

Lângă drum, udă leoarcă şi plină de noroi, Bolgani stătea ghemuită. Aşteptau. Nu puteau decât să aştepte. Deasupra lor, furtuna se dezlănţuise cu o furie nebună. Tunetul bubuia cu ecouri asurzitoare. Un trăsnet orbitor străbătu cerul şi creanga pe care stătea Tarzan se prăbuşi într-un vaiet prelung. Tarzan zăcea leşinat pe drum, pe jumătate prins sub creanga uriaşă.

Furtuna se opri la fel de brusc precum începuse. Kudu, soarele, risipi norii. Încă îngrozită, gorila Bolgani stătea nemişcată. Se temea ca nu cumva să-i atragă atenţia lui Pand, tunetul.

Ud leoarcă, îngheţat şi furios, Stimbol se lupta cu drumul lunecos şi moale. Nu ştia că oamenii săi se aflau departe în urmă, căci, în timp ce el înaintase prin furtună, ei căutaseră adăpost pe sub copaci.

Deodată, la o cotitură a drumului, se trezi în faţa unei crengi ce-i bara trecerea. Nu văzu de prima dată corpul ce zăcea dedesubt, dar îl recunoscu imediat. Tarzan mort- speranţele lui creşteau. E liber să facă tot ce doreşte. Dar oare era mort?

Se apropie atent şi puse urechea pe pieptul lui. Pe faţă i se citi dezamăgirea. Tarzan nu era mort. Deodată, expresia i se schimbă. Ochii săi sclipeau răutăcios în timp ce privea atent drumul pe care

venise. Negrii nu se zăreau! Aruncă o privire rapidă în jur. Era singur cu cel care îl umilise!

I se părea că e singur, căci nu văzuse încă silueta păroasă ce se ridicase pe tăcute, auzind zgomotul paşilor săi, şi care-l privea acum printre frunze.

Tarzan se mişcă. Începea să-şi revină. Stimbol înţelese că acum era momentul să acţioneze. În aceaşi clipă, un braţ uriaş, păros, ieşi din frunziş şi-l apucă de umăr. Stimbol trase o înjurătură şi se trezi nas în nas cu Bolgani. Încercă să o lovească cu cuţitul însă gorila îi smulse arma, aruncând-o în mărăcini. Colţii galbeni ai gorilei se pregăteau să se înfigă în gâtul lui Stimbol, când, Tarzan deschise ochii şi strigă:

— Kreeg-ah!

La acest avertisment, Bolgani se opri.

— Lasă-l, spuse Tarzan.

— Tarmangani a vrut să-l omoare pe Tarzan, răspunse gorila. Bolgani nu l-a lăsat. Bolgani ucide! şi scoase un mârâit furios.

— Nu, spuse Tarzan cu un ton sever. Dă-i drumul lui Tarmangani. Gorila tocmai slăbea strânsoarea când apărură primii cărăuşi. Văzând atâţia negri, maimuţa deveni şi mai nervoasă.

— Du-te în junglă, Bolgani, spuse Tarzan. Tarzan va avea grijă de acest Tarmangani şi de Gomangani.

Mârâind, gorila dispăru în desiş. Tarzan se adresă lui Stimbol şi oamenilor săi.

— Ai scăpat ca prin minune, Stimbol. Ai avut noroc că nu ai apucat să mă omori. Mă aflam aici din două motive: să văd dacă-mi asculţi ordinele, şi să te apăr de oamenii tăi. Nu mi-a plăcut felul în care te-au privit astăzi în tabără. Aş fi putut să te părăsesc şi asta ar fi însemnat sfârşitul tău, la fel de sigur ca otrava sau lovitura de cuţit. Credeam că am o oarecare răspundere pentru că eşti alb. Acum mă consider eliberat de orice obligaţie faţă de tine. N-am să te omor, Stimbol, aşa cum ai merita. Dar, începând din acest moment, nu mai ai prieteni în

junglă, ci doar duşmani. Se întoarse spre grupul de negri.

— Tarzan, Regele Junglei, va pleca într-ale lui. Poate că n-o să-l mai vedeţi. Făceţi-vă datoria faţă de acest alb, cât timp urmează ordinele lui Tarzan, *dar aveţi grijă să nu vâneze!*

Acestea fiind spuse, omul maimuţă sări într-un copac şi dispăru.

Când Stimbol află de la oamenii săi că Tarzan îi asigurase că nu-l vor mai vedea, îşi regăsi siguranţa de sine şi îngâmfarea. Era din nou şeful, dând ordine negrilor şi înjurându-i, bătându-şi joc de ei. Vroia să-i impresioneze. Credea că, fiind oameni simpli, îi poate înşela, arătând că nu se teme de Tarzan şi că, ignorându-i ordinele, le va câştiga respectul. Astfel, puţin înainte de a stabili tabăra, Stimbol zări o antilopă. Trase fără ezitare, ucigând-o pe loc.

Pentru Stimbol acesta a fost începutul sfârşitului. Seara, în tabără, adunaţi în grupuri mici, oamenii săi vorbeau în şoaptă:

— A omorât o antilopă şi Tarzan se va supăra pe noi, spuse unul.

— Tarzan ne va pedepsi, spuse altul.

— Bwana e un om rău, adăugă un al treilea. Ar trebui să-l omorâm.

— Nu putem să-l omorâm!

— Va muri singur dacă îl lăsăm în junglă.

— Tarzan a spus să ne facem datoria.

— Da, dar numai atâta timp cât Bwana va asculta de ordinele sale.

— Şi nu le-a ascultat.

— Atunci putem să-l părăsim.

Epuizat de marşul cel lung, Stimbol dormi buştean. Când se trezi, soarele era sus. Îşi chemă servitorul. Niciun răspuns. Strigă din nou, mai tare, înjurând. În tabără nu se auzea niciun zgomot.

— Porci leneşi! mormăi el. Le-arăt eu lor!

Se ridică şi se îmbrăcă. Deodată, simţi ceva ameninţător în liniştea din jurul său. Ieşi în fugă

din cort şi înţelese totul dintr-o singură privire. Era singur şi toate proviziile dispăruseră, în afară de un singur pachet. Îl abandonaseră în inima Africii!

Primul gând fu să-şi ia puşca şi să plece după ei. Se răzgândi însă imediat. Fără să ezite, aceşti oameni îl abandonaseră unei morţi aproape sigure. În cazul în care s-ar ţine de ei, ar putea găsi un mijloc mult mai rapid de a-l înlătura definitiv.

N-avea decât o soluţie: să dea de Blake şi să rămână cu el. Ştia sigur că Blake nu-l va lăsa să moară în junglă.

Negrii nu-i luaseră puşca şi muniţiile. Îi mai rămăseseră şi destule provizii. Problema era însă transportul lor. Dacă voia să-l ajungă pe Blake, care plecase pe alt drum, trebuia să renunţe la bagaje. Ştia că îl despart de Blake cam două zile de mers şi, dacă acesta nu înaintase prea repede, putea spera să-l întâlnească într-o săptămână. Poate că Blake va găsi ceva interesant de filmat şi-şi va instala o tabără fixă. În acest caz, Stimbol îl va întâlni chiar şi mai repede.

Odată stabilit planul de acţiune, se simţi mai liniştit. După o masă bună, pregăti un pachet cu provizii pentru o săptămână, îşi umplu buzunarele şi centura cu muniţii şi porni la drum.

Nu-i fu prea greu să găsească locul în care se despărţise de Blake. Se hotărî să facă un popas în mica poiană, înainte de a porni pe urmele lui. Se aşeză, rezemându-se de trunchiul unui copac, fără să observe că arbuştii din apropiere s-au mişcat.

Terminându-şi ţigara, Stimbol se ridică, luă pachetul şi porni la drum. Făcu câţiva metri şi se opri brusc. Un mârâit ameninţător venea din tufişul din faţa lui. În aceeaşi clipă, ierburile se dădură la o parte şi apăru capul unui leu uriaş, cu coamă neagră.

Stimbol scăpă pachetul, zvârli puşca şi-ncepu să alerge spre copacul sub care se odihnise. Leul ezită o clipă, surprins, apoi se repezi după el.

Stimbol privi înapoi şi îngheţă: leul părea atât de aproape şi copacul atât de departe… Deşi nu mai era tânăr, se căţără pe ramurile groase cu o rapiditate care ar fi făcut cinste şi unui atlet. Ajunsese la ţanc. Ghearele ascuţite ale lui Numa îi atinseră ghetele, obligându-l să se refugieze pe crengile cele mai înalte. Acolo se opri gâfâind şi, sleit de puteri, privea la fiara ce-şi arăta colţii într-un mod nu tocmai prietenos.

Numa scoase câteva răgete, apoi, cu un mârâit înăbuşit se întoarse cu spatele şi se îndreptă majestuos spre tufişul din care ieşise. Se opri însă lângă pachetul cu provizii, îl adulmecă şi începu să-l zgârie. Pachetul se răsturnă şi Numa sări îndărăt, prudent. Apoi, se aruncă asupra lui furios, începând să-l sfâşie, până ce conţinutul se răspândi în iarbă. Muşcă din cutii şi sticle, până ce nu mai rămase aproape nimic întreg. Ghemuit în copac, Stimbol privea neputincios cum îi erau distruse proviziile.

Se blestemă că-şi aruncase puşca. Îl consola doar gândul că poate Blake nu era prea departe şi că, după ce-l va găsi, va avea ce mânca. Odată leul plecat, va coborî şi-şi va continua drumul pe urmele lui Blake.

Numa, pe care conţinutul pachetului nu-l mai interesa, se îndreptă agale spre tufiş. Dar ceva îi atrase atenţia. De data asta era bastonul cu tunet al lui Tarmangani. Leul mirosi puşca, îi dădu o labă şi în cele din urmă o luă în gură. Stimbol îl privea îngrozit. Ce se va întâmplă dacă fiara îi strică arma? Nu va mai avea niciun mijloc de apărare şi de a-şi procura hrană.

— Las-o jos! strigă Stimbol. Las-o jos!

Numa se îndrepta spre tufe, ducând puşca în gură, părând că nu-i aude strigătele.

După amiaza şi noaptea următoare i-au părut o eternitate lui Wilbur Stimbol. Cât a fost lumină, leul a rămas nemişcat lângă tufiş, aşa că nici vorbă să coboare din copac. Cu atât mai mult, după

căderea nopţii, nimeni n-ar fi reuşit să-l facă pe Stimbol să coboare şi să înfrunte, în plină noapte, jungla ce-l îngrozea. Toată noaptea ascultă înspăimântat concertul de urlete, mârâituri şi răgete, de parcă cele mai înspăimântătoare fiare şi-ar fi dat întâlnire în acea poiană.

Dimineaţa, jungla era liniştită. Doar pânza sfâşiată în mii de bucăţi şi cutiile goale arătau ce festin oferise Stimbol fără voia sa hienelor. Numa plecase.

Stimbol coborî tremurând din copac. Cu privirea rătăcită, tresărind la orice zgomot, devenise un biet bătrân care străbătea jungla terorizat de spaimă. Cine l-ar mai fi recunoscut pe Wilbur Stimbol, mândrul preşedinte al firmei Stimbol & Co din New York?

7. Crucea

Furtuna ce a întrerupt safari-ul lui Stimbol încurcă şi mai serios planurile lui Blake, schimbându-i cu totul cursul vieţii.

Însoţit de un singur negru, care-i ducea aparatul de filmat şi cea de-a doua puşcă, Blake se abătuse din drum, pentru a încerca să filmeze lei. Semne numeroase arătau că în regiunea pe care o traversau erau o mulţimea.

Blake urma un drum paralel cu al grupului său şi trebuiau să se reîntâlnească în tabără, după-amiază. Băiatul ce-l însoţea era inteligent şi descurcăreţ. Stabiliseră viteza şi direcţia de mers şi Blake lăsă cu toată încrederea în grija lui orientarea, el dedicându-se în întregime ocupaţiei fascinante de a găsi subiecte de filmat.

Puţin timp după ce au părăsit grupul, Blake şi tovarăşul său au întâlnit o familie de şapte sau opt lei: o magnifică pereche matură şi cinci sau şase lei mai tineri. Zărindu-i pe cei doi, leii s-au îndreptat alene spre pădurea rară. Blake îi urmă la distanţă, aşteptând răbdător o lumină şi un cadru cât mai bun pentru filmare. În mod normal, Blake se orienta perfect în junglă şi ar fi găsit imediat

drumul spre punctul de întâlnire cu oamenii săi. Acum însă, pornit în urmărirea leilor, nu-l mai interesa nimic altceva, bazându-se în întregime pe ghidul său. Timp de două ore s-a ţinut cu încăpăţânare pe urma grupului regal, dar nu i s-a ivit prilejul unei filmări cu adevărat reuşite.

La un moment dat cerul se acoperi brusc de nori negri şi puţin mai târziu izbucni furtuna, cu o violenţă specifică climei ecuatoriale. O lumină orbitoare străbătu cerul şi Blake se prăbuşi la pământ.

Nu ştia cât timp rămăsese întins pe iarbă, năucit de trăsnetul ce lovise la doar doi metri de el, dar, când deschise ochii, furtuna trecuse şi soarele străpungea bolta de verdeaţă. Se ridică încet şi privi în jur.

Ceea ce văzu îl făcu să-şi vină repede în fire: la vreo treizeci de metri, şapte lei îl priveau cu un aer grav.

Leii, ca şi oamenii, pot fi foarte diferiţi unii de alţii; din fericire pentru Blake, aceştia nu prea văzuseră oameni, nu fuseseră vânaţi niciodată, păreau sătui, iar Blake nu făcuse nimic care să-i enerveze. Erau pur şi simplu curioşi.

Dar Blake nu ştia toate astea. Ştia doar că la vreo treizeci de metri de el stăteau şapte lei care nu erau în cuşcă şi că, deşi îi urmărise pentru a-i filma, în acel moment ce-şi dorea cel mai mult era nu un aparat de filmat ci o puşcă.

Se uită după armă. Spre marea-i mirare nu văzu nici puşca lui şi nici pe negrul cu cealaltă armă. Unde putea fi? Fără îndoială că fugise de frica leilor. Blake se întreba dacă îl vor ataca atunci când se va ridica. Rememoră rapid tot ce auzise despre lei şi-şi aminti un lucru valabil pentru toate animalele periculoase: dacă alergi întorcându-le spatele, te fugăresc până te prind. Ca să ajungă la cel mai apropiat copac, ar fi trebuit să meargă drept spre ei.

În acest moment de cumpănă, unul din leii tineri înaintă câţiva paşi. Asta îl făcu să se hotărască. Cu cât leii se aflau mai aproape, cu atât şansele i se micşorau. La treizeci de metri în spatele lui era un alt copac iar la treizeci de metri în faţa sa leii. Dacă ar fi alergat spre acesta, leii ar fi trebuit să parcurgă şaizeci de metri, timp în care el ar fi alergat treizeci. Dacă însă alegea copacul din faţa sa, ar fi avut şase-şapte metri de parcurs, iar leii peste douăzeci. Nu era nicio îndoială că trebuia să-l aleagă pe cel mai apropiat. Exista totuşi o anumită reţinere: cum să alergi de-a dreptul spre o turmă de lei?

Blake era înspăimântat, dar leii nu aveau de unde să ştie asta, căci Blake se îndrepta acum drept spre ei. Cel mai greu a fost să-şi oblige picioarele să meargă în direcţia hotărâtă. Ele ar fi vrut să alerge în direcţia opusă; doar voinţa le stăpânea. Au fost momente de încordare crâncenă pentru Blake, mai ales la primii paşi făcuţi sub privirea leilor ce-l vedeau apropiindu-se şi deveneau tot mai nervoşi. Leoaica se mişcă neliniştită. Unul din masculii tineri îşi lovi nervos coada de coaste şi rânji, arătându-şi colţii.

Când Blake ajunsese aproape de copac, se întâmplă ceva ciudat: leoaica scoase un fel de geamăt, apoi se îndepărtă dintr-un salt, urmată de ceilalţi şase care s-au luat după ea.

Omul se sprijini de copac şi răsuflă uşurat.

— Uf! suspină el. Sper să nu mai văd lei decât în grădina zoologică din Central Park.

Dar ceea ce a urmat l-a făcut să uite repede incidentul cu leii. Pornind să-l caute pe negrul ce nu răspundea chemărilor sale, Blake cercetă cu atenţie în jur. Puţin mai în urmă, pe drum, în poieniţă, găsi resturi de carne carbonizată şi o ţeavă de puşcă înnegrită şi pe jumătate topită. Din aparatul de filmat nu mai rămăsese nimic. Probabil că trăsnetul ce-l trântise pe Blake la pământ căzuse

exact pe bietul om, omorându-l pe loc şi făcând să explodeze toată muniţia.

Căută peste tot cealaltă puşcă şi ajunse la concluzia că a dispărut datorită unei tornade iscate de furtuna violentă.

Dându-şi seama că s-a rătăcit şi neavând nici cea mai mică idee încotro să se îndrepte, Blake porni la drum în direcţia care credea el că este cea bună. Nu era. Grupul său se îndrepta spre nord-est, pe când el o luase direct spre nord.

A înaintat cu greu prin pădurea deasă, timp de două zile, dormind noaptea prin copaci. La un moment dat, creanga pe care stătea s-a încovoiat sub greutatea unui animal. Doi ochi strălucitori îl priveau în noapte. Blake ştia că este un leopard. A apucat pistolul şi a tras. Cu un răget înfiorător, fiara a dispărut, dar nu-şi dădea seama dacă o nimerise.

A găsit apă şi hrană din belşug, şi, în dimineaţa celei de-a treia zile ieşi din pădure, ajungând la picioarele unui lanţ muntos. Pentru prima dată după săptămâni întregi, avu bucuria să revadă albastrul cerului. Acum simţea libertatea, ca un ocnaş care, după o lungă încarcerare, vede lumina zilei. Nu mai era decât o chestiune de timp să iasă de aici. Avea chef să cânte şi să strige, dar îşi menaja forţele şi porni spre munţi. Nu văzuse niciun sat în pădure şi cum nu se putea să nu existe locuitori într-o regiune bogată în vânat şi ape, cu siguranţă că va întâlni vreo aşezare.

Ajuns pe un versant, zări ceva mai jos o trecătoare pe fundul căreia curgea un râuleţ. Trebuia să fie vreun sat pe malul apei.

Coborî spre râu. Descoperi încântat o potecă bătătorită ce şerpuia de-a lungul malului. Încurajat de faptul că, în sfârşit, va întâlni indigeni care îl vor ajuta să-şi regăsească grupul, Blake o luă pe potecă.

Făcuse aproape cinci kilometri fără să descopere nici urmă de locuinţă când, la o cotitură, văzu în faţa lui o cruce albă, de dimensiuni uriaşe. Cioplită din calcar, se ridica exact în mijlocul drumului şi-l domina pe Blake cu înălţimea celor douăzeci de metri ai săi. După inscripţia aproape ştearsă părea să fie foarte veche.

Blake cercetă literele cizelate dar nu le putu descifra. Aducea oarecum a engleză, o engleză arhaică, dar elimină imediat o asemenea ipoteză ridicolă. Ştia că hotarele Abisiniei nu puteau fi prea departe, iar abisinienii erau creştini. Astfel se

putea explica prezenţa crucii. Totuşi nu-şi putea stăpâni senzaţia de teamă pe care i-o transmitea simbolul antic. Ce însemna oare? Ce era cu ea?

Înfiptă acolo, în mijlocul drumului, tăcută, de o vârstă venerabilă, părea să-i spună lui Blake să se oprească, să nu se aventureze mai departe în necunoscut. Îl avertiza că trebuie să plece, dar nu cu bunăvoinţă, ci mai degrabă cu aroganţă şi ură.

Râzând, Blake îşi alungă proasta dispoziţie de care se lăsase cuprins şi îşi continuă drumul. Dar, trecând prin faţa imensului monolit alb şi-a făcut cruce, deşi nu era bisericos. Nu putu să-şi explice ce l-a determinat să facă asta, nici de unde venea ciudata impresie de forţă degajată de această cruce aflată în ruină.

La o altă cotitură, poteca se îngusta şi trecea printre două blocuri uriaşe de piatră, căzute probabil din înaltul versantului. Pereţii canionului se apropiau din ce în ce mai mult. Blake se afla aproape de cheiurile râului şi totuşi nimic nu anunţa prezenţa vreunui sat. Atunci unde ducea poteca? Trebuia să aibă un capăt…

Dominat încă de imaginea crucii, Blake trecu printre cele două blocuri-de piatră. În aceeaşi clipă, dădu nas în nas cu un om. În spatele lui răsări altul. Erau doi negri viguroşi, cu trăsături fine. Blake nu mai văzuse nicăieri în Africa asemenea negri, purtând haine din piele decorată cu artă strânse pe corp, cu cruci roşii pe piept drept blazoane, având pantaloni şi fiind încălţaţi cu sandale din piele de căprioară. Aveau un fel de căşti din zale, mulate pe cap, care se continuau deasupra urechilor şi de jur-împrejurul gâtului cu o apărătoare din piele de leopard. Erau înarmaţi cu săbii mari şi lănci.

Blake putu aprecia uşor ascuţimea lăncilor când le simţi împungându-l în spate.

— Cine eşti? întrebă negrul din faţă.

Dacă omul i s-ar fi adresat în chineză, Blake s-ar fi mirat mai puţin; din gura acestui negru din

Africa centrală, în plin secol XX, ieşeau cuvinte rostite în engleza veche! Blake era prea uimit pentru a mai putea răspunde.

— Cu siguranţă că e un sarazin, Paul, spuse negrul din spatele lui Blake, şi nu înţelege ce-i spui. Un spion poate…

— Nu, Peter Wiggs, pe cât este de adevărat că eu sunt Paul Bodkin, pe atâta este de clar că omul ăsta nu-i păgân. Asta se vede de la o poştă!

— Orice ar fi, tu, Paul Bodkin, trebuie să-l duci căpitanului Porţii, care-l va interoga.

— Totuşi nu văd nimic rău dacă-l întrebăm şi noi câte ceva.

— Lasă vorba şi du-l la căpitan, spuse Peter. Eu am să rămân aici să păzesc drumul până te întorci.

Paul se dădu la o parte şi-i făcu semn lui Blake să pornească, împungându-l în spate cu vârful lăncii.

Drumul era uşor şi Blake merse mai departe pe potecă, până când dădu de intrarea unui tunel săpat în stâncă. Într-o firidă de la intrarea acestuia erau agăţate mai multe torţe. Bodkin alese una, luă nişte iască dintr-o cutie şi, scăpărând cu o bucată de cremene, aprinse iasca, apoi torţa, luminând cu ea tunelul. Cu o împunsătură de lance îl îndemnă pe Blake s-o ia din loc. Pătrunseră în tunelul strâmt şi întortocheat. Trecuse multă lume pe aici. Pietrele luceau de parcă ar fi fost lustruite. Pereţii şi tavanul erau înnegriţi de funinginea nenumăratelor torţe ce luminaseră acest ciudat drum spre… necunoscut.

8. Şarpele loveşte

Neştiind cum să supravieţuiască în junglă, copleşit de nenorocirea ce dăduse peste el şi cu mintea paralizată de teamă, Wilbur Stimbol se strecura tiptil, pradă tuturor spaimelor ce le poate naşte imaginaţia unui om aflat într-o asemenea situaţie. Un strat gros de murdărie acoperea ce mai rămăsese din hainele ce atârnau jalnic pe ruina

corpului său descărnat. Părul său grizonat şi barba nerasă de patru zile îi deveniseră albe ca neaua.

Mergea pe o potecă vizibilă, plină de urme de oameni şi animale domestice. Cu neştiinţa sa de orăşean, credea că e pe urmele lui Blake. Astfel ajunse, sfârşit de oboseală, la tabăra lui Ibn Jad.

Fejjuan, sclavul Galla, îl zări şi-l duse la cortul şeicului, unde Ibn Jad, fratele său Tollog şi alţii erau aşezaţi şi îşi sorbeau cafeaua.

— Pe Allah! Ce creatură ai mai capturat, Fejjuan? întrebă şeicul.

— Poate e vreun sfânt, răspunse negrul, căci este foarte slab, neînarmat şi foarte murdar… da, trebuie să fie un om foarte sfint.

— Cine eşti? îl întrebă Ibn Jad.

— M-am rătăcit şi sunt mort de foame. Daţi-mi să mănânc, răspunse umil Stimbol.

Niciunul dintre arabi nu-i cunoştea însă limba.

— Un alt *Nasrany,* spuse Fahd cu dispreţ… Un Frenjy, poate.

— Seamănă mai degrabă cu un El-Engleys, remarcă Tollog.

— Poate-i franţuz, sugeră Ibn Jad. Vorbeşte-i în limba lor barbară, Fahd, dacă tot ai învăţat-o de la soldaţii din Algeria.

— Cine eşti, străine? întrebă Fahd în franceză.

— Sunt american, răspunse Stimbol, răsuflând uşurat, bucuros să găsească un mijloc de comunicare cu arabii. M-am rătăcit în junglă şi sunt mort de foame.

— Este din Lumea Nouă, s-a rătăcit şi e mort de foame, traduse Fahd.

Ibn Jad porunci să i se dea de mâncare şi, în timp ce străinul mânca, continuară să vorbească prin intermediul lui Fahd. Stimbol le povesti cum oamenii săi l-au abandonat şi promise arabilor că-i va plăti bine dacă-l vor conduce până la coastă. Şeicul n-avea niciun chef să se încurce cu un bătrân fără puteri şi înclina să creadă că cea mai bună soluţie era să-i taie gâtul. Dar Fahd, care

fusese impresionat de lăudăroşenia lui Stimbol, ce se făIea cu averea lui imensă, întrevedea posibilitatea unei recompense mari sau a unei răscumpărări. Îl convinse pe şeic să-i dea voie bătrânului să rămână cu ei, măcar pentru o vreme, promiţând să-l găzduiască în cortul său şi să-şi asume întreaga responsabilitate.

— Ibn Jad te-ar fi omorât, *Nasrany,* îi spuse el mai târziu lui Stimbol, dar Fahd te-a salvat. Să-ţi aminteşti de asta când o să vină momentul răsplatei. Aminteşte-ţi că Ibn Jad e gata să te omoare în orice clipă şi că viaţa ta e în mâinile mele. Ce preţ au toate acestea?

— Voi face din dumneata un om bogat, răspunse Stimbol.

În zilele ce urmară, Fahd şi Stimbol se cunoscură mai bine. Recăpătându-şi forţele şi simţindu-se ceva mai în siguranţă, Stimbol redeveni arogant. Promisiunile sale erau atât de exagerate încât Fahd deja visa la viaţa de lux şi plăceri pe care o va duce. Dar, pe măsură ce visurile şi ambiţia lui creşteau, în minte îi încolţea teama că cineva i-ar putea lua afacerea. Cum Ibn Jad era concurentul principal în lupta câştigării favorurilor lui *Nasrany,* Fahd nu pierdea nicio ocazie de a-l convinge pe Stimbol că şeicul era însetat de sânge. De fapt lui Ibn Jad îi păsa atât de puţin de Stimbol încât ar fi uitat complet de prezenţa lui dacă nu l-ar fi văzut din când în când prin tabără.

Încet-încet, arabii se apropiau de fabuloasa Cetate Nimmr. Pe drum, Zeyd găsi ocazia să-i facă curte lui Ateja, fata şeicului, în speranţa că Allah îl va ajuta şi-i va obţine mâna. La acelaşi lucru râvnea şi Fahd care, nebun de gelozie, nu putea să-l privească pe acesta fără să-i vină în minte gânduri ucigaşe. Plănuia să scape de rivalul său şi îi spiona mereu pe cei doi. În cele din urmă, ocazia i se ivi din întâmplare.

Observase că Zeyd lipsea uneori de la întâlnirea din mukaad-ul şeicului, unde se adunau bărbaţii, şi că Ateja, după ce-şi îndeplinea obligaţiile casnice, dispărea şi ea. Fahd îi pândi şi văzu că Ateja şi Zeyd se întâlneau pe ascuns.

Într-una din nopţi, Fahd nu se duse la întâlnirea din cortul şeicului. Se ascunse în apropierea cortului lui Zeyd şi când el plecă, se strecură înăuntru şi-i luă muscheta încărcată. Se strecură până la locul unde Zeyd îşi aştepta iubita, şi se furişă în spatele lui. Şeicul Ibn Jad putea fi văzut din locul de întâlnire, căci era aproape, în mukaad-ul său, aşezat cu prietenii la lumina felinarelor. Ateja se afla încă în cortul femeilor.

În spatele lui Zeyd, Fahd ridică muscheta şi ochi, dar nu pe Zeyd. Fahd era foarte viclean. Dacă Zeyd ar fi fost omorât, nimic n-ar fi putut-o convinge pe Ateja că nu el era ucigaşul. Ştia foarte bine că Ateja nu-l va accepta pe asasinul iubitului ei.

De aceea îndreptă puşca spre Ibn Jad. Dar ochi alături, căci nu sosise încă vremea ca acesta să moară. Trebuia mai întâi să aştepte să fie găsită comoara, al cărei secret îl cunoştea doar şeicul.

Fahd ochi unul din stâlpii cortului şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse la câţiva centimetri deasupra capului lui Ibn Jad. În aceeaşi clipă, Fahd aruncă muscheta şi se năpusti asupra lui Zeyd strigând după ajutor.

Surprinşi de împuşcătură şi de ţipete, bărbaţii sosiră în fugă din toate părţile. Şeicul era cu ei. Îl găsiră pe Fahd ţintuindu-l pe Zeyd la pământ.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Ibn Jad.

— Pe Allah, Ibn Jad, a vrut să te omoare! strigă Fahd. Am ajuns la ţanc şi când a vrut să tragă i-am sărit în spate. Altfel te-ar fi ucis.

— Dacă a tras cineva în Ibn Jad, acela a fost chiar Fahd, strigă Zeyd.

Ateja alergă spre iubitul ei.

— N-ai făcut-o tu, Zeyd, nu-i aşa? Spune-mi că n-ai făcut-o tu!

— Aşa cum Allah îmi este Dumnezeu şi Mahomed Profetul său, nu eu am făcut-o, jură Zeyd.

— Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva, spuse Ibn Jad…

Viclean, Fahd nu spuse nimic despre muschetă. Ştia că dovada va fi şi mai clară dacă va fi descoperită de altcineva. Nu se înşelase. Tollog găsi imediat muscheta.

— Iată arma, exclamă el.

— S-o vedem la lumină, spuse Ibn Jad. Ea ne va ajuta mai mult decât orice jurământ.

Când grupul se îndreptă spre cortul şeicului, Zeyd se simţi uşurat, căci ştia că arma este proba ce-l va disculpa. Nu putea fi a lui. Strânse mâna Atejăi, care mergea lângă el. În mukaad, la lumina felinarelor, Ibn Jad examină arma în timp ce toţi ceilalţi se înghesuiau curioşi în jurul lui. O singură privire îi fu de ajuns. Şeicul ridică privirea şi rosti:

— E a lui Zeyd.

Uluită, Ateja se îndepărtă de iubitul său.

— Nu se poate! E o înşelătorie! strigă Zeyd.

— Luaţi-l! ordonă Ibn Jad. Şi legaţi-l bine!

Ateja se aruncă la picioarele tatălui său.

— Nu-l omorî! strigă ea. Nu poate fi el. Ştiu că nu-i el.

— Tăcere, fata mea! porunci şeicul. Du-te la tine şi stai acolo.

Zeyd fu dus în cortul lui şi legat fedeleş. În mukaad-ul şeicului, bătrânii se adunară pentru a pronunţa pedeapsa, în timp ce în spatele perdelelor din cortul femeilor Ateja asculta cu inima la gură.

— Va fi împuşcat în zori!

Aceasta fu sentinţa pe care Ateja o auzi pronunţându-se pentru iubitul ei. Fahd zâmbea viclean. În cortul întunecat Zeyd se lupta cu legăturile căci, deşi nu cunoştea încă sentinţa, ştia care va fi. În cortul femeilor, Ateja nu putea dormi: lacrimi

amare îi udau obrajii. Dar durerea îi era tăcută. Cu ochii deschişi, cu urechea la pândă, aştepta. În sfârşit, răbdarea îi fu răsplătită când auzi respiraţia profundă şi regulată a lui Ibn Jad şi a soţiei sale Hirfa. Dormeau. Ateja ridică încetişor pânza cortului şi se strecură afară. Ajunse în mukaad-ul acum pustiu, găsi muscheta lui Zeyd, luă şi un pachet pe care-l pregătise din timp şi se strecură încet până la cortul iubitului ei. Intră fără să facă vreun zgomot, dar Zeyd o auzi.

— Cine-i?

— Sst! Eu sunt, Ateja.

Se strecură lângă el.

— Iubita mea! murmură Zeyd.

Fata tăie cu îndemânare frânghiile ce-i legau mâinile şi picioarele.

— Ţi-am adus puşca şi puţină mâncare, îi spuse Ateja. Astea şi libertatea ţi le dăruiesc eu. Restul îl vei face singur. Iapa ta e la locul ei, dar El-Guad e departe şi drumul e plin de pericole. Dar, zi şi noapte, Ateja îl va ruga pe Allah să ajungi teafăr şi nevătămat. Grăbeşte-te, iubite!

Zeyd o strânse la piept, o sărută şi dispăru în noapte.

9. Sir Richard

Tunelul prin care Paul Bodkin îl escorta pe Blake continua să urce. De nenumărate ori, şiruri de trepte îi ducea la alt nivel. Lui Blake drumul i se părea nesfârşit. Misterul tunelului era sporit de monotonia pereţilor tăcuţi ce luceau o clipă la lumina torţelor pentru a rămâne apoi în întuneric.

După un timp, Blake zări o mică deschizătură luminoasă care se lărgi treptat, până ieşiră afară; în faţa lor se întindea o vale largă, foarte frumoasă, plină de vegetaţie. Se aflau pe o cornişă mare, cam la treizeci de metri deasupra poalelor munţilor în care fusese tăiat tunelul. Chiar în faţa lor, terenul cobora abrupt şi, la dreapta, cornişa se termina brusc.

Blake privi spre stânga şi ochii i se măriră de surpriză. Terasa era mărginită de un zid gros, flancat de fiecare parte de turnuri mari, rotunde, cu creneluri şi metereze. Exact la mijlocul zidului, o intrare uriaşă, boltită, era barată de un grilaj masiv din fier, în spatele căruia Blake văzu doi negri ce păzeau poarta cetăţii.

— Hei, poarta! strigă Bodkin. Deschideţi să treacă santinela şi un prizonier!

Grilajul se ridică încet. Blake şi santinela trecură pe sub bolta arcuită a intrării. Sub boltă, în stânga, era o încăpere săpată în stâncă, ce părea a fi corpul de gardă. În faţa lui se aflau vreo zece soldaţi. Toţi purtau uniforme ca a lui Paul Bodkin, cu o cruce roşie pe piept. În apropiere erau legaţi de o bară groasă de lemn nişte cai cu harnaşamente splendid împodobite. Ele îi aminteau lui Blake de tablourile cu cavaleri din Anglia medievală.

Totul era atât de ireal — negrii în haine medievale, poarta masivă, harnaşamentul cailor, turnurile — încât nimic nu-l mai putea surprinde pe Blake. Uşa corpului de gardă se deschise şi apăru un tânăr frumos, purtând o cămaşă lungă de zale sub un veşmânt uşor, de culoare purpurie. Ţinuta tânărului era completată de o cască din piele de leopard, ce se prelungea cu un guler de zale care-i proteja gâtul. Era înarmat cu o spadă grea şi cu un pumnal cu lama scurtă şi lată, dar lângă el, rezemată de perete, mai era o lance lungă şi un scut ce avea ca blazon o cruce roşie.

— Drace! exclamă tânărul. Ce ai acolo, băiete?

— Un prizonier, nobile senior, răspunse Bodkin respectuos.

— Un sarazin, fără îndoială, afirmă tânărul.

— Nu, dacă-mi îngăduiţi, Sir Richard, răspunse Paul, nu cred să fie un sarazin.

— De ce nu?

— L-am văzut cu ochii mei închinându-se în faţa crucii.

— Adu-l încoace, prostule.

Bodkin îl împunse uşor cu lancea în spate pe Blake, dar americanul nu-i dădu nicio atenţie. Era prea preocupat de gândul ce-i venise şi care putea explica toate acestea. Într-o clipă, totul i se păru foarte clar. Râse în gând de prostia sa. Acum înţelegea totul. Şi indivizii ăştia credeau c-or să-l poată duce de nas? Ei bine, trebuia să recunoască: au fost cât pe ce să reuşească.

Se îndreptă spre tânărul bărbat. Pe buze îi apăru un zâmbet ironic.

Celălalt îl privea cu aroganţă.

— De unde vii? întrebă el. Şi ce cauţi în Valea Mormântului, băiete?

Zâmbetul lui Blake dispăru. Era prea de tot.

— Destul cu teatrul! Gata cu joaca, tinere, spuse el cu o voce tărăgănată. Unde-i regizorul?

— Regizorul? Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Într-adevăr, nu înţelegi, reluă Blake, pe un ton sarcastic. Dar să ştii că n-o să-şi bată joc de mine un prăpădit de figurant.

— Curioasă puşlama! Nu reuşesc să-i înţeleg toate cuvintele, dar nu-mi place tonul. Seamănă prea mult a insultă ca să sune bine în urechile lui Richard Montgomery.

— Termină cu teatrul ăsta, îl sfătui Blake. Dacă regizorul e ocupat, trimite după asistentul lui sau după operator. Chiar şi scenaristul trebuie să aibă mai mult bun simţ decât dumneata.

— Teatrul ăsta? Şi cine crezi că aş putea fi dacă nu Richard Montgomery, nobil cavaler de Nimmr?

Blake clătină din cap, descurajat.

Se întoarse spre soldaţii ce rămăseseră acolo să asculte discuţia. Bănuia că se distrau de festa pe care i-o jucau. Dar nu văzu decât chipuri serioase, grave.

— Uite ce e, spuse, întorcându-se spre Paul Bodkin, nu ştie nimeni dintre voi unde e regizorul?

— Regizorul? repetă Bodkin, şi clătină din cap. Din câte ştiu eu nu e nimeni în Nimmr cu numele ăsta, şi nici în toată Valea Mormântului.

— Înseamnă că mă-nşel eu, spuse Blake. Dar, dacă nu există regizor, trebuie să fie măcar un gardian. Aş putea să vorbesc cu el?

— Ah, gardian! exclamă Bodkin, cu chipul luminat. Sir Richard e gardianul.

— Dumnezeule! exclamă Blake, întorcându-se spre tânărul bărbat. Iertare, v-am luat drept unul din nebunii ăştia.

— Ce-i aia nebuni? Iisuse, vorbeşti o limbă tare ciudată, deşi seamănă cu a noastră, răspunse cu gravitate tânărul. Dar pajul are dreptate. Astăzi sunt într-adevăr gardian al Porţii.

Blake începea să se îndoiască de propria lui sănătate mintală sau măcar de bunul său simţ. Nici tânărul „gardian" şi nici negrii nu păreau a fi nebuni, îl privi brusc pe gardianul Porţii.

— Îmi pare rău, spuse cu francheţea cunoscută atât de bine de prietenii săi. M-am purtat ca un necioplit. Dar am fost într-o tensiune nervoasă cumplită în ultimul timp şi în plus m-am şi rătăcit în junglă. Credeam că vrei să-mi joci o farsă şi adevărul e că nu prea am chef de glume. Eu speram să găsesc prietenie şi ospitalitate. Spune-mi, unde mă aflu? În ce ţară?

— Eşti lângă cetatea Nimmr, răspunse tânărul.

— Presupun că e un fel de sărbătoare naţională? întrebă Blake cu subînţeles.

— Nu înţeleg, răspunse tânărul.

— Pe cinstea mea, participaţi cu toţii la un mare spectacol istoric, nu-i aşa?

— Ei, drăcie! Ce limbă ciudată mai vorbeşti! Un mare spectacol istoric?

— Da, costumat.

— Cum costumat? Ce nu-i în regulă cu hainele noastre? Într-adevăr, nu prea seamănă cu noutăţile ciudate pe care le porţi tu, dar mi se pare că sunt măcar la fel de frumoase ca ale tale, şi cu siguranţă că sunt mai potrivite pentru nevoile unui cavaler.

— Doar n-o să-mi spui că astea sunt hainele voastre obişnuite!? exclamă Blake, din ce în ce

mai mirat.

— De ce nu? Dar ajunge! Nu am ce să mai discut. Aduceţi-l înăuntru. Şi tu, Bodkin, întoarce-te la post.

Tânărul se întoarse şi intră în corpul de gardă. Doi soldaţi îl luară fără menajamente pe Blake şi-l împinseră înăuntru.

Se aflau într-o cameră înaltă, cu pereţii zidiţi din piatră, cu bârne cioplite din topor şi căpriori înnegriţi de vreme.

Podeaua era tot din piatră. Tânărul gardian stătea aşezat pe o bancă, în faţa unei mese masive de lemn, stătea iar Blake, în picioare în faţa lui, era flancat de două santinele.

— Numele? întrebă tânărul.

— Blake.

— Atât…? Blake şi-atât?

— James Hunter Blake.

— Ce titlu ai în ţara ta?

— Niciun titlu.

— Ah, deci nu eşti un gentelman?

— Se spune că aş fi.

— Din ce ţară eşti?

— America.

— America? Nu există nicio ţară cu numele ăsta, secătură.

— De ce n-ar fi?

— Pentru că n-am mai auzit de ea. Ce căutai pe lângă Valea Mormântului? N-ai ştiut că-i interzis?

— Am spus că m-am rătăcit. Nu ştiam unde sunt. Vreau să-mi găsesc oamenii şi să ajung pe coastă.

— Imposibil. Suntem înconjuraţi de sarazini. Timp de şapte sute treizeci şi cinci de ani am fost asediaţi de armatele lor. Cum ai trecut prin liniile inamice? Cum te-ai strecurat prin mijlocul armatei lor uriaşe?

— Nu-i nicio armată, nicăieri.

— Îl contrazici pe Richard Montgomery? Dac-ai fi fost de sânge nobil ar fi trebuit să-mi răspunzi la

această insultă pe câmpul de onoare. Mi se pare însă că eşti un spion de cea mai joasă speţă, trimis aici de sultanul sarazin. E spre binele tău să-mi spui tot, dacă nu, te predau Prinţului, care îţi va smulge adevărul într-un mod nu prea plăcut. Ce zici?

— N-am nimic de mărturisit. Du-mă la Prinţ, patronul vostru, sau ce-o mai fi el. Poate că el o să-mi dea ceva de mâncare.

— Ai să mănânci aici. Nimeni n-o să spună vreodată că a plecat flămând de la Richard Montgomery. Hei! Michael! Unde-i leneşul ăsta? Michael!

Se deschise o uşă şi apăru un băiat somnoros, frecându-se la ochi cu mâinile murdare. Era îmbrăcat cu o tunică scurtă şi colanţi verzi. La pălărie purta o pană.

— Iar dormi? îl luă la rost Sir Richard. Ce valet leneş! Adu pâine şi carne acestui biet drumeţ şi nu mă fă să aştept prea mult!

Valetul nu-şi putea reveni din uluire, privindu-l pe Blake prostit, cu nişte ochi cât cepele.

— Dar e un sarazin, stăpâne!

— Şi ce-i cu asta? spuse Sir Richard cu răceală. Când Domnul nostru Iisus a hrănit mulţimea a întrebat dacă erau şi necredincioşi printre ei? Grăbeşte-te, prostănacule! Străinului îi e tare foame.

Băiatul ieşi din cameră târându-şi picioarele şi ştergându-şi nasul cu mâneca. Sir Richard se întoarse spre Blake.

— Nu pari a fi un oarecine. Păcat că nu ai sânge nobil.

— N-am considerat niciodată c-aş fi de origine proastă, spuse Blake, surâzând.

— Tatăl tău era măcar cavaler?

Mintea lui Blake lucra cu repeziciune. Nu-şi putea explica limba arhaică şi costumul gazdei sale. De un lucru însă era sigur: bărbatul vorbea cu

claritate şi fie că era nebun, fie că nu, era mai înţelept să nu-l contrazică.

— Da, într-adevăr, răspunse, tatăl meu e francmason de a treizeci şi doua generaţie şi Cavaler Templier.

— Fir-ar să fie! Simţeam eu, exclamă Sir Richard.

— Şi eu sunt Cavaler Templier, ca şi tata.

— Ah! Ştiam eu! repetă Sir Richard. Ţinuta ta e nobilă, de ce te ascundeai? Deci eşti unul dintre bieţii Cavaleri ai Templului lui Solomon care păzesc drumul spre Sfântul Pământ! Asta explică şi sărăcia hainelor tale, dar le face minunate.

Blake era uluit. Întotdeauna când se gândea la Cavalerii Templieri îi apărea în minte imaginea penelor albe fluturând la coifuri, a tunicilor minunate şi a săbiilor sclipitoare. Nu ştia că, pe vremea lor, aceştia erau îmbrăcaţi în haine vechi, căpătate prin mila altora.

În acel moment intră Michael, aducând un platou de lemn pe care se aflau bucăţi de carne rece de miel şi azimă, şi o carafă de vin.

Puse totul pe masă în faţa lui Blake şi scoase dintr-un dulap două pocale de metal pe care le umplu.

Sir Richard se ridică în picioare şi luă unul din pahare.

— În sănătatea ta, Sir James! exclamă el. Fii bine venit la Nimmr, în valea Mormântului!

— Noroc! răspunse Blake.

— Ce cuvânt curios! remarcă Sir Richard. Se pare că obiceiurile din Anglia s-au schimbat, nu mai sunt ca pe vremea lui Richard Inimă de Leu, când nobilul meu strămoş a plecat în cruciadă. Noroc! Pe cinstea mea! Nu trebuie să uit! Noroc! Pe primul cavaler care va închina în cinstea mea, îl voi da gata cu vorba asta. Şi, întorcându-se spre Michael:

— Michael, dă-i imediat un scaun lui Sir James!

Apoi, către Blake:

— Mănâncă, Sir James, trebuie să-ţi fie tare foame.

— Am o foame de lup, răspunse Blake, aşezându-se pe scaun. Nu aveau nici cuţit, nici furculiţă, dar Blake era prea flămând ca să facă nazuri şi se servi mai mult decât mulţumitor de degete.

De cealaltă parte a mesei, gazda îl privea înveselită.

— Eşti mai amuzant decât un menestrel, exclamă Sir Richard. „Am o foame de lup!” Ha! Ha! Vei fi un dar ceresc la castelul Prinţului. „Am o foame de lup!” Ha! Ha! Ha!

După ce Blake şi-a mai potolit foamea, Sir Richard i-a dat ordin lui Michael să înşeueze caii.

— Coborâm la castel, Sir James, explică el. Nu mai eşti prizonier, ci prietenul şi oaspetele meu. N-am să-mi iert niciodată faptul că te-am primit atât de urât.

Călărind doi cai puternici, urmaţi la oarecare distanţă de Michael, cei doi bărbaţi coborâră un drum sinuos de munte. Sir Richard îşi luase cu el scutul şi lancea, în vârful căreia flutura vesel o panglică. Soarele se reflecta în metalul cămăşii de zale. Un zâmbet lumina chipul său nobil în timp ce vorbea cu cel ce-i fusese prizonier. Lui Blake, tânărul cavaler îi apărea ca scos din paginile unei cărţi de istorie ilustrată. În ciuda staturii sale impunătoare, se simţea în acest bărbat o simplitate tinerească ce câştigă imediat simpatia lui Blake: era imposibil să-ţi imaginezi c-ar putea să facă ceva necinstit.

Felul său de a admite fără să discute afirmaţiile lui Blake despre el însuşi, dovedea o credulitate ce părea incompatibilă cu inteligenţa nobilă a chipului său. Americanul o atribuia unui amestec de inocenţă şi integritate înnăscute, care-l împiedicau să bănuiască pe cineva de necinste.

La o cotitură a drumului, apărură zidurile unei vechi cetăţi; Blake văzu un avanpost ce bara

drumul spre turnurile şi contraforţii acesteia. La un ordin al lui Sir Richard, gardienii le-au deschis poarta şi intrară în spaţiul dintre castel şi zidul înconjurător. Aici crescuseră mai mulţi copaci, iar la umbra unuia dintre ei stăteau întinşi câţiva bărbaţi. Doi dintre ei jucau ceva asemănător jocului de dame.

De jur-împrejurul castelului era un şanţ larg, a cărui apă reflecta pietrele înnegrite de vreme iar pe peretele acestuia se căţăra o viţă de vie bătrână, încoronând parcă zidul cu frunzele sale aurii.

În peretele cetăţii se deschidea poarta cea mare. Peste şanţ era lăsat un pod mobil şi un grilaj masiv bara drumul spre marea curte a castelului. La un ordin al lui Sir Richard, grilajul s-a ridicat şi au pătruns în castelul ridicat din piatră nefinisată ce se arăta ochilor uimiţi ai lui Blake.

Pe ambele părţi ale drumului, se întindea o grădină imensă, bine întreţinută, prin care se plimbau bărbaţi şi femei ce păreau a veni direct de la curtea Regelui Arthur.

Văzându-l pe Sir Richard şi pe însoţitorul său, cei care erau prin preajmă începură deîndată cu întrebările.

— Oh, Richard! strigă unul. Ce ne-ai adus, un sarazin?

— Nu, replică Sir Richard. Un nobil Cavaler care vrea să-şi ofere serviciile! Unde e Prinţul?

— Acolo, răspunse unul dintre cei de faţă, arătând spre capătul grădinii, unde se afla un grup mai numeros.

— Vino, Sir James, spuse Richard.

Au traversat grădina, urmaţi îndeaproape de cavaleri şi doamne ce puneau întrebări şi făceau comentarii atât de directe încât îl făceau pe Blake să roşească. Femeile îi lăudau pe faţă trăsăturile şi înfăţişarea în timp ce bărbaţii, geloşi, făceau remarci răutăcioase cu privire la hainele sale murdare şi rupte a căror croială era, în ochii lor, de-a dreptul ridicolă. E drept că era un mare

contrast între mantiile albe tivite cu purpură, pantalonii strânşi pe picior, pălăriile lor colorate şi ţinuta americanului: cămaşă gri deschis, pantalon din stofă englezească, ghete din piele de Cordoba, toate rupte şi murdare.

Femeile erau la fel de bine îmbrăcate ca şi bărbaţii. Şaluri fine de toate culorile le acopereau capul şi umerii.

Niciunul dintre bărbaţii din grădină nu purta arme dar Blake văzuse doi cavaleri în armură: unul la poarta exterioară şi altul la cea interioară şi deduse de aici că doar cei ce îndeplinesc un serviciu militar purtau aceste veşminte grele şi incomode.

Odată ajunşi la capătul grădinii, Sir Richard îşi croi drum printre cei prezenţi pentru a ajunge lângă un bărbat înalt, cu o înfăţişare impunătoare, ce vorbea tare şi autoritar cu cei din jur. Odată ajunşi în faţa lui, toată lumea tăcu.

— Prinţe, spuse Richard înclinându-se, ţi-l prezint pe Sir James, un valoros Cavaler al Templului; cu ajutorul lui Dumnezeu, a reuşit să treacă printre liniile inamicului, până la porţile cetăţii Nimmr.

Prinţul îl privi pătrunzător pe Blake. Nu părea convins.

— Spui că vii de la Templul lui Solomon, din regatul Ierusalimului? întrebă el.

— Sir Richard nu m-a înţeles prea bine, răspunse Blake.

— Deci nu eşti Cavaler al Templului?

— Ba da, dar nu din Ierusalim.

— Poate că e unul dintre acei pioşi cavaleri care păzesc drumul pelerinilor spre Sfântul Pământ, sugeră o tânără ce stătea lângă Prinţ.

Blake îi aruncă o privire scurtă. Ochii lor s-au întâlnit pentru o clipă, apoi ea şi-i plecă în pământ, nu înainte ca tânărul să-i remarce ovalul perfect al chipului şi frumuseţea tulburătoare.

— Mie mi se pare a fi mai degrabă un sarazin trimis de sultan, spuse acru un bărbat cu pielea închisă la culoape, ce stătea lângă prinţesă.

Aceasta îşi ridică privirea spre Prinţ.

— Nu pare a fi un sarazin, tată, spuse ea.

— Ce ştii tu despre cum arată un sarazin, copila mea? întrebă Prinţul. Ai văzut aşa de mulţi?

Toată lumea izbucni în râs şi fata strâmbă din nas.

— Am văzut tot atâţia sarazini câţi a văzut şi Sir Malud şi poate şi tu însuţi, Prinţe, spuse ea rece şi cu semeţie. Să ne descrie Sir Malud un sarazin.

Acesta se înroşi de mânie.

— Dar ştiu să recunosc un cavaler englez când văd unul, Prinţe. Şi dacă acesta este un cavaler englez, atunci *eu* sunt un sarazin!

— Destul! spuse Prinţul. Apoi, întorcându-se spre Blake, zise:

— Dacă nu eşti din Ierusalim, atunci de unde eşti?

— Din New York, spuse americanul.

— Ha! murmură Sir Malud spre Guinalda. Ţi-am spus eu!?

— Mi-ai spus ce? Că e din New York? Unde vine asta? întrebă ea.

— Vreo cetate de păgâni, spuse Mahud.

— New York? repetă Prinţul. Este pe Pământul Sfânt?

— I se mai spune şi Noul Ierusalim, explică Blake.

— Şi ai venit la Nimmr traversând liniile inamicilor? Spune-mi, nobile cavaler, au mulţi ostaşi? Cum sunt dispuse forţele lor? Sunt aproape de Valea Mormântului? Hai, spune-mi tot ce ştii despre ei. Mi-ai face un mare serviciu.

— Am mers zile întregi prin pădure fără să văd nici măcar un singur om, spuse Blake. N-am întâlnit niciun inamic.

— Cum? exclamă Prinţul.

— Nu ţi-am spus eu? se făli Malud. E un spion. Vrea să ne facă să credem că suntem în siguranţă pentru ca forţele sultanului să ne găsească nepregătiţi şi să cucerească cetatea Nimmr şi întreaga Vale.

— Fir-ar să fie! S-ar putea să ai dreptate, Sir Malud, exclamă Prinţul. Chiar niciun duşman? De ce ar mai fi rămas atunci Cavalerii de Nimmr timp de şapte secole şi jumătate aici dacă o hoardă de păgâni nu le-ar fi înconjurat cetatea?

— Percheziţionaţi-mă! spuse Blake.

— Vorbeşte tare ciudat, Prinţe, explică Sir Richard. Dar eu nu cred că este un duşman al Angliei. Garantez eu pentru el dacă-l luaţi în serviciul vostru, Prinţe.

— Vrei să intri în seviciul meu? întrebă Prinţul. Blake îl privi pe Sir Malud şi păru să ezite. Apoi, privirea i se îndreptă spre prinţesă.

— Pe cinstea mea, accept! spuse el.

10. Întoarcerea lui Ulala

Lui Numa îi era foame. De trei zile încerca să vâneze, fără să reuşească să prindă ceva. Era limpede că îmbătrânea. Mirosul nu-i mai era fin ca altădată, nici vederea la fel de bună. Saltul asupra prăzii, cândva atât de sigur, era acum lipsit de forţă şi precizie. Animalele urmărite de Numa erau rapide. O fracţiune de secundă întârziere, o apreciere greşită cu câţiva centimetri şi animalul scăpa. Leul era mereu cu burta goală.

Cu siguranţă că Numa îmbătrânea, dar rămânea, totuşi, o redutabilă maşină de distrugere. Foamea îi ascuţise ferocitatea, îi stimulase inteligenţa şi îl făcea să rişte mai mult pentru a se putea hrăni. Era acum un leu nervos, iritat şi feroce, ghemuit în hăţişurile de la marginea drumului. Urechile ciulite, nările fremătânde, ochii arzători, legănarea sacadată a cozii, totul dovedea că ochise o pradă.

Vântul îi adusese miros de om. Patru zile mai devreme, cu stomacul plin, fără-ndoială că Numa

s-ar fi îndepărtat. Dar astăzi e altă zi şi Numa e prea flămând.

De trei zile părăsise Zeyd tabăra şeicului Ibn Jad. Se gândea la Ateja şi se felicita. De când fugise, norocul i-a surâs întruna. Calul mergea la pas, urmând poteca din juglă. Avea cale lungă de făcut, deci nu se grăbea. Nu ştia ce-l poate aştepta pe drum. Dar urechile lui Numa nu erau singurele ce ascultau apropierea celor doi şi nici nările sale nu erau singurele care au simţit miros de om. Un alt animal, neştiut de Numa, stătea ghemuit nu departe de el.

Nerăbdător, îngrozit de gândul că iar nu va mânca, Numa greşi. Calul se apropia, urmând să treacă la mai puţin de un metru de tufe, dar el nu mai aşteptă. A atacat cu un răget înfricoşător, calul s-a cabrat, încercând să se întoarcă, apoi s-a dezechilibrat şi a căzut cu tot cu Zeyd. Calul s-a ridicat imediat şi a luat-o la galop înapoi, abandonându-şi stăpânul în voia leului.

Cu ochii măriţi de groază, Zeyd văzu animalul imens şi colţii pregătiţi să muşte. Apoi zări ceva şi mai înfricoşător: un animal ce semăna cu un om gol, sărind din creangă-n creangă şi aruncându-se în spatele leului. Braţul puternic şi bronzat al acestei creaturi ciudate se închise ca un cerc de fier în jurul gâtului fiarei şi sclipirea unei lame ascuţite străpunse de mai multe ori aerul. Răgetele leului, care se zbătea furios, se amestecau cu urletele groaznice ce ieşeau din gura omului.

În cele din urmă, Numa rămase nemişcat. Ciudăţenia ce aducea a om s-a ridicat, şi-a pus piciorul pe ţeasta fiarei şi, privind spre cer, a scos un strigăt atât de înfiorător încât inima beduinului se opri în loc pentru o clipă. Puţini oameni mai auziseră acest strigăt. Era ţipătul de victorie al gorilelor.

De-abia atunci l-a recunoscut Zeyd pe salvatorul său şi a început să tremure, căci cel care îl salvase era Tarzan, Regele Junglei. Acesta îl întrebă:

— Vii din tabăra lui Ibn Jad?

— Sunt un biet beduin, spuse Zeyd. N-am făcut decât să-mi urmez şeicul acolo unde a vrut el. Nu-l lovi pe nefericitul Zeyd, care e în mâinile tale. Te implor, cruţă-mă, şi Allah o să te binecuvânteze.

— N-am de gând să-ţi fac niciun rău, beduinule, răspunse Tarzan. Ibn Jad e singurul care poartă vina pentru răul făcut de voi în ţara asta. E cumva pe aproape?

— Pe Allah, nu. E la zile întregi distanţă.

— Unde-ţi sunt însoţitorii? întrebă omul maimuţă.

— N-am.

— Eşti singur?

— Pe Allah, da.

Tarzan ridică din sprâncene, neîncrezător.

— Gândeşte-te bine înainte de a încerca să-l minţi pe Tarzan, îi spuse acesta cu asprime.

— Dar spun adevărul. Sunt singur.

— Cum asta?

— Fahd a făcut să se creadă că eu am vrut să-l ucid pe Ibn Jad, ceea ce, jur pe Allah, e o minciună. Trebuia deci să fiu omorât. Dar Ateja, fata şeicului, mi-a tăiat legăturile şi mi-a redat libertatea.

— Cum te cheamă?

— Zeyd.

— Unde zici că mergi? Te întorci în ţara ta?

— Da, merg spre El-Guad.

— N-ai să supravieţuieşti pericolelor drumului, îl avertiză Tarzan.

— Mă tem că ai dreptate. Dar cu siguranţă că aş fi fost deja mort dacă n-aş fi fugit de mânia lui Ibn Jad.

Tarzan se gândi câteva clipe.

— Ateja, fata şeicului, trebuie să te iubească tare mult şi să aibă mare încredere în tine, spuse el.

— Pe Allah, aşa este, dragostea noastră e mare. Ştia că nu i-aş fi putut omorî tatăl, pe care-l adora.

Tarzan clătină din cap.

— Te cred şi-am să te ajut. Nu poţi pleca singur. Am să te duc până în satul cel mai apropiat. Căpetenia satului o să-ţi dea câţiva războnici care te vor însoţi până în satul următor şi aşa, din sat în sat, ai să poţi ajunge în Sudan, sub escortă.

— Allah să te binecuvânteze şi să te aibă-n pază! exclamă Zeyd.

— Spune-mi, întrebă Tarzan mai târziu, în timp ce mergeau spre satul ce se afla la două zile de mers spre sud, spune-mi ce vrea să facă Ibn Jad în ţara asta? N-a venit doar pentru fildeş. Sau poate mă înşel?

— Nu te-nşeli, recunoscu Zeyd. Pentru comoară şi nu pentru fildeş a făcut această călătorie.

— Ce comoară?

— În El-Habash se găseşte cetatea Nimmr, explică Zeyd. Ibn Jad a aflat asta de la un înţelept. Comoara din Nimmr este atât de mare încât o mie de cămile n-ar putea duce nici a zecea parte şi constă din aur, diamante şi o femeie.

— O femeie?

— Da, o femeie. Frumuseţea sa este atât de mare încât, vânzând-o în nord, Ibn Jad ar fi mai bogat decât ar fi putut spera vreodată. Ai auzit, desigur, de Nimmr?

— Da, oarecum, de la cei din tribul Galla. Dar n-am crezut niciodată că această cetate este mai mult decât o simplă legendă. Şi Ibn Jad a pornit în călătoria asta lungă şi periculoasă doar după spusele unui vrăjitor?

— Ce e mai de preţ decât cuvântul unui înţelept?

Tarzan, Regele Junglei, ridică din umeri.

În cele două zile cât au mers împreună, Tarzan a aflat câte ceva despre albul ce sosise în tabăra lui Ibn Jad. Dar, din descrierea sumară făcută de Zeyd, nu şi-a putut da seama dacă era vorba de Blake sau de Stimbol.

***

În timp ce Tarzan şi Zeyd se îndreptau spre sud, Ibn Jad mergea spre nord, în direcţia El-Habash. Fahd complota cu Tollog, Stimbol complota cu Fahd, iar Fejjuan, sclavul din tribul Galla, aştepta nerăbdător o ocazie să-şi recapete libertatea. Cât despre Ateja, ea se topea de dorul lui Zeyd.

— Fejjuan, tu ai crescut în ţara asta, nu-i aşa, îi spuse ea într-o zi sclavului din tribul Galla. Crezi că Zeyd o să poată ajunge, singur, la El-Guad?

— Pe Allah, mai mult ca sigur că nu, răspunse negrul. Probabil că deja e mort.

Fata îşi stăpâni cu greu un suspin.

— Fejjuan îţi înţelege durerea, Ateja, spuse negrul, căci Zeyd era om bun şi curajos. De-ar putea Allah să-ţi cruţe iubitul şi să-l pedepsească pe vinovat!

— Ce vrei să spui? întrebă Ateja. Tu ştii cine a tras în tatăl meu! N-a fost Zeyd, nu-i aşa? Spune-mi că n-a fost el! Să ştii că nu-mi spui o noutate. Zeyd n-ar fi putut să-mi omoare tatăl.

— Aşa este, răspunse Zeyd.

— Spune-mi tot ce ştii.

— N-ai să spui nimănui că ţi-am zis eu? întrebă el. Aş avea necazuri dacă acela la care mă gândesc ar afla că am văzut ceva.

— Pe Allah, îţi jur că n-am să te trădez, exclamă fata. Spune-mi ce-ai văzut!

— Nu am văzut cine a tras în tatăl tău, Ateja, dar am văzut altceva, mai devreme.

— Da? Ce anume?

— L-am văzut pe Fahd intrând pe furiş în cortul lui Zeyd şi ieşind apoi cu muscheta acestuia în mână. Asta am văzut.

— Ştiam eu, exclamă fata.

— Dar Ibn Jad n-o să te creadă dacă-i spui.

— Aşa este. Dar acum, când ştiu sigur, voi găsi un mijloc să-l răzbun pe Zeyd, vărsând sângele lui Fahd, spuse cu îndârjire fata.

De mai multe zile, Ibn Jad înconjura munţii încer- când să găsească fabuloasa cetate a Nimmr-

ului. Spera să afle o cale să ajungă la ea fără ajutorul indigenilor, pe care-i evitase până atunci cu grijă, de teamă ca ei să nu i se opună.

Ţinutul nu era prea populat. Acest lucru îi uşura încercarea de a-i evita pe autohtoni, deşi era puţin probabil ca cei din tribul Galla să nu-i fi observat.

Dacă aveau de gând să stea de-o parte, era totul perfect, dar dacă nu va putea reuşi fără ajutorul lor, Ibn Jad era gata să-i cumpere cu promisiuni mincinoase sau, dacă tot nu reuşea, să-i oblige cu forţa să-l ajute, metodă care, de altfel, se dovedise întotdeauna ca fiind cea mai potrivită pentru a-şi realiza planurile. Pe măsură ce zilele treceau fără să găsească trecerea spre Cetate, Ibn Jad devenea din ce în ce mai nervos.

— Fir-ar să fie! zise el într-o bună zi, trebuie să existe un drum spre cetatea Nimmr, şi să fiu al naibii dacă n-am să-l găsesc! Tollog, du-te şi-i adu pe sclavii băştinaşi! Ei ne vor ajuta.

Tollog îi aduse pe sclavii din Galla în cortul lui Ibn Jad. Bătrânul şeic îi întrebă dacă ştia vreunul drumul spre Nimmr. Toate încercările lui de a afla ceva, oricât de vag, au fost zadarnice.

— Foarte bine! exclamă Ibn Jad. Ne vor spune atunci localnicii Habushi.

— Sunt războinici de temut, frate, îl avertiză Tollog. Şi am pătruns deja foarte adânc în teritoriul lor. Să nu le stârnim mânia.

— Dar noi suntem beduini, spuse Ibn Jad, înălţându-şi capul cu trufie, şi suntem înarmaţi cu muschete. Ce pot să ne facă săgeţile şi lăncile lor?

— Dar ei sunt foarte mulţi pe când noi…

— N-o să ne batem cu ei decât dacă n-o să avem încotro, spuse Ibn Jad. O să-ncercăm să le câştigăm încrederea şi o să facem în aşa fel încât să ne dezvăluie secretul.

— Fejjuan, strigă apoi şeicul. Eşti un Habushi. Te-am auzit spunând că-ţi aminteşti foarte bine zilele copilăriei, petrecute în coliba tatălui tău. Povestea Nimmr-ului nu este nouă pentru tine. Du-

te şi-i caută pe ai tăi. Spune-le că marele şeic Ibn Jad vine cu gânduri de pace şi că are cadouri pentru căpeteniile lor. Mai spune-le că doresc să vizitez Cetatea Nimmr şi că dacă mă duc la ea vor primi o frumoasă recompensă.

— Voi face precum spui, zise Fejjuan, fericit. Sosise, în sfârşit, momentul să facă un lucru pe care-l dorea de mult timp. Spune-mi când trebuie să plec.

— Pregăteşte-te în noaptea asta. Vei pleca mâine în zori, replică şeicul.

Astfel, Fejjuan, sclavul din tribul Galla, părăsi a doua zi dimineaţa tabăra lui Ibn Jad şi porni în căutarea unui sat locuit de ai săi.

Pe la prânz dădu peste un drum cu urme clare de oameni şi animale ce ducea spre vest. O luă hotărât pe acest drum, ştiind că va trezi astfel mai puţină suspiciune decât dacă s-ar fi furişat.

Fejjuan nu-şi făcea iluzii. Ştia că o să-i fie greu să-i convingă pe cei din Galla că era de un neam cu ei. Nu numai că era îmbrăcat şi înarmat ca arabii dar, printre altele, după atâţia ani, îşi cam uitase limba maternă.

Era un bărbat curajos. Deşi cunoştea suspiciunea celor din Galla, calităţile lor de războinici şi ura faţă de arabi, aştepta totuşi cu nerăbdare clipa în care-i va întâlni. Nu ştia că se afla în apropierea unui sat. Pe neaşteptate, trei războinici Galla i-au tăiat calea, oprindu-l. În spatele lui auzi alţii, dar nu se întoarse. Ridică mâna în semn de pace şi zâmbi.

— Ce cauţi în ţara Galla? întrebă un războinic.

— Caut casa tatălui meu, răspunse Fejjuan.

— Casa tatălui tău nu se află aici, mormăi un altul. Eşti unul dintre cei care au venit să ne fure femeile şi copiii.

— Ba deloc, răspunse Fejjuan. Eu sunt un Galla.

— Dac-ai fi un Galla ai vorbi mai bine limba noastră. Te înţelegem, dar nu ai acelaşi accent.

— Asta pentru că am fost furat de când eram copil şi am trăit printre beduini, vorbind doar limba lor.

— Cum îţi spune?

— Beduinii mă strigă Fejjuan, dar numele meu Galla este Ulala.

— Crezi că spune adevărul? întrebă un băştinaş pe primul războinic. Când eram mic am avut un frate pe nume Ulala.

— Şi unde-i acum? întrebă celălalt.

— Nu ştiu. Poate l-a mâncat Simba sau poate că l-a furat poporul deşertului. Cine ştie?…

— S-ar putea să nu mintă, spuse al doilea războnic, şi să fie frate tău. Întreabă-l despre tatăl lui.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău? întrebă din nou primul războinic.

— Naliny, răspunse Fejjuan.

Cei din Galla începură să se agite. Discutară în şoaptă o vreme, apoi primul războinic îl întrebă din nou pe Fejjuan:

— Aveai vreun frate?

— Da.

— Cum îi spunea?

— Tabo, răspunse Fejjuan.

Cel pomenit scoase un strigăt:

— E Ulala! E chiar Ulala! E fratele meu. Ulala, eu sunt Tabo! Mă recunoşti?

— Tabo! exclamă la rândul său Fejjuan. Nu, nu te-am recunoscut, căci erai tare mic când m-au luat, iar acum eşti un adevărat războinic. Unde sunt părinţii noştri? Mai trăiesc? Sunt bine, sănătoşi?

— Trăiesc şi sunt bine, Ulala. Astăzi sunt plecaţi în satul căpeteniei; s-au adunat din cauza sosirii oamenilor deşertului. Ai venit cu ei, nu?

— Da. Sunt sclavul lor, răspunse Fejjuan. Satul e departe de-aici? Aş vrea să-i văd pe tata şi pe mama şi, în acelaşi timp, să-i vorbesc căpeteniei despre oamenii deşertului.

— Vino atunci, frate. Satul e aproape. Ce ciudat e să te revăd după toţi aceşti ani în care te-am crezut mort! Ce fericire pentru părinţii noştri!… Dar spune-mi, oamenii deşertului n-au făcut cumva din tine un duşman al poporului tău? Ai trăit cu ei ani lungi. Ai, poate, vreo nevastă de-a lor. Eşti sigur că nu-i iubeşti mai mult pe ei decât pe cei pe care nu i-ai mai văzut de-atâta timp?

— Nu-mi plac beduinii şi nu mi-am luat nevastă de-a lor, răspunse Fejjuan. Întotdeauna am sperat că am să mă întorc în munţii ţării mele, în casa tatălui meu. Îmi iubesc semenii, Tabo, şi n-am să-i mai părăsesc niciodată.

— Oamenii deşertului s-au purtat urât cu tine? întrebă Tabo.

— Nu, dimpotrivă, m-au tratat foarte bine, replică Fejjuan. Nici nu-i iubesc, nici nu-i urăsc. Dar nu sunt de-l lor şi pentru ei sunt doar un sclav.

Tot vorbind, se îndreptau spre sat. Doi războinici plecară înainte, să dea vestea cea mare părinţilor lui Ulala. Astfel, la intrarea în sat au fost întâmpinaţi de o mulţime emoţionată, ce-şi manifesta bucuria. Chiar în faţă erau părinţii lui Fejjuan. În ochi le străluceau lacrimi de fericire. Bărbaţi, femei şi copii se îngrămădeau să-l vadă de aproape pe Ulala, să-l atingă. Apoi, după ceremonia regăsirii, Tabo îl conduse pe Fejjuan în sat, pentru a-l prezenta căpeteniei, Batan- do, un bătrân. Când fusese răpit Ulala, tot Batando era căpetenia satului. La început se arătă sceptic, temându-se de un vicleşug al oamenilor deşetului. Îi puse mai multe întrebări lui Fejjuan despre lucruri pe care le cunoscuse în copilărie şi de care ar fi trebuit să-şi amintească. Îl întrebă despre casa tatălui său şi ceru numele prietenilor de altădată şi multe alte lucruri personale pe care un impostor nu le-ar fi putut cunoaşte. La urmă se ridică, îl strânse în braţe şi-şi frecă obrazul de cel al fiului risipitor.

— Eşti chiar Ulala, exclamă el. Fii binevenit printre semenii tăi! Spune-mi acum ce fac aici

oamenii deşertului. Au venit după sclavi?

— Oamenii deşertului iau sclavi mereu dacă pot. Dar Ibn Jad a venit pentru altceva. Caută comoara.

— Ce comoară? întrebă Batando.

— A auzit de comoara din Nimmr, răspunse Fejjuan. Caută drumul spre Cetate. Iată de ce m-a trimis la voi, ca să-l duceţi la Nimmr. O să-ţi ofere în schimb o recompensă frumuşică şi multe cadouri.

— Sunt vorbe sincere?

— Oamenii deşertului nu sunt niciodată sinceri, replică Fejjuan.

— Şi dacă Ibn Jad nu va găsi comoara din Nimmr, va căuta poate alta, în ţara Galla. Va lua sclavi ca să-şi mai scoată din cheltuielile făcute cu drumul, nu-i aşa?

— Întotdeauna Batando a vorbit cu multă înţelepciune.

— Ce ştie şeicul despre Nimmr? întrebă căpetenia.

— Nimic altceva decât ce i-a spus un bătrân vrăjitor arab: că între zidurile cetăţii Nimmr zace o comoară imensă şi că în acel oraş există o fată de o frumuseţe uimitoare pe care ar scoate bani grei dacă ar vinde-o în nord.

— Doar atât? Nimic altceva? întrebă Batando. Despre greutăţile pe care le va avea când va încerca să pătrundă în valea interzisă nu i-a vorbit?

— Nu.

— Atunci îl vom conduce până la intrarea în vale, spuse Batando zâmbind şiret.

11. Sir James

În timp ce Tarzan şi Zeyd înaintau spre sat în căutarea unei escorte pentru arab, acesta avu timp să se gândească la lucrurile ce-l frământau. Plin de respect pentru ghidul său şi acordându-i toată încrederea, îi vorbi deschis:

— Mare şeic al junglei, îi spuse el, prin bunătatea ta ai câştigat loialitatea lui Zeyd; dar el

mai are, totuşi, o rugăminte.

— Despre ce-i vorba? întrebă Tarzan.

— Fata pe care o iubesc, Ateja, se află încă în ţinutul ăsta sălbatic. Şi-atâta timp cât Fahd este lângă ea, Ateja e în pericol. Nu îndrăznesc să mă întorc acum în tabăra lui Ibn Jad, chiar dacă aş reuşi să o găsesc. Mai târziu, când mânia i se va mai potoli, am să mă întorc la el ca să-l conving de nevinovăţia mea. De-abia atunci, când am să fiu lângă Ateja, am s-o pot apăra de Fahd.

— Şi-atunci ce-ai vrea să faci? întrebă Tarzan.

— Aş vrea să rămân în satul spre care ne îndreptăm, până ce Ibn Jad va trece pe aici, la întoarcerea în El-Guad. E singura mea şansă să o mai văd vreodată pe Ateja. Dacă mă obligi să părăsesc acum ţara, n-am s-o mai văd niciodată.

— Ai dreptate, zise omul-maimuţă. Ai să rămâi aici şase luni. Dacă în acest timp Ibn Jad nu se întoarce, voi da ordin să fii adus la mine. Voi găsi eu un mijloc să te trimit în siguranţă spre ţara ta.

— Allah să te binecuvânteze! exclamă Zeyd.

Odată ajunşi în sat, căpetenia îi promise lui Tarzan că-l va ţine bucuros pe Zeyd până la întoarcerea lui Ibn Jad.

După ce a părăsit satul, omul-maimuţă se îndreptă din nou spre nord. Îl neliniştea gândul că un alb era prizonierul arabilor. Era practic imposibil ca Stimbol, pe care-l trimisese spre coasta orientală, să ajungă atât de departe în nord. Mai probabil era ca prizonierul să fie tânărul Blake, pentru care Tarzan nutrea o oarecare prietenie. Dar, la fel de bine, se putea ca acel bărbat să nu fie nici Blake, nici Stimbol. În orice caz, oricine ar fi fost, Tarzan nu putea suporta gândul că un alb se află în mâinile beduinilor.

Omul-maimuţă nu se grăbea. Zeyd îi spusese că-l ţineau prizonier pe alb pentru a obţine o răscumpărare. Voia să cerceteze mai întâi tabăra lui Blake şi apoi să urmeze drumul luat de arabi.

În cea de-a doua zi a întâlnit maimuţele lui Toyat. Timp de două zile a vânat împreună cu ele, i-a revăzut pe prietenii săi, Gayat şi Zutho şi a stat la taclale cu ceilalţi membri ai tribului.

Le părăsi apoi pe maimuţe şi porni hai-hui prin junglă. Îşi petrecu jumătate de zi hărţuindu-l pe Numa, care-i omorâse o pradă. Nu se lăsă până ce pădurea nu răsună de răgetele înfiorătoare ale leului, pe care provocările lui Tarzan îl scoseseră din minţi.

Lord Greystoke se descotorosise de pojghiţa de civilizaţie. Redevenise o fiară sălbatică la fel de simplu cum ţi-ai schimba hainele. Doar în jungla sa iubită, printre locuitorii ei sălbatici, Tarzan redevenea cu adevărat Tarzan. Faţă de lumea civilizată avea mereu o reţinere, ce semăna cu teama instinctivă a animalelor faţă de om.

Plictisit să tot arunce cu fructe stricate în Numa, Tarzan îşi continuă drumul prin crengile copacilor. Trecu o noapte şi, dimineaţa, după ce l-a urmărit pe Bara, cerbul, l-a omorât şi a mâncat din el. Apoi, liniştit, şi-a reluat somnul. L-a trezit zgomotul de crengi rupte şi foşnetul ierbii.

Adulmecă aerul. Îşi ciuli urechile ce puteau depista şi zgomotul făcut de o furnică, şi zâmbi. Se apropia Tantor.

Jumătate de zi a stat întins pe spatele imens al elefantului, ascultând trăncăneala şi piuitul maimuţei Manu, apoi îşi reluă drumul.

O zi sau două mai târziu dădu de maimuţe. Păreau agitate şi, când l-au văzut, au început să ţipe toate deodată.

— Salut, Manu! strigă omul-maimuţă. Sunt Tarzan, Regele Junglei. Ce s-a întâmplat?

— Gomanganii, Gomanganii, strigă o maimuţă.

— Nişte Gomangani ciudaţi, ţipă alta.

— Gomangani cu bastoane cu tunet, spuse a treia.

— Unde asta? a întrebat omul-maimuţă.

— Acolo, acolo! săriră maimuţele. Arătau, toate, spre nord-est.

— La câte zile?

— Aproape, aproape, au răspuns maimuţele.

— Este cu ei şi un Tarmangani?

— Nu, doar Gomangani. Cu bastoanele lor cu tunet îi omoară pe micuţii Manu şi-i mânâncă. Gomangani răi.

— Tarzan o să vorbească cu ei, a răspuns omul maimuţă.

— O să-l omoare pe Tarzan cu bastonul cu tunet şi o să-l mănânce, a prezis o maimuţă bătrână.

Tarzan izbucni în râs, sări într-un copac şi se îndreptă în direcţia arătată. Nu a mers prea mult şi a simţit mirosul negrilor. Se luă după urma lor şi nu după mult timp a reuşit să le distingă vocile.

Tarzan îşi continuă drumul din copac în copac, în linişte deplină, alunecând ca o umbră, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Tarzan i-a ajuns din urmă pe negri şi i-a recunoscut imediat, erau oamenii tânărului american Blake. Sub ochii uluiţi ai acestora, a sărit în mijlocul lor. Câţiva au luat-o la fugă, speriaţi, dar ceilalţi l-au recunoscut.

— E Marele Bwana, este Tarzan, Regele Junglei! au strigat ei.

— Unde-i căpetenia voastră? a întrebat Tarzan.

Un negru robust ieşi în faţă:

— Eu sunt căpetenia.

— Unde-i stăpânul tău?

— Sunt câteva zile bune de când a plecat.

— Unde? a întrebat Tarzan.

— Nu ştim. A plecat cu un singur *askari.* S-a iscat o furtună mare şi nu s-a mai întors niciunul. I-am căutat prin junglă, dar nu i-am mai găsit. I-am aşteptat la locul de întâlnire stabilit, dar n-au venit. Nu mai ştiam ce să facem. Nu am fi vrut să-l părăsim pe tânărul Bwana care a fost aşa de bun cu noi, dar ne temeam c-o fi murit. Nu mai aveam provizii decât pentru o zi, aşa c-am hotărât să ne

întoarcem acasă şi să povestim prietenilor tânărului Bwana ce ni s-a întâmplat.

— Ai făcut bine, a spus Tarzan. I-aţi întâlnit în junglă pe oamenii deşertului?

— Nu i-am văzut, dar în timp ce-l căutam pe tânărul Bwana, am dat peste locul în care îşi făcuseră nu de mult tabăra.

— Cam pe unde?

Negrul i-a arătat direcţia.

— Pe drumul spre Abisinia. Când au părăsit tabăra, s-au îndreptat spre nord.

— Puteţi să vă întoarceţi în satul vostru, a spus Tarzan, dar mai întâi să-i anunţaţi pe prietenii tânărului Bwana şi să duceţi mesajul acesta la casa lui Tarzan:

„Trimiteţi o sută de Waziri în nordul ţării Galla. Când ajung la izvorul dintre stâncile rotunjite, să-i urmărească pe oamenii deşertului."

— Aşa vom face.

— Repetă mesajul meu.

Negrul repetă întocmai vorbele lui Tarzan.

— Perfect, a spus Tarzan, am plecat. Nu mai omorâţi pe Manu, maimuţa, căci Manu este vărul lui Tarzan şi deci şi al vostru; vă puteţi găsi şi altă mâncare.

— Am înţeles, Mare Bwana.

***

În castelul prinţului Gobred din cetatea Nimmr, James Hunter Blake învăţa datoriile ce-i reveneau unui cavaler de Nimmr. Sir Richard îl luase sub protecţia sa şi acceptase responsabilitatea educaţiei sale.

Prinţul Gobred, care a văzut imediat ignoranţa lui Blake în ceea ce priveşte regulile elementare ale cavalerilor, se arăta sceptic. Sir Malud era de-a dreptul ostil. Sir Richard, însă, cavaler loial pe care toată lumea îl stima, primise mână liberă. Pe de altă parte, influenţa pe care o exercita prinţesa Guinalda asupra tatălui său nu rămăsese fără rezultat, căci dintre toate comorile, Prinţul n-avea

nimic mai drag ca fiica sa. Iar sosirea acestui ciudat şi frumos cavaler în uitata cetate Nimmr stârnise curiozitatea şi interesul Guinaldei.

Sir Richard îl îmbrăcase pe Blake cu haine de-ale sale, aşteptând ca ţesătorul, croitorul şi armurierul să-i facă propriile lui haine şi arme. Şi n-au avut prea mult de aşteptat. După o săptămână, Sir James avea hainele, armele şi calul unui adevărat cavaler de Nimmr. Când a vrut să-i plătească lui Sir Richard şi-a dat seama că banii lui erau total necunoscuţi. Şi, printre altele, Sir Richard i-a spus că în Nimmr nu mai existau decât vreo câteva monede, aduse cu şapte sute treizeci şi cinci de ani înainte de către strămoşii lor şi că la ei totul se plăteşte prin muncă.

Cavalerii îl slujeau pe prinţ, care îi proteja. La rândul lor, aceştia îi protejau pe ţăranii şi artizanii care, în schimb, le procurau tot ceea ce aveau nevoie. Sclavii erau îmbrăcaţi şi hrăniţi de către prinţ sau de cavalerul în serviciul căruia se găseau. Bijuteriile şi metalele preţioase treceau des din mână în mână, dar aceste tranzacţii nu erau decât un schimb, fără nicio altă semnificaţie.

Nu prea le păsa de bogăţie. Cavalerii erau mult mai preocupaţi de onoare şi de curaj, calităţi fără de preţ. Artizanul îşi găsea răsplata în priceperea sa şi în onoarea ce i-o aducea aceasta.

Valea oferea hrană din abundenţă pentru întreaga populaţie. Sclavii munceau pământul. Sclavii eliberaţi — liberţii — deveneau artizani. Bărbaţii de arme creşteau vite, iar cavalerii apărau Nimmr-ul de inamici, se întreceau în turniruri şi vânau în valea şi munţii din împrejurimi.

Încetul cu încetul, graţie sfaturilor înţelepte ale lui Sir Richard, Blake devenea din ce în ce mai priceput în treburile cavalereşti. I-a venit destul de greu să înveţe să se servească de sabie şi de scut deşi, în timpul colegiului, dovedise o oarecare îndemânare la floretă. De fapt, cavalerii din Nimmr nu foloseau sabia ca armă de apărare, ci

doar pentru *le coup de grâce*[1]. Spada era destinată doar străpungerii inamicului; pentru apărare foloseau numai scutul. În timp ce Blake se antrena în mânuirea săbiei, îşi dădu seama că ar putea profita de cunoştinţele sale de scrimă, cumpănind astfel neîndemânarea în folosirea scutului: dacă şi-ar perfecţiona mânuirea spadei, folosind-o ca armă defensivă, ca pe o floretă, adversarii săi ar fi puşi în încurcătură.

Cu lancea i-a fost mai uşor, eficacitatea acestei arme depinzând în mare măsură de calităţile celui care o mânuia, iar vechiul său *hobby* pentru polo pe iarbă făcea din Blake un excelent cavaler.

[1]*Le coup de grâce*-(în franceză în text) lovitura de gratie.

Partea de nord din ballium- curtea exterioară, care se întindea între incinta exterioară şi castel era rezervată exclusiv cavalerilor. Aici, curtea era foarte largă. Lângă zidul castelului instalaseră o uriaşă tribună din lemn, ce putea fi demontată uşor în caz de atac.

În fiecare săptămână, aici aveau loc lupte cu lancea între călăreţi. Marile turniruri, mai puţin frecvente, aveau loc pe câmp, în afara cetăţii.

În fiecare dimineaţă, un mare număr de cavaleri şi doamne asistau la exerciţiile care dădeau viaţă şi culoare curţii. Lumea glumea, se făceau pariuri şi nefericitul care cădea de pe cal era compătimit în bătaie de joc. Întrecerile erau amicale, dar de fapt cavalerii se temeau mai mult de ridicol decât de moarte. În întrecerile oficiale ce se desfăşurau în fiecare săptămână, publicul era mai reţinut, dar la cele zilnice era mult mai brutal în glumele sale.

În faţa unui astfel de public a trebuit Blake să se antreneze. Şi cum era începător, oamenii veniseră mai mulţi ca de obicei. Apărat de prietenii lui Sir Richard, atacat de cei ai lui Sir Malud, Blake era fie aplaudat cu entuziasm, fie ţinta unor glume răutăcioase.

Deseori asista şi Prinţul. Cât despre prinţesa Gui- nalda, ea nu lipsea niciodată. Gobred trecu destul de repede de partea lui Sir Malud, astfel încât rândurile partizanilor acestuia din urmă au crescut.

În primele ore ale dimineţii, erau instruiţi tinerii scutieri care, într-o bună zi, urmau să fie admişi în rândul Cavalerilor.

Urmau apoi întrecerile cavalerilor, în timpul cărora Sir Richard sau unul dintre prietenii săi supravegheau antrenamentul lui Blake. În timpul unuia dintre aceste exerciţii, uimitoarele calităţi de cavaler ale americanului au fost remarcate de toţi cei prezenţi. Chiar şi Gobred începu să aplaude.

— Calul şi călăreţul fac parcă un singur trup! a exclamat el.

— Are mare noroc că încă n-a căzut, spuse Malud.

— Se poate, acceptă Gobred observaţia răutăcioasă a lui Sir Malud, dar parcă n-ar avea armură, aşa de uşor se mişcă.

— Mânuieşte bine lancea, a recunoscut Malud. Dar, pe sângele lui Hristos, ai mai văzut vreodată o asemenea neîndemânare la mânuirea scutului? Ar face mai bine să toace carne pe el; i-ar folosi şi lui la ceva.

Toţi au izbucnit în râs, mai puţin prinţesa Gui- nalda. Malud, care n-o scăpa din ochi, a observat imediat.

— Crezi că necioplitul ăsta are vreo şansă să ajungă cavaler? a întrebat-o el.

— Chiar vrei să-ţi răspund?

— N-ai râs deloc!

— Tânărul acesta e străin şi e departe de casa lui. Nu mi se pare deloc cavaleresc să-ţi baţi joc de el, a replicat prinţesa. Deci, dacă nu am râs, este pentru că gluma ta nu m-a amuzat.

Câteva ore mai târziu, Blake s-a alăturat celorlalţi în curtea cea mare, îndreptându-se spre grupul partizanilor lui Malud. Şi asta nu din

întâmplare. N-a căutat niciodată să-l evite pe Malud sau pe prietenii lui şi nu părea să-i pese nici de ironiile lor prost ascunse nici de insinuările lor. Malud punea asta pe seama prostiei şi ignoranţei de ţărănoi a lui Blake. Alţii, dimpotrivă, admirau atitudinea acestuia. Vedeau în ea un afront, pe care mintea obtuză a lui Malud nu-l putea înţelege. Majoritatea locuitorilor sumbrului castel Nimmr simţeau o oarecare simpatie pentru noul venit. Adusese cu el o adiere de prospeţime şi de noutate care mai destinsese puţin atmosfera în care se izolase, de aproape şapte secole şi jumătate, cetatea Nimmr. Adusese cuvinte şi expresii noi, puncte de vedere noi pe care le primiră cu bucurie şi, de n-ar fi fost ostilitatea lui Sir Malud, care se bucura de o mare influenţă, Blake ar fi fost acceptat cu braţele deschise. Desigur, Sir Richard era mult mai popular decât Malud, dar era mai sărac: avea mai puţini cai, mai puţine arme, mai puţini soldaţi şi, deci, mai puţină influenţă asupra prinţului Gobred. Existau totuşi un număr mare de spirite independente care erau de partea lui Sir Richard, fie din prietenie, fie din libertatea unei opinii ce nu ţinea cont de evenimentele politice. Şi aceştia se declaraseră, pe faţă, aliaţi fideli ai lui Blake.

Nu toţi cei care-l înconjurau în acea dimineaţă pe Malud îi erau ostili americanului, dar râdeau odată cu Malud şi se încruntau când el era supărat, conform zicalei că la curţile princiare cel mai important este să ştii să spui: „Da, aşa este, Sir”.

Apropiindu-se de grup ca s-o salute pe prinţesa Guinalda — care, fiind de sânge regal, trebuia salutată prima- a fost răsplătit de aceasta cu un zâmbet fermecător.

— Te-ai comportat foarte bine dimineaţa asta, Sir James, i-a spus ea cu bunăvoinţă. A fost o adevărată plăcere să te privim călărind.

— Plăcerea de a-l vedea călărind a fost cu siguranţă mai rară decât dacă l-am fi văzut

înfulecând un sfert de căprioară, mârâi Sir Malud.

Replica fu urmată de hohote de râs în anturaj, încât Malud profită imediat de avantaj:

— Pe cinstea mea! Daţi-i o ciosvârtă şi un cuţit şi se va potrivi de minune în rol.

— Dacă tot vorbim de mâncare, spuse Blake, ceea ce se pare că-l interesează pe Sir Malud mai mult decât problemele cavalereşti, ştie careva dintre voi de ce este nevoie pentru a mânca, pe loc, un porc?

— Nu, nobile sir, răspunse Guinalda, habar n-avem… Te rog, spune-ne tu.

— Da, răcni Malud, spune-ne tu, tu ştii cel mai bine.

— Chiar tu ai spus-o, adineaori!

— Ei bine, ce-ţi trebuie ca să mănânci un porc, acuma, pe loc? întrebă Malud, făcând cu ochiul celorlalţi.

— Aş avea nevoie de o masă, de un cuţit şi de… tine, Sir Malud, a replicat Blake.

S-au scurs câteva secunde până ce minţile lor simple au înţeles exact ceea ce a vrut să spună Blake. Prinţesa Guinalda a izbucnit prima în râs.

Majoritatea celorlalţi au imitat-o, explicând celor ce nu înţeleseseră încă, sensul acestei glume. Totuşi, nu toţi râdeau. Şi, cu siguranţă, nu şi Sir Malud. Când a înţeles vorbele lui Blake s-a înroşit de furie, apoi a pălit. Ca toţi cei ce-şi bat joc de alţii, lui Sir Malud nu-i plăcea ca el însuşi să fie ţinta acestor atacuri.

— Mizerabile, îndrăzneşti să-l înfrunţi pe Sir Malud? urlă el. Bastard! Lichea! Povestea asta o s-o rezolvăm cu sânge.

— Ia mai du-te-n… nenorocitule! urlă şi Blake.

— Nu ştiu ce-nseamnă vorbele tale nesăbuite, dar îţi jur că mâine o să ne întâlnim şi dacă n-ai să primeşti lupta dreaptă, am să te fugăresc prin Valea Mormântului cu lovituri de bici.

— Perfect! replică Blake. Mâine dimineaţă în partea de sud a ballium-ului; cu ce arme?

— Poţi să alegi tu arma, mizerabile, spuse Malud.

— Nu-mi mai spune aşa, zise Blake cu un calm aparent. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Am să-ţi spun câteva lucruri, Malud: eşti singurul om din Nimmr care nu mi-a oferit o şansă de afirmare. Te crezi mare cavaler, dar nu eşti nici pe departe. Nu eşti nici inteligent, nici prietenos, nici generos. Şi, cum s-ar spune în ţara mea, eşti un farsor. Ai câţiva cai, câţiva soldaţi şi-atât. Dar dacă nu-i aveai, cu siguranţă că n-ai fi avut favorurile prinţului şi, fără ele, n-ai fi avut nici prieteni. N-ai nici bunătatea, nici nobleţea lui Sir Richard, ale cărui calităţi fac onoare spiritului cavaleresc. Valorezi chiar mai puţin ca mine, care, cu arme ce nu sunt ale mele, te voi înfrunta mâine în ballium. Voi lupta cu spada şi scutul şi te voi învinge!

Văzând furia lui Malud, cei ce-l înconjurau pe american s-au îndepărtat puţin câte puţin, aşa încât, atunci când Blake a terminat de vorbit, era singur în faţa grupului format de Malud cu prietenii săi. Cineva se alătură, totuşi, lui Blake. Era Guinalda.

— Sir James, i-a spus ea, zâmbindu-i, ai pus mult suflet în vorbele tale! Râse cu voioşie, apoi continuă:

— Hai să facem câţiva paşi împreună, nobile cavaler. Îl luă de braţ şi-l conduse de-a lungul grădinii din ballium.

Blake se pomeni spunându-i prinţesei:

— Eşti minunată!

— Chiar crezi că sunt minunată? întrebă ea. Este greu de ştiut, când îmi vorbeşti mie, unei prinţese, dacă spui, într-adevăr, ceea ce simţi. La noi se zice că adevărul se spune doar sclavilor şi foarte rar prinţilor.

— Comportarea mea ţi-o va dovedi, sper.

După ce se îndepărtară puţin de ceilalţi, tânăra prinţesă îl apucă de mână pe Blake:

— Te-am îndepărtat de oamenii aceia, Sir James, ca să-ţi pot vorbi între patru ochi, spuse ea.

— Nu contează motivul, i-a răspuns el, zâmbind.

— Eşti un străin pentru noi, nu ne cunoşti obiceiurile şi nici nu eşti prea priceput în artele cavalereşti, ceea ce face ca mulţi dintre noi să pună la îndoială şansele tale de a deveni cavaler. Totuşi, ori eşti foarte curajos, ori eşti nebun ca să alegi să-l înfrunţi pe Sir Malud cu spada şi scutul. Mânuieşte foarte bine aceste arme, pe când tu… De asta am vrut să-ţi vorbesc, ca să-ţi spun că te îndrepţi spre o moarte sigură.

— Ce mai pot face acum? întrebă, simplu, Blake.

— Eşti destul de îndemânatec cu lancea, a spus ea. Încă nu e prea târziu să-ţi alegi alte arme. Te implor să o faci.

— Chiar îţi pasă? întrebă el. Pentru Blake, întregul univers se rezuma acum în această întrebare.

Pentru o clipă, ochii tinerei s-au cufundat într-ai lui, apoi în priviri i-a apărut trufia:

— Sunt fata prinţului de Nimmr, a răspuns ea. Şi-mi pasă chiar şi de soarta celui mai umil dintre supuşii tatălui meu.

„Sper că asta o să-ţi mai potolească înflăcărarea pentru o bucată de vreme, Sir James”, gândi Blake, dar nu spuse nimic, mulţumindu-se să zâmbească.

Guinalda se opri brusc.

— Găsesc impertinent zâmbetul tău, mizerabile! exclamă ea cu mânie. De astă dată ai mers prea departe; nu uita că vorbeşti cu fata prinţului de Nimmr!

— Te-am întrebat doar dacă-ţi pasă că mâine voi fi omorât. Oricine ar putea să te întrebe aşa ceva.

— Şi eu ţi-am răspuns. De ce zâmbeai aşa?

— Pentru că ochii tăi mi-au răspuns înaintea buzelor. Şi ştiu că *ei* mi-au spus adevărul.

Prinţesa se opri din nou, furioasă:

— Eşti, într-adevăr, un bădăran, a spus ea. Şi n-am să mă las insultată mai mult.

Şi-a înălţat capul cu semeţie şi s-a îndreptat spre ceilalţi.

Blake o ajunse din urmă.

— Mâine, murmură el, îl voi întâlni pe Sir Malud cu spada şi cu scutul. Dacă o să am onoarea să apăr culorile tale, voi învinge cea mai bună spadă din Nimmr.

Prinţesa nu binevoi să-i răspundă. Se alătură grupului ce-l încojura pe Sir Malud, de parcă n-ar fi auzit cuvintele lui Blake.

12. „Mâine vei muri”

În seara întoarcerii lui Ulala, în satul lui Batando a fost sărbătoare. Femeile tăiară o capră şi câţiva pui, mesele fură încărcate cu fructe, pâine de manioc şi un fel de bere. S-a cântat şi s-a dansat. Nimeni nu s-a culcat înaintea zorilor, aşa că abia a doua zi la amiază putu Fejjuan să discute serios cu Batando.

Obosit după noaptea de nesomn, bătrânul şef moţăia încă în umbra colibei sale.

— Batando, am venit să vorbim despre poporul deşertului, spuse Fejjuan.

Batando tresări nemulţumit. Îl durea foarte tare capul.

— Ieri ai spus că ai să-i conduci până la intrarea în Valea Interzisă, a continuat Fejjuan. Asta înseamnă că nu ai de gând să-i înfrunţi.

— Nu mai trebuie să-i înfruntăm dacă-i conducem la intrarea în Valea Interzisă, a replicat Batando.

— Nu înţeleg…

— Ascultă, Ulala, a replicat şeful. Când erai mic, ai fost răpit şi dus de aici. Fiind prea mic, erau multe lucruri pe care nu le ştiai încă. Mai sunt şi altele pe care le-ai uitat. Nu-i greu deloc să intri în Valea Interzisă, mai ales dacă vii dinspre nord. Toţi cei din Galla cunosc trecătoarea din nord sau tunelul de lângă crucea cea mare care arată intrarea

din sud. Toată lumea de-aici ştie că sunt singurele căi pentru a pătrunde în vale. Şi tot astfel, toţi cei de aici ştiu că din Valea Interzisă nu se mai poate ieşi.

— Cum asta, Batando? întrebă Fejjuan. Dacă sunt două căi de intrare, cum de nu se mai poate ieşi?

— Îţi repet că nu există ieşire, a insistat şeful. Ştim din bătrâni că mulţi oameni au intrat în Valea Interzisă dar nimeni nu s-a mai întors de acolo.

— De ce oare?

Batando clătină din cap.

— Cine poate şti? a spus el. Habar n-am ce a putut să li se întâmple.

— Dar ce fel de oameni locuiesc în valea asta? a întrebat Fejjuan.

— Nici asta nu ştim. Nimeni nu s-a mai întors ca să ne spună. Unii zic c-ar fi sufletele morţilor, alţii, că valea e locuită de leoparzi. Dar nimeni nu ştie adevărul. Ulala, du-te şi spune-i şefului oamenilor deşertului că-i vom conduce la intrarea în vale. Aşa n-o să trebuiască să ne batem cu ei şi nici n-or să ne mai facă probleme.

— Îmi dai cu mine nişte oameni care să mă însoţească?

— Nu, răspunse Batando. Spune-le beduinilor că vom fi acolo în trei zile. Între timp eu am să adun războinicii din satele vecine. N-am încredere în poporul deşertului. Totuşi le voi permite să străbată ţinuturile noastre. Ai să-i explici asta şefului lor. Ai să-i mai spui că, în schimb, cer eliberarea tuturor sclavilor luaţi de el din Galla, înainte de a pătrunde în vale.

— N-o să accepte.

— Poate că atunci când o să se vadă înconjurat de războinicii noştri o să accepte.

Aşadar Fejjuan se întoarse la stăpânii săi să le spună ce a hotărât Batando. La început, Ibn Jad a refuzat categoric să dea drumul sclavilor. Dar când Fejjuan i-a repetat că numai cu această condiţie

acceptă Batando să-l conducă la intrarea în vale şi că refuzul său putea trezi ostilitatea poporului Galla, a acceptat. De bună seamă că Ibn Jad nu avea de gând să-şi ţină promisiunea, voind s-o încalce în ultimul moment. Trădându-i pe beduini, Fejjuan nu regreta decât pe Ateja, care fusese bună cu el. Dar, fatalist, se consolă cu gândul că ceea ce trebuia să se întâmple se va întâmplă oricum, şi că ceea ce făcea el nu influenţa cu nimic cursul destinului.

În timp ce Ibn Jad aştepta iar Batando îşi aduna războinicii, Tarzan a ajuns la pârâul ce izvora dintre stâncile rotunjite şi s-a luat după beduini.

De când aflase de la negrii lui Blake că americanul dispăruse şi că nu mai ştiau nimic despre Stimbol de când acesta se despărţise de Blake, omul maimuţă a fost convins că prizonierul alb din tabăra arabilor nu putea fi decât Blake.

Nu-şi făcea prea multe griji pentru el. Sperând într-o răscumpărare, beduinii îl vor cruţa atâta timp cât nu va reprezenta pentru ei un adevărat pericol. Tarzan mergea deci pe urmele arabilor fără să se grăbească prea tare.

***

Doi bărbaţi stăteau pe bănci, la o masă de lemn, în faţa unei lămpi cu ulei ce arunca luciri palide, profilând pe piatra pereţilor umbrele ciudate ale celor doi. Flacăra lămpii tremura în aerul nopţii ce pătrundea printr-o ferestruică. Pe masă aveau o tablă de lemn, grosolană, pe care jucau dame.

— E rândul tău, Richard. Nu prea pari în formă în seara asta. Ce s-a întâmplat?

— Mă gândesc la ziua de mâine, James, şi mi se strânge inima.

— De ce? întrebă Blake.

— Desigur, Malud nu e cea mai bună sabie a Nimmr-ului, răspunse Sir Richard, dar…

— Dar eu sunt cea mai proastă, încheie Blake râzând, fraza neterminată.

Sir Richard îşi ridică privirea, zâmbind:

— Nu poţi să fii niciodată serios, nici chiar în faţa morţii? Toţi oamenii din ţara ta sunt la fel de ciudaţi?

— Richard, e rândul tău să muţi, spuse Blake.

— Să nu te ascunzi în spatele scutului, l-a sfătuit Richard. Şi să nu-i pierzi nicio clipă din ochi sabia. Aşa ai să ştii momentul în care va lovi, şi ai să poţi para; e destul de lent. Ochii lui îţi vor spune dinainte locul în care va lovi. Am exersat de multe ori cu el, şi o ştiu.

— Şi nu te-a omorât, îi reaminti Blake.

— Ne antrenam doar. Mâine va fi cu totul altceva. Prietene, Malud te-a provocat la o luptă pe viaţă şi pe moarte, ca să-şi spele în sângele tău afrontul pe care i l-ai adus.

— Şi pentru atâta lucru vrea să mă omoare? întrebă Blake. Nu i-am spus decât că e un ticălos înrăit!

— Dacă ar fi doar asta, i-ar fi ajuns să te rănească. Din nefericire, alta e cauza.

— Care? N-am schimbat cu el nici zece cuvinte.

— E gelos.

— Gelos? De ce?

— Vrea să se căsătorească cu prinţesa şi a observat cum o priveşti, îi explică Richard.

— Prostii! exclamă Blake, roşind.

— Nu sunt prostii. Nu-i singurul care a văzut-o, insistă Richard.

— Te-ai ţicnit de-a binelea, strigă Blake.

— Nu e prima oară când un bărbat o priveşte astfel şi sunt mulţi cei care o admiră, căci este de o frumuseţe fără seamăn, dar…

Americanul îl întrerupse:

— Şi Malud a omorât pe vreunul?

— Nu, pentru că prinţesa *nu îi privea şi ea.*

Blake se lăsă pe spate, izbucnind în râs:

— Încep să cred că sunteţi cu toţii săriţi de pe fix. Recunosc că prinţesa e o fată foarte drăguţă, dar te asigur că nu mi-a aruncat nici cea mai mică privire.

— Mai lasă-mă cu vorbele tale ciudate! Încerc doar să te fac să înţelegi, James, că nu mă poţi prosti. Prinţesa nu te pierde o clipă din ochi când te antrenezi. Cât despre tine, când o priveşti… Ştii cum îşi priveşte un câine stăpânul adorat?

— Nu-i adevărat! strigă Blake.

— Iată de ce vrea Malud să te elimine, reluă Richard, fără să ţină cont de protestele lui, şi, ştiind lucrul ăsta, nu pot să nu-mi fac griji, căci ai început să-mi fii tare drag.

Blake se ridică şi ocoli masa.

— Eşti tare bun, spuse el, bătându-l afectuos pe umăr, dar nu-ţi fă griji, încă n-am murit. Ştiu că par destul de neîndemânatic când mânuiesc spada, dar am învăţat multe în ultimul timp şi cred că lui Sir Malud n-o să-i fie prea uşor să mă înfrunte.

— Curajul şi încrederea ta sunt bune, dar nu ţin locul experienţei de o viaţă a lui Malud, care s-a servit de spadă, şi încă bine, având astfel un mare avantaj faţă de tine.

— Prinţul Gobred îl susţine pe Malud? întrebă Blake.

— Cum să nu? Malud e un senior puternic. Are propriul lui castel, un număr mare de cai şi de servitori. Mai are o duzină de cavaleri şi vreo sută de soldaţi.

— Sunt şi cavaleri care nu au castelul lor?

— Da, vreo douăzeci.

— Şi locuiesc pe lângă castelul lui Gobred?

— Da, la mai puţin de trei leghe de castelul lui Gobred, explică Richard.

— Şi cine mai locuieşte în valea asta?

— Ai auzit vorbindu-se de Bohun? întrebă Richard.

— Da, de mai multe ori. De ce?

— S-a proclamat Rege, dar nimeni dintre noi nu-l recunoaşte. El şi oamenii săi locuiesc în celălalt capăt al văii. Sunt aproape la fel de mulţi ca şi noi şi de când ne ştim suntem în război cu ei.

— Dar am auzit c-o să fie un mare turnir, pentru care se pregătesc toţi cavalerii. Credeam c-o să participe şi Bohun cu cavalerii săi.

— Aşa este. Din timpuri străvechi, o dată pe an, trei zile la rând, începând cu prima duminică din postul Paştelui, este armistiţiu: Cavalerii Aversului şi Cei ai Reversului se întrec în Marele Turnir, care are loc un an la porţile Nimmr-ului şi anul următor în câmpia din faţa Cetăţii Mormântului.

— Cavalerii Aversului şi Cavalerii Reversului? Ce înseamnă asta? întrebă Blake.

— Eşti cavaler de Nimmr şi nu ştii? exclamă Richard.

— Ce ştiu eu despre cele cavalereşti, ar încăpea într-o coajă de nucă, recunoscu Blake.

— Trebuie neapărat să ştii toate astea. Am să-ţi povestesc eu totul de la început.

Luând o carafă de vin, Richard umplu paharele, îşi goli pe îndelete paharul, căutându-şi cuvintele, apoi începu:

— Richard I a pornit cu armata sa din Sicilia, în primăvara anului 1191, navigând spre Saint-Jean dAcre, unde trebuia să se întâlnească cu Philippe Auguste, regele Franţei, pentru a elibera împreună Pământul Sfânt, ocupat de sarazini. Dar Richard s-a oprit să cucerească mai întâi Ciprul şi să-l pedepsească pe tiranul ce domnea acolo, cel care o jignise pe Berengaria, logodnica lui Richard.

Pornind din nou spre Saint-Jean dAcre, unii cavaleri au ascuns la bordul navelor nişte tinere din Cipru, a căror frumuseţe îi cucerise. S-a întâmplat ca, în timpul unei furtuni, două vase să se îndepărteze de flotă şi să eşueze pe coasta africană.

Primul vas era comandat de un cavaler pe nume Bohun, celălalt de un anume Gobred. Cei doi şi-au continuat drumul separat. Dar, atunci când erau atacaţi, îşi uneau forţele pentru a se apăra în comun.

Astfel, căutând Ierusalimul, au descoperit această vale. Oamenii lui Bohun au crezut că este Valea Mormântului şi că, deci, cruciada se încheiase. Şi-au scos crucile pe care, atâta timp cât nu şi-au atins încă scopul, cruciaţii le poartă pe piept, şi le-au pus pe spate. Asta însemna că încheiaseră cruciada şi că se puteau întoarce acasă.

Dar Gobred ştia că asta nu e Valea Sfântului Mormânt şi că, deci, cruciada nu se putea sfârşi. El şi oamenii săi şi-au păstrat crucile pe piept, au construit un oraş şi o fortăreaţă, ca să-l împiedice pe Bohun şi pe ai lui să se întoarcă în Anglia înainte de a-şi fi terminat cu adevărat sfânta misiune.

Bohun a străbătut valea şi şi-a construit, la rândul său, un oraş şi o fortăreaţă ca să-i împiedice pe oamenii lui Gobred să-şi continue drumul spre adevăratul Mormânt. Timp de aproape şapte secole şi jumătate, descendenţii lui Bohun i-au împiedicat pe cei ai lui Gobred să-şi urmeze drumul spre Ierusalim, iar descendenţii lui Gobred le-au interzis celorlalţi să se întoarcă în Anglia, astfel încât ordinul cavalerilor să nu fie dezonorat.

Gobred s-a intitulat prinţ, iar Bohun rege. Secole de-a rândul aceste titluri s-au transmis din tată-n fiu. Descendenţii lui Gobred poartă întotdeauna crucea pe piept şi de aceea sunt numiţi Cavalerii Aversului iar ceilalţi, care o poartă pe spate, sunt numiţi Cavalerii Reversului.

— Şi tot mai speraţi să eliberaţi Sfintul Pământ? întrebă Blake.

— Da, răspunse Richard, şi Cavalerii Reversului speră să se întoarcă în Anglia. Dar e mult timp de când am înţeles, şi unii şi ceilalţi, că nu vom reuşi niciodată, înconjuraţi cum suntem de armata sarazinilor. Suntem prea puţini ca să ne măsurăm cu ei. Nu crezi că, sub o asemenea ameninţare, e mai înţelept să rămânem aici? întrebă el.

— Ei bine, cred că aţi provoca o oarecare surpriză dacă voi aţi pătrunde în Ierusalim sau

dacă ceilalţi s-ar întoarce la Londra, recunoscu Blake. În locul vostru, aş rămâne aici. Vezi tu, după şapte sute treizeci şi cinci de ani, majoritatea celor pe care i-ai cunoscut trebuie să te fi uitat. Cât despre sarazini, cu siguranţă că nu vor înţelege cine sunt oamenii aceştia care încearcă să pătrundă în Ierusalim.

— Vorbeşti cu multă înţelepciune, James, a spus Richard. Pe de altă parte, necunoscând nicio altă ţară, suntem bucuroşi să locuim aici.

Câteva momente, cei doi au reflectat în linişte. Blake fu primul care a spart tăcerea:

— Mi-ai zis că Marele Turnir începe în prima duminică din postul Paştelui. Nu mai e mult până atunci.

— Într-adevăr. De ce?

— Voiam să te întreb dacă n-aş putea participa şi eu. Pe zi ce trece, devin tot mai îndemânatic în mânuirea lăncii.

Sir Richard clătină din cap:

— Mâine vei muri, spuse el, privindu-l cu tristeţe.

— Nu eşti deloc amuzant, exclamă Blake.

— Nu spun decât adevărul, dragă prietene, răspunse Richard. Mi-e tare greu să mă gândesc la asta, dar ştiu că aşa va fi: n-ai să poţi să-l învingi pe Sir Malud. Aş fi bucuros să-ţi iau locul, mâine, dar nu se poate. Mă consolez la gândul că vei fi curajos şi că vei muri ca un adevărat cavaler, fără să-ţi pătezi onoarea. Asta o va consola şi pe prinţesa Guinalda.

— Crezi?

— Cu siguranţă.

— Şi dacă n-am să mor, crezi că se va supăra?

— N-aş crede, recunoscu Richard, dar trebuie să recunoşti că nicio femeie nu s-ar bucura să-şi vadă mort viitorul soţ. Şi dacă tu nu vei fi mort, înseamnă că *tu îl vei fi omorât* pe Malud.

— E logodită cu Sir Malud?

— Da, deşi căsătoria nu a fost încă anunţată în mod oficial.

— Cred c-am să mă retrag, spuse Blake cu semeţie. Dacă tot am să mor mâine, mi-ar place să dorm puţin în seara asta.

Se întinse pe aşternutul de paie, acoperit cu o pătură de lână, aflat într-un colţ al camerei, şi se înveli cu o altă pătură. Nu prea avea chef de somn: gândul că a doua zi dimineaţă va trebui să înfrunte într-o luptă pe viaţă şi pe moarte un cavaler din Evul Mediu. Îl îngrijora, de bună seamă. Dar era prea tânăr şi prea încrezător ca să se lase copleşit de gândul că ar putea fi omorât, deşi ştia că nu era exclusă nici această variantă. Altele erau gândurile ce-l frământau. Când şi-a dat seama cât de mult îl afectau, se înfurie. Era vorba de căsătoria lui Sir Malud cu Guinalda, prinţesa de Nimmr.

Cum a putut să fie atât de prost să se îndrăgostească de o oarecare prinţesă din Evul Mediu care se părea că nu-i dădea mai multă importanţă decât noroiului de sub pantofi? Şi apoi, ce-o să facă mâine cu Malud? Să presupunem, îşi spuse, că voi învinge. Bine, dar atunci ce-am să fac? Să-l ucid? I-aş provoca o durere Guinaldei. Să nu-l ucid?

Sir James n-avea nicio idee despre ce ar trebui să facă.

13. În cortul lui Zeyd

Ibn Jad a aşteptat trei zile în *menzil*-ul său. Dar nu a venit nimeni să-l conducă în vale, aşa cum i-a promis Batando. L-a trimis deci din nou pe Fejjuan la şeful tribului Galla pentru a-i spune să se grăbească. Ibn Jad se tot gândea la Tarzan, Regele Junglei; se temea să nu vină să-l pedepsească.

Ştia că se găsea acum în afara teritoriului lui, dar mai ştia că frontierele erau atât de vagi încât nu putea conta pe asta ca să fie liniştit. Spera că Tarzan o să aştepte să-i încalce teritoriul, căci avea de gând să se îndrepte direct spre vest, trecând prin nordul ţării lui Tarzan, până ce va găsi drumul pe

care venise din deşert. În afară de Ibn Jad, în cortul şeicului mai erau Tollog, fratele său, Fahd, Stimbol şi alţi câţiva arabi. Discutau despre întârzierea lui Batando, temându-se de o trădare. Aflaseră că bătrâna căpetenie aduna războinicii şi, în ciuda asigurărilor lui Fejjuan, care pretindea că nu-i vor ataca pe arabi dacă îşi ţin promisiunea, toţi erau cu frica-n suflet.

Ocupată cu treburile haremului, Ateja nu mai plângea ca de obicei. Inima îi era însă grea şi suspina mereu după iubitul ei. Asculta acum, distrată, conversaţia bărbaţilor. Rareori privea peste perdeaua ce separa încăperea femeilor de mukaad. De fiecare dată când privirea sa o întâlnea pe cea a lui Fahd, ochii îi luceau de ură şi mânie.

Tocmai aruncase o privire spre ei când a văzut ochii lui Fahd, ce privea afară, mărindu-se brusc, îngroziţi.

— Pe Allah, Ibn Jad! exclamă el.

Ateja urmări privirea lui Fahd şi scoase un strigăt de spaimă.

Înarmat cu lance, arc cu săgeţi şi cuţit, un uriaş cu pielea bronzată se îndrepta cu paşi mari spre cortul şeicului.

— E Tarzan, Regele Junglei! strigă Ibn Jad. Allah să ne apere!

— Probabil că războinicii lui sunt ascunşi în pădure, murmură Tollog. Altfel n-ar îndrăzni să se aventureze singur în *menzil-ul* beduinilor.

Ibn Jad se încruntă. Căuta cu înfrigurare o ieşire din această situaţie neprevăzută.

Între timp, omul-maimuţă ajunsese în faţa mukaad-ului. Ochii lui cercetară repede grupul. În sfârşit, s-au oprit asupra lui Stimbol.

— Unde e Blake? l-a întrebat el pe american.

— Dumneata ar trebui să ştii, mârâi Stimbol.

— L-ai mai văzut de când v-aţi despărţit?

— Nu.

— Eşti sigur? insistă omul-maimuţă.

— Evident.

Tarzan se întoarse spre Ibn Jad:

— M-ai minţit. N-ai venit să faci comerţ. Cauţi un oraş ca să-l jefuieşti, să-i furi comorile şi să-i răpeşti femeile.

— E o minciună! strigă Ibn Jad. Cine ţi-a spus aşa ceva a minţit.

— Nu cred că a minţit, replică Tarzan. Părea un tânăr cinstit.

— Cum îl cheamă? întrebă Ibn Jad.

— Zeyd.

Numele stârni brusc interesul lui Ateja. Tarzan continuă:

— El mi-a spus toate astea. Şi multe altele. Şi l-am crezut.

— Şi ce ţi-a mai spus, *Nasrany*?

— Că i-a furat cineva muscheta ca să încerce să te omoare, Ibn Jad, şi ca pedeapsa să cadă astfel pe capul său.

— E o minciună sfruntată! urlă Fahd, ca tot ce ţi-a mai spus ticălosul de Zeyd.

Ibn Jad se încruntă, gândindu-se puţin, apoi îl privi pe Tarzan cu un zâmbet şiret:

— E clar că bietul om a crezut că-ţi spune adevărul, tot aşa cum a crezut că trebuie să-şi omoare şeicul, şi toate acestea pentru acelaşi motiv. Întotdeauna a fost slab de înger, dar nu l-am crezut periculos. Te-a amăgit, Tarzan. Oamenii mei şi chiar şi acest *Nasrany* ar putea să ţi-o dovedească. Toţi pot să-ţi spună că te-am ascultat şi că aveam de gând să plec de aici. De ce aş fi luat-o spre nord, dacă nu pentru a ajunge în ţara mea?

— Dacă aveai de gând, într-adevăr, să pleci, de ce m-ai ţinut prizonier? De ce ţi-ai trimis fratele să mă ucidă? îl întrebă Tarzan.

— Iar te înşeli, spuse şeicul întristat. Fratele meu a venit să-ţi taie legăturile, să te elibereze, dar El-Fil te-a luat înainte ca el să apuce să-ţi dea drumul.

— Atunci de ce-şi îndrepta Tollog pumnalul spre mine şi striga: „Mori, Nasrany!”? întrebă omul maimuţă.

— Glumeam doar, mormăi Tollog.

— Uite ce-i! De data asta n-am chef de glume. Wazirii mei sosesc de îndată. O să avem grijă să plecaţi de îndată spre deşert.

— Va fi o plăcere pentru noi, sări şeicul. Întreabă-l pe *Nasrany* dacă nu-i adevărat că ne-am rătăcit. Vom fi bucuroşi să ne fii ghid. Războinicii Galla ne înconjoară. Sunt zile întregi de când căpetenia lor îi adună şi ne temem să nu ne atace. Nu-i aşa *Nasrany* îl întrebă el pe Stimbol.

— E adevărat, confirmă Stimbol.

— Tot ce ştiu, spuse Tarzan, este că veţi părăsi imediat ţara asta. Am să rămân aici ca să fiu sigur că totul va fi aşa cum am hotărât eu. Mâine plecaţi. Acum îmi veţi ridica un cort. Şi să nu mai încercaţi din nou vreo prostie!

— N-ai de ce să te temi, îl asigură Ibn Jad. Apoi se întoarse spre încăperea femeilor.

— Hirfa! Ateja! strigă el. Ridicaţi cortul lui Zeyd pentru şeicul junglei.

Cele două femei pregăteau cortul lui Tarzan lângă cel al şeicului. După ce *am dan*-ul a fost instalat şi corzile legate de ţăruşi, Hirfa s-a întors la treburile ei, lăsând-o pe Ateja să se ocupe de pereţii cortului.

De îndată ce Hirfa s-a îndepărtat, Ateja îl întrebă pe Tarzan:

— *Nasrany,* l-ai văzut pe Zeyd? E teafăr?

— L-am lăsat într-un sat, sub protecţia căpeteniei. O să rămână acolo până ce ai tăi se vor întoarce în ţara lor. E sănătos.

— Vorbeşte-mi de el, *Nasrany,* căci inima mea îi duce dorul, l-a implorat fata. Cum l-ai întâlnit? Unde era?

— Calul său s-a speriat de El-Adrea şi a fugit, iar Zeyd era să fie omorât. Norocul lui a fost că eram pe aproape şi că l-am omorât pe El-Adrea. L-

am dus apoi pe Zeyd într-un sat al cărui şef mi-e prieten. Ştiam că n-ar fi supravieţuit pericolelor junglei dacă l-aş fi lăsat singur, fără cal. Aveam de gând să-l ajut să iasă din ţară, dar m-a implorat să-l las să rămână până când vei trece tu pe acolo. Am fost de acord, în câteva săptămâni ai să-ţi revezi iubitul.

Lacrimi de bucurie curgeau din frumoşii ochi ai lui Ateja. Îi luă mâna lui Tarzan şi i-o sărută:

— Viaţa mea îţi aparţine, *Nasrany,* a spus ea, căci mi-ai salvat iubitul.

Străbătând în cursul nopţii *menzil-u*l, Fejjuan îi zări pe Ibn Jad şi Tollog aşezaţi în mukaad. Discutau în şoaptă. Cunoscând răutatea şi viclenia acestora. Fejjuan se întrebă ce mai complotau.

În spatele perdelei haremului, Ateja stătea în culcuş, dar nu dormea. Asculta şoaptele celor doi.

— Trebuie să ne descotorosim de el, insista Ibn Jad.

— Dar vor sosi în curând Wazirii lui, obiectă Tollog. Ce-o să le spunem dacă nu-l găsesc? Orice am spune, n-or să ne creadă. Se vor lua de noi, şi am auzit că sunt războinici foarte duri.

— Dar, pe Allah, dacă rămâne aici, ne-am nenorocit. Mai bine să riscăm acum decât să ne întoarcem acasă cu mâinile goale după atâtea greutăţi.

— Dacă îţi închipui că am s-o fac tot eu şi de data asta, te înşeli, frăţioare, spuse Tollog. O dată mi-a fost de ajuns.

— Nu, nu tu. Dar trebuie să găsim ceva. N-o fi nimeni care să dorească să scape de *Nasrany*? se întrebă Ibn Jad cu voce joasă.

— Celălalt *Nasrany*! strigă deodată Tollog. Îl urăşte pe Tarzan.

Ibn Jad pocni bucuros din degete:

— Ai dreptate, frate!

— Dar, chiar şi aşa, tot noi vom fi vinovaţi de moartea lui, îi reaminti Tollog.

— Nu mai contează, dacă reuşim să scăpăm de el! Nu poate fi mai rău decât acum. Dacă Batando soseşte mâine cu oamenii săi? Şeicul junglei o să înţeleagă că l-am minţit şi n-o să fie bine de noi. Nu, trebuie să scăpăm de el chiar în noaptea asta.

— De acord, spuse Tollog, dar cum?

— Ascultă bine planul meu, frate, spuse Ibn Jad, frecându-şi mâinile, bucuros.

Dacă ar fi ştiut că Ateja îi ascultă fiecare cuvinţel şi că o siluetă stătea ghemuită în întunericul nopţii lângă cortul său, poate că Ibn-Jad n-ar mai fi zâmbit.

— Hai, Ibn Jad, spune-mi-l, îl zori Tollog.

— Toată lumea ştie că *Nasrany* Stimbol îl urăşte pe şeicul junglei. A spus-o răspicat, de mai multe ori, pe când eram adunaţi în mukaad.

— Ai să-l pui pe Stimbol să-l omoare pe Tarzan?

— Întocmai.

— Dar cum o să scăpăm de învinuire? La urma urmei, îl va ucide din ordinul tău, în chiar *menzil*-ul tău, obiectă Tollog.

— Lasă-mă să continui. N-am să-i ordon unui *Nasrany* să-l omoare pe celălalt. Am să-i sugerez doar. Şi când crima va fi descoperită, am să-mi las furia să izbucnească pentru crima comisă în *menzil-ul* meu. Ca să-mi dovedesc buna-credinţă, voi cere ca ucigaşul să fie omorât. Astfel vom scăpa de aceşti doi câini necredincioşi. O să-i putem convinge pe Waziri că eram prieteni cu şeicul lor, prefăcându-ne îndureraţi.

— Allah să te binecuvânteze, frate, că ai găsit calea cea bună! exclamă încântat, Tollog.

— Acum, ordonă Ibn Jad, du-te şi adu-mi-l pe *Nasrany* Stimbol. Să vină singur, iar tu să veghezi să-şi facă trebuşoara.

În culcuşul său, Ateja începu să tremure. După plecarea lui Tollog, silueta de lângă cort se ridică şi dispăru în noapte. Stimbol, care era în cortul lui

Fahd, se îndreptă spre mukaad-ul şeicului. Încercând să nu fie văzut. Ibn Jad îl aştepta.

— Aşează-te, *Nasrany,* i-a spus şeicul.

— Ce vreţi cu mine, la ora asta? întrebă Stimbol.

— Am avut o discuţie cu Tarzan, spuse Ibn Jad. Şi cum tu îmi eşti prieten, iar el nu, am trimis după tine ca să-ţi spun ceea ce are de gând cu tine. Mi-a dat toate planurile peste cap şi vrea să mă oblige să părăsesc ţinutul, dar asta încă nu-i nimic faţă de ce te aşteaptă pe tine.

— Ce mai pune la cale? întrebă Stimbol. Ştiu că-şi bagă tot timpul nasul în treburile altora.

— Nu prea îl înghiţi, aşa-i? întrebă Ibn Jad.

— Aşa-i! recunoscu Stimbol.

— Ai să ţii şi mai puţin la el când ai să afli anumite lucruri, spuse Ibn Jad.

— Dă-i drumul, povesteşte-mi.

— Spune că l-ai omorât pe Blake, a explicat şeicul, şi, pentru asta, mâine vrea să te omoare.

— Să mă omoare? strigă Stimbol. Da' cine se crede? Un împărat roman?

— În orice caz, face mereu ceea ce spune, insistă Ibn Jad. Aici are toată puterea. Nimeni nu-i cere socoteală marelui şeic al junglei. Mâine te va omorî.

— Dar tu n-ai să-l laşi s-o facă, Ibn Jad? Spune, n-ai să-l laşi, nu? Stimbol tremura de groază.

Ibn Jad îşi ridică braţele spre cer:

— Ce pot eu să fac? întrebă el.

— Poţi… poţi… trebuie să fie ceva de făcut, gemu, disperat, Stimbol.

— Nimeni nu poate face nimic. Numai tu te poţi salva, murmură şeicul.

— Cum aşa?

— El doarme acum în cortul său şi *kbusa* ta e destul de bine ascuţită…

— N-am omorât niciodată un om, şopti Stimbol.

— Nici tu n-ai mai fost omorât. Îl omori tu în noaptea asta sau te va omorî el mâine. Ai de ales.

— Cerule, suspină Stimbol.

— E târziu, spuse Ibn Jad, şi aş vrea să mă culc. Eu te-am prevenit. De-acum, faci ce vrei tu. Se ridică, îndreptându-se spre harem.

Cu pas şovăielnic, Stimbol ieşi în noapte. Ezită câteva clipe, apoi se îndreptă tăcut spre *beyt*-ul ce fusese ridicat pentru omul-maimuţă. Ateja însă îl prevenise deja pe Tarzan. Aproape că ajunsese la *beyt*-ul tatălui său când un bărbat ieşi dintr-un alt cort şi o prinse în braţe, acoperindu-i gura cu mâna.

— Unde te duci? o întrebă acesta cu o voce ameninţătoare.

Ateja îl recunoscu imediat pe unchiul său. Tollog răspunse în locul ei:

— Te duci să-l previi pe *Nasrany,* pentru că e prietenul iubitului tău! Întoarce-te în *beyt*-ul tatălui tău! Dacă ar şti, te-ar omorî! Hai, du-te! şi-i arătă cu un gest autoritar direcţia din care venise.

Un zâmbet răutăcios deforma buzele lui Tollog. Se felicita pentru felul în care dejucase planurile fetei şi-i mulţumea lui Allah că o putuse opri înainte de a-i da de ştire şeicului junglei despre planul lor. Mai zâmbea încă în barbă când o mână ţâşni de undeva şi-l apucă de gât, trăgându-l îndărăt, în întuneric.

Stimbol era certăreţ, brutal şi laş. Dar nu era totuşi un asasin. Toată fiinţa lui se revolta împotriva a ceea ce trebuia să facă. Nu voia să ucidă. Dar era prins în capcană: îşi vedea cu ochii propria moarte şi nu avea decât un singur mijloc de a scăpa.

Pătrunse în cortul lui Tarzan, încercând să-şi adune curajul pentru a înfăptui ceea ce venise să facă şi se târî încet spre forma ce zăcea în întuneric, înfăşurată într-un burnuz jerpelit.

14. Spada şi scutul

Când primele raze de soare atinseră turnurile crenelate ale castelului prinţului de Nimmr, un tânăr se smulse dintre pături, îşi frecă ochii şi sări

în picioare. Începu să-l zgâlţâie pe cel ce dormea în aceeaşi cameră.

— Scoală, Edward, puturosule! strigă el.

Acesta se întoarse pe cealaltă parte, mormăind:

— Ce-i? şi căsca de-i trosneau fălcile.

— Trezeşte-te! Ai uitat că stăpânul nostru riscă să fie omorât astăzi?

Edward se ridică în capul oaselor, cu mintea încă înceţoşată. Apoi, ochii îi sclipiră:

— Nu-i adevărat! strigă el. O să-l învingă dintr-o lovitură. Niciun cavaler n-are nervii sau forţa lui Sir James. Nu eşti loial, Michael, cu prietenul lui Sir Richard, care ne-a arătat întotdeauna atâta bunătate şi prietenie.

Michael îşi puse mâna pe umărul celuilalt:

— Glumeam doar, Edward. Fireşte că sunt cu trup şi suflet de partea lui Sir James şi totuşi…

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Mi-e teamă…

— Teamă de ce? întrebă Edward.

— Teamă că Sir James nu e destul de priceput în mânuirea spadei şi a scutului ca să-i vină de hac lui Sir Malud. Ştiu că e tare cât zece la un loc, dar asta nu ajută la nimic dacă nu e şi dibaci.

— Dac-aşa vezi tu lucrurile… îi reproşă Edward.

— Ceea ce mi-e clar e că Sir James este un cavaler adevărat… se auzi o voce în spatele lor.

Cei doi s-au întors: Sir Richard îi privea, rezemat de tocul uşii:

— … şi că prietenii săi trebuie să fie astăzi la înălţime, continuă el.

— Am adormit as’noapte rugându-l pe Domnul nostru Iisus Hristos să facă în aşa fel ca spada lui să străpungă armura lui Sir Malud, a spus Edward.

— Foarte bine. Du-te acum şi pregăteşte-i arma stăpânului şi împodobeşte-i calul, ca să poată intra în arenă aşa cum se cuvine unui nobil Cavaler de Nimmr, îi spuse Sir Richard, după care plecă.

Pe la ora unsprezece, în partea de la nord a ballium-ului cetăţii Nimmr, soarele făcea să strălucească armurile cavalerilor, scuturile, suliţele şi securile ostaşilor şi lumina rochiile multicolore ale femeilor adunate în spaţiul special amenajat de-a lungul zidului interior.

O tribună frumos împodobită, pregătită pentru prinţul Gobred şi suita lui, se întindea de-a lungul arenei, apărând de soare cavalerii şi doamnele de Nimmr. În spatele acestora stăteau soldaţii care nu erau de serviciu, puţin mai în spate oamenii liberi şi-n ultimele rânduri servitorii privilegiaţi de la curtea prinţului Gobred.

La capetele arenei se înălţa câte un cort, împodobit cu flamurile şi culorile stăpânului: verde şi auriu pentru Sir Malud, azur şi argintiu pentru Sir James.

În faţa corturilor stăteau cei doi bărbaţi, înarmaţi, strălucind în armurile lor. Oţelul armelor sclipea în soare. Câte un valet ţinea de frâu caii frumos împodobiţi. Scutierii dădeau zor să termine cele din urmă pregătiri.

Cu trâmbiţa în mână, un herald aştepta să dea semnalul de începere a luptei.

Ceva mai în spate, erau caii cavalerilor ce trebuiau să-i însoţească pe cei doi adversari în arenă.

Sub flamurile de azur şi argint stăteau Blake şi Sir Richard, care îi dădea ultimele sfaturi prietenului său, părând cu mult mai nervos decât el. Coiful lui Blake se prelungea cu un guler din piele de leopard până la cămaşa de zale, oferindu-i astfel protecţie în cazul unei lovituri piezişe. Pe piept purta o cruce mare, roşie, iar la umăr îi fluturau panglici de azur şi argint, prinse cu o aplice. Armele lui Blake erau agăţate de un ţăruş, la capătul arenei.

Tribuna era arhiplină. Prinţul Gobred privi spre soare şi se adresă unui cavaler din apropiere. Acesta dădu un ordin scurt heraldului. Imediat

răsunară trâmbiţele. Un freamăt străbătu întreaga tribună. Toate privirile s-au întors spre Sir Malud, apoi spre Sir James. Edward luă repede sabia lui Blake, i-o încinse la brâu, apoi, luând scutul, îşi urmă stăpânul.

Blake se pregătea să urce în şa. Edward îi ţinea scara, în timp ce un valet ţinea calul de căpăstru. După ce Blake reuşi să încalece — lucru dificil, având în vedere greutatea armurii — tânărul i-a atins uşor piciorul, spunându-i:

— M-am rugat pentru tine, Sir James. Ştiu c-ai să învingi.

Blake îl privi. În ochii tânărului scutier străluceau lacrimi. Vocea lui Sir James tremură puţin când îi răspunse:

— Eşti un băiat bun, Eddie. Şi-ţi jur că n-o să-ţi fie ruşine de mine.

— Ah, Sir James, cum să-mi fie ruşine? Întotdeauna vei rămâne pentru mine acelaşi nobil şi viteaz cavaler. Cel mai nobil dintre cavalerii pe care i-am întâlnit vreodată, spuse el, întinzându-i scutul.

După ce încălecă, Sir Richard făcu semn heraldului că erau gata; o trâmbiţă răsună dinspre cortul lui Sir Malud: acesta înainta mândru pe calul său, urmat de cavalerul însoţitor. Heraldul lui Blake anunţă la rându-i intrarea stăpânului său. Americanul făcu turul de onoare, urmat de Sir Richard. Ropote de aplauze salutară pe cei doi adversari şi nu încetară decât în momentul în care au ajuns în faţa lojei prinţului Gobred. Cei patru cavaleri s-au aliniat în faţa prinţului. Şi-au ridicat săbiile şi le-au sărutat garda, în semn de salut. Gobred le-a cerut să lupte loial, ca nişte adevăraţi cavaleri, reamintindu-le regulile luptei. În acest timp, ochii lui Blake căutau în tribună chipul Guinaldei. Cu o ţinută impunătoare, micuţa prinţesă privea drept înainte. Era foarte palidă şi Blake se întrebă dacă nu cumva era bolnavă.

Ce frumoasă e, îşi spuse el, şi, deşi nu-i aruncase nici măcar o singură privire, Blake nu se supără, căci nu se uitase nici la Malud.

Trâmbiţele au mai răsunat o dată şi cavalerii s-au îndreptat spre capetele arenei, oprindu-se şi aştep- tând semnalul. Blake îşi eliberă braţul din cureaua de piele, apoi aruncă scutul.

Edward îi aruncă o privire uimită stăpânului său şi exclamă:

— Nobile cavaler, nu ţi-e bine? Ce te-a apucat? De ce ai aruncat scutul? L-a ridicat repede şi i l-a întins, dar degeaba. Pur şi simplu stăpânul său refuza singurul mijloc de apărare.

În mintea îngrozită a lui Edward, nu exista decât o singură explicaţie, pe care firea sa loială refuza să o accepte: Blake va descăleca şi va refuza să lupte, îi va oferi pe tavă lui Sir Malud o victorie prin abandon şi va fi dispreţuit de întregul Nimmr. Alergă spre Sir Richard, care nu văzuse cele întâmplate:

— Sir Richard! Sir Richard! strigă el, cu o voce răguşită. Sir James s-a scrântit!

— Cum adică? Ce zici, băiete?

— Şi-a aruncat scutul. Probabil că şi-a pierdut minţile! Nu-mi pot imagina altceva, decât dacă nu cumva refuză să mai lupte.

Richard dădu pinteni şi se duse lângă Blake:

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi să refuzi lupta, iar dacă o faci, o să-ţi dezonorezi prietenii.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta? sări Blake. Cine ţi-a spus că renunţ?

— Dar scutul? întrebă Sir Richard?

Trâmbiţa heraldului regal suna imperativ. La un semn al lui Sir Malud, răsună şi trâmbiţa acestuia.

— Sună odată din trâmbiţă! strigă Blake heraldului său.

— Scutul! strigă, din nou, Sir Richard.

— Tâmpenia aia o să mă încurce, ţipă Blake. Îşi îndemnă calul cu un gest nervos şi porni în

întâmpi- narea adversarului. Sir Richard se grăbi să-l urmeze.

Un zâmbet arogant flutura pe buzele lui Sir Malud în timp ce arunca priviri spre doamnele şi cavalerii din lojă. Blake nu-l scăpa din ochi.

Caii porniră aproape în acelaşi timp. Când distanţa s-a micşorat îndeajuns, Malud îşi îndemnă brutal calul cu pintenii. Blake a înţeles că avea de gând să-l doboare de la primul atac sau măcar să-l dea jos de pe cal. Ar fi fost atunci mult mai uşor pentru Malud să-l lovească în plin, înainte ca el să-şi revină.

Spada lui Malud era pe jumătate ridicată. Cea a lui Blake era *în gardă,* poziţie necunoscută cavalerilor de Nimmr, obişnuiţi să se apere doar cu scutul.

Cei doi se apropiau. Fiecare urma să-l izbească pe celălalt în flancul lui stâng. Când îi mai despărţeau doar câţiva paşi, Sir Malud se ridică în şa şi, rotind sabia, o abătu năprasnic asupra capului lui Blake.

Abia în acel moment, câţiva din tribună şi-au dat seama că Blake nu avea scut.

— Scutul! Sir James nu are scut! L-a pierdut!

Strigăte se ridicau acum din întreaga mulţime. Blake auzi un ţipăt de femeie în loja princiară, dar nu avea timp să privească într-acolo, să vadă dacă Guinalda era aceea care strigase.

În ultimul moment, în loc să se ferească, americanul şi-a întors surprinzător calul şi s-a repezit în Malud, incomodându-l. Acesta, ridicat în scări, cu scutul într-o mână şi cu sabia gata să lovească în cealaltă, incapabil să-şi mai controleze calul, se dezechilibră. Sabia îşi schimbă direcţia şi, spre surpriza lui, întâlni lama spadei lui Blake, care, amortizând şocul, i-a deviat lovitura. În clipa următoare, strunindu-şi calul cu uşurinţă, pentru simplul motiv că scutul nu-l incomoda, Blake se întoarse brusc spre stânga, ajungând în spatele lui

Malud. În ciuda armurii acestuia, vârful spadei americanului reuşi să-i străpungă umărul stâng.

Ropote de aplauze răsplătiră această iscusită lovitură. Cavalerul ce-l seconda pe Malud, Sir Jarred, a descălecat şi s-a repezit spre loja prinţului ca să protesteze:

— Sir James nu are scut, strigă el. Nu e o luptă loială!

— Ba mi se pare chiar prea avantajoasă pentru cavalerul tău, replică prinţul.

— Nu vrem să profităm, o întoarse Jarred.

— Tu ce părere ai, îl întrebă Gobred pe Sir Richard, care sosise şi el în grabă. Sir James a păţit ceva înainte de a intra în arenă, de ce a rămas fără scut?

— N-a păţit nimic, spuse Sir Richard, l-a refuzat! Pretinde că „tâmpenia" aia n-ar face decât să-l încurce. Dar dacă Sir Jarred crede că lupta nu e loială din această cauză, atunci dorim ca şi Sir Malud să arunce, la rândul lui, scutul.

— Mi se pare drept, a spus Gobred, zâmbind.

Cei doi adversari, mai atenţi la luptă decât la ce se vorbea în lojă, se pregăteau pentru al doilea atac. Sângele şiroia pe spatele lui Sir Malud, pătându-i hainele şi şaua. Tribunele erau în delir. Unii urlau din cauza scutului, alţii îşi exprimau prin strigăte puternice admiraţia pentru lovitura reuşită de Sir James. Se făceau pariuri. Tot Malud era favoritul, dar şi Blake câştiga din ce în ce mai mulţi adepţi. Neavând bani, oamenii îşi jucau bijuteriile şi caii. Un partizan fanatic al lui Malud parie, trei bidivii contra unul, pe favoritul său. De-abia pronunţase aceste cuvinte când vreo zece bărbaţi susţinură pariul, uitând că înaintea primei ciocniri n-ar fi acceptat pariul nici pentru zece la unul.

De pe buzele lui Malud zâmbetul dispăruse. Nu mai arunca nicio privire spre tribune. Ochii îi fulgerau de mânie şi îşi îndemnă calul pentru un

nou atac asupra lui Blake, al cărui prim succes se datora, credea el, întâmplării.

Nefiind încurcat de scut, Blake profita de rapiditatea şi nervozitatea calului său, pe care-l călărise în fiecare zi de când sosise în Nimmr, astfel încât omul şi animalul se cunoşteau perfect. Pentru a doua oară, Sir Malud se pomeni cu sabia oprită de lama adversarului. Spre marea sa uimire, vârful spadei lui Sir James şi-a găsit loc pe sub scutul său şi l-a atins în coaste. Nu era o rană prea adâncă, dar era dureroasă şi imediat începu să sângereze.

Înnebunit de furie, încercă să-l lovească pe Blake cu sabia, dar acesta se dădu înapoi şi, înainte ca Malud să se poată feri, îl lovi cu violenţă în coif.

Orbit de furie, clătinându-se pe cal, Malud atacă cu toată forţa, hotârât de astă dată să-şi doboare adversarul cu orice preţ. Într-un zgomot asurzitor, se năpustiră unul în altul în faţa lojei lui Gobred, schimbând câteva lovituri de sabie cu o asemenea rapiditate şi forţă, încât spectatorii nu-i mai puteau urmări. Şi, deodată, spre uimirea tuturor, sabia lui Sir Malud îi zbură din mână şi căzu, lăsându-l fără apărare în faţa adversarului. Malud îşi opri calul şi, îndreptându-se în şa, aşteptă. Ştia foarte bine că după reguli, Blake putea să continue lupta, până când Malud va cere îndurare. Nimeni nu se aştepta — şi cu atât mai puţin Blake — ca un cavaler atât de orgolios să ceară îndurare de la adversar.

Stând mândru pe cal, Malud aştepta ca Blake să-l omoare. În tribune se lăsase o asemenea linişte că se auzea calul lui Malud rozându-şi zăbala. Blake se întoarse spre Sir Jarred:

— Nobile cavaler, cheamă scutierul să-i dea sabia lui Sir Malud.

Tribunele fură zguduite de aplauze furtunoase. Ignorându-le, Blake stătea călare, alături de Sir Richard, aşteptând ca adversarul său să-şi recapete arma.

— Ei bine, Sir Richard, cât mi-ai da acum ca să port scut?

Richard începu să râdă:

— Ai avut noroc, James, dar nu uita că un bărbat mai abil în mânuirea spadei te-ar fi spintecat de mult.

Înarmat din nou, Sir Malud se îndreptă spre Blake. Îşi opri calul în faţa americanului şi îl salută plin de respect:

— Aduc omagiu unui nobil şi generos cavaler!

Blake se înclină la rândul său:

— Eşti gata?

Malud făcu semn că da.

— Atunci, *en garde!* strigă americanul.

Timp de câteva clipe, cei doi îşi struniră caii pentru a-şi pregăti poziţia de atac. Deodată, Blake ridică spada. Malud ridică scutul pentru a-şi apăra capul dar, spre surprinderea sa, nu urmă nicio lovitură. Aşteptă încordat, apoi coborî puţin scutul. Aceasta era mişcarea pe care o aştepta Blake. Izbi din nou cu spada în coiful celuilalt.

Braţul lui Sir Malud căzu inert de-a lungul corpului şi cavalerul se prăbuşi de pe cal. Blake descălecă şi se apropie de inamicul lungit pe spate chiar în faţa lojei princiare. Apăsă cu vârful spadei gâtul lui Malud şi-i puse piciorul pe piept.

Mulţimea aştepta încordată lovitura de graţie, dar Blake, ridicând capul, se adresă prinţului:

— Iată un brav cavaler. N-am fost niciodată cu adevărat supărat pe el. Am să-l cruţ, prinţe, ca să te servească în continuare cu devotament, atât pe tine cât şi pe cei care-l iubesc.

Spunând aceste cuvinte, Blake privi drept în ochii prinţesei Guinalda şi apoi porni ţanţoş de-a lungul tribunei, urmat de Sir Richard, în aplauzele furtunoase ale spectatorilor.

Edward şi Michael erau în culmea fericirii. Când Blake ajunse la cort, Edward se aruncă plângând la picioarele lui şi-i îmbrăţişă genunchii.

— Am ştiut eu! Ţi-am spus eu, Michael, că acest nobil cavaler o să-l strivească pe Sir Malud!

Ostaşii, heralzii şi valeţii din tabăra lui Blake jubilau. Dacă numai cu câteva minute mai devreme îşi blestemau soarta care i-a făcut să servească în tabăra unui învins, acum se uitau la Blake ca la cel mai mare erou din Nimmr. Cum se vor mai lăuda prietenilor, în faţa cănilor cu bere, la întâlnirea din Marea Sală de Ospeţe!

Edward îi scotea armura lui Blake. Michael îl eliberă cu greu pe Sir Richard din mijlocul unui grup de tineri ce nu mai conteneau cu laudele. Blake se îndrepta grăbit spre apartamentele sale, însoţit de Sir Richard. Când cei doi bărbaţi au rămas singuri, Richard puse o mână pe umărul prietenului său:

— Frate, gestul tău a fost nobil şi cavaleresc, dar nu sunt sigur că a fost şi înţelept.

— De ce? ripostă Blake. Nu puteam să omor un om care n-avea cum să se apere.

— Sunt de acord, dar felul în care ar fi procedat Malud în aceeaşi situaţie schimbă puţin problema.

— Nu-mi pasă. Acolo de unde vin eu se consideră un act de laşitate să ucizi un om lipsit de apărare, explică Blake.

— Dacă cearta voastră n-ar fi mult mai gravă decât se crede, atunci aveai toate motivele să te arăţi mărinimos. Dar Malud este gelos, iar gelozia sa nu se va potoli în urma celor petrecute astăzi. Ai avut ocazia să scapi de un duşman periculos şi tenace, care n-ar fi ezitat să-ţi dea lovitura de graţie. Era dreptul tău şi nimeni nu te-ar fi judecat. Acum ţi-ai făcut un duşman şi mai mare, pentru că te-ai dovedit superior lui. L-ai umilit foarte tare cruţându-l şi, crede-mă, James, Malud nu e omul care să ierte, îl cunosc prea bine.

Cavalerii şi doamnele de la curtea lui Gobred s-au aşezat în jurul mesei pregătite în Marea Sală de Ospeţe a castelului. Trei sute de persoane se

găseau adunate aici, ca să nu mai vorbim de valeţi şi servitori.

Soseau mereu platouri mari cu hălci de carne de oaie şi căprioară, ornate cu legume şi udate din belşug cu vin şi bere. La sfârşit, s-au servit nişte prăjituri imense.

Discuţiile se purtau într-o atmosferă de bună dispoziţie, marcată din când în când de hohote de râs. James era fascinat de spectacol. Fusese aşezat în capul mesei, privilegiu acordat celor proaspăt intraţi în rândul cavalerilor de Nimmr.

Toată lumea vorbea de lupta din acea dimineaţă. Blake era în centrul atenţiei şi toţi îl întrebau unde şi cum a deprins această ciudată tehnică de luptă. Părea de necrezut ca un om fără scut să rănească şi să doboare un adversar care purta acest indispensabil instrument de apărare.

Prinţul Gobred, familia sa şi demnitarii erau aşezaţi la o masă mai înaltă, orientată perpendicular pe cealaltă, formând un „T” mare. Când Gobred dorea să se adreseze cuiva era de ajuns să ridice vocea de la înălţimea scaunului său. Dar lucrul nu era deloc simplu, pentru că, odată cu el, mai vorbeau şi alţii, din ce în ce mai tare, în hărmălaia generală.

Cum Blake era aşezat la unul din capetele mesei mari, prinţul trebui să strige pentru a-i vorbi. Totuşi, vociferările încetară atunci când mesenii îşi dădură seama că vorbeşte prinţul, bineînţeles în măsura în care nu erau prea ameţiţi de băutură.

Deodată, Gobred se ridică, fiind urmat de ceilalţi, care încetară cu gălăgia.

— În sănătatea regelui Richard al Angliei! Trăiască Regele!

Răspunzând, toţi mesenii băură în sănătatea lui Richard Inimă de Leu, de la a cărui moarte se împlineau şapte sute de ani…

Apoi băură în sănătatea prinţului Gobred, a soţiei lui, Brynilda şi a prinţesei Guinalda.

Prinţul Gobred strigă din nou:

— Pentru nobilul şi valorosul cavaler care a luptat astăzi în arenă! Trăiască Sir James, Cavaler al Templului şi, de astăzi, Cavaler de Nimmr! Trăiască!

Nici chiar numele lui Richard I al Angliei n-a produs atâta entuziasm. Ochii lui Blake cercetau întreaga sală, căutându-i pe ai prinţesei Guinalda. A văzut-o ridicând paharul dar, distanţa fiind prea mare, nu putea zări dacă privirea ei exprima prietenie sau dezgust.

Când gălăgia se mai potoli şi mesenii se aşezară, Blake se ridică din nou:

— Prinţe, strigă el din celălalt capăt al sălii, cavaleri de Nimmr şi doamnelor, vă propun un nou toast. Pentru Sir Malud!

Se lăsă un moment de tăcere. Apoi, ascunzându-şi cu greu surpriza, s-au ridicat cu toţii şi au băut în sănătatea lui Sir Malud, care nu participa la festin.

— Eşti un cavaler tare ciudat, strigă Gobred, cu vorbe şi maniere bizare. Îţi numeşti prietenii „bătrâne" şi spui „toast" în loc de urare. Cred că am început să te înţelegem şi am dori să ştim mai multe despre ţara ta şi despre nobilii cavaleri care trăiesc acolo. Spune-ne, toţi sunt aşa de îndurători cu inamicii lipsiţi de apărare?

— Dacă nu sunt, îi facem să fie!

— Îi faceţi să fie? Să înţeleg că-i pedepsiţi?

— Întocmai, Prinţe!

— Şi sunt multe ordine cavalereşti?

— O puzderie!

— Zău?

— Da, o mulţime. Aproape toţi suntem cavaleri.

— Este inimaginabil ca toţi să fie cavaleri! Dar ţăranii, dar servitorii?

— Ei bine, cred că au mai rămas câţiva neciopliţi de birocraţi. Dar majoritatea suntem cavaleri. După cum vezi, lucrurile s-au mai schimbat din vremea lui Richard şi până acum. Unii îi consideră ridicoli şi demodaţi pe cavaleri şi încearcă să se sustragă de la regulile cavalereşti. Aşa sunt, de pildă, ordinele Cavalerilor Ringului, ai Cavalerilor Centurii de Diamante şi multe altele de care nici nu-mi aduc aminte.

— Deşi nu înţeleg tot ce-mi spui, lumea ta pare a fi frumoasă şi nobilă, spuse Gobred. Căci, dacă sunt atâţia nobili cavaleri, înseamnă că luptele sunt numeroase, nu-i aşa?

— Aşa-i, recunoscu Blake, laconic.

15. Mormântul solitar

Stimbol nu vedea nimic în cortul cufundat în întuneric. Se auzea doar o respiraţie grea, ca a unui om cu somnul agitat. Asasinul se opri, încercând să-şi potolească tremurul nervos. Se ghemui şi începu să se târască în patru labe, spre cel ce dormea.

Deodată dădu peste cel ce dormea. Îl atinse, încercând să-i ghicească poziţia. Ridică încet pumnalul. Abia mai respira, de frică să nu-l trezească pe omul-maimuţă. Se ruga ca acesta să doarmă adânc şi ca lovitura să-i nimerească de prima dată inima.

Cu forţa celui disperat, împlântă de mai multe ori pumnalul în corpul victimei. Simţi sângele cald şiro- indu-i pe mână şi se înfioră. Eliberat de frica sa teribilă de Tarzan, se îndreptă clătinându-se spre cortul şeicului. Mergea împleticindu-se, tremurând, îngrozit de oribila crimă pe care o comisese. Intră în *beyt-ul* şeicului şi se prăbuşi. Ibn Jad ieşi din harem şi zări, la lumina slabă a unei lanterne, omul prăbuşit în cort.

— Ce s-a întâmplat, *Nasrany*? întrebă el.

— Am făcut-o, Ibn Jad, murmură Stimbol.

— Ce-ai făcut? strigă şeicul.

— L-am omorât pe Tarzan, Regele Maimuţelor.

— Vai! Vai! strigă din nou Ibn Jad. Tollog, unde eşti? Hirfa! Ateja! Veniţi aici! Auziţi ce spune acest *Nasrany*!

Hirfa şi Ateja ieşiră în fugă din harem.

— Auziţi! L-a omorât pe bunul meu prieten, marele Şeic al Junglei! Tollog! Fahd! Unde sunteţi?

Acum şeicul urla de-a binelea şi arabii, alarmaţi, soseau în fugă de peste tot. Stimbol, îngrozit de crima sa, lăsat fără grai de schimbarea neaşteptată de poziţie a lui Ibn Jad, îl privea cu ochii măriţi de spaimă.

— Luaţi-l! strigă şeicul primilor sosiţi în *mukaad.* Acest om l-a omorât pe Tarzan, Regele Junglei, prietenul meu, care urma să ne ajute să părăsim această ţară periculoasă. Acum, toţi ne vor fi duşmani. Prietenii lui Tarzan au să ne ucidă. Allah, eşti martor că nu sunt vinovat de această crimă, revarsă mânia ta şi a prietenilor lui Tarzan asupra acestui criminal.

Între timp, toată tabăra se adunase în jurul cortului şeicului. Cu toţii erau surprinşi de brusca părere de rău ce-l cuprinsese pe Ibn Jad pentru moartea lui Tarzan, ştiindu-se că relaţiile sale cu Regele Junglei nu fuseseră niciodată prietenoase.

— Luaţi-l! ordonă şeicul. Mâine dimineaţă ne vom aduna să hotărâm ce facem cu el.

Îl târâră pe Stimbol până la cortul lui Fahd, îl legară de mâini şi de picioare şi-l lăsară în paza acestuia. După ce plecară, beduinul se apropie de Stimbol şi-l întrebă în şoaptă:

— E adevărat că l-ai omorât pe şeicul junglei?

— Ibn Jad m-a pus s-o fac şi acum nu mai recunoaşte, se tângui Stimbol.

— Iar mâine dimineaţă o să te omoare ca să poată spune prietenilor lui Tarzan că asasinul a fost pedepsit, murmură Fahd.

— Salvează-mă, Fahd! îl imploră Stimbol. Salvează-mă, şi am să-ţi dau douăzeci de milioane de franci… Ţi-o jur! Când o să fiu în siguranţă, în cea mai apropiată colonie europeană, am să-ţi dau imediat banii. Gândeşte-te, Fahd… douăzeci de milioane de franci!

— Mă gândesc, *Nasrany,* răspunse beduinul şi cred că mă minţi. Nu există atâţia bani în toată lumea!

— Îţi jur că am de zece ori mai mult. Dacă te-am minţit, să mă omori! Salvează-mă! Salvează-mă!

— Douăzeci de milioane de franci! Poate că totuşi nu minte, murmură Fahd.

— Ascultă, *Nasrany*! Nu ştiu dacă pot să te salvez, dar am să încerc. Însă te previn, dacă uiţi cumva de cele douăzeci de milioane de franci, am să te ucid, chiar de-ar trebui să răscolesc întreg pământul ca să te găsesc! Ai înţeles?

Ibn Jad chemă doi sclavi şi le porunci să scoată cadavrul din cort, să-l ducă în afara taberei şi să-l îngroape.

Luminându-şi calea cu felinarele, cei doi au învelit mortul în burnuz şi l-au cărat până la un copac uriaş din apropierea taberei apoi i-au săpat o groapă la rădăcina acestuia. Astfel a fost pregătit mormântul lui Tarzan, Regele Junglei, în marginea pădurii pe care-o iubise atât de mult.

Sclavii i-au azvârlit cadavrul în groapă, l-au acoperit repede cu ţărână şi l-au lăsat în mormântul lui solitar, în marginea junglei.

În zori, Ibn Jad îi adună pe bătrânii tribului. După ce au sosit cu toţii, au observat că Tollog lipseşte şi, deşi l-au căutat peste tot, nu au dat de el. Fahd sugeră că s-ar putea să fi plecat la vânătoare.

Ibn Jad le arătă că pentru a scăpa de mânia prietenilor lui Tarzan şi pentru a-şi dovedi nevinovăţia, trebuiau să-l pedepsească pe ucigaş.

N-a fost prea greu să-i convingă că trebuie omorât, mai ales că era vorba de un creştin. Singurul care s-a opus a fost Fahd.

— Am două motive, Ibn Jad, pentru care nu aş lua viaţa acestui *Nasrany,* spuse el.

— Pe Allah, nu există niciun motiv care să-l împiedice pe un drept-credincios să ia viaţa unui *Nasrany*! exclamă unul dintre bătrâni.

— Ascultaţi mai întâi ce am de spus şi o să-mi daţi dreptate, îi sfătui Fahd.

— Spune, Fahd, zise Ibn Jad.

— Acest *Nasrany* este un om bogat şi puternic în ţara sa. Dacă i-am cruţa viaţa, ne-am putea alege cu mulţi bani. Mort, nu mai valorează nimic. Dacă prietenii lui Tarzan află de moartea lui după ce noi vom fi în siguranţă, departe de ţara asta blestemată, atunci nu vom avea niciun câştig din moartea lui Stimbol. Şi pe Allah, dacă-l omorâm acum, s-ar putea să nu fim crezuţi că el e ucigaşul lui Tarzan şi am putea fi acuzaţi că l-am omorât ca să dăm vina pe el. În schimb, dacă-l păstrăm în viaţă şi ne întâlnim cu prietenii lui Tarzan, le-am

putea spune că l-am făcut prizonier pentru ca ei să se poată răzbuna.

— Cuvintele tale nu sunt lipsite de înţelepciune, recunoscu Ibn Jad. Dar dacă *Nasrany o* să le spună minciuni, învinuindu-ne pe noi de moartea lui Tarzan? N-o să-l creadă mai degrabă pe el?

— Asta se poate rezolva imediat, spuse acelaşi bătrân. Să-i tăiem limba ca să nu mai poată vorbi pe seama noastră.

— Aşa vom face! exclamă Ibn Jad.

— Pe Allah, nu! strigă Fahd. Cu cât îl vom trata mai bine, cu atât mai mare va fi recompensa pe care ne-o va da.

— Putem aştepta până în ultimul moment, spuse Ibn Jad, şi dacă vedem că îl pierdem, atunci îi tăiem limba.

Destinul lui Wilbur Stimbol se afla din nou în mâinile zeilor. Scăpat de ameninţarea lui Tarzan, Ibn Jad se întoarse cu şi mai multă îndârjire la planul de pătrundere în Valea Mormântului. Se duse chiar el să discute cu şeful poporului Galla.

Apropiindu-se de satul lui Batando, străbătând taberele războinicilor Galla, şeicul îşi dădu seama de poziţia lui slabă şi că trebuia să accepte ca pe o favoare orice condiţie pusă de bătrâna căpetenie.

Batando îl primi cu aerul unui monarh puternic, îl asigură că a doua zi îl va escorta până la intrarea în Vale, dar că Ibn Jad trebuia mai întâi să elibereze toţi sclavii din neamul Galla.

— Dar asta înseamnă să rămân fără cărăuşi şi servitori, strigă şeicul.

Batando se mulţumi să ridice din umeri.

— Lăsaţi-mi-i măcar până când ne vom întoarce din Vale, îl imploră Ibn Jad.

— Niciun om din tribul meu nu vă va însoţi în Vale, spuse Batando pe un ton fără replică.

A doua zi dimineaţa, cortul lui Ibn Jad a fost strâns primul. Era semnalul de plecare. Au pornit spre munţi, înconjuraţi de războinicii Galla.

Fejjuan şi ceilalţi sclavi Galla, pe care arabii i-au adus cu ei din El-Guad, mergeau acum alături de fraţii lor, fericiţi de libertatea recâştigată. Resemnat şi umilit, Stimbol abia se târa, păzit de doi tineri beduini. Sufletul îi era chinuit de remuşcări pentru omul ce zăcea în mormântul solitar, undeva în junglă.

Urcând cu paşi hotărâţi pe drumul sinuos, arabii şi escorta lor se căţărau din ce în ce mai sus pe versantul munţilor din nordul Văii Mormântului.

La sfârşitul celei de-a doua zile, după ce şi-au stabilit tabăra lângă un mic torent de munte, Batando îi arătă lui Ibn Jad intrarea într-o văgăună.

— Iată drumul spre Vale, spuse el. Vă lăsăm aici. Noi ne vom întoarce mâine în satele noastre.

A doua zi în zori, Ibn Jad văzu că toţi oamenii lui Batando plecaseră încă din timpul nopţii. Şeicul nu avea de unde să ştie că graba lor se datora spaimei de locuitorii misterioasei văi, de unde niciun Galla nu se mai întorsese vreodată.

Ibn Jad îşi petrecu toată ziua ridicând o tabără sigură pentru femei şi copii, pe care voia să-i lase acolo până ce se vor întoarce din Vale sau vor vedea că-i pot lua cu ei fără niciun risc.

În dimineaţa următoare, lăsând tabăra în paza câtorva bătrâni şi beduini mai tineri, porni la drum cu mica lui armată. Ajunse la văgăună şi, cu inima strânsă, intră în tunelul ce avea să-l ducă la împlinirea viselor sale. Intra, în sfârşit, în Valea Mormântului.

16. Marele Turnir

Cu două zile înainte, Regele Bohun, însoţit de numeroşi cavaleri, scutieri şi servitori, coborâse de la castelul său, îndreptându-se către Cetatea Nimmr. În fiecare an, în duminica Paştelui, începea Marele Turnir. Panglici vesele fluturau în vârful lăncilor iar caii erau împodobiţi ca de sărbătoare. Cavalerii Mormântului purtau pe spate cruci roşii, semn că îşi încheiaseră misiunea în

Sfântul Pământ şi că se întorceau de-acum în Anglia.

Coifurile lor erau acoperite cu piei de bivol. Deviza şi culorile de pe scuturile lor erau diferite de cele ale Cavalerilor de Nimmr, dar, în afara acestor detalii şi a crucilor de pe spate, ar fi putut trece foarte bine drept vrednici şi fideli cavaleri ai lui Gobred.

Vitele de povară, împodobite şi ele, duceau corturile uriaşe ce trebuiau să adăpostească pe cavaleri pe durata turnirului, cât şi bagajele acestora, armele şi proviziile pentru cele trei zile ale marii întâlniri. Un obicei vechi de mai bine de şapte secole, interzicea Cavalerilor de Nimmr şi celor ai Mormântului să mănânce din aceeaşi pâine.

Marele Turnir, un adevărat armistiţiu pentru cele două regate, prilejuia o etalare a vitejiei şi a calităţilor de luptători ale cavalerilor şi se transforma într-un grandios spectacol, la care asistau împreună, o dată pe an, oameni până atunci potrivnici. Relaţiile amicale între cele două tabere nu erau posibile, datorită importanţei şi seriozităţii întâlnirii — cavaleri din ambele tabere fiind adesea omorâţi — sau a spiritului atribuirii marelui premiu.

Acest premiu întreţinea ruptura care, de şapte secole şi jumătate, despărţea Cavalerii Aversului de cei ai Reversului. El consta în cinci fecioare pe care învingătorii le luau de la învinşi şi pe care prietenii şi rudele lor nu aveau să le mai vadă niciodată.

Deşi durerea era atenuată de atenţia de care se bucurau aceste tinere după obiceiurile şi legile cavalereşti, totuşi preţul plătit de cei învinşi era cu atât mai mare, cu cât urma unei înfrângeri usturătoare pe câmpul de luptă. După turnir, fecioarele erau încredinţate lui Gobred sau Bohun, fiind date de aceştia în căsătorie cavalerilor aleşi de ei.

Fără îndoială, originea obiceiului venea din înţeleaptă dorinţă a unui strămoş de-al lui Gobred sau Bohun, de a face în aşa fel ca rasa să rămână solidă şi virilă, printr-o împrospătare periodică cu sânge nou. Pe de altă parte îi împiedica pe locuitorii celor două cetăţi să devină prea diferiţi în obiceiuri, moravuri şi limbă.

Multe femei fericite din Nimmr erau născute în Cetatea Mormântului şi rareori se întâmplă ca tinerele fete să sufere mult timp. Era o onoare să fii aleasă şi de aceea, de fiecare dată, numărul fecioarelor care îşi doreau acest lucru era mai mare decât era nevoie.

Fetele ce constituiau premiul oferit de Cetatea Mormântului în acest an călăreau armăsari albi bogat împodobiţi şi erau escortate de o gardă de onoare. Tinerele, alese pentru frumuseţea lor, ca să facă onoare cetăţii în care se născuseră, erau îmbrăcate elegant şi se plecau sub greutatea podoabelor din aur, argint şi pietre preţioase.

În câmpia ce se întindea în faţa cetăţii Nimmr, pregătirile pentru turnir începuseră de mai multe zile. Arena fusese netezită cu un tăvălug uriaş de lemn, iar vechile tribune de piatră au fost curăţate şi reparate. Schela ce urma să susţină tribuna fusese deja montată. Aici vor sta în jilţuri, protejaţi de soare, demnitarii şi doamnele de la cele două curţi, în jurul arenei erau montaţi stâlpi ce urmau să poarte sute de flamuri. În cetate, ciocanele armurierilor şi fierarilor răsunau până târziu în noapte. Din mâinile lor ieşeau rând pe rând vârfuri de lănci, cămăşi de zale şi coifuri.

Blake urma să participe şi el la Marele Turnir şi îl aştepta cu aceeaşi înfrigurare ca înaintea meciului de sezon, pe vremea când jucase fotbal la colegiu.

Fusese înscris la două probe de spadă, una în care cinci cavaleri din Nimmr întâlneau cinci cavaleri din Cetatea Mormântului, în a doua urmând să întâlnească un singur adversar. Acum,

prinţul Gobred conta pe el pentru obţinerea punctelor la disciplinele cu spada, însă la luptele cu lancea, participarea lui se rezuma la înfruntarea finală, la care participau o sută de Cavaleri ai Mormântului şi o sută de Cavaleri de Nimmr.

Regele Bohun şi suita sa îşi stabiliseră tabăra într-o pădurice de stejari, la un kilometru şi jumătate de cetate, legile turnirului nepermiţându-i să se apropie mai mult, înaintea orei stabilite pentru începerea turnirului.

Potrivit obiceiului cavalerilor, Blake şi-a ales o armură care să-l distingă de ceilalţi, şi îşi împodobise calul pe măsură. Cămaşa sa de zale era de un negru intens, a cărei sobrietate era compensată doar de coiful din piele de leopard şi de panglica albastru cu argint din vârful lăncii. Şaua era şi ea neagră, tivită cu albastru şi argint. Bineînţeles, se adăugau crucile de rigoare de pe piept şi de pe veşmântul calului.

Când ieşi din apartamentele sale, în ziua deschiderii turnirului, urmat de Edward ce-i ducea lancea şi scutul, fu o apariţie sumbră în mijlocul cavalerilor cu armuri strălucitoare şi a doamnelor bogat îmbrăcate din curtea cea mare.

Ţinuta sa sobră atrase imediat atenţia şi deveni repede foarte popular, fapt dovedit de grupul ce se formă în jurul lui. Unii găseau că îmbrăcămintea neagră îi dădea un aer trist.

Guinalda se afla şi ea acolo dar stătea pe o bancă şi vorbea cu una dintre fetele alese ca premiu din partea Nimmr-ului. Blake se desprinse de cei care-l înconjurau şi traversă curtea, îndreptându-se spre prinţesă. Când ajunse lângă ea, aceasta îl privi, îl salută cu o uşoară înclinare din cap, apoi îşi reluă discuţia cu tânăra fată. Respingerea era prea evidentă ca să nu se observe dar Blake nu era omul care să accepte aşa ceva şi să plece fără nicio explicaţie. Îi venea greu să creadă că prinţesa îi mai purta pică pentru discuţia în care dăduse de înţeles că ea îi arată mai mult

interes decât voia să recunoască. Trebuia să existe un alt motiv, mai serios.

Deşi ea continua să-l ignore, el rămase liniştit în faţa ei, aşteptând răbdător ca prinţesa să binevoiască să-l bage în seamă.

Observă că ea devenea tot mai nervoasă, la fel ca şi tânăra cu care discuta. Pauze din ce în ce mai lungi le întrerupeau conversaţia. Guinalda bătea nervoasă cu pantoful în dalele de piatră. Roşeaţa îi cuprindea încet chipul. Tânăra se agita şi ea din ce în ce mai vizibil: trăgea de capetele şalului şi-şi netezea stofa tunicii. În cele din urmă se ridică şi, înclinându-se în faţa prinţesei, ceru permisiunea să se retragă pentru a-şi lua rămas bun de la mama sa.

Guinalda îi dădu voie să plece. Apoi, rămânând singură cu Blake, nemaiputând să-l ignore, se întoarse spre el furioasă:

— Am avut dreptate! Eşti un bădăran cu pretenţii. Pentru ce stai proţăpit aici şi te uiţi la mine când ţi-am dat foarte clar de înţeles că n-am chef să mă plictiseşti? Te rog să pleci!

— Pentru că… începu Blake. Pentru că te iubesc.

— Ticălosule! strigă Guinalda, tresărind. Cum îndrăzneşti?

— Aş îndrăzni orice pentru tine, Prinţesă, răspunse Blake, pentru că te iubesc.

Guinalda îl privi tăcută drept în ochi, apoi un zâmbet batjocoritor îi apăru pe buze.

— Minţi! spuse. Am aflat ce-ai spus despre mine! Şi, fără să mai aştepte răspunsul, trecu repede pe lângă el şi se îndepărtă.

Blake o ajunse repede din urmă.

— Ce-am spus despre tine? întrebă el. Nimic ce n-aş putea repeta în faţa întregului Nimmr. Nu mi-am luat libertatea să-i mărturisesc că te iubesc nici măcar prietenului meu cel mai bun, Sir Richard. Eşti singura care o ştie.

— Eu am auzit cu totul altceva, spuse Guinalda cu semeţie, şi n-am de gând să mai continui

această discuţie.

— Dar… începu Blake.

În acea clipă răsună o trâmbiţă la poarta dinspre ballium. Era semnalul de încălecare.

Pajul Guinaldei alergă spre ea ca să o însoţească până la tatăl ei. Sir Richard apăru şi-l luă pe Blake de braţ.

— Vino, Blake, strigă el. Trebuia să fii deja în şa, căci astăzi călărim în primul rând.

Astfel, Blake fu nevoit să plece înainte de a obţine o explicaţie pentru atitudinea ei de neînţeles.

Poarta de nord a ballium-ului oferea un spectacol însufleţit şi plin de culoare. Pe aici treceau spre arenă dinafara cetăţii o mulţime de cavaleri, doamne, paji, scutieri, grăjdari, ostaşi şi cai. Mulţimea adunată ajungea până în estul şi sudul bailium-ului şi ieşea într-una pe poarta cea mare, pe drumul ce ducea spre arenă.

În frunte călăreau mareşalii şi heralzii, urmaţi de prinţul Gobred. Veneau din spate un număr mare de cavaleri, ale căror flamuri colorate fluturau vesele. Urmau doamnele şi apoi un alt grup de cavaleri. Puţin mai în spate mergeau trupele de ostaşi, înarmaţi cu arcuri, suliţe sau halebarde.

O sută de oameni rămăseseră de pază la castel, urmând ca a doua zi să fie înlocuiţi, ca să asiste şi ei la celelalte probe ale turnirului.

În timp ce cavalerii de Nimmr îşi continuau drumul spre arenă, Cavalerii Mormântului ieşeau din tabăra lor din pădurricea de stejari. Mareşalii celor două tabere îşi pregătiseră în aşa fel plecarea, încât să intre în acelaşi timp în arenă.

Doamnele din Nimmr au ieşit din cortegiu şi au luat loc în tribună. Cele cinci fecioare ale Nimmr-ului şi cele ale Mormântului au fost conduse până la o mică tribună montată într-un capăt al arenei.

Cavalerii s-au aliniat în rânduri strânse, cei din Nimmr în sudul arenei iar cei ai Mormântului, în nord. Gobred şi Bohun s-au întâlnit călare în

mijlocul arenei; pe un ton solemn, Bohun a lansat vechea provocare, după datinile şi legile Marelui Turnir şi i-a aruncat mănuşa lui Gobred. Ridicând-o, Gobred a acceptat provocarea şi astfel a început, în mod oficial, turnirul.

După ce Gobred şi Bohun şi-au salutat cavalerii, cei care nu luau parte la întâlnirile primei zile ieşiră din arenă şi îşi ocupară locurile în tribune. Cavalerii care urmau să lupte în prima zi s-au aşezat pe un singur rând pentru a face turul arenei, cu dublul scop de a se prezenta spectatorilor şi de a vedea de aproape premiile oferite de adversarii lor. În afara tinerelor fete erau şi alte numeroase trofee, dar de o importanţă mai mică: bijuterii, cămăşi de zale, lănci, spade, scuturi, armăsari focoşi şi nenumărate obiecte preţuite de luptători sau de doamnele lor.

Cavalerii Mormântului au deschis parada cu Bohun în frunte. Cu toţii au văzut că ochii regelui se fixau deseori în tribună asupra femeilor. Bohun era un tânăr încoronat recent, în urma morţii tatălui său. Era arogant şi tiranic. Toată lumea din Nimmr ştia că, de câţiva ani, era în fruntea unui grup de cavaleri hotărâţi să facă război cu Nimmr, pentru a cuceri cetatea şi a stăpâni astfel întreaga Vale a Mormântului.

Ajuns în faţa lojei centrale, unde stătea prinţul Gobred însoţit de prinţesele Brynilda şi Guinalda, privirea lui Bohun se opri pe chipul fetei lui Gobred.

Îşi struni calul şi o privi pe Guinalda drept în ochi. Gobred se înroşi de mânie căci atitudinea lui Bohun era lipsită total de curtoazie şi se ridică ameninţător din jilţ. Dar, în aceeaşi clipă, Bohun, după ce s-a înclinat adânc, şi-a continuat drumul, însoţit de cavalerii săi.

În acea zi, laurii reveniră Cavalerilor Mormântului, care au obţinut două sute douăzeci şi şapte de puncte, faţă de o sută şase ale Cavalerilor de Nimmr.

În ziua a doua, după obicei, turul de onoare era făcut de cavalerii ce urmau să lupte pentru prima oară, conduşi de un herald. Spre surprinderea tuturor, Bohun se aşeză din nou în fruntea călăreţilor săi pentru a defila prin faţa tribunelor şi, din nou, se opri să o privească insolent pe prinţesa Guinalda.

În această zi, Cavalerii de Nimmr s-au luptat mai bine, pierzând doar şapte puncte. Dar situaţia rămî- nea aceeaşi, Cavalerii Mormântului aflându-se în frunte, cu trei sute nouăzeci şi şapte de puncte faţă de două sute şaizeci şi nouă ale celor de Nimmr.

Astfel, la începutul celei de-a treia zi a turnirului, cavalerii Mormântului se puteau lăuda cu un avans de o sută douăzeci şi opt de puncte, ce părea practic imposibil de trecut. Cavalerii de Nimmr trebuiau să facă adevărate minuni dacă doreau să mai câştige turnirul.

Din nou, contrar obiceiului de secole, Bohun îşi conduse noii luptători în arenă la deschiderea întâlnirii şi, din nou, se opri în faţa lojei lui Gobred. Pentru o clipă, ochii i se fixară pe frumosul chip al Guinaldei, apoi se adresă tatălui fetei:

— Prinţe Gobred de Nimmr, spuse el pe un ton dispreţuitor şi arogant, după cum ştii, vrednicii mei cavaleri i-au bătut pe ai tăi cu o sută douăzeci de puncte şi, practic, am câştigat turnirul. Îţi voi face deci o propunere.

— Vorbeşte, Bohun! Marele Turnir este încă departe de a fi câştigat, dar dacă vrei să-mi faci o propunere pe care un prinţ onorabil să o poată lua în consideraţie, ai cuvântul meu că va fi primită cum se cuvine.

— Cele cinci fecioare ale voastre sunt la fel de bune ca şi ale noastre, spuse Bohun. Dar dă-mi fata ta să o fac regină a Văii Mormântului, iar eu îţi cedez turnirul.

Gobred păli. Când îi răspunse însă, vocea îi era măsurată şi demnă de un prinţ ce ştie să-şi stăpî-

nească emoţiile.

— Sir Bohun, spuse el, refuzând să-i acorde inamicului titlul de rege, cuvintele tale sunt o ofensă pentru urechile unui om de onoare. Ele insinuează că fata lui Gobred este de vânzare şi că onoarea cavalerilor de Nimmr poate face obiectul unui asemenea târg. Pleacă! Întoarce-te în partea ta de arenă înainte să-mi pun servitorii să te alunge cu lovituri de ciomag.

— Deci ăsta-i răspunsul tău? strigă Bohun. Atunci să ştii că-ţi voi lua cele cinci fecioare după regula Marelui Turnir, iar pe fata ta prin forţa armelor!

Spunând acestea, îşi roti spada deasupra capului şi, îmboldindu-şi calul, plecă în galop.

Propunerea lui Bohun precum şi replica indignată a prinţului Gobred se răspândiră ca fulgerul printre Cavalerii de Nimmr. Luptătorii din această ultimă zi simţiră crescând în ei o forţă de neînvins, pentru apărarea onoarei Nimmr-ului şi a prinţesei Guinalda.

Avansul mare luat de Cavalerii Mormântului în primele două zile ale Turnirului nu făcea decât să-i îndârjească şi mai tare. Mareşalii lor nu mai trebuiau să-i îndemne. Tinerii cavaleri de Nimmr auziseră provocarea şi erau nerăbdători să-i răspundă în arenă, cu armele.

Întrecerile din această ultimă zi urmau să fie deschise de lupta lui Blake cu un oarecare Cavaler al Mormântului, cu spada şi scutul. Când totul fu gata, cei doi intrară în sunet de trâmbiţe, înaintând fiecare de-a lungul tribunei sale. În timp ce adversarul său se opri în faţa lui Bohun, Blake îngenunchie în faţa prinţului Gobred. Duse garda spadei la buze, salutându-l, şi privind-o insistent pe Guinalda.

— Să fii la înălţime, Cavalere, întru gloria şi onoarea Cetăţii Nimmr, îi ură Gobred. Domnul Nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze şi să vegheze asupra ta, preaiubite Sir James!

Spada mea şi viaţa, pentru gloria şi onoarea cetăţii Nimmr! — acesta ar fi trebuit să fie răspunsul lui Blake, după obiceiul Marelui Turnir. El însă rosti:

— *Spada mea şi viaţa, pentru gloria şi onoarea cetăţii Nimmr şi pentru prinţesa mea!*

După expresia de pe chipul prinţului, era clar că nu se supărase, iar dispreţul din privirea Guinaldei dispăruse; se ridică şi, smulgându-şi o panglică, se apropie de marginea lojei, privindu-l pe Blake drept în ochi şi spunându-i:

— Primeşte această fundă de la doamna ta, nobile cavaler, spuse ea, şi poart-o cu onoare spre victorie.

Blake se apropie de balustradă, aplecându-se, ca Guinalda să-i poată prinde funda pe umăr. Chipul ei aproape că-l atingea pe-al său; îi simţea parfumul îmbătător al părului şi răsuflarea caldă pe obraji.

— Te iubesc, murmură el, ca să audă doar ea.

— Eşti un bădăran, răspunse ea, la fel de încet. Numai gândindu-mă la cele cinci fecioare te-am încurajat oferindu-ţi această favoare.

— Te iubesc, Guinalda, spuse Blake, privind-o drept în ochi, şi… ştiu că mă iubeşti şi tu!

Înainte ca prinţesa să-i poată răspunde, americanul se îndepărtă. Trâmbiţele răsunară. Se îndreptă în galop spre capătul arenei.

Acolo se aflau deja Edward, foarte agitat, Sir Richard, Michael, un mareşal, câţiva heralzi şi ostaşi… toţi prietenii, care mai de care încurajându-l şi sfătuindu-l.

Blake aruncă scutul, dar de data asta nimeni nu-l mai dezaprobă. Dimpotrivă, zâmbeau cu mândrie şi cu subînţeles, căci oare nu-l văzuseră ei învingându-l pe Sir Malud, doar cu spada şi cu iscusinţa sa?

Trâmbiţele răsunară pentru a doua oară. Blake se întoarse şi, dând pinteni calului, galopă până în

mijlocul arenei. Un Cavaler al Mormântului venea amenințător spre dânsul.

— Sir James! Sir James! Sir James! strigau spectatorii din tribunele de la sud, în timp ce tribunele din nord scandau numele cavalerului lor.

— Cine-o fi cavalerul negru? se întrebau aceştia.

— N-are scut! strigau alţii. E un nebun! Sir Guy o să-l străpungă de prima dată! Sir Guy! Sir Guy!

17. Vin Sarazinii!

În timp ce la Nimmr începuse cea de-a doua zi a Marelui Turnir, un grup de oameni bronzaţi, înarmaţi cu muschete, ajungea la capătul defileului. Jos, sub ochii lor, se întindea Valea Mormântului şi castelul regelui Bohun. Drumul fusese atât de puţin folosit încât abia se mai zărea printre hăţişurile de mărăcini.

Acum, Ibn Jad putea vedea, foarte aproape, un drum bătătorit ce ducea la ceea ce părea să fie o fortăreaţă. Puţin mai departe se zăreau zidurile de apărare ale castelului lui Bohun. În faţă era un fort ce păzea intrarea în cetate. Căutând să nu-şi facă simţită prezenţa, Ibn Jad şi beduinii săi se strecurau spre poartă, unde făceau de gardă, fără nicio tragere de inimă, un bătrân cavaler şi câţiva ostaşi. Ascunşi în mărăcini, arabii văzură doi negri îmbrăcaţi ciudat, chiar în faţa marelui portal.

Înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, cei doi voiau să vâneze iepuri. Niciodată nu văzuseră vreun străin pe drumul vechi şi vânau de ani de zile între portal şi vârful muntelui, întrucât li se interzicea să se aventureze mai departe. Oricum, nici nu erau prea curioşi căci, deşi erau descendenţi ai poporului Galla, se considerau englezi şi erau convinşi că dincolo de munţi se afla o armată uriaşă de sarazini, gata să-i nimicească de îndată ce i-ar prinde pe acolo.

Astăzi vânau ca întotdeauna când erau de gardă la forturi. Înaintau cu grijă, aşteptând să zărească

vreun iepure. Nu-i văzuseră pe oamenii cu chipuri întunecate ce pândeau din mărăcini.

Ibn Jad văzu poarta cea mare deschisă şi grilajul masiv ridicat. Bătrânul cavaler şi ostaşii săi erau cu totul lipsiţi de vigilenţă, dar regele Bohun nefiind acolo, nu avea cine să-i certe.

Ibn Jad şi oamenii săi se strecurau spre poartă.

Ce făceau în acest timp cei din gardă? Bătrânul îşi lua micul dejun, într-unul din crenelurile fortului. Ceilalţi, profitând, trăgeau un pui de somn la umbra copacilor din preajmă.

Arabii se lipiră ca nişte umbre de-a lungul zidului, aşteptând cu muschetele pregătite semnalul lui Ibn Jad pentru a pătrunde în cetate. Şeicul se furişă pe poartă, urmat în linişte de beduinii săi. Au pătruns în ballium, înainte ca soldaţii să-şi dea seama că pericolul ce plana de şapte secole asupra lor căpătase acum o altă formă.

Când îi văzură pe beduini, ostaşii ţâşniră, cu arcurile şi halebardele în mâini, gata să-şi apere poarta. Începură să strige:

— Vin Sarazinii! Vin Sarazinii!

Bătrânul cavaler şi cei doi negri o luară la fugă spre ballium.

Mai jos, la castelul regelui Bohun, oamenii de pază şi cei care au rămas de gardă pe timpul Turnirului, auziră şi ei zgomote ciudate dinspre fortăreaţă. Strigătele speriate ale soldaţilor erau acoperite de nişte pocnituri seci, neobişnuite, care păreau un fel de tunete mai slabe. Se adunară cu toţii la poarta castelului şi, împreună cu cavalerii, se sfătuiră cum să facă faţă atacului sarazin.

Fiind cavaleri, nu puteau face decât un singur lucru. Dacă oamenii de la fortăreaţă erau în pericol, trebuiau să le sară în ajutor. Adunându-şi toţi oamenii de care dispunea, mai puţin doi cavaleri şi doi soldaţi pe care i-a lăsat de pază la castel, mareşalul cetăţii sări în şa şi se îndreptă spre fortul exterior.

La jumătatea drumului era cât pe ce să dea nas în nas cu arabii. Ibn Jad şi mica lui trupă, după ce învinse cu uşurinţă paza slab înarmată a porţii, se îndrepta acum spre castel. Văzând că sosesc întăriri, şeicul se grăbi să-şi ascundă oamenii în tufele de la marginea drumului. Astfel, mareşalul trecu pe lângă ei fără să-i vadă. Arabii ieşiră din ascunziş şi-şi continuară nestingheriţi drumul spre castel.

Străjerii de aici aşteptau cu grilajul ridicat desfăşurarea evenimentelor. Planul era ca în cazul retragerii propriei armate să fie pregătiţi să coboare grilajul imediat ce ai lor ar fi fost la adăpost, în ballium-ul castelului. Astfel, poarta s-ar fi închis drept în nasul sarazinilor. Că inamicii erau sarazini, nu încăpea nicio îndoială: nu aşteptau, oare, acest asalt, de aproape şapte secole şi jumătate? Era clar că sosise ceasul hotărâtor.

În timp ce străjerii discutau toate acestea, Ibn Jad îi privea dintr-un tufiş aflat doar la câţiva metri de grilaj. Şiretul beduin ştia la ce serveşte grilajul şi căuta modalitatea de a pătrunde în castel înainte ca străjerii să i-l trântească în nas. În cele din urmă, pe buze îi apăru un zâmbet viclean. Găsise soluţia. Chemă la el trei beduini şi le spuse în şoaptă planul de atac. Patru străjeri stăteau lângă grilaj, gata să-l coboare, şi îi vedea perfect pe toţi. Cu multă prudenţă, şeicul şi cei trei beduini ridicară bătrânele muschete şi ochiră.

— Foc! strigă Ibn Jad, şi cele patru muschete îşi scuipară plumbii.

Soldaţii se prăbuşiră, iar arabii au pătruns în castelului regelui Bohun, invadând ballium-ul.

Intrarea în castel era liberă: un şanţ adânc despărţea ballium-ul de zidul castelului, dar podul era coborât, grilajul ridicat şi marele portal fără pază.

Între timp, mareşalul şi ostaşii săi ajunseseră la fortăreaţă fără să întâlnească vreun sarazin. Aici îi

găsi pe străjeri într-o baltă de sânge. Unul din ei era încă în viaţă şi, cu ultimele puteri, le spuse:

— Au venit Sarazinii…

— Unde sunt? întrebă mareşalul.

— Nu i-aţi văzut, Sir? întrebă muribundul. Au coborât spre castel.

— Imposibil! strigă mareşalul. N-am întâlnit pe nimeni!

— S-au îndreptat spre castel, rosti el cu greutate.

Mareşalul se încruntă:

— Erau mulţi?

— Doar câţiva. Cred că nu-i decât avangarda oştirii sultanului.

În aceeaşi clipă se auziră detunături la castel.

— La naiba! strigă mareşalul.

— S-au ascuns în mărăcini! strigă un alt cavaler.

— Doamne, n-am lăsat decât patru oameni la poarta castelului şi le-am ordonat să lase grilajul ridicat până la întoarcerea noastră. Dumnezeule, am cedat fără luptă Cetatea Mormântului! Ucide-mă, Sir Morley! spuse mareşalul, că asta merit!

— Nu, Sir Bulland! Avem nevoie acum de toate lăncile, de toate spadele, de toate arcurile de care dispunem. Nu e momentul să-ţi dai viaţa, când poţi să ţi-o dăruieşti Domnului Nostru Iisus, apărând Mormântul Său de păgâni!

— Ai dreptate, Morley, strigă mareşalul. Rămâi aici, cu şase oameni, să aperi poarta. Eu plec la castel cu ceilalţi, să-i atac pe sarazini.

Dar când au ajuns la poarta castelului, au găsit grilajul coborât şi un sarazin bărbos şi tuciuriu privin- du-i batjocoritor printre barele de fier. Mareşalul ordonă unui arcaş să-l ţintească. Dar, în timp ce arcaşul îşi pregătea săgeata, un fulger ieşi dintr-un obiect ciudat pe care sarazinul îl ţinea lipit de umăr. Arcaşul scoase un strigăt şi se prăbuşi, mort. Ceilalţi soldaţi fugiră înspăimântaţi. Erau oameni curajoşi, gata să înfrunte orice pericol, dar, în faţa supranaturalului, a magiei, nu puteau reacţiona altfel. Şi ce putea fi mai ciudat decât

moartea ţâşnind dintr-o flacără, traversând spaţiul şi lovindu-l fără veste pe unul din tovarăşii lor? Sir Bulland era însă mareşal şi Cavaler al Mormântului. Era şi el îngrozit, dar ceva îl ţintuia locului, ceva mai presus decât frica de moarte: *Onoarea!*

Sir Bulland nu putea să fugă! Rămase deci călare, în faţa porţii, vrând să-i provoace pe sarazini la duel, un duel pe viaţă şi pe moarte, între cel mai valoros luptător al lor şi dânsul, pentru a hotărî astfel soarta castelului. Era o chestiune de onoare.

Dar arabii aveau deja castelul. Mai mult, ignorau cu totul onoarea de care le vorbea Sir Bulland, aşa că se mulţumiră să-i râdă în nas.

Ei ştiau doar că era un *Nasrany* şi că era neînarmat. Nu contau lancea lungă şi spada lui imensă, întrucât erau dincolo de grilaj. Unul dintre arabi ridică muscheta, ochi printre gratii şi trase. Plumbul trecu prin cămaşa de zale, străpungând inima nobilă, de adevărat cavaler, a lui Sir Bulland.

Ibn Jad avea acum castelul regelui Bohun, şi credea că descoperise fabuloasa şi bogata cetate Nimmr, despre care îi vorbise bătrânul lui *sahar*. Se gândea cum să-şi aducă femeile, copiii şi pe cei câţiva tineri pe care-i lăsase de pază la intrarea în tunel, fără să fie îngrijorat de ceilalţi soldaţi *Nasrany* care scăpaseră cu viaţă. Era atât de mulţumit de capturarea cetăţii şi a tezaurului, încât chiar se gândea să-i lase, pentru moment, în viaţă.

La ordinul său, beduinii începură să scotocească prin castel, căutând comoara. N-au fost dezamăgiţi: Bohun era foarte bogat. Valea Mormântului era plină de aur şi pietre preţioase. Timp de şapte secole şi jumătate, sclavii Mormântului şi ai Nimmr-ului au spălat aurul şi au extras pietre preţioase din zăcămintele din Vale. Pentru locuitorii Văii, valoarea lor era cu totul alta: nişte jucării, pe care le adunau şi chiar le schimbau

între ei la diferite ocazii, dar nu le ţineau ascunse sub cheie. De ce ar fi făcut-o, într-o ţară în care nimeni nu fura aşa ceva? Îşi păzeau cu străşnicie femeile, caii, dar nu şi aurul sau bijuteriile.

Ibn Jad umplu un sac uriaş cu bogăţiile găsite în castelul regelui Bohun, mai multe decât sperase vreodată. Se întâmplă însă un lucru ciudat: deşi avea acum o avere cu mult mai mare decât ar fi putut cheltui în toată viaţa lui, voia şi mai mult. La urma urmelor, nu era deloc ciudat: Ibn Jad era, şi el, tot om.

Îşi petrecu noaptea în castel şi, în timp ce toţi dormeau, îşi făcu un nou plan. Zărise în timpul zilei, la capătul văii întinse ce se pierdea în munţi, ceva ce semăna cu un oraş. Ibn Jad îşi spuse:

— Poate că cetatea aceea este şi mai bogată. Am să văd eu, mâine.

18. Cavalerul Negru

La marginile terenului, cei doi armăsari tropăiau nervos. În tribune se aşternuse liniştea. Adversarii porniră în galop unul spre celălalt. Puţin înainte de a se întâlni în mijlocul arenei, Sir Guy văzu că adversarul său nu avea scut. Ei şi? A fost trimis aşa de ai săi şi deci nu era treaba lui. Oricum, era în avantajul său. Puteau să-l fi trimis chiar şi fără spadă, el tot ar fi avut dreptul să-l omoare fără să-şi păteze onoarea de cavaler. Astea erau legile Marelui Turnir.

Şi totuşi, acest fapt i-a distras atenţia cavalerului de la ceea ce ar fi trebuit să-l preocupe, şi anume, cum să învingă chiar din primul atac. Calul adversarului său se dădu la o parte exact în clipa când urmau să se izbească unul de altul. Cavalerul Mormântului stătea ridicat în scări, la fel cum făcuse şi Sir Malud, gata să dea o lovitură cumplită. Blake îşi împinse calul lateral, spre Sir Guy. Spada acestuia căzu greu şi făcu un zgomot asurzitor, alunecând pe lama spadei cavalerului de Nimmr. Guy îşi ridică scutul să-şi protejeze faţa şi

gâtul şi, deci, nu-l mai putea vedea pe Sir James; calul său se clătină şi fu cât pe ce să cadă.

Încercă să-l struneasscă şi, în acel moment, spada lui Blake îi trecu pe sub scut, străpunse gulerul protector şi i se înfipse în gât.

Cu un horcăit înfricoşător, înecându-se în sângele ce-i ţâşnea din rană, Sir Guy, brav cavaler al Mormântului, se prăbuşi de pe cal. Tribunele din sud explodară în strigăte de bucurie.

După legile Marelui Turnir, cavalerul doborât de pe cal este considerat mort. Nu se dă niciodată lovitura de graţie, niciun cavaler nu e ucis decât dacă este absolută nevoie. Cel ce a câştigat merge până la cortul învinsului, apoi se întoarce, face turul tribunelor şi se opreşte în dreptul propriului cort, aşteptând ca un herald din tabăra opusă să-i aducă premiul.

Iată de ce, atunci când Blake a descălecat cu spada în mână, apropiindu-se de Sir Guy, în tribunele din sud toţi au încremenit cu răsuflarea tăiată, în timp ce un vuiet de furie se ridica dinspre tribunele din nord.

Mareşalii şi heralzii din tabăra adversă porniră în galop spre Blake. Temându-se că va fi atacat şi omorât, Sir Richard porni şi el în fruntea altui grup spre mijlocul arenei.

Blake se apropie de Sir Guy, care zăcea pe spate, încercând în zadar să se ridice. Şi când toţi se aşteptau să-l vadă înfingându-şi spada în trupul acestuia, Blake îşi puse arma jos şi îngenunchie lângă rănit.

Îşi trecu un braţ pe sub umerii lui, îl ridică încetişor, sprijinindu-l pe genunchi, îi scoase coiful şi gulerul de piele. Când mareşalii, heralzii şi toţi ceilalţi au ajuns lângă el, Blake încerca să oprească şuvoiul de sânge.

— Repede! le strigă el, un chirurg! Nu-i atinsă jugulara, dar hemoragia trebuie oprită.

Între timp, cavalerii descălecară şi se îngrămădiră în jurul lui. Sir Richard era printre ei.

Un herald de-al lui Sir Guy îngenunchie şi-l luă pe tânăr din braţele lui Blake.

— Vino! spuse Sir Richard, să-l lăsăm pe bravul cavaler cu prietenii lui.

În timp ce se ridica, Blake zări chipurile uimite ale cavalerilor Mormântului. Pe când era gata să plece, unul dintre ei îi vorbi. Era un bătrân mareşal al regelui Bohun.

— Eşti un cavaler destoinic şi generos, îi spuse el lui Sir James. Eşti şi foarte curajos, căci ai sfidat legile Marelui Turnir şi obiceiurile lui centenare.

Blake ripostă imediat:

— Puţin îmi pasă mie de legile şi obiceiurile voastre. În ţara de unde vin, nimeni n-ar lăsa să moară, fără să încerce să-l salveze, nici chiar pe un ticălos nenorocit, cu atât mai puţin un tânăr curajos şi vrednic. Cum eu l-am rănit, e normal să încerc să-l ajut.

— Da, explică Sir Richard, căci altfel ar fi huiduit.

Victoria din prima probă a zilei n-a fost decât începutul unei serii întregi de succese pentru cavalerii de Nimmr. Înaintea ultimei probe, scorul era de patru sute cincizeci şi două de puncte la patru sute patruzeci şi opt pentru cavalerii de Nimmr. O diferenţă de patru puncte în acest stadiu al turnirului era practic nulă, căci câştigarea ultimei probe putea să aducă o sută de puncte învingătorilor.

Era încercarea cea mai spectaculoasă a întregului turnir şi cu toţii o aşteptau nerăbdători. Participau la ea două sute de cavaleri, câte o sută de cavaleri de fiecare parte. Se aliniau la cele două capete ale arenei şi, la semnalul trâmbiţelor, atacau cu lancea. Lupta nu înceta decât atunci când toţi combatanţii unei tabere erau doborâţi de pe cal sau se retrăgeau din cauza rănilor. Era voie să schimbi lancea ruptă. Cam astea erau regulile acestei probe ce semăna cu o bătălie mai mult decât oricare altă probă din cele trei zile ale Turnirului.

Blake adusese cincisprezece puncte pentru cavalerii de Nimmr în prima probă a zilei. Apoi, împreună cu alţi patru cavaleri, luptase cu cinci spadasini din tabăra din nord, contribuind iarăşi la creşterea punctajului.

Mareşalii apreciau felul în care se descurca Blake în luptă şi l-au pus pe tânărul american să ia parte şi la ultima probă, sperând că ingeniozitatea sa va compensa lipsa de experienţă în mânuirea lăncii.

După ce au defilat prin faţa spectatorilor în turul de onoare al ultimei încercări, cei două sute de cavaleri înveşmântaţi în zale s-au aşezat în linie, faţă în faţă, la capetele arenei. Caii lor, aleşi cu grijă, special pentru această probă, erau puternici şi rapizi. Dealtfel şi Blake, ca şi ceilalţi, fuseseră aleşi pentru această probă tot pentru tinereţea şi curajul lor.

Majoritatea aveau în jur de douăzeci de ani căci, la fel ca şi în zilele noastre, laurii acestui sport din Evul Mediu se culegeau tot la tinereţe. Ici-colo, mai zăreai câte un bărbat între două vârste, un veteran călit, cu inima şi mâna neatinsă de trecerea anilor. Prezenţa lor avea darul să-i tempereze pe tinerii cavaleri şi totodată îi făcea să dea tot ce puteau ei. Şi nici nu putea fi altfel, căci ei erau campionii ale căror fapte de vitejie urmau să fie cântate de menestreli în sălile de onoare ale castelelor.

Cu lăncile ridicate, cu steagurile fluturând în vânt, cu soarele lucind pe zale, sclipind pe splendidele armuri ale cailor, cei două sute de cavaleri ofereau un spectacol sublim în aşteptarea trâmbiţei.

Nerăbdători, caii se cabrau sau băteau nervoşi din copite. Lateral, în dreptul centrului arenei, un herald aştepta ca cele două formaţii să se alinieze, pentru a da semnalul de începere a luptei.

Blake era în centrul liniei cavalerilor de Nimmr, pe un cal puternic şi negru ca smoala, nerăbdător

să pornească în galop. În faţa lui se desfăşura floarea cavalerilor Mormântului. În mâna dreaptă ţinea lancea grea, al cărei mâner era aşezat într-un suport fixat de scăriţa şeii, iar în stânga purta, fără niciun chef, un scut uriaş, cu care trebuia să se apere de vârfurile lăncilor.

Tot privind la cei o sută de cavaleri care se vor năpusti în curând asupra lui, în rânduri strânse, cu lăncile întinse, Blake simţi că scutul nu-i e de ajuns. Simţea o nervozitate ce-i amintea de alte momente de tensiune, când aştepta fluierul arbitrului, pe când juca fotbal. Cât de îndepărtate erau acele imagini, păreau din altă viaţă, neclare şi confuze!

Heraldul îşi ridică spada. Două sute de bărbaţi îşi struniră caii şi coborâră lăncile. Spada coborî fulgerător, dând semnalul. Strigăte de luptă răsunară din ambele tabere. Pintenii intrară în coastele cailor, dându-le semnalul aşteptat.

Cu un zgomot asurzitor, călăreţii invadară câmpul. Vreo zece heralzi alergau pe flancuri şi în spate, căutând să surprindă eventualele încălcări ale regulamentului acestei probe. Cavalerii trebuiau să atace numai pe adversarul din stânga, orice lovitură de lance dată inamicului din dreapta fiind considerată necavalerească. Astfel, se evita ca un cavaler să fie atacat de două lănci deodată.

Ajuns aproape de limita câmpului său, Blake privea marea de lănci, armuri şi scuturi ce se apropiau. Viteza, zgomotul de tunet al copitelor, strălucirea acestei mici armate în mişcare, constituiau un tablou impresionant. În sinea sa, Blake recunoştea frumuseţea acelor timpuri demult apuse.

Cele două mici armate erau pe punctul de a se întâlni. Ca vrăjiţi, spectatorii aşteptau cu sufletul la gură, într-o linişte absolută. Cavalerii, cu fălcile încleştate şi buzele strânse, nu scoteau, pentru moment, niciun sunet. Încordarea era maximă.

Cu lancea depăşind grumazul calului, Blake îşi atacă adversarul ce se apropia ameninţător pe partea sa stângă. Pentru o clipă, întâlni privirea celuilalt, apoi se adăposti în spatele scutului. Cele două mici armate se ciocniră cu un zgomot asurzitor.

Scutul lui Blake îl lovi cu o asemenea forţă încât era gata să cadă din şa. Simţi că lancea sa a lovit ceva, apoi s-a frânt în bucăţi. Năucit de izbitură, trecu printre adversari. Calul său nu mai putea fi stăpânit şi galopa acum bezmetic spre tabăra cavalerilor lui Bohun.

Făcu un efort pentru a-l ţine în frâu şi, reuşind să-l oprească, privi înapoi, să vadă rezultatul primei înfruntări. Şase cai erau prăbuşiţi şi alţi douăzeci galopau fără călăreţ. Douăzeci şi cinci de cavaleri erau la pământ şi vreo cincizeci de scutieri şi servitori se grăbeau să le dea o mână de ajutor.

Ceilalţi cavaleri, rămaşi în şa, se pregăteau să lanseze un nou atac şi Blake văzu pe unul din cavalerii Mormântului năpustindu-se asupra lui. Ridică deasupra capului mânerul lăncii rupte, arătându-i că, pentru moment, nu este gata să primească lupta. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre cortul său, unde Edward îl aştepta cu o lance nouă.

— Lupţi nemaipomenit, stăpâne, strigă Edward.

— L-am doborât?

— Pur şi simplu l-ai zdrobit, Sir, rosti Edward plin de admiraţie. Când l-ai atins cu lancea, parcă l-a spulberat vântul de pe cal.

Proaspăt înarmat, Blake se reîntoarse în centrul arenei, unde se dădeau lupte izolate iar câţiva cavaleri, dornici de noi victorii, îşi căutau adversari, în strigătele de încurajare ale spectatorilor. Blake fu recunoscut de mulţimea din tribuna de nord.

— Cavalerul negru! Aici! Aici! Sir Wilfred! Iată-l pe cavalerul negru, cel care l-a doborât pe

Sir Guy. Acum să-l vedem! Haide, Sir Wilfred! Sir Wilfred!

Sir Wilfred, aflat cam la o sută de metri, îşi coborî lancea.

— Apără-te, cavalere negru! strigă el.

— Iată-mă! strigă, la rândul lui, Blake, cu ironie.

Sir Wilfred era un bărbat masiv, puternic, călărind un roib cu coamă neagră, cu viteza unei căprioare şi inima de leu. Era capabil să învingă pe cei mai buni cavaleri de Nimmr.

Lui Blake însă, care nu ştia că are în faţă pe cel mai faimos erou al Mormântului, Sir Wilfred îi părea a fi un cavaler oarecare. Primi lupta cu sufletul liniştit şi spiritul înflăcărat al jucătorului pasionat de meci şi de miza acestuia. De fapt, niciun cavaler nu i se mai părea extraordinar lui Blake. El nu putea încă să înţeleagă cum de reuşise să-şi doboare adversarul din prima înfruntare. „Probabil că l-a răsturnat calul”, şi-a spus el în gând, atunci când Edward i-a anunţat victoria. Cu toate acestea, îşi coborî lancea, ca un bun şi fidel cavaler ce era, şi porni spre redutabilul Sir Wilfred. Cavalerul Mormântului plecase dinspre tribuna de sud şi traversa acum câmpul în diagonală. În spatele lui, Blake zări o siluetă feminină în loja centrală. N-o putea urmări cu privirea, dar simţea că este privit.

— Pentru prinţesa mea! murmură el, în timp ce silueta lui Sir Wilfred creştea, apropiindu-se ameninţător.

Cei doi cavaleri se ciocniră cu o violenţă cumplită. Blake scăpă din mână lancea şi alunecă din şa, căzând greoi la pământ. Nu era ameţit şi nici rănit, încercă să se ridice în capul oaselor şi, deodată, chipul i se lumină. La o lungime de lance, era căzut şi Sir Wilfred, dar acesta nu zâmbea.

— La naiba! strigă el. Îţi râzi de mine, ticălosule?

— Dacă îţi par şi eu la fel de caraghios cum eşti tu acum, îl asigură Blake, n-ai decât să râzi şi dumneata de mine.

Sir Wilfred ridică din sprâncene.

— Pe cinstea mea! Dacă tu eşti un cavaler de Nimmr atunci eu sunt un Sarazin! Cine eşti? Vorbele tale nu seamănă cu ale celor din Valea noastră.

Blake se ridică.

— Eşti rănit? îl întrebă el, apropiindu-se. Îi întinse mâna şi-l ajută să se ridice.

— După cum văd, eşti un cavaler foarte bizar, spuse Wilfred. Parcă l-ai ajutat şi pe Sir Guy, după ce l-ai învins regulamentar, nu?

— Ei bine, şi ce-i rău în asta? N-am nimic împotriva dumitale. Ne-am bătut excelent, prea bine chiar, dar asta-i tot. De ce-am zăcea la pământ, privindu-ne ca nişte caraghioşi?

Sir Wilfred clătină din cap.

— Nu te-nţeleg şi pace, recunoscu el.

În acest timp, scutierii şi câţiva servitori soseau în grabă. Dar cei doi cavaleri căzuţi nu erau atât de serios loviţi încât să nu fie capabili să meargă fără ajutor.

Tocmai se îndreptau fiecare spre cortul lui când Blake se întoarse şi-i surâse lui Wilfred:

— Pe curând, bătrâne! strigă el, voios. Sper că vom avea ocazia să ne revedem într-o zi.

Clătinând încă din cap, Sir Wilfred se îndepărtă, şchiopătând, urmat de cei doi oameni veniţi să-l ajute.

Ajuns la cortul său, Blake află că rezultatul Marelui Turnir era încă incert. Trebui să mai treacă o jumătate de oră pentru ca ultimul cavaler de Nimmr să fie bătut şi ca doi cavaleri ai Mormântului să rămână învingători. Dar asta n-a fost de ajuns pentru a egala avantajul de patru puncte pe care Cavalerii Aversului îl aveau la începutul ultimei întâlniri şi, puţin mai târziu, heralzii anunţară oficial victoria cavalerilor de

Nimmr, câştigători ai Marelui Turnir cu doar două puncte avans.

În miile de aclamaţii ale spectatorilor din tribunele de sud, cavalerii de Nimmr care luaseră parte la turnir se aliniară în faţa lojelor pentru a primi marele premiu. Lipseau cei ucişi sau grav răniţi, al căror număr, spre surprinderea lui Blake, era mult mai mic decât îşi imaginase. Tributul plătit de ambele părţi la acest turnir se ridica la cinci morţi şi aproape douăzeci de grav răniţi, cu mici diferenţe între cele două tabere.

În acest timp, Bohun îşi adunase cavalerii în cealaltă parte a arenei, ca şi cum s-ar fi pregătit să se întoarcă în tabăra sa.

Un cavaler al Mormântului, purtând o cască cu guler de leopard de Nimmr, pătrundea pe ascuns în tribuna de sud şi se îndrepta spre loja prinţului Gobred.

Bohun urmărea scena. Cavalerii de Nimmr se aflau la celălalt capăt al arenei, absorbiţi de ritualul înmânării premiului reprezentat de cele cinci fecioare. În apropierea lui Bohun, un tânăr cavaler stătea în şa, cu privirea aţintită asupra regelui său. În mână ţinea hăţurile unui cal fără călăreţ.

Deodată, Bohun ridică mâna şi traversă în galop câmpul, urmat de cavalerii săi. Mergea uşor oblic faţă de direcţia în care se aflau cavalerii de Nimmr. O bună parte din grup se afla aici, între această extremitate a arenei şi loja lui Gobred.

Tânărul cavaler ce ducea de căpăstru calul fără călăreţ se îndrepta în galop drept spre tribuna prinţului Gobred. Când ajunse aproape, cavalerul care se strecurase mai devreme în lojă o prinse în braţe pe prinţesa Guinalda şi o trecu peste balustradă, în braţele tânărului ce aştepta, apoi sări şi el, încălecând pe calul liber. Plecară în galop, înainte ca Gobred, surprins, să poată ridica măcar un deget pentru a-i opri. Bohun şi cavalerii Mormântului se îndepărtau, la galop, în direcţia taberei din pădurea de stejari. Urmă o

învălmăşeală cumplită. În loja lui Gobred, un herald sună alarma. Prinţul părăsi în grabă tribuna şi se îndreptă spre un servitor care îi ţinea calul. Cavalerii de Nimmr, neînţelegând ce s-a întâmplat, neştiind unde trebuiau să se adune şi împotriva cui să lupte, se învârtiră un timp prin arenă, dezorientaţi.

Gobred sosi la galop în mijlocul lor.

— Bohun a răpit-o pe prinţesa Guinalda! strigă el. Cavaleri de Nimmr…

Înainte însă ca prinţul să apuce să dea vreun ordin credincioşilor săi, un cavaler negru, călărind un armăsar negru, dădu pinteni şi, traversând rândurile bărbaţilor adunaţi, se năpusti în urmărirea cavalerilor Mormântului.

19. Lord Tarzan

Tollog rânji încântat de felul în care îi dejucase planurile fetei, care voia să-l prevină pe *Nasrany* de complotul ucigaş. Îi mulţumi lui Allah că-l ajutase să o oprească pe Ateja la timp. Zâmbea încă pe sub mustăţi, când o mână ţâşni din întuneric şi i se încleştă de gât. Se simţi tras înapoi şi târât în beyt-ul lui Zeyd, ocupat acum de *Nasrany.* Se zbătu, încercă să ţipe, dar degetele de oţel n-aveau milă.

O voce şopti:

— Dacă strigi, eşti ca şi mort.

Strânsoarea degetelor slăbi puţin. Tollog se linişti brusc: recunoscuse vocea celui ce-i vorbise. Ştia că nu glumeşte.

Nu se mai împotrivi atunci când Tarzan îi legă zdravăn mâinile şi picioarele şi când îi înfundă un căluş în gură. Îi trase bumuzul peste faţă, apoi îl lăsă singur în beyt.

Mai târziu, Tollog îl auzi pe Stimbol furişându-se în cort. Crezu că e tot Tarzan. Astfel şi-a aflat moartea Tollog, fratele şeicului, exact aşa cum plănuise el să-l omoare pe Tarzan, Regele Junglei.

Văzându-l pe Stimbol furişându-se în beyt, Tarzan zâmbi, apoi dispăru în negura pădurii.

Tarzan nu-i căuta pe beduini, ci pe Blake. Văzând că albul din *menzil-ul* lui Ibn Jad era Stimbol şi cum nimeni nu ştia ce se întâmplase cu americanul, se întorcea acum grăbit spre locul în care oamenii lui Blake i-au spus că Bwana lor dispăruse… Spera să-i găsească urma şi, dacă nu mai putea să-i fie de ajutor, măcar să afle ce-a păţit.

Deşi se deplasa rapid, ajutat de simţurile sale foarte ascuţite, i-au trebuit totuşi trei zile să găsească locul în care Ara, fulgerul, l-a lovit pe negrul ce ducea puşca lui Blake. Descoperi cu greutate urmele pe jumătate şterse ale americanului, ducând spre nord.

Tarzan clătină din cap, neliniştit: de aici şi până la primele sate ale tribului Galla se întindea o mare porţiune de pădure virgină. Mai ştia că dacă Blake reuşea totuşi să supravieţuiască foamei şi ameninţării fiarelor sălbatice, era foarte posibil să fie ucis de lăncile negrilor Galla.

Timp de două zile, Tarzan a mers după nişte urme pe care nicio altă fiinţă omenească nu le-ar fi putut găsi. În după-amiaza celei de-a doua zile, în timp ce se furişa printre tufişuri ca un animal de pradă, atent la cel mai mic zgomot şi gata oricând să fugă sau să se lupte, zări o cruce uriaşă de piatră, în mijlocul unei cărări străvechi.

În timp ce privea din tufişuri crucea de piatră, desluşi vocile a doi soldaţi care păzeau trecerea spre cetatea Nimmr.

Tarzan se târî prin desişuri, aşa cum se apropie de pradă Sheeta şi Numa, până ce ajunse la doar câţiva metri de soldaţi. Uluit, îi auzi vorbind într-o engleză ciudată, pe care totuşi o înţelegea; uimirea îi crescu atunci când le observă hainele şi armele. În acelaşi timp începea să înţeleagă cauza dispariţiei lui Blake.

Rămase un timp nemişcat, cercetându-i. Era asemenea lui Numa când îşi calcula şansele de reuşită ale unui atac fulgerător. Văzu că amândoi

erau înarmaţi cu lance şi spadă. Se gândi că deşi vorbeau engleza veche i-ar putea totuşi da unele lămuriri despre Blake. Dar oare îl vor primi cu prietenie sau vor încerca să-l omoare? Pe de altă parte, ştia bine că stând ascuns în tufişuri, nu va reuşi să afle nimic de la ei. Îşi încordă deci corpul, asemenea lui Numa când se pregăteşte de atac. Cei doi negri continuau să pălăvrăgească liniştiţi, nebănuind pericolul ce-i pândea. Tarzan sări în spatele unuia dintre cei doi, răsturnându-l la pământ. Înainte ca al doilea să-şi dea seama ce se întâmplă, omul-maimuţă îşi trăsese deja victima în desişurile din care ţâşnise. Cel care scăpase a luat-o la goană spre tunel.

Negrul din mâinile lui Tarzan se zbătea cu furie, încercând să scape, dar omul-maimuţă îl ţinea cu uşurinţa cu care l-ar fi ţinut pe un copil.

— Stai liniştit, îi spuse el, şi n-am să-ţi fac nimic.

— Pe sângele lui Hristos! Ce fel de creatură mai eşti şi tu?

— Cineva care n-o să-ţi facă niciun rău dacă-i spui adevărul, răspunse Tarzan.

— Ce vrei să ştii?

— Acum câteva săptămâni, pe drumul ăsta a venit un alb. Ce s-a întâmplat cu el?

— Vorbeşti de Sir James? întrebă soldatul.

— Sir James…? Tarzan se gândi puţin, apoi îşi aminti că prenumele lui Blake era James, şi spuse:

— Îl cheamă James, James Blake.

— Da, vorbim de aceeaşi persoană, spuse negrul.

— L-ai văzut? Unde-i acum?

— Luptă în numele Domnului Nostru Iisus Hristos şi pentru cavalerii de Nimmr, în Marele Turnir ce are loc la porţile cetăţii. Dacă ai venit să te lupţi cu bunul nostru Sir James, ai să găseşti cavaleri mândri şi numeroşi soldaţi gata să răspundă, în numele lui, provocării tale.

— Sunt prietenul lui, spuse Tarzan.

— Şi atunci, dacă-i eşti prieten, de ce m-ai atacat? întrebă omul.

— Nu ştiam cum l-ai primit pe el şi nici cum ai să mă primeşti pe mine.

— Prietenii lui Sir James sunt bineveniţi în oraşul Nimmr.

Tarzan îi dădu drumul negrului, ajutându-l să se ridice, dar luându-i sabia.

— Mergi în faţa mea şi du-mă la stăpânul tău, îi ordonă omul-maimuţă. Şi nu uita că vei plăti cu viaţa cea mai mică încercare de a trăda.

— Nu mă forţa să-mi las postul, îl imploră bărbatul. Nu pot lăsa drum liber sarazinilor. Tovarăşul meu o să se întoarcă în curând cu ajutoare. Am să-l rog să te conducă el la cetatea Nimmr.

— Bine, spuse Tarzan.

Nu aşteptară prea mult. Auziră în curând paşi, apropiindu-se grăbiţi. Zgomotul paşilor era însoţit de un clinchet ciudat. Puţin mai târziu, Tarzan văzu cu surprindere un alb îmbrăcat în zale, înarmat cu spadă şi scut, coborând drumul în pas vioi. În spatele lui venea o duzină de bărbaţi înarmaţi cu lănci.

— Spune-le să se oprească, ordonă omul maimuţă, împungând spatele prizonierului cu vârful spadei. Spune-le că vreau să le vorbesc înainte să se apropie prea tare.

— Opreşte-te, Sir, te implor! strigă negrul. Omul mi-a luat spada şi mă ameninţă. Vorbeşte tu cu dânsul, nobile şi cinstit cavaler, căci zice că e prietenul lui Sir James! Nu de alta, dar aş vrea să trăiesc măcar atâta cât să aflu rezultatul Marelui Turnir.

Cavalerul se opri la câţiva paşi de Tarzan, privindu-l cu atenţie.

— Chiar eşti prieten cu Sir James? întrebă el în cele din urmă.

Tarzan dădu din cap.

— Îl caut de câteva zile.

— Ce s-a întâmplat de ţi-ai pierdut şi tu armura?

Omul-maimuţă zâmbi:

— Nu s-a întâmplat nimic, aşa merg eu prin junglă.

— Vii şi tu, nobile cavaler, din aceeaşi ţară ca şi Sir James?

— Sunt englez, replică Tarzan, şi Rege al Junglei.

— Eşti englez? Fii binevenit în cetatea Nimmr! Eu sunt Sir Bertram, un fidel prieten al lui Sir James.

— Numele meu este Tarzan.

— Şi rangul?

Tarzan era oarecum derutat de manierele ciudate şi de costumul nu mai puţin bizar al omului ce-l întreba, în ciuda prieteniei afişate. În orice caz, omul nu părea să glumească. Ar fi deci tare impresionat să ştie că Tarzan nu era un oarecare. Îi răspunse deci cu seriozitate:

— Sunt viconte.

— Un Pair al Angliei? sări Sir Bertram. Prinţul Gobred va fi tare încântat să te întâlnească, Lord Tarzan. Vino cu mine şi-ţi voi da haine potrivite rangului tău.

Ajunşi la fort, Bertram îl conduse pe Tarzan în corpul rezervat cavalerului de gardă. Îşi trimise scutierul să aducă de la castel haine potrivite şi un cal pe măsură. În aşteptarea acestora, Bertram i-a povestit lui Tarzan tot ce i se întâmplase lui Blake de la sosirea în Nimmr şi ciudata istorie a acestei colonii britanice necunoscute de nimeni.

Hainele aduse de scutier îi veneau perfect lui Tarzan, căci Sir Bertram era de aceeaşi statură, îmbrăcat ca un cavaler de Nimmr, Tarzan, însoţit de Sir Bertram, se îndreptă călare spre castel. Ajunşi la poarta cetăţii, acesta îşi anunţă prietenul ca fiind Lord Tarzan, viconte. Odată intraţi în cetate, l-a condus pe Tarzan spre arena Turnirului ca să-l întâlnească pe Gobred şi să asiste la ultimele faze ale întrecerii.

Astfel, îmbrăcat în zale, înarmat cu lance şi scut, Tarzan traversa călare Valea Mormântului, chiar în momentul în care Bohun îşi punea în aplicare planul său mârşav, furând-o pe prinţesa Guinalda.

Cu mult înainte de a ajunge la arenă, Sir Bertram înţelese că ceva nu era în regulă. Văzu norii de praf ridicându-se dinspre nord de parcă un grup de călăreţi se îndepărta în galop de la locul turnirului, îşi îndemnă calul. Tarzan îl imită şi, în curând, au ajuns la arenă, unde domnea o învălmăşeală de nedescris.

Femei călare se pregăteau să se întoarcă în cetate, însoţite de câţiva cavaleri. Soldaţii se regrupau în companii. Toate acestea se petreceau însă haotic, cei mai mulţi repezindu-se spre partea mai înaltă a tribunelor, privind, inutil, spre norii de praf ridicaţi de un grup de călăreţi ce se îndrepta spre nord.

Sir Bertram opri pe unul dintre bărbaţi:

— Ce s-a întâmplat?

— Bohun a răpit-o pe prinţesa Guinalda, veni răspunsul uluitor.

— Fir-ar să fie! exclamă Sir Bertram. Vrei să mă ajuţi să o salvăm pe prinţesa noastră, Lord Tarzan?

În loc de răspuns, Tarzan dădu pinteni calului. Unul lângă altul, o porniră la galop. Cu mult în faţa lor, Blake se apropia, puţin câte puţin, de răpitori. Norul de praf ridicat de cai era atât de dens încât era imposibil să-şi dea seama că sunt urmăriţi. La fel şi Blake, habar n-avea că era atât de aproape de adversari.

Americanul nu avea lance şi nici scut. Spada îi sălta la un şold iar pistolul de calibru 45 la celălalt. De când intrase în Nimmr, Blake nu lăsase niciodată această armă venită din altă lume, din alt timp. La întrebările ce i s-au pus, răspunsese mereu că nu era decât un talisman. În adâncul sufletului însă, ştia că mai devreme sau mai târziu va fi nevoit să-l folosească, într-un mod pe care

însă nu putea să-l prevadă. Îşi promisese să nu-l folosească decât în cazuri extreme. Astăzi era însă fericit să-l aibă: el putea însemna salvarea pentru aceea pe care o iubea. Se apropia încetul cu încetul de cavalerii Mormântului. Caii lor, obişnuiţi cu greutatea considerabilă a unui bărbat în armură, îşi păstrau încă vigoarea. De sub copitele lor se ridicau nori de praf. Blake călărea orbeşte, zărind din când în când siluetele călăreţilor. Armăsarul lui negru, puternic şi curajos, nu dădea semne de oboseală. Ţinea mâna pe mânerul spadei, gata s-o folosească. Încetase să mai fie cavalerul negru… Praful îi cernise armura: acum era gri, din cap până în picioare.

Deodată desluşi un călăreţ chiar în faţa lui. Era şi el plin de praf. Imediat îşi dădu seama de avantajul acestui neaşteptat camuflaj. Ar putea călări printre inamici, fără ca ei să observe că nu-i de-al lor.

Băgă spada la loc în teacă, îndemnă calul, având însă grijă să nu se apropie prea mult de călăreţii pe care îi depăşea. Ajunse curând în mijlocul cavalerilor lui Bohun. Cu siguranţă că unul dintre ei ducea o persoană în plus; pe acela îl căuta el.

Dar cu cât se apropia de capul coloanei, cu atâta riscul de a fi descoperit creştea, căci norul de praf nu mai era atât de gros. Totuşi, chipul său şi pielea de leopard ce-i proteja gâtul erau acoperite de un asemenea strat de praf încât, atunci când trecu ca o furtună pe lângă un grup de călăreţi ce-l priveau miraţi, nimeni nu-l recunoscu.

Unul îi strigă:

— Tu eşti, Perceval?

— Nu, răspunse Blake, dând pinteni calului.

Zărise acum, în faţă, un grup compact. I se păru că zăreşte nişte haine de femeie fluturând în vânt, în mijlocul grupului. Se apropie. Desluşi o femeie pe calul unuia din cavaleri, înconjurată de mai mulţi călăreţi. Scoţându-şi sabia din teacă, trecu printre doi cavaleri ce călăreau lângă cel ce-o

ducea pe Guinalda şi, cu două lovituri puternice de spadă, îi doborî la pământ.

Încă un soldat, şi iată-l lângă tânărul ce-o ducea pe prinţesă. Se mişcase atât de repede încât ceilalţi, care nu erau decât la o lungime de spadă, n-avură timp să înţeleagă ce se întâmplă.

Blake îşi petrecu braţul stâng în jurul fetei, în timp ce cu dreapta îşi implântă adânc spada în corpul tânărului cavaler. Apoi dădu pinteni calului, smul- gând-o pe Guinalda din braţele mortului, în momentul în care acesta se prăbuşea de pe cal.

Se auziră strigăte de mânie, iar cavalerii Mormântului, îmboldindu-şi caii, porniră în urmărirea lui. Un călăreţ reuşi să-l ajungă. Un altul, din partea cealaltă, se apropia repede. Primul îşi trase spada şi se ridică în şa. Vârful lăncii celui de-al doilea era la doar câţiva centimetri de Blake.

Furioşi, soldaţii lui Bohun încercau cu disperare să-l omoare pe neobrăzatul care fusese cât pe ce să le strice planurile. Era clar că Blake n-avea nicio şansă de unul singur contra lor.

Dar, în acel moment, se petrecu un lucru cu totul nemaivăzut în Valea Mormântului: cu o sclipire rece de oţel albastru, un pistol de calibrul 45 cu butoiaş ieşi din tocul de piele de la şoldul lui Blake. Urmă un pocnet sec. Călăreţul din dreapta lui Blake se prăbuşi. Întorcându-se în şa, tânărul american îl doborî şi pe celălalt cavaler, trăgându-i un glonte între ochi.

Caii se cabrară, înspăimântaţi de zgomotul necunoscut. Tânărul american băgă pistolul în teacă şi, luând frâiele, îşi mână calul la stânga. Voia să traverseze liniile cavalerilor Mormântului şi apoi, îndreptându-se spre sud, să se întoarcă la Nimmr.

Gobred şi oamenii săi, porniţi şi ei în urmărirea răpitorilor, nu puteau fi prea departe. Era deci o problemă de minute până ce Guinalda avea să fie din nou în siguranţă, în mijlocul oamenilor ce şi-ar fi dat bucuroşi viaţa pentru ea.

Dar cavalerii Mormântului erau mai răsfiraţi decât crezuse Blake. Cum se apropiau din ce în ce mai mult dinspre stânga, s-a văzut nevoit să o ia cu mult mai la nord decât prevăzuse.

Se apropiau tot mai mult. Americanul a fost nevoit să lase iar frâiele ca să scoată revolverul. Detunătura a speriat caii celor ce-l ameninţau. Armăsarul său negru se cabră şi fu cât pe ce să-i trântească pe amândoi la pământ.

După ce reuşi să stăpânească din nou calul, se mai liniştiră puţin, căci norul de praf ce le arăta unde se aflau cavalerii Mormântului rămăsese cu mult în urmă. Puţin mai departe, în stânga, se înălţa o pădure deasă, ale cărei întunecimi puteau fi un bun adăpost de moment. Sir James mână într-acolo. Odată ajunşi în siguranţă, la liziera pădurii, o ridică uşurel pe Guinalda şi o puse jos. Apoi descălecă şi el şi legă calul de un copac.

După toate evenimentele derulate de la intrarea lui în arenă, atât calul cât şi călăreţul erau frânţi de oboseală.

Dădu jos şaua grea de pe cal, îi scoase frâiele şi-l acoperi cu o pătură, să nu-l ia frigul, aşa înfierbântat cum era. Cât timp se ocupă de cal, nu-i dădu prinţesei nicio atenţie. De-abia când termină, se întoarse către Guinalda.

Ea îl privea, rezemată de un copac.

— Eşti viteaz, vrednice cavaler, îi spuse ea cu recunoştinţă. Apoi adăugă repede, cu aroganţă: Dar totuşi eşti un bădăran.

Blake zâmbi trist. Era obosit şi nu avea niciun chef de astfel de discuţii.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi cer asta, spuse el, ignorând cu bună ştiinţă vorbele ei, dar Galahad trebuie plimbat puţin, ca să nu se îmbolnăvească, iar eu sunt prea obosit ca s-o fac!

Prinţesa Guinalda îl privi uluită.

— V-v-vrei să spui, bâigui ea, că eu, Prinţesa Guinalda, trebuie să mă ocup de animalul ăsta?

— Îţi repet că eu nu pot, Guinalda, spuse Blake. Ţi-am spus că-s frânt de oboseală. De când a răsărit soarele stau în armura asta. Trebuie să o faci tu.

— Trebuie? Îmi comanzi mie, netrebnice?

— Strigă cât vrei, spuse Blake cu răceală. Dar eu răspund pentru siguranţa ta, şi ea depinde de acest cal. Hai, la treabă, şi fă ce ţi-am spus! Trebuie să meargă încetişor.

Lacrimi de furie luceau în ochii prinţesei Guinalda. Tocmai se pregătea să-i răspundă pe măsură, când, ceva din privirea lui o făcu să tacă.

Se uită la el o vreme, apoi se întoarse şi se îndreptă spre cal. Luă calul de căpăstru şi începu să-l plimbe încet, de-a lungul lizierei.

Stând rezemat la rădăcina unui arbore, Blake privea atent câmpia întinsă, căutând cu privirea urmăritorii.

Dar nu mai existau urmăritori. Cavalerii de Nimmr îi ajunseseră pe cei ai Mormântului şi începură lupta. Bătălia făcea ravagii şi, puţin câte puţin, se apropie de cetatea Mormântului, spre nordul văii.

Guinalda plimbă calul o jumătate de oră. În tot acest răstimp niciunul nu scoase vreun cuvânt. În cele din urmă, întorcându-se spre ea, Blake se ridică în picioare.

— E foarte bine, spuse el, apropiindu-se. Acum am să-l ţesăl. Eram prea obosit ca să o fac.

Blake luă calul şi îl frecă pe îndelete, cu un mănunchi de frunze uscate. Când termină, îl înveli iar cu pătura şi se aşeză apoi lângă tânăra prinţesă.

Privirea sa întârzie pe profilul Guinaldei: nasul fin şi drept, buzele subţiri, bărbia mândră. „E frumoasă, îşi spuse, dar e egoistă, arogantă şi crudă.” Când ea întoarse însă capul, chiar dacă îl privea de parcă nici n-ar fi existat, ochii ei nu mai ascundeau nimic rău.

Prinţesa privea mereu spre întunecimile pădurii sau spre ramurile copacilor ce se legănau deasupra

capetelor lor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Blake.

— Mi se pare că vine cineva din pădure spre noi, răspunse ea. Haide, să mergem.

— În curând se întunecă, spuse el. După ce-o să se lase noaptea, o să putem ajunge la Nimmr în siguranţă. S-ar putea să ne mai caute cavalerii lui Bohun.

— Cum, să rămânem aici noaptea? Nu ştii unde ne aflăm?

— Ei, unde?

Cu ochii măriţi de groază, Guinalda se aplecă şi îi şopti:

— Suntem în pădurea Leoparzilor!

— Ei, şi?

— Aici trăiesc uriaşii leoparzi din Nimmr, continuă ea. Când se lasă seara, doar cei instalaţi într-o tabără mare, păzită de multe focuri pot avea şanse, cât de cât, să nu fie atacaţi. Şi nici măcar atunci, căci nu o dată s-a întâmplat ca fiara să atace pe omul ce stătea de pază, să-l tragă în pădure şi să-l devoreze, fără ca nimeni să audă ceva. Dar, îşi aminti ea, şi ochii începură să-i strălucească de bucurie, uitasem de arma aia ciudată, cu zgomot de tunet, cu care i-ai omorât pe cavalerii lui Bohun. Cu ea ai să poţi omorî toţi leoparzii din pădure!

Blake nu vru s-o dezamăgească, sporindu-i teama inutil.

— Poate că totuşi ar fi mai bine să plecăm, spuse el, căci avem drum lung de făcut şi în curând se lasă noaptea.

În timp ce vorbea, se îndreptă spre Galahad. Acesta ridică brusc capul, cu urechile ciulite şi nările fremătând, privind spre umbrele din pădure. Peste câteva clipe, începu să tremure. Apoi, nechezând, trase cu toată forţa de priponul care cedă, se întoarse şi o porni la galop spre câmpie.

Blake îşi scoase arma. Cercetă atent pădurea dar nu zări nimic. Mirosul său de orăşean nu sesiză

ceea ce-l înspăimântase pe Galahad.

Ochi pe care nu-i putea vedea îl examinau cu atenţie. Dar nu erau ochii lui Sheeta leopardul.

20. Te iubesc

Lord Tarzan şi Sir Bertram călăreau pe urmele cavalerilor de Nimmr.

Când i-au ajuns, pe câmp se dădea o adevărată bătălie între cele două tabere, dar Guinalda nu mai era acolo.

Războinicii luptau în grupuri răzleţe. Unul dintre cavalerii de Nimmr fu doborât cu lancea de adversar. Zărindu-l pe Tarzan, învingătorul i-a strigat:

— Apără-te, vrednice cavaler! şi şi-a coborât lancea, dând pinteni calului.

Era o experienţă nouă pentru omul-maimuţă. Habar n-avea cum luptă cavalerii cu lancea. Dar ştia să folosească lancea de vânătoare încă din copilărie. Un zâmbet larg îi apăru pe chip când îl văzu pe cavaler atacând.

Lord Tarzan aştepta. Inamicul fu surprins să-l vadă aşteptând nemişcat, fără să-şi coboare măcar lancea.

Lord Bertram se oprise şi el să privească confruntarea şi să vadă cum se luptă englezul.

— Ăsta ori a înnebunit, ori este mort de frică… îşi spuse, uluit de imobilitatea lui Tarzan.

Când adversarul se apropie, Tarzan se ridică în şa, ţinând lancea cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului, luându-şi avânt. Când vârful lăncii celuilalt a ajuns la cinci paşi de el, omul-maimuţă aruncă lancea, ca pe o lance de vânătoare.

Cel care îl înfrunta acum pe Cavalerul Mormântului nu mai era Regele Junglei ci şeful Wazirilor, şi niciun braţ din lume nu putea să azvârle lancea ca el.

Lancea uriaşă zbură ca o săgeată, lovind năpraznic scutul cavalerului, făcându-l fărâme şi înfingându-se în inima vrednicului călăreţ. În aceeaşi clipă, Tarzan îşi întoarse calul şi porni în

galop, în timp ce calul adversarului său trecea ca un uragan pe lângă el, fără stăpân.

Sir Bertram clătină din cap a îndoială şi, dând pinteni calului, se aruncă în luptă cu un adversar care tocmai îl provocase. Nu era prea sigur că felul în care se luptase Sir Tarzan avea vreo legătură cu regulile cavalereşti, dar trebuia să admită că o făcuse admirabil.

Lupta îl dusese pe Tarzan spre vest. Cum nu mai avea lance, se lupta acum cu spada. Norocul, forţa lui uriaşă şi agilitatea îl ajutară să învingă încă doi adversari. În acest timp, bătălia se deplasase spre nord-est.

Un cavaler de Nimmr fu ucis de un cavaler al Mormântului. Rămas faţă în faţă cu acesta pe câmpul de luptă, Tarzan îi primi provocarea.

Niciodată nu-i mai fusese dat să vadă nişte oameni atât de înflăcăraţi, de curajoşi, atât de dornici de luptă, nişte oameni care să-şi facă o glorie din a se bate şi a muri, cu o sete ce depăşea în sălbăticie fanatismele cele mai nebuneşti. Tarzan era cuprins de admiraţie. Ce oameni! Ce războinici!

Acum, ultimul cavaler inamic se năpusti asupra lui. Spada lui răsună, izbindu-se de scutul lui Tarzan, mânuit cu stângăcie. Se învârteau în cerc, făceau cale întoarsă şi loveau din nou. Îşi încrucişau spadele şi apoi se năpusteau în galop. Amândoi erau ridicaţi în şa, pregătiţi să dea lovitura decisivă, să-i despice celuilalt capul.

Deodată, spada cavalerului Mormântului reuşi să treacă pe sub scutul lui Tarzan, pătrunzând în creştetul armăsarului, dar sabia lui Tarzan nu rată ţinta.

Tarzan sări de pe calul care se prăbuşi, mort. Adversarul său zăcea însă zdrobit de năpraznica lovitură de sabie, iar calul acestuia se îndepărta în galop spre cetatea Mormântului.

Tarzan privi în jur. Rămăsese singur. În depărtare, spre nord-est, văzu praful ridicat de

bătălia ce continua.

Cetatea Nimmr se afla de cealaltă parte a câmpiei, spre sud. După ce se va termina bătălia, îl va găsi probabil pe Blake la castel. Soarele cobora încet spre asfinţit şi Tarzan porni spre Nimmr.

Zalele atârnau greu pe el şi Tarzan se descotorosi repede de ele. Avea la el cuţitul şi funia de care nu se despărţea niciodată şi nu-i mai trebuia altceva. Abandonă deci fără regret spada şi armura, conti- nuându-şi uşurat drumul.

***

Traversând valea dinspre Cetatea Mormântului spre oraşul ce-l zărise în cealaltă parte, Ibn Jad văzu cu uimire norii de praf pe care-i ridicaseră cavalerii Mormântului şi urmăritorii lor din Nimmr.

În dreapta beduinilor se întindea o pădure. Şeicul socoti mai înţelept să se ascundă mai întâi în pădure şi abia apoi să afle ce a provocat acel nor de praf ce se pusese parcă pe urmele lor.

Aerul proaspăt şi răcoros din pădure i-a făcut pe beduini să-şi întindă la repezeală o mică tabără.

— Să rămânem aici până diseară, sugeră Abd el-Aziz. O să ne apropiem de cetate la noapte, la adăpostul întunericului.

Ibn Jad fu de acord şi, după ce ridicară tabăra, au rămas în aşteptare, urmărind curioşi norul de praf ce se îndrepta spre Cetatea Mormântului.

— Pe Allah, mare noroc am avut c-am plecat din oraş înainte de a-i întâlni pe nebunii ăştia, spuse Ibn Jad.

Deodată zăriră un cavaler pătrunzând în pădure sau mergând de-a lungul ei spre nord — nu-şi puteau da seama de la această distanţă — dar cum era unul singur, nu se îngrijorară. Părea să ducă pe cal un pachet mare sau încă o persoană, dar nu puteau să-şi dea seama ce era.

— Poate vom găsi şi mai multe bogăţii în cetatea din sud, spuse Abd el-Aziz.

— Şi poate o vom găsi şi pe femeia aia frumoasă, de care ne-a vorbit înţeleptul, adăugă Ibn Jad. Dacă nu era în cetatea Mormântului…

— Dar erau destule femei frumoase şi acolo, spuse Fahd.

— Asta pe care-o căutăm este mai frumoasă ca o hurie[8], insistă Ibn Jad.

La apropierea nopţii îşi reluară drumul: înaintau prudenţi, fără să facă zgomot, ţinându-se la marginea pădurii. Au mers vreun kilometru şi jumătate când, cei ce erau în faţă auziră voci. Ibn Jad trimise pe cineva să vadă despre ce-i vorba.

Omul se întoarse imediat, cu ochii strălucind, spunând dintr-o suflare:

— Ibn Jad, nu-i nevoie să mai cauţi… huri*a e ch*iar în faţa noastră!

Ascultând sfatul, beduinii s-au afundat în pădure, apropiindu-se de Blake şi de Guinalda dinspre vest.

Când Galahad s-a speriat şi a luat-o la fugă, Blake a scos pistolul, iar Ibn Jad a înţeles că nu vor putea sta ascunşi mult timp. L-a chemat la el pe Fahd.

— Mulţi *Nasrany* vorbesc limba aceea pe care ai învăţat-o şi tu de la soldaţii din nord. Vorbeşte-i în limba asta. Spune-i că nu-i suntem duşmani şi că ne-am rătăcit pe aici.

Când o văzu pe Guinalda, Fahd clipi năucit, simţind că i se-nmoaie picioarele. Niciodată nu-şi imaginase că o *hurie* poate fi atât de frumoasă.

— Nu trageţi, strigă el, rămânând ascuns în hăţişuri. Suntem prieteni. Ne-am rătăcit.

— Cine sunteţi? întrebă Blake, surprins să audă vorbindu-se limba franceză în Valea Mormântului.

— Suntem nişte bieţi oameni ai deşertului, răspunse Fahd. Ne-am rătăcit. Ajută-ne să găsim drumul şi Allah te va răsplăti!

— Ieşi de acolo, să te pot vedea, spuse Blake. Dacă ne eşti prieten, nu ai de ce să te temi.

Fahd şi Ibn Jad înaintară şovăind. Văzându-i, Guinalda ţipă şi-l apucă de mână pe Blake.

— Sarazinii! murmură ea cu răsuflarea tăiată.

— Probabil că sunt sarazini, dar nu trebuie să te neliniştеşti. N-o să ne facă nimic.

— N-o să facă rău unor cruciaţi? întrebă ea neîncrezătoare.

— Ăştia n-au auzit niciodată de cruciaţi.

— Nu-mi place cum se uită la mine, murmură Guinalda.

— Nici mie, dar poate că n-au gânduri rele.

Cu faţa numai zâmbet, arabii se apropiară. Folosindu-l pe Fahd drept tălmaci, Ibn Jad şi-a reînnoit asigurările de prietenie, spunându-le cât de fericit era să întâlnească pe cineva care să le arate drumul de ieşire din vale. În timp ce şeicul îi întreba despre cetatea Nimmr, oamenii lui se apropiară, înconju- rându-i pe cei doi.

Deodată, zâmbetele dispărură de pe chipurile arabilor şi, la un semn al şeicului, patru beduini zdraveni au sărit pe american, aruncându-l la pământ şi smulgându-i arma. În acelaşi timp, alţii doi au înhăţat-o pe prinţesa Guinalda.

Îl legară pe Blake apoi începură să discute ce să-i facă. Unii doreau să-l ucidă, dar Ibn Jad nu a fost de acord: se aflau într-o zonă plină de prieteni de-ai acestuia şi, în cazul în care beduinii ar fi încăput în mâinile lor, ar fi fost mult mai bine dacă Blake ar fi fost în viaţă. Blake se zbătea în zadar, îi ameninţa, le promitea orice, îi implora să o elibereze pe Guinalda, dar Fahd îi râse în nas şi-l scuipă. Pentru moment, părea aproape sigur că-l vor omorî. Unul dintre beduini stătea lângă Blake, cu o *kusa* în mână, aşteptând ordinul lui Ibn Jad.

Guinalda îi îmbrânci pe beduini şi se aruncă peste Blake, apărându-l cu propriul ei corp:

— Nu-l omorî, strigă ea. Ia-mi mie viaţa, dacă vrei sânge de creştin, dar cruţă-l pe el!

— N-are cum să te înţeleagă, Guinalda, spuse americanul. Poate că n-au să mă omoare, dar ce-ţi

pasă? Tu trebuie să scapi!

— O, nu vreau să mori… Chiar ai crezut cuvintele crude pe care ţi le-am spus? Nu le-am gândit niciodată. Totul era doar din cauza mândriei mele rănite de cuvintele pe care le-ai spus despre mine şi pe care Malud mi le-a repetat. De aceea vorbeam aşa, ca să te rănesc. Dar inima mea spune altceva. Poţi oare să mă ierţi?

— Să te iert? pentru numele lui Dumnezeu! Aş putea să-ţi iert şi o crimă! Dar ce-a zis Malud c-aş fi spus eu?

— O, n-are nicio importanţă! Puţin îmi pasă de ce-ai spus! Îţi repet, te-am iertat. Mai spune-mi o dată cuvintele pe care mi le-ai şoptit când ţi-am prins eşarfa la armură!

— Ce a spus Malud? insistă Blake.

— Că te-ai fi lăudat c-ai să mă cucereşti şi apoi ai să-mi respingi dragostea, murmură ea.

— Mizerabilul! Minţea, Guinalda.

— Spune-mi din nou cuvintele acelea şi am să ştiu dacă m-ai minţit, insistă ea.

— Te iubesc! Te iubesc, Guinalda! strigă Blake.

Arabii o traseră pe fată din braţele lui. Ibn Jad şi ceilalţi mai discutau încă soarta lui Blake.

— Pe Allah! exclamă şeicul, o să-l lăsăm pe *Nasrany* exact aici şi, dacă moare, nimeni n-o să poată spune că l-am omorât noi. Abd el-Aziz, ia nişte oameni şi îndreaptă-te spre cealaltă cetate. Eu am să te însoţesc o bucată de drum, ca să putem vorbi fără să ne audă acest *Nasrany* care poate că ne înţelege limba.

Când arabii porniră, luând-o spre sud, Guinalda încercă din nou să scape din mâinile lor. Blake o văzu până-n ultima clipă cum se zbătea, văzu chipul ei drag întors spre el. După ce dispăru în pădure, îi auzi vocea strigându-i doar două cuvinte, care însă însemnau pentru el mai mult decât orice pe lume:

— Te iubesc!

După ce se îndepărtară destul, arabii se opriră.

— Aici ne despărţim, Abd el-Aziz, spuse Ibn Jad. Du-te şi vezi dacă cetatea are bogăţii. Dacă e prea păzită, nu încerca nimic, întoarce-te la *menzil.* Dacă plecăm, vom lăsa urme vizibile, ca să ne poţi găsi. Eu am să ies cât mai repede din vale cu comoara şi femeia. Pe Allah! În nord, o să valoreze cât răscumpărarea a zece şeici la un loc! Du-te, Abd el-Aziz, şi Allah să fie cu tine!

Ibn Jad porni direct spre nord. Bănuia că grupul de călăreţi care stârnise norul acela uriaş de praf ajunsese deja la cetatea pe care o prădaseră ei. Aşa că nu mai putea ieşi din vale pe drumul pe care venise. Se hotărî să încerce să se caţere pe stâncile abrupte ale munţilor dinspre vestul cetăţii Mormântului, evitând astfel castelul şi apărătorii lui.

***

După ce încetară şi ultimele sunete ale deplasării beduinilor ce se îndepărtau prin pădure, Blake încercă să se dezlege. Se luptă o vreme cu legăturile, dar pielea de cămilă era prea solidă. Încetul cu încetul, se linişti. Ce tăcută, ce izolată era imensa pădure neagră… Pădurea Leoparzilor! Blake ciuli urechile. Uneori avea impresia că aude zgomotul înfundat al unor labe, zgomotul unui corp imens, acoperit cu blană, ce se apropia tiptil prin desişuri. Timpul părea să fi stat în loc.

Într-un târziu apăru luna din spatele munţilor — era o lună plină, însângerată, ce domina cu lumina sa liniştea apăsătoare. Guinalda o vedea, poate, şi ea.

Îi şopti un mesaj pentru prinţesa lui. Blake era îndrăgostit pentru prima oară şi amintindu-şi cuvintele strigate de Guinalda, uită şi de frânghiile ce-l ţintuiau şi de leoparzi.

Dar ce se întâmplă oare? Blake privi în întunericul pădurii. Se mişcase ceva! Da, acum putea auzi zgomotul unui animal ce înainta prudent, foşnetul unui corp acoperit de blană ce se strecura printre ierburi şi tufe. Era un leopard!

Deodată simţi că mai era unul, chiar în copacul din spatele lui. Lui Blake i se păru că vede o umbră, exact deasupra lui.

Luna, ale cărei raze se strecurau printre copaci, lumina locul unde zăcea Blake şi vreo douăzeci de metri de jur-împrejur.

În această fâşie luminată de lună, înainta un leopard uriaş.

Blake văzu ochii ce parcă scoteau flăcări şi i se păru că focul lor îl pătrunde. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de la silueta imensă ce-şi arăta colţii. Era îngrozit şi fascinat în acelaşi timp.

Leopardul înainta încet, lovind nervos pământul cu coada. Blake îi privi colţii uriaşi, văzu apoi fiara ghemuindu-se, cu muşchii încordaţi, pregătindu-se să sară asupra lui. Neputincios, Blake stătea cu privirea aţintită la capul hidos ce-şi arăta colţii.

Fiara ţâşni cu uşurinţa şi agilitatea unei pisici şi, în aceeaşi clipă, Blake văzu ceva, ca un fulger, care opri leopardul în plin salt şi-l trase în sus, atârnându-l în copacul din spate.

Văzu iar umbra pe care o zărise mai înainte. Acum vedea că era un bărbat şi că acesta îl prinsese pe leopard cu lasoul chiar în clipa în care sărea asupra lui. Necunoscutul apucă de gât uriaşa pisică ce mârâia şi izbea cu labele şi o strânse puternic, înfingându-i cu cealaltă mână un cuţit în inimă.

Când Sheeta încetă să se mai zvârcolească şi atârnă neînsufleţită, mâna de fier eliberă leşul fiarei care căzu, bufnind, lângă Blake. Apoi, omul din copac îşi dădu drumul pe tulpina copacului, ajungând imediat lângă Blake.

Acesta strigă surprins şi totodată fericit:

— Tarzan, Regele Junglei!

— Blake? întrebă omul-maimuţă, adăugând imediat: În sfârşit! Greu te-am mai găsit!

— Pe toţi dracii, n-am crezut c-o să mai scap! exclamă Blake.

Tarzan îi tăia acum legăturile.

— De când mă căuţi? îl întrebă Blake.

— De când am auzit că te-ai despărţit de safari.

— Pe cinstea mea, e nemaipomenit ce-ai făcut pentru mine!

— Cine te-a lăsat aici, legat?

— O bandă de arabi.

Ceva ca un mârâit ieşi din gura omului-maimuţă.

— Cum, ticălosul de Ibn Jad e pe aici? întrebă el mirat.

— A răpit-o pe fata care era cu mine, spuse Blake. Cred că ai să mă ajuţi s-o salvez, nu?

— Încotro au luat-o? întrebă Tarzan.

— Pe-acolo, spuse Blake, arătând spre sud.

— Când?

— Acum vreo oră.

— Ai face bine să scapi de armură, îl sfătui Tarzan. E un adevărat calvar să umbli cu ea… Ţi-o spun din proprie experienţă.

Ajutat de Tarzan, Blake îşi scoase zalele. Apoi o porniră împreună pe urmele arabilor. Ajunşi la locul unde s-au despărţit aceştia, s-au oprit puţin, pentru a găsi drumul cel bun.

Urma paşilor Guinaldei, pe care omul-maimuţă reuşise s-o descopere din loc în loc, dispăruse acum cu totul.

Se întrebau ce s-o fi întâmplat. N-aveau de unde să ştie că atunci când Guinalda a înţeles că Ibn Jad o duce departe de Nimmr, refuzase să mai meargă. Atâta timp cât se apropiau de Nimmr accepta să meargă, dar refuza să se îndepărteze de bună voie de casa ei.

Vântul slab dinspre est nu-i aducea lui Tarzan niciun miros care să-i arate încotro se afla Guinalda.

— Lucrul cel mai plauzibil, spuse Tarzan, este că prinţesa ta se află cu cei ce se îndreaptă spre nord, căci ştiu că *menzil-ul* lui Ibn Jad e în direcţia asta. Nu a intrat în vale prin sud, pentru că eu vin

de acolo. Sir Bertram mi-a spus că nu există decât două intrări în vale: cea pe care am venit eu şi o trecătoare la nord de cetatea Mormântului.

— Probabil că Ibn Jad vrea s-o scoată din vale şi s-o ducă mai repede în tabăra lui, în cazul în care a furat-o pentru o răscumpărare sau ca s-o vândă. Cei care merg spre sud, către Nimmr, au fost probabil trimişi să negocieze o răscumpărare cu cei din castel. Dar sunt puţine şanse să fie cu ei.

— Totuşi nu este decât o ipoteză. Trebuie să fiu sigur şi de aceea aş vrea să te duci la nord, în timp ce eu voi ajunge din urmă grupul ce a luat-o spre sud. Dacă am dreptate şi fata e într-adevăr cu cei din nord, faci cale-ntoarsă fără să mai pierzi o clipă. Şi ai face bine să nu încerci să o eliberezi singur, căci nu eşti înarmat şi beduinii te vor ucide.

Şi Tarzan se îndepărtă repede, luând-o pe urmele celor ce se îndreptau spre Nimmr, iar Blake începu o călătorie lugubră spre nord, prin noaptea adâncă ce domnea peste Pădurea Leoparzilor.

21. „Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge”

Ibn Jad şi ai săi au mers toată noaptea spre nord. Deşi Guinalda le făcea greutăţi, încetinindu-le deplasarea, mergeau totuşi destul de repede, îmboldiţi de dorinţa de a-şi scoate prada cât mai repede din Valea Mormântului, înainte de a fi descoperiţi de mulţimea de cavaleri şi soldaţi care se întorseseră în castelul jefuit.

Lăcomia le dădea puterea de a îndura orice, astfel că în zorii zilei se aflau deja la picioarele munţilor abrupţi pe care Ibn Jad era hotărât mai curând să-i escaladeze, decât să fie nevoit să treacă iar pe lângă castel.

Sleiţi de puteri, au ajuns într-un târziu la trecătoa- rea de deasupra fortului ce păzea drumul spre Cetatea Mormântului. Gărzile nu i-au zărit decât atunci când şi ultimul om trecuse, pe drumul ce ducea spre vârful muntelui împădurit, dincolo de care era instalat *menzil-ul* lui Ibn Jad. Soldaţii

din fort porniră în urmărirea lor. Se apropiaseră destul de mult. Cavalerul care-i conducea o zări pe Guinalda şi o recunoscu. O rafală de gloanţe trase de muschetele arabilor i-au pus pe fugă pe oamenii lui Bohun. Curajos, cavalerul coborî lancea şi-i atacă pe arabi, dar un glonţ îi lovi calul şi el se prăbuşi, prins sub cadavrul acestuia. Ibn Jad şi oamenii lui, sleiţi de puteri, ajunseră la *menzil* abia după-amiază. În ciuda oboselii, şeicul nu le-a lăsat decât o oră de odihnă înainte de a da semnalul de plecare. Se temea tot mai mult să nu piardă femeia şi comoara şi voia acum să ajungă cât mai repede la nisipurile sale.

Comoara, destul de grea, fusese pusă în mai mulţi saci pe care îi cărau oamenii cei mai de încredere, iar fata a fost dată în pază lui Fahd, a cărui privire îi provoca prinţesei fiori de teamă şi dezgust.

Lui Stimbol, care în sinea lui râdea de poveştile cu comori şi de speranţele prosteşti ale arabilor de a găsi o femeie de o mare frumuseţe într-un oraş imaginar, nu-i venea să-şi creadă ochilor când a văzut prada beduinilor. Primul său gând o fost să pună totul pe seama halucinaţiilor produse de febră.

Slăbit, Stimbol abia îşi mai târâia picioarele, stră- duindu-se să se ţină cât mai aproape de Fahd. Ştia că dintre toţi arabii, canalia asta era singura care ar fi încercat să-l ajute în caz de nevoie, căci, atâta timp cât Stimbol era în viaţă, Fahd putea spera într-o îmbogăţire rapidă. Şi de altfel Fahd era perfect conştient de asta. Dar îl mai obseda ceva: fata, a cărei frumuseţe îl aducea în pragul nebuniei.

Cu banii promişi de Stimbol, Fahd ar fi putut cumpăra această adevărată *hurie* la care altfel, ca un beduin sărac ce era, nici n-ar fi putut visa. Singurele gânduri care-l preocupau pe Fahd erau cum să-i păstreze doar pentru el pe Guinalda şi pe Stimbol. Realizarea acestor visuri erau însă ameninţate de zgârcenia şeicului.

Ajungând la poalele munţilor, Ibn Jad hotărî să se îndrepte spre est ca să ocolească ţinuturile lui Batando. În partea orientală a munţilor urma să reia direcţia sud şi apoi să se întoarcă la vest pentru a evita trecerea pe pământurile lui Tarzan, căci deşi era sigur de moartea acestuia, se temea de răzbunarea oamenilor săi. Seara târziu, Ibn Jad a dat ordinul de ridicare a taberei. Bărbaţii au început să întindă corturile iar femeile să pregătească masa. Afară se întunecase şi focul la care se pregătea mâncarea, ca şi razele lanternelor din *beyt*-ul şeicului, nu reuşeau să lumineze prea bine. Cu toate acestea, Ateja îl văzu pe Fahd turnând câteva picături dintr-o sticluţă în castronul lui Ibn Jad. Când Ibn Jad întinse mâna după castron, Ateja ţâşni din încăperea femeilor şi i-l smulse din mână. Înainte ca Ateja să-i poată vorbi şeicului, vinovatul, înţelegând că fusese descoperit, a sărit în picioare, şi-a apucat muscheta şi a luat-o la fugă spre încăperea femeilor, unde Guinalda era ţinută sub paza lui Hirfa.

Fahd o luă pe Guinalda şi, fără un cuvânt, a împins-o afară din cort prin ieşirea din spate. Târând-o după el, a fugit până la cortul său. În acest timp, în mukaad, şeicul îi cerea explicaţii lui Ateja. Cum nimeni nu-l observase pe Fahd când a ieşit prin spatele cortului, niciunul nu s-a gândit să se ia după el.

— Fahd ţi-a pus *simm* în mâncare! strigă Ateja. L-am văzut eu! Dovada este că a fugit când şi-a dat seama că l-am văzut.

— Pe Allah! exclamă Ibn Jad, şacalul ăsta a vrut să mă otrăvească? Prindeţi-l şi aduceţi-l aici!

— A fugit! strigă Hirfa. A ieşit prin spate şi a luat-o cu el pe *Nasrany*!

Beduinii porniră după Fahd. Dar, chiar în faţa cortului, au fost întâmpinaţi de un foc de muschetă, care reuşi să-i oprească. În acest timp, Fahd se duse la Stimbol, ce dormea dus pe o

rogojină jegoasă din cortul său. Trase zdravăn de el, obligându-l să se trezească.

— Grăbeşte-te! strigă el. Ibn Jad a ordonat să fii omorât. Hai mai repede! Vino cu mine şi-am să-ţi salvez viaţa. Sfâşie pânza din spatele cortului şi, în timp ce beduinii se apropiau prudenţi de cort, Fahd traversase deja întunecosul *menzil* şi o apucase spre vest, ţinând-o lângă el pe Guinalda, şi avându-l pe Stimbol pe urme…

***

Mergând pe urmele lui Ibn Jad, James Blake reuşi să urce şi ultima colină ce-l mai despărţea de drumul ce ducea, prin trecătoare, spre lumea exterioară, afară din Valea Mormântului.

La vreo sută de metri, în dreapta, se înălţau vechile turnuri ale fortului. Drumul de ieşire din Vale ducea spre stânga, şi inima îl îndemna să meargă într-acolo. Dar peste tot, în desişurile de pe marginea drumului se aflau soldaţii regelui Bohun. Blake nu ştia însă nimic. Cum ar fi putut bănui că de ceasuri întregi, o mulţime de ochi vigilenţi îi urmăriseră fiecare mişcare? La capătul puterilor, flămând şi epuizat de lunga escaladare, nu opuse rezistenţă şi nici măcar nu încercă să fugă atunci când o duzină de oameni înarmaţi ţâşni din hăţişuri şi formă un cerc de fier în jurul lui. Astfel, Sir James de Nimmr căzu prizonier şi fu târât în faţa regelui Bohun. Acesta, dându-şi seama că în faţa sa se află chiar cel ce-i dejucase planurile de răpire a prinţesei, se abţinu cu greu să nu-l ucidă pe loc.

Îl asigură pe Blake că va fi omorât, dar nu înainte de a-i găsi un supliciu corespunzător, pe măsura unei asemenea fapte. Regele ordonă apoi închiderea prizonierului. Păzit cu atenţie, americanul fu dus într-o temniţă subterană a castelului. La flacăra tremurândă a torţelor, fierarul îi prinse de gleznă un lanţ greu, fixat în zidul mucegăit! În lumina slabă, Blake zări doi oameni legaţi ca şi el, dar goi şi descărnaţi. În alt colţ luceau oasele unui schelet. Inelul de fier ce-i lega

glezna, ca şi lanţul lung ce-l împiedica să meargă erau mâncate de rugină. Gărzile şi fierarul ieşiră, luând cu ei şi torţele. Blake rămase în întuneric, pradă celei mai adânci disperări.

***

Pe câmpia din faţa castelului Nimmr, Tarzan i-a ajuns din urmă pe beduinii conduşi de Abd el-Aziz. După ce şi-a dat seama că fata nu era cu ei, i-a lăsat în plata Domnului şi a făcut cale întoarsă spre nord pentru a ajunge din urmă cel de-al doilea grup.

Înfometat, ajuns la capătul puterilor, se îndreptă spre Pădurea Leoparzilor, unde îl vână şi-l mâncă pe Horta, vierul. Sătul, se căţără într-un copac, căutând un loc în care marii leoparzi din Nimmr să nu-i poată tulbura somnul. Dormi până când soarele dispăru spre vest, în dreptul *menzil*-ului improvizat de Ibn Jad la intrarea în Valea Mormântului.

Pierduse deja urma lui Blake, în schimb o întâlnea din ce în ce mai des pe cea a fetei. Şi cum salvarea acesteia era lucrul cel mai important în acel moment, îşi concentră întreaga atenţie asupra drumului urmat de Ibn Jad. Nu înţelegea însă un lucru: urmele paşilor lui Guinalda, până atunci bine marcate de o amprentă mică a sandalelor, nu mai apăreau printre urmele lăsate de beduini după ce aceştia au părăsit *menzil-ul.*

Îi trebui ceva timp ca să găsească explicaţia enigmei, dar până la urmă a înţeles ce se întâmplase. Sandalele Guinaldei erau destul de fragile şi probabil că din cauza drumului lung s-au stricat încât Ateja i-a dat o pereche de-a ei. Şi cum fetele aveau cam aceeaşi statură şi greutate, urmele lor erau cam la fel.

Hotărî deci să urmeze acest grup. Ajunse într-un târziu la locul unde şi-au întins beduinii tabăra în prima noapte. Acolo o furase Fahd pe Guinalda. Privind urmele, Tarzan descoperi că trei persoane

o luaseră spre vest în timp ce grosul grupului continua să meargă spre est.

În timp ce Tarzan mergea pe urmele lui Ibn Jad, vreo sută de Waziri se îndreptau spre nord. Printre ei se afla şi Zeyd, care insistase atât de mult să-l ia şi pe el cu ei încât, până la urmă, şeful lor acceptase.

Când Tarzan îi ajunse din urmă pe arabi, aceştia înconjuraseră deja pe la est munţii Mormântului şi se îndreptau acum spre sud.

Îşi dăduse seama că bătrânul şeic găsise în cele din urmă comoara pe care o căuta, căci oamenii lui cărau în spate saci grei de care aveau mare grijă.

Dar nu o zări nicăieri pe Guinalda şi nici Stimbol nu era de găsit.

Tarzan clocotea de furie. Era furios pe beduinii care îndrăzniseră să pătrundă pe teritoriul lui, şi era furios şi pe el însuşi, pentru că simţea că într-un fel sau altul, aceştia îşi bătuseră joc de el.

Tarzan avea metodele lui de a-şi pedepsi duşmanii şi era înzestrat cu un umor plin de cruzime, propriu firii sale sălbatice.

Când cineva făcea o faptă rea, avea obiceiul să îl răneascâ în ce-avea el mai scump, iar cu duşmanii era întotdeauna neîndurător.

Ştia că arabii îl credeau mort. Şi, în ciuda dorinţei sale de răzbunare, încă nu voia să le arate că s-au înşelat. Umorul său macabru şi fantezia îl îmboldeau să acţioneze în aşa fel încât aceştia să simtă forţa mâniei sale şi să-şi ia răsplata cuvenită.

Furişându-se prin copaci şi desişuri, Tarzan mergea paralel cu arabii şi, deşi au trecut de multe ori pe lângă el, nimeni nu-l văzu, nimeni nu bănui că ochi sălbateci le urmăreau cele mai mici mişcări. Cinci oameni cărau comoara, deşi aceasta nu era chiar atât de grea. Pentru o distanţă mai mică, un singur om ar fi fost de ajuns. Tarzan nu-i scăpa din ochi pe şeicul Ibn Jad şi pe ceilalţi cinci beduini.

Drumul era lung. Şeicul mergea alături de unul dintre cei ce duceau comoara.

Niciun zgomot nu tulbura liniştea moleşitoare a junglei. Arabii, de obicei vorbăreţi, tăceau acum, încordaţi.

Erau cu toţii frânţi de oboseală şi toropiţi de căldura apăsătoare a amiezii. Pe de altă parte, nu erau obişnuiţi să care ei bagajele, dar de când le luase Batando sclavii nu aveau încotro.

Deodată se auzi un fel de zbârnâit şi o săgeată se înfipse în gâtlejul beduinului de lângă Ibn Jad.

Omul se prăbuşi horcăind. La un semn al şeicului, arabii îşi încărcară muschetele, aşteptând atacul. Se uitau înnebuniţi în toate părţile, dar nu vedeau niciun duşman. Aşteptau cu urechile ciulite şi cu nervii întinşi. Dar nimic nu mai tulbura liniştea junglei: se auzea doar bâzâitul insectelor şi, din când în când, ţipătul vreunei păsări. Când îşi reluară drumul, abandonând cadavrul, o voce lugubră ce venea de undeva din faţă, le îngheţă sângele-n vine:

— *Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!*

Cu siguranţă că cel care rostise aceste cuvinte cunoştea firea deosebit de superstiţioasă a arabilor şi voia să-i înspăimânte.

Terorizaţi, beduinii îşi reluară drumul. Uitaseră cu totul de oboseală: nimeni nu mai voia să se odihnească. Voiau să părăsească pădurea aceasta sinistră cât mai repede şi să scape astfel de duhul necurat ce o stăpânea dar, cum nu-i mai dădeau de capăt, au fost în cele din urmă obligaţi să se oprească şi să întindă tabăra.

Focurile vesele aprinse şi mâncarea caldă i-a mai liniştit puţin. Încetul cu încetul începură să discute, să râdă şi, în cele din urmă, în *menzil-ul* lui Ibn Jad răsunară chiar şi cântece.

Bătrânul şeic stătea jos, în mukaad-ul lui, printre sacii ce adăposteau comoara Cetăţii Mormântului. Deschise unul din ei şi-i privi cu ochi de

îndrăgostit conţinutul. Lângă el, prietenii îşi sorbeau cafeaua.

Ceva căzu cu un zgomot surd în faţa *beyt-ului* şi se rostogoli înăuntrul mukaad-ului. Era capul unui bărbat! Ochii celui abandonat de ei mai devreme în junglă îi fixa lugubru.

Cu ochii măriţi de groază, nu-şi puteau desprinde privirile de la căpăţâna hidoasă, când auziră răsunând iarăşi din adâncurile pădurii, o voce cavernoasă:

— *Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!*

Ibn Jad tremura, cuprins parcă de friguri. Oamenii din tabără se adunară în faţa *beyt-ului* şeicului. Cu toţii aveau într-o mână muscheta şi în cealaltă *bijab*-ul, amuleta de care nu se desparte niciun arab. În seara asta aveau nevoie de una care să-i apere de *djini,* căci doar un *djin* ar fi putut să facă aşa ceva.

Hirfa stătea la intrarea în mukaad, cu privirea aţintită la capul hidos de la picioarele soţului său. Ateja era întinsă pe rogojina ei, în jumătatea de cort rezervată femeilor. Cum haremul era luminat doar de lanternele din mukaad, ea nu văzu perdeaua din fund ridicându-se şi nici silueta care se strecură înăuntru.

Simţi doar o mână pe gura ei, în timp ce o alta îi strânse umărul. O voce îi şopti la ureche:

— Stai liniştită şi nu fă niciun zgomot. N-am să-ţi fac niciun rău. Sunt prieten cu Zeyd. Dacă-mi spui adevărul, n-ai să păţeşti nimic. Unde e femeia pe care a furat-o Ibn Jad din Valea Mormântului?

Ateja tremura ca o frunză. Nu mai văzuse niciodată un *djin.* Nu reuşea să vadă creatura aplecată asupra ei, dar ştia sigur că e unul din cumplitele duhuri ale nopţii.

— Răspunde-mi, continuă vocea. Dacă vrei să-l salvezi pe Zeyd, spune-mi adevărul!

— Fahd a fugit cu ea noaptea trecută din *menzil-ul* nostru, spuse ea. Nu ştiu încotro au luat-o.

Aşa cum venise, prezenţa misterioasă dispăru în noapte. Când, puţin mai târziu, Hirfa intră în încăpere, fiica sa era leşinată.

22. În mâinile Marilor Maimuţe

Blake stătea ghemuit pe lespezile reci şi umede, în întunericul de nepătruns al temniţei de sub castelul lui Bohun. După ce plecară temnicerii, încercase să vorbească cu ceilalţi prizonieri. Unul singur i-a răspuns, dar şi acela cu atâta greutate şi atât de incoerent încât americanul înţelese că nefericitul înnebunise de cât stătuse în carcera aia cumplită.

Obişnuit cu libertatea, tânărul simţea deja grozăvia situaţiei sale. Se întreba cât timp va mai trece până ce va începe şi el să bolborosească vorbe fără şir, cât timp va trece până să ajungă şi el o grămadă de oase mucegăite pe pietrele murdare.

În întunericul şi liniştea de mormânt a celulei, nu mai există timp. Blake nu mai ştia de când zăcea în temniţa rece şi umedă.

La un moment dat adormi. Când se trezi, nu mai ştiu dacă aţipise doar o clipă sau trecuseră mai multe zile. Îi era imposibil să mai ştie. O secundă, o zi, un an, aici toate astea nu mai însemnau nimic. Doar două lucruri mai aveau importanţă: libertatea sau moartea. Şi James Blake ştia că, în curând, o va primi cu uşurare pe cea din urmă.

Un zgomot tulbură liniştea grea din încăperea subterană. Se apropiau nişte paşi. Blake ciuli urechile. Puţin mai târziu reuşi să zărească lumina pâlpâitoare a unei flăcări, ce devenea din ce în ce mai puternică, pe măsură ce paşii se apropiau. În curând, o torţă lumină carcera. Închise ochii, nesuportând lumina. Paşii se opriră în faţa lui.

Blake ridică privirea. În timp ce încerca să se obişnuiască la lumină, zări doi cavaleri.

— El e, spuse unul dintre ei.

— Nu ne recunoşti, Cavalere negru?

Blake îi privi cu atenţie. Un zâmbet trist îi flutură pe buze, când zări bandajul de la gâtul celui

mai tânăr dintre ei.

— Uite ce era să fie, spuse el.

— Ce vrei să spui? întrebă cel mai în vârstă.

— Că doar n-aţi venit să mă decoraţi, spuse Blake, cu o grimasă în loc de zâmbet.

— Vorbeşti în pilde, spuse Wilfred. Am venit să-ţi dăm drumul. Nu vrem ca mânia divină să se abată asupra Cavalerilor Mormântului, lăsându-l pe tânărul nostru rege să-şi satisfacă dorinţele lui murdare. Sir Guy şi cu mine am aflat că are de gând să te ardă de viu şi ne-am spus că atâta timp cât vom trăi noi, aşa ceva nu se va întâmplă. Nu vom lăsa ca un vrednic cavaler să fie omorât atât de ruşinos de un tiran, oricare-ar fi el.

În timp ce vorbea, Sir Wilfred îngenunchiase şi încerca să desfacă inelul de fier ce încătuşa glezna lui Blake, folosind o pilă groasă.

— Mă ajutaţi să fug? exclamă Blake. Dar dacă o să se afle regele vostru o să vă pedepsească…

— N-o să ne prindă, spuse Wilfred, deşi pentru un cavaler atât de nobil ca tine, ar merita riscul. În noaptea asta, Sir Guy e de pază la fort. O să te ajute să ieşi pe acolo spre Nimmr. Nu putem să te scoatem pe porţile cetăţii, căci sunt păzite de nişte oameni de nimic de-ai lui Bohun. Poate că mâine dimineaţă, eu sau Sir Guy o să reuşim să scoatem din oraş un cal.

— Explică-mi şi mie un lucru pe care nu l-am înţeles, spuse Sir Guy.

— Ce anume?

— Ai luat-o atât de uşor pe prinţesa Guinalda chiar de sub nasul lui Bohun, continuă Guy, şi totuşi aţi fost făcuţi prizonieri de sarazini. Cum a fost posibil?

— De unde ştiţi? Aţi văzut-o? Unde?

— Lângă fort. Era cu sarazinii. O târau după ei, prin trecătoarea aia care duce afară din Vale, spuse Wilfred.

Blake le povesti tot ce se întâmplase de când o luase pe Guinalda din mâinile lui Bohun. Când

termină de povestit, inelul cedase. Era din nou liber.

Wilfred îl conduse prin nişte treceri secrete până în camerele lui. Îi dădu să mănânce, îi făcu rost de haine noi şi de o cămaşă de zale. De vreme ce urma să călărească în afara trecătorii, în ţara ciudată pe care ei nu o cunoşteau, printre sarazini, hotărâseră că nu-l puteau lăsa să plece decât bine îmbrăcat şi înarmat. Era deja miezul nopţii când Wilfred îl ajută pe Blake să iasă din castel. Se îndreptară apoi călare spre forturi, unde-l găsiră pe Sir Guy. Câteva clipe mai târziu, Blake îşi luă rămas bun de la nobilii săi inamici. Călare pe un armăsar puternic, cu flamurile fluturând în vârful lăncii, porni, scăldat de razele lunii, pe drumul ce ducea spre trecătoarea din Munţii Mormântului.

***

Toyat, regele maimuţelor, dibui o insectă suculentă în trunchiul putrezit al unui copac doborât la pământ. După-amiaza fiind călduroasă, maimuţele se odihneau la umbra copacilor ce mărgineau luminişul. Era linişte şi peste întreaga junglă domnea pacea.

Spre luminiş se îndreptau trei persoane. Dar cum vântul bătea din direcţie opusă, maimuţele nu simţiră mirosul de Tarmangani. Cu o noapte înainte plouase şi acum zgomotul paşilor celor trei era înăbuşit de pământul cleios, aşa încât maimuţele n-auziră niciun zgomot. În plus, cei trei, care nu mai mâncaseră de două zile şi căutau cu disperare ceva hrană, înaintau cu cea mai mare atenţie. Primul dintre ei era un beduin cu privirea grea, înarmat cu o muschetă. Urma un bătrân cu părul alb, slăbit de febră, care mergea cu mare greutate, sprijinindu-se într-un băţ. Cu cei doi se afla şi o fată, îmbrăcată cu nişte haine croite ciudat, din nişte stofe scumpe dar acum murdare şi sfâşiate. Paloarea chipului său nu-i putea ascunde frumuseţea extraordinară. Mergea cu mare greutate

şi, deşi oboseala o făcea să se clatine, nu-şi pierdea nicio clipă ţinuta cu adevărat regească.

Intrând în luminiş, beduinul zări o maimuţă tânără ce se zbenguia, departe de masculii uriaşi ai tribului lui Toyat. În sfârşit, mâncare! Beduinul duse arma la umăr şi trase. Bubuitura fu urmată de ţipetele de durere ale maimuţei rănite.

La auzul detunăturii, masculii din tribul lui Toyat săriră cu toţii, înfuriaţi. Reacţiile acestor maimuţe uriaşe la atacul oamenilor erau total imprevizibile. Voiau să fugă departe de bastonul cu tunet al lui Tarmangani sau să-l atace? Cine putea şti? Uneori fugeau, dar altă dată, în exact aceeaşi situaţie, puteau să aleagă atacul. Oricum, de data aceasta au vrut să-l atace pe Tarmangani.

Îndemnate de mârâiturile furioase ale lui Toyat, maimuţele se apropiară.

Călătorii înfometaţi tocmai se îndreptau grăbiţi spre maimuţa rănită când, deodată, uriaşele maimuţe năvăliră în luminiş, îi văzură pe cei trei Tarmangani şi pe semenul lor însângerat, apoi se repeziră furioase spre cei trei călători, scoţând ţipete înspăimântătoare.

Îngroziţi, Fahd şi Stimbol au rupt-o la fugă înapoi spre potecă; în panica ce-l cuprinsese, arabul dădu peste Guinalda care-şi pierdu echilibrul şi se prăbuşi.

Văzând fata prăbuşită, unul dintre masculii tribului Toyat se repezi, gata-gata să-şi înfingă colţii în gâtul ei. Văzându-l, Toyat sări şi-l lovi cu putere, îndepăr- tându-l de lângă fata căzută, apoi o privi cu atenţie pe Guinalda. Nu era prima oară când regele-maimuţă vedea o femelă Tarmangani, şi îşi dorea şi el una de multă vreme. Iată că acum o avea la îndemână şi va fi, cu siguranţă, a lui.

Văzând că Toyat vrea să-i fure prada, celălalt mascul se năpusti ameninţător după Toyat, pe când acesta o târa deja pe fată într-un tufiş. Simţind paşi în urma sa, acesta se întoarse brusc:

— Pleacă! Pleacă de-aici! E femela lui Toyat.

— Ba-i a lui Goyad, replică celălalt, apropiindu-se.

Toyot îi întoarse spatele:

— Ucid! urlă el.

Dar cum Goyad continua să se apropie, Toyat o luă pe Guinalda în braţele sale păroase şi fugi cu ea în junglă.

Cu ţipete furioase, Goyad se repezi după el.

Cu ochii măriţi de groază, prinţesa Guinalda se zbătea, încercând să scape din braţele oribilei creaturi ce o ducea în junglă. Nu mai văzuse şi nici nu auzise vorbindu-se vreodată de maimuţe uriaşe. Ştia doar că aparţineau acestei lumi exterioare, în care se aflau şi sarazinii.

Undeva departe, în această lume, exista o ţară minunată ce se numea Anglia. N-a ştiut niciodată ce altceva ar mai putea exista, dar locul acesta, în care se afla ea acum, era în mod sigur locuit de creaturi groaznice, probabil de dragoni.

În scurt timp Toyat a înţeles că n-avea nicio şansă să scape de Goyad, atâta timp cât trebuia să care cu el şi femela. Dar nici să renunţe la ea nu voia, aşa încât o lăsă jos şi se întoarse brusc, înfruntându-l pe Goyad.

Însă acesta nu se opri, ci se apropia de el, ameninţător, cu părul zbârlit, cu botul plin de bale, mârâind şi ţipând- încarnare a bestialităţii, a forţei sălbatice, dezlănţuite.

Toyat înaintă şi el, pentru a-i da o lecţie rebelului.

Gata de luptă, Toyat şi Goyad se înfruntau, uitând pe moment de femelă.

Epuizată de efort şi de foame, îngrozită de ultimele întâmplări, Guinalda, deşi ar fi putut să profite de situaţie fugind, privea acum cu ochii mari, fascinată, paralizată de frică, la cele două fiare ce se pregăteau să se sfâşie pentru a o poseda.

Guinalda nu era singurul martor al acestei înfruntări. Cu siguranţă însă că pe acest nou martor nu-l interesa duelul celor doi. Nici cele două

maimuţe nu observară mişcarea frunzelor tufişului din apropiere. În momentul în care acestea se pregăteau să se arunce una asupra celeilalte, din tufiş ieşi un leu uriaş, cu coama deasă şi neagră, a cărui blană lucea ca aurul în lumina soarelui.

Toyat l-a văzut primul: scoase un urlet mânios, se întoarse şi fugi, abandonând şi adversarul şi prada.

Crezând că celălalt abandonase lupta înspăimântat de puterea lui, Goyad începu să se bată cu pumnii în piept şi scoase ţipătul de victorie al marilor maimuţe. Mândru de el, se întoarse să-şi ia trofeul. Dar ceea ce văzu îi îngheţă sângele în vine. Între el şi femela-trofeu se afla un leu uriaş, privindu-l drept în ochi. Goyad se opri. Leul, aflat la o distanţă bună pentru atac, rămase nemişcat. Goyad făcu încet câţiva paşi înapoi. Leul nu se mişcă. Maimuţa o rupse la fugă, aruncând din când în când priviri speriate în urmă, şi dispăru în junglă.

Abia atunci se apropie leul de fată. Lipsită de ajutor, resemnată, prinţesa stătea lipită de pământ, privind pierdută fiara ce se apropia. Regele animalelor o privi câteva clipe apoi se apropie şi mai mult. Fata îşi împreună mâinile şi începu să se roage — nu pentru viaţa ei, renunţase demult să mai spere, ci ca să moară repede şi fără suferinţă.

Fiara era acum lângă ea. Guinalda închise ochii. Simţea suflul cald al fiarei pe obraji, mirosul ei puternic îi invada nările. Leul o mirosea. Dumnezeule! De s-ar sfârşi odată! Nervii torturaţi ai Guinaldei nu puteau suporta atâta teroare. Leşină. Aşa, măcar scăpa de suferinţă.

23. Jad-bal-ja

Cu nervii întinşi la maxim, Ibn Jad şi oamenii săi şi-au reluat drumul spre vest. Mergeau în marş forţat, grăbindu-se să iasă din hidoasa pădure a *djinilor.* Abd-el-Aziz şi însoţitorii lui nu-i ajunseseră încă din urmă. De altfel, nici nu mai puteau să o facă.

Pe câmpia din faţa castelului lui Gobred, cavalerii de Nimmr îi descoperiră şi, în ciuda tunetului muschetelor, îşi coborâră lăncile şi-i atacară pe sarazini. După şapte secole de pace, strigătul lor de război răsunase din nou.

Se dădea o nouă bătălie din acest război secular pe care îl purtau cruciaţii pentru eliberarea Sfântului Pământ.

Venind din nord, un cavaler cruciat traversa jungla din ţara Galla. Flamuri de azur şi argint fluturau în vârful lăncii sale. Armura sa, ca şi veşmântul calului, erau brodate cu aur şi argint şi proveneau din tezaurul lui Sir Wilfred, Cavaler al Mormântului.

Cei din tribul Galla, văzând această arătare îndrep- tându-se spre ei, au rupt-o la fugă, îngroziţi.

Tarzan, Regele Junglei, îndreptându-se spre vest, dădu de urmele lui Fahd, Stimbol şi Guinalda, care duceau spre sud.

O sută de luptători negri, faimoşii Waziri, se îndreptau spre nord. Îi însoţea Zeyd, iubitul lui Ateja.

Într-o bună zi, descoperiră urme proaspete ce duceau spre sud-vest. Erau urme de sandale arabe, de bărbaţi şi de femei.

Când wazirii i le arătară lui Zeyd, acesta recunoscu printre ele şi urmele paşilor iubitei sale, Ateja. Îi imploră pe Waziri să urmeze, măcar pentru un timp, această pistă şi să-l ajute să-şi regăsească iubita.

În timp ce şeful acestora se gândea ce să-i răspundă, se auzi un zgomot de paşi grăbiţi şi apăru un om, gâfâind. Zeyd îl recunoscu imediat, era Fahd, ceea ce însemna, cu siguranţă, că acele urme de femeie aparţineau, într-adevăr, iubitei sale.

Zeyd se apropie ameninţător de Fahd şi-l întrebă:

— Unde e Ateja?

— De unde să ştiu? De zile întregi n-am mai văzut-o, răspunse Fahd, pe un ton convingător.

— Minţi! strigă Zeyd, arătând în jos. Uite urmele ei alături de ale tale!

Ochii lui Fahd sclipiră viclean. Avea ocazia să-l facă să sufere pe cel pe care-l ura. Ridică din umeri:

— Ei bine, ştii tu ce ştii.

— Unde-i? repetă Zeyd.

— A murit. Voiam să te cruţ, răspunse Fahd.

— A murit?…

Suferinţa din vocea lui Zeyd ar fi înduioşat şi o inimă de piatră, dar nu şi pe cea a lui Fahd.

— Am răpit-o din *beyt*-ul tatălui său, continuă Fahd, care voia să-şi tortureze cât mai mult rivalul. A fost pentru câteva zile femeia mea, apoi i-am dat-o unei gorile. Cu siguranţă că acum e moartă.

Fahd mersese însă mult prea departe, şi îşi semnase condamnarea la moarte. Cu un urlet de mânie, Zeyd se aruncă asupra lui, scoţându-şi fulgerător pumnalul. Înainte ca Wazirii să poată interveni sau ca Fahd să poată schiţa măcar un gest de apărare, lama pumnalului lui Zeyd străpunse de trei ori inima beduinului.

Cu fruntea plecată, cu ochii plini de tristeţe, Zeyd îşi continuă drumul spre nord, alături de Waziri.

În acest timp, la mai puţin de doi kilometri în spatele lor, un bătrân epuizat, tremurând de febră, se prăbuşea în mijlocul drumului. De două ori încercă să se ridice şi, de fiecare dată, slăbit, căzu iar. Nu mai era decât piele şi oase. Din când în când se agita, delirând.

Tarzan, Regele Junglei, mergând pe urmele paşilor Guinaldei şi a celor doi bărbaţi ce o însoţeau, venea dinspre nord. Cunoscând bine zona, scurtase drumul prin junglă, aşa încât nu s-a întâlnit cu Wazirii.

Simţi de departe mirosul de Mangani. Porni repede într-acolo. Se temea să nu i se fi întâmplat

ceva rău fetei dacă, din nefericire, ar fi nimerit în labele antropoizilor. A ajuns în luminişul în care marile maimuţe continuau să lenevească. Era la puţin timp după întoarcerea lui Toyat şi Goyad. Cei doi încetaseră să se mai înfrunte întrucât dispăruse subiectul disputei, abandonat leului, care se dovedise mai tare ca ei.

După ce maimuţele îl recunoscură pe Tarzan, acesta îi întrebă dacă nu cumva au zărit o femelă Tarmangani. M'walat arătă spre Toyat. Tarzan se întoarse spre acesta:

— Ai văzut femela? îl întrebă Tarzan. Era neliniştit, căci Toyat nu-i plăcea deloc.

Toyat arătă spre sud.

— Numa, răspunse el, şi-şi văzu de-ale lui.

Tarzan a înţeles ce a vrut să spună maimuţa, fără a avea nevoie de alte explicaţii.

— Unde? întrebă el.

Toyat arătă spre locul unde o abandonase pe fată. Omul-maimuţă se repezi în acea direcţie. Începu să caute prin junglă cu inima strânsă, ştiind ce va găsi, dar voia să i-o smulgă pe fată lui Numa şi să o ajute să moară fără chinuri.

***

Încetul cu încetul, Guinalda începea să-şi revină. Rămase cu ochii închişi, nemişcată, întrebându-se dacă a murit. Nu simţea nicio durere. Era învăluită de un miros puternic. Ceva se mişca lângă ea. Simţea căldura unui corp, lipit de al ei.

Înspăimântată, deschise ochii şi văzu cu ochii ei oroarea pe care deja o presimţise. Leul era întins lângă ea. Deodată se răsuci înălţându-şi capul şi privind încordat spre nord.

Guinalda încremeni. Auzi un mârâit înfundat ce părea să iasă din pieptul cavernos al animalului.

Sosea cineva! Chiar şi Guinalda o simţea. Dar nu folosea la nimic, căci cine ar fi putut s-o scoată din ghearele acestei bestii?

La vreo treizeci de metri, ramurile se mişcară şi apăru silueta de uriaş a lui Tarzan, semănând cu un

semizeu. Făcu un salt şi ateriză în mijlocul poienii. Leul se ridică, îndreptându-se spre el. Rămaseră amândoi nemişcaţi, fără să se scape din ochi. Bărbatul vorbi:

— Jad-bal-ja! exclamă el. Vino aici!

Leul scoase un fel de geamăt şi traversă poiana, oprindu-se în faţa omului. Guinalda văzu fiara ridicând capul ca să-l privească pe semizeu. Acesta îşi trecu degetele prin coama animalului, privind-o pe Guinalda. O expresie de uşurare îi apăru în priviri atunci când văzu că fata era teafără. Lăsându-l pe leu, omul-maimuţă traversă luminişul şi îngenunchie lângă tânăra fată:

— Sunteţi prinţesa Guinalda? o întrebă el.

Dădu din cap, întrebându-se de unde o cunoştea.

Era încă prea uimită ca să poată vorbi.

— Sunteţi cumva rănită? întrebă el din nou.

Ea făcu semn că nu.

— Nu vă fie teamă, spuse Tarzan cu blândeţe. Sunt prietenul vostru. Acum sunteţi în siguranţă.

După felul în care au fost rostite aceste cuvinte, Guinalda simţi, într-adevăr, că este mai în siguranţă decât dacă toţi cavalerii de Nimmr s-ar fi aflat aici.

— Nu mi-e teamă, acum nu-mi mai este, spuse ea simplu.

— Unde vă sunt însoţitorii? întrebă el.

Guinalda îi povesti tot ce se întâmplase.

— Bine că ai scăpat, spuse omul-maimuţă. Jungla o să aibă grijă de ei.

— Tu cine eşti? întrebă fata.

— Eu sunt Tarzan.

— De unde-mi ştii numele?

— Am un prieten pe care îl cunoaşteţi pe numele de Sir James. Amândoi vă căutăm.

— Eşti prietenul lui? exclamă ea. Atunci, Sir, eşti şi prietenul meu.

Tarzan zâmbi:

— Până la moarte, spuse el.

— De ce nu te-a atacat leul, Sir Tarzan? întrebă ea.

Pentru prinţesă era clar: era un cavaler. În ţara ei nu cunoştea pe altcineva în afara membrilor casei regale şi a aşa-zisului rege al Cetăţii Mormântului. Căci în prima armată ce eşuase pe coasta africană în timpul celei de-a treia cruciade, nu erau decât cavaleri, cu excepţia unui bastard de-al lui Henric al II-lea care devenise primul prinţ Gobred.

— De ce nu m-a omorât leul? repetă Tarzan. Pentru că este Jad-bal-ja, Leul de aur, pe care l-am crescut de mic. Toată viaţa lui am fost pentru el un prieten şi un stăpân. Nu m-ar ataca niciodată. Şi, obişnuit cu oamenii, nu v-ar fi făcut niciun rău. M-am speriat totuşi să-l văd lângă dumneata, căci un leu rămâne totuşi un leu!

— Locuieşti aproape?

— Foarte departe, spuse Tarzan. Dar cu siguranţă că oamenii mei sunt pe aproape, altfel Jad-bal-ja nu ar fi fost aici. Am trimis după războinicii mei, şi sunt sigur că leul a venit cu ei.

Dându-şi seama ca fetei îi era foame, Tarzan îi porunci Leului să rămână lângă ea să o păzească, în timp ce el va căuta hrană.

— Să nu vă fie frică de el, este cel mai potrivit paznic în junglă.

— Sunt sigură, recunoscu Guinalda.

Tarzan se întoarse ceva mai târziu, aducându-i mâncare Guinaldei şi, cum era încă ziuă, porniră spre Nimmr. Prinţesa fiind slăbită, omul-maimuţă o ducea în braţe. Uriaşul Leu de aur cu coama neagră îi urma.

În timpul călătoriei, Tarzan află multe lucruri despre Nimmr. Află şi că dragostea lui Blake pentru prinţesă era împărtăşită, căci părea foarte fericită atunci când vorbeau despre Sir James. Îl întrebă despre ţara lui îndepărtată, despre trecutul său, întrebări la care, din nefericire, Tarzan nu putea să-i răspundă mare lucru.

În cea de-a treia zi au ajuns la crucea de piatră. Tarzan chemă gărzile şi le porunci să o conducă pe prinţesă.

Guinalda îl rugă să o însoţească până la palat, pentru a primi mulţumirile tatălui şi ale mamei sale. Dar el îi răspunse că trebuia să se întoarcă imediat să-l caute pe Blake.

— Când ai să-l vezi, spune-i că porţile Cetăţii Nimmr îi vor fi mereu deschise şi că prinţesa Guinalda îl aşteaptă.

Tarzan şi Jad-bal-ja făcură cale întoarsă. Înainte de a intra în tunelul ce ducea spre castelul tatălui său, Guinalda îi urmări cu privirea până când s-au pierdut în zare.

— Fie ca Domnul nostru Iisus Hristos să te binecuvânteze, bunule cavaler, să te protejeze şi să-ţi ajute să te întorci teafăr împreună cu iubitul meu.

24. Răscrucea

Călărind prin pădure, Blake încerca să înţeleagă obiceiurile arabilor. Apuca pe nişte urme, mergând o vreme după ele, apoi le abandona descurajat.

Într-una din zile, pe înserat, ajunse într-o poiană largă, în care altădată fusese un sat. Jungla încă nu-l invadase cu totul.

La oarecare distanţă, zări un leopard tolănit în iarbă. În faţa animalului zăcea trupul unui bărbat. La început, Blake a crezut că nefericitul murise, dar deodată îl văzu încercând să se ridice. Fiara mârâi şi se repezi la el.

Blake începu să strige dar Sheeta nu-i dădu nicio atenţie: era clar că nu avea de gând să-şi abandoneze prada. Când americanul se apropie, leopardul se întoarse, cu un răget furios.

Blake se întreba dacă armăsarului său nu-i va fi frică să se apropie mai mult de acesta. Dar n-avea de ce să-şi facă griji. Dacă ar fi cunoscut obiceiurile din Valea Mormântului, ar fi ştiut că unul din sporturile favorite ale cavalerilor din cele două cetăţi rivale era să vâneze cu lancea fiarele

care se aventurau afară din Pădurea Leoparzilor, aşa încât caii lor erau obişnuiţi cu uriaşele feline.

Calul lui Blake întâlnise şi el, de nenumărate ori, astfel de sălbăticiuni, chiar mai fioroase decât aceasta. Răspunse deci fără teamă la îndemnul stăpânului.

Într-un ropot asurzitor de copite, Blake se repezi spre Sheeta. Omul aflat încă în primejdie, lângă leopard, îl privea cu ochii măriţi de uimire.

Leopardul aşteptă până ce călăreţul se apropie la o distanţă potrivită pentru săritură, apoi ţâşni, dar vârful lăncii îi intră adânc în corp.

Lui Blake îi fu greu să scoată lancea din cadavrul prăbuşit. În cele din urmă, se îndreptă spre omul ce zăcea în iarbă.

— Doamne! strigă el, în timp ce privea chipul celui prăbuşit. Stimbol!

— Blake!

Tânărul sări de pe cal.

— Sunt pe moarte, Blake, murmură Stimbol. Dar, înainte de a muri, aş vrea să-ţi spun că, într-adevăr, sunt un nenorocit; m-am purtat ca un ticălos. Cred că am primit ce-am meritat.

— Stai liniştit, spuse Blake, că n-ai să mori. Mă voi duce să caut apă şi hrană.

Îngenunchie, îl luă în braţe pe Stimbol, îl urcă încet pe cal, apoi îi spuse:

— Am trecut pe lângă un sat, la câţiva kilometri de aici. Au fugit cu toţii când m-au văzut, dar cred că acolo am putea găsi ceva de mâncare.

— Ce faci pe-aici? Şi, pentru Dumnezeu, de unde-ai scos îmbrăcămintea asta caraghioasă?

— Am să-ţi povestesc când o să ajungem în sat. E o istorie lungă. Caut o fată pe care au răpit-o arabii acum câteva zile.

— Sfinte Hristoase! exclamă Stimbol.

— Ştii ceva despre ea? întrebă Blake.

— Eram împreună cu cel care a furat-o, spuse Stimbol, adică cel care a răpit-o de la arabi.

— Şi unde e acum?

— A murit, Blake!

— A murit?

— A fost luată de o ceată de antropoizi. Probabil că au omorât-o imediat.

O bună bucată de vreme, Blake rămase mut de durere. Înainta cu capul plecat, strivit sub greutatea armurii, ducând calul de hăţuri.

— Arabii i-au făcut vreun rău? întrebă el într-un târziu.

— Nu, răspunse Stimbol. Şeicul o furase pentru răscumpărare sau ca s-o vândă în nord. Cât despre Fahd, el o voia pentru dânsul. M-a luat cu el pentru că îi promisesem o adevărată avere dacă reuşeşte să mă salveze. Nu l-am lăsat să-i facă vreun rău fetei, spunându-i că dacă se atinge de ea, n-am să-i mai dau nicio centimă. Mi-era milă de biata copilă. Eram hotărât s-o salvez, dacă se ivea ocazia.

Când ajunseră în apropierea satului, negrii fugiră din nou, speriaţi. Blake găsi cu uşurinţă hrană pentru amândoi.

Îl aşeză pe Stimbol cum putu mai bine, apoi plecă să caute hrană pentru cal.

După ce-i dădu calului să mănânce, se întoarse lângă bătrân. În timp ce-i povestea acestuia aventurile sale, auzi nişte voci şi un zgomot făcut de picioare goale mărşăluind, şi înţelese că sosea un mare număr de oameni. Probabil că se întorceau sătenii.

Se pregăti să-i primească cu semne de prietenie, dar ceea ce văzu îi dădu fiori: nu erau aceiaşi săteni înspăimântaţi ce fugiseră cu puţin timp înainte în junglă!

Un grup de războinici cobora drumul; aveau înfipte în păr pene albe, în spate purtau scuturi mari, ovale, iar în mâini lănci lungi.

— Cred că suntem pierduţi, îi spuse Blake lui Stimbol. Sătenii şi-au chemat fraţii mai mari în ajutor.

Războinicii au pătruns în sat. Dând cu ochii de Blake, se opriră uluiţi.

Unul din ei ieşi în faţă şi se apropie, vorbindu-i într-o engleză impecabilă, la auzul căreia Blake nu-şi putea crede urechilor.

— Suntem Wazirii lui Tarzan, spuse el. Ne căutăm stăpânul. L-ai văzut, cumva, Bwana?

Wazirii! Îi venea să strige de bucurie. Până acum nu ştia ce-o să facă cu Stimbol; singur n-ar fi reuşit niciodată să-l ducă până la coastă, dar acum n-avea de ce să-şi mai facă probleme.

Deşi Blake şi Zeyd erau copleşiţi de durere, totuşi, seara, un grup destul de vesel chefui pe maniocul şi berea sătenilor.

Wazirii nu-şi făceau niciun fel de griji pentru stăpânul lor:

— Tarzan nu poate muri, îi spuse lui Blake şeful războinicilor, când acesta l-a întrebat dacă nu e îngrijorat pentru soarta omului-maimuţă.

Siguranţa cu care i-a răspuns îl convise pe Blake că nu putea fi decât adevărul.

***

Arabii înaintau cu greutate de-a lungul drumului. Sfârşiţi de oboseală, bărbaţii se clătinau sub greutatea bagajelor.

Femeile erau şi mai împovărate. Cu ochi lacomi, Ibn Jad îşi supraveghea comoara.

Ca din senin, o săgeată străpunse inima beduinului de lângă şeic. O voce răsună din nou în junglă:

— *Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!*

Speriaţi, beduinii grăbiră pasul. Care va fi următoarea victimă?

Ar fi vrut să scape de comoară, dar Ibn Jad, cu zgârcenia-i obişnuită, nu-i lăsa.

Zăriră în spatele lor un leu uriaş. Îi înspăimânta cu atât mai mult cu cât nu se apropia de ei, dar nici nu părea că vrea să plece.

Se mulţumea să-i urmărească. Nimeni nu mai rămânea în urmă…

Se scurse astfel o oră.

Leul îi urma, destul de departe, dar mereu la vedere, în coada coloanei.

Nimeni nu-şi mai dorise vreodată cu atâta zel să meargă în fruntea coloanei.

Un alt arab scoase un urlet. O săgeată i-a străpuns plămânii.

— *Pentru fiecare bijuterie, o picătură de sânge!*

Îşi aruncară cu toţii poverile de pe umeri.

— Nu mai vrem să cărăm lucrurile astea blestemate! îi strigară ei şeicului.

Şi, din nou, se făcu auzită vocea:

— *Adună-ţi averea, Ibn Jad! Adună-ţi-o! Ai ucis ca s-o ai. Adun-o, hoţ şi asasin ce eşti, adun-o şi cară-ţi-o singur!*

Arabii adunară comoara de jos şi făcură din ea o singură legătură pe care i-o puseră în spate lui Ibn Jad. Bătrânul şeic se clătină sub greutatea ei.

— Nu pot s-o duc singur! urlă el. Sunt bătrân şi nevolnic.

— *Ori îţi porţi singur comoara, ori mori*! spuse vocea pe un ton sinistru.

Leul se oprise în mijlocul drumului şi-i privea fix pe beduini.

Împleticindu-se sub greutatea comorii, Ibn Jad porni din nou la drum. Mergea mult mai încet decât ceilalţi, astfel încât, nu după mult timp, rămase singur cu leul. Dar nu pentru mult timp, căci, văzându-şi tatăl batjocorit, Ateja i se alătură cu o muschetă în mână.

— Nu-ţi fie teamă, tată, îi spuse ea. Nu sunt fiul pe care ţi l-ai dorit dar te voi apăra ca un adevărat bărbat.

Pe înserat, cei din faţa coloanei intrară într-un sat. Înainte ca ei să se dezmeticească, fură înconjuraţi de vreo sută de războinici aparţinând tribului de care se temeau cel mai mult: Wazirii.

Arabii au fost imediat dezarmaţi.

— Unde e Ibn Jad? întrebă Zeyd.

— Soseşte acum, răspunse cineva.

Priviră cu toţii spre drum. Zeyd văzu două siluete apropiindu-se.

Una era a unui bărbat încovoiat sub povara pe care o ducea în spate; cealaltă era a unei tinere.

Dar nu-l văzu şi pe leul care-i urma din umbră. Zeyd îşi ţinu răsuflarea. Timp de o secundă, inima lui încetă să mai bată, apoi strigă:

— Ateja! şi se repezi să o îmbrăţişeze.

Împleticindu-se, Ibn Jad intră în sat.

Privi chipurile severe ale Wazirilor, îl văzu pe Zeyd şi, sfârşit, se prăbuşi, pe jumătate îngropat sub comoara sa.

Deodată se auzi un ţipăt. Hirfa, cu degetul întins, arăta drumul pe care tocmai veniseră.

Leul de Aur intra în cercul de lumină făcut de flăcările focurilor din sat. Lângă el mergea Tarzan, Regele Junglei.

Blake se apropie de el şi-i strânse mâna.

— Am ajuns prea târziu, spuse el cu tristeţe.

— Ce vrei să spui? îl întrebă omul-maimuţă.

— Prinţesa Guinalda a murit!

— Imposibil! replică Tarzan. Chiar azi dimineaţă am lăsat-o sănătoasă tun, la intrarea Cetăţii Nimmr!

Tarzan trebui să-i spună de mai multe ori lui Blake că nu-şi bate joc de el.

Trebui apoi să-i repete de zeci de ori cuvintele Guinaldei:

„Când ai să-l vezi, spune-i că porţile Cetăţii Nimmr îi vor fi mereu deschise şi că prinţesa Guinalda îl aşteaptă.”

Seara târziu, Stimbol îi transmise prin Blake lui Tarzan că îl aşteaptă în cortul lui.

— Domnul fie lăudat, spuse el cu fervoare, credeam că v-am omorât. Aveam o mare greutate pe suflet. Acum, când ştiu că nu eraţi dumneavoastră, cred că mă voi putea vindeca.

— Voi avea grijă de dumneata, Stimbol, spuse omul-maimuţă. Şi, cum îţi vei recăpăta forţele, te voi conduce până la coastă.

Acestea fiind zise, Tarzan se ridică şi plecă. Îi va face acest serviciu bărbatului care încercase să-l omoare, dar nu voia să aibă de-a face mai mult cu el.

***

A doua zi dimineaţă, se pregătiră să părăsească satul.

Cu excepţia lui Zeyd şi a lui Ateja, care ceruseră să intre în serviciul lui Tarzan, Ibn Jad şi arabii săi fură escortaţi de doisprezece Waziri în cel mai apropiat sat Galla: îi vor preda indigenilor, care o să-i vândă, cu siguranţă, ca sclavi, în Abisinia.

Stimbol fu aşezat într-o litieră purtată de patru Waziri solizi.

Grupul se pregătea să plece către sud, spre ţara lui Tarzan.

Alţi patru războinici cărau comoara Cetăţii Mormântului.

Blake îşi puse din nou armura şi încălecă pe armăsarul său uriaş.

Coloana porni şi ieşi din sat, luând-o către sud. Tarzan se apropie de Blake.

— Adio, Sir! spuse americanul, aplecându-se să-i strângă mâna.

— Adio? zise Tarzan. Nu vii cu noi?

Blake clătină din cap:

— Nu, spuse el, mă întorc să trăiesc în Evul Mediu, cu cea pe care o iubesc.

Tarzan şi Jad-bal-ja, nemişcaţi în mijlocul drumului, îl priveau pe Sir James, îndreptându-se spre Nimmr.

În vârful lăncii, fluturau semeţe flamuri de-azur şi de argint.

SFÂRŞIT

---

[1] Cimeria, tărîm legendar despre care se spune că nu a fost niciodată atins de vreo rază de soare, (n.t.)

[2] Personaj al tragediei Julius Caesar de Shakespeare.Scurta sa apariţie în actul doi contribuie esenţial la definirea caracterului soţului ei, Brutus. (n. t.)
[3] *În mitologia greacă, zeiţa răzbunării, împărţitoarea dreptăţii. (n. t)*
[4] Kagoda? În limba antropoizilor înseamnă Te predai – vezi volumul III (n. t.)
[5] Buana în limba swahili înseamnă stăpâne sau domnule (n. t.)
[6] Consultaţi volumul II pentru detalii privind istoria şi descrierea cetăţii Opar (n. t.)
[7] Vezi volumul II (n. t.)
[8] Hurie- fecioară deosebit de frumoasă, promisă de Mahomed dreptcredincioşilor, în rai.

Table of Contents

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUTELOR
ÎNTOARCEREA LUI TARZAN
FIARELE LUI TARZAN
FIUL LUI TARZAN
TARZAN ŞI NESTEMATELE DIN OPAR
TARZAN ŞI POVEŞTILE JUNGLEI
TARZAN NEÎMBLÂNZITUL
TERIBILUL TARZAN
TARZAN ŞI LEUL DE AUR
TARZAN ŞI OAMENII-FURNICI
TARZAN STĂPÂNUL JUNGLEI

Table of Contents

TARZAN DIN NEAMUL MAIMUTELOR	1
ÎNTOARCEREA LUI TARZAN	282
FIARELE LUI TARZAN	549
FIUL LUI TARZAN	741
TARZAN ŞI NESTEMATELE DIN OPAR	999
TARZAN ŞI POVEŞTILE JUNGLEI	1203
TARZAN NEÎMBLÂNZITUL	1432
TERIBILUL TARZAN	1797
TARZAN ŞI LEUL DE AUR	2091
TARZAN ŞI OAMENII-FURNICI	2352
TARZAN STĂPÂNUL JUNGLEI	2578